ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Κατ' Ἀλφάβητον

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΑΙ,

Ex dispositione

NICOLAI BLANCARDI,

Cum vetustis LAMBERTI BOS, & novis defunctorum virorum D. HEINSII, FR. JUNII, LAUR. NORMANNI, ERICI BENZELII, J. CHRISTOPH. WOLFII, ARN. DRAKENBORCHII, ABR. TORRENII,

& quum maxime vivorum

CL. SALLIERII, JO. JAC. WITTERI, DAN. WILH. TRILLERI, ELIAE STOEBERI, TI. HEMSTERHUSII, FRANC. OUDENDORPII, FRED. LUD. ABRESCHII animadversionibus.

Collegit partim, digessitque,

JOHANNES STEPHANUS BERNARD, M.D.

Qui & suas notas adjecit.

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud { PETRUM VANDER EYK, ET CORNELIUM DE PECKER. } 1757.

FRANC. OUDENDORPII

PROOEMIUM.

Tandem aliquando, Benevole Lector, novam THOMAE MAGISTRI, qui (1) quarto decimo, post Servatoris Christi natales, seculo ineunte floruisse existimatur, *de Vocibus Atticis* Editionem nancisci tibi licet. Illa vero, multos nimis per annos protracta, ne sine sui commendatione prodiret, enixe me rogarunt honesti viri, qui in hunc libellum inpensas fecerunt, ac diutius differri noluerunt, Bibliopolae, ut quaedam praefari, saltem ad cognoscendam hujus Editionis conditionem necessaria, non dedignarer. Quamvis enim scirent, me praecipuum ejus curatorem nec esse, neque audire velle; atque hoc, quidquid est oneris, alii viro incumbere, ultro agnoscerent, a me tamen id variis sollicitationi-

(1) Consulatur J. A. Fabricius Lib. IV. Bib. Gr. Cap. 34.

tionibus exigere non destiterunt; quia per aliquot menses illum, gravioribus, ut opinor, negotiis & quotidianis aegrotos visitandi curis districtum, sui officii promissique frustra admonuerant; & quod plurima me huic libro contulisse, magnamque istius accurate excudendi, simul cum eximio viro ac collega carissimo, Ti. Hemsterhusio, curam egisse, ipsis haud erat incognitum. Diutissime quidem meam operam huic rei commodare detrectavi; sed repetitae creberrime illorum rogationi cessi tandem, justisque precibus satisfacturum me spopondi. Quapropter paucis, quae hujus Editionis illustrationi & intellectui maxime conducere censui, Lector, haec habe.

Editiones, Zachariae Calliergi *Romanam* An. MDXVII. 8., *Venetam* in aedibus Aldi & Andreae Asulani cum praefatione Franc. Asulani An. MDXXIV. f. *Parisiensem* Mich. Vascosani, An. MDXXXII, 8. aliquoties ab aliis memoratas, & millies in notis laudatas, excepit *Franekerana* Nicolai Blankardi An. MDCXC, 8. cui nonnullas animadversiones, nunc denuo recusas, adjecit Lambertus Bos An. MDCXCVIII. Is vero Blankardus (1) sine ulla Codicis, manu exarati, ope multa tacitus inmutavit, veterum scriptorum, quos excitavit Thomas, loca ex

(1) Vehementer ab illo deceptus fuit Andr. Christ. Eschenbach. in Amoenitatibus Litterariis. J. G. Schelhornii Tom. V. pag. 195. scribens, *ab eo Thomam cum undecim MStis collatum & notis illustratum esse.*

ex vulgaribus illorum Editionibus contra MSStorum & Editionum Thomae fidem exhibuit, ac vocum ordinem, in prioribus ἐκδόσεσιν observatum, pessimo exemplo neglexit, & divulsis multifariam paragraphis, partimque praepositis, partim serius collocatis, ad litterarum seriem propius eas accommodavit: Unde quae, praeter vocum omissiones, nata sint incommoda, bene docet (1) *Lexiphilus* i. e. Jo. CHRISTOPHORUS WOLFIUS, maximis in Remp. litterariam meritis nobilissimus. Nihilominus ad ejus, quae hucusque fuit ultima, normam, quod factum nollem, haec est expressa. Verum enim vero hunc, nescio cujus, culpa commissum errorem magno opere, per crebra monita, inminuerunt, & abunde compensarunt Doctissimorum Virorum, quorum *nomina* in libelli fronte legi queunt, *animadversiones*, cum eruditissimo JOAN. STEPH. BERNARD, Medicam artem Amstelaedami exercente, humanissime, largissimeque communicatae. Pro meritis eas vel laudare vel vituperare, mihi non est animus: praesertim quum insunt in illis nonnulla, tantummodo ex Codicum marginibus, quibus litterarum amantes viri temere ista alleverant, desumta: qualia praeterquam aliorum, sunt omnia, quae Cel. ARN. DRAKENBORCHII praeferunt nomen. Facile suo quasque pre-

(1) Vide Miscell. Observ. Vol. v. T. 3. p. 29. &c. ubi notitiam Editionum Thomae, & consilium, quomodo accuratior aliqua parari possit, nobis dedit, & quinam promiserint aliam, recensuit.

pretio doctus & adtentus Lector aestimabit.

Mearum magis partium esse opinor, indicare, quibusnam, (si excipias, quae ab ingenio, judicio & eruditione profecta sunt,) auxiliis, ad suas contexendas notas, & inprimis verum Thomam exhibendum, usi sint tum alii, tum ego; & quid praestare fuerimus annisi.

Hic praecipue in tuum, Amice Lector, commodum indaganda & consideranda fuerunt Auctorum, a Thoma laudatorum, verba, quibusque eorum libris, paginisque illa reperire posses. Sed & Magister ipse ad examen erat revocandus; & quo jure ac fundamento nixus hanc illamve vocem minus Atticam pronunciarit, inquirendum. Qua indagine saepe repertus est falli Magister. Non raro tamen insons est accusatus, quasi vocem, ut minus Graecam, condemnasset; quum innuerit solum Thomas, eam, vel nequaquam, vel minoris usus Atticam fuisse; atque illa occasione crebro veterum scriptorum loca vel emendantur vel explicantur, quorum catalogum confecit Doct. BERNARD. Ad textum, ut ajunt, rite constituendum magnae utilitati fuerunt praeter vetustas, quarum Venetam non vidi, Editiones duo MSS[ti]. Codices Regii Parisienses, notati litteris *A*, *B*. Horum Codicum, quorum usum commodaverat politissimus Vir & Rev. Abbas CLAUDIUS SALLIERIUS, varias Lectiones diligentiae optimi Viri ELIAE STOEBERI, Argentoratensis Gymnasii Rectoris, debemus. Is enim, abjecto, quod aliquot ab hinc annis publicaverat, de Graecis Grammaticis,

cis, & in his Thoma, (1) simul bene merendi consilio, quia votis ipsius ac destinatis non responderunt, qui sumtus & operas detrectabant, Bibliopolae; varias istas lectiones una cum suis & J. JACOBI WITTERI, Viri Cl. & Graecarum litterarum in Argentoratensi Academia Professoris, adnotationibus, nec non politissimis & mascula Graecae linguae, Atticaeque elegantiae scientia plenis Cl. SALLIERII observationibus, ad Erud. BERNARDUM sub conditione, ut in Hollandia typis describerentur, transmisit. Ac res, ut vides, haud sine meo aliorumque consilio & collatitia opera, effectum, *serius* tamen, quam speraveram, est sortita. Enimvero mox accesserunt doctissimi, Graecique sermonis peritissimi Viri, DAN. WILH. TRILLERUS, ac FRED. LUDOV. ABRESCHIUS, qui suas lucubrationes benigne contribuerunt. Clariss. quoque TI. HEMSTERHUSIUS Editoris laborem sagacissimis observationibus subinde condecorare, sicubi lubido & otium ferebant, dignatus est. Paucas J. CHRISTOPH. WOLFII animadversiones recte exhibuit ex specimine, quod dederat ille in Miscellanearum Observationum quinto volumine, suasque notas sine nomine subjunxit Editor.

Nunc denique, ego quae contulerim, recensenda restant. Primum parvas D. HEINSII, FR.

(1) Idem ante illum animo conceperant eximii Viri, Rev. Abbas Claudius Sallierius, & C. Andreas Dukerus. Adi Misc. Obs. cit. l. & Cel. Ludov. Casp. Valckenaerii Praefationem ad Ammonium.

Fr. Junii, Laur. Normanni, Erici Benzelii, J. Chr. Wolfii, Abr. Torrenii, soceri mei, & J. Jensii notulas ac conjecturas, ex inpressis, quibus olim usi fuerant, exemplaribus excerptas, typis describi curavi. Tum ad manum mihi fuere variae lectiones, quas Er. Benzelius, e Codice MSto Collegii Novi Oxoniensis chartaceo, mense Aprili An. MDCC. hauserat, mihique cum suis & aliorum conjectaneis saepius jam laudatus Wolfius donarat. Ipse vulgarem Thomae textum exegi ad duos MSStos Leidensis Bibliothecae, ex Is. Vossii collectione, chartaceos, ac notatos *L. pr. sec.* quorum prior in Catalogo recensetur p. 398. N. 58. alter pag. 395. N. 71. sed qui Thomae excerpta verius, quam Thomam continet.

Ad haec Cl. P. Burmannus Secundus, qui magnis ingeniosi & eruditi cursus passibus ad avi, patris, patruique decus & laudem grassatur, pro amicitae jure mihi perantiquum & optimae notae Codicem, partim bombycinum, partim in membranis exaratum, Lipsiaeque grandi pretio in verna Bibliothecae Boërnerianae venditione An. MDCCLV. a se comparatum, protinus Amstelaedamo misit evolvendum. Is Codex (1) permagno fuit usui: majori tamen

(1) Complectitur insuper *Maximi Planudae* librum περὶ Συντάξεως ῥημάτων ἀμεταβάτων καὶ μεταβατικῶν, *Manuelis Moschopuli Byzantini*, τοῦ Κρητὸς ἀνεψιοῦ (Vide J. A. Fabricium L. V. Bibl. Gr. C. 7. pag. 37.) ἐκλογὴν κατὰ στοιχεῖον

men fuisset; nisi supremas Thomae paginas arrosisset aetas, vel aqua detrivisset; sive etiam maturius obvenisset nobis illum versandi facultas.

Ad horum omnium MSStorum, nec non veterum Editionum fidem, praesertim si consentirent eorum praestantiores, Auctoris textum, quantum in me erat, emendari curavi, quaeque antea vel per Librariorum, vel Editorum incuriam ac negligentiam fuerant omissae, non solum voces aliquot, sed & totas saepe paragraphos suis locis vel inserui, vel cum WITTERO STOEBEROque meis in notulis, quas, libri moli parcens, brevissimas facere enisus sum, indicavi.

Quoniam vero Burmannianum Codicem non prius accepi, quam Typothetae in excudendo progressi erant ad pag. 609, insigniores ejus in praecedentibus variationes hujus Editionis calci subjeci; nec non, quae minus benc sese habebant, correxi, nonnullis additis; in quibus pro corollario tres Cl. HEMSTERHUSII observationes accipis, ex recondita ipsius doctrinae penu depromtas. Eidem quoque secundum, sive inversum, debes Indicem.

Cunctis hisce dum uteris, Benevole Lector, aequi

χείων ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, item Λεξικὸν περὶ πνευμάτων κατὰ στοιχεῖον ἐκλεγὲν παρὰ Τρύφωνος, Χοιροβόσκου, καὶ Θεοδωρίτου. &c. Verum ultima sunt solummodo excerpta, breviora illis, quae primus edidit Cl. Valckenaer post Ammonium p. 207.

aequi bonique conſulas, quaeſo, taedioſam eorumdem nonnumquam exemplorum laudationem, ac bis terque repetitam ſaepe locorum, quos ex vetuſtis ſcriptoribus ad ſuam ſententiam confirmandam protulit Thomas, accuratiorem indicationem, utpote quae per varios Interpretes, inpenſorum ab aliis conatuum invicem neſcios, ſit inſtituta. Mecum quoque debitas viris eruditis, qui vel MSStorum vel Notarum ſymbolam voluerunt inpertiri, gratias habe, & praetermiſſis Typographorum erroribus ignoſce, ac vale. Scribebam Leidae Kal. Martiis. MDCCLVII.

PRAEFATIO BLANCARDIANAE EDITIONI PRAEFIXA.

LECTORI BENEVOLO S. P. LEONARDUS STRIK.

Exhibuimus tibi, Lector Benevole, typis nostris nitide descriptas Thomae Magistri Selectas Atticae Dialecti Elegantias, *& habuisses aliquanto prius, nisi valetudo Viri Cl.* NICOLAI BLANCARDI, *quae adhuc tam adflicta est, ut auctor bujus Editionis, ipse te, quod vellet, alloqui non potuerit, impedimento fuisset. Ille de instituto suo, deque eo, quod ipse in hanc editionem contulit, quod sane permultum esse nobis facile cognitu fuit, edocere te potuisset. Expressimus hanc editionem ex illius Viri Cl. autographo, accuratissime (quae res argumento nobis fuit, quantam studiis ille vir habeat reverentiam) manu ipsius depicto ex optima editione, quae prodiit* Romae anno superioris seculi XVII, typis Zachariae Caliergi Cretensis, cum

cum privilegio Leonis Papae. *Quod exemplar non solum cum aliis duabus editionibus Thomae nostri contulit Vir Cl., sed etiam in illa ipsa Caliergica plures emaculavit errores, non modo typorum, sed etiam editorum & manuscriptorum, ex eo, quod loca veterum, a Thoma ingenti numero citata, cum ipsis Auctoribus, qui hodie quidem extant, diligentissime conferenda putavit. Qua re futurum esse, ut editio nostra caeteris, quae jam diu sunt desideratae, longe praestantior habeatur, confidimus. De laudibus Auctoris ipsius nihil nos quidem dicere, par est. Sed quicunque eum in manus accepere Graecae homines eruditionis gnari, ita existimarunt, illas vere lectissimas* eloquentiae Atticae elegantias *esse dictas, ut habet inscriptio Caliergicae editionis*, quibus, *addit*, approbatissimi *priscorum usi sunt. Scriptae Stylo facili, & ad docendum simul, atque delectandum egregie facto. Quod elogium rem ipsam tibi abunde approbaturam, si judicium Graecis literis modice duntaxat excultum adtuleris*, Lector Benevole, *nulli dubitamus. Interpretationem Latinam, quam moles libri facile admitteret, addere quidem voluissemus; sed hanc Auctor ea, quam diximus, causa praestare non potuit. Alius Graecarum literarum studiosus, elegantia*

&

& amoenitate ſcripti captus, interpretationem aggreſſus erat: verum in progreſſu laboris, eam facultate idonea carere deprehendit; cum quod opus foret inſpectis auctoribus, unde loca citata deſumpta fuerunt, tum quod Latinus ſermo Graecismos non caperet, ut plus, quam ſemigraecam exire verſionem oportuiſſet, quod ut deforme & incivile cauſam relinquendo inſtituto praebuit. Enim vero cum Stylus auctoris ſit facillimus & ſimpliciſſimus, minime longis diſtractus periodis, quae res praecipuam in Graecis ſcriptoribus intelligendi difficultatem adfert, nemo vel leviter Graece doctus in hoc Auctore verſando laboraturus videtur: Iis autem, qui Graece non didicerunt, etſi transfuſus in ſermonem Latinum, nullo modo, ut nobis quidem videtur, utilis eſſe potuiſſet. Indicem alium, quam Auctorum, a Thoma laudatorum, quem Cl. Editor ad calcem libri ſubjecit, non fuiſſe neceſſarium ordo libri, qui eſt κατὰ ἀλφάβητον per Alphabetum *diſpoſitus, ultro ſatis indicare videtur.* Vale & fave. *Franek. A. MDCXC.*

LEC

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

LAMBERTUS BOS.

Roganti Librario, si observassemus nonnulla ad THOMAE MAGISTRI DICTIONUM ATTICARUM ECLOGAS, quae iis subtexi possent, paucula haec ex Adversariis nostris collecta dedimus. Magna non sunt, fatemur; at tyronibus in hocce studio non displicitura nobis persuademus; quia cum loca in iis subobscura illustrare, corruptaque emendare pro virili nostra studuimus, tum ipsius Thomae errores in quibusdam deteximus. Tu itaque, Lector Benevole, exiguam hanc opellam aequi bonique consule, & majora propediem a nobis expecta. *Vale.* Franek. A. MDCXCVIII.

ΘΩΜΑ

ΘΩΜΑ͂ ΤΟΥ͂ ΜΑΓΙ´ΣΤΡΟΥ ΚΑΤΑ` ἈΛΦΑ´ΒΗΤΟΝ ὈΝΟΜΑ´ΤΩΝ ἈΤΤΙΚΩ͂Ν ἘΚΛΟΓΑΙ´. [1]

[2] Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ [3] τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, [4] οὐκ οἶδα εἴτε παίζων εἴτε σπου-

---

1 Θωμᾶ.] Opuſculum hoc Thomae γραμματικὴν vocat *Luciani* Schol. p. 34. Tom. I. ipſumque noſtrum ſimpliciter Μάγιστρον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ Torr. Cod. A. γραμματικὴ τοῦ Μαγίστρου· ἔχουσα ἐκλογὴν ἀττικῶν ὀνομάτων. Cod. B. τοῦ σοφωτάτου μοναχοῦ κυρίου θεοδούλου θεσσαλονικέως τοῦ Μαγίστρου ἐκλογὴ ὀνομάτων ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν· καί τινες αὐτῶν παρασημειώσεις καὶ διαφοραὶ πρὸς ἄλληλα. Stoeber.

2 Ἃ μὲν, ἃ δὲ.] Vix apud veteres illos & notae ſincerioris Atticos invenias, nec fere, niſi cauſa ſtructurae parumper variatae ſubſit; quemadmodum in *Xenoph.* K. Π. 11. p. 36 v. 12. In *Ariſtophane* quidem, ut puto, fruſtra quaeſiveris. Uſurpant autem creberrime ὁ μὲν, ὁ δέ· τὰ μὲν, τὰ δέ· quod bene notat *Schol.* ad initium Pſeudoſophiſtae *Luciani*, qui ab illa ſollicite nimis ac ſuperſtitioſe praeſcripta Atticae locutionis norma, etſi cognitiſſimam habeat, ſaepe diſcedere non veretur, & naturale orationis flumen curae adfectatae merito praeponit. Atticis praeiverat *Homer.* Il. X, 149. 151. Ἡ μὲν... Ἡ δ' ἑτέρη. 211. τὴν μὲν, τὴν δέ. Od. A, 24. M, 73. 75. de quibus locis quum tractat *Apollon.* de Synt. I. p. 98. adhibuit Alexandrinus homo, ut etiam alibi ſolet p. 121. 177. 194. 298. ὃς μὲν, ὃς δέ. In hac autem ſtructurae forma idem valet ὃς ex uſu veteri, quod οὗτος vel τις· proinde in *Archyta*, qui Pythagoreus Dorice ſcripſit, reperies ἃ μὲν, ἃ δέ, apud *Stob.* p. 14. v. 5. 54. Poſtmodum Comoedia nova liberius adſcivit, ut ex reliquiis *Menandri*, cujus eſt ſententia, Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη, & *Philemonis* conſtat. Scriptores vero, qui communi, quam vocant, Graecorum dialecto utuntur, maxime frequentant:

tant: *Teles* apud *Stob.* p. 522. v. 26. p. 523. ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὓς μὲν χρήματα ἔχειν, ὓς δὲ κτήματα· ὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, ὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι. *Strabo* IX. p. 603. A. ὧν ἀφ' οὗ μὲν, ἀφ' οὗ δὲ... cui congruit illud *Sorani* in Vit. *Hippocr.* ἀφ' οὗ μὲν εἰκοστὸς, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακαιδέκατος. *Athen.* IV. p. 180. B. *Artemid.* p. 117. &c. *Xenoph.* Ephes. III. p. 43. v. 69. ne Sacros N. F. libros & Patres Ecclesiasticos commemorem. Sic tamen hanc formam sectantur, ut alteram Atticorum minime respuant: quare *Polybius* I. p. 9. quum scripsisset, ὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, ὓς δ' ἀπέσφαξαν, non multo post in historia simili dedit, τὺς μὲν ἐκβαλόντες, τὺς δὲ ἀποσφάξαντες τῶν πολιτῶν. saepius autem, praesertim ubi partitio ultra duo membra progreditur, contingit, ut utraeque formae misceantur: Anthol. VI. c. 15 *Leonides* & *Archias* Ep. 3. 6. 9. Attica sunt usi τῷ μὲν, τῷ δὲ, τῷ δὲ, vulgari *Alpheus* Ep. 15. ᾧ μὲν, ᾧ δὲ, ᾧ δὲ, mixta *Alexander* & *Zosimus* Ep. 10. 12. τῷ μὲν, τῷ δὲ, ᾧ δὲ. τὸν μὲν, ὃν δὲ, τὸν δὲ· in quibus metri lex noxias librariorum manus refraenat, qui suam loquendi consuetudinem vetustis scriptoribus non raro donant. Jure igitur vulgatam *AEliani* lectionem defendit *Perizon.* ad H. V. XIII, 46. Porro quod *Thomas* commendat τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, ad regulam ipse suam loquitur in Βασιλδῷς. Psephisma in *Demosthen.* Orat. de Cor. p. 500. D. τινὰς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ· sic quidem *Wolfius* edi voluit, licet in aliis Edd. expressum sit ἃς μὲν κατ. prorsus ut p. 504. A. πόλεις ἃς μὲν ἐμφρύρυς ποιεῖ... τινὰς δὲ... κατασκάπτει· ubi Cod. vetustus τὰς μὲν ἐμφρ. perinde atque in *Diod. Sic.* IV. p. 293. v. 15. pro ὓς μὲν... τινὰς δὲ Cod. Mutin. praebet τὺς μὲν, quod necesse non esse, ut adoptetur, recte monet Praestantiss. *P. Wesseling.* Alioqui rarius occurrit τινὲς μὲν, τινὲς δὲ, vel τινὲς, οἱ δὲ apud *Pausan.* III. p. 217. Verum Atticae loquendi formae τις eleganter adjungi solet, οἱ μὲν τινὲς, οἱ δὲ· *Xenoph.* Ελλ. IV. p. 312. v. 42. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 317. nusquam fere saepius iteratum videas, quam in *Aristophanis* insigni loco Plut. v. 162. Ὁ μὲν... ἕτερος δέ τις, ὁ δὲ, ὁ δέ γε.. ὁ δέ τις &c. Hemsterh. Vide *Graevium* ad *Luciani* Soloecist. *Viger.* de Idiotism. c. 1. sect. 1. §. 4. *Antiphon* Orat. I. p. 16. *Isocrates* Or. ad Demon. in principio & paulo post p. 47. 48. 50. 53. 61. Or. ad Nicocl. p. 67. 68. 69. *Xenophon* Cyrop. princ. In usu etiam est ὃς μὲν, ὃς δὲ, *Viger.* l. c. c. 2. §. 1. etiam ὡς μὲν, ὡς δὲ. *Viger.* l. c. c. 8. sect. 10. οὗτος μὲν, οὗτος δὲ *Antiph.* Or. 1. princ. dicitur etiam οὗτος, ἄλλος apud *Lucam* cap. VII. 8. & ὁ μὲν, ἕτερον δὲ apud eundem cap. VIII. 6. Draekenb. Multi tamen Attica locutione utentes istum articulum sic usurparunt. Consule *Graevium* ad *Lucian.* Soloec. p. 41. *J. Jens.* in Epist.

ad

σπουδάζων. λέγει γὰρ [1] ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλῳ. [2] ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι [3] ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ περαινῶν. καὶ πάλιν [4] ἐν Τίμωνι· [5] διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ [6] ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξε-

λέγχει

---

ad *Graev.* p. 407. *Perizon.* ad *AElian.* l. XIII. V. H. *Hemsterb.* ad *Lucian.* Timon. in fine. Immo ipse sic loquitur *Xenophon* Inst. l. II. p. 60. ed. Leuncl. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν. OUDEND. Recentiores ita saepe ἃ μὲν, τινὰ δὲ, nec antiqui refugere. *Demosth.* περὶ Στεφ. ed. Lutet. pag. 167. sec. §. 291. pag. 171. princ. &c. ABRESCH. Vid. de hac locutione *Graev.* ad *Luc.* T. *II.* p. 729. *Jens.* Lect. Luc. p. 406. seq. *Hemsterb.* ad *Luc.* Tim. p. 117. *Reitz.* in not ad loc. *Luc* infra citatum ex Rhet. Præc. p. 15. seq. Illustris etiam locus est *Luc.* Asin. T. II. pag. 591. Hemst. τῶν δὲ σκελῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος. STOEB. Sic Epicurus apud *Laërt.* p. 298. F. pag. 300. B. τοὺς μὲν, οὓς δὲ *Joseph.* p. 606. E. *Aelian.* V. H. VI, 1. pag. 337. *Appian.* Punic. p. 59. καὶ τῶν ἀρχόντων τοὺς μὲν ἐπαινοῦσιν, οὓς δὲ ψέγουσιν, & sic omnium generum casuumque exempla apud probatissimos Scriptores reperiuntur: quare locutio illa non improbanda penitus. WITTERUS. Conf. *Devarius* de Partic. p. 347. & 348. *Vigerius*, de Idiotism. pag. 2. *Chariton* lib. VIII. c. 7. p. 141. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐπῄνουν Χαιρέαν, αἱ δὲ γυναῖκες Καλλιρρόην.

3 Τινὰ μὲν.] Τὰ μὲν, τὰ δὲ. NORMANNUS. Imo vero τὰ μὲν, τὰ δὲ, uti legi hic mallet *Laur. Normannus.* Sed vulgato adsentiuntur MSS. ut & Scholiastes *Luciani* T. II. p. 34. verbo tenus hanc *Thomae* animadversionem referens. OUDEND.

4 Οὐκ οἶδα.] Sic MS. A. & B. abest in *Phavorino.* STOEB.

1 Ἐν τῷ ῥητ. διδ.] Sic A. & B. non legit *Phav.* Locus est T. II. p. 317. Graev. & T. III. p. 15. Hemsterh. quo haec ipsa Thomae verba, suppresso tamen auctoris nomine, apud Schol. leguntur. IDEM.

2 Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτός.] Locus exstat T. II. p. 317. at ibi rectius abest δὲ· ὁ αὐτὸς hic Leidens. 2. OUDEND.

3 Ἐπιδεικνύς.] *Phav.* legit δεικνύς Cui MSS. A. & B. & optimi Luciani Codd. impr. adversantur. STOEBERUS.

4 Ἐν Τίμωνι.] Locus est T. I. p. 165. Graev. vel T. I. p. 174. Hemst. ubi διαδιδοὺς pro διδοὺς legitur. IDEM.

5 Διδούς.] Sic etiam Schol. supra cit. sed edd. Luciani rectius διαδιδούς. OUDEND.

6 Ἡμιτάλαντον.] *Lucian.* p. 165. ᾧ δὲ τάλαντον. DRAEK. Et

ita

λέγχει τοῦτο, ἐν τῷ [1] Ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ.

[2] Ἵνα ΑΓΑΓΩΣΙΝ, [3] οὐχ ἵνα [4] ἄξωσιν, [5] καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, [6] ἀχρηστοι· [7] ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρόνοι, ἐν χρήσει.

[8] ΑΓΑΛΛΩ καλλίον, ἢ λαμπρύνω. [9] Ἀριστείδης [10] ἐν τῷ Ἀπελ-

---

ita Schol. quae lectio placet mihi prae vulgata voce in edd. *Lucian.* τάλαντον. OUDEND.

1 Ψευδοσοφιστῇ.] Ita tacite reposuit *N. Blancardus* ex *Graevii* emendatione ad Pseudosoph. p. 41. cum in ed. priore ederetur ψευδολογιστῇ: qui alterius dialogi index est. At MSS. edd. Rom. & Vascos. item Schol. praebent ψευδοσολοικιστῇ. Quasi tacite Lucianum tangere voluerit in soloecismis referentem falso quasdam locutiones. Vel contractum est verbum ex duplici hujus dialogi titulo ψευδοσοφιστὴς ἢ Σολοικιστής. OUDEND. Codd. A. B. ψευδοσολοικιστῇ. Ita quoque Edit. Rom. & Vascos. Leguntur autem verba Soloec. T. II. p. 729. *Graev.* vel T. III. p. 554. *Hemst.* ubi nescio quo errore Pseudologista in supremo margine iste Dialogus vocatur, qui in princip. Pseudosophista inscribitur. STOEBER. *Graevius* in Luc. Soloec. p. 41. notat, in editis legi ψευδολογιστῇ male, qui alterius dialogi index est: & ideo reponit ψευδοσοφιστῇ. Forte Thomas scripsit ἐν Ψευδοσοφ. ἢ σολοικιστῇ Sic in ἀνέωγεν· Λουκ. ἐν Μίκυλλῳ ἢ ἀλεκτρυών. vid. etiam in ἀπόσοβῶ. Eadem vox occurrit infr. in τεθνήξεται. ubi etiam emendanda. Emendavit jam *Graev.* in Soloec. p. 92. vid. *Steph.* Thes. p. XVI. WITTER.

2 Ἵνα Ἀγάγωσιν.] Cod. A. ἵνα non legit. Cod. B. ἀναγάγωσιν. STOEBER. Conf. *Phrynichus* N. Ed. pag. 124. 154. & Thom. in V. ἐκλιπών.

3 Οὐχ'.] Scrib. οὐχ ἵνα sine apostr. WITTER.

4 Ἄξωσιν.] Cod. B. ἀάξωσιν. male. STOEBERUS.

5 Καὶ ἁπλῶς.] Abest καὶ in A. καὶ ἁπλῶς leg. in B. IDEM.

6 Ἄχρηστοι.] Addit *Phavorinus* τοῖς λογογράφοις. OUDEND. Adde ex A. & B. τοῖς λογογράφοις. STOEB. Gloss. p. 20. l. 10. *Antecessit*, προῆξεν, προῆλθε. *Suid.* voc. ἀπῆξεν. διῆξε *Joseph.* pag. 679. C. ἐξάξαντες *Dio* p. 101. A. προτάξαντες *Herodian.* I 12, 9. προσῆξαν *Thuc.* p. 166. C. ἄξας Idem p. 346. D. cum Nostro facit *Phryn.* quem vid. p. 50. & 62. *Nunnes.* WITTERUS.

7 Ὁ δὲ δεύτερος.] Ignorat particulam δὲ MS. Leid. I.

8 Ἀγάλλω.] Ἀγάλλειν est proprie *nitidare*, *splendide atque eleganter expolire*, *ornare*: ut λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι in *Eurip.* Med. v. 1027. deinde *vultum & oculos grata specie laetare*, ut *Livius* ait vetus ille Tragicus: hinc *Deos*

Deos bonoribus ac venerando laetificare, quam verbi vim egregie declaravit *P. Wessel.* ad *S. Petit.* LL. A. p. 68. nam *divi cultu erga se mortalium laetiscunt*, ut *Sisenna* scripsit apud *Non.* p. 133. Eo pertinet, quod *Schol. Eurip.* notat, *Phrynichum* posuisse ἀγῆλαι ἀντὶ τοῦ εὔξασθαι. *Suid.* Ἀγῆλαι, τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαῖσαι· sic enim ex *Etymologo* legendum: additque porro eximios *Eupolidis* versus, quos si quis fabulam Δῆμος clausisse putet, evanescet, de qua *Kusterus* querebatur, loci obscuritas: ibi vero, Ἀναθῶμεν... καὶ προσαγήλωμεν ἀπελθόντες (hoc ab *Etymologo* firmatum probo) fidem faciunt emendationi, qua reponendum in *Hesychio* vice τοῦ Προσατῆλαι credo, Προσαγῆλαι, τιμῆσαι. Προσαγηλή, τιμή· vel potius, si forma substantivae vocis paulo insolentior displiceat, Προσαγήλη, τιμήση. Ex his, quae sit potestas passivi mediique ἀγάλλεσθαι, facile colligere licet: dicitur autem ἀγάλλεσθαι τινὶ, *Xenoph.* Ephes. I. p. 2. & ἐπί τινι frequentissime: quare malim in *Pausania* VIII. p. 629. v. 8. ἐπ' αὐτῇ quam ἐπ' αὐτῆς ἠγάλλετο. *Thucydidis* locus extat VI, 41. ad quem vid. Eruditiss. *Duker.* bene *Schol.* οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, ὧν χρῄζει· imitatus est *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. p. 176. τὰ ἄλλα, οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, καὶ οἷς ἀγάλλεται, παρασκευάσαι· ubi suspicionem interpretationis in contextum illatae moveri posse non diffiteor: illo certe vitio laborat, me judice, *Dius* apud *Stob.* p. 409. v. 17. cujus verba, ejecto χαίρω, talem in modum esse refingenda mihi persuadeo: ἀλλ' ἐγὼν ἐπὶ τᾷ ἐμαυτοῦ εὐμορφίᾳ λᾶμαι ἀτρεκέως ἀγάλλεσθαι· ceteroqui jungitur etiam ἥδεσθαι· οἵοσπερ καὶ αὐτὸς ἥδεταί τε καὶ ἀγάλλεται *Xenoph.* περὶ Ἱππ. p. 553. v. 32. Quod vero Lexici, cujus partem *Montfauconius* edidit in Bibl. Coisl., auctor observat p. 471. in Ἠγάλλεν, praeter multos alios *Eunomium* etiam τὸν δυσσεβῆ hoc verbum frequentasse, verum est: quasi parum apte posuisset, sugillat eum, & satis quidem ineleganter, immeritum *Gregor.* Nyss. T. II. p. 759. τὸ μὲν ἀγάλλειν, inquit, ἴσον ἐστὶ τῷ ἐπικαυχᾶσθαι καὶ ἐπευφραίνεσθαι· melius ipse scripsisset ἀγάλλεσθαι vel ἐπαγάλλεσθαι. Cum hujus autem verbi ratione & significandi virtute optime conveniunt λαμπρύνειν, λαμπρύνεσθαι, quod Atticis penitus eripi nolim, & φαιδρύνειν, φαιδρύνεσθαι. Hemst. Etsi ea vox in Atticorum scriptis saepissime occurrit, altera tamen, λαμπρύνω nempe, non est repudianda, ut vel ex Lexicis constare potest. Sallier.

9 Ἀριστείδ. . . . ἡμέρ.] Absunt in B. sed A. agnoscit. Stoeberus.

10 Ἐν τῷ Ἀπελλᾶ γ.] Male desunt haec verba in Cod. Oxon. ut semper titulis indicati loci ille caret. Locus autem *Aristidis* extat Tom. I. 68. Ed. Jebb. MS. Leid. I. non male Ἀπελλᾶ γενεθλιακῷ. Oudend. Cod. A. ἐν τῷ τοῦ Ἀπελλ. Vid. *Aristid.* Orat. T. I. p. 68. pr. ed.

Ἀπελλᾶ γενεθλιακῷ· οἷς δ᾽ ἄν τις [1] ἀγῆλαι τὴν δὲ τὴν ἡμέραν· καὶ ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι. [2] Θουκυδίδης· καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. ἔστι δὲ ἀγάλλομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ [3] χαίρω.

[4] ἌΓΕΤΑΙ γυναῖκα, οὐκ ἄγει, ἤγουν λαμβάνει, καὶ ἄγεται

---

ed. Oxon. 1722. 4°. conf. *Dio* p. 301. D. STOEB. MS. Leid. 2. ignorat integram hanc Thomae observationem, quemadmodum etiam sequentem, quam nec Leid. 1. agnoscit.

1 Ἀγῆλαι.] Cod. A. ἀγῆλαι. & sic in *Aristid.* loco. STOEB.

2 Θουκυδ.] Verba sunt ex Lib. VI. pag. 440. A. ed. H. Steph. Secund. 1588. fol. IDEM.

3 Χαίρω.] V. *Budaei* Comment. Ling. Gr. p. 743. *Herodot.* lib. IX. DRAEK. Quod praeter multa loca testatur *Thucyd.* Schol. ad loc. m. c. ubi οἷς ὁ πολ. ἀγαλλ.] οἷς χαίρει πόλεμος, ὧν χρήζει. Sic ἀγάλλονται oppon. τῷ αἰσχύνονται apud *Thucyd.* lib. III. pag. 229. B. STOEBBERUS.

4 Ἄγεται.] Dantur quaedam apud Graecos verba, quae, cum habeant sonum activum & passivum ac utriusque sensum in suo sono, insuper in passivo saepe sensum habent activum, qui activo sono non perinde efferri potest, vel saltem a purioribus & ἀττικωτέροις Graecis scriptoribus ita efferri non solet. In illis est τὸ ἄγομαι. Docet hic auctor non recte dici, ἄγειν γυναῖκα, sed dicendum ἄγεσθαι γυναῖκα, pro λαμβάνειν, sive λαμβάνειν εἰς γάμον. Addamus exemplum ex *Arrian.* VI. qui de nuptiis Alexandri Susis celebratis loquens ait: καὶ ὅσοι δὲ ἄλλοι ἡγμένοι ἦσαν Μακέδονες τινὰς γυναῖκας &c. N. B. Haec phrasis, ἄγεσθαι γυναῖκα etiam dicitur de *patre*, *filio suo uxorem stipulante*; sed hoc sensu additur dativus personae. *Pausan.* in Atticis: ὡς δὲ ἐπανῆλθεν, Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. *Homer.* Od. IV.

Υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος
ἤγετο κούρην.

Herodian. de Mammaea & Alexandro: ἠγάγετο δ᾽ αὐτῷ τὴν γυναῖκα τῶν εὐπατριδῶν· quod Latini dicunt, *despondere alicui filiam.* Terent. *Nam aliam ei pater desponderat gnatam Chremetis.* Vid. *Bud.* Comment. L. Gr. p. 321. L. BOS. *Lysias* Or. 1. p. 5. *Heliod.* AEthiop. IV. p. 181. DRAEK. *Phavor.* auctior, quem vide. & *Ammon.* v. ἄγειν & *Phryn.* voc. ἄγει – ἄγουσι καὶ φέρουσι est apud *Xenoph.* Κυροπ. III. fol. 61. l. 19. it. p. 729. l. ult. ἄγεται γυναῖκα πατήρ. *Joseph.* p. 159. A. 160. D. Gloss. p. 80. *ducit*, ἄγει. p. 81. *ducitur*, ἄγεται, ἕλκεται. WITT. Ita hoc sensu constanter Attici. Obvia sunt passim exempla. At ἄγειν γυναῖκα notat secum aliquo ducere uxorem: Zyn Vrouw met zich voeren: ut apud *Xenoph.* p. 70. & 139. Hinc jocus Eubatae qui promiserat Laidi se eam ducturum, dum

τῷ ὃ, καὶ ἄγει, ἀντὶ τοῦ φέρει. [1] Πλάτων ἐν τῇ ἀπολογίᾳ Σωκράτους· ᾦχοντο εἰς Σαλαμῖνα, καὶ ἤγοντο λέοντα.

ἈΓΝΟΗ´ΣΟΜΑΙ [2] κάλλιον, ἢ [3] ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι, ἢ ἄξω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων [4] μέσους μέλλοντας.

[5] ἈΓΡΟΙ῀ΚΟΣ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς· [6] ἄγροικος δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος·

οἱ

---

dum interim imaginem ejus pictam secum auferret dicens se ἄγειν Λαΐδα apud *AElian.* l. X. V. H. c. 2. Ceterum locus *Platonis* exstat p. 32. ed. Serran. scribendumque λέοντα. Ἄγειν pro ἄγεσθαι est tamen apud *AEschylum.* V. *Misc. Observ.* Vol. X. p. 350. OUDEND. Sic tamen *Josephus* in Vita sua §. 75. bis, sed variant codd. *Misc. Observ.* Vol. X. p. 350. *Platonis* locus, quem laudat, legitur p. 365. ed. Lugd. sed non ἤγοντο, verum ἤγαγον editur. Conf. *Eustath.* ad Iliad. ξ. pag. 954. vs. 35. & χ. pag. 1386. vs. 42. ABRESCH. Conf. *Eunapius* p. 18. & 182. & *Ammonius* V. ἄγειν.

1 Πλατ. ἐν τῇ Σωκρ. ἀπολ.] Absunt haec in B. Leguntur autem l. c. T. I. pag. 32. Ed. H. Steph. 1578. D. ubi pro ἤγοντο legitur ἤγαγον. STOEBERUS.

2 Κάλλιον.] κάλλιον ignorant Cod. Leid. 1. & 2. & ed. Rom. BERN. Omitti non debet: futurum medium, elegantius in hisce, quam activum usurpari docet. Vid. Ἀπολαύσομαι· Ἀποφιλήσομαι· Ζηλώσομαι. Moer. in Ἄξομαι· Βοήσεται· Θηράσεται· &c. HEMSTERH.

3 Ἀγνοήσω.] Vitiose in Ed. Blanc. pro ἀγνοήσω, ut bene MSS. & ed. Rom. & Vasc. OUDEND. L. ἀγνοήσω. conf. ad hunc artic. *Phryn.* v. ἀκούσομαι. WITTER.

4 Μέσους.] Cod. A. non habet; sed B. agnoscit. STOEBER.

5 Ἀγροῖκος.] Vid. *Stephani* Dial. Attic. p. 149. BENZEL. Adde *Casaub.* ad *Theophr.* Char. c. IV. *Aristoph.* Eq. vs. 41. & quos laudat. Cl. *J. Alberti* ad *Hesychium* h. v. *Aristophanis* locus in Pluto est vs. 705. & in Nub. vs. 46. Ceterum vitiose ed. Blancardi ἀδελφιδῆν pro δῆν exhibet. OUDEND. Conf. de h. v. *Ammon.* *Hesych.* v. ἠγροικησάμεν. *Cyrillus.* *Timaeus* Soph. in Lex. Plat. MS. ἄγροικος, σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. conf. *Casaub.* Not. ad *Theophr.* Charact. p. 137. Lugd. 1638. ἄγροικος καὶ δυσμαθής *Aristoph.* Nub. 646. *incultus Thuc.* III, p. 245. A. *Synes.* p. 165. D. STOEBERUS.

6 Ἄγροικος.] Multa sunt, in quibus ex variato vocabuli accentu significandi discrimen signari Grammatici tradiderunt: cujus generis in *Cyrilli* sive *Philoponi* Συναγ. Δ. T. A. notantur praeter hoc ipsum, in quo cum *Thema* congruit, Ἀγελαῖος &

1 οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου, καὶ ἀπαιδεύτου, καὶ ἀναισθήτου, προπαροξυτόνως ἄγροικος λέγουσιν. 2 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύγ᾽ εἶναι τὸν θεόν;

ἤγουν, ἀναίσθητον, καὶ πάλιν 3 ἐν Νεφέλαις·

Ἔπειτ᾽ ἔγημα 4 Μεγακλέους, τοῦ Μεγακλέους
Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος.

ἤγουν, ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· 5 ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα 6 ἀγροικίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως πρός τινα διατίθεμαι. 7 Λιβάνιος ἐν τῷ λόγῳ τῷ, 8 πρεσβευτικὸς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα· εἰ ἠγροι-

---

& ἀγέλαιος, Ἀγοραῖος & ἀγόραιος, Γέλοιος & γελοῖος, Νόμαιον & νομαῖον· nam alia plura tono tantum diversa longe ab horum ratione discrepant: verum uter accentus utrius sit potestatis index, ipsi secum aliquando, & inter se dissentiunt: regulam ab Atticorum usu pronunciandi maxime consueto fluxisse facile crediderìs; eandem semper exacte fuisse observatam, quis sibi persuaderi patietur? HEMSTERH. De ἀγροῖκος vid. *Poll.* IX, 12. & Comm. *Ammon.* p. 3. & *L. C. Valcken.*

1 Οἱ Ἀττ. δ.] Cod. B. legit οἱ Ἀττ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ. STOEBER.

2 Ἀριστ. ἐν πλούτῳ.] Vs. 705. add. ἱππ. vs. 41. Steph. p. 149. *Joseph.* p. 961. A. *Liban.* I. p. 808. D. *Lucian.* Dial. Mer. Matris & Musar. T. IV. pag. 410. Basil. ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ ἀκαρνανεὺς ἧκε, & paulo post de eod. ἴσω ἐκεῖνος ἀγροῖκος. WITT. Τὰ ἀπὸ ἀγροικίας agrestia. *Aristid.* T. I. p. 283. STOEB.

3 Ἐν Νεφ.] Vs. 46. seq. ubi ἀδελφιδῆν rectius ex Cod. A. Cod. B. leg. ἦν. IDEM.

4 Μεγακλέους.] Delet MS. Leid. 2.

5 Ἐστὶ δέ.] L. ἔστι δὲ &c. STOEBERUS.

6 Ἀγροικίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως.] Eo sensu usurpatur a *Platone*, Theaet. p. 115. Vid. Steph. sed praeter hancce significationem alias habet nonnullas, v. g. qui alicui succensent, ii ἀγροικίζεσθαι dicuntur: sic exponendus *Plut.* T. I. p. 454. Eadem vox occurrit T. II. p. 575. verum ibi de illis sermo est, qui interrogati, agrestium more, respondere nolunt. SALLIER.

7 Λιβ. ἐν τῷ λογ.] T. I. p. 239. B. Oratio *Lib.* eadem, quae alibi: πρὸς Ὀδυσσέα ἀπολογία Ἀχιλλ. vid. Id. II. p. 412. D. pro ἠγροικησ. l. ἠγροικισ. WITT. ἠγροικισ. est in A. & B. STOEB.

8 Πρεσβευτικός.] MS. Oxon. πρεσβευτικῷ. sed supra, ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος. Latet autem error in voce Ἀχιλλέα. verba enim quae citantur exstant in πρεσ-

[1] ἡγροικισάμην πρὸς ὀντινοῦν, ἢ τ̃ νέων, ἢ τ̃ πρεσβυτέρων.

[2] ΑΓΧΕΙ κάλλιον, [3] ἢ πνίγει.

ΑΓΩ-

πρεσβευτικῷ τ̃ Ἀχιλλέως πρὸς τ̃ Ὀδυσσέα Tom. I. p. 239. τ̃ non habent MSS. Leid. OUDEND.

1 Ἡγροικηστάμην.] Ei ἠγροικιστάμην Vascos. & Oxon. MS. recte. WOLFF. De quo non dubitandum, nec aliter Codd. MSS. Leidd. Apud Libanium p. 239. B. vulgo editur ἠγροικισάμην εἰς. OUDEND.

2 Ἄγχει.] Quanquam propria virtute differant, suamque singula ditionem teneant, in qua alteri locus non sit, attamen translata, quae ab origine non nihil dissita manans eodem tendit, promiscue ab Atticis etiam usurpantur. Hinc ὑπὸ τ̃ δανειστῶν, & ἐπί τινι, vel τινὶ ἄγχεσθαι, πνίγεσθαι. *Julian.* in Misop. p. 136. ὁ δῆμος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλουσίων. utrumque in *Luciano* frequens. HEMSTERH. Apud Graecos πνίγειν ut & ἀποπνίγειν & ἄγχειν plerumque dicuntur duri creditores, qui collo debitorum quasi constricto urgent eos ad solvendum debitum. Sed Attici malunt ἄγχειν hac notione usurpare, quam πνίγειν. *Aristoph.* Eq. p. 334. χρήματα πλεῖστα ἀπέδειξα Ἐν τῷ κοινῷ τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν. ad quem locum *Schol.* δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως. *Lucian.* Symp. p. 648. οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. apud eundem in Dial. Mort. Charon ad Menippum: Ἀπόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμεῖα· & statim: ἄγξω σε νὴ τ̃ Πλούτωνα, ἂν μὴ ἀποδῷς. Minus Attice vero dicitur πνίγειν, quod habetur *Matth.* XVIII. 28. κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων, ἀπόδος. ut & ἀποπνίγειν apud *Pollucem* in Onom. ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας. L. BOS. Ἀποπνίζω tamen in usu est. *Lucian.* Dial. Meretr. p. 706. & 750. DRAEK. Differunt proprie, prius videtur praecedere, πνιγμὸς sequitur. *Apollod.* II. c. 5. sect. I. κάτεχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε. *Aristid.* T. 3. p. 125. ὅνω συμπλακεὶς καὶ πνίγων τὸν λέοντα ἄγχειν ᾤετο. De creditoribus acerbe debita exigentibus, praeter loca Cl. *Bos* & *Hemsterhusii* ad *Lucian.* Dial. Mort. 22. c. 1. citata, *Basil.* T. II. p. 55. B. ὁ τὸν χρυσὸν κατορύσσων τ̃ ἀγχομένου καταφρονεῖς. quod laxe nimis convertit interpres *oppressum.* p. 6. D. νηπεία δανείου φύσιν οὐκ οἶδεν —— σὺν ἄγχονῃ ὀρφανὸν νηπίου τοῦ παῖδα τόκοι παλαιοῦσι. ABRESCH. De re venerea usurp. ab *Anacr.* Od. 52. ubi de juvene ebrio puellam vi comprimente: ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων, τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει. Est etiam Pancratiastarum vox ἄγχειν. vid. *Olear.* ad *Philostr.* Icon. p. 819. Gloss. Angit, θλίβει, στενοχωρεῖ, ἄγχει, πνί-

[1] ἈΓΩ´ΓΙΜΑ κάλλιον, [2] ἢ φορτία. εἰσὶ [3] δὲ καὶ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁπλῶς κομιζόμενα. Συνέσιος ἐν [4] τῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ· πολλαῖς [5] ἴυγξι γινομένην ἀγώγιμον. καὶ πάλιν [6] ἐν ἐπιστολῇ. τινὰ τὰ ἀπὸ [7] Πτολεμαΐδος ἀγώγιμα.

[8] ἈΓΩΓΟ´Σ, οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὀχετῶν· οἱ δὲ παλαιοὶ, ἐπὶ τοῦ

πνίγει. p. 16. Angitur, ἄγχεται. Ancti, ἀγχόμενοι p. 206. Suffocat, πνίγει. Onom. *Calep.* p. 148. suffoco, ἄγχω, πνίγω. WITTER. Cum *Thoma* facit *Moeris Atticista.* Ceterum observationem hanc Thomae omittit MS. Leid. 2.

3 Ἢ πνίγει.] Quod tamen praeter *Xenoph.* & *Lucian.* *Aristoph.* usu venit νεφ. v. 1379. conf. *Galen.* voc. ἀγχόμενος. *Hesych.* v. ἀγκταλιάζει. STOEBERUS.

1 Ἀγώγιμα] Vid. *Salmas.* ad *Achill. Tat.* p. 741. Φορτία nonnunquam junguntur: φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι *Pausan.* III. p. 233. v. 31. quae minus adcurate Illustr. *P. D. Huetius* ad Polydori Lacedaemoniorum regis, cujus mentio apud *Pausaniam* praecesserat, aetatem referenda censuit de Navig. Ant. c. VI. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα *Julian.* Ep. 24. p. 393. A. vim Graecae vocis expressit *Amm. Marcell.* XIV. p. 15. *alia plurima vehi terra marique consueta.* *Synesius* frequenter adhibuit, cujus exemplum prius nihil huc facit. HEMSTERH. *Lucian.* Contempl. p. 345. *Eunapius* p. 38. ἀγώγιμος ἄνθρωπος, conf. *Hesychius.*

2 Ἢ φορτία.] Occurrit tamen apud *Aristoph.* Plut. v. 352. & alibi. ut φορτίον ἐπάγεσθαι apud *AElian.* V. H. IX, 14. ἀγώγιμα ἐκκομίζουσι *merces exportant Arrian.* Indic. p. 174. C. Henr. Steph. STOEBERUS.

3 Δὲ καὶ.] Non leg. καὶ in A. & B. IDEM. Delet καὶ MS. Leid. 1. sed MS. Leid. 2. hac observatione integra mutilus est.

4 Τῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ.] Est Ep. 121. p. 257. MS. Oxon. & Leid. 1. habent αὐτῇ. OUDEND. Cod. A. ἐν τῇ αὐτῇ ἐπισ. respiciens ad praec. artic. ἀκκισμός. Cod. B. simpl. Συνεσ. ἐν ἐπιστολῇ. Locus est p. 357. C. STOEBER.

5 Ἴυγξι.] Edit. Rom. & Phav. ἴυξι. WITTERUS.

6 Ἐν ἐπιστολῇ.] Desunt haec in Oxon. Innuit Ep. 109. pag. 252. OUDEND. Non est in A. ἐν ἐπισ. vid. Synes. pag. 252. C. STOEBERUS.

7 Πτολεμαΐδ.] Edit. Rom. & Phav. Πτολεμαΐδος. IDEM.

8 Ἀγωγός.] *Euripides* dixit χοὰς νεκρῶν ἀγωγοὺς Hec. v. 536. id est, ut recentior Schol. exponit, ἀναφέρουσας τὰς ψυχάς. *Dioscor.* V, 148. de magnete: δύναμιν ἔχει πάχους ἀγωγόν. atque ita saepe apud Medicos. Ut veterum usum probet, *Thucydidem*

τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι. Θουκυδίδης [1] ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ. καὶ Ἀριστείδης [2] ἐν τινι τῶν ἱερῶν· ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγοὺς [3] αὐτοὺς ἀνεζήτουν· εὕρηται δὲ, τὸ [4] ἀγωγὸς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, καὶ ἐπὶ τῶν τειῶν γενῶν.

Οὐ

---

cydidem adducit lib. II. ubi sane c. 12. reperitur, ξυμπέμπουσι τῷ Μελησίππῳ ἀγωγούς. *Schol.* ὁδηγούς· *Hesych.* & *Suid.* rectius προπόμπους· sed quae subdit verba ex lib. IV. c. 78. sunt petita. Videtur ergo Thomas, dum mentem calamus festinantior praevertit, omisisse locum priorem & alterius, quem ponebat, indicium. Mirum vero *Pollucem* III, 95. qui pro ὁδοῦ ἡγεμόσι pluraliter ἀγωγοὺς & ἀγωγέας aeque probet, fastidiose singularem ἀγωγεύς, ut εὐτελέστερον, repudiare: haec scilicet in multis est Atticistarum inverecunda subtilitas: mihi satis liquet, formam ἀγωγεὺς eo significatu vix ab Atticis usurpari, raro ab Jonibus; nam paulo diverse occurrit apud *Herodotum* II. c. 175. Ceterum Noster consentit cum *Phrynicho*, qui pag. 140. notat; νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγοὺς καλοῦσι τοὺς ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων. Hic quidem usus in Jure Graeco celebratur: *Hesych.* in V. & Ὀχετός. *Herodian.* VII, 12. ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος· parique modo *Symmachus* Jesaiae cap. XXX, 25. διαιρέσεις ἀγωγῶν ὑδάτων· an alibi ἀγωγεὺς ὕδατος, praeterquam in Gloss. Vet. inveniatur, non adfirmaverim. Hinc ὑδραγωγὸς & ὑδραγωγεῖα HEMSTERH. Pro ἀγωγεὺς *Herodot.* l. II. c. 175. *Moschop.* περὶ σχεδ. p. 128. DRAEK. Add. *Phryn.* p. 56. & ibi *Nunnus. Phav.* voc. ὀχετός. STOEB.

1 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Imo vero τετάρτῃ §. 78. ubi vide Cel. *Dukerum.* Nec leguntur hae voces in MSS. Leidd. OUDEND. Lege τετάρτῃ. legitur enim lib. IV. p. 305. A. Codd. A. & B. simpliciter: Θουκυδ. Cui add. *Dio* p. 33. E. STOEBER.

2 Ἔν τινι.] Nempe δευτέρῳ pag. 304. Ed. Jebb. OUDEND. Codd. A. & B. non hab. ἐν τινι τῶν ἱερ. Est autem locus *Arist.* in Serm. Sacr. II. T. I. p. 304. Oxon. STOEBER.

3 Αὐτοὺς.] Hoc praestare videtur illo, quod vulgo in *Aristide* editur αὐτός. OUDEND.

4 Ἀγωγός.] Adde ex Vascos. & Oxon. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγός. WOLFFIUS. Neque aliter MSS. Leidd. & Ed. Rom. Negligenter haec verba in Blancardi editione omissa sunt, unde totius loci sensus perit. Bene autem *Thomas*: vid. *H. Steph.* Thesaur. In neutro ἀγωγὸν ἐπακτικὸν apud *Photium* & *Suidam*

[1] Οὐ μόνον ἈΓΩ'Ν, ἀλλὰ [2] καὶ ἀγωνία, καὶ [3] ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν [4] τῇ ἑβδόμῃ· πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. [5] Πλάτων ἐν [6] Γοργίᾳ· δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, καθ-

---

dam occurrit. *Hesychius:* ἀγωγοῖς, τοῖς ἐπάγουσιν. *AElian.* lib. II. H. A. c. XI. τροφὰς ἡδίστας καὶ πεποικιλμένας εἰς τὸ ἀγωγόν τε καὶ ἐφολκόν. & ita ἀγωγή, sed substantive, occurrit. vid. *Cuperi* Observ. l. II. c. 14. quo tamen loco acute nimis de καταγωγίῳ differit; de quo alibi. OUDEND. Cod. A. & ed. Rom. add. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, post καὶ deest in A. sed adest in B. STOEBER. Voce ἀγωγή aliquoties usus est *Hippocr.* vid. *Foesii* Oecon. p. 3.

1 Οὐ μόνον Ἀγών.] Cod. B. Ἀγὼν καὶ ἀγωνισμός· ὁ αὐτὸς (Θουκυδ.) ἐν ζ'. πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. Caetera omnia desunt. STOEBERUS.

2 Καὶ ἀγωνία.] Integram hanc observationem delet MS. Leid. 2. sed haec verba MS. 1. *Athenagor.* Leg. pro Christian. p. 134. τις οὐχὶ τῆς περὶ σπουδῆς τὰς δι' ὅπλων ἀγωνίας - - - ἔχει. conf. Index *AEliani.*

3 Ἀγωνισμός.] Est & ἀγώνισμα. *Thucyd.* lib. I. p. 6. sed magis poëticum ut testatur ibid. *Schol. Herodot.* lib. I. cap. 140. DRAEK.

4 Τῇ ἑβδόμῃ.] Lib. VII. §. 70. Articulus deest in Leid. 1. & saepe. OUDEND. P. 535. B. Idem valet ἀγώνισμα apud *Lysiam* Orat. XIII. pag. 261. ed. Tayl. Lond. 1739. quod quidem aliter apud *Herodot.* Clio c. 140. p. 59. *Thucyd.* III. p. 229. B. & lib. I. p. 16. A. ubi vid. Schol. STOEBERUS.

5 Πλάτων.] Pag. 285. A. non alio discrimine, quam quod pro καθάπερ editur ὥσπερ. ABRESCH. Pertinent haec ad nov. §. quam Rom. edit. incipit: καὶ ἀγὼν καὶ ἀγωνία Πλατ. &c. quae hic saltem inserenda. Locus *Plat.* est T. I. p. 456. C. ubi pro καθάπερ est ὥσπερ. legitur & ἀγωνία apud *Xenoph.* Cyrop. II. p. 54. pr. ed. Francof. 1596. *Diodor.* lib. I. p. 33. C. *Laërt.* p. 191. A. STOEB. Platonis locum codex MS. Leid. 1. hic delet, eumque cum ed. Vascos. ponit post ἀπρονόητος, unde eum huc retraxit *Blancardus.*

6 Γοργίᾳ.] P. 312. ed. Ficin. πάσῃ deest in Leid. 1. ἀγωνίᾳ πάσῃ Ed. Rom. male autem ἀγωνίᾳ πάσι hic habet ed. Vascos. sed alibi sub V. καὶ Ἀγὼν καὶ Ἀγωνία, ubi solum *Platonis* exemplum recte exhibet. Sciendum autem ex duabus diversis notis hanc a *Blancardo* esse conflatam. Totum *Platonis* exemplum hic deest ab Oxon. & in Rom. & Vascos. hic non conspiciuntur καὶ γὰρ &c. usque ad finem. OUDEND.

1 Καθ-

[1] καθάπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. [2] καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ, καὶ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους.

[3] ἈΔΟΛΕΣΧΗΣ, οὐκ [4] ἀδόλεσχος.

[5] ἈΔΩΡΟΤΑΤΟΣ χρημάτων κρείττων, ἢ ἀδωρότατος μόνον. Θουκυδίδης ἐν τῇ [6] δευτέρᾳ. [7] χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος.

[8] ἈΕΙ, καὶ ἐπὶ τῶν τελείων χρόνων [9] τίθεται. [10] τὸ δὲ ἐσαεὶ, ἐπὶ

---

1 Καθάπ. τῇ ἀλλ. πασ. ἀγων.] Pergit hic Cod. A. ἐκ δὴ τῆς ἀγωνίας ταύτης τῆς τὸν ἀγῶνα δηλούσης καὶ ἡ ἀγωνία, ἤγουν ὁ φόβος παρήχθη. STOEBER.

2 Καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ] Haec & quae seqq. Plat. verba licet non incommode huc transscripta desunt in Cod. A. ed. Rom. & Vascos. IDEM.

3 Ἀδολέσχης.] Gloss. garrulus ἀδολέσχης. DRAEK. In veram hujus vocis originem inquirit *Phryn.* προπαρ. σοφισ. h. v. & *Biset.* ad Schol. *Aristoph.* Nub. v. 1482. Ad rem magis conducit *Theophr.* Charact. p. 10. seq. ubi omnino conf. *Casaub.* Not. p. 127. seqq. Vocem vero ἀδόλεσχος vix est, quo reperias, praeterquam in monosticho εἰς ἰατρούς, ubi

Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος.

STOEBERUS.

4 Ἀδόλεσχος.] Hoc tam Atticum quam commune agnoscit *Moeris.* v. *H. Steph.* Thes. sine dubio tamen ἀδολέσχης magis Atticis in usu est, quam ἀδόλεσχος. Vide *Theophr.* Char. c. III. ubi in MS. unico ἀδόλεσχος. *AElian.* lib. II. V. H. c. 3. utrumque apud *Pollucem* l. VI. Segm. 109. OUDEND.

5 Ἀδωρότατος.] *Plutarch.* Pericl. p. 161. DRAEK. Adde ex MSS. & edd. Rom. & Vascos. ἔστι δὲ καὶ τὸ. OUDEND. Addendum sane: sed simul ἀδωρότατος subjiciendum post Ἄθλιος ——— ἐπαίνων· ut in Ed. Vascos. & MSS. tum patet, cur ἔστι δὲ καὶ τὸ accedat, quod alias sensu caret.

6 Δευτ.] Pag. 143. A. ubi χρημάτων τε pro δὲ quod etiam est in MS. A. STOEBER.

7 Χρημάτων δὲ.] Abest δὲ ab Oxon. Cod. In *Thucyd.* L. II. §. 65. & MSS. Leidd. vulgo τε, sed δὲ citat quoque *Aristid.* T. II. p. 121. recte, refertur enim ad praecedens μὲν. De hoc loco adi Cel. *Alberti* ad *Hesych.* OUDEND.

8 Ἀεί.] Ed. Vascos. τὸ ἀεὶ. imo MSS. & ed. Rom. καὶ & τίθεται non agnoscunt. IDEM. MS. A. τὸ Ἀεί. STOEBER.

9 Τίθεται.] Non leg. h. v. in A. & B. IDEM.

10 Τὸ δὲ ἐσαεὶ] Sic Cod. A. Distinctius Cod. B. τὸ δ' ἐς ἀεί. Neque enim ἐσαεὶ cum praepos. compositum probari Thomae potest, siquidem sibi constat in voc. ἔκπαλαι, ubi vid. IDEM.

1 Ἀεὶς.

ἐπὶ μέλλοντος. καὶ ἐπὶ ἐνεςῶτος δὲ, ὅταν διηνέκειαν δηλοῖ. [1] Ἀρισείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἀλλ' ἦν τι ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ [2] ἔςαι ἐσαεὶ. καὶ Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· [3] κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. [4] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· θάλλουσα ἐσαεί.

[5] ἈΘΕΑΤΟΣ, ὁ μὴ βλέπων κρεῖττον, ἢ ὁ μὴ βλεπόμενος τινί· [6] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης. ἀθέατος ἔμεινα μονομαχιῶν ἐκείνων.

[7] ἈΘΗΝΑΖΕ κάλλιον, ἢ [8] εἰς Ἀθήνας. Ἀθήνηθεν, καὶ ἐξ

---

1 Ἀρισ. ἐν τῷ εἰς Δία.] Punge ἐν τῷ, εἰς &c. T. I. p. 3. ubi legitur εἰσαεὶ & ex Barocc. Cod. ἐσαεὶ restituitur. In Cod. autem nostro B. εἰς ἀεὶ legitur. Sic apud *Pind*. Olymp. Od. XI. V. 10. in Ed. Schmid. legitur ἐσαεὶ. In Edit. autem Calierg. ἐς ἀεὶ. STOEBERUS.

2 Ἔςαι ἐσαεὶ.] Pag. 3. ed. Jebb. ubi vulgo εἰσαεὶ. sed MS. ibi ἐσαεὶ. OUDEND.

3 Κεῖται] Locus est §. 129. verum ibi non κεῖται legitur sed κεῖσεται, uti hic MSS. Leidd. at ibi MSS. duo vulgatis hic accedunt: ut L. I. §. 22. κτῆμά τε ἐσαεὶ ξύγκειται. At parum refert, vid. *Sophocl*. Trach. vs 1209. *Pindar*. Olymp. XI, 10. *Luciani* locus est T. I. pag. 654. IDEM. Pag. 85. D. ubi κεῖσεται pro κεῖται. Illud uterque Codex habet. STOEBER.

4 Λουκ. ἐν ἀληθ.] Lib. I. T. I. p. 655. Graev. vel T. II. p. 89. fin. Hemst. ubi θάλλουσα ἐς ἀεὶ καὶ &c. In nostr. ob fin. versus scrib. ἀεί. apud *Lib*. T. I. pag. 475. D. legitur εἰσαεί. Cognatum τῷ ἀεὶ est αἰεὶ Poëtis alias usitatum Iliad. α. vs. 52. quod apud *Thucyd*. legitur lib. III. p. 230. l. 1. IDEM.

5 Ἀθέατος, &c.] Desunt in in Oxon. rursus ἐν τῷ περὶ &c. praecedunt in MSS. & ed. Rom. ac Vascos. ὡσαύτως δὲ καὶ. *Libanii* verba vide T. II. p. 3. Caeterum errat Thomas. Passive enim aeque atque active in usu est, ut innumera adjectiva. Active tamen frequentius. V. *Suid. Hesych. Phavor*. nisi cum ponatur pro eo, qui videri nequit. Apud *Phavorinum* in ἄμεμπτος prave legitur μοναχῶν in verbis *Libanii*. OUDEND. Ut alia plurima tam passive quam active adhibentur. *Aristid*. T. I. p 96. & *Lucian*. T. I. p. 37. ABRESCH. Sic etiam ἄμεμπτος quam vid. infr. Passive usurpat voc. ἀθέατος *Luc*. T. II. p. 33. Graev. active dicit ἀθέατος ἀληθείας *Luc*. Nigr. T. I. p. 54. STOEB. Conf. noster V. Ἀνέρασος.

6 Λιβ. ἐν τῷ.] Scrib. ἐν τῷ, Locus est T. II. p. 3. B. STOEB.

7 Ἀθήναζε.] Vid. *Corinth*. p. 673. *Steph*. p. 190. WITT. *Diogen*. ep. 6. ἐπὶ Θηβῶν ἀνέχεαξ.

8 Εἰς Ἀθήνας.] Ἐς Ἀθήνας est apud *Thucyd*. lib. VIII. p. 551.

ἐξ Ἀθηνῶν. [1] Ἀθήνησιν, οὐκ ἐν Ἀθήναις.

[2] ἈΘΛΙΟΣ κάλλιον, [3] ἢ ἀτυχής. [4] τὸ ὁ ἀτυχὴς ἐπαίνων, ἀντὶ τοῦ [5] ἀμέτοχος, κάλλιον. ὡσαύτως καὶ τὸ, εὐτυχὴς ἐπαίνων.

[6] ἈΘΛΟΘΕΤΗΣ κρεῖττον, ἢ ἀγωνοθέτης.

Ἀ-

---

551. A. p. 558. 583. B. it. lib. I. p. 22. D. cum quo conf. *Polyaen.* p. 585. ubi pro Θῆβας leg. ἐσθῆρας. WITT. Εἰς τὰς Ἀθήνας dixit *Liban.* T. II. p. 7. D. ἐκ τῶν Ἀθηνῶν *Thuc.* VIII. p. 563. B. & 565. B. ἐξ Ἀθηνῶν Philosteph. apud *Athen.* VII. c. 14. add. *Alciphr.* lib. III. ep. 65. Sic etiam ἐν Ἀθήναις leg. apud *Thucyd.* lib. V. p. 373. A. *Xenoph.* alios: quorum loca, utpote in re nota, cumulare non libet. STOEBERUS.

1 Ἀθήνησιν.] De hac voc. vid. *Rhodom.* ad *Diod. Sic.* Indic. Phraseol. h. v. WITTER.

2 Ἄθλιος.] Ἄθλιος & ἀτυχὴς opponuntur apud *Aristoph.* Pl. vs. 826. pro κάλλιον secundo loco MS. Leid. 1. habet κάλλιστον.

3 Ἢ ἀτυχής.] Scrib. ἡς. ἀτυχὴς tamen eo sensu quo ἄθλιος usurpatur ab *Epict.* Enchir. c. VI. p. m. 12. Berkel. Nostro patrocinatur *Plato* Gorg. p. 470. D. εὐδαίμων ὤν σοι δοκεῖ ἢ ἄθλιος; ubi quid sit ἄθλιος ex oppositione judicabis. STOEB.

4 Τὸ ὁ ἀτυχής.] Cur illam vocem alteri Thomas praetulerit, divinare non possumus, praesertim cum legatur apud *Thucyd.* p. 24. ἐγκλημάτων ἀμέτοχος. Eodem adjectivo utitur Philo scriptor imprimis elegans p. 793. Utuntur & alii complures, quos inter *Basilius* T. 2. p. 83. & *Greg.* Nyss. T. 1. pag. 903. quamobrem dubitari nequit, quin ἀμέτοχος in optimarum vocum censum venire debeat, cum hominem alicujus rei expertem significat. SALLIER.

5 Ἀμέτοχος κάλλιον.] Cod. A. κάλλιστον STOEBERUS.

6 Ἀθλοθέτης.] *Plut.* Pericl. p. 160. DRAEK. Sic etiam *Moeris.* Alii grammatici distinguunt, quod prior dicatur judex Gymnicorum, alter Musicorum certaminum. V. coll. ad *Hesych.* & *Suid.* Errant omnes, nam voce ἀγωνοθέτου usus est ἀττικώτατος *Xenoph.* nihil minus quam musicos ἀγῶνας tangens, L. III. de Exp. Cyr. pag. 296. ἐν μέσῳ γὰρ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα, ὁπότεροι ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν. ἀγωνοθέται δ' οἱ θεοὶ εἰσίν. unde patet promiscue has voces adhibitas esse, & vera esse synonyma, ut occurrunt apud *Pollucem* lib. III. OUDEND. Rectius opinor *Ammonius* & quos ad eum citat Cl. *Valckenaerius.* Neque fortasse inveniatur ἀθλοθέτης ἐπὶ τῶν σκηνικῶν, sed ἀγωνοθέτης tam de scenicis quam gymnasticis idque more suo videtur docere voluisse *Ammonius.* conf. *Budaeus* in Comment. Gr. Ling. p. 832.

ἈΘΡΟ'ΟΣ Ἀττικοὶ, [1] ἐκ ἄθρους. ἄθρυς δὲ, ὁ μὴ θόρυβον ποιῶν, δόκιμον. Λουκιανὸς ἐν [2] δευτέρῳ τῶν [3] ἀληθινῶν. οὐ βοὴ σύμμικτος ἐφέρετο ἄθρους.

[4] ἈΘΥΜΙ'Α, καὶ ἡ λύπη, καὶ ὁ πρὸς τὰς πολέμους ὄκνος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ [5] πρώτῃ· οὔτέ τινα [6] δειλίην μοι παρέδων,

---

832. Verbum tamen ἀγωνοθετεῖν non refugit *Thucyd.* lib. III. c. 38. ABRESCH. Ἀγωνοθέτης tamen est apud *Luc.* T. I. p. 25. Graev. *Synes.* p. 28. C. *Lib.* T. I. p. 462. A. & T. II. p. 540. D. & *Ammon.* voc. ἀγωνοθέται, & verb. ἠγωνοθέτει apud *Luc.* Ver. H. II. T. II. p. 119. Hemst. STOEB. Conf. noster V. Βραβεύς. *Demophilus* simil. p. 120. ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ. *Athenagoras* Legat. pro Christian. p. 56. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν παραλιπόντες οἱ ἀθλοθέται τὰς κιθαριστὰς, τὰς κιθάρας στεφανοῦσιν αὐτῶν.

1 Οὐκ ἄθρυς.] Quod tamen aliquoties occurrit in accus. plur. pro ἀθρόυς. Vid. *Suid. Hesych.* & *H. Steph.* At in numero singul. pro ἄθροος non solum Attice non dicitur, sed dubito, an ullus veterum pro ἀθρόος usurparit ἄθρυς, licet & ἄθρυν & ἀθρούστερος inveniatur. OUDEND. Videtur hic scribendum esse ἀθρὲς ob contractionem: nam ἄθρυς est ab ἄθρος. WITT. Legendum potius ἄθροος Ἀττ. οὐκ ἄθρυς. vid. *Etym.* h. v. col. 25. fin. quemadmodum apud *Thucyd.* legitur ἄθροον ἐμβοήσας. est tamen ἄθρυν apud *Appian.* pag. 820. STOEBERUS.

2 Δευτέρῳ.] T. I. p. 669. Graev. vel T. II. p. 108. Hemst. qui locus ex Cod. A. ita suppleri debet: βοὴ σύμμικτος ἠκούετο ἄθρυς καὶ θορυβώδης. Alias enim locus ut est in Editt. hodiern. ad rem Thomae nihil faceret; nec *Lucianus* sibi constaret dicens fuisse βοὴν σύμμικτον, nisi ex ἄθρῳ καὶ θορυβώδει conflata fuisset. Caeterum Cod. B. hanc §. cum alia conjunctim ita legit: ἄθροος Ἀττικοί· οὐκ ἄθρυς. καὶ ἀντίξος (l. ἀντίξοος) οὐκ ἀντίξυς. Quem secutus est Vascos. ἀθρόον habet *Thucyd.* lib. II. pag. 120. nisi ibi ἀθρόον legendum. it. *Joseph.* p. 713. G. ἄθρυν est apud *Diod.* lib. III. p. 185. C. *Joseph.* p. 713. E. 750. B. vid. Steph. p. 194. ἀθρὺς apud *Joseph.* legitur p. 789. D. *Plutarch.* in Themistocle pag. 118. B. ἄθρυς ὤφθη (πεζὸς στρατὸς) τῶν δυνάμεων ὁμοῦ γινομένων. STOEB MS. Leid. 1. τῷ δευτέρῳ.

3 Ἀληθινῶν.] MS. Oxon. ἐπὶ θινῶν. Ceterum locus hic *Luciani* T. I. p. 669. ed. Gr. longe aliter vulgo exhibetur sc. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης. Habet MS. Leid. 1. fine οὐ, βοὴ, σ. ἠ. καὶ θορυβώδης. habet καὶ etiam ed. Rom. OUDEND.

4 Ἀθυμία.] Omittit iterum hanc notam MS. Leid. 2.

5 Πρώτῃ.] Desunt in Oxon. de more. Leguntur autem L. I. c. 37. OUDEND. Cap. 37. p. 15. ed.

δῶν, οὔτε ἀθυμίαν. [1] ἄθυμος δὲ μόνον ὁ ὀκνηρὸς εἰς μάχην. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ ἄλλως ἐπὶ [2] ἄθυμος στρατιώτης.

[3] ΑΘΥΡΜΑ κρεῖττον, ἢ παίγνιον. εὕρηται δὲ παρὰ Πλάτωνι,

ed. Gale. Lond. 1679. ubi pro ὅτι τινα, quod est in Thom. scrib. vel ὅτι τινα, vel, quod magis placet, ὅτε τινὰ δειλ. STOEBERUS.

6 Δειλίην μοι.] Male Oxon. δειλίαν μοῦ. OUDEND.

1 Ἄθυμος δὲ μόνον.] Contra quam *Aristoph.* probat auctoritas; quem vid. *Lysistr.* v. 710. STOEBERUS.

2 Ἄθυμος στρατιώτης.] Apud *Synesium* Ep. 93. in quarto casu occurrit. OUDEND. *Herod.* L. VII. c. XI. DRAEK. P. 232. D. ubi ἄθυμοι στρατιώτην. WITT. *Aretaeus* Capp. de Cauf. Morb. Diut. L. I. c. 16. p. 47. E. ἀδρανέες δὲ καὶ εἰς πᾶσαν πρῆξιν ἄθυμοι.

3 Ἄθυρμα.] *Dionys.* Halic. Lib. II. pag. 120. TORREN. Eam vocem ab Alcidamante quondam usurpatam esse tradit *Aristot.* Rhet. 3. p. 123. μία μὲν αὕτη αἰτία· μία δὲ τὸ χρῆσθαι γλώτταις, οἷον Λυκόφρων Ξέρξην πέλωρον ἄνδρα. καὶ Σκίρων, σίνις ἀνήρ. καὶ Ἀλκιδάμας, ἄθυρμα τῇ ποιήσει. sic & pag. 124. καὶ ὡς Ἀλκιδάμας τὴν φιλοσοφίαν ἐπιτείχισμα τῶν νόμων . . . καὶ ὅθεν τοιοῦτον ἄθυρμα τῇ ποιήσει προσφέρων. Utrumque locum emendare aggreditur vir longe doctissimus *Paulus Leop.* Emend. L. 2. c. 6. sed infelici, ni fallimur, conatu, ea potissimum de causa, quod Alcidamantis opera interierint, sine quibus frustra omnis suscipiatur labor. Utut sit, id saltem constat, hocce nomen ab Aristotele in glossarum numerum reponi, quibus poëtis, non autem solutae orationis scriptoribus uti semper licuit. Revera quidem ἄθυρμα non semel apud *Homerum* legitur, quem secuti poëtae, *Apollonius* v. g. l. 3. v. 132. *Oppianus* l. 1. v. 33. imitari non dubitarunt; verum quae vox Aristotelis aetate glossas inter numerabatur, usu posthac magis trita, ab omnibus vulgo coepit usurpari; eam quippe repetias in scriptis *Philonis* p. 786. *Josephi* p. 405. & 878. *Clem.* Alex. p. 68. *Longi* Past. p. 12. Tot scriptorum locis deceptus procul dubio *Thomas*, vocabulum ἄθυρμα alteri παίγνιον tanquam minus Attico praetulit: qua de re nos ad *Moerim.* SALL. Vid. *Leopard.* Emend. II, 6. Vox frequens *Libanio*: in Antioch. pag. 387. D. ἀθύρματα σκηνῆς. Mon. in Nicom. p. 203. C. μιμεῖται τὰ παίδων ἀθύρματα &c. quae ab *Homero* expressit Il. O, 363. ubi ἀθύρματα Scholiastae parvo sunt παίγνια· quod sane nomen non minus altero tritissimum est in Atticis scriptoribus, ipsoque *Platone*, cujus sententia celebratur de LL. Lib. VII. p. 889. E. hominem θεοῦ τι

τῶνι, καὶ [1] ἀθυρμάτιον.

[2] ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΕΙ͂Ν μὴ ἅπας, ἀλλὰ λοιδορεῖν.

ἈΙΔΟΥ͂Σ ἄξιος κρεῖττον, [3] ἢ σεβάσμιος.

ἈΙΚΙ-

τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον· neque dubitari potest, quin, quae dicuntur ἀθύρματα παίδων, eadem & παίγνια rectissime dici possint. Sed vereor, ut veterum Atticistarum mentem bene perceperint Grammatici recentiores, qui, quod illi restrinxerant ad usum aliquem significandi singularem, latius, quam par erat, extendendi jus sibi sumserunt: certe quando lupus aut perdix, ut ἄγαλμα vel ἀνάθημα, sic ἄθυρμα vocatur τοῦ Ἀπόλλωνος, sive τῷ Ἀπόλλωνι, quod *AEliano* de Anim. in deliciis fuit, ejus vice παίγνιον licere poni, praesertim si quis Attice loqui studeat, vix est, ut concedam. HEMSTERH. Usus tamen *Plato* pag. 631. B. 633. G. &c. & τὸ παιγνιώδης *Xenoph.* Symp. pag. 512. ABRESCH. Passim apud Atticos & alios pro παιγνίῳ occurrit. V. *Leopard.* Emend. II. 6. & *Hesych.* & *Suid.* ineptit *Moeris* Attic. Inter alios hac voce frequentissime utitur *AElian.* in H. A. cujus locus explicandus hac occasione L. X. c. 35. ἄθυρμα δὲ ὁ πέρδιξ τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς, quod vertitur *Jovem ac Latonam hac ave delectari*: cum sine dubio solus intelligatur Apollo: quare legere mallem τοῦ. sic X. c. 4. ἱερὰ δὲ τὴν φασσοφόντην ἄθυρμα εἶναι φασίν. Lib. XVI. c. 5. ὁ δὲ ἔποψ ὁ ...τος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστιν. Passim ὁ Διὸς καὶ Λητοῦς vocatur Apollo, ut L. X. c. 49. L. XI. c. 2. & 10. & alibi. Sine discrimine vero ἄθυρμα tam dativo, quam genitivo jungitur. OUDEND. Παίγνιον tamen apud *AElian.* V. H. lib. V, c. 16. *Synes.* p. 222. B. 239. B. *Laërt.* p. 157. F. ἄθυρμα habet inter caeteros *AElian.* Anim. lib. X. cap. 35. STOEBERUS.

1 Ἀθυρμάτιον.] Non solum apud *Platonem* sed & *Lucianum*, ut *Leopard.* observat. Hinc *Aristophani* σκιαλαθυρμάτια in Nub. 630. OUDEND.

2 Ἀθυροστομεῖν.] Infra quoque ait, Τὸ οὐκ ἐπέχει τὴν γλῶτταν δοκιμώτερον τοῦ ἀθυροστομεῖν. V. *Hesych.* eadem habet *Phrynich.* IDEM.

3 Ἢ σεβάσμιος.] Malit *Thomas* αἰδοῦς ἄξιος, nempe cum vel de Deo, vel de homine aliquo, quem ob egregias dotes revereri debemus: ne tamen ipsi assentiamur, facit *Orphei*, vel potius Atheniensis *Onomacriti* autoritas, in cujus hymno ad Them. v. 7. illud adjectivum reperitur: Πάντιμ' ἀγλαόμορφε σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε. eodem sensu *Heliodorus* p. 515. καὶ τοῖς γόνασι τοῦ Χαρικλέους προσπεσοῦσα, ὦ πάτερ, ἔλεγεν, ὦ τῶν φύντων οὐδὲν ἔλαττον ἐμοὶ σεβάσμιε. SALLIER.

1 Καὶ

ʼΑΙΚΙ'ΖΟΜΑΙ ὑπὸ σοῦ, [1] καὶ αἰκίζομαί σε, τὸ δὲ [2] αἰκίζω, ποιητικώτερον.

[3] ʼΑΙΣΧΙΟΝ, [4] οὐκ αἰσχρότερον. [5] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῷ τετάρτῳ· [6] καὶ τί γένοιτ᾽ ἂν αἴσχιον. καὶ αἰσχυντηρὸς, [7] οὐκ αἰσχυντηλός. [8] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· αἰσχυντηροτέρῳ μᾶλλον τοῦ δέοντος.

ʼΑΙΤΙΑΙ, αἱ πρόξενοι. ἐπειδὴ καὶ ἡ πληθυντικὴ εὐθεῖα [9] τοῦ ἀρσενικοῦ [10] τὸ οἱ αἴτιοι, προπαροξύτονός ἐστι. [11] ταῦτα γὰρ ἀεὶ ἐν

---

1 Καὶ αἰκίζομαι.] Oxon. οὐκ αἰκίζομαί σε. prave. OUDEND. *Heliod.* Lib. I. p. 4. ὁ δὲ τραύματι χαλεπῷ — — — καὶ ἡ παρειὰ καταρρέοντι τῷ αἵματι φοινιττομένη κ. τ. λ. *Xenophon* de Republ. Athen. I. 10. ἄν τις τύπτῃ τὸν ἀλλότριον δοῦλον, γραφὰς εἶναι αἰκίας κατὰ τὸν τύπτοντα. *Athenagoras* Leg. pro Chr. p. 106. καὶ τοῖς ἀστραγάλοις αἰκιζομένους αὐτοὺς λέγειν.

2 Αἰκίζω.] Vitiose apud *Phavor.* editur ἀκίζω. OUDEND. *Soph.* Ajac. v. 402. edit. Lond. 1737. ὀλέθριον αἰκίζει. ad Excerpt. p. 681. STOEBERUS.

3 Αἴσχιον.] Glossam hanc ignorat Leid. 2. pro αἰσχρότερον MS. Oxon. αἰσχρότατον.

4 Οὐκ αἰσχρότερον.] Legitur tamen αἰσχρότερος apud *Heliod.* Lib. II. p. 105. IV. p. 179. Lib. VII. p. 300. & 311. *Appian.* B. Civ. lib. I. pag. 619. *Arrian.* praef. ad lib. I. de Exped. Alex. p. 2. αἰσχρότατος est apud *Laert.* pag. 556. ed. Casaub. STOEBERUS.

5 Ἀριστ. ἐν Λευκτρ. δ.] Hunc locum non agnoscit Cod. B. uti nec alterum *Platonis.* Leguntur autem *Aristid.* verba T. I. p. 461. l. 1. IDEM.

6 Καὶ τί.] MS. Oxon. ὅ τι Exstant haec verba *Aristidis* T. I. p. 461. OUDEND.

7 Οὐκ αἰσχυντηλός] Quod tamen occurrit apud *Aristot.* Rhet. lib. II. T. II. pag. 316 F. & lib. V. Ethic. c. 15. p. 32. vid. *Steph.* Thesaur. T. I. col. 239. qui contrariam huic ex Anonymo Vet. sententiam affert. STOEB.

8 Πλάτων.] Pag. 297. E. idem habet αἰσχυντηλὸς pag. 237. F. p. 238. E. *Aristides* T. II. p. 285. αἰσχυντηλῶς iterum *Plato* pag. 581. B. ABRESCH. Conf. *Phavorinus* & Cl. *Alberti* ad Hesych. V. αἰσχυντηλός.

9 Τοῦ ἀρσενικοῦ.] Delet Oxon. In τὸ οἱ αἴτιοι MSS. Leid. delent οἱ.

10 Τὸ οἱ αἴτιοι.] MS. A. delet οἱ. STOEBERUS.

11 Ταῦτα γὰρ.] Malo ταύτῃ γὰρ ἀεὶ ε. τ. τ. ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ. &c. ταύτῃ scilicet εὐθείᾳ πληθυντικῇ ἀρσενικοῦ. HEMSTERH. Oxon. Cod. ταύτῃ. Verissime. Locus enim hoc modo legendus & distinguendus est. Ταύτῃ γ. α. ε. τ. τ. ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ πληθ. Ait auctor in adjectivis tria genera habentibus accentum pluralium femi-

ἐν τοῖς τεθειμένοις ἀκολουθοῦσι. καὶ αἱ πληθυντικαὶ εὐθεῖαι τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου. αἰτίαι γὰρ αἱ ἀφορμαὶ καὶ αἱ μέμψεις, παροξυτόνως. οὕτω [1] καὶ ὅσιαι γυναῖκες. [2] ὁσίαι γὰρ ταφαὶ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ταῦτα ἀρσενικὸν, ᾧ [3] παρακολουθήσουσιν.

[4] ΑἸΤΟΥ͂ΜΑΙ λέγουσιν, [5] ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν.

---

femininorum & neutrorum poni eodem loco, quo ponitur in recto casu pluralis masculini generis. Ταύτῃ ergo scil. πληθυντικῇ εὐθείᾳ. Quia ergo adjectiva αἴτιος & ὅσιος habent in nominativo plurali αἴτιοι & ὅσιοι, ideo etiam femininum & neutrum habent αἴτιαι, αἴτια, ὅσιαι, ὅσια. sed αἰτίαι & ὁσίαι scribuntur, quando subeunt substantiva, & non habent masculinum quod sequantur. Male vulgo post ἀκολουθοῦσι plena ponitur distinctio, cum nulla deberet addi. OUDEND. MS. A. & B. ταύτῃ γάρ. STOEBER.

1 Καὶ ὅσιαι.] Oxon. αἱ Ed. Vasc. ὅσαι inepte. OUDEND.

2 Ὅσιαι γὰρ ταφαί.] Codd. A. B. ὅσιαι γὰρ αἱ ταφ. STOEB.

3 Παρακολουθήσουσιν.] Sensus est: Adjectiva foeminina à Masculinis isosyllabis orta in Nominativo plurali eandem accentus sedem habent cum Masculino & Neutro. v. g. αἴτιαι si idem notat quod αἱ πράξεις (quae sunt in causa ut aliquid fiat) est adjectivum, & descendit à Masc. αἴτιοι. hinc est, quod accentum Masculini servet. Sin vero αἰτίαι scriptum παροξυτόνως, oritur a substantivo αἰτία, ideoque in plurali accentus τοῦ singularis manet. Eodem modo ὅσιαι γυναῖκες sanctae mulieres, *die Nonnen*, est à Masc. ὅσιος. ὁσίαι vero αἱ ταφαὶ est a Subst. ὁσία, quod ταφὰς notat. Legitur ὁσία apud *Aristoph.* Plut. v. 682. conf. *Hesych.* voc. σπανίαν. WITT. Emendat *Hemsterhusius* παρακολουθήσουσιν, & ita plane legit Cod. Leid. 2.

4 Αἰτοῦμαι.] Differentiam hanc notarunt plerique Grammatici. V. *Kuster.* ad *Suidam* V. αἰτήσασθαι. OUDEND. *Xenophon* Lib. I. Hist. Græc. p. 429. *Antiphon* Orat. I. pag. 19. *Lysias* Or. 18. pag. 295. DRAEK. Docet hic auctor τὸ αἰτεῖσθαι dici de eo, qui *mutuum quid petit*, sive *qui petit aliquid quod redditurus est*: αἰτεῖν vero de eo, *qui quid petit, quod redditurus non est*. Porro dicit, αἰτοῦμαι etiam reperiri ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς αἰτῶ. Rectius mea quidem opinione dixisset: αἰτοῦμαι ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἱκεσίας αἰτῶ, i. e. αἰτοῦμαι Attice, pro *suppliciter* & *obnixe aliquid rogo*, uti docet nos Schol. *Aristoph.* ad Plut. pag. 17. h. v. αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι τὸ αὐτὸ, ὥσπερ ποιῶ καὶ ποιοῦμαι, πλὴν ὅτι τὸ μὲν αἰτῶ, τὸ ἁπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτοῦμαι, τὸ μεθ' ἱκεσίας. Hoc sic

ται. οἷον ἐστὶ δανείου. αἰτῶ δὲ ἄρτον, ἐν δηλονότι ἐκ ἀποδώσω.

sic esse patet ex ipsius *Aeschyli* exemplo, quod auctor noster allegat:

Σωτὴρ γένε μοι σύμμαχός τ' αἰτεμένῳ.

Sis servator & auxiliator mihi, qui supplex id rogo. ibi αἰτεμένῳ, non est simpliciter, *petenti*. BOS. Cl. *Bos* putat eum rectius dicturum fuisse cum *Aristophanis* Schol. αἰτεμαι τὸ μεθ' ἱκεσίας. Hunc sane sensum saepius recipere ex exemplis patet. Illustre est *Xenoph.* Exped. Cyri, Lib. II. p. 280. καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα ἐμπεπτωκότας (sic malim ex *Suida* V. εὕρημα, ubi modo habet εἰς πολλὰ κἀμήχανα ἐμπεπτ. vulgo ἐμ non comparet) εὕρημα ἐποιησάμην, εἴπως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. & mox ᾐτούμην βασιλέα. Alibi αἰτεῖσθαι ἀγαθὰ παρὰ θεῶν, quod notarunt Lexica. Sic quoque in exemplo *AEschyli* Choëph. vs. 2. (quod repetitur in *Aristoph.* Ran. vs. 1156. & 1181.) ut observavit Cl. *Bos*. At αἰτεμαι in exemplo *Libanii* est simpliciter pro αἰτῶ, de quo in nota sequente. Ut vulgo αἰτεῖν εἰς γάμον dicitur, sic etiam αἰτεῖσθαι apud *Longum* Lib. 3. p. 93. ed. Moll. λειπομένου δὲ πολὺ τῶν αἰτεμένων. OUDEND. Conf. *Ammon.* voc. αἰτῶ. p. 5. *Valken. Aristoph.* ita h. v. utitur *Plut* v. 156. STOEB. Thomae praeivit *Ammonius*, neque aliter caeteri grammatici, nempe *Etym.* Magn. & *Harpocration*, quibus praeter Menandri locum favent complura graecorum scriptorum loca. Sic *Aristophanes* de eo verba faciens qui pecuniam non redditurus dari sibi postulat, voce αἰτῶ utitur Plut. v. 156.

ΧΡ. ἐ τούςγε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους. ἐπεὶ
Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.

Eodem sensu reperitur & apud *Theophrastum*, Char. c. 11. καὶ φράτορας ἑστιῶν αἰτεῖν τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκ τοῦ κοινοῦ τὸ ὄψον. &c. αἰτοῦμαι quod spectat, tunc usurpari solet, si Grammaticis fides, cum aliquid mutuum accipitur; quam illorum sententiam stabiliunt imprimis haec *Lysiae* Orat. 18. p. 306. χαλκώματα δὲ σύμμικτα ἐ πολλὰ ἐκέκτητο. ἀλλὰ καὶ ὅτε εἱστία τοὺς παρ' Εὐαγόρου πρεσβεύοντας, αἰτησάμενος ἐχρήσατο. Lysiam sequitur *Theophr.* Charact. c. 18. καὶ ὅτ' ἂν ἥκῃ τις αἰτησάμενος ἐκπώματα, μάλιστα μὲν μὴ δοῦναι. quae postrema depravata esse cum viri docti recte judicarent, alius aliter emendavit Nos omissis parum verisimilibus illorum conjecturis, ita legi debere suspicamur: καὶ ὅτ' ἂν ἥκῃ τις αἰτησόμενος ἐκπώματα, μάλιστα δεόμενος, μὴ δοῦναι id enim videtur sibi velle *Theophrastus*, hominem illum ἄπιστον, si quis ab ipso pocula quibus maxime indiget, commodato roget, daturum tamen negare. Ac primum quidem ex μὲν nulla prope mutatione fecimus

δώσω. εὕρηται δὲ καὶ αἰτοῦμαι Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς αἰτῶ. Αἰσχύλος.

Σωτὴρ γενοῦ μοι, σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.

καὶ [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἶσθά που Μάρκελλον· τὶ τοίνυν

---

mus διόρθωσις, cum *Steph.* & *Casaubonus* majus quid audeant: deinde vero, nostra hac emendatione semel recepta, magis ad vivum expressa videbitur viri illius imago, qui de aliorum omnium fide minus recte sentit, utpote qui amicum pocula rogantem, vel eo ipso tempore, quo maxime indiget, audire nolit. Sed ut ad αἰτῶ, & αἰτοῦμαι redeamus, ea lege quam ferunt Grammatici, scriptores graeci sese teneri non semper existimarunt: verbum à Posidonio usurpatum occurrit apud *Diog.* Laërt. p. 193. εὔξεταί τε, φασὶν, ὁ σοφὸς, αἰτούμενος ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν καθὰ φησὶ Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ καθηκόντων. At à Deo nihil postulamus animo reddendi: Posidonius igitur, si grammaticorum legibus obtemperare voluisset, αἰτῶν, non αἰτούμενος scribere debuit. SALLIER. *Sophocles* apud *Plutarchum* de fortuna p. 98. A.

> Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ
> Ζητῶ, τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

Conf. *Valckenaerius* Animadv. ad *Ammonium* lib. I. c. 11. p. 12. αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει, inquit *Tzetzes* ad Hesiod. pag. 145.

5 Ὅταν ζητῇ.] Scrib. ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν. WITTERUS.

1 Λιβάνιος.] Exstat haec *Libanii* epistola in Centuria epistolarum ejus a *J. C. Wolfio* editarum p. 178. ubi tamen legitur αἰτῶμεν, quando *Thomas* locum adfert ideo, ut probet αἰτοῦμαι adhiberi Attice. Itaque dispiciendum est, quam lectionem codices *Libanii* h. l. tueantur. Id vero apparebit, quamprimum Centuriae XVI. epistolarum ejus, quae cum maxime ejusdem *Wolfii* cura apud nos prela exercent, in lucem prodierint. WOLFIUS. Exstat ep. CCCLXV. at ibi vulgo editur αἰτοῦμεν, nec de ulla varietate fit mentio per Cl. *Wolfium*, ut in Miscell. Observ. Vol. v. T. 3. p. 35. promiserat. Verum *Phavorinus* nostrum describens habet quoque αἰτοῦμαι, quare hoc praefero. OUDEND. Desunt haec omnia in A. STOEB. Locus est ex epist. 163. MS. quae est ad Anatolium. Legitur autem inter Epist. a *Wolf.* edit. Num. LX. leg. τί pro τὶ & pro πῆρ abbrev. πατὴρ. quemadmodum πρα pro πατέρα & μρι pro μητρὶ in MSS. ubivis obvia. Idem vitium apud *Hesych.* v. γελοῖος & γενέσια. WITTER.

1 Ὀψί-

τούτω αἰτοῦμαι, Μάρκελλος [1] ὀψέ ποτε [2] γίνεται πατήρ. ἔστι δὲ αἰτοῦμαι, καὶ τὸ παρά τινος ζητοῦμαί τι, [3] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ· [4] καὶ τοῦτο πολλάκις ἔφασκες ἀδικεῖσθαι, μηδὲν αἰτούμενος παρ' ἡμῶν.

[5] ΑΙΧΜΑ'ΛΩΤΟΝ ποιῶ, καὶ αἰχμάλωτος γίνομαι, Ἀττικοὶ λέγουσιν. [6] αἰχμαλωτίζω δὲ καὶ αἰχμαλωτίζομαι καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τούτων χρόνοι, ἀδόκιμοι παρ' αὐτοῖς.

[7] ἈΚΑΙΡΙ'Α, ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου. Ἀσχολία δὲ περί τι ἀναστροφή.

ἈΚΑΝ-

---

1 Ὀψέποτε.] Leidens. 1. ὀψίτε.

2 Γίνετ. πτὴρ.] Sic inepte editum a *Blancardo* pro γίγνεται πατὴρ, ut bene in ed. Vascos. cum alterum sit compendium. Male vero Ed. Vascos. γίνηται. OUDEND.

3 Ὡς ὁ αὐτ.] Deletur in B. ὁ. STOEBERUS.

4 Καὶ τοῦτο.] Exemplum hoc apud *Libanium* exstat epistol. MCLXVIII. verum hae duae voces ibi non leguntur, uti nec apud *Phavorinum*. Epistola autem inscripta est Θεοδότῳ, ut videri posset inde natas esse, quod tamen ego non putem. Pro παρ' ἡμῶν, ut est quoque in *Phavor.* in *Libanio* ἐμοῦ rectius forsan, licet fere perinde sit. OUDEND. Desunt haec in A. sed in B. integra leguntur. STOEBERUS.

5 Αἰχμάλωτον.] Add. Phryn. pag. 82. αἰχμαλώτους γενομένους *Herodot.* lib. V. οὓς ἔλαβον αἰχμαλώτους *Thucyd.* lib. I. p. 22. A. *Xenoph.* Cyrop. III. STOEB.

6 Αἰχμαλωτίζω.] V. *Hesychius*. *Elsnerus* ad 2. Epist. ad Corinth. X, 5. Ephes. IV, 8. OUDEND. Est apud *Diod. Sic.* lib. III p. 150. A. *Arrian.* III, 22. p. 137. ἵνα τήν τε μητέρα αἰχμαλωτισθεῖσαν &c. vid. & *Arrian.* in *Epict.* lib. I. c. 28. p. 157. STOEBER. Ea tamen voce utuntur Scriptores non contemnendi, e quorum numero *Josephus* p. 890. αἰχμαλωτίζεται δὲ, inquit, ὑπὲρ χιλίους, καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος ἐξελάσας, ἐγκαθίστησι τῆς ἰδίας δυνάμεως οὐκ ὀλίγον. & *Heliodorus* AEthiop. L. VII. p. 324. ait: καὶ δεσμώτας ὥσπερ αὐθαιρέτους τῇ πολεμίᾳ προσῆγε, δι' ὀνόματος φιλανθρώπου ξενίας, νέους καὶ ξένους καὶ ἀπείρους τοῦ μέλλοντος αἰχμαλωτίζουσα. SALLIER. Gloss. N. T. pag. 101. Αἰχμαλωτίζοντα, εἰς δουλείαν ἄγοντα. ubi vid. Cel. *Alberti*. Conf. quae ex *Heupelii* Miscell. Philol notavit *Wolfius* Observ. Misc. Vol. V. T. III. p. 33.

7 Ἀκαιρία.] Adde Ammon. h. v. STOEBERUS. Conf. *Ammonius* p. 9. ex quo noster desumsit. Recte vero ibi notat Cl. *Valckenaerius*, *Blancardum* male glossam ἀσχολία ab hac divulsisse. *Theophr.* Char. Cap. XII.

1 Ἀκαν-

1 'ΑΚΑΝΘΟΠΛΗ'Ξ, ² οὐκ ἀκανθόπληξ.

'ΑΚΕ'Σ-

1 'Ακανθοπλὴξ.] Fabula *Sophoclis* 'Οδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ, ut rectius scripsit *Jo. Meurs.* in *Soph.* quam, quod miror, *Is. Casaub.* Anim. ad *Athen.* VII, 4. ἀκανθοπληγής· *Ulysses pastinacae marinae radio percussus* a Telegono filio; quomodo heröem illum Homericum interiisse multi tradiderunt. Vitiose legitur in Schol. MS. ad Il. A. 135. καὶ Σοφοκλῆς ἐν 'Αγαθοπλῆγι· Εἰ μὴ τις ἦν ἔξωθεν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Apollodori Tarsensis eodem titulo tragoedia memoratur a *Suida*, in quo dubitari potest an, quae aliis interjectis separantur, jungenda sint 'Οδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ. Non inepte recentior Schol. ad *Sophocl.* El. v. 5. observat, quae sint ex πληκτὸς composita nomina, vim habere passivam; quibus autem πλὴξ accedat, iis & activam inesse, & passivam: illa quidem rarior, ut in βουπλὴξ, quod protulit, & βαθυπλὴξ σκόρπιος *Nicand.* apud *AElian.* de Anim. X, 49. haec multo frequentius usurpata: κατακωπλὴξ Εἰλειθυῖα unde fuerit ab eo sumta, patebit ex *Harpocr.* in V. Hujus formae plura notat *Eustath.* ad Il. Z. p. 629. v. 54. inter quae ex *Callimacho* μαινόπλὴξ, quod & *Leonides* adhibuit Anth. IV. c. 27. Ep. 16. Idem est οἰνοπλὴξ apud *Hesych.* ex veteri Tragico in Μεδουσαῖς. cujus vice forma variata *Basilius* οἰνόπληκτον dixit T. II. p. 326. D. Pro mastigia seu verberone νωτοπλῆγα suppeditant ex *Aristoph.* *Pollux* II, 180. ex Pherecr. *Suidas.* Delus ἁλιπλὴξ *Callimacho* H. in Del. v. 11. ejusdem potestatis, atque ἀλίξαντος. Pereleganter de Anaxarcho Timon in Sillis apud *Plutarch.* T. II. p. 446. C. 705. D. —— φύσις δὲ μιν ἔμπαλιν ἦγεν 'Ηδονοπλὴξ. Quodvis animal, ubi in retia vel casses incidisse se sensit, consternatum, & pavido motu expedire corpus tentans recte dicatur λινοπλὴξ· unde facilis est transitus ad vim significandi figuratam, quae notatur ab *Hesychio* & *Suida*, λινοπλῆγος, φρενοπλῆγος· at Numenius certe apud *Athen.* VII. p. 321. B. sargum active vocat λινοπληγέστατον ἰχθῦν, qui vehementi jactatione rete frangere ac perrumpere conetur: hinc magnus *Casaubonus* rationem translatae virtutis petendam esse statuit; utrum melius, lectoris arbitrio permitto. Equus quidem ὀρθοπλὴξ, ut in Gloss. *Sternax*; aut, ὁ ὀρθὸς αἰρόμενος καὶ πλήσσων, ut *Eustath.* p. 629. v. 54. cujus exemplum servavit ex Aristophane *Suid* in V. De accentu vero, vix aliter positum invenias, quam hic & in Λινοπλὰξ *Thomas* praecipit; nisi quod γυστροόπληξ editum sit apud *Eustath* ad Od. Σ p. 1837. v. 39. HEMSTERH.

2 ΟΥ'Κ ἀκανθόπληξ.] 'Ο πληγεὶς σόμενος explicat Lexic. *Herodot.* pag. 35. edit. Jungerm. signi-

[1] ἈΚΕΣΤΗΣ ἱματίου, [2] λογογραφικόν. καὶ ἀκούμενος ἱμάτια. [3] Λουκιανὸς ἐν νεκυομαντείᾳ· [4] μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ἠπήτης δὲ, ποιητικώτερον. [5] Ὅμηρος ἐν βατραχομυομαχίᾳ. ὁ γὰρ [6] ἠπήτης ἐπίστη. τὸ δὲ

---

significat autem a spina ictus. Est & Apollodori fabula Ἀκανθοπλὴξ inscripta apud *Suid.* voc. Ἀπολλόδωρος Ταρσεύς. STOEBER. MS. Oxon. καὶ ἐν ἀκ. Lexic. *Herod.* ἀκανθοπλὴξ, ὁ πληγεὶς ἀκάνθῃ.

1 Ἀκέστης.] MSS. A. & B. ita: ἀκεστὴς ἱματίου καὶ ἀκούμενος ἱμάτια λογογραφικά. STOEB. Conf. *Foesii* Oecon. Hipp. Gloss. *Cyrilli* p. 4. ἀκεστὴς, *medicus*. ἀκέστης, *Acestus & sartor*. Ἀκάστη ἡ θεραπεία apud *Hesiodum* Theogon. p. 262. Schol. *Homeri* ad Iliad. X. vs. 2. κυρίως ἀκεῖσθαι τὸ ἄχος ἰᾶσθαι καὶ τὸ ὅπως δήποτε θεραπεύειν, ὅθεν Φρύγες ἀκεστὴν τὸν ἰατρὸν, καὶ Ἀθηναῖοι ἀκέστορα φασί. conf. *Erotianus*. δίκτυον ἀκέσασθαι *Alciphron* L. I. ep. 14. p. 60. Jo. *Rhodius* de Acia p. 133. ἠκέσαντο τὸ δίψος dixit *AElian.* V. H. Lib. I. c. 4. *Themistius* Or. XXI. p. 250. καὶ τὸν χιτῶνα ἐκεῖνον πράγματα παρέξειν ταῖς ἀκεστρίαις. *Moschop.* περὶ σχεδ. p. 189. ἠπῶ, συρράπτω, τὸ ῥάπτω.

2 Λογογραφικόν.] Λογογραφικὸν pone e MSS. post ἱμάτια. OUDEND.

3 Λουκ. ἐν Νεκυομ.] T. I. p. 337. Graev. STOEBER.

4 Μισθοῦ.] Exstant T. I. p. 337. OUDEND.

5 Ὅμηρος ἐν βατραχ.] Cod. A. & B. ἐν μυοβατραχομαχίᾳ. STOEBERUS.

6 Ἠπήτης.] Severa est *Phrynichi* in hoc vocabulum sententia p. 32. severior etiam AElii Dion. apud *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. v. 59. qui τὸ ἠπήσασθαι παντελῶς βάρβαρον pronunciat: συμφθέγγεται δὲ, inquit *Eustathius*, τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ᾗ τὸ σουβλίῳ τρυπᾷν ἠπᾷν λέγεται, καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον. Huic adjungere *Pollucem* licet, quippe qui vocem ne mentione quidem dignatus sit. Horum rigorem eo usque temperat *Th. Magister*, ut nec Atticis usum ejus verbi interdicat; fretus scilicet auctoritate, quam plurimi facit, *Aristidis*, cujus prolatum testimonium invenies T. III. p. 511. B. *Galenus* certe, quantumvis Atticistarum saepe superciliosus insectator tum maxime, si medicinae res agatur, styli tamen concinni & Attici studiosissimus, τὸ ἠπᾶσθαι minime respuit: T. VI. pag. 24. B. ἠπῶνται τὰ ῥαγέντα τῶν ἱματίων. pag. 10. D. ἄλλου μὲν τεχνίτου ποιεῖν ἱμάτιον, ἄλλου δὲ ἠπήσασθαι ῥαγέν· p. 18. C. ἄλλης μέν ἐστι τέχνης ὑπόδημα ποιήσασθαι, τὸ δ' ἠπήσασθαι τοῦτο παθὸν ἑτέρας· quod iisdem in locis mutata phrasi dixit τὰ πεπονη-

πεπηγότα, τὰ παλαιὰ τῶν ὑποδημάτων ἐπανορθώσασθαι. Quin priscis fuerit usitatum, dubitari non potest, quandoquidem ἠπητὴς occurrit in Batrachom. v. 183. cujus carminis auctor, si non *Homerus*, utique vetustissimus: Tigretem quendam Carem Codex aliquis vitiosus *Nunnesio* suppeditavit ad *Phrynich.* pag. 32. qui scribendus erat Pigres, ut satis ex *Suida* constat in illa V. *Xenophontem* addere non vereor, K. Π. I. p. 18. v. 1. ubi pro eo quod editur, ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταί, quidam veteres libri, interque eos optimus Biblioth. L. B. ubi vulgaris lectio recentiore quidem, quam qua Codex, sed antiqua tamen manu scripta marginem occupat, praebent ἠπηταί. illa enim apis Attica voces phrasesque tum poëticas, tum Doricas, quarum in aliis scriptoribus Atticis nullum est vestigium, si virtutem orationi adjungant, non aspernatur. Porro — καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι ex *Hesiodi* Ὑποθήκαις *Aristophanem* usurpasse, ludendi gratia nec ne, nihil interest, *Phrynichus* ostendit, cui mentionem Comici debet *Thomas*; nam fabulam Δαιταλεῖς haud magis ipse legerat, quam quisquam nostrûm. Ex scriptore Dorico, ut credi par est, Doricam formam servavit *Hesych.* in Ἀπήτρια. quam tamen apud *Moerid.* in Ἀκέστρια retinendam non puto. Tandem non alia videtur translatae significationis in ἠπᾶσθαι fuisse ratio, quam in ἀκεῖσθαι. etenim persuasum habeo, *leniendi sanandique* potestatem olim in eo resedisse. Attamen negari non potest, quin Attici ea vi, quae *laesa reficere & sarcire* notat, ἀκεῖσθαι potissimum adhibuerint, & quae inde ducta fluunt nomina: nec mirum, quum Graecis Atticisque maxime solemne sit *integra, nullaque parte frangendo scindendove violata* vocare vel σῶα· ut σώας κρίθας ἐσθίειν, quod antequam molere didicissent, homines solebant; σῶα σήμαντρα, apud *Herodot.* II, 121. & *Philoni* Jud. p. 896. A. σῶοι oppositi τοῖς τὰ σώματα ἠκρωτηριασμένοις· vel ὑγιῆ, quemadmodum *Thucyd.* VIII. p. 573. v. 62. νῆες ὑγιεῖς. (*Homerus* habet Νῆας ἀκειόμενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι. Od. Ξ, 383.) ἢ μὴν τὸν Ἑρμῆν ὑγιᾶ τε καὶ ὅλον εἶναι. *Lys.* in Andoc. p. 104. v. 16. τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς τοίχους ὑγιεῖς *Aristot.* Θ. Ακ. pag. 113. v. 3. *Sext. Emp.* contraria junxit ὑγιὲς ἱμάτιον & διερρωγὸς p. 481. v. 45. In *Pindari* Π. E. 66. ὅλον δίφρον Schol. exponit ἄθραυστον καὶ ὑγιᾶ· adde *Hesych.* in Ἀνατόμοι. Ergo & ἰᾶσθαι, pari ratione atque ἀκεῖσθαι, *reparare quae laesa sint*: *Libanius* dabit πεπληγυῖαν ἐν ταῖς πέτραις τὴν δίκελλαν ἰασόμενος, *curaturus, ut fractus ligo reficiatur* T. I. pag. 793. C. *Galen.* T. VI. p. 20. F. ἆρ' οὖν ἡ παθεῖν ἔξω τούτων ἱμάτιον ἢ ἰαθῆναι δυνατόν; . . . ἰᾶσίν τε μίαν εἶναι· ἀκεστρίας *Etymol.* esse monet τὰς δι' ὀξυτάτων ῥαφίδων ἰωμένας τὰ διερρηγμένα (egregius Biblioth. L. B. Codex τὰς λαβίδας corrupte pro λακίδας)

ἢ ῥάπτης κοινόν. καὶ [1] ἀκέσασθαι μέντοι καὶ ἠπήσασθαι [2] Ἀττικοί. [3] Ἀριστείδης ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ· τῶν ἱματίων τῶν [4] ἠπημένων [5] οὐδὲν διαφέροντες. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι·

δας) τῶν ἱματίων. Verum ab hoc verbo, quantum recordari possum, derivata, si solam ἴασιν exceperis, potestatem eam non admittunt: alterum contra ad multa, quae gignit, vocabula propagat. Tritum est ἀκεστής. *Plato* roganti Dionysio, quale ipsi videretur juste & ex aequo judicare, hac enim laude censeri volebat tyrannus, respondit: σμικρὸν μὲν οὖν, καὶ πολιτικοῦ (hanc vocem interponi debere ex *Eusebio* manifestum est Chron. I. p. 56. v. 10.) μέρος ἔσχατον· ἀκεσταῖς γὰρ ἐοίκασι οἱ ὀρθῶς δικάζοντες, οἵτινες τὰ διεῤῥωγότα ἱμάτια ἀνυφαίνουσι· *Olympiod.* V. Plat. p. 586. Hinc ἀκέστρια, ἀκέστρα, ἡ τῶν ἱματίων ἀκεστικὴ ignota Lexicis apud *Galen.* T. VI. pag. 27. ἀκεστήριον, quod *Hesych.* explanat ἠπητήριον, usurpatum a *Liban.* in Antioch. p. 384. D. Hunc in modum possessione dejectum ἠπῶ ῥῆμα τὸ ῥάπτω, ut in Gl. MS. legitur, quasi delituit, donec tandem, quod & multis aliis accidisse vocibus apertum est, in usum communem revocaretur, & quamvis ab Atticistis diu exclusum, jus pristinum obtineret: quare apud aevi recentioris scriptores & Grammaticos, praesertim quum ἀκεῖσθαι, ἀκεστὴς &c. exponunt, frequentatur. Vid. *Hesych.* in Κωβηλίνη, Ἠπήτρια, & quos ad eum locum notavit Eruditiss. *Alberti.* HEMST. Scil. vs. 183. ubi μοι ἐπέστη. ut citat *Leopard.* lib. X. Emend. c. 3. Ceterum post haec adde e MSS. Oxon. & Leidd. & Edd. Rom. & Vasc. ac *Leopard. Nunnes.* ad *Phrynic.* τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. OUDEND. Perge ex A. B. & Edit. Rom. τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. apud *Homer.* Batrach. v. 183. legitur: ὁ δ᾽ ἠπητής μοι ἐπέστη. STOEB.

1 Ἀκέσασθαι μέντοι καὶ ἠπήσασθαι.] At vero reliqui Grammatici ultimum verbum non tantum non Atticum, sed barbarum esse, vel saltem commune statuunt, quod ultimum verum credo. Vid. *Leopard.* l. c. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 32. comment. ad *Suid.* & *Hesych.* his vocibus. Leid. MS. 2. ἠπήσκεσθαι. OUDEND.

2 Ἀττικοί.] Deest quoque cum *Aristidis* exemplo in Leid. 2. & Leid. 1. hoc exemplum ponit post alterum *Aristophanis.* IDEM.

3 Ἀριστείδ. ἐν κοιν. ἀπολ.] Delentur in A. STOEBERUS. 511. b. In Oxon. *Aristidae* nomen tantum legitur, sine orationis mentione, quod saepius ibidem fieri, observavi. WOLF.

4 Ἠπημένων.] MS. Leid. 1. ἠπημάτων.

5 Οὐ-

λεῦσι· καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. ἐκ ἀκέστρα ἡ βελόνη. [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ· καὶ [2] ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου.

[3] ἈΚΚΙΣΜΟ'Σ, τὸ λεγόμενον ἰδίωμα, [4] ἤτοι ἡ προσποίησις. ἐκ ἀκκίζομαι, τὸ προσποιοῦμαι. Λιβάνιος ἐν [5] ἐπιστολῇ· εἰ καί τινα ἀκκισμὸν ἐμοὶ φέρει. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον· σὺ δὲ ἀκκίζῃ ἐκ [6] κατειρωνεύσῃ.

Ἀκ-

5 Οὐδὲν διαφέροντες.] Post haec Cod. B. καὶ ἀκέστρα ἡ βελόνη. De qua Schol. *Luciani* ex MS. Coisl. ita: ὅτι ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι. Ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ἐσθῆτος· τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτιον φασιν, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. Vid. *Phryn.* V. ἀκεστὴς p. 16. & *Nunnes.* ad eund. loc. STOEBERUS.

1 Λουκ. ἐν τῷ Χαρ.] T. I. p. 268. Graev. ubi vid. *Hemst.* Conferri quoque ad hunc §. merentur *Phryn.* p. 14. 16. *Graev.* ad *Luc.* T. I. p. 959. *Erotian.* voc. ἀκέσιας. *Hesych.* ἀπήτρια, ἀκέστρια. STOEBERUS.

2 Ἀκέστραν.] Vid. Cel. *Hemsterhusius* p. 5. emendandus *Erotianus* in Lex. Hipp. V. Ἀκεσίας, ubi ait καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ῥαφίδας ἀκεστρίας καλοῦσιν. l. ἀκέστρας, ut id jam *Nunnes.* & *H. Stephanus* viderunt: ῥαφὶς enim idem quod βελόνη vid. *H Steph.* *Pauw* ad *Phryn.* l. c. *Suid.* & quem ibi laudat *Kusterus* *Helladium* apud *Photium* pag. 1589. Pro ἱστίου Leid. 2. ἱματίου. OUDEND.

3 Ἀκκισμὸς.] Non ἀκισμὸς & ἀκκίζειν non ἀκίζ. ut in edit. Rom. ex MSS. quibus adstipulantur *Moeris* & *Phavor.* STOEB. Vid. Cel. *D'Orville* Animadv. ad *Chariton.* lib. I. c. XIV. p. 145.

4 Ἤτοι.] MSS. A. & B. ἤγουν. STOEBERUS.

5 Ἐπιστολῇ.] Haec hactenus non exstat: comparebit autem inter Wolfianas. WOLF. Male leg. in Cod. B. Λιβ. ἐν τῇ ἐπιστ. τῇ Ὀδυσσεὺς ἔπειθε Πολυφ. quae Synes. post adscr. quem vide p. 257. C. ex quo loco scrib. κατειρων. pro κατειραν. STOEBERUS.

6 Κατειρωνεύσῃ.] Ita edidi pro vulgato κατειρανεύσῃ Editam a me lectionem tuentur Cod. Leid. 1. Oxon. & Rom. ed. tum *Synesii* exemplaria; & ita emendandum esse praeceperant quoque *Hemsterhusius* & *Torrenius.* Caeterum hanc glossam ignorat Cod. Leid. 2.

1 Ἀκ-

[1] ἌΚΝΑΠΤΟΝ, οὐκ ἄγναφον. ὥσπερ καὶ κναφεὺς, [2] οὐ γναφεύς. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ἦν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς [3] πιναροῖς. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα, καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα.

ἈΚΟΥ͂ΣΜΑΤΑ κάλλιον, ἢ [4] ἀκροάματα. ἀκρόασις δὲ, οὐκ [5] ἄκουσις. κοινὸν γάρ.

Οὐ μόνον [6] ἌΚΡΑ πόλις [7] ἡ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μέσον.

ἌΚ-

1 Ἄκναπτον.] Videtur legendum ἄκναφον, quod habet *Poll.* p. 712. Usitatius est ἄκναπτον. Sed hoc sibi velle videtur *Thomas*, etiam si pro ἄκναπτον dixeris ἄκναφον, tamen per κ non per γ scribendum; quod seq. κναφ. οὐ γναφ. subinnuunt. ἀγναπτον est apud *Polluc.* IV. 119. Conf. *Lucian.* T. I. p. 46. *Graev.* STOEBERUS.

2 Οὐ γναφεύς.] Quod tamen legitur in *Aristoph.* Σφηξ. vs. 1123. *Lys.* Orat. II. c. 5. *AElian.* V. H. V. 5. *Phavor.* voc. γναμπτή· ubi: ἱστορεῖται γὰρ ἰχθῦς γναφεὺς, οὗ τὸ ἐκ τῆς ψήσεως ὑγρὸν &c. leg. ἐψήσεως ex Athenaeo. *Xenoph.* p. 612. L. 38. conf. *Corinth.* p. 673. *Steph.* p. 56. *Joseph.* p. 913. D. κναφεύει est apud *Arist.* Plut. vs. 166. κνάπτει *Laërt.* p. 98. E. &. 122. E. κναφεὺς *Dio* pag. 337. B. D. *Lucian.* Icaromen. T. I. p. 690. *Basil. Ed.* Ὁ δὲ γεωργὸς ᾔτει ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. Idem in Δραπετ ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος. & statim: ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγράψας. WITTER.

3 Πιναφοῖς.] Πιναροῖς Oxon. item editio Venet. & Vascos. recte. WOLF. L. ροῖς. Locus *Synes.* p. 182. D. in altero leg. τί pro τὶ & οἴει pro οἴει, uti & in MSS. legitur. STOEBER. Quibus adstipulatur Leid. 1. Ignorat autem hanc glossam cum sequente Cod. Leid. 2.

4 Ἀκροάματα.] Adhibet tamen saepe *Xenophon* & *Aristid.* T. I. p. 578. ABRESCH. *Isocrates* ad Demon. p. 49. 51. DRAKK. Ἀκούσματα in majore usu est quam ἀκροάματα, non vero melius. vid. *H. Steph. Moeris* dicit ἀκρόαμα esse ἑλληνικῶς. MS. Oxon. ἀκούματα. OUDEND. Habent *Plutarch.* & alii; ut vel ex Lexicis notum. Mox Cod. B. pro δὲ leg. καὶ. post: κοινὸν γὰρ deest in B. Cod. A. cum edit. plane consentit. STOEB. Gloss. *Philox.* auditio, ἄκουσμα.

5 Ἄκουσις.] Hanc vocem ne quidem admittunt Lexica. OUDEND.

6 ἌΚΡΑ.] Cod. A. ἡ. B. ἡ. Vid. *Thucyd.* lib. II. p. 112. B. conf. *Aristid.* Panath. T. I. p. 99.

[1] ἈΚΡΑΤΕΥΈΣΘΑΙ μηδαμῶς εἴπῃς, ἀλλὰ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι.

[2] ἈΚΡΑΤΊΑ, [3] ἀδυνασία, καὶ [4] ἀνοντία, παρὰ Θουκυδίδῃ μόνῳ. [5] ἀκρασία δὲ, ἀδυναμία, καὶ ἄνοια, καὶ παρ' ἐκείνῳ, καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς.

[6] ἈΛΆΒΑΣΤΟΝ, δίχα τοῦ ρ', Ἀττικοί· μετὰ δὲ τοῦ ρ' ἁπλῶς Ἕλληνες.

Ἀ-

---

99. Vid. *Bos* de Ellipf. p. m. 162. ἄκρα, *arx*, *castellum urbis* *AElian*. V. H. lib. I. c. 25. *Strab*. p. 625. D. STOEB. Cod. Leid. 1. ἄκραι.

7 Ἡ ἀκρόπολις.] Oxon. ἡ ἀκρόπολις male. WOLF. Conf. *Apollon. Alexandr*. Syntax. lib. I. c. 2. p. 4.

1 Ἀκρατεύεσθαι.] Dicere vetat Auctor, fed pro eo vult οὐκ ἐγκρατεύεσθαι, quemadmodum loquitur *D. Paulus*. 1. Cor. VII. 9. εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται: *Si fe non continent*. BOS. Ita & *Phrynich*. quod mirum: Cum praeter *Menandrum* etiam ufus fit *Ariftoteles*. V. *H. Steph*. & *J. Albert*. Obf. facr. p. 344. OUDEND. Exemplum hujus verbi ex *Ariftotele* adnotavit Cl. *Alberti* in Ep. I. ad Corinth. c. VII, 9. p. 344. conf. *Hoefchelius* ad *Phrynich*. p. 193.

2 Ἀκρατία.] Nefcio, an hodie apud *Thucydidem* reperias. Ἀκρατίαν, ἀκρατίαν in *Hefych*. Reliquis Atticis ἀκράτεια vocatur. OUDEND. Is eft verborum illorum fenfus, hafce voces apud *Thucydidem* folum reperiri, e quibus unam tantum legiffe meminimus, ἀδυνασίαν fcilicet lib. VII. p. 417. & lib. VIII. p. 473. alias inveftigent, quibus plus eft otii. SALLIER.

3 Ἀδυνασία.] Non folum apud *Thucydidem*, fed etiam alios occurrit. Confule *Waff*. & *Duker*. ad *Thucyd*. L. VII. §. 8. & Ind. h. v. OUDEND.

4 Ἀνοντία.] Nec hoc apud *Thucydidem* folum; ubi hodie non legas: fed apud Atticos crebro; fi fides *Moeridi*. Confer *Jungerm*. ad *Poll*. L. II. §. 128. IDEM.

5 Ἀκρασία.] Pro intemperantia *AElianus* V. H. lib. I. c. V. DRAEK.

6 Ἀλάβαστον.] Haec *Thomae* & ex eo *Phavorini* obfervatio fi vera fit, innumeris locis erit illud refcribendum. Nam vulgo plerumque ρ etiam apud Atticos Scriptores additur; ut videre eft in notis ad *Suid*. h. v. & quae ibi citantur; ac *Perizon*. ad *AEl*. L. XII. V. H. C. 18. ac *J. Albert*. Obf. facr. p. 150. *Elfner*. pag. 213. Adde ad *Hefych*. Ἀλάβαστος, λήκυθος. OUDEND. Cod. B. ἀλάβαστρον. Vocem hanc

habet

'ΑΛΕΙ͂Ν, ὐκ ἀλήθειν. [1] 'Αριςοφάνης ἐν Νεφέλαις.

—— ὥσπερεὶ [2] κάχρυς γυναῖκ' ἀλῦσαν.

'ΑΛΕΙ͂Σ, ὐκ [3] ἀλήθεις.

'ΑΛΕΚ-

habet *Hesych.* conf. *Steph.* Thes. T. II. col 587. C. *Clerici* Index in *Menandr. Suid.* & *Harpocr.* v. ἀλαβαστοθῆκαι. Adde *Maussac.* Not. in *Harpocr.* & *Spanb.* in Callim. pag. 540. ἀλάβαστρον optimae notae Scriptoribus usurpatum. *Vid. Aristoph.* Acharn. v. 1052. Lysistr. v. 946. *AElian.* V. H. XII, 18. *Lucian.* T. II. p 353. *Graev.* Adde *Brisson.* de R. P. p. 714. STOEB. *Herod.* III. c. 20. *Lucian.* Dial. Meretr. XIV. sub princ. ABRESCH. Vid. *Harpocr.* V. ἀλαβαστοθῆκαι & ibi *Maussac. Spanhemius* ad *Callimachi* Hymn. in lavacr. Pallad. vs. 13. *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 167. DRAKENB. Mox δὲ delet Leid. I.

1 'Αριςοφάνης.] Vs. 1369. Cod. Leid. 1. ἀλέθειν.

2 Κάχρυς.] Κάγχρυς, Oxon. & Vascos. κάγχρυς Venet. In editis *Aristoph.* κάχρυς, sicut in Vesp. vs. 1297. καχρύων. WOLF. Ita leg. debere monuit *Leopard.* Lib. VII. Em. 16. MS. Oxon. Leid. pr. Ed. Rom. κάγχρυς. Edd. Ven. & Vasc. κάγχρυς. Utroque modo scribitur etiam apud *Suidam* sine & cum γ. sed sine γ in *Hesychio* & *Aristoph.* Edd. uti & in Σφηξὶ vs. 1197. ubique haec in MSS. variantur. Consule *Casaubon.* ad *Athen.* L. II. C. 13. OUDEND.

3 Ἄληθεις.] Leg. ἀλήθεις. BOS. Sic nunc edunt ex sententia *Pauli Leopardi* Lib. VII. Em. Cap. 16. antea fuerat ἀλεῖς, ὐκ ἀλιεύεις. TORRENIUS. 'Αλήθειν tamen *Theophr.* usus est de Caus. Plant. Lib. IV. cap. 14. τοῖς μὲν ἀλήθοντες χρώμεθα. *Diodor.* lib. III. p. 151. D. *Aphthon.* fab. 15. cum Nostro facit *Phrynich.* pag. 24. *Aristoph.* in Nub. v. 1361. in Nostr. leg. κάγχρυς ex edit. Rom. conf. Schol. ad. Equit. v, 254. STOEB. Vitiose ἀληθεῖς in Ed. *Blanc.* qui videtur ἀλήθεις rescripsisse, obtemperans monitioni *Leopard.* L. VII. Em. C. 16. sic legi jubentis, cum in MSS. & Edd. Vett. sit ὐχ ἀλιεύεις. Eamque emendationem veram esse putat Cl. *Wolfius* propter Interpretationem verbi proxime antecedentis, sed quod in Edd. Vett. paullo post sequitur. Mihi contra videtur inde falsa emendatio: nam bis idem plane repetere non solet noster. Advocatur tamen *Moeris* in testimonium, apud quem exstat ἀλεῖς 'Αττικῶς. ἀλήθεις 'Ελληνικῶς. Verum cum Cl.

¹ Ἀλεκτρυὼν, καὶ ἐπὶ ἄρρενος, ² καὶ ἐπὶ θήλεος, λογο-

Cl. Editor ibi testetur, in MS. esse ἁλίσεις, eam tam hic quam illic verissimam esse lectionem opinor: ut voluerit notare noster, apud Atticos non modo ἁλιεῖν cum suis derivatis dici, non ἀλήθειν, sed etiam in sec. persona futuri adhiberi ἁλιεῖς, non vero vulgare ἁλίσεις futuri τοῦ ἁλίω. Id quod usu venit in pluribus verbis. Sic ἀναπετῶ Ἀττικοὶ pro ἀναπετάσω infra. Haec emendatio ni probabilis maxime mihi videretur, suspicabar propter aspiratum οὐχ in nostro scriptum fuisse ἁλεῖς (sic enim cum spiritu aspero MSS. & Edd. Vett.) οὐχ ἁλιεῖς. ut voluerit Attice piscatores dici ἁλεῖς, non ἁλιεῖς, ut vulgo. Quo faceret edita *Suidae* lectio: ἁλεὶς &c. καὶ ἁλεῖς ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. ἁλεῖς σοφίσῃ. Verum malim omnino cum amicissimo *Hemsterhusio*, qui, hic probans ἁλέσεις, vicissim mecum suam emendationem in familiari colloquio communicavit, in *Suida* rescribere ἀντὶ τοῦ ἁλέες i. e. *frequentes*. Attamen in usu fuit ἁλεία, piscatus, pro ἁλιεία, quod aliquoties viros doctos decepit. Consule omnino eumdem Virum Cel. Observ. Miscell. V. VI. pag. 339. & jam olim *H. Steph.* in Thes. V. ἁλιεία. Sed, ut dixi, ἁλέσεις magis placet. OUDEND Oxon. & Vascos. οὐχ ἁλιεύεις, at *Leopard.* VII. 16. reponit ἀλήθεις. Atque huic potius quam Codici alicui lectionem hanc debere videtur *Blancardus*, quod monet *Benzelius*. De veritate ejus constat ex interpretatione verbi ἁλεῖς proxime antecedentis. *Moeris* in Vocibus Atticis a *Job. Hudsono* primum editis p. 3. ἁλεῖς Ἀττικῶς, ἀλήθεις Ἑλληνικῶς. At ibi in MS. pro ἀλήθεις exstare ἁλέσεις testatur *Hudsonus*. WOLF. Cod. A B. Rom. Vascos. ἁλεῖς οὐχ ἁλιεύεις. Legitur tamen ἁλιεύοντες apud *Diod. Sic.* Lib II. p. 141. D. & B. Onom. *Calep.* p. 111. *Piscari*, ἁλιεύειν l. ἁλιεύειν. *Dio* pag. 652. E. conf. *Hesych.* voc. ἀμφιβολεύς. STOEBER.

1 Ἀλεκτρυών.] Dicit & de *mare* & de *femina* usurpari, quod pluribus docet Schol. *Aristoph.* ad Nub. p. 166. ubi id confirmat quoque exemplis ex *Aristophane* & *Platone*. Postremo addit *Thomas* noster: τὸ δὲ ἀλέκτωρ οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως. *sed vocabulum* ἀλέκτωρ *prorsus Graecum non est*: id quod miror, cum id habeant *Simonides* & *Cratinus*, teste *Athenaeo*, qui Deipnos. 2, 4. Λέγει δὲ καὶ Ἀλεκτορὶς καὶ Ἀλέκτωρ, Σιμωνίδης, ἡμερόφων' ἀλέκτωρ. (*Galle diei nuntie.*) Κρατῖνος Ὥραις: ὁλόφωνος ἀλέκτωρ, i. e. *Gallus*, *qui quantus quantus est*, *vox est*. Usus etiam est hac voce *D. Luc.* Euang. XXII. 60. BOS. *Galen.* T. V.

ληνηχάφοι. τὸ δὲ [1] ἀλεκτορὶς, ποιητικόν, εἰ καὶ Συνέσιος χρῆται ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείς, [2] ἐπισολῇ. λέγει γάρ· [3] ἀλεκτορίδας, [4] ὠὰ ἀλεκτόρεια. τὸ δὲ [5] ἀλέκτωρ, οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως.

Οἱ

T. V. f. 252. A. *Kuhn.* in Ind. *AElian.* V. ἀλεκτρυὼν, & ad V. H. lib. IV. c. 17. Conf. *Phrynich.* p. 37. HEMSTERH.

2 Καὶ ἐπὶ θήλεος.] Cod. B. del. hic ἐπί. Conf. *Phryn.* h. v. STOEBERUS.

1 Ἀλεκτορὶς.] Cave assentiaris, eo quippe nomine utuntur solutae orationis scriptores non pauci. *Galen:* T. I. p. 243. *Nemes.* p. 115. *Plut.* T. II. pag. 490. & 494. *Diog. Laërt.* p. 73, & *Longus* Past. p. 130. SALLIER. Quod tamen in *AElian.* Hist. Animal. saepius occurrit. Vid. lib. VII. c. 47. Lond. 1746. T. II. p. 439. conf. *Suid.* voc. ἀλεκτορίδες. *Pollux* VI, 52. STOEB.

2 Ἐπισολῇ.] Desunt in A. & B. Locus *Synes.* est p. 165. D, add. p. 264. B. IDEM. Desunt in MSS. Leidd.

3 Ἀλεκτορίδας.] Non negari potest, aliquoties ἡ ἀλεκτορὶς in prosaicis scriptoribus occurrere de *Gallina*, licet id neget *Phrynichus*. Consule modo *Stephanum* & *Suidam:* Ἀλεκτορίδες, αἱ θήλειαι ὄρνις. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτεινεν &c. Verum non ubique eo sensu capi debet: sed & pro pullo Gallinaceo, een kuiken. Quo sensu in *Synesii* loco Ep. IV. p. 165. sumendum videtur, & in plerisque, quando articulus non additur. Sic & *Longus* in Pastor. L. III. pag. 96. Ed. Moll. καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτορίδας θρέψαι δυνάμενον. *Et frumentum ne pullis* (vulgo vertunt *Gallinis*) *quidem cibandis idoneum.* Immo res manifesta est ex *AEliani*, quem simul emendabimus, L. VII. Anim. c. 47. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίφια (sic etiam L. IV, 41. & ὀρνύφια L. IX. 37. pro ὀρνίθια) καλοῦσι νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους· ἀλεκτρυόνων δὲ ἀλεκτορίδας λέγουσι. καὶ τόνγε περύσινον ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον· vulgo inepte πέρυσιν, manifesta corruptionis caussa. Ceterum in *Suida* Ἀλεκτορίσκος, ὁ τοῦ Ἀλέκτορος, non est *pullus gallinaceus*, sed notissimus *Alectoris filius.* OUDEND.

4 Ὠὰ ἀλεκτόρεια.] MS. Leid. pr. Ed. Vasc. ἀλεκτόρεια crebra permutatione. IDEM. Cod. B. ἀλεκτόρια. Cod. A. ut edit. STOEBERUS.

5 Τὸ δὲ ἀλέκτωρ, οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως] Recte miratur Cl. *Bos* ita id dici a *Thoma:* cum passim apud Graecos ἀλέκτωρ occurrat, licet Attici malint ἀλεκτρυόνα. Adi omnino *Aristoph.* in Nub. vs. 663. & 849. Hinc in proverbio Ἀλέκτωρ πίνει καὶ οὐκ οὐρεῖ. Immo & ἀλεκτορὶς non potest derivari, nisi ab ἀλέκτωρ. Quare statuo, delendum esse τὸ οὐχ. Id quod

patet

1 Οἱ ἌΛΕΣ, ἢ τὰς ἅλας, δεῖ λέγειν, καὶ 2 τὸ ἅλας.
3 ἈΛΗΘΕΣ, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· ἄληθες δὲ παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, 4 ὡς τὸ παρ' 5 Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ·

Ἀλη-

---

patet ex *Phavorino*, qui *Thomam* contraxit: Ἀλεκτρύων καὶ ἐπὶ ἄρρενος καὶ ἐπὶ θήλεος λογογράφοι· τὸ δὲ ἀλεκτορὶς ποιητικόν. ὡς τὸ ἀλέκτωρ Ἑλληνικὸν ὅλως. OUDEND. Fallitur *Thomas*, cum nomen illud graecum non esse pronuntiat, quod tamen ab *AEschylo* usurpatur Agam. vs. 1080. eadem vox occurrit apud *Lycophr.* vs. 1094. quin & ea quondam usos *Simonidem*, & *Cratinum* testatur *Athenaeus* p. 376. Reperias etiam apud solutae o rationis scriptores, ut apud *Diog. Laërt.* pag. 149. SALLIER. Quo tamen usus est *Pindar.* Olymp. Od. XII. v. 20. *Laërt* p. 149. B. 219. A. de foemina *Liban.* T. I. p. 806. D STOEBER.

1 Οἱ ἅλες.] Male in MSS. αἱ. ἐξ ἅλατος est apud *Diod. Sic.* lib. I. pag. 57. ἅλες saepissime apud scriptores legitur. STOEBERUS.

2 Τὸ ἅλας.] *Epiphan.* de Valent. p. 86. Τὸ ἅλας καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. HEMSTERH. Dixit tamen *Hippocrates*, auctor gravissimus, graeceque haud dubie doctissimus τὸ ἅλας θηβαικὸν, lib. II. de Morb. Mulier. p. 583. & τὸ ἅλας ὀρυκτὸν lib. de Steril. p 633. conf. *Wolfii* Curas philol. in *Matth* V, 13. p. 87. & in primis Rev. *Alberti* in Observ. philol. ad eundem *Matth.* locum p. 32. ubi plura exempla ex *Plutarcho* & aliunde petita contra *Thomam* nostrum commode in medium adfert. Apud *Hippocr.* lib. I. de Morb. Mul. ἅλας αἰγύπτιον, & ἅλα αἰγύπτιον, & ἅλας αἰγυπτίους. TRILLERUS.

3 Ἀληθὲς.] Et Ἄληθες differunt: nimirum ἀληθὲς notatum gravi in ultima, significat *verum*, sive *id quod mendacio contrarium est*: ἄληθες vero notatum acuto in prima syllaba, sumitur pro adverbio admirandi, ὄντως, *vere*. Schol. *Aristoph.* ad *Plut.* verba, quae citat hic *Thomas*: Ἄληθες, inquit, ἴσον τῷ ὄντως, ἀξιοῦσιν δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ἄλλων τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίρρημα θαυμαστικὸν, καὶ προπαροξύτονον ἀττικῶς. occurrit etiam ita apud *Aristoph.* in Nub. p. 173. BOS. Conf. *Phavor.* *Ammon.* h. v. & ad hunc Doctiss. *Valcken.* notae p. 10. n. 49. STOEB. *Cyrillus* ἄληθες, *vere*, adverbium. ἀληθές, *verum*.

4 Ὡς τὸ.] Abest recte τὸ ab Oxon. Locus est vs. 123. & in Nub. 839. cum Schol. Ran. 864. Ach. 556. eadem habent *Ammonius*, *Suidas* & alii. OUDEND.

5 Ἀριστ. ἐν Πλουτ.] V. 123. in Cod. B. hoc testimonium *Aristoph.* plane non apparet. STOEBERUS.

1 Δαι-

Ἄληθες ὦ δειλότατε πάντων [1] δαιμόνων.

[2] ἈΛΗΘΕΥΏ ἢ ἀληθίζω. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἱππεύειν ἢ τοξεύειν ἢ ἀληθίζεσθαι.

[4] ἈΛΗΛΙΠΤΑΙ, καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἤλειπται, οὐδὲ κατώ-

---

1 Δαιμόνων.] Oxon. ἀνθρώπων, five αἰῶν. Leidd. non habent hanc vocem. OUDEND.

2 Ἀληθεύω.] MSS. & Rom. Ed. Vasc. καὶ ἀληθεύω. Herodoti verba sunt C. 136. Τὰ καὶ τοξεύειν non leguntur in Leid. pr. IDEM.

3 Ἡροδ. ἐν τῇ α. ἱππεύειν.] Cap. 136. p. 58. Gale. facit huc magis locus Dion. Halic. Lib. I. p. m. 70. L. VIII. ait: ταῦτα ἀληθεύοντας ἔχεις. Apud Xenoph. frequens vocis ἀληθεύω usus est. Est & apud Lucian. Vid. Ver. H. I. T. II. p. 72. fin. Add. AElian. V. H. XII, 59. STOEBERUS.

4 Ἀλήλιπται.] Lege ἀλήλειπται. Pro κατορώρυκται Junius vult κατώρυκται. WOLF. Phrynich. p. 10. unde leg. ἀλήλειπται & κατώρυκται. DRAEK. Apud Phrynich. male ἀλήλειπται p. 10. idem mox praecipit de ἄρουρ, pro quo dicendum sit ὁμώμοκε. pro καθωρώρυκται leg. κατώρυκται, ut in ea V. HEMST. Suspicor, an non scripserit Thomas ἀλήλιπται καὶ κατώρυκται, οὐκ ἠλήλιπται, οὐδὲ κατωρώρυκται, ὡς ἀλλότρια τοῦ ἀττικοῦ. ut neget, duplex illud temporale, ut vocant, augmentum in iis verbis usurpari, quod forte apud alios observarat: vel potius pro κατορώρυκται scribendum κατώρυκται & ἤλιπται, quod verius puto, quandoquidem sic habet Phavorinus. Lucian. T. I. p. 766. ἀληλιμμένον λῶον dicit. Ut posterior erat conjectura, exhibet editio antiqua. TORR. Phryn. p. 12. Ed. Pauw. ἤλειπται καὶ κατώρυκται, οὐ χρή, ἀλλὰ διπλασιάζε τὴν φωνὴν, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλήλειπται καὶ κατορώρυκται. Et Phavor. Ἀλήλιπται καὶ κατορώρυκται, οὐκ ἤλιπται, οὐδὲ κατώρυκται. Hinc malim quoque, si quid in his mutandum, ἤλιπται pro ἤλειπται scribere, quam ἀλήλειπται pro ἀλήλιπται cum Wolfio e Phavorino; ubi vide Pauwium, qui bene cum Junio & socero meo pro seq. κατωρώρυκται legit κατώρυκται: atque ita diserte MSS. Leidd. & Ed. Vascos. Natum est mendum e vitio Ed. Rom. κατωρύρυκται. OUDEND. Cod. A. ἀλήλειπται quod a manu posteriori sanatum ita: ἀλήλειπται. ut & in seq. ἤλειπται, quod Phavor. legit ἤλιπται. Cod. B. legit: ἀλήλιπται. At pro ἤλειπται legit εἴληπται male. pro οὐδὲ κατωρόρυκται leg. κατώρυκται ex MS. A. B. & Edit. Rom. conf. Nostr. infr. h. v. Sic in ceteris h. v. compositis ὑπορώρυκται Polyaen. pag. 426. Joseph. p. 473. ἐξαλήλιπτο Liban. T. I. p. 546. A. ἐξαλήλειπται ita quoque Lucian. Catapl. οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται. STOEB.

κατώρυκται, ὡς ἀλλότρια Ἀττικῶν.

ἈΛΙΕΥΟΜΑΙ, οὐχ [1] ἁλιεύω, εἰ καὶ [2] Λουκιανὸς ἅπαξ ἐχρήσατο.

[3] ἈΛΚΑΪΚΟΝ ᾆσμα, οὐκ Ἀλκαϊκόν· ὡς καὶ τροχαϊκόν, οὐ τροχαϊκόν.

[4] ἈΛΛΑΣ, οὐκ ἀλλάντιον.

ἈΛ-

---

1 Ἁλιεύω.] Utitur hoc praeter *Lucianum Longus* p. 41. *Basilius* T. I. p. 64. D. ABRESCH. Scrib. ἁλ. ex MS. B. Sic & Vascos. STOEB. Ἁλιευομένων quidem legas apud *Aristot.* Hist. Anim p. 176. ἁλιευομένων γὰρ, inquit, ἐὰν ἡ ψόφος μὴ, οὐχ ἁλίσκεται. *Aristotelem* vero sequuntur *Philo* pag. 148. & 178. & *Achilles Tat.* Ἐρωτ. l. 2. p. 97. Sed activum non minus obvium, utpote quod a *Luciano* bis usurpatum deprehendimus, nempe T. I. pag. 421. & 595. ubi sic ille: εὑρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες, πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες. *Luciano* accedunt *Heliod.* AEth. p. 223. *Longus* p. 55. *Plut.* T. I. p. 929. T. II. pag. 965. & 966. non est igitur dubitandi locus, quin activum illud ἁλιεύω inter verba optimae notae sit numerandum. SALLIER. MSS. Leidd. οὐχ ἁλιεύω.

2 Λουκιανὸς.] Vid. ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεὺς T. I. p. 421. Conf. & Ἑρμότιμος T. I. p. 595. ult. WOLF. In ἁλιεὺς ἢ ἀναβιοῦντες T. I. p. 418 *Graev.* Est & apud *Arrian.* de Reb. Indic. c. V. v. 11. & *AElian.* H. Anim. lib. I. c. 41. fin. p. 47. STOEBER.

3 Ἀλκαϊκόν.] Eadem habet *Phrynich.* p. 12. conf. *Etym. M.* in ἀλκαῖος. OUDEND. *Eustath.* ad *Iliad.* A. pag. 74. Ed. *Basil.* ABRESCH.

4 Ἀλλᾶς.] Cum vocem contrahant Grammatici ex ἀλλάεις, rectius circumflecteretur ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος, ut jam ediderunt viri docti in *Phrynich.* p. 44. *Suida*, *Aristophane* & aliis. Consule *H. Steph.* in Thesauro. OUDEND. *Athen.* lib. VII. fin. ἄλλας. nisi hic legendum ἄλλα τε. praecessit enim φύσκη, quod idem Ei significat lib. XII. pag. 516. fin *Moeris* ἀλλᾶς, pro quo in MSS. *Moer.* legitur ἀλλᾶν. *Phav.* ἀλλᾶν. Cum *Moerid.* facit *Phryn.* voc. ἀπαγεῖν. Quae quidem efficere non possunt, ut a *Thomae* scriptione recedamus. Est enim hoc nomen ejusdem naturae ac ἱμὰς, αντος, ἀνδριὰς, αντος. Hinc ἀλλάντες apud *Polluc.* VI, 52. Conf. *Etymol.* voc. ἀλλαντοπώλης. Apud *Aristoph.* saepius cum ἀλλᾶς, tum ἀλλαντοπώλης occurrit. Vid. praeprimis Equit. v. 160. seq. ubi Ἀλλαντοπώλης:

> Τί μ', ὦ 'γαθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
>
> Πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ——

Vides hic compositionem farciminis. ἐγίνετο δὲ ἐκ κρεῶν καὶ ἀλεύρων

* ΑΛΛΟΘΙ, ἄλλοθεν, ἄλλοσε, δοκιμώτερα, [1] ἢ ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, [2] ἀλλαχόσε.

[3] ἉΛΜΑ΄ΔΕΣ ἐλαῖαι, οὐ [4] κολυμβάδες.

ἉΛΩΑ΄-

ἀλεύρων μεμαγμένων εἰς φύσκην ἐμβαλλομένων, τουτέστιν εἰς ἔντερον παχύ. Vid. *Bud.* C. G. L. col. 1055. *Lucianus* Saturn. T. III. p. 405. τῆ τε ἀλλάντων ὅλον καταφαγεῖν. ubi Schol. Ἀλλᾶς (scr. ἀλλᾶς) εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένον (συνεσκευασμένον melius) καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. unde corrigenda scriptio apud Eund. Gall. p. 723. δύο τόμους τῶν ἀλλᾶντος (ἀλλάντος) ἐμβαλών. ubi Schol. ἀλλᾶντα ἡ συνήθεια λουκάνικα. scr. λουκάνικα. ita enim ἀλλᾶς reddi latine solet. STOEB.

1 Ἢ ἀλλαχόθι &c.] Quae in S. L. & *AEliano* tamen obvia sunt. Eadem in *Moeride.* Ante ἄλλοσε & ἀλλαχόσε inserit καὶ Leid. pr. OUDEND. Habet *AElian.* V. H. Lib. VI. c. 2. Cui etiam peregrini, exteri, οἱ ἀλλαχόθεν dicuntur, i. e. qui aliunde adveniunt. V. H. VIII, 7. fin. STOEBER. *Apoll.* Alex. Syntax. L. III. p. 327. παρεστήσαμεν καὶ ἀλλαχόθι.

2 Ἀλλαχόσε.] Habet *Theo* Progymn. p. 10. Pro eo saepius ἀλλαχῆ vel ἀλλαχοῦ. Conf. *Erasm. Schmid.* ad N. T. p. 702. ἀλλαχοῦ in illo *Liban.* loco T. I. pag. 473. ubi pro ἀλλ' ἐπειδὴ μεθήκατε &c. vid. legendum: μεμαθήκατε, *edocti estis.* Nam *conceditis* hic locum non habet. Non enim concessum erat, Demosthenem alio esse venundandum, sed res adhuc in quaestione erat: quod etiam ex seq. διότι patet. WITT.

3 Ἀλμάδες ἐλαῖαι, οὐ κολυμβάδες.] Ἀλμάδες Graece sunt *oleae conditaneae, in muria innatantes*, unde nonnullis vocantur κολυμβάδες, ἀπὸ τοῦ κολυμβᾶν, *a natando*, sed vocab. κολυμβάδες improbatur ut ἀνάττικον. Attici enim dicunt ἁλμάδες. Sic *Aristophanes* in *Senectute* citante *Athenaeo*, Deipn. L. IV. cap. 5.

Ω πρεσβύτα πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς
Ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένους
ἁλμάδας ὡς ἐλαίας στιφράς;

Heus tu senex, utrae tibi placent, an cadivae meretrices, an fere adhuc virgines, tanquam muria conditae olivae bene habitae? BOS. Conf. *H. Steph. Phryn.* Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγουσι, ἀλλὰ ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ I. Sed *Moeris* simpliciter Ἁλμάδες Ἀττικῶς· κολυμβάδες ἐλαῖαι Ἑλληνικῶς. Apud *Polluc.* L. VI. §. 45. in MS. etiam ἐλᾶαι ἁλμάδες. *Athen.* L. IV. C. 4. p. 133. ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. Nempe Grammatici volunt, Atticos maluisse dicere ἐλάαν, quam ἐλαίαν, de quo videbimus suo ordine. V. *Bos.* OUDEND. Idem praecipiunt *Moeris* h. v. & *Phryn.* voc. κολυμβάδες ἐλαῖαι, quae vox occurrit in *Erot.* Lex. in *Hipp.* voc. λαπάδες. WITT.

4 Κολυμβάδες.] Ab innatatione in muria & ἁλὶ con-

1 ἉΛΟΑ'ΣΩ, ἐχ ἀλοήσω.

2 'ΑΛΟΓΙ'Α, ἡ τῦ λόγυ ϛέρησις, κ̀ ἡ 3 ἀφροντισία. 'Ηρόδοτ@ ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀλογίην εἶχον τῦ χρησηρίυ.

4 'ΑΛΟΙ'Η 'Αττικοὶ, ἐχ ἀλωή.

5 'ΑΛΟΥΡΓΟ'Ν, ἐ πορφυροῦν. Λιβάνι@ ἐν τῷ ὑπατικῷ.

---

ditae olivae vocantur. V. *Steph.* & Grammat. ac *Suid.* in Γεργέριμον & ἀλμάδες. OUDEND. Utuntur tamen hac voce ceu proba *Dioscorides* lib. I. c. 139. item *Galenus*, *Athenaeus*, scriptores *Geoponici* lib. X. cap. 33. aliique, quos laudat *Jo. Bod.* a *Stapel.* in Comment. ad *Theophr.* lib. IV. Hist. Plant. c. 3. pag. 313. TRILLERUS.

1 'Αλοάσω, ἐχ ἀλοήσω.] V. *Ammon.* de Differ. in ἀλοάω. & *Suid.* in V. ἀλοάων. ἀλοη̃@· ἀλοῶ &c. In triturandi sensu sine dubio per spiritum asperum scribi debet. Adi quoque *Etymologum.* OUDEND. Ita recte ut & in Cod. A. legitur: in Cod. B. male ἀλέσω. STOEBERUS. Conf. omnino Cel. *Valckenaerius* Animad. ad *Ammonium* lib. I. cap. IV. p. 21.

2 'Αλοιγία.] Lege 'Αλογία. BOS. Emenda ut in exemplo ἀλογία. *Harpocr.* in ea voce: τὸ μηδένα ἔχειν λόγον, ἀλλ' ἀλογιςὶ πράττειν. TORR. Ita reposui ex MSS. & Edd. Vett. cum *Bosio*, pro eo quod typothetarum vitio edebatur ἀλοιγία. V. *Suid.* & *Harpocrat.* *Herodoti* locus est C. 150. unde Jonice ἀλογίην lege. sic Leid. pr. OUDEND. Pag. 272. cap. 151. pr. ubi ἀλογίην Jon. pro αι. ἀλογίην autem retin. Codd. MSS. STOEBER.

3 'Αφροντισία.] Leg. ἀφροντισία. IDEM.

4 'Αλοίη 'Αττικοὶ, ἐχ ἀλωή.] Patet clare, scribendum esse ἀλοίη, ut in *Suida* & *Phavorino.* Hujus sententiae etiam est *Phrynichus* in διδών pag. 152. Ed. *Pauw.* ubi V. & *Moeris* in δοιημῶν. At noster iis se opponit in V. διδών. ubi inter alia ὡς κ̀ ἀλῦς ἀλῦντ@, ἀλοίη κ̀ ἀλωή. sed fatetur οι esse ἐν χρήσει μᾶλλον. ἀλωή est apud *AElianum* Lib. XVI. An. Cap. 19. ζῶν δ' ἐκ ἂν ἀλωὴ ῥᾳδίως. OUDEND. Contrarium asserit *Steph.* Thes. Append. col. 85. Conf. Nostr. in Διδών. At legitur ἀλοίης apud *Aristid.* Platon. II. p. 245 Oxon. Scrib ἀλωή, quod apud *Homer.* saepius occurrit, Odyss. Ξ. v. 183. Iliad. I. v. 588. *Aristides* autem sic loqui amat. εἰ γδ ἀλοίην ψευδόμεν@ T. II. p. 269. STOEB. Conf. *Etymol. M.* V. ἀλωή. *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 21. & 105. & *Eustath.* ad Iliad. Π. pag. 1059. 45.

5 'Αλυργὸν, ἐ πορφυρῦν.] Ineptit *Thomas*, haec si scripserit. Nam alterum aeque Atticum est. Unde χιτῶνα πορφυρῦν habemus in *Xenoph.* L. VI. Cyrop. p. 169. & passim ἐσθῆτας πορφυρᾶς. Quare credidissem legi debere τὸ πορφ. ut est in *Phavorino*; nisi etiam *Moeris* notas-

κῶ' ἐν [1] θρόνοις βασιλικοῖς, ἢ τοῖς ἀλυργοῖς ἱμάτιοις.
Μὴ εἴπης ΑΛΦΙΤΟΠΩΛΗΣ, ἀλλ' ἀλφιταμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Ὑπ' ἀλφιταμοιβῷ παρεκόπην διχοινίκῳ.
[2] ΑΜΑΘΩΣ ὐ μόνον ἀντὶ τῷ ἀνοήτως, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῷ ἀνεξετάςως. [3] Ἀριστείδης· ἀμαθῶς εἰσάπαξ ὑποχωρεῖν τοῖς πρεσβυτέροις.
[4] ΑΜΒΛΥΩΠΕΙΝ μὴ εἴπης, ἀμβλυώττειν δέ.

Ἀ-

notasset ἀλυργὲς Ἀττικῶς· πορφυροῦν Ἑλληνικῶς. Ἀλυργὶς in Leid. sec. Videndum ergo, an de Vestimentis purpureis in Neutro genere πορφυρῶν quidem adhibuerint Attici. *Libanii* locus est T. II. pag. 235. Oudend. Spernit *praeceptum Xenoph.* Cyrop. lib. VI. p. 463 ed. *Hutchens*. & passim alibi. *Lucian.* T. I. pag. 866. Abresch. Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 70. & 72. Draek. Cod. A. B. ἀλυργ. cum spir. leni minus recte. πορφυρίδες στολαὶ legitur apud *Xen.* Cyrop. VIII. p. 213. C. Stoeb.

1 Θρόνοις.] Oxon. θρόνοις. Post hanc vocem legi debebat: Μὴ εἴπης ἀλφιτοπώλης ἀλλ' ἀλφιταμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὑπ' ἀλφιταμοιβῷ παρεκόπην διχοινίκῳ. Ita enim habet Vasc. quod apud *Blancardum* nusquam invenis. Wolf. Cur vero non dicas ἀλφιτοπώλης, quum ipse laudatus hic *Aristophanes* ad eandem normam formamque dixerit in Equitibus ἀλλαντοπώλης, βυρσοπώλης, προβατοπώλης, στυππειοπώλης, imo & alibi ἀλφιτοπώλης & ἀρτοπώλις, in Vespis; Conf. si tanti, nostras Observ. Crit. pag. 211. Triller. Deest hic integra §. ex Cod. A. & edit. Rom. ita restituenda: Μὴ εἴπης Ἀλφιτοπώλης, ἀλλ' Ἀλφιταμοιβός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὑπ' ἀλφιταμοιβῷ παρεκόπην διχοινίκῳ. Cod. B. ita: ἀλφιτοπώλης μὴ εἴπης· ἀλλ' ἀλφιταμοιβός. Locus *Aristoph.* est vs. 640. ubi conf. Schol. ἀλφιτοπώλης legitur apud *Luc.* Meretr. pag. 297. Cod. A. διχοινίκ. minus bene. Stoeber. Male omnino haec verba omisit *Blancard.* quae in Codd. Leidd. itidem comparent. *Hesychius*: ἀλφιταμοιβοὶ, ἀλφιτοπῶλαι. *Aristoph.* Nub. vs. 640. *Lucian.* T. III. p. 297. καὶ πρὸς τ' ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά.

2 Ἀμαθῶς.] Vid. *Suidas* in ἀμαθὴς & ἀμαθῶς.

3 Ἀριστείδης.] T. II. p. 304.

4 Ἀμβλυωπεῖν] *Xenophon* Cyneg. p. 573. *Auctor* de morte Peregr. sub fin. Abresch. Habet *Pollux.* II. 51. Vid. *Steph.* p. 146. *Xenoph.* fol. 774. l. 25. Onomast. *Calep.* p. 8. *Allucinatio*, ἀμβλυωπία. Witter. Ἀμβλυώττειν quidem semper usus *Lucianus.* Vid. Tim. T. I. p. 104. & ibid. p. 140. ubi add. Schol. Stoeber. Conf. *Etymol.* M. V. ἀμβλυωπία· usus est hoc verbo *Lucian.* T. III. p. 45.

1 Ἀι

[1] ἌΜΕΜΠΤΟΣ, καὶ ὁ μὴ μέμψιν δεχόμενος, καὶ ὁ μὴ μεμφόμενος τινι. τῷ δευτέρῳ δὲ χρῶνται κυρίως οἱ Ἀττικοί.

ἈΜΗΧΑΝΩ͂, [2] τὸ ἀπορῶ, καὶ οὐχ εὑρίσκω μηχανήν. [3] καὶ ἀμηχανῶ, τὸ ἀποτυγχάνω. [4] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἔνθα [5] ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενός.

[6] ἈΜΗΓΕΠΗ κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπως. δηλοῖ δὲ, τὸ [7] καθ' ἕνα τινα τρόπον. [8] ἀμὼς γὰρ τὸ τὶς [9] κατὰ γλῶσσαν,

---

1 Ἄμεμπτος, κ.] Recte, ut exemplis patet. *Moeris* tamen habet οὐ. OUDEND.

2 Καὶ ἀπορῶ.] Pro καὶ lege τὸ cum Vascos. WOLF. Codd. A. B. & Rom. τὸ ἀπρῶ. Cod. A. ἀπρ,ῶ male. STOEB. Et sic quoque Ed. Rom. & Codd. Leidd.

3 Καὶ ἀμηχανῶ.] Καὶ delet Oxon.

4 Ἡρόδ. ἐν τῇ α.] Cap. 35. p. 15. pr. ubi ἀμηχανήσεις, ut & in A. & B legitur. pro χρήματος Cod. B. χρήματα minus recte. STOEBERUS.

5 Ἀμηχανέσεις.] Recte MSS. & Rom. ac Vascos. ἀμηχανήσεις, ut in *Herod.* C. 35. OUDEND.

6 Ἀμηγέπη κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπως.] Usus est tamen hoc postremo *Lysias* teste *Harpocratione*. *Theon* sophista in C. 1. πρὶν ἀμωσγέπως ἅψασθαι φιλοσοφίας, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐμπλησθῆναι μεγαλονοίας. utitur etiam *Plutarch.* in Pompejo p. 623. Sed is minus attice loquitur. TORRENT. Vide *Moerida*. Usus est *AElianus* in Anim. saepe. OUDEND. Quo praeter *AElian.* H. A. etiam usi sunt *Theo* Prog. p. 1. *Plutarch.* T. II. p. 526. E. Vid. *Steph.* p. 227. & 233. *Synes.* p. 59. C. 81. A. WITTER. Add. *Aristoph.* Thesm. vs. 436. STOEBERUS.

7 Καθ' ἕνα τινα τρόπον.] Schol. *Aristoph.* ad Acharn. vs. 608. videndus & *Suidas* in ἀμηγέπη. *Clem. Alexand.* Paedag. p. 232. A. *Harpocrat.* in V. exponit ἑνί γέ τινι τρόπῳ. HEMSTERH.

8 Ἀμὼς.] Melius videtur ἀμὸς, & sic margini adscripserat *Normannus*. Leid. sec. ἀμωσγέπως. OUDEND. Lege ἄμος, qua voce significatur εἷς καί τις, ut constat ex his *Eustath.* Comm. p. 1383. τὸ δὲ ἀμόθεν, δηλοῖ μὲν τὸ πόθεν, καὶ ἀπὸ τινὸς ἑνὸς, χρηματίζεται δὲ οὕτως. ἄμος λέγεται ὁ εἷς, ἢ ὁ τις, Ἰωνικῶς, εἴτε καὶ Δωρικῶς . . . ἐκ δὲ τοῦ ἄμος παροξυτόνου, καὶ ἐκ τῆς πληθυντικῆς αὐτοῦ γενικῆς, τὸ ἄμως ἐπίρρημα γίνεται, ὅ ἐστι μετρικῶς. ubi emendandum μετρίως. Ita quippe *Etym.* Mag. ἀμωσγέπως, ὁπωσδήποτε, καθ' ὃν ἕνα οὖν τρόπον. ἔνιοι τὸ μετρίως. Πλάτων τὸ ἐκ παντὸς τρόπου, ἐνίγε τινί. ἔστι δὲ ῥητορικὴ ἡ λέξις. ἔστιν ὄνομα ἄμος, ἰσοδυναμοῦν τῷ τις Δωρικῶς. SAL-

ται, ὅθεν [1] καὶ τὸ ὐδαμῶς.

[2] ἈΜΥΓΔΑ´ΛΑΙ, ἐπὶ τῶν καρπῶν, ὡς [3] ἀμύγδαλα, ἀ-μυγ-

SALLIER. Cod. B. τινὰ non agnoſcit. *Timaeus* Soph. in Lex. *Plat.* MS. ἀμηγέπη· ἐνίγε τρόπω ἢ ὅπως οὖν. *Ariſtoph.* autem Schol. ad l. c. ἀμωσγέπως.] ὅπως δήποτε καὶ ἐκ παντὸς τρόπου. Vid. & *Lyſias* Orat. contr. Agorat. p. 234. & ibi Not. coll. *Harpocr.* h. v. & ad eum *Mauſſac.* Legendum potius ἀμῶς, quod ex *Hippocrate* Galenus ſignificare ait κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως. Cui quidem origini τὸ οὐδαμῶς quam ſimillimum eſt. STOEB. Recte *Normannus* ἀμός. *Moſchopulus* περὶ σχεδ. pag. 149. Ἀμὸς παρὰ Δωριεῦσι, ἰσοδυναμοῦν τῷ τις. ἀμόθεν ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος μέρους, καὶ οὐδαμόθεν ἀντὶ τοῦ οὐδέποθεν. Conf. *Etymol.* M. V. ἀμωσγέπως. *Galenus* Lex. *Hippocr.* p. 63. ἀμῶς, κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως. Conf. ἀμῆ & ἀμοίη. & Schol. *Homeri* ad Odyſſ. A. vſ. 10. *Ariſtoph.* Acharn. v. 608. ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου. ubi vid. Schol. dicitur etiam ἀμὸς pro ἐμός. *Homer.* Iliad. Z. vſ. 414. & *Euripid.* Electra vſ. 188.

9 Κατὰ γλῶσσαν.] I. e. *Dialecto antiqua* vid. *Galen.* praef. ad Gloſſ. *Hippocr.* Schol. ad Iliad. α. v. 249. ἡ γλῶσσα σημαίνει γ'. αὐτό τε τὸ σῶμα, καὶ τὴν διάλεκτον, καὶ τὸ ἀπεξενωμένον τῆς λέξεως. Ita intelligendus *Luciani* locus Lexiph. fin. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς καὶ γλώττας γράφοντας ποιήματα. Unde κατεγλωττισμένον, τὸ πολλαῖς γλώτταις ἀναμεμιγμένον apud Schol. *Ariſtoph.* Acharn. conf. *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 21. WITT.

1 Καὶ τὸ.] Deeſt τὸ in Ed. Vaſc. mox μηδαμῶς Leid. ſec. OUDEND.

2 Ἀμυγδάλαι. &c.] Paulo aliter *Ammon.* in Voce. Vide *Galen.* περὶ τροφ. δυνάμ. T. VI. p. 354. B. HEMST. Sane ἐπὶ τῶν καρπῶν, καὶ ἀμύγδαλα καὶ ἀμυγδάλαι uſitatum eſt. f. ἀμυγδάλαι ἐπὶ τῶν καρπῶν καὶ ἀμύγδαλα. ἀμυγδαλαὶ δὲ, τὰ δένδρα. TORR. Differunt ἀμυγδάλη cum acuto in penult. & ἀμυγδαλῆ circumfl. in ult. Ἀμυγδάλη dicitur de *fructu.* Sic *Phrynichus* apud *Athen.*

> Ἀμυγδάλη τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον.
>
> *Amygdalum tuſſis bonum eſt remedium.*

Ἀμυγδαλῆ vero de *arbore.* circumflectitur vox hac ſignificatione, quia eſt contracta ex ἀμυγδαλέα, ut συκῆ *ficus arbor*, ex συκέα, quemadmodum docet Schol. *Ariſtoph.* ad Veſp. p. 489. Nota, Atticos de fructu non dicere ἀμύγδαλα, ut communi dialecto dicunt. BOS. Leg. ἀμυγδάλαι ——— pro ἀμυγδαλαῖ, ἀμυγδαλαῖ δέ. ABRESCH. L. ἀμυγδαλαῖ δέ. Eſt enim ex contractione. vid. *Steph.* Theſ. Append. col. 390. *Cyrill.* Συναγωγ. col. 32. *Heſych.* *Seber.* ad *Polluc.* I, 233. Add. *Ammon.* in ἀμυγδαλῆ

μυγδαλαὶ δὲ, τὰ δένδρα.

[1] ἈΜΥΝΟΜΑΙ, οὐκ ἄμυνα δέ.

[2] ἈΜΦΗΛΙΚΕΣΤΕΡΑ, [3] ἡ πρεσβυτέρα. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ

λῆ p. 12. Stoeb. *Theophyl. Simoc.* Q. Phyſ. p. 19. ὁρᾳ τὴν ἀμυγδαλῆν τῷ καρπῷ βριθομένην. *Cyrillus:* Ἀμυγδαλῆ, arbor. ἀμυγδάλη, fructus. ἀμυγδάλια dixit *Hippocrates* lib. II. de Morb. p. 484.

3 Ἀμύγδαλα.] Quod tamen apud bonos auctores obſervatum. *Steph.* quem vid. in Theſ. h. v. ἀμύγδαλον πόῤῥω κειμένην eſt apud *Luc.* pro merc. conduct. p. 713. Stoeb.

1 Ἀμύνομαι &c.] Vid. in Βοηθεῖ. Cum his pugnant, quae *Phryn.* praecipit pag. 8. ita potius diſtinguendum: Ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα δέ. *Eunap.* 220. *Ammon.* in voce. Hemsterh. Ἀμύνω δὲ Oxon. Wolf. Ex edit. Rom. ita haec interpunge: ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα δέ. Ita Noſtro convenit *Phryn.* voc. ἄμυναν. *Ariſtid.* ἠμύνατο ὑπὲρ Ἡρακλειδῶν T. I. p. 116. Stoeb. Utitur h. v. *Joſeph.* pluribus locis. Gloſſ. p. 9. *Adminiculum*, ἐπιχείρημα, ἄμυνα, βοήθεια. *Philoſtr.* Icon. c. 5. p. 869. εἰς ἄμυναν ὁμοῦ ἰπέσῃ. & paulo poſt: οὐδὲ ἔχοντος ὅ, τι ἀμύναιτο. vid. Eund. c. 11. p. 882. Witt. Ita hodie editur ſine ullo ſenſu. In Oxon. Cod. eſt ἀμύνω. At quis negare poſſit, ἀμύνομαι eſſe Atticum? Locus ſola diſtinctione laborat, & ita ordinandus ἀμύνομαι, οὐκ ἄμυνα δέ. quomodo inveni in MSS. Leid. & Ed. Rom. *Thomas* vult dicere, verbum ἀμύνομαι rectum eſſe; non vero ſubſtantivum ἄμυνα. Docet clare *Phrynichus* p. 8. Ἀμύναν μὴ εἴπῃς, ἀλλ᾽ εἰς ῥῆμα μεταβάλλων ἀμύνασθαι. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα εὐδόκιμα &c. τὸ δὲ ὄνομα ἀδόκιμον. *Moeris* Ἄμυναν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν λέγει. At locutus ita fuit ipſe *Themiſtocles* Epiſt. 2. καὶ ὀργῇ τε καὶ ἀμύνῃ φέρων τὴν ἀφαίρεσιν τῆς στρατηγίας. Sed vel tali exemplo patet, ſuppoſititias has eſſe Epiſtolas. Oudend. Ἀμύνω & ἀμύνομαι quomodo differant, vid. apud. Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 11. Draek.

2 Ἀμφηλικεστέρα.] Ἀφηλικεστέρα. & poſtea pro ἀμφῆλιξ, ἀφῆλιξ, *Junius.* conf. *Nunnes.* ad *Phrynich.* Wolf. Scribe cum MS. Leid. pr. *Junio* & *Pauw* ad *Phryn.* pag. 29. ἀφηλικεστέρα; quod res ipſa flagitat, & ex *Phrynicho*, *Moeride* Atticiſta (ubi male πρεσβεντέραν pro βυ) *Suida*, *Polluce*, *Heſychio* ſatis liquet: ἀφηλικεστέραι γυναῖκες ita bis in *AEliano* L. VII. An. C. 17. VIII. C. 17. Oudend. Corrige ἀφηλικέστερα & ἀφῆλιξ, ut jam ad *Moerin* oſtendimus, niſi quis dixerit, depravatos *Pollucis* codices *Thomae* errandi materiam praebuiſſe. Sallier. Vaſcoſ. ἀμφελικ. male. Rectius Cod. A. B. *Phrynich. Moeris*, *Pollux* (cujus textum ex MSS. Codd. emend. exhibent Viri Docti in not. II, 17.) ἀφη-

[1] ἐπὶ τῷ νεωτέρα, πλὴν οὐ παρὰ τοῖς δοκίμοις. καὶ [2] ἀμφῆλιξ, [3] καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων, οὐ πρεσβύτερος. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας.

[5] ΑΜΦΙΓΝΟΩ κάλλιον, ἢ [6] ἀμφιβάλλω. [7] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἀμφιγνοῶ μέντοι, [8] ὦ Πῶλε, ἐφ᾽ ἑκάστου ἂν λέγεις.

'ΑΜ-

ἀφηλικεστέρα (παροξυτ.) sic & πρεσβυτέρα. Adjectiva enim in ρα ultimam producunt. Conf. quae infr. notavimus ad Ἀφηλικ. ubi haec §. inserenda est. Stoeb.

3 Ὀυ πρεσβυτέρα.] *Herodot.* VI. p. 393. C. τῆς τις πρεσβυτέρων. Idem παίδων ὁ πρεσβύτατος p. 394. E. vid. etiam p. 398. D. 419. D. γεραίτερος eodem sensu occurrit apud Eund. VI. p. 399. A. ὡςτερος eadem signif. ibid. ἀφηλικέστερος saepius est apud *Dionem* quem vid. pag. 28. B. 226. C. 248. D. &c. Witt. Πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος *ad senilem aetatem provectus. Plat.* Gorg. pag. 485. A. πρεσβύτερον καὶ νεώτερον conjunctim legas *senem & juvenem.* l. c. p. 488. pr. Stoeber.

1 Ἐπὶ τῷ νεώτερα.] Hanc rectius ἀφηλικεστέραν diceres. Vide *Poll.* L. II. §. 17. Oud.

2 Ἀμφῆλιξ.] Rursus lege e MS. Leid. pr. ἀφῆλιξ. Vide eosdem & *Stephanum* & *AElian.* L. XIV. An. C. 18. ἐπὶ γυναῖκα ἀφήλικα καὶ ἀπρόσωπον. Idem.

3 Καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων.] Distingue κ. ε. τ. ἡλικίας, ὁ γέρων cum Leid. pr. Ex Exemplo *Aristidis* in *Themistocle* T. II. p. 217. liquet, Thomam velle docere, τὸν γέροντα vocari τὸν ἔξω τῆς ἡλικίας. MS. Leid. pr. ὁ γέροντ᾽ οὐ. Idem.

4 Ἀριστείδης.] Θεμιστοκλεῖ II. 356. conf. II. 252. a. Wolf.

5 Ἀμφιγνοῶ &c.] Vide *Ammon.* in Ἀγνοεῖν. ubi quid inter ἀγνοεῖν & ἀμφαγνοεῖν intersit, docet. *Harpocr.* in V. & *H. Vales.* p. 8. *Xenoph.* Hell. VI. p. 355. Hemsterh.

6 Η ἀμφιβάλλω.] Quod tamen est apud *AElian.* Var. Hist. lib. II. c. 31. ἀμφιγνοεῖν utique Atticis Scriptoribus magis usitatum. vid. *Isocr.* p. 44. pag. 762. *Arist.* p. 163. a. l. 9. p. 20. l. 6. edit. Normann. *Arrian.* Exp. Alex. II, 12. p. 81. τὴν μητέρα τὴν Δαρείου ἀμφιγνοήσασαν ὅστις ὁ βασιλεὺς εἴη. Witterus.

7 Πλάτων.] P. 288. G idem p. 6. B. Abresch. in Ed. *Fic.* p. 318. male ἀμφιγνῶ. p. 466. Ed. *Serr.* T. I. Oudend. *Synesius* de Regno p. 1. κἄν τις αὐτὴν σου ἀμφιγνοήσει δεῦρο διὰ πλείστου φανεῖσαν. Conf. *Valckenarii* Animadv. ad *Ammonium* lib. I. c. 16. p. 69.

8 Ὦ Πῶλε.] Cod. B. πόλ. male, quod vel levis inspectio *Platonis* docet. Vid. loc. T. I. p. 466. C. Stoeber.

I Ἀμ-

1 ἈΜΦΙΈΣΜΑ, τὸ ἔνδυμα, καὶ ἀμφίεσις. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· καὶ τὰ 2 αὐτῶν ἀμφιέσματα, καὶ τὰ τῶν κειμένων.

3 ἈΜΦΙΈΤΕΣ, οὐ κατ' ἔτος. 4 ἐςὶ δὲ ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐνιαυτόν. ὡσαύτως καὶ 5 ἀμφημερινόν, 6 οὐ καθημερινόν.

7 ἈΜΦΟΡΕΥ͂Σ λέγε, μὴ ςάμνος, μηδὲ μετρητὴς, εἰ καί τινες.

ἈΝΑ-

---

1 Ἀμφίεσμα . . . . . Πλάτ. ἐν Γοργ.] Frustra nos ad Phaedonem ablegarunt Codd. MSS. qui hanc §. cum voc. ἀπηδέχομαι conjungentes sic legere jubent: ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ sc. φαιδ. qui ibi citatus est. Legitur enim loc. hic .cit. Gorg. p. 523. D. ubi τὰ αὐτῶν ἀμφ. STOEB. Ut passim hoc a *Blancardo*. Auctor scripsit ὁ αὐτὸς ἐν αὐτῷ; ut in Ed. Vasc. & Leidd. MS. ac Rom. OUDEND. I. 466. C. & I. 523. D. WOLF. Idem II. de Republ. p. 431. A. ABRESCH.

2 Αὐτῶν.] Ed. *Serr.* T. I. p. 523. ubi hoc exemplum legitur αὐτῶν. OUDEND.

3 Ἀμφίετες.] Lege ex *Phavor.* Ἀμφίετες, τὸ κατ' ἔτος· ἔςι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐνιαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἀμφημερινὸν ἤγουν καθημερινόν. WOLF. Nempe si Attice loqui velis, ut patet e *Moeride*. Eodem modo ut supra ἀφηλικεςέρα, οὐ πρεσβυτέρα, & saepissime. Alioquin non damnarim τὸ pro οὐ ex *Phavorino* cum *Wolfio*. OUDEND. Quod tamen est apud *Apollodor.* p. 85. *Phavor.* pro οὐ legit τὸ κατ' ἔτος. Sic pro οὐ καθημ. legit idem ἤγουν καθημ. Saepius enim τὸ καθημερινὸν apud Scriptores non contemnendos occurrit. Vid. *Polyaen.* IV, 2. p. 316. *Joseph.* p. 92. C. 263. F. *Synes.* p. 205. C. Sic etiam αὐθημερινὸν est apud *Joseph.* p. 92. A. 849. C. WITT.

4 Ἐςι δὲ.] l. ἔςι δὲ. post κατ' ἐνιαυτόν pro ὄν. STOEB.

5 Ἀφημερινόν.] Recte *Hudson* ad *Moer.* & *Wolf.* ἀμφημερινόν. OUDEND. Codd. A. B. ἀμφημ. Sic *Moeris*, *Suid* post lege in fin. καθημερινόν pro ὄν. STOEB.

6 Οὐ καθημερινόν.] *Wolf.* ex *Phavor.* ἤγουν. Cur non potius, si quid mutandum, ex *Moeride*? Egregie ergo Leid. pr. ἀμφημερινὸν ἢ καθημ. ὡς ἀμφημερινὸν τὸ καθημερινόν. OUDEND. Conf. *Galenus* lib. II. de Differ. Febr. p. 333.

7 Ἀμφορεὺς &c.] *Xenagoram* Rhodium bibacissimum vocabant Ἀμφορέα. *AElian.* V. H. XII. 26. *Aristoph.* in Pl. vs. 545. ab hoc diversus non est *Xenarchus Athenaei* X. p. 436. F. qui eum μετρητὴν fuisse dictum tradit. HEMST. Usus tamen est h. v *Aristoph.* *Plut.* vs. 545. ubi leg. Not. *Spanh.* Vid. praeterea *Steph.* de Dial. p. 229. ἀμφορεὺς est apud *Joseph.* p. 154. G. Usurparunt tamen μετρητὴς *Polyb.* II, 15. p. 143. *Demosth.* apud *Polluc.* IV.

1 ἈΝΑΒΑΙ´ΝΩ ἵππων, 2 οὐκ ἐπιβαίνω. 3 Ἀχιλλεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν Λευκίππῃ· 4 τούτοις ἐσκευασμένοις, ἀναβαίνω τὸν

IV, 167. *AElian.* H. A. & alii. Vid. *Steph.* Thes. T. II. col. 903. εἰ καί τινες deest in B. STOEBER. Confer. *Pollux* in Onom. IV. Sect. 167. *Demosthenes* contra Phaed. p. 137. ἐπειδὰν ποιῇς σίτου μὲν μεδίμνους πλεῖον ἢ χιλίους, οἴνου δὲ μετρητὰς ὑπὲρ ὀκτακοσίους. Conf. *Aristoteles* lib. VIII. H. A. c. 9.

1 Ἀναβαίνω ἵππον.] Vide *Clericum* ad *AEschinis* Socratici Dial. I. pag. 10. ἵππον ἐπιβάς *Arrian.* Ἀναβ. L. II. c. 11. Sic etiam ἀναβιβάζων ἐπὶ ἵππους τοὺς παῖδας· imponens filios equis, ait Herod. p. 24. TORR. *Lucian.* T. II. p. 686. ἐπέβην ἵππου & ἵππον *Arrian.* p. 109. conf. p. 277. & 535. ἀναβαίνειν ναῦν est apud *Demosth.* p. 365. ἐπὶ ναῦν *Diodor. Sicul.* p. 338. & 384. ABRESCH.

2 Οὐκ ἐπιβαίνω.] Multi tamen ita locuti sunt: *Arrianus* Ἀναβ. L. II. C. XI. ἵππον ἐπιβάς. quamvis malim ἵππου. sed de eo alias. *Homer.* Il. E, 48. ἵππων ἐπιβήσομαι. Sic etiam *AEschines*, & *Achilles Tatius*, quem adducit pro sua sententia noster. Passim de equite ἐπιβάτης, licet id neget *Ammonius*. Plura de his vide in Miscell. Obs. Vol. 2. p. 155. At forsan vult auctor, tantum in praesenti non occurrere: nam in reliquis temporibus magis *insidendi*, quam *inscendendi* significatio potest habere locum. OUDEND. Sensus est, verbum ἐπιβαίνω apud optimos linguae Graecae scriptores construi cum genitivo; alioqui *Thomas* minime audiendus foret, cum phraseos illius multa occurrant exempla. Ad ἀναβαίνω ἵππον quod attinet, videtur ibi ellipsis esse praepositionis ἐπὶ, quam minime desiderari passus est *Lysias* Orat. 33. p. 378. ὅτι δὲ ἐπὶ τοὺς ἡττημένους ἵππους ἀναβαίνω, inquit, πειρᾶσθαι πείθειν ὑμᾶς ὡς δυνατὸς εἴην. SALLIER. *Xenophon* de re equestr. p. 30. πῶς ἐπὶ τὸν ἵππον δέχεται τὸν ἀναβάτην. ἐπιβάτην de equite dixit *Theophylactus Sim.* ep. 44. conf. *Valesius* ad *Harpocr.* pag. 234. *AElian.* V. H. XII, 38.

3 Ἀχιλ. . . . . τὸν ἵππον.] Desunt omnia in B. STOEB.

4 Τούτοις ἐσκευασμένοις.] Quo loco haec occurrant in *Achille*, nondum invenire potui. ἐσκευασμένος, ut cum aliis opinor, voluit *Thomas*; quamvis videri possit, esse Dativus Absolutus, pro quo vulgo Genitivus usurpatur. Nihilominus optimi scriptores ita aliquoties locuti sunt, & ipsi Atticae elegantiae sectatores. Confer viros doctos ad *Thucyd.* L. IV, 10. p. 243. VI, 82. VIII. 27. p. 520. aliosque. Atque ita *AElianus* L. X. H. V. C. 21. & L. II. C. 13, ibique *Perizon.* Unde vindicandus idem lib. VII. Anim. C. 28. init. ubi refingere tentant in Nominat. Ut & *Apollodorus*, quem contra puritatem Hellenismi locutum ait *Faber*, p. 65. ipsius Ed. Τοῖς Ἀργοναύταις παραγενομένοις. Contra MSS. id tamen

τὸν ἵππον. [1] ἐπιβαίνω δὲ νεώς.

[2] ἈΝΑΒΑΣΜΟΣ καὶ [3] ἀναβαθμός. [4] Συνέσιος ἐν τῷ Δίων, ἢ περὶ τῆς [5] κατ' αὐτὸν διαγωγῆς· [6] ἐπειδὴ μέντοι, καὶ

---

men non inculcarem, ut tacite fecit *Gale* L. III. p. 229. διαφέροντος δ' ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου. Sic enim e MS. leg. cum *Fabro*, non Φώκῳ. unde *Galei* Ed. διαφέροντι. OUDEND. Cod. A. leg. ἐσκευασμένος. conf. ad h. §. *Ammon.* voc. ἀναβάτης & ibi Clar. *Valck.* Notas. *Hesych.* voc. ἱππίως. STOEBER.

1 Ἐπιβαίνω δὲ νεώς.] Licet frequens sit hujus signif. usus apud Scriptores; est tamen ubi ἐπιβαίνω eodem modo ac ἀναβαίνω constructum legas. ἐπιβαίνω τῆς νεώς est apud *Liban.* T. I. p. 525. A. 713. B. 824. A. *Arrian.* VII, 7. p. 281. ἐπιβὰς τῶν νεῶν ξὺν τοῖς ὑπασπισταῖς. Hinc Schol. *Luc.* T. I. p. 21. ἐπίβαινε] τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. In re venerea h. v. utitur *Lucian.* Dial. Pan. & Merc. T. III. p. 16. Ed. Basil. ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Sed ἐπιβαίνω ἵππου *Suid.* v. ἀναβολεύς. *Lucian.* Nav. sive Precib. T. II. p. 840. ed. Basil. οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ χρόνου. *Arrian.* IV, 16. p. 175. ὅπλα δὲ ἔφερον καὶ τῶν ἵππων ἐπέβαινον. *Xenophon* autem vocem ἀναβαίνω adhibere amat, uti saepe in libr. de re Equestr. ita etiam Κυροπ. VII. fol. 136. lin. 40. ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἵππον Vid. & *Liban.* T. II. p. 109. D. & 136. D. *Arrian.* lib. V, 19. p. 219. ἀναβαινόμενος πρὸς μόνου Ἀλεξάνδρου ὁ Βουκεφάλας οὗτος. Apud Eundem vox ἀμβάτης, quae inde originem ducit, legitur. l. c. p. 220. WITTER.

2 Ἀναβασμὸς &c.] Sic quoque *Pausanias* lib. X. c. 5. ubi frustra *Sylburgius* ἀναβαθμοὺς malebat. Ita *Phrynichus* Βαθμὸς Jonicum esse observat, βασμὸς Atticum. p. 58. HEMSTERH.

3 Ἀναβαθμὸς] Hac voce usum prae caeteris esse *Dionem*, deprehendimus, quem vid. p. 354. A. ἀναβαθμὸς, invito sane *Josepho*, a Grammatico nostro reprobatum. Is enim hanc vocem adhibuit p. 267. C. WITT.

4 Συνέσιος] Cod. B. de hoc loco nil refert. Legimus vero apud Eund. p. 42. A. ἐπιτείνων ἀναβασμῷ κ. τ. λ. STOEB.

5 Κατ' αὐτὸν.] Sic vulgo inscribitur *Synesii* liber dictus *Dio.* VV. LL. καθ' αὑτὸν, vel καθ' ἑαυτόν. Male MS. Oxon. αὐτῇ. in Leid. pr. κατ' αὐτῶν· Leid. sec. ἑαυτοῦ sine praepos. OUDEND. L. διαγωγ. conf. Nostr. in Θόρυβος. WITTER.

6 Ἐπειδὴ μέντοι, οὐκ ἀναβασμῷ χρήσῃ.] Extare hunc locum puto in *Synesii* Dione pag. 42. sed ibi vulgo editur, πάλιν δὲ τὴν σπουδὴν ἐπιτείνων, ἀναβιβασμῷ χρήσῃ. Unde patet alterum ex altero esse emendandum. Certe ἀναβασμῷ in *Dione* reponendum: ut jam conjecerat *Petavius.* & μέντοι hic non habet

ἐν ἀναβασμῶ χρήσῃ; [1] Ἀρισείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· καὶ ἔδει ἀναβαίνειν ἀναβασμοὺς τινας [2] πρὸς τὸ ἱερόν.

[3] ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ, τὸ βιβλίον διέξειμι. καὶ ἀναγινώσκω, τὸ ἀναγνωρίζω· ἀφ' οὗ ἡ ἀνάγνωσις, ἡ τῶν πρώτων μαθημάτων τῆς ψυχῆς [4] ἀναγνώρισις, ὡς προειδυίας ταῦτα, [5] ὡς ὁ φιλόσοφος λόγος. [6] εὕρηται δὲ παρ' [7] Ἡροδότῳ [8] ἀναγινώσκω τὸ ἀναπείθω. ὡς ἐν τῇ [9] πρώτῃ· οἱ

habet Leid. sec. neque οὐκ Leid. prim. OUDEND.

1 Ἀρισείδης.] T. I. p. 643. WOLF. Pag. 183. A. Normann. Conf. huc cum Nostro *Phryn.* voc. βαθμός. WITTER.

2 Πρὸς τὸ ἱερόν] Hoc placet magis, quam quod vulgo hodie in *Aristide* T. I. p. 360. circumfertur πρὸς τὸν νεών: cum versu praeced. sit καὶ νεώς τις· & seq. πρὸς τῷ νεῷ: cui rursus subditur περὶ τὸ ἱερόν: ut pateat, auctorem haec verba variare voluisse. OUDEND.

3 Ἀναγινώσκω.] *Isocrates* ad Demon. p. 61. DRAEK. Confer *Varinum.* WOLF.

4 Ἀναγνώρισις.] Male Ed. Vasc. ἀγνώρισις, & *Phavor.* qui haec descripsit, ἀναγνώρησις. OUDEND.

5 Ὡς ὁ φιλοσ. λόγος.] Cod. A. λέγει. Cod. B. λόγος. Alii malunt λέγει, recte quidem nostro judicio. Innuit autem *Platonem*, apud quem tamen ita legere nobis adhuc non contigit. Conf. interea quae de voc. ἀναγινώσκειν haud inscite tradit *Apollon.* Syntax. lib. III. p. 292. fin. STOEBER.

6 Εὕρηται δὲ.] Adde καί e MSS. Leidd. & e Cod. A. ut monet Cl. *Stoeberus.*

7 Ἡροδότῳ.] Fol. 128. WOLF.

8 Ἀναγινώσκω τὸ ἀναπείθω.] Confer *Harpocr.* in V. ἀναγινωσκόμενος. de exemplo, quod citat ex *Herodoto Thomas*, vide *Jungermanni* praefationem in *Herodotum.* TORR. Lexicon *Herod* ἀνέγνωσεν, ἀνέπεισεν, ἐδίδαξεν. *Antiphon* Orat. III. p. 37. ὑπό τε τοῦ κινδύνου ἐκπεπληγμένον αὐτὸν οὐκ εἰκὸς ἦν τοὺς ἀποκτείναντας γνῶναι, ὑπό τε τῶν κυρίων ἀναγινωσκόμενον ἐπινεῦσαι ἦν εἰκός. *Diomedes* Schol. in *Dionysii* Artem MS. ἀναγνῶναι δὲ τὸ ἀναπεῖσαι ἐστὶν, ὡς καὶ παρ' Ἴωσιν. Ἡρόδοτος οὖν φησί· τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνω ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἐμὴν στρατεύσασθαι· ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν· ἀνάγνωσις οὖν ἡ ἀνάπεισις. *Galenus* Lex. Hipp. p. 63. ἀναγνῶναι, μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι. Conf. *Erotianus* p. 17. & *Apollon.* Alex. Synt. lib. III. p. 292. *Corinthus* de Dialect. Jonica. p. 109. καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν, ἀνέγνωσε. vid. Cel. *Alberti* ad *Hesych.* V. ἀναγνῶναι. & *Jos. Barnesius* ad *Euripid.* Dan. p. 441.

9 Πρώτῃ.] Recte. Leguntur enim ea verba l. c. p. 55. Neque respiciendus Cod. B. qui habet ἐν τῇ δὲ. & pro κῦρον legit

οἳ μὶν ἀνέγνωσαν [1] μετεῖναι τὸν Κῦρον.

[2] ἈΝΑΓΚΆΖΕΙΝ, [3] ἐπὶ ἐμψύχου μόνον· [4] βιάζειν δὲ, ἐπὶ

---

git κύριον. Nolim etiam in hujus loci lectione edit. Rom. sequi; οἱ μὲν ἀνέγνωσάν με κλεῖναι Κῦρον. Plura hujus significationis exempla pete ex *Porti* Lex. Jon. Conf. de h. v. *Corinth*. p. 723. *Suid.* voce ἀναγινωσκομένου· ἀναγνωσθείς· ἀνάγνωσις & ἀνέγνωσαν. *Harpocr.* voc. ἀναγινωσκόμενος, & *Mauss.* ad h. l. Stoeb.

1 Μετεῖναι τὸν Κῦρον.] Edd. Vett. μεκλεῖναι. unde *Jungerm.* Praef. ad *Herodot.* conjiciebat μὴ κλεῖναι. Sed recte μετεῖναι, quod *Thomae* & *Herodot.* Codd. servant, vindicavit Cel. *J. Gronovius* C. 128. p. 835. Immo μετεῖναι τὸν Κῦρον habet quoque *Suidas*, in V. ἀνέγνωσαν. τὸν abest hic etiam ab Leidd. & Edd. Vet. Ceterum de ἀναγινώσκω hoc sensu V. Comm. ad *Hesych.* *Harpocr.* & *Suidam.* Oudend.

2 Ἀναγκάζειν, ... οἷον, ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.] Cl. *Valcken.* ad *Ammon.* pag. 18. duce *Phavorino* corrigit ἐβιάσατο τὴν ναῦν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ. nil facile mutem. *Sirac.* cap. IV. Comm. 26. μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ. Conf. *Gregor.* Naz. Epist. 57. Abresch. Sumta ex *Ammon* in Voce, in quo pro τὴν ναῦν f. legas melius τὸ ῥοῦν μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται· in Βούλομαι. Sic etiam ἀναγκὴ ἐστί. ib. Hemst. Ita quoque *Ammonius*, cujus praeceptum, si priorem vocem spectes, fere semper locum habere deprehendimus, aliquando tamen neglectum *Xenophontis* auctoritate ostendit *Steph.* in Lex. Ad alteram vocem quod attinet, βιάζεσθαι nempe, hacce Grammaticorum lege graecos scriptores minime se adstrictos putasse, nullo prope negotio probari posset, nisi complura apud Lexicographos exempla occurrerent. Sallier. *Galenus* Lexic. *Hippocr.* ἀναγκὴ, βίη. *Thryphiod.* vs. 85. *Callimach.* Hymn. in Delum vs. 34. Inscriptio antiqua apud *Jac. Sponium* in Itinerar. T. I. p. 385. *Theophr.* Char. c. 9. καὶ ταῦτα χρήσαντας ἀναγκάσας ἀποφέρειν πρὸς αὐτόν. Verbo βιάζω ad *Thomae* mentem usus est *Thryphiod.* vs. 100.

3 Ἐπὶ ἐμψύχου μόνον.] Ultima vox addenda videtur *Ammonio*; βιάζειν enim aeque ἐπὶ ἐμψύχου, ac ἐπὶ ἀψύχου adhiberi, satis notum est. Oudend.

4 Βιάζειν.] Forsan melius, ut in *Ammonio*, & exemplo βιάζεσθαι. Nam βιάζειν in prosa non est in usu. Sed in τοῦ ποταμοῦ obscurissimum est exemplum, cui nullus dubito, quin desit aliquid. Auxilio etiam adsunt *Ammonius* & *Phavorinus*, docentes abesse τὴν ναῦν. *Aestus fluvii oppressit vel coëgit, inpulit navem.* Quod convenit τῷ ἀναγκάζειν. Sed ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα, ut hoc sit Accusativus, notat *eluctatus est, evasit aestum fluvii.* Quod hic non habet locum. V. H. *Steph.* in

καὶ ἀψύχε. οἷον, ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

ἈΝΑΔΑΣΑΣΘΑΙ, οὐκ [1] ἀναμερίσασθαι. καὶ ἀναδασμὸς, ὁ μερισμός.

[2] ἈΝΑΔΗΣΑΜΕΝΟΣ κάλλιον εἰπεῖν, ἢ [3] ἀναρτήσας.

ἈΝΑ-

---

in Thes. Eo sensu naves dicuntur βιάζεσθαι ἀέρι *Theocrito* Id. XXII, 10. Immo monuit id jam *Valkenar.* ad *Ammon.* p. 18. Adde autem καὶ ἐπὶ e MSS. Leid. OUDEND. L. βιαζ. δὲ καὶ ἐπὶ ex Cod. A. quod τῷ μόνον optime respondet, & *Thomam* in praecipiendo alias satis rigorosum mitiorem reddit. Discrimen est, sed non perpetuum. Ita quoque sanandum *Ammonium* esse voc. ἀναγκάζειν, rectissime statuit Doctiss. *Valck.* quem vid. p. 18. n. 87. STOEBER.

1 Ἀναμερίσασθαι.] Ea vox, si bene meminimus, nondum inter legendum nobis occurrit: itaque non immerito a *Thoma* repudiatur, ut & nomen μερισμὸς, quod tametsi in Graecorum scriptis obvium minus tamen graece dicitur, cum de agri cujusdam divisione sermo est. Eo sensu a scriptoribus sacris usurpatur, quos parum Attice locutos esse constat; aliter enim a caeteris Graecis accipitur, nempe pro rei cujuslibet, si agrum exceperis, in suas partes divisione. Sic *Theophr.* lib. I. de Caus. Plant. reprehendens quandam telluris & aetheris partitionem, ab Empedocle propugnatam, ait cap. 13. ἡ δ' ὑπὸ τοῦ ψύχους κώλυσις τῆς βλαστήσεως ἀληθὴς μὲν, οὐκέτι δὲ ποιεῖ μερισμὸν φυσικόν. ibid. c. 18. de succo plantarum verba faciens, tres illius μερισμοὺς instituit: ἐν δὲ τοῖς φύλοις, inquit, τρεῖς τινές εἰσιν οἱ μερισμοὶ πρὸς αὐτὸ τὸ δένδρον, καὶ τὴν βλάστησιν· ὅπερ ἐναντίον τοῖς νηρποῖς, ἐὰν πλεῖον γίνηται τοῦ ξυμμέτρου. Eadem vox occurrit L. I. Hist. Plant. c. 2. ubi de partibus, in quas plantae dividi possunt: ἐν τούτοις δὲ ἡ οὐσία καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, inquit, ἀλλὰ μάλιστα ταῦτα ὑπάρχει, καθάπερ εἴρηται, τοῖς δένδροις. κἀκείνων εἰκότερος ὁ μερισμὸς, πρὸς ἃ καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν ἄλλων ποιεῖσθαι δίκαιον. Ex quibus non absurde colligas, nomen illud μερισμὸς in Atticarum vocum numero non injuria reponi, cum de rei alicujus, agro excepto, in partes divisione disseritur. Recte igitur a *Josepho* potuit adhiberi Antiq. L. VII. p. 249. ubi de constitutis viginti quatuor sacerdotum classibus: Καὶ διέμεινεν, inquit, οὗτος ὁ μερισμὸς ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Alia afferri possent hujusce nominis exempla. SALLIER.

2 Ἀναδησάμενος.] Nugatur ibi *Thomas*, ut vel ex Lexicis constat. IDEM.

3 Ἀναρτήσας.] Legendum putet aliquis ἀναδήσας· sed rectum est ἀναρτήσας· ἀναρτᾷν, vel quod melius usurpetur, ἀναρτᾶσθαι τοὺς ἀκροατὰς λόγοις, pro quo, ut magis Atticum *Thomas* praecipit ἀναδή-

1 Ἀριστείδης· ὧ πάντας ὁ θεὸς ἀναδεῖται. καὶ πάλιν· πάντας τοῖς λόγοις ἀναδησάμενος. καὶ ἀναδῶν, ὁ στεφανῶν. Ἀριστοφάνης 2 ἐν Πλούτῳ·

Λήροις ἀναδῶν τοὺς πεινῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

ὅθεν καὶ ἀνάδημα ὁ στέφανος. 3 Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ· τὸ τὴν κεφαλὴν σου ~~περὶ τῶν κρατηθέντων ἄγαλμα~~ πρὸς ἀνάδημα. καὶ ἀναδούμενος, ὁ ἐξάπτων. Θουκυδίδης· καί τινας ἀναδούμενοι 4 κενὰς εἷλκον.

5 ἈΝΑΘΕΙ͂ΝΑΙ τὸν φόρτον, οὐκ 6 ἐπιθεῖναι. Ἀριστείδης

ἀγαδήσασθ. Hemsterh. Ἀναδοῦσι habet *Apollonius* Alex. Synt. lib. III. p. 293. Conf. Index *Æliani*.

1 Ἀριστείδης] Isthmico T. I. p. 42. Oudend. Pag.. 102. b. l. 4. add. Eund. l. c. lin. 30. Witter.

2 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 589.

3 Λιβάνιος.] T. II. p. 243.

4 Κενὰς εἷλκον.] Edd. *Thucyd.* L. II. §. 90. εἷλκον κενάς. ubi vide. Oudend. Lib. IV. p. 261. B. ubi καί τινας καὶ ἀναδ. Add. Eund. lib II. p. 163. C. *Liban.* T. II. p. 719. D. *Dion.* p. 123. D. ubi forte ἀναδούμενα pro ἀναδυόμενα legendum. *Polyb.* XVI, 5. οἱ δὲ Ῥόδιοι τὰς μὲν ἀναδεσάμενοι &c. leg. ἀναδησ. *Lucian.* Zeux. T. I. p. 583. Basil. ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες· ubi Schol. p. 29. ἀνέδουν] ἐστεφάνουν. Witt.

5 Ἀναθεῖναι τὸν φόρτον, οὐκ ἐπιθεῖναι.] *Moeris* Attic. Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον Ἀττικῶς, ἐπιθεῖναι ἑλληνικῶς. Hinc forsan *Hesych.* ἀναθεῖναι, ἐπιθεῖναι. Certe melius, nam utrumque apud Atticos optimos occurrit. Vide Soceri notam. *Ælian.* Lib. VII. C. 17. Anim. αὐτοὺς ἐπιθέμεναι· eos *dorso suo inponentes*. quasi φορτίον scilicet. Contra errat quoque *Suidas* ἀναθέντας ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν. Quasi ille solus sic scripserit, ut fecit saepe. V. L. III Anab. 297. item p. 236. bis. 275. Sed & *Longus* ἀνατεθειμένος ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν p. 73. in f. *Ælian.* L. III. V. H. 22. & sic alii. V. *Phavorinum* in ἀναθήσω pro οὐκ hic forsan etiam scribendum ἀντὶ τοῦ. Oudend. In loco ex *Aristide* videtur omnino scribendum τὴν ἀρχὴν ἀνατιθέντος. Sed aliter *Theophr.* in Charact. περὶ βδελυρίας· καὶ τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. & ἐπιθεῖναι τινὶ δίκην *Max. Tyr.* inquit Dissertatione 11. p. 108. & p. 294. καὶ τῷ μὲν ἀναθήσομεν αἰδῶ καὶ θάρσος. Sed p. 311. ὥστε ἐπιθεὶς αὐτῷ φορτίον. Torr. *Xenophon* de Genio Socr. c. 14. οἱ ἂν τὸ πολὺ φέροντες ἠχύνοντό τε μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου, καὶ τοῦ μὴ ἀναθεῖναι τὸ ἑαυτῶν.

καὶ ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· μὴ κρείσσους νόμῳ τὴν ἀρχὴν [1] ἐπιτιθέντος. καὶ ἀναθεῖναι, ἀντὶ τοῦ ἀφιερῶσαι, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· ἰδὼν καὶ ἀναθεῖναι ἀναθεῖναι τρίποδα ἀργυροῦν.

[3] ΑΝΑ'ΘΗΜΑ, οὐκ ἀνάθεμα. εἰ καὶ [4] Φιλόστρατος ἀνάθημα τῆς Σμυρναίων ἀγορᾶς [5] λέγει.

ΑΝΑΙΣΘΗΤΕΥ'ΟΜΑΙ μὴ [6] εἴπης, ἀλλ' ἀναισθήτως ἔχω, καὶ οὐκ αἰσθάνομαι, καὶ [7] ἀναισθητῶ. [8] Δημοσθένης· ἐπι-

---

τῶν. *Synesius* de regno pag. 15. D. & p. 23. D. ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνατιθέμενοι.

6 Ἐπιθεῖναι.] Aliquid excidisse dicas hoc pacto reducendum: ἐπιθεῖναι δὲ ἀρχήν· id enim allatus *Aristidis* locus condocet. Lege *Phrynich.* pag. 36. HEMSTERH.

1 Ἐν τετάρτῳ.] Statim ἐν τῷ αὐτῷ. f. ἐν τῷ τετάρτῳ quamvis non opus: alibi ἐν δευτέρῳ & corrige *Phavor.* ubi ἐν τῇ τετάρτῃ. OUDEND.

2 Ἐπιτιθέντος.] Ἀνατιθέντος. Sic editur in *Arist.* p 605. A. vide Eundem p. 613. C. HEMST Vitiose pro ἀνατιθέντος, ut editur in *Arist.* T. I. p. 350. & *Phavorino*, qui totum hunc locum descripsit, & MS. Leid. pr. Nisi ita esset, contrarium auctoris sententiae foret exemplum. Alter locus exstat T. I pag. 331. OUDEND. L. ἀνατιθ. ex Cod. A. & Cod. impr. *Aristid.* qui legitur p. 179 b. l. 6. *Norm.* Locus alter est p. 177. b. lin 4. pro ἀναθεῖναι edit. Rom. hic legit ἀναθεῖναι, sed *Phavor.* cum Nostro ἀναθεῖναι. WITTER.

3 Ἀνάθημα.] V. *H. Steph.* & *Moeride*, ac *Hesych. Suid. Philostrati* locus est L. II. V. Soph. p. 570. OUDEND. *Strabo* lib. VIII. p. 580. τοῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον τοῦτον ἄλσους μαρτύριον τὸ ὀλυμπίασιν ἀνάθημα. Conf. Alex. *Morus* Obs. in Ep. ad Gal cap II, 2. p. 188. ἀνάθεμα I. Ep. ad Corinth. c. 12, 3. conf. infra εὕρεμα. Sunt penes me literae amoebaeae *Helmium* inter & *Th. Reinesium*, MSS. in quibus ex *Reinesio* quaerit *Helmius*, quaenam sit differentia inter ἀνάθημα & ἀνάθεμα, cui ille respondet Ep. IV. Ἀνάθημα & Ἀνάθεμα apud scriptores sacros utriusque foederis differre non est dubium. Profani usurpant promiscue ita Suidas.

4 Φιλόστρατος.] Locus reperitur Vit. Soph. L. II. p. 570. ubi tamen ἀνάθημα τῆς Ρωμαίων ἀγορᾶς. Sed lectio *Thomae* Σμυρναίων *Oleario* in Add. probabilior videtur. WITTER.

5 Λέγει.] Exsulat a Leidd.

6 Εἴπης.] Leid. pr. a manu secunda εἴποις, ut alibi.

7 Ἀναισθητῶ.] Locus similis ei qui hic citatur ex *Demosth.* extat apud *Liban.* T. I. p. 439. Vid. quae *Morellus* ad eam Declam. observavit. Locus

ἐπιπεισμένῳ δὲ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, [1] τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν.

[2] ἈΝΑΚΑΘΑΙΡΟΜΑΙ, οὐ μόνον τὸ [3] καθάρσιον δέχομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ καθαίρω. Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα· [4] πάντα τὸν ἐκείνῃ τόπον ἐπῆλθεν, [5] ἀνακαθαιρόμενος γῆν τε καὶ θάλατταν.

[6] ἈΝΑΚΑΛΟΥ͂ΜΑΙ, καὶ ἀνακαλῶ. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι [8] αἰσθόμενοι τότε πρῶτον, δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκαλέσαντο αὐτόν.

[9] ἈΝΑΚΕΙΜΕΝΟΣ, ὁ ἀναπεπτωκὼς καὶ ῥαθυμῶν. καὶ ἀνα-

---

vero *Demosth.* est in orat. ὑπὲρ τῆς ἀναιρήσεως, unde citat *Aristid.* pag. 53. a. lin. 5. WITTERUS. *Athenagor.* Leg. pro Christ. p. 54. ἀναισθητεῖν τοῦ ὄντος Θεοῦ δοξομεν. conf. *Phrynich.* p. 62. ἀναισθήτως ἔπιε dixit *Herodian.* lib. I. c. 17.

8 Δημοσθένης.] De Corona p. 510. C. Citatur ab *H. Steph.* OUD.

1 Τυχὸν μέν.] Cod. A. τυχών. STOEBER.

2 Ἀνακαθαίρομαι.] Pro καθαίρω usurpat *Lucian.* in initio Pseudom. τὴν Αὐγείου βουστασίαν &c. ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι. TORREN.

3 Καθάρσιον.] Codd. A. & B. κάθαρσιν rectius. Ita quoque *Phavor.* Rom. Edit. ἀνακαθαίρομαι, item καθαίρω & ἀνακαθαιρόμενος sine sensu. STOEB. Leid. κάθαρσιν.

4 Πάντα τὸν ἐκείνῃ τόπον.] Locus est T. II. pag. 106. ubi vulgo ἐν ἐκείνῃ vel ἐκείνου ut Oxon. Cod. in Leid. sec. ἐκεῖνον. Sed praestat ἐκείνῃ *illic.* & *Libanius* e nostro emendandus. Agitur enim de πόλει OUDEND. T. II. p. 106. ubi ἐπῆλθεν uti etiam in Codd. A. B. legitur. STOEBERUS.

5 Ἀνακαθαιρόμενος.] Sic plane *Lucianus* Init. Pseudom. τὴν Αὐγείου βουστασίαν &c. ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι. OUDEND.

6 Ἀνακαλοῦμαι.] *Lysias* pag. 128. ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος. Idem p. 163. ἀνακαλεσάμενοι δὲ τοὺς παρόντας. *Herodian.* lib. 1. c. 4. & lib 2. c. 4.

7 Θουκυδ.] Vid. *Thucyd.* lib. I. p. 86. C. ex quo in nostro pro τότε legend. τό, τε & ἀνεκάλεσαν pro ἀνεκαλέσαντο. quemadmodum etiam Codd A. & B. hunc locum exhibent. STOEB.

8 Αἰσθόμενοι, τότε πρῶτον δι' α. τ. ἀνεκαλέσαντο.] Male vulgo post πρῶτον distinguebatur. Vulgo in *Thucyd.* l. §. 131. editur τό, τε πρ. ἀνεκάλεσαν. Sed MS. Cassellanus nostro suffragatur, adstipulante Cl. *Wasseo.* OUDEND.

9 Ἀνακείμενος.] Negari non potest, ἀνακεῖσθαι aliquoties occurrere pro κατακεῖσθαι accumbere (V. modo *Suidam* & citata a *Nunnesio* ad *Phryn.* p. 93. Ed. *Pauw.*) locumque hunc a *Phavorino*

ἀνακείμενος, ὁ [1] ἀνατεθειμένος. οἷον, ἀνακείμενος ἀνδριάς. [2] Θουκυδίδης· τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς.

ἈΝΑΚΡΑΓΕΙ͂Ν κάλλιον, [3] καὶ ἐγκραγεῖν, ἢ ἀναφωνῆσαι. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [5] τῇ, [6] δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων· καὶ τοῦτον πόῤῥωθεν [7] ἐγκραγών.

[8] ἈΝΑΛΕΓΟΜΑΙ, καὶ ἐκλέγομαι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἢ εἰκῇ [9] ἐκλεγόμενος [10] προσφέρει. [11] ἐκλέγω δὲ, Ἀει-

---

verino descriptum esse. Verum nescio, ubi pro ῥαθυμεῖν dicatur: nam plane contrariam significationem ex ipsa verbi analogia obtinet. Praeterea cum sequatur rursus ἀνακείμενος, suspicor omnino priore loco legi debere Καθακείμενος; ut sic *Ammonio*, quem sequi solet, consentiat. Ordinem enim literarum non a *Thoma* observatum esse constat (vid. in Ἀνάλωτα) vel certe VV. Edd. & MSS. eum ordinem non agnoscere. *Thucydidis* verba leguntur lib. III. §. 114. Oudend.

1 Ἀνατεθειμένος &c.] Hunc usum probat *Phrynich.* in lecto autem non dicendus est aliquis ἀνακεῖσθαι, sed κεῖσθαι, pag. 36. vel κατακεῖσθαι. *Ammon.* in Ἀνακεῖσθαι. Hemst. Conf. *Jo. Jensii* Lect. *Lucian.* p. 307. *Athenag.* Leg. pro Christ. pag. 137. ἀλλ' ἀνακείσθω μὲν ὁ περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγος.

2 Θουκυδ. τὰ δὲ νῦν.] Vid. lib. III. p. 250. C. conf. *Dio* p. 60. B. 526. C. D. *Phrynich.* voc. ἀνάκειται *Ammon.* voc. ἀνακεῖσθαι. *Jens.* Lect. Luc. pag. 307. Witter.

3 Καὶ ἐγκραγεῖν.] Cod. B. ἐκκραγεῖν. sequitur hanc vocem κάλλιον, quod minus commode legitur post ἀνακραγεῖν. Stoeb.

4 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 204. D. Idem.

5 Τῇ &c. Αἰγυπτίων.] Desunt in Oxon. Exstant Ep. 61. Oudend.

6 Τῇ, δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτ.] Cod. A. haec verba plane non agnoscit. B. pro δαπίδ. leg. δ' ἀσπίδα. Stoeb.

7 Ἐγκραγών.] Cod. A. ἐγκραγῶν. B. ἐγκραγεῖν. Vid. *Suid.* v. ἀνέκραγεν. Idem.

8 Ἀναλέγομαι.] Cod. A. fere ut edit. Cod. B. ita: Ἀναλέγομαι, καὶ ἐκλέγομαι· καὶ ἐκλέγω καὶ ἐπιλέγομαι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀναγινώσκω. Λουκιανὸς ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα. ἀναλέγων δὲ Θουκυδίδης μέσος φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύων. Idem. Leid. pr. Rom. & Ed. Vasc. καὶ ἀναλ. ut scribendum. Oudend.

9 Ἐκλεγόμενος προσφέρει.] Cod. A. προσφέρειν. Stoeb.

10 Προσφέρει.] In *Platone* p. 503. E. Ed. Serr. ἃ προσφέρει. Oxon. προσφέρειν.

11 Ἐκλέγω δέ.] Leid. pr. & Oxon. καὶ ἐκλέγω δέ.

1 Ἀει-

1 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οἶμαι μὲν οὐδ' εἰ καὶ 2 ταῦτα μόνα ἐκλέξας 3 ἐπεπαύμην. 4 ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπολέγω. 5 Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας ἀνδρῶν τῶν πρώτων. καὶ ἐπιλέγομαι, τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ 6 ἀναγινώσκω. Λουκιανὸς ἐν τῷ 7 Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν· ἐπιλεγόμενος τῶν 8 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα. 9 ἀναλέγων δὲ, 10 Θουκυδίδης μόνος φησὶν, 11 ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύων.

Ὥσπερ ἐκ τοῦ λογίζομαι λογισμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ 12 ΑΝΑΛΟΓΙΖΟΜΑΙ ἀναλογισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὄντων

---

1 Ἀριστείδης.] Pag. 9. b. lin. 41. WITT.

2 Ταῦτα μόνα.] *Arist.* T. I. p. 126. Ed. Angl. μόνα ταῦτα. Mox ἐπεπαυτάμην Leid. pr. δὲ καὶ caret Leid. pr. OUDEND.

3 Ἐπεπαύμην.] A. ἐπεπαύσμην. STOEB.

4 Ὡσαύτως δὲ καὶ.] A. delet δὲ. IDEM.

5 Ἡρόδοτος.] Cap. 14.

6 Ἀναγινώσκω.] Eodem sensu etiam ἀναλέγομαι usurpatur. *Callimachus* Epigr. XXIV. pag. 300.

—— —— ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος

Laudatur hoc epigramma a *Choeroboſco* MS. ubi primus verſus ita legitur Ἠμ ἐχαῖρε φαεῖνε κ. τ. λ. leg. Ἥλιε χαῖρε. & vſ. 3. Ἄξιο οὔτι πάθων θανάτου κ. τ. λ.

7 Φιλοψευδὴς· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος] Ineptiſſime ſic editur. Reſcripſi, ut debuit, Φιλοψευδὴς, ἢ Ἀπιστῶν. Ἐπ. Uterque eſt Dialogi titulus. Verba autem ἐπιλεγ. &c. comparent T. II. p. 487. Ed. Salm. OUDEND. Scrib. Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν· ἐπιλ. Sic etiam Cod. A. Locus eſt T. II. pag. 343. ſeq. edit. *Graev.* vel T. III. p. 53. *Hemſt.* STOEBERUS.

8 Τεθνηξομένων.] Cod. A. τεθνησκ. contra analogiam & editorum Codd. fidem. IDEM.

9 Ἀναλέγων δὲ] L. Ἀπολέγων. vid. *Heſych.* & *Suid.* h. v. IDEM.

10 Θουκυδ. μόνος.] Cod. A. μόνον. IDEM.

11 Ἀντι τοῦ ἀπαγορεύων.] Forſan in vitioſum Cod. incidit *Thomas*: cum ἀντιλέγων ſcribendum fuiſſet. In ſeq. §. pro οὕτως Leid. pr. ουτω καὶ & in ἐν τῇ ὀγδ. non habet τῇ. OUDEND.

12 Ἀναλογίζομαι.] *Thucyd.* 288. 34. poſt vocem ἀναλογισμῷ in edit. Vaſcoſ. legis: ὥσπερ ἐγεννησάμην, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἠγανακτησάμην ἀντὶ τοῦ ἠγανάκτησα. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἐνυπνίῳ (vid. l. 4.) ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· καὶ εἶδον δὲ

¹ ὄντων δὲ αὐτῶν ἐν τούτῳ ἀναλογισμός.
² ἈΝΑΛΩΣΑ, καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μὴ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ³ ἀνήλωκα, κοινόν.
Λιβά-

νι ἐκείνων, καὶ ἐθαψάμην. In editis est ἔθαψά μιν. WOLF.

1 Ὄντων δὲ αὐτῶν.] Codd. A. B. ὄντων δ' αὐτῶν. Sic etiam ed. *Steph.* p. 602. B. STOEBER. Lib. VIII. §. 84. p. 555.

2 Ἀνάλωσα.] Ex eorum genere, in quibus Antiquarii ludunt, veteri scripturae suam saepe loquendi consuetudinem substituentes. Attica, quam Grammatici vocant, forma non raro praesertim apud recentiores Atticistas reperitur: nihil in *Thucydide* VI. p. 397. v. 63. Codd. mutant; nec p. 452. v. 34. alibi in altera scriptura aeque constantes: ἀναλώσει *Demad.* p. 180. v. 5. ἀνάλωται *Hesych.* in Ἀπολελάγνευκεν· ἐξανάλωται *Plato* Com. apud *Athen.* IX. pag. 367. D. & *Heraclid.* Pont. p. 537. D. 594. E. Mutari non debuit, quod Codd. praebebant, οἱ λόγοι μάτην ἀνάλωντο in *Liban.* Ep. 728. quamvis in *Sophocl.* Aj. Flag. v. 1057. unde locutionem sumsit, legatur ἀνήλωσεν λόγον· Haec altera forma, quam ad communem dialectum *Thomas* ablegat, frequentius etiam in Atticorum libris est obvia: *Isocr.* p. 151. E. 153. B. *Demosth.* Ol. III. p. 38. F. &c. Praeterea solet augmentum, servata ratione Attica, in praepositionem addi; ἀνήλωσα, ἠνάλωκα: quod maxime fit in decomposito καταναλόω· Παῖδας πυρὶ λαθραίῳ κατηνάλωσε. *Ptolem.* *Hephaest.* apud *Phot.* p. 251. v. 40. κατηνάλωσεν *Apollodor.* I. p. 17. v. 23. HEMST. Ita tamen saepissime scriptores, si non mentiantur exemplaria. *AEschines* Edit. Ald. p. 14. 18. 65. &c. *Xenoph.* II. *Hellen.* pag. 267. vs. 1. *Lys.* Edit. Ald. 146. 148. 153. 167. *Thucyd.* lib. II. c. 13. *Dion* Chrys. p. 519. & 577. *Demosth.* pag. 26. & 55. ABRESCH. Cod. A. Ἀνήλωκα καὶ ἀνάλωσα. Cod. B. ἀνάλωκα καὶ ἀνάλωσα· sic etiam *Phavor.* *Sophocl.* vero Ajac. v. 1068. Τίνος χάριν τονὸν δ' ἀνήλωσας λόγον. STOEBERUS.

3 Ἀνήλωκα, κοινόν.] Vere. Non ita tamen, ut apud Atticos numquam reperiatur: sunt enim exempla, quibus η non α invenias. Vel ergo statuendum, errasse *Thomam*, & cum eo *Moerida* Atticistam, vel potius omnia illa loca librariis inputanda: ut certe videmus, ab iis ad communem formam loca quaedam esse corrupta. Confer *Duker.* ad *Thucyd.* VI, 31. ἀνηλώκει in *Xenoph.* L. I. Cyr. p. 14. ἀνήλωκα L. II. p. 57. sed ἀνάλωται L. VI. p. 150. Loca quaedam, quibus augmentum additur, adduxit etiam Cl. *Wessel.* L. I. Obs. C. 30. *Thomam* castigans. καὶ ἀνήλωκα absunt a Leid. pr. OUDEND. Cave *Thomam* audias: illam enim inter voces

Λιβάνιος [1] ἐν τῇ προῤῥηθείσῃ εἰς τ ἐν τῇ Δάφνῃ νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· [2] μικρῷ ποιηθῆναι πάντα ἀνάλωσεν. [3] ὡσαύτως καὶ [4] ἐπὶ πάντων τ χρόνων τοῦ τοιούτου ῥήματος, τ δεχομένων αὐξήσεις.

[5] ἈΝΑΜΙΜΝΗΣΚΟΜΑΙ ὑπ' ἐμαυτοῦ. [6] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, [7] κράτιστον μὲν· ἀναμιμνησκόμενος οὖν, ὅπως ἤλγεις πρότερον. ἀναμιμνήσκω ἢ ἕτερον. [8] Ἀριστείδης

---

voces Atticas esse numerandam persuadent haec *Lysiae* Or. 18. p. 302. καὶ εἴ τι ἦν αὐτῷ ἀργύριον, ἀνήλωσεν ἐπιθυμῶν τιμᾶσθαι. Ne cui autem is aoristus ἀνήλωσα in mendae suspicionem veniat, afferendus alter ex eadem oratione locus, ubi sic ille: τριηραρχῶν δὲ ἀνήλωσεν ὀγδοήκοντα μνᾶς. SALLIER. Parum juste pronunciata sententia: siquidem probatissimi Scriptores ea voce utuntur. *Xenoph.* Κυροπ. II. 46. l. 37. 38. *Diodor.* p. 57. C. *Joseph.* pag. 28. A. 62. D. *Isocr.* pag. 336. 362. 408. 622. *Liban.* T. I. p. 52. D. &c. Unde facile intelligitur, adeo frequentem esse usum τ ἀνήλωκα ac alterius ἀνάλωσα, quam quidem legisse meminimus apud *Diodor.* XVII. p. 574. A. *Joseph.* p. 129. A. *Synes.* p. 59. D. *Isocr.* p. 2. qui etiam καταναλῶσαι habet p. 476. *Liban.* T. I. pag. 180. C. & 605. C. conf. *Suid.* voc. ἀναλίσκειν. WITTER.

1 Ἐν τῇ προῤῥηθείσῃ.] Cod. B. προρηθείσῃ. Delenda autem nunc ea vox est; cum non eo ordine *Thomas* noster hodie legatur, quo in MSS. ed. Rom. & Vascos. exhibetur: ubi paulo ante hanc § praecessit αὐχεῖν, quam ea vox respicit. STOEB.

2 Μικρῷ.] Exstat Tom. II. p. 185. Ed. Vasc. σμικρῷ.

3 Ὡσαύτως καὶ . . . . αὐξήσεις.] Ita Cod. B. Cod. A. vero ea plane non agnoscit. STOEBERUS.

4 Ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων.] Sed ἀναλῶντα legitur apud *Thucyd.* lib. III. p. 226. D. IDEM.

5 Ἀναμιμνήσκομαι.] In Oxon. *Libanii* nomen tantum exstat sine initio epistolae. Hanc habes in Centuria epistolarum *Libanii Wolfiana* p. 35. ubi tamen legitur ἀπομιμνησκόμενος, minus recte. WOLF.

6 Λιβάνιος ἐν ἐπιστ.] Locus *Libanii* est ex Epist. 15. MS. quae est ad Clemasium. Vid. *Wolf.* Ep. 15. conf p. 60. WITTER. Conf. etiam *Liban.* T. II. p. 447. C. STOEB.

7 Κράτιστον μὲν.] Desunt in Oxon. Est Epist. 328.

8 Ἀριστ. ἐν β. τ ἱερ.] Pag. 172. a. l. 16. WITTER. *Gloss.* p. 182. *Recordatur*, ἀναμιμνήσκεται seqq. vid. *Ammon.* v. ἀνάμνησις. *Lib.* T. I. p. 132. B. 151. B. Idem Epist. 100. T. II. pag. 9. d. STOEB. Gloss. *Cyrilli* MS. μνήμη λέγεται ὅτε κατὰ συνέχειαν μέμνηται τ θεωρηθέντων τις. ἀνάμνησις δὲ, ὅταν ἐπιλάθηται μὲν τ θεωρη-

δης [1] ἐν δευτέρῳ τ̃ ἱερῶν· ἀνεμίμνησκέ με τ̃ Ὀδυσσείας. ἢ ἀναμιμνήσκομαι ὑπ' ἄλλε.

ἈΝΑΝΕΟΥ̃ΜΑΙ τῇ μνήμῃ [2] τόδε, κάλλιον λέγειν, ἢ [3] εἰς μνήμλω λαμβάνω. [4] Λιβάνιος [5] ἐν τῷ περὶ τ̃ ἑαυτῦ τύχης· ἀνανεῦμαι τῇ μνήμῃ τ̃ [6] Ὀθρυάδην ἐκεῖνον. καὶ ἀνανεῦμαι τλὼ οἰκίαν, ἤγουν, [7] ἀνακαινίζω. ἀνα-

---

νεωθέντων, ὕστερον δ' ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρότερον ἀνάμνησιν αὖθις.

1 Ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν.] Exsulant ab Oxon. V. T. I. pag. 300 Ed. Ang.

2 Τόδε &c.] B. delet, sed loco movendum non duco. Conf. *Bud.* Comm. Gr. L. col. 822. seq. quo loco plura exempla suppeditat. Stoeb.

3 Εἰς μνήμην λαμβάνω.] *AElian.* Var. II, 39. τῇ μνήμῃ παραλαμβάνειν, *memoriae mandare* scribit. Idem.

4 Λιβάνιος ἐν τῷ] T. I. p. 566. D. ubi quidem Ὀθρυάδην, cujus quoque mentionem fecit *Lucian.* Ῥητορ. Διδασκ. T. II. p. 691. Basil. τὰ Ὀθρυάδε γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω. vid. *Jens.* p. 136. Witter. Ὀθρυάδην MSS. A. & B. agnoscunt. Stoeb. Ibi quidem frustra haec quaeres. Exstant autem in *Archidami* Apologia T. I. Oper. p. 566. D. ἀνανεῦμαι τῇ μνήμῃ τ̃ Ὀθρυάδην ἐκεῖνον. Ὀθρυάδης ille hic appellatur Ὀρθριάδης, male; Ὀθρυάδην enim, Spartanum victorem, appellatum fuisse ex *Valerio* Max. III. c. 11. §. 4. inter exempla externa constat. Vide ibi interpretes. Wolf. Ed. Vasc. cum Leidd. & Rom. ὁ αὐτὸς Λιβάνιος.

5 Ἐν τῷ περὶ τ̃ ἑαυτῦ τύχης.] Immo vero ἐν Ἀρχιδάμε ἀπολογίᾳ T. I. p. 566 non leguntur etiam haec verba in MSS. Leidd. Oudend.

6 Ὀθρυάδην.] Ita ex *Libanio* ceterisque auctoribus, quos vide in Comm. ad *Valer.* Max. L. III. C. 2. §. 4. Ext. reposui, pro Ὀρθριάδην. quod exstat quoque in *Phavorino*, ut jam monuit *Wolf.* Idem.

7 Ἀνακαινίζω.] Mirum est, nulla hujus verbi in *Stephani* Lexico exempla occurrere, quod tamen a compluribus, iisque optimis scriptoribus usurpatum est. Ab *Isocrate* initium faciemus, cujus haec verba pag. 141. τ̃ ἢ μίσες τ̃ τ̃ Ἑλλήνων καὶ τ̃ ἔχθρας τῆς πρὸς τ̃ βασιλέα πάλιν ἀνακεκαινισμένης, ἃ τότε κατεπολέμησεν ἡμᾶς. Ibi ἀνακαινίζω accipitur pro *renovo*; neque aliter *Joseph.* Antiq. lib. 13. pag. 432. ἐπιτρέπει δὲ καὶ ἀνακαινίζειν τὸ ἱερὸν, καὶ οἰκοδομεῖν τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης ἐκ τῶν ἐμῶν γινομένης. Eadem vox reperitur apud *Philonem* p. 717. καὶ λογισάμενος ὅτι αὐτὸς μὲν ἀεὶ βιώσεται, ὁ δὲ ἀδελφὸς ἀεὶ τεθνήξεται, καὶ μετὰ τῆς ἀθανασίας ἀθάνατον τὸ ἐπ' ἐκείνῳ πένθος ἀναδέξεται, θαυμαστὴν ἐμεγαλούργησεν ἀντίδοσιν ἀνακερασάμενος αὐτῷ μὲν τὸ θνητὸν, τῷ δὲ ἀδελφῷ τὸ ἄφθαρτον, καὶ ἀντιτέτηκε τὴν ἀδικίας ἀρχὴν ἀνεκαί-

1 ἀνανεῶ δὲ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, ἀδόκιμον.

2 ΑΝΑΠΑΥΛΑ, ἡ ἀνάπαυσις. 3 Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, 4 καὶ ὅτι ἀσθενεῖν σοι τὴν γυναῖκα ἠκούομεν. 5 κἀγὼ μὲν ἀναπαύλης ἐδεόμην. 6 καὶ πάλιν ἐν τῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· οἵαν, ὦ Ζεῦ, 7 γνώμης καμνούσης

ἀνεκαίνισεν ἰσότητι, ἥ τίς ἐστι πηγὴ δικαιοσύνης. Sed ibi vult *Philo*, Pollucem cum fratre immortalitatem novo exemplo communicasse; sed omittenda non est alia hujusce verbi significatio, a *Luciano*, sive potius dialogi illius auctore, qui *Philopatris* inscribitur, adhibita p. 999. ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, id est, *regeneravit*, ut Christiani scriptores loqui solent. SALLIER.

1 Ἀνανεῶ.] Utitur tamen *Antoninus* lib. VI. p. 177. Τὰ μὲν σπεύδει γίνεσθαι, τὰ δὲ σπεύδει γεγονέναι, καὶ τοῦ γινομένου δὲ ἤδη τι ἀπέσβη· ῥύσεις καὶ ἀλλοιώσεις ἀνανεοῦσι τὸν κόσμον διηνεκῶς, ὥσπερ ἡ τοῦ χρόνου ἀδιάλειπτος φορὰ νέον ἀεὶ παρέχεται. IDEM.

2 Ἀνάπαυλα . . . . Λιβ. ἐν ἐπισ.] Locus est in Epist. ad *Aristaenetum*, quae edita est à *Richardo* n. 8. conf. *Thucyd.* lib. II. p. 124. B. 150. A. lib. IV. p. 266. A. *Liban.* T. I. p. 16. C. D. 562. D. T. II. p. 491. D. *Aristid.* p. 102. a. med. *Normanni.* & p. ead. b. l. 29. *Dio* p. 750. A. *Arrian.* VI, 3. p. 238. Βοὴ ἀπό τε τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων ἐς ἀρχάς τε καὶ ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ. WITTER. Male *Thomas*: τὸ δὲ παῦλα ἀδόκιμον usi sunt praeter *Thucyd.* etiam *Plato*, *Aristoteles*, *Socrates* apud Schol. *Aristoph.* Nub. v. 94. & *Dionys.* Halic. plus semel. vid. *Duk.* ad *Thucyd.* p. 415. STOEB. *Euripides* in Excerpt. *Grotii* p. 431.

Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Quos versus ita legendos esse, me docuit Cl. *Valckenaerius.*

3 Λιβάνιος.] Exstat illa inter XII. *Libanii*, quas *Lambecius* primum in Commentar de Biblioth. Vindeb. deinde vero *Richardus* cum Latina, sed plerumque incondita versione edidit. Vide ibi p. 32. Ibi vero pro κἀγὼ μὲν ἀ. ἐδ. quod noster habet, legis ἐγὼ μὲν οὖν ἀναπαύλης ἐδεόμην. WOLF.

4 Καὶ ὅτι.] Abest καὶ a Leid. pr.

5 Κἀγὼ μὲν] MSS. & Edd. *Richardi* & *Wolfii*, ἐγὼ μὲν οὖν. Est Epist. CDIV. Legerem ergo κἀγὼ μὲν οὖν. OUDEND.

6 Καὶ πάλιν.] *Liban.* T. II. p. 186. A. WITTER.

7 Γνώμης καμνούσης.] MS. A. καμούσης. STOEB.

1 Παύ-

νίπης ἀφῃρέθημεν ἀνάπαυλαν. [1] τὸ δὲ παῦλα, ἀδόκιμον. [2] ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις γράφεται. ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ κατάπαυλα.

[1] ἈΝΑΠΕΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, [4] τὸ ἀναλογίζομαι, ἢ ἀναπεμ-

---

1 Παῦλα.] At saepe praeter alios adhibuit *Plato* pag. 466. B. 476. C. 507. D. 717. A. *Soph.* Oed. Col. vs 89. *Apollod.* I. 7. 2. ABRESCH. Nihil minus verum est. Nam praeter *Thucyd.* L. VI. §. 60. καὶ οὐκ ἐν παύλῃ ἐφαίνετο, & auctores, quos ibi laudat Cel. *Dukerus*, usi etiam sunt *Sophocles* Trach. 1263.

—— —— Παῦλά τοι κακῶν
Αὕτη τελευτὴ τοῦδε τ' ἀνδρὸς ὑστάτη.

Xenoph. Ἀναβ. L. V. pag. 366. σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν. *Suidas*: Παῦλα. ἀνάπαυσις· καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, παύστις κακοῦ μεῖζον κακὸν &c. Παύλη. Male ultimam voculam suo more omisit *Kusterus*. Exemplum, quod nescio, cur hic citet *Suidas*, repetit in V. Φυγαδεία, & habet *Phavor.* quibus locis itidem est παῦσις. Sed & adi *Hesych.* Ἀνάπαυσις mox & quae sequuntur absunt a MSS. Leidd. OUDEND. Minus recte, ut constat ex *Platone*, cujus verba jam pridem adduxit *Steph.* Platoni praeiverat *Sophocles* in Oed. Col. v. 90. eadem vox occurrit Trach. vs. 1361. & 1263. reperias quoque apud *Theophr.* de ventis p. 406. ex quibus efficitur, hocce nomen imprimis esse Atticum. SALLIER.

2 Ἀνάπαυσις καὶ κ.] Postremum nomen minus obvium est: utitur tamen *Theophr.* de ventis p. 406. ubi lectorem docet, cur media nocte venti flare desinant. ἡ δὲ στάσις νηνεμία, inquit, συμβαίνει δὲ καὶ διὰ τὰς καταπαύσεις γενέσθαι τῶν πνευμάτων κατὰ λόγον. Eadem vox occurrit apud *Joseph.* Antiq. L. 17. p. 586. SALL. Haec omnia usque ad finem in utroque Cod. absunt. STOEB.

3 Ἀναπεμπάζομαι.] Pro *recordor*, *in memoriam revoco*. Sic *Lucian.* in Hermot. p. 105. conjunxit ἀναπεμπάζεσθαί τι, καὶ ἐπιέναι τῇ μνήμῃ. BOS. *Lucian.* in *Hermotimo* p. 505. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπεν πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπάζομην ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. & p. 443. καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τροφήν. Simplex Πεμπάζειν τὸ ψηφίζειν καὶ μετρεῖν σημαίνει· ut statuit Schol. *Apoll. Rhodii* ad L. II. v. 977. *Max. Tyr.* Diss. 28. p. 278. τῆς μνήμης ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. TORREN.

4 Τὸ ἀναλογ.] Adde κάλλιον ἢ ἀναπεμπ. In Cod. B. hic artic. cum illo ἀνοίγνυμι arctissimo nexu per voc. καὶ cohaeret; ex quo vox κάλλιον utique repetenda. Cod. A. novam in voce ἀναπεμπάζομαι §. constituit, nec tamen κάλλιον agnoscit. Sic etiam Vascosanus. Idem quoque valet τὸ ἀντιπολεῖν, quo usus *Apollon.* in Syntaxi p. 50. l. 4. *Pla*-

πιμπάζω. ¹ Συνίστ☉ ἐν τῷ τῆς βασιλείας· ² ἀναπέμπασαι τὸν πατέρα.

³ ἈΝΑΠΕΣΕΙ͂Ν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι,

---

4. *Plato* in Phileb. cit. *Bud.* Comm. Gr. L. col. 822. fin. STOEBER.

1 Συνίστ☉] Pag. 4. D. add. p. 29. B. *Luc.* Hermotimo init. ἀνεπεμπαζόμην ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστον. WITTER.

2 Ἀναπέμπασαι.] Pag. 4. D. ubi additur δέ. Ceterum ex *Phavorino*, qui rursus haec descripsit, legendum patet κάλλιον ἢ ἀναπεμπάζω. Idque satis patet ex solo τοῦ ἀναπεμπάζειν exemplo, cui adstipulantur cetera, ut & *H. Steph.* Scil. subaudivit *Thomas*, nam sequi debebat post ἀνοίγνυμι. OUDEND.

3 Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακληθῆναι.] Pro ἀνακληθῆναι lege ἀνακλιθῆναι. Dicit auctor, verbum ἀναπεσεῖν melius usurpari pro, *despondere animum*, quam pro *recumbere*, vel *discumbere*. Ut hoc probe intelligatur, sciendum est, verbum ἀναπίπτειν referri & ad animum & ad corpus, ita ut ἀναπίπτειν primo dicatur homo, *qui animo cadit*, *quique consternato animo ignavus jacet*: secundo etiam ἀναπίπτειν dicatur ille *qui ad mensam accumbit*. Sed prius magis proprium est & Atticum, ut praeter Nostrum docet *Athenaeus* Deipn. Lib. I. cap. 19. Ὅτι τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχήν ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Θουκυδίδης πρώτῃ. Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν. i. e. *verbum* ἀναπίπτειν *proprie* ad *animi statum refertur*, *nimirum* pro *despondere animum*, *negligere*. *Thucyd.* L. I. *Victi pauxillulum animum despondent.* Ἀναπίπτειν vero pro κατακεῖσθαι, vel ἀνακλιθῆναι est ἀνάττικον, licet non raro sic reperiatur. Apud *Euripid.* in Cyclope est: Ἀνέπεσε &c. *accubuit*. Nihil quoque frequentius est Scriptoribus N. T. quam hac significatione uti hoc verbo, Ex. Gr. *Luc.* XIV. 10. *Matth.* XV. 35. *Luc.* XVII. 7. BOS. Merito hic post *Lamb. Bos Thomam* refellit Cel. *Abresch*, Animad. in *AEschyl.* lib. II. c. 23. p. 398. TRILLER. Exemplis a *Nunnesio* ad *Phrynich.* allatis illud ex *Luciano* addi potest, in cujus Asino p. 134. illud verbum accipitur pro mensae accumbere. αὐτοὶ δὲ, inquit, ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. Ne quid igitur de ea voce temere pronuntiemus, facit illius & aliorum auctoritas. SALL. Conf. *Suid.* in ἀναπεπτωκὼς & ἀναπίπτειν. *Phrynich.* pag. 36. Cl. *Reitzius* ad *Lucian.* Tom. II. pag. 590.

1 Ἀνα-

ται, ἢ ἐπὶ τῦ [1] ἀνακλιθῆναι.

[2] ἈΝΑΠΕΤΩ͂, ἀντὶ τῦ ἀναπετάσω, Ἀττικοί· [3] τὸ δὲ ἀναπετάσω ἁπλῶς, Ἕλληνες.

[4] ἈΝΑΡΙΧΑ͂ΤΑΙ, Ἀττικόν. δηλοῖ δὲ, τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν. γράφεται δὲ [5] δι' ἑνὸς ρ'.

Τὰ

---

1 Ἀνακληθῆναι.] Leg. Ἀνακλιθῆναι cum *Junio*. WOLF. Ita ex monitu Cl. *Bos*, *Junii* & *Wolfii* audacter rescripsi pro ἀνακληθῆναι: quod nihil est. *Phrynich*. Ἀναπεσεῖν ὐ καλῶς ἐπὶ τῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται ubi vide Comm. In decompositis tamen primam & naturalem significationem *recumbendi* servavit magis. Altera enim Metaphorica est a corpore ad animum translata: ut fere in cunctis vocabulis amat fieri. OUDEND. Scrib. ἀνακλιθῆναι ex *Phavor*. & *Phryn*. h. v. conf. *Suid*. V. ἀναπίπτειν & ἀνακλιθῆ. WITT. Ἀνακλιθῆναι etiam legunt. Codd. A. B. STOEBER. Ac ita quoque emendarunt *Thomam* Cel. *Hemsterhusius*, *Draekenborch*, & *Reitzius* ad *Lucian*. l. c.

2 Ἀναπετῶ.] Confer *Suidam*. OUDEND. Sic ἀναπετάσας πύλας. *Herodot*. lib. III. cap. CXLVI. DRAEK *Euripid*. Phoeniss. v. 304. ἀναπέτασον πύλας. Epigramma MS. incerti:

Δέρκιον ἡ φιλέφηβος ἐπίσταται ὡς ἁπαλὸς παῖς
Ἔρπει πανδήμυ Κύπριδος ἀκὺ βέλος,
Ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὄμματος· ἢ δ' ὑπὲρ ὤμων
Ἀναπετάσω γυμνὸν μηρὸν ἔφαινε χλαμύς.

3 Τὸ δὲ ἀναπετάσω ἁπλῶς, Ἕλληνες.] Edit. Rom. & *Phav*. ita: τὸ δὲ ἀναπετάσω, ἁπλῶς Ἑλλ. WITT. Sed prior lectio rectior videtur. Codd. nihil hic immutandum suadent. STOEB.

4 Ἀναριχᾶται.] Plenius *Phrynich*. προπ. σοφ ex quo sua hausisse *Thomas* videtur. Ita vero ille: Ἀναριχᾶσθαι· πάνυ ἀττικὴ ἡ λέξις, σημαίνει δὲ τὸν τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα. Οἱ δὲ δύο ρρ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν Ad quem nos suo tempore videbis. conf. interea *Phavor*. h. v STOEB.

5 Δι' ἑνὸς ρ'.] Eamque scribendi formam ordo literarum postulat in *Hesychio* Ἀναριχᾶσθαι, & *Suida*, tametsi apud eum edatur Ἀναρριχᾶσθαι. eundem vide in Ἀνερ'ιχῶντο. At plerumque per duplex ρ scriptum reperitur. Sic in *Moeride* Attic. & *Poll*. V. 82. vide *Aristaenet*. I. Ep 3. p. 14. *Aristotel*. Z. I. p. 293. vs. 12. αἱ μέλισσαι ἀναρριχώμεναι πρὸς τὰ βρέα. HEMST. Hinc, quod obiter moneo, emendabis *Moeridem*, qui ἀναρριχᾶσθαι per duplex ρ exprimit, quod noster per unum scribendum

[1] Τὰ δεινότατα τούτοις ἈΝΑΤΕΙΝΆΜΕΝΟΣ κάλλιον εἰπεῖν, [2] ἢ ἀπειλήσας. ὡσαύτως καὶ ἀνατεινάμενος ῥόπαλον, ἢ ἀνασχών.

[3] ἈΝΑΤΥΠΟΥ͂ΤΑΙ τις, ὅταν φαντάζηται ἃ ἑώρακεν· ανα-

---

dum esse diserte monet. Wolf. Recte ad etymon, quod priori loco prodit *Etymol.* M. Abresch. Sic *Hesych.* ἀνχριχᾶσθαι ἀναβαίνειν ἐν πέτραις. ubi V. Comment. Et recte, si verum sit, quod Etymologi volunt, verbum derivari ab ἀράχνη. Non tamen solum apud *Moerida*, quem Cl. *Wolfius* e nostro emendare vult, sed etiam apud *Suidam*, & *Aristoph.* nec non apud *AElian.* L. VII. An. C. 24. X, 29. per duplex ρρ vulgo exprimitur. Res MSS. optimis decidenda. Oudend. *Lucian.* T. II. pag. 334. Schol. *Aristoph.* p. 436. *Observ. Miscell.* Vol. III. 39.

1 Τὰ δεινότατα.] Cod. B. ita legit: ἀνατεινόμενος τὰ δεινότατα τούτοις κάλλιον. Exempla ejus significationis, qua idem est ac ἀπειλήσας, petesis ex *Bud.* Comment. Gr. Ling. col. 860. seq. Neque tamen ista vetant, quominus etiam vocibus ἀπειλεῖν & ἀπειλήσας &c. uti commode possis: quemadmodum *Lucian. Plato*, *Apollod.* alii, quorum exempla vel ex Lexicis constant. Stoebrrus.

2 Ἢ ἀπειλήσας] *Thomam* ibi minime audiendum esse, disces ex Lexicis. Sallier.

3 Ἀνατυποῦται.] Si *Thomae* fides, is dicitur ἀνατυποῦσθαι, cujus animo rerum illarum species objiciuntur, quae aliquando in ejus conspectum venerunt; ἀναπλάττεσθαι vero, qui ea sibi fingit, quae nunquam antea vidit: sed illud omne discrimen nullo fundamento innititur, atque ut a priore verbo initium faciamus, eo *Plutarchus* usus esse deprehenditur, etiam cum de rebus nunquam antea conspectis sermo est: neque enim aliter exponi potest is illius locus T. II. p. 329. ubi de Zenonis republica prorsus ignota: καὶ μὴν ἡ πολὺ θαυμαζομένη πολιτεία τοῦ τὴν Στωϊκῶν αἵρεσιν καταβαλομένου Ζήνωνος, εἰς ἓν τοῦτο συντείνει κεφάλαιον, ἵνα μὴ κατὰ πόλεις, μηδὲ κατὰ δήμους οἰκῶμεν, ἰδίοις ἕκαστοι διωρισμένοι δικαίοις, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας, εἷς δὲ βίος καὶ κόσμος ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης. τοῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὥσπερ ὄναρ ἢ εἴδωλον εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος. Quo nihil, nostra quidem sententia, apertius. Eodem omnino sensu vox, de qua nunc disputatur, occurrit p. 331. ὥστε εἰπεῖν, inquit, Ὅμηρον ὅτι τῷ αὐτῷ μέτρῳ τὴν μὲν Ἀγαμέμνονος ἀνδραγαθίαν κεκόσμηκε, τὴν δὲ Ἀλεξάνδρου μεμάντευται. Διαβὰς τοίνυν τὸν Ἑλλήσποντον, ἐθεᾶτο τὴν Τροίαν ἀνατυπούμενος τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις. Quis enim dixerit res *Achillis* & *Agamemnonis*

[1] ἀναπλάττει δὲ, ἃ οὐδέποτε εἶδεν.

ἈΝΑΨΥΧΗ͂ΝΑΙ, [2] καὶ ἀναψυχθῆναι. καὶ ἀναψυγῆναι, [3] οὐδ' ἀναψύξαι.

ἈΝΔΡΌΓΥΝΟΣ ἐρεῖς, οὐ [4] γύνις.

ἈΝΕ-

---

sonis praeclare gestas ab *Alexandro* visas fuisse? Ad alteram vocem, ἀναπλάττειν nempe, veniamus: quam parum *Thomae* tribuendum sit, ostendunt haec *Achillis* Tat. p. 307. τὴν γὰρ ψυχὴν πᾶσαν ὁ ἔρως καταλαβὼν, οὐδὲ αὐτῇ χώραν δίδωσι τῇ τροφῇ. ἡ δὲ τῆς θέας ἡδονὴ διὰ τῶν ὀμμάτων εἰσρέουσα, τοῖς στέρνοις ἐγκάθηται. ἕλκουσα δὲ τοῦ ἐρωμένου τὸ εἴδωλον ἀεὶ, ἐναπομάσσεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ, καὶ ἀναπλάττει τὴν μορφήν. Id est, mulieris amatae imaginem exprimit, quam nemo in oculos amantis incurrisse negat. Non igitur semper audiendi grammatici, quorum leges latius patent. Idem.

1 Ἀναπλάττει.] Locis a Cl. *Sallierio* ad tollendum istud discrimen adductis addi e *Luciano* plura possunt. Primus omnium nobis occurrit in Somn. p. 4. ubi ἀπῄειν ἂν τὸν κηρὸν —— ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Ad quem locum *Budaeus* Comm. Gr. L. col. 959. vel e nostro Grammatico, vel nescio e quo Scholiaste; ἀναπλάττω καὶ τὸ φαντάζομαι ἃ οὐδέπωποτε εἶδον, ἀντὶ τοῦ ἀνατυποῦμαι. Recte ista quidem, si ita intelligantur, quod ἀναπλάττειν etiam (καὶ) fingere eas res significet, quae quis nunquam vidit. At ex loco *Luciani* hunc significatum probare sanequam difficile est. Fugit certe istud discrimen *Ammonium*, harum rerum alias curiosissimum: unde neque nos eo teneri patimur. Stoeb. Δείματα ἀναπλάττειν *Liban.* ep. 121.

2 Καὶ ἀναψυχθῆναι.] In *Phavor.* καὶ οὐκ ἀναψυχθῆναι. ἀνέψυχθεν quidem in *Homero* Il. χ. 575. Oudend. Ἀποψυχθεὶς est apud *Homerum* Iliad. Φ. 561. ubi *Eustathius* p. 1348. ἀποψυχθεὶς ἀντὶ τοῦ ἀποψύξας. conf. eundem ad Iliad. K. p. 751. *Galenus* de medic. simpl. I. ἐξ ἀνάγκης ψυγήσεται.

3 Οὐδ' ἀναψύξαι.] Si *Thomas* dixisset, ἀναψυχῆναι κάλλιον εἶναι ἢ τὸ ἀναψύξαι, forsan verius locutus fuisset. *Suidas:* ἀναψυχῆναι τὸ ἀναψύξαι λέγουσιν. Nam non solum in sacris Litteris ἀναψύξαι saepius occurrit; sed & alibi. Consule notas ad *Hesych.* ἀναψύξαι, ἀνεμίσαι. *Hesiod.* Ἐργ. 606. δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα. Hinc ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ apud *Mosch.* Id. IV. vs. 51. Oudend. Ita de simplici etiam vocabulo ψυχῆναι Noster statuit, ubi dicenda suo loco vide. *Hesiod.* Ἐργ. v. 606. vel 608. *Graev.*

Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα,
καὶ βόε λῦσαι.

Stoeber.

4 Γύνις.] Ita rescripsi cum *Junio* & *H. Stephano* pro γύνης;

¹ Ἀνεβαλόμην, ² οὐχ ὑπερεθέμην. ³ Ἀριστείδης ἐν

νης· γύννης Leid. sec. licet *Normann.* malit γυννις, ut est in MS. Leid. pr. Analogia enim pugnat pro γύνις, ut in *Plutarcho*, & habent etiam MSS. in *AElian.* L. XII. V. H. C. 12. plerumque tamen MSS. & Edd. γύννις. Vide Comm. ad *Poll.* L. VI, 126. *Theocr.* Id. XXII, 70. *Suid.* ex *Aristoph.* Thesmoph. vs. 143. Oudend. Sic recte ad *Hesych.* corrigitur. Occurrit tamen γύνις & frequentius γύννις passim, quod ibidem notae docent; & apud *Liban.* Orat. XIX. p. 489. B. Abresch Lege γύνις ex Cod. A. vel γύννις ex B. utrumlibet sua niti videtur auctoritate: malim tamen hoc, quam illud. vid. *Pollux* VI. 127. & ibi clariss Vir. notas. *AElian.* V. H. lib XII. 12. utitur etiam hac voce *Theodoret.* T. IV. p. 520. D. *Phrynich.* πρoπ. σοφ. in ἀνδρ γυνον ἄθυρμα· εἰ φίλοις γύνιν (sic est in MS.) σκᾶψαι χερσαίο αν. *Theocr.* Idyll. XXII. vs. 69. ὁ γύννις ἐών κεκλή-σθ' ὁ πύκτης. Ad quem locum *Port.* in Lex. Dor. dicit poëticum hoc esse vocabulum, metri causa per ν scriptum. Cui quominus assentiamur, solutae orationis scriptorum auctoritas obstat. Sic etiam ἐγενής & ἀγεννής apud probatos auctores occurrit. Quis vero dixerit, ἀγεννής poëticum esse vocabulum? tametsi a γεννω sit formatum juxta *Apollon.* Synt. III. pag. 167. Est enim ἀγεννῆ apud *Aristid.* Plat. II. init. & alibi saepius. Stoeb. *Lucianus* I. p. 227. & alibi. conf. *Apollon.* Alex. Synt. lib. I. p. 14.

1 Ἀνεβαλόμην &c.] Utraque voce in *prorogandi* sive *differendi* significatione usus est *Lucianus* Nigr. p 66. & Abdic. p. 178. ex quorum locorum collatione de differentia, quam *Ammonius* his vocibus intercedere significat, facile judicabis: ad voc. ἀναβάλλεσθαι conf. *Nunnes.* ad *Phrynich.* Voc. ἀναθέσθαι. Stoeberus.

2 Οὐχ ὑπερεθέμην.] Rectius, nisi de solo hoc tempore dictum velit *Thomas*, *Ammonius* differentiam docet inter ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι, ut prius sit opportunitatem intempestive negligere, alterum in opportunius tempus rejicere. Quamquam nec hoc quidem perpetuum sit. Nam aeque ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι sumuntur pro differre simpliciter & procrastinare, uti[illegible] [illegible]. Quare minus recte *Kusterus* accusat *Suidam*, quod ἀνεβάλλετο simpliciter per ὑπερετίθετο exponat. Exempla enim in promtu sunt, ubi ἀναβάλλεσθαι ita in B. P sumatur. *Xenoph.* L. VIII. Anab. pag. 203. πολυν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν δικαστίαν. *Callim.* Hym. Apol. 22.

Ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος.

Schol. ὑπερτίθεται. *Long.* L. III. §. 91. ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν.

ὑπ

[1] ἐν Θεμιστοκλεῖ· εἰς τὴν ὑστεραίαν, ὡς, ἔοικεν ἀνέβαλε. [2] ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλους κάλλιον, [3] ἢ ἦσα. [4] ὡς Ἀφθόνιος ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν· οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλοντο σύντονον. [5] ὡσαύτως καὶ ἀνεβαλόμην χιτῶνα, ἢ ἐνεδύθην.

[6] ΑΝΕΒΙΩΣΑ ἐγὼ, ἀμεταβάτως. μεταβατικῶς δὲ Πλάτων ἅπαξ.

καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα. V. *Eustath.* ad Homer. p. 250 ὑπερτίθεσθαι inter alia sic occurrit apud *Parthen.* Erot. c. 20. *AElian.* An. L. XI. c. 1. *Apollod.* L. II. p. 77. Ed. Fab. OUDEND.

3 Ἀριστείδης.] Vel potius in Miltiade. Vid. Plat. II. p. 161. *Plut.* in Themist. p. 114. τὰς ἔχθρας διὰ τὸν πόλεμον ἀναβαλέσθαι. idem l. c. p. 120. STOEB.

1 Ἐν Θεμιστοκλεῖ.] Immo ἐν Μιλτιάδῃ T. II. p. 161. Ed. Ang.

2 Ἀνεβαλόμην.] Adhibuit *Thomae* locum *Petavius* ad *Themist.* Orat. XXI. p. 512. sed in explicanda scriptoris sui locutione, quam ex *Platonis* Theaet. esse sumtam ignorabat, magno errore lapsus. Meliora docebit *Is. Casaub.* ad *Athen.* I, 18. eumque secutus *Oct. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. HEMSTERH.

3 Ἢ ἦσα.] Leid. pr. ἦσαι.

4 Ὡς Ἀφθον. ἐν τοῖς προγυμν.] Statim ab init. fab. de cicad. & formicis: sed ibi ἀνεβάλλοντο vertendum *incipiebant*, ut contextus docet. Quo sensu etiam occurrit apud *Homer.* Od. A. v. 155. conf. *Suid.* V. ἀναβολάς & ἀνεβάλλετο: *Hesych.* & *Phav.* voc. ἀναβεβλημένος. WITT. MS. Oxon. τὸ Ἀφθονίου. MSS. Leidd. τὸ Ἀφθονίου ἐκ τῶν προ . . . . των. V. pag. 3. ubi vulgo in inperfecto ἀνεβάλλοντο, ut hic Leid pr.

5 Ὡσαύτως καὶ ἀνεβαλόμην χιτ.] Conf. Nostr. in περιβάλλω. Caeterum habet etiam vox ἀναβάλλεσθαι modulandi vel canendi significationem, cujus exempla praebent *Luc.* Neron. T. III. p. 523. Basil. μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον, Idem T. IV, 39. p. 180. *Philostr.* V. A. T. IV. p. 180. ἀναβαλλόμενος οὖν ὡς εἰώθει, καὶ βραχὺν διεξελθὼν ὕμνον τοῦ Νέρωνος. ubi *Olear.* Musicis ἀναβολαὶ sunt praeludia, quae προοίμια Graecis, & ἀναβάλλειν est praeludere. vid. *Suid.* voc. ἀναβάλλεσθαι, ubi hoc fragm. citat. Idem V. S. I, 9. p. 540. καὶ μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἥδιον, ὁπότε πρὸς τὸ ᾄδειν τρέποιτο. WITT. *Suid.* voc. ἀναλαμβάνειν, & ἐπιδεξιελδεξίως. sed & *Casaub.* ad *Athen.* pag. 32. ABRESCH. *Theophr.* Char. cap. 4. ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος. Conf. *Perizonius* ad *AElian.* V. H. lib. VII. c. 9. & *Jac. Merrick* ad *Tryphiodor.* vs. 468. Abest καὶ a Leid. pr.

6 Ἀνεβίωσα . . . . . καὶ μὴ δυνάμενοι.] Codd. A. B. δυναμ. STOEB.

ἅπαξ εἶπεν ἐν τῷ Φαίδωνι· ἐάνπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ, καὶ μὴ δυνώμεθα 1 αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.

ἈΝΕΙ͂ΛΕΝ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε, καὶ λογογράφοι καὶ ποιηταί· ἀντὶ δὲ τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι, καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ. 3 Σοφοκλῆς 4 ἐν Αἴαντι·

> Δύο δ᾽ ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,
> Τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
> Ῥιπτεῖ θερίσας.

5 Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· τῶν τεθνεώτων τὰ ὀστᾶ ἀνελόντες ἐξέβαλον. ἀνειλόμην δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέλαβον, λογογράφοι. ὡς τὸ, ἀνελόμενος τὰ χρήματα. πάλιν, ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν. ὡς τὸ, ἀνεῖλε πᾶσαν 6 αἰτίαν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο.

---

1 Ἀυτὸν ἀναβιώσασθαι.] Nugari tam aperte *Thomam* vix puto. Si enim exemplum hoc *Platonis*, quod exstat pag. 89. Ed. Serr. probaret id, quod videtur velle, debuisset dixisse *Plato* ἀναβιῶναι ab ἀναβιόω; unde est ἀνεβίωσα. Quomodo active vulgo legas in *AElian.* Lib. II. An. c. 29. ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Verum omnino legendum suspicor ἀναβιώσει Attice pro ἀναβιώσῃ, ab ἀναβιώσκομαι. Saepius enim hoc active usurpatur, numquam vero ἀναβιόω. *Suidas.* Ἀνεβίω, ἀνέζησεν. καὶ Ἀνεβιωσάμην ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης. Ita *AElian.* L. XVI. An. 19. ἀναβιώσκεται τὸν ἄνθρωπον. Quod male mutare conantur. Ut ad *Thomam* revertar, pro ἀνεβίωσα ἐγὼ forsan legendum ἀνεβιωσάμην ἀμεταβάτως. Nam neutraliter ἀναβιώσκεσθαι dici agnoscit etiam *Moeris*, licet id dicat esse κοινόν. *Suidas* ait ἀναβιώσκεται melius esse, quam ἀναβιοῖ. Adde *Hesychium*, *Platonem* aliquoties, *AElian.* lib. IX. 43. XIII, 12. Ceterum μελετήσῃ pro τελευτ. Leid. sec. & uterque δυνώμεθα. Hoc bene. OUDEND.

2 Ἀνεῖλεν.] *Libanius* T. I. p. 231. A. *Plato* de Rep. lib. VII. p. 590. G. Conf. lib. V. p. 461. D. *Aristides* T. III. p. 37. ABRESCH. Conf. *Phavor.* h. v. WITTER.

3 Σοφοκλῆς.] Καὶ Σοφ. Leid. pr.

4 Ἐν Αἴαντι.] Vs. 238.

5 Θουκυδ. ἐν πρώτῃ.] Pag. 83. D. ubi τεθνεώτων. Sed alibi legitur τεθνεώτων lib. III. p. 242. D. 246. D. 278. D. 280. A. WITTER. §. 126. Abest in Oxon.

6 Αἰτίαν.] Locus hic per incuriam turpissime adfectus est. Ἀνεῖλεν enim in sequenti *Libanii* exemplo nihil minus notat, quam

ἐατο. [1] Λιβάνιος. [2] ἐν τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς Ἀχιλλέα· ὁ ἐξέβαλε, ἀλλὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. ὡσαύτως καὶ ἀναιρῶ, οὐ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ [3] μαντεύομαι. [4] Πλάτων ἔν τινι τῶν πολιτειῶν· τότε δεῖν ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία [5] συναναιρῇ. καὶ ἀναιροῦμαι, οὐ μόνον τὸ φονεύομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναλαμβάνω, καὶ τὸ ἀνέλκω. ὡς τὸ, καὶ ἀναιρεῖται [6] τὸν βωμὸν βαρὺ στενάξας. καὶ τὸ, πάντας εἰς ἔπαινον ἀνῄρηται· καὶ ἀναιροῦμαι, τὸ μαντείαν δέχομαι. [7] Ἀριστείδης· πῶς οὐκ εὔλογον ἐκ προχείρου ἀλλὰ θεῷ κριτῇ σοφώτατον [8] ἀνῃρῆσθαι. ἤτοι μεμαντεῦσθαι.

ἈΝΕΙ-

---

quam ἐξέβαλεν, sed respondit, de Deo oraculum edente. Insere itaque ex MSS. Oxon. Leidd. Edd. Rom. Ven. Vasc. Phavor. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. OUDEND. Post ἀνεῖλε πᾶσαν αἰτίαν in Veneta & Vascosan. edit. ut & MS. Oxon. legis καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. WOLF.

1 Λιβάνιος.] Praecedere debent ex Codd. A. B. & edit. Rom. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο, quo respicit locus Liban. qui legitur T. I. p. 231. A. STOEB. Jonibus id proprium esse, asserit Corinth. de Dial. p. 723. WITT.

2 Ἐν τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς Ἀχιλλέα.] Ibi non reperias, sed in Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ὀδυσσέως πρεσβευτικὸν ἀντιλογία T. I. p. 231. Ut hic, ita tamen etiam Phavor. apud quem nullo sensu editur ζητεῖ. Agitur de oraculo, Telepho post vulnus dato. OUD.

3 Μαντεύομαι.] Corinth. de Dial. Jonica p. 109. καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἀνελεῖν. Lexic. Herodoti ἀνεῖλε, ἔχρησε. De reliquis hujus verbi significationibus consule Cel. Wesselingii Observ. Var. lib. I. c. 1. & Jac. Elsneri Schediasma Critic. cap. XII. p. 115. Obs. Misc. Nov. T. III. p. 17. Etymol. M. v. ἀνεῖλεν.

4 Πλάτων.] Ex Aristide III. 20. d. In Oxon. Platonis nomen tantum, omissis reliquis occurrit. WOLF.

5 Συναναιρῇ.] Locum hunc citat quoque Aristid. unde sumsit noster, de Rhetorica T. II. p. 11. ubi male contra MSS. editur συναναιρεῖ. Absunt a MS. Oxon. ἔν τινι τῶν πολιτειῶν. OUDEND.

6 Τὸν βωμόν.] Forte leg. τὸν ὦμον.

7 Ἀριστείδ.] P. 109. a. med. ubi ἀναιρεῖσθαι. Neque tamen ἀνῃρῆσθαι repudiandum, quod legitur apud Eund. p. 136. b. l. 5. WITTER.

8 Ἀνῃρῆσθαι.] Ita legi in MS. notat Jebb. Vulgo ἀναιρεῖσθαι, praecedente ἀνθρώπων. T. II. p. 22. OUDEND.

[1] ἈΝΕΙΜΈΝΟΝ, τὸ ἀπολελυμένον, καὶ ἐλεύθερον. καὶ ἀνειμένου, [2] τὸ ἀνατιθέμενον. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἀλλὰ καὶ Δῆλος ἀνεῖται τοῖς θεοῖς.

ἈΝΕΙ͂ΠΟΝ τοῦτον αὐτοκράτορα, κάλλιον [4] λέγειν, ἢ [5] ἀνηγόρευσαν. καὶ ἀνεῤῥήθη, ἢ ἀνηγορεύθη. [6] ἔστι δὲ τὸ ἀνεῖπε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀνεβόησε. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ [8] δευτέρᾳ· καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ [9] ἐξαγγελίας χρησμῶν, ἢ μυστηρίων.

[10] ἈΝΕΜΙΑΙ͂ΟΝ, [11] οὐχ ὑπηνέμιον.

ἈΝΕ-

---

1 Ἀνειμένον . . . ἀνατιθέμενον.] MSS. A. B. ἀνατεθειμένον. STOEB. Conf. *Etymol.* M. V. ἀνειμένη & ἀνεῖσθαι. *Moschopulus* περὶ σχεδ. pag. 17. ἀνειμένος ὁ ἀπολελυμένος. *Julianus* Ep. 31. ἀνειμένος τοῦ νόσου.

2 Τὸ ἀνατιθέμενον.] Haec addi debent *Phavorino* in hac voce, vel potius ἀνατεθειμένον cum Leid. fec. ἀνατεθημένον Leid. pr. *Aristidis* locus est T. I. p. 189. OUDEND.

3 Ἀριστειδ. ἐν τῷ Παναθ.] P. 21. a. WITTER.

4 Λέγειν.] Deest in Leid. pr.

5 Ἀνηγόρευσαν.] Hanc vocem non esse damnandam vel ex Lexicis manifestum esse, monet Cl. *Sallier.* Simile quid habet noster in ἀπείρηται. ἀναγορεύειν Σεβαστὸν dixit *Herodianus* lib. II. c. 2. conf. lib. II. c. 6. & lib. VI. c. 9.

6 Ἐστὶ δὲ τό.] Rectius Oxon. Ἔστι δὲ καὶ τό.

7 Θουκυδ. ἐν τῇ β'.] P. 100. D. conf. *Suid.* voc. ἀνείρηκε. WITTER.

8 Δευτέρᾳ.] §. 2.

9 Ἐξεπαγγελίας.] Fortasse ἐξαπαγγελίας. WOLF. Codd. A. B. ἐξαγγελίας. STOEB. Ἀγγελίας *Phavor.* Malim ἐξαγγελίας & ita diserte in Leid. Codd. OUDEND.

10 Ἀνεμιαῖον οὐχ ὑπηνέμιον.] Ἀνεμιαῖον Attice dicitur *subventaneum*, non ὑπηνέμιον. quod tamen dixit *Lucian.* in de Sacrificiis pag. 365. ubi Juno dicitur γεννῆσαι ὑπηνέμιον παῖδα, *peperisse filium subventaneum*, Vulcanum sc. BOS. Utrumque sane in usu, τὸ ὑπηνέμιον enim occurrit saepius apud *Aristot. Plutarch. AElian.* & alios. Sic *Aristot.* lib. III. de G. A. κυήματα ὑπηνέμια, ut alia taceam. TRILLER. Male Oxon. ἀνιμαῖον, οὐχ ὑπονόμιον. Sciendum autem, ὑπηνέμιον aeque esse ab Atticis adhibitum, quam Ἀνεμιαῖον. Hoc vero a solis Atticis. Vide *Moerida*, *Suidam* cum *Kusteri* nota in utraque voce, & alios. Utrumque occurrit etiam apud *AElian.* An. lib. I, 37. V, 32. OUDEND. Utuntur praeter alios h. v. *Synes.* p. 56. C. *Philostr.* Vit. *Apollon.* IV, 25. p. 165. & VII, 24. p. 295. WITTER.

11 Οὐχ ὑπηνέμιον.] Quod tamen

[1] ἈΝΕΡΑΣΤΟΣ, [2] καὶ ὁ μὴ ἐρῶν καὶ ὁ μὴ ἐρώμενος. [3] Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τῇ, ἔχων τις γυναῖκα καὶ ὢν τῷ [4] πατρὶ [5] ἀπεδήμησεν. [6] ἐρωτικὸν ἐγὼ [7] δ' ἀπ' ἐκείνης [8] ἡμέρας ἀνέραστος. Λουκιανὸς ἐν [8] Τίμωνι· ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. καὶ αὖθις ἐν Μενίππῳ καὶ Χείρωνος [9] διαλόγῳ· τις δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔχει, ἀνε-

men usus fere magis probat. Schol. *Luc.* ad libr. de Sacrif. T. I. p. 16. Basil. ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. STOEBER.

1 Ἀνέραστος.] Duas vox illa significationes habet. Ac primum quidem de illo dicitur, qui minime amat, quo sensu reperias apud *Moschum* Idyll. VI. & VII.

> Ταῦτα λέγω πᾶσιν τι διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
> Στέργετε τὼς φιλέοντας.

Ita quoque *Bion* Idyll. IV. vs. 3.

> Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ἀείδῃ.

Ut autem a poëtis ad solutae orationis scriptores transeamus, non aliter exponas haec *Luciani* T. II. p. 149. πρὸς τινὸς ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστός ἐστιν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; *Lucianum* sequitur *Heliodorus* p. 143. οἶσθα, inquit, ὡς ἐπὶ τοῦτό σε καὶ παρεκάλεσα· πέπονθα δὲ οὐδὲν δεινόν, εἰ μὴ τοῦτο πέπονθεν ὁ μισόλεκτρος καὶ ἀνέραστος. Deinde vero ἀνέραστος est inamabilis vel non amatus, testis *Callimachus* epigr. 34.

> Ἀλλ' εἴη τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων
> Καὶ φίλε τῶν ἄλλων σὺ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

Testis etiam *Plutarchus* T. II. pag. 61. πάρεστι μετὰ παῤῥησίας λαμπρᾶς ἡ κολακεία, πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπεισφέρουσα, καὶ δικαιολογουμένη καὶ κατηγοροῦσα τοῦ ἐρῶντος ὡς ἀνέραστα πολλά, καὶ σκληρὰ καὶ νεμεσητὰ ποιοῦντος SALLIER. Conf. Cl. *Abresch.* Lect. *Aristaen.* lib. I. p. 59. *Callimach.* Epigr. 34. vs. 4. p. 208. *Alpheus* Mytilenaeus epigr. MS.

> Τλήμονες οἷς ἀνέραστος ἔφυ βίος, οὔτε γὰρ ἔρξαι
> Εὐμαρὲς, οὔτ' εἰπεῖν ἐστί τι νόσφι πόθων. κ. τ. λ.

Conf. noster V. ἄψεατος.

2 Καὶ ὁ μὴ ἐρῶν καὶ ὁ.] Oxon. male οὐχ ὁ μὴ ἐρῶν, ὁ.

3 Λιβαν. ἐν τῇ Μελ.] Cod. A. delet τῇ. Locus est T. I. p. 830. D. STOEBER.

4 Πατρί.] Leid. sec. πατρός.

5 Ἀπεδήμησεν ἐρωτικόν· ἐγὼ &c.] Sic pessime editur. Post ἀπεδήμησεν distinctio major poni debuit. Nam ἐρωτικὸν est in allato exemplo T. I. p. 830. OUDEND.

6 Ἐρωτικόν.] Non legitur haec vox in Cod. A. sed in B.

7 Δ' ἀπ'.] Sic Leidd. non δὴ ἀπ'.

8 Τίμωνι.] P. 115. Ed. *Hemst.*

9 Διαλόγῳ.] Pag. 62. Ed. *Hemsterh.*

 1 Ἐπέ-

ἀνεξάςου τοῖς πολλοῖς χρήματ☉. [1] ἐπέρας☉ ἢ ἀεὶ, [2] ὁ ἐρώμϑρ☉.

[3] ἈΝΕ'ΣΤΗΣΑ τεῖχ☉, ἢ [4] ἀνήγειρα, κ ἀνῳκοδόμησα. κ ἀνέςησα δῆμον, ἤγουν, ἀνάςατον ἐποίησα. Ἀριςείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [5] Σκιωναίους μϑρ ἀνέςησαν. κ ἀνέςησα τ̃ δεῖνα ἐπὶ ἔργο. κ ἀνέςlω ἐγὼ ἐπὶ τοῦτο. οἱ ἢ [6] ἐπὶ τῦ ὕπνου τὸ ἀνέςlω κ ἀνέςησα λέγοντες, ἁμαρτάνουσι· δεῖ γδ ἐξήγειρα, κ ἐξηγέρθlω λέγειν.

ἈΝΕ'-

---

1 Ἐπέρας☉.] Cod. A. ἐπέρας☉ ἢ ὁ ἀεὶ ἐρώμϑρος. Cod. B. ἐπέραςος ἢ ἀεὶ ὁ ἐρώμενος. STOEB. Ea vox usurpatur a *Luciano* p. 123. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραςος εἶναι τοιῦτος γενόμενος. Cui comitem dabimus *Heliodorum* pag. 335. sic autem ille: βλέμμα γδ ὗτω λαμπρὸν, εὐχημων ὄψις ἅμα κ ἐπέρας☉ εὐγενείας ἔμφασιν παρίςητι. SALLIER.

2 Ἐρώμενος.] Recte Ed. Vasc. ὁ ἐρ. cum MSS. Leid. & Rom. OUDEND.

3 Ἀνέςησα.] Codd. A. & B. ἀνέςησα τεῖχος ἤγου ἀνέγειρα, STOEB. Vid. *Ammonius* in ἀνας῀ῆναι, qui haec confirmat, & in ἠγέρθη. *Jamblich.* de V. P. 65. 96. 114. HEMSTERH.

4 Ἀνέγειρα.] Scribendum ἀνήγειρα. conf. *Phavor.* v. ἀνερρίπιζον. *Thucyd.* lib. I. p. 41. B. *Ammon.* v. ἀναςῆναι & ἠγέρθη. *Suid.* v. ἀνέςησαν, ubi pro Σαβείρους leg. Σαβίνους. *Dio* p. 507. A. D. WITTER. Male pro ἀνήγειρα, ut est bene in MSS. Leid. quorum primus ἤγου. OUDEND. Ἢ ἀνήγειρα. WOLF.

5 Σκιωναίους.] Συκιωναίους O-xon. lege Σικυωναίους. WOLF. Lege Ἀνέςησε ex *Aristide* T. I. pag. 177. praecedit enim ibi πόλις & seq. ἔςησεν. Quod Cl. *Wolfius* legat Σικυωναίους, equidem miror. Illi enim Σικυώνιοι dicuntur. at recte Σκιωναῖοι cives τ̃ Σκιώνης urbis in Pallene Thraciae, de quibus per Athenienses victis frequens mentio apud *Thucydidem*, aliosque, & paullo ante apud *Aristid.* p. 174. Pro δεῖνα Leid. sec. δῆμον. OUDEND.

6 Ἐπὶ τῦ ὕπνυ &c. ἁμαρτάνουσιν.] Erravit ergo *Xenophon*, qui L. VIII. Κ. Π. p. 241. nominat κατακοιμίζοντας κ ἀνιςάντας. Errat potius *Thomas*: nam & jacentem erigere, & e mortuis suscitare saepe dicitur ἀνιςάναι. IDEM. Ipse vero hic, ut millies alibi, peccat bonus *Thomas*, ut ostendunt viri graece doctissimi, *Abresch* ad *Aristaen.* p. 339. & *Valckenaerius* ad *Ammon.* p. 65. TRILLER. De morbo quoque hanc vocem usurpat *Liban.* T. I. p. 839. A. pag. 842. D. STOEBER.

1 Καὶ

'ΑΝΕΧΩ τὸν δεῖνα, ἤγουν ἀναφέρω.[1] καὶ ἀνέχω, τὸ ἄνω ἵσταμαι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ·[2] τῇ τρίτῃ δὲ, καὶ ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει περιφανὴς ἄνω. καὶ ἀνέχω, τὸ ἀναφέρομαι, καὶ ἀνακουφίζομαι, οὐ μόνον ἐπὶ ὕδατος τιθέμενον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων[3] ἁπλῶς. ὡς;[4] ὁ αὐτός· τοὺς δ' ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας.

[5] 'ΑΝΕΩΙΓΕΝ[6] ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἱερά τε γὰρ πάντα[7] ἀνέῳγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης·[8] ἢ γράμματα ἐκλέπτεν,[9] ἢ ὑπανεῴγεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγεν. ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν, ἀντὶ τοῦ[10] ἠνεῴχθη. ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳχα, ἀνέῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ[11] τῇ, ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίας τοῖς

---

1 Καὶ ἀνέχω.] Cod. B. καὶ non agnoſcit. Cod. A. ἀνέχω δὲ καὶ τὸ ἄνω ἵσταμαι. Conf. *Phavor.* h. v. IDEM. MS. Leid. I. ἀνέχω δὲ καὶ.

2 Τῇ τρίτῃ.] Vox τῇ neque in MS. A. neque in editis *Ariſt.* comparet. Vide locum p. 5. 19. WITTER. Vitioſe, cum τρίτη ſit nominativus apud *Ariſt.* in Panath. T. I. p. 99. ubi vulgo καὶ abeſt, ut & hic in Leid. pr. OUDEND.

3 Ἁπλῶς.] *Thucyd.* lib. II. p. 132. conf. Schol. WITTER.

4 Ὁ αὐτός.] Ὑπὲρ Ῥητόρων α T. III. WOLF.

5 Ἀνέῳγεν] Breviter dicemus, quid hic doceat Auctor. Sc. τὸ ἀνέῳγε dicit ſumi & pro praeterito paſſ. ἀνεῴχθη, *apertus eſt*, (ut 1 Cor. XVI, 6. θύρα μοι ἀνέῳγε μεγάλη) & pro imperf. act. ἤνοιγεν *aperiebat*, non vero pro aor. prim. ἤνοιξεν, *aperuit*, uti vult *Phrynichus*. Videri poteſt de hac voce Cl. *Graev.* ad *Luciani* Soloeciſtam p. 753. BOS.

6 Ἐπὶ μὲν.] Leid. pr. ἐπὶ μὲν τοῦ. Bene. OUDEND.

7 Ἀνέῳγε &c.] Exſtat locus T. I. p. 123. ubi inepte editur ab Anglo ἀνέῳγε. IDEM.

8 Ἢ γράμματα ἐκλ.] Contra Zenothemin p. 932. ubi editur ἢ εἰ γράμματ' ἐκλ. IDEM. Codd. A. & B. γράμματ' ἐκλ.

9 Ἢ ὑπανέῳγεν.] L. ὑπανέῳγεν. STOEBER.

10 Ἠνεῴχθη.] Scribe ἀνεῴχθη, ut mox. Sed & ibid. rurſus ἠνεῴχθη & *Phavor.* ac *Benzel.* Pro μέσου *Phavor.* τοῦ μέσου. OUDEND.

11 Τῷ.] Credo eſſe natum hoc typographi errore pro τῇ ut paſſim, & ſic *Wolf.* in Marg. ac

τοῖς [1] λῃσαῖς ἀνεῴγασιν. Λουκιανὸς [2] ἐν τῷ Μίκυλλῳ, ἢ [3] ἀλεκτρυών· καὶ ἐνδιατελεῖ ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ἐν τῷ [4] Χάρωνι καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ· ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα· ὥστε [5] ἁμαρτάνει Φρύνιχος, διϊσχυριζόμενος εἶναι τὸ ἀνέῳγε καὶ [6] ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν, ὅπερ ἀδύνατον. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀνεῴχθη καὶ ἤνοιγεν, ὡς ἔφημεν, λαμβάνεται. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἤνοιγε [7] καὶ ἠνεῴχθη, κοινά· τὸ δὲ [8] ἀνέῳγον, Ἀττικόν. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἀνέῳξε [9] κάλλιον, [10] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας. καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, [11] Σίδων μὲν ἐστι Κρής· ἀνέῳξε γὰρ [12] τοῖς ξένοις τὴν οἰκίαν. καὶ Θουκυδίδης ἐν [13] τῇ δευτέρᾳ· καὶ ἀνέῳξαν τὰς πύλας Πλαταιέων ἄνδρες. [14] σημείωσαι δὲ [15] καὶ τοῦτο, τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη ἅπαξ εὑρίσκεται.

'AN-

---

ac Leid. pr. & Ed. Rom. Intelligit Epist. 5. IDEM. Cod. B. & ed. Rom. τῇ.

1 Λῃσαῖς.] Cod. A. λισαῖς male.

2 Ἐν τῷ.] T. II. pag. 164. WITTERUS.

3 Ἀλεκτρυών.] Tom. II. p. 238. Ed. Samos. IDEM.

4 Χάρωνι.] T. I. pag. 268. IDEM.

5 Ἁμαρτάνει.] Cod. A. ἁμαρτάνοι. melius ἁμαρτάνειν. STOEB.

6 Ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν.] Sic etiam *Suidas*. At ubi dixerit *Phrynichus*, nesciunt viri docti. Cur etiam ita poni non possit, cum Cl. *Pauwio* perspicere nequeo. Nugatur hic *Thomas*. OUDEND.

7 Καὶ ἠνεῴχθη.] Cod. A. καὶ τὸ ἠνεῴχθη.

8 Ἀνέῳγον.] Cod. A. ἀνέῳγεν. sic etiam *Phavor.*

9 Κάλλιον.] Cod. A. κάλλιστον. *Synes.* pag. 179. D. ἀνέῳξα *Liban.* T. I. p. 681. B. ἀνεῴξεται *Synes.* p. 44. C. STOEB. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. κάλλιστον. Conf. *Phavor.*

10 Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ.] Vs. 1103. Pro εἶτ' Leid. pr. εἶτα.

11 Τῇ Σίδων . . . . Κρής.] Desunt in A. Σίβων legitur in B. ut in MS. *Liban.* ep. 67. ad Andronicum. STOEB. V. *Wolf.* ad Ep. 192. Leid. pr. Σίδων ἐστὶ μὲν κ.

12 Τῆς ξένης.] Codd. A. & B. & *Phavor.* τοῖς ξένοις. STOEB. Rescripsi τοῖς ξένοις, auctoribus MS. Leid. Oxon. *Phavor.* & sensu ac textu auctoris, pro τῆς ξένης. OUDEND.

13 Τῇ δευτέρᾳ.] Cap. 2. τῇ abest in Leid. Pro πύλας Oxon. θύρας.

14 Σημείωσαι . . . εὑρίσκεται.] Haec omnia desunt in Codd. A. & B. STOEB. Cum ἀνέῳγεν saepissime

[1] ἈΝΘΕΏΝ, οὐκ ἀνθῶν. [2] Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν· ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευθερία.

[3] ἈΝΘΟΣΜΙΑΣ οἶνος, [4] οὐκ εὔοσμος.

ἈΝ-

---

pissime pro ἠνεώχθη ponatur (V. praeter auctores passim a *Graevio* ad Soloecist. p. 108. & aliis viris doctis citatos, *Aelian.* L. I. An. c. 45. XIII, 17.) non autem ἅπαξ, Cl. *Pauwius* putat, haec ab alio *Thomae* adjecta esse, ni aperte desipuerit bonus; ut certe accidit *Phrynicho* scribenti, ἀνέωγεν ἡ θύρα σολοικισμός. χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκε. deest hoc exemplum a Leid. pr. OUD.

15 Καὶ τοῦτο.] Forf. ὅτι τ. NORMANN.

1 Ἀνθέων.] Addit *Phrynichus*, id ab Atticis servatum, ne genitivus ἀνθῶν cum duabus illis vocibus ἀνθ' ὧν confunderetur. ἀνθέων γράφε, inquit, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ' ὧν ἔγραψας, καὶ ἀνθ' ὧν ἴδωκας. Ita quoque *Etymol.* M. ne tamen ipsis ut & *Suidae* assentiamur, facit *Theophrasti* auctoritas, apud quem ἀνθέων vix, ἀνθῶν vero fere semper reperias. SALLIER. Vid. Πηχέων & *Herodian.* p. 86. Egregius *Suidae* locus in Ἀνθέων. HEMST. Ita & alii Grammatici. Sed errant. Adi *H. Steph.* Thes. & *Hoeschb.* ad *Phrynich.* p. 200. Apud *Moerida* videtur eodem modo legendum esse. Ceterum de ἀνθοσμίᾳ οἴνῳ cui non dictus Hylas? OUDEND. Est apud *Hermog.* ed. Col. p. 416. *Synes.* p. 255. A. *Liban.* T. I. 177. C. T. II. pag. 319. *B.* & 416. D. conf. *Phavor.* voc. ἄνθη. *Steph.* pag. 159. *Phryn.* & *Suidas* v. ἀνθέων. *Hesych.* v. ἀεὶ νεόν. WITTER. Cod. B. Ἀνθέων οὐκ ἀνθῶν. cetera absunt. Vid. Praestantiss. *D'Orvili.* ad *Charit.* Aphrod. p. 329.

2 Φιλόστρατος.] Lib. I. p. 766. & alibi saepius, ut p. m. c. & 863. WITTER.

3 Ἀνθοσμίας οἶνος.] Attamen εὐώδης καὶ ἡδὺς οἶνος *Xenophon* V. K. A. p. 209. & ex eo *Julianus* ep. 46. ABRESCH. Conjunxit tamen *Hippocr.* lib. de steril. p. 628. & simpliciter lib. I. de Morb. Mul. p. 441. & in seqq. & lib. II. p. 611. frequentissime οἴνῳ εὐώδει & εὐόσμῳ, quomodo & saepe *Dioscorides* lib. V. c. 11. & seqq. item *Galenus*, *Athenaeus* & alii. TRILL. Ἀνθοσμίας οἶνος dicendum non εὔοσμος. sic apud *Aristoph.* Ran. p. 266.

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

Xenoph. Ἑλλην. δ. Ὡς ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη. Ubi eleganter subintelligitur, ὁ οἶνος. BOS. Vox frequens Atticis Scriptoribus. *Polyaen.* lib. I. c. 3. §. 1. *Xenoph.* Ἑλλην. VI. p. 456. fin. *Synes.* p. 178. *Aristid.* p. 64. b. lin. 24. *Lucian.* T. II. p. 46. *Graev.* ubi Schol. ἀνθοσμίου] εὐόσμου οἴνου. & alibi saepius ut & *Philostratus*. conf. *Hesych.* voc. ἄνθινος. *Galen.* voc. ἀνθίνην. *Erot.* voc. οἶνος *Hemsterh.* ad *Luc.* p. 10. opponitur ei καρηβαρήτης. *Phavor.* h. v. WITT. *Ja.*

'ΑΝΘΡΩΠΕΙ'Α φύσις, οὐκ [1] ἀνθρωπίνη.
[2] 'ΑΝΙΜΑ͂ΙΝ λέγεται ἐπὶ ὑγρῦ, μὴ [3] ἀνέλκειν.

'ΑΝΙ-

Brodaeus Miſcell. lib. V. c. 26. *Thomas* ἀνθοσμίας οἶνος, οὐκ ἐνοσμος, *emenda*, ὁ εὔοσμος, τυτέστιν εὐώδης. conf. *Foeſii* Oeconom. *Hippocr.* p. 38. V. ἀνθινὸν οἶνον, & Clariſſ. *Hemſterhuſius* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 275.

4 Εὔοσμ☉.] 'Ευπνῦ. 'Ελληνικῶς. *Moeris*. Cod. B. εὔωσμ☉.

1 'Ανθρωπίνη.] Et tamen ἀνθρωπίνη φύσις ſaepius in *Platone* legitur. *Demoſth.* I. in Stephan. p. 978. A. κοινὸς ἐχθρὸς τῆς φύσεως ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης. Vid. *Jungerm.* ad *Poll.* II, 5. n. 12. Librariorum ratio in Codd. MSS. non conſtat: *Thucyd.* I, 22. III, 40. VI, 78. & Comment. Hemsterh. Quod eſt κοινὸν tam Atticis, quam ceteris Graecis. Vide *P. Weſſel.* Obſ. pag. 132. quamvis ſaepe in Atticis ſcriptoribus librariorum culpa ἀνθρώπιν☉ pro ἀνθρώπει☉ hodie reperiatur. Conſule Cl. *Waſſe* & *Duker.* ad *Thucyd.* p. 18, 131, 427. & alibi. Item Doctiſſ. *Abrab. Gronov.* in Animadv. ad *Strab.* init. Coll. cum T. II. p. 1027. Bibl. Biblioth. *Montfauconii.* Oudend. At ita nihilominus *Iſocrat.* p. 268. *Demoſth.* p. 630. *Plato* p. 650. A. 652. & 679. C. 699. 700. A. 703. E. *Xenoph.* Hellen. VII. princ. *Ariſtid.* Tom. II. pag. 59. *Iſocrates* iterum pag. 58. E. Abresch. Perperam omnino. Dixit enim *Hippocr.* lib. de Vet. Med. pag. 27. & lib. de Natur. Hom. p. 263. & ſic in ſeqq. ſaepius, ut innumera alia *Hippocr.* loca taceam. Occurrit quoque eadem vox frequentiſſime apud *Galenum*, *Theophr.* *Dioſcor.* *Platonem*, *Plut.* & alios plures, res enim vulgo, putem, notiſſima. Triller. Contra fidem probatiſſimorum auctorum haec aſſeruntur a *Thoma*, ut vel ex Lexicis conſtat. *Lucian.* Amorib. T. IV. p. 228. οἶ☉ ἀνθρωπίνης φύσεως νόμ☉. *Philoſtr.* pag. 130. ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην ἡγῦμαι φύσιν. Idem VIII, 7, 15. p. 351. Vit. Soph. p. 521. *Pauſan.* p. 289. Plura cumulet loca, cui haec non ſufficiunt. Witt. *Theophr.* Charact. pag. 4. συνθεωρήσας ἐκ πολλῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. *Antiphon* Or. X. p. 71. *Syneſius* de Regn. p. 32. A. *Dionyſ.* Halic. lib. X, 11.

2 'Ανιμᾶν ἐπὶ ὑγρῦ.] Recte, uti & *Moeris*. Conſule *Xenoph.* L. II. Anab. pag. 320. ἀνίμων ἀλλήλυς τοῖς δόρασι: quod citat *Suidas* bis in ἀνείμων, ubi v. *Kuſt.* & ἀνίμων *Arrian.* de Exp. Alex. lib. IV. p. 311. *Lucian.* in Reviviſc. T. I. p. 420. Catapl. p. 435. ἀνιμήσῃ τὸ ἀγκύριον. ubi e Gloſſ. MS. *Bourdel.* ἀνασπάσῃ. *Herodian.* lib. VII. cap. 1. *Long.* Paſtor. lib. I. p. 11. *AElian.* lib. VII. An. 1. 9, 64. &c. Pro λέγεται emenda ex Leid. pr. & noſtri ſtylo λέγε. Oudend.

Lucian.

[1] ἈΝΙ'ΣΤΩ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀνίςασο. Λιβάνιος ἐν μελέτη τῇ, ἔχων τὶς γυναῖκα καὶ ἂν ὑπὸ πατρὶ, ἀνίςω, φησὶν, [2] ὦ κακόδαιμον.

ἈΝΟΙ'ΓΝΥΜΙ κάλλιον, ἢ ἀνοίγω.

ἈΝΟΡΓΟΣ, οὐκ ἀνόργητος.

[3] Καὶ ἈΝΤΙΒΟ'ΛΗΣΙΣ, καὶ ἀντιβολία. Θυκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμη· πρὸς ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν [4] τρεπόμενοι.

[5] ἈΝΤΙ'ΓΡΑΦΑ κάλλιον, ἢ ἀντίγραφον. Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· ἐμοὶ μὲν οὖν [6] συνεργοῦντα ἥκει τὰ τῆς ἐπιςολῆς ἀντίγραφα.

ἈΝ-

Lucian. de Piscib. in Revivisc. T. I. p. 420. & in Catapl. p. 435. ἵνα καὶ ἀνιμήσῃ ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον. ubi tamen ἀνασπάσῃ habet MS. *Bourdelotii*, quod probat *J. Georg. Graevius* vir illustris: nam & ἀνασπᾶν probum esse, liquebit inspicienti locum citatum ex Reviv. sed ἀνιμᾶν etiam de ficcis dicitur. Clare apud *Arrian.* de Exp. Alex. lib. IV. p. 311. & *Xenoph.* p. 320. L. II. ἀναβ. ἀναβάντες ὡς ἐδύναντο, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι. TORRENIUS. Conf. *Polyaen.* IV, 3. 29. p. 350. p. 374. ibid. ἀνέλκειν *Xenoph.* p. 743. l. 48. p. 744. l. 1. *Joseph.* p. 39. C. Contrarium est καθιμᾶν ibid. B. *Laërt.* p. 31. B. *Joseph.* p. 737. A. WITT. Hanc glossam praecedit in MS. Oxon. alia ἀνιμαῖον οὐχ ὑπνιόμιον prave, pro ἀνεμιαῖον οὐχ ὑπηνέμιον, quod supra habuimus pag. 68.

3 Ἀνέλκειν.] Leid. pr. ἀναλίσκειν.

1 Ἀνίςω . . . . . Λιβαν.] T. I. pag. 824. C. ubi φησὶν. Cod. A. φησ. STOEBERUS.

2 Ὦ κακόδαιμον] Lege e *Libanio* T. I. p. 824. φασὶν, ὦ κακόδαιμον. Ultimum recte jam legitur in Leid. sec. Edd. Rom. Ven. Vasc. In Leid. pr. κακόδαιμον. De ἀνίςω V. *Moerida* & *Suidam*. OUDEND. Scrib. κακόδαιμον ex Cod. A. & edit. Rom. STOEB.

3 Καὶ ἀντιβόλησις &c.] V. Ἀντομολία Ἀπόγνωσις. Λοιδορισμὸς. Νουθέτησις· Διαγνώμη. HEMST. *Thucyd.* locus est L. VII. p. 540. B. vid. *Synes.* p. 182. B. ἀντιβολία est apud *Liban.* T. I. p. 874. C. WITT. Ἀντιβολία ἤδη καὶ σεμνόν· σημαίνει δὲ καὶ ἱκετείαν. *Phryn.* σοφ. ubi dicenda vide. Pro τραπόμενοι *Suidas* in ἀντιβολία legit τρεπόμενοι male. STOEBER.

4 Τραπόμενοι.] Exstat §. 75. ubi vide.

5 Ἀντίγραφα &c.] Vide Διαθήκας· Διαλλαγή· Ἐνέχυρα. Ἐπιςολή· Σύμβολα. HEMST. *Lib.* locus est Epist. 3. MS. apud *Wolf.* pro συναιροῦντα est in MS. συνεργοῦντα, pro quo alii συνεροῦντα. WITT.

6 Συναιροῦντα ἥκει.] Lege ex *Lib.*

[1] ἈΝΤΙ'ΞΟΟΣ, οὐκ ἀντίξους.

[2] ἈΝΤΙ'ΠΑΛΟΝ, καὶ τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἴσον. ἀμφοτέρων παραδείγματα παρὰ Θουκυδίδῃ. τοῦ μὲν ἴσου, [3] ἐν τῇ δευτέρᾳ· [4] πόλιν οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους. τοῦ δὲ ἐναντίου, [5] ἐν τῇ τρίτῃ· ἴσοι μὲν τῇ γνώμῃ ὄντες, [6] καὶ τῇ εὐνοίᾳ· ἀντίπαλοι δὲ τῇ παρασκευῇ, καὶ δυνάμει.

[7] ἈΝΥΠΟ'ΔΕΤΟΣ οὐκ ἐρεῖς, ἀνυπόδητος δέ.

ἌΝΩ,

Libanio MSS. Ep. 1044. συνεροῦντα (sic etiam Leid. sec.) ἤχει. ubi V. Cl. *Wolf.* & Ep. 1364. & ceteros Gramm. de ἀντίγραφα. Pro οὖν in Leid. pr. οὐ. OUDEND.

1 Ἀντίξοος.] Καὶ Ἀντίξ. Vasc. post ἄθροος. V. ad *Hesych.*

2 Ἀντίπαλον.] Vid. Schol. ad *Thucyd.* lib. I. p. 3. C. STOEB.

3 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Lib. II. p. 139. A. Sunt & aliae ejus generis voces Scriptoribus usitatae. v. g. ἀντέλεγον pro ἴσα ἔλεγον. Sic ἀντίθεος pro ἰσόθεος. conf. *Thucyd.* Schol. lib. I. p. 20. D. ἀντίστροφος pro simili *Aristot.* Rhet. lib. I, 1. pro dissimili *Liban.* T. I. p. 358. B. WITTER.

4 Πόλιν οἰκοῦντας.] Apud *Thucyd.* §. 61. habetur πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας. & ita hic MSS. Leidd. OUDEND.

5 Ἐν τῇ τρίτῃ.] Pag. 178. A. add. *Aristid.* T. II. p. 235. & 266. fin. edit. Oxon. Cod. B. ἴση . . . . καὶ τῇ εὐν. deest τῇ in A. & B. & in edit. *Steph.* STOEBERUS.

6 Καὶ τῇ εὐνοίᾳ.] Τῇ vulgo abest in *Thucyd.* §. 9. & hic MSS. Leidd. Rectius autem hoc etiam loco ἀντίπαλοι Schol. & alii capiunt pro ἴσοι, sive ἰσόπαλοι, ἰσοδύναμοι, ἰσοσθενεῖς. Vide Cl. *Duker.* OUDEND.

7 Ἀνυπόδετος οὐκ ἐρεῖς, ἀνυπόδυτος δέ.] Lege pro ἀνυπόδυτος, ἀνυπόδητος i. e. *non calceatus, qui nudis est pedibus.* BOS. Ita rescripsi cum *Bosio*, & *Perizonio* ad *AElian.* lib. VII. V. H. C. 13. pro vitioso ἀνυπόδυτος. Neque aliter MSS. Leidd. & Oxon. Habet autem praeter *Phrynichum* adsentientem sibi etiam *Suidam* auctor noster. Quamvis non tantum indicato *AEliani* loco, sed & lib. X. An. C. 23. ἀνυπόδετος vulgo exhibeatur, ut & in *Longi* Pastor. lib. II. p. 50. Ed. Moll. Verum ibid. lib. I. p. 5. & 25. rectius ἀνυπόδητος. Rursus in *Xenoph.* de Rep. Laced. 677. vulgo ἀνυπόδετος. at in Memorab. lib. I. p. 727. bene ἀνυπόδητος ut apud *Aristoph.* in Neph. *Theophr.* Char. C. 18. & alios. OUDEND. Lege Ἀνυπόδητος, auctore Cl. *J. Perizonio* ad *AElian.* L. VII. c. 13. sic ἀνυποδησία apud *Clem. Alex.* lib. II. Paed. c. 11. citatum ab *Is. Casaub.* ad *Theoph.* Charact. p. 240. Dixit tamen, si editiones

[1] ἌΝΩ, ὡσαύτως ϗ κάτω, ἔξω, πόῤῥω, [2] δεῦρο, ὧδε, τῇδε, ϗ ὅσα τοιαῦτα, ποτὲ μὲν ἐπὶ στάσεως τίθεται, ποτὲ δ' ἐπὶ κινήσεως. ἔτι δ' ϗ τὸ ἐνταῦθα. οἷον, ἐνταῦθα διάγω, ϗ ἐνταῦθα ἀφικόμην. τὸ δ' αὐτόθι, ἀεὶ ἐπὶ στάσεως.

ἌΝΩΘΕΝ σοι φίλος εἰμὶ, ἀλλ' οὐκ [3] ἀνέκαθεν ἐρεῖς. τὸ γὰρ ἀνέκαθεν, ἐπὶ [4] τόπου λαμβάνουσιν Ἀττικοί. οἷον, ἀνέκαθεν [5] κατέπεσε. [6] Πλούταρχος περί τινος χαλκῆς πέλ-

---

nes vitio carent, ἀνυπόδετος *Lucian.* in Catapl. pag. 433. Ed. Amstelod. & ibidem pag. 437. Torrenius. Lege Ἀνυπόδητος, quod tum ex se manifestum, tum etiam ex Codd. MSS. *Phavor.* & usu. Eadem mens est *Phrynich.* Ecl. & in προπ. σοφ. ubi ἀνυπόδητος διὰ τ̃ η ἀ διὰ τ̃ ι. Ad quem locum nonnulla Veterum exempla in contrarium adduximus, quae hic repetere non vacat. Stoeber. *Alciphron* lib. I. ep. 3. & lib. III. ep. 14. ubi vid. *Berglerus*, & *Elsnerus* in Sched. Critico p. 82.

1 Ἄνω, ὡσαύτως καὶ.] Sic Cod. B. in A. ὡσαύτως καὶ non leguntur. conf. *Phavor.* & Nostr. in ἔξω. Stoeber.

2 Δεῦρο.] Ed. Vasc. δεῦρω male. Oudend. Confer. *Eustath.* ad Iliad. Γ. p. 301.

3 Ἀνέκαθεν.] Huicce adverbio locum esse, contendunt praeter *Thomam Phrynichus* & *Etym. M.* cum de loco, minime vero cum de tempore sermo fit: quos si audias, reprehendendus *Lucianus*, scriptor Atticae puritatis in primis studiosus, a quo ἀνέκαθεν eo sensu usurpatur p. 52. κατηγόρουν δ' περὶ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίῳ μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δ' ἀξιοῦντι λέγεσθαι τ̃ Ἀττικῆς. *Luciano* praeiverat *Joseph.* Antiq. p. 410. σοῦ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις τ̃ πονηρίας αὐτῶν ἀξίως χρησαμένου, οἱ τὰ βασιλικὰ διοικοῦντες οἰόμενοι κατὰ συγγένειαν ἡμᾶς ταῦτα ποιεῖν ἐκείνοις ταῖς ὁμοίαις αἰτίαις περιάπτουσι, ὄντων ἡμῶν τὸ ἀνέκαθεν Σιδονίων. Neque aliter *Diog. Laërtius* p. 162. Non desunt igitur idonea exempla, quibus ea loquendi ratio adversus grammaticos defendi potest. Sallier. Nostrum confutat Cl. *Abresch* Animadv. in *AEschyl.* lib. II. c. 23. p. 398. *Rhetor* MS. ὅπη καὶ τὸ ἀνέκαθεν ταῖς τῆς κεφαλῆς θριξὶ τέττιγας χρυσοῦς ἀνεδοῦντο. Idem alia Or. καὶ μὴ τοιοῦτον ἀνέκαθεν τυγχάνον.

4 Τόπου.] Eo sensu & ἄνωθεν usurpatur. *Galenus* Comment. in lib. VII. Aphor. *Hippocr.* p. 320. ἀλόγως οὖν ἔνιοι τ̃ ἐξηγητῶν ἔφασαν οὐ τόπου δηλωτικὸν, ἀλλὰ χρόνου τὸ ἄνωθεν ἐπίῤῥημα νῦν εἶναι.

5 Κατέπεσε.] Leid. pr. κατέπεσεν. sec. κατέπεσε. Oud.

1 Πλού-

πέλτης ἐξ ὀρανῦ κατενεχθείσης εἰς τὰς τῦ [1] Νομᾶ χεῖρας. δύναιτο δ' ἂν, φησι, τῆς ἀνέκαθεν φορᾶς πρῶτον [2] ἐπώνυμος γεγονέναι. [3] εἰ δὲ ὑπὸ Ἡροδότυ φησί τις καὶ ἐπὶ χρόνυ λαμβάνεσθαι, [4] ἀληθὲς μὲν φησί· ὀ μὴν τὸ ὑφ' Ἡροδότυ [5] ἅπαξ εἰρῆσθαι, τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως αὐτῷ παρέχεται.

[6] ἈΞΙΩ, τὸ παρακαλῶ. τὸ ἄξιον κρίνω, [7] ὀ καταξιῶ. καὶ τὸ τιμῶ. ἀφ' ὗ καὶ ἀξιέμενος, ὁ τιμώμενος. Ἐυριπίδης ἐν [8] Ἑκάβῃ.

Τύμβον δὲ βυλοίμην [9] ἂν ἀξιέμενον
Τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι.

καὶ

6 Πλέταρχος] Abest hoc testimonium in Cod. B. legitur autem in A. vid. Numam p. 68. D. & 96. B. Stoeber.

1 Νομᾶ] *Plutarchus* aliique per ȣ semper exprimunt. Sunt tamen & qui per ο, ut Ἰόβας *Juba* efferunt. V. *Suidam*. Oudend. Lege Νυμᾶ & pro ἐπωνυμος, ἐπώνυμον. Stoeb.

2 Ἐπώνυμος.] In *Plutarcho* p. 69. legitur ἐπώνυμον: ut referatur ad praecedens τὔνομα. Oudend.

3 Εἰ δὲ ὑπὸ Ἡροδότυ &c.] Descripsit haec auctor ex *Phrynicho* pag. 116. ubi vide *Pauwium*. ibi autem post φησί additur εἴρηται γὰρ, & deest αὐτῷ: quae vox certe abundare videtur: quamvis non deleam, αὐτῷ sc. τῷ ἀνέκαθεν. Idem.

4 Ἀληθὲς.] Oxon. ἀληθῆ cum Leid. utroque. Idem. Cod. A. & B. ἀληθῆ.

5 Ἅπαξ.] Exsulat in Leidd. Pro εἰρῆσθαι Leid. sec. εἰρημένον, & pro χρήσεως Leid. sec. φήσεως. Oud.

Non legitur in MSS. A. B. locus *Herodoti* est Terpsich. c. 55. pag. 308. fin. ed. *Gale*. Stoeberus.

6 Ἀξιῶ.] Duae theses separatim legendae ex Codd. A. B. edit. Rom. & Vascos. Ἀξιῶ τὸ ἄξιον κρίνω ὀ καταξιῶ. conf. *Phavor*. post, ἀξιῶ τὸ παρακαλῶ, τὸ ἄξιον κρίνω καὶ τὸ τιμῶ κ. τ. λ. Idem. Vide, quae praeterea de hoc verbo notat noster V. Βύλομαι. Verbo καταξιῶ usus est *AEschylus* ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. vs. 625. & *Diogen. Laertius* lib. IX. sect. 116. *Porphyr.* de abstin. lib. I. c. 57. *Jamblichus* V. P. c. 36.

7 Οὐ καταξιῶ.] Abest ab Oxon. & Leidd. Ed. Rom. Vasc. sed sub alio articulo habet separate ἀξιῶ, τὸ ἄξιον κρίνω, ὀ καταξιῶ. Mox pro ἀξιέμενος Leid. sec. τὸ ἀξ. Oudend.

8 Ἑκάβῃ.] Vs. 319.

9 Ἂν ἀξιέμενον.] Cod. A. ἂν τὸ ἐμὸν ἀξιέμ. Sed ed. *Barnesii* cum nostro convenit Hec. vs. 319. seqq. Stoeber.

1 Καὶ

καὶ [1] ἀξίωμα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ παράκλησις, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. οἷον ἐν τοῖς [2] ψαλμοῖς· εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου. καὶ τὸ μέγεθος. Ἀριστείδης [3] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος. [5] ἤγουν, τὸ μέγεθος τοῦ ἀγῶνος. ἀξίωσις δὲ οὐ μόνον ἡ παράκλησις, ὡς Θουκυδίδης [6] ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις. ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος, [7] ὡς ὁ αὐτός· καὶ [8] τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς, ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται. καὶ [9] ἡ τιμὴ, καὶ τὸ προσὸν τινὶ [10] ἀξίωμα, ὡς ὁ αὐτός· ἔχων ἐπ' [11] ἀξιώσει καὶ [12] πρὸς ὀργὴν ἀντειπεῖν. [13] καὶ Ἀριστείδης· οὐ τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας. [14] ἔστι δὲ ἀξίωσις καὶ ὅπερ ἀξιοῖ τις, ὡς [15] Θουκυδίδης ἐν

---

1 Καὶ ἀξίωμα.] Confer. *Ammonius* h. v.

2 Ψαλμοῖς.] Locus exstat Ps. CXIX. c. 170. Citatur etiam a *Suida*. desunt haec a Leid. pr. OUDEND.

3 Ἐν τῷ Παναθ.] Sic Codd. A. B. legitur vero in περὶ Ῥητορικ. ά seu Platonica I. T. II. p. 5. ed. Oxon. STOEB.

4 Τὸ μὲν οὖν.] Non exstant haec quidem verba in Panathenaico. Sed illa p. 125. T. I. ejusdem sensus τοσοῦτο τῆς νίκης τὸ ἀξίωμα· ubi MS. τοσοῦτον. At leguntur περὶ Ῥητορικ. T. II. p. 11. ubi itidem additur τοσοῦτον. OUDEND.

5 Ἤγουν . . . . . ἀγῶνος.] Cod. A. τοῦ παρόντος ἀγῶν. in Cod. B. haec verba omnino non leguntur. STOEB.

6 Ἐν τῇ τρίτῃ] §. 9. at recte Cl. *Duker*. docet, non ibi παράκλησιν notare, sed τὴν τιμὴν τὸν λογισμὸν, ut bene Scholiastes, & idem quod ὅπερ ἀξιοῖ τις, ut mox exponit, & firmat alio *Thucydidis* loco. Τῇ abest Leid. pr. & Ed. Rom. OUDEND. Pag. 178. A.

7 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. I. pag. 44. fin.

8 Τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς.] Locus exstat lib. I. §. 69. ubi rectius Scholiastes σεμνολόγημα. OUDEND.

9 Ἡ τιμή.] *Euripid.* Hec. vs. 293.

10 Ἀξίωμα.] Ita etiam dicitur ἀξίωσις. Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 14. DRAEK.

11 Ἀξιώσει.] Lib. II. pag. 143. A. ubi πρὸς ὀργήν τι ἀντειπεῖν. WITTER.

12 Πρὸς ὀργὴν ἀντειπεῖν.] L. II. §. 65. ubi additur τι, quae vocula tamen deest etiam apud *Aristid.* T. II. p. 121. OUDEND.

13 Καὶ Ἀριστ.] Cod. B. hunc locum non habet; vid. p. 128. ubi locum *Thucyd.* citat. STOEB.

14 Ἔστι δὲ ἀξίωσις καὶ.] L. cum MSS. Leidd. ἔστι δὲ καὶ ἀξ. OUD.

15 Θουκυδ.] Sic MSS. A. B. vid. pag. 161. A. post μηδένα ὄχλον

¹ ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδένα ὄχλον Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν. ἀξίωμα δὲ παρὰ ² φιλοσόφοις, ἡ λεγομένη κοινὴ ἔννοια. οἷον, ἀξιοῦσι πάντες, σφαιροειδῆ τὸν οὐρανὸν εἶναι.

³ ἈΞΙΩΤΕΡΟΝ εἴπῃς, οὐ πλείονος τιμῆς ἄξιον. κοινότερον γάρ· ⁴ οὐδὲ εὐωνότερον. ἔστι δὲ καὶ ἀξιώτερον τὸ δικαιότερον, ⁵ ὅπερ ἐστὶ κρεῖττον ⁶ τοῦ δικαιότερον. ⁷ ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ⁸ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἄμφω δόκιμα. οἷον, ἄξιος ⁹ ἐγκωμίων, καὶ δίκαιος ἐγκωμίων.

ἈΞΟ-

ὄχλον lege Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοπονν. STOEBER.

1 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] MSS. Leidd. Edd. Rom. Vasc. carent vocula τῇ. Sed ita & p. 17. ἐν τετάρτῃ & saepissime. Est autem §. 88. ubi post ὄχλον additur Ἀθηναῖοι ὄντες. Ceterum corrigendus ex hoc *Thomae* articulo est *Phavorinus*, qui sua hinc hausit & contraxit, retinetque οἷον, pro quo *Bentzel.* ὅθεν. OUDEND.

2 Φιλοσόφοις.] Leid. pr. τοῖς φιλ.

3 Ἀξιώτερον εἴπῃς, οὐ πλείονος τιμῆς ἄξιον· οὐδὲ εὐωνότερον.] Ἄξιον Atticis est τὸ εὔωνον, id *quod vili pretio emitur. Aristoph.* Equit. p. 342. τὸν καυλὸν ἄξιον γενόμενον, *caulem parvo venalem factum.* Idem eadem Fab. pag. 327. Οὐ πώποτε ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. ubi Schol. Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Recte itaque docet *Thom.* si Attice velimus loqui, dicendum esse ἀξιώτερον, non εὐωνότερον. BOS. Vid. not. ad *Polluc.* VII. p. 692. *Xenoph.* Ἑλλ. lib. IV. p. 398. Κυροπ. lib. III. p. 61. Ἀναβ. lib. VII. p. 316. & 591. *Lucian.* T. II. p. 58. conf. *Suidas* V. ἄξιος & ἄξιον, ἀξιώτερος. *Jensius* Lect. *Lucian.* p. 235. *Hesych.* V. ἀλώνητος & ἔνδικον. WITTER.

4 Οὐδὲ εὐωνότερον.] Vide *Suidam* in ἀξιώτερον. Desunt haec ad ὅπερ in Leid. pr. OUDEND.

5 Ὅπερ ἐστί.] Ed. Rom. ὅπερ ἐστί.

6 Τοῦ δικαιότερον.] MS. Oxon. δικαιοτέρου. Leid. pr. τὸ, qui caret ἐστι. OUDEND. MS. B. τοῦ δικαιοτέρου.

7 Ἰστέον δέ.] Leg. Ἰστέον. In MS. A. non est δὲ, sed in B. STOEBER.

8 Τὰ ἁπλᾶ καὶ ἄμφω.] Melius forte τὰ ἄμφω. IDEM.

9 Ἐγκωμίων.] Sic *AElian.* V. H. II. 27. ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων, *quae admiratione digna sunt.* Cujus autem ea sint auctoris verba δίκαιος ἐγκωμίων, ne conjectura quidem assequi possumus. Videtur tamen

[1] ἌΞΟΝΕΣ τετράγωνοι ὄντες, εἶχον [2] ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους. κύρβεις δὲ [3] τρίγωνοι οὖσαι, εἶχον δημοσίους νόμους, καὶ ἱεροποιΐας.

[4] ἈΟΙΚΗΤΟΝ, τὸ μὴ οἰκούμενον· ἄοικον δὲ, τὸ [5] μὴ οἰκοῦν,

men ita proferenda esse phrasis δίκαιος ἐγκωμίων τυγχάνειν. Vid. *Lexica*. IDEM.

1 Ἄξονες & κύρβεις.] De horum differentia vide *Ammonium*, qui e nostro supplendus, *Harpocrationem*, *Suidam*, & Comment. Virorum DD. item *Scotti* Adag. aliosque passim. & *Salmas.* de Modo Usur. p. 98. OUDEND. Conf. *Ammon.* h. v. quem ex nostro supplendum putavit Cl. *Valckenaerius*. Qua quidem opera egere potius videtur *Pollux*, qui lib. VIII. §. 128. nullum, nisi quod inter figuram intercedit, discrimen profert. Quam levitatem Grammaticis tribuere non debuisset *Maussac.* ad *Harpocr.* voc. ἄξονες. siquidem in eorum numerum referendum cum Nostro *Ammonium* censet. Adde *Harpocr.* voc. Κύρβεις, & ad eum Cl. *Vales.* notas. STOEBER.

2 Ἰδ. νόμους.] Ultima vox deest in Oxon. sicut & abest ab *Ammonio*; ubi V. *Valken.* OUDEND.

3 Τρίγωνοι οὖσαι.] Cod. B. τρίγων. ut & τετράγων. Masculino genere h. v. efferre solent Atticorum nonnulli. vid. *Hellad.* p. 965. B. *Synes.* pag. 197. D. *Laërt.* p. 11. E. & ibi *Menag.* conf. *Phavor.* p. 1134. l. 43. & *Clar. Vir.* Not. ad *Polluc.* l. supr. cit. STOEBER.

4 Ἀοίκητον.] Vocem usu tritam nemo negaverit; ut enim de *Herodoto* taceamus, illam reperias apud *Lucianum* T. II. p. 652. & 697. *Joseph.* p. 805. *Plut.* T. I. p. 389. *Laërt.* pag. 201. &c. SALLIER. Ita bis hac voce usus *Aristid.* Panath. pag. 149. Oxon. μόνη μὲν δι' ἀρετὴν ἀοίκητος ἐγένετο . . . καὶ τὸ πρόσθεν ἀοικήτων &c. STOEBER.

5 Τὸ μὴ οἰκοῦν.] Id est, qui alicubi non commoratur, vel non est commoratus: atqui eo sensu adjectivum illud nunquam usurpatum esse meminimus; ἄοικος ab Atticis is dicitur, qui domo caret. Sic *Sophocl.* Trach. v. 305.

Ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
Χώρας, ἀοίκους, ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας.

Philoctetes apud eumdem Phil. v. 551. antrum, in quo degebat, vocat ἄοικον εἰσοίκησιν.

Ἰωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
Ἄοικον εἰσοίκησιν.

Ideo nempe, quod spelunca domus vix appellari posset. Occurrit etiam ἄοικος apud *Eurip.* Hipp. v. 1029.

κῦν, [1] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Ἀριστείδης· οὐ γάρ ἐστιν [2] ἔθνος, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐστιν, οὐδὲ ἄοικον ἐπὶ καιρόν.

[3] ἈΠΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩ͂, καὶ [4] ἀπαναιδεύομαι Ἀττικοὶ, [5] οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως.

ἈΠΑΝ-

Ἠτ' ἂν γ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλιτρόυμων χθόνα.

Ubi constat, illud adjectivum in eum cadere, qui patria & domo carere vult, si res aliter se habeat. Interea observare operae pretium erit, haecce verba ἄπολις, ἄοικος, in proverbium quodammodo abiisse: hinc Diogenes Cynicus apud *Laërt.* p. 146. εἰώθει γὰρ λέγειν τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι. εἶναι γοῦν ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος. Vide praeterea *Philonem* p. 46. cui alios complures addere facile foret. SALLIER.

1 Ἐν τῷ Παναθ. Ἀριστ.] Codd. A. B. Ἀριστ. ἐν τῷ Παναθ. Locus est T. I. p. 108. fin. Oxon. ubi pro ἔθνος leg. γένος, & pro οὐδὲ ἄοικον l. οὐδ' ἄοικον. pro ἐπὶ καιρὸν leg. ἐπὶ καιρῶν. quemadmodum etiam Codd. A. B. hunc locum exhibent. Inserendum post hanc §. ex Codd. A. B. Ἀπαιωρῶ Ἀττικοί· οἱ δὲ ἄλλοι σπαίρω. Sine sensu. Suspicor legendum: Ἀπαιωρῶ Ἀττικοί· οἱ δὲ ἄλλοι ἐπαιωρῶ. Prius ἀπαιωρῶ Atticum esse, ostendit ille *Hesiodi* versus Scut. Herc. v. 234.

Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.

STOBB. Recte legitur in Ἀσπαίρω.

2 Ἔθνος.] Locus est. p. 108. T. I. sed ibi vulgo γένος legitur, & pro ἐπὶ καιρὸν *in certum tempus* habetur ἐπὶ καιρῶν, quod vertunt *suo tempore*. Malim καιρόν. Ἄοικος πόλις pro ἀοίκητος tamen occurrit. V. *Steph.* Thes. Pro ἐπὶ καιρὸν una voce Leid. pr. ἐπίκαιρον. OUDEND.

3 Ἀπαναισχυντῶ.] Mens auctoris est, duo haec verba absque praepositione minus recte usurpari, quasi nempe parum Attica sint ἀναισχυντῶ, & ἀναιδεύομαι. Ad prius quod attinet, utramque vocem, scilicet ἀπαναισχυντῶ & ἀναισχυντῶ, apud Atticos scriptores reperiri, ex Lexicis manifestum est. Deinde vero ἀναιδεύομαι occurrit in *Aristophanis* Equit. v. 396. quare dubitari nequit, quin ea vox in Atticarum numerum pro suo jure venire debeat, tametsi *Thomas* aliter sentiat. SALLIER.

4 Ἀπαναιδεύομαι.] Ἀναιδεύομαι expurgatur a *Phryn.* p. 12. substituto Ἀδιαντεύομαι.

5 Οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως.] Errare Magistrum, vel ipsa Lexica evincunt. Eadem tamen fere habet in ἀπαυθαδίζομαι. Sed vide *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 22. Ed. *Pauw.* At deest οὐ a Leid. pr. OUDEND. In Cod. A. deest οὐ male. Damnat enim *Phrynichus*

[1] ἈΠΑΝΤΙΚΡΥ τοῦ δεῖνος, καὶ καταντικρὺ, λογογράφοι. Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς [2] Νικομήδειαν μονῳδίᾳ· ἀπαντικρὺ [3] τῆς νῦν οὔσης, μᾶλλον ἢ, τῆς οὐκ ἔτ' οὔσης. [4] ἀντικρὺ ἢ, ποιηταί· [5] ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς παρά τισι τιθέμενον, ἀμαθές.

[6] ἈΠΑΡΑΙ´ΤΗΤΟΝ, [7] οὐκ ἀπαράβατον.

[8] ἈΠΑΡΚΕΙ˙ κάλλιον, [9] ἢ ἀρκεῖ. [10] Σοφοκλῆς· [11] ἀπαρκούντως ἐμοί.

ἈΠΑ-

---

cbus quoque ἀναιδεύεσθαι simplex in voc. αὐθαδίζεσθαι. STOEB.

1 Ἀπαντικρὺ.] Vide *Nunn.* ad *Phrynichum* p. 80. SALLIER. *Ammon.* in Ἄντικρυς.

2 Νικομήδην.] Lege τὴν Νικομήδειαν cum MSS. Leidd. Verba autem haec leguntur in *Libanio* T. II. p. 203. OUDEND. Cod. A. Νικομήδειαν. Locus hic abest in Cod. B. & in *Phavor*. Legitur autem apud *Liban.* T. II. p. 203. A. ubi pro οὐκ ἔτ' οὔσης leg. οὐκέτ'. STOEB.

3 Τῆς νῦν οὔσης.] Cod. A. & Edit. Rom. post τῆς νῦν οὔσης punctum ponunt. STOEB.

4 Ἀντικρὺ.] Vid. *Phrynich.* pag. 82.

5 Ὁ δὴ ἄντικρυς.] Sic vulgo editur sine sensu; non enim vox ἄντικρυς vitiosa est. Sed restituendum est ex MSS. Leidd. & Edd. Rom. Vascos. ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς. Ait *Thomas*, ἀντικρὺ, quod *e regione* significat, si ponatur pro ἄντικρυς, quod notat διαῤῥήδην καὶ φανερῶς, vel αὐτίκα, διόλου, esse ἀμαθὲς, eosque, qui ita scribunt, ἀμαρτάνειν ait *Phrynichus*. quem V. pag. 194. Ed. *Pauw.* Item *Ammon.* in Differ. ac *Suidam*. Variant autem in accentuatione vocis ἄντικρυς vel ἀντικρύς. OUDEND. Cod. A. & Edit. Rom. ὁ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς. STOEBER. *Cyrillus* ἀντικρὺ, contra, e regione. ἄντικρυς, palam.

6 Ἀπαραίτητον &c.] Eadem *Phryn.* habet p. 56. Incertus apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* pag. 125.

Μόνη 'στιν ἀπαραίτητος ἀνθρώποις δίκη.

7 Οὐκ ἀπαραβ.] Videtur vir doctus in Ind. *Thucyd.* delere velle τὸ οὐκ. Sed male. *Thomas* vocem non explicat, sed ait, Atticis in usu esse primam, non posteriorem vocem; atque ita *Phrynich.* pag. 138. Ἀπαράβατον παραιτοῦ λέγειν, ἀλλ' ἀπαραίτητον· scil. λέγε· ut saepe contrariae significationis verbum per ellipsin subintelligendum relinquitur. V. ad *Caes.* B. G. lib. VII. c. 77. Frustra ergo locum tentat *Pauwius*. OUD.

8 Ἀπαρκεῖ.] *Euripid.* apud *Stobaeum* in Florilegio pag. 35. ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονῆς. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 35. c. VIII. εἰ μὲν ἐν ταῖς τοιαύταις ἐννοίαις ἀπηρκούμεθα. & l. c. pag. 132. οὐ γὰρ ἀπαρκεῖ δίκαιον εἶναι.

9 Ἢ ἀρκεῖ.] Attica vox, qua praeter *Sophoclem* etiam *Xenophon* usus est Scriptor in primis Atticus, ἤρκει μοι cum infin. seq. Ἑλλ. I, 15, 8. STOEBERUS.

ἈΠΑ΄ΤΗ, καὶ ἐξαπάτη. καὶ ἀπατῶ, καὶ ἐξαπατῶ.

1 ἈΠΑΥΘΑΔΙ΄ΖΟΜΑΙ κάλλιον, ἢ αὐθαδιάζομαι, καὶ ἀπαυθαδιάζομαι.

ἈΠΕ΄-

---

10 Σοφοκλῆς. ἀπαρκοῦντος ἐμοί.] Dubito, an in *Sophocle* id hodie inveniatur. Sed in Electra vs. 355. est: οὐ ζῶ; κακῶς μὲν οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι. In suo Codice tamen ἀπ. habere potuit *Thomas*; uti hodie apud *AElianum* vulgo ἀπαρκεῖν pro ἐπαρκεῖν legitur XVII. 45. Agens enim de tauris AEthiopicis, eosque invadere equorum, boum pecudumque greges dicens subdit: Οἱ τοίνυν νομεῖς ἀπαρκεῖν ταῖς ἑαυτῶν ἀγέλαις βουλόμενοι τάφρους αὐταῖς (immo vero αὐτοῖς sc. ταύροις) κρυπτὰς ἐργάζονται βαθείας, καὶ ταύταις αὐτοὺς ἐλλοχῶσιν. *Pastores igitur subvenire vel opem ferre suis gregibus volentes fossas profundas, illis occultas faciunt, & per eas iis insidiantur.* Videtis ἀπαρκεῖν, quod alioquin per *propulsare* posset exponi, licet tum potius genitivum ἀγελῶν adhibuisset, locum non habere. Ἐπαρκεῖν vero hoc sensu obvium est; quomodo in *Euripidis* exemplo. *AEl.* lib. V. An. 34. ξένοις τ' ἐπήρκεις. Oudend.

11 Ἀπαρκούντως.] Sic ἀπαναισχυντῶ. ἀποδειλιῶ. ἀποκνῶ. ἀπομάχομαι. Ἀπόνιπτρον. Ἀποσχεδιάζω. Ἀπαυθαδίζομαι. Hemst.

1 Ἀπαυθαδίζομαι.] Eadem, quae in aliis, sicuti monitum, obtinere solet, in hoc etiam verbo scribendi varietas; ut vix utra ratio tribuenda sit Atticis, decerni possit. Editur in *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 72. C. αὐθαδιάζεσθαι· Codd. praeferunt αὐθαδίζεσθαι· ubi quod notat *Schol.* editis consentiens p. 30. nonnunquam in bonam partem, multo saepius in malam accipi, verum est. Αὐθαδιάζεσθαι occurrit in *Sext. Emp.* P. H. I. p. 63. v. 11. invito *Salmasio*, qui reponit, αὐθαδιάζ. quanquam illud recte formetur ab αὐθάδεια. Αὐθαδίζεσθαι probat *Phrynich.* p. 12. rejecto ἀναιδεύεσθαι. Similis est scripturae diversitas in compositis: vide modo *Joseph.* de B. J. III. c. 7. 11. V. c. 4, 3. V. c. 9, 3 ne alia loca congeram; in quibus pro utraque lectione par paene librorum veterum numerus stat. Ad *Sozomeni* H. E. VI. p. 252. v. 12. ubi vulgatur ἀπαυθαδιάζεσθαι, *H. Valesius* notat, in Cod. Fuket. se scriptum invenisse ἀπαυθαδίζε[σθαι], additque, *similem errorem antea quoque notare memini:* errorem sane cur adpellet, nulla est causa. *Themistius* habet ἀπαυθαδίσασθαι Or. XXIII. pag. 290. C. apud quem altera scriptura perinde reperitur. Οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ *Suidas* suppeditat in V. Ἑταῖρε, & compositum a Lexicographis omissum καταυθαδισαμένου in V. Ἐπεντρυφήσαντος· qui locus ad Brennum Romanis obsidionem redi-

ἈΠΕΔΟΜΕΝ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀπεδώκαμεν.

[1] ἌΠΕΔΟΣ χώρα, ἡ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, καὶ μὴ πεδίον ἔχουσα. καὶ ἄπεδος ἡ ὁμαλὴ, καὶ οἷον [2] ὁμόπεδος. Ἡρόδο-

---

redimentibus insultantem pertinet: utroque noster ille Cod. L. B. adsentitur. Contra praeter *Plat.* Apol. p. 26. F. 28. C. ἀπαυθαδιαζομένους *Plutarchus* adhibuit tum alibi, tum in Ἐρωτ. p. 766. C. Formam activam, quae ab *Hesychio* & *Suida* non est praeterita, multo rariorem usurpat *Simplic.* ad *Aristot.* de Coel. f. 118. a. v. 35. Λέγει τοίνυν ταῦτα ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἀπαυθαδιάζων τῷ ἀξιώματι τῶν εἰρημένων. In his pluribusque aliis utrum scriptores ipsi dederint, ob membranarum dissidium pro certo constituere non licet. Verum ex forma futuri Attica ἀπαυθαδιεῖσθαι liquidissime constat, *Philostrato* placuisse ἀπαυθαδίζεσθαι, Ic. I. pag. 779. v. 17. neque aliunde oriri possunt *AEschyli* αὐθαδίσματα in Prom. V. v. 963. quae Schol. α. interpretatur κενοδοξίας καὶ ὑπερηφανίας καὶ ἀναισχυντίας. β. κομπάσματα· quare *Thomae* praeceptum minime repudiandum censeo. Eminet autem in his verbis apud Veteres significandi virtus elegans, & multiplici structurae modo variata, quam accuratius exponere non est hujus loci. HEMST. Statim MS. Leid. pr. αὐθαδίζομαι, non αὐθαδιάζ. Nugatur *Thomas*; rectius *Phrynich.* αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ αὐθαδιάζ. A MSS. Leid. sec. & Oxon. absunt καὶ ἀπαυθαδιάζομαι. Sed V. omnino *Phavor.* qui dicit ἀπαυθαδιάζομαι κάλλιον &c. OUD. Attamen illud verbum hactenus nobis vidisse non contigit: aliter de duobus aliis, de quibus ibi *Thomas*, se res habet, utrumque enim occurrit apud *Platonem*, ut constat ex *Stephano*: minime igitur audiendus grammaticus noster. SALLIER. Rarissime obvium prae altero, quod ei minus placet, sed quod praeter *Aristaenetum*, *Basilium* & *Heliodorum* habet *Arrianus* p. 261. *Themistius* Orat. X. p. 131. D. pag. 135. A. ABRESCH. Est apud *Joseph.* p. 841. E. 912. A. conf. *Suid.* h. v. Cod. B. ἀπαυθαδίζομαι κάλλιον, ἢ αὐθαδιάζομαι· cetera desunt. Ἀπαυθαδιάζω etiam legitur apud *Joseph.* pag. 928. C. ἐξαπαυθαδιάζω apud Eund. pag. 541. STOEB. Conf. Cl. *Abresch* Lect. *Aristaenet.* L. II. p. 314.

1 Ἄπεδος χώρα . . . . καὶ ἄπεδος ἡ ὁμαλὴ, καὶ οἷον ὁμόπεδος.] Lege ὁμόπεδος. BOS.

2 Ὁμόπεδος.] Cum *Bosio* & alio viro docto sic corrigente ad marginem, malo ὁμόπεδος. atque ita MSS. Leidd. Oxon. & Vasc. OUDEND. Lege ὁμόπεδος ex Codd. A. B. & Ed. Rom. conf. Not. Var. ad *Thucyd.* p. 499. n. 69. STOEBERUS.

¹ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· ἡ δὲ ἄλλη Μηδικὴ χώρη ἐςὶ πᾶσα ἄπεδος. ² καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι.

³ ἈΠΕΙΚΟΤΩΣ, καὶ ἀπεοικότως. Θουκυδίδης ⁴ ἐν τῇ ἕκτῃ· οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως.

⁵ ἈΠΕΙΛΩ͂ οὐ μόνον ἐπὶ ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχοῦμαι. Ἀριςοφάνης ⁶ ἐν Πλούτῳ· ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον, ἠπείλησ' ὅτι. καὶ ⁷ Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· μιμνήσκου δὲ ὧν ἠπείλεις ἐξιών.

ἈΠΕΙ-

---

1 Ἡροδ. ἐν τῇ πρώτῃ] Cap. 110 Ante ἄπεδος addidi ex MSS. Leid. pr. & Oxon. ἐςὶ πᾶσα. Sic enim & *Herodotus* OUDEND. Clio cap. 110. p. 47. ubi ἡ δὲ ἄλλη Μηδικὴ χώρη ἐςὶ πᾶσα ἄπεδος. Addi huic potest *Xenoph.* p. 776. l. 9. & 783. l. 24. conf. *Suid.* voc. ἄπεδα & ἄπεδον. WITTERUS.

2 Καὶ Θουκυδ. ἐν τῇ ἑβδ.] §. 78. Citatur etiam a *Suida*, & *Phavorino*, ubi male πεδίον ἄπεδόν τι. OUDEND. Lib. VII. p. 543. B. ad quem locum Schol. Ἐς χωρίον ἄπεδόν τι.] ὁμαλὸν, ὁμόπεδον. ὡς καὶ ἄλογος, ἡ ὁμόλεχος. WITTER. Leid. pr. ἐς χ.

3 Ἀπεικότως . . . . Θουκυδ. ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 448. B. conf. *Phavor.* voc. ἀπεοικέναι. WITT. Cod. A. hunc locum non agnoscit. STOEB. Ed. Vascos. καὶ ἀπ. cum Leid. pr. & Rom.

4 Ἐν τῇ ἕκτῃ] §. 55. desunt de more in Oxon. OUDEND.

5 Ἀπειλῶ.] Minandi sensu saepius haec vox occurrit apud *Aristidem*, ut T. II. p. 148. τῶν ἐμπλέοντων ἀπειλούντων. Idem ἀπειλεῖν ἀπειλὰς dixit Panathen. p. 116. STOEBER.

6 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 88. quo quidem in loco MS. B. pro γὰρ legit δέ. Vereor tamen, ut haec *Aristoph.* verba *minandi* potius, quam *jactandi* significatione sint accipienda. conf. Schol. ad h. l. IDEM Vs. 88. Caret Oxon.

7 Λιβαν.] Est hic locus ex Epist. MSS. 108. quae est 84. apud *Wolf.* p. 264. ubi tamen non legitur ὧν ἠπείλεις, sed ὧν ἔλεγες. *Thomam* igitur nostrum aliter legisse credendum, vel hoc testimonium loco movendum est. Magis huc facit *Homeri* ille locus Iliad. Θ. vs. 150.

Ὥς ποτ' ἀπειλήσει — —

Sic aliquando gloriabitur.

Ad quem locum *Schol.* ἀπειλήσει, καυχήσεται, κομπάσει. σημαίνει δὲ ἡ λέξις πλείονα· ἐπὶ καυχήσεως μὲν, ὡς νῦν· ἐπὶ δὲ εὐχῆς, ὡς ἐν ἐκείνοις, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι· ἐπὶ δὲ ὀργῆς, ὡς ἐν τῷ, Ἠπείλει κἀκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. Ex quo sua compilasse videtur *Etymol.* M. quem vide. Passiva vox

1 ἈΠΕΙΠΑΜΗΝ κάλλιον, 2 ἢ ἀπεῖπον.

3 ἈΠΕΙΡΑΤΟΣ κάλλιον, 4 ἢ ἄπειρος. ἔστι δὲ τῶν τριῶν γενῶν, Ἀριστείδης ἐν τῷ 5 Παναθηναϊκῷ· 6 ὡς προεικτέθειται

---

vox ἀπειλοῦμαι alias easque diversas significationes induit. Significat enim modo *minis deterreor*, ut apud *Xenophont.* Sympos. p. 885. B. οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις: modo *compelli*, *redigi*, cujus quidem usus *Herodoto* maxime familiaris est, ut, ἄνδρας εἰς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας Uran. c. 109. p. 498. & οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἀπειληθέντες ἐς στεινόν, *in arctum redacti.* Calliop. c. 33. p. 527. quo sensu alias saepius κατειλεῖν apud eundem. vid. *Portus* h. v. STOEBER. Conf. Cel. *D'Orville* Animadv. ad *Charitonem* lib. VIII. cap. 2. pag. 665. Ceterum verba ἐν ἐπιστολῇ ignorat Oxon.

1 Ἀπειπάμην.] Sic lege in *Moeride* pro ἀπεῖπα. Hic autem rectius videtur, quod huic articulo praecedit in Oxon. Leid. MSS. καὶ ἀπειπάμην καὶ ἀπεῖπον. Utrumque enim Atticis in usu est. OUDEND.

2 Ἢ ἀπεῖπον.] Minus recte, ut ostendunt haec *Isocratis* p. 59. ἴσως δὲ τόλμας πράξαντες οὐχ ὁμοίως ἐχρήσαντο ταῖς τύχαις, ἀλλ' οἱ μὲν διεφθάρησαν καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον. Occurrit eadem loquendi ratio pag. 249. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τῶν βαρβάρων κινδυνεύων οὐκ ἀπεῖπεν. SALLIER. Exempla a Cl. *Sallierio* producta contrarium omnino suadent.

Jubent autem emendare hanc periodum MSS. Cod. A. ita legit: καὶ ἀπειπάμην καὶ ἀπεῖπον. Cod. vero B. omisso καὶ hanc §. a praecedente ἀθήναζε, quem ad modum res ipsa postulat, distinguit. Vascos. autem ex illa §. τὸ κάλλιον ἢ repetendum putavit: quem secutus Callierg. unde natus error. *Hesych.* ἀπείπατο, ἠρνήσατο. ἀπεῖπεν, ἠρνήσατο. Unde utrumque dici liquet. STOEB. *Philostratus* Vit. Apoll. lib. II. c. 16. p. 67. καὶ πεισθέντες τοῦ ἀπειπόντος. *Lysias* Or. adv. Eratosth. p. 190. ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τὸν κατήγορον ἀπειπεῖν.

3 Ἀπείρατος.] Rhetor MS. ὡς καὶ νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ χαλεπῶν ἀπείρατοι μένοιεν.

4 Ἄπειρος.] *Heliodor.* lib. II. p. 66. *Isocrat.* ad Demon. p. 53. & ἀπείρως idem p. 61. ad Nicocl. p. 69. *Eurip.* Or. vs. 25. DRAEK. *Aristides* p. 187. verum unde habeat *Thomas* illud ὡς προεικτέθειται videndum. An forsan scripserat ὡς προεικτέθειται, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐστι γένος οὐδέν. An de suo addidit ὡς προεικτέθειται, pro eo quod apud *Aristidem* habetur, ὡς ἔπος εἰπεῖν. ABRESCH. Male Oxon. ἄπορος.

5 Παναθην.] Lege Παναθην. T. I. p. 108. ubi leg. ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐστιν. STOEB.

6 Ὡς προεικτέθειται.] Glossatoris videntur esse verba, quia hic

ται, ὃ τῆς πόλεως ἀπείρατόν ἐστιν.

ʼΑΠΕΙ'ΡΗΤΑΙ κάλλιον, ἢ ἀπηγόρευται.

[1] ʼΑΠΕΙΣΙΝ ʼΑττικοὶ, [2] οὐκ ἀπελεύσεται. [3] καὶ ἀπῆν, οὐκ ἀπήμην· κοινὸν γδ.

[4] ʼΑΠΕ'ΚΤΟΝΑ κάλλιον, [5] ἢ ἀπέκτεινα. [6] ἀπέκταγον δὲ ἀδόκιμον πάντη.

ʼΑΠ-

---

hic locus a *Thoma* jam citatus est in V. ἀοίκητον. Est in *Arist.* T. I. p. 108. ὅ τε δὲ τῆς πόλεως &c. OUDEND. Supra in ἀοίκητον. Caeterum vox ἄπειρος non est rejicienda penitus. Qua quidem praeter *Demosth.* & *Isocrat.* ipse etiam qui a nostro citatur *Aristides* usus est Panath. p. 93. ubi ἀλλ' ὥσπερ πελάγους ἀπείρου, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐχ ὁρίζοντος, ἕκαστος ὅσον καθορᾷ, τοῦτο θαυμάζει κ. τ. λ. ubi πέλαγος ἄπειρον ipsi est mare immensum, quod oculis quisquam metiri nequit. In cujus rei gratiam addit καὶ οὐχ ὁρίζοντος, ἀντὶ οὐ παρέχοντος ὅρον διὰ τὸ ἄπειρον καὶ πολὺ μῆκος αὐτοῦ· ut habent Scholia, quae feruntur, Sopatri Apameensis. ʼΑπειρος contrarium esse docet τῷ ἐπισαμένως *Pollux* lib. V. §. 145. *Hesych.* ʼΑπείρητος, ἄπειρος. nisi forte ἀπείρατος hic legendum. Sed nihil immutandum puto, conf. *Suid.* in ἀπείρατος. ἀπείρατος ἀπείρητος. Variat autem vocis significatio, prout eam vel a πεῖρα, vel a πέρας deducendam quis putaverit. Vid. *Etym.* voc. ἄπειρος. STOEB.

1 ʼΑπεισιν . . . . καὶ ἀπῆν.] Confudit ἀπιέναι abire & ἀπεῖναι abesse. ABRESCH. Conf. *Phrynich.* voc. ἀπελεύσομαι. & voc. ἤμην. Add. *Kuster.* ad Plut. v. 70. WITT. V. *Moer.* & *Phryn.* p. 12. Ed. P.

2 Οὐκ ἀπελεύσεται] Minus Attice igitur *Dio* Chrys. qui Or. 33. pag. 410. ea voce utitur; ἀλλ' ἀπελεύσεσθε ἀγανακτοῦντες καὶ λεληρηκέναι με φάσκοντες. SALL. Quod tamen reperitur apud *Joseph.* pag. 964. B. ubi ἀπελεύσεσθε. Sic apud *Liban.* p. 634. C. cum ἄπειμι, tum etiam ἀπέρχομαι occurrit. WITTER. *Chion* epist. ad Plat. εἰ καταλύσας τὴν τυραννίδα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελεύσομαι.

3 Καὶ ἀπῆν.] Vid. *Phryn.* voc. ἤμην. *Moer.* voc. ἦν. *Joseph.* ἤμην habet p. 1025. *Liban.* T. I. p. 923. A. 935. B. WITT.

4 ʼΑπέκτονα.] *Liban.* T. I. p. 810. C. 852. C. Corrigendus *Phavorinus*; qui ἀπέκτακεν (l. ἀπέκτονεν) ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν. Add. Idem voc. ἀπέκτονα. *Suid.* voc. ἀπεκτόνηκε IDEM.

5 Ἢ ἀπέκτεινα.] Utitur tamen *Lysias* Or. II. pag. 153. τὸν ἀδελφὸν γάρ μου, ὥσπερ καὶ πρότερον εἶπον, ʼΕρατοσθένης ἀπέκτεινεν. Occurrit & p. 154. ὅτι δὲ συλλαβὼν ἀπέκτεινας, οὐκ οἴει ἐμοὶ καὶ τούτοισι δοῦναι δίκην. SALLIER. Quo tamen praeter *Lysiam* a Clar. *Sallierio* allegatum,

usi

[1] ΑΠΕΧΩ τὴν χάριν κάλλιον, ἢ λαμβάνω. [2] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀπέχω τὴν χάριν, Καρνᾶς ἱκέτης μου γίγονεν.

Οὐκ ἐρεῖς [3] ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΑΙ ἡμέραι, [4] ἀλλὰ [5] ἀποφράδες μόνον· εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ, [6] ἐν ἐπιστολῇ, [7] ἀποφρὰς ἄνθρωπος, ἤτοι ἀποτρόπαιος καὶ ἀπηγορευμένος.

ΑΠ-

---

usi sunt *Plato*, *Xenophon*, *AElianus*, quem vide Var. Hist. lib. V. c. 8. c. 17 VI, 12. VIII, 9. Pollux p. 1309. ἀπέκτειναν *Aristid.* T. II. p. 57. STOEBER.

6 Ἀπέκταμεν δὲ, ἀδόκιμον πάντη.] *Moeris* tamen Ἀπέκτονεν Ἀττικῶς. Ἀπέκτανεν Ἑλληνικῶς. An leg. ἀπέκτεινεν, ut hic? sed vide *Phavor.* OUDEND.

1 Ἀπέχω τὴν χάριν.] Ita Comicus, cujus nomen ad nos non pervenit, in Excerpt. Grot. pag. 911.

Εἰ μνημονεύεις εὖ παθὼν, καὶ φιλεῖς τέ με,
Ἀπέχω πάλαι, Φίλινε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν.

SALLIER.

2 Συνέσιος.] Epist. 14. pag. 172. C. *Phavor.* ita: ἀπέχειν καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν, ὡς τό· ἀπέχω τὴν χάριν. WITTER.

3 Ἀπηγορ. ἡμέραι.] Cod. B. ita: Ἀποφράδες ἡμέραι μόνον οὐκ ἀπηγορευμέναι. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ ἐν Ἐπιστολῇ. Post nova incipit §. Ἀποφρὰς ἄνθρωπος ἤτοι &c. STOEB.

4 Ἀλλά.] Leid. pr. ἀλλ'.

5 Ἀποφράδες.] Sic Grammatici passim. Vide Collectanea in *Hesych.* ad hanc vocem. OUD.

6 Ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. 79. Hae voculae rursus non comparent in Oxon. qua de frequenti omissione monebo nihil amplius. OUDEND.

7 Ἀποφρὰς ἄνθρωπος.] Apud *Synes.* p. 224. C. add. p. 148. C. *Liban.* T. II. p. 451. D. *Aristid.* p. 65. a. lin. 23. *Dio* p. 385. C. ἀποφρὰς ἡμέρα *Lucian.* Timon. T. I, p. 120. add. Idem in ψευδολογ. T. III. pag. 597. ubi contra insulsum Sophistam, qui vocis hujus usum reprehendebat &, eam e civitate Attica eliminare cupiebat, acriter disputat. Quid autem sit ἀποφρὰς, Idem explicat p. 610. βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα κ. τ. λ. Add. *Schol. Lucian.* T. I. p. 5. ubi pro εἰσηγοῦμ. πάντες l. πάντως vel παντὸς . . . οἱονεὶ ὁ δὲ l. οὐδὲ, φράσαι τις, forte τινί. Idem *Schol.* ad libr. περὶ τῆς ἀποφρ. T. II. p. 401. ubi pro ἱστορίας τοιάς δε (l. τοιᾶς δε) . . . . . ἐξηγοῦ γοῦν αὐτῶν (l. αὐτοὺς) conf. & *Hesych.* voc. μιαραὶ ἡμέραι. WITT. *Timaeus* Soph. in Lex. *Plat.* MS. Ἀποφράδες ἡμέραι· ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν, ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. STOEBERUS.

1 'ΑΠΗ'ΛΛΑΞΕΝ ὁ δεῖνα τῶ κακῶν κάλλιον λέγειν, 2 ἢ ἀπηλλάγη. καὶ ἀπαλλαξείοντες, ἢ ἀπαλλάξειν μέλλοντες. 3 Θουκυδίδης· ἀπαλλαξείοντες ὂ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ γελασείοντες, καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ ἀπαλλάττω τὸν δεῖνα μέμψεως, ἤτοι ἐλευθερῶ. καὶ ἀπαλλάττω, 4 τὸ ἀπάγω καὶ ἀφίστημι. 5 Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀθηναίους, ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης· ὅτε Παυσανίαν μὲν ἀπαλλαξάντων, ἡμᾶς δὲ ἑλομένων συνεχώρησαν αὐτοί. καὶ ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ τῆς συμμαχίας πρώτῳ· 6 Λακεδαιμονίων ὑποσπόνδους ἀπηλλάξαμεν.

7 'ΑΠΗ'ΝΗ, 8 ἐπὶ ἵππων· ἅμαξα, ἐπὶ βοῶν.

Οὐ

---

1 Ἀπήλλαξεν.] *Antiphon* Or. I. p. 17. Draek. *Lysias* de Caede Eratosthenis p. 93. Ed. *Stephani*. ταῦτα εἰποῦσα, ὦ ἄνδρες, ἐκείνη μὲν ἀπηλλάγη. Torren. *AEsch.* Prom. Vinct. vs. 749. τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην. & alii multi in Lexicis. *Aristides* T. II. p. 65. Καὶ ἐν τῷ πρὸς Θηβ. p. 238. unde *Thomas* emend. Abresch. Conf. Indic. Atticum *Lysiae* subjunctum. *AElian.* V. H. lib. XII. c. 1. περιεργείας ἀπήλλακτο.

2 Ἢ ἀπηλλάγη.] Idem de futuro ait *Moeris*, at vide *Stephani* Thesaurum, *Suidam* & *Thucyd.* Ind. Sic & ἀπηλλάγη pro *abiit* apud alios, & *AEl.* lib. XIII. V. H. c. 3. &c. Oudend.

3 Θουκυδίδης.] Lib. I. §. 95.

4 Τὸ ἐπάγω.] Lege ἀπάγω. Hemst. Recte *Normann.* margini allevit ἀπάγω: atque ita etiam *Jensius* & socer meus. Et patet ex seqq. exemplis. Oudend. Quam emendationem Vir. Clar. firmant Codd. A. & B. & itidem orae exemplaris sui adscripserat *H. Junius.*

5 Ἀριστείδης.] T. I. p. 395. ubi ὑμᾶς, & sic etiam Codd. A. B. & MSS. Leidd.

6 Λακεδαιμονίων.] Vulgo T. I. p. 486. Λακεδαιμονίους. Sed praestat *Thomae* lectio, si vera esset: sed MSS. Leidd. quoque ους. Oudend. T. I. pag. 486. ubi Λακεδαιμονίους, cui lectioni subscribunt etiam Codd. Regii. Stoeber.

7 Ἀπήνη.] Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in lavacr. Pallad. vs. 3. Draek. Conf. Nostr. infra V. ἅρμα. *Hesych.* & *Phavor.* V. ἀπήνη. Legitur apud *Synes.* p. 145. *Niceph.* p. 404. A. & alios: quos inter *Polyb.* cujus fragmentum citat *Suid.* V. ἀπήνη. Witter. Adde *Homer.* Iliad. Ω. vs. 324. & 718. *Hesiod.* Scut. vs. 273. ubi *Tzetzes* ἀπήνην & ἅμαξαν conjunxit: unde pari passu has voces ambulasse constat. Stoeber.

8 Ἐπὶ

1 Οὐ μόνον ἈΠΟΓΝΩΣΙΣ, ἀλλὰ καὶ ἀπόγνοια. 2 Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ· ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ 3 ἄλλό τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

ἈΠΟΔΕΙΛΙΩ 4 δοκιμώτερον, 5 ἢ δειλιῶ.

ἈΠΟΔΕΧΟΜΑΙ, καὶ 6 αἰτιατικῇ, καὶ γενικῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ 7 πρὸς Ἀλέξανδρον, περὶ τῶν συνθηκῶν· ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὦ 8 Ἀθηναῖοι, 9 σφόδρα τῶν τοῖς ὅρκοις, καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Πλάτων 10 ἐν Φαίδωνι· οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ, οὐδὲ ὥς. 11 καὶ Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· καὶ ἡμεῖς ἀπο-

---

8 Ἐπὶ ἵππων.] Accuratius scripsisset, ἐπὶ ἡμιόνων. Homerus Il. Ω. & Od. Ζ. ἀπήνην saepius usurpans eandem vocat ἄμαξαν ἡμιονείην. Ἄμαξα generale vocabulum inservit apud Grammaticos explicandae priori: proprie tamen est plaustrum rusticum bobus junctum: vid. *Liban.* T. I. 174. D. 175. A. idcirco ἀμαξηλάτης, ζευγηλάτης, βοηλάτης inter se permutantur. De ἀπήνη plura dabunt *Sam. Bochart.* Hieroz. P. I. lib. II. c 19. & *Joh. Scheffer.* de *Re Vehic.* II, 17. pag. 220. 250. Hemst. Vide ad *Hesych.* Ex nostro sic *Phavorin.* Oudend.

1 Οὐ μόνον ἀπογν.] Cod. B. ἀπόγνωσις καὶ ἀπόγνοια.

2 Θουκυδ.] Pag. 231. D. conf. Suid. V. ἀπόγνοια.

3 Ἄλλό τι.] Codd. A. & B. ἄλλ' ἔτι.

4 Δοκιμώτερον.] Est *Blancardi* inventum. Non in MSS. nec Edd. Vett. ut & in κοινῷ. Oudend.

5 Ἢ δειλιῶ.] Vera sunt, quae ibi ait *Thomas*; illud enim verbum a paucis usurpatum reperias; qui eo usus sit occurrit *Diog. Laërt.* p. 50. ὑμεῖς δὲ οἱ φιλόσοφοι δειλιᾶτε. Legas equidem apud Scriptores sacros; sed eos omnes barbare locutos esse obscurum est nemini: illos secutus est *Greg.* Nyss. T. II. p. 70. & 1013. Sallier.

6 Αἰτιατικῇ.] *Isocrat.* ad Demon. p. 50. 54. 57. 58. notat autem ἀσπασίως δέχομαι. vid. *Moschopul.* ad *Homer.* Iliad. B. vs. 133. p. 159. Draek.

7 Πρὸς Ἀλ. περὶ τῶν &c.] Lege hic & in *Phavorino* (qui initio addit ὁμολογῶ) περὶ τῶν πρὸς Ἀλεξ. Oratio enim de foedere non est ad Alexandrum, sed ad Athenienses de foedere cum Alexandro. Exstat p. 163. Oudend.

8 Ἀθηναῖοι.] Demosth. ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

9 Σφόδρα τῶν.] Cod. A. τῶν.

10 Ἐν Φαίδωνι.] T. I. pag. 96. E. Ed. Serr.

11 Συνέσιος.] Pag. 161. C. adde *Isocr.* p. 6. *Liban.* T. I. p. 567. B. Witter.

I Απο-

ἀποδεχόμεθα [1] λέγοντος.

[2] ἈΠΟ' τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται, ἤγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. [3] Φιλόστρατος· ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος. [4] ὡσαύτως καὶ [5] ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας [6] λέγει [7] καὶ τὸ, ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πεφυκότος.

[8] ἈΠΟ'ΔΟΣΙΣ ἀψύχου. Ἰουλιανὸς [9] ἐν ἐπιστολῇ· [10] ἀποδέδω-

---

[1] Λέγοντες.] Rescripsi λέγοντος, ut *Synesii* sensus, & Nostri scopus postulat; atque ita recte editur in MSS. Leidd. & *Phavorino*. Ἀπεδεχόμεθα in Inperf. est apud *Synes*. OUDEND. Cod. uterque Reg. λέγοντος.

[2] Ἀπὸ τοῦ διακειμένου &c.] Eleganter dicitur ἀπὸ τοῦ διακειμένου pro *sincere*, *ex animo*, *sine dolo*. pro eodem *Polyb*. & *Dionys*. Halic. dixerunt: ἀπὸ τοῦ κρατίστου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου, vid. *Paul. Leopard*. Emend. I. 21. Caeterum verba, quae hic apud *Thomam* in fine leguntur, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας λέγει· Καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ διατιθ. &c. hoc modo sunt legenda, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγει καὶ τὸ, ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πεφυκότος: i. e. similiter & eadem significatione dicit (*Philostratus*) ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου, & ἀπὸ πεφυκότος. BOS.

[3] Φιλόστρατος.] In vita Adriani p. 396. Ed. Ol. OUDEND. Vit. Soph. II. p. 586. ubi διακειμένου τε καὶ. STOEBER.

[4] Ὡσαύτως καὶ.] Deest καὶ in A. & B.

[5] Ἐπὶ τῆς σημασίας.] Abest καὶ a MSS. Leid. & Ed. Rom. & Vasc. quae recte addunt αὐτῆς, ut bene conjecit *Bos*. OUDEND. A. B. & Rom. τῆς αὐτῆς σημασίας. STOEBERUS.

[6] Λέγει καὶ τὸ.] Pessime haec distinxerat *Blancardus*; jam capies auctoris mentem, quamvis & melius videatur λέγε, ut est in MSS. Leidd. τὸ non comparet in MS. sec. OUDEND. Cod. A. λέγε. B. λέγεται.

[7] Καὶ τὸ ἀπό.] Codex B. καὶ ἀπό. Melius καὶ τὸ, Ἀπὸ διατιθ. STOEBERUS.

[8] Ἀπόδοσις.] Redditio, quam vocem tum locum habere *Thomas* contendit, cum de inanimis sermo est. Quam vere, ostendunt haec *Luciani* T. I. p. 376. τοῦτο ἦν πως κερδώδειλος ἁρπάσῃ πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον βρέφος, κἀτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, ὡς φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι. Eodem sensu hancce vocem usurpat *Heliod*. AEthiop. lib. V. p. 222. τί δὲ οὐ μέλλεις, inquit, φιλανθρωπίας οὐδὲν ἀπολείπειν, ἀλλὰ φθάνων τε τὰς ἡμετέρας παρακλήσεις, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς θυγατρὸς αὐτεπάγγελτος ἐπινεύων. SALLIER.

9 Ἐν

ποδέδωκας Ἀριστοφάνει τὰς ἀμοιβάς. ἀποκατάστασις δὲ, 1 ἐμψύχου ἀγομένου.

2 ἈΠΟΔΡΑ'Σ, ἐκ ἀποδράσας. ὡσαύτως δὲ 3 ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν ἑνικῶν, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, οὐ 4 ἀπέδρων. Σοφοκλῆς 5 ἐν Αἴαντι· ἀλλ' ὅτι γὰρ τὸ νῦν 6 ὄμμ' ἀπέδραν.

ἈΠΟ-

---

9 Ἐν ἐπιστολῇ.] Quae hodie non exstat inter opera. Sed vide eam in *Libanii* Epistolis per Cl. *Wolfium* editis post Ep. DCLXX. p. 321. OUDEND.

10 Ἀποδέδωκας.] Codex B. ἀπέδωκας.

1 Ἐμψύχου ἀγομένου.] Apud *Ammonium* ἐμψ. καὶ ἀγομένου. ubi καὶ videtur delendum, uti hic statim ante ἀπέδραν e Leid. pr. nam male abest post eam vocem a Leid. sec. OUDEND. *Theophrast.* Char. c. VII. p. 70. καὶ ἀποκαταστῆσαι εἰς τὴν οἰκίαν.

2 Ἀποδράς.] *Lucian.* Contempl. p. 343. DRAEK. Rhetor MS. de Alex. M. καὶ δυσμῃεστάτων χεῖρας ἀπέδρασαν καὶ ἐπιβουλὴν διέφυγον.

3 Ἀπέδραν.] Reconcinnabo, quatenus licet, insignem *Suidae* locum, partesque luxatas in ordinem reducam. Ἀπέδραν· ἀντὶ τοῦ ἀπέδρασαν· ἐπανεχώρησαν (vel potius ὑπανεχ.) δεῦρο κἀπέδραν· Φερεκράτης Ἰπνῷ· Μένανδρος. Καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· εἶτ' ἀπέδραν μόνος. Ignoti sunt, quos corrupta lectio suggerit, *Menandri* Δαιταλεῖς, *Aristophanis* contra notissimi; nec mirandum, in verbis conturbatis vocem unam alteramque intercidisse. Ceterum apud multos scriptores, si fides est hodiernis & Codd. & Edd. habenda, utrumque invenitur ἀποδρᾶται & ἀποδρᾶναι· *Lysias*, quum scripsisset p. 105. v. 29. ἀποδρὰς ἐκ τούτου τοῦ κινδύνου, paucis interjectis dixit ἀποδράσας τοῦτον. Vid. *Pausan.* II. p. 183. v. 30. IX. pag. 778. v. 39. In *Dione Chrys.* p. 143. B. D. 144. D. ἀπέδρα & ἀποδράντα. *Plato* Prot. pag. 221. C. τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι. HEMSTERH. Deest hic καὶ in A. & B. & *Phavor.* vid. & *Ammon.* in ἀποδράναι & *Suid.* V. ἀπέδραν. STOEBER.

4 Ἀπέδρων.] Ἔδρων *Liban.* T. I. p. 603. B. WITTER.

5 Ἐν Αἴαντι.] Vs. 168. ubi γὰρ δὴ τὸ &c. γὰρ hic abest a Leid. sec. OUDEND.

6 Ὄμμ' ἀπέδραν.] Male hic Cod. A. ἀπέδρων. Cod. B. ut edit. Addit autem horum prior: εἰ καὶ ἐσφαλμένον ἀπέδραν εὕρηται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀποδράω ἀποδρῶ εἰς παραγωγικὸν κανονίζεται. Τὸ δὲ ἀποδράς, ἀπὸ τοῦ ἀποδράω, ἀποδρῶ ἀποδρῆμι εἰς δεύτερον ἀόριστον· ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ ἀποδραίην καὶ τὸ ἀποδρᾶναι, ὡς σταίην καὶ στῆναι. STOEBERUS.

1 Ἀ-

1 'ΑΠΟΖΗ͂Ν, ὡς ἐστενωμένως ζῆν. 2 κοινότερον γδ.

'ΑΠΟ-

---

1 'Αποζῆν.] Verbum peraeque Atticis ceterisque scriptoribus commune, quo significatur, *vitam duriter & parce agere:* concinne *Liban.* in Antioch. p. 384. B. καὶ οὐκ ἀποζῆν παρέχει μόνοι (τῇ πενίᾳ) ἀλλὰ μεθ' ἡδονῆς προστίθησι· *neque ea tantum praebet, quae vitae tolerandae sunt, sed insuper victum tenuem jucunda voluptate condire novit.* Μετρίως ζῆν explicat *Schol. Thucyd.* ad Prooem. c. 2. εὐτελῶς *Suid.* neuter vim verbi prorsus adsequitur: *Lucian.* Δ. ΕΤ. VI. οὐκ οἶδα ὅπως ἀπεζήσαμεν· sequitur, quod oppositum est; *superstite patre* πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. Non dissimilis est ratio in ἀποτρέφεσθαι, quod ab *Henr. Stephano* praetermissum *Pollux* adnotavit VI, 32. unde ἀποτροφὴ τοῦ βίου in eodem, quem designavi, *Luciani* dialogo: perperam mutatur fide unius alteriusve Ed. in ἀποστροφὴ quamvis eam lectionem Doctiss. *J. Gronovius*, causae suae serviens, parum feliciter expedire sit conatus in Exerc. de Foss. ex Euphr. *Arriano* subjecta p. 369. Par virtus, licet alioquin ex vi praepositionis latius pateat, in διαζῆν & διατρέφεσθαι· ἀπὸ τούτων διετραφημεν, inquit *Lucianus* l. c. hinc διατροφὴν, ut pauci Codd. vel διατροφὰς, Lexicis ignotam vocem, non *Paulus* tantum usurpavit I. ad Tim. VI, 8. sed & *Menander* apud *Stob.* p. 382. 'Ο πρῶτος εὑρὼν διατροφὴν πτωχῷ τέχνην· docte *Cyprianus Pauli* locum proferens, vel antiquus, quo usus est, Interpres, *exhibitionem* dedit de Or. Dom. p. 210. de Op. & Eleem. pag. 240. Adsentior igitur *Thomae*, verum non ita, ut Atticis finibus penitus expellenda putem στενὸν βίον, ἐστενωμένως ζῆν &c. quae naturali & prona orationis figura dicuntur, quemadmodum apud Latinos *in re esse angusta* vel *arta, inter angustias fortunae Tacit.* Ann. II, 38. *Alciphroni* certe βίος κομιδῇ στενὸς placuit I, 8. pag. 30. ubi *Berglerus* ex *Demosth.* Ol. I. p. 4. D. notat, εἰς στενὸν κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις αὐτοῦ καταστήσεται. Eudoxus in comitatu Theomedontis medici Athenas est profectus στενῶς διακείμενος, ob penuriam, teste *Diogen.* L. VIII, 86. mirum est, quum lectionem integerrimam probe intelligeret, Eruditiss. *Kuhnium* emendatione prava, quae mentem scriptoris evertat, sollicitasse. Στενότης δαπανημάτων, *contracta sumtuum parsimonia*, extat apud *Joseph.* A. J. XIX, 7. §. 5. Hemst. Cod. A. κάλλιον λέγειν ἢ, quae ex praecedenti §. repetenda. conf. *Suid.* h. v. & v. ἀπόσιτος. Stoeber. Saepius haec vox apud auctores occurrit. vid. *Thucyd.* lib I. p. 2. A. *Synes.* p. 144. C. *Niceph.* p. 402. B. *Liban.* I. pag. 326. D. 509. A. 554. B. *Dio* pag. 549. B.

[1] ΑΠΟΚΕΚΛΕΙΣΜΑΙ τροφῆς λέγε, μὴ ἀποτετείχισμαι, μηδὲ κεχώρισμαι.

[2] ΑΠΟΚΗΡΥΚΤΟΣ, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας παρὰ τοῦ πατρὸς μετὰ ψήφου δικαστικῆς· καὶ ἀποκηρύττειν, τὸ τοῦτο ἐργάζεσθαι. καὶ τὸ διὰ κηρύγματος πωλεῖν. Λουκιανὸς [3] ἐν τῇ Βίων πράσεις· ἀποκηρύξομεν δὲ [4] βίους φιλοσόφους. καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος. ἀπόκληρος δὲ, ὁ ἐν διαθήκαις πατρὸς μὴ τυχὼν κλήρου· [5] ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν [6] ἄλλῳ, ᾧ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

ΑΠΟ-

B. Xiphil. p. 299. B. WITTER.

2 Κοινότερον.] Non male Leid. pr. κοινόν. OUDEND.

1 Ἀποκέκλεισμαι.] Duplex potestas: nam vel qui causae externae necessitate cibis arcentur, sicut urbs obsessa intercluso commeatu, ἀποκέκλειν) τῶν σιτῶν, τῆς τροφῆς· Antiochiae piscium omnis generis tam vilis est annona, ut ne pauperiores quidem eorum usu excludantur: καλὸν δὲ κἀνταῦθα τὸ μηδὲ τοὺς καταδεεῖς ἀποκεκλεῖσθαι τῆς τοιαύτης ἡδονῆς, teste *Liban.* T. II. p. 385. C. vel accipitur medice, quum infirmitas stomachi fastidium ciborum creat: eam vim recte *Hesych.* expressit: Ἀποκεκλεῖσθαι σιτίων, ἀνορέκτως ἔχειν τροφῆς· quomodo *Hippocrati* saepius usurpari Oeconomia *Foësii* docebit: in *Galeno* frequens: *Demosth.* in Con. p. 1110. D. τῶν σιτίων ἀπεκεκλείσμην· parique modo *Aristid.* T. I. p. 528. A. τῆς τροφῆς ἀποκεκλείμην, vel, ἀπεκεκλείμην, ut p. 537. D. structuram mutavit *Themist.* Or. XVIII. pag. 223. C. σιτία ἀποκέκλεισταί μοι τὰ σιτία, οὐδὲ τὰ πόματα. Ex his patet, bene monuisse *Thomam.* HEMSTERH. Vid. *Suid.* V. ἀποτειχίζων. WITT.

2 Ἀποκήρυκτος &c.] Vide *Ammon.* *Suidam*, alios.

3 Ἐν τῇ βίων πράσεις.] T. I. pag. 371. Ed. Amst. Post hoc exemplum adde e MS. Leidd. & Rom. ac Vascos. Ed. καὶ ἀποκήρυκτος, ὁ οὕτω πωλούμενος. OUDEND. Sic A. & B. πρᾶσις Rom. Locus est T. I. pag. 371. notat idem *Jensius* p. 143. STOEB.

4 Βίους φιλοσόφους.] His subjunge ex A. & B. & Rom. καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος. IDEM.

5 Ἐκποίητος δὲ.] Cod. B. ἐκποιέτητος perperam, ut videtur. Cod. A. ἐκποιητός. Vid. insuper *Ammon.* voc. Ἀποκήρυκτος, & voc. κηρύξαι. *Suid.* in ἀποκηρ. & ἀπορρησία. IDEM.

6 Ἄλλῳ, ᾧ λέγεται.] Distingue minus ἄλλῳ, ᾧ, *alii, cui*; atque ita emenda *Ammonium*, ubi vulgo ὃ λέγουσιν, εἰσποίητος γέγονεν immo ᾧ. OUDEND.

1 Ἀ-

1 Ἀποκνῶ δοκιμώτερον, 2 ἢ ὀκνῶ.

3 Ἀποκρίνασθαι, τὸ ἀπολογήσασθαι· 4 ἀποκριθῆναι δὲ, τὸ χωρισθῆναι. οὐ γὰρ εὕρηται ὅλως παρὰ ῥήτορσι τοῦτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. ἀποκρίνω δὲ, τὸ ἀποσκυβαλίζω, καὶ ἀποκρίνω, τὸ χωρίζω. Ἀριστείδης· 5 ὧν ἀποκρῖναι τοὺς ἑταίρους οὐκ ἔστιν.

6 Ἀποκρίνεται, ὁ ἐρωτώμενος· ἀπολογεῖται δὲ, ὁ 7 κατηγορούμενος.

8 Ἀποκτιννύναι βέλτιον, ἢ ἀποκτιννύειν.

Ἀπο-

---

1 Ἀποκνῶ.] Promiſcue utitur *Plato* pag. 107. F. &c. Abresch. *Ariſtid.* Platon. II. p. 264.

2 Ἢ ὀκνῶ.] Fallitur *Thomas*, vide lexica. Sallier.

3 Ἀποκρίνασθαι . . . .] Falli *Phrynichum*, adeoque & *Thomam*, jam monuit *Jo. Conr. Schwartzius* in Comment. pag. 163. erroris fontem ex male intellecto *Ammonio* repetendum videri, memini alicubi notaſſe in *Thucydideis*. Abresch.

4 Ἀποκριθῆναι.] Vide Comm. ad *Phrynich.* p. 40. Ed. P. Oudend.

5 Ὧν ἀποκρῖναι, τοὺς ἑταίρους.] Orat. Leuctrica A. T. I. p. 408. ubi ἑτέρους vulgo legitur, uti hic in utroque Leid. Suſtuli autem diſtinctionem ineptiſſimam & falſam. Pro Ἀριστείδης MSS. & Edd. VV. ὁ αὐτὸς Ἀ. Idem. Cod. A. ὧν ἀποκρῖναι τοὺς ἑτέρους &c.

6 Ἀποκρίνεται.] Vide Erud. *Jenſium* L. I. Lect. *Lucian.* C. 1. & *Harpoc.* ἀπόκρισις ἡ ἀπολογία. Torrenius. *Lucian.* Contempl. pag. 347. & *Jenſii* Lect. *Lucian.* p. 8. Draek. Vox utrumque praeſtat uſum. Sic pro ἀπολογεῖται *AEſchin.* p. 59. ter, quater, p. 62. *Antiph.* 107. med. 128. fine, & ἀναποκρίτως p. 110. Edit. Ald. Abresch. Ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι habet *Lucianus*. Vid. *Jenſ.* p. 8. ἀπόκρισις, *apologia Thucyd.* III. pag. 214. D. conf. *Phryn.* voc. ἀποκριθῆναι. *Ammon.* voc. ἀπολογεῖσθαι. Witterus.

7 Κατηγορούμενος.] MS. Leid. pr. Oxon. ἐγκαλούμενος. Contra *Thomam* vide *Jenſium* L. Luc. p. 8. & comma praec. ac *Harpocr.* Oudend. Codd. A. B. ἐγκαλούμενος.

8 Ἀποκτιννύναι β. ἢ ἀποκτιννύειν.] Prima vox ita legitur quoque in *Moeride*, qui ſolis id Atticis eſſe in uſu ait. Sed male. Scribendum enim ἀποκτιννύναι. ut recte *Phavorin.* & MSS. Leidd. Confer omnino *Suidam*, & *H. Steph.* *AElian.* L. X. Anim. C. 31. τοὺς δὲ ἀσεβοῦντας ἀποκτιννύναι. Dein apud noſtrum rurſus e *Phavor.* & *Suida* ſcribendum ἀποκτιννύειν. & ſic iidem MSS. ut aliquoties tamen habet

ΑΠΟΛΑΥΣΟΜΑΙ κάλλιον, ἢ ἀπολαύσω.

1 ἈΠΟΛΕΙΠΕΙ ἡ γυνὴ τ̃ ἄνδρα: 2 Ἀρισοφάνης ἐν Νεφέλαις· 3 ἀπολιποῦσα γδ αὐτὸν ᾤχετο: ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. 4 Λιβάνιος ἐν 5 μελέτη τῆ περὶ τῆς λάλε.

bet *Xenophon* & in his p. 377, 587. Ed. Leuncl. OUDEND. A. B. & *Phav.* ἀποκηρύξαι. conf. *Suid.* h. v. & in ἀπολλύειν. Legitur ἀποκηρύξαι apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 471. *Plutarch.* T. II. p. 505. C. *Synes.* p. 258. C. ἀπεκήρυξε *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 494. ἀποκηρύξουσιν ibid. pag. 499. *Isocr.* p. 60. 502. *Liban.* I. pag. 119. A. 130. C. ἀποκηρύξαι *Liban.* I. p. 557. D. 545. D. κηρύξειν *Joseph.* p. 625. B. 627. A. WITTER. Ἀποκηρύξαντας *Aristid.* T. II. pag. 57. Oxon. Edit. ubi in Cod. Barocc. ἀποκηρύξαντας legitur. STOEBER.

1 Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀρισοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀπολιπέσαν γδ αὐτὴν ᾤχετο· Λιβάνιος ἐν μελέτη τῆς λάλε· ἔκβαλε τὸ γύναιον.] Totus hic locus corruptus est & mutilus, restituendus ex vett. Codd. hoc modo: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀρισοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γδ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτη τ̃ λάλε· ἔκβαλλε τὸ γύναιον. Docet hoc loco Auctor, quod uxor, quae *discedit a viro*, Graece dicatur ἀπολείπειν ἄνδρα· vir autem, qui *repudiat uxorem*, dicatur ἐκβάλλειν, *exigere uxorem*; quare, si quis dicat ἀπολείπειν γυναῖκα, soloecismum committit. Vid. Soloecistam *Lucian.* pag. 757. BOS. Recte: vir enim uxorem ἀποπέμπει, uxor virum ἀπολείπει, ut ostendunt veterum Orationes; cujus discriminis ea ratio est, quod maritus nuptam domum deducebat, cujus cum domina non esset, virum non poterat ἀποπέμπειν; sive ejicere; dicebatur ideo ἀπολείπειν. Parum Attice igitur *Lucianus* in Bis accus. p. 237. τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν ἀπέλιπε. SALL. Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 756. DRAEK. Ἀποπέμψασα quaeque dicunt, ut *Joseph.* Antiq. lib. XI. c. 5. §. 3. aliquoties. ABRESCH.

2 Ἀρισοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 1064. ubi: κἀτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν, ᾤχετ'. Sic etiam MSS. His subjungenda sunt ex MSS. & Edit. Rom. Ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. STOEBER.

3 Ἀπολιποῦσα γδ αὐτὴν ᾤχετο.] Turpissime hic locus ita editur. Optime ex Edd. Vett. eum restituit *Bosius*, quem vide. ἀπολιποῦσα uterque MS. Leid. & αὐτὸν Leid. pr. atque ita exhibuit *Arist.* vs. 1064. habet ἀπολιποῦσά γ' αὐτόν. Addidi quoque, quae exciderant e MSS. & Edd. Vett. ἐκβάλλει ἢ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. OUDEND.

4 Λιβαν.] T. I. p. 311. C. ibidem legitur etiam ἐκβολὴ γυναικός. WITTER. Vid. porro *Hesych.*

λυ· 1 ἔκβαλε τὸ χωίαιον.

ἈΠΟΛΑΥΣ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀπολλύων.

2 ἈΠΟΛΛΩ 3 Ἀττικοὶ, οὐκ Ἀπόλλωνα. 4 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὸν πατρῷον Ἀπόλλω τῇ πόλει.

5 ἈΠΟΛΥΟΜΑΙ μέμψεως. καὶ ἀπολύομαι 6 τὴν μέμψιν, 7 ἢ ἀπολύω. 8 Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας δευτέρῳ· οἷς ἀπολύεσθε τὴν μέμψιν.

ἈΠΟ-

Hesych. in Ἀπόλαυψις. *Graev.* ad Soloec. p. 121. *Kust.* ad Plut. V. 1033. Stoeber.

5 Μιλίτῃ τῆς λάλυ] Perperam: lege e MSS. Leidd. τῇ τῆς. ut alibi. Oudend.

1 Ἔκβαλε.] Sic etiam in *Libanio* T. I. p. 311. C. Ed. Vasc. ἔκβαλλε. Idem.

2 Ἀπόλλω.] Vid. Vi κυκεῶ. Sic ἐλάττω *Demosth.* pro Coron. p. 474. *Julianus* Or. II. p. 49. Draek. Quot hinc loca forent reformanda? *Plato* p. 565. A. 576. A. 580. G. 583. H. &c. *Aristid.* T. I. p. 24. & saepissime *Philostratus.* Eadem ratio est τ Ποσειδῶνα & Ποσειδῶ, quo modo *AEschines* p. 15. *Xenoph.* Hellen. III. p. 312. *Aristid.* p. 169. & 193. Abresch. — *Eustathius* ad Iliad. E. p. 430. ὥσπερ καὶ τ ἰδρῶτα ἰδρῶ λέγει κατ' ἀποκοπὴν ὅλης συλλαβῆς, οὕτω τὸν ἰχῶρα ἰχῶ· καὶ ἔστιν ὅμοιον καὶ τὸ τ κυκεῶνα κυκεῶ εἰπεῖν, καὶ Ἀπόλλω τ Ἀπόλλωνα.

3 Ἀττικοί.] Deest haec vox MSS. Leidd. Oxon. & Ed. Rom. Vasc. atque ita saepe auctor. Hoc enim ex totius operis scopo satis liquet, ab ipso innui. Oudend.

4 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] T. I. p. 98. pr. Oxon. νὴ vel μὰ τὸν Ἀπόλλω apud *Aristoph.* saepius. vid. Nub. 371. &c. habet & *Thucyd.* h. v. lib. II. pag. 172. D. *Xenoph.* Κυρ. VII. pag. 145. *Synes.* p. 59. C. Ἀπόλλω α est apud *AElian.* Var. lib. XII. c. 64 Sic etiam Ποσειδῶ *Lascar.* p. 385. *Liban.* I. p. 88. A. pro quo Ποσειδῶνα Idem I. p. 159. A. & *Dio* p. 652. E. Stoeb.

5 Ἀπολύομαι.] *Demosth.* pro Coron. p 473. Draek. *Aristid.* τὰ ἑαυτῶν ἀπολύσασθαι Platon. II. p. 229. Stoeb. Conf. *Alex. Morus* ad *Lucae* cap. II. 29.

6 Τὴν μέμψιν ἢ ἀπολύω.] Forte: κάλλιον ἢ ἀπολ. Witt. In Cod. B. haec §. ultra vocem μέμψιν non excurrit. Stoeb.

7 Ἢ ἀπολύω.] Sic & *Phavor.* Forte addendum κάλλιον. Norm. Ea vox forsan subintelligenda e praec. Articulo. Oudend. Sic etiam dicitur ἀπολύειν σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς *Isocr.* ad Demon. p. 53. Draek.

8 Ἀριστ. ἐν τῷ πρὸς Θηβ.] Pag. 48. b. l. 3. add. p. 133. a. l. 8. Witter.

1 Ἀ-

¹ ἈΠΟΜΑ'ΧΟΜΑΙ ² δοκιμώτερον, ἢ μάχομαι. Ἀπο

1 Ἀπομάχομαι.] Ea vox, judice *Thoma*, alteri praeferenda; quae illius sententia consistere nequit, nisi dixeris, illos a nostro grammatico reprehendi, qui simplici μάχομαι utebantur, cum ἀπομάχομαι composito locus esse deberet. Illius autem variae sunt acceptiones. Primum ἀπομάχεσθαι ii dicuntur, qui intra urbis moenia conclusi, hostium impetus frangunt, cujus significationis cum innumera prope exempla suppetant; missam faciemus. Deinde eadem illa vox sumitur pro arcere, repellere, ita Xenophon p. 609. ὑπομιμνήσκοντες μὲν ὡς τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσαντο, ἀναμιμνήσκοντες δὲ ὡς Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ᾑρέθησαν ἡγεμόνες τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν κοινῶν χρημάτων φύλακες, τῶν Λακεδαιμονίων ταῦτα συμβουλευομένων. Ibi de Lacedaemoniis sermo est, qui sociis periculi Athieniensibus Persas a se victos esse gloriantur: atqui hostem rejecêre, non e moenibus pugnantes, sed profligatis ad Plataeas, & Salamina hostium copiis. Hujusce loci meminit *Henr. Steph.* in Lex. qui propter hunc accusativum τὸν βάρβαρον veretur, ne in mendi suspicionem nonnullis veniat, quasi nempe verbum ἀπομάχομαι hunce casum minime regat: reperitur tamen apud *Joseph.* Antiq. lib. III. p. 82. αἱ δὲ ἐκ τῆς τριχὸς καὶ τῶν διφθερῶν πεποιημέναι καλῦψαι ὁμοίως τῷ περὶ τὰς πύλας ὑφάσματι, τό, τε καῦμα καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων ὕβριν ἀπομαχόμεναι Id est, arcentes, sensu a *Xenophonteo* non multum absimili. Tandem sumitur pro resistere, recusare, repugnare, ut antea a *Suida* observatum: καὶ ἀπομαχομένου, inquit, ἀνθισταμένου, παραιτουμένου. Cui favent imprimis haec *Herodoti* pag. 4. ὁ μὲν δή, λέγων τοιαῦτα, ἀπεμάχετο, ὀρρωδέων μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. favet & *Chrys.* T. VII. p. 341. διὸ καὶ πρὸς τὸ τῆς ἀπιστίας ἐξεκυλίσθη κρημνόν. τοῦ γὰρ ἀγγέλου λέγοντος· ἰδοὺ ἡ γυνή σου Ἐλισαβὲτ τέξεται σοι υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην, ὁ Ζαχαρίας ἀπομάχεται τῷ λόγῳ. ubi ἀπομάχομαι cum dativo junctum videas: accusativum maluit una cum praepositione πρὸς *Basilius* T. I. p. 971. ἴδοις δ' ἂν πολλοὺς καὶ τῶν πεπιστευκότων τοῖς νομικοῖς καὶ προφητικοῖς γράμμασι τῇ περὶ ἕκαστον ἐνστάσει μετὰ πιθανότητος ἀπομαχομένους πρὸς τὴν ἐνεργείαν κ. τ. λ. Ita quoque *Heliod.* AEthiop. p. 203. εἰ γὰρ καὶ λίαν ἀοκνος ὑπάρχεις τὴν ἀκοήν, καὶ ἐρρωμένως ἀπομάχῃ πρὸς τὸν ὕπνον. Attamen varias illas significationes non incommode ad unam referre possis. SALLIER.

Lege δοκιμ. ut in Rom. Cod. B. addit λέγειν. *Xenophon* utraque voce usus deprehenditur; ἀπομάχεσθαι in Cyrop. III. p. 50. ἐμάχοντο Hist. Graec. saepius. STOBBER.

[1] ἈΠΟΝΙΠΤΡΟΝ, καὶ ἀπονίψαϑαι. [2] οὐ νίμμα, οὐδὲ νίψαϑαι, ὡς ὁ πολὺς [3] λέγει. ἀπονίψαϑαι δέ φασιν οἱ τεχνικοὶ, μετὰ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέντοι τοῦ φαγεῖν ὕδωρ κατὰ χειρὸς δέξαϑαι. [4] Ἀριςοφάνης ἐν Σφηξίν·

Ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
[5] Δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ' ἤδη, σπένδομεν.

[6] ἈΠΟΠΕΜΠΩ, τὸ ἀποςέλλω, ἤγουν, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἑτέρωσε πέμπω. [7] ἐν ἐπιςολῇ Λιβάνιος· ἀποπέμπομεν ὑμῖν Διάνιον. ἐκ τούτου καὶ [8] ἀποπομπή. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου βίῳ· πιςεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ. καὶ ἀποπέμπω, τὸ ἀποδιώκω.

[9] ἈΠΟΣΚΟΠΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, [10] ἢ ἀποσκοπῶ.

ἈΠΟ-

---

2 Δοκιμώτερον.] Addit bene Leid. pr. λέγειν. OUDEND.

1 Ἀπόνιπτρον.] *Phryn.* p. 82. Comment. ad *Theophr.* Char. 16. & ad *Suidam*, ac Schol. loci hic citati ex *Arist.* IDEM.

2 Οὐ νίμμα.] Revera quidem hujusce vocis exempla vix ac ne vix quidem reperias. Legitur apud *Aëtium* lib. VII. νίμμα προσώπου, meminit & *Nonus* medicus p. 115. quorum libri cum in manibus non sint, verba non adducemus. Ad νίψαϑαι & ἀπονίψαϑαι quod attinet, alii jam egere. SALLIER. Vid. *Phryn.* h. v. *Ammon.* voc. ἀπονίψαϑαι & ibi *Valck.* STOEBER. *Nonus* de cur. morb. c. 105. p. 115. νίμμα προσώπου εὐδόκιμον καὶ θαυμάσιον, ποιεῖ τὸ πρόσωπον ὡραῖον κ. τ. λ. Ceterum illustrat hunc *Thomae* locum *D. Heinsius* ad *Silium* Ital. Punic. lib. XI. vs. 420.

3 Λέγει.] MS. Leid. 2. λέγουσι.

4 Ἀριςοφάνης.] Vs. 1211. Addunt MSS. φησίν. sed haec verba ponuntur post exemplum. OUD.

5 Δειπνοῦμεν.] Male abest ab Leidd. Oxon. Codd. & Ed. Vasc.

6 Ἀποπέμπω . . . Λουκιανὸς.] T. I. p. 779. *Graev.* ἀποπέμπομαι *Eurip.* Hec. v. 72. conf. etiam *Phavor.* h. v. STOEBER. *Theophyl.* Simoc. Quaest. Phys. p. 9. οἶδεν ὁ λαγωὸς διὰ τοῦ δέρματος, καὶ τῆς τῶν ποδῶν ὀξύτητος, κυνηγέτου ἐπιβουλὰς ἀποπέμπεσθαι.

7 Ἐν ἐπιςολῇ.] Epist. 378.

8 Ἀποπομπή.] Sic in *Phavorino* rescribendum. Locus *Luciani* exstat T. I. p. 900. Ed. Salm. B OUDEND.

9 Ἀποσκοποῦμαι.] In pluribus verbis talis est actionis significandae conditio, ut vix ullum accedere possit a medio potestatis discrimen: in his praestantissimi scriptores formam activam mediamque permutare solent, ut monuimus ad *Xenoph.* Ephes. p. 51. v. 13. in Miscell.

'ΑΠΟΣΟΒΩ˜ οὐ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ τὸ ¹ σεσοβημένως

cell. Obſ. Multa hujus generis collegit *Thomas*, quorum formam mediam activae ut magis Atticam praeponit: saepiſſime nullo jure, & inperitiam veteris uſus prodens. Adhibetur ſane ἀποσκοπεῖσθαι, ut a *Syneſ.* p. 42. C. ἐκ περιωπῆς ἀποσκοποῖτο· ſed longe frequentius ἀποσκοπεῖν, ſive notet *e ſublimi*, aut *eminus proſpectare*, de quo in tranſitu dictum eſt ad *Lucian.* Dial. Mar. p. 304. ſive *diligenter intentisque oculis inſpicere & conſiderare*, ut τὸ ἴδιον ἀποσκοπεῖν ἀσφαλὲς apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VI. p. 381. v. 42. τὸ μέλλον *Ariſtides* T. I. 219. C. Non aliter fere *Euripides* & *Lucianus*: vid. *Polyaen.* VI, 2. p. 550. *Heſych.* in Λινόπτης· Σκωπευμάτων· Ὑπόσκοπον χέρα. *Athen.* XIV. p. 629. F. ἦν δὲ ὁ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. Jungitur & ἀποβλέπειν, eadem praepoſitionis vi, quae itidem adparet in rariore verbo ἀποθεωρεῖν. *Polycharm.* apud *Athen.* VIII. pag. 333. E. ἀποθεωρεῖ τὸ γινόμενον· Excerpt. ex *Diod. Sic.* pag. 350. Viriathus τῇ λόγχῃ προσαιωρητάμενος ἀπεθεώρει τὸ τοιοῦτον πλῆθος, *haſtae leviter innixus ita inſpectabat ſplendidi apparatus copiam, ut contemtum vultu teſtaretur.* In utroque verbo vertendo lapſus eſt magnus *H. Valeſius.* HEMST.

10 'Η ἀποσκοπῶ.] Sed ita *Lucian. Euripides*, alii. OUDEND. Quam recte, oſtendunt haec *Euripid.* Hecub. vſ. 939.

Πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
Νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα
Καί μ' ἀπὸ γῆς ὥρισεν 'Ιλιάδος.

Ibi ἀποσκοπῶ ſignificat *conſpicio, aſpecto*: alio ſenſu uſurpat Suppl. vſ. 236. nempe pro *rationem habeo*:

'Ο δ' ὡς ὑβρίζῃ, inquit, δύναμιν εἰς χεῖρας λαβών,
Ἄλλος δὲ κέρδους οὕνεκ' οὐκ ἀποσκοπῶν
Τὸ πλῆθος, εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.

Quod verbum duobus hiſce locis accuſativum adſciſcit: & praepoſitio εἰς praefigitur apud *Sophoclem* Oed. Colon. vſ. 1258.

Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τὰ νῦν ἀποσκόπει
Πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἃ 'παθες.

Ex quibus colligas, *Thomam* falli: saepiſſime enim ἀποσκοπῶ quod etiam accipitur pro *de loco ſuperiore aliquid conſpicere*: ita *Joſeph.* Antiq. lib. VII, p. 130. γενόμενος δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἀπεσκόπει τὴν πόλιν καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων ὡς ἂν βασιλείας ἐκπεσὼν ηὔχετο τῷ θεῷ. Ita quoque *Lucianus* T. I. p. 354. οἱ δὲ θεοί, inquit, ἄνω ζηνὶ καθήμενοι ——— ——— ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν καὶ πάντη περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες. SALLIER. 'Αποσκοποῦντες *Ariſtid.* Panath. p. 123. Oxon. STOEB.

¹ Σεσοβημένως . . . ἀπέχ.] *Suid.* 'Αποσοβῶμεν, ἀπείρχωμεν. Μένανδρος· *Kuſtero* ne quis auſcultet

ϐημένως [1] καὶ θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι, [2] ὡς ὁ αὐτὸς Λουκιανὸς ἐν τῷ πλοίον, [3] ἢ εὐχαί· εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα [4] εἰς τὸ ἄςυ. [5] καὶ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ [6] τῶν εἰκόνων· καὶ ὡς ὁρᾷς ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν. [7] περισοβῶ δὲ, τὸ περιέρχομαι. ὁ αὐτὸς [8] ἐν τῷ συμπόσιον,

---

Scultet rescribenti, ἀπελέπωμεν. Σοβεῖν & ἀποσοβεῖν, contento cursu ire, abire, aliquo se proripere vere Attica: utrumque in *Alciphr.* I. p. 142. 174 III. p. 392. *Longo* III. p. 74. 96. καὶ συντείνας φοβεῖ παρὰ τ Δρύαντα inde loquendi formula, οὐκ ἀποσοβήσεις; *non tu hinc te auferes?* in *Aristoph.* Av. vs. 1133. 1253. &c. Alios usus adfines, sed leni flexu paululum inmutatos explicandi locus non est. Ut *Lucianus* περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ, sic & *Alciphr.* I. p. 86. ubi legenda est docta *Bergleri* observatio, III. p. 344. 408. illo συνεχῶς pariter adjecto. Haec causa est, cur περισοβεῖν *Hesych.* exponat, κύκλῳ πίνειν· *Phocylides* dixit κυλίκων περινισσομενάων apud *Athen.* X. p. 428. B. θᾶττον περιελκύνειν τὰς κύλικας *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 39. quod quum *Pollux* ex eo decerptum adnotat VI, 90. additum invenit, vel addidit ipse ἐν κύκλῳ *Critiae* in *Athen.* XIII. p. 600. E παῖς sive ministrator ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι . . . διαπομπεύει, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν. Ceterum hic articulus in Edd. antiquis post ἄρτι & ἀπώμοτος sequitur, in quibus quoniam Λουκιανὸς & ὁ αὐτὸς praecesserat, hic jure *Thomas* scribere potuit, ὁ αὐτὸς Λουκιανός. HEMSTERH.

1 Καὶ θαῤῥαλέως.] In Ed. Vasc θαρραλέως unde vir doctus θαρσαλέως. perinde. OUDEND. Cod. B. θαρσαλ. Sic & *Phav.* quem conf. add. *Suid.* in ἀνεσόβησαν. STOEBER.

2 Ὡς ὁ αὐτὸς Λουκ.] Cod. B. Λουκιανός. priora verba locum hic non habent. Locus est T. II. p. 493. *Graev.* STOEB. Desunt Leid. pr.

3 Ἢ εὐχαί.] Oxon. ἀρχαίοι male. T. II. p. 668. Ed. S.

4 Εἰς τὸ ἄ.] Leid. ἐς τὸ ἄ.

5 Καὶ πάλιν ἐν τῷ.] T. II. p. 31. *Graev.* STOEBER.

6 Τῶν εἰκόνων.] T. II. p. 45.

7 Περισοβῶ.] Praeter illam significationem aliam habet parum obviam apud *Gregor. Nyss.* T. I. p. 670. cujus haec verba: τούτους μὲν λέγεσθαι παρὰ τ νύμφης βοστρύχους ὑπενοήσαμεν, οἱ τῆς χρυσῆς κεφαλῆς ἀπηρτημένοι οὐ μικρὰν δι' ἑαυτῶν ποιοῦσι προσθήκην τῆς ὥρας τῇ τοῦ πνεύματος αὔρᾳ περισοβούμενοι: id est, *ventorum flatu agitati*; quo sensu accipitur praeterea pag. 769. ἀλλὰ γαυριᾷς, inquit, τῇ νεότητι, καὶ πρὸς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας βλέπεις, καὶ ἐγκαλλωπίζῃ τῇ ὥρᾳ, ὅτι σοι ὑπερσφριγῶσιν αἱ χεῖρες πρὸς κίνησιν, καὶ κοῦφοι πρὸς τὸ ἅλμα

σιν, ἢ Λαπίθαι· συνεχῶς [1] περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ. [2] ἀνασοβῶ δὲ, τὸ ἀναταράσσω. σοβῶ δὲ, καὶ τὸ πεπαῤῥησιασμένως χωρῶ, [3] ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἰδὼν τὴν πορνότριβα σοβοῦσαν διὰ τῆς ἀγορᾶς. καὶ τὸ ἀναταράσσω [4] καὶ ἀνεγείρω.

[5] ἈΠΟΣΤΑΣΙΟΥ δίκην ἔλεγον, [6] ὁπότε ἀπελεύθερος κεί-

αλμα οἱ πόδες, καὶ περισοβεῖ ταῖς αὔραις ὁ βόστρυχος. ubi malimus περιεσόβει. SALLIER.

8 Ἐν τῷ συμπ.] T. II. pag. 639. ubi pro περιεσοβοῦτο leg. περιεσοβεῖτο ex Cod. A. & B. STOEBERUS.

1 Περιεσοβοῦτο.] Rom. Vasc. περιεσοβᾶτο. Scribendum scil. περιεσοβεῖτο, ut in Leid. pr. ac *Luciano* T. II. p. 852. Ed. S. E. OUDEND.

2 Ἀνασοβῶ δὲ τὸ ἀναταράσσω.] Neque aliter exponendus videtur is *Platonis* locus in Lyside p. 206. ποῖός τις οὖν ἄν σοι δοκῇ θηρευτὴς εἶναι, εἰ ἀνασοβοῖ θηρεύων, καὶ δυσαλωτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ. Hinc metaphora ducta. Incompta coma dicitur κόμη ἀνασεσοβημένη apud *Lucianum* T. II. pag. 212. τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε παρὰ τοῦ χρησμοῦ ταῦτα ἤδη φοβερὰ, ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασεσοβημένη, κίνημα κορυβαντῶδες. Ibi Jupiter Apollinem oracula fundentem alloquitur, cui proinde haec *Virgilii* de Sibylla non immerito accommodes:

Ventum erat ad limen, cum virgo, poscere fata
Tempus, ait: Deus, ecce Deus! cui talia fanti
Ante fores subito non vultus, non color unus,
Non comptae mansere comae; sed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument: majorque videri
Nec mortale sonans, adflata est numine quando
Jam propiore Dei.

SALLIER.

3 Ὡς Συνέσ.] Pag. 178. B. idem habet ἀνασοβῶ p. 226. A. περισοβῶ p. 3. B. σοβῶ p. 244. A. & *Aristid.* p. 50. WITT.

4 Καὶ ἀνεγείρω.] Leid. pr. καὶ τὸ ἀν.

5 Ἀποστασίου.] V. *Harpocr.* h. v. & ibi *Maussac.* DRAEK. V. *Ammon.* qui ex vulgari usu, a quo tamen nonnumquam MSS. & Edd. Codd. discedunt, addit μὴ. Sed sine μὴ in hac ipsa re *Suidas*; qui de differentia hic notata a *Thoma* cum Commentariis, & *Jungerm.* ad *Poll.* III. §. 56. consulendus, ut & Misc. Obs. V. 5. p. 177. OUDEND.

6 Ὁπότε ἀπ.] Adde ἢ δοῦλος ἀποστασίου κρίνοιτο ὡς ἀποσ. ex *Ammonio* h. v. conf. etiam *Harpocr.* & ibi *Maussac.* STOEB.

κινοῖτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου. [1] ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, [2] ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

[3] ἈΠΌΣΤΟΛΟΣ, ὁ ἀπεσταλμένος. [4] Δημοσθένης· ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους. [5] καὶ ἀπόστολος [6] αὐτὴ ἡ ἀποστολή. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· χρήματα δ' ἡμῖν, τὰ μὲν εἰς τὸν ἀπόστολον τὸν καλὸν [7] ἐξανήλωται.

[8] ἈΠΟΣΧΕΔΙΆΖΩ, [9] αὐτοσχεδιάζω, καὶ σχεδιάζω.

[10] ἈΠΟΤΕΤΕΛΕΚΑ, καὶ ἀποτετέλεσμαι· [11] οὐκ ἀπηρτικα,

---

1 Ἀπροστασίου.] Oxon. MS. ἀπο. pessime. ὡς mox abest ab utroque Leid. OUDEND.

2 Ὡς μη] Deest ὡς in Cod. B.

3 Ἀπόστολος.] *Spanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 265. DRAEK.

4 Δημοσθένης.] Or. I. Philipp. pag. 53. E.

5 Καὶ ἀπόστολος.] Codd. A. B. & Rom. αὐτὴ ἡ ἀποστολή. addit insuper Cod. A. τῶν νεῶν, cui lucem addunt haec *Timaei* Soph. Lex. Plat. MS. ἀπόστολα, τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα. Vid. *Thucyd.* lib. VIII. p. 511. & ibi Cl. Virorum notas ad v. 79. STOEB. *Lysias* Or. pro *Aristoph.* p. 338. ἀργυρίου δ' εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρουν. & p. 347. εἰς τὸν ἀπόστολον τὸν τριήρων.

6 Ἀντὶ τοῦ ἀποστολή.] Cur recesserunt ab Edd. priscis αὐτὴ ἡ ἀπ. quae sana est lectio, & confirmata a MSS. Leidd? De hoc vocis usu adi Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* L. VIII. §. 8. OUDEND. Scrib. ἀποστολή. Utitur hac voce *Aristoteles* sensu minus usitato de amissione per caedem Rhet. II. c. 23. prope fin. ἥμαρτε γοῦν ἡ Μήδεια περὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν παίδων. STOEBER.

7 Ἐξανήλωται.] Vulgo in *Arist.* T. I. p. 378. Ed. J. ἐξανήλωτο. OUDEND.

8 Ἀποσχεδ.] De extemporanea dicendi facultate hae voces saepissime occurrunt apud *Philostr.* Vit. Soph. & in Vit. Apoll. lib. V. c. 37. p. 222. de *Dione* Chrys. πρεσβεύειν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ἀποσχεδιάζειν ἄριστα ἀνθρώπων. Legitur αὐτοσχεδιάζω in *Thucyd.* lib. I. p. 92. B. *Xenoph.* p. 609. *Isocr.* p. 466. & 696. *Aristid.* pag. 60. Schol. *Lucian.* T. II. pag. 41. σχεδιάζειν, ἤτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. STOEB.

9 Αὐτοσχεδ.] *Phavorin.* καὶ αὐτοσχ.

10 Ἀποτετέλεκα.] Conf. *Phrynich* v. ἀπηρτισμένον. add. *Suid.* v. ἀπαρτῆσαι & ἀρτησάμενος. STOEBERUS.

11 Οὐκ

τικα, [1] ὀυδ' ἀπήρτισμαι. ἀδόκιμα γὰρ ταῦτά τε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν.

[2] ἈΠΟΦΈΡΕΣΘΑΙ οὐ μόνον τὸ πόῤῥω φέρεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ κερδαίνειν. [3] παράδειγμα τοῦ πόῤῥω φέρεσθαι, παρὰ [4] Λιβανίῳ· εἰ μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἀπῳλόμην, ἀπεφέρετο τοῦ σχήματος, καὶ ἣν ἐν προσηγορίᾳ φιλοσοφίας. ἀποφέρειν δὲ, ἡ ἀποφορά. τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα [5] χρηστά. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· τάλαντον ἔταξαν [7] τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ ἀποφέρειν. λέγεται μέντοι ἀποφορὰ, [8] καὶ ἡ δυσώδης ὀσμή.

ἈΠΟ-

---

11 Οὐκ ἀπήρτικα.] Confer *Phrynich.* p. 196. Ed. P. OUD.

1 Οὐδ' ἀπήρτισμαι.] Est tamen ἀπηρτισμένην apud *Diodor.* lib. XVI. p. 406. *Joseph.* p. 83. C. 731. G. 771. E. *Diog. Laërt.* p. 168. D. 179. C. WITTER.

2 Ἀποφέρεσθαι.] Adde *Harpocr.* in ἀποφοράς. & *H. Valesii* notas ad *Mauss.* pag. 241. *Lucian.* T. I. p. 844. καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρῆ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι. TORREN.

3 Παράδειγμα τοῦ . . . φιλοσοφίας.] Haec omnia in Codd. MSS. non leguntur. Locus *Libanii* est ex epist. 190. ad Anatol. ubi pro ἀποφερ. leg. ἀπεφ. STOBBERUS.

4 Λιβανίῳ.] Ep. 18. pag. 7. Ed. *Wolf.* unde restitui ἀπεφέρετο pro ἀποφ. & addendum videtur τὸ κρότηλος post V. φιλοσοφίας. desunt autem in Leidd. haec παράδειγμα . . . . φιλοσοφίας. OUDEND.

5 Χρηστά.] Rectius apud *Ammonium* χρήματα. pejus MS. Oxon. caret τὰ παρεχόμενα. IDEM.

6 Θουκυδ.] Pag. 364. C.

7 Τῷ Διί.] Male vulgo articulus abest. lib. V. §. 31. ubi de eo & de verbo ἀποφέρειν praeter *Harpocr.* *Suidam*, adi Cl. *Duker.* Sic etiam *AElian.* lib. X. An. C. 48. ἀπέφερε τῷ δεσμοῦντι μισθὸν σωτηρίας. *Xen.* Inst. Cyr. lib. IV. pag. 113. δασμόν τε τῆς χώρας σοὶ ἀποίσω. lib. VII. 143. τοὺς δασμοὺς ἀποφέρειν. Quod adeoque pro ὑποφέρειν restituendum eodem Libro p. 187. Hinc ἀποφέρεσθαι hoc sensu pro *accipere* saepe occurrit. *Theocr.* Id. A. vs. 3. ἆθλον ἀποισῇ. Atque ita legendum puto in *AElian.* lib. VII. An. C. 15. ἡ δὲ ἆθλον τοῦ κατειπεῖν κατηνέγκατο τὸ δούλῳ συγκαθεύδειν ἀδεῶς. Immo vero ἀπηνέγκατο. OUDEND.

8 Ἡ ἡδυσώδης ὀσμή.] Contrarium reperitur apud *Phavorinum*, qui nostrum exscribit. Scil. ἡ δυσώδης ὀ. atque ita MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vascos. pro primo ἡ exprimentes καί. Legendum igitur καὶ ἡ δυσώδης ὀσμ. Generaliter

1 Ἀποφθάρηθί μοι, λέγουσιν Ἀττικοὶ, οὐκ ἀπαλλάγηθί μοι. δηλοῖ δὲ, τὸ μετὰ φθορᾶς.[2] ἀπόστηθί μοι.

3 Ἀποφοιτήσομαι κάλλιον, 4 ἢ ἀποφοιτήσω.

Ἀπ-

tamen magis significat quamvis exhalationem. Confer *H Stephani* Lexicon, & *Ammon.* Oudend. *Stephanus* in Lex. autor est, nomine ἀποφορὰ fere semper intolerabilem odoris foeditatem significari: nos vero non minus crebro ~~de odoris suavitate~~ a scriptoribus Graecis usurpari esse solitum, contendimus. Ab *Agatharchide* ordiemur, cujus haec verba pag. 63. τότε δὲ ἀσφαλῶς παραθυμιῶντες βραχὺ καὶ τράγου πώγωνα, τοῖς τοιούτοις ἀφαιρεῖνται τὴν ἄγαν εὐωδίαν τῆς ἐπιφορᾶς ὑπερβολήν. Quibus nihil dissertius, si pro ἐπιφορᾶς legas cum *Salmasio* ἀποφορᾶς: atque hanc illius emendationem stabiliunt, quae de hujus vocis significatione mox allaturi sumus. Etenim in mendi suspicionem venire nequit is *Philonis* locus p. 36. ἡ δὲ πνοὴ ὡς ἂν αὔρα τίς ἐστιν καὶ ἀναθυμίασις ἠρεμαία καὶ πραεῖα. ὁ μὲν οὖν κατὰ τὴν εἰκόνα γεγονὼς καὶ τὴν ἰδέαν νοῦς πνεύματος ἂν λέγοιτο κεκοινωνηκέναι. ῥώμην γὰρ ἔχει ὁ λογισμὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ ἐκ τῆς ὕλης κούφης καὶ ἐλαφροτέρας αὔρας, ὡς ἂν ἀποφορᾶς τινος, ὁποῖαι γίνονται ἀπὸ τῶν ἀρωμάτων. Ibi autem ἀποφορὰ in bonam partem accipitur, ut & pag. 142. τὰ γὰρ, inquit, παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖα καὶ τίμια καὶ γνήσια ὡς ἀληθῶς ἀγαθὰ, τοιαῦτα φάσκων, σιτία, ποτὰ, βαλανεῖα, ποικιλίαις χρωμάτων δι' ὄψεως ἡδέως ἥδεσθαι, μελῳδίαις παντοίων ἤχων δι' ἀκοῆς τέρπεσθαι, ἀτμῶν ἀποφοραῖς εὐώδεσι διὰ μυκτήρων γανωθῆναι. Neque aliter *Plutarchus* T. II. p. 437. Complura in eam rem adduci possent exempla, nisi ex laudatis supra scriptoribus satis constaret, nomen, de quo disputatur, promiscue a veteribus adhibitum. Sallier. Leg. καὶ ἡ δυσώδης ὀσμή. Sic quidem MSS. nisi τὸ ἡδυσώδης pro εὐώδης positum esse credendum sit: ut indicaret, non odoris tantum foeditatem, verum & suavitatem hac voce significari. conf. *Ammon.* h. v. p. 21. & 22. Stoeb.

1 Ἀποφθάρηθι.] *Phavor.* ἀποφθάρηθι μοι. Witter. Cod. A. ut in textu. Cod. B. ἀποφθάνηθί μοι. Stoeb. V. *Moerid.* male in *Phavorino* ἀποφθάρθι. Oudend.

2 Ἀπόστηθί μοι.] Oxon. caret μοι. & Leid. pr.

3 Ἀποφοιτήσομαι.] Pertinent huc cetera, quae in ἀγνοήσομαι leguntur, quacum haec periodus arcte cohaeret. Inserenda post hanc §. ex Ed. Rom. & MSS. A. B. Ἀπρὶξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ, καὶ δι' ὅλου. conf. *Hesych.* & *Phavor.* h. v. ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, *consertis manibus, ut divelli non possint.* Legitur & apud *Synes.* p. 283. B. & *Xiphilin.* p. 373.

1 ἈΠΡΙ'Ξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ καὶ διόλυ.

ἈΠΡΟΝΟΉΤΟΣ, καὶ ὁ μὴ προνοῶν, καὶ ὁ μὴ 2 προνούμενος ὑπό τινος. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς 3 τραγῳδός· ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι αὐτῶν.

4 ἈΠΩ'ΜΟΤΟΣ, ὁ ἀπηγορευμένος. ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. 5 ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Ἴκαρος καὶ Ποσειδῶν 6 διαλόγῳ· ἀνώμοτός ἐστιν· 7 ἀφανὴς γὰρ ἦν.

'ΑΡΑ'

---

p. 373. D. Neque tamen desunt alterius locutionis exempla. χεροῖν ἀμφοτέραιν *Joseph.* p. 502. G. ἀμφοτέραις χερσὶ *Lucianus* T. II. p. 86. & 491. *Timaeus* in Lex. Plat. MS. ἀπρὶξ, ἐμπεφυκότως. STOEBER.

4 Ἢ ἀποφοιτίσω.] Additur in MS. Oxon. καὶ ἄζομαι ἢ ἄζω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τι ἐχόντων μέλλους μέλλοντας. OUDEND.

1 Ἀπρὶξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσὶ καὶ διόλυ.] Haec inserui ex MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vascos. In *Moeride* legitur ex interpolatione *Hudsoni* corruptissime: ἀπρὶξ τὸ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις κατασχεῖν, βίᾳ (κρατεῖν) Ἀττικῶς (προσπεφυκότως οἷον) ἔγχυτος πλακοῦς. Ἑλληνικῶς. ubi censet Cl. Editor, illa ἔγχυτος πλακοῦς ἑλληνικῶς, alicui respondere, quod librariorum forsan vitio exciderit. Quod non puto. *Suidas* ἀπρὶξ, ὅλῃ δυνάμει· ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς. Ἀπρὶξ προσπεφυκὼς &c. *Hesych.* Ἀπρὶξ, προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς. *Phavorin.* Ἀπρὶξ ἐλάβετο λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀμφοτέραις χερσί. καὶ παρὰ Πλάτωνι, ἀπρὶξ προσπεφυκότων (lege τως) ἰσχυρῶς. οὐχ οἷόντε π ισαι διὰ τὴν σύγχυσιν quae explicatio exstat quoque in *Hesychio.* sed ex *Suida* patet, legendum σύμφυσιν: ut bene monet *Kusterus.* Schol. *Theocr.* Id. 15. 68. ἀπρὶξ ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως ὡς τε μὴ διασπῆται τὴν συμφυΐαν. scribe διασπᾶσθαι cum *H. Stephano* in Thes. OUDEND.

2 Προνοούμενος ὑπό τινος.] Codd. A. B. & Leid. I. προνουμ. παρά τι.

3 Τραγῳδός] *Lucian.* T. II. p. 202. Ed. Salm. ubi τρφῶν αὐτῶν. Leid. pr. ὁ τρ. OUDEND. T. II. p. 138 *Graev.*

4 Ἀπώμοτος.] *Archilochus* apud *Aristot.* Rhet. lib III. c. 17. fin. χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. STOEB.

5 Ὡς ὁ αὐτὸς.] Cod. B. ἐ ὁ αὐτὸς. Vid. *Lucian.* T I. p. 253. *Graev.* Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 327. IDEM.

6 Διαλόγῳ] T. I. pag. 253. Ed. Gr. Conf. T. II. Toxar. c. 42. & quae ibi notarunt viri docti.

7 Ἀφαν. γὰρ ἦν.] Deest ἦν in B.

1 Ἀρὰ

[1] ἈΡΑ` οὐ μόνον ἡ κατάρα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχή. [2] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ· ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

[3] ἈΡΑΧΝΗ, τὸ ὕφασμα. [4] ἀράχνιον, τὸ [5] νῆμα. ἀράχνης, τὸ ζῶον. [6] Ἡσίοδος. —— ἀεροπότητος ἀράχνης.

ἈΡ-

1 Ἀρὰ.] *Hefych.* Ἀρὰ· εὐχή, κατάρα, βλάβη. Confer. *Salmafius* ad Infcript. Herod. Attic. p. 9.

2 Ἡρόδ. ἐν τῇ ϛ'.] Erato c. 64. p. 354. Gale. STOEBER.

3 Ἀράχνη.] Subtilius haec quam verius. *Ammonius* (ubi V. *Valckenaer.*) ait, ἀράχνην feminino genere ut & ἀράχνιον neutro genere effe ὕφασμα, at Mafc. Gen. ἀράχνην notare ipfum animalculum: & fic quoque *Suidas*; nifi quod de ἀραχνίῳ mentionem non faciat, Nofter autem, unde fua haufit *Phavorinus*, fi fana ejus funt verba, ἀράχνιον facit *Stamen*, ἀράχνην vero *Subtemen*, & denique animalculum Mafc. Gen. ἀράχνην. At vero recte jam *Stephanus* docuit, τὴν ἀράχνην καὶ τὸ ἀράχνιον etiam de animalculo occurrere. V. *Poll.* lib. VII. §. 76. Hinc margini adfcripferat hic vir doctus ὕφασμα' καὶ τὸ ζῶον. Vere quidem, fed contra mentem *Thomae*, ut opinor. An autem fcripfit ἀραχνίου νῆμα, vel ἀράχνου νῆμα? OUDEND. De animali inter alios, quos habent Lexica, *AEfchyl.* Agam. vf. 1501. *AElian.* H. A. lib. I. c. 21. nempe ἀράχνη & *telam* dicit & *animal*, at ὁ ἀράχνης animal tantum, id quod ex canone noftro quoque tantum docere voluit *Ammonius*. ABRESCH.

4 Ἀράχνιον.] *Laërt.* p. 202. F. WITT. Conf. *Ammon.* p. 24. & ibi *Valck.* STOEB.

5 Νῆμα.] Haec vox & in ~~Latinam~~ Linguam tranfiit, ut patet ex *Tertulliano*, nempe ex feliciffima emendatione *Salmafii* in *Tertull.* Lib. de Pallio, pag. 180. feqq. & *Steph. le Moyne* in doctiffimis Obfervat. ad Varia Sacra, p. 879. feqq. Eadem quoque reddenda pariter Scriptori *Kuranidon*, ubi p. 80. vulgo fine fenfu legitur: *Albus Araneus cum animali in calamo miffus, ophthalmiam fedat*, pro quo magnus *Reinefius*, lib. III. Var. Lect. c. 15. p. 581. legendum cenfet *cum fua tela*; infeliciter omnino, praeter confuetudinem Viri alias fagaciffimi; fcribendum enim potius videtur *cum nemate*, vel *nemati*, nempe νήματι. Sed & eandem vocem Graecam νῆμα, ad ipfos quoque Chaldaeos, Hebraeos ac Rabbinos penetraffe, adeo ut נימא *Nema*, feu *Nima*, frequentiffime apud ipfos occurrat, doctiffime, pro more, oftendit idem Vir magnus *Steph. le Moyne*, loco laudato, p. 880. Verum haec obiter, hac occafione, ὡς ἐν παρόδῳ. TRILLERUS.

6 Ἡσίοδ.] Ἔργ. v. 777. WITTER.

I Ἀρ-

[1] ἈΡΓΟ'Σ ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνὴ, κρεῖττον ἡ ἀργή.

Ἀριστοφάνης [2] ἐν Νεφέλαις·

Οὐ μὴν ἐρῶγ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Λουκιανὸς ἐν τῷ τῆς μυίας [3] ἐγκωμίῳ· ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετ☉ οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται.

[4] ἈΡΓΥΡΑΜΟΙΒΟ'Σ, [5] οὐ κολλυβιστής. δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον [6] καταλλάκτην· ὃν καὶ ἀργυρογνώμονα λέγου-

---

1 Ἀργὸς &c.] Idem *Phrynichus* praecipit p. 16. *Kuhn.* in Ind. *AElian.* V. Πάμπολυς. similia vide in Βασίλεια, Βέβαιος. Φαῦλ☉. Φίλι☉. HEMSTERH. De hac Syntaxi quaedam habet *Kuhnius* in indice ad *AElian.* in voce παμπολύς. TORREN. Conf. *Phryn.* in ἀργὴ ἡμέρα. STOEBER. *Philostrat.* Icon. I. 21. ἡ κώμη δὲ οὐκ ἀργή. conf. *Suidas* & Schol. *Aristoph.* Nub. vs. 53. *Eustath.* ad Odyss. Θ. pag. 305.

2 Ἐν Νεφέλαις.] Vs. 53. a *Suida* etiam citatus.

3 Ἐγκωμίῳ.] T. II. p. 376. Graev.

4 Ἀργυραμοιβός.] Atticis est, qui Latin. *mensarius*, *nummularius.* utitur *Aristoph.* Nub. pag. 164. ubi Schol. ἀργυραμοιβοὶ, οἱ ἀντ' ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες. κολλυβιστής vero, quomodo communi dialecto vocatur hujusmodi homo, (uti etiam est *Matth.* XXI. 12. & *Joh.* II. 15.) Atticis improbatur. BOS. V. *Heupel.* ad Marci c. XI, 15. DRAEK.

5 Οὐ κολλυβιστής.] Ita recte hic & infra sub Titulo κολλυβιστής vulgo emendarunt Viri Docti, ut latius ibi ostendemus. MSS. *Moer.* item Oxon. Leid. sec. & *Phavor.* prave κολυμβιστής: ut fere ubique habent MSS. at κολλυβίστης bene Leid. pr. Sed pejus Ed. Vasc. κολυμβητής. OUDEND. Codd. A. B. *Phav.* & Ed. Rom. κολυμβιστής. vid. & *Phav.* in κόλυμβ☉. STOEBER.

6 Καταλλάκτην.] Ἀργυρογνώμονα λέγουσι τὸν καταλλάκτην· *Etymol.* p. 137. v. 23. Recentius vocabulum *Jo. Meurs.* retulit in Gl. Gr. B. pluribus exemplis illustravit *Du Cangius*, *Thomae* non oblitus: vim ejus propriam recte describas ex *Suida* in Ἀργυραμοιβὸς & Κολλυβιστής· ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμεν☉. Quamvis autem eo veteres usi non fuerint, verbum tamen, unde ducitur, καταλλάσσειν ipsis satis frequens ad rem mensariam pertinet, notatque majoris pretii nummos aureos argenteosve minutiore nummulorum, quos κέρμα vel κέρματα vocant, genere permutare. Persinus poëta Eubulo miranti, cur se relicto Atarna Mitylenen discessisset, rescripsit, διότι τὰς Φωκαΐδας, ἃς ἔχων ἦλθεν, ἥδιον ἐν Μιτυλήνῃ μᾶλλον ἢ ἐν Ἀτάρνῃ καταλλάττει· quorum mentem eximie *Kuhnius* enodavit ad *Poll.* IX, 93. Apud *Polyaen.* VI, 5. AE-

1 λέγουσιν, ἤγουν, τ τὸ ἀργύρεον συνιέντα καὶ 2 δοκιμάζοντα. 3 Λιβάνιος ἐν 4 τῇ μελέτῃ τῇ περὶ τ λάλου γυναικός· τοὺς ἀργυρογνώμονας συκοφαντεῖσθαι λέγουσιν.

5 ἍΡΜΑ, ἐν ᾧ ἵπποι ζεύγνυνται. οἱ δὲ 6 ἐπὶ ὅπλων λαμ-

---

5. *AEsias* memoratur, vel, ut *Plutarchus* eum adpellat, *AEgias*, Sicyone τραπεζίτης, Arati familiaris: παρὰ τούτου τὸ χρυσίον κατήλλαττον tres fratres Acrocorinthi praesidiarii, quod furto surripuerant: in eadem historia hoc ipso verbo utitur *Plutarch.* in Arat. p. 1035. A. Non alia potestate nititur ambiguum illud Matreae in Exc. *Athen.* I. pag. 19. E. διὰ τί τετρά δραχμα καταλλάττεται μὲν, ἀργύριον δ' οὔ; cujus ratio bene ab *If. Casaubono* declarata non praeteriit *Eustath.* ad Il. I. p. 764. v. 43 simili modo διαμείβειν posuit *Plat.* Polit. pag. 549. D. οἱ νόμισμά τε περὶ τἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβοὺς . . . ἐπωνομάκαμεν. Hinc καταλλαγὴ quemadmodum Byzantii inopia pecuniae laborantes τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, teste *Aristot.* Oecon. II. p. 246 v. 24. Sic Apollodorus in rationibus adnotaverat καὶ νόμισμα ποδαπὸν, καὶ ἐν πόσῳ ἡ καταλλαγὴ ἦν τῷ ἀργυρίῳ: *quantumque compendii vel damni ex commutatis nummis esset captum*, in *Demosthen.* Act. in Polycl. pag. 1088. E. De lucro, quod quis vertenda diversae speciei pecunia facit, intelligi debet καταλλαγὴ in eximio Diphili loco apud *Athen.* VI. p. 225. B. HEMSTERH. *Timaeus* in Lex. Plat MS. ἀργυραμοιβός ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος. STOEBERUS.

1 Λέγουσιν.] Exsulat a MS. Oxon.

2 Δοκιμάζοντα.] Δοκιμαστὴς est apud *Menandr.* in Fragm. p. 232. DRAEK. Huc usque Cod. B. caetera desunt. *Aristot.* Rhet. lib. I. c. 15. καὶ ὅτι ὥσπερ ἀργυρογνώμων ὁ κριτής ἐστιν, ὅπως διακρίνῃ τὸ κίβδηλον δίκαιον, καὶ τὸ ἀληθές. STOEBER.

3 Λιβάνιος.] Lib. I. p. 305. A. WITTER.

4 Τῇ μελέτῃ] Adde ex MS. Leid. pr. Oxon. & Ed. Rom. Vasc. τῇ μ. τῇ V. p. 98 Verba legi possunt T. I. p. 305. A. OUD.

5 Ἅρμα.] Sensus est, recte de curribus dici, minime vero, si de armis sermo sit: recentiores enim Graeci ἅρμα vocant illud, quod apud Gallos nostrates appellatur *un arme.* Vid. *Meursium* in Gloss. p. 51. SALLIER. *Eustath.* ad Iliad. B. pag. 184. *Du Cange* in Glossar. ABRESCH. Pro thensa alicujus Deorum usurpari, docet *If. Casaubon.* ad *Dion.* p. 44.

6 Ἐπὶ ὅπλων.] Quod frequens in *Tacticis Leonis*, *Constantini*, & *Mauricii.* Sumtum a Latina voce *arma.* V. *Du Cangii*

λαμβάνοντες, [1] ἐ καλῶς χρῶνται.

[2] ʽΑΡΜΟ'ΤΤΩ κάλλιον, [3] ἢ ἁρμόζω.

[4] "ΑΡΝΕΣ, οἱ [5] νεογνοί. ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες.

'ΑΡΟΥ͂Ν Ἀττικοὶ, [6] ἐκ ἀροτειᾶν.

[7] 'ΑΡΡΩΣΤΙ'Α ἐ μόνον ἡ [8] νόσος, ἀλλὰ καὶ ἡ φαύλως ἀθυ-

---

gii Gloſſ. Graec. HEMST. *Phavorin.* ἡ ἅρμα ἑνικῶς τέθριππον, πληθυντικῶς δὲ παρὰ Λατίνοις τὰ ὅπλα. OUDEND.

1 Οὐ καλῶς χρῶνται.] Cod. B. ἁμαρτάνουσιν. *Moſchopulus*: Ἅρμα ἑνικῶς τὸ τέθριππον, ἅρματα δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα. *Etymol.* Latinis adſcribit, quibus *arma* τὰ ὅπλα. STOEBER.

2 Ἁρμόττω.] *Ariſtid.* Panath. T. I. 95. Oxon. ἀλλα γὰρ ἄλλων ἕνεκα ἁρμόττειν. *Xenoph.* habet ἁρμόζειν Paed. I, 9. STOEB.

3 Ἢ ἁρμόζω.] Peccat ergo *Thomas* Noſter in Γιγνόμενον. HEMST. Ea voce utitur Schol. *Euripid.* Phoen. vſ. 1499. DRAEK. Addit MS. Oxon. καὶ ἁρμόττω τὸ ἁρμόζω. Forte καὶ ἐρύττω τὸ ἀρύω voluit librarius; ſed de eo agit auctor infra. Pro κάλλιον, quod abeſt a Leid. pr. & Ed. Rom. eſt μᾶλλον in Leid. ſec. OUDEND.

4 Ἄρνες, οἱ νεογνοὶ ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες.] Sic vulgo vitioſe edunt & diſtinguunt: in Ed. Vaſc. οἱ νεογνοὶ, ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες. Ex *Ammonio* vero patet, legendum eſſe, Ἄρνες, οἱ νεογνοί. ἀρνειοὶ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ· & ita diſerte Leidd. codd. niſi quod in ſec. ſit προσήκοντες. *Heſych.* ἄρνες. μίκρα πρόβατα. ἀρνειὸς ὁ τελειτὴς, κριός. ubi vide. OUDEND. Is locus ita diſtinguendus: ἄρνες, οἱ νεογνοί. ἀρνειοὶ οἱ προήκοντες nec dubitandi locum relinquunt haec *Ammonii*: ἄρνες καὶ ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοὶ,

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον·

Ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ,

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,

Ὅς ῥ' ὀΐων μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων.

Qui verſus leguntur apud *Homerum*. SALLIER. Interpunge ſic. Ἄρνες, οἱ νεογνοί· Ἀρνειοὶ, οἱ προηκ. Vid. *Suid.* voc. ἀμνόν. conf. *Ammon.* voc. ἄρνες. WITTER. *Lyſias* apud *Dion.* Halic. 27. 15. δραχμῶν ἀπέφαινεν ἐωνημένον ἀρνίον. lege ἀρνειόν. *Cyrillus* ſive *Philoponus* pag. 5. ἄρνειος, *agninus*. ἀρνειός, *agnus nuper natus*.

5 Νεογνοί.] Poſt νεογνοὶ τικτέον. habet ex *Ammonio*. HEMST. Forte νεογόνοι. vid. infra v. νεόγονος. DRAEK.

6 Οὐκ ἀροτειᾶν.] *Arrian.* II, 3. p. 63. τῷ μὲν ἀροτειᾶν, τῷ δὲ ἁμαξεύειν τὸ Γόρδιον. WITTER.

7 Ἀῤῥωστία.] V. *Ammon.* in Ἄῤῥωστος. HEMST.

8 Νόσος.] *Iſocr.* ad Demon. p. 57. DRAEK.

ἀδυναμία· ἐπειδὴ καὶ [1] ὁ νοσῶν ἀδυνάτως ἔχει χρῆσθαι [2] ἑαυτῷ. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· [3] ἐν καρπῶ ξυγκομιδῇ ἦσαν, καὶ ἀῤῥωστίᾳ τοῦ στρατεύειν.

Οὐ λέγουσιν οἱ κυρίως Ἀττικοὶ, [4] ΑΡΣΕΝΑ, ἀλλ' ἄῤῥενα.

[5] ΑΡΤΙ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ καὶ [6] ἀντὶ τοῦ ποτέ. [7] Λουκιανὸς ἐν τῷ Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου διαλόγῳ· ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, [8] ἄρτι δ' ἐς

1 Ὁ νοσῶν.] *Demophil.* Simil. p. 118. οὔτ' ἀῤῥώστου πληγὴν, οὔτ' ἀνοήτου ἀπειλὴν δεῖ εὐλαβεῖσθαι. *Erotianus* p. 15. ἀῤῥοίη, ἀῤῥωστία.

2 Ἑαυτῷ.] Ἑαυτῷ. HEMST. Graecum non puto pro dativo ἑαυτῷ, ut est in Leid. primo. OUDEND. Cod. A. B. ἑαυτῷ.

3 Ἐν καρπῶν ξ.] MS. Oxon. καρπῷ· Scil. pro καρποῦ, ut exstat in *Thucyd.* lib. III. §. 15. atque ita citatur quoque a *Suida*. Immo exhibetur a MSS. Leidd. Vide Comm. ad *Thucyd.* OUDEND. Cod A. B. καρποῦ. Sic etiam in ipso *Thucyd.* loco legitur, quem vid. p. 182. D. conf. *Ammon.* p. 24. STOEB.

4 Ἄρσενα, ἀλλ' ἄῤῥενα.] Sed *Sophocles* habet in Trachin. vs. 1213. ἄρσενα ἔλαιον. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* in Pall. vs. 29. ἐν τοῖς ἄρσεσι *Thucyd.* lib. II. §. 45. ἀλλὰ Leid. pr. OUDEND. Sed ἄρσενας est apud *Arrian.* Indic. c. 2. p. 524. ἄῤῥενα vero habet *Aristoph.* Nub. v. 687. ἄῤῥεσι *Luc.* T. II. p. 87. *Hemst.* ἄρσεσι Idem Ver. Hist. II. T. II. p. 116. conf. *Corinth.* de Dial. p. 675. *Steph.* p. 64. STOEB.

5 Ἄρτι οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ποτέ.] i. e. Ἄρτι non tantum pro *paulo ante*, sed etiam pro *aliquando* ponitur. At Schol. *Aristoph.* docet, apud Atticos ἄρτι poni pro *nunc*, & ἀρτίως pro *paulo ante*. Sic ille ad Fabulam, quae inscribitur Νεφέλαι, p. 188. Ἄρτι τοῦ ἀρτίως διαφέρει παρ' Ἀττικοῖς, ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ πρὸ ὀλίγου. BOS. *Phryn.* eodem modo p. 8. vid. etiam *Ammon.* *Plat.* pag. 4. E. HEMST. Conf. *Ammon.* & *Suid.* h. v. Locus *Luciani* est T. I. p. 292. *Graev.* conf. Eund. in Abdic. T. I. p. 478. Basil. ubi ἄρτι μὲν λύσασθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους. Et in Νεκυομ. T. II. p. 78. Bas. ἄρτι μὲν ἐπνεύσαν, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. WITT. *Timaeus* Lex. Plat. MS. Ἄρτι πρὸ ὀλίγου. χρόνου πεπαυμένος.
STOBBERUS.

6 Ἀντὶ τοῦ ποτέ.] Contra Schol. *Aristoph.* V. *Ammon.* & *Moer.* Attic. Adde *Phavorinum.* OUDEND.

7 Λουκιανός.] Pag. 35. Ed. pr. *Hemsterh.*

8 Ἄρτι δ' ἐς.] Leid. pr. Ed. Rom. δὲ. Rom. εἰς.

1 Ἄρ-

εἰς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλοῦτον.

[1] ΑΡΤΙ ἥξω οὐκ εἴποις, [2] ἀλλὰ ἄρτι [3] ἔρχομαι, καὶ ἄρτι ἀφικόμην.

[4] ΑΡΤΟΠΟΠΟΣ κάλλιον, ἢ [5] ἀρτοποιὸς, καὶ [6] σιτοποιός.

Αι-

---

1 Ἄρτι ἥξω οὐκ εἴποις, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι.] Recte: nam ἄρτι Attice non cum futuro jungitur; sed aut cum praesenti, aut cum praeterito. Vide τὸν πάνυ *Graevium* ad Soloecistam *Luciani* p. 729. qui ibi quamplurimis testimoniis id probavit. BOS. Scr. ἥξω . . . . ἀλλὰ ἄρτι ἔρχομαι. adde ex A. B. & Rom. καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* h. v. *Graev.* ad *Luc.* Soloec. p. 38. *Ammon.* h. v. *Liban.* I. pag. 166. C. Schol. ad *Luc.* Soloec. init. ἄρτι σολοικιῶ] τὸ ἄρτι μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. STOEB. Sic tamen *Plato* p. 243. F. ut ἄρτι ἥκω ex *Thomae* praecepto, *Aristid.* T. I. p. 526. ABBESCH.

2 Ἀλλά.] Leidd. ἀλλ'.

3 Ἔρχομαι.] *Heliod.* Æthiop. lib. I. in princip. cum imperfecto idem ibid. p. 21. Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. eadem est ratio in νῦν, δὴ, quae voces etiam nunquam futuro junguntur; vid. *Graevium* l. c. p. 758. dicitur tamen ἄρτι μέλλουσα λύειν apud *Heliodor.* lib. V. pag. 202. DRAKK. Pessime exciderunt καὶ ἄρτι ἀφικόμην ex Ed. *Blanc.* quae restitui e MSS. Oxon. Leidd. & Edd. Rom. Vascos. Addi *Phavor.* & Comm. ad *Phryn.* p. 8. Ed. *Pauw.* Exempla ubivis obvia sunt. OUDEND.

4 Ἀρτοκόπος &c.] Cautius aliquanto *Phrynichus*: Ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον. χρὴ δ' ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Nam ἀρτοποιὸς apud *Xenophontem* exstat Cyrop. V. p. 87. v. 10. ἀρτοποιία *Dioscor.* IV. c. 114. p. 287. C. HEMST. Autores τοῦ ἀρτοκόπος uti malunt. *Casaub.* ad *Athen.* lib. XIV. c. 15. & ita forte emendandum, si per *Libanium* liceat. DRAK. Mirum est, sic potuisse scribere *Thomam*, quum ἀρτοποιὸς & σιτοποιὸς optimis scriptoribus Atticis sit in usu. *Xenophon* de Instit. Cyri p. 147. lib. V. οἱ δὲ πλεῖστοι, ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου, δῶρα ἄγοντες, ὁ μὲν τις οἰνοχόον καλὸν, ὁ δὲ ὀψοποιὸν ἀγαθὸν, ὁ δὲ ἀρτοποιόν. ubi obiter monendum, e MS. Leid. ac *Suida* legendum ἐγκέλευστοι, pro ὡς κεκέλευστο. V. *Suidam* in illa voce, ac *Kuster.* & omnino *Xen.* de Exped. Cyri p. 251. καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι. Sic & *Aristid.* pro Themist. T. II. p. 196. ἀνάξιος ἀρτοποιοῦ. *Libanius* contra Icarium T. II. p. 463. ἀρτοποιοὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν πληγαῖς. Atque ita alii passim. ut & ἀρτοποιεῖν. Hinc *Pollux* lib. VII. §. 21. ἀρτοποιοὶ, ἀρτοπόποι. Ξενοφῶν δὲ ἀρτοκόπους λέγει· quem locum rursus merito allegat *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 94. Ed. P. ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον. χρὴ δ' ἀρτοπόπος, ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Ex cujus sententia erravisset ergo etiam *Libanius* περὶ τῆς ἄλλης T. I. p. 305. δέος μὴ τὰ φεύγοντα τοὺς ἀρτοκόπους ἐπιλίπῃ.

H &

Λιβάνιος ἐν τῷ κατὰ Ἰκαρίου· ἐχθροὺς δὲ ἐχθροῖς προὔτεινεν

& contra Icarium T. II. p. 468. καὶ τὸ μέρος παρὰ σοῦ τὸ τῶν ἀρτοκόπων; nisi statuamus, illis locis ἀρτοκόπος esse substituendum, ut in ceteris locis, quos auctor ex ea Oratione citat, sed quorum nullum ego illic reperire potui; aut contra cum Cl. *Normanno* in *Thoma* reponendum ubique ἀρτοκόπος, ut *Phrynicho* obloqui voluerit hic quoque, ut alibi facit. Certe *Xenophon* non tantum ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους habet L. VII. Hist. Gr. p. 621. quem locum laudant viri docti; sed & L. IV. de Exped. Cyri p. 329. καὶ οἱ ἀρτοποιοὶ καὶ οἱ οἰνοχόοι φάσκοντες εἶναι. In VV. LL. exstat ἀρτοκόποι. Adde *Maussac.* Dissert. Crit. ad *Harpocrat.* p. 310. & *Jungerm.* ad l. *Poll.* cit. De voce σιτοποιὸς adi Cel. *Duker.* ad *Thucyd.* L. VI. §. 22. *H. Steph.* in Thes. & *Liban.* de vita sua T. II. p. 64. τὸ τῶν σιτοποιῶν ἔθνος. Oudend. Sic Cod. A. male Cod. B. ἀρτοτόπος. quam Lectionem servat & in sequentibus. Stoeber.

5 Ἀρτοποιός.] Paulo aliter *Phrynichus*: ἀρτοκόπος ἀδόκιμον, inquit, χρὴ δὲ ἀρτοπόπες ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν. Itaque si *Phryn.* fides, nomen illud ἀρτοποιὸς non est repudiandum, cujus quidem, si bene meminimus, apud Atticos nulla mentio; a scriptoribus tamen non infimi subsellii usurpatum esse constat, *Josepho* v. g. Antiq. V. p. 536. *Plutarcho* T. II. p. 401. *Gregor.* Nyss. T. I. p. 158. & *Dione* Chrys. T. V. p. 587. quod de voce ἀρτοπόπος dici nequit, quam, si *Libanium* excipias, nunquam legere nobis contigit: quamobrem non immerito quis dubitet, an hocce nomen Attica civitate donandum sit. Ad σιτοποιὸς quod attinet, ea vox minus recte *Thomae* improbatur, vid. Lexica. Sallier. Quo nihilominus usi *Plato* p. 310. E. *Xenoph.* Cyrop. V. p. 87. K. A. IV. p. 194. sed ubi variant codices, praeferentibus aliis ἀρτοκόπος, quo utitur *Themist.* Or. XXI. p. 248. D. *Xenoph.* Hellen. VII. p. 363. *Herodot.* lib. I. c. 51, IX. c. 81. σιτοποιὸς est apud *Thucyd.* lib. II. c. 78. ἀρτοπόπος, quod *Thomae* placet, non reperitur in Lexicis, quae evolvo. Ne tamen suspectum habeamus, cavet praeter analogiam, Schol. *Aristidis* ineditus ad Or. pro IV viris T. III. p. 322. qui ad verba τῶν ἀρτοποιῶν hunc commentatur in modum: λέγεται καὶ ἀρτοποιὸς (leg. καὶ ἀρτοπόπος, vel καὶ ἀρτοποιὸς καὶ ἀρτοπόπος) ἀπὸ τοῦ πέττειν, καὶ ἀρτοκόπος, ἀπὸ τοῦ κόπτειν, ἀρχαιότερον τὸ διὰ τοῦ π'. *Libanii* loca, quae ex illa oratione citat *Thomas*, non ibi leguntur; sed quidem ἀρτοποιὸς p. 463. & ἀρτοκόπος 468. A. Abresch.

6 Σιτοποιός.] Σιτοποιὸς pistor est apud *Thucyd.* pag. 151. A. 428. B. 443. B. vid. infr. in μάγειρος. Stoeber.

1 Ἰκαρίου.] Ed. Rom. Ἰκαρίου con-

τεινεν ἀρτοπόπους. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπὶ τὰς τῶν ὀρέων κορυφὰς τοὺς ἀρτοπόπους [1] ἀνήγαγεν. [2] ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν· διὰ πάντων [3] ᾔει ὥσπερ χειμάρρους τῶν ἀρτοπόπων.

[4] ἈΡΤΥΌΜΑΙ, [5] οὐκ ἀρτύω.

[6] ἈΡΥΤΟΜΑΙ κάλλιον, [7] ἢ ἀρύομαι. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ

contra MSS. fidem, qui Ἰκαρίου legunt. STOEBER. Ut dixi, in hac Oratione, ficut vulgo exstat, non inveniuntur haec tria loca. Scripsit enim & aliam *Libanius* contra Icarium, de qua mentio fit in Biblioth. *Fabric.* lib. V. c. 10. p. 412. ex Codice Bibl. Barberinae. OUDEND.

1 Ἀνήγαγεν.] Cod. B. ἀνήγαγε. A. ἀνήγαγε.

2 Ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν.]. Leid. pr. concinnius καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. Pro ᾔει in Leidd. εἴη. OUDEND. Cod. A. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ.

3 Ἤιει.] Cod. A. εἴη.

4 Ἀρτύομαι οὐκ ἀρτύω.] Sic Codd. A. B. *Phavor.* ἀρτύομαι κάλλιον ἢ ἀρύομαι. fed videtur legendum ἀρύτομαι. vid. §. feq. & *Moerid.* Apud nostrum hic forte legendum: ἀρύτομαι οὐκ ἀρύτω. vid. *Steph.* Thefaur. T. I. col. 1260. Eund. de Dial. fol. 146. *Joseph.* pag. 228. A. STOEBER.

5 Οὐκ ἀρτύω.] Activo tamen utitur *Theophr.* de Odor. fect. 17. καὶ γὰρ ἐκεῖ, inquit, ταὐτὸ τοῦτο ζητοῦσιν οἱ μιγνῦντες, καὶ οἷον ἀρτύοντες. SALLIER.

6 Ἀρύτομαι.] *Jensius* Lect. Luc. p. 9. & indice. DRAK. *Thomas* consentiunt *Suidas* & *Moeris.* Sed notandum, in locis *Aristidis* & *Aristophanis*, quos noster & *Suidas* pro fua fententia adducunt, hodie vulgo τ non comparere: uti nec apud alios Attice fcribentes. Vide *Jensium* Lect. Luc. lib. I. c. 2. p. 9. Eadem diverfitas in *AEliano*, nam lib. II. de Anim. c. 11. ἀρυτόμενοι τὸ ποτόν. fed lib. I. Var. Hift. c. 32. & lib. XIII. c. 22. ἀρυόμενος legitur. Res optimis MSStis dirimenda. Porro μάλ' ἀκμήτως MSS. Leidd. non μάλα. OUDEND. Sic tamen *Plato* pag. 564. B. quin & in loco *Aristidis*, quem citat, ex T. I. pag. 444. hodie legimus ἀρυομένους, ut ἀρύονται Tom. III. pag. 34. ABRESCH.

7 Ἢ ἀρύομαι.] Ea de re fic *Eustath.* Comment. pag. 1216. ἰστέον δὲ, ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀνύω φησὶν ἐν τῇ ἕκτῃ συζυγίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἀνύω φθονέουσα. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ ἀνύτειν φασὶν ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ· Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀρύεσθαι, ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ. qui minime audiendus est, fi recentiorum Atticorum nomine veniant *Lucianus* & *AElianus*, uterque enim verbum illud ἀρύομαι ufurpat: prior T. II. pag. 656. alter V. H. lib. XIII. c. 22. Iis praeiverant *Xenoph.* p.

 1011.

τῷ εἰς τὸ Φρέαρ τῦ Ἀσκληπιῦ· μάλα ἀκμῆτας εἶναι δεῖ [1] τὺς ἀρυτομένυς καὶ κενοῦντας.

[2] ἌΡΧΕΙΝ, ἀνθρώπων· κρατεῖν δὲ, καὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων.

[3] ἌΣΒΟΛΟΣ, καὶ αἴθαλος, οἱ δοκιμώτατοι· [4] ὐκ ἀσβόλη, ὐδὲ αἰθάλη.

[5] ἈΣΕΛΓΗ'Σ, [6] ἐπὶ ἀῤῥενικῦ. ἐπὶ δὲ θηλυκῦ, ὐκέτι. Ἀσ-

1011. & *Philo* p. 676. negari tamen non potest, *Platonem* & *Xenoph.* scribendi rationem, quam *Thomas* & *Eustath.* magis Atticam judicant, secutos esse. SALLIER. *Arrian.* VII, 11. p. 288. καὶ ἀπὸ τῦ αὐτῦ κρατῆρος αὐτός τε καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν ἀρυόμενοι. utitur & h. v. *Aristoph.* Nub. vs. 271. *Apollodor.* p. 22. ἀρύσασθαι *Xenoph.* Cyrop. I. p. 4. & 8. ἀρύεσθαι *Diodor.* Sic. II. p. 100. B. *Liban.* II. pag. 206. D. apud quem etiam ἀρύτυσι II. p. 259. C. conf. *Cornucop.* p. 205. A. *Suid.* h. v. *Jensii* Lect. Luc. p. 9. STOEBER.

8 Ἀσκληπιῦ.] Pag. 64. ubi ἀκμῆτας & καὶ νῦν ἔχοντας pro κενῦντας. add. lin. seq. p. 64. lin. 21. WITTER. Ἀκμῆτας Cod. A. ἀκμῆτας Cod. B.

1 Τὺς ἀρυομένυς καὶ κενῦντας.] T. I. p. 254. Ed. Ang. ubi legas ἀρυομένυς καὶ νῦν ἔχοντας. Alterum itaque ex altero corrige. Ibid. rursus sequitur φρεάτων ἀρυομένων. OUDEND.

2 Ἄρχειν.] Vide hoc & aliud discrimen apud *Ammon.* *Aristoph.* Plut. I. 1. 6. est tamen ἄρχειν ἀνδρῶν καὶ κυνῶν apud *Isocr.* ad Nicocl. p. 50. DRAK. Conf. *Ammon.* h. v. WITTER.

Neglexit hanc distinctionem *Xenoph.* Praefat. Cyrop. Paulo aliter *Ammon.* HEMSTERH.

3 Ἄσβολος.] Vid. *Steph.* de Dial. p. 152. 156. 157. *Phryn.* v. ἀσβόλη & αἴθαλος. *Hesych.* v. ἀσβολός. ἄσβολος est apud *Lucian.* T. I. p. 87. & T. II pag. 631. αἴθαλος *Diodor.* Sic. V. p. 294. D. *Gloss.* p. 95. & Onom. *Calep.* p. 51. favilla, αἰθάλη. pag. 98. fulligo, ἀσβόλη. *Lucian.* T. III. p. 11. πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῦ προσώπυ ἔχοντας. WITTERUS.

4 Οὐκ ἀσβόλη, ὐδὲ αἰθάλη.] *Steph.* Dial. 157. BENZEL. Sic quoque *Phrynich.* & *Moer.* Sed vide Comment. ad *Phryn.* ἀσβόλη etiam *AEliano* lib. XVI. An. c. 24. ex *Simonide.* OUDEND. Cod. A. ὐδ' αἰθάλη. Cod. B. ὐ δὲ αἰθάλη.

5 Ἀσελγής.] Ea *Thomae* mens videtur esse, adjectivum ἀσελγὴς semper cum substantivo masculino, nunquam autem cum feminino jungi; sed huic illius legi non paruit *Plutarchus* T. II. p. 314. ubi de Phaedra: τῆς δὲ προαιρέσεως, inquit, ὐ ἀσελγὴς ἀποτυχῦσα, ψευδεῖς κατὰ τῦ σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε. Neglecta etiam *Josepho* lib. VI. de

[1] ἈΣΠΑΙ'ΡΩ, Ἀττικοί· οἱ δὲ ἄλλοι, σπαίρω.
[2] ἈΣΠΙ'Σ, [3] οὐ θυρεός.
[4] ἈΣΤΑΦΙ'Σ, [5] οὐ σαφίς.
[6] ἈΣΤΕΙ͂ΟΣ ὁ πιθανὸς καὶ ὁ χαρίεις.
Ὥσπερ ἈΣΤΕΙ͂ΟΣ, οὕτω καὶ [7] ἀστειοσύνη. [8] Λιβάνιος ἐν τῷ

---

de Bel. Jud. p. 931. ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἀγαθὸς, inquit, οἰκίαν ἀσελγῆ φθέγξεται, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ συγγενεῖς. Utrique addi potest Laërt. I. 12. p. 266. cujus haec verba: Διόδωρος δὲ ὁ στωϊκὸς δυσμενῶς ἔχων πρὸς αὐτὸν, πικρότατα αὐτὸν διαβέβληκεν, ἐπιστολὰς φέρων πεντήκοντα ἀσελγεῖς ὡς Ἐπικούρου. SALLIER.

6 Ἐπὶ ἀῤῥενικοῦ.] MSS. & *Phavor.* ἄρσεν. STOEBER. MSS. Leidd. ἄρσεν.

1 Ἀσπαίρω.] Vid. *Phav.* v. ἄλφα & σπαίρω. WITTER.

2 Ἀσπίς.] Clypeus. *Julian.* Or. II. princ. *Anacreon* Od. II. varias praeterea significationes vid. apud *Spanhem.* ad *Julian.* p. 191. 242. DRAKENB.

3 Οὐ θυρεός.] Vide infra hac voce. Leid. pr. θυραιός. OUD.

4 Ἀσταφίς.] Recte, ut ostendunt haec *Platonis* de leg. I. 3. pag. 845. ἐὰν δέ τις αἴσωρ ὤν, inquit, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται, τὸν μὲν δοῦλον πληγαῖς κολάζειν, τὸν δὲ ἐλεύθερον ἀποπέμπειν νουθετήσαντα, καὶ διδάξαντα τῆς ἄλλης ὀπώρας ἅπτεσθαι, τῆς εἰς ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου τε καὶ ξηρῶν συκῶν ἀνεπιτηδείου κεκτῆσθαι. Legitur etiam ἀσταφὶς non σταφὶς apud *Theophr.* lib. IX. c. 13. χρησίμην δέ φασι πρὸς τοὺς ῥοῦς ὅταν ἑψηθῇ καταπλασθεῖσα, ὥσπερ ῥαφανὶς συνειλομένη ἐφ' ὁλοσχοίνου. καὶ πρὸς τὴν ἔλμινθα τὴν πλατεῖαν, ὅταν ἀσταφίδα προφάγῃ, πίνειν ἐπιξύοντα ταύτην, ὅσον ὀξύβαφον ἐν οἴνῳ αὐστηρῷ. Nec aliter *Alexis* Comicus apud *Poll.* VI. 66. p. 605. verum non defuêre ex Atticis, qui ex ἀσταφὶς fecerint ἰσταφίς: testis *Athenaeus* lib. III. p. 105. quo pertinent haec *Hesychii*: ἰσταφὶς, inquit, οὕτω διὰ τοῦ ὁ ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας. SALLIER. MSS. ἀσταφὶς καὶ σταφίς.

5 Οὐ σταφίς.] Habent MSS. Oxon. & Leidd. καὶ ἀσταφὶς, καὶ σταφίς. Ed. quoque Rom. praemittit καί. OUDEND.

6 Ἀστεῖος.] Cod. A. ἀστεῖον. Distinguenda haec §. a praeced. ἀστεῖος, ex MSS. & Ed. Rom. STOEB. V. *Ammon.* in Ἀστεῖος. *Julian.* Epist. I. p. 151. καὶ τὸ σῶμα τοῦ Χαιρεφῶντος οὐδὲν ἀστειότερον ἔχειν. Liceat mihi hac occasione emendare locum *Theophr.* in Charact. cap. XIX. p. 166. ed. *Pauw.* καὶ εὐχομένων καὶ σπενδόντων ἐμβαλεῖν τὸ ποτήριον, καὶ γελάσαι ὡς τεράστιόν τι πεποιηκώς. corrigo ὥσπερ ἀστεῖόν τι πεποιηκώς.

7 Ἀστειοσύνη.] T. II. p. 362. C. ubi male vulgo ἀστοσύνη. OUDEND.

8 Λιβάνιος.] Tom. II. p. 362. C. ubi ἀστοσύνη. WITTER. Leid. pr. ὡς αὐτός. sec. cum Edd. Rom.

τοῦ Ἀντιοχικοῦ· ἀσεμοσύνη ἐστι, ἡ διὰ πάντων.

1 ἈΣΥ´ΝΕΤΟΣ, 2 ὁ μὴ νοῶν, καὶ ὁ μὴ νοούμενος. ὡσαύτως 3 συνετὸς, καὶ ὁ νοῶν, καὶ ὁ νοούμενος. τοῦ δευτέρου μαρτυρεία παρὰ 4 Συνεσίῳ. οἷον, οὐ γὰρ ἅπασιν ἡ Πυθία φθέγγεται συνετά. καὶ παρὰ 5 Λιβανίῳ, ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· κεκρατηκὼς τῇ βαφῇ καὶ Φιλάγριον. λόγων ἡμῖν γε, 6 οὐ συνετὰ λέγων.

7 ἈΣΦΟ´ΔΕΛΟΣ, τὸ φυτὸν· ἀσφοδελὸς δὲ, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον 8 ἐπιταφίῳ· οὓς ἀσφοδελῶν λειμώνων, 9 καὶ Ἠλυσίων πεδίων, ἠξίωσαν Ἕλληνες.

10 ἈΣΧΟΛΙ´Α, 11 ἡ περί τι ἀναστροφή.

ἈΤΑ´Ρ

Vasc. ὡς ὁ αὐτός· sequitur enim post Ἀνακαθαίρομαι. OUDEND.

1 Ἀσύνετος.] Mens est, illud nomen de eo dici, qui non intelligit, & de eo, quod non intelligitur, sive de rebus obscuris. Postremo sensu usurpat *Euripid.* Phoen. vs. 1721. *Euripidem* secutus est *Artemidorus* Oneir. p. 16. ἔστι γὰρ ὅτε ἡ ἀρχὴ τὸ τέλος ἔδειξεν ἀφανὲς ὂν καὶ ἀσύνετον. Aliam hujus vocis significationem omnibus exploratam omittimus. SALLIER. Cod. A, & B. καὶ ὁ μή. STOEB.

2 Ὁ μὴ νοῶν.] Oxon. καὶ ὁ μὴ &c. cum Leidd.

3 Συνετός.] Καὶ συνετὸς Oxon.

4 Συνεσίῳ.] P. 133. D. ubi τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται. WITTER. De insomniis p. 133. D. ubi legas, οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται. OUDEND.

5 Λιβανίῳ.] II. p. 25. A. ubi Φιλάγριον λέγων· ἡμ. WITT. T. II. p. 25. A. unde emendandus *Thomas*, & melius distinguendus. καὶ Φιλάγριον λέγων· ἡμῖν γε οὐ συνετὰ λέγων. OUDEND.

6 Οὐ συνετὰ λέγων.] Delet λέγων Cod. A. STOEB.

7 Ἀσφόδελος] Schol. *Luc.* T. I. p. 13. Basil. Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύνται (leg. φύεται) ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Vid. *Phav.* & *Ammon.* h. v. *Suid.* voc. σφοδελός. WITT. Consentit *Ammon.* Schol. *Theocr.* ad Eid. VII. vs. 68. HEMSTERH. Conf. Andr. *Schotti* Observ. lib. V. c. 7. *Cyrillus* sive *Philoponus*: Ἀσφοδελὸς, *locus apud inferos*, Ἀσφόδελος, *albucum.*

8 Ἐπιταφίῳ.] T. I. p. 333. C. Ed. Col. Ex imitatione Homerica, ut bene notavit in margine vir doctus; *Homerus* enim ἀσφοδελὸν λειμῶνα dixit Od. Λ, 538. 572. Ω. 13. OUDEND.

9 Καὶ Ἠλυσίων.] Codd. A. B. Ἠλυσ. πεδίων ἠξίωσ. WITT.

10 Ἀσχολία.] Vid. supra p. 23. V. ἀκαιρία. *Plutarch.* Num. p. 70.

[1] ἈΤΑ'Ρ, λογογράφοι, ἀντὶ τοῦ δέ· αὐτὰρ, ποιηταί. οἱ δὲ [2] ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο [3] χρώμενοι τῷ ἀτὰρ, πάνυ εἰσὶν ἀμαθεῖς, καὶ Ἑλλήνων ἄγευστοι.

[4] ἈΤΕ'ΛΕΣΤΟΝ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι· [5] ἀτελὲς δὲ, τὸ μήπω τετελεσμένον. τὸ μέντοι τετελεσμένον, λαμβάνεται παρ' Ὁμήρῳ [6] ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐπὶ τοῦ μήπω μὲν τελεσθέντος, [7] δύναμιν δὲ ἔχοντος τελεσθῆναι. οἷον,

[8] Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

ἀνήνυτον δὲ κάλλιον, ἢ ἀτέλεστον. [9] ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστος, ὁ μὴ

---

p. 70. A. μὴ ποιεῖσθαι τὰς πρὸς τὸ θεῖον ἐντεύξεις ἐν ἀσχολίᾳ καὶ παρέργως.

11 Ἠ περί τι.] Ex *Ammonio* addi vult ἄλλο Cl. *Valckenaerius* pag. 9.

1 Ἀτάρ.] Dicunt Rhetores, Αὐτὰρ Poëtae pro δέ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο χρώμενοι τὸ (leg. τῷ) ἀτὰρ, qui vero utuntur τῷ ἀτὰρ pro διὰ τοῦτο, i. e. *propterea*, peccant, & ostendunt, se literarum Graecarum esse expertes. BOS. Occurrit eadem signif. apud *Homer.* Iliad. Α. v. 166. 506. &c. *Timaeus* in Lex. *Plat.* MS. ἀτὰρ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή. vid. leg. δέ. Stoeb. V. Ἤτοι. Hemst.

2 Ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο χρώμενοι τὸ ἀτάρ.] Sic tamen *Hesych.* & *Suidas* exponunt: at vide *Eustath.* ad *Homer.* p. 72. Abest ἀντὶ τοῦ in Oxon. Pro τὸ vero, quod syntaxi adversatur, cum Ed. Vasc. rescripsi τῷ. ut monuit jam *Bos.* Oudend.

3 Χρώμενοι τὸ ἀτάρ.] MSS. χρώμ. τῷ ἀτὰρ &c. Stoebber. L. τῷ. Hemsterh.

4 Ἀτέλεστον &c.] Paulo post, ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστον, ὁ μὴ μυηθείς. sed legendum: ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστος, ὁ μὴ μυηθείς, i. e. *est etiam* ἀτέλεστος *ille*, qui *non est initiatus*. BOS. Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cerer. vs. 129. Drakenb. V. *Ammon.* in Ἀτελές. Hemst.

5 Ἀτελὲς δὲ, τὸ μήπω τετελ.] Exemplum praebet *Lucian.* Dial. Nept. & Mercur. ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. T. I. p. 228. *Hemst.* Stoebber.

6 Ἐν Ἰλιάδι.] Ξ. v. 196. add Il. Α. v. 212. Β. v. 257. Θ v. 286. Witter.

7 Δύναμιν δέ.] MSS. & *Phavor.* φύσιν δὲ ἔχοντος &c. Stoeb. MS. Oxon. & *Phavor.* φύσιν. De ἀτελὲς & ἀτέλεστον idem *Ammon.* Oudend.

8 Εἰ δύναμαι.] Il. Ξ. 196. & saepe. V. Ind. *Seberi.* Idem.

9 Ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστον.] MSS. & Rom. ἀτέλεστος. Stoeb. Vitiose pro ἀτέλεστος, ut ex MS. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. reposui: monuit jam *Bos.* Oud.

ὁ μὴ μυηθεὶς. καὶ ἀτελὴς, ὁ ἀμέτοχος, [1] Λουκιανὸς ἐν Μενίππῳ καὶ Χείρωνος διαλόγῳ· ἀλλ' ἀτελεῖς τούτων πάντων ἐσμέν.

[2] ΑΤΕΝΕΣ ἦθος λέγειν κάλλιον, ἢ σκληρὸν, καὶ ἀκαμπές. Πλούταρχος· [3] ἀτενοῦς ἤθους τοῦτ' ἔγωγε τίθεμαι. καὶ ἀτενὲς καὶ ἀτενῶς, ἐπιῤῥήματα, ἀντὶ τοῦ ἀτρέπτως καὶ δειλοῦ. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· ἐπεὶ ἐδόκει μοι [5] εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾷν εἰς ἐμέ.

[6] ΑΤΕΡΟΣ, οὐ θάτερος, βάρβαρον γὰρ, εἰ καὶ [7] Λυκόφρων

---

1 Λουκιανὸς ἐν Μενίππῳ.] T. I, p. 314 *Graev.* ubi ἀλλ' ἀνεπιστήμονες τούτων πάντων ἐσμέν. add. *Aristid.* p. 97. a. lin. 4. WITT. Haec usque ad finem desunt MS. Oxon. uti omnia in MS. Leid. sec. Locus est p. 62. Ed minoris *Hemsterb.* sed vulgo ibi ἀνεπιστήμονες τ. ἁπάντ. Apud *Phavorin.* tamen ἀτελεῖς, ut debet ad *Thomae* sensum. OUDEND. T. I. p. 436 ubi vide, quae notat Cel. *Hemsterhusius.*

2 Ἀτενὲς ἦθος.] Vide *Aristoph.* Schol. ad Σφῆκες p. 484: *Dion.* Halic. lib. V. pag. 336, καὶ πολλὰ ἐν μέρει διεμβριθός τε καὶ ἀντιβολῶν &c. adde *Casaub.* ad *Theoph.* Char. p. 207. *Lucian.* in Hermot. p. 105. εἴ μὴ πάνυ τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτὴν.. *Lucian.* in Ψευδοσ. p. 756. TORRENIUS. Abest λέγειν a MS. A. *Timaeus* Lex. *Plat.* MS. ἀτενές· ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινὴς, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι. STOEB.

3 Ἀτενοῦς ἤθους.] Forte ἤθους. NORMANN. Recte & sic Codex Coll. Nov. Oxon. BENZEL. Codd. A. B. ἤθους. STOEB. Cum utroque Leid. Cod. Nullum est dubium, quin ἤθους sit legendum in hoc *Plutarchi* loco. Hoc enim probare voluit auctor; licet nesciam, ubi haec verba occurrant. Sed similia habemus in V. *Arist.* p. 319. ἱδρυμένην ἐν ἤθει βεβαίῳ καὶ πρὸς τὸ δίκαιον ἀτενῆ. Neque aliter olim emendabant *Jensius* ac socer meus. OUDEND.

4 Λουκιαν. ἐν τῷ δὶς.] T. II, p. 232. *Graev.* WITTER.

5 Ἀμαθὴς.] Immo vero εὐμαθὴς, ut *Luciani* sensus postulat, atque ibi legitur T. II. p. 232. Ed. Gr. & hic in utroque Leid. Pro εἰς ἐμὲ sec. ὡς ἐμὲ non male. OUDEND.

6 Ἄτερος.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 746. est apud *Euripid.* Hipp. vs. 894. ubi vid. Schol. DRAK. Extat in *Demosth.* Προοιμ. p. 775. Sect. 176. ABRESCH. *Jamblich.* Protrept. p. 536.

7 Λυκόφρων.] Cassand. v. 590. Notat tamen ibi *Potterus*, Cod. Sel-

ρῶν, [1] καί τινες ἄλλοι τοῦτο γράφουσιν. ὁ ἕτερος γὰρ ὤν, καὶ [2] κατὰ κρᾶσιν ἅτερος. οὐκ ἔχει οἰκείαν χώραν ἐνταῦθα τὸ θ', ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων. ἐκεῖ γὰρ τὸ τοῦ ἄρθρου τ', εἰς θ' τρέπεται. οἷον, [3] θατέρου, καὶ θατέρῳ. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων αὖθις πτώσεων, ἔνθα [4] μεσοσυλλαβοῦν ἔχει σύμφωνον, ν' λέγω ἢ σ', οὐ γίνεται ἡ τοιαύτη συναλοιφή. οἷον, [5] τὸν ἕτερον, τοῖν ἑτέροιν, τῶν ἑτέρων, τοῖς ἑτέροις, τοὺς ἑτέρους. ἅτεροι δέ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἁτέρα, οὐ θατέρα. ἀλλ' [6] ἐπὶ δοτικῆς θατέρᾳ, καὶ ἅτεραι ἐπὶ πληθυντικοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος, καὶ ἐπὶ τοῦ [7] οὐδετέρου, ὃν ἔφαμεν ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ.

[8] ἌΤΟΠΟΝ οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ [9] τὸ θαυμαστὸν

Selden. legere ἅτερος. conf. *Graev.* ad *Luc.* Soloec. T. II. p. 746. Illustris etiam locus est *Lucian.* Pseudol. fin. T. II. pag. 448. εἶτα μεταξὺ &c. ubi Schol. κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν κ. τ. λ. τῶν θατέρων *Joseph.* p. 742. E. κατὰ τὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος. *Lucian.* Pseudomant. T. I. p. 524. θάτερος *Hermogenes* περὶ στάσ. pag. 74. *Joseph.* p. 556. G. *Zonaras* XII, 30. &c. WITTER.

1 Καί τινες ἄλλοι.] Ut *Heliodor.* vid. *Graev.* l. c. θάτεροι dixit & *Dionys.* Halic. I, p. 66. τοὺς θατέρας *Synes.* pag. 122. D. STOEBER.

2 Κατὰ κρᾶσιν ἅτερος.] Rectiora docet *Etymol.* 443, 27. vid. & *Corinth.* de Dial. p. 691. IDEM.

3 Θατέρου καὶ θατέρῳ.] Cod. B. καὶ non habet. IDEM.

4 Μεσοσυλλ.] Cod. A. μεσολαβοῦν. IDEM.

5 Τὸν ἕτερον.] Male apud *Phavor.* τὸ ἕτ. OUDEND.

6 Ἐπὶ δοτικῆς.] MSS. & Rom. δοτικῆς. Conf. plur. *Phav.* STOEB. Lege cum Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. δοτικῆς, vel potius e MS. Oxon. γενικῆς καὶ δοτικῆς θατέρας καὶ θατέρᾳ. Mox pro ἅτεραι Leid. pr. ἕτεραι. OUDEND.

7 Οὐδετέρου.] Quia in neutro est τὸ & τὰ, ideo recte θάτερον & θάτερα dicitur. V. *Hesych.* & *Suid.* IDEM.

8 Ἄτοπον.] Vid. *Suid.* V. ἀτοπίας πλέον. DRAKENB. *Aristid.* de Xerxe ὁ πάντα ἄτοπος βασιλεύς T. I. pag. 129. & εἴη τῶν ἀτόπων, *absurdum esset*, Idem l. c. p. 147. STOEBER.

9 Τὸ θαυμαστόν.] Hanc *Platoni* frequentatam significationem *Proclus* notat ad Tim. p. 25. sic Alexandri τὸ ἄτοπον τῆς τόλμης *Arriano* A. A. VI, 9. Paulo aliter Clearchus τὰ ἄτοπα τολμηρός. *Memnon* apud *Phot.* p. 365. v. 32. Rationem potestatis in hac voce tangit *Philo* Jud. p. 70. D. HEMST.

ςὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν [1] Φαίδωνι· ὡς ἄτοπον ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο. καὶ πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ· [2] οὐδὲν γὰρ ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαςότερον ἦν. ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως. καὶ [3] Θουκυδίδης· δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων.

[4] ἈΤΡΕΜΩ͂, καὶ ἀτρεμίζω. Ἀριςείδης ἐν τῷ [5] Παναθηναϊκῷ· ἐξήγειν ἀτρεμιζούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἴςῶσιν.

[6] Τὸ ἍΤΤΑ ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὕρηται, προϋ-

---

1 Φαίδωνι.] T. I. p. 60. B. Ed. Serr.

2 Οὐδὲν γὰρ.] T. I. 142. ubi legitur γε.

3 Θουκυδίδης.] Lib. III. §. 38.

4 Ἀτρεμῶ.] *AElian.* V. H. lib. I. c. 2. DRAKENB. Ed. Vasc. cum Leidd. & Ed. Rom. καὶ ἀτρεμῶ. OUDEND.

5 Παναθηναϊκῷ.] Sic quoque Cod. A. est vero locus in Themistocl. p. 140. a. l. 3. WITT. Desunt haec in Oxon. MS. Frustra etiam in Panath. quaeras. Leguntur enim in Themistocle T. II. p. 193. Ed. Angl. OUDEND. Imo vero *Plat.* II. p. 318. ABRESCH.

6 Τὸ Ἅττα.] Vid. *Devar.* de partic. Linguae Gr. p. 27. & *Harpocr.* h. v. aliter *Arrian.* Exped. Alex. M. lib. I. c. 1. *Arist.* T. I. p. 622. DRAKENB. Codd. A. B. & Rom. Ἄττα. Vid. *Lucian.* Soloec. T. III. p. 580. ubi Schol. τὸ ἅττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα &c. STOEBER. *Ammon.* in voce: qui recte ἅττα, id est, ἅτινα, & ἄττα vel τινα distinguit: obloquitur imperite *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 8. quem *Kustero* inobservatum *Suidas* adtulit in Ἄσσα. Nec severam in *Comicum* animadversionem stringere non ausus est *Schol.* ad Av. 1513. dictitans, formulam πηνίκ' ἄττα (quam tamen alibi quoque *Aristophanem* usurpasse, constat ex *Harpocr.*) esse οὐκ Ἀττικὸν, οὐδ' ἀρχαϊκὸν, οὐδ' ἀκριβές· nunquam perficiet, ut ipsum scivisse melius, quid aures Atticae ferant, credamus, quam *Aristophanem:* aliud est, si de analogia locutionis quaeratur. Ἄλλα ἄττα χωρία *Thucyd.* habet II, 100. ubi lege Interpretes: perinde ac *Pherecr.* apud *Harpocr.* in Ἄττα· Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῇς ἄττα πεντήκοντα· numeri vocabula venuste Atticorum more comitatur τις ἐνδεκά τινες, διακόσιαι τινες νῆες. HEMSTERH. MS. Oxon. ἅττα. Recte omnino. Haec enim differentia est inter ἅττα pro ἅτινα & ἄττα pro τινα. Vide *Ammonium*, *Phavor.* aliosque. OUDEND.

1 Προϋ-

[1] προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν. οἷον, πάντα ποιῶ [2] ἄττα ἂν βούλωμαι. [3] τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινά, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἕπεται δὲ ἀεὶ. ἕπεται μὲν, [4] ὡς τὸ ἑτέρ' ἄττα, καὶ ποσ' ἄττα· [5] προηγεῖται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος [6] ἐν τῷ Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε. ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα.

[7] ΑΥΘΕ'ΚΑΣΤΟΣ, ὁ ἰδιόρυθμος. [8] Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλα-

---

1 Προϋπάρχοντος.] A. B. προυπάρχ.

2 Ἄτλα ἂν βούλωμοι.] Πάντα ποιῶ ἄτλα ἂν βούλωμαι A. B. & Rom. STOEB. Rursus ἄτλα Oxon. bene. ἄτλ' Leid. pr. Dein ſcribendum βούλωμαι. ut in MSS. Leidd. in ſec. βούλομαι. OUD.

3 Τὸ δὲ ἄτλα ἀντὶ.] Non recte videtur conſtrui cum voce ἕτερα. *Lucian.* Soloec. p. 759. DRAK. *Plato* Phaed. p. 66. B. 74. B. τοιαῦτα ἄττα λέγειν. Idem l. c. pag. 108. B. ἢ ἄλλα ἄτλα τοιαῦτα. STOEBER.

4 Ὡς τὸ ἑτεράτλα καὶ ποσάττα.] Codd. A. B. ἑτερ' ἄτλα καὶ ποσ' ἄτλα. ἑτεράτλα *Liban.* I, 666. A. IDEM.

5 Προηγεῖται δὲ.] Oxon. καὶ.

6 Ἐν Φαίδωνι.] A. B. & Rom. ἐν τῷ Φαιδ. vid. loc. c. init. STOEB. MSS. Leidd. Edd. Vaſc. Rom. ἐν τῷ Φ. T. I. p. 60. E. Ed. Serr. OUDEND. Pag. 376. F. & ſic ἄτλα ἄλλα pag. 364. E. ABRESCH.

7 Αὐθέκαστος, ὁ ἰδιόρυθμος.] Lege cum gemino ρ. ἰδιόρρυθμος ſic enim *Heſych.* ἰδιόρρυθμον, ἰδιότακτον. Belg. dicimus, **Een die op hem selfs staat.** BOS. Pro ἰδιόρυθμος *Nunnes.* citat ἰδιάριθμον ad *Phrynich.* p. 154. quod convenit *Phavorini* verbis ἐν τοῖς καθ' ἕνα θέλων ἀριθμεῖσθαι. OUDEND. *Lucian.* T. I. p. 732. ubi videndus Scholiaſtes, qui *Thomam* noſtrum ſimpliciter vocat Μάγιστρον. TORREN. Varias nominis illius ſignificationes enumerat *Heſychius:* αὐθέκαστος, inquit, ἀκριβὴς, αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, ἀπαρακάλυπτος, ἢ τῷ τρόπῳ ἁπλοῦς, ἐλευθέριος, ἀξιόπιστος, αὐτάρεσκος. Ex quibus efficitur ex eorum eſſe numero, quae modo in bonam, modo in malam partem accipi poſſunt. Primo αὐθέκαστος is dicitur, qui alios vel in minimis, quae ſunt ipſorum officii, praetermittere non patitur. Sic intelligendus videtur *Plutarchus* T. I. p. 339. ἐν δὲ τούτοις οὕτως εὔκολος καὶ ἀφελὴς τοῖς ὑπὸ χεῖρα φαινομένοις, αὖθις ἀντεπεδίδου τὴν σεμνότητα καὶ τὸ βάρος, ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ, καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας προσάγμασιν ὄρθιος καὶ αὐθέκα-

λαεις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ

θέκαστος. ὥστε μηδέποτε τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐκείνοις μήτε φοβερωτέραν, μήτε προσφιλεστέραν γενέσθαι. Recte igitur ab *Hesychio* αὐθέκαστος exponitur ἀκαμβὴς & αὐστηρός· *Plutarchus* enim ibi de Catone verba facit, quo nemo acerbius aliorum peccata castigavit. Eodem sensu hancce vocem usurpat *Plut.* T. II. p. 11. ὅταν μὲν γὰρ, inquit, ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνοὺς, οἳ διὰ τὴν τῶν τέκνων ὕβριν οὐκ ἀνεκτὴν νομίζουσι τὴν τῶν ἐρώντων ὁμιλίαν, εὐλαβοῦμαι ταύτης εἰσηγητὴς γενέσθαι καὶ σύμβουλος. ubi patres αὐθέκαστοι appellantur, quod omnia morosius, quam par esse videatur, persequi soleant. Hinc procul dubio apud *Phil.* p. 749. Macro Imperatori Cajo dicitur αὐθέκαστος, quasi acerbus nimium: καὶ γὰρ, inquit, ὁπόθεν πόρρωθεν αὐτὸν ἀφικνούμενον ἴδοι, ταυτὶ πρὸς τοὺς συνόντας διεξῄει, μὴ μειδιῶμεν, κατηφιῶμεν, ὁ νουθετητὴς παραγίνεται, ὁ αὐθέκαστος, ὁ ἀνδρὸς τελείου καὶ αὐτοκράτορος ἀρξάμενος νῦν εἶναι παιδαγωγὸς, ὅτε καὶ τοὺς ἐκ πρώτης ἡλικίας ὁ καιρὸς ἀπήλλαξεν καὶ διέζευξεν. Verum, cum id genus homines interdum optime de se sentiant, factum est deinde, ut ea voce notaretur homo superbus & arrogans; cui significationi favent imprimis haec *Plut.* T. II. pag. 823. οὐ γὰρ αὐθάδης, inquit, οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδὲ αὐθέκαστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ, καὶ στείχει πολίταις ὄμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν. Αὐθέκαστος enim & σώφρων opponuntur, & ita quidem, ut adjectivum illud non possit cadere, nisi in hominem improbum; ut etiam constat e *Lucian.* T. I. p. 834. apud quem ita Phalaris; ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδεία προσεσχηκὼς ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, ἐπιεικῆ καὶ μέτριον· βίαιον δὲ καὶ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. Tertio αὐθέκαστος est simplex & minime callidus: testis *Eurip.* in fragm. p. 505.

Ἅπαντες οἱ λέοντες, inquit, εἰσὶν ἄλκιμοι·
Δειλοὶ πάλιν ἑξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγοί·
Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει,
Ἡ δ' αὐθέκαστος. ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας
Ἀλώπεκας τις συναγάγοι, μίαν φύσιν
Ἁπαξάπασιν ὄψεται τρόπον θ' ἕνα.

Id enim sibi vult Poëta: suam cuique animalium generi inesse indolem, quam semper eandem cernas. v. g. leones omnes fortes esse, timidos lepores, vulpes non alias esse dolis instructas.

-ῶς, alias bonas, & ſimplices. Quae ſunt adeo manifeſta, ut ad ſtabiliendam nominis illius ſignificationem, aliis teſtibus minime opus ſit. Adducetur tamen *Plut.* utpote qui duabus illis vocibus ἁπλῶς & αὐθέκαςος tanquam Synonymis utatur, in Coriol. T. I. p. 233. ὅτι τοίνυν ἁπλῶς τις ὁ Μάρκιος ὑπείληπται τῷ τρόπῳ γεγονέναι κ αὐθέκαςος, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πάνεργος ἐν πολιτεία κ ἀναληθὴς, ἐκ ἄδηλόν ἐςι. Huc fortaſſe is *Dionyſii* Halic. T. II. p. 41. locus: ποικίλη περὶ τὰς χηματισμὰς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἄναρθρος, ἐν πολλοῖς ὑπερόπτικὴ τῆς ἀκολυθίας, ἥκιςα ἀνθηρὰ, μεγαλόφρων, αὐθέκαςος, ἀκόμψευτος. nam oratio αὐθέκαςος, ni fallimur, converti poteſt oratio *minime fucata.* Quarto uſurpata quondam & ea vox a Cleanthe Stoico, ſed quo ſenſu, definire non ita facile, ut patebit ex ejus verbis ab *Euſebio* ſervatis l. XIII. Praep. p. 679. Κλεάνθης δὲ ὁ Στωϊκὸς, inquit, ἐν τινὶ ποιήματι περὶ τοῦ θεοῦ ταῦτα γεγραφότος ἄκυε·

> Τἀγαθὸν ἐρωτᾷς με οἷόν ἐς'; ἄκυε δή·
> Τεταγμένον, δίκαιον, ὅσιον, εὐσεβές,
> Κρατοῦν ἑαυτοῦ, χρήσιμον, καλὸν, δέον
> Αὐςηρὸν, αὐθέκαςον, ἀεὶ σύμφορον.

Quod ſi quis αὐθέκαςον ibi interpretetur ἀληθῆ, ipſi libenter aſſentiemur; *Plutarchus* enim, ut vidimus ſupra, ἀναληθῆ opponit αὐθεκάςῳ· quam ſignificationem illuſtrare poſſunt haec *Philonis* p. 428. ἐμοὶ δὲ πειθήρχει, κ ἐμὲ θεράπευε, κ ὅσα δι' ἡδονῆς ἐςί μοι πράττε. αὐςηρὸν γὰρ κ αὐθέκαςον, κ ἀληθείας ἑταῖρον, καὶ ἀκριβοδίκαιον. Sallier. Conf. *Phryn.* h. v. & *Heſych.* Stoeb. *Phrynich.* p. 62. nomen inde derivatum αὐθεκαςότης rejicit: jure merito, quippe quod vix, niſi apud Philoſophos recentiores & ſcriptores Eccleſiaſticos reperias. Status animi morumque, quem deſignat hoc vocabulum, in confinio boni malique ſic eſt poſitus, ut in utramque partem uſus ejus vergat. Αὐθέκαςον a *Manilio* V. 480. deſcribi cenſuit *Scaliger*; ubi inter alia, *Improbitas fiet virtus* ——. Ut αὐςηρὸς ad hoc explicandum ab *Heſych.* & *Suida* confertur, ita junxit utraque *Plutarch.* T. II. p. 57. E. auctore *Cleanthe*, cujus elegantes jambos attulit *Clem. Al.* Protr. p. 47. B. Strom. V. p. 602. A. *Heſychius* etiam interpretatur, τῷ τρόπῳ ἁπλῶς· apud *Strabonem* eſt, διὰ τὸ ἁπλῶν κ αὐθέκαςον, IV. p. 299. A. Diſpari nonnihil ratione *Philemon* in *Stob.* p. 31. aliam vulpem ait non eſſe εἴρωνα τῇ φύσει, aliam αὐθέκαςον, ſed in omnibus plane conſpici φύσιν μίαν τρόπον θ' ἕνα. Demendum *Suidae* vitium leve litera mutata, ſcribendumque pro ἀπαρέγκλητος τῷ τρόπῳ, quod & C. L. B. retinet, ἀπαρέγκλιτος, *rigidus*, *minimeque flexibilis*: eſt enim a παρεγκλίνειν. De ἰδιόρρυθμος dictum ad *Heſych.* in Ἰδιόκοιτος, vel, ut emendavimus, ἰδιόκριτος. Hemst. *Euripid.* Phoeniſſ. vſ. 497. *Philemon*

ἢ αὐθέκαστον, [1] οὐδεὶς ἀπεκάλει με.

Τὸ μὲν [2] ΑΥΞΕΙΝ, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ. οἷον, αὔξει ὁ ἥλιος καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· [3] τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὔξειν. [4] καὶ αὔξει, ἀντὶ τοῦ αὔξεται. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ [6] εἰς Ῥώμην· ἀλλὰ καὶ εἰκότως ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει δὲ [7] ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, [8] ὁ αὐτὸς Δημοσθένης

---

lemon in Floril. *Stobaei H. Grotii* p. 13.

8 Λουκιανὸς ἐν τῷ.] T. I. pag. 732. *Graev.* ubi Schol. omnino conf. qui Nostrum in suas partes ibi vocat. STOEBER.

1 Οὐδεὶς ἀπεκάλει με.] Vitiose pro ἐπεκάλει, *vocavit*, *nominavit me.* Apud *Lucianum* tamen aliter legitur; sc. ut praecedentia sint neutro genere, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. *nullius violentiae* &c. *incusavit meam priorem vitam.* OUDEND.

2 Αὔξειν.] Active & passive sumitur, ut exemplis demonstrat *Thomas* ex *Demosthene* & *Aristide.* Pergit: αὐξάνει δὲ ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐπεί γε οἷς ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. Sed hoc exemplum *Demosthenis* heic delendum est; pertinet enim ad id, quod in fine dicit *Thomas*, καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ubi eadem verba repetuntur. BOS. Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 734. qui *Thomam* carpit. DRAKENB. Cod. B. Αὔξει μὲν &c. conf. *Phav.* & *Graev.* ad *Luc.* Soloec. T. II. p. 735. STOEBER.

MS. Leid. pr. αὔξει: qui non habet ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου.

3 Τὰς εὐδοξίας τ.] P. 525. ubi additur ὡς τ:

4 Καὶ αὔξει, ἀντὶ τοῦ αὔξεται.] *Max.* Tyr. diss. 40. p. 392. *Xenophon* in Hierone p. 529. Ed. *Steph.* τὴν πόλιν νομίζοντες ηὐξηκέναι. TORREN. *Euripid.* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 149. & *Philemon* ibid. conf. Cel. *Alberti* ad Matth. c. VI 28. & *Jac. Merrick* ad Tryphiod. vs. 10. *Synesius* de Regno p. 31. C.

5 Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς.] Pag. 81. b. l. 17. WITTER. T. I p. 372. ABRESCH.

6 Εἰς Ῥώμην.] T. I. p. 213. Ed. Angl. Verum Cel. *Graevius* ad *Luciani* Soloecistam p. 54. &c. negat, recte Attice dici αὔξω & αὐξάνω, pro αὔξομαι & αὐξάνομαι, licet in Euangelio viri Sancti ac *Synesius*, *Josephus* & *Aristides* sic usurparint. Hinc recte *Suidas* Αὔξω, αἰτιατικῇ· quod male mutat *Kuhnius* ad *Poll.* lib. VIII. §. 106. OUD.

7 Ἐπὶ παθητικῆς σημ.] Cod. B. ἐπὶ παθητικοῦ.

8 Ὁ αὐτὸς Δημ. . . . ηὐξάνετο. καὶ.] Haec plane abundant, &

θένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· [1] ἐπεί γε οἷς ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, [2] οἷον αὔξησιν δέχεται. καὶ [3] αὐξάνομαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου. ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ἐπεί γε οἷς ἡ πατρὶς ηὐξάνετο.

[4] ΑΥΞΗΝ, καὶ ἄνθην, Ἀττικοί· [5] καὶ αὔξησιν, [6] οὐδὲ ἄνθησιν.

& eodem hoc articulo recte suo loco, qui, ut τὸ αὐξάνω probet auctor, alienus est, sequuntur: quare merito ejicienda censuit *Bos:* ut nec leguntur apud *Phavorin.* nec citat ea *Graevius*, nec etiam in MS. Leid. pr. qui ita jungit: ἐπὶ παθητικοῦ οἷον αὐξάνει τὰ φυτὰ ἤγουν αὔξησιν δ. optime. Totus articulus non comparet in Leid. sec. OUDEND. Haec omnia absunt a Codd. A. B.

1 Ἐπεί γε οἷς.] Apud *Demosth.* p. 523. legas ἐπεί γε καὶ. OUDEND. Cod. B. ἐπί γε &c.

2 Οἷον αὔξησιν.] Codd. A. B. ἤγουν αὔξ. & *Phavorin.*

3 Αὐξάνομαι.] Τρέφουσιν, ὡς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας: *Eurip.* in Hecuba v. 20. de hoc verbo vide *Joh. Georg. Graevium* ad *Luciani* Soloecistam. TORRENIUS.

4 Αὔξην καὶ Ἄνθην.] Vid. *Steph.* p. 158. *Liban.* II, 5. A. *Aristid.* p. 92. a. l. 12. fin. ἄνθην *Synes.* p. 69. B. *Philostr.* Heroic. p. 663. WITTER. Hanc Atticorum formam passim Grammatici notant: Ἀττικοὶ λέγουσι καύχην τὴν καύχησιν, καὶ ἄνθην τὴν ἄνθησιν, καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν· *Schol. Pindar.* ad N. Θ, 17. unde simul intelligitur, sic Atticis esse propriam, ut tamen eandem & aliae dialecti admittant. Nihil in *Platone* frequentius de LL. VI. p. 875. F. VII. p. 880. A. Phaedr. p. 1211. D. 1225. B. &c. ubi ἄνθην, βλάστην, αὔξην, unde παραύξην apud *Phil.* J. p. 242. B. reperias: ex eodem adfertur a *Poll.* III, 154. ἄσκη· qui, φαῦλον, inquit, ὄνομα· quam notam *Pollucis* caussa mallem omissam: ferri poterat, si raro obvium dixisset, quemadmodum *Etymol.* p. 644. v. 3. de ὀφείλη. Ita σύλη pro σύλησις, observante *Salmas.* de Mod. Usur. p. 211. In *Hesychio* lege Ἐπίκλη, ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς· eodemque refer, Πρόσθη, πρόσθεσις, quanquam ratio paululum differat; & forma Dorica, Μάθας, μαθήσεως. Contra recentiores pro ἀγάπη ἀγάπησιν, quam *Jamblich.* habet de V. P. §. 94. pro τρυφῇ, τρύφησιν usurpant. Nonnunquam in Codd. utraeque formae inter se permutantur; ut ἀπάντη & ἀπάντησις III. Reg. XX, 18. XXI, 27. Haec variatio *Dechairium* decepit in *Athenag.* Leg. pro Christ. p. 138. pro αὔξην, quod probissimum erat, ex Codd. reponentem αὔξησιν. HEMST. Conf. Schol. *Pindari* Nem. IX. vs. 17. ita καλαισχροπῆ & καλαισχόπησις apud

θησιν. 1 Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἀλλ' ἐν αὔξῃ καὶ φθίσει ῥέων ὁμαλῶς. ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ, αὐξήσεις, ἀνθήσεις.

2 ΑΥΤΟΔΙΚΕΙΝ λέγε, οὐκ 3 αὐθεντεῖν. 4 κοινότερον γάρ.

ΑΥΤΟΜΟΛΙΑ κάλλιον, ἢ αὐτομόλησις. 5 Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς 6 ἐν Σικελίᾳ· καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς αὐτομολίας.

ΑΥΤΟΣ, οὐκ αὐτότατος. 7 πέπαικται γάρ 8 τοῦτο παρ' Ἀριστοφάνει 9 ἐν Πλούτῳ· ὥσπερ 10 καὶ τὸ μονώτατος.

11 ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑ, καὶ αὐτουργίᾳ πράττειν λέγε· οὐκ

---

apud *Cinnamum* p. 35. *Oppianus* Cyneg. lib. I. vs. 134. αὔξησις est apud *Antigonum* Caryst. Hist. Mirab. p. 102. & *Julian.* Epist. p. 212. *Herodot.* L. II. p. 105. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 138. αὔξησιν δὲ καὶ ἐπίδοσιν καὶ ἡ ἀρχὴ ὑμῶν . . . λαμβάνῃ. ita perperam edidit *Decbairius*, cum recte MSS. & editiones αὔξην habeant.

5 Οὐκ αὔξητ. οὐδὲ ἀνθ.] Αὔξησιν *Diod.* XV. 330. D. 336. A. *Joseph.* p. 833. D. *Liban.* II. 336. C. *Dio* p. 62. B. Witter.

6 Οὐδὲ ἀνθ.] Leid. pr. καὶ ἀνθ.

1 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 92. a. l. 22. fin. Witter. Ubi pro ὁμαλ. leg. ὁμαλ. ex Cod. A. Stoeb. T. III. pag. 569. at idem αὔξησιν non refugit pag. 564. & αὔξαις pro αὐξήσεσι *Plato* p. 668. B. αὔξῃ p. 627. D. 638. F. ἐπαύξης. αὔξησιν quoque habet *Thuc.* I. c. 69. Abresch. T. II. p. 340.

2 Αὐτοδικεῖν.] *Harpocr.* h. v. Drakenb.

3 Αὐθεντεῖν.] Male Ed. Vasc. αὐθεντεῖν. V. *Hesych. Phavor.* Hinc emendandus *Moeris*: αὐτοδίκην Ἀττικῶς. αὐθέντην Ἑλλ. Vel enim legendum, ut hic, vel simpliciter αὐτόδικον reponendum. Oudend.

4 Κοινότερον γάρ.] In Cod. B. non leguntur. Stoeb.

5 Ἀριστείδ. ἐν τῷ, περὶ τοῦ πεμπ.] Pag. 37. a. l. 16. Witter. Αὐτόμολος est apud *Plutarch.* Themist. p. 118. Stoeb.

6 Ἐν Σικελίᾳ.] T. I. p. 368.

7 Πέπαικται.] Cod. B. & *Phav.* πέπαικ. male. vid *Steph.* p. 87. Stoeber.

8 Τοῦτο.] Oxon. οὕτω.

9 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 83. ubi vid. Schol.

10 Καὶ τὸ μονώτατος.] Vid. infr. in μόνος. Stoeber.

11 Αὐτοχειρία.] Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 9. Drak. Si *Thomae* fides, phrasis illa αὐτουργίᾳ τι πράττειν, in Atticarum numero reponenda est: sed non illi creduli, ea potissimum de causa, quod scriptores Atticos hacce loquendi ratione usos hactenus non deprehenderimus; quin & nomen ipsum αὐτουργία in illo-

1 ἢ αὐτυργεῖν. 2 αὐτυργὸς ῥ.

3 ΑΥΧΗΝ, τὸ ὄπισθεν τῦ τραχήλυ. Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν· αὐχένα εὐπαγής. 4 δέρη ῥ, τὸ ἔμπροσθεν. 5 Λιβάνιος

---

illorum scriptis videre nondum contigit, certe qui illud adhibuerit *Philone* antiquiorem novimus neminem. Sic ille p. 415. ἢ ὅπως μὴ κινδύνυ τ' εἶναι διὰ τὸ κοινωφελὲς φθάνοντα τὰς ἄλλυς αὐτυργίᾳ; ὅπως δὲ πόνων ἡ σκέψις ἑτέροις ὑπηρετεῖν ἐξιστάμενον. Occurrit & apud *Plut.* T. I. p. 331. ταῦθ' ὁ Κάτων ἐνθυμούμενος, ἀπῄει, ἢ τ' αὐτῦ πάλιν οἶκον ἐφορῶν ἢ χώρια, ἢ θεράποντας, ἢ δίαιταν, ἐπέτεινε τὴν αὐτυργίαν, ἢ περιέκοπτε τὴν πολυτέλειαν. Quod si plura exempla legere velis, consule *Clem.* Alex. p. 185. & *Euseb.* Praep. p. 734. SALLIER. Αὐτυργεῖν extat apud *AElian.* H. V. VII, 5. Mollius *Herodian.* p. 92. Αὐτοχειρίᾳ πράττειν ἐπὶ παιδὸς αὐτυργῦντος. ubi ipsum illud verbum a *Thoma* rejectum habet. HEMSTERH.

1 Οὐκ αὐτυργεῖν.] Ea vox *Thomae* non probatur, quam tamen ab Atticis usurpatam Lexicographi ostendunt, sed praeter significationem, quam ipsi tribuunt, aliam reperias apud *Heliodorum* AEthiop. pag. 488. minus obviam: ibi enim αὐτυργεῖν accipitur pro *macto*: κάλλιστον αὐτυργῆσαι τὸ θῦμα, ἢ ξίφος ὡς χειμήλιον δεξαμένην περιέβαλεν ἐπ' ἀνδρείᾳ παρ' Αἰθιόπων ἐναχθῆναι. legendum fortasse ἐνδειχθῆναι. SALLIER. Vid. quae in contrar. profert *Jens.* L. L. pag. 9. STOEB. Hoc non addit *Herodianus* apud *Phryn.* p. 216. Ed. *Pauw.* Est etiam falsum. V. *H. Steph.* Lexicon & *Jens.* L. Luc. p. 9. OUDEND.

2 Αὐτυργὸς ῥ.] Quod est apud *AElian.* Var. Lib. V. c. 5. STOEBER.

3 Αὐχὴν] Minus accurate pro toto collo utuntur *Heliodor.* AEthiop. lib. III. p. 127. *Anacr.* Od. 4. *Musaeus* vs. 133. DRAK. Haec *Ammonio* debentur. HEMST. *Rufus* Ephes. de Part. Hom. lib. I. pag. 28. μετὰ δὲ τὴν κεφαλὴν, τράχηλος· τὸ δὲ αὐτὸ ἢ δειρὴ ἢ αὐχήν. At idem lib. I. p. 50. ἑξῆς τράχηλος, τὸ δ' αὐτὸ ἢ δειρή· ὗ τὸ μὲν ἔμπροσθεν βρόγχος, ἢ τραχεῖα ἀρτηρία· ἡ δὲ κατὰ μέσον ἐπανάστασις λάρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσω αὐχὴν ἢ ἰνίον.

4 Δέρην δέ.] Codd. A. B. δερὴ, ut & *Ammon.* quem vid. STOEB. Lege δέρη cum *Heinsio* & *Valkenario* ac MSS. Leidd. Confer in his *Ammonium*, & *Philostr.* Imag. lib. I. c. 2. 15. II, 6. ubi clare δειρὴ de anteriore colli parte occurrit, ac saepe. OUDEND.

5 Λιβάνιος ἐν τῇ.] T. II. pag. 187. B. ubi tamen δέρρης. add. *Philostr.* Icon. lib. I. pag. 765. τὸ μὲν ἀπόσπασον ἐπὶ τὰ στέρνα ῥίψας ἢ τῆς δειρῆς ὀμφαλὸν ὑδέν.

 unde

νιΘ· ἐν τῇ εἰς τ̃ νεὼν τȣ̃ Ἀπόλλωνθ· μονῳδίᾳ· ἀπαλέστατα δέρης ἐν λίθῳ.

[1] ΑΦΑΙΡΩ̃, κ̀ ἀφαιρȣ̃μαι. [2] συντάσσεται δὲ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, [3] καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. οἷον, ἀφαιρῶ σȣ̃ τόδε, ἀφαιρῶ σε τȣ̃δε, [4] ἀφαιρῶ σε τόδε, κ̀ ἀφαιρῶ σοι τόδε. [5] παραδείγματα τȣ̃ ὑστέρȣ, παρὰ μὲν [6] Ἀριστείδῃ· ἀφεῖλε πολλοῖς νόσον. παρὰ δὲ Φιλοστράτῳ [7] ἐν εἰκόσι· μέγαν ἆθλον ἀφῃρημένης αὐτȣ̃ τ̃ τύχης.

[8] ἈΦΑΝΙΖΕΤΑΙ, ἀντὶ τȣ̃ ἀπόλλυται κ̀ φθείρεται παντελῶς.

---

unde patet, quid sit δέρη. Idem II, 13. p. 830. de Ajace Locro: ὁ αὐχὴν τε ἀνέστηκεν οἷος ἐπὶ Ἕκτορα κ̀ Τρῶας. WITTER.

1 Ἀφαιρῶ] Καὶ ἀφαιρῶ in Leidd. Codd. cum Rom. & Vasc. Ed. OUDEND.

2 Συντάσσεται δέ.] Adde καὶ ante ἀπὸ ex Cod. A. STOEBER. Addunt etiam MSS. Oxon. & Leidd. OUDEND.

3 Καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατ.] Desunt in Leid. pr.

4 Ἀφαιρῶ σε.] *Julian.* Orat. II. 50. DRAKENB.

5 Παραδείγματα.] Cod. B. παράδειγμα. STOEB.

6 Ἀριστείδῃ.] Locus huic similis legitur pag. 97. a. lib. II. fin. WITTER. Omisso casu personae Idem T. II. pag. 206. ἀλλ' ἔγωγε κ̀ ταύτας ἀφαιρῶ τὰς προσθήκας. STOEB. T. I. pag. 34. Ed. A.

7 Ἐν εἰκόσι.] Non legitur in MSS. Pro ἀφῃρημένης in Cod. B. μένος. item in eod. pro τύχης est μάχης. conf. *Phav.* vid. *Steph.* p. 122. STOEBER. Immo vero in βίῳ Ἡρώδȣ, ubi tamen pro αὐτῷ est μοι ex persona Agathionis. Recte ergo ἐν εἰκόσι non habent MSS. Leidd. Additur huic articulo in MS. Oxon. quae hic sequuntur: καὶ ἀφαιρȣ̃μαι, οἱ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικȣ̃ ἀμφοῖν κ̀ τ̃ πράγματος καὶ τ̃ προσώπȣ μόνον. τὸ δὲ ἀφαιρῶ πρὸς μὲν πρᾶγμα μόνον λεγόμενον μετὰ γενικῆς· κ̀ νοεῖται μέρος πρὸς δὲ ὁμȣ̃ τὸ πρᾶγμα τὸ πρόσωπον τὸ μὲν αἰτιατικῇ. τὸ δὲ πρόσωπον δοτικῇ ὡς τὸ τ̃ Ἀριστείδȣ τὸ Φιλοστράτȣ. OUDEND.

8 Ἀφανίζεται, ἀντὶ τ̃ ἀπόλλυται . . . παντελῶς.] *Antiph.* Orat. I. p. 17. DRAK. Prioris significationis exemplum occurrit apud *Eurip.* Iphig. in Taur. vs. 764.

Ἣν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε
Τὸ σῶμα σώσας, τȣ̀ς λόγȣς σώσεις ἐμοί.

Res explicatione non indiget. Alterius vero suppeditat *Lysias* Orat.

τελῶς. ἀφανίζεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανὴς ἐστὶ καιρὸν γίνεται. Φιλόστρατος [1] ἐν ταῖς εἰκόσιν· οὐχ ὡς ἀπόλοιντο, ἀλλ' ὡς ἀφανισθεῖεν εἰς μίαν ἡμέραν. [2] καὶ ἀφανίζει τὶς τόδε, ἢ ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημαινομένων.

ΑΦΕΤΗΡΙΆ καὶ βαλβὶς, [3] οὐχ ὕσπληξ. ποιητικὸν γὰρ τοῦτο.

[4] ἈΦΗ͂ΚΕΝ [5] εἰς πέλαγος, οὐκ ἐφῆκεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ

Orat. XVII. 17. p. 289. καὶ εἰ μὲν ἑωρᾶτε, inquit, ὦ ἄνδρες, δικασταὶ, σωζόμενα τῇ πόλει τὰ ὑπὸ τούτων δημευόμενα, συγγνώμην ἂν εἴχομεν. νῦν δ' ἐπίστασθε, ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν ὑπὸ τούτων ἀφανίζεται, τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια ὄντα, ὀλίγου πιπράσκεται. Ea enim, de quibus ibi sermo, ad tempus tantum videntur occultata, proferenda tandem, cum timor omnis aberit. Ἀφανίζεσθαι significat etiam in occulto latere, seu non apparere, ut in *Xenophontis* Agef. pag. 671. νομίζων αἰσχουργίας μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι πρέπειν· τῷ δὲ εἰς κάλλος βίῳ τὸ φῶς μᾶλλον κόσμον παρέχειν. SALLIER. *Theophyl.* Simoc. Q. Phyf. p. 5. αὐθημερὸν γὰρ ἠφάνισται, οἷα φίνεως τοῖς ὑπὸ ἁρπυίας λείψανα δείπνου γινόμενα.

1 Ἐν ταῖς εἰκόσιν.] Lib. I. c. 26. p. 801. Pro ἀπολ. in Cod. A. ἀπόλοιτο. STOEB. Lib. I. c. 26. five Ἑρμοῦ γοναῖς. Abest ταῖς a Leid. pr. OUDEND.

2 Και ἀφανίζει τις τόδε.] Exempl. apud *Plat.* Gorg. p. m. 471. B. *Steph.* conf. omn. *Phav.* h. v. STOEB.

3 Οὐχ ὕσπληξ.] Schol. *Luc.* I. p. 20. Baf. ὕσπληγγος.] ἀφετηρίας. WITTER. Cod. A. B. ὕσπληγξ. Legitur ὕσπληγγος apud *Joseph.* p. 836. B. Pro οὐχ melius οὐχ ὕσπλ. &c. βαλβὶς eft apud *Lib.* II. p. 544. D. *Hesych.* Ἄφεσιν, ὕσπληγα. Leg. Ἀφετηρίαν, ὕσπληγγα. Sed ἄφεσιν non mutandum. *Pollux* pag. 343. ἄφεσις, καὶ ὕσπληγξ, καὶ γραμμὴ καὶ βαλβίς. conf. omnino Schol. *Aristoph.* Equit. v. 1156. unde haec defumpta. STOEBER. Ὕσπληγξ. Vid. in Ὕσπληξ. HEMSTERH. Lege οὐχ. ὕσπληξ five ὕσπληγξ ἀντὶ βαλβῖδος vel ἀφετηρίας ufi tamen funt *Lucianus* & alii. V. omnino *H. Steph.* Thef. T. III. p. 1150. & *Hoefchel.* ad *Phrynich.* p. 24. OUD.

4 Ἀφῆκεν . . . Ἀριστείδης..] *Lucian.* in Reviv. p. 419. ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς ἀπὸ τῆς πέτρας. Locus *Aristidis* fic fe habet: καὶ τοσαῦτά γε αὖ πεζεῦσαι, ὁπόσα τίς μη παραπλεῖν βούλεται. ἀλλὰ διεξελθὼν ἐπὶ ἄλλην ἀκτὴν, καταίρας ἐκεῖθεν ἀφιέναι. TORREN. T. I. p. 249. Oxon. ubi: ἀλλὰ διεξελθὼν ἐπ' ἄλλην ἀκτὴν καταίρ. &c. διεξελθὼν etiam uterque Cod. habet. ἀκτὴν Cod. A. male. Cod. B. ἀκτήν. Inferenda hic ex Codd. A. B. Ἀφηλικέστερος, οὐ πρεσβύτερος·

τῷ Αἰγιέῳ· ἀλλὰ ¹ διεξελθὼν ἐπ' ἄλλω ἀκτὴν κατάρας ἐκεῖθεν ἀφιέναι.

² ΑΦΘΟΝΟΣ ὁ πολὺς, καὶ ὁ μὴ φθονούμενος, καὶ ὁ μὴ φθονῶν.

τέρα· εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νεωτέρας· πλὴν οὐ παρὰ τοῖς δοκίμοις. καὶ ἀφῆλιξ καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων· οὐ πρεσβύτερον (l. βύτερος) Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας. Legitur & apud Vascos. suo loco post ἀμφιγνοῶν. sed ibi pro ἀμφηλιξ. scr. ἀφηλιξ. (quod & in *Polluc.* II, 17. ex MS. corrigendum, docet *Kuhn.*) & pro ἑλικίας, ἡλικ. Citatur a *Nunnes.* ad *Phryn.* voc. ἀμφήληξ (scr. ἀμφήλιξ vel potius ἀφήλιξ, quod ex loco seq. ejusd. *Phryn.* patet; conf. *Suid.* & *Hesych.* quibus magis placuit ἀφῆλ.) Plenius idem *Phrynichus* in Προπ. Σοφ. MS. Ἀφηλικέστεροι οἱ πρεσβύτεροι, ὡς ἀπὸ τῆς ἡλικίας ὄντες· ἡλικίαν γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν νεότητα οἱ ἀρχαῖοι. οἱ μέντοι νέοι καὶ ἐπὶ τῆς νεωτέραν τάττουσιν. πλὴν κατὰ σύγκρισιν ἡ λέξις προσφέρεται· καὶ ἐν ὑπερθέσει ἀφηλικέστατος, καὶ ἀφηλικέστατοι· οἱ δὲ ἀπολελυμένως λέγοντες ἀφῆλιξ, ἀφήλικες, ἀμαθέστατοι. Ad locum quod attinet *Aristidis* a nullo alio praeterquam Nostro citatum: vereor sane, ut quisquam in Panathenaïco quidem sermone reperiat. Spectare huc ea verba videntur p. m. 145. Oxon. καὶ τοὺς παῖδας, καὶ πρεσβύτας, καὶ γυναῖκας αὐτοῖς θρέψειν ὑπισχνουμένων κ. τ. λ. ubi ex Cod. Baroc. 7. legere jubemur καὶ γυναῖκας, καὶ πρεσβύτας, omissis verbis καὶ τοὺς παῖδας. Unde suspicari licet, *Thomam* sic scripsisse vel scribere certe voluisse: καὶ τοὺς παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ πρεσβύτας, (ἤγουν) τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας. Quid? quod altera loquendi forma *Thomae* reprobata *Aristidi* magis videtur esse familiaris. Loc. cit. p. 155. ait: ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἡλικίας οἱ πρεσβύτατοι καὶ νεώτατοι βοηθοῦσιν εἰς τὰ Μέγαρα. & pag. 166. οὐ δὴ τοὺς ἄλλοθεν ἥκοντας, καὶ πολλῷ νεωτέρους αὐτοὺς αὐτόχθονας καὶ πρεσβυτέρους κ. τ. λ. Pergit *Thomas*: εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νεωτέρα] Malim: ἐπὶ τῆς νεωτέρας. Consule loca e *Dione* supra p. 43. ad voc. Ἀμφηλιξ. allegata. Neque aliter *Hesychius*: Ἀφηλικεστέραν, νεωτέραν. & Ἀφῆλιξ, καταδεὴς ἀκμῆς τὴν ἡλικίαν. Quae *Pollux* l. c. in hujus rei testimonium profert, ex Προπ. σοφ. MS. desumpta videntur. STOEBER.

5 Εἰς πέλαγος.] Leid. pr. εἰς τὸ π.

1 Ἐξελθὼν ἐπ' ἄλλω ἀκτὴν κατάρας, ἐκ.] Sic editur vitiose pro ἀκτήν, καταίρας ἐκ. ut recte in *Arist.* T. I. p. 249. ubi etiam διεξελθών, ut hic Leid. pr. ἀκτὴν bene Leid. sec. OUDEND.

2 Ἄφθονος . . . . . Ἡρόδ. ἐν γ'.] Cod. B. ἐν δ'. male. Legitur enim lib III. p. 221. A. ed. *Steph.* 2da. Legendum in Nostro

φθονῶν. Ἡρόδοτος 1 ἐν τῇ τρίτῃ· ἄνδρα γε τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι.

2 ἈΦΙΣΤΑΜΑΙ τοῦ δεῖνι τοῦδε κάλλιον, 3 ἢ παραχωρῶ. οὐκ ὥσπερ λέγεις, 4 τοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων 5 συγκεχωρηκὸς ἐν ἅπασιν· οὕτω λέγε, τοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων ἀφεστηκὸς ἐν ἅπασιν.

ἈΦΡΟΝΤΙΣΤΕΙ͂Ν, καὶ ἀφροντίστως ἔχειν, οἱ δόκιμοι· οὐ 6 ἀμεριμνεῖν, οὐδ' ἀμερίμνως ἔχειν. 7 ἀπεριμερίμνως

ο

---

stro Ἄφθονος ὁ πολὺς, (addito commate) καὶ ὁ μὴ &c. quo sensu *Aristid.* Panath. p. 101. fin. Oxon. meminit πηγὰς ἀφθόνους. & ἀφθονία θαυμαστὴ *miranda multitudo* ab eodem dicitur Platon. 2da T. II. p. m. 267. Oxon. STOEBER.

1 Ἐν τῇ τρίτῃ.] C. 80. τῇ abest a Leid. pr.

2 Ἀφίσαμαι.] Scribit Ἀφίσ. τοῦ δεῖνι. τοῦ δὲ κάλλιον, ἢ &c. Cod. A. Cod. vero B. Ἀφίσαται τοῦ δεῖνι τοῦδε, κάλλιον ἢ &c. Puto legendum: Ἀφίσαμαι τοῦ δεῖνι, τοῦ δὲ κάλλιον· καὶ (pro ἢ) παραχωρῶ. Ut sit sensus: Vox Ἀφίσαμαι cum Dativo construitur, melius autem cum Genitivo: pro eo quoque legitur παραχωρῶ. Alias enim multum fallitur & fallit *Thomas*. Si quidem τὸ παραχωρῶ optimae notae Scriptoribus usitatum. *Polyb.* lib. V. c. 45. pag. 542. τότε δὲ καὶ τοῦ βασιλέως στρατηγῶν δοκοῦντων παρακεχωρηκέναι τῶν ὑπαίθρων αὐτῷ &c. *AElian.* Var. III, 19. ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλης παραχωρῆσαι πεποίηκε τοῦ περιπάτου &c. Alterius constructionis exempla, ubi cum Dat. personae & genit. rei construitur, Lexicographi abunde suppeditant. STOEBER.

3 Ἢ παραχωρῶ.] Fallitur *Thomas*: vide lexica. SALLIER.

4 Τοῦτον αὐτῷ ... ἐν ἅπασι.] Haec verba exstant apud *Gregor.* Nazianz. ἐπιταφίῳ Βασιλείου T. I. p. 325. C. WOLFF.

5 Συγκεχωρηκός.] Videtur legendum: παρακεχωρ. STOEB.

6 Ἀμεριμνεῖν.] Recte, etenim qui ea voce usus sit, praeter *Basilium* novimus neminem: sic autem ille Tom. II. pag. 571. ὁ γνήσιος, inquit, ἐν τῇ πρὸς θεὸν ἀγάπῃ, καὶ βέβαιος ἐν πληροφορίᾳ τῆς παρὰ τοῦ κυρίου μισθαποδοσίας, οὐ τοῖς γινομένοις ἀρκεῖται, ἀεὶ δὲ προσθήκην ἐπιζητεῖ, καὶ τοῦ πλείονος ὀρέγεται, κἂν ὑπὲρ δύναμιν δόξῃ ποιεῖν τι, οὐκ ἀμεριμνεῖ ὡς πληρώσας τὸ μέτρον. SALLIER. Sic legitur etiam in *Phavorino*. Alii ἀμεριμνᾶν. OUD.

7 Ἀπεριμερίμνως.] Vox ab *Aristophane* usurpata Nub. v. 136. quam *Thomas* recte exponit ἀσκόπως, *inconsiderate*, *temere*, quo sensu occurrit apud *Aristaeum* teste *Euseb.* Praep. E. 8. p. 350. πάντα γὰρ διὰ προσταγ-

ἢ, ἀντὶ τοῦ ἀσκέπως, [1] παρ' Ἀριστοφάνει ἐν [2] Νεφέλαις·

Ἀφειμιεμένως τὴν θύραν λελάκτικας.

[3] ἈΦΥΠΝΙΖΩ, καὶ [4] διυπνίζω, οὐκ [5] ἐξυπνίζω.

[6] ἈΦΩΝΊΑ, [7] οὐκ ἀφασία.

ἈΧΑ-

ταγμάτων, inquit, καὶ μεγάλης ἀκριβείας τοῖς βασιλεῦσι τούτοις διῳκεῖτο, καὶ οὐδὲν ἀπημεριμένως, οὐδὲ εἰκῇ. ubi vides ἀπημεριμένως, & εἰκῇ tanquam synonyma conjungi. SALLIER.

1 Παρ' Ἀριστοφάνει.] Simpliciter Leidd. Ἀριστοφάνης OUD.

2 Νεφ.] Vs. 136.

3 Ἀφυπνίζω] Est apud *Longum* Pastor. p. 20. n. 7. *Clem.* Alexandr. 54. c. *Phryn.* p. 36. HEMSTERH.

4 Διυπνίζω.] Ea vox non immerito Atticas inter a *Thoma* numeratur, utpote quae ab optimis scriptoribus usurpetur; a *Luciano* v. g. T. II. p. 1070.

Ἐπειδὰν νυχίος διυπνίσας, ἐκραύγασεν
Ὡς δαίμονι πληγείς.

Occurrit & apud *Artem.* p. 62. εἶδα δέ τινα ἄνδρα τῶν ἐπιφανῶν ἐν Ἑλλάδι, inquit, ὃς ἔδοξε παρά τινος ὄναρ λαμβάνειν κάρυον. καὶ διυπνίσας, ἐν τῇ χειρὶ ἔτυχε κρατῶν τὸ κάρυον, ὃ εἶδε κατ' ὄναρ. Mirum igitur videri debet, nullum hujusce verbi exemplum adduci a Lexicographis, praesertim cum praeter *Lucianum*, & *Artemidorum*, illo usi deprehendantur *Basilius* T. I. p. 360. *Greg.* Nyss. T. I. p. 471. & *Chrys.* in Matth. pag. 874. SALLIER.

5 Ἐξυπνίζω.] Vide *Phrynich.* p. 96. Ed. *Pauw.* & Comm. ac *Misc. Obs.* V. VI. p. 347. OUD.

6 Ἀφωνία.] *Herodian.* lib. II. c. 12. πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσεται τοῖς πράγμασι οὐκ εἰδώς. TORRENIUS.

7 Οὐκ ἀφασία.] Multas nomen illud significationes habet, vulgo tamen usurpari solet, cum de aliquo sermo est, cui prae stupore vox faucibus haeret; atque eo sensu tanquam minus Atticum repudiandum non esse, duobus exemplis ostendemus, quorum prius suppeditat *Euripid.* Iphig. in Aul. vs. 837.

Ποίους γάμους φῄς; ἀφασία μ' ἔχει γυνή.

Alterum vero occurrit apud *Aristoph.* Thesm. vs. 911.

Τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τίς τοί μ' ἔχει.
Ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ γύναι;

Alias significationes non persequemur, quippe quae ex Lexicographis peti possint: sed aliud asserere religio non erit, earum nullam esse, ubi vox ἀφωνία alteri ἀφασία praeferenda fuerit. Postrema parum recte legitur apud *Plutarch.* T. II. p. 1123. ἃ γὰρ οὐδεὶς σκελοποιὸς,

[1] ΑΧΑΡΙΣ ὀσμὴ, [2] ἐ δυσοσμία.

Οὐ μόνον ἈΧΕΡΟΥΣΙΆ λίμνη, ἀλλὰ καὶ Ἀχερυσιάς. [3] Φιλόστρατος ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς· τὺς δὲ Κωκυτύς τε καὶ [4] Πυριφλεγέθοντας καὶ τὴν Ἀχερυσιάδα.

[5] ἈΧΘΕΣΟΜΑΙ κάλλιον, ἢ ἀχθεσθήσομαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῦ ἀχθεσόμενος.

[6] ἌΧΡΙ, καὶ μέχρι, [7] Θυκυδίδης ἀεὶ λέγει, ὐ μόνον ἐπαγομένυ

ποιὸς, ἢ πλάσης θαυμάτων, ἢ γραφῆς δεινὸς ἐτόλμησε μίξαι πρὸς ἀπάτην, εἰκάσμασι καὶ παίγνια ταῦτα ὑπάρχειν ἀπὸ σπουδῆς τιθέμενοι, μᾶλλον δὲ ὅλως, εἰ ταῦτα μὴ ὑπάρχοι, πίστιν οἴχεσθαι καὶ βεβαιότητα, καὶ κρίσιν ἀληθείας φάσκοντες, αὐτοὶ καταβάλλυσι εἰς ἀφατίαν πάντα πράγματα. scribendum enim, ni fallimur, εἰς ἀσάφειαν. SALLIER. At consule *Stephani* Thes. & *Herodiani* Indicem. OUDEND. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 202. ἀμφασία *Bion* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 133.

1 Ἄχαρις ὀδμὴ.] Cod. A. B. *Phav.* ὀσμὴ. Vid. Nost. infr. h. v. *Phryn.* voc. βρῶμος. STOEB. Hoc tanquam probum *Phrynichus* etiam commendat pro βρῶμος p. 26. Noster δυσώδη ὀσμὴν dixit in Ἀποφέρεσθαι. HEMST. Lege ὀσμὴ e MSS. Leidd. & vid. in hac voce. OUDEND.

2 Οὐ δυσοσμία.] Quam recte, ostendunt haec *Sophoclis* in *Phil.* vs. 891.

——— πάντα ταῦτ' ἐν δυσχερεῖ
Ἐῶ, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.

Eam quoque vocem reperias apud *Lucianum* T. I. pag. 719. quae cum ita sint, quin Attica sit, dubitari non potest. SALL. Quod legitur in *Apollodoro* fictitio lib. I. p. 55. Ed. Fab. Male alii utuntur βρώμῳ. *Phrynich.* p. 60. Ed. P. OUDEND.

3 Φιλόστρ. ἐν τοῖς ἡρωϊκ.] Pag. 752. ubi Πυριφλεγέθοντας, quemadmodum etiam in A. & B. STOEBER.

4 Πυριφλεγέθοντας.] Sic recte MSS. & Edd. Vett. nuperrima per τ vitiose. Locus est *Philostrati* in fine Heroicorum. OUD.

5 Ἀχθήσομαι.] Sic ἄχθεσθαι *Demosth.* de Coron. pag. 473. DRAK. Cod. A. B. ἀχθέσομαι. STOEB. Immo cum MSS. Leidd. ἀχθέσομαι, ut statim ἀχθεσόμενος. OUDEND.

6 Ἄχρι καὶ μέχρι.] Vid. *Devar.* de partic. p. 79. *Aristaenet.* lib. I. ep. 2. p. 8. DRAK. Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* voc. μέχρις. *Duk.* ad *Thucyd.* p. 502. n. 5. STOEB. *Phryn.* p. 8. qui μέχρις & ἄχρις prorsus damnat; sed utriusque significationem distinguit *Ammon.* Vid. *Jo. Rhod.* ad *Scribon. Larg.* p. 50. *Thucyd.* p. 240. v. 64. & Comm. n. 56. HEMSTERH.

γομένυ συμφώνυ, ἀλλὰ καὶ φωνήεντος. οἱ δ᾽ ἄλλοι, [1] ἐπαγομένυ μόνυ φωνήεντος, καὶ μετὰ τῦ σ, καὶ χωρὶς τῦ σ χρῶνται. οἷον, ἄχρις ὗ, καὶ ἄχρι ὗ.

[2] ΑΩΡΙ [3] νυκτὸς, [4] ἐκ ἀωρία. [5] Λυκιανὸς ἐν Δημοσθένυς

---

7 Θυκυδίδης.] Vide Cl. *Duk.* & *Wass.* ad lib. IV. §. 3. & VII, 83. atque Indic. & *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 6. qui vult cum *Ammonio*, *Moeride* ἄχρις & μέχρις hoc sensu esse ἀναπτικά; saltem ante consonantem; si nostro fidem habes. Nec valde refragor; ut in ἄχρι θῦ. OUDEND.

1 Ἐπαγομένυ μόνυ.] Cod. A. B. μόνον. STOEBER.

2 Ἀωρί.] Ἀωρὶ νυκτὸς dicendum, non ἀωρία. adde ad locum illum *Luciani*, quem profert Auctor, *Aristoph.* Eccles. p. 746. πολλάκις ἀναστήσασα μ᾽ εἰς ἐκκλησίαν Ἀωρὶ νυκτῶν, *saepe me excitans ad concilium nocte imtempesta.* BOS. Sic simpliciter etiam loquuntur pro sero, per Ellipsin νυκτός. *Lucian.* T. I. pag. 467. ἐπειδὰν ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λυσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ &c. *Aristoph.* in Acharn. pag. 371. ἀλλ᾽ ἀωρίαν ἥκοντες. ubi vide Scholiasten. TORREN. Est adverbium notans *intempestive. Heliodor.* AEthiop. lib. V. p. 203. DRAKENB. Ἄωρος, ἀωρὶ, ἄωρις, ἀωρία pro vario vocis ὥρα intellectu late patent; strictius ad *infausti temporis importunique* significationem accommodantur: unde ἀωρὶ & ἐν ὥρᾳ opposita: ναύτην Ἀωρὶ πόντυ κύματα περῶντα ex *Euripide* profert *Dion Chrys.* p. 594. C. & δεινὴ ἀωρία τῶν μεγάλων συμφορῶν apud *Liban.* Prog. p. 145. D. sed propria ratione *nocturnum tempus*, sive *noctem mediam*, &, quam Latini vocant, *intempestam* denotant: recte Beda & Incert. Grammat. de Orthogr. p. 2337. 2787. *Immaturitas nocturnum tempus est, quod non est maturum, id est, oportunum, ut agatur aliquid vigilando; quod etiam vulgo dicitur hora importuna*, *Graece* ἀωρία. Eo pertinet in Gloss. *Immature*, ἀωρί. *Immaturitas*, ἀωρία· itemque illud: *Intempesta*, ἄωρος, ἄκαιρος, βαθεῖα ubi noctem esse intelligendam, ex βαθεῖα satis patet: quod additur, ἄκρατος, vel scribi debet ἄπρακτος, ut apud *Hesych.* in Ἀωρία, σκοτία, μεσονύκτιον, ἄπρακτος ὥρα· *inactuosa Servio* ad *AEn.* III, 587. vel transferri ad *Intemperans*; quod inspecta *Henr. Stephani* editione probabilius apparebit. Ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα in *AEschyli* Choëph. v. 32. paene dithyrambicum est. Ἀωρὶ autem & ἀωρία saepius ea, quam dixi, potestate, per se sola usurpantur; nec raro fit, ut alterum in alterius locum librarii substituant: quemadmodum in *Lucian.* Δὶς Κατ. τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῦ δείπνυ ἐκκαμῦσι quaedam Edd. ha-

ἐθένες ¹ ἐγκωμίῳ· ἀωεὶ τ̃ νυκτῶν ἐξαναςάς.

ΑΡΧΗ

habent ἀωρίᾳ· similiter apud *Jamblich.* V. P. §. 112. Cod. Reines. ἐτύγχανε ᾗ αὐτὸς ἀςρονημένος ἀωρίᾳ· *Polyaen.* II. c. 34. ὥστε τὰς νύκτας εἶναι τ̃ ἡμερῶν ἀσφαλεστέρας τοῖς ἀωρὶ βαδίζουσιν. Plenius etiam effertur, velut in *Alcipbr.* III. Ep. 47. ἦν γδ ἀωρία νυκτὸς μεσούσης· ad quam formam scribi malim in *Heliod.* AEthiop. II. pag. 92. τ̃ δὲ νυκτὸς ἐγίγνετο ἀωρία· paulo insolentius *Liban.* Decl. VI. p. 319. C. ὥστε νύκτα με ἐπιλαβεῖν ϗ σκότους ἀωρίαν· qui eadem pagina ἀωρὶ posuit pro *intempestive.* Verum Atticis est in usu frequenti ἀωρὶ τῆς νυκτὸς *Antiph.* p. 119. v. 38. τ̃ νυκτῶν pag. 115. v. 18. pag. 117. v. 1. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 558. B. ἀωρὶ τ̃ νυκτῶν, ἢ ϗ μεθ' ἡμέραν· Ἀωρὶ νυκτῶν *Aristopb.* Eccles. v. 736. Ut igitur hanc loquendi rationem jure probat *Thomas*, sic alteram inmerito repudiat. Invenitur etiam ἀωρὶ νύκτωρ apud *Suid.* in Ἀμηγέπη, *Aristaen.* II. Ep. 19. haud temere mutaverim; sed, si libri veteres addicerent, sane mallem νυκτῶν. Aliquantulum hinc distat illud *Pbalaridis* Ep. 141. p. 126. ϗ τοῦτο νύκτωρ ἀωρὶ παντάπασιν· nam utrumque separatim hunc in modum accipi debet: *idque nocte, & media quidem atque intempesta:* ibi nihil Codd. MSS. variare mihi adfirmavit, qui comtam illarum Epistolarum editionem molitur, Vir juvenis egregie literarum Graecarum peritus *Lennepius.* HEMST.

3 Νυκτός.] Καὶ νυκτῶν addit *Pbavor.* Leid. sec. νυκτῶν. Optime Leid. pr. τ̃ νυκτῶν. OUDEND.

4 Οὐκ ἀωρία.] Scribendum cum *Pbavor.* in Dativo ἀωρίᾳ, (ut & pro ἀώριον videtur legendum in *Moeride*) quae sine νυκτὸς tamen saepius occurrit. Vide *Suidam*, & ἀωρίαν *Aristopb.* Acharn. vs. 23. IDEM. Quo tamen utitur *Lucian.* T. II. p. 136. & *Alcipbr.* p. 378. ABRESCH.

5 Λουκ. ἐν Δημοσθ.] T. II. p. 685. *Graev.* Non desunt tamen de voce ἀωρία exempla. Vid. *Liban.* T I. pag. 145. D. 319. C. *Aristid.* p. 65. a. l. 7. p. 138. a. l. 8. *Lucian.* in δὶς κατηγ. init. T. II. p. 620. τοῖς ἀωρίᾳ ἀπὸ τ̃ δείπνων ἐπανιοῦσιν. & in *Lucian.* Asin. ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ. WITTER.

1 Ἐγκωμίῳ.] T. II. p. 685. Ed. Gr. sic & *Tbeocr.* Id. XI, 40. νυκτὸς ἀωρί. OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

1 Βαβαί, λογογραφικόν· βαβαιάξ, ποιητικόν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

—— βαβαιάξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

2 Ἐκ ΒΑΘΕΩΝ ἐστὶν ὁ δεῖνα οἴκων λέγε, ἢ ἐκ γονέων πλουσίων.

3 ΒΑΚΗΛΟΣ. ἁμαρτάνουσιν οἱ τιθέντες αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βλακός.

---

1 Βαβαί.] Utrumque jungit *Aristoph.* Pace pag. 442. Drak. Locus *Aristoph.* Βατρ. v. 63. Occurrit quoque apud *Liban.* T. I. pag. 341. B. & II, 492. B. Witter.

2 Ἐκ βαθέων &c.] Huc referendus fortasse locus ille Actorum, ubi βαθέων Ἑβραίων mentio, id est, Hebraeorum ab ultima origine; alibi enim ea loquendi ratio, quae *Thomae* probatur, vel similis saltem nobis non occurrit. Sall. Hausit loquendi formulam ex *Philostrato* de V. S. I. p. 496. vs. 15. τοὺς ἀπατεῶνας τῶν νέων, καὶ τοὺς ἐκ τῶν βαθέων οἴκων. II. p. 610. vs. 18. τὸν γὰρ πατρῷον οἶκον βαθὺν αὐτῷ παραδοθέντα καταδαπάνησιν· qui locus aperit vim phraseos. Non dispari modo Pelopidas τραφεὶς ἐν οὐσίᾳ μεγάλῃ, καὶ παραλαβὼν ἔτι νέος λαμπρὸν οἶκον apud *Plutarch.* T. I. pag. 279. A. Hemst. Vid. *Jens.* L. L. p. 269. *Philostr.* p. 6. πλοῦτος ὑπὲρ τοὺς ἐκεῖ, τὸ δὲ ἔθνος βαθύ. ubi vid. *Olear.* & Vit. Soph. I, 12. p. 496. ἀνίχνευε δὲ οὗτος τοὺς ἀπατεῶνας τῶν νέων, καὶ τοὺς ἐκ βαθέων οἴκων. & II, 25. p. 610. τὸν γὰρ πατρῷον οἶκον βαθὺν αὐτῷ παραδοθέντα, καταδαπάνησιν. Stobb. Lege ἢ ἐκ . . . ἐκ ἐκ . . . Abresch.

3 Βάκηλος &c.] Peccant, qui hanc vocem ponunt pro *homine molli*, vel ἀναισθήτῳ; denotat enim τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα. i. e. *eum* qui *virilibus est exsectis*. Hujus rei, quia nullum exemplum profert *Thomas*, nos unum aut alterum proferemus, unde id, quod dictum est, clare patebit. *Lucian.* Pseudol. pag. 441. & Eunuch. 844. τὸ δὲ τὸν Εὐνοῦχον καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι. Ex quo loco docemur etiam differentiam inter Εὐνοῦχον & Βάκηλον, quod nimirum Εὐνοῦχος fit, qui *statim a nativitate castratus est*: βάκηλος vero, qui *aliquando expertus est virilitatem*. BOS. Descripsit haec *Thomas* e *Phrynicho*, ubi vide p. 116. Ed. *Pauw.* unde patet, recte in MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. post καλοῦσι addi λέγε οὖν βλᾶκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. nisi quod in *Phrynicho* sit in recto casu βλάξ. Verum quid erit βλάκιον? hujus terminationis nullum prostat exemplum: hinc emendabat

κὸς. [1] σημαίνει δὲ τὸ ἀποτετμημένον [2] τὰ αἰδοῖα· ὃν Βιθυνοί τε καὶ Ἀσιανοὶ [3] γάλλον καλοῦσι· λέγε οὖν βλάκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

[4] ΒΑΛΛΑΝΤΙΟΝ καὶ πήρα ῥήτορες, [5] οὐ μαρσίπιον.

ΒΑ-

---

bat hic *Normannus* βλακικὸν; quod apud *Platonem*, *Xenophontem* & *Lucianum* aliosque invenias; & sic *Pollux* lib. III. §. 122. At in *Phavorino* exstat βλάξ καὶ βλακίων. Quasi esset Comparativus: quod si verum sit, βλακίονα rescribendum erit in nostro. Miror in *Phrynicho*, nihil de isto βλάκιον esse notatum. Oudend.

1 Σημαίνει δὲ.] Cod. B. γὰρ, ut *Phrynich.* h. v. Stoeb. Leid. pr. γὰρ.

2 Τὰ αἰδοῖα.] *Lucian.* Cronos. T. III. p. 395. τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ubi Schol. Βάκηλοι] βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος· ἀπόκοπος. Conf. *Nunnes.* ad *Phrynich.* h. v. *Suid.* voc. ἀρρεν. *Galen.* voc. γαλιάγκωνες. Stoeber.

3 Γάλλον καλοῦσι.] *Laërt.* p. 107. B. *Joseph.* p. 129. B. *Ovid.* Fastorum IV, 361. & seqq.

Cur igitur Gallos, qui se excidere, vocamus?
Cum tanto Phrygia Gallica distet humus.
Inter, ait, viridem Cybelen altasque Celaenas
Amnis it insana nomine Gallus aqua.
Qui bibit inde furit, procul hinc discedite, queis est
Cura bonae mentis, qui bibit inde furit.

Witter. Post addunt Cod. A. & B. & edit. Rom. λέγε οὖν βλάκα καὶ βλάκιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, sic Cod. B. ἀχαιοί Cod. A. male. Vid. *Phrynich.* Schol. *Luc.* de Dea Syr. T. III. pag. 470. Γάλλοι] οἱ πάντη ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζίμους καλοῦσιν. Ita quoque MS. Coisl. in quo praeter edita in *Lucian.* Scholia alia multa leguntur, quae vel in praestantissima *Luciani* editione frustra quaesiveris. Videtur tamen pro καρτζίμους legendum κάρσαμάτια. *Meurs.* Gloss Graeco-barb. καρσαμάτιον *Eunuchus. Spado.* Stoeb.

4 Βαλάντιον.] Legitur & βαλλάντιον. *Plut.* T. II. p. 503. C. *Plato* Polit. I. p. 348. D. *Gloss.* p. 189. *Saccellus*, βαλλάντιον. *Xenoph.* βαλάντιον pag. 696. *Laërt.* p. 105. E. *Synes.* pag. 163. B. βαλάντιον pro ἀκόντιον inepte dixit *Dionysius* Tyrann. vid. *Hellad.* p. 967. Idem.

5 Οὐ μαρσίπιον.] Cod. A. μαρσιπ. male. μαρσίππους est apud *Xenoph.* Ἀναβ. IV. p. 254. *Gloss.* p. 271. *Saccellum*, μαρσύπιον l. μαρσιπ. *Suid.* voc. ἄπηρος· ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον. *Pollux* p. 1336. εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιππίῳ τις χρῆται βούλοιτο &c. Idem. Vel μαρσίππιον. V. *Polluc.* lib X. §. 152. & *Moerid.* MSS. μαρσήπιον. Pro οὐ Vasc. καὶ οὐ. Oudend.

1 Βα-

[1] ΒΑΛΑΝΤΙΟΚΛΕΠΤΗΣ, οὐ βαλαντοκλέπτης· καὶ [2] βαλαντιοτόμος, οὐ βαλαντοτόμος.

[3] ΒΑΡΑΘΡΟΣ ἀρσενικῶς, [4] ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· βάραθρον δὲ, [5] ὄρυγμά τι, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. κρεῖττον δὲ λέγειν βαράθρου ἄξιος, ἢ ὀλέθρου.

[6] Οὐ μόνον ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΣ πόλεμος, ἀλλὰ καὶ Βάρβαρος.

---

1 Βαλαντιοκλέπτης &c] Vid. *Phryn.* h. v. habet *Xenoph.* fol. 570. *Liban.* T. II. p. 702. A. *Philostr.* V. A. IV, 22. p. 160. WITT. Βαλαντιοτομεῖν est apud *Aristoph.* Ran. v. 784. STOEB. Vereor, ne scioli veram nobis lectionem surripuerint, qui quod Βαλαντίον praecederet, & hoc ipso articulo sequitur Βαλαντιοτόμος, ex Βαλανοκλέπτης οὐ βαλανειοκλέπτης, id dederint, quod nunc legimus, adeoque διορθώσοντες, ut putabant, ἔλαθον παραδιορθωσάμενοι. Nota res est de Balneorum furibus. Verbum Βαλαντιοτομεῖν habet *Plato* pag. 503. G. ABRESCH.

2 Βαλαντιοτόμος.*] V. *Poll.* VI. §. 151. *Hesych.* *Suid.* De βαλανειοκλέπτης nemo Grammaticorum praeter *Phrynichum*; quare malim cum *Scaligero* & ibi βαλαντιοκλέπτης & βαλαντοκλέπτης reponere: quidquid obstrepant *Pauwius* & alii. OUD.

3 Βάραθρος.] Edit. Rom. βάθρον male. conf. *Ammon.* h. v. WITTER. Conf. *Harpocr.* v. βάραθρον. STOEB. Hunc articulum hausit noster ex *Ammonio*, ex quo correxisse videtur *Blancardus*, ubi v. *Valckenaer.* & *Suid* in βαρ. & Καιάδας. De βαράθρῳ V. *Meurs.* Att. Lect. lib. I. c. 25. OUDEND. Conf. *Valckenaer.* Animadv. ad *Ammonium* p. 43.

4 Ὁ βαράθρου ἄξιος &c.] Utitur *Thomae* hoc loco *Lambin.* ad *Lucret.* III, 968. & ex eo *D. Pareus* Lex. *Lucret.* in Barde. *Carcer vix carcere dignus*, *Lucilius* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. II. *Tertull.* Apol. c. 27. ergastula, carceres, metalla. V. *Gronov.* Observ. I, 8. pag. 76. ὕβρεως ἀνὴρ, id est, ὑβριστής· *Hesiod.* Ἐ. καὶ Ἡ. vs. 189. vid. *Procl.* Opifices & servitia, *Sallust.* B. Catil. p. 151. ubi multa notat *J. Wasse.* mendacis deliramenta catastae, *Rutil.* Itiner. vs. 393. recte *Barth.* sic κυφὼν *Archilocho* κακὸς καὶ ὀλέθριος· Schol. ad Plut. *Aristoph.* vs. 476. & τύμπανα, οἱ ἐπιτήδειοι τυμπανισθῆναι· *Hesych.* in Ὦ τύμπανα. HEMST.

5 Ὄρυγμά τι.] Vid. *Harpocr.* Lex. h. v. *Heliodor.* AEthiop. V. p. 205. De voce ὄλεθρος vid. *Ulpian.* ad *Demosth.* Or. pro Coron. p. 536. DRAK. Supple Ἀθήνῃσι· ex *Ammonio.* HEMST.

6 Οὐ μόνον Βαρβαρικὸς &c.] *Ammonium* videtur sequi, verum minus ejus mentem cepisse; qui, ni fallor, docet, Βάρβαρον sumi pro βαρβαρικὸν, at non contra. Ita φωνὴν βάρβαρον apud *AEsch.* Agam.

ρ@. [1] Θουκυδίδης· Βάρβαρον ἢ Ἑλλῆνα πόλεμον.

[1] ΒΑΡΒΑΡΟΚΤΟΝΟΣ, ὁ κτείνων τοὺς βαρβάρους· βαρβαρόκτονος δὲ, ὁ [3] ὑπὸ βαρβάρων κτανθεὶς· ὥσπερ καὶ πενθερόκτονος, καὶ πενθεροκτόνος, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

[4] ΒΑΡΟΣ νοῦ λέγειν βέλτιον, ἢ μέγεθος.

[5] ΒΑΡΥΝΕΙΝ χρήσιμον, [6] βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκι-

---

Agam. vs. 1059. quam haud recte dixeris βαρβαρικήν. Nec quem *Thuc.* βάρβαρον πόλεμον eundem βαρβαρικόν. Idem judicium esto de illo *Xenoph.* V. K. A. pag. 393. Edit. Hutchins. βαρβαρώτατον, ἤδη πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένοι. ABRESCH. Reprehendit *Thomam* obiter *Dan. Heins.* ad *Sil. Ital.* Punicor. lib. I. vs. 252.

1 Θουκυδ.] Lib. II. p. 123. C. WITTER. Βαρβάρου στρατεύματος *AEschyl.* Pers. vs. 423. STOEB. Lib. II. §. 36. Cur hic reprehendat *Thomam D. Heinsius* ad *Silium* lib. I. vs. 252. non capio. Sic & βάρβαρος γῆ *Xenoph.* p. 356 aliaque. OUDEND.

2 Βαρβαροκτόνος.] Par ratio est in αἰνοτόκος & αἰνότοκος. *Cyrillus* sive *Philoponus* pag. 4. αἰνοτόκος, *gravia pariens, seu gignens.* αἰνότοκος, *gravi fato natus.* conf. eundem V. πρωτοτόκος & πρωτότομος pag. 5. De δημόσια & δημοσία vide *Hermogen.* Partit. p. 17. *Isidorus* lib. III. 31. ὁ πρωτότοκος, εἰ μὲν ἡ δευτέρα ὀξύνοιτο συλλαβὴ, τὸν τεχθέντα πρῶτον, εἰ δὲ ἡ παρεχάτη, τὸν πρῶτον τεκόντα μηνύει.

3 Ὑπὸ βαρβάρων.] Rectius βαρβάρου Leid. pr. OUDEND.

4 Βάρος νοῦς.] Cod. A. οὐ male. Cod. B. & Rom. νοῦ. Sic βάρος πλούτου *Sophocl.* STOEBER. An in Genitivo νοῦς dicatur, dubito, pro νοὸς vel νοῦ, ut hic est in Leid. pr. & Edd. Rom. Vascos. quare νοῦ saltem restituendum. OUDEND.

5 Βαρύνειν . . . Ἀριστείδης.] Vide etiam *Graevium* ad *Luciani* Soloecist. p. 751. Ed. Amstel. ubi recte citatione hujus loci edidit βεβάρηκα. TORREN. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 751. Schol. *Thucyd.* lib. II. p. 111. DRAK. Tom. I. p. 583. & in Passivo *Plato* Symp. p. 328. A. βεβαρημένος οἴνῳ. Sed jam notavit hunc locum *Graev.* ad *Luc.* Soloecist. ABRESCH.

6 Βαρεῖν &c.] Ita quoque *Suidas*: non defuere tamen a veteribus, qui hancce Grammaticorum legem sibi minime servandam putaverunt, e quibus *Onomacritus* Atheniensis Argon. v. 243.

> Ἡ δὲ οἱ ἐγχειρισθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο
> Ἀναλέοις φυκίεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσῳ.

Idem verbum a *Luciano* usurpatum reperias, idque duobus in locis; prior occurrit T. I. pag. 238. καὶ τὸν τῦφον ἀπέρριψον, ἀλαμ-

δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν, πλὴν ἐπὶ τῦ πεφορτισμένυ ὐ βεβάρυγκα [1] λέγυσιν, [2] ἀλλὰ βεβάρηκα, [3] εἰς παθητικὴν [4] σημασίαν. [5] Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ [6] τῶν ἱερῶν· οἵδ' ἧκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ [7] ναῦται.

ΒΑ-

λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Alter vero legitur p. 624. ἑτερώθι δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζυσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τῦ Ἀλεξάνδρυ, δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτῦ φέροντες μιμύμενοι τὺς ἀχθοφόρυς, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο. Nec opponat quis haec ejusdem scriptoris verba T. II. p. 983. βαρεῖν δὲ τινὸς εἰπόντος, ὐκ ἔστιν ἔφη τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας. Quae enim attulimus, argumento sunt, sic ab ipso statutum, hanc legem, salva sermonis puritate, negligi potuisse. ' Neglexerunt praeterea non infimae notae scriptores, *Joseph.* v. g. qui de *Aristobulo* loquens ait Antiq. lib. XV. pag. 514. βαρῦντες ἀεὶ καὶ βασκαίνοντες ὡς ἐν παιδιᾷ νηχόμενον ὐκ ἀνῆκαν, ἕως καὶ παντάπασιν ἀποπνίξαι. Accedit *Antoninus* Imp. lib. VIII. c. 36. ἔπειτα ἀναμίμνησκε σεαυτὸν, ὅτι ὔτε τὸ μέλλον, ὔτε τὸ παρῳχηκὸς βαρεῖ σε, ἀλλ' ἀεὶ τὸ παρόν. Neque aliter *Heliodorus* AEth. lib. I. p. 13. αὐτὸς δὲ καμάτῳ τῆς ὁδοιπορίας βαρύμενος, inquit, καὶ φροντίδι τῶν παρόντων συνεχόμενος πρὸς ὕπνον ἐτέτραπτο. Adjungi possent *Herodianus* aliique complures, sed ex his nemo non colligat, vocem, de qua disputatur, immerito a *Thoma* damnatam; illud tamen constat, verbum βαρύνω ab Atticis scriptoribus adhiberi solitum. SALLIER.

1 Λέγυσιν.] Leid. pr. καλῦσιν.

2 Ἀλλὰ βεβάρυκα.] Cod. A. B. βεβάρηκα. *Anacr.* Od. 52. βεβαρημένην ἐς ὕπνον. STOEBER. Immo vero βεβάρηκα, ut bene citavit *Graevius* & optime habet Leid. pr. OUDEND. *H. Junius* βεβάρηκα, quemadmodum etiam emendavit *Drakenborchius*.

3 Εἰς παθητικήν.] Cod. A. B. παθητικῦ. STOEBER.

4 Σημασίαν.] Post haec addit *Phavor.* καὶ ἐβάρυναν τὸ κοινὸν τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασιν. Ἀριστείδ. ἧκον &c. Vid. *Graev.* ad Soloec. p. 104. Schol. *Thucyd.* lib. II. p. 112. lit. π. *Joseph.* p. 769. D. 146. F. *Liban.* T. I. p. 339. D. WITTER.

5 Ἀρισ. ἐν δ'.] Pag. 177. b. lin. 1. WITTER. Pro ἧκον male ἥκειν Cod. B. STOEB.

6 Τῶν ἱερῶν.] Tom. I. pag. 329. Ed. Angl. ubi bene monet *Canterus*, id esse desumtum ex Homero Οδ. Γ. vs 139. OUDEND.

7 Ναῦται.] Adscripsit *H. Junius* νῶται. Emendabo hac occasione locum *Alciphronis* lib. II. pag. 256. καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἴσομαι συμπλέκυσά σοι. Frustra

1 ΒΑΡΥ'Σ τὴν ὀφρῦν κάλλιον, 2 ἢ σκυθρωπός.
Τὸ 3 ΒΑΣΑΝΙ'ΖΕΙΝ 4 ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, 5 καὶ τὸ διὰ λόγων, καὶ τὸ 6 διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε

---

stra hunc locum tentarunt Viri docti: legendum καὶ τὰς ἀδελφάς. ταύτης ἔσομαι συμπλέκουσά σοι.

1 Βαρὺς τὴν ὀφρὺν κάλλιον ἢ σκυθρωπος] Tamen vocem σκυθρωπος habet Scriptor Ἀττικώτατος in Fabulâ, quae inscribitur Lysistr. p. 882. τί μοι σκυθρωπος ἐξελήλυθας δόμων; *Quid tristis egressa es foras?* BOS.

2 Ἢ σκυθρωπός.] Eo tamen praeter *Aristot. Isocr.* & *Xenoph.* a Lexicographis laudatos utitur *Lucian.* Dial. Deor. pag. 209. DRAKENB. Parum recte, vide Lexicographos. SALLIER. Habet *Aristoph.* Lysistr. v. 708. STOEB.

3 Βασανίζειν &c.] Id est, verbum Βασανίζειν sumitur *de exploratione & quaestione, quae fit vel verbis, vel tormentis.* Paulo tamen aliter *Suidas* & *Bisetus* ad *Aristoph.* Lysistr. pag. 867. Illi volunt, Atticis tantum denotare hoc verbum *explorationem, quae fit verbis, non quae tormentis.* h. v. οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τ' ἀληθὲς διὰ λόγων. sed allegat ipse *Suidas* locum *Aristophanis*, qui contrarium docet, is est in Ranis. vid. Cl. *Graev.* ad *Lucian.* Soloecistam pag. 745. Pergit *Thomas*: Μὴ λέγε οὖν, βεβασάνισται ὑπὸ νόσου ἀλλ' ἐξήτασται. Non satis pure itaque locutus est *D. Matth.* qui cap. VIII. Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. BOS. Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 745. *Harpocr.* Lex. voce βασανίσας. βάσανος pro *tormentum* adhibuit *Antiph.* Or. I. p. 16. vid. *Harpocr.* v. βάσανος & *Antiph.* ibid. p. 17. DRAKENB. Τὸ deletur in B. nec male. STOEB. Addit huic verbo aliud ἐπιδοκιμάζειν Hadr. *Junius.*

4 Ἐπὶ δοκιμ. λαμβ.] *Plat.* Sympos. p. 184. pr. Schol. *Luc.* T. II. pag. 53. *Graev.* βάσανος ἐπὶ δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. *Lysias* Orat. I. pag. 10. *Tayl.* βάσανος καρτερίας. *Aristid.* T. I. p. 137. conf. Erasm. *Schmidt* in N. T. p. 76. βάσανος *probatio auri Laërt.* p. 18. B. de morbo *Joseph.* p. 424. B. *Harpocr.* voc. βασανίσας & βάσανος. *Aristot.* Rhet. ad Alex. c. 17. STOEBER.

5 Καὶ τὸ διὰ λόγου.] Cod. A. B. Rom. & *Phav.* λόγων. *Ammonius* ex nostro videtur supplendus. Βάσανος, inquit, ἤτοι δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν. Puto legendum καὶ ἡ διὰ λόγων, καὶ ἡ διὰ πληγῶν. STOEB. Edd. Rom. & Vasc. λόγων cum MSS. Leidd. quod reponendum. OUDEND.

6 Διὰ τιμωρητικῶν.] MS. Oxon. τιμωρικῶν.

8 Ὑπὸ

γε ὧν, βεβασάνισαι [1] ὑπὸ νόσου, ἀλλ' ἐξήτασαι.

[2] ΒΑΣΙΛΕΙΑ γυνή. [3] Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις· βασίλεια γύναι. καὶ βασιλίς. βασιλὶς μέν [4] τοι [5] καὶ βασίλειος πόλις, [6] οἰκία καὶ ναῦς, οὐ μὴν καὶ [7] βασίλεια. βασίλειος δ' αὖ μόνον δημηγορία καὶ ἐπιστολή. [8] Φιλόστρατος ἐν σοφιστῶν βίοις· διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. [9] βασίλισσα ἡ γυνή, [10] οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε.

ΒΑΣΙ-

1 Ὑπὸ νόσου.] Ut aliquoties in S. L. IDEM.

2 Βασίλεια . . . Αἰσχύλος.] Perf. vf. 625. Add. Agam. vf. 84. & Perf. 152. ABRESCH.

3 Αἰσχύλ. ἐν Περσ.] Vf. 625. & Βασίλεια, *regina* apud Eund. l. c. vf. 152. conf. *Ammon.* & ibi Cl. *Valcken.* STOEB. §. Vf. 626. Abfunt hae voculae ab Oxon. Cod. OUDEND.

4 Τοι.] Deeft Leid. pr.

5 Καὶ βασίλειος πόλις.] Cod. A. βασίλιος πόλις ex veteri pronuntiatione; fic etiam in feq. οὐ μὲν καὶ βασίλια pro βασίλεια. STOEBER.

6 Οἰκία καὶ ναῦς.] Cod. A. καὶ οἰκ. καὶ ναῦς. IDEM.

7 Βασίλεια.] Attamen idem *AEfcb.* Perf. vf. 273. vf. 592. ibi Schol. Βασίλισσα *Arrian.* p. 273. ABRESCH. *Plutarch.* de Flumin. p. 71. ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος Σαρδώνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται. Forte tamen legendum ἐν τοῖς βαλανείοις.

8 Φιλοστρ. ἐν σοφ. βίοις.] P. 490. citatus etiam infr. in διάγω. WITTER. Βασίλεια ἰχὺς dixit *AEfcbyl.* Perf. vf. 586. & βασίλειος Τιάρα ibid. vf. 663.

9 Βασίλισσα ἡ γυνή.] Sed omiffo γυνή *Arrian.* E. A. II, 12. p. 81. Alexander Matri & Conjugi Darii conceffit θεραπείαν τὴν βασιλικὴν, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ καλεῖσθαι βασιλίσσας. Idem IV, 15. p. 172. εἰ ἡ ἀπαξιοῖ τῶν Σκυθῶν βασίλισσαν γῆμαι Ἀλέξανδρος &c. WITT. *Phryn.* p. 96. & 112. ubi *Demofthenis* locum exagitat, contraque fidem iftius orationis concludit. Quidam funt Atticiftae ex antiquioribus, qui contendunt, recte dici βασιλίνναν, pro *Regina. Taylor* ad *Demofth.* contra Neaer. p. 619. conf. Cl. *Abrefcb* Animad ad *AEfcbyl.* pag. 217. Anonymus de error. Ulix. c. IV. pag. 20. κἀντεῦθεν εἰς τὰ τοῦ βασιλέως ἐληλυθέναι δώματα καὶ τὴν βασιλίδα ὁρᾶν.

10 Οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων.] Atqui *Alcaeus*, *Ariftoteles*, *Demofthenes*, *Philemon*, praeter *Plutarchum* βασιλίσσα voce ufi funt. Vide *Phrynichum* p. 112. Ed. P. & Clar. *J. Alberti* Obferv. Sacr. p. 195. Paffim in nummis. Leid. pr. ἀρχαί. OUDEND.

I *H

ΒΑΣΙΛΕΙΑ κρεῖττον, [1] ἢ ἀνάκτορα. [2] τὸ δὲ παλάτια, ἀδόκιμον. [3] ἀρχεῖα δὲ παρά τισιν εὕρηται.

ΒΑ-

1 Ἢ Ἀνάκτορα.] *Synes.* p. 14. C. *Lib.* T. II. p. 356. A. conf. *Suid.* v. ἄνακες. *Phav.* v. ἀνακῶς. WITTER.

2 Τὸ δὲ παλάτια.] Etsi ea vox inter Atticas locum habere nequeat, non debuit tamen omitti a Lexicographis, cum usurpetur a scriptoribus alioqui non contemnendis, e quibus *Plutarchus* T. I. pag. 1053. & 1054. occurrit etiam apud *Chrys.* T. V. p. 765. καθάπερ γάρ ἐστι βασιλεὺς ὁ ἐπὶ γῆς κατέχων τῆς ὑπ' αὐτὸν οἰκουμένης, ἔχει δ' ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ τοῦ παλατίου συντηρηθέντας, οὕτως ἔχει ὁ Θεὸς τοὺς πιστοὺς ποιμένας ἐκδίκους τῆς εὐσεβείας. Quodsi quis plura exempla desideret, videat *Epiph.* T. I. p. 721. & *Pallad.* Chrys. p. 61. SALLIER.

3 Ἀρχεῖα δὲ &c.] Non una est vocis illius significatio, verum ea tantum ad examen revocabitur, quam *Thomas* proponit. Auctor est, principum domos a Graecorum nonnullis ἀρχεῖα appellari; recte, ut declarant haec *Xenoph.* p. 193. ἐκ τούτου δὲ καὶ οἰκίας διεδίδου, καὶ ἀρχεῖα τούτοις, ὥσπερ κοινωνοὺς ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων οὕτω διένειμεν, ὥσπερ ἐδέδοκτο, τὰ κράτιστα τοῖς ἀρίστοις. ubi *Suidae* aetate videtur scriptum fuisse ἀρχαῖα· sic enim ille: ἀρχεῖα, ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται, χαρτοφυλάκια. ἢ τὰ χώρια τῶν κριτῶν. ἢ ἀρχαῖα, ὡς Ξενοφῶν ἱστοριῶν ή. Itaque si huicce Grammatico fides, duae fuerunt nominis illius pronuntiandi rationes, quod tamen non patitur etymologia: sed illum decepit librariorum oscitantia, qui saepius ad eum lapidem offenderunt; nam idem mendum insedit *Josephi* codices p. 1001. νῦν δὲ ἔλεγον αὐτοὺς ἠτυχηκέναι τῇ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν Σέπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτῶν τήν τε βασιλικὴν τράπεζαν, καὶ τὰ ἀρχαῖα· lege ἀρχεῖα, ut & apud *Epiph.* T. I. p. 330. cujus haec verba: ὅταν δὲ ῥᾳδιουργήσωσί τινες βασιλικὰ προστάγματα, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τὰ ἀντίγραφα προφερόμενα ἠσφαλισμένως ἔχοντα ἐλέγχει τοὺς ἄφρονας. Quibus in locis cum de regum palatiis sermo non sit, nunc ostendendum est, illam vocem ab aliis praeter *Xenoph.* scriptoribus eo sensu usurpatam, e quorum numero *Lucianus* T. I. pag. 730. ἡμεῖς δὲ ὅμως ἐφοβούμεθα, inquit, καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δὲ αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κάθηται, ὄνομα ἐστὶ τηλῶν ἔκαστον. SALLIER. *Isocr.* p. 216. *Aristid.* p. 102. b. *Dio* p. 141. C. ubi male βασιλεία. *Pausan.* p. 231. 235. WITTER.

1 Βα-

[1] ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ κυρίως, [2] ὁ πατρόθεν ἢ ἄλλως ἀπὸ γένους ἔχων τὴν ἀρχήν· [3] κοίρανος, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασι-

---

1 Βασιλεύς.] Quomodo differat a Tyranno, vide Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 4. DRAKENB. Parum recte, ut disces ex his *Suidae*: διαφέρει δὲ βασιλεὺς τυράννου. βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προγόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν πέρασι· τύραννος δὲ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν σφετερίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις ὀνόμασιν. Ἱέρωνα γὰρ βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ τύραννον ὄντα, καὶ Διονύσιον, καὶ Εὔπολις Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ. καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους. Sunt & alia exempla, quae adduci possent, si res postularet. SALLIER.

2 Ὁ πατρόθεν.] Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 10. lit. ζ. πατρικαὶ βασιλεῖαι] ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμεναι κατὰ διαδοχὴν γένους. διαφορὰν δὲ λέγει τυραννίδος καὶ &c. Raro utique obtinet illud discrimen. Themistocles βασιλεὺς dicitur apud *Plutarch.* in ejus Vit. pag. 118. qui idem στρατηγὸς ibid. C. STOEBER.

3 Κοίρανος.] *Thomae* is dicitur, qui regis muneribus ad tempus fungitur, cui praeivit *Eustat.* Comm. pag. 1840. σημείωσαι δὲ ὡς εἴπερ εὐεπηβόλως ἔγραψεν ὁ εἰπὼν, κοίρανον εἶναι τὸν πρὸς καιρὸν ἀνάσσοντα, χρήσιμός ἐστιν ἐκεῖ, καὶ ὁ ἐνταῦθα τυχὼν κοίρανος Ἶρος. λέγει γὰρ ἐκεῖνος οὕτω· βασιλεὺς ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους ἀρχὴν ἔχων. κοίρανος δὲ ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ ὅσδε κοιρανέων δίεπε στρατόν. Atque hanc illorum observationem aliquando locum habere, colligas ex *Orpheo* Argon. vs. 293.

Ἀλλ' οὐ δὴ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀίομαι, ἴστε καὶ αὐτοί.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἐν δ' ἄρα φωνῇ
Λαὸς ἐπερρόθεεν, Μινύαις ἐπικοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.

Ibi Jason Argonautas alloquitur, quibus Herculem praeesse volebat, ii autem confecto tandem bello, illius imperio obnoxii esse desinebant: sed ea significatio minus obvia, si cum altera compares, quae grammaticis parum probatur; vulgo enim κοίρανος appellatur, qui perpetuum in subditos imperium exercet. Testis *Euripides*, cujus haec de Creonte Corinthiorum rege Med. vs. 71.

Ὡς τοὺς δὲ παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων.

Testis etiam *Pindarus*, qui de Memnone loquens AEthiopum rege Nem. Od. 3. vs. 109. ait:

ὅπως

βασιλέως ἔργον ποιῶν· [1] ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος· [2] τὸ δὲ ἄρχων, καὶ ἐπὶ τῶν τελῶν λαμβάνεται. τὸ μέν τοι [3] κρατῶν, ἐπὶ μόνου τοῦ βασιλεύοντος.

[4] Τὰ εἰς κὸς, τινὰ μὲν εἰσὶ κτητικὰ· οἷον, βασιλικὸς λόγος, [5] ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς, ἢ ὃν ἔγραψέ τις εἰς [6] βασιλέα. Πλατωνικὸν βιβλίον. τινὰ δὲ δηλοῦσιν ἐπιτηδειότητα τινὸς εἴς τι· οἷον, δρομικὸς, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς δρόμον, κἂν μηδέπω ἔδραμε. καὶ [7] πυκτικὸς, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ πυκτεύειν. τὰ δὲ λέγονται ἐνεργείᾳ· οἷον, μουσικὸς, ὁ εἰδὼς μουσικήν. καὶ γραμματικὸς, ὁ εἰδὼς γραμματικήν. τὰ δὲ φύσει· οἷον, λογικὸς, ὁ λόγῳ χρώμενος.

ΒΑΣ-

——— Ὅπως σφισὶ μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἰκάδ' ἀνεψιὸς
Ζαμψύης Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Utrique plures alii testes adjungi possent, verum in re adeo manifesta diutius immorari supervacaneum foret. SALL.

1 Ἡγεμὼν ὁ τάξεως.] Ἡγεμὼν στρατοῦ *AEschyl.* Pers. v. 767. STOEBER.

2 Τὸ δὲ ἄρχων.] Ἄρχων ἐπὶ βασιλέως *Plat.* Gorg. pag. 470. D. E. IDEM.

3 Κρατῶν, ἐπὶ μόνον.] Scribe ἐπὶ μόνου. TORREN. Scrib. μόνου ex A. B. & *Phav. Hesych.* πολυκραιτίη, πολυαρχία. scrib. πολυκοιρανίη ex *Homer.* Iliad. B. vs. 204. STOEB. Lege e MSS. Leidd. Oxon. & *Phavorino* μόνου. *Jensius* transponebat in litteris ad Socerum datis μόνον ἐπί. OUDEND.

4 Τὰ εἰς κος. &c.] Ex Cod. A. videtur haec §. conjungenda cum βαρύνω esse. Occasione enim vocis βεβαρηκότες, quae in ejus fine occurrit, statim subjicit: τὰ εἰς κος &c. STOEB. Ita quoque ἀνθρωπικὸν λόγον dixit *Athenagor.* Leg. pro Christ. p. 35. ἀνθρωπικὸν ἄν τις εἶναι τὸν καθ' ἡμᾶς ἐνόμισεν λόγον. & βασιλικοὺς φόρους *Alexis* in Excerpt. *Grotii* pag. 587.

5 Ἢ ὃν ἔγραψε βασιλεύς.] Οἷον non prave Leid. pr. Male hae voces desunt MS. Oxon. & citationi *Leop.* Emend. XII. C. 4. Recte habent *Moschop.* & *Phavorin.* unde adde καὶ ante πλατωνικὸν βιβ. quae non agnoscit Leid. pr. OUDEND.

6 Βασιλέα. πλατ.] Forte βασιλέα, ὡσαύτως καὶ . . . neque tamen necesse. ABRESCH.

7 Πυκτικὸς . . . πυκτεύειν.] MS. Oxon. πρακτικὸς πράττειν. Sed aliter *Mosch.* & *Phav.* Pro λέγονται (licet & alibi sic minus Attice autor) hic Leid. pr. λέγεται. OUDEND.

[1] ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, ὐ μόνον ἀντὶ τῦ φθονῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῦ μέμφομαι καὶ διαβάλλω παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται· καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικήν. [2] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ· ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἀλλὰ βασκαίνομεν καὶ σκοποῦμεν πόθεν καὶ τί μέλλει ποιεῖν. καὶ [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· ὅσον φιλονεικίας, ἢ τῦ βασκαίνειν τὸν ἄνδρα [4] ἀφέστηκα.

[5] ΒΑΤΙ'Σ θηλυκὸν, ὁ ἰχθὺς, [6] ὐχὶ βάτος.

Οἱ κυρίως Ἀττικοὶ [7] ἐπὶ ἀρσενικῦ, [8] ὁ ΒΑ'ΤΟΣ λέγυσιν, ὐχ ἡ βάτος.

ΒΑ'Τ-

1 Βασκαίνω.] Vid. *Harpocr.* v. Βασκαίνει. hinc βασκανία pro fascino *Aristaenet.* lib. I. ep. 1. p. 6. DRAKENB. Confer *Ammon.* & *Herodianum* in *Phryn.* p. 208. cum Comm. OUDEND. Alex. *Morus* ad Ep. ad Galat. Cap. III. comm. 1.

2 Δημοσθένης.] Pag. 56. Edit. Lutet. ibique Schol. ABRESCH. Pag. 78. B. & D.

3 Ἀριστείδης.] Pag. 56. a. lin. 7. conf. *Phryn.* & *Ammon.* h. v. STOEB. Tom. I. p. 363. ubi male *invidia* vertunt pro *criminatione*. OUDEND. Tom II. p. 4. unde patet, perperam *Phrynichum* structuram cum quarto casu ei abjudicare. ABRESCH.

4 Ἀφέστηκα.] MS. Oxon. ἀπέκλεινα male.

5 Βατὶς θηλυκὸν, ὁ ἰχθὺς, ὐχ ἡ βάτος.] Codd. A. B. ὐχὶ βάτος. STOEBER.

6 Οὐχ ἡ βάτος.] Lege ὁ βάτος, ut ostendimus ad Moeridem. SALLIER. Βάτος ἀνχμηρὴ Epigramma sepulcrale, quod praeter alios edidit Illustr. *Sc. Maffejus* in Gall. Ant. Sel. p. 55. In iisdem vocibus genera saepe distinguit dialectus; ut Ἄρριχος ἀρσενικῶς Ἴωνες, θηλυκῶς Ἀττικοί. *Etymol.* p. 149. v. 30. nec nunquam duplex eadem admittit, quod in Σκύφος notat *Athen.* IX. p. 498. A. Egregius *Pollucis* locus VI, 48. Οὐδετέρως τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καί τινες τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς. In usu generis intra limites Atticos coërcendo parum certa est Grammaticorum fides. Similia dabit *Noster* in Βήξ. Λιμός. Πηλός. Φθείρ. HEMST. Praefero lectionem MS. Leid. pr. Oxon. ὐχὶ β. Non enim differentia est in Genere, sed in terminatione βατὶς & βάτος. Cum *Thoma* facit *Moeris*. Sed errant. Duo enim diversi sunt Pisces. V. Comment. ad *Hesych.* & *Athenaeum* lib. VII. C. 9. OUDEND.

7 Ἐπὶ ἀρσενικῦ.] Deest ἐπὶ in A. & B. Rem quod spectat, vid. *Steph.* de Dial. pag. 157. STOEBER.

8 ...

[1] ΒΑ'ΤΤΑΛΟΣ ἐστὶ [2] μαλακὸς τάχα, ἀπό τινος ὑποκειτοῦ Βαττάλου γυναικείοις πεδίλοις χρησαμένου. ὅθεν καὶ Δημοσθένης σκωπτόμενος ὑπὸ τ. ἐχθρῶν εἰς μαλακίαν, Βάτταλος ἐκαλεῖτο.

[3] ΒΕ'ΒΑΙΟΣ ἐστὶ θηλυκοῦ κρεῖττον, [4] ἡ βεβαία. [5] Ἀριστείδης.

---

8 Ὁ Βάτος.] *Rubus*, *sentis* intelligitur. V. & *Moerida*. Generis hujus discrimen notatur quoque a Schol. *Theocr.* I, 132.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι.

Oudend.

1 Βάτταλος.] *Aristoph.* Plut. v. 1012. *Liban.* p. 460. A. vid. *Harpocr.* voc. βάταλος. *Hermog.* p. 446. ed. Col. Stoeb. Apud ceteros Grammaticos scribitur uno τ. βάταλος. V. ad *Hesych.* Oudend. Conf. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 362.

2 Μαλακοῦ.] *H. Junius* orae sui exemplaris adscripsit θηλυκοῦ.

3 Βέβαιος.] Schol. *Thucyd.* lib. I. pag. 9. Drakenb. Aliter tamen *Isocrates* pag. 77. ἐστι δ' ἁπλοῦς, inquit, καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων, οὔτε γὰρ εἰρήνην οἷόν τε ἐστὶ βεβαίαν ἀγαγεῖν, ἐὰν μὴ κοινῇ τοῖς βαρβάροις πολεμήσωμεν. Ne quis autem *Thomae* auctoritate fretus, eum praestantissimi rhetoris locum in mendi suspicionem adducat, haec illius p. 134. afferre operae pretium erit: οὐχ οὕτω δ' ἂν προθύμως ἐστὶ τὸν πόλεμον ὑμᾶς παρεκάλουν, εἰ μὴ τὴν εἰρήνην ἑώρων, ἐξ ὧν μὲν ἐγὼ λέγω καλὴν καὶ βεβαίαν γενησομένην. Vide quoque *Cebetem* p. 36. Sallier. Βέβαιος ἀρχὴ etiam *Aristid.* dixit. vid. & *Dio* pag. 147. D. βεβαία στάσις praeter *Aristid.* habent *Dio* p. 147. A. *Thucyd.* lib. I. ὡς καὶ τὴν χάριν βέβαιον ἔχουσιν. Quo loco observatione dignum duxit Schol. τὸ βέβαιον θηλυκῶς legi. Stoeber. Et hoc falsum; ita enim *Galenus*, scriptor ἀττικώτατος, ut notum, Lib. περὶ αἱρέσ. pag. 12. ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν. ipse adeo *Aristophanes* in Lysist. φίλην βεβαίαν dixit, δύναμιν βεβαίαν, *Demosthenes*, in Olynth. II. & in Aristocrat. φυλακὴν βεβαίαν. Plura ejusmodi gravissimorum Auctorum luculenta exempla contra misellum nostrum *Thomam* Magistrum, data opera attulerunt praestantissimi illi duumviri *Petr. Wesselingius*, ad *Diodor.* Sic. lib. III. pag. 178. & *Dukerus*, ad *Thucydid.* lib. III. p. 195. ut alios taceam Triller. Loc. *Arist.* est Tom. III. p. 394. at nec eidem, ut aliis, feminina terminatio in αια displicuit T. I. pag. 106. *Xenoph.* II. K. Π p. 44. Edit. *H. Steph.* Abresch.

4 Ἡ βεβαία.] Est tamen βεβαιοτέρα apud *Isocrat.* ad Demon. p. 75. Drak. Sed vide Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* lib. III. §. 43. Oudend. *Demosth.* Olynth. I. p. m. 53. βεβαίαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν

ςείδης· βέβαιον τὴν αἰτίαν ἔχοιεν ἄν.

1 ΒΕΒΩ'Σ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ βεβηκώς. καὶ βεβᾶσιν, οὐ βεβήκασι.

2 ΒΕΛΟ'ΝΗ καὶ βελονοπώλης, ἀρχαῖα· 3 ἡ δὲ ῥαφὶς, ἀδόκιμον. ῥάπτω μὲν 4 τοι καὶ ῥάμμα, αὐτὸ τὸ ἐρράφθαι, ἐν χρήσει. 5 Ἀριςείδης ἐν Διονύσῳ, καλέσας τὰς νύμφας, λύει τὸ ῥάμμα.

6 ΒΕ'ΛΟΣ, τὸ πεμπόμενον, καὶ αὐτὴ ἡ βολὴ, καὶ τὸ ἐκ τῆς βολῆς

ἔχθραν αὐτῆς ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται, καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν. & Orat. de Megapol. p. 17. νῦν μέν γε, βοηθεῖν ἔδοξε ἤ Ἀρκάσι, καὶ τὴν εἰρήνην σπουδάζειν εἶναι βεβαίαν κ. τ. λ.

5 Ἀριςείδης.] Ἐν κοινῇ Ἀπολογίᾳ T. II. p. 240. Ed. J. Oud.

1 Βεβῶς Ἀττικοί.] Βεβῶσα Odyss. Υ vs. 14. Schol. Βεβῶσα] ἑςῶσα. ejusdem sensus & formae. Stoeber.

2 Βελόνη.] Apud *Homerum*, vel quisquis auctor Batrachomyomachiae est, v. 129. εὐμήκεις βελόναι sunt cuspides lancearum acutissimae, e ligno longius prominentes, quae acus prae se speciem ferunt. Idem.

3 Ἡ δὲ ῥαφὶς, ἀδόκιμον.] *Phrynichus* voc. βελόνη se juxta cum ceteris, quid haec sibi vox velit, ignorare ait. *Phavorino* magis nota, qui ῥαφὶς exponit ἡ βελόνη, καὶ ὄνομα ἰχθύος. Quae quam recte sint a Phav. tradita, auctor prae caeteris *Athenaeus est*, quem vid. lib. VII. pag. 319. D. ubi Epicharmum, Aristotelem, Speusippum piscium quoddam genus modo βελόνην, modo ῥαφίδα vocasse, docet. conf. *Casaub.* ad h. l. pag. 555. fin. Alterius significationis usum confirmat *Pollux* pag. 1317. coll. Cl. V. V. notis. Videsis etiam *Helladii* Chrestomath. apud Photium, in *Gronov.* Thes. T. X. fol. 973. A. qui in contrariam Nostro sententiam cessit. *Gloss.* Acia, ῥάμμα p. 12. & 270. Acies, ῥάμμα. Acus, ἄχυρον, ῥαφίς. p. 12. & p. 102. Gloma, ῥαφὶς p. 269. l. 36. & p. 348. l. 13. Adde *Diod. Sic.* lib. I. fol. 78. *Joseph.* pag. 85. C. Idem. Ex *Phrynicho* p. 32. Ed. P. at illic vide notas. Oudend.

4 Τοι.] Deest Oxon.

5 Ἀρις. ἐν Διονυσίῳ.] Scrib. Διονύσῳ. p. 72. b. lin. 11. Witter. Διονύσῳ Codd. A. B. Stoeb. Immo vero ἐν Διονύσῳ, in Baccho, ut inscribitur Oratio apud *Aristidem*; atque ita recte alibi apud *Thomam*: ut in Δεδήσομαι. nec aliter optimus Cod. Leid. pr. Exstant haec verba T. I. pag. 29. Ed. J. Oudend. Tom. I. p. 52. Abresch.

6 Βέλος &c.] *Aristaenet.* lib. I. ep. 2. p. 8. *Heliod.* AEthiop. lib. I. p. 2. Drakenb. Conf. huc *Hesych.*

βολῆς [1] τραῦμα. [2] Ὅμηρος δὲ, καὶ τὴν ὠδῖνα βέλος ἔχειν φησίν.

ΒΗΞ καὶ ἐπὶ θηλυκῶ [3] καὶ ἐπὶ ἀρσενικῶ. [4] Ἀριστείδης· βὴξ βαρεῖα. καὶ Θουκυδίδης [5] ἐν τῇ δευτέρᾳ· [6] κατέβαινεν εἰς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βηχὸς ἰσχυρῶ.

[7] ΒΙΑΣΑ'ΜΕΝΟΣ κόρην λέγε, μὴ φθείρας. [8] καὶ βεβιασ-

Hesych. in βέλος & *Suid.* Ceterum τὸ βέλος ἀντὶ τοῦ τραύματος τοῦ βέλει ποιηθέντος, aliquoties sic occurrit apud *Hipp.* Lib. de Capitis Vulneribus, ubi videndi in Obss. & Comment. *Jos. Scaliger* & *Francisc. Vertunianus*, item & *Petrus Pauw*, aliique. Conf. inprimis *Lamb. Bos*, Animadvers. ad Script. Graec. Cap. XXXV. p. 146. TRILLER.

1 Τὸ τραῦμα.] Leid. pr. τὰ τραύματα.

2 Ὅμηρος δ.] Iliad. Λ. vs. 269. STOEBER.

3 Και: ἀρσενικῶ.] Codd. A. B. καὶ ἐπὶ ἀρσ. IDEM. Lege cum Leid. pr. καὶ ἐπὶ ἀρσεν. καὶ ἐπ: θηλ. Mox uterque cod. non habet καὶ nec τῇ.

4 Ἀριστείδης· βὴξ βαρεῖα.] Cod. A. addit: ἐν τῷ τῶν ἱερῶν. vid. locum p. 174. a. l. 8. f. ubi βὴξ πυκνὴ καὶ ἰσχυρά. STOEB. An, aut ubi legatur, ignoro, at βὴξ ἰσχυρὰ Tom. I. pag. 551. ABRESCH.

5 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] §. 49. ubi vulgo ἐς pro εἰς, uti hic Leid. sec. Adi Cl. *Wass.* & *Duk.* OUDEND. Καὶ deest in A. & B.

6 Κατέβαινεν εἰς τὰ στήθη ὁ πόνος.] Cod. A. ἐς τὰ &c. Conf. *Duk.* pag. 128, 91. pro πονος in Rom. πόλεμος male, uti etiam Vascosanus. STOEBERUS.

7 Βιασάμενος κόρην &c.] Sic quoque *Phrynich.* ad quem vid. *Nunnes.* βιάζεσθαι γυναῖκα *Xenoph.* Κυρ. VI. pag. 122. *Diod.* p. 238. B. *Liban.* T. I. p. 544. D. *Gloss.* pag. 50. Compremit, βιάζεται παρθένον. WITT. Nihil tamen apud optimos quoque Auctores Graecos occurrit frequentius, quam φθείρειν & διαφθείρειν γυναῖκας, κόρας, παρθένους. Ita διαφθείρειν γυναῖκά τινος dixit ipse *Plato*, & *Lysias*: διαφθεῖραι καὶ μοιχεύειν τὰς ἐλευθέρας, quomodo & *Plutarchus* loquitur: sic & *Diogenes Laërt.* in Vita Democrit. p. 656. ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη; & *AElianus* denique, Auctor certe, ut notum, Ἀττικώτατος, lib. IX. Var. Hist. c. 8. ταῖς παρθένοις ταῖς διεφθαρμέναις. Longe plura in promtu sunt; sed abstineo lubens. vid. fuse ad *Phrynich.* & *Scalig.* ad Varron. L. V. de L. L. TRILLER. Βιάζεσθαι per vim *stuprare*, φθείρειν *devirginare*, quovis modo. OUDEND. At διαφθείρειν adhibuit *Luc.* T. I. p. 497. A. & 614. C. & φθείρειν *Apollod.* III. c. 13. p. 228. at βιάζεσθαι ex mente *Thomae* p. 222. p. 232. ABRESCH. Schol. *Nican-*

βιασμένη, [1] οὐκ ἐφθαρμένη.

[2] ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΟΣ, οὐ βιβλιαγράφος. [3] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· τρέπει μὲν ἐπὶ τοῦτο, τῶν βιβλιογράφων δέκα.

[4] ΒΙΟΝ ἐκ χειρῶν ποιεῖται ἐρεῖς, οὐ τὰ πρὸς τροφήν. Λιβά-

Nicandri ad Theriac. vſ. 15. Ἀερόπην τὴν γυναῖκα βιάσασθαι οἰνωθέντα. Τὴν Φύσιν βιάσασθαι τῇ τέχνῃ dixit Julian. in Ep. p. 188.

8 Καὶ βεβιασμένη.] Phavorin. βιασμένη.

1 Οὐκ ἐφθαρμένη.] Φθορὰ κόρης Diod. IV. p. 239. D. & ibid. φθείρουσα vid. Eund. lib. V. p. 332. D. Joseph p. 33. G. 125. D. F. Gloſſ. corruptela, Φθορά. Corruptor, φθορεύς. ſtuprum, Φθορὰ p. 226. Vitiata, ἐφθαρμένη. WITTER. Sic quoque διεφθαρμένη hoc ſignificatu uſurpatur ab AElian. Var. lib. IX. c. 8. Lyſias Orat. I. p. 5. Tayl. ἐπ' ἐκφορὰν γὰρ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνὴ, ὑπὸ τούτου ἀνθρώπου ὀφθεῖσα, χρόνῳ διαφθείρεται. Ibid. p. 10. διέφθαρκεν in eadem cauſa. STOEBER.

2 Βιβλιογράφος &c.] Ea vox legitur apud Lucianum T. II. p. 556. σὺ δ' οἴει συνήγορον κοινὸν, καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους. At βιβλιαγράφος nuſquam occurrit. SALLIER. Vid Phav. voc. γραμματοφόρος. Phryn. voc. βιβλιαγράφος. & poſt Nunnes. Clar. Sallierii notas ad h. l. Phrynichi. Βιβλιαφόρος eſt apud Diod. lib. XIII. p. 179. C. βιβλιογραφία Laërt. p. 173. A. Lib. T. II. p. 17. C. 22. D. 51. D. STOEB. Βιβλιαγράφος ſcribendum esſe, vult Phrynichus p. 30. ſi ſana eſt lectio. Utrumque puto rectum eſſe; βιβλιογράφος tamen in majore uſu. Sic & βιβλιαφόρος & βιβλιοφόρος Suidae. At vitioſum eſt βιβλογράφος. OUDEND. Phrynichus aliter, ut quidem eum hodie legimus. Probat enim e diverſo βιβλιαγράφος, damnatque βιβλογράφος; ut mirer in Notis dici, eum damnaſſe βιβλιογράφος. Et ſic fuere, qui pro βιβλιοφόρος dicebant βιβλοφόρος. Ex Antiphane quoque Polluc. VII. Segm. 211. citaſſe βιβλογράφος, ſuſpicor. ABRESCH.

3 Λιβαν. ἐν τῷ.] T. II. p. 39. B. WITTER.

4 Βίον &c.] Vid. Cuper. Obſerv. I. c. 17. DRAKENB. Cod. B. χειρὸς. STOEB. Ed. Vaſc. τῶν β. cum Rom. & Cod. Leid. pr. OUD. Πολύσημος haec vox: varias ejus ſignificationes vide apud Moſchopulum περὶ σχεδ. p. 112. Diomedes Schol. in Dionyſii artem MS. ἀλλὰ καὶ ὁ βίος σημαίνει τέσσαρα· τὸν πλοῦτον, τὴν ἑκάστου ζωὴν, τὸ ἑκάστου ἐπιτήδευμα, καὶ τὸν ἐπιτήδειον χρόνον εἰς μάθησιν.

1 Λιβάν.

[1] Λιβάνιος ἐν τῇ, οἷα τετόλμηται, [2] ἐπιστολῇ· εἰ τὸν βίον ἐκ χειρῶν ποιουμένη, συγκαταβαλεῖ τῷ δοῦναι δυναμένῳ.

[3] ΒΙΟΥΝ, ἐπὶ ἀνθρώπων· [4] ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων [5] καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως· βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή.

ΒΛΑΒΕΙΜΕΝ, βλαβεῖτε [6] βλαβεῖεν. οὐχὶ βλαβείημεν, βλαβείητε, βλαβείησαν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν πᾶσι πληθυντικοῖς τῶν εὐκτικῶν βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μί, [7] παραληγομένοις τῷ η', ἀποβάλλουσιν αὐτό. οἷον τυφθεῖμεν, ποιοῖμεν, βαῖμεν· πλὴν φυλάττεσθαι δεῖ

---

1 Λιβάν. ἐν τῇ, οἷα τετολμ. Ἐπισ.] Cod. A. Λιβάνιος· caetera desunt. Locus est in Epist. 191. MS. ad Anatolium. βίος, *facultates Laërt.* p. 264. C. vid. plura apud Schol. *Eurip.* Hec. v. 12. STOEBER.

2 Ἐπιστολῇ.] Ep. 551.

3 Βιοῦν.] *Thomae* praeivit *Ammonius:* βιοῦν καὶ ζῆν διαφέρει, inquit, βιοῦν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται· ζῆν δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἀλόγων ζώων, ἤδη δὲ πότε καὶ ἐπὶ φυτῶν. Quos falli argumento sunt haec *Theophrasti* de sign. pluv. p. 418. ὄρνιθες λιμναῖοι, μὴ ἐν ὕδατι βιοῦντες, ὕδωρ ἢ χειμῶνας σημαίνουσι. Quin & ea vox ab eodem usurpatur, cum de plantis sermo est, sic enim ille Hist. plant. p. 8. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τούτων εἴ τις ἀκριβολογεῖσθαι θέλει, τὰ μὲν ἂν εὕροι κοινὰ καὶ ὥσπερ ἀμφίβια, καθάπερ μυρρίνην, ἰτέαν, κλῆθρον. τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων χερσαίων, πεφυκότα πότε ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν· φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα πάντα. SALLIER.

4 Ζῆν δέ.] *Plat.* Gorg. pag. 524. B. conf. *Ammon.* h. v. βιοῦν *Arist.* Eth. ad Nicom. K. c. 9. ταῦτα δὲ γίγνοιτ' ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. STOEBER.

5 Καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων.] Cod. A. καὶ ἐπ' ἀλλ. pro ἄλλων scripsisse *Thomam* ἀλόγων, suspicatur Clar. *Valken.* ad *Ammon.* l. c. sed MSS. editam lectionem tuentur. IDEM. Recte Eruditissimus L. C. *Valckenaer* ex *Ammonio* conjicit, scribendum esse ἀλόγων. quamvis illa sic satis per se hic intelligantur. OUDEND. Ἄλλων non mutandum in ἀλόγων. *Erotian.* Lex. Hipp. p. 11. ἄλλη κοιλίη ἀντὶ τοῦ ἡ λοιπή. πολλαχοῦ γὰρ αὐτὸς (Hippocrates) τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ τίθησιν. κ. τ. λ.

6 Βλαβεῖεν.] *Joseph.* p. 397. C. WITTER.

7 Παραληγομένοις τῷ ι'.] Codd. A.B. παραλ. τῷ η'. STOEBER. Ed. Vasc. τῶν. Lege ex MS. Oxon. Ed. Rom. & *Phavorino*, postulante sensu, τῷ η'. ubi vicissim male editur τό. OUDEND. Leg. τῷ η'. ABRESCH. Orae sui exem-

δεῖ τὸ κακόφωνον, ἔνθα ἂν τύχῃ. [1] ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε, καὶ σαῖτε, καὶ τῶν ὁμοίων.

[2] ΒΛΑ'ΒΟΣ ἐπὶ οὐδετέρου δοκιμώτερον, [3] ἢ βλάβη.

[4] ΒΛΑ'Ξ καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων, καὶ ὁ ἀναίσθητος, καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἀκινήτως ἔχων καὶ νωθρῶς. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς τοὺς αἰτιωμένους ὅτι μὴ μελετῴη· ἦ γὰρ ἂν παντάπασι βλὰξ εἴην τις. ὡσαύτως καὶ βλακεία, καὶ ἡ τρυφὴ, καὶ ἡ ἀναισθησία.

[6] ΒΛΑΦΘΕ'ΝΤΕΣ δόκιμον· τὸ γὰρ βλαβέντες, [7] κοινόν. ὡσαύ-

---

exemplaris adſcripſit Hadr. *Junius* παραληγομένου τοῦ ν΄.

1 Ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε, καὶ σαῖτε.] Σταῖεν *Liban.* lib. I. pag. 306. B. WITT.

2 Βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου.] *Philoſtr.* Jun. Icon. pag. 862. ἀφ᾽ οὗ βλάβος οὐδέν. *Lucian.* Tragop. ἦλθες ἀνθρώποις βλάβος. *Xenoph.* Ἀναβασ. VII. pag. 328. *Liban.* I. p. 201. D. 237. B. T. II. p. 197. C. *Ariſtid.* p. 25. a. l. 15. p. 123. a. med. 157. b. lin. 5. WITTER.

3 Ἢ βλάβη.] Sic *Moeris.* V. *Steph.* Dial. Att. 155. BENZ. *Iſocr.* ad Demon. p. 53. DRAKENB. Falſum. Vid. *Steph.* de Dial. p. 155. βλάβη *Xenoph.* Κυνηγ. l. VI. p. 124. *Liban.* Epiſt. p. 58. *Lucian.* Προμηθ. ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται. *Eurip.* Oreſt. v. 240. *Sophocl.* Elect. vſ. 303. &c. Legendum ex Cod. B. Βλάβος ἐπὶ οὐδετέρου· δοκιμώτερον ἡ βλάβη. STOEBER.

4 Βλάξ.] *Plutarch.* de Diſc. adul. & am. p. 60. E. *Xenoph.* Cyrop. pag. 13. *Polyb.* Excerpt. de Virtut. & Vitiis pag. 1417. τοὺς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀνδράποδα καὶ βλάκας διαμιμῶν.

Ita quoque derivata uſurpantur. βλακωδέστερος *Xenoph.* pag. 747. βλακώτατος Idem p. 622. & 631. βλακεία Idem Cyrop. II. pag. 40. VII. pag. 157. 740. βλακικόν Idem p. 665. fin. βλακεύω Idem Ἀναβ. II. p. 220. V. p. 288. VII. 323. *Arrian.* VI, 9. pag. 244. Ἀλέξανδρος γὰρ ὡς βλακεύειν αὐτῷ οἱ Μακεδόνες ἐδόκουν &c. *Ariſtoph.* Plut. v. 325. Vid. *Corinth.* p. 727. *Galen.* voc. βλακεύειν. *Erot.* h. v. Schol. *Lucian.* ad Bis accuſ. T. II. p. 794. *Hemſt.* ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ᾽ αὐτοῖς] ἀντὶ τοῦ μετ᾽ ἀργίας &c. & Dial. Mort. T. I. p. 447. Βλάκα] εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. STOEB. Conf. *Joſ. Scaliger* & *Dacierius* ad *Feſtum* de Verb. ſignif. p. 53.

5 Ἀριστείδ. ἐν τῷ.] P. 60. a. l. 4. ubi εἴην. WITT. Tom. II. pag. 421.

6 Βλαφθέντες.] Codd. A. B. Βλαφθέντες δοκιμώτερον ἢ βλαβέντες· ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι ἢ βλαβῆναι. Θουκυδ. &c. Sic etiam *Phavor.* vid. *Steph.* de Dial. p. 147. 156. βεβλάφθαι *Xenoph.* Cyrop.

ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι λέγε, μὴ βλαβῆναι. 1 Θουκυδίδης· τοῦ μεγίστου τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι.

2 ΒΛΕΠΕΙΝ, τὸ ἁπλῶς ὁρᾷν· 3 θεᾶσθαι δὲ, καὶ τὸ ὁρᾷν τι τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γινομένων, 4 οἷον πάλην, πυγμὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐξ οὗ καὶ θέατρον, ὁ ἀγών. 5 ἔστι δὲ θεᾶσθαι, καὶ τὸ κατανοεῖν. 6 Ἐυελπίδης ἐν Ὀρέστῃ· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην.

7 ΒΛΗΧΩΝ, οὐ γλήχων. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, 8 ἡ ἰδιω-

---

rop. p. 103. STOEBER. Contrarium statuit *Moeris*. Sed errat uterque. Verum melius Leid. pr. δοκιμώτερον, ἢ βλαβ. deleto κοινόν; & mox apte βλαφθῆναι ἢ βλαβῆναι. Adi Cl. *Duker*. ad citatum hic locum *Thucyd*. lib. IV. §. 73. ubi pro μεγίστῳ vulgo & recte βελτίστῳ. OUDEND. Quia scil. rarius, ut fere rariora Magistris audiunt Attica. Nam quis non τὸ βλαβῆναι est usus? *Thuc*. p. 281. med. pag. 92. *Demosth*. 680. *Aristid*. Tom. III. p. 493. *Isocr*. p. 173. 268. *AEschin*. p. 51. Edit. Ald. *Plato* 655. E. 683. G. 684. &c. ABRESCH.

7 Κοινόν.] Δοκιμώτερον Hadr. *Junius*, & mox ἢ βλαβῆναι.

1 Θουκυδ.] Lib. IV. p. 301. C. *Steph*. ubi quidem pro μεγίστῳ leg. βελτίστῳ. Potuit ita invenisse in suo exemplari. Nam & in Reg. alia scriptura est. Sed non est, cur discedatur a vulgata. Sic III, 88. (ed. Duk.) ὁπλίτας, βελτίστους ἄνδρας. In eo autem fallitur *Thomas*, quod βλαβέντες & βλαβῆναι rejicit, ut ἀδόκιμα. Βλαβῆναι dicit *Thucyd*. I, 141. Vid. *Duker*. ad *Thucyd*. p. 281. fin. STOEB.

2 Βλέπειν.] Vid. *Ammon*. h. v. WITTER.

3 Θεᾶσθαι δέ.] Melius *Ammonius*, qui θεᾶσθαι de iis omnibus dici, quae arte fiunt, auctor est: βλέπειν, inquit, καὶ θεᾶσθαι διαφέρουσιν· βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾷν τι ὁπωσοῦν. θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾷν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν. quod tamen semper verum non est. SALLIER.

4 Οἷον πάλην.] Cod. B. πάλιν male. Scrib. οἷον, πάλην &c. STOEBER.

5 Ἔστι δέ.] Δὲ abest a Cod. B. WITTER.

6 Εὐελπίδης.] Codd. A. B. addunt ἐν Ὀρέστῃ· recte, versu enim 909. ista verba leguntur. STOEBER. In Oreste vs. 909. quod, sive ἐν Ὀρέστῃ, bene addunt Leidd. OUDEND. Addidit *H. Junius* ἐν Ὀρέστῃ.

7 Βλήχων, οὐ γλήχων.] Immo potius ita inverte bone *Thoma*: γλήχων, οὐ βλήχων. Sic enim *Hippocrates*, Lib. II. de Diaet. p. 226. γλήχων θερμαίνει καὶ διαχωρεῖ. *Nicander*, in Alexipharm. Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχὼ ποταμῆισι νύμφαις. & ibidem: νήνι δ' ὀσμήρεα γληχώ: *Diosco*-

ἰδιωτικῶς λεγομένη βληςκοῦνη.

[1] ΒΟΗΘΕΙ͂ μὲν, ὁ συμῶν τινί· ἐπικουρεῖ δὲ, ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. καὶ [2] συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτός· [3] ὑπερμαχεῖ δὲ,

---

Dioscorides quoque L. III. c. 36. immo *Aret.* de Curat. Morb. Chron. lib. I. p. 117. γλήχων πρὸς τοῖσι ἄλλοισι. & ita quoque semper fere *Galenus*, *Theophrastus*, *Athenaeus*, scriptores *Geoponici* & alii: imo *Aristophanes* ipse ὁ ἀττικώτατος, in Acharn. Act. IV. Scen. I. ubi vid. Schol. p. 413. qua de re plura pro more collegit *Jo. Bod. á Stapel*, ad *Theophrasti* Hist. plant. lib. IX. c. 16. p. 1134. Rectius igitur, elegantius & frequentius est γλήχων, rarius autem, vilius & inferius est βλήχων, ut liquido ostendimus. Rectissime igitur *Hesychius*: βλήχων, γλήχων καὶ οὕτως λέγεται. Nempe utraque vox proba est: inde *Aristophanes* pari elegantia, in Lysistrat. dixit βλήχω, ac in Acharnens. γλήχω, seu γλάχω, uti supra monuimus. TRILLER. Verior lectio, quam apud *Phrynich.* Appar. Soph. qui βλιχὼν (leg. βλήχων) ὃ οἱ Δωριεῖς γλακὼν (vel potius γλάχων *Theocr.* Idyll. V. v. 56.) λέγουσι. οἱ δὲ Ἴωνες γλικών. (vel potius γλήχων *Dioscor.* lib. III. cap. 38.) ἀμφότεροι δὲ θηλυκῶς, οἱ μὲν τὴν γλακῶνα (γλάχωνα) οἱ δὲ τὴν γλιχόνα (γλήχωνα). Pergit noster: ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη βληςκοῦνη. Schol. *Theocr.* Idyll. l. c. βλήχων (pro quo in *Theocr.* textu est γλάχων) εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. *Meurs.* Gloss. Graeco Barbarum: Βληςκουνέλαιον, Olei genus, quod cum à βληςκοῦνη originem ducat, editam nostri scripturam tueri quodammodo videtur. Vid. *Corinth.* de Dial. p. 657. *Steph.* p. 23. *Gloss.* p. 176. Pulejum, γλήχων ita p. 256. *Galen.* voc. βληχρόν. *Anton. Liber.* Metam. c. 24. ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό. STOEB. V. ad *Hesych.* & *Suid.*

8 Ἡ ἰδιωτ.] Primam voculam non habet Leid. pr.

1 Βοηθεῖ.] Ita quoque *Ammonius*, qui vel ex solis lexicis refelli potest. SALLIER. Cod. A. βοηθεῖν. Vulgata rectior ex *Ammon.* h. v. quem vide. STOEBER. Ex *Ammonio* decerpta in voce; vide eum etiam in Ἐπίκουρος. HEMST. Schol. *Homeri* ad Iliad. B. vs. 130. ἐπίκουροι οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων καὶ βοηθοί.

2 Συμμαχεῖ.] Adde δὲ cum Leidd. OUDEND.

3 Ὑπερμαχεῖ δέ.] *Lucian.* Pisc. T. I. p. 593. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. Scholia vulgata ibid. ὑπερμάχει] ἀντὶ τοῦ καταςκεύαζε. ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου. οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σοῦ. *Budaeum* hoc loco αὐτοῦ legisse pro

ἢ, ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. ἀμύνειν ἢ, ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῷ δεδρακότι μαχόμενος. πάντα ἢ ταῦτα καὶ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν ἁπλῶς λαμβάνεται.

[1] ΒΟ'ΘΡΟΣ, [2] οὐ βόθυνος, [3] οὐδὲ λάκκος. [4] ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν Ἀττικοί.

[5] ΒΟ'ΛΙΤΑ λέγε, [6] τὴν τῶν βοῶν κόπρον, μὴ βόλβιτα.

ΒΟΜΒΥ'ΚΙΟΝ, οὐ βαμβύκιον.

[7] ΒΟΥΚΟΛΕΙ͂Ν, τὸ τρέφειν· ἀποβουκολεῖν ἢ, τὸ ἀποπλανᾷν,

---

pro τοῦτο, in Variis Lect. indicatur. Is Codice, si non utique meliore, eo tamen usus videtur, quo Scholiastes Vetus *Luciani* in Cod. Coisl. qui ad h. l. ita: ὅτι τὸ ὑπερμαχεῖν γενικῇ συντάσσεται. τὸ γὰρ πρό τινος τὶ ποιεῖν αὐτοῦ χάριν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ γενικῇ συντάσσεται. οἷον ὑπερασπίζω σοῦ. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου. οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου. STOEBER.

1 Βόθρος.] Ita dicendum, non βόθυνος, neque λάκκος. Εἰς βόθρον ἐμπεσεῖν itaque Attice dixit *Laërt.* in Thalete; contra vero D. *Lucas* VI. 39. οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται. BOS. *Glossae* MSS. βόθρος, ὄρυγμα, βάραθρον, βόθυνος. *Julianus* Ep. p. 224. εἰς βόθρον ὥσας ὤλεσα.

2 Οὐ βόθυνος.] Habet tamen *Xenoph.* p. 682. *Gloss.* p. 97. *Fovea*, βόθυνος. p. 190. *Salabrae*, βόθυνοι. βόθρος *Xenoph.* p. 683. *Joseph.* p. 787. C. WITT.

3 Οὐδὲ λάκκος.] Rom. & Vascos. λάκος. Est autem λάκκος apud *Xenoph.* saepe. Usi quoque sunt *Polyaen.* pag. 229. *Joseph.* p. 39. B. 850. G. & alibi. *Arrian.* Indic. c. 22. p. 338. ἐς τὸ ἄνω προχωρήσαντες λάκκῳ ἐπιτυγχάνουσι. *Gloss.* p. 38. *Cisterna*, λάκκος pag. 129. *Lacus*, λάκκος. pag. 309. l. 55. IDEM. *Hypatus* de Part. Corp. Hum. pag. 148. σφαγὴ, ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου. & pag. 144. ἰνίον ὁ ὀπισθόλακκος. Schol. *Theocrit.* ad Idyll. III. βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέλος.

4 Ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν Ἀττικοί.] Male, licet de βοθύνῳ etiam adfirmet *Moeris.* Nam utroque utitur praeter alios *Xenophon* p. 322. & V. *Steph.* Thes. OUDEND.

5 Βόλιτα λέγε τὸν τῶν.] Codd. A. B. & Rom. τὴν τῶν &c. conf. *Galen.* h. v. Vid. *Corinth.* p. 669. *Steph.* de Dial. pag. 49. *Phryn.* p. 64. *Nunnes.* *Laërt.* pag. 237. D. 238. A. B. WITT. *Galenus* Lex. Hippoc. βόλιτον, βόλβιτον.

6 Τὸν κόπρον.] Immo vero τήν. ut recte Leidd. & Rom. ac Edd. Vasc. Adi *Moer.* *Suid.* & *Phryn.* p. 156. atque ibi Comm. ac *Phavor.* OUDEND.

7 Βουκολεῖν, τὸ τρέφειν.] I. e. *alere.* Sic *Aristoph.* in Vespis p. 432. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον: *Eundem ergo mecum tu alis Sabazium* (Bacchum) ubi Scholiastes vetus: βουκολεῖς, τρέφεις,

πλανᾷν, ὡς ἔφη τὶς τῶν σοφῶν· [1] φθάνεις τὶς ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς [2] ἀποβουκολῶν. καὶ [3] Λουκιανὸς ἐν Ἑρμῦ καὶ Πλούτωνος διαλόγῳ· εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, [4] καὶ ἐλπίζει. ἤγουν, ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει.

[5] Οὐ μόνον ΒΟΥΛΕΥΌΜΑΙ, ἀλλὰ καὶ βουλεύω. [6] Λιβάνιος

τρέφεις. Pergit auctor: Ἀποβουκολεῖν, τὸ ἀποπλανᾷν, i. e. *decipere*; sic habemus apud *Lucian.* in Navig. pag. 493. Sed differentiam hic facit inter simplex βουκολεῖν & compos. ἀποβουκολεῖν, quasi βουκολεῖν tantum significet *alere*, ἀποβουκολεῖν vero *decipere*; cum simplex βουκολεῖν praeterquam quod *alere* notat, etiam apud Atticos *decipere*, vel *in fraudem ducere* designet, aeque ac compos. ἀποβουκολεῖν. Exempla sunt in mundo. *Aristoph.* Pace, p. 634.

Κάτω κάρα ῥίψας με βουκολήσεται,

Praecipitem dans me fallet.

Ubi Schol. βουκολήσεται. ἀπατήσεται. Idem in Ecclesiaz. pag. 726. Ἐπιτήδειος γὰρ ἦν εἴπερ τις ἄλλος, βουκολεῖν δήμιον. *aptus erat, si quis alius, decipere carnificem.* BOS.

1 Φθάνεις τὶς ταῖς ἐλπίσιν &c.] Ad sensum videtur pertinere, ut scribatur: φθάνεις τὶς ἀεὶ ταῖς ἐλπ. &c. HEMSTERH. Deest τὶς in Leid. pr. ac *Phavor.* & in A. B.

2 Ἀποβουκολῶν.] Et hujus vocis frequens usus apud *Lucianum*, Amor. T. II. p. 415. ἐπειδὰν δὲ καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε &c. Vid. etiam in Bis accus. T. c. p. 807. Navig. T. III. p. 250. βουκολοῦμαι, ut ex multis unicum locum proferam, apud *Luc.* Amor. T. II. p. 398. ubi Schol. βουκολοῦμαι] καταθέλγομαι. conf. *Ammon.* h. voc. & *Phav.* voc. ἀποβουκολεῖν. STOEBER.

3 Λουκ. ἐν Ἑρμοῦ καὶ Πλουτ. Διαλ.] Scr. Πλουτ. ex A. Cod. B. Πλατ. Vide locum T. I. p. 345. ubi legitur ἐπελπίζει. Pro διαβουκολεῖ autem & ἐλπίζει Cod. A. διαβουκολεῖν καὶ ἐλπίζειν. Quid de nostro statuendum, vid. in Cl. V. V. notis ad locum cit. *Luciani.* IDEM.

4 Καὶ ἐλπίζει.] Is *Luciani* locus occurrit T. I. p. 226. ubi ἐπελπίζει non ἐλπίζει scriptum reperias, quod tamen nullius est momenti, cum utraque vox eodem prorsus sensu a scriptoribus graecis usurpetur. SALLIER. Καὶ ἐπελπίζει editur. HEMST. Sic vulgo apud nostrum legitur quoque in voce ἐλπίζω. Verum Cl. Viri *Jensius* in Lect. Luc. p. 107. & *Hemsterh.* d. l. probarunt egregie ἐπελπίζει, quod vulgo in *Luciano* legas. atque ita hic *Heinsius* margini adscripserat: immo *Phavorinus* nostri verba describens utroque loco habet ἐπελπίζει. OUDEND.

5 Οὐ μόνον.] *Isocr.* ad Demon. p. 56. DRAK. Distinguit *Ammon.* Βουλεύσασθαι & Βουλεῦσαι. Eundem vide in Θέλειν. HEMST.

6 Λι-

νιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· [1] ἐν ᾗ τινὲς ἦσαν τῆς εὑρέσεως ἐλπίδες, οὕτως ἐβούλευσαν. Καὶ βουλεύω, ἀντὶ τοῦ βουλευτὴς εἰμί. ἐπιβουλεύω δὲ, τὸ [2] ἐπιβουλῶ [3] ἀρτύω κατά τινος. Καὶ αὖ ἐπιβουλεύω, τὸ μετά τι βουλεύομαι. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· [5] τί δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐπιβουλεύῃ ποιεῖν. καὶ [6] Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ· ἐπιβουλεύουσιν αὐτοί τε καὶ Ἀθηναίων οἱ ξυμπολιορκούμενοι, πρῶτον μὲν, πάντες ἐξελθεῖν.

[7] Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΒΟΥΛΟΜΑΙ μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται, οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος. [8] Ὅμηρος ἐν α' Ἰλιάδος·

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν [9] σῶον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Θουκυ-

---

6 Λιβάν.] T. II. p. 341. B. ubi ex Codd. A. B. legitur: ἐν ᾗ τινες ἦσαν τῆς &c. Stoeb.

1 Ἐν ᾗ τινὲς.] Additur vulgo ἦσαν apud *Liban.* p. 341. T. II. & sic quoque Leidd. hic. ἐν ᾧ in primo. Oudend. Hadr. *Junius* ἐν ᾧ τινὲς ἦσαν.

2 Ἐπὶ βουλῶ.] Ἐπιβουλῶ. Hemst. Vulgo inepte ἐπὶ βουλὴν contra scriptos & sensum. Oud.

3 Ἀρτύω.] Cod. B. ἀρτίω. Stoeber.

4 Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ.] V. 1112. ubi

Ἀτὰρ διατί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύῃ ποιεῖν

Ἡμᾶς; ——— ———

Quemadmodum etiam in utroque Cod. haec verba ordinata sunt; τί δὲ pro διατί γε uterque habet. pro ἐπιβουλεύῃ Cod. B. ἐπιβουλεύειν. Stoeb.

5 Τί δὲ.] Vulgo τί γε vs. 1112. Leid. sec. ἐπιβουλεύῃ, & ποιεῖν Leid. pr. Oudend.

6 Θουκυδ. &c.] Lib. III. pag. 185. A. Stoeb. Cap. 201. D. ἐν τῇ τρ. Leid sec.

7 Ἰστέον δέ.] Si non in futuro usurpatur, ergo nec in tribus inde derivatis: attamen aoristus I. passivi ἐβουλήθην in usu est apud *Antiphont.* Or. I. p. 20. sed sub praeterito comprehendit aoristos verae significationis, non derivationis. Drak. Haec & sequentia omittimus, pleraque vera, falsa nonnulla, sed iis immorari religio nobis est. Sallier.

8 Ὅμηρ. ἐν α'. Ἰλ.] V. 117. βούλομ' ἐγὼ Cod. B. βούλομαι 'γω. pro σῶον in Edd. est σόον, quod *Eustath.* semper dicit ab *Homero* usurpari. σῶον uterque Cod. habet. Stoeber.

9 Σῶον.] Vitiose pro σόον. ut lex metri postulat, & exstat in *Homero* vs. 117. Oudend.

1 Θουκ.

[1] Θουκυδίδης ἐν ἑβδόμῃ· βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. [2] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν.

† [3] ὡσαύτως καὶ τὸ θέλω καὶ ἐθέλω, [4] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ὁμήρους [5] ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελε.

† [6] καὶ τὸ βιάζω δὲ καὶ τὸ ἀναγκάζω. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν. [8] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· οὐκ ἀνέμειναν ἀνάγκην σφίσι [9] γενέσθαι.

† καὶ τὸ ἐπιθυμῶ δὲ [10] καὶ τὸ ἀξιῶ, [11] καὶ τὸ δέομαι, καὶ τὸ ἱκετεύω, καὶ τὸ ποθῶ. [12] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· ἑτέρους ἐπι-

---

1 Θουκ. ἐν ἑβδ.] Pag. 543. B. *Steph.* ed. poster. STOEBER. Cap. 78.

2 Λουκιαν. ἐν τοῖς ἀληθ.] Lib. I. T. I. pag. 647. Ed. *Graev.* STOEBER. OUDEND.

3 Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐθέλω.] Rom. & Vascos. καὶ τὸ θέλω καὶ ἐθέλω. *Herodot.* VII. pag. 453. E. *Steph.* θέλει προφαίνειν. Idem θέλει συμμίξαι. pag. 546. E. ἐθέλω διηγήσασθαι *Liban.* I. p. 176. WITTER. Adde ex Edd. Rom. Vascos. & *Phavor.* θέλω καὶ. Leid. pr. modo θέλω. OUDEND.

4 Ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ.] Tom. I. p. 652. Ed. *Graev.* STOEBER. OUDEND.

5 Ἐπὶ τούτοις.] Leid. sec. τούτῳ.

6 Καὶ τὸ βιάζω δέ, καὶ τὸ ἀναγκάζω.] Adde καὶ τὸ ἀναμένω. ABRESCH.

7 Θουκυδ. ἐν τῇ ά.] Pag. 70. C. *Steph.* STOEBER. Cap. 107. Vide etiam lib. III. §. 90.

8 Καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 331. D. ubi in Edd. est προγενέσθαι. Cod. A. & B. γενέσθαι habent. STOEBER.

9 Γενέσθαι.] In *Thucyd.* §. 120. legas προγενέσθαι. Hic ἀνάγκη Leid. pr. OUDEND.

10 Καὶ τὸ ἀξιῶ.] *Jens.* L. 2. p. 9. STOEBER. Cum Futuro tamen invenitur in *Luciano.* V. *Jens.* Lect. Luc. p. 9. & *AEl.* lib. XV. H. A. c. 16. Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνιεῖν. V. etiam de talibus *Hemsterh.* in Miscell. Obs. & Advers. ad *Herodianum.* OUDEND.

11 Καὶ τὸ δέομαι.] *Lysias* tamen junxit Futurum cum Aor. eadem in periodo Orat. ὑπὲρ τοῦ Σηκοῦ p. 63. med. Edit. *Taylor.* formae minoris, ἐγὼ τοίνυν δέομαι ὑμῶν μὴ . . . ἡγήσεσθαι . . . μηδὲ ἀναχέσθαι. per enallagen nempe temporum. ABRESCH.

12 Ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ.] *Thuc.* lib. VI. p. 416. D. ubi Vulg. pro δεύτερον legunt δεῦρο. Cod. B. δεύτερον retinet. Pro ἐπι-

ἐπιθυμεῖν ἐκεῖσε πλεύσαντας, [1] δεύτερον ἐπαγαγέσθαι. ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν [2] τῇ πέμπτῃ· ἠξίουν σφίσιν ἀποδοῦναι. [3] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐδέοντο σφίσι Πάνακτόν τε καὶ τοὺς Ἀθηναίων δεσμώτας ἀποδοῦναι. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· ἐπιθυμῶν δηλαδὴ, [5] ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τοῖς ἄκροις. ὁ αὐτὸς [6] ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω. [7] καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς· ἱκέτευον εἰπεῖν τὸ μέλλοντα. [8] καὶ πάλιν ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· οἵπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

† ὡσαύτως καὶ τὸ μαντεύομαι, [9] καὶ τὸ ἐῶ, καὶ τὸ παραιτοῦμαι, καὶ τὸ ὀρέγομαι, καὶ [10] τὸ κελεύω, [11] καὶ τὸ δύναμαι, καὶ τὸ ζητῶ, καὶ τὸ ὀφείλω, καὶ τὸ [12] ἀγωνίζομαι, καὶ τὸ

ἀπαγαγέσθαι vero scribendum omnino ἐπαγαγ. ex A. B. & Vulgatis. STOEBER.

1 Δεύτερον ἀπαγαγέσθαι.] In *Thucyd*. §. 10. editur δεῦρο ἐπαγαγ. recte quidem ἐπαγ. & sic Leid. pr. Sed δεύτερον, ut hic, est in MSS. tantum non omnibus: pro *iterum*, *rursus*. quod nequaquam damnem. OUDEND. Hadr. *Junius* δεύτερον ἐπαγαγέσθαι.

2 Καὶ αὖθις ἐν τῇ ἕκτῃ.] Scrib. πέμπτῃ ex A. B vid. locum p. 367. D. STOEB. Immo vero πέμπτῃ scribendum, ut est in Cod. Leid. pr. & Oxon. Cl. *Duker*. monuit ad seq. *Thucydidis* locum §. 39. numerum ibi mutandum. Sed recte ibi se habet αὐτῇ, si hic πέμπτῃ scribas. Exstant autem haec verba lib. V. §. 35. OUDEND.

3 Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ.] Lib. V. c. 38. p. 370. C. STOEB.

4 Λουκ. ἐν τῷ Ῥητ.] T. II. p. 312. *Graev*. IDEM. Tom. II. p. 443. B. Ed. Salm OUDEND.

5 Ὅτι τάχιστα.] Vel una voce ὅτιτάχιστα. IDEM.

6 Ἐν τοῖς ἀληθιν.] T. I. pag. 653. *Graev*. STOEBER. T. I. p. 724. E. Ed. Salm. Pro ἀποπεμφθ. MS. Oxon. tantum πεμφθῆναι. OUDEND.

7 Καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς.] T. I. p. 680. *Graev*. STOEBER. P. 764. D. Ed. Salm. OUDEND.

8 Καὶ παλ. ἐν τῷ ῥητ. διδ.] T. II. p. 325. *Graev*. STOEBER. T. II. pag. 460. E. Ed. Salm. OUDEND.

9 Καὶ ἐῶ.] Leidd. καὶ τὸ ἐῶ.

10 Τὸ κελεύω.] Ed. Vascos. non habet τό.

11 Καὶ τὸ δύναμαι.] Post δύναμαι insere: καὶ τὸ δοκῶ. . . . Ἀριστείδης] T. I. p. 519. . . . ὁ αὐτὸς] P. 521. . . . καὶ αὖθις] p. 526. ABRESCH.

12 Ἀγωνίζομαι.] Scrib. ἀγωνίζ. ut Rom. & Vascos. quod etiam

τὸ πρᾶγμα, ὃ τὸ τολμῶ. [1] Λυκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς διαλόγοις· ἐδὲ πώποτε [2] προμαντευομένες, [3] ὕτω γενέσθαι ταῦτα. ὁ αὐτὸς [4] ἐν τοῖς ἐναλίοις· ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. καὶ αὖθις [5] ἐν τοῖς αὐτοῖς· τὸ βρέφος ἢ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν. καὶ αὖθις ἐν τῷ [6] θεῶν κρίσις· καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν. καὶ αὖθις ἐν τοῖς [7] νεκρικοῖς· τὸν Ἑρμῆν κέλευσον ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ πατρός. [8] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν. [9] κελεύει καταβάντα εἰς τὸν ποταμὸν τὸν πρὸ τῆς πόλεως ῥέοντα λέσασθαι. ὁ αὐτὸς [10] ἐν τῷ αὐτῷ· τὶς ἐνδεῖξασθαι δυνηθείη. [11] καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἔδοξεν οὖν ἡμῖν ἐ χεῖρον εἶναι [12] μεταπέμψασθαι καὶ τὸν νεωκόρον. [13] Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ· πρὸς Ἀθη-

---

etiam fine Cod. corrigendum. STOEBER.

1 Λυκ. ἐν τοῖς Νεκρ.] T. I. p. 284. *Graev.* IDEM.

2 Προμαντευόμενος.] Cod. A. & Vulg. μένες &c. IDEM. Ex *Luciano* lege μένες. OUDEND.

3 Οὕτως.] Οὕτω scribitur in Codd. Leidd. Utrumque in *Thoma* vitiose legi, recte monuit Cel. *Tib. Hemsterb.* in Ed. majore *Luciani* T. I. p. 378. IDEM.

4 Ἐν τοῖς ἐναλίοις] T. I. p. 251. *Graev.* STOEBER. Pag. 91. Ed. *Hemsterb.* in 12.

5 Ἐν τοῖς αὐτοῖς.] T. I. pag. 255. *Graev.* STOEBER.

6 Θεῶν κρίσις.] T. I. p. 220. *Graev.* STOEBER. T. I. p. 163. Ed. Salm. OUDEND.

7 Νεκρικοῖς.] T. I. p. 311. *Graev.* STOEBER. T. I. p. 279. Ed. Salm. & p. 17. Ed. *Hemsterb.* OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν β' ἱερ.] P. 171. a. l. 12. STOEBER.

9 Κελεύει &c.] T. I. p. 295. Ed. Angl.

10 Ἐν τῷ αὐτῷ.] Pag. 171. b. l. 4. ubi τὶς ἂν ἐνδ. WITTERUS.

11 Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ.] Pag. 172. a. l. 3. STOEBER. In Marg. Leid. fec. eadem manu: ἐδὲν πρὸς τὸν λόγον τοῦτο. τὸ γὰρ ἔδοξεν ἐνταῦθα πρὸς τὸ εἶναι τὴν ἀπόδοσιν ἔχει. πλὴν ὕτως ἔχει ἐνθα ἂν συντεχθῇ πρὸς αὐτὸ τὸ ζητούμενον. OUDEND.

12 Μεταπέμψασθαι τὸν νεωκ.] MSS. Leid. & Oxon. καὶ τὸν ν. Optime. Sic enim vulgo quoque in *Arist.* T. I. p. 298. Notandum autem, δοκῶ supra non nominatum esse. V. infra. OUDEND.

13 Θεκ. ἐν τρίτῃ.] P. 210. C. *Steph.* STOEBER. §. 55. Malim ut alibi τῇ τρ. & fic Leid. fec. faepe omittunt articulum nunc hic, nunc ille Cod. OUDEND.

1 Ὁ

Ἀθηναίους ἐκέλευσε τραπέσθαι. 1 ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἐζήτησάν τε μὴ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς ςάντες διαφθεῖραι. 2 ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· ὀφείλων ἤδη ὁ ἐναντίος, μὴ 3 ἀνταμύνασθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετήν. 4 καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· καὶ ἀγωνίσασθαι 5 τοῖς Ἕλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας. 6 καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἠγωνίζετο ἦν εἰς ἕκαστος, 7 αὐτὸς πρῶτος, προστάτης τοῦ δήμου γενέσθαι. 8 καὶ ἐν τῇ τρίτῃ· παραινούντων Ἀθηναίων σφᾶς ἐᾶσαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι. καὶ ἐν τῇ 9 ἑβδόμῃ· τολμῆσαι πρὸς τὸ Ἀθηναίων ναυτικὸν ἀντιστῆναι.

† καὶ τὸ ταύτῃ δὲ καὶ πείθομαι, καὶ κινδυνεύω, καὶ ἔπειτο λέγω, καὶ ἐπείγομαι, καὶ ὁρμῶ, 10 καὶ ὠθῶ, καὶ διανοοῦμαι, 11 καὶ ἔχω, καὶ ἐπιςέλλω. 12 τὸ προςάσσω, καὶ κωλύω,

---

1 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 198. A. *Steph.* STOEBER. §. 39.

2 Ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν τῇ δ'.] Pag. 265. B. STOEBER. §. 19.

3 Ἀνταμύνασθαι.] Vulgo in *Thucyd.* ἀνταμύνεσθαι. atque ita Leid. pr. per α praefero. OUD.

4 Καὶ αὖθις ἐν τῇ δ'.] Pag. 311. A. STOEBER.

5 Τοῖς Ἕλλησιν.] *Thucyd.* §. 87. τοῖς τε. Non video, cur *Wolf.* hic adscripserit ἄρξασθαι pro ἄρξαι, quod est rectissimum. OUDEND. Hadr. *Junius* ἀγωνίσασθαι τοῖς.

6 Καὶ ἐν τῇ ὀγδ.] P. 607. B. Mox γενέσθαι τοῦ δήμου legit Cod. A. STOEBER.

7 Αὐτὸς πρῶτος.] §. 89. Confirmat hic locus lectionem Cod. Cassell. qui caret voce ὑπερβολὴ, quae vulgo additur. Vide notas. OUDEND.

8 Καὶ ἐν τῇ γ'.] P. 224. D. σφᾶς ἐᾶσαι] Vulg. σφᾶς τε ἐᾶσαι. STOEBER. §. 77.

9 Ἑβδόμῃ.] §. 21.

10 Καὶ ὠθῶ.] Vascos. ὀθῶ male: scribendum potius πειρῶ, ἢ πειρῶμαι, quod exemplum ex *Thucyd.* prolatum suadere omnino videtur. STOEB. Nihil huc facit, quamquam ex *Thucydide* proferat: ὤσασθαι ἐπειρῶντο ex hoc enim ipso exemplo liquet, debuisse poni πειρῶμαι, cujus vice *Thomas* inprudens, ut arbitror, scripsit ὠθῶ. Post ἔχω sequi debuerat, καὶ ἐπικηρυκεύομαι, cujus exemplum infra reperies. HEMST. Leg. καὶ ὁρμῶ, καὶ πειρῶμαι, καὶ ὠθῶ. ABRESCH.

11 Καὶ ἔχω.] Post hoc in exemplis sequitur ἐπικηρυκεύομαι. An ergo & hoc supplendum? Vide supra. Contra exemplum τοῦ σπεύδω & aliorum deest.

λύω, καὶ ψηφίζομαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ σπεύδω. ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης [1] ἐν τῇ δευτέρᾳ· ταξάμενοι κατὰ χρόνους ἀποδοῦναι. [2] καὶ αὖθις ἐν τῇ τρίτῃ· [3] ἔργῳ δὲ πεπεισμένοι, Κερκυραίοις Κόρινθον προσποιῆσαι. καὶ [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· ἐπεὶ δὲ λόγῳ ψιλῷ δεῖ πείσαντα καταστήσασθαι τὰ πράγματα. [5] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι. [6] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· εἶπον δὲ τούτοις, καὶ Κερκυραίων τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι. [7] καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους. [8] καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις· ὥρμησαν διακινδυνεῦσαι. [9] καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ὥστε αὐτῶν ἐπειρῶντο. [10] καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· διενοοῦντο [11] ἀνανεώσασθαι

---

deest. OUDEND. Leg. καὶ ἔχω, καὶ ἐπικηρυκεύομαι, καὶ ἐπιστέλλω. ABRESCH.

12 Καὶ τὸ τάττω . . . Θουκ. ἐν β'.] Sic Codd. A. B. Legitur autem lib. I. p. 76. D. STOEB.

1 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Immo vero τετάρτῃ §. 117. ubi MSS. aliquot consentiunt ordini verborum, qui est in nostro. Vulgo κατὰ χρ. ταξ. OUDEND. Mox Hadr. *Junius* legit κατὰ χρόνον pro κατὰ χρόνους.

2 Καὶ αὖθις ἐν τῇ γ'.] Pag. 221. C. pro Κερκοραίοις scrib. Κερκυραίοις ex A. B. & Rom. & Vascosan. apud *Duk.* pag. 211. ἔργῳ δὲ, πεπεισμένοι Κορινθίοις Κέρκυραν προσποιῆσαι. STOEBER.

3 Ἔργῳ δὲ, πεπεισμένοι Κερκυραίοις Κόρινθον.] Sic leg. & distinguendus hic locus; at in *Thucydide*, ut debet, scribitur §. 70. Κορινθίοις Κέρκυραν. Forsan memoriae Magistri vitio. OUDEND.

4 Ἀριστ. &c.] Pag. 73. a. l. 16. Pro καταστήσασθαι Cod. B. καταστῆναι. STOEB. Non notavi locum, nec, credo, legitur in ea Oratione. Structura, quam inde docet, habetur eadem alibi, ut T. II. pag. 105. οὐκ ἀπώκνησαν ἡμῖν φανῆναι συναλγοῦντες. ABRESCH. Tom. I. p. 558. Ed. J. OUDEND.

5 Θουκ. ἐν τῇ τρίτῃ] P. 223. B. Cod. B. pro πᾶσα leg. παῖδα male. STOEBER. §. 74.

6 Καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 253. A. STOEBER. §. 2.

7 Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 254. B. ἐπειγ. Cod. A. rectius B. ἠπειγ. *Aristides* Smyrn. T. I. p. 231. Oxon. οὐ πρὸς ἀνάγκην οὐδ' ἠπειγμένον τὸ μέγεθος παρεχομένη· pro φθῆναι idem B. φθάναι. STOEBER. § 4.

8 Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθ.] Pag. 273. C. STOEBER. §. 29.

9 Καὶ πάλιν.] Pag. 277. C. STOEBER. §. 35.

10 Καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.] P. 373. B. STOEBER.

11 Ἀνα-

ϛ. 1 καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· 2 ὔτε γένος ἔχω εἰπεῖν. 3 καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποςῆσαι. 4 καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐπιςείλαντες ξυναλλαγῆναι πρὸς τὺς Λακεδαιμονίυς. 5 καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις· ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν. 6 καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδῦναι. 7 καὶ Ἀριςείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· τοῖς ἢ ἀποκτήσασι μέχρι τύτυ μνησθῆναι πρὸς 8 ἡμᾶς περὶ τύτων. καὶ 9 Θυκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· 10 καὶ μὴ κατοκνήσειν περιιδεῖν αὐτὴν τμηθεῖσαν.

ὡσαύτως καὶ 11 τὸ ἐχρῆν, 12 τὸ ἐδει, 13 τὸ εἰκός ἐςι, τὸ ἀνάγκη ἐςὶ, καὶ τὸ ἔξεςι. 14 Θυκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· ἔξεςι καλῶς θέσθαι. 15 καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐκ εἰκὸς

---

11 Ἀνανεώσασθαι.] §. 43. Post hoc verbum quid sibi velit ἐπικρᾶντο in MS. Oxon. nescio. OUDEND.

1 Καὶ ἐν τῇ ϛ'.] Pag. 410. B. STOEBER.

2 Οὔτε γ. ἔ. εἰπεῖν.] §. 2. Male Oxon. ποιεῖν. OUDEND.

3 Καὶ ἐν τῇ ὀγδ.] P. 600. A. STOEBER. §. 80.

4 Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 607, D. STOEBER. §. 90.

5 Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις] Pag. 606. A STOEBER. §. 88.

6 Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 614. B. STOEBER. § 97.

7 Καὶ Ἀριςείδ. ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμον.] Scrib. περὶ ὁμον. ταῖς πόλεσιν p. 163. b. lin. penult. ubi ἢ non legitur. Pro μέχρι τύτυ leg. περὶ τύτυ πρὸς ὑμᾶς. WITT. Imo vero ταῖς πόλεσι, in fine. OUDEND.

8 Ἡμᾶς.] Leid. pr. ὑμᾶς.

9 Θυκυδ. ἐν τῇ δευτ.] Pag. 114. A. ubi μὴ non legitur. Codd. A. B. particulam μὴ agnoscunt. STOEBER.

10 Καὶ μὴ.] §. 18. ubi sensus requirit, μὴ abesse, sicut non legitur in *Thucydide*. Κατοκνῆσαι suprascriptum in Leid. sec. OUDEND.

11 Τὸ ἐχρῆν.] *Thuc.* lib. I. pag. 45. A. χρῆν σκοπεῖν. WITTERUS.

12 Τὸ ἔδει.] *Thuc.* lib. I. p. 50. C. ἔδει ναυμαχεῖν. IDEM.

13 Τὸ εἰκὸς ἐςι.] Vid. contra Nostrum *Jensium* Lect. Luc. p. 9. STOEBER. OUDEND. *Xenophon* cum Futuro pag. 295. vs. 37. Edit. II. *Steph. AEsch.* Sept. C. Theb. vs. 523. cum Praes. in Agam. 594. ABRESCH.

14 Θυκ. ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 263. B. STOEBER. §. 17.

15 Καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.] Pag. 406. D. STOEBER.

εἰκός· [1] ἐς νῆσον γε αὐτὰς περαιωθῆναι.

τὸ δὲ Φημὶ, ἀεὶ πρὸς μέλλοντα καὶ ἐνεστῶτα. [2] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι, [3] καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ· ταῦτα δὲ ἔχων, ἔφη ἢ ἄξειν Λακεδαιμονίους ζῶντας, ἢ αὐτοῦ ἀποκτενεῖν. [4] καὶ Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· ἀντὶ πάντων ἔφη τιμᾶσθαι χρημάτων αὐτούς, εἰ δὲ περὶ παρῳχημένου πράγματος δεῖ λέγειν, τότε καὶ τὸ ἔφην πρὸς παρῳχημένον τίθεται.

ὡσαύτως καὶ τὸ [5] ὀμνύω, καὶ τὸ ὁρκῶ, [6] ἐπὶ μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος. [7] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. καὶ [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὁρκώσαντες μηδὲν μνησικακήσειν.

τὸ δὲ εὔχομαι, εἰ μὲν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι, ἀεὶ πρὸς μέλλοντα. Πλάτων ἐν [9] Φαίδωνι· τῷ γοῦν Ἀπόλλωνι εὔξαντο, ὡς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου τοῦ ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ, πρὸς παρῳχημένον. [10] Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ, ἢ περὶ θανάτου· εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ Δημοσθένης

---

1 Εἰς νῆσον.] In *Thucyd.* ἐς §. 109.

2 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 135. C. STOEBER. §. 54. In Leid, sec. Marg. eadem manu; οὕτω μᾶλλον οἱ δόκιμοι καὶ τὸ εἶπε καὶ τὸ λέγω καὶ φάσκω συντάττουσιν. εἰ καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ ἐχρήσατο, καὶ ἄλλως ποιητικώτερον ὄν, ὡς δὲ καὶ τὸ διαμαρτάνω. OUDEND.

3 Καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 273. A. STOEBER. §. 28.

4 Καὶ Ἀριστείδ. &c.] P. 182. b, l, 6. WITT, T, I. pag, 356. Ed. Ang.

5 Ὀμνύω.] Regulam ipse suam non observat: nam ὄμνυμι dicendum praecipit suo loco. HEMSTERH.

6 Ἐπὶ μέλλ.] Adde e Leidd. καὶ ἐπὶ μ. OUDEND. Sic quoque Hadr. *Junius*.

7 Λουκ. ἐν τοῖς νεκρ.] Tom. I. pag. 273. *Graev.* STOEBERUS.

8 Θουκ. ἐν τῇ ϛ΄.] Lib. IV. p. 302. C. STOEBER. Lege τετάρτῃ cum Cl. *Duker.* ibid. §. 74. OUDEND.

9 Φαίδωνι.] T. I. p. 58. B. Ed. Serr. ἐν τῷ Φ. Leid. pr. Interpunctionem sanavi, qua laborabat hic locus. Pro γοῦν vulgo in *Plat.* οὖν & τοῦ ante ἔτους illic deficit. & sic uterque Leidd. OUDEND. Princ. Dialogi, unde distinctiones in *Thoma* corrigendae. ABRESCH. Hadr. *Junius* ἐν τῷ Φ.

10 Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ.] Pag.

νης ἐν τῷ περὶ τοῦ [1] στεφάνου· πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην [2] ὑπάρξαι μοι παρ᾽ ὑμῶν.

τὸ δὲ προσδοκῶ, [3] καὶ ἐλπίζω, ἁπλᾶ μὲν οὕτω τιθέμενα, μέλλοντι συντάσσονται, [4] καὶ ἐνεστῶτι· εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα ἔχω, καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρῳχημένον, καὶ πρὸς μέλλοντα. [5] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν [6] τρίτῳ· προσδοκίαν τινὰ ἕξουσι δι᾽ ἡμῶν πάλιν σωθήσεσθαι. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν. [8] καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐλπὶς γὰρ μάλιστα αὐτοὺς [9] οὕτω φοβηθῆναι. [10] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. [11] καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· οὐκ ἀνέλπιστον τὸ τοιοῦτον ξυμβῆναι.

καὶ τὸ φοβοῦμαι δὲ μέλλοντι συντάσσεται. [12] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πέμπτῃ· οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι.

τὸ δὲ δοκῶ, καὶ τὸ νομίζω, καὶ τὸ οἴομαι, καὶ τοῖς τρισὶ χρόνοις συντάσσονται. [13] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ἔδοξε τῷ Δημοσθένει πρότερον [14] ἀποπειρᾶσαι. [15] καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρ-

---

Pag. 730. B. Abresch. T. III. p. 367. C. Ed. Serr.

1 Στεφάνου.] Pag. 472. Τοῖς abest vulgo in *Demosth.* & dein ibi ἔχων ἐγὼ, ut optime Leid. sec. quo facit quoque Leid. pr. habens ἔχω. Oudend.

2 Ὑπάρξαι μοι.] Rom. ὑπάρξειμι. Vascos. ὑπάρξαι μοι. Witter.

3 Καὶ ἐλπίζω.] Leidd. & Hadr. *Junius* καὶ τὸ ἐλπίζω.

4 Καὶ ἐνεστῶτι. εἰ.] Male prima & ultima vox abest ab Oxon. Cod. Oudend.

5 Ἀριστ. ἐν Λευκτρ. γ΄.] Pag. 31. a. post med. Witter.

6 Τρίτῳ.] Male idem Cod. τρίτῃ. Est T. I. pag. 452. Ed. Angl. Oudend.

7 Θουκ. ἐν τῇ δ΄.] Pag. 299. D. Stoeber. §. 70.

8 Καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ.] Pag. 348. C. Stoeb. §. 9.

9 Οὕτω.] Leidd. & Hadr. *Junius* οὕτως, qui & mox ἔστι pro ἔτι.

10 Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ] Pag. 404. B. Stoeber. §. 102.

11 Καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 434. A. Stoeber. §. 33.

12 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ πέμπτῃ.] Pag. 405. C. Stoeber. §. 105.

13 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑβδ.] Pag. 515. A. Stoeber. §. 43.

14 Ἀποπειρᾶσαι] Cod. B. ἀποπειρᾶσθαι. Stoeber.

τετάρτῃ· αὐτοὶ κυρίωτεροι νομίζοντες εἶναι δῖναι· [1] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ [2] περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἐάσειν [3] μοι δοκῶ.

[4] ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ, [5] οὐ βουλεῖον ὅθεν ἀπὸ τῆς βουλή. ἔστι δὲ βουλευτήριον, οὐ μόνον ὁ τόπος ἐν ᾧ βουλεύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βουλευταί. [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐπειδή μοι [7] παρὰ παντὸς συνέστη τὰ βουλευτήρια. ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ σχολεῖον ἐν ᾧ ἐδίδασκον, καὶ ἠγωνίζοντο οἱ διδάσκαλοι. [8] Ἀριστείδης ἐν τῇ ἐπὶ [9] Σμύρνῃ μονῳδίᾳ·

---

1 Καὶ ἐν τῇ τετ.] Codd. A. B. καὶ αὖθις ἐν &c. p. 263. D. IDEM. §. 18. Adde καὶ αὖθις e Leidd. OUDEND. Hadr. *Junius* καὶ αὖθις ἐν τῇ.

1 Καὶ Ἀριστείδ.] Interpunge καὶ Ἀριστ. ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἐάσειν pag. 168. l. 8. WITTER. Tom. II. p. 303. estque formula, ἐάσειν μοι δοκῶ, qua utuntur plures. *Themist*. Orat. XVI. p. 206. C. *Dio* Chrys. Serm. II. p. 26. D. Serm. X. p. 147. B. eundemque in modum Serm. XXXVII. pag. 466. σιγήσειν μοι δοκῶ. quomodo nempe corrigo pro δοκεῖ. Et eum Aor. *Liban*. Orat. VIII. p. 249. D. δοκῶ μοι ἂν νικῆσαι. Conf. *Misc. Obs.* Nov. vol. I. T. III. p. 2. ABRESCH.

2 Περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν.] Inepte vulgo distinguitur, quasi ταῖς πόλεσιν pertinerent ad citata verba, & non ad locum citatum, qui saepissime in nostro occurrit. Ut distinxi, ita habent quoque MSS. & Ed. Rom. OUDEND.

3 Μοι δοκῶ.] T. I. p. 519. Minus Attice MS. Oxon. δοκεῖ. IDEM.

4 Βουλευτήριον &c.] Confer, quae scribit de voce Δικαστήριον. HEMSTERH. *Aristides* Tom. I. p. 547. *Synesius* de Regno p. 16. B. p. 23. A. B. & C. Incertus in Excerpt. *Grotii* p. 137. conf. *Casaubon.* ad *Dion*. Chrysost. p. 90.

5 Οὐ βουλεῖον, ὅθεν . . . οὐ μόνον.] Haec omnia in Cod. B. non leguntur, sed in Cod. A. STOEBER.

6 Συνεσ. ἐν Ἐπιστ.] Pag. 174. ubi ut & in Cod. utroque legitur παρὰ pro περί. IDEM.

7 Περὶ παντός.] Lege, ut est in *Synesii* Ep. 19. παρὰ π. & παρὰ dant quoque Leidd. OUDEND. Hadr. *Junius* παρά.

8 Ἀριστ. ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνην.] Rom. Σμύρνῃ. uti in nostra Oxoniensi quoque inscribitur. Cod. A. B. Σμύρνην. Noster infr. Σμύρναν in Θόρυβος. Vid. loc. T. I. p. 252. Oxon. ubi βουλευτήριον, non βουλητήριον, quod perperam legi videtur in Ed. Rom. βουλεύ. Vascos. STOEB.

9 Σμύρ-

ῳδίᾳ· πȣ̃ μοι τὸ βȣλδυτήριον; πȣ̃ νέων ϗ πρεσβυτέρων σιώοδοι ϗ θόρυβοι; [1] Λιβάνι© ἐν ὀπιςολῇ· τȣ̃τον ἥκοντα μὲν ἐυθὺς εἰσηγόμεϑα εἰς τὸ [2] βȣλδυτήριον.

[3] Ἡ ΒΟΥ͂Σ, [4] ȣ̓χ ὁ βȣ̃ς. ἀρσενικῶς ἢ μόνον τ̃ τ̃ παροιμίας ἐκφερόμενον βȣ̃ν. [5] οἷον τὸ, βȣ̃ν ἐπὶ γλώτ]ης φέρει. [6] ὡσαύτως ἐπὶ θηλυκȣ̃ ϗ τὸ τῶν βοῶν λέγομεν ἄθροισμα. οἷον, τὴν βȣ̃ν [7] ἐλῄσατο. [8] λέγε) ἐπ᾽ εὐθείας τῶν

---

9 Σμύρνη.] Prave contra MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Vett. & *Aristidem* in *Blanc*. Ed. Σμύρνην. Exstat locus T. I. p. 262, Ed. Angl. Sed ibi *curiam* significat. Forsan ἀλλὰ &c. sunt postponenda. OUDEND.

1 Λιβάν. ἐν Ἐπις.] MS. 265. quae incipit: ὅτι μέμνησαι τιμῶν &c. ubi legitur βȣλδυτήριον. WITTER.

2 Βȣλητήριον.] Cum MSS. & Edd.Rom.Vasc. l. βȣλδυτήρ.OUD.

3 Ἡ βȣ̃ς . . . εἰ ϗ Ἀριστοφάνης ἅπαξ βȣ̃ς εἶπεν. ἐπὶ ἢ τ̃ αἰγαλικῆς βȣ̃ς.] Conf. *Eust.* ad Iliad. A. p. 53. med. Edit. Basil. ABRESCH. Non habent ἡ Leidd.

4 Οὐχ ὁ βȣ̃ς.] *Heliod.* AEthiop. lib. III. pag. 127. DRAK. Non est audiendus *Thomas*, ut constat ex his *Theophr.* Hist. Plant. lib. IV. c. 10. χρῶν) δὲ πάντες ὥσπερ τραγήμασι. τοῖς δὲ βȣσὶ ϗ τοῖς προβάτοις ἅπαντα μὲν τὰ φυόμενα ἐδώδιμά ἐςιν. neque aliter compluribus in locis ab eo usurpatum reperias. SALLIER. Est tamen apud *AElian.* V. H. III. c. 20. V. c. 14. VIII. c. 3. STOEBER. Falsissimum hoc. Τὸν MS. Oxon. τὸ male. Pro ἐκφερόμενον Leid. pr. ἐκφέρειμεν. & pro οἷον τὸ Leid. sec. τ̃. OUDEND.

5 Οἷον τὸ.] Cod. B. οἷον, τ̃ βȣ̃ν. Sed necessum non est. Cod. A. retinet vulgatam. Sine articulo efferunt Paroemiarum Scriptores. Βȣ̃ς ἐπὶ γλώσσης ἔβα apud *Schott.* pag. 632. v. 1069. vid. & *Zenob.* apud Eund. pag. 46, 70. *Pollux* p. 1030. coll. *Erasm.* Adag. p. 1330. STOEB.

6 Ὡσαύτως ἐπὶ θηλυκοῦ.] Cod. A. eandem interpunctionem ostendit. Remoto commate post θηλυκȣ̃ sensus fit clarior. IDEM.

7 Ἐλῄσατο.] Cod. A. ἐλῄσαντο. Cod. B. ἐλκύσαντο. Sic etiam ἡ ἵππ© pro equitatu, *AEsch.* Pers. v. 302: Vid. *Phav.* voc. γεράνȣς. *Etym.* voc. ἵππος. IDEM.

8 Λέγε) . . . . . . βόες.] *Xenoph.* Cyrop. IV. p. 71. Ἀναβ. VII. p. 318. *Liban.* T. I. pag. 95. C. 96. A. 175. A. αἱ βȣ̃ς *Diod.* IV. p. 230. D. 231. B. *Arrian.* Exp. Alex. II, 16. p. 90. *Pausan.* Messen. p. 288. WITT. Pro ἐπ᾽ εὐθείας Cod. A. ἐπὶ τ̃ εὐθείας. STOEBER.

τῶν πληθυντικῶν βόες. [1] εἰ δὲ Ἀριστοφάνης ἅπαξ βοῦς εἶπεν. [2] ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, βοῦς.

[3] ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. [4] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν [5] βραβεῖς δρόμων διαύλων. ἔστι δὲ ὁ ἀγω-

---

1 Εἰ καὶ Ἀριστοφ. ἅπαξ βοῦν εἶπε.] Cod. A. εἰ καὶ Ἀριστ. κἂν ἀναγκασθεὶς ἅπαξ βοῦς εἶπεν. Locus desideratur, unde fieri judicium possit. Idem. Lege βοῦς εἶπεν· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, βοῦς. Vult nominativo casu βόες dici, verum accusativo contracte βοῦς. Hemsterh. Addunt MSS. Leidd. Oxon. & Edd. Rom. Vascos. κἂν ἅπαξ, *quamvis semel*. Dein si constabit auctori sensus, scribendum βοῦς. ut ita dixerit *Aristophanes* semel in Nominativo plur. pro βόες. atque ita vere correxit jam Cl. *Wesseling*. Observ. p. 133. Oudend.

2 Ἐπὶ δὲ τῆς Ἀττικῆς.] Cod. A. αἰτιατικῆς βοῦς. Exempla obvia. βόας quoque non raro legitur. Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. III. p. 247. *Joseph.* p. 43. D. F. p. 90. D. F. conf. omn. *Lascar.* p. 365. *Steph.* pag. 152. *Plut.* de Dial. Hom. p. 647. Stoeber. Sic stulte rescripsit *Blancardus*, emendans, ut putabat, Ed. Vascosanam, in qua αἰτικῆς operarum scil. vitio pro αἰτιατικῆς. quod & jam olim vidit *Normannus* & ibid. *Wesseling*. Desunt haec in Leidd. Oudend.

3 Βραβεύς, οὐ βραβευτής.] Sed utrumque tamen passim frequentissime legitur, & quidem βραβευτὴς frequentius fere, ac alterum βραβεύς; ita *Aristoteles* Rhet. I. δικαίου βραβευτὰς, & *Dionys.* Hal. περὶ τέχνης, pag. 41. βραβευτὴς ἐφέστηκεν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. & sic *Plutarchus*, sic *Athenaeus*, *Philostratus* & alii passim: vid. interea *Petri Fabri* Agonist. lib. I. cap. 23. aliosque plures, qui de Veterum Agonibus & Athletarum praemiis quidquam commentati quondam fuerunt. Trill. Codd. A. B. οὐχὶ βραβευτής. Qua quidem voce *Plato* quoque usus dicitur. Quicquid sit, dura tamen patitur vox illa non omnino repudianda. *Pollux* p. 341. τοῖς δὲ γυμνικοῖς ἐφεστᾶσι βραβευταὶ, οὓς καὶ βραβέας ὁ Πλάτων καλεῖ. Lib. XII. de LL. p. m. 949. ubi quidem ἐπιστάτας & βραβέας conjungit. Schol. ined. ad locum *Sophocl.* a Nostro post allegatum: Βραβεῖς] καὶ οἱ βραβευταὶ καὶ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ' οὗ βραβεῖον, τὸ ἆθλον. Stoeber. *Heliodor.* lib. IV. ἀγωνοθετοῦντος καὶ βραβεύοντος ἔρωτος. *Theano* Epist. p. 64. τὸ δὲ μισοπόνηρον οὐχ ἥττον ὁ λογισμὸς βραβευέτω. conf. Alex. *Morus* ad Ep. ad Hebr. XI. 1.

4 Σοφ. ἐν Ἠλεκτρ.] Vs. 692. seq. Pro ὅσων Cod. A. ὅσω. pro εἰσεκηρ. scr. εἰσεκηρ. βραβεῖς] Codd. A. B. οἱ βραβεῖς. Stoeb.

5 Βραβεῖς.] Contra metrum MS. Leid. pr. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. οἱ βρ. Oudend.

1 Ἀγω-

ὁ [1] ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς.
ΒΡΑΓΧΑΝ, οὐ βραγχιᾶν. καὶ βράγχος οὐδετέρως.
ΒΡΑΔΥΤΕΡΟΝ, [2] οὐ βράδιον, ποιητικὸν γάρ. [3] καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις· —— βράδιον ἢ [4] Πανελληνέσσι φαείνει. ἐκείνου ἡ μάρτυς [5] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καί σε εἰ καὶ [6] βραδύτερον, ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι.
[7] ΒΡΕΧΕΙ, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὕετοῦ, [8] ἀλλὰ ὕει.
Ἀρι-

---

1 Ἀγωνοθέτης.] Qui & ἀθλοθέτης. *Plato* LL. XII. p. 950. A. Vid. *Faber* Agonist. pag. 123. seqq. βραβεύς, *imperator* apud *AEsch.* Pers. v. 302. STOEBER.

2 Οὐ βράδιον.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 750. DRAKENB. Ed. Rom. βράδιον δὲ παρ' Ἕλλησι φαείνει. Vascos. ut Nostra. conf. *Phryn.* voc. βράδιον. Schol. *Luc.* ad Soloec. βράδιον παρὰ ποιηταῖς, βραδύτερον παρ' Ἕλλησι. STOEBER.

3 Καὶ Ἡσιοδ. ἐργ.] Vs. 528. IDEM.

4 Πανελληνέσσι.] Vitiose Leid. sec. Edd. Rom. Vasc. παρ' Ἕλλησι. Leid. pr. πανέλλησι. Vid. *Phryn.* p. 36. & illic notas. OUDEND.

5 Λιβάν. ἐν Ἐπισ.] Vid. apud *Wolf.* Ep. 21. καὶ σε καὶ βραδ. Cod. B. καί σε. STOEBER.

6 Βραδύτ. ἀλλὰ καὶ σεμνότ.] Codd. A. B. ἀλλὰ σεμνότ. conf. *Graev.* ad Soloec. p. 101. *Steph.* p. 158. *Xenoph.* p. 757. *Joseph.* p. 146. G. 266. D. *Gloss.* p. 195. *Segnius*, βραδύτερον. p. 196. *Serius*, βράδιον. IDEM. Καὶ deest Leid. pr.

7 Βρέχει, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὕετοῦ.] Anacreon tamen inter Veteres & elegantissimos quidem Auctores, haud dubie ponendus, verbo illo frustra & frigide hic, ut mille alia, damnato, βρέχειν, pro ὕειν, ita usus est manifeste in suavissima illa Oda III. ubi vagus per Noctem intempestam & pluviosam Amor, pluvia totus affatim perfusus, ita conqueritur:

> Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
> Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Et paucis ibidem interjectis:

> Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Quod ipsum sequentia apud *Thom. Magistrum* magis illustrat & confirmat: plura exempla inprimis huc facientia ex LXX. senibus potissimum petita, collegit *Hoeschel.* ad *Phrynich* p. 128. & *Homberg.* in Parerg. Sacr. pag. 19. TRILLER. Codd. A. B. Βρέχειν ut & post ὕειν. De βρέχ. vid. *Schmid.* N. T. pag. 108. STOEB. Videndus omnino *Phryn.* p. 52. HEMST. *Aristid.* T. III. p. 613. . . . Ἀριστείδης ibid. pag. 611. ἐπιβρέχειν de Sodomitico imbre *Greg.* Naz. Orat. XL. p. 664. D. in Voce Activa. Add. Graecos Bibl. interpretes; loca habet *Trommius* in Concord. V. Βρέχω. Notavi & in margine βρέξας τὴν γῆν de pluvia, verum unde, addere neglexi, itaque

¹ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀλλὰ ὗις ὕει. καὶ ὑετὸς παθητικῶς. ² Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πάντες γὰρ ὕονται, καὶ οὐκ εἰκάσαι γε ἡμᾶς ὅτι ὕονται. τὸ ³ βρέχω μέντοι ἐπὶ τῶν ἀπαλυνομένων ⁴ ἀπὸ ὕδατος φασί. σημειῶσαι δέ, ⁵ ὡς ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πάντων χρόνων, χώραν ἔχει τὸ βρέχω, καὶ ἐπὶ ὑετοῦ λαμβάνεται. ⁶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· πρὶν ἂν τοῦτο ⁷ πλύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. καὶ ⁸ Ἀριστείδης ἐν τῷ αὐτῷ· ὅπου γὰρ καὶ ἡ γῆ ψιλὴ βρεχθεῖσα.

⁹ ΒΡΥΧΕΙΝ τοὺς ὀδόντας, ¹⁰ οὐ τρύζειν.

ΒΡΩ-

---

que nulli nobis est usui. ABRESCH. Leidd. βρέχειν & mox ὕειν. Ita quoque Hadr. *Junius*.

8 Ἀλλὰ ὕει.] *Phryn.* p. 126. & Comm. OUDEND.

1 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 367. Leid. pr. habet ἀλλ' εἴ τις ὕει.

2 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Αἰγυπτ.] Pag. 96. a. l. 13. WITTER. T. II. p. 362. Ed. Angl. OUDEND.

3 Βρέχω.] Ed. Vasc. βρέχει.

4 Ἀπὸ ὕδατος.] Codd. A. B. ὑπὸ. STOEB. Hadr. *Junius* ἐπὶ. & sic Leid. pr.

5 Ὡς ἐπὶ παθητ.] Codd. A. B. ἐπὶ τοῦ παθητ. STOEB. Adde τοῦ e Leid. pr. OUDEND.

6 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 266. STOEBER.

7 Πλύξομαι.] Scribe, ut est in *Arist.* vs. 266. & Ed. Vasc. πλύξωμαι. nec aliter Leidd. OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν τῷ αὐτῷ.] Pag. 96. b. l. 2. ex quo adde ὑμᾶς. WITTER. Tom. II. p. 361.

9 Βρύχειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύζειν.] Sed cur non? Graecae ergo linguae & elegantiarum Jonicarum non satis callens fuerit *Hippocrates*, quum scriberet in Lib. de Coac. praenot. pag. 543. Ὀδόντας συνερείζειν, ἢ τρίζειν; apud quem & Lib. de Victu Acut. pag. 299. pari sensu occurrunt, ὀδόντων τρισμοὶ? Omitto alia loca, in Lib. de praenot. & alibi passim obvia: inprimis autem apud *Galenum*, *AEginetam* & *Aëtium* saepius occurrentia. Βρύχειν ergo τοὺς ὀδόντας, quod aliquoties apud *Lucianum*, *Plutarchum*, paucosque alios, legitur, melius profecto ac laudabilius, aut elegantius haud est illo altero τρίζειν τοὺς ὀδόντας, quod tamen pro suo more consueto, nimium festinanter & inconsiderate, hic rejicit atque improbat bonus noster aut malus *Thomas*. Cons. Celeb. *Valkenar.* ad *Ammon.* p. 32. idem enim *Hipp.* lib. I. & II. τοὺς ὀδόντας βρύχει, promiscue dixit de Morb. Mul. TRILLER. De fluminis quoque strepitu translate usurpat *Aristid.* Smyrn. Orat. T. I. p. 233. πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς

ΒΡΩΜΑ͂ΤΑΙ ὄνος, [1] οὐκ ὀγκᾶται. [2] Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ

λαῖς βέβρυχε μὲν ἥκιστα. Act. VII, 54. ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. Phryn. Appar. Soph. Βρυγμὸς, ἡ σύνθεμα ἐδωδῆς ἐπὶ τῶν τραχέως ἐσθιόντων, παρὰ τὸ βρύκειν, ὅπερ ἐστὶ ἐσθίειν. ad quem dicenda vide. βρυχόμενος Aristoph. Ran. vs. 843. conf. Barnes. ad Eurip. Cycl. vs. 371. Stoeber. Βρύκειν ex Ammonio, quod vulgatius; nec tamen non βρύχειν quoque reperitur, quod Ἑλληνικῶς usurpari Moeris adfirmat, cum Βρύκειν sit Atticum. Hemsterh. Conf. Pauw. ad Phil. p. 137. & Valken. ad Ammon. p. 126. Inepte βρύκω & βρύχω distinguit Moeris. Oudend. Moeris perperam confundit Βρύκειν & Βρύχειν. Et fraudi ea ipsa res fuit Viro doctissimo ad Luc. Somn. cap. 14. Nota 21. συμβρύξαι tempus est τοῦ συμβρύχειν apud Jambl. l. l. & ἐμβρύξαι ab ἐμβρύκειν. Res aperta ex Notis ad Hesych. V. Βρύκειν & βρύξαι, etsi itidem aliter fuerit visum Viro Erudito in Misc. Obs. vol. VI. p. 462. Addo Demetr. Scepsium apud Athen. lib. III. p. 91. D. Edit. Commelini. Recte distinxit Valck. ad Ammon. Abresch. Galenus Lex. Hippocr. v. βρυγμὸς. conf. Erotianus. Homerus Iliad. N. vs. 393. ubi vid. Schol. Anthologia. lib. III. p. 293. Hermippus in Excerpt. Grotii p. 525. Glossae MSS. ἐβρύξεται, βρύξεται ἢ βρυχήσῃ.

10 Οὐ τρύζειν.] Lege τρίζειν. qua de re ad Moeridem. Sallier. Cl. Valck. not. ad Ammon. mavult τρίζειν. Melius hoc: neque veto illud inusitatum penitus. Stoeber. Valken. ibid. τρίζειν cum MS. Suidae. Idque etiam, si MSS. addicant, ubique praeferrem. Τρίζειν passim AElian. de Anim. at τρύζειν lib. VI. c. 41. Adi Olear. ad Philostr. p. 52. & 61. Oudend.

1 Βρωμᾶται ὄνος, οὐκ ὀγκᾶται.] Aristoph. Vesp. 474. Οὗτος δ' ὄνος κεχηνὼς βρωμησάμενος. ubi Schol. βρωμᾶσθαι δέ ἐστι τὸ πεινῶντα τὸν ὄνον ὀγκᾶσθαι. pr. βρωμᾶσθαι. i. e. rudere dicitur asinus esuriens. BOS. Hinc βρωμητὴρ pro asino. Vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. vs. 56. Drakenb. Ὀγκᾶσθαι tamen de Asinorum incondito clamore etiam passim occurrit: inde & ὄνος ὀγκηστὴς, in Epigrammate Vet. Triller. Usus tamen AEsopus vel quisquis illarum auctor fabularum sit, Scriptor praeprimis Atticus, Fab. 113. εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα. usus etiam Lucianus non semel. Stoeber. Asinus βρωμήτωρ dicitur Nicandro Theriac. vs. 357. ubi Schol. βρωμήτορος ἤγουν τοῦ ὀγκηστικοῦ παρὰ τὸ βρωμᾶσθαι. Zenodotus apud Cl. Valckenarium Animadv. ad Ammon. lib. III. c. 18. p. 228. ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι. & p. 231. ὄνος βρωμᾶται, τινὲς λέγουσιν ὀγκᾶται. Conf. Th. Gatakeri Advers. Miscell. Posth. c. III. p. 420.

2 Λιβάν. ἐν τῇ περὶ λάλ.] T. I. p. 309. B. . . . ὀγκᾶσθαι Schol. Aristoph. Vesp. vs. 615. & inde Suidas. Abresch.

1 Τῶν

περὶ τῆς καλῆς μελέτης· ὄνοι βρωμώμενοι. τὸ δὲ ὀγκᾶται, οὐδεὶς [1] τῶν ῥητόρων εἶπε.

[2] ΒΡΩ'ΜΑΤΑ πληθυντικῶς, [3] οὐ βρῶμα, [4] οὐδὲ βρῶσις.

[5] ΒΥ'ΕΙΝ, ἐπὶ ὤτων· [6] καμμύειν, ἐπὶ ὀφθαλμῶν· συμμύειν,

---

1 Τῶν ῥητόρων.] Occurrit tamen in *AEliano* lib. V. An. C. 48. κοινὸν esse, ait *Moeris*. Addo ego Poëticum. V. ad *Hesych.* & *Theopomp.* in Ἀφροδισίοις apud Sch. *Arist.* Plut. vs. 179. OUD.

2 Βρώματα πληθυντικῶς, οὐ βρῶμα, κ. λ.] Cur vero non singulari quoque numero? quando scil. Graeci frequentissime dicunt: δειλινὸν ἢ ἑωθινὸν βρῶμα λαβεῖν, & *Plutarchus* alicubi: προσφέρεσθαί τινι ὠμὸν βρῶμα. Βρῶμα quoque κοῦφον, βαρὺ, ὠμὸν, γλυκὺ, δριμὺ, εὔσηπτον καὶ εὔπεπτον, ψυχρότατον, ἰσχυρὸν, & similia plura, saepissime occurrunt apud *Hipp.* in Libb. Diaetet. vid. *Foes.* in Oec. voce βρώματα. item apud *Galenum*, *Dioscoridem*, *Athenaeum* & *Xenophontem*, apud quem & βρῶσις occurrit, quam vocem pariter praeter omnem rationem damnat hic *Thomas*: denique, ut innumera alia jam studio mittam, ἐλευθέρου οὐκ ἔστι βρώματα, *AElianus* dixit, scriptor certe Ἀττικώτατος, lib. III. Var. Hist. cap. 20. & *Lucian.* aliquoties βρῶμα λύδιον. TRILLER. Habent Sacrae Literae, quin & *Xenophon* apud Lexicographos. Add. *Basil.* Tom. I. p. 65. A. ABRESCH.

3 Οὐ βρῶμα.] Quam recte, praeter *Xenoph.* exemplum a Lexicographis adductum, declarat illud *Eubuli* Comici Excerpt. p. 647.

Ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γὰρ, ὡς ὁ λόγος, ποτὲ
Τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκεν Κύπρις,
Ὥστ' ἐστὶ νεκύων βρῶμα.

Nec aliter *Damoxenus* ibidem,

——— παρὰ δ' ἐμοὶ τρέφει
Τὸ προσφερόμενον βρῶμα, καὶ λεπτύνεται
Ὀρθῶς τε διαπνεῖ.

SALLIER.

4 Οὐδὲ βρῶσις.] Habent *Thucyd.* lib. II. p. 146. D. *Xenoph.* p. 542. *Diod.* Sic. lib. I. p. 40. C. *Isocr.* pag. 542. 612. *Polyb.* lib. VI, 5. μήτε περὶ τὴν βρῶσιν καὶ πόσιν. *Philostr.* p. 1. καὶ καθαρεύοι βρώσεως. p. 9. τὰς μὲν ἐμψύχους βρώσεις. Vid. Eund. p. 166. p. 333. &c. WITTER.

5 Βύειν, ἐπὶ ὤτων· καμμύειν, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.] Lege καμμύειν; nam καμμύειν per Syncopen dicitur pro καταμύειν. occurrit apud *Lucian.* in Timone & alibi. BOS. Varias βύειν significationes habet, sed illam Lexicographi omittunt, cujus ibi *Thomas* meminit, id est, *aures obturare*: quo sensu usurpatur a *Luciano* T. I. p. 431. τί τοῦτο; inquit, οὐκ ἐπακούουσί μου βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. Ita quoque *Chrys.* in *Matth.* p. 508. τὰ ὦτα βύσαντες, τοὺς ὀφθαλμοὺς

μύσαν-

μύειν, ἐπὶ ϛόματ۞· [1] μύειν δὲ, ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων. ὡς τὸ [2] τοῦ Θεολόγου· μύσαντα τὰς αἰσθήσεις.

[3] ΒΥΡΣΟΔΕΨΗΣ, [4] οὐ βυρσεύς.

ΒΩΛΟΣ

μύσαντες, τὴν καρδίαν παχύναντες. SALLIER. Sed & ἐπὶ ϛόματ۞. V. *Steph.* Thes. OUDEND. *Theophylact.* Simoc. ep. 17. καὶ τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. *Antonin.* Liber. c. X. pag. 48. ἐπιβύειν τὸ ϛόμα dixit *Cratinus* in Excerpt. *Grotii* p. 493. Codd. A. B. ἄτων.

6 Καμύειν, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.] Legendum καμμύειν, neque aliter illud verbum scribi solet, ut persuadent haec *Philonis* p. 458. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς καμμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, μὴ σπουδάζωμεν, ἢ μὴ δυνάμεθα ἀναβλέπειν, αὐτὸς ὁ ἱεροφάντης ἀπηχεῖ, καὶ ἐφίσταται. Ita quoque *Philo* Sanchuniathonis interpres apud *Euseb.* Praep. I. 1. p. 41. πρῶτον ὂν θειότατον, inquit, ὄφις ἐϛὶν ἱέρακος ἔχων μορφὴν, ἄγαν ἐπίχαρις. ὃς εἰ ἀναβλέψειε φωτὸς τὸ πᾶν ἐπλήρου ἐν τῇ πρωτογόνῳ χώρᾳ αὐτοῦ. εἰ δὲ καμμύσειε, σκότος ἐγίνετο. Eandem scribendi rationem sequuntur *Basilius* T. II. p. 622. *Hero* pag. 264. & *Greg. Nyss.* T. I. p. 207. καταμύειν tamen praetulere Graeci veteres, quorum exempla occurrunt in lexicis. SALLIER. Codd. A. B. καταμύειν. *Gloss.* p. 47. Cohibet, καταμύω. ibid. Coniveo, μύω, καμμύω. Schol. *Luc.* ad Epist. Saturn. καὶ μύοντες] καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. & paulo post ἀμυνεὶ] ἄνευ τοῦ μῦσαι καὶ κλεῖσαι τὸ ϛόμα. STOEB. Cl. *Wolf.* καταμύειν. Sed praefero conjecturam *Bosii* καμμύειν· adi *Leunclav.* ad *Xenoph.* pag. 217. OUDEND.

1 Μύειν δὲ.] *Xenoph.* lib. VIII. Cyrop. p. 171. *Diod.* Sic. lib. IV. p. 276. *Synes.* pag. 104. D. 208. D. WITTER. *Aristid.* T. I. p. 547. καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, μύσαντας φέρειν. *Theophyl.* Simoc. Q. Phys. c. 18. ὁ τοίνυν βάτραχ۞ χαράδριος μύει τῶν ὀμμάτων τὰς κόρας. conf. *J. Merrick* ad *Tryphiodor.* vs. 15.

2 Τοῦ Θεολόγου.] *Gregorii Nazianz.* pag. 4. Ed. Colon. OUDEND.

3 Βυρσοδέψης.] Vid. *Aristoph.* Equit. v. 44. *Gloss.* Coriarius, Βυρσοδέψης, Βυρσεύς. Onom. *Calep.* p. 31. *Liban.* T. I. pag. 328. C. 643. C. Adde *Kust.* Not. ad Pac. v. 647. p. 164. & 172. Erasm. *Schmidt* ad N. T. p. 846. STOEBER.

4 Οὐ βυρσεύς.] Parum recte igitur *Artemid.* pag. 234. cujus haec verba: τὰ δὲ νεκροῖς ἐφεδρεύοντα, καὶ μὴ θηρεύοντα ἀργοὺς καὶ νωθεῖς ἀνθρώπους, ἢ νεκροςόλους, ἢ ἐνταφιοπώλους, ἢ βυρσέας, ἢ ἀπεληλασμένους πόλεων, ὡς γόητες. SALLIER. MS. Oxon. ὁ β. male. Ait *Thomas*, Atticis βυρσεὺς non in usu esse. OUD.

1 Βῶλος

[1] ΒΩ͂ΛΟΣ ἐπὶ θηλυκοῦ, [2] εἰ ἐπὶ γῆς λαμβάνεται. [3] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἶμαί σου τὴν θεσπεσίαν ψυχὴν· τὴν πατρῴαν βῶλον ἀποτελῇ τῇ συγκλήτῳ [4] διαδεξάμενος. ἐπὶ δὲ ἁπλῶς λίθου, καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐκφέρειν δεῖ. [5] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· φερομέναν βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. [6] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον ὃς ἔμελλε.

[7] ΒΩΜΟΛΟΧΟΣ, ὁ φλύαρος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς βωμοῖς [8] ἐλλοχώντων πενήτων, ἵνα τι τῶν θυομένων ἢ ὑφέλωσιν ἢ ἁρπάσωσιν. [9] εἰς τοῦτο γὰρ ὄντες οἱ τοιοῦτοι, [10] καὶ ἄθεσμα τινὰ ἔλεγον.

---

1 Βῶλος ἐπὶ θηλυκ. ἡ ἐπὶ.] Cod. A. melius εἰ ἐπὶ γῆς &c. *Phryn.* Ecl. ἡ ὄμφαξ, ἡ βῶλος &c. Idem in Appar. Soph. Βῶλος θηλυκῶς. *Philipp* in Epigr. apud *Lubin.* p. 6. τῆς τε σιδηροῦχου βῶλος Ἰβηριάδος. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 37. B. *Steph.* p. 229. STOEBER.

2 Ἡ ἐπὶ.] Lege e MSS. Leidd. εἰ ἐπὶ. OUDEND.

3 Συνεσ. ἐν τῇ οἶμαί σου.] Cod. A. ἐν τῇ ἐπιστολῇ. Vid. *Synes.* pag. 180. A. pro διαδεξάμ. Codd. A. B. & Rom. δεξάμενος. STOEBER. Ep. 38. p. 180. Pro ἐν τῇ lege e MSS. ἐν ἐπιστολῇ τῇ. OUDEND. Post ἐν τῇ addit Hadr. *Junius* ἐπιστολῇ. & mox pro ἔμελλε legit ἔμελλεν.

4 Διαδεξάμενος.] MSS. Leidd. Oxon. Edd. Rom. Vasc. carent praepositione. OUDEND.

5 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] Vs. 982. seq.

6 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Vs. 1303. pro ὑγρᾶς Cod. A. ᾶς. Cod. B. ut Vulg. STOEBER. Vs. 1304. unde locum supple. V. & *Moerin* & *Phryn.* p. 16. ἤμελλεν Leid. pr. OUDEND.

7 Βωμολόχος.] Frequentissime occurrit haec vox apud *Aristoph.* & *Lucianum.* BOS. *Moeris* ὁ περὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶν. imo πρὸς τοῖς β. λ. ABRESCH. Cod. A. βωμολόγος.

8 Ἐλλοχόντων.] Cod. A. ἐλλοχώτων. Cod. B. ἐλλοχώντων. V. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI, 122. 96. λοχῶντων est apud *Polyaen.* II, 8. p. 171. *Appian.* Hisp. p. 475. ἐλλοχῶντες *AElian.* de Animal. VII. c. 11. *Timaeus* Lex. Plat. Βωμολοχία· κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ (l. τῶν) τοὺς βωμοὺς λοχόντων καὶ ἐπιτηρούντων τοὺς θύοντας, ἵνα μεταιτῶσιν. Vide plura apud Schol. *Aristoph.* Nub. vs. 907. qui & ipse βωμολόχος dicitur *AElian.* II. c. 13. Hinc verbum βωμολοχεύω *Synes.* p. 178. D. 15. A. *Isocr.* p. 354. STOEBER. Scribe ἐλλοχώντων ab ἐλλοχάω. Confer *AEl.* II. V. H. 13. & ibi *Perizon.* & *Moer.* OUDEND.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ ὄντες.] Malim ἰόντες. IDEM.

10 Καὶ.] Deest MS. Oxon.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[1] ΓΑΛΗ͂. Ἀττικὸν, ἐ γαλέη.

[2] ΓΑΜΒΡΟΣ, ποιητικώτερον· [3] κηδεστὴς δὲ, παρὰ τοῖς ῥήτορσι.

[4] Οὐ μόνον ἄγεται γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ [5] ΓΑΜΕΙ͂. [6] γαμεῖ τις ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ γάμον ἔχει, τουτέστι, συνημμένος ἐστὶ γυναικί. καὶ γαμεῖ τήνδε μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει.

ΓΑ-

1 Γαλῆ Ἀττικὸν, ἐ γαλέη.] In principio addendum ex A. & B. Apud *Aristoph.* saepius occurrit. Vid. Plut. v. 693. Thesmoph. v. 566. &c. γαλέη apud *Theocritum* legitur, Id. XV, vs. 28. —— αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν. STOEBER.

2 Γαμβρός.] *Libanius* tamen usus est. Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 71. DRAKENB.

3 Κηδεστής.] Κῆδος σημαίνει τὴν ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγένειαν, ut inquit Schol. *Nicandri* ad Theriac. v. 2. Liceat mihi hac occasione medelam adferre loco mutilo in *Orphei* de Lapid. libello p. 214. vs. 37.

Χρὴ δέ σε τετλήοτι νόῳ κηδεῖνεμεν αἰεί.

ita lego hunc versum.

4 Οὐ μόνον ἄγεται . . . γαμεῖ τις ἀμετ.] Seorsim leguntur hae §§. in Rom. & Vascos. nec ita male. Alteram tantum repetit *Phavor.* Συνημμένος.] Sic MSS. Rom. Vasc. συνημένος *Phav.* Ἢ λαβὼν] *Phav.* ἤγουν λαβών. Καὶ γαμεῖ τὴν δὲ] l. τήνδε. Vid Notas nostr. ad fin. hujus lit. χ. STOEBER.

5 Γαμεῖ.] Videtur etiam significationem habere celebrandi nuptias. Sed & simul, *uxorem ducit.* Sic certe *Lucian.* in Dial. Triton. & Nereid. T. I. pag. 258. Ed. Amst. de Perseo: καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως. Dicunt etiam γάμον λαμβάνειν. *Max. Tyr.* dissertat. 19. ὁ δὲ γάμον λαμβάνων, ὁ δὲ παῖδας τρέφων. TORREN.

Euripid. Orest. vs. 19. *Lucae* XVI. 18 DRAKENB.

Antiphanes in Excerpt. Grotii pag. 607. ὅστις γαμεῖ γυναῖκα. *Aristophan.* apud Schol. *Nicandri* pag. 21. ἀπέπαλες τίον ἰνα νύμφιον ὦ γαμβρὲ [illegible].

6 Γαμεῖ τις . . . ἢ λαβὼν ἔχει.] Desunt in MS. Oxon. Contra bis haec nota exstat in Ed. Vasc. Ood.

1 Γά-

[1] ΓΑΜΟΥΣ ποιεῖν Ἀττικοὶ, οὐχὶ γάμον.

ΓΑΝΟΣ, ἡ χαρὰ. [2] Ἀριστείδης ἐν τῇ μονῳδίᾳ Σμύρνης· τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος. καὶ [3] γανοῦμαι, τὸ ἡδονῆς καὶ χαρᾶς πληροῦμαι. [4] ὡς ὁ αὐτὸς· τίς οὐχὶ καὶ ἐν ταῖς τριόδοις ἰδὼν ἐγανώθη. καὶ γεγανωμένα πρόσωπα, τὰ χαρᾶς γέμοντα.

[5] ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν

---

1 Γάμους . . . Ἀττικοί.] Cuperus Observ. lib. 3. cap. 13. Euripid. Med. vs. 910. Drakenb. - Contrarium patet ex Platone, cujus meminit Steph. in Lex. occurrit etiam γάμον συνάψαι apud Eurip. Iphig. in Aul. vs. 105.

ἤδη συνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον.

Sic Lucianus Tom. I. pag. 171. προεκρίθη δὲ Μενέλαος τῶν Πελοπιδῶν γένους, εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ut & Heliodorus AEth. p. 348. ubi legitur πράττειν γάμον. Sallier.

Frequentius quidem prius; posterius tamen etiam passim occurrit. Ita Alexander in Fragmentis, p. 116. dixit: ἱερὸν γάμον ποιήσει. Vid. Elsneri Obs. Sacr. Tom. I. pag. 99. ad Matth. XXII. & ibidem B. Wolfius in Curis Crit. & Philol. pag. 309. Tom. I. Triller.

Cod. A. & Rom. Ed. add. λέγουσιν. ita & Phav. vid. Steph. de Dial. p. 158. Stoeber.

Add. ex MS. Oxon. & Ed. Vasc. & Phavor. λέγουσιν. Oudend.

Crates in Excerpt. Grotii p. 509. οἰκουρίτας τοὺς γάμους πεποιηκότας. Vapulat Thomas propter hanc notam | El. Palairet obs. Philol. ad N. T. pag. 66.

2 Ἀρ[ιστ]. ἐν τῇ μονῳδίᾳ.] Frustra ibi quaesiveris. Legitur loc. p. 65. A. l. 4. Ὡς ὁ αὐτὸς] pag 68. B. l. 24. ubi τίς ἂν οὐχί. & pro ἰδὼν leg. ὁρῶν. Witt.

Γάνος AEsch. Pers. vs. 483. Idem γάνος pro χαρᾷ l. c. vs. 617. Stoeber.

Tom. I. p 261. Ed. Angl. Oud.

3 Γανοῦμαι.] Theophyl. Simoc. ep. 52. pag. 100. περιγανοῦντος οἴνου τὰς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος. Alciphron Lib. II. ep. 4 p 246. καὶ τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ ἀγλάμπεις. Homer. Iliad. N. vs. 265. Synesius de Regno p. 29. A. Porphyr. Quaest. Homer. p. 302. Baxter ad Anacreont. p. 16.

4 Ὡς ὁ αὐτὸς.] Vid. Salmas. ad Spart. Hadr. c. 16. p. 156. Bergler. ad Alciphr. p. 246. Drak.

Tom. I. p. 209. ubi pro ἰδὼν vulgo ὁρῶν. Oudend

5 Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ.] Γαργαλισμὸν tamen Plutarchus & alii quoque dixerunt, observante ad Phrynich. Hoeschelio, p. 35. Quare γαργαλισμὸς καὶ γάργαλος, promiscuo apud Vett. in usu, ut & bene animadvertit Hesych & Erot. cum aliis. Mox de ipso Verbo γαργαλίζειν, unum tantum exemplum producit Thomas ex

ex *Aristide:* sed maioris & potioris auctoritatis est mellitissimus *Anacreon*, qui Od. LIX. dixit: Ἐπ᾽ ἐμοῖσι γαργαλίζει. & in Fragment. CXXV. pag. 288. τὰμ᾽ ἔρως ὁ γαργαλίζων Σπλάγχνα, ubi vid. *Barnes.* in Not. ad priorem locum pag. 204. TRILLER.

Legitur γαργαλισμὸς apud *Plat.* Sympos. p. 189. A. Λυκ. ἐν τῷ Μενων.] Codd. A. B. Rom. uno tantum λ sunt contenti. Vascos. cum dupl. λλ legit. Verba leguntur T. II. p. 163. *Graev.* Ἀριστείδ. ἐν τῷ] T. II. p. 405. Oxon. ubi pro γαργαλίζουσι leg. γαργαλίσαι τινῶν. Add. *Phrynich.* Appar. Soph. voc. γάργαλος. & ibi dicenda. STOEBER.

Adstipulatur *Moeris*: nimirum ea saepe prisci Grammatici eximie dixerunt Attica, proque vocibus optimae notae duxerunt, quae a Comoediae veteris poëtis vel sola vel plurimum usurpantur. Γάργαλον habet *Aristoph.* Thesm. vs. 140. —— ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου Ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος & , qui Comicos antiquos in primis triverat, *Lucianus*. Utrumque genus γάργαλον & γαργάλην produnt *Hesych.* & *Erotianus*; hic etiam adiecta significandi proprietate, ἀπὸ τῶν παχυλωτῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως· neque dubitandum est, quin vetus Comoedia voces istas de pruritu in venerem frequentaverit. Haec tamen cautio non prohibet, quo minus merito in reprehensionem incurrat, qui pure scribenti γαργαλισμὸν interdixerit, & legitime formatum, & in Attica ditione minime peregrinum. *Hegesandri* coquus apud Athen. VII. p. 290. D. in lacrimis redeuntes ab exequiis ridere fecit demto ollae operculo; Τοιοῦτός ἐνέδυ τις ἐν τῷ σώματι, Διέδραμε γαργαλισμός —— forma loquendi ad Aristophaneam prorsus adcommodata. Habet *Plato* in Symp. pag. 1184. F. τοιούτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν, οἷος καὶ ὁ πταρμός ἐστι & *Aristoteles* περὶ Ζ. Μ. pag. 75. ubi quum dixisset, τοῦ δὲ γαργαλίζεσθαι μόνον ἄνθρωπον αἴτιον ἥ τε λεπτότης τοῦ δέρματος &c. addit, ὁ δὲ γαργαλισμὸς γέλως ἐστί. Epicuri, qui tamen Graeci nitoris auctor parum idoneus habetur, γαργαλισμοὺς σώματος adnotarunt *Cleomed.* K. Θ. II. pag. 91. & *Athen.* XII. p. 546. E. iuncta eiusdem officinae voce propinqua νύγματα. Si scriptorum Ecclesiasticorum in hac causa testimonium pondus aliquod haberet, inmensa proferri poterat exemplorum copia. *Galenus* autem Comm. III. ad Hippocr. περὶ Τροφῆς, παλμὸν describit κίνησιν ἐοικυῖαν τῇ κινήσει, ἣ μὲν καλεῖται παρὰ πάντων γαργαλισμός, γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν δακτύλων ἀφῆς· quae ratio est, cur τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰς ψηλαφήσεις sociaverit *Plutarch.* T. II. p. 547. B. Verum non titillatio tantum levi manus adtactu provocata, sed & pruritus ac vellicatio musculosarum partium interna, quam tacitis morsiunculis humores acres excitant, Medicis dici solet γαργαλισμός. In dentitione quoque maxime sentitur κνῆσις, γαργαλισμὸς & ἀγανάκτησις,

τησις, quae singulari artificio ad illam mirabilem suam animarum πληροφορίαν Plato transtulit in Phaedr. p. 1285. A. unde expressus est aptissime *Juliani* locus Or. VII. pag. 206. D. ἵνα αὐτῶν τὸν γαργαλισμὸν καὶ τὴν ὀδύνην παραμυθήσωνται· vocabula copulavit, quae juxta se posuerat etiam *Hippocr.* περὶ Τρ. pag. 381. Parum igitur abest, quin in *Hesychio* pro Γαργαλισμὸς, κίνησις σώματος, refingi malim κνῆσις· licet alioqui me non fugiat usus verbi κινεῖν in tali locutionum genere, κινεῖν τὴν ῥῖνα πτερῷ· certe κνᾶν & γαργαλίζειν haud raro conjunguntur; velut a *Plutarch.* T. II. p. 61. D. & p. 546. C. δακνόμενον καὶ γαργαλιζόμενον οἷον ὑπὸ κνησμοῦ (τὸ φιλότιμον) Hinc γαργαλισμὸς κνισμώδεις (κνησμώδεις usitatius) ἐμποιεῖν scriptori non invenusto de Virgin. inter opera *Basilii* T. III. pag. 596. C. quem saepius id verbi adhibuisse non piguit; & *Clem. Alex.* Paed. III. pag. 254. A. γαργαλισμοῖς ἀσελγέσι κνησιῶντες· II. p. 174. D. τῶν ὤτων οἱ γαργαλισμοὶ, καὶ τῶν πταρμῶν οἱ ἐρεθισμοὶ οὐδεὶς εἰσὶ κνησμοί· egregie congruunt ἐρεθισμοὶ, & adeo quidem, ut τῷ ἐρεθίζειν Grammatici ad alterum explicandum utantur, & *Mich. Psell.* περὶ Ε. Δ. pag. 50. pessimum aliquod daemonum genus commemoret τὰ ἐν ἡμῖν ὑπογάστρια γαργαλισμοῖς ἐρεθίζοντας. Nonnunquam vero fit, ut in γαργαρίζειν & γαργαρισμὸν depravata mutentur; quemadmodum bis terve scripturam hanc deteriorem pro altera proba Harlei. *Aretaei* C. MS. ostentat: similiter in *Hesych.* Γαργαρισμὸς, γαγγαλισμὸς, ἡδυπάθειά τις· commode, nam ipsa Ἡδυπάθεια dicitur in Tab. *Cebet.* p. 21. γαργαλίζειν τὸν ἄνθρωπον· & Γιγλίζειν, γαργαρίζειν· utique γαργαλίζειν· oritur enim a γίλλειν, quod Ipse τίλλειν, *vellere*, seu *vellicare* exposuit, non secus atque ἰλλίζειν. Certe aliud est γαργαρίζειν, idemque quod Latinorum *gargarizare*, vel *gargaridiare*, ut recte monuit Eruditiss. *Wiggan* ad *Aretaei* p. 119. hinc ἀναγαργαρίσασθαι recentiorum a *Polluce* notatum VI, 25. *Diocles* apud *Paul. AEgin.* pag. 28. διαβλύζε (etsi proscribere vix ausim, praefero διακλύζε) καὶ ἀναγαργαρίζων ἀποσδιμάτιζε. Jam longum foret enumerare concinnos & alio decore traductos hujus verbi usus: perelegans est *Plutarchi* γλυκύπικρος καὶ ἀνατάσχετος τῆς πολυπραγμοσύνης γαργαλισμὸς T. II. p. 522. C. addam tantummodo sed emaculatum *Synesii* locum de Prov. p. 113. C. εἴ τις τὴν ἀκοὴν λόγων ἀρρένων ξυνιεῖσα καὶ γαργαλίζεσθαι μὴ οὐκ ἀνεχομένη, ξυντετριμμένη δ' ἐπὶ τὴν καρδίαν· vulgatur ξυντετριμμένη, quo vitio *Petavius* non animadverso sententiam absurda interpretatione incrustavit. Tandem praetereundum non est communi loquendi consuetudine pro γάργαλος, γαργαλίζειν, γαργαλισμὸς recepta fuisse γάγγαλος, γαγγαλίζειν, γαγγαλισμός· reperiuntur in Gloss. Gr. Lat. *Henr. Stephani*, iisdemque Latinis vocibus

ἐν τῷ [1] Μίκυλλ⊛, ἢ ἀλεκτρυὼν· τοιῦτον γάργαλον παρέχετό μοι τὰ ὁρώμενα. γαργαλίζω μέντοι Ἀριστείδης ἐν τῷ κγ ἐξορχυμένων· καὶ τὰ ὦτα [2] γαργαλίζυσι.

[3] ΓΑΣΤΡΙΔΟΥΛΟΣ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ γαστρὸς δῦλ⊛, ἢ γα-

---

cibus explicantur γαςγαλίζω & γαργαλίζω, *titillo*, *vello*; γαςγαλισμὸς & γαργαλισμὸς, *titillacio*, *vellacio*, non aliter, quam ab Etymol. γαγγαλίζειν p. 219. v. 27. γαργαλίζειν p. 291. v. 48. εἰς γέλωτα ἄγειν. Pro γαργαλισμοῖς aliquando in *Chrysostomo* γαγγαλισμὺς praebere Codd. vetustos, Benedictini observarunt. Vid. *Hesych.* in Γαγγαλιᾷν, Γαργαρισμὸς, Κασκαλίζει. Quare *Phrynich.* p. 24. illud γαγγαλίζειν jure finibus Atticis ejecit. HEMSTERH.

Et cur non? cum usus *Plato* Phil. p. 86. H. Conviv. 321. G. Phaedro 347. G. ABRESCH.

1 Μίκυλλ⊛.] T. II. p. 238. Ed. Salm. OUDEND.

2 Γαργαλίζυσι.] Vel memoriae fidens sic citat *Thomas*, vel lege γαργαλίσαι τινῶν, ut in *Arist.* T. II. p. 405. Ed. Angl. & ibi *Norm.* Sed γαργαλίζυσι etiam habet *Phavorinus*. OUDEND.

Tom. III. p. 695. sed ubi legis τὰ ὦτα γαργαλίσαι τινῶν. quomodo & hic apud *Thom.* refingendum putat ibi *Norm.* verum extra nexum cum citat locum, ita videri potest dedita opera eum inmutasse, ut sensus ei constaret. Verbo hoc quoque usi *Cebes* pag. 137. edit. cum *Luc.* Dial. Select. *Gregor. Naz.* p. 666. *Luc.* Tom. II. p. 577. *Plato* pag. 346. G. *Arist.* iterum T. III. p. 712. ABRESCH.

3 Γαστρίδυλ⊛.] Ea tamen voce utitur *Basilius* T. III. pag. 208. εἰ δὲ καὶ μαρτύρων χρεία, οἱ δῦλοι σήσονται, ὑδὲ εὐνύχων γέν⊛ ἄτιμον καὶ πανώλεθρον. τῦτο δὴ τῦτο, ἄθηλυ, ἄνανδρον, γυναικομανὲς, ἐπίζηλον, κακόμυθον, ὀξύθυμον, θηλυδρῶδες, γαστρίδυλον. SALLIER.

Οἱ Συβαρῖται γαστρίδυλοί εἰσι καὶ τρυφηταὶ, legitur in Excerptis *Diodori* Vales. p. 230. *Diodori* genuinum sit, an librarii vocem Ejus reconditiorem interpretantis, merito dubites; nam apud *Suid.* in Συβαριτικαῖς, γάςριες ἦσαν καὶ τρυφηταὶ scriptum est: γάςρις autem Comoediae veteris & *Aristophani* non ignotus in Avib. v. 1603. Thesm. v. 823. ubi nescio, an melius extrito δ reponatur γάστριας· ὥσπερ ἀπλήςυ σκῶμμα ὁ γάςρις, inquit Eustath. ad Od. Σ. pag. 1837. v. 39. ὕτω καὶ ὁ γαστρίμαργ⊛ καὶ ὁ γαστροβὼλης &c. Idcirco *Diodorum* huic vocabulo patronum advocare metuo. Attamen si scriptores Christianos consultum eas, salva res est: apud eos enim non infrequens est γαστρίδυλ⊛· contentus ero *Palladio* de Vit. *Job. Chrysost.* pag. 139. γῆς ἔντερον, γαστρίδυλον, θηλυμανὲς &c. quae cum pluribus proximis *Suidas* retulit in V. Στρα-

1 ἢ γαστρὶ δουλεύων, ἢ γαστρὸς ἥττων.

2 ΓΑΣΤΡΙΖΕΙΝ, ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν, 3 οἱ ὕστερον· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα 4 ἐμπίμπλασθαι.

ΓΕΓΟ-

ἐπαδων p. 300. perperam adjuncta superioribus ex *Cyrillo* depromtis. Γαστρίδουλος autem ea componendi forma, qua γαστρίμαργος, γαστρίφιλος· quanquam in aliis placuerit γαστρόφιλος, γαστρονόμος, γαστρόχειρ. Non pauca vero, quae communi more in unam vocem conflabantur, Attici solute efferre maluerunt: Vid. Γυναικάδελφος. Οἰκίας δεσπότης. Σιτομετρεῖσθαι. HEMSTERH.

Sic una voce quoque *Phavor.* Sed Cl. *Wolfius* legendum voluit γαστρὶ δοῦλος, me non dissentiente. Respicit, ni fallor, N. T. locum. Immo sic MSS. Leid. OUDEND.

1 Ἢ γαστρὶ δουλεύων.] *Xenoph.* p. 577. ἥττων γαστρός. Id. pag. 575. *Philostr.* p. 9. & 44. εἰ μὴ γαστρὸς ἥττω. WITTER.

2 Γαστρίζειν.] Vult hic *Thomas* noster, Attice dici γαστρίζειν non pro *ventrem caedere*, sed pro *ventri indulgere*, quemadmodum etiam *Phrynichus* h. v. Γαστρίζειν ἐπὶ τοῦ ἐμπίμπλασθαι λέγουσιν Ἀθηναῖοι, οὐκ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν. Sed hoc verbum utrumque significare etiam apud Atticos, docuere jam, qui *Laërtii* locum in Cleanthe VII, 172. εἰ ὁ ἐπὶ τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, sunt interpretati. Habet etiam hoc in sensu τὸ γαστρίζειν *Aristoph.* in Equit. v. 273.

Ὦ πόλις καὶ δῆμ' ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Ad quem locum Schol. γαστρίζομαι τοῦτ' ἐστὶν, εἰς τὴν γαστέρα τύπτομαι. Confirmat id *Pollux*, qui, Γαστρίζειν, inquit, οὐ μόνον τὸ πληροῦν, ὃ καὶ χορτάζειν λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πλήττειν εἰς τὴν γαστέρα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι. Hunc locum *Thomae* jam olim a *Leopardo* Emend. lib. XVII, cap. 23. notatum video, BOS.

Aristophanes tamen, Auctor Vetus ἀττικώτατος, in Equit. Vespis, & alibi, verbo γαστρίζειν ita pro τοῦ ἐπὶ τὴν γαστέρα τύπτειν, usus est, ut alios plures, quos inter τοὺς ὕστερον referre omnino nefas, taceam, laudatos jam ab *Hoeschel.* & *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. & Rev. *Albertio* in Observat. Sacr. pag. 175. seqq. quibus inprimis add. Cel. *Lamb. Bos*, ad hunc ipsum *Thomae Mag.* locum, monente laudato *Albertio.* TRILL.

3 Οἱ ὕστερον.] Scribe cum Ed. Vasc. οἱ μὲν ὕ. OUDEND.

4 Ἐμπίμπλασθαι.] Cod. A. ἐμπιπλ. ἐμπιπλᾶσθαι *Phryn.* Ed. h. v. Lege *Synes.* pag. 91. A. *Laërt.* p. 205. *Lucian.* ἐγαστριζόμην αὐτὸς αὐτῆς in Ῥητ. Διδ. T. III. p. 26. ubi conf. Cl. V. V. not. *Hemst.* Add. *Menag.* ad *Laërt.*

ΓΕΓΟΝΑ ἔτη τοσαῦτα κάλλιον, [1] ἢ γέγονα ἐτῶν. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους [2] ἀπολογίᾳ· ἔτη δὲ γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. καὶ Ἡρόδοτος [3] ἐν τῇ τρίτῃ· ταῦτα εἰπεῖν αὐτὸν ἔτεα ὡς [4] δέκα γεγονότα.

[5] ΓΕΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΣ ῥητορικῆς ἢ ῥητόρων δοκιμώτερον ἂν εἴποις, ἢ μέτοχος. [6] Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· [7] γεγύμναστο δὲ ἱκανῶς τῆς Αττικιζούσης λέξεως.

καὶ

Laërt. p. 198. B. & in addend. p. 14. D. Posteriore sensu occurrit apud *Zonar.* XIII, 3. p. 53. B. ubi de *Zenone*; οἱ μὲν γὰρ γαστριζόμενον αὐτὸν φασὶ καὶ μεθύοντα &c. Hinc Schol. *Lucian.* Ep. Saturn. T. III. pag. 416. *Hemst.* γαστρίζεσθαι] λαμπρότερον (forte: λαμπρότ.) τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, γαστριμαργεῖν. STOEBER.

Ed. Vasc. ἐμπίπλασθαι. perinde. Ceterum praeter *Bosium* adi Cl. *Alberti* Obs. Sacr. pag. 175. OUDEND.

1 Ἢ γέγονα ἐτῶν.] Sic tamen locutus *AElian.* Var. III, 19. Καὶ Ἡρόδοτ.] Lib. III. p. 162. ubi ἔτεα ὡς δέκα κου γεγονότα. MSS. A. B. δέκα. Pro ἐν τῷ τρίτῳ Codd. A. B. ἐν τῇ τρίτῃ. STOEBER.

Γέγονα ἔτη & ἐτῶν usitata optimis quibusque, *Isocrat.* Panath. p. 233. B. Edit. *H. Steph.* *Lys.* p. 116. fin. Edit. Ald. *Herodot.* Lib. V. c. 51. *Xen.* II. H. A. p. 173. Memor. p. 418. vs. 11. *Luc.* T. II. 635. 638. 639. 640. 648. 724. ABRESCH.

2 Ἀπολογίᾳ.] Initio.

3 Ἐν τῷ τρίτῳ.] Lege ἐν τῇ τρίτῃ sc. Μούσῃ. Sic solet Noster semper. V. Indicem. In *Herodoto* legitur c. 3. OUDEND.

4 Δώδεκα.] Atqui in *Herodoto* est δέκα κου, *decem*. IDEM.

5 Γεγυμνασμένος.] *Philostr.* p. 688. θαλάττης ἤπω γεγυμνασμένος. Idem p. 696. πολέμων τε πολλῶν γεγυμνασμένος. & iterum pag. 708. σοφίας ἤδη γεγυμνασμένος.

6 Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις.] II, 12. p. 592. ubi ἱκαν. ἐγεγύμναστο τὴν γλῶτταν &c. Locus alter leg. l. c. p. 561. Ὅτι ἕνεκα] Videtur leg. Ὅτι εἰμὶ, vel ἦν, quod exemplum suadet. Ὅσον ἐς τοῦτο] sensus est: quantum ad hoc attinet, exercitatus est. WITTER.

In fin. pro ὅσον ἐς τοῦτο MSS. A. B. ὅτι ὅσον ἐς τ. STOEBER.

Desunt MS. Oxon. Lib. II. c. 12. de Polluce. OUDEND.

7 Γεγύμναστο] *Philostrati* locus de Polluce in V. S. II. p. 592. hunc in modum editur: ἐνθυμουμένῳ γὰρ αὐτῷ τὰ ὀνόματα, ἱκανῶς ἐγεγύμναστο τὴν γλῶτταν τῆς Ἀττικιζούσης λέξεως· suspicionem movet corruptae lectionis *Thomas*; nam facile adparet, τὴν γλῶτταν posse demi sine dispendio sententiae, & integra, quam *Magister* commendat, loquendi forma. Ceterum participia pro nominibus adjectivis adscito ca-

καὶ [1] πάλιν· ἄνδρα γεγυμνασμένον τῆ τοιᾶσδε ἰδέας, εἰδέναι δὲ χρὴ, [2] ὅτι ἕνεκα λαμβάνεται ἔξωθεν, ὡς εἶναι τὸ ἐντελὲς τῆς ἐννοίας, ὅσον ἐς τῦτο γεγυμνασμένον ἦν.

[3] ΓΕΙΤΩΝ εἰμὶ τῦ δεῖνος, καὶ γείτων εἰμὶ τῷ δεῖνι. [4] τῆ μὲν γενικῆς, πρὸς τὸ γείτων, τῆ δὲ δοτικῆς, πρὸς τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, ἅτε ἓν εἴτε νούμενον. μάρτυς ἀμφοτέρων

---

sa secundo vetusti praesertim poëtae frequentarunt: nihil in *Homero* crebrius, quam εἰδὼς, εὖ εἰδὼς τόξων, οἰωνῶν, πολέμων· ἐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο Il. P. 5. διδασκόμενος πολέμοιο Π, 811. de quibus μεθοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων λαμβανομέναις saepe notavit *Eustathius*. Ex *Hesiodo* Linum profert *Clem. Alex.* Str. I. p. 330. παντοίας σοφίας δεδαηκότα (ut διηγήσεως ὀδαηκότας apud Maneth. II, 296.) &, Οὔτι τι ναυτιλίης σεσοφισμένος· quod posterius extat in Ἔ. καὶ Ἡ. v. 649. Sic Ἀθηναίης χειρῶν δεδιδαγμένος ἀνὴρ, *artis Palladiae vir peritissimus*, *Arato* Phaen. vs. 529. in quo enodando mire Scholiastae veteres argutantur. Similium exemplorum magna, si res poscat, in promtu sit copia. Hunc loquendi morem parcius a scriptoribus Atticis usurpatum avide Sophistae recentiores adripuerunt, & in orationem prosam infercire non sunt veriti. Idcirco *Philostrato*, quem in primis tales phalerae delectant, familiare: de V. S. II. p. 607. v. 15. ὑποκριτὴς τῆ δράματος εὖ ξυνεὶς· Her. pag. 688. vs. 35. θαλάττης ὕπω γεγυμνασμένοι· pluribusque in locis: eam ob rem in V. A. T. II. cap. 36. ἄνδρα δεινὸν καὶ σφόδρα γεγυμνασμένον τῆ διαλέγεσθαι malim quam τῷ. Πολέμων εὖ εἰδὼς *Suid.* in Ἀπόλλιμος, & ex incerto scriptore in Μνηστῆρας. Dubito, an eamdem structuram secutus sit *Lucas* A. A. XXII, 3. ubi Paulus πεπαιδευμένος κατ᾽ ἀκρίβειαν τῆ πατρῴου νόμου· *doctus patriae legis*, (sic enim & Latini loquuntur) *ad exactam Pharisaeorum disciplinae normam*. Simili modo *Homil. Clem.* IV. §. 7. πάσης Ἑλληνικῆς παιδείας ἐξησκημένος· ubi non est auscultandum *Davisio* casum mutanti. HEMST.

Vulgo apud *Philostr.* ἱκανῶς ἐσγυμνασμένος τὴν γλῶτταν. Sed γεγύμνασο sine praefixo ἐ est Ἀττικώτερον; & passim sic MSS meliores. OUDEND.

1 Πάλιν.] Lib. II. c. 1. §. 11. de vita Herodis. IDEM.

2 Ὅτι ἕνεκα &c.] Ut constructionem suppleas, adsumendum est extrinsecus ἕνεκα. HEMST.

3 Γείτων.] Γείτονες dicuntur οἱ πλησίον μένοντες *Moschop.* ad *Homer.* Iliad. A. vs. 179. DRAK.

4 Τῆς μὲν γενικῆς.] Cod. A. τῆ μὲν γεν. ὄνης. Pro ἐν τοῖς ἐπ᾽ Codd. A. B. Rom. τῷ. STOEB.

1 Θύ-

τέρων Αἰσχύλος, λέγων ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ [1] Θήβαις·

— γείτονας πύλας ἔχων
Ὄγκας Ἀθάνας.

καὶ πάλιν [2] ἐν τῷ αὐτῷ δράματι,

— ἦτ' [3] ἀρχίπολις
Πύλαισι γείτων,

[4] ΤΟ ΓΕΛΑ'ΣΩ, καὶ ὅσα δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὄντα, πρὸ τοῦ α' σύμφωνον ἔχοντα, πλὴν τοῦ ρ', βραχὺ τὸ α' ἔχουσιν. ὅσα δὲ πρὸ τοῦ α' φωνῆεν, ἢ τὸ ρ', μακρὸν ἔχει τὸ α. οἷον, ἐῶ, ἐάσω, ἐᾶσαι· περῶ, περάσω, περᾶσαι.

[5] ΓΕΛΟΙ͂ΟΣ, ὁ καταγέλαστος· γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

---

1 Θήβαις] Verf. 492. & 557. OUDEND.

2 Ἐν τῷ αὐτῷ δράματι.] Delet δράμ. Cod. A. Vid. Eund. Perf. vf. 67. & Πηγαῖς Νείλου γειτονῶν Ἀισυπτίου v. 311. STOEBER.

3 Ἀρχίπολις.] Lex metrica jubet refcribi ἀρχίπτολις, ut bene in ipfo *AEfchylo*. Confer Vann. Crit. p. 336. OUDEND.

4 Γελάσω.] Cod. A. τὸ γελ. Mox ὄντα del. *Phav.* Poft ἔχοντα] Codd. A. B. *Phav.* ἔχουσι. Seq. τὸ α] Cod. B. αὐτό. Pro ἐᾶσαι *Phav.* ἐάσαι. *Liban.* ἐᾶσαι Tom. II. pag. 722. D. & *Ariftid.* non femel. STOEBER.

Ed. Vafc. τὸ γελ.

5 Γελοῖος &c.] *Ammonius. Ifocrat.* ad Demon. p. 55. aliter Schol. *Ariftoph.* Ran. act. I. fc. 1. vf. 6. Vid. ἄγροικος. DRAK.

Leg. ex *Etymol.* γέλοιος ὁ καταγελ. γελοῖος δὲ &c. vid. *Phryn.* *Num.* p. 38. & 80. conf. *Ammon.* h. v. Mox: δευτ. τῶν Ὀλυνθ.] Cod. A. ἐν δευτέρῳ Ὀλυνθιακῷ. STOEBER.

Plat. Euthyph. p. 38. *Longin.* 190. 286. Γελοῖον ποιεῖν *Jambl.* de V. P. 87. 137. *Ammon.* in Voce. HEMSTERH.

Cum Noftro faciunt Grammatici plurimi, & *Phrynich.* p. 96. Ed. P. Sed contrario modo differentiam notat *Ammonius:* ubi vide *Valkenaer. Moeris* hoc ait effe commune, γέλοιος Atticum. Vix puto, a Veteribus hanc differentiam obfervari. OUDEND.

Sic capiendum quoque *Ammon.* atque accentum ibi mutandum, docet, praeterquam citati ibi *Valken. Etymologicon* MS. Biblioth. Traject. ubi fic legimus: Γέλοιος (adde καὶ γελοῖος) διαφέρει· προπαροξυτόνως μὲν λέγεται ὁ (fic) γελωτοποιός, προπερισπ

ποιός· γελοῖον δὲ ἀφετέρως, μόνον τὸ γέλωτος ἄξιον. Δημοσθένης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [1] Ὀλυνθιακῶν· μίμους γελοίων, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων.

[2] ΓΕΝΕ'ΘΛΙΑ δόκιμον, [3] οὐ γενέσια. [4] καὶ γενεθλιακοὶ λόγοι, οὐ γενεσιακοί.

ΓΕΝ-

περιττωμένως δὲ ὁ γέλωτος ἄξιος. Quae idem habet cum *Thoma* de neutro γελοῖον, suadent itidem; totidem nempe etiam verbis *Etymol.* scriptum, nisi quod pro τῶν ἀκροατῶν ibi legatur τῶν ἀκρωμένων. ABRESCH.

Conf. *Gesner.* & *Suffrid.* ad *Athenagor.* Legat. pro Christ. p. 3. *AElian.* L. II. V. H. c. 8. γελοῖα, δέον γὰρ Ξενοκλέα μὲν ἡττᾶσθαι κ. τ. λ. sic enim haec verba emendanda censeo.

1 Ὀλυνθιακῶν.] Pag. 24. A.

2 Γενέθλια δόκιμον, οὐ γενέσια.] Immo utrumque potius δόκιμον, & promiscui apud probos Auctores usus esse, exemplis aliquot clarissimis & manifestissimis ex *Alciphrone*, *Dione Chrysostomo*, *Josepho* & aliunde, commode petitis, praeclare contra *Thomam* nostrum, item *Phrynich.* & *Ammonium*, ostendit Cl. *Jo. Conrad. Schwarzius*, in Comment. Crit. & Philol. Linguae Graec. Nov. Test. p. 275. quem & vid. in Notis, ad *Olear.* de stil. N. T. p. 282. seqq. inprimis autem *Jensium* in Ferc. Lit. 23. seqq. Rev. *Albertium*, in Observat. Sacr. p. 100. seqq. & *B. Wolfium* in Curis Crit. & Philol. in Nov. Test. ad Matth. XIV. p. 238. T. I. & quos ibi hanc in rem allegat Auctores plures. TRILLER.

Xenoph. Cyrop. p. 8. *Joseph.* p. 972. *Laërt.* p. 271. C. *Gloss.* p. 142. Natalis, γενέθλιος. & p. 333. Natalis, γενέθλιον. Vid. *Suid.* voc. ἀρτιδαεῖ. add. *Phryn.* *Nunn.* p. 18. *Ammon.* h. v. Utuntur & voce ἡμέρα simpliciter κατ' ἐξοχήν. *Hesych.* ἡμέρα, τὰ γενέθλια. pro quo *Herod.* lib. IX. pag. 631. A. *Steph.* ed. poster. ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο ὁ βασιλεύς. Lege *Liban.* I. p. 798. *Dion.* p. 523. A. Γενέθλιον etiam Martyrum anniversarius dies: *Sagittar.* de Mart. Nat. p. 7. WITTER.

Melius haec ab *Ammonio* declarantur. Vid. *Phryn.* pag. 18. HEMSTERH.

Confer omnino, praeter doctos Viros a *Valkenaerio* ad *Ammonium* citatos, etiam Cl. *Jensium* in Ferc. Litter. p. 23. OUD.

Apertius *Phrynichus*, omnium rectissime *Ammon.* ABRESCH.

Vid. Cel. *Alberti* ad Matth. c. XIV. 6. pag. 100.

3 Οὐ γενέσια.] Habet tamen *Alciphr.* p. 314. *Joseph.* p. 404. B. pro quo Id. γενέθλια p. 406. B. *Calep. Gloss.* p. 93. Natalis, γενέσις, (forte γενέσια) γενέθλια. Occurrit etiam γενέσια apud *Dionem* p. 385. B. bis p. 688. A. &c. *Xiphil.* pag. 230. D. WITTER.

Meursius Graec. Fer. lib. II. pag. 71.

Καὶ

¹ ΓΕΝΝᾼ ἀνὴρ παῖδα. καὶ ² γεννᾷ ὁ Πλάτων τὸν ἔρα-

4 Καὶ γενεθλιακοὶ λόγοι] Codd. A. B. γενεθλιακὸς λόγος. sic post ὁ γενεσιακός. STOEBER.

MS. Oxon. & Vasc. Ed. γενησιακός. OUDEND.

1 Γεννᾷ ἀνὴρ παῖδα.] Proprie dicitur vir γεννᾷν, qui *ex uxore procreat liberos*: attamen occurrit aliquando, licet raro, de *uxoribus*, *quae pariunt liberos*: *Lucian*, in Sacrific. p. 365. ubi Ηρα dicitur γεννῆσαι τὸν ὑπηνέμιον παῖδα sc. Vulcanum. Div. *Luc.* I. 13. Καὶ ἡ γυνή σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι; *uxor tua Elisabet pariet tibi filium*. BOS.

Sed & γεννᾷ γυνὴ παῖδα, & vicissim, τίκτει ἀνὴρ παῖδα, apud *Homerum*, *Hesiodum*, & alios invenitur passim, ut exemplis ostendit *Francisc. Vigerius*, de Idiotismis Graec. C. V. Sect. V. p. 176 item *Sebast. Pfochenius*, de Puritate Ling. Graec. N. T. §. 43. & *Homberg*. in Parerg. Sacr. init. apud *B. Wolf*. in Curis Crit. & Philol. ad Matth. I. p. 12. TRILLER.

Phav. hab. ὁ ἀνήρ. Mox ἀντὶ τοῦ γεννητ. λ.] *Phav*. ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι λέγ. unde forte in Nostro leg. καὶ γεννᾷν ὁ Πλ. τὸν ἔρ. ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι λ. *Diodor*. S. γεννᾶσθαι de viro Lib. IV. pag. 262. A. *Laërt*. pag. 197. A. Apud *Aristotelem* pluribus in locis Philosophi, qui coelum genitum esse ortumque habuisse statuebant, dicuntur οἱ γεννῶντες τὸν οὐρανόν. pariter Philosophi, qui omnia fluere vel in fluxu esse statuebant, dicuntur ῥέοντες seu fluentes, apud *Plat*. Theaet. p. 130. ed. *Laemar*. & *Plut*. adv. Stoicos pag. 1067. Stoicos dicit ἐκπυροῦν τὸν κόσμον, quia aliquando mundum conflagraturum esse perhibebant. *Kust*. apud *Cler*. Bibl. Choif. T. XXIV. p. 102. Γεννητὸς *Laërt*. p. 195. F. & 198. B. ἀπογεννᾷν Idem p. 196. E. 197. A. 198. B. *Gloss*. p. 107. Generat, γεννᾷ. p. 102. Gignit, γεννᾷ. WITTER.

Γεννᾷν de foemina *Lucian*. T. I. p. 365. *Graev. Palaeph*. c. 2. de Pasiph. μίγνυται αὐτῷ καὶ γεννᾷ παῖδα. STOEBER.

Heraclides de Polit. pag. 74. γυναῖκες ἀπὸ τούτων τῶν παίδων τινας ἐγέννησαν. *Apollodorus* lib. I. c. 3. p. 8. Κλειὼ ἐγέννησε παῖδα ὑάκινθον. Ad mentem *Thomae Heraclides* cap. 36. p. 458. Κέφαλον παῖδα ἔσχεν Ἄρκος καὶ ... γεννῆσαι γυναῖκα. *Isidorus* Pelus. lib. III. ep. 12. ὁ μὲν σπείρει, ἡ δὲ σπείρεται· ὁ μὲν γεννᾷ, ἡ δὲ τίκτει. Conf. *Vigerius* de Idiot. C. 5. Sect. I.

2 Γεννᾷ ὁ Πλ. τὸν ἔρ.] Venuste quis & ornate dicitur aliquid facere, quod fieri vel factum esse scribit, narrat, statuit, opinatur. Apta cuicumque linguae loquendi forma solutae ligataeque orationis auctoribus aeque placuit: rectene an secus adhibeatur, ab ingenio scribentis judicandique virtute pendet. Getae vocantur ἀθανατίζοντες vel ἀπαθανατίζοντες, quia

οὐρανὸν, ἀντὶ τοῦ γεννητὸν λέγει.

ΓΕΝ-

quia mentes esse credebant immortales, & beatam vitam post obitum acturas ad suum Zamolxin mittebant: ea de re docta notat *Kuster*. Diatr. Anti-Gronov. p. 52. hoc *Magistri* loco non praetermisso. Horum meminit etiam in eadem causa *Clem. Alex.* Str. IV. pag. 590. sed levi macula, quam ne postrema quidem editio detersit, foedatus: nam vs. 1. pro λέγεται utique legendum est γίγνεται, structura jam commode fluente; frustra fuit *Lowthius*, vir eruditus, quum αἱροῦνται mutatum iret in αἱροῦν, parum memor Graeci usus, qui postulabat αἱρούμενον. Eandem gentem dissimile vitium expulit ex *Phavorino* apud *Stob.* pag. 385. v. 4. jus suum obtinebunt, & in pristinas sedes redibunt, si pro οἱ τότε, quos *Gesnerus illius temporis homines* bona fide interpretatur, reponas οἱ Γέται, ne Zamolxidem suum propria gens non colat. Porro philosophorum opiniones breviter, ut solet, hac figura describit *Aristoteles*. Τῶν ἄλλως λεγόντων καὶ γεννώντων αὐτὸν (τὸν οὐρανὸν) de Coel. II. p. 35. v. 17. Ὅσοι ἕν τι τὸ πᾶν εἶναι λέγουσι, καὶ πάντα ἐξ ἑνὸς γεννῶσι· de Gen. & Corr. p. 1. v. 17. (quomodo, licet paulum diversa ratione Schol. *Apoll. Rh.* ad Arg. I, 996. Ὁ μῦθος ἀπὸ Νεμεαίου λέοντος αὐτοὺς (τοὺς Γηγενεῖς) γεννᾶται) Empedocles ὅταν συναγάγῃ εἰς ἓν τὴν ἅπασαν φύσιν· p. 3. v. 16. Democritus & Leucippus ποιήσαντες τὰ σχήματα, τὴν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων ποιοῦσιν p. 4. v. 19. Οἱ φυσιολόγοι καὶ τὴν ὅλην φύσιν γεννῶσι ἀρχὴν λαβόντες τὸ ὅμοιον εἶναι. Ἠθ. Ε. p. 185. v. 27. Ex quibus, ne plura congeram, satis patet, quam familiare magno Philosopho fuerit hoc loquendi genus. Sic ipsum *Aristotelem* ostendit *Clemens* μέχρι σελήνης κατάγειν τὴν πρόνοιαν. Str. V. p. 700, v. 12. In *Stob.* Ecl. Physſ. p. 43. v. 49. πάντες ὅσοι κατὰ συναθροισμὸν τῶν λεπτομερῶν σωμάτων κοσμοποιοῦσι· & p. 54. v. 27. Orphica carmina κοσμοποιοῦσι ἕκαστον τῶν ἀστέρων. Apud *Plutarch.* De Plac. Philos. III, 13. Heraclides Ponticus & Ecphantus Pythagoreus κινοῦσι τὴν γῆν. Pari modo *Lucret.* V, 120. *Qui ratione sua disturbant moenia mundi*; ad quem locum operae sit pretium adiisse *Tan. Fabri* Notul. pag. 503. & Platonicum illum craterem, *quem conficit miscetque Timaeus*, memorat *Arnob.* II. p. 79. *Homerum* vero perinde dicunt ipsum effecisse, quae versibus persequitur & enarrat. *Homerus casibus & passionibus humanis Deos imbuens . . . Venerem sauciat sagitta humana* &c. *Tertull.* ad Nat. I. c. 10. & Apol. c. 14. Apud *Athen.* IV. p. 179. C. σπονδοποιεῖται τοὺς δαιτυμόνας, *libantes inducit*; ut recte *Dalecampius*; & XI. pag. 490. A.

Πλειάς-

1. ΓΕΝΗΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ γενόμενος, 2 οὐδεὶς τῶν δοκίμων.

Πληιάδας οἰκείως ἐνεῦργδοτε (ἐνεῦρδοτε) τοῖς σφαιζέτω Νέτορος ὁ Πωητής ποτηρίω. Similem formam optime *Casaub.* explicuit IX. p. 387. F. & plane miratur ad *Theophr.* Char. c. VIII. ubi egregiam operam huic locutioni navavit, lapsos esse doctos homines: *nam quis*, inquit, *adeo in literis hospes & peregrinus, cui non sint hoc loquendi genere tritae aures?* Vere quidem: neque tamen eo magis Vir magnus satis ipse sibi cavit in *Athen.* XII. p. 545. A. ibi enim ἀφίνεσι . . . πρεσβεῖας non est mutandum in ἀφικέσθαι φησὶ, sed cum *Dalecampio* intelligendum, *missos esse narrat legatos.* Gravius commisit Vir itidem summus *Henr. Vales.* in Exc. ex Polyb. p. 57. mentemque sive *Timaei* sive *Polybii* minus perspectam habuit: nam ut ibi δαιτρεύειν *Homerus* dicitur, qui mensas apparate instructas saepe suis in carminibus celebrat, eaque re ciborum deliciis capi se prodit; (nam *Laudibus arguitur vini vinosus Homerus*) *Aristoteles* ὀψαρτύειν, quia frequentem artis coquinariae condimentorumque mentionem facit; sic pari modo Dionysius tyrannus κλινοποιεῖν, καὶ τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας ἐξεργάζεσθαι συνεχῶς, quod in tragoediis, quas confecerat, tapetes sternendis lectis, textorumque varios colores ac figuras ambitiose descripsisset: unde colligi poterat, eum hujus elegantiae valde fuisse studiosum. Ex his facile nunc liquebit, quo pacto *Polybii* locus verti debeat Latine; ac praeterea, lectionem Cod. L. B. apud *Suid.* in Δαιτρεύς, quam protulit *Jac. Gronovius* Emend. in *Suid.* p. 100. ἐξετάζόμενον pro ἐξεργαζόμενον esse repudiandam; sin autem contra quis existimet, non aliter, atque alteram exposui, intelligendam. Hujus formae ex *Senecae* Controversiis non dissimilia collegit *Joh. Schulting.* in Not. p. 99. Οἱ τὸν Ἴνωπον εἰς Δῆλον ἐκ τοῦ Νείλου περιμῦντες Strab. VI. pag. 417. A. HEMSTERH.

1 Γεννηθεὶς, ἀντὶ &c.] Loquuntur tamen frequentius ita scriptores Sacri Novi Test. & LXX. Senes, qui utique sunt ἐκ τῶν δοκίμων, item, plerique Graecorum Patrum, ut *Basilius M. Gregor.* Nazianz. *Jo. Chrysost.* & alii plures. TRILLER.

2 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων.] Videtur tamen *Epicharmus* dixisse γεννηθῆναι pro γενέσθαι· sic enim supplendum puto *Phrynichum*, non γεννᾶσθαι, p. 40. Ed. *Pauw.* Apud *Apollodori* Epitomatorem L. I. p. 5. Ed. Salm. ἐγεννήθη τέλειος, quod temere in ἐγένετο mutant Viri docti. Ceterum recte censet *Thomas*, γεννηθέντες vel potius γεννηθέντα in *Aristide* esse ἁμάρτημα τῶν γραφέων, nam in plerisque MSS. & vulgo p. 58. Ed. Angl. legitur recte γεγενημένοι. Ut in *Xenoph.* pag. 1. γεγε-

μων. ἐγεγόνει γὰρ, καὶ ἐγενόμην, ῥήτορες λέγουσιν. ¹ ἐγεννήθη δὲ, καὶ τοὺς καθεξῆς ἅπαντας χρόνους, παρ' οὐδενὶ τούτων εὑρήσεις. εἰ μὴ Ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῷ ² πρὸς βασιλέα εἶπε λόγῳ· ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα εἶναι τῶν γραφέων. λέγει δὲ οὕτω· πολλοῖς δὲ ἀνηκέστων συμφορῶν αἴτιοι ³ γεννηθέντες.

4 ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ, ἐπὶ καρπῶν τινὲς τιθέασιν, ⁵ ἀδοκίμως.

γεγενημένοι σοφοὶ &c. *Ael.* L. VII. An. C. 43. ἔκφρονες γεγενημένοι. Sic enim MSS. Gesn. & Aug. In uno Barocc. γεννηθέντες. OUDEND.

1 Ἐγεννήθη.] Codd. A. B. ἐγενήθην. Post: καὶ τοὺς καθ. ἅπ. χρ.] Cod. B. καὶ τοὺς καθ. τούτους χρόνους ἅπαντας. Mox pro εἰ μὴ] Cod. B. εἰ μὴ. Ἀρισ.] T. I. p. 58. Oxon. hodie legitur γεγενημένοι, pro quo in Barocc. 6. γεννηθέντες. Pro ἀνηκέστων, quam lectionem Cod. B. agnoscit, in Cod. A. legitur ἀνιάτων. STOBBER.

Vid. *Stephan.* ad *Athenag.* p. 193. Nost. in Διαπεπραγμένον. Distinguit *Ammonius* Γεγενῆσθαι & γεγονέναι. vid. eum quoque in Ἐγεν. HEMSTERH.

1 Male cum *Wolfio* unico ν. scribere, pro *factus est*: At si vero *gignendi* sensu ponantur, haec tempora requirunt duo ν a γεννάω. OUDEND.

2 Πρὸς βασιλέα.] Inscriptio vulgo est εἰς β. & sic alibi *Thomas*. IDEM.

Tom. I. p. 104, Crisis, quam hic exercet *Thom.* procedit; editur enim ibi γεγενημένοι, quod frequenter; ut Tom. II. p. 54. III. 120. 146. 147. 148. &c. nusquam, quod quidem meminerim, alterum adhibuit. At παραγεννηθεὶς est apud *Joseph.* Antiq. Lib. XIII. c. 13. §. 4. ABRESCH.

3 Γεννηθέντες.] Editum in *Aristide* T. I. p. 104. B. γεγενημένοι. HEMSTERH.

4 Γεννήματα, ἐπὶ καρπῶν τινὲς τιθέασιν.] Quemadmodum Euangel. *Luc.* XXII. 18. Γέννημα τῆς ἀμπέλου, *fructus vitis*. Sed apud puriores Gr. scriptores γέννημα *foetum* notat, vel humanum vel animantis. De *humano foetu*: *Conon* Narrat. 31. Πρόκνη παρατίθησιν αὐτῷ (Τηρεῖ) δεῖπνον τὰ αὐτοῦ γεννήματα. De *animantis foetu* Idem Narrat. 21. γέννημα δράκοντος. D. *Luc.* III. 7. γεννήματα ἐχιδνῶν. Schol. *Aristoph.* ad Nub. γέννημά φαμεν ἐπὶ τόκου καὶ θηρίου. BOS.

Ipse potius *Thomas* haec ἀδοκίμως & temerario ausu, pro solito scil. more, ita pronanciat: γεννήματα enim τῶν δένδρων, τῆς ἀμπέλου, τῆς γῆς, τῶν κήπων, & similia, elegantissime dici, dubio omni caret. Ita, quod huc vel maxime facit, *Diodorus* Sicul. Lib. V. 17. T. I. p. 343. Edit. Celeb. *Wesseling.* hoc sensu manifestissime scripsit: τῶν πρὸς τὴν τροφὴν γεννημάτων οἴνου

σπα-

κίμως. σὺ δὲ [1] καρπὺς λέγε.
[2] ΓΗ͂ΜΑΙ, ὐ γαμῆσαι. Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ λαάλυ.

σιν ἔχυσι. Plura similia exempla ex solo Polybio, qui frequentius γεννήματα, de fructibus agri, dixit, collegit Rev. *Raphelius*, in Notis Polybian. ad N. T. p. 206. cui add. *Lamb. Bos* ad hunc ipsum *Thomae* locum; inprimis autem Celeb. *Albertium*, in Obs. Sacr. p. 155. Item *Anton. Blackwalli* Auctores Class. Sacr. T. II. Part. I. cap. I. p. 394. & denique Rev. nostri *Georgii* Vindicias Novi T. ab Ebraismis, lib. III. c. 4. p. 305. seqq. & ejusdem Hierocrit. N. T. p. 115. ubi Viri illi clarissimi phrasin istam τοῦ γεννήματος τοῦ ἀμπέλυ, *Matth.* XXVI, 25. occurrentem ab Ebraismo a Vorstio ipsi quondam perperam affictо, strenue valideque satis vindicant. Conf. *Hoeschel.* ad *Phrynich.* pag. 124. & *Jo. Conr. Schwarzii* Comment. Ling. Graec. Nov. Test. pag. 278. & ad Olear. de Stil. N. T. pag. 254. TRILLER.

Phryn. p. 50. DRAKENB.

Vid. *Phryn.* h. v. & ibi Cl. *Sallier.* not. STOEBER.

Phryn. pag. 50. Γέννημα Διὸς ἱερὸν ἡ βασίλεια. *Themist.* p. 143. A. Τῶν ἐπιχωρίων γεννημάτων ἄνευ ἀναγκαίας ἀποσίτων. *Chion* Ep. 6. p. 27. HEMSTERH.

S. *Athanasius* Syntagm. Doctrin. p. 14. ἐὰν γὰρ ἔχῃς γεννήματα, ἢ ἀργύριον, καὶ ζητεῖ τις δανείσασθαι παρὰ σοῦ.

[5] Ἀδοκίμως.] Conf. *Phryn.* & Comm. pag. 124. Ed. P. OUDEND.

[1] Καρπὸς.] Late admodum patet hujus vocis significatio apud Graecos. Notissimi sunt versiculi *Anacreontis* Od. XXXVII. vs. 10. & illos, qui sequuntur, ita emendat *Cl. Salmasius* in epistola MS. ad *Is. Vossium.*

Βρομίυ τέφρηται νᾶμα
Καταφύλλον τε κλῶνα
Καθ' ἑλᾶν ὤδησε καρπόν.

[2] Γῆμαι &c.] Γῆμαι dicitur vir, γήμασθαι mulier, ut cum Nostro docet *Eustath.* *Euripides* autem καὶ τὸ γήμασθαι ἐπὶ ἀνδρὸς, de viro dixit, teste etiam *Biseto* ad Nub. *Aristoph.* pag. 125. BOS.

Ita semper *Lucas*: ita c. XIV, 20. vid. *Heupel.* ad *Marc.* X, 12. *Lysias* Orat. I. p. 5. & passiv. γήμασθαι *Alciphr.* lib. III. ep. I. DRAKENB.

Libanii loc. est T. I. p. 300. A. add. *Lys.* Orat. I. p. m. 4. Tayl. 4to. *Herodot.* lib. IX. p. 631. D καὶ Σκυθιάδες γημάμεναι τοῖς οἰκέταις *Polyaen.* lib. VII. p. 683. γῆμαι de foemina *Diod.* Sic. II. p. 101. A. Post: καὶ ἔγημα] Ita convenit cum Cod. A. qui haec subjungit. Cod. B. alio loco haec habet: ἔγημεν ὁ ἀνὴρ λέγε, ἐγήμ. &c. sic quoque Vascos. STOEBER.

Vid. *Ammon.* in Γῆμαι & Γήμασθαι. HEMSTERH.

Sostra-

λϛ· 1 ἔδει μὲν, ὦ βουλὴ, τεθνάναι με πρὶν ἢ γῆμαι. καὶ ἐγημέν 2 ὁ ἀνὴρ, 3 ἐγήματο δὲ ἡ γυνή.

4 ΓΗΡΑΝΑΙ, καὶ καταγηρᾶναι, ἀρχαιότερον. οἱ δ' ὕστερον, 5 γηράσαι, καὶ καταγηράσαι.

6 Τὰ παρὰ τὸ ΓΗΡΑΣ, καὶ κρέας, καὶ κέρας, 7 γινόμενα ὀνόματα, 8 διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα, τὰ μὲν παρὰ τὸ γῆρας

Sostratus apud Stobaeum Serm. LXII. p. 401. & Ariston apud Eundem Serm. LXV. p. 410.

1 Ἔδει μὲν &c.] Statim in initio p. 300. T. I. Male MS. Oxon. ἴδη με, sine seq. με. ἢ male abest in Phavorino haec describente. OUDEND.

2 Ὁ ἀνὴρ.] Addit Ed. Vasc. λέγει.

3 Ἐγήματο.] V. & Ammon. Hinc in Antiphane notatum est a Lexicographo contrarium: qui forsan eo sensu dixit, quo nubere de viro usurpant Latini. vid. Biblioth. Coislin. pag. 482. sed & γημεῖν de Atalanta adhibet Apollod. L. III. p. 207. Ed. Fabr. ἐσείματο pro ἐγήματο corrupte legitur in Polyaeni Strat. 8. §. 55. OUDEND.

4 Γηρᾶν.] Cod. A. & Phav. γηρᾶναι. Moeris γηρᾶναι. Conf. Nostr. in γελάω. Cod. B. γηράναι καὶ καταγηράναι. Est γηρᾶν apud Xenoph. Κυνηγ. IV. p. 72. Lucian. Rhet. Praec. ἢ τὸ τελευταῖον παραγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσαι. STOEBER.

Scribe Γηράναι. Γηρᾶν & γηράσκειν Ammon. in Γῆρας. HEMSTERH.

Rescripsi γηρᾶναι, jubentibus Moeride & Phavorino praeter Suidam. Vidit id jam Wolfius, ut ex libri ipsius margine patet, & monuit Wesselingius Observ. p. 133. OUDEND.

Leg. Γηρᾶναι . . . inter alios Plut. Cat. Maj. pag. 350. B. ABRESCH.

Anthol. lib. II. c. VI. ep. 4. Incertus apud Stobaeum in Excerpt. Grotii p. 119. Cel. Wesseling. Observ. lib. I. p. 133. Heraclides de Polit. p. 73.

5 Γηράσαι.] Hinc & συγγηράσκειν Isocrat. ad Demon. 48. DRAKENB.

6 Τὰ παρὰ τό.] Cod. B. τοῦ. Mox διὰ τοῦ ω] Add. A. B. μεγάλου. Post καὶ κρέας del. A. Κλίνεται] Codd. A. B. κλίνονται. Pro χρυσοκέρω Cod. A. & Rom. χρυσόκερω. Sic etiam καλάσηρως. χρυσόκερων Diod. IV. p. 221. C. Liban. T. I. p. 440. ῥινόκερω Accus. à ῥινόκερως Diod. III. p. 167. B. Ἀριστείδ. ἐν τῷ εἰς Ῥωμ.] Initio, ubi χρυσόκερω. Conf. Phav. voc. εὐγήρως Lascar. pag. 369. STOEBER.

7 Γινόμενα.] Usque ad κρέας desunt MS. Oxon. uti & seqq. ab Ἀριστείδης ad finem. OUDEND.

8 Διὰ τοῦ ω.] Addit μεγάλου Ed. Vasc.

1 Κύ-

ρας ἢ κέρας, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ' κλίνεται. οἷον, [1] εὔγηρως, εὐγήρω· καλόγηρως, καλογήρω. τὰ δὲ παρὰ τὸ κέρας, οἱ μὲν κοινοὶ διὰ τοῦ τος κλίνουσι· μονόκερως, μονοκέρωτος· αἰγόκερως, αἰγοκέρωτος· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ὃ' καὶ ταῦτα. χρυσόκερως, χρυσοκέρω. Ἀειστείδης ἐν τῷ [2] εἰς Ῥώμην· ποιητὴς μὲν οὖν ἤδη τις εἶπε σκώψας, εὔξαιτο κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ.

[3] ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΝ οὐ μόνον τὸ ἐνεργούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ [4] ἀνῆκόν τινι, καὶ ἁρμόζον· οἱονεὶ, τὸ πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, καὶ αὐτῷ συμβαῖνον. [5] Λιβάνιος ἐν τῇ, δικάζεται [6] Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἀλιρροθίου, μελέτῃ· θεῖος γὰρ οὗτος, καὶ τιμῶ τὰ γιγνόμενα. ἤγουν, ὅσον ἀνήκει καὶ ἐπιβάλλει τῷ θείῳ. καὶ ἡ γιγνομένη τινὶ εὐφημία, ἤγουν ἡ πρέπουσα καὶ ἐπιβάλλουσα.

[7] ΓΝΩΣΙΜΑΧΩ, τὸ διά τι προγεγονὸς ἑμαυτῷ μάχομαι,

[1] Εὐγήρως.] *Heraclides* de Polit. p. 75. καὶ εὐγήρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα τῶν γυναικῶν. Μακρόγηρων dixit *Lucilius* Anthol. lib. II. cap. VI. ep. I. p. 273.

[2] Εἰς Ῥώμην.] T. I. p. 197. Ed. Angl. OUDEND.

[3] Γιγνόμενον &c.] Γιγνόμενον posuit pro proventu *Lucian.* Somn. pag. 2. DRAKENB.

Pro Γιγν. . . . τὸ πρὸς αὐτὸν habet Cod. A. αὐτό. Post vocem συμβαῖνον Cod. A. addit Ἀριστείδης· καὶ τιμᾶν τοῖς γιγνομένοις τὴν πόλιν. καὶ Λιβαν. quae omnia Cod. B. non agnoscit. Λιβαν. ἐν τῇ] T. I. p. 557. ubi lectio variat. STOEBER.

[4] Ἀνῆκον.] MS. Oxon. ἀνεῖκον.

[5] Λιβάνιος.] Tom. I. pag. 557. B. seu in fine Declam. sed aliter legitur. *Thom.* suo in exemplari videtur reperisse —— καὶ αἰδοῦμαι τουτονὶ τὸν θεῖον· θεῖος γὰρ οὗτος, καὶ τιμῶ —— vel: καὶ αἰδοῦμαι τουτονί· θεῖος γὰρ, καὶ —— ABRESCH.

[6] Ποσειδῶν Ἄρει.] Non leguntur seqq. in actione Neptuni, sed Apologia Martis, ubi non procul a fine habemus: καὶ αἰδοῦμαι τουτονὶ τὸν θεῖον, καὶ τιμῶ τὰ γιγνόμενα. Tom. I. pag. 557. Ex memoria citavit *Thomas*, ut saepe. OUDEND.

[7] Γνωσιμαχῶ.] *Herodot.* VII. p. 483. A. VIII. p. 538. A. *Corinthus* p. 725. *Joseph.* p. 149. C. pag. 440. G. *Suid.* voc. ἀφορητεύουσα? *Isocr.* p. 198. *Suid.* iterum V. ἀπείρατον. *Herodot.* Lex. h. v. *Xiph.* p. 278. C. *Arrian.* Indic. p. 328. WITTER.

Euripid. Heracl. vs. 706. *Hesych.*

μαι, ὅπως τοῦτο [1] εἰργασάμην. λέγε οὖν γνωσιμαχῶ, καὶ μὴ ἐμαυτῷ καὶ νοῦν μάχομαι.

[2] ΓΟΓΓΥΛΗ, οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ λαχάνου· ὅπερ γογγυλὶς, οὐ γογγύλη γράφεται.

ΓΟΡΓΩ, Γοργοῦς, Ἀττικοὶ, ὡς Σαπφὼ, Σαπφοῦς· [3] Γοργὼν δὲ, Γοργόνος, ἁπλῶς Ἕλληνες. Εὐριπίδης ἐν [4] Ὀρέστῃ· [5] τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ εἰκόνος· ἀλλ' ἢ τοιοῦτό τι ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες. Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ τρισαριστέως· ὥσπερ τινὰ Γοργὼ, τὴν ἐμὴν ὁρῶντες ἀσπίδα.

Τὸ

Hesych. in V. & Ἐγνωσιμάχησεν. Philo Jud. p. 431. E. vel N. Ed. p. 526. v. 45. ubi vide Doctiss. Mangeum. Compositum ἀπογνωσιμαχεῖν Lexicis accedat ex Thessali Orat. p. 1292. v. 50. HEMST.

Corinth. p. 111. γνωσιμαχεῖν ἐστὶ, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε ἐναντίων ἰσχύν.

1 Εἰργάσμην.] Immo vero εἰργασάμην, ut in utroque Leid. MS. & Phavorino. De vi verbi γνωσιμαχῶ vide ad Suidam. OUDEND.

2 Γογγύλη.] Conf. Phryn. App. & Ecl. h. v. Γογγυλὶς Polyaen. pag. 358. Gloss. p. 181. Rapa, γογγύλη. ita p. 255. & 256. p. 240. Rapa, γογγυλίς. Onom. Calep. pag. 126. Rapa, γογγύλη, Rapulum, Culus, γογγυλίς. Geopon. p. m. 324. Μὴν Αὐγούστῳ σπείρεται ἔνλυβον, καὶ στοτλομόλοχον, καὶ γογγύλην κεφαλωτὸν, καὶ γογγύλιν πρώϊμον, καὶ γογγυλοσπάραγον, καὶ κράμβιν λευκόν. Ibid. τὸ γογγύλιν & mox p. ead. μεταφυτεύεται γογγύλα. STOEB.

Sic & Phrynich. p. 38. ut pateat, errare istos, qui γογγύλην μεμιγμένην in Aristophanis Pac. vs. 28. exponunt rapam subactam, pro quavis massa rotunda. Vid. H. Steph. Lexic. OUDEND.

3 Γοργὰν δὲ.] Attamen eam loquendi rationem pluribus in locis sequuntur Euripides & Aeschylus. SALLIER.

4 Ὀρέστῃ.] Vs. 1521. Sed idem versu praecedente & in Jone vs. 989. dixit Γοργόνα. Futilis ergo haec observatio. Statim MSS. Leidd. dant Τὸ Γ δ' οὐ. Luciani Dialogus vulgo inscribitur εἰκόνες. Libanii verba leguntur T. I. p. 732. OUDEND.

5 Τὸ Γοργ. δ' οὐ.] Cod. A. τὸ Γ. δ' οὐ. Mox Λουκ. ἐν τῷ περὶ Εἰκόνος.] Cod. A. Εἰκόνων. legitur loc. T. II. pag. 1. Graev. ubi pro τοιοῦτό τι leg. τοιοῦτόν τι. Post Λιβαν.] Lib. I. p. 732. C. STOEBER.

1 Τὸ

1 ΤΟ ΓΟΥ͂Ν, καὶ ἀντὶ τῦ κᾂν, καὶ 2 ἀντὶ τῦ γδ. ὡς Ἀριςοφάνης ἐν 3 Πλύτῳ· Κρατῦσι γῦν κᾂν τοῖς πολεμίοις ἑκάςοτε. καὶ ἀργὸν δὲ τῦτο χάριν κόσμυ τιθέασιν εἰ ποιηταί. Σοφοκλῆς ἐν 4 Ἠλέκτρᾳ· τὰ γῦν ςαθ. ὡσαύτως καὶ τὸ γὲ ὐ μόνον ἀργὸν εὑρίσκεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῦ γδ. Ἀριςοφάνης ἐν 5 Πλύτῳ· ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρείδιον δῦλος γεγένημαι. Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· τοῖς μένγε καλλος ὐκ ἔπεςι. καὶ Ἀριςείδης ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς 6 πρώτῳ· βαδίζυσί γε εἰς Δελφὺς, καὶ πυνθάνονται περὶ τῶν πολιτειῶν.

7 ΓΡΑΥ͂Σ, οὐχ αἱ γρᾶες, ὐδὲ αἱ γραῖαι· ποιητικὸν γδ.

ΓΡΑΦΕΥ͂Σ 8 κάλλιον, ἢ ζωγράφος. Εὐριπίδης ἐν Ἑκα-

---

1 Τὸ γῦν καὶ ἀντὶ τῦ κᾂν.] Leid pr. cum Phavor. Τὸ γῦν καὶ ἀντὶ τῦ ὖν, καὶ ἀντὶ τῦ κᾂν &c. OUD. Codd. A. B. Rom. pro κᾂν habent ὖν. sic quoque *Phav.* qui auctior h. in re. Ἀριςοφ.] Plut. vs. 147. alter l. c. v. 184. Καὶ ἀργὸν δὲ] Desunt ista in Cod. A. Sic autem Cod. B. καὶ ἀργὸν δὲ, χάριν κόσμυ τῦτο τιθ. &c. Σοφοκλ.] Cod. A. καὶ Σοφοκλ. Post: Ἀριςειδ.] p. 107. B. l. 10. STOEBER.

2 Ἀντὶ τῦ γδ.] *Devar.* de Particul. p. 93. DRAKENB.

3 Πλύτῳ.] Verf. 184. πολέμιοις, non πολεμίοις. OUDEND.

4 Ἠλέκτρᾳ.] Verf. 1505.

5 Πλύτῳ.] Verf. 147. ubi σμικρὸν, non μικρόν. OUDEND.

6 Πρώτῳ.] Tom. II. p. 11. Ed. Angl. Pro πυνθάνονται, in Leid. pr. νομίζυσίγε. IDEM.

7 Γραῦς.] Γραῦς & γραῖαι promiscue usurpant poëtae, & solutae orationis scriptores. SALLIER.

Codd. A. B. αἱ Γραῦς. Mox αἱ γρᾶες] Cod. B. αἱ γραΐς. Post ὐδὲ αἱ] Scr. ὐδ' αἱ. Pro γραῖαι Cod. B. γρῆ. Post verba ποιητικὸν γδ Cod. A. add. γραίδια δὲ. STOEB.

Malunt fere Attici, dum plurali numero utuntur, diminutivum adhibere. *Athenagoras* Leg. pro Christ. pag. 34. εὕροιτε ἂν ἰδιώτας καὶ χειροτέχνας καὶ γραΐδια.

8 Κάλλιον, ἢ ζωγράφος.] Ita tamen *Aristaenetus* lib. I. Ep. I. p. 6. ubi & γράφω pro pingo ponitur. Vid. *Harpocr.* Lex. voc. γραφεύς. ζωγραφία apud *Philostr.* Imag. prooem. DRAKENB.

Praeter *Plat.* de LL. Lib. XII. 956. B. *Aelian.* *Aristid.* *Lucian.* usi quoque h. v. sunt *Theocr.* Idyll. XV. vs. 81. *Synes.* p. 296. *Liban.* pag. 302. *Philostr.* Εἰκον. p. 763. & 764. γραφέας *Lucian.* ἐν Εἰκόσ. T. II. p. 465. *Hemst.* STOEBER.

Prius amavit etiam *Demosthenes*

ἐκάϛη· ὡς γραφεὺς τ' ἀποςαθείς.

1 ΓΡΑΦΟΜΑΙ σε τοῦ δεῖνος, ἐ γράφω. 2 εἰ καὶ Συνέσιος 3 ἐνεργητικῶς τε ἅμα καὶ ὕτως ἁπλῶς προήγαγεν ἐν τῇ 4 ἐπιςολῇ τῇ, σὺ γὰρ δὴ ὁ φιλόσοφος εἶ ὁ φιλάνθρωπος, λέγων. ἐφ' ᾧ Γεννάδιον 5 ἔγραψεν. ὁ Λυκιανὸς 6 ἅπαξ, ἐν τῷ δὶς κατηγορεμένῳ· γράψαι μὲν αὐτὴν μοιχείας ἐδοκίμαζον.

7 ΓΡΑΨΑΙ, καὶ λέγειν, Ὅμηρος λέγει· 8 γράμμα ἐςὶ ὁ λόγος, ὐχί.

ΓΡΥ-

---

nes, teste *Harpocratione*. Sed ζωγράφος etiam *Plato* in *Gorg.* p. 310. & optimi quique usi sunt. Euripidis verba legas vs. 807. OUDEND.

Quo tamen centies utuntur *Plato*, *Xenoph.* aliique. ABRESCH. *Philemon* apud *Stobaeum* Serm. LXIII. p. 405.

1 Γράφομαί σε τοῦ δεῖνος.] *Accuso te aliquo crimine*, dicendum: non γράφω. Sic γράφεσθαι παρδοσίας *App.* Alex. Bell. Syr. pag. 128. Verbum γράφω pro diversa structura diversam etiam significationem obtinet. Nam si dicas: γράφω σοι, est, *scribo tibi*, *literas ad te mitto*; γράφω σε, est, *pingo te*, *effigiem tuam facio*. Si vero dicas: γράφομαί σε, *accuso te*; sed tum plerumque additur genitivus criminis. Haec fere *Suidas*. *Phavorinus*: γραφὴ, ἡ κατηγορία, ὅθεν καὶ γράφομαι παθητικῶς, τὸ κατηγορῶ. BOS.

2 Εἰ καὶ Συνεσ. ἐνεργ.] Codd. A. B. ἐνεργ. τε. Rom. ἐνεργ. τε ἔγραψε. Locus *Synes.* p. 221. C. Vid. infr. voc. ἐφ' ᾧ. Add. *Synes.* pag. 86. D. 87. A. conf. *Liban.* I. p. 302. A. 648. A. Schol. *Luc.* T. II. pag. 42. *Graev.* καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφάς φησιν, εἴτε (l. εἴτε) τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ εἴτι τοιῦτον ἄλλο. Inde etiam ζωγράφος, pictor apud *Plat.* LL. p. 956. B. *Gloss.* p. 67. *depingit*, ἀποτυποῖ, ἀπογράφεται. Conf. *Corinth.* pag. 675. *Steph.* pag. 64. vid. *Suid.* voc. ἀπάγειν. fin. Καὶ Λυκ.] T. II. p. 234. *Graev.* ubi γράψασθαι, ut & in Rom. STOEBER.

3 Ἐνεργητικῶς.] Addunt MSS. Leidd. & Ed. Vasc. τε.

4 Ἐπιςολῇ.] Ep. 73. pag. 221.

5 Ἔγραψεν.] Ἔγραψε Ed. Vasc.

6 Ἅπαξ.] Deest MS. Oxon. Est T. II. p. 234. F. Ed. A. (337. C. Ed. Salm.) At vulgo hic quoque nunc legitur γράψασθαι, ut debet. OUDEND.

7 Γράψαι.] Cod. A. γράφειν. *Hom.* γράψας Iliad. Ζ. v. 169. γρά-

ΓΡΥΛΙΖΕΙΝ Ἀττικοὶ, [1] δι' ἑνὸς λ'.
ΓΥΝΑΙΚΩ΄Σ ἀδελφὸς, [2] οὐ γυναικάδελφος. κοινὸν γάρ.

ΑΡΧΗ

γράψειν Il. Ρ. v. 599. λέγειν saepe. λόγος Iliad. O. v. 393. Od. A. v. 56. Hymn. III, 317. Hymn. I. 8. 143. In fine hujus literae in Codd. A. B. ea quae supra in γαμεῖ edit, habent, leguntur: γυναῖκα ὃ μόνον ἄγει], ἀλλὰ καὶ γαμεῖ. Stoeber.

8 Γράμμα δὲ, καὶ λόγον, οὐχί.] Eadem reperias apud *Eustath.* Comm. p. 633. Sallier.

Sic censebat quoque *Eustathius* Il. Z. 169. verum ad Il. O. vs. 393. sententiam mutare debuit, de voce ultima: ibi enim λόγοις occurrit. Adde *Seberi* Indicem. καὶ abest MS. Oxon. Oudend.

1 Δι' ἑνὸς λ'.] Ita quoque *Phrynichus*, cui ne assentiamur facit *Aristophanis* & *Aristotelis* auctoritas, apud quos ea vox cum duplici λλ scripta reperitur. Sallier.

Sic & *Phryn.* p. 36. Sed aliter ubique MSS. & Edd. In Leid. sec. Ἀττικῶς. Oudend.

2 Οὐ γυναικάδελφος.] Ea vox reperitur apud *Euripidis* Schol. Hec. vs. 824. ἄκυε δὲ νῦν, inquit, ὁρᾷς τόνδε τ θανόντα, ἤγουν τ Πολύδωρον, τοῦτον δρᾶν καλῶς, ἤτοι διεργετῶν ὄντα γυναικάδελφον σέθεν. Sallier.

Vid. Carol. Du Cang. Gl. M. & I. Gr. in V. Hemsterh.

 1 Λέγειν

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

[1] ΔΑ'ΚΡΥΣΙ λέγε, μὴ δακρύοις· ποιητικὸν γδ. Λιβάνι⊙ ἐν μελέτῃ τῇ, φιλαργύρε παῖς ἀριστεύσας· τοῖς τ̄ δανειζομένων δάκρυσι μηδὲν ἐνδιδόναι.

[2] ΔΑ'ΜΑΛΗ, ὁ ἄῤῥην μόσχ⊙· δάμαλις ᾖ, ἡ θήλεια· ὁ μόσχ⊙ ᾖ, κοινὸν, ἐπ' ἀμφοτέρων.

ΔΑ'-

1 Δάκρυσι λέγε, μὴ δακρύοις. ποιητικὸν γδ] Dativus ille non ita est poëtarum peculiaris, ut solutae orationis scriptores eum sibi vitandum esse existimarint; legitur enim apud *Lycurgum* adv. Leocr. p. 124. τίνας ᾖ δυνατὸν, inquit, εἶναι δοκεῖ τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι, καὶ τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τ̄ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθ; τοὺς δικαστάς. Neque aliter *Theophr.* de Odor. pag. 442. ἐπεὶ δὲ τῶν ὀσμῶν αἱ μὲν ἐν φυτοῖς, καὶ τοῖς τούτων μορίοις, οἷον κλῶσι, φύλλοις, φλοιοῖς, καρποῖς, δακρύοις. SALLIER.

Cod. A. rectius, uti videtur, παθητικὸν γάρ. Exemplis a Clar. *Sallier.* adductis addi quam plurima possunt: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 17. *Laërt.* p. 20. *Joseph.* p. 757. C. & alibi saepius. *AElian.* Var. VII, 8. XIV, 19. *Synes.* περὶ προνοίας p. m. 64. &c. Locus *Liban.* a Nostro cit. est T. I. p. 805. A. STOEBER.

At vero *Moeris* δακρύοις Ἀττικῶς. δάκρυσιν Ἑλληνικῶς. Uterque errat. Vid. *Steph.* Thes. OUDEND.

Sic tamen *Xen.* I. Κ. Π. pag. 12. vs. 33. Edit. *H. Steph.* *Libanii* locus legitur T. I. p. 805. diversus abit *Moeris*. *Euripides* utroque modo, δάκρυσι Iph. Aul. v. 1242. δακρύοις v. 1434. ABRESCH.

Ita & Poëtae aliquando. *Orpheus* de Lapid. pag. 206. καὶ πίτυς δάκρυσι λιθούμενοι ὀψιανοῖο. corrigo, λίθε μὲν⊙ ὑψικόμοιο.

2 Δάμαλις.] Ponitur pro bucula, quae peperit. *Anthol.* Lib. I. c. 24. Epigr. I. meminit etiam *Lampridius* Alex. Sever. c. 22. DRAKENB.

Cod. A. Δαμάλη ὁ ἄῤῥην μόσχ⊙· δάμαλις ἡ θήλεια. Cod. B. Δαμάλη ὁ ἄῤῥ. μοσχ. δάμαλις ᾖ &c. ut in Ed. Sic quoque *Ammon* si pro δαμάλης legeris δαμάλη, cui quidem emendationi Codd. Nostri quam maxime favent. Δαμάλη doricum esse, tradit *Corinth.* p. 685. δαμάλη autem sic ut δάμαλις foem. genere apud *Pindar.* legitur. STOEBER.

Cl. *Wolfius* putabat, hic ex *Ammonio* supplendum Δαμάλης ὁ ἄῤῥην

[1] ΔΑΠΑΝΟΣ, ἡ δαπάνη, [2] καὶ ὁ δαπανηρός. Θουκυδίδης ἐν τῇ [3] πέμπτῃ· δάπανος τὴν φύσιν.

ΔΑΣΥ, Ἀττικοί· [4] τὸ δὲ δάσος, κοινοί.

[5] ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ κάλλιον, [6] ἢ δεθείς· καὶ δέων, ἢ δεσμῶν.

ἄῤῥην μόσχος, atque ita *Phavorinum* pro Δαμάγη emendabat *Gesnerus* de Quadru p. L. I. H. p. 115. Verum cum Δαμάλης hodie non reperiatur, sed passim δαμάλη, aeque ac δάμαλις, suspicetur quis, ab *Ammonio* quoque δαμάλη, unde facile est vitium in δαμάγη, relictum esse. Immo diserte in utroque Leid. scribitur Δαμάλη, ὁ ἄῤῥην μόσχος. δάμαλις δὲ, ἡ θηλεία. Saltem haec medicina foret longe mitior, quam quae fit a Doct. *Valkenario*. Attamen tam δαμάλη, quam δάμαλις de Juvenca femina ubivis reperias. Adi ibid. *Gesn.* & Schol. *Theocr.* I, 75. Eleganter *Epicrates* apud *AElian.* L. XII. c. 10. & *Apostol.* Prov. C. X. §. 77. ὡς δάμαλις ὡς παρθένος. Apud Nostrum posset legi δαμάλη καὶ δάμαλις μὲν &c. Nam simpliciter δάμαλις μὲν praebet Oxon. OUD.

3 Μόσχος.] Vid. Schol. *Euripid.* ad Hec. vs. 204. DRAK.

1 Δάπανος, ἡ δαπάνη &c.] *Lucian.* Somn. p. 2. *Aristoph.* Nub. I. 1. 13. IDEM.

Synes. pag. 199. D. δαπανᾶν *Thucyd.* Lib. IV. pag. 253. D. Θουκυδ. ἐν ε.] pag. 404. C. WITTER.

Priori sensu nusquam hodie quoque invenitur δάπανος. Haec ergo vox addenda praec. δαμάλης, vel transvertendae voces h. m. ἡ δαπάνη, καὶ δάπανος, ὁ δαπανηρός. *Thucyd.* locus est Lib. V. §. 103. OUDEND.

2 Καὶ ὁ δαπανηρός.] Ita *Plutarchus* T. II. p. 624. ἡμῖν δὲ μᾶλλον, inquit, ἡ τῆς πικρότητος ἔδοξε δύναμις αναξηραντικὴ καὶ δάπανος τῶν ὑγρῶν εἶναι. SALLIER.

3 Πέμπτῃ.] §. 103.

4 Τὸ δὲ δάσος, κοινόν.] Vox est minus obvia, quae legitur 2 Reg. XVIII. 9. εἰσῆλθεν ἡ ἡμίονος ὑπὸ τὸ δάσος τῆς δρυός. Occurrit etiam apud *AElianum* L. XIII. c. 1. ubi de Atalanta loquens ait: εἶτα ἀπέκρυπτεν αὐτὴν λαθοῦσαν ἢ δρυμὼν, ἢ λόχμη, ἤ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δάσος. Utrique adjungendus *Epiph.* T. I. pag. 81. cujus haec verba: Προϊὼν δὲ καθεξῆς τὴν τούτου συνεζευγμένην αἵρεσιν, ὥσπερ χορτομανήσασαν ὕλην, ἢ δάσος ἀκανθῶν πανταχόθεν συνημμένον. Quae cum ita sint, illud nomen a Lexicographis omitti non debuit. SALLIER.

Cod. A. κοινοί. STOEBER.

Et uterque Leid. ut passim. OUDEND.

5 Δεδεμένος κάλλιον ἢ δεθείς.] Eleganter itaque dixit Euangel. *Luc.* XIX. 30. πῶλον δεδεμένον. BOS.

6 Ἢ δεθείς.] Utrumque δεμένος

μῶν. [1] Δημοσθένης· δέων, ἀπάγων, βοῶν.

ΔΕΔΗΣΟΜΑΙ, οὐ δεθήσομαι. [2] ἀπορήσειε δ᾽ ἄν τις, πῶς ἀπὸ τοῦ δέδεμαι, δέδεσαι, τὸ δεδήσομαι γινόμενον, οὐ δεδέσομαι γράφεται. φαμὲν οὖν, ὅτι τοῦ δέω δύο τὸ δεσμῶ, οἱ μέλλοντες διὰ τοῦ η ἐκφέρονται· δήσω γὰρ καὶ δήσομαι· διὰ τοῦτο καὶ δεδήσομαι. [3] οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι διὰ τοῦ ε δέδεκα, δέδεμαι, ἐδέθην, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, πλὴν τοῦ ἐνεργητικοῦ [4] ἀορίστου τοῦ ἔδησα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. τοῦτο δὲ γίνεται [5] διὰ τὴν πρώτην συζυγίαν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. [6] ἔχειν οὖν τὸ η, ἢ τὸ ε, ποτὲ δὲ καὶ ἀμφότερα. [7] Ἀριστείδης ἐν Διονύσῳ· οὐδὲν ἄρα [8] οὕτω βέβαιον δεδήσεται. [9] καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἂν ἐκεῖνοι σωφρονῶσι, [10] δεδήσεται.

ΔΕ-

δεμένος & δεθεὶς ab Atticis scriptoribus usurpatur: prioris exemplum reperias apud *Andocidem* Orat. I. p. 294. sic enim ille; τοὺς δὲ δεδεμένους, καὶ μέλλοντας ἀπολεῖσθαι ἐλύσατε. Alterius vero suppeditat *Lysias* Orat. IX. p. 128. ἡ ποδοκάκκη αὕτη ἐστίν, ὦ Θεόμνηστε, ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. εἰ οὖν ὁ δεθεὶς ἐξελθὼν, ἐν ταῖς εὐθύναις κατηγοροίη ὅτι οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκκῃ ἐδέδετο, ἀλλ᾽ ἐν τῷ ξύλῳ, οὐκ ἂν ἠλίθιον αὐτὸν νομίζοιεν. SALLIER.

1 Δημοσθένης] Καὶ Ἀνδρ. 119. WOLF.

2 Ἀπορήσειε.] Cod. A. ἀπορρ. STOEBER.

3 Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι τοῦ ε.] Sic vitiose Ed. *Blank.* Cum sensus postulet διὰ τοῦ ε. & sic MSS. *Phavor.* & Ed. R. Vasc. OUDEND.

Codd. A. B. Rom. διὰ τοῦ ε.

4 Ἀορίστου τοῦ ἔδησα.] Cod. A. delet τοῦ.

5 Διὰ τὸ τήν.] Delet τὸ Cod. B.

6 Ἔχειν τὸ η.] MS. Leid. pr. & Oxon. ἔχειν ἢ τὸ η. Non male. OUDEND.

Codd. A. B. ἔχειν ἢ τὸ η.

7 Ἀριστείδ. ἐν Διον.] P. 72. B. med. ubi οὕτως βεβαίως δεδέσεται. WITTER.

8 Οὕτω βέβαιον δεδήσεται.] Atqui vulgo T. I. p. 29. Ed. Angl. nunc tacite edunt οὕτως βεβαίως (ut hic in Leid. pr.) δεδέσεται. Sed δεδήσεται agnoscunt scriptores optimi. Vid. *Steph.* item *Hesych.* & *Suid.* placet etiam magis lectio altera, ut sit Adjectivum adverbialiter positum. OUDEND.

9 Καὶ Συνέσιος &c.] Cod. B. hoc exempl. non habet. Locus est pag. 178. D. ubi tamen δεθητ. ita & p. 185. δεθησόμενος *Joseph.* pag. 677. A. δεθήσομαι *Xenoph.* Cyrop. IV. pag. 81. STOEBER.

10 Δεδήσεται] Verum vulgo hic Ep. 32. inf. δεθήσεται: quod ut minus Atticum inprobat Noster,

[1] ΑΔΔΙΤΤΟΜΑΙ τ δεῖνα, ἤγουν ἐκφοβῶ, ὃ παρὰ ποιηταῖς [2] καὶ λογογράφοις· ἀντὶ ἢ τοῦ ἐκφοβοῦμαι, παρὰ ποιηταῖς μόνοις. [4] Ὅμηρος ἐν β' Ἰλιάδος·

——— [5] οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι.

ΔΕΔΡΑΣΜΕΝΟΝ, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδρακα δέδρασμαι. Θουκυδίδης [6] ἐν τῇ τρίτῃ· τ τῶ δεδρασμένων ὑπόμνησιν ποιησόμεθα.

[7] ΔΕΙΓΜΑ, ἡ δεῖξις, [8] ἀπόδειξις ἤ. [9] καὶ δῆγμα διὰ τοῦ η, ἡ δῆξις.

ΔΕΙ-

ster, nec non *Moeris* Atticista. Sed per ϑ rursus *Synes.* Ep. 44. p. 185. OUDEND.

1 Δεδίττομαι.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 741. DRAKENB.

Reddendum hoc verbum *Antipatro* in Epigr. inter Jensiana CXXXVII. p. 349.

——— φεύγειν Κρῆσσαι

Κέμμαδες ἐκ τοκάδων τέκνα διδασκόμεναι

corrig. δεδιττόμεναι.

2 Καὶ λογογράφοις . . . παρὰ ποιηταῖς.] Haec omnia desunt a Cod. A.

3 Καὶ λογογράφοις.] Καὶ παρ' λ. Leid. pr. dein rescribe μόνοις ex MSS. Leid. pr. Oxon. Edd. Rom. Vasc. OUDEND.

Cod. A. μόνοις.

4 Ὅμηρος ἐν β' Ἰλ.] Vs. 190. ubi οὐ σ' ἔοικε· uti etiam in A. & B. legitur. Conf. *Graev.* ad Soloec. §. 20. pag. 72. STOEBERUS.

5 Οὔ σε.] Leid. pr. Oxon. Edd. R. V. οὐ σ' Male. OUDEND.

6 Ἐν τῇ τρίτῃ.] In Edd. Rom. Vasc. habetur ἐν τῇ αὐτῇ proxime post Καὶ διασώζομαι, pro ἐν τῇ αὐτῇ; ut MSS. exhibent & ὁ αὐτὸς φησιν. Sed ita hoc mutandum fuit ab ordinem mutatum. Est autem Lib. III. §. 54. IDEM.

Lib. III. p. 209. D.

7 Δεῖγμα, ἡ δεῖξις.] *Lucian.* Prometh. p. 14. *Cuperus* Observ. Lib. III. c. 20. *Harpocr.* h. v. DRAKENB.

Minime audiendus *Thomas*, ut ostendunt haec *Machonis* Excerpt. p. 849.

Κακός τις, ὡς ἔοικε, κιθαρῳδὸς σφόδρα

Τὴν οἰκίαν μέλλων ἂν οἰκοδομεῖν, φίλον

Αὐτοῦ λίθους ᾔτησεν. ἀποδώσω ἐγώ.

Αὐτῶν πολὺ πλείους· φησὶν, ἐκ τ δείξεως.

SALLIER.

Aristid. Smyrn. δεῖγμα ἤ ἐν ἐξαρκέσει T. I. p. 230. Oxon. add. *Isocr.* p. 762. *Liban.* T. I. p. 807. Conf. *Steph.* pag. 158. STOEBER.

8 Ἀπόδειξις.] *Thuc.* Lib. I. p. 64.

1 ΔΕΙ'ΛΗΣ ἑώας, ἢ δείλης μεσημβρίας, ἢ δείλης ὀψίας, Ἀττικοί· 2 τὸ δὲ, ἀντὶ τῦ δείλης ὀψίας, 3 δείλης μόνον λέγειν, ἁπλῶς Ἑλληνικόν.

ΔΕ-

p. 64. B. ἀπόδειξις *Herod.* Lib. I. init. WITTER.

9 Καὶ δῆγμα.] Ea vox, ut & δηγμὸς sunt voces Atticae, minime vero δῆξις. Ad δῆγμα quod attinet, Atticam nemo dubitaverit, cum usurpetur ab *AEschylo* Agam. vs. 800.

——— δῆγμα δὲ λύπης
Οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται.

Usurpat etiam *Theophr.* Hist. Plant. Lib. IX. c. 5. ἐν ταύταις δ' ὄφεις εἶναι πολλὰς δῆγμα θανάσιμον ἔχοντας· οὓς φραξάμενοι χεῖρας καὶ τὰς πόδας, καταβαίνουσι καὶ συλλέγουσι. Ibidem reperias nomen δηγμὸς, nempe Lib. IV. c. 5. ὅτε ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν. διὸ καὶ Ἀλέξανδρος ἀπεκήρυξε μὴ ἐσθίειν. Quamobrem dubitari nequit, quin in vocum Atticarum numerum reponendum sit; at aliter se res habet de voce δῆξις, quippe quae nobis, inter legendum Atticos scriptores, nondum occurrerit; posse tamen a pure loquentibus adhiberi, illud argumento est, quod ea non infimae notae auctores utantur *Plutarch.* T. II. p. 35. *Galenus* T. I. pag. 146. *Nonus* Medicus p. 15. SALLIER.

Xenoph. p. 572. *Diod.* Lib. I. p. 31. A. Hic inserenda videntur ea, quae in δεβίβιον leguntur ἰσίον· δείκνυμι &c. WITT.

1 Δείλης ἑώας &c.] Vid. *Bud.* Comm. pag. 1227. Conf. not. nostr. ad *Phrynich.* Appar. voc. ἀκρατίσασθαι. STOEBER.

Transposita distinctione f. leg. μόνον λέγειν ἁπλῶς. Ἑλληνικόν. Saepissime tamen, & haud scio an perpetuo, omittit *Xenophon* ὀψίας, ὀψίαν. ut V. Κ. Π. p. 71. vs. 5. Hellen. Princ. Lib. IV. p. 298. vs. 34. p. 311. vs. 9. III. Κ. Α. p. 181. vs. 32. & sic *Thuc.* Lib. IV. cap. 69. vs. 30. cap. 103. init. *Achill. Tat.* pag. 187. Addit *Thuc.* VIII. c. 26. ABRESCH.

2 Τὸ δὲ, ἀντὶ τῦ δείλης ὀψ.] Sic *Lucian.* T. I. p. 683. περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαινόμεθα. TORR.

Contra optimorum Scriptorum auctoritatem haec, forsan & invito *Thoma*, sunt adjecta. περὶ δείλην *Thuc.* habet lib. IV. p. 299. A. & 320. D. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινῦ *Xenoph.* Ἑλλ. Lib. I. pr. p. m. 428. C. ἀμφὶ δείλην ἄγειν ἀρξάμενος, δρόμῳ ἤγετο. διελθὼν δὲ τὸ νυκτὸς &c. *Arrian.* Lib. III. c. 21. p. 136. ut alios taceamus. STOEBER.

3 Δείλης μόνον.] *Xenophon* p. 306. ἀλλὰ δείλης ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας. TORRENIUS.

At vide *Suidam* & *H. Steph.* Thes. licet succenturietur *Moeris.* Certe δείλης μόνον saepe usus est *Xenophon.* Et sic *Thucyd.*

[1] ΔΕΚΕΤΕΣ παιδίον κάλλιον εἰπεῖν, [2] ἢ δεκαέτες· καὶ δεκέτης πόλεμος, [3] ἢ δεκαετής. [4] Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχέων ὀργῆς· ὅτ᾽ αὐτὸς, ὅτος ὁ δεκέτης πόλεμος. δεκαετὲς μέντοι διάστημα χρόνου, οὐ δεκετές· καὶ δεκαετὴς χρόνος, οὐ δεκετής. ὡσαύτως καὶ δεκάετες, καὶ πεντάετες, καὶ ἑξάετες. Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· [5] οὐ γὰρ πεντάετες, οὐχ ἑξάετες ἀρκεῖ.

ΔΕΛΦΙΣ, οὐ δελφὶν, καὶ ὅσα [6] τῆς αὐτῆς εἰσι κλίσεως· πλὴν τοῦ θὶς, [7] καὶ θὶν· [8] ἀμφότερα γὰρ ἐν χρήσει.

τὸ

---

cyd. tam περὶ δείλην quam περὶ δείλην ὀψίαν adhibuit. Adi Indic. & infra V. Συμπεσεῖν. OUDEND.

1 Δεκέτες ..., ὡσαύτως καὶ δεκέτες.] F. ὡσ. καὶ τετράετες. ABRESCH.

Sic εἰκοσέτης Anthol. Lib. II. c. 1. epigr. 2. p. 263.

2 Ἢ δεκαέτες] Vitiosa accentus positio, pro δεκαετὲς, ut & in Moeride δεκαέτης pro δεκαετής. Vid. Ammon. in τριετὶς. Male vero in MS. Oxon. pro δεκέτες & δεκέτης scribitur δεκαέτ. & infra πεντάετης, ἑξάετης. OUDEND.

3 Ἢ δεκαετής.] Codd. A. B. δεκαέτης. STOEBER.

Et Leid. pr.

4 Λιβ. ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀντ.] Cod. A. ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ἀντ. Locus est T. II. pag. 151. ubi ὅτι pro ὅτ᾽. Conf. Polluc. I. §. 54. & ibi Jungerm. Steph. pag. 193. δεκαέτης legitur apud Joseph. p. 512. E. δεκαετὴς Lib. II. p. 539. D. Gloss. p. 72. Decenna, Δεκαετής. p. 179. Quinquennalis, πενταετὴς χρόνος. Onom. Calep. pag. 17. Biennis, διετής. pag. 18. bimulus, διέτης & sic porro. STOEBER.

Ἐν τῷ ... ὀργῆς desunt MS. Oxon. Intelligit auctor πρεσβευτικὸν πρὸς Ἰουλιανόν. Sic enim vulgo inscribitur: cujus initio sequentia verba leguntur. OUDEND.

5 Οὐ γὰρ πεντάετες, οὐχ ἑξάετες ἀρκεῖ.] Ultima vox deest MS. Oxon. At priores non leguntur vulgo in Aristide: ubi tamen in MS. Thomae lecta fuerunt: at nunc ἐν δευτ. ἱερῶν T. I. p. 304. sic exstat: Τίς κεν ἐκεῖνα

Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων;

Ἐκεῖνά γε οὐκ ἀρκεῖ. Qui versus est desumtus ex Homeri Od. Γ. vs. 114. & ibidem sequitur: Οὐδ᾽ εἰ πενταέτες γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων. Thomas itaque ex Aristide citavit, non cogitans, haec aeque ac praecedentia Homeri esse verba. OUDEND.

Cod. B. οὐδ᾽ ἑξαετ.

6 Τῆς αὐτῆς εἰσι.] Cod. A. ἐστί.

7 Καὶ θὶν.] Cod. B. θὴν. Mox vero Idem τὸ δὲ θὶν τὸν αἰγιαλ.

8 Καὶ ἀμφ. γὰρ ἐν χρησ.] Dele-

τὸ μὲν γὰρ, [1] τὸν σωρὸν· τὸ δὲ θὶν, τὸν αἰγιαλὸν σημαίνει. ἔστι μέντοι δελφὶς οὐ μόνον τὸ ζῶον, ἀλλὰ καὶ [2] μολιβδινόεντι ὄργανον ναυμαχούντων νεῶν. ὅθεν καὶ Θουκυδίδης, νῆας [3] δελφινοφόρους.

[4] ΔΕΝΔΡΕΣΙΝ, ὡς Θουκυδίδης, [5] καὶ ἕτεροι· [6] οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν.

[7] ΔΕΣΜΑ κάλλιον, ἢ [8] δεσμοί. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνικῶν, τὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνα ἐν χρήσει· ὁ δεσμὸς γὰρ, [9] τοῦ δεσμοῦ.

Delevi καὶ cum Ed. Vascos. Plane enim abundat. OUDEND.

Desunt in Cod. B.

1 Τὸν σωρὸν.] Cod. A. τὸ σωρὸν.

2 Μολίβδινον ὄργ.] Adde τι ex Leidd. OUDEND.

Cod. A. μολ. τι ὄργαν.

3 Δελφινοφόρους.] *Thucyd.* L. VII. §. 41. ubi vide, & *Moerida*, *Suid.* ac *Scheff.* de Mil. Nav. p. 136. OUDEND.

Conf. Lilius Gregor. *Gyraldus* de Navigiis p. 133. Adr. *Turnebus* Advers. lib. II. c. 22. p. 58.

4 Δένδρεσιν ὡς Θουκ.] Lib. II. p. 149. D. WITTER.

Lib. II. c. 75. init. Conf. *AEl. Dionys.* apud *Eustath.* ad Iliad. Γ. pag. 300 Edit. Basil. Addit ὁ δένδρεις ὡς Ξενοφῶν; sed qui & τῷ δένδρεσιν usus in Oecon. p. 483. vs. 27. ABRESCH.

5 Καὶ ἕτεροι.] *Arrianus* Ind. cap. 11. p. 325. ἐν τοῖσι λειμῶσι καὶ τοῖσιν ἕλεσιν ὑπὸ δένδρεσι μεγάλοισιν. Sic *Diod.* Lib. II. p. 121. & alibi saepius. *Joseph.* p. 748. B. p. 833. A. *Liban.* T. I. pag. 182. A. qui etiam δενδρέσι scripsit Tom. II. p. 379. C. WITTER.

6 Οὐ δένδροις, ὡς Ξενοφῶν.] Ἀναβ. IV. pag. 264. &c. apud quem tamen δένδρεσι quoque legitur Oecon. p. 655. Sed aliis quoque eandem vocem usu venisse constat. Vid. *AElian.* Lib. XIII. Var. c. 1. *Liban.* T. II. p. 511. C. *Aristid.* pag. 94. A. *Dio* p. 669. D. 675. E. *Philostr.* Heroic. p. 751. πάντες τε πρὸς τοῖς δένδροις ἔπεσον. Conf. *Steph.* p. 155. IDEM.

Vide etiam *Moerida.* Atqui δένδροις est in *Aristide* T. II. p. 349. OUDEND.

7 Δεσμά.] Δεσμὰ δυχερῆ *Maxim.* Tyr. p. 195. TORREN.

8 Δεσμοί.] *Cuperus* Lib. II. Observ. c. 9. DRAKENB.

9 Τοῦ δεσμοῦ.] MS. Leid. pr. Oxon. καὶ τοῦ δεσμοῦ. OUDEND.

Olympiodorus Epigr. cit. *Choeroboseo* Grammat. MS.

> Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωήν,
> Ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίον, πολυκηδέα δεσμόν.

Homerus Odyss. Θ. vs. 296.

> ——— ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
> Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο.

Quae verba laudans *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 77. Attice dixit

μοῦ· καὶ ὅσα μέχρι τῶν πληθυντικῶν.

¹ ΔΕΣΠΟΤΕΙ'Α. Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰυλιανὸν ὑπατικῷ· ² ἐμὲν ἐνδυναστεύσαι παρ' αὐτῷ τὴν δεσποτείαν τὴν ἡδονῶν. ³ αὐθεντία δὲ παρ' ὐδενὶ τῶν δοκίμων ῥητόρων εὕρηται ἐπὶ τῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος· ⁴ εἰ καὶ Συνέσιος λέγει. τὸ γὰρ αὐθέντης οἱ παλαιοὶ ⁵ ἐπὶ τῦ φονέως τάτ-

---

dixit: καὶ τὴν μοιχείαν αὐτῦ διεξῄεις καὶ τὰ δεσμά. conf. p. 85.

1 Δεσποτ. Λιβάν. &c.] T. II. p. 250. B. ubi pro ἐμὲν ἐάσας. pro παρ' αὐτῷ τῇ τύχῃ. WITT. Ἐν τῷ . . . ὑπατικῷ desunt MS. Oxon. Vid. T. II. p. 250. Initio καὶ Λιβ. MSS. 3. & Edd. pp. OUD.

2 Οὐκ ἐμὸν.] Lege e *Libanio* οὐκ ἐάσας, ac vicissim ibidem pro τῇ τύχῃ e Nostro rescribe παρ' αὐτῷ. Conferenti locum veritas patebit. IDEM.

3 Αὐθεντία δὲ.] *Gloss.* p. 25. Auctoritas, αὐθεντία. Auctor, ἀρχηγὸς, αὐθέντης. Onom. *Calep.* Authoritas, τὸ κῦρος, αὐθεντία. Usus hac voce *Synes.* pag. 207. D. 215. A. verba vid. apud *Bud.* Comm. p. 1007. ubi de his vocibus plura. Αὐθέντης, princeps *Diod.* XVI. p. 456. C. XVII. p. 490. *Joseph.* p. 765. B. 795. D. αὐτοέντης *Dio* pag. 723. D. 730. D. WITTER.

4 Εἰ καὶ Συνέσιος λέγει.] Prima & ultima voce caret MS. Oxon. Sic vero ille Ep. 66. in f. & Ep. 67. p. 215. notante *Wolfio*. Adde *Suiceri* Thes. Eccles. OUDEND.

5 Ἐπὶ τῦ φονέως.] Sic *Suidas*, *Harpocr.* alii. Quibus praeivit *Thuc.* Schol. Lib. III. p. 213. παρὰ τοῖς αὐθένταις] φονεῦσιν, αὐθένται κυρίως οἱ αὐτόχειρες καὶ οἱ πολέμιοι· οἱ δὲ νῦν, αὐθέντας τὺς κυρίυς καὶ δεσπότας. Duplicem voci αὐθέντης sensum esse innuit. Ita enim dicitur, cum qui ipse sibi manus infert fataque abrumpit: tum qui propria manu alium interficit. Quibus tertiam addit *Harpocr.* observans, τὺς τελέσαντας dictos αὐθέντας esse, licet aliorum ministerio caedem patraverint. *Phrynich.* App. Soph. τῦ Αὐθέντης etymologiam hanc tradit: Αὐθέντης ὁ αὐτόχειρ· ὃ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, (l. ἑναι) ὅπερ ἐστιν ἀφεῖναι, καὶ παρ' αὐτό· οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς ἀποκτεῖναί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τὔνομα, αὐτοέντης (l. αὐτοέντης.) εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. Conf. Cl. *Sallier.* not. ad h. l. & *Vales.* ad *Harp.* 13. STORBER.

MS Oxon. & Ed. Vasc. φονέως. OUDEND.

Gloss. *Philox.* Autor, ἀρχηγὸς, αὐθέντης. *Euripides* Supplic. vs. 442. καὶ μὴν ὅπυ γε δῆμος αὐθέντης χθονὸς. Conf. Schol. *Thucydid.* Lib. III. p. 213. *Antiphon* Or. VIII. p. 60. ὀῤῥωδῶ μὴ ὐ μόνον τῆς χρείας τῦ παιδὸς ἀποστερηθῶ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν συνει-

τάτλυσιν. Ἡρόδοτος [1] ἐν τῇ πρώτῃ· μήτε θυγατρὶ τῇ σῇ, μήτε αὐτῷ σοὶ ἄλλῳ αὐθέντης.

[2] ΔΕΥΣΟΠΟΙΟΣ, καὶ ὁ βαφεύς, καὶ ἡ εἰς βάθος βεβαμμένη βαφή. λέγε οὖν δευσοποιὸς βαφὴ, μὴ ἀναπόνιπτος· [3] εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, χρῆται καὶ ἀμφοτέροις, λέγων· ὅταν ἁμάρτῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα.

[4] ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, καὶ βασανιστὴς, ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων. [5] Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων· ἐνίοις γὰρ καὶ κολασταῖς ἑτέρων πονηρῶν, οἷον δημοκοίνοις, ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. ὡσαύτως

καταγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἐπίδω αὐτόν. leg. ἀλλὰ καὶ αὐθέντη κ. τ. λ. Pro Domino seu Hero posuit *Hierocles* in Facetiis MSS. δυσκολός τις ἀπὸ σκαλᾶς καταβαίνων ἔπεσε, τοῦ δὲ αὐθέντου εἰπόντος, ἐκεῖ τις ἔπεσε; κ. τ. λ. *Theophylactus* Ep. XXVI. p. 41. μεγαλεφανέστατέ μοι ἐν κυρίῳ υἱὲ καὶ αὐθέντα.

1 Ἐν τῇ πρώτῃ.] Cap. 117.

2 Δευσοποιός.] Vid. *Harpocr.* h. v. DRAKENB.

Vide ad *Harpocr.* & *Suid.* atque *AEl.* H. A. XVI, 1. OUDEND.

Alexis in Excerpt. Grotii p. 577. τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσοποιῷ χρώζομαι.

3 Εἰ καὶ Συνέσιος.] Hic adde χρῆται ex Cod. A. Mox distinctio delenda post πολλάκις. Locus est p. 183. D. Utitur voce δευσοπ. prae aliis *Lucianus* Icon. T. II. p. 475. & bis accus. T. e. p. 800. ubi Schol. Δευσοποιόν.] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. Est & *Apollodori* quaedam fabula Δευσοποιός dicta, cujus meminit *Suid.* voce Ἀπολλόδωρος. STOEBER.

4 Δημόκοινος.] *Harpocr.* Lex. h. v. ubi vid. *Maussac.* DRAK.

Isocr. pag. 862. Vid. *Phryn.* voc. βασανιστής. Add. *Polluc.* VIII, 71. STOEBER.

H. Steph. Diatr. in *Socrat.* p. 28. . . . ὡσαύτως καὶ δημόσιος, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ. pag. 45. Edit. Ald. Vid. *Scalig.* ad *Herodiani* fragm. pag. 214. Edit. Pauw. *Ammon.* ABRESCH.

5 Πλούταρχ. ἐν . . . βραδέως.] Cod. B. βαδέως. Locus est T. II. opp. p. 552. F. δημόσιος Idem Vit. Phoc. pag. 758. E. Conf. *Hellad.* p. 975. A. 979. E. *Harpocr.* voc. δημόσιος. Ejusdem ordinis quoque δήμιος est apud *Diod.* XIV. p. 317. *Synes.* pag. 182. B. D. unde *Gloss.* p. 34. Carnifex, Δήμιος, Σαρκοβόρος. *Lucian.* T. I. pag. 451. & alibi saepius. STOEBERUS.

1 Καὶ

τας 1 καὶ δημόσιος, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ· παρέστω δὲ ὁ δημόσιος, 2 καὶ βασανιεῖ ἐναντίον ὑμῶν. ἔνιοι δὲ βασανιστὴν λέγουσι τὸν ἐπὶ τῆς βασάνου, ἢ τὸν τῶν πρὸς τὴν βάσανον ἐνεργοῦντα.

3 ΔΗΜΟΤΗΣ Ἀττικοί, ἄνευ τοῦ σύν. Ἀριστοφάνης 4 ἐν Πλούτῳ· ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται. ὡσαύτως καὶ 5 πολίτης, καὶ

---

1 Καὶ δημόσιος.] Recte Cl. *Wolf.* margini allevit δήμιος. Sic enim, non δημόσιος, legitur in *AEschine* Oratione de falsa legatione p. 403. (vitiose pro 415. Ed. Francof.) & videtur auctor noster contra alios Grammaticos & *Ammonium*, ubi vide, docere, vocem δήμιος non solum significare τὸν ἀναιροῦντα τοὺς καταδίκους, sed & pro δημοκοίνῳ seu βασανίζοντι adhibitam esse: atque ita *Suidas*. Plerumque tamen significat *carnificem*, non tortorem. OUDEND.

2 Καὶ βασαν: ἐναντ. ὑμῶν.] Male MS. Oxon. ἡμῶν. OUD.

Codd. A. B. ἡμῶν.

3 Δημότης Ἀττικοὶ ἄνευ τῆς σὺν, . . . ὡσαύτως καὶ πολίτης &c.] Euripidem tamen in *Theseo* & *Heraclidis* dixisse συμπολίτην notat *Pollux*, & *Aristophanis* Scholiastes ad haec verba in Pace: χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. Οὔτε συμπολίτην (inquit) οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μέν τοι Εὐελπίδης που λέγει, ὦ ξυμπολῖται &c. Legitur etiam apud *AElian.* V. H. III. 24. vox συμπολίτης, & apud Apost. Ephes. II. συμπολῖται τῶν ἁγίων. Sed de hisce vocibus videri potest Eruditiss. Graev. ad Soloecistam *Luciani* p. 737. BOS.

Aristoph. in Pace p. 469. conf. V. πολίτης. DRAKENB.

Attamen συμπολίτην *Euripidem* non refugisse, notat Schol. *Aristoph.* ad Pac. vs. 909. ex Heraclid. vs. 826. Sed vid. *Scalig.* ad *Phryn.* ABRESCH.

4 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 252. Adde *Phryn.* p. 72. & *Herod.* fr. ibid. p. 212. & Comm. cum nostro in V. πολίτης. OUDEND.

5 Πολίτης.] Minus recte igitur, qui nomine συμπολίτης utuntur, e quorum numero *Eusebius* Praep. p. 134. τί δὴ ὥστε οὖν τοῖς μὲν ἔξω καὶ πόρρωθεν ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀφικνουμένοις τὰς χρηστὰς ὑπέγραφον ἐλπίδας, οὐχ ἔτι δὲ καὶ τοῖς κατὰ τὸ αὐτὸ συνοίκοις, οἷς δὲ καὶ πρὸ πάντων ἐχρῆν, ὡς ἂν οἰκείοις φίλοις καὶ συμπολίταις τὸ ἐκ τῆς τῶν θεῶν παρουσίας ἀγαθὸν παρέχειν. SALL.

Hippocr. Epist. p. 904. T. II. ed. Lind. ὁ πολίτης ὑμέων Ἀμεληστανόρης ἦλθεν εἰς Κῶ. Reddenda haec vox Veteri *Poëtae* de Vir. Herb. apud *Fabricium* Bibl. Gr. Vol. II. pag. 652. c. XI.

Ἣν περὶ [illegible] ἀλήξουσι,
[illegible] πολίτῃσι

Κύμ-

& [1] ἡλικιώτης, [2] καὶ στασιώτης. [3] συμπότης δέ.
[4] ΔΗΜΟΥΜΕΝΟΣ κάλλιον, ἢ γελοιάζων. [5] γελοιαστὴς δέ.

ΔΙΑ-

Κύμβαλά τε Φρυγίης μήτρος μακάρων βασιλίσσης
Κρηταιεῖς δέ τε. κ. τ. λ.
Ubi legend. πολίη δὲ Κυμβαλῖδε. Vid. *Lampe* de Cymbal. Lib. II. c. 18. & mox κρηταγενεῖς, atque ita quoque Κρησσαγενῶν leg. apud *Homerum* Hymn. in Apoll. vs. 446.

1 Ἡλικιώτης.] *AElian.* V. H. Lib. II. c. 34. DRAKENB.

Nomen συνηλικιώτης, de quo *Thomas* ibi, abest a lexicis, quod tamen, quamquam minus Atticum, legitur Galat. cap. 1. vs. 14. Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλώτης ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Legitur & apud *Epiph.* T. I. pag. 131. τάχα δὲ οἶμαι, inquit, Ἰούδας οὗτος ἐκαλεῖτο, οὐ πάνυ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι διὰ τὸν χρόνον. μετέφερον οὖν αὐτὸν οἱ συνηλικιῶται νεώτεροι εἰς πολλὰς κακῶν ἐπιτηδεύσεις, φθορὰς τε γυναικῶν. Sed nemo his testibus vocem, de qua disputatur, Attica civitate donaverit. SALLIER.

Liban. II. p. 556. A. *Gloss.* AEqualis, συνηλικιώτης. Vid. & *Diod.* S. I. p. 49. D. WITTER.

Συνήλικες apud *Aristid.* legisse memini. STOEBER.

Alciphron Lib. I. ep. 12. p. 46. ἔναγχος δὲ Παμφίλου μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν μεθυσθεὶς τὸ ἐμφίδιον.
Diodorus Sic. Lib. I. c. 53.

2 Καὶ Στασ.] Συστασιώτης *Herod.* V. pag. 380. C. *Steph.* συνίσπαρχος Id. VII. p. 468. E. Compatria, Συμπατριώτης. WITTER.

3 Συμπότης δέ.] Qua voce usi *Pindar.* Olymp. A. p. 62. fin. Schmid. *Lucianus* saepius. *AElian.* Var. II, 41. Conf. de his vocibus *Lucian.* Soloec. T. III. p. 562. STOEBER.

Ad hanc formam συνδιδασκαλίτης dixit *Ignatius* Ep. ad Ephes. p. 19.

4 Δημούμενος κάλλιον, ἢ γελοιάζων.] *Hesych.* Δημοῦ, παίζει, θωπεύει. BOS.

Notabamus ad *Moeridem*, locum *Platonis*, quem *Eustathius* ob oculos habebat, nobis non succurrere. Legitur Theaet. pag. 161. τί δή ποτε, inquit, ὦ ἑταῖρε, Πρωταγόρας μὲν σοφὸς, ὥστε καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι δικαίως ἐπὶ μεγάλων μισθῶν. Ἡμεῖς δὲ ἀμαθέστεροί τε, καὶ φοιτητέον ἦν ἡμῖν παρ' ἐκεῖνον, μέτρῳ ὄντι αὐτῷ ἑκάστῳ τῆς αὐτοῦ σοφίας; καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν. quam vocem, *AElium Dionysium* aliosque secuti, exponendam judicamus, παίζοντα, sive *per jocum.* SALLIER.

Adde *Moer.* & *Suid.* OUDEND.

5 Γελοιαστὴς δέ.] Cod. B. addit μέν.

[1] ΔΙΑΒΕΒΛΗΜΑΙ ὑπὸ σοῦ, καὶ διαβέβλημαί σοι, καὶ πρὸς σε. ἤγουν ἀντὶ τοῦ διεβλήθην ὑπὸ σοῦ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχω πρὸς σέ. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο. [3] Δημοσθένης· χαριεῖται μὲν οὐδετέροις, διαβεβλήσεται δὲ πρὸς ἀμφοτέρους. καὶ Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἡρώδου βίῳ· [4] διαβέβληται πρὸς τὸν υἱόν. ἀντὶ τοῦ κακὸν αὐτὸν ἡγεῖτο. καὶ διαβόλως, ἀντὶ τοῦ κακῶς, καὶ ἐπὶ διαβολῇ. Θουκυδίδης ἐν τῇ [5] ἕκτῃ· καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη.

[6] ΔΙΑΒΟΗΤΟΣ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ ἁπλῶς φημιζόμενος. Συνέ-

---

1. Διαβεβλ.] Διαβεβλημένος ὑπὸ σοῦ *Synes.* p. 243. B. WITT.

Conf. *Corinthus* p. 111. & *Erotianus* p. 22.

2 Θουκυδ. ἐν ὀγδ.] Pag. 601. C. alter locus est Lib. VI. p. 420. B. WITTER.

Ad priorem conf. *Duk.* pag. 554. qui calculum Nostro addit. Conf. etiam *Thucyd.* VIII. pag. 600. D. *Steph.* STOEBER.

Male MS. Oxon. ἕκτῃ. Est enim Lib. VIII. §. 83. ubi vide Cl. *Duker.* OUDEND.

3 Δημοσθένης.] Pro Megapolitis p. 155. A. IDEM.

4 Διαβέβληται] Lib. II. c. 1. §. 10. ubi διαβέβλητο πρὸς αὐτὸν sc. υἱόν. IDEM.

5 Ἕκτῃ.] §. 15.

6 Διαβόητος &c.] Διαβόητος ἐπὶ κακίᾳ, sic vocatur Alexander ille a *Luciano* in Pseudom. p. 749 TORREN.

In iis omnibus definiendis *Thomas* fallitur, ut patebit consulenti lexica. SALLIER.

Nimis hic profecto, pro more solito, λεπτολογεῖ, nodumque in scirpo, praeter rationem, quaerit bonus noster *Thomas*, praesertim autem circa vocem περιβόητος, quum scribit: Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Rectius enim contrarium asserit *Hesychius*: Περιβόητος, ὁ ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἀγαθοῦ φήμην ἔχων. Id quod liquidissimis exemplis e *Lysia*, *Plutarcho* & aliunde petitis, contra ineptum hoc *Thomae* nostri decretum validissime probat & confirmat Celeb. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. Lib. XIV. p. 700. Tom. I. qui nempe ipse de impio quodam ac sacrilego Belli duce, pariter in malam partem, ibidem dixerat: ἐν τῇ πατρίδι περιβόητον ἔχῃ τὸν βίον, ὑπὸ πάντων ὀνειδιζόμενος, *infamem in patria vitam degeret, omnium probris expositus.* Ut similia plura jam mittam, quae in promtu sunt, & ubivis affatim occurrunt. TRILLER.

Lucian. Alex. T. II. p. 210. seq. αὐτίκα μάλα τὸν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατον ἀπεικάζεσθαι

&c.

[1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ὁ διαβεβοημένος Σπάταλος. [2] ἐπιβόητος, ὁ ἐφ' ἑνί τινι κακῷ· [3] ἰστέον δὲ, ὅτι ἁπλᾶ μὲν ταῦτα τιθέμενα, οὕτως ὡς ἔφημεν ἔχουσι· μετὰ δὲ προσθήκης, ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττουσι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μενίππῳ, ἢ [4] νεκυομαντείᾳ· μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων. περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος.

ΔΙΑΒΟΛΙΜΟΝ [5] Θουκυδίδης λέγει τὸν διαβεβλημένον ὑπὸ

&c. qui vel solus locus innuit, etiam in bonam partem vocem istam accipi solere. STOEBER.

Contrarium censet *Ammon.* sed merae sunt argutiae. In utramque enim partem cum adjuncta re quapiam, de qua agitur, sumi patet ex *Luciani* Pseudom. p. 749. & *Parthenii* Erot. cap. 4. Quibus adde Cl. *Dukeri* animadversionem ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 16. OUDEND.

Dio Chrysost. Or. III. p. 48. D. διαβόητοι μὲν νῦν εἰσιν ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς.

1 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] P. 185. B. add. *Laërt.* p. 247. E. WITTER.

2 Ἐπιβόητος.] *Dio* p. 334. D. Post κακῷ add. Codd. A. B. Θουκυδίδης ἐν ς'. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι. Vid. *Thucyd.* l. c. p. 387. & ibi *Duk.* add. Clar. *Valck.* ad *Ammon.* p. 42. βεβοημένος in malam partem *Liban.* I. p. 243. C. STOEBER.

3 Ἰστέον δὲ.] Scr. Ἰστέον. Haec praecedunt in Codd. A. B. quae in fine Ed. leguntur: Περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Legitur περιβ. apud *Joseph.* p. 1059. *Xiph.* p. 369. C. IDEM.

Addit MS. Leid. I. Θουκυδίδης ἐν ς. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι. Περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Quae postrema tantum agnoscit Leid. II. Utraque ante ἰστέον ponenda, deletis in fine περιβ. &c. OUDEND.

4 Νεκυομαντείᾳ] Tom. I. p. 303. B. Ed. Salm. IDEM.

5 Θουκ. λ. τ. διαβ.] Codd. A. B. τὸ διαβ. Leguntur verba Lib. VIII. p. 608. D. sic: καὶ οὐ πάνυ διαβολὴ μόνον τοῦ λόγου. Ubi ex MS. ad marginem legendum esse scribitur: διαβόλιμον ὂν τοῦ λόγου. Reliqua *Thucyd.* verba legimus l. c. p. 611. D. pro τὴν scr. τήν. Priora quidem verba ex Codd. corruptis *Thomam* hausisse; posteriora autem, ad voc. παραπλεῖν infr. rejicienda, scribarum errore huc irrepsisse, haud immerito suspicamur. vid. *Wass.* ad *Thuc.* p. 560. fin. STOEBER.

L. VIII. c. 91. Verba, quae insuper addit *Thomas*, ἀπὸ τῶν Μεγάρων τὴν Σαλαμῖνα παραπλεῖν sumta sunt ex cap. 94. vs. 51. ad sensum forsan absolvendum, quo magis pateret, διαβόλιμοι in

[1] καὶ οὐ πάνυ διαβόλιμον ὄν, ἀπὸ τῶν Μεγάρων τὴν Σαλαμῖνα παραβαλεῖν. [2] σὺ δὲ, διαβεβλημένον λέγε.

[3] ΔΙΑΓΝΩ'ΜΗ Ἀττικοὶ, [4] οὐ διάγνωσις λέγουσι. Θουκυδίδης· ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας.

[5] ΔΙΑΓΡΑ'ΦΩ, οὐκ ἀπαλείφω.

ΔΙΑ'-

ita, ut putat, accipiendum esse. Cl. *Wass*. in Not. putat, *Thomam* vitioso usum Codice, quod sic non est. ABRESCH.

1 Καὶ οὐ πάνυ διαβόλιμον ὄν.] Patet satis ex auctoris sententia, διαβόλιμον esse legendum. Sed auctor in vitiosos *Thucydidis* codices incidit, & memoriae vitio duo *Thucydidis* loca in unum confudit; nam proposita verba leguntur in MSS. plerisque Lib. VIIII §. 91. ubi nunc καὶ οὐ πάνυ διαβολὴ μόνον. Ex Iotacismo orta menda. Sequentia verba ἀπὸ &c. leguntur demum §. 94. nec cum prioribus quidquam commune habent. τὸ διαβ. MSS. Leidd. OUDEND.

2 Σὺ δὲ διαβεβλημένον.] Cod. A. διαβεβωημένον.

3 Διαγνώμη . . . Θουκυδ.] Lib. I. p. 59. A. add. Id. Lib. III. p. 201. B. 219. D. Conf. *Steph*. p. 158. WITTER.

Lib. I. §. 87. Adde *Suid*. OUDEND.

4 Οὐ διάγνωσις.] Ita tamen *Isocrat*. ad Demonic. pag. 56. conf. Schol. *Thucyd*. lib. I. pag. 19. DRAKENB.

Non ergo Attice locuti *Isocr*. pag. 506. *Lucian*. Tox. T. I. p. 618. Bas. χειμῶνος δεήσει σοι πρὸς τὴν διάγνωσιν. & in Dial. τῶν ἀπαιδ. T. II. p. 717. τίς ἡ ποία διάγνωσις; vid. iter. *Isocr*. p. 762. ut *Dionem*, *Liban*. *Joseph*. taceam. WITTER.

5 Διαγράφω, οὐκ ἀπαλείφω.] Attici dicunt διαγράφειν, quod communi dialecto; ἀπαλείφειν, *delere*, *expungere*. Eodem modo Belgae: Doorstrepen. Occurrit apud *Aristophanem* in Nub. pag. 170. πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη: *Dica quinque talentorum mihi expuncta est*. apud Eundem in Lysistrata pag. 879. διαγράφω τοὺς ἱππέας. Sic διαγράφειν in Pace. BOS.

Aristid. p. 50. B. p. 126. A. *Philostr*. Heroic. p. 735. ἐπαινεῖ μὲν καὶ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. STOEBER.

Inclementius, quam par est, dictum in ἀπαλείφειν· usus verbi apud Atticos etiam tam frequens, ut exemplis non indigeat. Mitior *Moeris* explicuit Διαγράφειν, τὸ ἐξαλείφειν. *Platonis*, quem notat, locus de Rep. III. p. 610. B. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα . . . ἂν διαγράφωμεν. quippe διαγράφειν est *expungere*, & *verso stylo inducere*: utraque junxit eleganter *Themist*. initio Or. XX. διαγράψειν με δίδους τοῦ πατρῴου κλήρου, ὅτι λέγω τῆς γῆς τε καὶ τῶν

[1] ΔΙΑ'ΓΩ, τὸ διατρίβω. [2] καὶ διάγω, τὸ διεξάγω. [3] Φιλόσεχ-

---

ἀγρῶν καὶ τῶν ποιμνίων, ἀπ' οὐκ ἐγὼ πάνυ γλίχομαι . . . ἐξαλείψειν δὲ τοὺς καταλόγους τῶν ζακόρων τῆς ἑαυτῆς· sic legendum existimamus. Hinc insignem loquendi figuram efformavit *AEschin.* Dial. III. §. 7. ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον· *adeo ut parum abfuerit, quin vitam plane pro nihilo ducerem, atque ex rerum aestimandarum numero delerem:* ibi *P. Horreus*, qui melius, quam vel *Stephanus*, vel *Clericus*, vim locutionis intellexit, hoc utitur *Magistri* loco. Quod si *Thomas* scripsisset Διαγράφω τὴν δίκην, facilius persuaderet, hoc potius verbum ea potestate, quam illud Atticos usurpasse. *Lys.* p. 148. v. 34. διέγραψάν μου τὰς δίκας· *Isaeus* p. 52. v. 20. ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη· *Poll.* VIII, 38. διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς· *Philostr.* V. S. II, 32. pag. 625. τὸν βασιλέα διαγράφειν πολλὰς τῶν δικῶν. Meminit *Harpocr.* in Διαγράψασθαι . . . ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα· utraque copulavit *Poll.* VIII, 57. δίκη ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα· in *Demosth.* Or. adv. Neaer. p. 869. F. 872. A. γραφὴν & δίκην ἀνελέσθαι· quo referendum est illud *Hesychii:* Ἀνῃρέθη, ἐξηλείφθη. Illa vero Διαγραφὴ δίκης quomodo fieret, exposuit *Suid.* in V. apud quem pro καλὰ διάγνωσιν (ἀνάκρισιν plerumque vocare solent) τόχοντος reponendum esse τοῦ ἄρχοντος, lubens concedet, qui *Demosthenem* adhibuerit in Olymp. p. 1068. E. Haec recentioribus ἀφάνισις δίκης, quam *abolitionem* dicit *Quinctilian.* Decl. CCCLXXI. *AElian.* H. V. II, 4. hunc in modum, me judice, refingendus: καὶ ἐκεῖνος μὲν παρὰ τὴν δίκην ἐκράτησε· τῇ ἀνάγκῃ δὲ τοῦ προστάξαντος Φαλάρεως οἱ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν· in sequentibus τὴν τῆς γραφῆς ἄρσιν· quo forte pertineat in *Hesychio*, Ἐξαρθεν . . . ἐξαλείψον. Proprie ἐκλείφειν τὴν δίκην habet *Athen.* IX. pag. 407. C. cujus verba quum repeteret *Eustath.* ad Od. P. p. 1829. v. 43. addidit, διήλειψεν ἤγουν ἀπήλειψεν. HEMST.

1 Διάγω, τὸ διατρίβω] Sic *AEsch.* Pers. v. 679. Conf. *Phav.* h. v. IDEM.

Plato Menexem. p. 535. τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν. *Sophocl.* Oedip. Colon. vs. 1614. *Aristoph.* Nub. vs. 463. & Vesp. vs. 1000.

2 Καὶ διάγω . . . φροντίδας.] Haec omnia absunt a Cod. B. Locus *Philostr.* videndus supr. v. βασιλεια. Sensus est: *publicis curis intervalla dabat.* Eodem sensu paulo post occurrit vox διάγω ubi sic: ἦν δὲ οὗτος Ἰνδὸς μὲν, καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα δὲ Ἡρώδου μὲν καὶ Φαβωρίνου. ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς

λόσεατ@· διῆγε τὰς βασιλέως φροντίδας. καὶ διάγω σε τοῦτο, ἀντὶ τοῦ ἀφισῶ. ὡς ὁ αὐτὸς [1] ἐν ἡρωϊκοῖς· μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῆς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. διάγω καὶ τὸ βραδύνω. [2] Θουκυδίδης· διῆγε καὶ προυφασίζετο. καὶ

γοῦς Ἰνδικοῖς Ἀττικά. i. e. *recreavit*. Stoeber.

3 Φιλόστρατ@.] De V. S. I, 8. p. 490. v. 12. & v. 29. ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν. Cur *Thomas*, quum διάγειν explicuit per τὸ διεξάγειν, hoc exemplum ponat, causam minus perspicio: certe διεξάγειν eam apud Graecos potestatem, si satis memini, non habet, qua capiendum est in *Philostrato* διάγειν, nimirum *avocare*, *oblectare*, ut recte docuit, Interprete castigato, *Salmas.* ad *AEl. Spartian.* p. 42. b. eum in modum saepius usurpat; V. A. T. IV. pag. 148. v. 28. διῆγεν αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ λόγοις· VII. pag. 307. v. 36. Vir autem summus in ratione significationis adsignanda sibi non consentit: alius enim erit locutionis modus, si petatur a διάγειν ἀπό τιν@, *abducere*, *avocare ab aliqua re*, quam si a διάγειν χρόνον, *tempus transigere*, *traducere*: quod quidem posterius ut *H. Stephano* sic & mihi maxime probatur. Paulo obscurior & involuta loquendi forma in *Demosth.* Exord. Conc. p. 238. C. τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντας τὸν δῆμον διάγουσι. Hinc διαγωγή, *oblectamentum tempori fallendo & jucunde traducendo*: de qua voce *Is. Casaub.* ad *Strab.* I. p. 21. B. Idem XVII. p. 1138. B. Ptolemaeus Philadelphus διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς ἀεί τινας καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας· *Athen.* X. p. 420. D. ἐξεχύθη γέλως, καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε, καὶ διατριβή. Neque aliter accipio, quod *Diogen.* *L.* X. 138. scripsit, Diogenem ex Epicuri sententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετήν, *oblectamentum jucundum vitae tranquille placideque traducendae*. Palamedes, ut Suidas memorat in Τάβλα, ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ· graviter in hoc loco lapsus est *Jo. Meurs.* de Lud. Graec. in Πεττεία, quando primum διαγωγῇ clanculum substituit συναγωγήν, vertitque *ad congregationem Graeci exercitus*; deinde *Cedreni*, cujus verba profert, μετεωρισμὸν τοῦ στρατοῦ idem esse non vidit, quod διαγωγήν· nam *ad elevationem exercitus*, quod Latine dedit, vereor, ut quisquam sit, qui percipiat. Hemsterh.

In vita Favor. Lib. I. c. 8. §. 2. Oudend.

1 Ἐν Ἡρωϊκ.] Pag. 666. ubi φῄς, quam lect. etiam Cod. A. exhibet. Stoeb.

2 Θουκυδ.] Lib. I. pag. 60. D. Pro προὔφασ. Cod. A. προφασιζ. Cod. B. προεφ. Idem.

καὶ διάγω, τὸ διαβιβάζω, [1] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ· ἀξιουῦτος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατιάν. καὶ [2] διάγω, τὸ διαζῶ. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν [3] Χερρονήσῳ· ἀφ' ὧν ἀγείρει, καὶ προσαιτεῖ, καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτων διάγει.

[4] ΔΙΑΘΗΚΑΣ γράφειν τις λέγεται, [5] οὐ διαθήκην.

[6] ΔΙΑΙΤΑ, [7] οὐ διαγωγὴ, [8] οὐδὲ διατροφή. καὶ ἀμφότερα γὰρ

---

1 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. IV. p. 304. D. WITTER.

2 Διάγω.] Minus obvia significatio, si διάγω accipitur pro vivo, vitam sustento; Attica tamen, ut constat ex his Theophr. Hist. Plant. Lib. IX. c. 13. διὸ ταύτῃ τε καὶ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἕνδεκα καὶ δώδεκα. SALLIER.

Διάγω pro vivo legitur apud Xenoph. Κυροπ. I. p. 21. & 22. conf. Hesych. v. ἐβίωσα. STOEB.

3 Χερρονήσῳ.] Pag. 79. B.

4 Διαθήκας γράφειν, οὐ διαθήκην.] Sed cur non? utrumque enim promiscuo usu frequentissime occurrit apud Demosthenem inprimis atque Isocratem, item & Plutarchum & alios. Ita solus Demosthenes saepius dixit διαθήκην γράφειν, item διαθήκην ποιεῖσθαι, διατίθεσθαι, ἀφανίζειν, item διαθήκην εἶναι κυρίαν, & εἶναι ἄκυρον, quod & apud Isocratem legitur. Plura exempla passim obvia collegit Guil. Budaeus, in Comment. Ling. Graec. pag. 629. & Rev. Alberti, in Obss. Sacr. p. 199. & Wolf. Tom. III. Cur. Phil. pag. 682. διαθήκας δὲ γράφειν, aliquoties occurrit apud Lysiam & alios, ut observavit Jo. Conr. Schwarzius, in Comment. Crit. & Philol. Ling. Graec. Nov. Test. p. 328. TRILLER.

5 Οὐ διαθήκην.] Quam recte, ostendunt haec Isaei Orat. V. p. 450. καὶ ἔγραψεν οὗτος ἐν διαθήκῃ, εἰ μὴ γένοιτο αὐτῷ παιδίον ἐκ τῆς γυναικὸς, τοῦτον κληρονομεῖν τῶν ἑαυτοῦ. καὶ τὴν διαθήκην κατέθετο παρὰ τῷ κηδεστῇ Χαιρέᾳ τῷ τὴν ἑτέραν αὐτοῦ ἀδελφὴν ἔχοντι. quin p. 460. hanc ipsam, quae Thomae parum probatur, loquendi rationem usurpat: καὶ γράψας διαθήκην, inquit, ἐφ' οἷς εἰσήγαγε τὸν παῖδα κατατίθεται μετὰ τούτων παρὰ Πυθοδώρῳ Κηφισιεῖ προσήκοντι αὐτῷ. SALL.

6 Δίαιτα.] Id est victus, alioquin ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult Thomas, haecce nomina διαγωγή & διατροφή eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. Atque, ut a priori ordiamur, nusquam de victu usurpatum meminimus, quod in altera locum non habet; etsi enim in Atticorum scriptis non occurrit, apud alios non raro deprehendas; e quibus Plutarchus T. II. p. 131.

πολλὰ

γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα. [1] καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος.

[2] ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ λέγε, [3] καὶ μὴ αἱρετὸς [4] κριτής.

ΔΙΑΚΕΚΝΑΙΣΜΕΝΟΣ τὸ χρῶμα, ποιηταί. [5] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

—— —— οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα [6] διακεκναισμένος.

διεφθαρμένος, λογογράφοι.

Καὶ

πολλὰ γὰρ, inquit, οὐ μόνον πρὸς διατροφὴν ἄφθονα, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπάθειαν καὶ ἀπόλαυσιν ἀναδίδωσιν ἡ γῆ. ubi nomine διατροφὴ ea omnia intelligi, quae homini nutriendo inservire possunt, obscurum est nemini. Neque aliter interpreteris huncce *Josephi* locum Antiq. L. II. p. 44. ὁ δὲ ταύτης αὐτῷ τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως δοθείσης, σφραγῖδι δὲ χρῆσθαι τῇ αὐτοῦ, καὶ πορφύραν ἐνδύεσθαι, διὰ τῆς γῆς ἁπάσης ἐλαύνων ἐφ᾽ ἅρματος, ἦγε τὸν σῖτον παρὰ τῶν γεωργῶν, τὸν ἀρκοῦντα πρός τε σπόρον καὶ διατροφὴν ἑκάστοις ἀπομετρῶν, μηδενὶ σημαίνων τὴν αἰτίαν ὑφ᾽ ἧς ταῦτα ἔπραττε. Sunt & alia hujusce significationis exempla, quae si quis legere velit, adeat *Clem.* Alexandr. p. 400. *Justinum* p. 60. & *Greg.* Nyss. T. I. p. 694. IDEM.

Reddenda haec vox *Nono* de cur. Morb. cap. 50. pag. 69. διεφθάρη δὲ καὶ αὐτοὺς λουτρὰ καὶ ἀποδακρύειν καὶ ἡ Ἐρασιστράτου ἡ προγεγραμμένη, καὶ διὰ τὰ ὑγρά. Interpretem non moror, corrigo καὶ δίαιτα ὑγρά.

7 Οἱ διαγωγή.] Conf. Schol. *Aristoph.* Pl. v. 924. WITTER.

8 Οὐδὲ διατροφ.] Delet οὐδὲ Cod. B.

1 Καὶ διαιτώμενος.] *Thucyd.* Lib. I. p. 5. B. Lib. II. pag. 125. A. *Joseph.* p. 147. B. WITT.

2 Διαιτητής.] Vid. *Harpocr.* Lex. h. v. DRAKENB.

Ed. Rom. διείτητὴς vitiose. *Phavor.* praeivit. Utuntur voce διαιτ. *Luc.* Tox. T. I. p. 650. Bas. ἀλλ᾽ εἰπὲ, ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τεθορυβήμεθα, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ᾽ ἐκείνῳ εἴπωμεν φίλους. *Isocr.* p. 750. 756. *Joseph.* pag. 76. E. Conf. *Ammon.* voc. δικαστής. WITTER.

Μέσος δικαστὴς dixit *Thucyd.* Lib. IV. p. 307. quod μεσίτης καὶ διαιτητὴς exponit Scholiast.

3 Καὶ μὴ αἱρετός.] Cod. A. διαιρετός.

4 Κριτής.] V. *Ammon.* in Δικαστής. HEMSTERH.

5 Ἀριστοφάνης ἐν νεφ.] Act. I. Sc. I. vs. 120. DRAKENB.

Desunt MS. Oxon. Est vs. 120 Codd. Leidd. διεφθαρμένος, λογογράφοι hic exhibent, ut reponi curavi. Male discrevit editor, litterarum seriem unice spectans. OUDEND.

6 Διακεκναισμένος.] Hic addit Cod.

1 Καὶ ΔΙΑΚΟΝΟΥ̃ΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λυκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδής, ἢ 2 ἀπιςῶν· δεξιῶς ὑπηρέτησεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν.

Οὐ μόνον ΔΙΑ'ΚΟΡΟΣ. 3 ἡ διακορεσθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ κεκορεσμένη· 4 ἥτις καὶ κατάκορος λέγεται. 5 Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἐπεὰν ᾖ διάκορος ἡ γῆ σφέων γένηται.

6 ΔΙΑΚΩΧΗ', ἤτοι διάλειμμα τινὸς πράγματος ὑπεςῶτος.

Cod. A. & Rom. edit. διεφθαρμένος λογογράφοι, quae infr. in pecul. §. leguntur, cui Cod. B. favere videtur. STOEB.

1 Διακονοῦμαι.] *Lucian.* Contempl. p. 341. *Antiph.* Or. I. p. 21. *Heliodor.* AEthiop. Lib. VII. p. 317. *Aristaenet.* Lib. II. ep. VII. p. 220. DRAKENB.

Loc. *Lucian.* est Tom. II. p 350. Graev. ubi ὑπηρέτει. Codd. A. B. ita: καὶ διακονοῦμαι καὶ διακονῶ. Vid. Erasm. *Schmidt* ad N. T. p. 70. STOEBER.

2 Ἀπιςῶν.] Tom. II. pag. 497. C. Ed. Salm. ubi ὑπηρέτει, uti hic Leid. pr. ὑπηρέτησεν Leid. sec. In utroque est καὶ διακ. καὶ δ. OUDEND.

3 Ἡ διακορεσθεῖσα .... κεκορεσμένη.] Id est mulier, cujus interfecta pudicitia; at vox διάκορος nunquam eo sensu inter legendum se nobis obtulit. SALL.

Nulla in his differentia. Cl. *Wolf.* legebat διακορευθεῖσα vel διακορευθεῖσα, devirginata. Recte, si modo exemplum hujus inveniatur significationis. Forsan genus tantum indicare voluerit *Thomas*, ut non tantum notet *satiatum*, sed & *satiatam*: ὁ διακορεσθεὶς, vel ὃς διακορὴς ἐςιν. OUDEND.

4 Ἥτις καὶ κατακ. λέγεται.] Exempla hujus significatus, quem vocc. διακ. & κατακ. tribuit, adhuc desideramus. STOEBER.

5 Ἡροδ. ἐν τρίτῃ.] Pag. 235. A. ed. *Steph.* altera. WITTER. Cap. 117.

6 Διακωχὴ &c. ἀνακωχή.] *Thomas* cum *Thucydidis* Schol. I. 3. p. 198. convenit: διακωχὴ, inquit, διάλειψις, ἀναβολή. Accedunt *Ammonius*, & *Suidas*, e quibus, nostra quidem sententia, depravatissimus is *Hesychii* locus emendandus est: διακοχλῶ, ὁ μεταξὺ χρόνος, καὶ διάςημα χρόνου. scribendum enim videtur διακωχὴ, ut interpretatione colligas; nam ὁ μεταξὺ χρόνος nihil aliud est quam διάλειψις. Sed διακωχὴ & ἀνακωχὴ voces sunt *Thucydidis* propriae, quarum postremam glossis annumerat *Dionysius* Halic. T. II. p. 216. γλωσσηματικὰ μὲν οὖν, καὶ ἀπηρχαιωμένα, καὶ δυσείκαςα τοῖς πολλοῖς ἐςιν τό, τε ἀκραιφνὲς, καὶ ὁ περιλαγισμὸς, καὶ ἡ περιωπὴ, καὶ ἡ ἀνακωχὴ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. In eo tamen differt διακωχὴ ab ἀνακωχὴ, quod haec minus obvia, illa tritissima evaserit. Usurpatur a *Philone* p. 48. οὐ χάριν οὐ φεύγει Μωσῆς ἀπὸ τοῦ Φαραώ· ἀντεπιςρέψαι γὰρ ἂν ἀπεδέδρακει,

τῷ. Θουκυδίδης ἐν τῇ [1] τρίτῃ· ἐγένετο δέ τις ὅμως διακωχή. ἀνακωχὴ δὲ, πρόσκαιρος εἰρήνη πολέμου. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ [2] πρώτῃ· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε.

[3] ΔΙΑΛΟΙΔΟΡΕΙΤΑΙ καὶ λοιδορεῖται, ἢ λοιδορεῖ. σω-

σχει. ἀλλὰ ἀναχωρεῖ, τουτέστι ἀνακωχὴν ποιεῖται τοῦ πολέμου, ἀθλητοῦ τρόπον διαπνέοντος καὶ συλλεγομένου τὸ πνεῦμα. Eodem sensu occurrit apud *Heliodorum* AEth. Lib. IX. p. 423. ἠνεῳγμένοις μὲν ταῖς πύλαις οἱ Συηναῖοι, ὅπλοις δὲ ἀπηρτημένοις οἱ Αἰθίοπες εἰρήνην ἐπισημαίνοντες, καὶ ἦν τὸ γινόμενον, ἀνακωχή τις ἀνεπίμικτος SALLIER.

Eruditissime observat *Valkenaerius* ad *Ammon.* V. ἀνακωχὴ & Animadvers. p. 24. a *Thucydide* scriptum fuisse διοκωχὴ & ἀνοκωχὴ, licet a librariis in vulgarius compositum, mutatum, & hinc temere a Grammaticis quibusdam ita citatum fuerit; at recte ea distinxisse *Ammonium*, & in *Suida* atque *Hesychio*, tam auctoritate MS. quam seriei litterariae o restituendum esse. Miror tamen, a Viro docto nullam *Thomae* mentionem esse factam. *Phavorinus* etiam διακωχὴν recenset pro διάλειψις. Utut ergo verum sit, o reponendum in *Thucydide* &c. esse, videtur tamen cum Vulgo errasse *Thomas*; nisi MSS. aliud suadeant, praesertim cum ἀνακωχὴ pro *induciis* trito usu adhibitum fuerit. OUDEND.

1 Τρίτῃ.] Pag. 232. D. add. Dio pag. 126. A. p. 185. B. 391. B. WITTER. §. 87.

2 Πρώτῃ.] §. 40.

3 Διαλοιδορεῖται &c.] Ita ferme *Suidas*: λοιδορῶ, inquit, δοτικῇ, τὰ δὲ παθητικὰ αἰτιατικῇ. quibus non assentitur *Aristophanis* Schol. ad Plut. v. 466. τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς, inquit, δοτικῇ συντάσσεται· ἐνεργητικῶς δὲ, αἰτιατικῇ. nec existimet aliquis, *Suidam* ex Scholiaste, vel Scholiastem e *Suida* debere emendari; ideo enim, ni fallimur, discrepant, quod fere omnes illae Grammaticorum leges veteribus scriptoribus ignotae sint, qui verba quaedam modo cum dativo, modo cum accusativo efferunt, quod in λοιδορῶ nomen habet. Apud *Isocratem* v. g. jungitur accusativo; τῶν δὲ μηδὲν, inquit, περὶ τοῦ πράγματος ἐνθυμουμένων, ἀλλὰ τὸ συμβαῖνον σκοπούντων, ἤδη τινὲς ἐλοιδόρησαν αὐτόν. & ita plerique. Dativi exempla minus obvia, auctor est Clar. *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 456. occurrunt tamen, nam praeter *Lucianum*, cujus locum ea potissimum de causa notandum esse monet, eam loquendi rationem reperias apud *Eurip.* Med. v. 873.

συντάσσεται ἡ ἀεὶ [1] τὸ παθητικὸν πρὸς δοτικὴν, εἰ καί τινες [2] πρὸς αἰτιατικὴν ἀδοκίμως. [3] καὶ διαλυμαίνεται, [4] καὶ λυμαίνεται.

[5] ΔΙΑΠΑΙΖΕΙ, οὐ καταπαίζει.

ΔΙΑ-

Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην

Κἀλοιδόρησα.

Ubi ἐμαυτῇ construitur cum ἐλοιδόρησα. In *Plutarchi* Ottone pag. 1068. ἀνοήτως δὲ καὶ γελοίως θατέρου τοῦ ἑτέρου ἃ προσῆν ἀμφοτέροις ὀνείδη λοιδορούντος. Addit *Thomas*, λοιδοροῦμαι ab Atticis accusativo non jungi, minus recte, ut constat ex lexicographis. Idem dicendum de vocibus λυμαίνεται, & διαλυμαίνεται. SALLIER.

Leg. δοκιμώτερον, ἢ λοιδορεῖ. subnectitur enim h. §. in MSS. Rom. & Vascos. τῷ, διαφῆκε. STOEBER.

Phavorinus habet χεῖλιον, ἢ λοιδορεῖ, quod voluit Thomas. Glossa hic auctiores sunt MSS. Leidens. Διαλλάττω οὐ μόνον τὸ φιλιῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ παραλλάττω. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πλειόνως ὡς εἰπεῖν διαλλάττειν ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον. ubi ex *Aristide* T. II. p. 335. legend. πλεῖον ὡς, & mox διαλλάττει, quod utrumque firmatur a codice Leidens. secundo, qui tamen mox αὐτὸν, male. OUDEND.

1 Πρὸς δοτ. τὸ παθ.] MSS. τὸ παθ. πρ. δοτικ. STOEBER.

MSS. item Leidd. & Oxon. τὸ παθητικὸν δοτικῇ. Sic & *Phavor.* & *Suid.* OUDEND.

2 Πρὸς αἰτ. ἀδοκ.] MS. B. πλὴν ἀδοκ. *Phavor.* ita, omisso tamen πρὸς. STOEBER.

Πλὴν addunt etiam Leidd.

3 Καὶ διαλυμ.] Nova §. in MSS. & Rom. Vascos. IDEM.

Sic & in Leidd.

4 Καὶ λυμαίνεται.] Anonym. de Err. Ulix. cap. 2. pag. 14. λυμαινόμενας ἐπιβούλως τῆς ψυχῆς καταστάσει.

5 Διαπαίζει.] *Aristaenet.* lib. I. Ep. I. p. 8. ubi genitiv. regit. DRAKENB.

Hujusce verbi, ut & sequentis exempla minus obvia sunt: prius legitur apud *Lucianum* T. II. p. 79. ὥσπερ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε τὸν Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς ὄγκον, εἶτα τὸ πικρὸν καὶ κακότεχνον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, τρίτον ἤδη τὸ τῆς λέξεως μεταβάλλειν εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἠθικώτατον καὶ βέλτιστον. Usurpatur etiam a *Diogene Laërt.* pag. 215. ἔνιοι μὲν οὖν, inquit, Πυθαγόραν μηδ' ἓν καταλιπεῖν σύγγραμμά φασι διαπαίζοντες. Utrique adjungi potest *Josephus*, quem vide pag. 925. & 1709. Alterum vero, nempe καταπαίζω, reperias apud eumdem *Laërt.* p. 67. Ἀλέξινον γοῦν πολλὰ καταπαίζων, καὶ σκληρῶς ἐπισκώπτων, ὅμως αὐτὸν εὖ ἐποίησε, τὴν γυναῖκα παραπέμψας ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος, εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας. Hunc secutus *Greg. Nyss.* T. II. p. 411. ait:

τῷ

[1] ΔΙΑ'ΠΕΙΡΑ κρεῖττον, ἢ πεῖρα. [2] Πίνδαρος· [3] διάπειρά τοι [3] βροτῶν ἔλεγχος.

[4] ΔΙΑΠΕΠΡΑΓΜΕ'ΝΟΝ καὶ τὸ γεγεννημένον, καὶ τὸ ἠφανισμένον. Αἰσχύλος [5] ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· διαπεπραγμένου στρατοῦ. Πλούταρχος [6] ἐν παραλλήλοις περὶ Δημάδου, [7] ὥσπερ ἱερέου διαπεπραγμένου, ἡ γλῶσσα καὶ

τῷ γὰρ λόγῳ κατασκευάζει τὴν τοῦ ἀφθάρτου πρὸς τὸ ἄναρχον συζυγίαν, τῷ αὐτῷ τρόπῳ παντὸς εὐσεβοῦς τε καὶ θεοπρεποῦς καταπαίζει ὀνόματος. SALLIER.

1 Διάπειρα κρεῖττον, ἢ πεῖρα.] Haec potius invertenda, ut fere omnia, aut saltim pleraque in nostro audaculo nimis & temerario *Thoma*; πεῖραν enim potius, quam διάπειραν, apud optimos quosvis Auctores Graecos frequentissime occurrere, nemo Graecae Linguae vel mediocriter callens facile, credo, negaverit. Sic *Hippocrates* noster, more illo notissimo Aph. I. ἡ δὲ πεῖρα σφαλερή. sic & *Theocritus*, Idyll. XV. πείρᾳ πάντα τελεῖται· item *Sophocles*, Ajace, τὴν δ' ἐφορμᾶς πεῖραν, & *Demosthenes*, πεῖραν αὐτῷ δεδώκασι· & denique *Thucydides*, Lib. VI. p. 385. τὰ πεῖραν ἥκιστα τῆς δόξης δόντα. & Lib. I. p. 89. πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεται· apud quem solum plura alia in hunc sensum passim occurrunt, ut innumera talia jam studio omittam. Conf. *Dieterichii* Jatreum Hippocrat. pag. 947. seqq. Inde sane, ut notum, nihil frequentius, quam phrases illae, apud Veteres probos Auctores, leguntur, πεῖραν λαβεῖν ἀνδρὸς, γεύματος, χώρης, πολέμου, τέχνης, ἰσχύος, ὁμιλίας, quae apud *AElianum*, *Herodianum* & *Plutarchum* saepius occurrunt, & mille alia apud alios, de quibus jam tacere praestat. TRILLER.

Cratinus in Excerpt. *Grotii* p. 493. διαπειρώμενον τῶν λόγων ῥώμης. *Eunapius* in *Porphyr.* pag. 19. καὶ διαπείρας γευσάμενος, ita lego pro διὰ πείρας. Idem in *Jamblich.* p. 26. βουλεται τὴν διάπειραν λαβεῖν.

2 Πίνδαρος.] Olymp. Od. IV. Antistr. vs. 14. OUDEND.

3 Βροτῶν ἔλεγχος.] Scr. Βροτῶν. Locus *Pind.* legitur Olymp. Δ. ἀντιστρ. α. fin. STOEBER.

4 Διαπεπραγμ. καὶ τὸ γεγενημ.] Leidd. Rom. γεγενημ.

5 Ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.] Frustra ibi quaeres. Reperitur enim ἐν τῷ δράματι Πέρσαις vs. 517. OUDEND.

6 Ἐν παραλλήλοις.] Immo περὶ φιλοπλουτίας T. II. p. 525. C. ubi verba *Plutarchi* sic se habent: καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν. IDEM.

7 Ὥσπερ.] MS. Oxon. ὡς περὶ.

1 Συν-

καὶ ἡ κοιλία λείπεται. ὅθεν καὶ [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ, λαβὼν χρῆται οὕτω πως· [2] ὥσπερ ἱερεὺς διαπεπραγμένου, [3] τοῦ ἔνδον τὸ δέρμα λείπεται, [4] γνώρισμα τοῦ πάλαι ζῶου.

[5] ΔΙΑΠΡΕ'ΠΩ τούτοις, ἀντὶ τοῦ κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω. ὡς τὸ, διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. καὶ διαπρέπω τὸν δεῖνα, ἤτοι καλλωπίζω. Πλάτων [6] ἐν Γοργίᾳ· φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν, μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

ΔΙΑΣΚΟΠΩ', καὶ διασκοποῦμαι.

[7] ΔΙΑΣΩ'ΖΟΜΑΙ ὑπὸ σοῦ, καὶ διασώζομαί σε. Θουκυδίδης [8] ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ κακοπραγίαν ὡς εἰπεῖν ῥᾷον ἀπωθοῦνται, ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται.

[9] ΔΙΑ'ΣΤΡΟΦΟΙ φρένες, αἱ μαινόμεναι. καὶ διάστροφος μορφὴ ἡ ἕτερον εἶδος μετειληφυῖα. Αἰσχύλος ἐν [10] Προμηθεῖ· [11] εὐθὺς ἦν μορφή, καὶ φρένες διάστροφοι. καὶ διάστροφοι ὀφθαλμοί, οὐ μόνον οἱ παρὰ τὸ πεφυκὸς ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τοιοῦτοι μὲν μὴ ὄντες, [12] λοξοβλεποῦντες δέ. ἀπό-

1 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 272. B. ubi pro ὥσπερ est καθάπερ. . . . τοῦ ἔνδον deest; ante ζώου legitur ποτέ. WITTER.

Ep. 135. p. 274. OUDEND.

2 Ὥσπερ.] *Synes.* καθάπερ.

3 Τοῦ ἔνδον.] Desunt vulgo in *Synesio* male. OUDEND.

4 Γνώρισμα.] MS. Oxon. γνωρίσματα. Vulgatum in *Synesio*, ubi πάλαι ποτέ. IDEM.

5 Διαπρέπω.] Vide *Stephanum* de illa voce differentem in Lex, SALLIER.

6 Ἐν Γοργίᾳ.] T. I. p. 485. Ed. Serr. in fine. OUDEND.

7 Διασωζ. . . . Θουκ. ἐν γ΄.] P. 198. C. Infr. cit. in εὖ λέγ. WITTER.

Ed. Vasc. καὶ δ. OUDEND.

Aristides T. II. p. 331. εἶτ' οὐκ ἐδυνήθην αὐτά σοι διασώσασθαι.

8 Ἐν τῇ τρίτῃ.] §. 39.

9 Διάστροφοι . . . Αἰσχύλος ἐν Προμ.] Vs. 674. Διάστροφοι ὀφθαλμοὶ ut *Eurip.* Bacch. vs. 1120. *Soph.* Trach. 807. *Luc.* Dial. Meretr. II. sub princ. & homo διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς *Athen.* VII. pag. 339. E. Edit. Commel. ABRESCH.

10 Προμηθεῖ] Vs. 674. unde hic, ut metrum constet, scribe εὐθ. ἦ μ. καὶ φρ. &c. καὶ addit Leid. pr. OUDEND.

11 Εὐθ. ἦν μορφή, φρεν. διαστρ.] Codd. A. B. καὶ φρεν. διαστρ.

12 Λοξοβλεποῦντες.] A. B. λοξοβλεπτοῦντες.

1 Ἐν

ἀπόςροφοι δὲ οἱ ἀπεςραμμένοι, οὐ μόνον ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις· [1] αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, [2] εἰσὶν αἱ παντάπασιν ἀπόςροφοι τοῦ Θεοῦ.

[3] ΔΙΑΤΙ'ΘΕΜΑΙ παθητικῶς, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ πωλῶ. ὡς παρὰ τῷ [4] Θεολόγῳ· ὅπως ἢ διαθώμεθά τι τῶν ὄντων. διατίθημι δὲ ἐνεργητικῶς, τὸ καθιςῶ, καὶ οἰκονομῶ. [5] Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσεις· σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα. καὶ διαθέτης ὡσαύτως ὁ καθιςῶν, καὶ οἰκονομῶν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ [6] ἑβδόμῃ· χρησμολόγον καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν [7] Μουσαίου.

ΔΙΑ-

---

1 Αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, εἰσίν.] Interpunge: αἱ δὲ τιμ. φύσεις εἰσίν, αἱ &c. Locus *Synes*. pag. 192. C. STOEBER.

2 Εἰσίν.] Deest textui *Synesii*, Ep. 57. eique reddendum censet Cl. WOLFIUS.

3 Διατίθεμαι παθητικῶς, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ πωλῶ.] I. e. διατίθεμαι passiva voce significat *affectus sum* & *vendo*. Prior significatio satis est usitata, non ita posterior; quare lubet addere exemplum ex *Demosthene*, qui in Olynth. II. οὐθ' ὅσ' ἂν ποιήσωσιν οὕτως, ὅπως ἂν δύνωνται, ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι. ad quem locum *Ulpian*. Διαθέσθαι, πωλῆσαι, ἡ λέξις καὶ παρ' Ἰσοκράτει ἐν τῷ Βουσίριδι. ὅταν λέγῃ τὴν διάθεσιν. i. e. διαθέσθαι, *vendere: dictio etiam extat apud Isocratem in Busiride, cum dicit*, τὴν διάθεσιν. nimirum pag. 443. in Busir. Edit. *Wolfii*, τῇ δὲ τῶν ὄντων διαθέσει. BOS.

Accipitur & hoc aliquando pro διατίθημι i. e. οἰκονομῶ, sic *Lucian*. ἐν τοῖς ἐπὶ μισθῷ συνοῦσιν. pag. 467. ὡς οὐδὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. TORREN.

Pro πωλῶ seu vendo vide *Harpocrat* in διάθεσις, ibique *J. Gronovium*. OUDEND.

Isocrat. ad Demon. pag. 49. DRAKENB.

Schol. *Demosth*. Ol. II. pag. 14. extr. Edit. Lutet. ABRESCH.

4 Θεολόγῳ.] *Gregorio* nempe, cujus nomen, ut passim, addunt Codd. Leidens. V. in ἑβδόμῃ. Pro ὅπως in MS. Oxon. ὥσπερ. OUDEND.

5 Λουκ. ἐν βίων πράσεις.] In Vulg. leg. πράσις. Locus est T. I. p. 370. Graev. STOEBER.

Leid. II. ὡς παρὰ Λουκιανῷ.

6 Ἑβδόμῃ.] MS. Oxon. male. ἕκτῃ· exstat enim L. VII. cap. 6. ubi χρησμολόγον τε καὶ δ. OUDEND.

7 Μουσαίου.] MS. Oxon. male Μουσ. IDEM.

1 Διαν

1 ΔΙΑΦΗ͂ΚΕ 2 δοκιμώτερον, ἢ ἀφῆκε. ϗ 3 διακῦψ, ἢ ἀκῦψ.

4 ΔΙΑΦΟΡΑ᾽, πάντες λέγουσι· διαφορότης δὲ, 5 Πλάτων μόνον ἐν Θεαιτήτῳ.

6 ΔΙΑΧΡΩ͂ΜΑΙ τὸν δεῖνα, ϗ διαχειρίζομαι, ϗ διεργάζο-

---

1 Διαφῆκε δοκιμώτερον &c.] Quae ibi *Thomas* statuit, vel ex solis lexicis convelli possunt. Sallier.

Cur vero δοκιμώτερον; quin potius ἀφῆκε apud Auctores optimos quosvis frequentius occurrit, quam alterum διαφῆκε. Ita *Hipp.* Lib. de Intern. Affect. pag. 233. & 248. ψυχὴν ἀφῆκεν, & *Euripides* Hecuba, 571. ἀφῆκεν πνεῦμα· quae phrases & in ipso Nov. Test. occurrunt, ut notum. Rursus Idem *Hipp.* saepius, in Libb. de Morb. Epidem. dixit: ὁ πυρετὸς ἀφῆκεν αὐτὸν, quod ipsum etiam in sacris paginis N. T. legitur. Idem Ep. V. ἀφῆκε ῥῖγος, & alibi saepe. Et quis, quaeso, nescit, frequentissime apud omnes fere Auctores Graecos, notissimas illas phrases deprehendi: ἀφῆκεν οἶκον, γονεῖς, ὀρφάνους, φίλους, τέκνα, χρυσὸν, χρήματα, βρώματα, & innumera alia in hunc sensum ubivis obvia? Sed id *Thomae* in more positum, ut phrases plerumque biblicas obelo male notet. Triller.

2 Δοκιμώτερον, ἢ ἀφῆκε.] Desunt haec pessime in Oxon. Ἀττικῶς, ut semper, subintelligendum est. Oudend.

3 Διακῦψ.] *Plutarch.* Pericl. p. 154. A. idem Cicer. p. 862. C. Ἀντιόχου τοῦ Ἀσκαλωνίτου διηκουσεν. *Polybius* Lib. I. pag. 32. διακούσας τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα.

4 Διαφορὰ . . . διαφορότης δὲ, Πλάτων μόνον . . .] Idem *Plato* IX. de Rep. p. 509. A. & eadem forma παραφορότης pag. 550. G. cujusque imitatione *Dio* Chryſ. p. 305. Abresch.

Antiphon Or. VII. pag. 38. ἐπί τε γὰρ τῇ τούτου διαφορᾷ ἀξίωτον τὸ λειπόμενόν τοῦ βίου διάξω. ſed leg. διαφθορᾷ.

5 Πλατ. μόνον.] A. B. μόνος. Eſt & apud Eund. de Republ. Lib. IX. pag. 739. b. & apud *AElian.* Var. Libr. II. c. 21. de Anim. Lib. I. c. 2. Ita quoque τὸ διάφορον uſurpavit *Ariſtid.* Themiſtocl. T. II. p. m. 183. Oxon. Stoeber.

Tom. I. p. 209, 210. Sic & *Moeris*. Leid. II. μόνος. Sed ad ejus imitationem *AElianus* tum in Var. Hiſtoriis, tum praeſertim in Animalibus. Oudend.

6 Διαχρῶμαι, διαχειρίζομαι & διεργάζομαι.] Elegantius dicas pro *occido* quam φονεύω. Sic *AElian.* V. H. III. 45. ξίφος, ᾧ τὸν Φίλιππον διεχρήσατο, *gladium, quo Philippum peremit.* Ad quem locum *Schefferus* ait, hoc vocabulum alibi haud legi, ideoque ſibi admodum eſſe ſuſpectum, neque dubitare, quin ſcribendum ſit, διεχειρίσατο. At nequaquam ſuſpectum ipſi debuit

γάζομαι, [1] κρεῖττον ἢ φονδῶν. Λιβάνιος ἐν [2] διηγήματι δραματικῷ, τῷ, ἤρα τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ὁ Κανδαύλης· διαχρησάμενος τὸν δεσπότην. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ· [3] διεχειρίσατο ἑαυτόν. Εὐριπίδης [4] ἐν Ἑκάβῃ· [5] ἄγ᾽ οὖν Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ᾽ ἄγων. ὡσαύτως καὶ [6] διαχείρησις. [7] διέργασις μέντοι, καὶ διεργασμὸς, οὐχ εὕρη-

debuit esse hoc vocabulum, cum frequens admodum sit apud putiores Graecos. *Herodian.* I. 19. —— αὐτοὺς διαχρησάμενος. Eodem Libro cap. 23. & cap. 32. *App.* Alex. De Bell. Pun. ἵνα ἐκφεύγοντας ἐκείνους διώκοιεν καὶ διαχρῷντο. *Parthen.* Erot. cap. 33. διαχρήσασθαι τὴν Ἀστάννα ἑαυτόν. *Euseb.* λόγῳ πρώτῳ: λέοντα διαχρώμενος. *Theocr.* Eid. XV. & alibi saepius. Addi his possunt loca, quae adducit *Kuhnius* ad *AElian.* cap. 45. L. III. BOS.

Herodian. Lib. III. cap. 12. εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλέας. *Plutarch.* Apophth. Lacon. p. 220. B. conf. *Kuhnius* ad *AEliani* V. H. Lib. III. c. 45. p. 320.

[1] Κρεῖττον.] MS. Oxon. κρείττων. Forte κρείττω in plurali. OUDEND.

2 Διηγημ. . . . ὁ Κανδ.] Desunt haec a Cod. A. pro Κανδαύλης in B. leg. Κανδαύλου. STOEBER.

Editum est inter Rhetorum excerpta a *L. Allatio* Romae 1641. 8o. V. *Fabricii* Thes. Bibl. Graecae Lib. V. c. 10. p. 410. OUDEND.

3 Διεχειρίσατο ἑαυτόν.] Prave Edd. Rom. Vasc. διεχειρησ. ut patet e praecedentibus, *Suida*, aliisque. IDEM.

4 Ἐν Ἑκάβῃ.] Deest in MS. Oxon. Est vs. 369. ubi vulgo ἄγ᾽ οὖν μ᾽ Ὀδ. IDEM.

5 Ἄγ᾽ οὖν Ὀδ.] Cod. A. ἄγ᾽ οὖν μ᾽ Ὀδυσσεῦ.

6 Διαχείρησις.] Lege διαχείρισις, quam scribendi rationem analogiae consentaneam secutus est *Thucydides* Lib. I. pag. 54. ἡγούμενοι δὲ αὐτονόμων τὸ πρῶτον τῶν ξυμμάχων, καὶ ἀπὸ κοινῶν συνόδων βουλευόντων, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει τῶν πραγμάτων μεταξὺ τοῦδε τοῦ πολέμου, καὶ τοῦ Μηδικοῦ. ubi Schol. διαχειρίσει interpretatur διοικήσει. SALLIER.

Codd. A. B. hic & in seqq. constanter legunt διαχείρισις, quod analogia suadet, & *Dukero* praeprimis probatur ad *Thucyd.* pag. 64. ubi locum a *Thoma* cit. vide. STOEBER.

Leg. διαχείρισις cum Leid. pr. OUDEND.

Bis ita legitur, non est *Thomae*, sed scribarum error; neque enim agit de Διαχειρίω, sed διαχειρίζομαι. etsi & in *Thuc.* Lib.

εὕρηται. ἔστι δὲ καὶ [1] διαχείρισις, ἡ διοίκησις. Θουκυδίδης· [2] πολέμων τε καὶ διαχειρήσεως πραγμάτων. καὶ διαχειρίζω, τὸ διεξάγω. [3] Ἡρόδοτος δὲ καὶ καταχρῶμαι ἀντὶ τοῦ φονεύω λέγει [4] ἐν τῇ πρώτῃ· αὐτοῦ μιν [5] ἐν τῇσι Θυρέῃσι καταχρήσασθαι ἑωυτόν. [6] καὶ αὖθις ἐν τῇ [7] αὐτῇ· τέω δὲ μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσαο, [8] τόν τοι παρέδωκα. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ τὸ διαχρῶμαι, πρὸς δοτικὴν λέγει, ἀντὶ τοῦ χρῶμαι. ὡς ἐν τῇ [9] αὐτῇ· οὗτοι μὲν τῶν [10] Φωκαιέων τοιούτῳ μόρῳ διεχρήσαντο. [11] καὶ πάλιν ἐν τῇ

Lib. I. c. 97. ubi Not. corrupte alterum exhibeant quidam Codd. ABRESCH.

7 Διέργασις.] Ed. Vascos. καὶ δ.

1 Διαχείρησις.] Patet ex seq. verbo διαχειρίζω, legendum esse διαχείρισις, e Leid. pr. uti etiam recte legitur in *Thucyd.* Lib. I. §. 97. ubi vide Cl. *Duker*. OUDEND.

2 Ἐν πολέμων.] Codd. A. B. ἐν non agnoscunt: neque aliter Edit. *Steph.* p. 65. A. & *Dukeri*. STOEBER.

Exciderunt τῇ πρώτῃ, vel cum Codd. Leid. pr. Oxon. ejiciendum τὸ ἐν, quod loco *Thucydidis* non convenit, neque ibi quoque adparet. OUDEND.

3 Ἡρόδοτος.] Hinc usque ad finem absunt a Cod. Oxon.

4 Ἐν τῇ α.] Dele punctum, quod praecedit post λέγει. Vid. loc. p. 38. C. Steph. Pro ἔν τισι MSS. ἐν τῇσι Θυρέῃσι. Cod. B. Θυρέῃσι. Pro ἑωυτὸν scr. ἑωϊτὸν ex B. vel sine Cod. MS. STOEBER.

5 Ἐν τῇσι Θυρέῃσι.] Sic rescripsi ex Leid. I. & *Herod.* C. 82. urbe *Thyreis*. vulgo ἔν τισι Θυρέῃσι. OUDEND.

6 Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 55. C. Pro τέω δὲ Codd. A. B. τέω δὲ μορ. STOEBER.

7 Αὐτῇ.] Cap. 117. Pro κατεχρήσαο Ed. Vasc. male κατεχρήσεο. OUDEND.

8 Τόν τοι παρέδ.] Cod. A. τό τοι. Post: τὸ διαχρῶμαι, Codd. A. B. delent τὸ & sequens commatis signum. Locus cit. est pag. 77. A. ubi quidem ex recens. *H. Steph.* legitur Φωκαιέων, quod etiam in Cod. B. obtinet & Edit. *Gale*. Cod. A. vero φωκαέων cum Nostro legit. STOEBER.

9 Αὐτῇ.] Cap. 167.

10 Φωκαιέων.] Ita reposui ex *Herodoto* pro Φωκαέων. OUDEND.

11 Καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 78. D. Pro διαχρεωμένους Cod. B. διαχρεωμένη sine sensu. Pro τῷ περ νῦν Cod. A. τῷ ἀεὶ νῦν. STOEBER.

Cap. 171. Pro οὐνόματι αἰεὶ *Herod.* οὐνόματί αἰεί. OUDEND.

Δι-

τῇ αὐτῇ· καὶ τῷ ὀνόματι τῷ αὐτῷ αἰεὶ διακεχρημένους τῷ περ νεῶ.

[1] ΔΙΔΑ'ΣΚΑΛΟΣ, λόγων καὶ ἀρετῆς· ἐπιςάτης δὲ, ἔργων.

Οὐ μόνον [2] ΔΙΔΑ'ΣΚΟΜΑΙ παρ' ἄλλου, ἀλλὰ καὶ διδάσκομαι ἕτερον, ἀντὶ τοῦ διδάσκω. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· [4] καὶ διδάσκει παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι.

[5] ΔΙΔΟ'ΑΣΙ λέγε, καὶ οὐ διδοῦσιν.

[6] ΔΙΔΩ'ΙΗ ὁ δῴη, εὐκτικῶς, φησὶ Φρύνιχος, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, [7] ἀλλὰ διδοίη, καὶ δοίη. τὸ μέντοι διδῴη

καὶ

---

1 Διδάσκαλος.] Ex *Ammon.* h. v. διδάσκαλος λόγου *Themist.* Orat. 13. & *Aristaenet.* Libr. I. ep. 20. καὶ ὁ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπᾴδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον. Ἐπιςάτης legitur sic apud *Diod.* Sic. lib. XVI. p. 407. *Gloss.* Magister, ἐπιςάτης, διδάσκαλος. STOEBER.

2 Διδάσκομαι] Schol. *Aristoph.* Nub. Act. I. Sc. 2. vs. 2. DRAKENB.

Conf. Nostr. infr. in ἐδίδαξα. *Ammon.* p. 43. quocum ex parte facit Schol. *Arist.* Nub. vs. 1341. ad quem locum vid. etiam *Kuster.* Ejusdemque not. ad l. c. v. 127. Plura dabit *Bud.* col. m. 938. seq. STOEBER.

Lege cum MSS. Leidd. & Edd. Rom. Vascos. οὐ μόνον δ. OUDEND.

3 Λουκιανὸς ἐν Ἐνυπν.] Tom. I. p. 3. Graev. Cujus verior esse lectio videtur δίδασκε. Schol. ibid. διδάσκει legisse videtur, observans: διδάσκομαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. WITTER.

Pessime MS. Oxon. Αἰγυπτίων. V. Tom. I. pag. 3. Ed. Amst. OUDEND.

4 Καὶ διδάσκει.] Hinc itaque emendare *Lucianum* possis, ubi vulgo δίδασκε. In medio usi sunt eo sensu quoque *Lucianus* alibi, & *Aristophanes.* Adi Thes. *H. Steph.* Sed & alii Attici Activum usurparunt. Consule Celeb. *Hemsterhusium* ad *Aristoph.* Plut. p. 4. IDEM.

5 Διδόασι.] Conf. Nostr. infr. in ζεύγνυσι. *Phryn.* Ecl. in διδοῦσιν, & ibi *Nunnes.* διδόασι legitur apud *Thucyd.* L. I. fol. 30. D. *Synes.* pag. 269. B. WITTER.

V. *Phryn.* pag. 104. Ed. P. καὶ abest recte a MSS. Leidd. OUDEND.

6 Διδῴη.] Vid. Cl. *Scherpezelius* ad *Hom.* Iliad. A. 324. DRAKENB.

7 Ἀλλὰ διδοίη.] Adde ex Cod. A. & *Phav.* καὶ δοίη. STOEB.

Adde ex MSS. Leidd. Oxon. & *Phavor.* καὶ δοίη. & conf. *Phryn.*

P

καὶ δῴη, [1] ἐπὶ ὑποτακτικοῦ τιθέασι. τεκμήριον δὲ Ὅμηρος, [2] ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τοῦ ω ἐκφέρων. οἷον, εἰ δέ κεν [3] αὐτὸς [4] δῴη κῦδος ἀρέσθαι. ἔστι γὰρ, εἰ δ' ἄν σοι δῷ αὐτὸς, ἤγουν ὁ Ζεύς. [5] εἰ δὲ εὐκτικῶς, [7] οὕτω· σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι [6] μενοινᾷς. οὐ καλῶς δὲ ταῦτα φησὶν ὁ τοιοῦτος Φρύνιχος. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ [8] βιοῦς, βιοῦντος, οὐ βιοίη φαμὲν, ἀλλὰ βιῴη, [9] Ἰωνικῶς ἔθει· [11] ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οἱ δίφθογγον, εἰς ω μέ-

---

Phrynich. p. 152. Ed. P. Oud.

1 Ἐπὶ ὑποτακτ.] Cod. B. εὐκτικοῦ.

2 Ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶ.] *Phryn.* h. v. (quem etiam conf. in γαμῴη) maluit scribere ὑποτακτικῶς. Codd. A. B. ut in textu. Res eodem redit. Locus *Hom.* est Iliad. Π. v. 87. ubi αὖ τοι. Barnes. in Cod. Barocc. legi observavit αὖτε. αὐτὸς agnoscunt MSS. A. B. & *Phrynichus.* Stoeber.

3 Αὐτός.] Sic etiam *Phryn.* vulgo. Sed ibi recte Ed. prima, & hic MS. Oxon. αὖ τοι. ut in *Homero* Il. Π. vs. 88. Oudend.

4 Δώῃ κυδ.] Scr. δῴη. Stoeb.

5 Εἰ δὲ εὐκτικῶς.] Sic Cod. B. & *Phryn.* Cod. A. & *Phavor.* εὐκτικῷ. Idem.

Pro εὐκτικῶς legerim εὐκτικῷ sc. χρῆται. tum etiam: ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οἱ δίφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπουσιν. Torren.

Vel scribe εὐκτικῷ cum *Phavorino*, ut supra ὑποτακτικῷ χρῆται, vel ibi ὑποτακτικῶς, quomodo est in *Phrynicho*, qui, cur hic τοιοῦτος vocetur, nescio. Delerem hanc vocem cum Leid. sec. si mei res arbitrii foret. Oudend.

6 Οὕτω.] Codd. οὕτως. Sic & *Phryn.* Locus *Homer.* est Odyss. Ζ. v. 180. Stoeber.

Οὕτως Leid. pr.

7 Μενοινᾷς.] Deest in Cod. B. Pro σῇσι Idem σῇσιν. Stoeber.

8 Βιοῦς, βιοῦντος.] Sic Cod. B. & *Moschop.* in δοίη. Cod. A. βιοῦς, βιοῦντος. Rectius *Phav.* βιοῦς, βιόντος, uti mox ἁλοὺς, ἁλόντος. *Moschop.* sic habet: Δοίη, γνοίη, ἁλοίη, τὸ δὲ βιῶν (forte βιῴη) σημείωσαι διὰ τὸ βιοῦς, βιοῦντος. τὸ γὰρ οι δίφθογγόν ἐστιν. ὅτε (an non ὅ, τε?) τρέπεται εἰς ω μέγα δωρικῶς. δώη (scr. δῴη) δὲ ὑποτακτικὸν ποιητικῶς. Idem.

Phav. βιόντος, ut statim δοὺς, δόντος, ἁλοὺς, ἁλόντος: ubi hic rursus, contra MSS. ἁλοῦντος male. Oudend.

9 Ἰωνικῷ ἔθει·] Malim sequi *Moschop.* qui Dorico more id fieri asserit; quanquam accuratius pensitata re neuter recte sentit. Dores quidem pro μοῦσα dicunt μῶσα, pro βοῦτης, βώτης. *Theocr.* Idyll. I. v. 80. at non μῷσα, βῴτης per ῳ Diphth. Dicendum itaque βιῴην, βιῴη Attico

[1] ὦ μέγα τρέπουσιν· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δοὺς δόντος, δοίη καὶ δῴη. ὡς καὶ [2] ἀλοὺς, ἀλόντος, ἀλοίη καὶ ἀλῴη. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ· οὔτε γὰρ [4] ἄν τοι δῴην θυγατέρα τὴν ἐμήν. ὥστε οὐκ ἔδει λέγειν, ὅτι ὑποτακτικὰ ταῦτά ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τὸ διδοίη καὶ δοίη, ἐν χρήσει μᾶλλον τοῦ διδῴη καὶ δῴη. καὶ Ἀλέξανδρος γὰρ ὁ σοφιστὴς, [5] καὶ Λιβάνιος, καὶ ἕτεροι, ἐπὶ εὐκτικοῦ τούτοις εὑρίσκονται χρώμενοι.

ΔΙΔΩΜΙ σοι δίκας, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κολάζομαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ σωφρονίζω μετὰ σοῦ κρίσιν, περὶ ὅτου δή τινος ἀμφιβαλλομένου. [6] Θουκυδίδης· [7] δίκας μὲν

---

tico more dictum pro βιώην. Vide *Maittaire* de Dial. pag. 60. seq. STOEBER.

Και Δωρικῷ. & pro var. lect. Ἰωνικῷ MS. Oxon. OUDEND.

11 Ἐκεῖνον γὰρ.] Scr. ἐκεῖνοι γὰρ. Mox: ὦ μέγα] εἰς ὦ μέγα. sic MSS. *Phav.* & *Moschop.* STOEB.

Vitiose pro ἐκεῖνοι, ut bene *Phavor.* OUDEND.

Ἐκεῖνοι γὰρ τὴν οἱ δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσιν. ABRESCH.

1 Ω μέγα.] Immo vero εἰς ω μ. cum MSS. Leidd. ut in *Phav.* quod adscripserunt suo margini hic recte Viri docti. IDEM.

2 Ἀλοὺς ἀλοῦντος.] Codd. A. B. & *Phav.* ἀλόντος. conf. Hort. *Adon.* f. 217. b. STOEBER.

3 Ἡροδ. ἐν τῇ θ'.] Cap. CX. p. m. 554. ubi *Steph.* lectio servata ed. alt. p. 631. fin. οὔτε γὰρ ἄν τοι δοίην θυγατέρα τὴν ἐμήν. Sic quoque Cod. B. ἄντε δῴην pro δῴην scribae error in Cod. A. IDEM.

4 Ἀντιδῴην] Lege ex *Herodoto* cap. 110. ἄν τοι δῴην. quo modo in Leid. pr. verum tamen eo *Herodoti* loco contra sententiam *Thomae* vulgo legitur δοίην. δῴην in Optat. *Xenoph.* pag. 69. OUDEND.

5 Καὶ Λιβαν.] Tom. I. 531. a. 751. c. d. &c. IDEM.

Καὶ delet Cod. A.

6 Θουκυδ.] Lib. I. p. 94. A.

7 Δίκας μὲν τῶν διαφορῶν.] Sic legisse Noster in suo Codice videtur. Codd. A. B. eandem lectionem exhibent, & *Thucydidis* Codd. non pauci, quos secutus *Henr. Steph.* Malim διαφόρων, quod alter *Thucyd.* locus suadet. Amat enim διάφορα scribere, non διαφοράς. Lib. I. p. 53. C. τὰ δὲ διάφορα δίκῃ λύεσθαι κατὰ τὴν ξυνθήκην. Vide etiam, quae circa hanc phraseologiam observavit Schol. *Thucyd.* lib. I. p. 20. C. *Moschop.* Δίδωμι δίκην, ἀντὶ τοῦ κολάζομαι. λαμβάνω δίκην, ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι. Quo sensu δίκην λαβεῖν saepius apud *Lysiam*. Idem δίκην ἔχειν μεγίστην scripsit p. 31. Tayl.

μὲν τ̃ διαφορῶν ἀλλήλοις διδόναι ᾗ δέχεσθαι. [1] ἤγουν κριτικὰς ἐξετάσεις. [2] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ὅθεν [3] κἀκεῖνο παρῆκται. κολάζεται γὰρ ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ κρίσει [4] ἀναφανεὶς ὑπεύθυνος.

[5] ΔΙΕΒΙΒΩΝ, ᾗ διεβίβαζον. Ἀριστείδης ἐν τῷ [6] Παναθηναϊ-

ἐσχάτην ὀφείλειν δίκην, *extremi supplicii reum esse. Arist.* Leuctr. II. pag. 434. τίνειν δίκην *Eurip.* Orest. v. 7. & alii. STOEBER.

Lib. I. §. 140. ubi vulgo διαφόρων, quasi a διάφορος. sed MSS. διαφορῶν. Res eodem redit. OUD.

1 Ἤγουν κριτικάς.] Cod. A. κριτάς.

2 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] En tibi duo loca, quorum alterutrum in animo habuisse puto Magistrum. Orest. v. 611. seqq. Tyndarus ita:

Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν,
Σοὶ, σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.

Magis ad rem facere ista videntur l. c. v. 575. seqq.

Ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔδετ' οὐχ αὐτῇ δίκην
Ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
Ἐζημίωσε πατέρα, κἀπέκτειν' ἐμόν.

cui posteriori loco primas deferre, quis dubitet? STOEBER.

Videntur haec loco suo mota esse, & ponenda post κολάζομαι ὑπὸ σοῦ. Eo enim sensu ter in Orest. vs. 576, 1134, 1597. praesertim cum exemplum non addatur, nisi illud exciderit. Recte autem jungi possent ἐξετάσεις. ὅθεν &c. OUDEND.

3 Ὅθεν κἀκεῖνο παρῆκται.] Haec & quæ ad finem usque leguntur, desunt in Cod. A. Nec sane Magistri esse verba videntur. Legendum forte παρήκει, quo usus Noster in δυοῖν, vel simile quid, ut sensus constet. STOEB.

Ed. Vasc. κἀκεῖνα. OUDEND.

4 Ἀναφανείς.] Cod. B. φανείς.

5 Διεβίβων.] Cod. A. διεβίβων. *Phavor.* cum Nostro διεβίβων. Utrumque suspectum. Quid si legeres διεβίβασαν? ut sensus sit, non Aoristum modo, verum etiam Imperfectum Atticis usu venire; vel διέβησαν, quod adoptare malim, inductus illustri illo *Thucydidis* loco, quem, mireris, Grammatico in mentem non venisse. *Thuc.* Lib. IV. p. m. 256. *Steph.* ὁπλίτας διεβίβασαν εἰς αὐτὴν κ. τ. λ. Mox: ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, ᾗ διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας . . . . ᾗ διέβησαν μὲν ᾗ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχὴν κ. τ. λ. STOEBER.

Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. καὶ δ. OUDEND.

6 Παναθηναϊκῷ.] Tom. I. p. 113. Ed. Angl. IDEM.

κ Ἰσέα

ἀθηναϊκῷ· καὶ διεβίβαζεν εἰς τὴν Ἀσίαν τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποικίας. [1] ἰςέον, ὅτι ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, προτιμοτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τῆς βαρυτόνου. δείκνυμι γὰρ καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν, οὐ δεικνύω, οὐδὲ ζευγνύω.

ΔΙΕΔΡΑ τὶς φυλακὴν. [2] ἀπέδρα, ὅταν ἀφύλακτος ᾖ.

[3] ΔΙΕΙΝΑΙ ἐλαίῳ, ἢ ὄξει, ἢ [4] ἄλλῳ τῳ, οὐκ ἀνεῖναι, ὡς [5] οἱ ἰατροὶ λέγουσιν. Ἀριςείδης ἐν [6] δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· καὶ ἀψίνθιον προσευρὼν, προςτάξειε πιεῖν, ὄξει διειμένον. [7] διεῖναι, ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας δευτέρῳ· ἢ [8] συνεισβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διεῖναι.

ΔΙΕ-

---

1 Ἰςέον, ὅτι κ. τ. λ.] Supra monitum in voc. δείκνυμι, hanc observationem illum potius sibi locum vindicare. In Codd. MSS. hic loci, ut in Editis, legitur. STOEBER.

Videntur haec alio pertinere, & ab quodam exemplo verbi in υμι avulsa esse. Exsulant a Leid. sec. sicuti multa alia. OUDEND.

2 Ἀπέδρα] Cod. A. addit δέ.

3 Διεῖναι ἐλαίῳ, ἢ ὄξει &c. οὐκ ἀνεῖναι.] Sic *Aristoph.* Plut. p. 75. διειμένος ὄξει Σφηττίῳ. ubi Schol. διεῖναι exponit per διυγραίνειν, ὃ νῦν χυμαλίζειν φασι. BOS.

4 Ἀλλώτῳ.] Legendum forte ἄλλῳ τῳ ex *Phrynich.* h. v. Pro τινὶ Rom. ἄλλῳ τῳ male. *Phavor.* rectius ἄλλῳ τῳ, quocum faciunt MSS. A. B. STOEBER.

Edidi, ut in *Phav.* Ed. Vasc. ἄλλῳ τῳ, *alia quadam re. Phryn.* p. 10. Ed. P. ἄλλῳ τινί. OUD.

5 Οἱ ἰατροὶ.] Delent MSS. & *Phav.* οἱ.

6 Δευτέρῳ.] MS. Oxon. τῷ. bene si addas β. T. I. pag. 297. Ed. Angl. Dein καὶ διεῖναι Leid. pr. OUDEND.

Tom. I. pag. 524. . . . ὁ αὐτὸς] T. II. p. 264. extr. ubi aliter editur. Rectius Thomas. *Canter.* in Cur. sec. emendabat ἢ συνεμβαλεῖν . . . . ἢ διεῖναι. ABRESCH.

7 Διεῖναι ἀντὶ.] MS. καὶ διεῖναι Inserendum hic ex Cod. A. & Rom. Διελέχθη κάλλιον ἢ διελέξατο. STOEBER.

Recte V. in Διηλέχθη. OUDEND.

8 Συνεισβαλεῖν.] Codd. A. B. συνεμβαλεῖν. Utrumque commodius, quam editum συμβαλεῖν. IDEM.

In Leid. pr. inveni συνεμβαλεῖν. Respicit Thomas *Aristidis* locum T. I. p. 499. Ed. Angl. ubi vulgo editur συμβαλεῖν nullo illic sensu: sed recte p. 488. ἢ συνεμβαλεῖν ἢ διεῖναι, *ut vel una invadatis vel transitum praebeatis.* Quomodo utrumque εἰσβάλ-

[1] ΔΙΕΝΕΙΜΑΜΗΝ, καὶ ἐνειμάμην, οὐ διειλόμην. Ἀρισείδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας [2] ἐνείματο.

ΔΙΕΠΑΥΣΕ τίς τινα, καὶ διεπαύσατο αὐτός. καὶ [3] ἔπαυσε καὶ ἐπαύσατο, καὶ ἀνέπαυσε καὶ ἀνεπαύσατο. [4] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, διέσωσέ τις ἐμπρησμοῦ γινομένου τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· μόλις, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἐπὶ τῷ [5] πατει θρήνων ἀναπαυσάμενος. [6] τὸ δὲ μετὰ τὸ κατὰ ἐκφέρειν ταῦτα, [7] ἀδόκιμον.

[8] ΔΙΕΦΘΟΡΕΝ, [9] ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη. [10] Λουκιανὸς ἐν τῷ

λω & ἐμβάλλω passim occurrit. συνεσβάλλω, ut nunc apud Magistrum, exhibent Edd. Xenophonteae quoque p. 177. & *AEliani* de Anim. L. VII. 33. aliisque locis. OUDEND.

1 Διενειμάμην . . . Ἀρισ.] Tom. II. p. 295. ABRESCH.

2 Ἐνείματο] Sic MSS. Vulg. ἐνείματο. STOEBER.

Leg. ἐνείματο. Agitur enim illo loco, qui est T. I. p. 515. de pluribus. Idem error in Phavor. OUDEND.

3 Ἔπαυσε.] Corrigendus *Apollodor.* L. III. p. 160. Ed. Gal. ὁ δὲ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπαύσατο. immo ἔπαυσεν, ut exaratum legitur in MSS. & in his D'Orvilliano. OUDEND.

4 Λιβάνιος] T. I. p. 915. A. WITTER.

5 Πατέρι] Scr. πατρί. STOEBERUS.

Leid. pr. Edd. Rom. V. & vulgo T. I. p. 915. πατρί. OUDEND.

6 Τὸ δὲ μετὰ τὸ κατὰ.] Scrib. κατα. STOEBER.

7 Ἀδόκιμον.] Non tenemur verbis Magistri, nec teneri se passi fuissent *Aristoph.* *Lucian.* alii. Vid. *Steph.* Thes. h. v. ἀποπαύω, sicut ἀναπαύω, eleganter cum ἐκ constructum legitur apud *Sophocl.* Electr. v. 233.

Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
Ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Sic ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν *Apoc.* XIV, 13. STOEBER.

Atqui praeter alios τοῦ καταπαύειν usus est ipse *Xenophon* Cyrop. p. 229, ἀρχῆς Κῦρον καταπαύσειν. Seqq. Διεφθαρμ. λογοχ. subjunxi τοῖς διακεκιναισμένος &c. a quibus prave avulsa fuerant. OUDEND.

8 Διέφθορεν &c.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 733. DRAKENB.

Sensus est, vocem διέφθορεν, a Veteribus passive usurpari solitam, active vero a nemine, si *Sophoclem* excipias; qua in re cum caeteris Grammaticis ipsi parum convenit: *Phrynichus* enim, *Ammonius*, & *Mosch.* activam tantum significationem ab

τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορώς.

ab illis, qui pure loquuntur, repudiata passiva, tenendam esse defendunt. Nos & *Thomam*, & ejus adversarios falli, contendimus, nec injuria, cum vox, de qua disputatur, non passive modo, sed & active apud optimae notae scriptores promiscue efferri consueverit. Prioris significationis exemplum suppeditat *Homerus* Iliad. O. v. 128.

> Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας.

Equidem nos non latet, fuisse nonnullos, qui huncce locum ἐνεργητικῶς exponi debere, sibi persuaserint; testis *Eustat.* p. 191. τινὲς μέντοι, inquit, αὐτὸ ἐνεργητικῶς νοοῦσι, ἵνα λέγῃ, ὅτι διέφθαρκας ἃς εἶχες φρένας. αὐτοὶ δὲ παραφέρουσιν καὶ χρῆσιν ὁμοίαν ἐκ Μενάνδρου, τὸ, εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ, διέφθορας τὸ ὄρχον ἡμῶν. ὥστε διέφθορέ τις, φασὶν, ἕτερον· διέφθαρται δὲ ὑφ' ἑτέρου. παρατίθεται δὲ καὶ Σοφοκλέους τὸ, ἐμὲ οὖσας τέκνου, καὶ ἐμὲ ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορας. Verum praeterquam quod ea interpretatio, quantum ex Eustathii verbis conjicere licet, paucis solum videtur placuisse, *Homeri* loco parum accommodatam obscurum est nemini. Id cum intelligerent Veterum plerique, passivam significationem sibi anteponendam esse, duxerunt; διέφθορας, διέφθαρσαι, ait *Didymus*, quocum facit *Etym.* auctor: διέφθορας, inquit, ἀντὶ τοῦ διέφθαρσαι. & alibi, scilicet in voce τέτηκα: διέφθορα παθητικὴν σημασίαν ἔχει. Ita quoque *Eust.* p. 1009. τὸ δὲ διέφθορας νῦν μὲν παθητικῶς κεῖται, ἀντὶ τοῦ διεφθάρης, Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐνεργητικῶς φασιν, ἀντὶ τοῦ διέφθειρας. Idem p. 1443. ὅτι δὲ τὸ διέφθορας οὐ μόνον ἐνέργειαν δηλοῖ, ἵνα λέγῃ, ὅτι τὰς φρένας διέφθειρας, ἀλλὰ καὶ πάθος νόμῳ μέσου παράκειμένου ἀκραιφνοῦς, ἵν' ᾖ λέγων, ὡς διεφθάρης τὰς φρένας, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ex quibus praeterea colligas, eam vocem tanquam minus Atticam, vel barbaram Eustathio non improbari; dicere satis habuit, huic etiam ab Atticis ἐνέργειαν tribui; recte, ut ostendunt haec *Euripidis* Hipp. vs. 1014.

> Ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν
> Ἥκιστά γ' εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε.

Sunt etiam duo apud *Lucianum* loca, quibus alia nulla, praeter passivam, significatio accommodari potest: prior occurrit T. I. p. 32. ἡ ὅστις ἀκούων τέρπεται, κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων. ᾄσματα διεφθορότα videntur esse cantus fracti, quibus hominum animi molliuntur. Alter legitur T. II. p. 979. σὺ δὲ, inquit, ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥστε μηδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας καταvοῆσαι. quae explicatione non indigent. Neque minus diserte

Josephus p. 153. Σισάρης δὲ καταπηδήσας τοῦ ἅρματος, inquit, ὡς εἶδε τὴν τροπὴν γινομένην, φυγὼν ἀφικνεῖται παρά τινα τῶν Κενιτίδων γυναῖκα Ἰάλην ὄνομα, ἣ κρύψαι τε ἀξιώσαντα δέχεται, καὶ πότον αἰτήσαντι γάλα δίδωσιν διεφθορὸς ἤδη. Γάλα διεφθορὸς est lac corruptum, quo sensu dicitur χυμὸς διεφθορὼς apud *Greg. Naz.* T. II, p. 521. Illud tamen fateamur, necesse est, Atticos, aliosque activam significationem alteri praetulisse, quod immerito *Thomas* negat, & in tanta exemplorum copia errare potuisse miramur: ne quis autem restet scrupulus, duobus exemplis contenti ad alia properabimus. Prius debemus *Eurip.* Med. v. 349.

Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν.

Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.

Id est, *multa feci temere.* Alterum *Theophrasti* est de Caus. Plant. p. 290. ὅπερ ἔπαθέ τις, inquit, ἀπελθὼν εἰς Συρακούσας ἐκ Κορίνθου, τὴν ἐργασίαν τὴν ἐντεῦθεν μεταφέρων. καὶ ὡς τὸ χώριον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκλιθολογήσας διέφθορεν. διέφθορεν ibi pro διέφθειρεν, reddidit multo deteriorem. Vide *Graev.* ad *Lucianum* p. 733. Sallier.

Atqui ceteri Grammatici illud Soloecismo adscribunt, quamquam negari nequit, ita nonnumquam inveniri. Magis tamen Atticum & frequentius est διέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. quod Magister ait, semel vel raro modo occurrere. Sed utriusque significationis exempla vide apud *Graevium* ad *Luciani* Soloec. p. 48. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν παιδείας διέφθορας, & activae significationis plura in *Ammonio*, quibus addi posset magnus numerus. Nullum itaque dubium mihi est, quin Thomae error librariis sit adscribendus. Emendationes vero, quas instituunt *Nunnesius* & *Pauwius* ad *Phryn.* p. 63. nemini placituras opinor, neque iis refellendis otium perdam. Cogitavi aliquando, ut Thomam inter & ceteros Grammaticos fere conveniret, confusae sententiae ordinem sic restituendum, ne littera quidem mutata; διέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε Σοφοκλῆς &c. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη Λουκιανός. Sed cum vel sic erraret Thomas, malo subscribere Lectioni optimi Codicis Leid. pr. qui pro ἅπαξ δὲ simpliciter exhibet καί. ut Thomae sententia sit, διέφθορεν passivam & activam significationem obtinere, atque utramque uno exemplo stabiliverit; sicut pluribus Graevius d. l. Dein μοι elegantius legitur in utroque Leid. & Ed. Vasc. quam μου, ut tamen vulgo videas in *Soph.* Edd. vs. 306. sicuti etiam *Luciani* locus p. 71. Ed. *Hemst.* minoris & T. I. 237. omnium Operum, corrupte nunc circumfertur διεφθαρμένος τῷ σώματι. V. Comment. Accusativus quoque restituendus est e MSS. in quibus & unus Leid. membranaceus, *Xenophonti* Hellen. L. IV. p. 88. διεφθάρθαι ἐδόκει τὰς γνώμας. non ταῖς γνώμαις. Oudend.

Eustath. ad Iliad. B. p. 145. init.

φθορὼς τὸ σῶμα. [1] ἅπαξ δὲ, ἀντὶ τῦ ἔφθειρε. [2] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

—— —— τὰς οὔσας τέ μοι
Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.

ἔςι δὲ καὶ [3] ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριςείδης ἐν Περικλεῖ·

---

init. Ἀριςείδης] T. III. p. 213. Abresch.

9 Ἀντὶ τῦ ἐφθάρη] *Graevius* mavult διεφθάρη ad *Luc.* Soloec. p. 49. Witter.

10 Λυκιαν. ἐν τῷ Ἡρ.] T. I. p. 208. *Graev. Hemst.* pag. 237. ubi ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι. *Philostr.* V. A. III, 33. pag. 123. ἐγίγνωσκον, ὅτι σῦ τὰ ὦτα διέφθορεν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων τῦτων. Idem.

1 Ἅπαξ δὲ, ἀντὶ τῦ ἐφθ.] Codd. A. B. sic; καὶ ἀντὶ τῦ ἔφθειρε Σοφοκλῆς ἐν Ηλ. Utramque ergo significationem obtinere, ait Grammaticus: in quo nihil est, cur litem ei intendas. Passivam significationem τῦ διέφθορα, διεφθορὼς &c. fere omnes respuunt Atticistae. Audiamus prae caeteris *Moschopulum*, cujus verba vel ideo hic recensenda puto, quod minus accurate ea descripsit Doctiss. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 559. *Hemst.* quem omnino vide. *Moschop.* ex Edit. Vascos. ita: Διεφθορὸς ἦθος τὸ διαφθεῖρον, ὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριςοφάνης ἐν κόραις· διέφθορας τῶν ὄρχων ἡμῶν. Μένανδρος ἐν ἀδελφοῖς· εἰ δὲ τις τὴν κόρην διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἠλίκτρας διέφθορας, ὅθεν οἱ διεφθορὸς αἷμ' (scr. αἷμ') εἴποις ἀτεχνῶς σολοικιεῖς. Quid sibi velit ἠ λίκτρας in illo *Homeri* loco, viderint alii. In editis legitur φρένας ἠλὲ, pro ἠλεὲ, quo semper alias usus est Poëta. ἠλὲ quoque suo tempore legit *Eustath.* pag. 1007. fin. Rom. *Moschop.* vero ἄλεκτρος, *irrequietus*, legisse suspicari quis posset, nisi metri ratio obstaret; quae tamen nec ipsa satis sibi constat in μαινόμενε φρένας κ. τ. λ. Vide locum Iliad. O. vs. 128. & tuo judicio utere. *Phrynichus* mentem uberius explicat in Appar. Soph. quam in Ecl. parva significatione ostendit. Ita enim Ille: Διέφθορεν, ὐ διέφθαρται, τῦτο σημαίνει, δι' ὃ καὶ ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες· ὐ διέφθορεν ὁ παῖς, δέον διέφθαρται. τὸ δὲ διέφθορεν, τὸ διέφθαρκεν σημαίνει. In principio legendum Διέφθορεν, διέφθαρται ὐ ταυτὸ σημαίνει, rectissime statuit Cl. *Sallier*, quem suo tempore vide. Stoeber.

2 Σοφοκλ. ἐν Ἠλ.] Vs. 307. seq. quo loco ex Codd. A. & B. pro μυ legendum μοι. Idem.

3 Ὁ παρακείμενος.] *Pauwius* addi vult ἐνεργητικός. In Aristide T. II. pag. 128. Ed. Angl. circumfertur πῶς ἄν. Oudend.

εἰκλεῖ· ἢ πῶς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς.

[1] ΔΙΕΧΕΙ δοκιμώτερον, ἢ ἀπέχει. οἷον, δέκα [2] σταδίους διέχει. [3] καὶ Θουκυδίδης· διεῖχον γὰρ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. καὶ διέχω τὸ διΐστω. [4] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ· ῥέει κάτω εἰς τὸ πεδίον, [5] διέχων ἀπ' ἀλλήλων τὰ ῥέεθρα.

[6] ΔΙΗΓΗΣΙΣ, ὅλον τὸ σύγγραμμα. ἤγουν, ἡ Ἰλιὰς, ἡ

ἡ

---

1 Διέχει δοκιμ. ἢ ἀπέχει.] Minus recte. Vide lexica. SALL. Vana est observatio Grammatici. Vid. add. ad *Thuc*. p. 668. *Duk*. Praeter *Thucyd*. usus etiam *Xenoph*. voc. ἀπέχειν eodem sensu ἀναβ. III. p. 231. 239. 242. Lib. V. p. 277. *Synes*. p. 161. B. *Liban*. T. II. p. 244. WITT.

Vanissima est haec observatio; ἀπέχει *Thucydidi* & quibusvis Atticis scriptoribus aeque est in usu, ac διέχει. Vide in Add. ad *Thucyd*. p. 668. & *H. Steph*. aliaque Lexica. Permutantur hinc praepositiones illae in MSS. Adi *Xenoph*. p. 265, 270. OUD.

Heliodor. AEthiop. Lib. II. c. 18. p. 89. *Antipater* epigr. inter Jensiana CLIII. p. 354.

2 Σταδίους.] Leid. pr. Phavor. σταδίοις. *Thucydidis* locus est L. II. §. 81. vs. 52. OUDEND.

3 Καὶ Θουκυδ.] Lib. II. pag. 155. A. conf. Eund. Lib. III. p. 185. D. 186. B. VIII. p. 612. C. adde *Xenoph*. ἀναβ. Lib. I. p. 213. *Joseph*. p. 819. E. 839. F. 903. B. *Liban*. T. II. p. 339. D. WITTER.

Lib. II. c. 81. vs. 52. & sic cap. 86. vs. 1. *Xenoph*. p. 267. vs. 30. p. 341. vs. 37. aliique. Verum non minus frequens, imo magis ἀπέχειν. ABRESCH.

4 Ἡροδ. ἐν τῇ ἐνν.] Pag. 607. A. Steph. ubi ἐς pro εἰς. Pro πεδίον inepte Cod. A. παιδίον. Pro διέχον vel sine Cod. MS. διέχων scribendum, uti in Codd. A. & B. STOEBER.

5 Διέχων.] Sic restitui auctoritate Cod. Leid. pr. & *Herodoti* L. IX. cap. 50. sc. ποταμὸς; non διέχον. ibidem quoque ἐς; & mox hic in MS. Oxon. male ῥεῦθρα. OUDEND.

6 Διήγησις.] Vid. *Phryn*. p. 90. & ibi *Nunnes*. DRAKENB.

Phrynich. Ecl. h. v. διήγησιν λέγουσιν οὐ διήγημα. Rarior vox διήγημα, sed tamen probatis scriptoribus usitata. *Aphthon*. cap. de narratione. *Polyaen*. p. 623. *Theo* Soph. hoc discriminis inter utrumque esse ait p. 3. ὅ, τε γὰρ καλῶς καὶ πολυτρόπως καὶ μῦθον ἀπαγγείλας, καλῶς καὶ ἱστορίαν συνθήσει, καὶ τὸ ἰδίως ἐν ταῖς ὑποθέσεσι καλούμενον ἴδιον διήγημα. Vid. *Ammon*. voc. διήγησις. *Morell*. ad *Liban*. T. II. p. 172. De differentia inter ποίημα & ποίησις praeter *Nonium* Marc. a Clar. *Valckenaer*. excitatum ad *Ammon*. l. c. videndus etiam *Laërt*. pag. 178. C. add. *Gloss*. p. 715. l. 12. STOEBER.

Quod ex Herodiano restat p. 210.

ἡ Ὀδύσσεια. διήγημα δὲ, μέρος τι. οἷον, ἡ τοῦ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. παραχρῶνται δέ τινες.

¹ ΔΙΕΛΕΧΘΗ κάλλιον, ἢ διελέξατο.

² ΔΙΗΛΛΑΓΗ δοκιμώτερον, ἢ κατηλλάγη. καὶ διαλλαγαὶ

---

210. sine dubio mutilatum: prorsus enim veritati absonum est, Διήγησιν λέγουσιν, οὐχὶ διήγημα, nisi quis simul usum utriusque vocis distinxerit; qua quidem in re satis inter se Rhetores ac Grammatici congruunt, ut recte *Nunnesius* observavit: elegans est *Aristidis Quintil.* designatus ab eo locus de Mus. II. p. 87. ποιητικῆς μέρη μὲν μίμησις καὶ διήγησις· (μιμήσεις καὶ ἀφηγήσεις modo dixerat) τούτων δὲ ἑκατέρας μόρια ἠθοποιΐα καὶ διηγήματα. Vid. *Theon.* Prog. c. 3. p. 33. c. 4. Inde fit, ut διηγήματα sint *casus, qui alicui obveniunt, singulares;* narrandi larga materies: μεγάλα ταμὰ διηγήματα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγωδίαν. αὕτη ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη· & quae plura suppeditat *Xenoph.* Eph. pag. 38. 41. 59. 69. 78. Statua aenea erecta εἰς μνήμην τοῦ διηγήματος apud *Dion. Chr.* p. 593. A. HEMST.

Vide *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 210. Ed. P. OUDEND.

1 Διηλέχθη κ., ἢ διηλέξατο.] *Phavor.* διελ. mox etiam διελέξατο. quasi Atticam augmenti rationem respueret. STOEBER.

Neutrum novi. Sed ne vanis conjecturis cruciemur, gratiam fecerunt Leidd. MSS. & *Phavor.* qui docent, reliquisse Thomam διελέχθη κ. ἢ διελέξατο. *Colloquendi* sc. & *differendi* sensu. Obvia sunt exempla. OUDEND.

2 Διηλλαγὴ δ. ἢ κατηλλαγή.] Vel legenti Lexicographos aliter rem sese habere, constabit. SALLIER.

MSS. & Rom. hic & in seqq. semper διηλλάγη & κατηλλάγη. sed de Accentuum ratione ex MSS. disputandum non est: *Phavor.* ut in textu. STOEBER.

Scripsit Vir Doctiss. *J. J. Wetstein.* ad *Paul.* Ep. ad Rom. V, 11. Διαλλαγὴ, δ. ἢ καταλλαγὴ, καὶ δ. π. οὐ καταλλαγαί. Τὸ δὲ κ. . . . δόκιμον· ὡσ. καὶ ἐ. τοῦ διαλλάττειν καὶ καταλλάττειν νόει. Sed revocari debet vetustarum Edd. proba lectio Διηλλάγη . . κατηλλάγη· pauloque post, ἐνηλλάγη ἀντὶ τοῦ διηλλάγη· quam mirandum est, potuisse *Blancardo* in mentem venire, ut mutaret. In praeferendis διαλλαγαῖς secutus est eandem rationem, quam in pluribus aliis, ubi frequentior Atticorum usus singulari pluralem numerum ducit potiorem: vid. Ἀντίγραφα, Γάμους, Διαθῆκαι, Ἐνέχυρα, Ἐπιστολὴ, Σύμβολα. Solas διαλλαγὰς notavit *Poll.* I. 153. habent *Eurip.* Phoen. v. 378. 440. 518.

518. & paulo diversa potestate Suppl. v. 209. *Aristoph.* Vesp. v. 470. Av. v. 1531. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν· & 1576. pro quo v. 1587. περὶ πολέμου καταλλαγῆς· quorum illud proprie, *de pactis ineundis*, quibus pax concilietur, hoc, *de bello ponendo.* Διαλλαγὴ vero in Acharn. v. 988. personam gerit: Juno διαλλαγὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Δία apud *Pausan.* IX. pag. 716. nec facile quis neget, διαλλαγὰς saepius in vere Atticis scriptoribus esse obvias, quam καταλλαγὴν aut καταλλαγὰς· idem haud aeque verum in utrisque verbis, quae junxit *Poll.* I, 153. καταλλαγῆναι certe *Thucydides* praebet IV. p. 272. v. 73. ubi Graev. C. διαλλαγῆναι ostentans alterumque in marginem rejectum, veteriorum membranarum auctoritati, par est, ut cedat; praesertim quum Scholiastes adsentiatur. Adjectiva quidem hinc ducta ἀδιάλλακτος & ἀκατάλλακτος a *Polluce* conjuncta I, 151. promiscue solent usurpari: ut ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς *Demosth.* in Timocr. pag. 774. D. πόλεμος *Dioni Chr.* p. 473. B. sic ἀκατάλλακτος ἐχθρὸς *Zaleuco* in Prooem. LL. apud *Stob.* p. 280. v. 12. quod vocabulum in eadem re narranda retinuit *Diod. Sic.* XII. p. 491. v. 80. ἀδιάλλακτον μῖσος *Basilio* T. III. p. 65. D. in Jes. p. 396. C. ἀκατάλλακτον *Firmo* Ep. 36. Διαλλακτὴς autem, *Dionys. Halic.* διαλλακτὴς, arbiter, in quem partes litigantes compromittunt, sive, qui altercationes & controversias dirimit, apud *Thucyd.* IV. pag. 272. v. 80. *Demosth.* in Olymp. pag. 1065. D. *Eurip.* Phoen. v. 471. *Suid.* in V. pro quo vix usquam pari virtute καταλλακτὴν repertum iri credo: nam diversum huic vocabulo significandi modum recentiores addiderunt, ut observatum supra ad Ἀργυραμοιβός. Ceterum alium praeter *Thomam* Grammaticum dicam verbis καταλλάττειν & καταλλαγὴ quasi parum spectatae bonitatis scripsisse, non commemini: ipse vero quum monet, καὶ εἰ (vel potius, ut alibi solet, εἰ καὶ) εὕρηταί τις, sine dubio de *Paulo* cogitavit, cui καταλλάξαι, καταλλαγῆναι, & καταλλαγὴ in Epistolis ad Romanos & Corinthios sunt usitata. Saepius autem voces N. F. quibus censoria reliquorum Grammaticorum nota pepercit, condemnat; quarum indicem opportuniore loco trademus. Porro, *Thoma* judice, castigate scripsit *Matth.* V, 24. διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου· quamvis ibi quoque unus & alter Cod. καταλλάγηθι, quibus auscultandum non est. HEMSTERH.

Pessime hic Thomam corrupit ultimus editor, ex tertia Aoristi sec. passivi persona, nobis effingens quasi nomen substantivum: nam auctoritate MSS. & Edd. Rom. Vasc. reponendus accentus in antepultimâ διηλλάγη, κατηλλάγη; ac deinceps ἐνηλλάγη, διηλλάγη, συνηλλάγη; ut vel evincit adpositus *Thucydidis* locus e L. I. §. 120. ὅσοι &c. ἐνηλλάγησαν. OUDEND.

καὶ πληθυντικῶς, [1] οὐ διαλλαγή. τὸ δὲ καταλλαγὴ, [2] εἰ καὶ εὕρηταί που, ἀλλ' οὐ δόκιμον. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διαλλάττω, καὶ καταλλάττω, νόει. οὐ μόνον δὲ [3] ἀντὶ τοῦ φιλιῶ [4] τὸ καταλλάττω εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παραλλάττω. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· πλειόνως

1 Οὐ διαλλαγή.] Revera quidem nomen illud plurali numero scriptores Attici efferunt. *Eurip.* v. g. Phoen. v. 378.

Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μαῖερ, οἰκείων φίλων

Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.

Neque aliter *Andocides*, cujus haec verba Orat. I. pag. 217. φέρε δὲ τοίνυν, οἱ ὅρκοι ὑμῖν πῶς ἔχουσιν; ὁ μὲν κοινὸς τῇ πόλει ἁπάσῃ, ὃν ὀμωμόκατε πάντες μετὰ τὰς διαλλαγάς. Sed aeque recte nomen καταλλαγὴ usurpatur, quippe quod occurrat apud *AEschylum* sept. ad Theb. v. 773.

Τέλειαι γὰρ παλαιφάτοι ἀραὶ

Βαρεῖαι καταλλαγαί.

Τὰ δ' ὀλοὰ πελλόμεν' οὐ παρέρχεται.

Reperitur & apud *Demosthenem* Olynth. I. p. I. Πρὸς δὲ τὰς καταλλαγάς, ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσαιτο ἄσμενος πρὸς Ὀλυνθίους. Adjungi posset *Aristophanes* Avib. v. 1587. in eo ab *AEschylo*, & *Demosthene* diversus, quod singulari numero uti non dubitaverit; qua in re paucos, qui ipsum imitarentur, habuit. Sall.

Καταλλαγαὶ apud *Liban.* Ep. 816. Oudend.

Leg. καταλλαγαί Stoeber.

2 Εἰ καὶ εὕρηται.] Ita Codd. A. B. Del. πυ. Vid. praeter loca a Lexicogr. subministrata *Chrysost.* Tom. I. pag. 45. A. T. V. pag. 489. A. *Joseph.* p. 228. D. 229. D. Sic etiam καταλλάττω non inusitatum penitus. *Joseph.* p. 374. A. *Thucyd.* Lib. IV. 290. fin. καὶ νῦν πρὸς ἀλλήλους δι' ἀντιλογιῶν πειρώμεθα καταλλαγῆναι. Schol. διαλλαγῆναι in sua enarratione utitur. Stoeber.

Sic MSS. non καὶ εἰ. Abest a Leidd. πυ; & in Leid. pro οὐ δόκιμον exaratur ἀδοκ. Oudend.

3 Ἀντὶ τοῦ φιλιῶ τὸ καταλλάττω εὕρ.] Rectius quam φιλῶ in A. Stoeber.

Si sequens *Aristidis* ex T. II. pag. 335. Ed. Angl. exemplum auctoris propositioni respondebit, legi oportet διαλλάττω: atque sic sane praebet Oxon. dum Leid. hoc comma non agnoscunt. In Aristide vero vulgo πλεῖον ὡς, non πλειόνως ὡς, editur. Oudend.

4 Τὸ καταλλ.] Scr. διαλλάττω. Witter.

5 Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 91. A. l. 8. ubi πλεῖον pro πλειόνως. Idem.

Cod. A. ut in text. In Cod. vero B. verba οὐ μόνον & quae ad fin. usque hic leguntur, plane deficiunt. Stoeber.

Ε Θυ-

νως ὡς εἰπεῖν διαλλάττει, ἢ ἄλλο ἔθνος, πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον. [1] Θουκυδίδης δὲ καὶ [2] ἐνηλλάγη, ἀντὶ τοῦ διηλλάγη λέγει· ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν. καὶ συνηλλάγη ὡσαύτως, ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἐπιστείλαντες ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ πάλιν ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ὅρκοι εἴ πῃ ἄρα γένοιντο ξυναλλαγῆς. διαλλαχθήσομαι δὲ κάλλιον, ἢ διαλλαγήσομαι. ὡς ἐπὶ πολὺ γὰρ οἱ μέλλοντες πρῶτοι προτιμῶνται τῶν δευτέρων μελλόντων.

[3] ΔΙΗΡΕΣ, οὐχ [4] ὑπερῷον. Εὐριπίδης ἐν [5] Φοινίσσαις· ἐς δίηρες ἔσχατον.

ΔΙΚΑΖΩ φόνον. ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

ἐν

---

1 Θουκυδίδης.] Lib. I. p. 78. A. ubi si Schol. audieris, quem secutus sua versione *Steph.* longe aliud sonant *Thucyd.* verba: ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν optimus ille interpres reddit: quicunque nostrum ab Athieniensibus *dissociati* sumus. Ad mentem Grammatici expressa versio in Edit. *Duk.* p. 76. quam confirmat *Dion.* Halic. in not. ibid. excitatus pag. 134. ἐνήλλαξαν dici putat pro συνήλλαξαν. Sic διαλλάττειν quoque contrario sensu usurpatur a *Lucian.* Prometh. p. 25. STOEBER.

Ejus loca habentur Lib. I. §. 120. VIII. §. 90. III. §. 82. ubi γένοιτο e Nostro defendi potest. V. *Wass.* p. 218. In fine δὲ abest a Leid. pr. qui dat insuper ἐπί το pro ὡς ἐπὶ. OUDEND.

2 Ἐνηλλ. ἀντὶ τοῦ διηλλ.] Cod. B. sic: Θουκυδ. δὲ καὶ ἐνηλλάγη, ὡσαύτως ἐν τῇ η, ἐπιστειλ. κ. τ. λ. Locus est pag. 607. D. ubi pro γένοιτο Codd. A. B. legunt γένοιτο. STOEBER.

3 Διῆρες οὐχ ὑπερ.] Conf. omnino *Jungerm.* ad *Polluc.* p. 53. Seq. locus *Eurip.* est v. 90. IDEM.

4 Ὑπερῷον.] Ea voce tamen utitur *Aristoph.* Plut. IV. 1. 11. DRAK. Conf. *Eustathius* ad Iliad Π. p. 1069. & Odyss. A. pag. 61. *Theophr.* de Odor. p. 190. διὸ καὶ οἱ μυροπῶλαι ζητοῦσι τὰς οἰκίας ὑπερῴους καὶ μὴ προσηλίους. *Pollux* Onom. Lib. I. Sect. 81. p. 53. ὑπερῷα οἰκήματα, τὰ δ᾽ αὐτὰ καὶ διῆρη. ubi vid. *Jungermannus.* Conf. Cel. *Alberti* ad *Hesych.* V. διῆρες. & *Gatakerus* ad *M. Antonin.* Lib. VI. p. 181.

5 Φοινίσσαις.] Vers. 90. Confer Jungerm. ad *Polluc.* L. I. §. 81. *Albert.* ad *Hesychium* h. v. Cum Nostro errat *Moeris.* Ὑπερῷον Atticis, aeque ac κοινῷ, frequentissimum est; ac Plato Comicus Atticus junxit διῆρες ὑπερῷον. OUDEND.

1 Μὲ

—— ἐν ᾧ καλῷ [1] μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων. —— ——

καὶ [2] δικάζω ἀνθρώποις. δικάζομαι δὲ τῷ δεῖνι φόνου· ἀντὶ τοῦ περὶ δικασταῖς ἐγκαλῶ· ὡς ἔχει παρὰ [3] Λιβανίῳ [4] ἐν ἐπιγραφῇ μελέτης τό, δικάζεται Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἀλιρροθίου.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται, καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες, καὶ ὁ τῆς πόλεως ἄρχων· ἀπὸ τοῦ τὰς [5] ἐν αὐτῇ δίκας διοικεῖν, οὕτω καλούμενοι. Συνέσιος περὶ Μαρκελλίνου τοῦ ἄρχοντος τὸν λόγον ποιούμενος, οὕτω λέγει· παρεῖναι μὲν οὖν ἡμῖν καὶ τὸ δικαστήριον ἐβουλόμεθα, [6] ἐπειδὴ τυγχάνει ὢν ὑπερόριος.

[7] ΔΙΚΗ, ἡ ἰδία· γραφή, ἡ δημοσία. Πλάτων ἐν τῷ Εὐ-

---

1 Μὲν ἐμνήσθην.] Male Ed. Rom. μὲν οὖ· & Leid. pr. ἐμνήσθη. *Euripidis* versus est 578. IDEM.

Cod. A. μὲν οὖν ἐμν.

2 Δικάζω.] *Antiph.* Or. I. p. 15. DRAKENB.

V. *Doun.* ad *Chrys.* p. 307. in notis Savil. BENTZEL.

3 Λιβανίῳ.] Tom. I. p. 540. ABRESCH.

4 Ἐν ἐπιγραφομένῃ μελέτῃ.] Codd. A. B. ἐν ἐπιγραφῇ μελέτης. Pro τὸ Cod. B. καὶ. in Cod. A. deest. STOEBER.

Immo in ipsa ἐπιγραφῇ μελέτης T. I. p. 540. Ed. Morel. ut diserte legitur in Leid. pr. OUDEND.

5 Ἐν αὐτῇ.] Vitiosissime ediderat Blancardus ἐν αὐτῇ. MSS. Leid. Oxon. Edd. Rom. Vasc. *Phavor.* praebent αὐτῇ, quod requirente sensu restitui; sc. πόλει, in qua qui jus cum Judicibus administrat Archon, ipse ejusque consilium dicitur urbis δικαστήριον. Ceterum *Synesii* locus Ep. 62. e Nostro corrigendus. Male enim illic vulgo legitur ὑμῖν. Dein Leid. pr. exhibet ἐπεὶ δὴ· uti in fine Epistolae ibidem emendavit *Petavius*. Porro in Leid. pr. est ἐβουλόμεθα. OUD.

A. B. *Phav.* Rom. αὐτῇ.

6 Ἐπειδή.] Codd. A. B. ἐπεὶ δή.

7 Δίκη, ἡ ἰδία· Γραφή, ἡ δημοσία.] *Harpocr.* h. v. DRAK.

Longe aliter MSS. Codices. A. Δίκη ἐπὶ τῶν δημοσίων· γραφὴ δὲ ἐπὶ τῶν ἰδίων. B. δίκη ἡ δημοσία, γραφὴ ἡ ἰδία. Πλ. ἐν τῷ Εὐθ. δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. Caetera omnia hic deficiunt. Hunc secutus Callierg. STOEBER.

Fingi poterat ex veterum Edd. lectione: Δίκη, ἡ ἰδία· ἡ δημοσία γραφή. Statim nisi scripseris ἐν vel

Εὐθύφρων, ἢ, περὶ [1] ὁσίου. εἰσάγει γὰρ πρῶτον τὸν Εὐθύφρονα, δίκην [2] τοῖς ἰδίοις λέγοντα· εἶτα τὸν Σωκράτην ἐπιδιορθούμενον τὸ ὄνομα διὰ τῶν τοιούτων· οὐ δή που Ἀθηναῖοι γε, ὦ Εὐθύφρον, δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ [3] γραφήν.

[4] ΔΙΚΡΟΥΝ, οὐ δίκρουν. ἀπὸ τοῦ δικρόου γάρ.

ΔΙ-

---

vel ἐπὶ τοῖς ἰδίοις, sensum Thomae vix expedies. Platonis locus, ut plane intelligatur, pluribus opus habet, quam quae hic proferri possint. Δίκη generale nomen publicas privatasque actiones complectitur; sed proprio & arctiore fori Attici usu de privatis poni solet, ut γραφὴ tantum de publicis; quare γραφὰς etiam δίκας adpellare licet, non contra, ut monuit Poll. VIII, 41. haec causa est, cur apud Lysiam aliosque saepe juncta reperias, γραφὰς γράψασθαι & ἰδίας δίκας δικάζεσθαι· ἴδιος enim hic idem, quod ἰδιωτικός: propterea bene Schol. Aristid. T. II. p. 161. Δίκη, ἡ περὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων κρίσις· γραφὴ δὲ ἡ περὶ τῶν δημοσίων· & apud Poll. VIII, 31. ἰδιωτικὰ δικῶν ὀνόματα pro ἰδιωτικῶν· & ἀμφισβητήματα ἰδιωτικὰ S. 39. lites adversus privatos instructae. HEMST.

Ita quidem edidit Blancardus, consentientibus Harpocratione, Suida & Phrynicho, ubi vid. Pauw. p. 214. & jubente ipso, quem profert Thomas, Platonis loco in Euthyphronis principio. Sed MSS. Leidd. ostentant Δίκη, ἡ δημοσία· γραφὴ, ἡ ἰδία. Edd. Rom. Vasc. Δ. ἡ δημ. γρ. ἡ ἰδία. fors. Δ. οὐ δημοσία γραφὴ, ἀλλ' ἰδία. OUDEND.

1 Ὁσίου.] Cod. A. sic pergit: οὔτοι δὴ Ἀθηναῖοί γε ὦ Εὐθύφρον δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφήν. εἰσάγει γὰρ κ. τ. λ. γραφὴ apud Liban. T. I. p. 117. D. 560. B. 561. B. conf. Phryn. Ecl. voc. δίκη & ad Eum Nunnes. Pertinet huc Lysias qui, p. m. 256. ait: περὶ δὲ συκοφαντίας ὅσας οὗτος ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράψατο κ. τ. λ. STOEBER.

Pag. 48. initio Dial. ABRESCH.

2 Τοῖς ἰδίοις.] Praepositionem ἐν addi volebat Wolfius. Sed omnia haec εἰσάγει &c. usque ad τοιούτων rectius haud agnoscunt Leidd. Codd. Mox pro οὐδήπου in Platone legitur οὔτοι δή. Neque aliter hic in Leid. pr. OUDEND.

Cod. A. τὴν ἰδίαν.

3 Γραφήν.] Ita capit Antiph. Or. I. p. 15. qui γραφὴ de accusatione veneficii usurpat. DRAK.

4 Δικροῦν.] Conf. Phryn. Ecl. & Galen. h. v. WITTER.

V. ad Phrynich. pag. 100. OUDEND.

Conf. Phavor. h. v.

1 Δι-

[1] ΔΙ'ΝΟΣ, ἡ κύκλῳ στροφὴ. ἀφ' ἧς ὁ τὸ κύκλῳ στρεφόμενον σῶμα, [2] δῖνος· οἷον, [3] ὁ ὐρανός. καὶ τὸ κυκλικὸν μέντοι σῶμα, [4] ὐ μὴν δὲ καὶ στρεφόμενον κύκλῳ, δῖνος λέγεται, [5] διὰ τὸ κυκλοτερῆ, [6] ὡς αὐτὸς, εἶναι πάντως τὰ στρεφόμενα κύκλῳ.

[7] ΔΙΟΡΘΟΥ̃Ν κυρίως, ἐπὶ δοράτων βολῆς. [8] ἐπανορθῦν, ἐπὶ λόγων.

ΔΙ-

---

1 Δῖνος.] Hinc δινεῖν idem notat. *Salmas.* ad *Spart.* AEl. Ver. c. 6. p. 238. Drakenb.

Vid. *Lampe* de Cymbal. Vet. Lib. I. c. 13. p. 83. *Manetho* Apotelesm. Lib. VI. vs. 577.

Ὀστέα δὴ νώτοις σφετέροις φορέουσιν ἐπ' ὤμοις.

Emendo ὀσέα δινωτοῖς, aut si mavis δεινωτοῖς κ. τ. λ. Aliam viam tentabat Cel. *D'Orville* Animadv. ad *Charit.* p. 787.

2 Δῖνος οἷον, ὁ ὐρανὸς . . . σῶμα.] Haec omnia in Cod. B. non leguntur. Post δῖνος hic addit λέγεται *Phav.* Hinc δινεύων apud *Eurip.* Orest. v. 835. Stoeb.

3 Ὁ ὐρανὸς.] Sic interpungendus hic locus; ut contra plenas distinctiones sustuli post σῶμα sequens, & κύκλῳ. Oud.

4 Οὐ μὴν δὲ καὶ στρεφ.] *Phav.* sic: διαστρεφόμενον κύκλῳ δῖν. λεγ. διὰ τὸ κυκλικῶς τὰ ἄλλα στρέφεσθαι ἐν αὐτῷ. Witter.

5 Διὰ τὸ κυκλοτερῆ. ὡς αὐτὸς εἶναι πάντως.] Cod. A. ὡσαύτως εἶναι πάντα τὰ κ. τ. λ. Stoeb.

Forte εἰκὸς. Wolf.

Bene, si recte distinguas hoc modo: διὰ τὸ κυκλοτερῆ, ὡς εἰκὸς, εἶναι πάντως, vel cum MSS. Leidd. πάντα. Oudend.

6 Ὡς αὐτὸς.] L. διὰ τὸ κυκλοτερῆ ὡσαύτως εἶναι πάντα τὰ στρεφόμενα κύκλῳ. *Moschopulus* in prioribus ad verbum paene consentiens hic habet, διὰ τὸ κυκλικῶς τὰ ἄλλα στρέφεσθαι ἐν αὐτῷ. Hemsterh.

Forte leg. διὰ τὸ κυκλοτερὲς ὡσαύτως δῖναι pro δῖναι πάντα κ. τ. λ. *Hesychius* Δεῖναι, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Κυάνεας δίνας habes in Inscript. apud *Wheelerum* T. I. Itiner. p. 179. *Callimachus* Hymn. in Del. vs. 149.

——— θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας.

7 Διορθῦν.] Ait *Thomas*, id verbum de illo dici proprie, qui conjectis telis à scopo non aberrat, quo sensu ea vox nobis se nondum obtulit; accedit tamen *Ammonius*, qui telis, obeliscis, & sermonibus significandis idoneam esse scribit: διορθῦν καὶ ἐπανορθῦν διαφέρει, inquit, διορθῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελισκῶν, καὶ ἐπὶ λόγων· ἐπανορθῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Fides sit penes autorem: hactenus enim nihil vidisse contigit, quod vel ad tela, vel ad obeliscos referri possit. Διορθῦν vero dicitur, qui vel dicta, vel litteris consignata emendare cona-

ΔΙΠΛΟΥ͂Ν, κατὰ μέγεθος· διπλάσιον δὲ, ἐπὶ ἀριθμοῦ.

ΔΙΣ-

tur; prioris significationis exemplum suppeditat *Eurip.* Suppl. v. 417.

Ἄλλως τε πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους

Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν.

Alterius autem *Isocr.* pag. 405. ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐν μὲν ταῖς συνουσίαις, ἢν ἀγνοηθῇ τι τῶν λεγομένων, ἢ μὴ πιστευθῇ, παρὼν ὁ τὸν λόγον διεξιὼν ἀμφοτέροις τούτοις ἐπήμυνεν. ἐν δὲ τοῖς ἐπιστελλομένοις ἄν τι συμβῇ τοιοῦτον, οὐκ ἔστιν ὁ διορθώσων. ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος, ἔρημα τοῦ βοηθήσοντός ἐστιν. ubi tamen διορθοῦν rectius exponas, *mentem aperire*, & *obscura explicare.* Disertius igitur *Plutarchus* T. I. pag. 93. ἐγὼ δὲ, inquit, λόγον ἔνδοξον οὕτω καὶ τοσούτους μάρτυρας ἔχοντα, καὶ ὃ μεῖζόν ἐστι πρέποντα τῷ Σόλωνος ἤθει, καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφροσύνης, καὶ σοφίας ἄξιον, οὔ μοι δοκῶ προήσεσθαι, χρονικοῖς τισὶ λεγομένοις κανόσιν, οὓς μυρίοι διορθοῦντες ἄχρι σήμερον, εἰς οὐδὲν αὐτοῖς ὁμολογούμενον δύνανται καταστῆσαι τὰς ἀντιλογίας. De illis enim sermo est, qui, dum aliorum canones chronologicos emendare student, nihil ipsi proferunt, in quo possis acquiescere. Neque aliter accipienda haec *Diogenis* Laërt. p. 265. φασὶ δὲ καὶ Ἄρατον πυθέσθαι αὐτοῦ, πῶς τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἀσφαλῆ κτήσαιτο; τὸν δὲ εἰπεῖν, εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάνοι, καὶ μὴ τοῖς ἤδη διωρθωμένοις. Hinc translata vox ad id omne, quod corrigi aut emendari potest: nam ab ὀρθὸς, *rectus*, fit ὀρθόω, *rectum facio*, inde διορθόω, illud, quod *rectum esse desiit*, *ad priorem statum revoco.* διορθοῖ, itaque, qui *errata corrigit.* Ita *Plutarchus* pag. 516. διὸ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὠφελιμώτερος ἐστιν ὁ πολυπράγμων. τὰ γὰρ ἐκείνων ἐλέγχει καὶ προφέρεται, καὶ δείκνυσιν αὐτοῖς, ἃ δεῖ φυλάξασθαι καὶ διορθῶσαι. Διορθοῖ praeterea, qui *recta monet*: eo sensu ait *Antoninus* Imp. p. 243. μέμνησο, ὅτι καὶ τὸ μετατίθεσθαι καὶ ἕπεσθαι τῷ διορθοῦντι ὁμοίως ἐλεύθερόν ἐστι. quo referas phrases illas, διορθῶσαι τὸ σῶμα ἐπίνοσον φύσει καὶ ἀνιάτως ἔχον. SALLIER.

Vid. *Ammon.* h. v. WITTER.

8 Ἐπανορθοῦν.] *Isocrat.* ad Demon. p. 47. DRAKENB.

Demosth. Olynth. I. pag. 55. & Or. de Rhod. libertate p. 50. ἀλλ' ἀφ' ὁποίων λόγων —— ἐπανορθώσεταί τις ἃ νῦν οὐκ ὀρθῶς ἔχει.

1 Διπλοῦν.] *Thomae* praeivit *Ammonius*: διπλοῦν, inquit, καὶ διπλάσιον διαφέρει. διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος, διπλάσιον δὲ κατ' ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον· οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον. *Ammonio* autem veterum grammaticorum plerique, si fides *Eustathio* pag. 1863. εἰς δὲ τὸ διπλοῦν γράφουσιν

[1] ΔΙΣΚΟΒΟ'ΛΟΣ ὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ [2] δισκευτής.

ΔΙ-

οἱ παλαιοὶ, ὅτι διπλοῦν μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ἰσχότιον γὰρ πλυσσόμενοι διπλοῦν λέγεται. διπλάσιον δὲ κατ' ἀριθμόν. οὕτω γοῦν διπλάσια χρήματα λέγεται. Sed illorum nemo audiendus, cum veteres duabus illis vocibus promiscue usi esse deprehendantur. Certe διπλοῦν etiam de numero dicitur, ut ostendunt haec *AEschyli* Sept. ad Theb. v. 978.

ΑΝ. διπλᾶ λέγειν. ΙΣΡ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν.

Neque minus diserte *Euripides* Alcest. v. 1057.

Διπλῆν, inquit, φοβοῦμαι μέμψιν ἐκ τε δημοτῶν,
Μή τις μ' ἐλέγξῃ, τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
Προδόντ' ἐν ἄλλης δεμνίοις πιτνεῖν νέας·
Καὶ τῆς θανούσης, ἀξία δέ μοι σέβειν.

Quae si quis attente consideret, ea ad magnitudinem referri non posse, nullo negotio intelliget. Idem dicendum de hocce *Sophoclis* loco Phil. v. 807.

——— ὦ διπλοῖ στρατηλάται
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον.

Nunc veniamus ad nomen διπλάσιον, quod ad magnitudinem etiam pertinere, demonstrandum est; illud autem non operosum; nam bis ita accipitur apud *Theophrastum*: prior locus occurrit L. de Lapid. pag. 397. εὑρίσκονται δὲ τοιαῦται, inquit, πᾶσαι ἐν τῷ ποταμῷ Τμώλῳ. λεία δὲ ἡ φύσις αὐτῶν καὶ ψηφοειδὴς, πλατεῖα οὐ στρογγύλη. μέγεθος δὲ ὅσον διπλασία τῆς μεγίστης ψήφου. Alter legitur Hist. Plant. p. 90. ἁδρύνεται δὲ τοῦ θέρους. μίσχον δ' ἔχει μικρόν. τὸ δὲ ἄνθος ὅμοιον ῥόδου κάλυκι, μεῖζον δὲ καὶ σχεδὸν διπλάσιον τῷ μεγέθει. quæ sunt adeo manifesta, ut alia conquirere testimonia supervacaneum videri possit. SALLIER.

Conf. *Epict.* c. 29. De longitud. hac voce usus *Polyaen.* p. 608. 733. promiscue *Diod.* XVII. p. 559 ὕψος διπλάσιον *Joseph.* p. 83. G. *Isocr.* p. 248. 636. *Livan.* T. I. p. 28. D. II. 67. D. add. *Ammon.* h. v. WITTER.

[2] Ἐπὶ ἀριθμοῦ.] Leid. sec. κατὰ ἀριθμὸν, ut apud *Ammon.* pag. 43. OUDEND.

[1] Δισκοβόλος.] Ea tamen voce utitur *Lucianus* T. II. pag. 479. σὺ ἐκεῖνον, ἦδ' ὅς, ἐπεὶ τὸν Μύρωνος ἔργον ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν, ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις. SALLIER.

Cod. A. δίσκολος vitiose admodum, nisi existimare quis posset, Scribam in illa oculos conjecisse, quae infra in δυσπρόσοδος leguntur. STOEBER.

[2] Δισκευτής.] Nihilominus haec vox ne cognita quidem est Lexicographis. Num inverti debet δισκοβόλος δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐ δίσκ? Paragraphus haec a Leid. sec. exsulat. OUDEND.

[1] ΔΙΦΡΕΙ'Α, Ἀττικοὶ· διφρεῦσις, κοινοί.

ΔΙΦΡΗΛΑ'ΤΗΣ, ἐ διφρελάτης.

[2] ΔΙΧΗ͂ διελὼν, [3] ἢ δίχα.

[4] ΔΙΩ'ΚΩ τοὺς πολεμίους, ἢ ἀπελαύνω. διώκω τὸν δεῖνα κλοπῆς, [5] ἤγουν κατηγορῶ. διώκω λόγους, [6] ἤτοι ζητῶ. καὶ διώκω, τὸ κινῶ, ποιητικῶς. Αἰσχύλος ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Συυ-

---

1 Διφρεία.] Vid. *Steph.* p. 158. *Synes.* pag. 58. B. *Liban.* Tom. I. pag. 89. D. 348. B. WITTER.

2 Διχῆ διελὼν, οὐ δίχα] Attamen apud *AEschylum*, *Euripidem*, aliosque pene omnes δίχα semper reperias; quamobrem aut *Thomam* falli dicendum est, aut hanc illius esse mentem, cum verbo διαιρέω non δίχα, sed διχῆ jungi solere. Equidem cum voce διαίρεσις adverbium διχῆ occurrit apud *Theophr.* Hist. Plant. Lib. VI. c. 6. διχῆ δὲ ἡ τούτων διαίρεσις ἡ κατὰ τὴν χρείαν. Alia exempla non suppetunt, & ipse *Theophr.* aliis in locis vocem δίχα usurpat. SALLIER.

Herod. Lib. IV. p. 298. διχῆ διελόντες. *Thuc.* δίχα Lib. I. p. 42. B. WITTER.

Phrynich. A. S. Δίχα δύο σημαίνει. τὸ μὲν διχῆ διπλῶν, οἷς (l. οἷον) εἰς δύο μέρη· τὸ δεύτερον ἀντὶ τοῦ ἄνευ, χωρίς. ubi διχῆ cum διπλῶν conjungit ipse Atticismi studiosus. STOEBER.

3 Οὐ δίχα.] Falsissimum hoc. Vide modo *Steph.* thes. Sed MSS. Leidenses rectissime habent ἢ δίχα. Tam turpiter errare non potuit *Thomas.* Quare ἢ restituatur. OUDEND.

4 Διώκω.] Non tantum sign. *persequor hostem*, sed etiam apud Atticos, *accuso aliquem crimine*, quo sensu etiam διώκομαι dicitur. *Aristoph.* Equit. pag. 308. Διώξομαί σε δειλίας· *timiditatis agam te reum.* Idem eadem Fab. pag. 314. ubi Schol. διώκειν καὶ φεύγειν, inquit, ἔλεγον ἐπὶ τῶν κατηγόρων καὶ τῶν ἀπολογουμένων· ἐδίωκον μὲν γὰρ οἱ κατήγοροι, ἔφευγον δὲ οἱ κατηγορούμενοι. & in Acharn. p. 404. &c. BOS.

Demosth. de Coron. pag. 473. E. ita διώκω βίον est *instituo vitam.* *Isocrat.* ad Demon. p. 49. & 57. DRAKENB.

Pro ἢ ἀπ. Codd. A. B. ἤγουν.

5 Ἤγουν κατηγορῶ.] Codd. A. B. ἤτοι. *Synesius* p. 5. A ἵνα μὴ ἀλογίας διώκηται.

6 Ἤτοι ζητῶ.] I. e. cupio, affecto, consector. Sic occurrit διώκειν ἡδονὴν, ἀρετὴν, εἰρήνην. Male vir doctus conjecit ζηλῶ. Mox *AEschyli* loco vs. 377. adde *Theocrit.* Id. Z. vs. 23. ubi ventus dicitur κύματα διώκειν. Vide *Abresch* Anim. ad *AEschyl.* p. 80. OUDEND.

1 Διώ-

Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.

[1] ΔΙΩΡΥΞ, διώρυχος. καὶ ἅπασα ἡ κλίσις διὰ τοῦ χ', [2] οὐ διὰ τοῦ γ'. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ [4] Αἰγυπτίῳ· καὶ διώρυχες εἰς αὐτὰς φέρουσιν. ὡσαύτως καὶ [5] διωρυχὴ, [6] οὐ διωρυγή. ὁ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τῆς [7] περὶ τὸν Ἄθω διωρυχῆς. [8] καὶ ἐν τῷ Σμυρναϊκὸς πολιτικός·

---

1 Διώρυξ.] Conf. *Phryn.* Ecl. h. v. WITTER.

Observationem *Thomae* firmat *Phrynich.* pag. 98. & scriptorum Atticorum *Thucyd.* IV, 509. *Arriani*, *Aristid.* AEg. p. 551. A. 590. D. 591. A. *Liban.* T. II. p. 314. A. aliorumque frequens usus. Sic κατώρυχι in *Sophocl.* Antig. v. 785. & κατώρυχες λίθοι, οὓς Ὅμηρος καταρυχέας λέγει *Poll.* VII, 123. Suem a Laconibus Βαλώρυχα dici notat *Hesychius*. In *Strabone* vero, ut XVI. p. 1075. 1076. eadem forma crebro repetita, *Diodoro Siculo*, *Pausania* vix aliter, quam per γ' scriptum invenias: Ἀπώρυγας apud *Hesych.* ex Graeco Ezech. Interprete. Saepe fit, ut inter se permutentur: in eadem historia διώρυχα posuit *Procop.* Perf. II. pag. 84. v. 22. *Euagr.* H. E. pag. 408. v. 20. διώρυγα. Τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ, *Joh. Malelas* in Julian. p. 19. ista utriusque fluvii per ductos alveos perfossionesque commercia διώρυχας semper *Arrianus* vocat. Apud *Demosth.* Or. de Halon. p. 74. A. est διωρυχὴ, quam a διορυγῇ *Suidas* distinguit. Vid. praeterea *D. Hoeschel.* ad *Procop.* de AEdif. Justin. p. 16. v. 26. & *Fr. Ducaeum* ad *S. Paulini* Ep. XI. Pluribus in vocabulis hae literae discrimen Atticae vulgarisque dialecti faciunt: Noster in Δραχμὴ βρέγμα, βρεγμὸς, & βρέχμα, βρεχμός. *Eustath.* ad Il. E. p. 584. v. 31. βρυγμὸς & βρυχμός &c. HEMSTERH.

2 Οὐ διὰ τοῦ γ'.] *Polyb.* V, 62. τάς τε διώρυγας ἀνατομῶν. *Pausan.* Lac. c. 1. p. 204. οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν. διώρυγος *Diod.* Lib. I. pag. 30. A. 48. D. &c. *Joseph.* p. 864. C. WITTER.

3 Ἀριστ. ἐν Αἰγ.] Pag. 10. B. l. 4. IDEM.

4 Αἰγυπτίῳ.] Tom. II. pag. 350. Ed. Angl. unde hic reponendum διώρυχας. Ceterum vide ad *Phrynichum* p. 98. OUD.

Pro αὐτὰς Codd. A. B. αὐτά.

5 Διωρυχή.] Cod. B. hic & in seqq. διορ.

6 Οὐ διωρυγή.] Leid. pr. ἡ δ.

7 Περὶ τὸν Ἄθω.] Vulgo ibi T. I. p. 130. editur Ἄθων, sed contra meliores MSS. Amant Attici Ἄθω dicere in quarto casu,

κὸς· διώρυχὴ νυμφῶν ἐκ πηγῶν εἰς θάλατταν.

Τὸ ΔΟΚΟΣ, [1] καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ εὕρηται. Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· δοκοὶ δὲ ἐφέροντο, κάτω φέρουσαι πῦρ. [2] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· [3] μεγάλοις δοκοῖς τὸ σῶμα διερείσαντες.

Ὥσπερ λέγομεν, [4] ΔΟΚΩ μοι, οὕτω καί μοι δοκοῦμεν, ἐπὶ πληθυντικοῦ. Πλάτων [5] ἐν Θεαιτήτῳ· καί μοι δοκοῦμεν [6] τῇ δὲ ἄντῃ τάχιστα εὑρεῖν. [7] καὶ Δημοσθένης· ἡμεῖς δὲ, οὐκ οἶδ᾽ ὅν τινά μοι δοκοῦμεν τρόπον ἔχειν πρὸς αὐτά.

[8] Ἰστέον, ὅτι οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαινόμε-

casu, non Ἄθων. Vide *Is. Voss.* ad *Melam* L. II. c. 2. in f. & *Wass.* ad *Thucyd.* L. V. §. 3. ὑπὲρ τῆς περὶ τὸν Ἄθω: ubi eadem in MSS. vacillatio. Sequens exemplum legas Tom. I, pag. 287. OUDEND.

8 Καὶ ἐν τῷ Σμυρν.] Pag. 94. A. l. 18. ubi Διώρυχας. WITT.

1 Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ ἐπὶ ἀρσ.] Sic e MSS. Leidd. edi curavi. Vulgo prius καὶ & secundum ἐπὶ exsulat. In Leid. pr. exhibetur ἄρσεν. καὶ ἐπὶ θηλ. *Libanii* verba sunt T. II. p. 287. OUDEND.

Diod. XV. p. 365. C. πυρίνη δοκίς WITTER.

2 Λουκιαν.] Tom. I. p. 666. *Graev.* ubi τὸ σῶμα μεγάλαις δοκοῖς διερ. WITTER.

3 Μεγάλοις δοκοῖς.] Depravato *Luciani* codice deceptus videtur *Thomas*. In MSS. hodiernis, ut testantur viri docti testes oculati, & Edd. legitur μεγάλαις L. II. Verae Hist. §. 1. et passim. OUDEND.

4 Δοκῶ μοι.] Vid. *Jens.* L. L. p. 137. STOEBER.

Vide exemplorum nubem apud Cel. *Wetsteinum* ad Act. Apost. p. 632. Tom. II. *Demosthenes* Olynth. I. p. 52. ἡμεῖς δ᾽ οὐκ οἶδ᾽ ὅντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά.

5 Ἐν Θεαιτήτῳ.] Desunt haec MS. Oxon. neque etiam illic reperias, sed in Σοφιστῇ T. I. p. 129. Ed. Serr. OUDEND.

Idem alibi, ut IV. Legg. p. 603. & eundem in modum ἐμοὶ φαινόμεθα pag. 636. B. G. ἐμοὶ δοκοῦμεν quam plurimi. *AEschin.* p. 81. *Lys.* 96. &c. *Xen.* Hieron. p. 526. bis &c. ABRESCH.

6 Τῇ δὲ ἂν τῇ.] Codd. A. B. τῇ δὲ ἄντῃ. Sic etiam Rom. STOEBER.

Lege e *Plat.* ἄντῃ. MS. Ox. πάντῃ. *Demosthenis* locus est Olynth. pr. p. 1. OUDEND.

7 Καὶ Δημοσθ.] Cod. A. add. Ὀλυνθιακῷ πρώτῳ.

8 Ἰστέον &c.] Totus hic locus ad verbum est desumtus ex *Basilii* T. I. pag. 563. Ed. Par. OUDEND.

1 Δό-

νέμητα, τὴν [1] ΔΟΞΑΝ ἀπὸ τοῦ κλέος διώρισαν. καὶ φασὶ τὴν μὲν δόξαν εἶναι, τὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔπαινον· τὸ

---

1 Δόξαν &c.] Commentitium est discrimen illud, quod κλέος inter & δόξα Grammatici constituere solent; sed exempla, quibus haec illorum opinio convelli potest, adeo sunt obvia, ut nobis omittenda videantur. Sallier.

Haec totidem paene verbis in *Basilii*, seu cuicumque demum auctori opus illud sit tribuendum, Comm. ad Esaiam p. 563. E. leguntur, tamque parum apte cum praecedentibus cohaerent, ut facile suspiceris, lectorem studiosum, qui δόξαν & τιμὴν in Prophetae verbis animadvertebat, observatiunculam eam aliunde sumtam in marginem adscripsisse. Praetereo minoris momenti varietates: id notandum, in *Basilio* scribi ἐπὶ τῶν σπουδαῖον· sensus igitur erit, τιμὴν, quae a spectatis honestisque viris proficiscitur (hoc enim indicat ἀστεῖα) probis & virtute praeditis hominibus obtingere; nam alia est τιμὴ ὑπὸ πολλῶν τῶν τυχόντων, quae mox memoratur, alia ὑπὸ τῶν ἀξίων λόγου tributa, ut docet *Aristot.* Ἠθ. Εὐδ. III. c. 5. verum *Thomas* utrum τῶν σπουδαίων & τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτέοις masculino genere, an neutro voluerit intelligi, non plane perspicuum est: hoc verius existimo, ideoque τῶν σπουδαίων *Basilio* reddi malo; quippe sequitur apud eum τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτῶς γεγενημένοις: quae non nisi neutrum genus admittunt: talique modo τὰ σπουδαῖα res erunt *praeclare & laudabiliter gestae*, τὰ οὐ πάνυ ἀποδεκτέα, vel, τὰ οὐ πάνυ ἀποδεκτῶς γεγενημένα, *facta non valde probanda nec verum honorem merita.* Γέρως οὔσαν ἀξίωσιν sic Latine vertitur, ut mens Interpretis lateat: ἀξίωσις est *adtributio praemii, quod in hominem dignum & bene meritum confertur*, ut ex ipso *Basilio* liquet p. 499. A. ἐπειδὴ γὰρ τιμή ἐστι γέρως ἀπόδοσις, γέρας δέ ἐστιν ἆθλον ἀρετῆς, τοῖς μὲν ἁγίοις καὶ τιμὴ καὶ γέρας ἀπονέμεται &c. cum quibus egregie concinit *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. p. 66. v. 7. τῆς ἀρετῆς γὰρ ἆθλον ἡ τιμὴ, καὶ ἀπονέμεται τοῖς ἀγαθοῖς. In distinguendis δόξῃ & κλέει a *Thoma* non discrepat *Ammonius*, apud quem τοῖς πολλοῖς opponuntur οἱ σπουδαῖοι. Haec autem quatuor, de quibus *Thomas* agit, vocabula *Josephus* usurpavit in eodem argumento A. J. V. c. 10. §. 2. ὁ δὲ (Davides) καὶ γέρως οὕτω λαμπροῦ στερηθεὶς (nuptiis Michalae Sauli filiae) καὶ βουλόμενος ἐπ' ἔργῳ παραβόλῳ καὶ ἀπίστῳ λαβεῖν κλέος· pauloque post se Davides esse dicit ταπεινὸν καὶ δόξης καὶ τιμῆς ἄμοιρον. Hemsterh.

Cod. A. κλέους. Cod. B. sic: Δόξα διώρισται παρὰ τοῖς ἀκριβ. κ. τ. λ.

τὸ δὲ κλέος, τὸ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν. ὁμοίως καὶ τὴν τιμὴν [1] διαιροῦσι, φάσκοντες, τὴν μὲν, ἀστείαν τινὰ εἶναι καὶ ἐπὶ τῶν σπουδαίων πίπτειν, [2] γέρως οὖσαν ἀξίωσιν· τὸ δὲ γέρας, ἆθλον ἀρετῆς τίθενται. [3] τὴν δέ τινα παρὰ τῶν τυχόντων ἐπὶ [4] τοῖς οὐ πάνυ ἀποδεκτέοις γινομένην ἀντίδοσιν.

ΔΟΥΛΕΙ'Α οὐ μόνον αὐτὸ τὸ δουλεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δούλων. [5] ὡς Θουκυδίδης· ἣν δὲ ἡ δουλεία [6] ἐπανιστῶνται.

[7] ΔΟΥ̃ΛΟΙ, οἱ ταῖς ἡδοναῖς κάτοχοι, [8] καὶ οἱ ὑποτεταγόμενοι

---

1 Διαιροῦσι.] Forſan excidit τοῦ γέρως. Dein ἐπὶ τ σπουδαῖον malim cum *Baſilio*, item γήρως, *Senectutis*. cum *Phavorino*: ſed γέρως tamen in *Baſilio*. OUD.

2 Γέρως οὖσαν] Sic Cod. A. γήρως *Phavor.* STOEBER.

3 Τὴν δέ τινα.] Del. τινα in Cod. A.

4 Τοῖς οὐ π. &c.] *Baſil.* pag. 964. habet τὴν δέ τινα τιμὴν (e Gloſſa) π. τ. τ. τ. οὐ π. ἀποδεκτῶς γεγενημένοις ἀντ. *Phavor.* ἐπὶ τοῖς &c. bene, & clarius: *Ob res non omnino probandas.* Sed de differentia vocum δόξης καὶ κλέους &c. adi *Ammon.* pag. 45. *Suidam* in v. δόξα. *Etym.* M. in κλέος. OUDEND.

5 Ὡς Θουκυδ.] Lib. V. pag. 359. B. ubi ἐπανίστηται, pro quo ſcribae oſcitantia ἐπανιστῶνται locum occupavit, quod ſequitur in Codd. A. & B. Etenim poſt vocem ἐπανίστηται ſic pergunt: ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιστῶνται. Conf. *Polluc.* III, 75 STOEBER.

6 Ἐπανιστῶνται.] Leid. pr. & vulgata *Thucydidis* lectio Lib. V. §. 23. ἐπανίστηται. Pluralis numerus tamen videtur elegantior per Syntheſin: unde MS. Oxon. pro Scholio, quale ibidem in *Thucyd.* addit ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιστῶνται. OUDEND.

7 Δοῦλοι.] Ita quoque *Ammonius*: δοῦλοι καὶ οἰκέται διαφέρουσιν, inquit, δοῦλοι μὲν γάρ εἰσιν καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα. οἰκέται δὲ δεσποτῶν. Utrique praeiverat Chryſippus, ut ex his *Athenaei* colligas L. VI. p. 267. διαφέρειν δὲ φησὶ Χρύσιππος δοῦλον οἰκέτου, γράφων ἐν δευτέρῳ περὶ ὁμονοίας, διὰ τὸ τοὺς ἀπελευθέρους μὲν, δούλους ἔτι εἶναι. οἰκέτας δὲ τοὺς μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένους. ὁ γὰρ οἰκέτης φησὶ, δοῦλός ἐστι κτήσει κατατεταγμένος. quae omnia ſic intelligi debent, vocem οἰκέτης tunc non eſſe uſurpandam, cum de illis ſermo eſt, vel qui ſunt voluptati dediti nimium, vel regum imperio obnoxii. SALLIER.

Pluribus illuſtrat exemplis Eruditiſſimus *Kuhn.* in notis ad *AElia-*

νοι βασιλεῦσιν· οἰκέται ͻ, δεσποτῶν.

1 ΔΟΥΛΟΥ͂ΜΑΙ τὸν δεῖνα Ἀττικοὶ, 2 οὐ δυλῶ. Δημοσθέ-

AElianum Lib. II. Var. Hist. C. 14. TORREN.

Utuntur hoc *Thomae* loco *Pric.* in *Pauli* Ep. ad Tit. III, 3. & *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 14. n. 5. HEMSTERH.

Vide *Ammon.* p. 45. οἱ ὑποτασσόμενοι edi jussi e Leidd. MSS. vulgo abest οἱ. Pro οἰκέταις ponitur in *Luciani* Asino T. II. p. 573. Ed. ult. OUDEND.

8 Καὶ ὑποτασσόμενοι.] Codd. A. B. καὶ οἱ ὑποτ. Conf. *Borremansius* Var. Lect. c. XV. p. 180.

1 Δυλῦμαι.] Recte monuit de hoc loco magnus *Wesselingius* ad *Diod.* Sic. IV. p. 255. v. 29. & scriptoris sui mentem explanavit. Crebro tamen in *isto verbo* vis activi mediique servatur, ut illud *alteri*, hoc *sibi subjicere & in servitutem redigere* notet. *Clem. Al.* Paed. II. p. 171. v. 9. τὰς ὄψεις τοῖς ἀποσοφήμασι δεδυλωκέναι· vix ibi scriptor styli diligens posuisset δεδυλῶσθαι· contra in *Eudoxi* verbis apud *Stephan.* in Πλαταιαὶ, τρόπαια . . . τῶν τὴν Ἑλληνίδα γῆν ἐλευθερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δυλωσάντων, neminem offendet δυλωσαμένων, licet nonnihil variata potestate. *Arist. Quintil.* de Mus. p. 68. v. 17. ἡ μυσικὴ καὶ λόγῳ καὶ μέλει τὴν ἀκροατὴν δυλυμένη· minus aptum foret δυλοῦσα. Hujus proprietatis ignorantia fuit in caussa, ut *Olearius Philostrati* locum longe secus, atque oportebat, caperet V. A. T. VII. 303. vs. 28. quem adjecta solum litera sanatum proponam: καὶ τοὺς ἄρχοντας, οἱ ἐς τὰ ἔθνη φοιτῶσι, μόνον οὐκ ἐπὶ κόῤῥης παίειν δυλυμένυς τοῖς χρήμασιν, ἢ ὑπερορῶντας αὐτῶν διὰ τὴν ἰσχὺν τῦ πλύτυ· initium novi circuitus a proximis separandum, cujus structura minus orationis ordini, egregie sententiae respondet; qualis in infinitivis non est insolens: sensus erit, homines istos supra modum & reliquos omnes divitiis praepollentes, tantum non provinciarum praesidibus ac praefectis insultare, dum eos muneribus sibi penitus obnoxios reddunt, aut ob opum potentiam despiciunt. Quod autem paulo ante praecedit, μεμαντεῦσθαι δ' ἤδη καθ' ἡμῶν αἰτίας, si tueri studeas, omnino aliter erit explanandum, atque ab *Oleario* factum: sed multo malim, μεμαστευμέναι· *conquisitae jam sunt adversum nos & conflatae criminationes.* Porro quod in δυλοῦν & δυλοῦσθαι, idem obtinet in καταδυλοῦν & καταδυλοῦσθαι· repugnare videtur *Lucian.* in Soloec. T. III. p. 583. sed ibi fere persuasum habeo, legendum esse, Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδυλοῦν, τὸ δ' (scilicet καταδυλοῦσθαι) ἑαυτῷ γίγνεται. Levis corruptela in *Aristoxeni* verbis apud *Athen.* XII. p. 545. C. virum summum *Is. Casaubonum,*

μοσθένης· 1 δυλοῦται τὰς πόλεις.

2 Μὴ εἴπης πυθαμὴ, ἀλλὰ 3 ΔΟΧΜΗ', ὡς οἱ ἀρχαῖοι.

ΔΡΑΧΜΗ', 4 ἐ δραγμή.

5 ΔΡΕΠΑ'ΝΗ, ἐ δρέπανον.

ΔΡΟ'-

---

quod miror, habuit exercitum: ſcribe vero, τὸ δὲ ἀντιτείνειν καὶ καταδυλοῦσθαι τὰς ἐπιθυμίας, *frangere & coërcere cupiditates*, ſententia conſtabit omnis expers difficultatis. Non multum diſſidet ſcitiſſima phraſis *Hippocr.* περὶ Ἀγμ. pag. 762. H. ἀνάγκη καταδυλοῦται τὴν γνώμην. Καταδυλοῦσθαι τὰς πόλεις ἐπιόντα *Demoſth.* IV. in Phil. p. 88. F. habet. HEMSTERH.

Adjuvandus fuerit explic. alioqui ab errore liberari ut poſſit, vereor. ABRESCH.

2 Οὐ δυλῶ.] Quam recte, argumento ſunt haec *AEſchyli* Sept. ad Th. v. 259.

Αὕτη σὺ δυλοῖς καὶ μὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.

Neque ea loquendi ratione uti dubitavit *Euripides* Herac. v. 817.

Ἐλθεῖν ἐτόλμησ' εἰς ἀγῶνας ἀλκίμυ δόρος·

Ἀλλ' ἦν κάκιςος. εἶτα τοιοῦτος γεγώς

Τοὺς Ἡρακλείυς ἦλθε δυλώσων γόνυς.

SALLIER.

1 Δυλοῦται τὰς πόλεις.] Sic & *Phavor.* ubi prave δηλ. In *Philipp.* III. p. 88. in f. καταδυλοῦσθαι τὰς π. OUDEND.

2 Μὴ εἴπης.] Cod. B. εἴποις.

3 Δόχμη.] Reſcribi mandavi δοχμὴ, ut praecipiunt omnes Grammatici, & Lexicographi Veteres. Paullo ante ἴπης Leid. pr. OUDEND.

4 Οὐ δραγμή.] Utitur *Joſeph.* p. 622. C. 644. D. & *Heſych.* voc. παχείη. WITTER.

5 Δρεπάνη, οὐ δρέπανον.] Quae ſi vera ſunt, *Euripidem*, & *Theophraſtum* minus Attice locutos eſſe, dicendum erit, uterque enim ea voce utitur: prior Cycl. v. 393.

Καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζεσεν πυρί

Ὀβελὺς τ' ἄκρυς μὲν ἐγκεκαυμένυς πυρί

Ξεςοὺς δρεπάνῳ ἐ γ', ἀλλὰ παλιὔρυ κλάδῳ.

Alter vero Char. c. 4. καὶ εἴτῳ ἄροτρον ἔχρησεν, ἢ κόφινον, ἢ δρέπανον, ἢ θύλακον. Quae cum ita ſint, δρέπανον non minus Atticum videri debet, quam δρεπάνη. SALLIER.

Δρεπάνη *Ariſtid.* p. 102. A. l. 13. *Diod.* pag. 295. A. δρέπανον *Xenoph.* Κυρ. VI. p. 121. 127. 129. &c. *Polyaen.* I, 18. 28. p. 57. *Liban.* T. I. pag. 20. A. WITTER.

Vid. *Steph.* de Dial. pag. 157. STOEBER.

Falſiſſimum id eſſe, liquet ex omnibus ſcriptoribus Atticis. Nihilominus *Moeris* quoque δρεπάνη Ἀττικῶς, δρέπανον Ἑλληνικῶς. Absque illo eſſet, fere accederem Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Lib.

ΔΡΟ'ΜΟΣ, κ̀ ἐπὶ τῦ τρέχοντ☉, κ̀ ἐπὶ τῦ [1] προκειμέ-νυ τόπυ τῷ βυλομένῳ τρέχειν.

[2] ΔΡΥ͂Ν, κοινότερον πᾶν ἐκάλυν δένδρον οἱ παλαιοί. ὕ-τω κ̀ ἀκρόδρυα, πᾶσαν ὀπώραν. [3] κ̀ δρυφάκτυς, τὺς ἐκ δρυΐνων. ἀλλὰ κ̀ τοὺς ἐξ ὅτυ δήποτε ὖν ξύλυ. κ̀ [4] δρυπετεῖς ἐλάας ὁμοίως.

ΔΡΩ͂

Lib. VI. §. 4. suspicanti, a *Thoma* relictum esse, δρέπανον, οὐ δρεπάνη: quod ultimum potius esse Poëticum, quam Atticum, censet vir doctissimus. Usus tamen est τῇ δρεπάνῃ *Longus* in Pastoral. p. 11. init. Oudend.

1 Προκειμ.] *Phav.* ὑποκειμ. τόπυ τοῖς τρέχυσι. Witter.

2 Δρῦν.] Conf. *Moschop.* ex quo Noster emendandus: Δρῦν, inquit, κοινότερον πᾶν ἐκάλυν δένδρον οἱ παλαιοί. Οὕτω κ̀ ἀκρόδρυα πᾶσαν τὴν ὀπώραν. κ̀ δρυφάκτυς ὐ μόνον (sic etiam Cod. A.) τὺς ἐκ δρυΐνων, ἀλλὰ κ̀ τὺς ἐξ ὁδηποτῦν ξύλον. (l. ξύλυ. Cod. A. ἐξ ὅτυ δηποτῦν. Cod. B. ἐξονηποτῦν) κ̀ δρυπετεῖς ἐλάας ὁμοίως. Stoeber.

3 Καὶ δρυφάκτυς, τοὺς ἐκ δρυΐνων.] *Joseph.* p. 460. D. Onomast. *Calep.* p. 131. Roboraria, δρύφακτα. Ἀκρόδρυα de omni fructu dici, affirmat *Petav.* ad *Synes.* p. 28. Witter.

Οὐ μόνον scilicet, quas voces addit *Moschop.* sed citra necessitatem. Oudend.

4 Δρυπετεῖς ἐλάας.] Adi Comm. ad *Poll.* Lib. VI. §. 45. & *Suidam*, ex quibus patet, vocem δρυπετὴς confusam aliquoties esse cum δρυπέπης, unde δρύππα. Sic apud *AElianum* Lib. XVI. Anim. C. 18. χαίρει δὲ κ̀ τῷ Φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, in MS. *Augustano* exaratum est δρυπεπεῖ. *Phavorinus* distinguit καρπὺς δρυπεπεῖς *maturos*, & δρυπετεῖς *caducos*, sed *acerbos*. In *Moeride* quoque rescribendum δρυπέπης. Ceterum hac occasione tecum, Lector, communicare mihi lubet ineditum hucusque Epigramma; quia ejus memoria exciderat *L. Kustero* ad *Suidam* in vocibus Δρύππα, Θωμός, ἶπν☉, σῦκον; quibus illius hic illic corrupti partes citat Lexicographus hinc emendandus.

Φαινίυ

Φάρσος σοι γεραρῦ τὸ δὲ βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,

Καὶ τρύφ☉ ἰπνίτα πιαλέυ φθοΐ☉

Πάρκειται, σῦκόν τε μελαντραγὲς, ἅτ' ἐφιυλλὶς

Δρύππα, κ̀ τυρῦ δρύψια κυκλιάδων,

Ἀκτῶ τε Κρηταιὶς, εὐτελέστερα ῥοιῖνα

Θωμὸς, κ̀ Βάκχυ πῶμ' ἐπιδορπίδιον.

Τοῖσιν ἄδοι κ̀ Κύπρις, ἐμοὶ θύε. ὕμμι δὲ ῥέζειν

Φυμὶ

ΔΡΩ σε τόδε Ἀττικοὶ, [1] οὐ δρῶ σοι. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν. [3] οὕτω καὶ ἐργάζομαί σε τόδε, καὶ ποιῶ σε τόδε.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, δύνασαι. [4] δύνῃ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, [5] εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· [6] σὺ μὲν οὖν καὶ δύνῃ καὶ δύναιο. [7] ἐὰν δύνῃ δὲ [8] Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ἀλλὰ πειρῶ, ὡς ἂν δύνῃ, ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα.

ΔΥΝΑ'ΣΤΗΣ, καὶ ὁ τύραννος, καὶ ὁ βασιλεύς. [9] ὡσαύτως καὶ δυναστεία οὐ μόνον ἡ [10] τυραννὶς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία. Αἰσχίνης· ἐξήλασε Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας, καὶ τὴν δυνα-

---

Φημὶ παρὰ κρωβύλαις αἰγιπόδαν χίμαρον.

OUDEND.

1 Οὐ δρῶ σοι.] Atticos sequens *AElianus* junxit quoque duobus Accusativis Lib. II. V. H. C. 16. VIII. 16. & alibi. Verum in Lib. I. de Anim. C. 32. circumfertur εἶτα μέντοι καὶ ἐς τὴν γαστέρα εἰσδῦσα αὐτῷ τὰ αὐτὰ δρᾷ. & C. 58. Οἱ δὲ τὴν χελιδόνα αἰδοῖ τῆς μουσικῆς οὐκ ἀποκτείνουσι, καί τοι ῥαδίως ἂν αὐτῇ τοῦτο δράσαντες. Priori exemplo potest referri ad γαστέρα εἰσδῦσα pro αὐτοῦ, sed altero certe restitui decet αὐτήν *Aristophanis* verba habes in Pl. vs. 87. IDEM.

2 Ἀριστ. ἐν Πλ.] Vs. 87.

3 Οὕτω καὶ ἐργάζομαί σε.] Exemplum est apud *Thucyd.* Lib. I. pag. 91. B. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σέ, ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον. & paucis interjectis p. ead. C. καὶ νῦν ἔχων σε μεγάλα ἀγαθὰ δρᾶσαι πάρειμι κ. τ. λ. STOEBER.

4 Δύνῃ δὲ οὐδείς.] Nimirum in Indicativo Modo. Vid. *Phrynich.* Ecl. h. v. Hort. *Adon.* p. 210. A. Exempla praebent *Laërt.* p. 158. E. *Isocr.* p. 20. 36. WITTER.

5 Εἰ καὶ Συνέσ.] Pag. 228. D. IDEM.

6 Σὺ μὲν οὖν.] Additur vulgo apud *Synes.* Ep. 80. ἀεί. OUDEND.

7 Ἐὰν δύνῃ δὲ. Πλ.] Sic distinguere malim. Vult auctor, rectum esse δύνῃ, si ponatur in secunda persona subjunctivi modi, praebens exemplum ex *Platonis* Phaedone init. p. 58. D. Ed. Serr. non vero valere censet in Indicativi modi Praesenti tempore. Patet illud ex *Phrynichi* p. 159. ubi *Pauwius* quoque conjiciebat ὡς ἂν δ. δὲ Πλ. Pro διελθεῖν Cod. Oxon. διαλέγειν. IDEM.

8 Πλάτων.] Sub ipsum Dialogi princ. p. 375. D. ABRESCH.

9 Ὡσαύτως καὶ δυν.] Cod. B. καὶ ἡ δυν.

10 Τυραννίς.] Cod. A. τυραννίς.

δυναστείαν [1] ἡμῖν ἔσωσι. [2] τὰ αὐτὰ δὲ καὶ [3] περὶ τοῦ δυναστεύω γίνωσκε. παραδυναστεύω δὲ, [4] τὸ τοῖς δυνάσταις παρεδρεύω. ὅπερ καὶ δυναστεύω [5] παρὰ τῷ δεῖνι γράφεται. [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [7] τῇ, τῆτις ἐξήνεγκα δύο βιβλία· πρὸς ἄνδρα [8] παρὰ βασιλεῖ δυναστεύοντα. εὕρηται δὲ τὸ δυνάστης καὶ δυναστεία, καὶ ἐπὶ τῆ ἁπλῶς βιαίε.

ΔΥΟΙ͂Ν, οὐ δυσίν. ὅσα γὰρ μὴ συνεμφαίνει γένος, [9] οὐ δὲ πλῶσιν δέχεται. [10] ὥσπερ τὸ οἱ τρεῖς τῶν τριῶν, τοῖς τρισὶν, ἔχει τὴν κλίσιν. παράκειται γὰρ αὐτοῖς οὐδέτερον τὰ τρία, ὁμοίως [11] καὶ τοῦ τέσσαρες τὰ τέσσαρα. καὶ ταῦτα μὲν [12] Φρύνιχος ἀπαγορεύων [13] καθάπαξ τὸ δυσίν· εὕρηται μέν τοι [14] καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς ῥήτορσι. [15] Θουκυδίδης· ἐπισιτισάμεναι δυσὶν ἡμέραις. [16] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

1 Ἡμῖν.] Rectius ὑμῖν apud *AEschin.* de falsa Legat. p.400.A. Mox αὐτὰ edidi ex Leid. pr. pro τοιαῦτα. OUDEND.

Cod. B. ὑμῖν.

2 Τὰ τοιαῦτα.] Codd. A. B. τὰ αὐτά.

3 Περὶ τοῦ δυν.] Cod. A. ἐπί.

4 Τὸ τοῖς δυνασταῖς.] Codd. δυνάσταις.

5 Παρὰ τῷ δεῖνι.] *Thucyd.* Lib. II. p. 62. DRAKENB.

Cod. A. παρά τινι.

6 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 293. B. ubi παραδυνας. WITTER.

7 Τῇ τητ. ἐξην. δυο βιβλ.] Absunt a Cod. A.

8 Παρὰ βασιλεῖ δυναστεύοντα.] Vulgo tamen contra *Thomae* mentem in *Synesii* Epist. 153. p. 293. editur π. β. παραδυναστεύοντα. OUDEND.

9 Οὐ δὲ πλῶσιν.] Scr. οὐδέ. STOEBER.

10 Ὥσπερ οἱ τρεῖς &c. ἔχει.] Excudi curavi vocula auctius τὸ οἱ τρεῖς &c. ἔχει, auctoribus MSS. de re ipsa vide ad *Phrynichum* pag. 88. & *Phavorinum*. OUDEND.

Cod. A. τὸ οἱ τρ.

11 Καὶ τοῦ τεσσ.] Cod. A. τό.

12 Φρύνιχος.] Voc. Δυσὶ μὴ λέγε κ. τ. λ.

13 Καθάπαξ, τὸ δυσὶν,] Ita interpunge: καθάπαξ τὸ δυσίν· &c. STOEBER.

14 Καὶ τοῦτο.] Pro καὶ Cod. A.

15 Θουκυδίδης· ἐπισιτισάμεναι.] Lib. VIII. p. 616. D. ubi ἐπισιτισάμενοι. WITTER.

Correxi, ut in Leid. pr. & *Thucyd.* Lib. VIII. §. 101. legitur, ἐπισιτισάμενοι. recte in Ed. Rom. fuit excusum genus femininum. OUDEND.

16 Καὶ Ἀρισ. ἐν τῷ περί.] Pag. 106. B. l. 10. ubi ἀπέδωκε. WITTER.

Cod. A. ἐν τῷ ὑπέρ.

τῷ περὶ ῥητορικῆς πρώτῳ· ἀλλ' [1] ἀπέδωκε [2] δυσὶ καὶ τρισὶν ἀντειπεῖν. κρεῖττον [3] μέντοι δυοῖν. γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ δύο οὐ μόνον ἐπὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς, ἀλλὰ καὶ [4] ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται. Θουκυδίδης· διελθόντων δύο ἐτῶν. καὶ Λιβάνιος· δύο λιμέσι τοὺς [5] εἰς αὐτὸ καταφεύγοντας ἐδέξατο.

ΔΥΟΚΑΙΔΕΚΑ λέγε. τὸ δὲ δυώδεκα, [6] ποιητικώτερον.

ΔΥΣΠΡΟΣΟΔΟΣ ἀγρὸς, ὅθεν δυσκόλως προσόδους, ἤτοι κέρδη, οἱ δεσπόται [7] ἀποφέρονται. καὶ δυσπρόσοδος ἄνθρωπος, ὁ [8] δύσκολος καὶ δυσέντευκτος. [9] Θουκυδίδης· δυσπρόσοδόν τε αὐτὸν παρεῖχε, καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω [10] χαλεπῶς ἐχρῆτο ἐς πάντας. καὶ δυσπρόσοδον χωρίον, τὸ δύσκολον περὶ τὴν εἴσοδον. [11] ὡς ὁ αὐτός· ἐρυμνόν τε καὶ δυσπρόσ-

---

1 Ἐπέδωκε δυσίν.] Primo restituendum est ex *Arist.* T. I. p. 4. Ed. Angl. ἀπέδωκε. nullum locum hic habet ἐπεδ. Dein δυσὶ refinxi ex ejusdem, item MS. Leid. & Edd. Rom. Vasc. lectione: δυὸ ἐτῶν in *Thucyd.* Lib. I. §. 82. invenias, ut apud illum ac *Xenophontem* &c. saepissime. OUDEND.

Codd. A. B. ἀπεδ.

2 Δυσίν.] Codd. A. B. δυσὶ.

3 Μέντοι δυοῖν.] Codd. A. B. τὸ δυοῖν.

4 Ἐπὶ γεν.] *Lucas* XII. 6. DRAKENB.

5 Εἰς αὐτὸ] A. B. αὐτόν.

6 Ποιητικώτερον.] *Phav.* ποιητικόν.

7 Ἀποφέρονται.] Leid. pr. ἐπιφερ.

8 Δυσκ. καὶ δυσέντευκτος.] Schol. ad *Thucyd.* Lib. I. p. 86. B. Contrarium εὐέντευκτος infr. in εὐπρόσοδος. Ita quoque legendum apud *Moschop.* δυσπρόσοδος· ὁ δυσέντευκτος pro δυσέντευκτος, quod operarum vitio irrepsit. STOEBER.

9 Θουκυδίδης.] P. 86. B. ubi χαλεπῇ pro χαλεπῶς, quod uterque Cod. agnoscit. Pro εἰς in Cod. A. ἐς, in Cod. B. πρὸς legitur. IDEM.

10 Χαλεπῶς ἐχ. εἰς π.] Apud *Thucyd.* Lib. I. §. 130. est χαλεπῇ ἐχρ. ἐς π. Hic quoque Leid. pr. ἐς. ut exhibui. Alter *Thucyd.* locus est Lib. V. §. 65. Tertius Lib. I. §. 107. Sed ubi omnino consulendus est Cl. *Dukerus*, qui & conferri meretur ad quartum ex Lib. III. C. 101. unde hic restituendum δυσεσβολώτατα. Vide etiam Indicem. Ex ultimo ejus loco Lib. IV. §. 129. hic rescribe δυσπροσβάτῳ. OUDEND.

11 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. V. p. 388. A. τε abest in Vulg.

1 Καὶ

δυσπρόσοδον. λέγει δὲ πάλιν, [1] καὶ δύσοδος χώρα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. [2] οἷον· δύσοδος γὰρ ἡ Γεράνεια. κάλλιον δὲ τοῦτο τὸ δυσπρόσοδος. καὶ πάλιν ἑτέρως· ταύτῃ γὰρ [3] δυσεκβολώτατος ἡ Λοκρίς. [4] καὶ πάλιν· προσιὼν τῷ λόφῳ, ὄντι δυσπροσβάτῳ.

[5] Τὸ ΔΥΣΩΠΟΥ͂ΜΑΙ, παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις, ἀντὶ τοῦ ὑφορῶμαι [6] καὶ ὑποπτεύω τίθεται, καθὰ καὶ [7] Πλάτων ἐν

---

1 Καὶ δύσοδος.] Huicce voci, licet *Thucydideae*, adjectivam δυσπρόσοδος *Thomas* anteponit, nec injuria, cum solus ex antiquis, quantum meminimus, δύσοδος usurpet *Joseph.* p. 539. πέτρα δὲ τὸ σύμπαν σκληρὰ καὶ δύσοδος, εἰ μὴ τρίβοι χρῷτό τις ἐξ ὁδηγίας. SALLIER.

2 Οἷον δύσοδος ἡ.] *Thucyd.* Lib. I. pag. 70. D. Nescio, quid dicat Grammaticus. Nam neque δύσοδος hic idem significat, quod δυσπρόσοδος in altero illo loco; nec apparet, cur δυσπρόσοδος rectius aut elegantius dicatur, quam δύσοδος. vid. *Duk.* ad h. l. p. 69. fin. STOBB.

3 Δυσεκβολώτατος.] Lectionem hanc tuentur Codd. A. B. Ex editis, qui δυσεισβολ. prae se ferunt, emendandum *Thomam* censet *Duk.* l. c. p. 228. quem vide. δυσεμβολ. magis placet, cum simili plane ratione loquatur *Polybius*, a nullo hanc in rem hactenus citatus, Lib. IV. p. m. 470. διὰ τὸ τήν τε χώραν τὴν πέριξ αὐτοῦ στενὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον, τό, τε χωρίον ἀπραγμάτευτον καὶ δυσπρόσοδον. IDEM.

4 Καὶ πάλιν.] Lib. IV. pag. 338. D. Pro προσιὼν editi ἐπιών. Mox δυσπροσβάτω error scribarum. *Steph.* δυσβάτῳ. Videtur in Nostro δυσπροσβάτῳ lectum olim fuisse, quam lectionem sequitur & tuetur *Duk.* ad h. l. p. 314. IDEM.

5 Τὸ Δυσωποῦμαι] Vid. *Harpocr.* Lex. h. v. DRAKENB.

Sic MSS. Leidd. & Edd. R. V. habent. Τὸ inmerito resecuit *Blancardus*. E *Phrynicho* sumsit *Thomas* pag. 80. Ed. P. OUDEND.

6 Καὶ ὑποπτ. τιθ. καθὰ καὶ Πλ.] Ita Cod. B. Auctior Cod. A. qui addit post τίθεται· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου τρίτῳ· ἢ γὰρ ἐπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν· ἀλλὰ δυσωποῦμαι ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες. STOBBER.

7 Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.] Nempe pag. 242. ὡς δή τι, inquit, ὦ ἑταῖρε, μαντικὸν γέ τι καὶ ἡ ψυχή. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον. καί πως ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ubi tamen, minus probata *Thomae* interpretatione, ἐδυσωπούμην verebar

ἐν Φαίδρῳ κεῖται· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἀντὶ τοῦ ἐντρέπομαι καὶ οὐκ ἀντέχω δι' αἰδῶ. ὃ βούλεται καὶ Πλουτάρχου [1] τὸ περὶ δυσωπίας βιβλίον.

---

bar tantum ſignificare judicamus: quo ſenſu illud verbum a *Demoſthene*, & *Xenophonte* uſurpatum eſſe, tradunt *Harpocration* & *Suidas*; nec aliter exponendus videtur in Politic. locus p. 281. τὰς δὲ αὖ παντοδαπὰς ἀνομοιότητας, ὅταν ἐν πλήθεσιν ὀφθῶσι, μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι, πρὶν ἂν σύμπαντα τὰ οἰκεῖα ἐντὸς μιᾶς ὁμοιότητος ἔργα γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάληται. SALLIER.

Cod. B. Φαίδωνι male, ut ex Cl. *Sallier*. not. conſtat. *Timaeus*: Δυσωπεῖσθαι· ὑφορᾶσθαι καὶ ὑπόπτως ἔχειν. STOEBER.

Leid. ſec. Φαίδωνι, ut vulgo in *Moeride*. Male, nam leguntur haec in Phaedro T. III. p. 242. C. Ed. Serr. ut *Nunneſius* ad *Phrynichum* jam obſervavit, & Cl. *D'Orvillius* ad *Chariton*. p. 496. OUDEND.

1 Τὸ περὶ δυσωπίας.] Tom. II. p. 528. &c. IDEM.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[1] ΕΑ'ΛΩΚΕΝ, [2] οἱ Ἀττικοὶ, [3] οὐχ ἥλωκε. [4] καὶ ἑάλω, [5] οὐχ ἥλω. τὸ δὲ ἐλήφθη, κοινότερον.

[6] ἙΒΔΟ'ΜΗ, οὐ μόνον ἡ μετὰ τὰς ἓξ μονάδας μονὰς, ἀλλὰ καὶ ἅπας ὁ ἑπτὰ ἀριθμός. [7] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες [8] στρατοῦ

Δορυσσ-

---

1 Ἑάλωκεν.] Ita etiam ἑάλωσα *Lysias* Orat. III p. 296. & ἑαλωκὼς *Heliod.* AEthiop. Lib. I. p. 3. Drakenb.

AEneas Gaz. Theophr. p. 12. ἄνθρωπον κλοπῆς ἑαλωκότα. & mox, ἐπειδὴ κλοπῆς ἑάλωκεν.

2 Οἱ Ἀττικοί.] Articulum ignorant Leidd.

Phav. del. οἱ. Witter.

3 Οὐχ ἥλωκε . . . οὐχ ἥλω.] Utraque tamen forma probatis Auctoribus usu venit. ἡλώκει *Xenoph.* Cyr. V. p. 144. ἡλωκυῖαν *Diod.* Sic. XIII. p. 183. B. 191. C. vid. etiam *Joseph.* p. 992. F. *Synes.* p. 214. C. conf. Cornucop. p. 217. Witter.

Errat *Thomas*: ἥλωκε, ἡλωκὼς, ἥλω, occurrunt apud *Xenophontem*, *Demosthenem* aliosque Atticos. Rectius *Moeris* & *Photii* Lexic. MS. ἥλω καὶ ἑάλω Ἀττικῶς. ἐλήφθη Ἑλληνικῶς. Multo tamen frequentius est Atticis ἑά, quam ἥ, in hoc verbo. Oudend.

4 Καὶ ἑάλω.] *Demosth.* in Timocr. p. 477. A. *Polyaen.* II. p. 150.

5 Οὐχ ἥλω] *AEsch.* de fals. legatione p. 248. ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ὄλυνθος ἥλω. ibid. Φρύνων ὁ Ῥαμνούσιος ἑάλω. Stobb.

6 Ἑβδόμη.] Non solum *unitatem septimam* significat, sed etiam *totum numerum septenarium*, quam vocis significationem ignorans Interpres *Laërtii* Ἑβδόμη vertit *Septimam*, in vita *Cebetis*: Καὶ τούτου (Κέβητος) φέρονται διάλογοι τρεῖς, Πίναξ, Ἑβδόμη, Φρύνιχος. ubi vertere debuisset, *Septenarium*, quemadmodum observavit *Petit.* Misc. Observ. III. 3. Bos.

Tetigi hunc usum ordinalium in Anim. ad *AEschyl.* S. c. Theb. vs. 127. quem hic laudat *Thomas*. Abresch.

Vid. *Petrus Petitus* Miscell. Observ. Lib. III. cap. 3. p. 159.

7 Αἰσχ. ἐν τοῖς.] Rom. ἐν τοῖς ἑπτ. v. 126. seqq. ubi pro δορυσσόοις Rom. δορυσσόοις. Stobb.

8 Στρατοῦ.] Leidd. MSS. στρα-

R

Δορυσσόοις σαγαῖς, πύλαις ἑβδόμαις
Προσίσανται. —— ——

Ὥσπερ τὐναντίον καὶ ἡ ἑβδομὰς οὐ μόνον τὰ ἑπτὰ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μετὰ τὰς ἓξ μονάδας μονάς, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ [1] ὁ Θεολόγος· [2] τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες· ἤγουν τὴν ἑβδόμην.

[3] ἘΒΟΥΛΟΜΗΝ, καὶ ἐβουλήθην, πλειστάκις οἱ δοκιμώτατοι λέγουσι. [4] ἠβουλόμην δὲ, καὶ ἠβουλήθην, ἅπαξ. τοῦτο

τῷ & vſ. ſeq. 127. Leid. pr. δορυσσόοις cum Edd. R. V. OUDEND.

1 Ὁ Θεολόγος.] MSS. ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Θεολόγος, λέγων. V. in Διαθήκη Gregorii locus eſt Orat. XLIV. εἰς τὴν πεντηκοστὴν pag. 705. D. OUDEND.

2 Τὴν ἑβδομ. τιμ.] Sic II. Maccab. VI, 11. λεληθότως ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, *Sabbathum*. Pythagoreorum circa ſeptenarium ſuperſtitionem exponit *Gell.* III, 10. quocum conf. *Petit.* Miſc. Lib. III. c. 3. in cujus fine p. 159. *Thomae* nonnihil tribuit. Sacra ejus numeri nomina collegit *Brodaeus* Miſc. Lib V. c. 16 ἑβδόμη quoque Graecis ſeptima a partu dies, qua nomina pueris impoſita. Harpocr. voc. ἑβδομευομένου. Septima autem cujusvis menſis ἑβδόμη itidem dicta, Apollini ſeptimo die nato ſacra & feſto celebrata fuit; qui inde ἑβδομαγένης audit apud *Plutarch.* pag. 717. D. ex quo intelligendus *AEſchylus* ſept. contr. Theb. v. 806. ſeq.

Τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας
Ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ'. ——

Conf. Schol. & *Heſiod.* ibi citatum Ἔ. γ. v. 768. ſeq. Voces autem ἑβδομαγένης & ἑβδομαγέτης cum rariſſime occurrant, mirum non eſt, eas in Lexicis adhuc deſiderari. STOEBER.

3 Ἐβουλόμην &c.] Conſule *Dukerum* ad *Thucyd.* pag. 101. OUDEND.

Grammaticus de Barbariſmo: κατὰ δὲ ἐπαλλαγὴν (βαρβαρίζουσιν) ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην· ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ Ε ἄρχεται· λέγω, ἔλεγον, φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον, βούλομαι, ἐβουλόμην, καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην. Haec edidit *Ammonio* ſubjecta Clar. *Valcken.* p. 195.

4 Ἠβουλομ. δὲ καὶ ἠβουλ. ἅπαξ] Lectio minime ferenda: niſi turpiſſimae ignorantiae reum agere Noſtrum velis. Legendum potius κάλλιον pro ἅπαξ. *Phavor.*

¹ τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδυνάμην, καὶ ἐδυνήθην, νόθ.
ΕΓΓΙΟΝ ἐπὶ συγκρίσεως μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτερον. ² ἔγγιον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἄριστον. ³ Δημοσθένης· ἔγγιον τόκου.

νον. hanc glossam, e Nostro utique, referens vel codice suo jam tempore depravato usus, vel operarum incuria male expressus ita: ἐβουλόμην καὶ ἐβουλήθην πλειστάκις οἱ δόκιμοι. λέγ. καλλίοι γὰρ, ἢ ἠβουλομ. καὶ ἠβουληθ. ubi forte scriptum erat: κάλλιον δὲ, (τὸ) ἠβουλ. conf. quoque Moschop. similiter corrigendum. Meliora propinavit Moeris: ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὔξατο, διὰ τοῦ η (Ἀττικῶς) διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Recte, quantum ad prius: posterius autem in summam Platonis auctoritatem peccat, Polit. I. p. 340. C. ubi ἐβούλου legitur, cujus formae exempla passim apud caeteros Atticae elegantiae venatores occurrunt: alterius vero saepissime. Unde Attice dici ἠβουλόμην, ἠδυνήθην ex vero pronunciavit Etymol. voc. ἤδη ab εἴδω col. 419. conf. Eund. in ἐγνάσθην καὶ ἠδυνάσθην col. 312. & in ἀπίβολα p. 113. τὸ δὲ ἤμελλον, ἤθελον καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς· φιλοῦσι γὰρ μακρὰν ποιεῖν τὴν ἀρχὴν τῶν παρατατικῶν. οὕτω Ζηνόβιος. Conf. Lascar. p. 477. Corinth. p. 667. Steph. p. 146. STOEBER.

1 Τοῦτο.] Ταυτὸ. Quum dixit ἅπαξ, nescio an respexerit ad Ep. II. Johann. vs. 12. aliis certe N. F. locis scribitur ἐβουλήθη, ἐβουλόμην &c. quemadmodum ἐδυνάμην & τὸ. ἔμελλον & ἤμελλον in qua voce ipse sibi Thomas obloquitur & Moeridi. MSS. Codd. in alterutra forma servanda pro more non constant. In Philippidae versu apud Athen. XV. p. 700. C. οὐκ ἐδύνω metrum tuetur. ἀπήλαυε apud Isocr. ad Demon. p. 3. E. cunctae Edd. Vid. Steph. Bergler. ad Alciphr. I, 36. HEMSTERH.

2 Ἔγγιον δὲ α. τ. ἐγγὺς ἄρ.] Phavor. ἔγγιον ἁπλῶς, α. τ. ἐγγὺς ἄριστον. Vid. Joseph. p. 29. C. 742. A. &c. conf. Steph. de Dial. p. 158. WITTER.

3 Δημ. ἔγγιον τόκου.] Nihil ad rhombum: uti nec alterum γόνυ γνήμης ἔγγιον, de quo videsis Zenob apud Schott. p. 54. Phrynichus, qui Nostro praeivit, sic habet: Ἔγγιον ἐπὶ τοῦ ἐγγύτερον μὴ λέγε, ἀλλ' ἐγγύτερον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ γῇ, οἷον, ἔγγειον χρῆμα, (dele χρῆ) εἴτις χρῷτο, ἄριστα ἂν χρήσαιτο ὡς καὶ Δημοσθένης ἔγγειον τόκον λέγει. Ultima verba a Graeculo quodam infimi seculi affricta Phrynicho fuisse, suspicatus est Salmas. de Mod. usur. p. 83. Quae Cl. V. conjectura in Thoma potius locum habet. Phrynicho subscripsit Etymol. col. 309. οἱ δὲ ῥήτορες ὅταν τὸ ἐν τῇ γῇ θέλωσι δηλῶσαι, ἔγγειον λέγουσι· ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. Locus, quem

 Phry-

Phrynichus intendit, nos adhuc latet: videtur tamen ἔγγυον vel ἔγγαιον scripsisse *Demosth.* apud quem istae voces saepius occurrunt. e. g. ἔγγυος οὐσία· pro Phorm. pag. 600. C. ἐγγαίου ὄ ναυτικοῦ Apatur. p. 579. C. Fecit autem frequentissima vocalium vicissitudo, vel Scribarum incuria, vel ex diversa pronunciandi ratione orta, ut in locis quam plurimis ἔγγυον vel ἔγγεον pro ἔγγειον hodie legatur & vicissim; quae si ex hypothesi *Salmasii* modo laudati emendare velis, vereor, ne te dies deficiat. Quemadmodum enim pro ἐνέχυρον, ἐνεχυριάζω in *Gloss.* legitur ἐνέχειρον, ἐνεχειριάζω, ita vicissim pro ἔγγειον scriptum ἔγγυον moleste ferre nemo debet. Hinc ἔγγυον est τὸ ἀσφαλές, vel a γῆ, quod & γύη, derivatum, *Etymol.* l. c. quem secutus *Salmas.* vel a γυῖον *membrum*: cui origini adscribenda ἐγγύαι, ἀναδοχαί. ἐγγυῶνται, γεννῶσιν. *Hesych.* p. 281. Schrev. non γενῶσιν, uti perperam apud *Phav.* item κρήγυον, quasi κρεέγγυόν τι ὄν. Excerpt. *Hellad.* apud *Phot.* col. 1585, 27. Hinc quoque ἔγγυος, ὁ ἀνάδοχος, ἐγγυητὴς, καὶ ὁ μεσίτης· *Phavor.* respiciens forte ad Hebr. VII, 22. κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς. Nugatur vero *Moeris*, qui vocem ἐγγυητὴς vel uno *Demosthenis* ore satis tritam, in Atticarum numero esse non vult: Ἔγγυον, Ἀττικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς. Addit *Hesych.* vocem ἔγγυον adverbialiter sumptam idem esse ac ἐγγύς, pro quo Attici subinde ὁμοῦ. quibus *Phavorini* lectio, ἔγγυον ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἄριστον, egregie confirmatur. Hoc enim velle Ejus glossa videtur: Ἔγγυον, ἐγγυητήν· ἢ ἀσφαλές. ἐγγύτητα.. ἀκούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι. quod quidem exemplum quin ex *Xenophonte* depromptum sit, eo minus dubitamus, quod vocem ὁμοῦ bis habet pro ἐγγὺς Cyrop. II. pag. 54. Quo sensu etiam *Aristoph.* τῷ Ἀττικίζοντι usu venit Equit. vs. 245. ubi Schol. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ὡς καὶ ἐν εἰρήνῃ· Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Conf. *Viger.* cap. VII. p. m. 319. Stoeber.

Prope foenus, vel *foenori proximum.* Sed erravit *Thomas.* Non enim scripsit ita *Demosthenes*, Verum ἐγγύου vel ἔγγυον, aut simile, vel certe quod servavit *Phrynichus* p. 130. ἔγγειον κτῆμα &c. ὡς καὶ Δημοσθένης ἔγγειον τόκον λέγει. Sed sic a *Demosthene* non potuisse scribi, late disputavit *Salmas.* de mod. Usur. p. 83. &c. 88. At ἐγγύου τόκου vel ἐγγύων τόκων in sincero ejus contextu fuisse censet, atque ὡς καὶ &c. pannum putat *Phrynicho* adsutum ab aliquo infimi seculi semidocto Graeculo: dici enim bene ἔγγειον κτῆμα τὸ ἐν τῇ γῇ, non vero ἔγγειον τόκον, sive ἐν τῇ γῇ, quale nullum dici posse foenus putat, refragantibus tamen aliis viris doctissimis. Adi etiam *Kuster.* ad *Suidam.* Crebro autem eae voces confunduntur, ut vel patebit sequente nota. Oudend.

τέκη. καὶ ἡ παροιμία, [1] Γόνυ κνήμης ἔγγιον, ἐπὶ τῶν τῆς οἰκείης εὐεργετέντων.

[2] ΕΓΕΙΡΟΜΑΙ καὶ ἔγρομαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. καὶ ἠγειρόμην, καὶ ἠγρόμην. καὶ ἐγειρόμενος, καὶ ἐγρόμενος. [3] Ἀριστοφάνης [4] ἐν Βατράχοις· κἀτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ [5] Μίκυλλος, ἢ, ἀλεκτρυὼν· μὴ ὄναρ πλουτῶν [6] λιμώττεις ἀνεγρόμενος.

[7] ΕΓΚΑΛΩ, τὸ κατηγορῶ, [8] καὶ ἔγκλημα. [9] καὶ ἐπικαλῶ,

---

1 Γόνυ κνήμης ἔγγιον.] Cum *Aristotele* omnes paroemiographi hoc adagium recensent. Apud horum quosdam, ut *Apostolium*, nec non in *Phavorino* male scribitur ἔγγυον. IDEM.

2 Ἐγείρομαι καὶ ἔγρομαι.] *Lucian.* Verae Hist. Lib. II. p. 680. περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος. & p. 685. ἐγρόμενοι καὶ ἀναβοῶντες. TORREN.

Rom. οἱ Ἀττ. καὶ ἐγειρ. καὶ ἐγρ. λέγουσι. *Phav.* λέγουσιν Ἀττικοί. conf. *Cornucop.* p. 205. A. *Steph.* p. 146. ἐγείρομαι *Thucyd.* Lib. I. p. 79. A. WITTER.

Leid. pr. οἱ Ἀττικοὶ ἐγειρ. &c. Edd. R. V. καὶ ἐγείρ. καὶ ἐγρ.

3 Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.] Vs. 51. Mox Λουκ. ἐν τῷ Μίκυλος (scr. Μίκυλλ.) T. II. pag. 704. Locus integer sic habet: σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄν. πλ. λιμώττῃς ἀνεγρ. Add. ista ex Dial. Trit. & Ner. Tom. I. pag. 323. καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. STOEBER.

4 Ἐν Βατράχοις.] Desunt MS. Oxon. Citat quoque & explicat *Suidas*, ex βατρ. vs. 51. Vide & *AElian.* de Anim. Lib. VI. C. 62. ἐξήγρετο τοίνυν ὁ Γέλων. OUDEND.

5 Μίκυλος.] Sic MSS. tam hic, quam in Ὀρθρίῳ, ubi omnes Edd. habent Μίκυλλος, ut hic Edd. R. V. & vulgo in *Luciano* T. II. p. 702. Ed. ult. ac *Suida.* IDEM.

6 Λιμώττεις.] Immo vero scribendum ex *Luciani* p. 704. λιμώττῃς. Addit MS. Oxon. καὶ Πλάτων. IDEM.

7 Ἐγκαλῶ τὸ κατην.] Errat ergo *Phav.* voc. ἔγκλημα. Conf. omnino *Bud.* C. G. L. col. 74. seqq. ἐγκαλῶ & ἔγκλημα *Lys.* pag. 79. ἔγκλημα *Thucyd.* Lib. I. 19. A. 30. D. 82. B. *Isocr.* Trap. p. m. 616. εἰ δὲ δόξω μηδὲν προσηκόντας τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα χρόνον. ubi pro ἐγκαλεῖσθαι *Dion.* Halic. in *Isocr.* legit ἐγκαλέσαι, quod magis probatur *Markl.* ad *Lys.* ἐγκαλέσαι autem h. l. est *cum litis contestatione petere*; quod minus plene a *Wolfio* expressum, idem V. Cl. observavit. STOEBER.

8 Καὶ ἔγκλημα.] Leid. sec. καὶ ἐγκληματεύω καὶ ἔγκλημα.

λῶ, [1] καὶ ἐπίκλημα. Θυκυδίδης· ἐπικαλοῦντες [2] ἐπ' ἐργασίᾳ τοῖς Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ἐπίκλημ' ἔχουσα δ' ἄλλ' ἔχεις ὅ, τι τύχοι.

[3] ΕΓΧΟΥΣΑ, [4] οὐκ ἄγχουσα. ἔστι δὲ ῥίζα τις ἐρυθρὰ, ᾗ τὰ

---

9 Καὶ ἐπικαλῶ,] *Xenoph.* H. Gr. p. 431. conf. *Port.* ad h. l. p. 7. Stoeber.

1 Καὶ ἐπίκλημα.] Vid. *Periz.* ad *AElian.* III, 15.

2 Ἐπ' ἐργασίᾳ τοῖς Μηγαρ] Leg. ἐπεργασίαν Μεγαρ. vid. *Steph.* Thes. T. I. c. 1236. D. Non dubito, quin *Stephanus* & *Portus* recte emendent ἐπεργασίαν. Idem mendum e *Polluce* VII, 147. sustulerunt *Jungerm.* & *Kuhn.* Nulla enim autoritate probatorum scriptorum probari potest lectio ἐπικαλῶ vel ἐγκαλῶ σοι ἐπὶ τούτῳ· quae etsi esset, tamen propter consensum librorum retinendus foret accusativus. Cl. *Duk.* ad h. l. Caeterum voces ἐγκαλεῖν & ἐγκαλεῖσθαι varie construuntur apud Scriptores Sacros aeque ac Profanos. Cum Dativo personae vel addito vel omisso: τίς οὐ δικαίως ὑμῖν ἐγκαλέσῃ; *Demosth.* pag. 217. ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους *Soph.* Electr. v. 780. seq. καὶ ταῦτ' ἃ νῦν ἐγκαλεῖ . . . ἀπηλογήσομαι. cum genitivo rei ἐγκαλέσω σοι πληγῶν *Bud.* Comm. c. 56. addita praeposit. περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι Actor. XXVI, 7. plane ut *Isocr.* p. 288. περὶ τῆς Μεσσήνης οὐδὲ πώποθ' ὑμῖν ἐνεκάλεσαν. cum κατὰ Rom. VIII, 33. τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Stoeber.

Rectius una voce ἐπεργασίαν rescribi oportere in *Thucyd.* Lib. I. §. 139. censent viri docti. Insolens est alia constructio, τοῖς vulgo abest a *Thucydidis* contextu. Ceterum male hoc verbum ἐπικαλεῖν pro *exprobrare alicui, corripere aliquem*, mutare conatus est in ἐπικαλεῖν Leunclavius in *Xenoph.* Cyrop. Lib. IV. pag. 105. B. καὶ ἰσχυρότεροι ἔτι, ἢ πρόσθεν αὐτοῖς (Sic MS. Leid.) τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν ἐπεκάλει. *Lysias* p. 355. Ed. Lond. πατρὶ τῷ ἐμῷ ἄλλα μὲν ἄν τις ἔχοι ἐπικαλέσαι. p. 449. καὶ ὑμῖν ἔχω ἐπικαλέσαι. *Euripidis* locus est in Or. v. 569. Oudend.

3 Ἔγχουσα.] Immo invertenda potius haec erant sic: Ἄγχουσα, οὐκ ἔγχουσα. Nam ἔγχουσα, quod & apud *Hesych.* legitur, apud recentissimos potius Graecos solos in usu est; ἄγχουσα vero apud vetustissimos & praestantissimos quosvis, ut ipsum *Theophrastum*, *Dioscoridem*, *Nicandrum*, *Galenum*, *Paulum* AEgin. *Aëtium*, item *Plinium*, aliosque plures, quos laudat & explicat *Bod. a Stapel* in Comment. ad *Theophr.* Lib. VII. Hist. Plant. c. 9. pag. 837. ubi & in antecedentibus p. 835. optime observavit, ἄγχουσαι recentio-

ἢ τὰ πρόσωπα ¹ βάπτουσιν αἱ γυναῖκες.

ἘΓΧΥ-

res tantum Graecos ἔγχουσαν vocasse: pro quo ἤγχουσαν habet *Aristoph.* in Ecclesiaz. pag. 751. ubi vid. Schol. Quibus ea, quaeso, addantur, quae copiose atque docte, pro more nempe solito, de Anchusa, ista radice rubella cosmetica, disseruit & variis veterum locis, huc inprimis apprime facientibus, illustravit Cl. *Salmasius* in Exercit. Plin. p. 808. seqq. TRILLER.

Xenoph. pag. 669. Vid. *Kuhn.* ad *Polluc.* V, 101. n. 5. *Hesych.* voc. βρενθινά. *Galen.* voc. χαμαιλέων. *Gloss.* Ebulum, χαμαιάκτη, καὶ Ἄγχουσα. & pag. 219. Vaccinium, ἄγχουσα. De colore fucato, quem offuciis sibi faciunt mulieres, *Plaut.* Mostell. I, 3. 101. WITTER.

Utramque scripturam habet *Hesych.* hunc in modum corrigendus, Ἔγχουσα, ῥίζα τις, ᾗ παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες· & verbum Ἀγχουσίζεσθαι· vid. in Βρενθινά. Bis in *Aristophane* Eccles. vs. 324. & Lys. vs. 48. ἤγχουσα legitur, ut dignosci nequeat, utrum probaverit: Scholiastes quidem utrobique ἄγχουσαν dedit; quae forma ex *Comici* Thesmoph. prioribus a *Polluce* profertur, optimo C. Pal. consentiente, licet in eodem V, 101. ad quem locum *Kuhnius Thomam* citans & *Jungermannus* sunt consulendi, ἔγχουσα sit expressa; in altero Antv. utroque scribendi modo conjuncto, ἐάγχουσα. Par est membranarum varietas in *Xenoph.* Oecon. p. 493. v. 30. 494. v. 4. Ἄγχουσαν *Nicander* habet Ther. v. 638. 838. ejusque *Scholiastes*: nunquam aliter, si bene memini, *Galenus*. Nec tamen Grammaticis non credimus, ἔγχουσαν Atticis propriam adserentibus: eximius *Etymologi* locus pag. 313. v. 30. Haec sane dialecti ratio non parum obstat summo viro *Sam. Bocharto*, ἄγχουσαν esse dictam stramenti pro ἄνθουσαν, AEolica literae commutatione, *a purpurae lumine & flore, qui Graece vocatur ἄνθος*, Hieroz. P. II. p. 737. neque magis eum audiendum puto, quum ἀλκιβιάδιον adpellationem, quae anchusae, teste *Dioscoride*, fuit addita, ab Alcibiade deducit. Vide porro *Paul. AEg.* VII. in Ἀγχούσαι τέσσαρες. *Salmas.* Plin. Exerc. p. 808. de Homon. Hyl. Jatr. p. 52. & Cl. *Dausquii* Orthogr. P. II. p. 31. HEMSTERH.

4 Τὸ ἄγχουσα.] Attice scilicet. *Thomae* consentit *Etymologus*. Plura vide in Commentariis *Suidae* & *Hesychii* sub V. ἄγχουσα & ἔγχουσα. OUDEND.

Themistius, Or. XIII. p. 167. φυκίον μὲν ἐπιμηνθείη, καὶ ἀγχούσῃ ἐνεριμυράσιν. *Theophr.* de Odorib. p. 188. χρωματίζουσι δὲ τὰ μὲν ἐρυθρὰ, τῇ ἀγχούσῃ. Conf. *Is. Casaubonus* Diatr. in *Dion. Chrysost.* p. 19. Fr. *Morellus* p. 31. & *Is. Vossius* ad *Catullum* p. 37.

1 Βάπτουσι.] Rectius quam βάφουσι

1 ʼΕΓΧΥΤΡΙΣΜΟ'Ν ἔλεγον τὴν τοῦ βρέφους ἔκθεσιν, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθουν αὐτά.

2 ʼΈΓΩΓΕ, καὶ ἐγώ τοι, κάλλιον, ἢ ἐγώ.

3 ʼΕΔΑ'ΦΩΝ, οὐκ ἐδαφῶν. εἰ καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα· ὥστε τὰς προσοίκους ἐκείνας πόλεις εὕροις ἂν τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβυτάτας, τῇ δὲ τῶν ἐδαφῶν κατασκευῇ νεωτάτας.

ʼΕΔΕΔΟΙ'ΚΕΙΝ, ἐδεδίειν, 4 ἐπεφρίκειν, ἐπεποίθειν, πα-

φάφυτιν, quod habent Rom. & Vascos. WITTER.

1 Ἐγχυτρισμόν.] Ab eadem ratione etiam ἐγχυτρίας dixerunt τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη, ut docet Schol. *Aristoph.* p 449. TORREN.

Et sic *Phavorinus*, sed *Suidas* & *Etymol.* ἐγχυτριστρίας. MS. Oxon. male ἐγχυτριασμόν. V. *Moerida.* OUDEND.

Conf. *Moerin* & *Phav.* h. v. χυτρισμὸς idem apud *Hesych.* h. v. pro ἐν χύτρᾳ *Aristoph.* Ran. vs. 1221. ἐν ὀστράκῳ ἐξέθεσαν. ubi Schol. ἐν ὀστράκῳ] ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξέθεσαν τὰ παιδία. διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. STOEBER.

2 Ἔγωγε.] In responsionibus praesertim affirmativis usur pari Atticis, observat Schol. *Sophocl.* Ajac. v. 104. Quod quam verum sit, praeter plurima alia loca, ostendunt illa *Platonis* Gorg. p. 454. C. ΣΩ. Τί δέ; πεπιστευκέναι; ΓΟ. Ἔγωγε. Interpr. *Equidem.* Malim *certe*, *omnino*, pro quo mox idem Ναί. Conf. Eund. l. c. p. 462. D. 464. A. &c. in Dat. ἔμοιγε l. c. p. 510. B. STOEBER.

3 Ἐδάφων.] Τὰ ἐδάφη *Thucyd.* Lib. I. p. 7. C. Locus *Liban.* T. II p. 122. D. ubi pro ἐκείναις leg. ἐκείνοιν. & pro τῷ μὲν χρ. est τὸ μὲν errore manifesto. WITTER.

Graecum non videtur. Casus enim rectus est τὸ ἔδαφος. Quare bene adscripsit *Wolfius*: F. ἐδαφέων. *Libanii* locus est T. II. p. 126. in quo male hic ἐκείνας, sed MSS. Leidd. ἐκείνοις, & ibi vulgo ἐκείνοιν, ac τὸ μὲν χρόνῳ. quod certe vitiosum. OUDEND.

4 Ἐπεφρίθειν, ἐπεποίθειν] Scr. ἐπεφρικ. ex *Phav.* & Rom. Ἐδεδοίκεισαν *Joseph.* pag. 952. F. 1008. C. *Liban.* T. I. p. 794. D. ἐδεδίεσαν *Joseph.* pag. 156. D. πεφρίκασι Idem p. 689. D. ἐπεφρίκει *Aristid.* p. 170. B. *Philostr.* V. S. II, 9. pag. 581. de *Aristide*: τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τοῦ νόσου, καὶ ὅτι τὰ νεῦρα αὐτοῦ ἐπεφρίκει, ἐν ἱεροῖς βιβλίοις αὐτὸς φράζει. Ἐπεποίθει *Joseph.* pag. 1007. E. WITTER.

Ἐπεφρίκειν rescripsi primo ex Leid. pr. & Edd. Rom. ac Vasc. pro ἐπεφρίθειν. Dein ἐπεποίθειν quo-

παραζατικῶν ταῦτα σημασίαν ἔχουσιν· ἐπειδὴ καὶ οἱ τούτων παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεςώτων λαμβάνονται. ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἕτερα τοιούτους ἔχει τοὺς παρακειμένους. ὁ δὲ μὴ ἀντὶ παραζατικῶν λαμβάνων ταῦτα, ἀλλὰ ἀντὶ ὑπερσυντελικῶν, ἁμαρτάνει.

[1] Οὐκ ἘΔΕΈΤΟ, καὶ ἐπλέετο, ἀλλ' ἐδεῖτο καὶ ἐπλεῖτο. Ἰωνικὰ γάρ.

[2] ἘΔΙΔΑΞΑ αὐτὸς, ἐδιδαξάμην δι' ἑτέρου. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐδιδαξάμην ἄν σ', [3] ὦ μέλεε, τοῖσι δικαίοις ἀντιλέγειν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀσκληπιάδαι· οὐκ ἐδιδάξατο τὴν τέχνην τὴν ἰατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός. εὕρηται μέν τοι παρά τισι καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐδίδαξα.

[4] ἜΔΟΜΑΙ, καὶ κατέδομαι, [5] οὐ βρώσομαι, ἀλλ' οὐδὲ φάγομαι.

[6] ἜΔΟΣ οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. [7] Σοφοκλῆς

---

quoque pro ἐπεπείθειν ex eodem Leid. item *Moschop.* & *Phavorino.* OUDEND.

1 Οὐκ Ἐδέετο &c.] Conf. *Phryn.* h. v. & Nostr. infr. in ἱρεί. STOEBER.

Leid. pr. ἐδεῖτο, οὐκ ἐδέετο. καὶ ἐπλεῖτο, οὐκ ἐπλέετο. Vide *Phrynich.* p. 160. OUDEND.

2 Ἐδίδαξα.] Repetit *Phav.* sed nimis oscitanter. conf. *Ammon.* h. v. & Nostr. in διδάσκομαι. WITTER.

3 Ὦ μέλεε.] Lege ὦ μέλε, O *stulte*, quomodo passim *Aristophanes.* Totus locus sic ἐν Νεφέλαις (desunt haec MS. Oxon.) vs. 1341.

Ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε

Τοῖσιν δικ. ἀντ'. ——— ———

ubi confer Scholiasten & *Kuster.* de Verbo Medio p. 109. *Aristidis* locus habetur T. I. pag. 42. Ed. Angl. Male MS. Oxon. Ἀσκληπίοι OUDEND.

4 Ἔδομαι] Eadem *Phrynich.* App Soph voc. ἔδει. *Eclog.* p. 58. 62. Exemplum apud *Joseph.* p. 955. C. WITTER.

5 Οὐ βρώσομαι.] Sic MSS. & Edd. Vett. ut decet, non βρόσομαι, quod in Ed. Blank. errat. Vide *Phrynichum* pag. 144. 154. Ed. P. OUDEND.

6 Ἔδος.] *Phav.* hic & seq. aspirate ἕδος, quod & in loco *Aristid.* ἔν τινι ἱερ. p. 178. A. med. legitur. ibid. pro ἔχων est ἔχον. WITTER.

Prave vulgo spiritus lenis huic voci per totam hanc paragraphum superponitur; cum ubique debeat asper esse ἕδος, uti

κλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· πατρῷα προσκυνήσαντες ἕδη θεῶν. [1] Ἀρισείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· πρῶτον μὲν ὤφθη τὸ ἕδος τοῦ Ἀσκληπιοῦ τρεῖς κεφαλὰς ἔχον. [2] Καὶ πάλιν· ἐν δὲ τῷ τοίχῳ, οὗ τὰ ἕδη τῶν θεῶν.

[3] ἝΖΩΝ, οὐκ ἕζην, [4] ὡς οἴονταί τινες. [5] Συνέσιος ἐν τῷ

---

uti passim. Vide Comment. ad *Hesych.* & *Suidam.* In *Sophoclis* El. vs. 1375. rescribe προσκυνήσανθ' ἕδη. Oxon. caret τοῖς ἐν Ἠλέκτρᾳ, sicuti & mox ἔν τινι τῶν ἱερῶν. OUDEND.

7 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vs. 1390. ubi

—— πατρῷα προσκυνήσανθ' ἕδη.

Ubi *simulacra* malim vertere, quam *sedes:* quod est apud *Homer.* Iliad. A. v. 534. Apud *Pind.* Olymp. II. pr. ἕδος ὀλύμπου νέμων ex Poëtarum idiomate est *coelum inhabitans.* Τὰ ἕδη τῶν θεῶν, *aediculae & simulacra* saepius occurrunt apud *Dionys. Halic.* e. g. p. 17. l. 8. p. 38, 12. 45, 5. 46, 15. 54, 7. ἕδη per ἀγάλματα exponit Schol. *Luc.* T. II. p. 692. *Timaeus* Lex. Plat. Ἕδος. τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. STOBBER.

1 Ἀρισείδης.] Leid. pr. καὶ Ἀρισ. sec. Ἀρισ. δέ. Invenies locum Orat. IV. T. I. pag. 333. Ed. Angl. Sustuli vero MSS. & Edd. Vett. auctoritate vitium Ed. *Blank.* ἔχων pro ἔχον. OUDEND.

2 Καὶ πάλιν] Pag. 174. A. conf. p. 174. B. & p. 167. B. lin. ult. WITTER.

Orat. III. Tom. I. pag. 312. Ed. Angl.

3 Ἕζων.] *Xenoph.* Ἀναβ. I. p. 202. *Lib.* I. p. 271. C. 302. B. 326. A. 671. C. *Aristid.* p. 102. A. WITTER.

Soph. Electr. v. 325. *Herod.* apud *Phryn.* p. 88. τὸ ἕζων γράφεται καὶ ἕζη παρὰ Δημοσθένει πολλαχοῦ. Legitur & apud *Joseph.* ἕζη pag. 605. B. *Moer.* ἕζων, Ἀττικῶς· ἕζων, ἑλληνικῶς. STOBBERUS.

4 Ὡς οἴονταί τινες.] *Herodianus* nempe ex emendatione *Pauwii* post *Phryn.* p. 202. & *Moeris.* Sed ἕζων *Sophocl.* El. 324. *Xenoph.* pag. 218. Ed. Leuncl. *Suidas* & alii. Memoriae tamen vel incogitantiae vitio hic peccat *Thomas*; nam *Synesii* loco p. 106. D. ἕζων pluralis numeri tertia est persona, quae hic nihil probat. Primae personae exemplum fuerat proferendum. OUDEND.

5 Συνέσιος ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ.] Ultima verba desunt in *Phavor.* Locus est pag. 106. D. ex quo hic scribendum τε pro τι. quomodo Rom. & Vascos. WITTER.

Leid. pr. Ed. Rom. Αἰγύπτιοι. Dein perperam κιθήσεσι τι typi *Blankardiani* dederant pro τε, quod servarunt MSS. Edd. Vett. *Phavor.* uti est in ipso *Synesii* contextu. OUDEND.

1 Τὸ

τῷ Αἰγυπτίῳ, ἤ·, περὶ προνοίας πρώτῳ λόγῳ· αἰσθήσῃ τί γὰρ ἔζων ἢ νῦν ἀπῆν. ἔζης δὲ, ἢ ἔζη.

[1] Τὸ Εἰ, μετὰ ὁριστικῆς καὶ εὐκτικῆς ἀεὶ, καὶ ἐπὶ [2] τῶν τριῶν χρόνων· οὐ μὴν ὑποτακτικῆς δὲ, πλὴν ἐπὶ τῶν ἀνθυποτάκτων. οἷον, εἰ λάβωμαι, εἰ τρέχωμαι. εἰ δὲ Σοφοκλῆς λέγει ἐν Ἀντιγόνῃ, [3] κἄτις ἢ σοφὸς, ἠνάγκασται διὰ τὸ μέτρον.

Τὸ δὲ ἐὰν, τὸ ἂν, τὸ κἂν, τὸ ἢν, [4] καὶ τὸ ὅταν, ἀεὶ μετὰ ὑποτακτικῆς παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. [5] εἰ γὰρ καὶ εὕρηται ἅπαξ παρὰ [6] Θουκυδίδῃ ἐν τῇ τρίτῃ· ἢν τε ἢ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν. καὶ [7] παρὰ Λουκιανῷ ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· [8] ἐὰν καταχθείημεν εἰς τὰς νήσους. καὶ αὖθις ἐν

---

1 Τὸ Εἰ.] Pro arbitrio *Blankardus* sustulerat τὸ, quod e MSS. & Edd. restitui. IDEM.

2 Τῶν τριῶν.] *Phav.* del. τῶν. Mox: ὑποτακτ, δὲ] Idem delet δὲ. Post ἀνθυποτάκτων Rom. ἀνθυποτ] *Phav.* ἀνθ' ὑποτ. οἷον εἰ λαβ. καὶ εἰ τρεχ. εἰ καὶ Σοφοκλῆς WITTER.

3 Κἄτις ἢ σοφὸς.] Sic etiam in *Phavorino.* Sed incidit *Thomas* in vitiosum *Sophoclis* codicem in Antig. vs. 725. ubi vulgo recte legitur κἄλλως. In Leid. pr. κ' εἴτις. in sec. λέγει Ἀντιγόνῃ εἴτις. OUDEND.

4 Καὶ τὸ ὅταν.] Addit *Phav* καὶ τὸ ὅπως καὶ ἵνα. post ἀκριβεστάτοις Idem συντάσσονται. caetera desunt. WITTER.

De particula ἂν videsis *Jensi* L. L. p. 121. STOEBER.

5 Εἰ γὰρ καὶ.] Ita edi curavi ex Leid. pr. Vulgo καὶ desiderabatur sensus incommodo. Sed contra *Thomam* consule *Dukerum* citato *Thucydidis* loco Lib. III. §. 44. OUDEND.

6 Θουκ. ἐν τῇ γ'.] Pag. 203. B. WITTER.

7 Παρὰ Λουκ. ἐν τοῖς ἀληθ.] Tom. I. pag. 682. *Graev.* Pro εἰς τὰς leg. ἐς τὰς, quod ἀττικώτερον. STOEBER.

8 Ἐὰν καταχθείημεν εἰς τὰς νήσους.] Rursus vel suorum librariorum vel memoriae vitio, vel mali codicis *Luciani* culpa, vel utraque de caussa, *Thomas* minus bene excitat *Lucianum* in Ver. Hist. Lib. II. §. 29. ubi recte legitur ἢν, εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι. Neque melius se habet seq. *Luciani* locus e βίων πράσεως T. I. p. 551. Ed. ult. ubi legitur vulgo καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι, οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβολῶν. In Leidd. οὑτοσίν. Dein Leidd. εἰ δὲ τὸ ἄν. & in Leid. pr. περισσῶς. OUDEND.

1 Ἐν

[1] ἐν τῷ, βίων πρᾶσεις· καὶ ταῦτα, ἣν ἐθελήσειεν ἀποδόσθαι ὁυτοσί. ἀλλ' οὐ δεῖ ζηλοῦν τὸ ἅπαξ ῥηθέν. [2] εἰ δὲ τῷ ἂν τὸ εἰ προστεθείη, μετὰ εὐκτικοῦ καὶ ὁριστικοῦ ἐκφέρεται. [3] τὸ δὲ ἵνα, καὶ τὸ ὅπως, καὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ καὶ μετὰ εὐκτικοῦ. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδιακῷ· ἵνα πανταχοῦ τῶν μεγίστων τετυχηκυῖα ἡ πόλις φαίνηται. καὶ αὖθις [5] ἐν τῷ Αἰγαίῳ· ἵν' [6] εἶεν τέλειοι τὴν μουσικήν. [7] καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι [8] προσφέροιντο, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται, ἀλλ' ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες, ἥσσους ὦσι τῆς σφετέρας ἐμπειρίας. [9] τὸ δὲ κἂν μετὰ σφοδροῦ τόνου, καὶ μετὰ εὐκτικοῦ καὶ μετὰ ὁριστικοῦ παρῳχημένου. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· [10] κἂν προσκαταθείην γ', ὥς τ' ὁμό-

---

1 Ἐν τῷ βίων πρᾶσεις.] Sic etiam a Nostro inscribitur Dialogus iste voc. ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι & alibi. In Vulgat. est πρᾶσις. Locus est T. I. p. 551. ubi editam lectionem, καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβολῶν ex Nostro emenda. STOEBER.

2 Εἰ δὲ τῷ.] *Lucian.* contr. eum, qui dixer. Prom. pag. 14. ἂν εἴη. DRAKENB.

3 Τὸ δὲ.] *Devar.* de Partic. p. 169. & 225. IDEM.

4 Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδιακῷ.] Sic leg. pag. 77. B. l. 14. fin. WITTER.

Ita e MSS. emendavi vitiosum, quod vulgo legebatur, Ῥοδιακῷ. Videbis enim ibi sequentia verba T. I. p. 550. Ed. Angl. OUDEND.

5 Ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 99. B. lin. 2. ἵν' εἶεν τέλ. Sic & Rom. WITTER.

6 Εἶεν.] Sic rursus MSS. & Edd. ante *Blankard.* ut debet, non εἴην. Prostat hic locus T. I. *Arist.* p. 250. OUDEND.

7 Καὶ Θουκ. ἐν τῇ δευτ.] Pag. 101. C. ubi προσφέρωνται. WITTER.

8 Προσφέροιντο.] In *Thucyd.* Lib. II. §. 3. variant MSS. & Edd. vulgo προσφέρωνται. ut seq. γίγνωνται, non γίγνοιντο. Sed binos saepe modos jungunt Graeci Latinique. OUDEND.

9 Τὸ δὲ κἂν.] *Devar.* de Part. pag. 194. conf. Schol. *Aristoph.* Plut. I. 2. 69. DRAKENB.

10 Κἂν προσκαταθείην γ', ὥς τ' ὀμόσαι, τε.] Habes hic rursus codicum Leidd. scripturam, ut est & in *Aristoph.* Νεφ. v. 1237. illud γε hic vulgo omittebatur. *Sophoclis* locus est in Ajac. vs. 45. OUDEND.

ὀμόσαι, τριώβολον. [1] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· κἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγώ. ταῦτα περὶ τούτων καὶ μὴ ἄλλως φρόντιζε· ἀκριβῶς γὰρ ἄγαν ἐξήτασται, καὶ μεμελέτηται. γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ὑποτακτικὸς σύνδεσμος μέλλοντι συντάσσεται. οἷον, [2] ἂν ἔσται, ἢν γενήσεται. καὶ ὅσα τοιαῦτα· κἂν [3] Ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ, πρὸς μέλλοντα τὸ κἂν συνέταξε, λέγων· κἂν μηδενὸς ἀνθρώπων [4] μεμνήσονται. [5] καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, τὸ ὅταν μετὰ μέλλοντος, λέγων· ὅταν [6] βουλήσεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε. [7] καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἵνα, ἢν μὴ ὑπακούωσι, τεθνήξονται. οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τιθέμενος ὁ ἂν σύνδεσμος, οὐ συντάσσεται μέλλοντι, ἀλλ' οὐδὲ ἐν τῷ μέσῳ. οἷον, ὅπερ ἂν ἔσται.

[8] ΕἼΘ' ὬΦΕΛΕΝ, οὐκ [9] εἴθ' ἔμελλεν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

Εἴθ'

---

1 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] V. 45. κἂν ἐξέπραξεν, εἰ &c.

2 Ἂν ἔσται.] Leid. pr. ἐὰν ἔς.

3 Ἀρισ. ἐν τῇ κοιν. ἀπολ.] Pag. 159. A. l. 18. ubi μεμνήσωνται. WITTER.

Ἵνα μεμνήσονται *AElian.* V. H. XII, 25. STOEBER.

4 Μεμνήσονται.] Hinc emenda vulgatum *Ariſtid.* T. II. pag. 310. μεμνήσωνται. OUDEND.

Ariſtides Tom. III. pag. 516. ubi perperam editur μεμνήσωνται. *Plato* Dial. princ. ſed ibi hodie legimus ὅταν βούλεσθε. De ultimo, quem ſubjungit, loco *Thucydidis*, quidpiam notavi ad *AEſchyl.* Animad. Lib. III. pag. 382. ſeqq. ABRESCH.

5 Καὶ Πλάτ. ἐν Γοργ.] Vulgata βούλεσθε exhibet princip. Dial. cit. p. 447. STOEBER.

6 Βουλήσεσθε.] Atqui in *Platone* T. I. p. 447. B. Ed. Serr. exhibetur βούλεσθε. Vide *Thomam* quoque in ἵνα. De *Thucydidis* loco ſeq. qui eſt Lib. VIII. §. 74. late diſputat Cl. *Dukerus.* In MSS. & Edd. ibi eſt τεθνήκωσι vel τεθνήξωνται. V. & infra in τεθνήξεται. In fine Leid. pr. habet οὐδ' ἐν τῷ μ. OUDEND.

7 Καὶ Θουκυδ. ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Pag. 596. C. *Steph.* WITTER.

Pag. 549. §. 74. fin. *Duker.* quem ibi vide. Conf. Noſtr. in ἵνα & *Phav.* in ἂν, ἢν, κἂν.

8 Εἴθ' Ὤφελεν.] Poſt εἴθ' ὤφελεν ſequitur in utroque MS. A. & B. periodus, in Vaſcoſana editione itidem deſiderata: Ἔοικεν ἀντὶ τοῦ φαίνεται, ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται· οἷον, ἔοικεν ἀπιστεῖν τοῖς λεγομένοις. ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ ὅμοιός ἐστι, δοτικῇ. οἷον, ἔοικεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι. ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ πρέπει, ποιητικῶς, ἀσύντακτει

Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμήθεια διολέσθαι κακῶς.

Εὐριπίδης ἐν [1] Μηδείᾳ·

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

[2] Τὸ ΕΙ'ΜΑΡΜΕ'ΝΗ, ὄνομα μετοχικόν ἐστιν, οὐ μετοχή, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρωμένη. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἄρχων, ὡσαύτως καὶ [3] τὸ καύσων, καὶ τὸ ἑκὼν, καὶ ἴσα ἐξέπεσον τοῦ ἰδιώματος τοῦ ῥήματος. τὸ μὲν γὰρ εἱμαρμένη, [4] καὶ τὸ ἐρωμένη, παθητικὰ ὄντα, καὶ ὀφείλοντα πρὸς δοτικὴν συν-

τακτὸν εἶναι. Ὅμηρος· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν. Locus *Homeri*, quem innuit, exstat Iliad. M. vs. 212.

—— —— ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

9 Εἰθ' ἔμηλεν.] Scribe ἔμελλεν ex Rom. vid. inst. in ὄφελον. *Hesych.* voc. εἴθ' ὄφελες· & in αἴθε. WITTER.

Ἔμελλεν *Xenoph.* Cyrop. pag. 24. Locus *Aristoph.* Nub. v. 41. Locus *Eurip.* Medeæ in ipso limine occurrit. conf. ibi Schol. & *Ammon.* voc. αἴθε STOEBER.

Vitiose forsan pro ἔμελλεν, Aor. sec. a μέλλω; ut habent Edd. Rom. & Vasc. Sed MSS. Leidd. ἔμελλεν, quod *Normannus* margini jam adlevit. *Aristophanis* locus est vs. 41. *Euripidis* vs. 1. OUD.

Codd. A. & B. ἔμελλεν.

1 Μηδείᾳ.] Cod. A. μηδίᾳ.

2 Τὸ Εἱμαρμένη.] Apud *Phav.* post ἐρωμένη legitur: καὶ τὸ ἄρχων ἐνίοτε, καὶ τὸ ἑκὼν, καὶ τὸ καύσων, ὅσα ἐξέπεσον τοῦ ἰδιώματος τοῦ ῥήματος. ὅπερ ἔπαθον ταῦτα, τὸ μὲν εἱμαρμ. καὶ ἐρωμ. ὡς παθητ. ὄντα &c. Post ταῦτα del. *Phav.* WITTER.

Ita quoque *Moschop.* Dict. Att. h. v. De vocis etymo vid. disputantem *Gatack.* ad *Anton.* p. 353. Τὸ δὲ ἄρχων, ὀφ.] ὁ δὲ ἄρχων ἐπεὶ ὀφείλων. *Mosch.* STOEB.

3 Τὸ καύσων.] Sive θέρμην significet, sive etiam διψάδα, ὄφεως εἶδος quod observavit *Sostratus* apud *AElian.* Lib. VI. Anim. cap. 51. cujus integrum locum citavit *Suidas* in V. διψάς. quod latuit *Kusterum.* ubi rescribe γραμμὰς β. μελαίνας, & pro ἀμμοδύτην ibi, & sub propria littera A. atque in *Phavorino* lege ἀμμοβάτιν fem. Gen. pro quo ἀμμοβάτης est in *AEliano*; sicuti ἀμμοδύτης, idem serpens, vel diversus, aliis & *Lucano* Lib. IX. vs. 716. V. *Misc. Obs.* V. IX. p. 407. Ceterum, ut hoc addam, pro Ἡφαίστῳ in *AEliano* e MSS. Medic. August. corrige ἡ φημὴ nisi ineptissima scripserit auctor. OUD.

4 Καὶ ἐρωμένη.] Rectius Leid. pr. & τὸ ἐρ. Dein in eodem ταῦτα δὲ πρὸς, ut mox τοῦτο δὲ quæ utrumque exhibui. IDEM.

I Ταῦ-

συντάσσεται, ὡς τὰ τοιαῦτα παθητικὰ ῥήματα, [1] ταῦτα δὲ πρὸς γενικὴν λέγονται. ἡ εἱμαρμένη γὰρ τοῦ δεῖνος λέγεται, καὶ ἡ ἐρωμένη τοῦ δεῖνος.

[2] Τὸ δὲ ἄρχων, ὀφεῖλον ἐπίῤῥημα [3] ἔχειν ἀεὶ ἐπαγόμενον, δηλοῦν τῆς ἀρχῆς τὴν ἐνέργειαν [4] ὁποία ἐστὶν, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα· οἷον, ἄρχει τὶς [5] δικαίως. [6] ἐν γὰρ τῷ ἄρχει [7] τὸ δικαίως οὐ πρὸς τὸ ἄρχειν τείνει, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἔχοντα τὴν ἀρχήν· τοῦτο ἐνίοτε μὲν [8] ἔχει ἕτερον ἐπαγόμενον, ὅτε καὶ μετοχή ἐστιν· ἐνίοτε δὲ [9] ὄνομα ἐπίθετον, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ὄνομά ἐστιν. [10] ὡς ἐν τῷ, [11] ἄρχων τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

[12] Τὸ δὲ ἑκὼν, ὀφεῖλον ἀπαρεμφάτῳ [13] συντάττεσθαι, ὡς

---

1 Ταῦτα.] MS. B. ταῦτα δὲ πρὸς.

2 Τὸ δὲ.] Omissa haec periodus in MS. B librarii haud dubie supina incuria.

3 Ἔχειν ἀεὶ.] *Phavor*. Delet ἀεί. WITTER.

4 Ὁποῖα.] Rom. male ὁποία. *Phav*. delet. IDEM.

5 Δικαίως.] Rom. δίκαιος. IDEM.

6 Ἐν γὰρ τῷ ἄρχει.] *Phavor*. ἐν γὰρ τῷ ἄρχειν δικαίως, τὸ δικ. κ. τ. λ. IDEM.

Sic *Moschop*. MS. A. post ἄρχει addit δίκαιος, & mox τὸ δίκαιος οὐ πρὸς. bene distinguit inter additum nomen δίκαιος & adverb. δικαίως, quorum illud ad personam, hoc ad regnandi actum referri docet. STOEBER.

Desunt in Leid. pr.

7 Τὸ δικαίως.] Ed. Vasc. δίκαιος. sic Call. at *Moschop*. p. 19. δικαίως. WOLF.

8 Ἔχει ἕτερον.] *Phav*. ἐπίῤῥημα ἔχει. WITTER.

Sic *Moschop*. & Leid. pr.

9 Ὄνομα ἐπιθ.] *Phav*. addit hic: ἐπαγόμενον ἔχει. WITTER.

10 Ὡς ἐν τῷ.] *Homer*. Iliad. Γ. v. 179. ubi pro ἄρχων est βασιλεύς. IDEM.

11 Ἄρχων τ' ἀγαθὸς.] Ad scopum suum effinxit *Homeri* locum, aliter, quam poëta scripsit Il. Γ. vs. 179. ubi βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς &c. OUDEND.

12 Τὸ δὲ ἑκὼν.] *Phav*. τ. δ. ἑκ. ἐπεὶ ὀφ. &c. οὐδέπ. οὕτω συντάττ. Dicitur tamen ἑκὼν εἶναι. vide infr. h. v. Τοῦτο δὲ] Delent δὲ *Mosch*. *Phav*. Τὸ δὲ καύσων, ὁ αὐτὸ] *Phav*. ἐπεί. Post μεταβαίν.] Male μετὰ δοτικῆς Idem; & pro τὸ δὲ l. τοῦτο. WITTER.

Sic *Mosch*. qui uti & *Phavor*. in fin. addunt: ἔστι δὲ καύσων τὸ πολὺ θάλπος. STOEBER.

13 Συντάττεσθαι.] MS. uterque συντάσσεσθαι.

τοῦ θέ-

ὡς τὰ τῆς θελήσεως πάντα ῥήματα, οἷον, [1] θέλω σωθῆναι. τοῦτο δὲ οὐδέποτε οὕτω συντάττεται.

Τὸ δὲ καύσων, καὶ αὐτὸ ὀφεῖλον μεταβατικὸν εἶναι, ὡς τὸ κάω, τὸ δὲ οὐ μεταβαίνει.

[2] Οὐ μόνον ΕΙ'ΡΓΩ σε τοῦδε, [3] καὶ εἴργω σε τόδε, ἀντὶ τοῦ κωλύω. ἀλλὰ καὶ εἴργω σοι τόδε, [4] οἱονεὶ, ἀποσοβῶ σου. [5] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ [6] πολέμιον δόρυ.

Καὶ ΕΙΣΗ'ΕΙ με τόδε, καὶ εἰσῄει μοι. [7] Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, [8] ἢ περὶ ψυχῆς· διὰ δὴ ταῦτα, οὐδὲν πάνυ μοι

---

1 Θέλω.] Videtur *Thomas* debuisse uti participio θέλων. Sed ita & mox ὡς τὸ κάω. Non jungitur vero τὸ ἑκὼν Infinitivo, nisi ornatus gratia per pleonasmum quasi, ut sexcenties ἑκὼν εἶναι. OUDEND.

2 Οὐ μόνον Εἴργω.] Non omittendum erat οὐ μόνον, quod in Rom. & Vascos. praecedit, propter subsequens ἀλλὰ καὶ. WITTER.

Aut delendum ἀλλὰ, quod in *Phav.* abest. STOEBER.

Sic edidi e MSS. & Edd. Vett. Inmerito duae priores voces sunt ejectae. OUDEND.

MSS. A. & B. οὐ μόνον εἴργω.

3 Καὶ εἴργω σε τόδε.] *Phav.* & Rom. rectius καὶ εἴργω σοῦ τόδε. WITTER.

Sic etiam Vasc. STOEBER.

Aristoph. in Vespis vs. 333. ταῦτά σ' εἴργων. Verum MSS. Edd. R. V. *Phav.* praebent σοῦ. Quod non est de nihilo. OUD.

MS. uterque εἴργω σου.

4 Ἀντὶ τοῦ ἀποσοβῶ.] *Phav.* οἱονεὶ ἀποσ. WITTER.

Leidd. Codd. cum *Phav.* οἱονεὶ ἀποσ. ut edidi, & dein ἐν τοῖς ἑπτὰ ex Leid. pr. *Phavor.* aliisque Nostri locis. Est autem versus 422. πόλεμον in *Phav.* πολεμίων al. ut vs. 222. OUDEND.

MSS. A. & B. οἱονεὶ ἀποσοβῶ.

5 Αἰσχυλ. ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ.] Vs. 422. *Phav.* perperam πολέμον δόρυ pro πολέμιον. STOEB.

6 Πολέμιον.] Male MS. B. πόλεμον.

7 Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι.] Tom. I. opp. p. 59. pr. Διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν &c. Alter locus praecedit p. 58. fin. οὔτε γὰρ ὡς &c. ὑπῄει eodem modo usurpavit *Joseph.* p. 758. D. STOEBER.

Leid. pr. Φαίδων. T. I. p. 59. A. Ed. Serr. & p. 58. E.

8 Ἢ περὶ ψυχ. διὰ δὴ ταῦτα] Desunt haec in *Phav.* & duo exempla connectuntur omissis istis: καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. WITTER.

1 Εἰ-

μοι ἐλεεινὸν εἰσῄει. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ὅτι ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἐλεῶν εἰσῄει.

[1] ΕΙΣΗΙΕΙ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ [2] ὑπέδυ, κάλλιον ἂν [3] εἴποις, ἢ ὑπεκρίθη· [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεύς· ἣν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ Δία ὑποδεδυκώς.

[5] ΕΙΣΗΡΡΗΣΕ κάλλιον, ἢ εἰσεφθάρη. Ἀριστοφάνης [6] ἐν Ἱππεῦσιν· ἐπεὶ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΕΙΣ-

---

1 Εἰσῄει τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὑπέδη, κάλλιον ἂν εἴποις ἢ ὑπεκρίθη.] Lege in textu: ὑπέδυ. Sensus Auctoris est: si Graece dicere velis, *egit personam Agamemnonis*, elegantius & ἀττικώτερον dixeris, εἰσῄει vel ὑπέδυ Ἀγαμέμνονα, quam ὑπεκρίθη. *Aristot.* in Tertio τῶν μετὰ τὰ φυσικά: Οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ καὶ σοφισταὶ τὸ αὐτὸ ὑποδύονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ. i. e. *dialectici & sophistae eandem personam cum philosopho agunt.* Sic ὑποδύεσθαι τὸν Δία: *agere Jovem*, vel *agere personam Jovis* dicitur Attice, ut & εἰσέρχεσθαι vel εἰσιέναι, quod communi dialecto ὑποκρίνεσθαι. BOS.

2 Ὑπέδυ.] Sic scrib. *Liban.* T. I. p. 669. C. WITTER.

Ita restitui e MSS. & Edd. Vett. Nihil erat, quod in Ed. Blank. visitur, ὑπέδη. Tum ὑπέδυ Leid. pr. *Luciani* locum habemus T. I. p. 602. Ed. Ult. §. 33. ubi τὸν Δία. OUDEND.

MSS. A. & B. ὑπέδυν.

3 Εἴποις.] MSS. A. & B. εἴπῃς.

4 Λουκ. ἐν τῷ ἀναβ.] Tom. I. pag. 408. *Graev.* Apud eundem tamen eod. libro legitur: τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτόν. STOEB.

5 Εἰσήρρησε.] Melius est, inquit, quam εἰσεφθάρη, probans hoc ex *Aristoph.* qui in principio Fabulae, cui titulus est Νεφέλαι:

Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

(Sic enim ibi legitur, non Ἐπεί, ut habet *Thomas*) ad quem locum Schol. Εἰσήρρησεν, ἀντὶ τοῦ εἰσεπήδησεν, ἀττικὴ ἡ λέξις. Legitur etiam apud Eundem in Thesmophor. pag. 826. ὀχληρὰ γ' εἰσήρρηκας λίαν: *Molesta in tuam perniciem huc ingressa es*, ubi *Bourdinus*: Εἰσήρρηκας, μετὰ τῆς σου φθορᾶς δεῦρο εἰσεπήδησας, παρὰ τὸ εἰσερρεῖν. BOS.

Vide Schol. *Aristoph.* Equ. v. 4. & *Suidam.* SALLIER.

Sic apud *Hesych.* quoque legendum pro εἴρησεν pag. 295. STOEBER.

MSS. A. & B. εἰσήρησε & sic quoque mox in loco *Aristophanis.*

6 Ἐν Ἱππεῦσιν.] Exsulant ab Oxon. Ibi vs. 4. vulgo ἐξ οὗ. Apud *Suidam* in hoc verbo ἀφ' οὗ. Omnes explicant εἰσεφθάρη.

1 ΕΙΣΗΧΕ κάλλιον, 2 ἢ εἰσαγήοχεν. ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα.

ΕΙΣ τάχος γράφε λέγε, καὶ 3 εἰς κάλλος γράφε· μὴ

φθάρη. Confer VV. DD. ad *Hesychium*. OUDEND.

1 Εἰσῆχε.] Vide *Moerida* & *Phrynich.* p. 46. ibique Comm. & *Etym.* M. IDEM.

2 Ἢ εἰσαγήοχεν.] Legitur συναγηοχὼς apud *Joseph.* p. 734. F. 765. B. προσαγηόχασιν *Synes.* p. 175. A. *Joseph.* pag. 500. C. 542. G. *Liban.* T. II. p. 542. A. ἀγηόχει *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1281. εἰσῆγε *Liban.* T. I. p. 54. A. ἐπεισῆχε Idem T. II. p. 659. A. Vid. *Hesych.* voc. εἰσαγειοχὼς & προσαγηόχασι. *Phryn.* p. 20. *Cornucop.* fol. 195. A. & 217. A. WITTER.

3 Εἰς κάλλος γράφε.] Ita *Lucianus* T. II. p. 537. ἵνα δέ σοι ἰδῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος ὦ θαυμάσιε τοῦ κτήματος. Caeteri, quibus minor Atticismi cura, καλλιγραφεῖν usurpare solent. *Basilius* v. g. T. II. pag. 1116. τῶν δὲ γραφέων οὐδείς μοι παρῆν, οὔτε τῶν καλλιγραφούντων, οὔτε τῶν ταχυγράφων. *Epiph.* Tom. I. pag. 712. φασὶ δὲ τινὲς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὑπὲρ ἐνενήκοντα ἔτη βιώσας, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἐτελεύτα, ἐκαλλιγράφει. Hinc Metaphora ducta, pure & eleganter scripta oratio καλλιγραφουμένη dicitur, quo sensu *Diog. Laert.* p. 168. ἔφασκε δὲ, inquit, τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπηρτισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ. εὐοφθάλμους μὲν γὰρ καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας. τοὺς δὲ τοιαύτας ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῆ μὲν κεκομμένοις, καὶ σολοίκοις, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας λέξεις. Sic quoque *Joseph.* p. 1076. αὐτὸς δὲ Πλάτων ὁμολόγησεν, ὅτι τὴν ἀληθῆ περὶ θεοῦ δόξαν εἰς τὴν τῶν ὄχλων ἄγνοιαν οὐκ ἦν ἀσφαλὲς ἐξενεγκεῖν. ἀλλὰ τὰ μὲν Πλάτωνος νόμους τινὰς εἶναι καινοὺς νομίζουσι κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. Nec aliter exponendus videtur *Greg. Nyss.* T. II. p. 102. & 876. Ad vocem ταχυγραφία quod attinet, ea quoque tritissima; legitur enim apud *Euseb.* Hist. Eccl. p. 224. *Synesium* ep. 61. p. 186. *Basil.* T. II. p. 1116. SALLIER.

Philostr. V. Ap. I. 18. p. 23. ὁ μὲν ἐς τάχος γράφων, ὁ δὲ ἐς κάλλος. *Liban.* εἰς τάχος γράφει T. II. p. 94. B. 95. C. Sic εἰς κάλλος ζῆν *Xenoph.* Cyrop. VIII. fol. 162. *Luc.* in τῷ πρὸς ἀπαιδ. T. II. p. 717. *Theophylactus* Simoc. VIII, 13: apud *Montfauc.* Palaeogr. Gr. I, 5. p. 34. ἰδόντι γὰρ ἄνδρα τινὰ τῶν εἰς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνηθείᾳ φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη. Gloss. p. 20. Antiquare, καλλιγραφοῦσιν. *Joseph.* p. 1076. E.

1 μὴ ταχυγράφος ἐςὶ, μὴ δὲ καλλιγράφος.
Οὐ λέγουσιν Ἀττικοὶ 2 ΕΙΣ τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην

E. Vid. Schol. Acharn. v. 686. *Phryn.* pag. 20. *Hesych.* voc. ἁμιλλᾶν. WITTER.

Verbum abest a Leid. sec. e prioribus subintelligendum, uti apud *Hesych.* e seqq. εἰς κάλλος, τὸ καλλιγραφεῖν: ubi, & in Ἁμιλλᾶν conferendi sunt viri docti. OUDEND.

1 Μὴ ταχυγράφος.] Interpunge μὴ, ταχυγρ. STOEBER.

Synesius tamen, cujus auctoritas alias plurimum apud nostrum *Thomam* valet, aliquoties dixit ταχυγράφος, cujus aliquot loca hanc in rem produxit *Guil. Budaeus* in Comment. Ling. Gr. pag. 1045. seqq. adde *Herm. Hugonis* lib. de prima scribendi Orig. Cap. XXXII. p. 201. in primis autem Illustr. *Montfaucon* in incomparabili opere de Palaeographia Graeca, Lib. I. c. V. pag. 34. seqq. ubi & de καλλιγράφοις & ταχυγράφοις, ex instituto, doctissime tractatur. TRILLER.

2 Εἰς τρίτην ἡμέραν.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 747. DRAKENB.

Addidit tamen τὴν ἡμέραν ipse *Aristophanes*, auctor, ut notum, ἀττικώτατος, in Lysistrat. observantibus viris praestantissimis *J. G. Graevio* ad *Lucian.* Soloec. p. 747. & *L. Bos* in eximio libello de Ellips. Graec. p. 80. quin & apud *Hippocr.* libr. de Morb. Epidem. ut Lib. III. p. 738. & in seqq. item *Aristidem*, *Plutarch.* *Arrianum* & alios saepius legitur τρίτην καὶ τετάρτην ἡμέραν, & similia ad hanc normam formamque plura passim occurrunt. Licet negandum interim non sit, elegantius per ellipsin omitti illud ἡμέραν, quam adjici. Ideo tamen, sine ulla exceptione & conditione, non improbanda penitus ista loquendi ratio erat a temerario *Thoma*, inprimis, quum sese illa gravissimorum testium veneranda auctoritate valide tueatur. TRILLER.

Sic tamen *Xenophon*, *Herodotus*, *Arrianus*, & quem suae stabiliendae sententiae adfert, ipse *Aristides* T. I. p. 522. ABRESCH.

Plato Hipp. maj. p. 347. καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύναι εἰς τρίτην ἡμέραν: *Xenophon* Cyrop. Lib. III. c. 4. p. 77. εἰς τρίτην ἡμέραν παρεῖναι. *Dio* Chrysost. Or. XLVI. p. 521. D. ὅστις ἐν τοιαύτῃ πόλει ζῆν αἱρήσεται μίαν. pro μίαν ἡμέραν· ubi vid. *Casaubonus* pag. 83. MS. Oxon. εἰς τὴν τρίτην.

3 Εἰς τρίτην μόνον.] Sic *Xenoph.* Cyrop. V. pag. 103. qui tamen etiam alibi scribit: ἧκεν εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν. Cyrop. V. p. 126. C. *Laert.* p. 42. A. Gloss. p. 157. Perendie, εἰς τρίτην. ἐς τρίτην ἡμέρην *Herodot.* V. p. 348. *Steph.* *Xen.* Cyrop. III. pag. 56. *Laert.* pag. 31. B. τρίτην ἡμέραν, nudius tertius, *Xenoph.* Cyrop. VI. p. 131. WITTER.

τὴν μόνον. Συνέσι@ [1] ἐν ἐπιςολῇ· εἰς τρίτην ἥκειν ἐπήγγελε. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. [2] Ἀριςείδης· καὶ ἥκεν εἰς τρίτην.

[3] ΕΙ'ΣΩ, [4] καὶ ἐπὶ κινήσεως καὶ [5] ἐπὶ ςάσεως. [6] Ἀριςείδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιςολῇ· [7] εἴσω παρελθόντες. [8] ὅπερ ἐςὶ κινήσεως. ὁ αὐτὸς [9] ἔν τινι τῶν ἱερῶν· ἔτυχον μὲν [10] εἴσω τετραμμένος. ὅπερ ἐςὶ καὶ αὐτὸ ἐπὶ κινήσεως. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς [11] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ἐπὶ ςάσεως· [12] πᾶσα γὰρ εἴσω Γαδείρων τε καὶ ἔξω Γα-

---

Vid. *Graev.* ad *Lucian.* T. II. p. 74. & *Bos* de Ellipf. p. in. 74. feq. STOEBER.

1 Ἐν ἐπιςολῇ.] Pag. 158. B. add.. pag. 74. A. & pag. 209. A. WITTER.

Defunt Oxon. Qua in Epiftola legantur haec, nefcio; fed Ep. 67. p. 209. haec funt: ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν· καὶ εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα. quae citat etiam *Suidas* in V. ἐπήγγειλα, fine addito auctore. Hic fane ἐπήγγειλα malim. Alter locus extat Epift. 3. Ceterum ἡμέραν nonnumquam addunt Attici quoque. Adi *Graev.* ad *Luciani* Soloecift. p. 92. & *Bos* de Ellipf. *Arift.* T. I. pag. 296. Ed. Angl. εἰς τρίτην ἡμέραν. Cum *Thoma* facit *Moeris*, ut quidem correxerunt eum viri docti. OUDEND.

2 Ἀρις.] Leid. pr. καὶ Ἀρις.

3 Εἴσω.] Ἀναλογώτερον τοῦ ἔσω inquit *Hellad.* col. 1588. STOEBER.

4 Καὶ ἐπὶ κινησ.] *Luc.* Nigr. p. 39. παρελθὼν εἴσω, *ingreffus.* WITTER.

5 Ἐπὶ ςάσεως.] *Phav.* add. εὕρηται. IDEM.

6 Ἀριςειδ.] Pag. 172. A. ubi εἰς τὸ εἴσω. Conf. Eund. pag. 7. B. 60. B. IDEM.

7 Εἴσω παρελθόντες.] Tom. I. pag. 512. Ita *Sophocl.* Trachin. vf. 911. παρῆλθε δωμάτων εἴσω. *Demofth.* περὶ ςεφάνου pag. 478. παρεληλυθέναι εἴσω πυλῶν. OUD.

8 Ὅπ. ἐςὶ κινησ.] *Phav.* delet. Poft ἔτυχ. μ. εἰς τὸ εἴσ. τέτρ. ἐπιςάσεως ex Noftro hic *Phav.* fupplendus. WITTER.

Sic MS. B. ignorat haec verba Cod. A.

9 Ἔν τινι τῶν ἱερῶν.] Pag. 56. B. Mox: καὶ πάλιν ὁ αὐτ. ἐν Παναθ. ἐπὶ ςασ.] Scrib. ἐν Μονῳδ. ἐπὶ Σμυρν. p. 65. WITTER.

Δευτέρῳ T. I. p. 299. ἔτυχον μὲν εἰς τὸ εἴσω τετραμμένος τῆς κλίνης. OUDEND.

10 Εἴσω.] MS. A. εἰς τὸ εἴσω.

11 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Immo ἐν τῇ Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. Tom. I. p. 262. Ed. Angl. ubi vulgo θάλαττα. OUDEND.

12 Πᾶσα.] MS. A. πᾶσα γὰρ ἡ εἴσω.

Περὶ

Γαδείρων θάλασσα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ [1] περὶ στεφάνου· οὐδεὶς ἂν οὔτε τῶν ἔξω πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω. [2] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἷα τετόλμηται· καὶ ἦν εἴσω θυρῶν. ὥστε οὐ καλῶς λέγει [3] Φρύνιχος, ἀπαγορεύων [4] τοῦτο, μὴ εἶναι ἐπὶ στάσεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον, ἀεὶ ἐπὶ στάσεως. [5] Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· ἐντὸς αὐτὸν [6] ἀπολαβόντες.

[7] ΕΚΑΣΤΑΧΗ͂, καὶ ἑκασταχοῦ, [8] ἔτι δὲ καὶ ἑκασταχόσε, καὶ

---

1 Περὶ στεφάνου.] Ὑπὲρ Leid. pr. Verba *Demosthenis* vide pag. 522. D. ubi vulgo deest ἄν. OUDEND.

Uterque MS. Reg. ὑπέρ.

2 Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Vid. supr. alleg. in βίον. WITT.

Perperam exsulant de more ab Oxon. ἐν ἐπ. τῇ· Epistola, in qua illa καὶ ἦν εἴσω θυρῶν leguntur, est *Libanii* DLI. Ed. *Wolf.* incipiens a verbis οἷα τετόλμηται. OUDEND.

Deest inscriptio in A. quam tamen exhibet Cod. B.

3 Φρύνιχος.] Adi illum pag. 51. ejusque Comment. ac plura τοῦ ἔσω seu εἴσω ἐπὶ στάσεως exempla apud *Ammonium* p. 50. Dein male citat *Thomas Thucydidis* verba e Lib. I. §. 134. ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν καὶ ἀπολαβόντες εἴσω. OUDEND.

4 Τοῦτο.] Delet uterque MS.

5 Θουκ. ἐν πρώτ.] P. 89. ubi ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες εἴσω, ἀπῳκοδόμησαν. Conf. *Phryn.* p. 22. *Ammon.* voc. ἔνδον. WITTER.

Sic ἔνδον apud *Polyaen.* Lib. II. de Thibron. p. m. 138. fin. ubi προσεῖλξεν αὐτὸν ἔνδον ἀναιρεθῆναι. Idem ἔνδοθεν. *Xenoph.* p. 128. A. STOEBER.

6 Ἀπολαβόντες.] Cod. A. ἀπολαβόντες.

7 Ἑκασταχῆ.] Cur de hacce voce, & tribus sequentibus *Thomas* tam bene sentiat, divinare non possumus. 1°. Ἑκασταχῆ nusquam legere contigit: quod tamen de ἑκασταχοῦ dici nequit, quae usurpatur a *Philone* p. 792. τοσαύτας μυριάδας ἐφέλκεσθαι πολεμίων ἆρ' οὐ σφαλερώτατον; ἀλλὰ μήποτε συμφρονήσαντας τοὺς ἑκασταχοῦ πρὸς ἄμυναν ἐλθεῖν, ἄμαχόν τι συμβήσεται χρῆμα. ea vox occurrit apud *Plutarchum* T. I. p. 417. ὁ δὲ Μάρκος ἑκασταχοῦ διαπέμπων τοὺς ἡγεμόνας, ἱστάναι καὶ καρτερεῖν παρεκάλει. Parum recte igitur *Thomas*, cum hocce adverbio locum sine motu significari, contendit; aliud suadent *Plutarchi* verba, cui cum *Basilio* convenit T. I. pag. 118. τὸ γὰρ ἴχνος τοῦ θηρίου διερευνώμενος, inquit, ἐπειδὰν εὕροι αὐτὸ πολυσχιδῶς σχιζόμενον, τὰς ἑκασταχοῦ φερούσας ἐκτροπὰς ἐπελθών, μονονουχὶ τὴν συλλογιστικὴν φωνὴν ἀφίησι δι' ὧν πράσσει. 2°. Vocis ἑκασταχόσε unus meminit *Plutarchus*.

καὶ ἑκασταχόθεν κάλλιον λέγειν, ἢ πανταχῆ, πανταχοῦ, πανταχόσε, [1] καὶ πανταχόθεν. τίθεται δὲ τὸ μὲν ἑκασταχόσε, ἐπὶ κινήσεως. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ, πανηγυρικὸς ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· οὓς ἀπέστειλεν ἑκασταχόσε. τὸ δὲ ἑκασταχῆ, καὶ ἑκασταχοῦ, ἐπὶ στάσεως.

[3] ΕΚΒΑΛΛΕΙ καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν [4] θάλατταν,

---

tarchus, idque duobus in locis, quorum prior reperitur T. I. p. 393. ἀλλ' ὥσπερ ἔξωθεν ἀφρονῶν, διεκυβέρνα τὸν πόλεμον αὐτὸς μεταθέων ἑκασταχόσε, καὶ παραβοηθῶν τοῖς ἐκβιάζεσθαι δοκοῦσιν. alter vero p. 910. ubi de Demetrio: στόλον δὲ νεῶν ἅμα πεντακοσίων καταβαλλόμενος, inquit, ὧν μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔθετο, τὰς δ' ἐν Κορίνθῳ, τὰς δ' ἐν Χαλκίδι, τὰς δὲ περὶ Πέλλαν. αὐτὸς ἐπιὼν ἑκασταχόσε, καὶ διδάσκων ἃ χρὴ, καὶ συντεχνώμενος. hoc est, quoquoversum, ut ἑκασταχόθεν, undique: in quam vocem 3o. restat inquirendum. Utitur *Plutarch*. T. I. p. 903. κομισάμενος δὲ, inquit, παρέπλευσεν εἰς ἰσθμὸν, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῷ κακῶς ἐχόντων (ἐξέπιπτον γὰρ ἑκασταχόθεν αἱ φρουραὶ, καὶ πάντα μεθίστατο πρὸς τοὺς πολεμίους) ἀπολιπὼν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος Πύῤῥον, αὐτὸς ἄρας ἐπὶ τὴν Χεῤῥόνησον ἔπλευσεν. Legitur & apud *Josephum* p. 888. καὶ οἱ μὲν ἐληΐζοντο πάσας τὰς περὶ τὸ φρούριον κώμας, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθουν ἅπασαν, προσδιαφθειρομένων αὐτοῖς καθ' ἡμέραν ἑκασταχόθεν οὐκ ὀλίγων. Quae cum ita sint, voces, de quibus disputatur, *Thomas* sequentibus anteponere non debuit, quas ab Atticis scriptoribus adhibitas vel ex lexicis constat. Prudentius *Phrynichus*, cujus haec verba: πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἑκάστοτε καὶ διὰ παντός. SALLIER.

Rom. Vasc. ἑκασταχόθε. sic post πανταχόθε. WITTER.

Ἑκασταχῆ *Lib.* T. I. p. 85. C. ἑκασταχόσε *Thuc.* IV. p. 288. A. ἑκασταχόθεν Idem VII. p. 497. B. C. STOEBER.

8 Ἔτι δὲ.] *Phav.* non habet. WITTER.

Desunt haec verba in MS. A.

1 Καὶ πανταχόθεν.] Ἁπανταχόθεν *Liban.* T. I. p. 64. D. p. 72. C. vid. Nostr. infr. voc. πανταχόθεν. WITTER.

Littera ν' caret Ed. Vasc.

2 Ἀριστείδης ἐν τῷ, πανηγυρικὸς.] Pag. 60. B. med. WITT. Oxon. ἐν τῷ πανηγυρικῷ. Invenies *Aristidis* verba ibi T. I. p. 237. OUDEND.

3 Ἐκβάλλει . . .] Ellipticae sunt locutiones, in quibus supplendum τὸ ὕδωρ, vel τὸ ῥεῖθρον. Plene utroque modo *Herodot*. Lib. I. c. 179. ubi & contra *Thomae* praeceptum ἐσβάλλει habetur, & rursus, nec non ἐμβολὴ, c. 191. ut εἰσεῖσι Lib. VII. c. 109. Lib. IV. c. 49. quo in

ται, καὶ ἐξίησιν, [1] ἐκ εἰσβάλλει, [2] ὐδὲ εἰσδίδωσιν, ὐδὲ ἀνίησιν. [3] ὡσαύτως δὲ [4] ἐκβολὴ, ἐκ εἰσβολή. [5] Ἀριστεί-δης

in loco & εἰσδιδόναι occurrit, & ἐκδιδόναι, ut iterum cap. 50. Conf. infra V. Πηγαί. ABRESCH.

4 Θάλατ7αν.] Leidd. θάλασσαν.

1 Οὐκ εἰσβάλλει.] Ἐσβάλλει Thuc. I. p. 32. C. ibi & ἐξίησι. Herod. VII. p. 451. C. Arrian. Peripl. p. 124. πόντος εἰσβάλλει εἰς τὴν προποντίδα· & sic ibi saepe. WITTER.

Philostr. V. A. II, 17. p. 68. περὶ τοῦ Ἀκεσίνε ποταμοῦ εἰρημένα ὡς εἰσβάλλει μὲν εἰς τὸν Ἰνδὸν οὗτος. ubi tamen Olear. monet, in quibusdam Codd. esse ἐκβάλλει. Apud Platonem ἐκβάλλειν & ἐκπίπτειν legitur Phaed. p. 113. A. τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν κ. τ. λ. paulo post ἐμβάλλει, ἐμβάλλων & ἐμπεσὼν habet. STOEBER.

Usus tamen est Xenophon Lib. I. Exp. Cyr. p. 262. C. de fluviis εἰσβάλλουσι δὲ εἰς τὸν Εὐφράτην, pro quo ibidem pag. 246. B. occurrit ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον. Item L. IV. p. 339. E. nec non AEliano de Anim. Lib. XIV. c. 23. εἰς τὸν Ἴστρον ἐμβάλλουσι. mox tamen συνεκβάλλουσιν εἰς τὸν Εὔξεινον. Scilicet εἰσβάλλειν & ἐμβάλλειν usurparunt Attici quoque de fluviis, in alium fluvium incidentibus; sed quando loquebantur de ipsis ostiis, quibus se in mare exonerant fluvii, dixerunt ἐκβάλλειν, non εἰς vel ἐμβάλλειν, neque ἐμβολὴν, sed ἐκβολήν. Adeundi Bourdelot. ad initium Heliodori, Gronov. ad Arrian. Lib. I. cap. 20. & Maasvic. ad Polyaeni Strateg. Lib. I. C. 3. §. 5. VIII. 25, 2. Nec tamen emendandum hinc puto, licet suadeat MSti auctoritas, Aristidem in Romae encomio T. I. p. 214. Ed. Angl. ὥστε γὰρ ἐκείνη (θάλαττα) μείζων ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίνεται, multo enim aptior ibi vox ἐμβολῆς, quam ἐκβολῆς. Mallem eam reponere apud Xenoph. Ephes. Lib. IV. pag. 57. φερόμενος δὲ εἰς τὰς ἐμβολὰς δίχεται (al. ἔρχ. forf. νήχεται)) τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. Aristidis locum a Thoma citatum invenias T. I. p. 233. πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς βέβρυχε μὲν ἥκιστα. Thucydidis est L. IV. §. 103. OUDEND.

2 Οὐδὲ εἰσδίδωσιν.] Sic MSS. & Edd. Vett. non οὐδ'. IDEM.

3 Ὡσαύτως καὶ.] Desunt ista apud Phav. Apud Arrian. E. A. I, 20. p. 42. ὅτι ὑδρεύοιντο ἀπὸ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ τῶν εἰσβολῶν. Sed MS. ibi ἐκβολῶν, quod Gronov. probatur: quia idem VII, 7. δύλαις ἐκβολὴν εἰς τὸν πόντον agnoscit. & c. 6. p. 203. ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ. WITTER.

4 Ἐκβολή.] Sic ἐκβολὴ Νείλου Heliod. AEthiop. I. p. 1. DRAK.

5 Ἀριστείδ.] Pag. 69. B.

δης ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ. πρὸς ἣ ταῖς ἐμβολαῖς ἥκιστα βέβρυχε. ὁ [1] Θουκυδίδης· ἡ Βόλβη λίμνη ἐξίησιν εἰς θάλασσαν.

[2] ἘΚΒΟΛΗ' λόγου λέγε, καὶ μὴ παρέκβασις. Θουκυδίδης· καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου [3] ἐποιησάμην. Ἀριστείδης [4] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὰς ἐκβολὰς ὁπόσας ἔχει.

ἜΚΔΗΜΟΣ, οὐκ ἀπόδημος. [5] καὶ ἐκδημῶ ἢ καὶ ἀποδημῶ. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

Οὐ μόνον διαδοχὴ, [7] ἀλλὰ καὶ ἘΚΔΟΧΗ'. [8] ὡς ὁ Αἰσχίνης·

---

1 Θουκυδ.] Lib. I. p. 65. A. Witter.

2 Ἐκβολή.] Cur vero non recte dictum sit παρέκβασις? cum tamen ipse Aristoteles ista voce sic aliquoties usus fuerit in libris de Arte Rhetorica: item Dionys. Halicarn. Lib. I. p. 43. τὴν παρέκβασιν ἐποιησάμην οὐκ ἀναγκαίαν χάριν. quomodo nempe dixerat, teste Nostro, Thucydides: ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. Theon quoque in Progymn. cap. IV. οὐ γὰρ ἁπλῶς χρὴ παρέκβασιν πᾶσαν παραιτεῖσθαι, & ita saepius Rhetores veteres, ubi de ista παρεκβάσει, seu ἐκβολῇ λόγου, ex instituto tractant. Qua de re plura apud Vossium Instit. Oratoriar. part. II. Lib. V. c. 6. p. 338. seqq. Triller.

3 Ἐποιησάμην.] Addit Leid. pr. διὰ ταῦτα. Apud Thucyd. Lib. I. §. 97. editur ἐποιησάμην διὰ τόδε. Oudend.

4 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Absunt ab Oxon. Vulgo in Arist. T. I. p. 92. Ed. Angl. nunc editur τὰς ἐκδρομὰς e Glossa, ut opinor. Idem.

5 Ἐκδημῶ δέ.] Phav. καὶ ἐκδ. Witter.

Leidd. καὶ ἐκδ. Vitiose Ed. Vasc. ἐπιδ. Aristophanis verba habentur in Ranis v. 48. Oudend.

MS. A. καὶ ἐκδημῶ δὲ καὶ ἀποδ. Cod. B. omittit δέ. Theophyl. Simoc. Q. Phys. p. 10. ἐμοὶ δὲ πάλιν ἔρως ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐκδημεῖν.

6 Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.] Vs. 48.

7 Ἀλλὰ καὶ Ἐκδοχή.] Variae sunt vocis illius acceptiones, quarum exempla in lexicis desiderantur. 1°. Usurpatur, cum res aliqua in alterius locum succedit: ita Aeschyl. Agam. v. 307.

Σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη
Ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσώπου, δίκην
Φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας

Ἤγειρε

χίνης· τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου.

1 'ΕΚΕΙ̃, ἐπίῤῥημα τοπικὸν, ἀναφορικόν. ἀνταποδίδοται ὅ

Ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πόμπου πυρός.

Quae verba explicatione non indigent, ut nec illa *Eurip.* Hipp. vſ. 866.

Φεῦ, φεῦ! τὸ δ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς

Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν.

2°. Ἐκδοχὴ illud omne dicitur, quod rei alicujus, aquae v. g. eſt receptaculum: quo ſenſu *Joſeph.* p. 59. ait: αἱ τοῦ πατρὸς ποιμνίων ἐπιμελούμεναι διὰ τὸ ταύτην ὑπουργίαν εἶναι καὶ γυναιξὶν ἐπιχώριον παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις, φθάσασαι τὸ αὐταρκὲς ἐκ τοῦ φρέατος ἀνέσπασαν ὕδωρ ταῖς ποιμνίοις ταῖς δεξαμέναις, αἳ πρὸς ἐκδοχὴν τοῦ ὕδατος ἐγεγόνεισαν. 3°. Ἐκδοχὴ eſt expectatio: neque enim aliter interpreteris haec *Baſilii* T. II. p. 524. φοβερὰ γάρ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς τοιοῦτόν τι τολμῶντας. 4°. Sic appellatur ſenſus, acceptio, ſive διάνοια, ut argumento ſunt haec *Philonis* p. 841. ὅτι οὔτε πρὸ τῆς γενέσεως ἦν τι σὺν τῷ θεῷ, οὔτε κόσμου γενομένου συντάττεταί τι αὐτῷ χρῆζει γὰρ οὐδενὸς τὸ παράπαν. ἀμείνων δὲ ἡ ἐκδοχή. ὁ θεὸς μόνος ἐστὶν, καὶ ἓν οὐ σύγκριμα, φύσις ἁπλῆ. ſed multo diſertius *Euſeb.* Dem. p. 391. εἰ δὲ χρὴ καὶ ἡμᾶς, inquit, τὸ ἐπεισιὸν μὴ ἀποκρύψασθαι, φημὶ καθ' ἑτέραν διάνοιαν ἤτοι ἐκδοχὴν τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ γραφῇ δηλουμένον Χριστὸν ἡγούμενον. ubi διάνοια & ἐκδοχὴ tanquam ſynonymae voces conjunguntur. Hinc πρόχειρος ἐκδοχὴ *Origenis* adv. Celſ. p. 211. ſenſus, qui legenti primo intuitu ſeſe offert: καὶ πάλιν φησὶ, inquit, καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν κύριος ὡς δυνατὸς καὶ κεκραιπαληκὼς ἐξ οἴνου. εἴπερ οὖν ὁ ὕπνος ἄλλο τι σημαίνει, καὶ οὐχ ὅπερ ἡ πρόχειρος ἐκδοχὴ τῆς λέξεως δηλοῖ. Eodem pene ſenſu *Epiph.* T. I. p. 538. καὶ ἰᾶσαι με, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστᾶ μου, φανερῶς ὄντος τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ ὀστᾶ κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχήν. Ita quoque *Baſilius* T. I. pag. 34. Sunt & alia id genus complura in Patrum ſcriptis, quae exſcribere neceſſe non eſt. SALLIER.

Ἔκδοχος *ſponſor*, *fidejuſſor* ab ἐκδέχομαι ejusdem ſenſus, ex uſu forenſi tradit *Salmaſ.* de Uſur, p. 585. STOEBER.

Leid. pr. ἐκδιαδοχή. quod certe pro *ſucceſſione* occurrit. Sed *AEſchinis* locus, quem profert *Thomas*, de Falſa Legat. p. 400. C. evincit, verum eſſe ἐκδοχή. In MSS. & Edd. Vett. rurſus ὡς ὁ αὐτός. quia in illis haec paragraphus ſequitur poſt Ἔνστασις &c. OUDEND.

8 Ὡς ὁ Αἰσχίνης.] De falſ. Legat. p. 251. pr. STOEBER.

1 Ἐκεῖ ἐπιῤῥ. τοπ. ἀναφ.] *Phavor.*

δὲ τὸ ἔνθα πρὸς αὐτό. [1] τοῦτο δὲ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ ποῦ ἐρωτηματικόν. [2] λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τὴν ἐρώτησιν τοῦ ποῦ, τὸ ἐκεῖ [3] ἀναφορικόν· τῷ δὲ ἐκεῖ συνάπτεται τὸ ἔνθα· οἷον, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. [4] ἰστέον δὲ, ὡς οἱ δοκιμώτατοι τῶν παλαιῶν ἐπὶ στάσεως τιθέασι τὸ [5] ἐκεῖ. οἷον, ἐκεῖ τυγχάνω, καὶ [6] ἐκεῖ εὑρίσκομαι. [7] τὸ δὲ ἐκεῖσε, ἐπὶ κινήσεως. οἷον, ἐκεῖσε ἀπέρχομαι. οἱ δὲ ἐναλλὰξ ἀμφό-

---

Phavor. τοπικὸν ἀναφορικόν ἐστιν ἐπίρρημα. WITTER.

Moschop. τὸ ἐκεῖ ἐπίρρημά ἐστι τοπικὸν ἀναφορικόν. STOEBER.

In Sacris Literis τὸ ἐκεῖ μὴ ἐπὶ τόπου μόνον dici, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράξεως, notat *Adrianus* Isagog. pag. 8.

1 Τοῦτο δὲ ἀπαντ. πρ. τ. ποῦ.] *Phav.* τ. δὲ ἀπ. πρὸς τὸ ἐρωτηματικὸν τὸ ποῦ. WITTER.

Ita *Mosch.* STOEBER.

2 Λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τὴν.] Sic *Phav.* & *Mosch.* Pro τοῦ ποῦ Idem τὸ ποῦ mel. STOEBER.

Ita MS. & *Phav.* Vulgo πρὸς μὲν γάρ. OUDEND.

MS. A. λέγεται γὰρ πρὸς μὲν τ. ἐ.

3 Ἀναφορικὸν, ὧδε, ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα.] *Phav.* non agnoscit. WITTER.

Nec *Mosch.* sed scribarum errore depravata lectio. Pergit *Moschop.* πρὸς δὲ τὸ ἐκεῖ τὸ ἔνθα ἀνταποδοτικόν. οἷον, ποῦ ἐστι ὁ δεῖνα, ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα. κεῖται δὲ τὸ ἐκεῖ μετὰ ῥήματος στάσιν δηλοῦντος, τὸ δὲ ἐκεῖσε, ὅτε ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν κίνησιν. Sic *Phav.* quoque. STOEBERUS.

Excidisse hic quaedam, attento lectori satis adparet. In MS. Leid. pr. (a sec. totum hoc comma exsulat) ἀναφορικόν· τῷ δὲ ἐκεῖ συνάπτεται τὸ ἔνθα· οἷον, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. Verissime. Cui succinit *Phavorinus*: πρὸς δὲ τὸ ἐκεῖ, τὸ ἔνθα ἀνταποδοτικόν· οἷον ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα. Consulendus item *Moschopulus* περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν: ubi eadem omnia, quae apud *Phavorinum*. & de differentia τοῦ ἐκεῖ & ἐκεῖσε vide *Ammonium* ac *Suidam*. OUD.

Desunt haec in MSS. A. & B. quorum loco sic pergunt post ἀναφορικόν· τῷ δὲ ἐκεῖ συντάσσεται τὸ ἔνθα, οἷον ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἰστέον δέ. Mox pro ὡς οἱ MS. A. ὅτι οἱ.

4 Ἰστέον.] Scr. ἰστ. WITTER.

5 Ἐκεῖ.] Addit MS. B. ἀναφορικόν.

6 Ἐκεῖ εὐρίσκωμαι.] Scr. εὑρίσκομαι. Vascos. STOEBER.

MSS. Regg. Leidd. εὑρίσκομαι. & sic quoque *Phavor.* OUDEND.

7 Τὸ δὲ ἐκεῖσε ἐπὶ κιν.] *Eurip.* Hel. vs. 540. πεπλανηκότα ἐκεῖσε κἀκεῖσε· *huc*, *illuc*. *Phav.* add. ἐπίρρημα. sic forte in *Mosch.* legendum infra. STOEBER.

1 Ὁμη-

ἀμφότερα γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν. [1] Ὅμηρον γὰρ καὶ τοὺς ἄλλους δοκίμους τῶν ποιητῶν, [2] καὶ Θουκυδίδην καὶ Πλάτωνα, καὶ Δημοσθένην καὶ Ἀριστείδην, εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσει, οὕτως, ὡς ἔφημεν, εὑρήσει χρωμένους. εἰ δέ τις [3] τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐν Φοινίσσαις προφέρει, τὸ, [4] λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. [5] καὶ πάλιν τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, [6] τὸ, τὸν νῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔχων, ἐκεῖσε δ'· οὐδὲν ταῦτα [7] ἐναντιοῦται τῷ λόγῳ. τὸ γὰρ ἐκεῖσε ἔχει τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ ἄγει καὶ φέρει, [8] ὥστε κἀνταῦθα ἐπὶ κινήσεως τῇ ἐννοίᾳ καὶ τῇ ὁρμῇ, τὸ ἐκεῖσε ἐστί.

Ἐκ-

---

1 Ὅμηρον γὰρ.] Nec ἐκεῖ, nec ἐκεῖσε apud *Homer*. ἐκεῖθι Odyss. P. v. 10. WITTER.

2 Καὶ Θουκυδ.] Qui tamen aliter Lib. III. c. 71. DRAKENB.

3 Τὸ τοῦ Εὐριπ. ἐν Φοινίσσ.] Vs. 363. ubi μὲν in Barnes. Edit. non legitur. Alter locus vs. 1427. sic habet:

Τὸν νῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων,
ἐκεῖσε δέ.

STOEBER.

Leid. pr. τὰ. Bene: ut utrumque subsequens exemplum vs. 363. & 1427. respiciat. In primo Leid. pr. non habet μὲν, quare ejeci: metro enim officit, nec in *Euripide* conspicitur. OUDEND.

4 Λόγοισι μὲν.] Ignorat uterque MS. μὲν.

5 Καὶ πάλιν.] MS. A. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ δρ.

6 Τὸ τὸν νῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτὸν.] Πλεονάζει istud τὸ. & ex *Euripide* restituendum πρὸς αὐτὸν οὐκ. Mox ex Leid. pr. Attice magis reposui ἐναντιοῦται pro ἐναντιοῦνται. OUDEND.

7 Ἐναντιοῦνται.] MSS. A. & B. ἐναντιοῦται.

8 Ὡς τὸ κἀνταῦθα.] Forte legend. ὥστε. vid. p. 65. STOEBER.

Edd. Vett. ὡς τὸ καὶ κἀνт. Sed Leid. pr. ὥστε κἀντ. quod omnino scriptum a *Thoma* censeo; sed perperam mox τῇ ὁρμῇ τὸ ἐκεῖσε ἐστίν. Ceterum hinc explicandus *AElianus* Lib. II. de Anim. Cap. 8. Λόγοι φασὶν Εὐβοέων δεῦρο φοιτῶντες (MS. August. φοιτῶντας) τοὺς ἁλιέας τοὺς ἐκεῖσε τοῖς δελφῖσι τοῖς ἐκεῖθι ἰσομοιρίαν τῆς θήρας ἀπονέμειν. ubi vertunt vel *illorum* vel *Euboicos piscatores*: cum sensus *AEliani* sit, *Piscatores ad Euboeam venientes*. At contra ἐκεῖ pro ἐκεῖσε aliquoties invenias, ut in *Luciani* Nigr. Init. ἐκεῖ κομίζειν γλαῦκας. *AEl*. Lib. II. V. H. C. 13. ἐκεῖ καλῇσι. nisi quis & illa ἐπὶ στάσεως τῇ ἐννοίᾳ interpretari malit. OUDEND.

MSS. Regg. ὥστε.

1 Οὐκ

Ἑ ΚΚΑΙ'ΔΕΚΑ, 1 οὐκ ἐξκαίδεκα. διότι τὸ διπλοῦν 2 μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. καὶ δῆλον ἀπὸ τοῦ ἕκτη.

3 ἘΚΛΙΠΩ'Ν, 4 οὐκ ἐκλείψας. ἀδόκιμον γάρ.

5 Ἐ'Κ ΝΕ'ΑΣ ἡλικίας, οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, 6 ἀλλὰ μόνον ἐκ νέας. 7 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· 8 ὅτι δὲ ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ. 9 σὺ δὲ καὶ ἐκ νέου λέγε, καὶ ἐκ παιδὸς, καὶ ἐκ μειρακίου.

Μὴ

---

1 Οὐκ ἐξκαίδ.] *Phav.* οὐχ ἐξ καὶ δέκα. WITTER.

MS. A. οὐ ἐξκαίδεκα. B. οὐκ ἐξ καὶ δέκα.

2 Μετὰ τοῦ συμφώνου.] Articulum non agnoſcunt Leidd. ſicut nec hac eadem in re *Schol. Ariſtoph.* Plut. vſ. 195. nec *Etymol.* pag. 324. in V. ἐκ Ῥώμης. nec *Phavorinus.* Quare delevi. OUDEND.

3 Ἐκλιπών.] Ductum eſt a *Phrynicho* p. 66. monitum, quod in utraque Verbi tum activa tum neutra poteſtate veterum ſcriptorum uſus adprobat. Τὴν πατρίδα ἐκλιπεῖν· *Lyſ.* p. 48. ibi vide Eruditiſſ. *Taylor.* HEMST.

Καὶ ἐκλ. Leid. pr. MS. Oxon. ἐκλείπων prave. Vide *Phrynichum* p. 160. Ed. P. OUDEND.

4 Οὐκ ἐκλείψ.] *Phav.* ἐκλείψας. Ex *Phrynicho* autem ἐκλ. potius retinendum. vid. p. 66. STOEBER.

5 Ἐκ νέας.] Sic παρὰ τὴν πρώτην apud *Gregor. Nyſſ.* I. contra Eunom. pag. 292. C. recte Interpres, *ab ineunte aetate*, vel, *per primam aetatem*: ſequitur enim χρόνοις δὲ ὕστερον. De locutionibus ἐκ παιδὸς, ἐκ μειρακίου &c. adeundus *Gataker.* ad *Marc. Anton.* I, 6. ubi, τὸ γράψαι διαλόγους ἐν παιδί. HEMSTERH.

6 Ἀλλ. μον. ἐκ νέας.] Item ἐκ νέου *Laërt.* p. 111. C. *Liban.* T. I. p. 448. II. pag. 174. C. ἐκ παίδων *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 481. *Laërt.* p. 238. B. ἐκ παιδίου *Xenoph.* Cyrop. I. pag. 26. ἐκ παιδὸς Id. l. c. V. 91. VII. p. 145. *Syneſ.* p. 178. A. ἀπὸ νέου *Arrian.* E. A. I, 12. pag. 26. ἡλικίᾳ ὢν νέος dixit *Thucyd.* V. p. 373. A. WITTER.

Ἐκ παιδὸς καὶ μειρακίου *AEſch.* in Timarch. p. 187. A. & 195. C. ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ *Luc.* Toxar. p. 536. ubi vid. not. ἐκ νέων *Plat.* Gorg. p. 483. fin. STOEBER.

7 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. 68. Supra in MSS. hic eſt ordo: οὐδεὶς τ. ρ. εἶπεν Ἐκ νέας ἡλικίας. OUDEND.

Pag. 217. B.

8 Ὅτι δέ.] MS. B. delet δέ. Mox pro ἐκ νέας MSS. A. & B. legunt ἐκ νέου.

9 Σὺ δὲ ἐκ νέου λέγε.] Ergone damnat *Thomas* locutionem ἐκ νέας? Hoc ſane latet in ejus ἐκφωνήσει. Verum MSS. Leidd. &

[1] Μὴ εἴπῃς ἙΚΟΝΤΗ'Σ, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ὡς πάντες οἱ δοκιμώτατοι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιῤῥήματος, [2] καὶ ἀμφότερα λέγε. καὶ ἐθελοντὶ γὰρ, καὶ ἑκοντὶ, ῥητορικά. [3] Ἀριστείδης· [4] ἐπόντα ἐπιγράμματα ἑκοντὶ ἐξεκόλαπτεν. καὶ ἐθελοντὴς πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖ λέγε, μὴ ἐθελουσίως.

Ἐκ-

& *Phavorinus* habent σὺ δὲ καὶ ἐκ νέου λέγε &c. Probaverit igitur ἐκ νέας, sed & aliis modis enunciari posse subjecit. Oud.

1 Μὴ εἴπ. ἐκ. ἀλλ' ἐθ.] Vid. *Phryn.* h. v. & ibi not. *Nunnes*. Witter.

Utraque junguntur apud *Etym.* p. 436. vs. 3. & *Suid.* in Ψάλτης· quae loca inter se comparanda. Verum est, in Atticis scriptoribus, & quibus styli purioris est cura, ἑκοντὴς vix inveniri: Athenienfibus in pretio habiti χορηγοὶ ἐθελονταὶ, qui sumtus choro sponte praebebant; qualem se praedicat *Demosthenes* in Mid. pag. 605, C. ὑπεσχόμην ἐγὼ χορηγήσειν ἐθελοντής· eumque imitati *Lucian.* Enc. Demosth. T. II. p. 945. C. & *Liban.* T. I. p. 342. A. 449. C. De διδασκάλοις ἐθελονταῖς, quorum meminit *Aristot.* de Poët. pag. 228. v. 19 *AElius Dionys.* apud *Eustath.* Il. K. p. 800. v. 30. Itidem ἐθελοντὴς εἰσφέρων *Poll.* III, 67. Vid. *Arrian.* A. A. VII, 12. *Pausan.* I. p. 94. *Eunap.* in AEdes. pag. 53. At ἑκοντὴς Ecclesiae Patribus non infrequens. Hemsterh.

2 Καὶ ἀμφότ.] Deest copula MS. Oxon. In prioribus cum *Thoma* facit *Phrynichus* pag. 4. ubi vide. Oudend.

3 Ἀριστείδης.] Pag. 157. B. l. ult. ubi ἑκοντὶ deest & ἐξεκόλαπτεν pro ἐξεκόλαπτον legitur. Witter.

Tom. III. p. 503. ex *Thoma* & libris scriptis emendandus. Abresch.

4 Ἐπόντα.] Deest haec vox Leid. pr. Inepte vulgatur ἐπόντα in *Aristide*, ibidemque ἑκοντὶ adjicienda e MSS. cujus gratia haec citat *Thomas*. Insuper hic ἐξεκόλαπτεν rescribendum. Locus est Tom. II. pag. 303. Ed. Angl. Oudend.

Inserenda ex Rom. & Vascos. Edit. §. nisi malis ad ἐξ ἐκείνου referre, cui ita subjungitur: Καὶ ἐκ παλαιοῦ, οὐκ ἔκπαλαι, οὐδὲ δ' ἀπόπαλαι, οὐδὲ πρόπαλαι. καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάσσουσι τὰς προθέσεις Ἀττικοί. Vid. *Phryn.* voc. ἔκτοτε. *Graev.* ad *Luc.* T. II. pag. 749. ἐσαεὶ tamen ipse *Thomas* pro Attico habet supr. in ἀεί. Pro ἐκ παλαιοῦ, quod est apud *Pausan.* Achaicis pag. 411. fin. *Isocrates* dixit ἐκ πολλοῦ sc. χρόνου. Πρόπαλαι *Themist.* Orat. II. p. 38. A. Stoeber.

1 Ἐκ-

[1] ἘΚΠΛΗΓΝΥΣΘΑΙ, Θουκυδίδης μόνος· ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι. σὺ δὲ, ἐκπλήττεσθαι λέγε.

[2] ἘΚΠΛΗΤΤΩ οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι. [3] ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων, ἢ, ἐπισκοποῦντες· [4] ἐκπλήττειν ἐνίοτε, καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. ἔστι δὲ ἐκπλήσσω, καὶ τὸ ἐξισῶ, καὶ ἐκβάλλω. [5] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ. ὅ μ' ἐκπλήσσει [6] φόβου. [7] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ

---

1 Ἐκπλήγνυσθαι] Ita scribend. Locus *Thucydidis* legitur Lib. IV. p. 334. D. *Steph.* qui ἀσαφῶς ex MS. notat hic legendum. Vide porro Cl. *Duker.* ad h. l. p. 310. fin. STOEBER.

Sic MSS. & Edd. Vett. σ male excidit ex Ed. Blank. Rarissimam hanc terminationem plerique adverterunt Grammatici. Confer omnino *Duker.* ad *Thucyd.* locum Lib. IV. §. 134. OUDEND.

2 Ἐκπλήττω.] Ἐκπλαγεὶς active usurpatum legitur apud *Plutarch.* Themist. p. 115. C. φόβος ἐκπεπληγμένος est *timor ad stuporem usque auctus* apud *Xenoph.* Cyrop. V. p. 124. fin. STOEBER.

3 Ἅπαξ Λουκ. κ. τ. λ.] Apud *Phav.* omisso auctoris nomine verba modo recitantur: ἐκπλήττειν, ἐνίοτε καὶ ὑποβάσσειν ποιεῖ. quo nihil corruptius. Locus *Luciani* occurrit T. I. pag. 512. ubi ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Et ita apud Nostrum hic legendum docet Cl. *Hemsterb.* ad h. l. IDEM.

4 Ἐκπλήττειν.] Deceptus est *Thomas* & per eum *Phavorinus* prava lectione, quam in suo reperit Codice: recte ibi vulgo legitur ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ: ut optime advertit egregius *Hemsterhusius* T. I. p. 512. In Leid. pr. exaratur καὶ τὸ ὑποπτήσσειν ποιεῖν. OUDEND.

5 Εὐρ. ἐν Ὀρέστῃ.] Vs. 547. seqq. vulg. sic habet:

Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
Τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου
Καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· —— ——

Quis vero Nostrum φόβου ibi legisse crediderit? STOEBER.

6 Φόβου.] Immo vero λόγου: ut recte editur in *Eurip.* vs. 548. ut apud *Xenoph.* Ephes. Lib. V, pag. 84. Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου. *Thucydidis* loca exstant §. 38, 87. OUDEND.

Uterque MS. tuetur hanc lectionem.

7 Θουκυδ. ἐν δευτ.] §. 38. p. 120. alter locus est libr. cit. §. 87.

[1] τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. [2] καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· φόβος γὰρ μνήμην [3] ἐκπλήσσει.

ΕΚ-

§. 87. pag. 55. ubi *Schol.* ἐκπλήσσει] ἐξωθεῖται, ἐκκρούει. Quibus addi omnino meretur *AEſchylus* a Cl. *Duk.* excitatus Prom. v. 134. ubi

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ.

Schol. poſter. εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἐκίνησε παρθενικὴν ἐμέ. Quo ſenſu ad ultimam Noſtri gloſſam omnino pertinent. Id enim velle Poëta videtur: *metus verecundo rubore propulſo pallorem ſuffudit.* Altera vox θερμερῶπιν, ſoli utique *AEſchylo* propria, Gloſſae *Heſychianae* locum fecit: Θεμερῶπις, ἐρασμία, ἀγχόνη. Itaque θεμ. non θερμ. legiſſe Gloſſator videtur; quod ex ſerie literarum facile compareret, & metri quoque ratio poſtulat. Sed οπ in ωπ mutandum & legendum θεμερῶπιν eſſe, uti γλαυκῶπιν, argumentis non eget. Sed quid hic ἀγχόνη? Annon forte ἄγχουσα vel ἔγχουσα? Vid. Noſtr. ſupra, & ipſum *Heſych.* h. v. Cui conjecturae favent illa Schol. cit. καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ. Quid enim ἐρυθήματι accommodatius? conf. iterum *Heſych.* voc. ἐρυθαίνει. Habet tamen vulgata, quo ſe tueri poſſit, locum apud *AEſchin.* de falſ. Legat. p. 252. A. τοῦτο δ' ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. STOEBER.

1 Τὸ λυπηρόν.] MS. B. τὸ πονηρόν.

2 Καὶ αὖθις.] Deſunt haec verba cum ſequentibus in MS. B.

3 Ἐκπλήσσει.] *AElian.* Lib. I. V. H. c. 13. DRAKENB.

Optime *Schol.* ἐξωθεῖται, ἐκκρούει. Celebris apud veteres *Thucydidis* locus, quem ſaepe proferunt, ſaepius imitando effingunt. *Plutarch.* T. II. p. 333. C. ὡς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων· φόβος γὰρ οὐ μόνον μνήμην ἐκπλήττει κατὰ τὸν Θουκυδίδην· ubi ipſum illud *Scholiaſtae* ἐκκρούειν extat. Plane expreſſit *Achill. Tat.* VII. p. 441. *Procop.* Vandal. I. p. 119. τῆς δειλίας αὐτοῖς ἐκπλησσούσης τὸν νοῦν. prope accedit *Dion Caſſ.* XLII. p. 185. D. ὅταν γάρ τι ἀπροσδοκήτως τινὶ καὶ μετὰ πλείονος παραλόγου προσπέσῃ, τό, τε φρόνημα αὐτοῦ ταπεινοῖ, καὶ τὸ λογιζόμενον ἐκπλήσσει. Variata phraſi *Joſeph.* A. J. XVII. p. 827. de Antipatro: κέρδεσι μεγάλοις ἐκπλήσσων τὸ τῶν ἀνθρώπων μῖσος πρὸς αὐτόν· & XV. p. 746. v. 26. ὡς ἐκπλῆξαι τὸ λυπηρὸν τοῦ ἐν ταῖς γυναιξὶν ἀλγηδόνος· ubi jam manifeſto alterum, quem *Thomas* adpoſuit, *Thucydidis* locum in mente habuit: Interpretes vim locutionis non liquide percepiſſe, ſatis patet. Invertitur etiam ſtructurae modus, ut apud

ἘΚΠΟΔΩ͂Ν τῷ δεῖνι ἐγένετο κρεῖττον, [1] ἢ ἐκποδὼν τοῦ δεῖνος. [2] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· —— γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι [3] Ἑκάβῃ. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀχιλλέα [5] πρεσβευτικῷ· ἐξίσου ἢ ἀμφοτέροις ἐκποδὼν

εἶν-

pud *Plutarch.* T. II. p. 465. A. ἐκεῖνον εὐδαιμονίζων ὁ ὄχλος ἐξέπληξε τῶν φυσικῶν παθῶν· ubi minime intellectum: pari forma *Theophylact.* Ep. 71. p. 104. ἐξέπληττε γὰρ αὐτὸν τοῦ ὕπνου ἀρι θμητικόν τι θεώρημα excussit illi *somnum*, vel, *excussit illum somno.* Corruptum in *Galeno* verbum de Hipp. & Plat. Dogm. IV. p. 151. D. πᾶν τὸ ἀμέτρητον καὶ ξένον ἀθρόως προσπίπτον ἐκπίπτει τε καὶ τῶν παλαιῶν ἐξίστησι κρίσεων· quis legendum esse dubitet ἐκπλήττει; HEMST.

1 Ἢ ἐκποδῶν.] MS. ἢ ἐκποδῶν.

2 Εὐριπ. ἐν Ἑκάβῃ] Vid. Schol. *Euripid.* ad Hecub. v. 52, DRAKENB.

Vs. 52. ubi in afferenda constructione Dativi cum verbo multus est Scholiastes: cujus ratio vel inde manifesta est, quod toties sine casu verbo jungi amat. Exempla apud *Xenoph. Aristid. Lucian.* passim obvia. Significat autem ἐκποδὼν ποιεῖν *defendere*, *removere*, *e medio tollere*, quod totidem verbis Graece reddidit *Aristophanis* Schol. Thesm. vs. 36. quemadmodum εἰς μέσον θεῖναι, *in medium ponere* Latinis est, pro quo vulgus *in medio*, *in medium relinquemus.* *Gell.* XVII, 2. sicuti e contrario ἐμποδὼν ἔχειν *offendere*; quod docet *Gellius* IX, 1. fin. ἐκποδὼν χέθειν, *morari*, *AEschyl.* sept. contra Theb. 435. ἐκποδὼν εἶναι, *procul abesse*, *Sophocl.* Ajac. 1019. Legitur quoque ἐκποδῶν apud *Lucian.* & *Polyaen.* Strateg. Lib. II. p. m. 116. unde parum plene *Moschop.* ἐκποδῶν δύο μέρη λόγου, ἤγουν ἐκ ποδῶν ἄχρι κεφαλῆς. STOEBER.

3 Ἑκάβῃ] Male vulgo in recto casu ponitur. Vide *Eurip.* versum 52. Deest Oxon. *Aristidis* verba legas T. II. pag. 427. Ed. Angl. Ceterum in MSS. Leidd. sequuntur haec: Ποτήριον οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἀλλὰ ἔκπωμα καὶ φιάλη, καὶ κύλιξ. At vero falsissimum hoc esse, evincunt innumera exempla. V. potius *Polluc.* Lib. VI. cap. 16. X, 19. OUDEND.

4 Ἀριστειδ. ἐν τ. πρ. Ἀχ. πρ.] Tom. II. p. 427. pr. Jebb. Cui simillimus alter Ejusdem locus ἐν τῷ ὑπὲρ Θηβαίων προτέρῳ T. I. p. 444. ubi καὶ μὴν οὐδ' ἐκποδὼν συμβουλεύσαιμ' ἂν ὑμῖν οὐδ' ἀμφοτέροις εἶναι. Eadem phrasis apud *Thucyd.* Lib. I. p. 29. C. STOEBER.

5 Πρεσβυτικῷ.] MS. A. πρεσβυτικῷ.

I Τοῦτο

ἔςηκας. γίνεται ὃ τοῦτο, ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ῥῆμα, οὐ πρὸς τὸ ἐκποδών. 1 τοῦτο γὰρ γενικῇ συντάσσεται.

Οὐ μόνον 2 ΕΚΤΑΔΗΝ, ἀλλὰ καὶ 3 ἐκταδόν. 4 ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· ἐκταδὸν οὕτω ςοαὶ τῶν οἰκιῶν προκείμεναι.

5 ΕΚΦΡΟΝΤΙΖΩ, καὶ φροντίζω, γενικῇ καὶ 6 αἰτιατικῇ· ὅτε μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ φροντίδα ἔχω κεῖται, γενικῇ συντάσσεται. ὅτε ὃ ἀντὶ τοῦ 7 ἐννοῶ, αἰτιατικῇ. 8 Θουκυδίδης·

1 Τοῦτο γὰρ γενικῇ συντάσσεται.] Unum exemplum occurrit apud *Xenoph.* Cyrop. V. τούτων ἐκποδὼν ἡμῖν. STOEBER.

2 Ἐκτάδην.] *Alciphr.* p. 327. Locus *Liban.* est T. II. p. 375. C. WITTER.

3 Ἐκταδόν.] Ea vox nobis nondum occurrit, at ἐκτάδην non raro: utitur *Eurip.* Phoen. vs. 1692.

Τώδ' ἐκτάδην σοὶ κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.

Ibi de Eteocle, & Polynice sermo, quos porrectos humi jacere ait. Eodem sensu *Lucianus* T. I. p. 231. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός ita quoque p. 259. & *Heliodorus* AEth. pag. 504. SALLIER.

4 Ὡς Λιβάνιος.] Addidi ὡς e MSS. & Edd. Vett. in quibus ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ: quia in illis ponitur haec nota post ἐπιθαλάττιον & ἑλληνίζω. ac sic crebro. Habentur vero *Libanii* verba T. II. p. 375. C. OUDEND.

5 Ἐκφροντίζω.] MSS. & Edd. Vett. φροντίζω καὶ ἐκφροντ.

6 Αἰτιατικῇ.] Addit MS. B. συντάσσεται.

7 Ἐννοῶ.] MS. B. addit ἢ σκοπῶ. Mox post αἰτιατικῇ in utroque codice additur Θουκυδίδης.

8 Θουκυδίδης· ὁ μὲν τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφροντίζων.] Legendum fortasse ἐπιβολήν, *Thomas* enim *Thucydidem* exscribit, apud quem haec legas p. 174. αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάςη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέςου τινὸς κρείττονος ἐξάγουσιν εἰς τοὺς κινδύνους, ἥ τε ἐλπὶς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη. καὶ ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων, ἡ δὲ τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα, πλεῖςα βλάπτουσιν. Neque aliam lectionem in vetustis scriptoris illius codicibus repertam, constat ex Schol. qui vocem ἐπιβολὴν interpretatur τὴν ἐγχείρησιν, ut τὴν εὐπορίαν, τὴν ἄνυσιν, quae significatio in nomen ἐπιβουλὴν cadere non potest. Idem ἐκφροντίζων exponit ἔξω τῆς φροντίδος τιθέμενος, *non curans quid aggrediatur*; at si *Thomas* audiendus,

Δίδης. ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων.
Τὸ 1 ἙΚΩΝ εἶναι, οἱ παλαιοὶ μετ' ἀπαγορεύσεως τιθέασιν

---

dus, ibi ἐκφροντίζω accipi debet pro ἐννοῶ, *in eo totus ut aggrediatur.* Accedit *Hesychius*, quem *Thucydidis* locum ob oculos habuisse, verisimile est: ait enim ἐκφροντίζων, βουλευόμενος· recte, nostro quidem judicio; nam verbum ἐκφροντίζω eo sensu, quem ipsi tribuit Schol. nunquam sese nobis obtulit. non defuere tamen hujus vocis exempla: utitur *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 1323.

Σαφῶς δ' ἀθρήσας, καὶ κλύων, ἐκφρόντισον
Δίωγμος ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.

Ibi ἐκφροντίζω & ἐννοῶ non discrepant; quod etiam colligas ex his *Plutarchi* Tom. II. pag. 49. φιλῶ δὲ τὴν καθηγεμόνα ταύτης τῆς πολιτείας γενόμενον ἡμῖν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκφροντίζοντα, καὶ παρασκευάζοντα. Ita quoque *Heliodorus* AEth. l. 6. p. 277. ἐπὶ δὲ τοῖς λειπομένοις, οὐ πάντως ἐπιούσης ἀνάγκης τὰ ἡμέτερα ἐκφροντίζειν, οὐδὲ ἀλλοτρίαις τύχαις καὶ ἄκοντα συναποκινδυνεύειν. Alia afferri possent stabiliendae huicce significationi idonea, sed frustra a nobis is susciperetur labor. SALLIER.

Verba sunt *Thucyd.* quibus nomen Auctoris praemittitur in Edit. Rom. vid. Lib. III. p. 204. C. *Steph.* vel pag. 196. *Duk.* ex quo hic legendum ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων. STOEBER.

Prave ultimae Ed. exciderat auctoris nomen., quod e MSS. & Edd. Vett. restitui. In Leid. pr. Θουκυδίδη. Legitur vero id exemplum Lib. III. §. 45. unde simul patet, pro ὡς μὲν legendum ὁ μὲν, ut illic monuit *Dukerus*, nec aliter praebent MSS. Leidd. Quare & illud ὁ restitui. OUDEND.

MS. uterque ὁ μὲν. Adsentior Cel. *Sallier* emendanti ἐπιβολὴν. *Nicephorus* Schol. in *Synesium* p. 398. ἐπιβολὴν interpretatur ἐπαφὴν, κατάληψιν, θεωρίαν. Philosophi eam defininunt, ut est apud *Porphyrium* Lib. III. de Abstin. pag. 307. ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς. *Adrianus* Isagog. in S. Scripturam pag. 27. ἣν καθάπερ σπαργίον ἐκταθὲν τῆς ἐπιβουλῆς κ. τ. λ. leg. ἐπιβολῆς. *Cassius* Quaest. Med. Probl. 19. pag. 38. κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιβολὴν ἐνεργεῖ τὸ ὁρατικὸν διὰ παντὸς τοῦ ὁρατοῦ.

1 Ἑκὼν . . . Θουκυδ.] Lib. II. p. 162. *Steph.* vel pag. 157. *Duk.* Rectior utique vulgata verborum lectio, quae *Thomas* ex memoria deprompsit: τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι. STOEBER.

At Veteres negatione quoque omissa, ut praeter *Herodotum*, quem laudat, *Plato* I. de Legg. p. 573. G. *Antisthenes* Declam. quae Aiax inscribitur. *Andoc.* de suo Reditu Edit. *Ald.* p. 20. med.

ειν. οἷον, ὐδεὶς ἑκὼν εἶναι. καὶ, τί τις ἂν ἑκὼν εἶναι 1 ποιήσειεν. 2 τὸ γὰρ τί συνῶθεν ἀπαρχάρευσιν δηλοῖ. καὶ Θουκυδίδης· ὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι 3 τὴν ναυμαχίαν ποιήσομαι. 4 καὶ χωρὶς δὲ ἀπαγορεύσεως 5 Ἀριστείδης 6 ἅπαξ εἶπεν, ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· οἵτινες ἂν τῆς ὁμονοίας ἄρξωσιν ἑκόντες εἶναι. καὶ 7 Ἡρόδοτος ἐν Πολυμνίᾳ· ἑκών τε εἶναι καὶ δεινῦ ἐπιόντος ὐδενὸς, 8 ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κώοισι καταθεὶς τὴν ἀρχὴν, 9 οἴχετο ἐς Σικελίαν. γράφεται δὲ καὶ ἑκόντες ὄντες. Ἀριστείδης 10 ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἑκόντας

med. *Lucianus* quoque T. I. p. 457. B. Edit *Salmur.* ABRESCH.

Xenophon Hieron. pag. 96. ὔτε σὺ, ὔτε ἄλλος μὲν δὴ ὐδεὶς πώποτε ἑκὼν εἶναι τυραννίδος ἀφεῖτο, ὅσπερ ἂν ἅπαξ κτήσαιτο. Editori Oxoniensi τὸ εἶναι visum inutile, cui accinit interpres Gallus *Petr. Coste*: sed uterque Atticismum ignorabat. *Synesius* Dion, pag. 44. ὐκ ἄν ποτε ἑκὼν εἶναι μεθεῖτο τῆς ἀτόπου διώξεως.

1 Ποιήσειεν.] Ita Leid. pr. OUD.

2 Τὸ . . . δηλοῖ.] Ignorat haec MS. A. Cod. B. transponit τι, hoc modo: τὸ γὰρ συνῶθεν τί . . . δ.

3 Τὴν ναυμαχίαν.] Sic ex memoria citat auctor. In ipso *Thucydide* Lib. II. §. 89. (ubi vide *Duker.* & *Phrynich.* p. 128.) illa vox non comparet, sed initio periodi τὸν δὲ ἀγῶνα. V. etiam Lib. IV. §. 98. *Xenoph.* Lib. VII. Cyrip. pag. 174. C. *Aelian.* Lib. VIII. An. 15. & passim. V. & *Gron.* ad *Arrian.* Sed & sine adjecta negatione satis crebro occurrit. OUDEND.

4 Καὶ χωρὶς.] MS. A. ἅπαξ δὲ καὶ χωρίς.

5 Ἀριστείδ. ἅπαξ.] Pag. 163. B. ubi ἄρχωσι. Vid. Eund. p. 144. A. med. & 158. B. *Synesi* p. 44. B. *Liban.* T. I. p. 560. D. Conf. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 48. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 3. WITTER.

6 Ἅπαξ εἶπεν.] Leid. pr. haud agnoscit τὸ ἅπαξ, & εἶπεν ponit post πόλεσιν. *Aristidis* locus est Tom. I. p. 536. Ed. Angl. ubi vulgo ἄρχωσιν. OUDEND.

7 Ἡροδ. ἐν Πολυμν.] Pag. 498. D. *Steph.* Pro ἀλλ' ἀπὸ scribe ἀλλ' ὑπό. Mox pro εἴχετο, οἴχετο. WITTER.

8 Ἀλλ' ἀπὸ δικ. &c. οἴχετο ἐς Σικελίαν.] Sic rescripsi fide MS. Leid. pr. & Medicei Cod. *Herodotei* Lib. VII. C. 164. vulgo hic ἀλλὰ & εἴχετο. OUDEND.

Absunt in MS. A.

9 Οἴχετο.] Sic MS. B.

10 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Ibi

τας ὄντας τοῦτα τιμῆσαι. καὶ [1] Λυκιανὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· καὶ ἑκόντες ὄντες [2] ἐπιλανθάνεσθε ἑαυτῶν.

ἘΛΑ'Α, καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ, [3] καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου [4] κρεῖττον, [5] ἡ ἐλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· κύκλῳ μὲν τειχίον περιεῖν

non reperiuntur prolata a *Thoma* verba. In *Luciano* quoque T. I. p. 653. εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι recte legas, non ut hic ὄντες ἐπιλανθάνεσθε. OUDEND.

1 Λυκ. ἐν τῷ περὶ τῶν.] Tom. I. p. 446. *Graev.* vel pag. 653. *Hemst.* ubi constanter legitur: καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὑτῶν. Schol. *Luc.* T. III. p. 522. παρὼν εἶναι νῦν] Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ (supple μετ') ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον· οὔποτ' ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. STOEBER.

2 Ἐπιλανθάνεσθε.] MS. A. ἐπιλανθάνεσθαι.

3 Καὶ ἐπὶ δένδρου.] *Arrian.* E. A. III, 4. p. 108. πολὺ πλεῖστος ἐστὶ ἡμέρων δένδρων, ἐλαιῶν καὶ φοινίκων. Idem Indic. cap. 32. p. 347. πλήρης ἐλαίης καὶ ἀμπέλου ἀγαθῆς. *Polyaenus* στεφάνους ἐλαίας meminit Lib. II. pag. 128. Inter arbores frugiferas ἐλαίας quoque ex *Homero* refert *Aristot.* de Mundo p. m. 22. Sylb. STOEBER.

Editur ἔλαια aliquoties in *Lys.* p. 107. Edit. *Ald. Xenoph.* Oecon. p. 504. vs. 24. ABRESCH.

4 Κρεῖττον ἡ ἐλαία.] Loca, quotquot lustravimus, ἐλαία referunt. Unde non immerito suspicari quis posset, *Thomam* scripsisse: ἐλάα, ἐπὶ τοῦ καρποῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ δένδρου κρεῖττον ἡ ἐλαία. cui lectioni favent Schol. *Aristoph.* Ran. v. 1019. *Eustath* & *Suidas* a Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* p. 442. ubi verba a Nostro allegata leguntur, excitati. Adde *Moschop.* ἐλαία λέγεται τὸ δένδρον. ἐλάα δὲ ὁ καρπός. Sed diserte docet *Phrynichus* Ecl. pag. 20. ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι dicendum esse: a quo aegre Noster Grammaticus vel unquam recedit. STOEBER.

5 Ἡ ἐλαία.] *Suidas* vero ait: ἐλάα, ὁ καρπός. ἐλαία δὲ, τὸ δένδρον. V. & *Eustath.* ad *Hom.* p. 949. & alibi. Et sane in *Aristoph.* Ranis vs. 1026. metri ratio requirit ἐλαιῶν, ut ibi monet *Kusterus.* Infra quoque voce ἔξω, ubi idem excitatur locus, Leid. sec. praebet ἐλαιῶν. Errare etiam *Thomam* docent *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. VI. 180. & *Wass.* ad Lib. VII, 81. quem citat Noster, & varie exhibent MSS. & in *Aristid.* ἐν κοινῇ ἀπολογίᾳ T. II. pag. 308. fructum significant ἐλάαι. Adi *Phryn.* p. 46. Pro fructibus ἐλαίας diserte dixit *Demosth.* de Coron. p. 516. C. σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. OUDEND.

1 Ἐλάα

εἶπεν, ἐλάας δὲ ἐπ' ὀλίγας εἶχε. καὶ Ἀριστείδης· τῶν ἐλαῶν ἕνεκα τῆς συλλογῆς.

[1] ἘΛΑΏ, καὶ ἐλῶ, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, [2] Ἕλληνες λέγουσι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ἀντὶ τοῦ ἐλάσω. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐκ τῆς οἰκίας. [4] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οὐ τὸ ὀπίσω φεύξοιτο, ἀλλ' ἐπ' ἀρχὰς τὰς σὰς ἐλῶσιν. ἑπόμενος οὖν Ἀττικοῖς, μὴ δὲ ἐλάσω, [5] εἴποις, ἢ ἐξελάσω, ἀλλ' ἀντὶ τούτων, ἐλῶ, καὶ ἐξελῶ, ὡς εἴρηται. ὥσπερ καὶ ὀλῶ, ἀντὶ τοῦ ὀλέσω, ὡς ὁ αὐτὸς [6] ποιητὴς ἐν Πλούτῳ· ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. καὶ καλῶ, ἀντὶ τοῦ καλέσω.

[7] ἘΛΑΎΝΕΤΑΙ τὴν γνώμην [8] κάλλιον λέγειν, [9] ἢ μαίνεται.

ἘΛΕΥΘΕΡΊΑ οὐ μόνον ἡ [10] ἄνεσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ταῖς μι-

---

1 Ἐλάω καὶ ἐλῶ.] *Phav.* delet καὶ. Mox λέγουσιν. WITTER.

Conf. *Hellad.* Chrestom. Excerpt. apud *Phot.* col. 1584. fin. STOEBER.

Deest καὶ in utroque MS.

2 Ἕλληνες ——— ἐλάσω.] Absunt haec in MS. A.

3 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 123. ἐν Νεφ. apud *Phav.* non legitur, uti nec ea, quae sequuntur: Ἡρόδοτος . . . μὴ δ' ἐλάσω εἴπῃς pro εἴποις. ὡς εἴρηται] delet *Phav.* ὥσπερ καὶ] Delet καὶ Idem. ἐν Πλούτῳ] vs. 65. add. vs. 418. WITTER.

Vs. 123. ubi ἐς κόρακας additur, quod hic loco τῶν ἐκ τῆς οἰκίας dat Oxon. V. & vs. 800. *Herodotea* leguntur C 207. OUD.

4 Ἡρόδ. ἐν τῇ α.] P. 95. E.

5 Εἴποις.] Leid. pr. εἴπῃς. *Moeris* ἐλῶ, Ἀττικῶς. Ἐλάσω, Ἑλληνικῶς. Mox in Leid. pr. ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης, cujus in Pluto verba reperies vs. 65. OUDEND.

6 Ποιητής.] Uterque codex Ἀριστοφάνης.

7 Ἐλαύνεται τὴν γνώμην.] *Phav.* ἐλαυν. τις τὴν &c. WITTER.

Ridicule in MS. Oxon. pro Var. Lect. exaratur τὴν γυναῖκα. *AElian.* Lib. XIV. An. cap. 18. ἐλαύνεται δὲ τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ. Dein βέλτιον pro κάλλιον in utroque Leid. OUD.

8 Κάλλιον.] Uterque MS. βέλτιον.

9 Ἢ μαίνεται.] Minus recte. SALLIER.

10 Ἄνεσιν.] Ut apud *AEschin.* in Tim. p. 180. A. ἐγὼ ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ Ἡγησάνδρου Πιττάλακον ἀφειλόμην εἰς ἐλευθερίαν. STOEBER.

μεταδιδόασιν ἰσοτιμότης καὶ δαψίλεια. [1] Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ· ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας [2] παρεσκευάσθαι τῇ πόλει. λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἐλευθερότης.

[3] ἘΛΗΛΑΜΕΝΟΣ δεῖ γράφειν προπαροξυτόνως, ὡς ἐστάμενος. ἐπειδὴ γὰρ ἐληλασμένος καὶ ἐστασμένος ἦσαν, [4] ἔπαθον δέ τι, τὴν τοῦ σ λέγω ἀποβολὴν, διὰ τοῦτο δὴ καὶ περὶ τὸν τόνον ἐκαινοτομήθησαν, [5] ὥσπερ καὶ τὸ ἄσμενος. ἡσμένος γὰρ ὤν, εἶτα [6] παθὼν τὴν τοῦ η εἰς α τροπὴν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον.

Ἰστέον

---

1 Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ.] Tom. I. p. 101. Jebb. ubi rectius παρεσκευάσθαι. STOEBER.

In MSS. & Edd. Vett. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· quia sequitur vocem εὔκολος. OUDEND.

2 Παρεσκευάσθαι.] Sic rescripsi fide Leid. pr. & Codd. Aristidis T. I. pag. 101. Ed. Angl. Leid. sec. & Edd. Vett. παρασκευάσασθαι. Ed. Blank. turpiter παρεσκευάσασθαι. IDEM.

MS. A. παρεσκευάσθαι. B. παρεσκευάσθησαν.

3 Ἐληλάμενος δεῖ γράφειν προπαρ.] Vid. Steph. pag. 194. WITTER.

Ab iis, qui ante Thomam scripserunt, haec regula neglecta saepius. Plutarch. T. I. p. 151. B. ἀνέσχεθον τῶν ἐκείνων σίδηρον μαλακὸν ὄντα καὶ λεπτῶς ἐληλαμένον. Legitur etiam ἐξεληλαμένον apud Appian. p. 96. ἐληλασμένος servato σ habet Pausan. pag. 137. & Polyaen. Lib. VIII. p. m. 555. STOEBER.

4 Ἔπαθον δὲ τὴν τοῦ σ λέγω ἀποβολήν.] Puto scriptum fuisse: τὴν τοῦ σ ἐν μέσῳ ἀποβολήν. Sed nec hac emendatione opus, si λέγω expunxeris, quod factum a Phavorino rectissime. IDEM.

Oxon. τὴν διὰ τοῦ σ. λ. Phav. caret τῷ λέγω. Leid. pr. ἔπαθον δέ τι, τὴν τοῦ σ. Bene. Thomae sententiae suffragatur Etymologus M. & in V. ἐστάμενοι. Adi & Hesych. hac V. & ita refinge in ἐληλαμένοι. OUDEND.

5 Ὥσπερ καὶ τὸ ἄσμενος. ἡσμ. γὰρ ὤν.] Phav. ὥσπ. καὶ ἄσμενος, ἡσμένος ὤν. εἶτα παθὸν τὴν κ. τ. λ. Idem in aliis factum Aeolice: unde δέγμενος pro δεδεγμένος Pindar. Pyth. IV. p. 152. φθίμενος pro ἐφθιμένος apud Theocr. Idyll. III. vs. 48. βλήμενος pro βεβλημένος Iliad. Ο. vs. 495. Heupel. de Dial. pag. 189. De ἄσμενος conf. Etym. col. 155. STOEBER.

6 Παθών.] Rectius MS. B. παθὸν, uti antea ὄν, pro quo MS. A. utroque loco ὤν servat. IDEM.

1 Ὡς.]

Ἰστέον δὲ, [1] ὡς ὅταν ἡ δευτέρα συζυγία τῶν ἀρχομένων, ἡ καθαρὸν, ἡ μετὰ τοῦ ρ᾽ ἔχει τὸ α, ἀναγκαίως ἀεὶ τὸν παθητικὸν παρακείμενον, διὰ τοῦ σ, ἐκφέρει. ὡς τεθέαμαι, καὶ ἑώραμαι, καὶ πεπείραμαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. μὴ ἔχουσα δὲ οὕτω, μετὰ τοῦ σ τοῦτον ποιεῖ. ὡς γεγέλασμαι, καὶ τὰ παραπλήσια. οὕτω καὶ τὸ ἐλήλαμαι ἐλήλασμαι ὄν, ὡς μήτε καθαρὸν [2] ἔχον τὸ α, μήτε μετὰ τοῦ ρ, ἐκβολῇ τοῦ σ ἐλήλαμαι γέγονε. [3] καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς μετοχῆς ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος. ὥστε οἱ ἐληλαμένος καὶ οὐκ ἐληλάμενος γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν.

[4] ἝΛΚΟΣ κυρίως χρόνιον πάθος ἐκ σιδήρου γινόμενον, ὠτει-

---

1 Ὡς.] MS. A. ὅτι.

2 Ἔχοντα.] Forte ἔχον. WOLF.

Verissime, ut reposui Leid. primi auctoritate; praecedit singularis. In Leid. sec. est ἔχει. OUDEND.

Uterque codex recte ἔχον τὸ α.

3 Καὶ.] Delet hanc particulam MS. B.

4 Ἕλκος.] Ita quoque *Ammonius*; sed de duabus illis vocibus quid sit sentiendum, disces ex lexicographis. SALLIER.

Conf. *Ammon.* qui h. l. scripsit γινόμενον. & Eund. voc. οὐλὴ & ὠτειλή. WITTER.

Imo potius μὴ κυρίως: antiquissimis enim temporibus, ἕλκος potius erat *plaga recens* seu vulnus νεότρωτον, novum, modo inflictum & corpori illatum, quam quidem χρόνιον, ut hic perperam tradit bonus noster *Thomas*: id quod luculenter patet ex *Homero* ipso Iliad. Λ. vs. 811. ubi vid. in Comment. *Eustathius* p. 841. & aliis pluribus locis, passim in Iliade & Odyssea obviis, item *Euripide* Hippol. v. 1359. & Troad. v. 1233. & *Theocrito* Idyll. XXII. 100. & *Bione* in Epitaph. Adonid. v. 14. nec non *Quinto Smyrn.* Lib. IX. & passim in istis libris, ut alia plura taceam, diligenter jam maximam partem collecta ab *Jo. Sauberto*, in Exercitat. de Vulneribus Christi, §. 20. Hinc ipse *Hippocrates* noster τραῦμα νεότρωτον, seu *vulnus recens* vocat eodem modo saepissime ἕλκος, ut ex Lib. II. Praedict. p. 502. seqq. Lib. III. Epidem. & multis aliis locis, praesertim vero ex toto illo libro περὶ ἑλκῶν p. 664. seqq. Tom. II. liquidissime constat, quod & bene observavit *Galenus.* Ἕλκος igitur apud antiquissimos auctores, ut modo ostendimus luculenter, proprie erat vulnus adhuc cruentum, corpori recentissime il-

ὠτειλὴ ῃ ἡ ἐκ τῆς συνεχοῦς ὑπὸ σιδήρου πληγῆ.

[1] ἘΛΛΕΒΟΡΟΣ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, [2] ἡ τὸ ἐλλέβορον. Λουκιανὸς [3] ἐν τοῖς νεκρικοῖς· οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον ἀναίνομαι πιεῖν.

[4] ἙΛΛΗΝΙΖΩ οὐ μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἑλληνικῶς ἔχειν ποιῶ. [5] ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· ἑλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβαρον.

ἙΛ-

---

latum; postea autem recentioribus auctoribus, inprimis medicis, fumebatur quoque pro ulcere, ex vulnere inprimis profundiore & diuturniore, ut fieri nempe cum tempore solet, suborto. Qua de re hactenus non nihil a nobis illustrata, pluribus tractat *Foesius* in Oecon. *Hippocr.* voce ἕλκος, pag. 122. item *Dietericbius* in Jatreo *Hippocr.* p. 414. *Martinus* in Comment. ad *Hippocr.* Lib. de Intern. Affect. p. 215. & ut alios plures taceam, *Schultzius* denique in Hist. Med. period. I. Sect. III. c. 4. p. 281. TRILL.

Bene. Adi *Ammonium* & Comm. ac *Suidam*. *Hesychio* ἕλκος, πᾶν τραῦμα, ὠτειλὴ, ἡ ἐκ χειρὸς τρῶσις. *Oppianus* ἕλκος usurpavit de foramine navis per piscem Xiphian facto Lib. III. Ἁλιευτ. v. 550. quo loco male *Rittershus.* ἔρκει conjicit:

Ἐν δ᾽ ἄρα νηὸς
Ἕλκει γόμφος ἄρηρεν.

OUDEND.

1 Ἐλλέβορος.] Vid. *Steph.* p. 157. *Gloss.* Veratrum, ἐλλέβορος. Locus *Luciani* legitur T. I. pag. 301. *Graev.* WITTER.

2 Οὐ τὸ ἐλλέβορον.] Huic *Theomae* opinioni adversatur *Theophr.* apud quem legitur τὰ ἐλλέβορα Hist. Plant. Lib. VIII. 5. ἀλλὰ μᾶλλον, inquit, ἐν τοῖς τοιοῖσδε ποιεῖν ἐστι τὰς διαφορὰς. οἷον ἐπὶ πάντα τὰ ἐλλέβορα. τὰ μὲν αὐτῶν διαφέρουσι, καὶ ὥσπερ συμφαίνονται τυγχάνει, καθάπερ ὀροβὸς, πίσος, &c. Attamen genus masculinum anteponere satius fuerit, cum *Aristophanes*, *Lucianus*, aliique non pauci neutrum nunquam usurpaverint; quin & ipse *Theophrastus*, si huncce locum excipias, masculino semper usus esse, deprehenditur. SALLIER.

3 Ἐν τοῖς νεκρικοῖς.] D. XVII. ubi V. *Hemsterh.* & *AElian.* Lib. IX. de An. cap. 27. OUDEND.

4 Ἑλληνίζω.] Apud *Xenoph.* graece loquor Ἀναβ. VII. p. 316. WITTER.

5 Λιβάνιος ἐν τῷ.] Tom. II. p. 351. IDEM.

Phavor. *Thucydidem* excitavit; respiciens forte ad ea Lib. I. p. 141. *Duk.* καὶ ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων. ubi forma passiva, utpote rarior, observatu digna ipsi visa est. STOEB.

Ad-

1 ἝΛΞΑΙ κάλλιον, 2 ἢ ἑλκύσαι. καὶ ἕλξω, ἢ ἑλκύσω. 3 Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ· ᾧ καθέλξετε τὰς ναῦς;

ἝΛΞΙΣ, 4 οὐχ ἕλκυσις.

Ἑλ-

Addidi τὸ ὡς e MSS. & Edd. Vett. in quibus ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ: quia ejus exemplum praecesserat in ἐπιθαλάττιον. Hoc legitur T. II. p. 351. C. Inepte in *Phavorino* seu *Varino* citatur Θουκυδίδης. OUDEND.

1 Ἕλξαι &c.] Vide *Moeridem*; ubi MS. Coisl. Ἕλξει Ἀττικοί. ἑλκύσει Ἕλληνες. Mox post Δημοσθένης e MSS. Leidd. adjeci ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. Leguntur enim ibi seqq. verba per interrogationem, cujus idcirco notam quoque adposui, p. 85. B. A MS. Oxon. exsulat τάς. Statim rescripsi e Codd. & Edd. Vett. οὐχ ἕλκυσις. vulgo ᾧ. OUDEND.

2 Ἢ ἑλκύσαι.] Cave *Thomae* assentiaris, cujus auctoritati quantum in ejusmodi rebus tribuendum sit, ostendunt haec *Eurip*. Cycl. vs. 416.

Ὁ δ' ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς
Ἐδέξατ' ἐσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας.

Ἑλκύσαι reperias praeterea apud *Theophr*. de Caus. Plant. L. II. c. 25. ὀσφραντικὸν γὰρ ἡ ἄμπελος, inquit, ὥσπερ καὶ ὁ οἶνος δεινὸς ἑλκύσαι τὰς ἐκ τῶν παρακειμένων ὀσμάς. ibid. c. 25. ἐν τῇ μὲν γὰρ ἄφθονα, τὰ δὲ, ἑλκύσαι δεινὰ διὰ τὴν ἰσχὺν, ὥσπερ ἡ ἀμυγδάλη καὶ ἡ ῥοά. SALLIER.

3 Δημοσθένης.] Addit uterque codex ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ.

4 Οὐχ ἕλκυσις.] Aliter sentiant, oportet, qui hocce nomen apud *Theophrastum* sibi videntur reperisse: sic ille de Caus. Plant. L. I. cap. 6. διὸ καὶ οἱ μὲν αὐτῶν πηλὸν ἐπικολλαίουσιν, οἱ δὲ χύτραν προσβάλλουσιν ὕδατος, ὥστε κατὰ μικρὸν ἐπιῤῥεῖν· ἀναξηραίνεται γὰρ ἂν ταχὺ, μὴ ἔχον ὑγρότητα. διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἑλκώσεως. ibi enim *Rob. Constantinus* in lex. scribit ἑλκύσεως, cui assentiri non possumus, cum ea mens sit *Theophrasti*, arbores prae magnitudine vulneris, sive incisionis exsiccari. Ibid. Lib. V. c. 24. καὶ γὰρ αἱ ἑλκώσεις πόνον παρέχουσι, καὶ ἀπαθέστερα ποιοῦσιν, εἰς τὸ διϊκνεῖσθαι καὶ τὸ καῦμα καὶ τὸ ψύχος. cap. vero 26. ἡ μὲν οὖν ἀσφακελία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἑλκώσεις. Ex quibus efficitur, illam vocem a *Constantino* mutari non debuisse; praesertim cum eo sensu saepius a *Theophrasto* usurpetur: sed quod mireris, nulla nominis illius exempla occurrunt in lexicis, licet plurimi scriptores usi deprehendantur: *Philo* v. g. pag. 482. *Clem. Alex*. p. 101. & *Dioscorides*

[1] ἘΛΠΊΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ [2] καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. [3] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· εὖ μάλα διο-

coriides innumeris pene in locis. Nunc ad vocem ἕλκυσις veniendum, quam parum obviam, fatendum est; quare minus Attice *Basil.* apud quem legitur T. I. p. 919. τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ ὑπερήφανον, καὶ πεποιημένον πρὸς ἕλκυσιν, καὶ πᾶσαν ἀκόλαστον ἔννοιαν, ταῖς καρδίαις τῶν ἀφυλάκτων ἐνεργαζόμενον, ἀποκαλύψει κύριος. SALLIER.

Scrib. οὐχ ἕλκυσις ex Rom. WITTER.

Uterque MS. οὐχ.

1 Ἐλπίζω οὐ μόνον.] Scripserat, quantum conjicio, *Thomas* Ἐλπίζω, ὡς ἐπελπίζω, οὐ μόνον ——— contrarium nempe ostensurus *Ammonio*, qui transitivam notionem restringit ad verbum ἐπελπίζειν, idque inductus loco *Luciani* Mort. Dial. V. ubi suo in libro *Magistrum* invenisse ἐλπίζει, non quod hodie compareat, ἐπελπίζει, vix dubitare sinit, quod sic iterum laudat hunc ipsum locum in V. Βουκολεῖν. Nec vetat linguae indoles, ita quin recte scribere potuerit *Lucianus*, quum innumera sint verba Neutra, quae transitivam significationem pariter atque structuram induunt, ut nuper, post alios viros doctos pluribus ostendit Celeb. *Reiskius* Miscell. Lips. Nov. Vol. VI. Part. III. pag. 520. seqq. & nos faciemus alibi; dabo interim indiculum: tale est Συνουσιάζειν in *Xenophonte Ephesio*, Ἑλληνίζειν apud *Libanium* aliosque. Εὐθηνεῖν *Philonem Jud.* Γαληνίζειν *Euripidem*: Στασιάζειν *Xiphil.* Ἀρέσκειν *Thuc. Plat. Sophoclem*, *Aristiden*, *Dionem Chrysost.* alios. Βασιλεύειν *Ctesiam* & *Josephum*. Ἐπιστρατεύειν *Philonem Bybl.* apud *Eusebium* & *Theoph. Simocat.* Νομίζειν *Aristiden*. Μανθάνειν, de quo jam egimus Misc. Obs. Vol. IX. T. III. p. 431. seqq. Καταρρεῖν in *Ctesiae* Fragm. Ἐκλάμπειν apud *Philonem Jud.* Γνῶναι, ἐπιγνῶναι, θριαμβεύειν, προσεύειν in sacris Literis. Favet praeterea τῷ ἐλπίζειν poëticum ἔλπειν, ad quod itidem provocat Cl. *Jensius.* ABRESCH.

Conf. *Jo. Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. c. 10. p. 107.

2 Καὶ τό.] Delet τὸ MS. A.

3 Λουκ. ἐν τοῖς νεκρ.] Tom. I. p. m. 345. ubi Cel. *Hemsterh.* omnino consulendus. Optime vulgata *Luciani* lectio ibi habet: εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει. Longius aberravit *Phavor.* qui omisso κἀκεῖνος, quod locum non inspexerat, διαβουκολεῖς & ἐλπίζεις legit. ἐπελπίζω, *spem facio*, pro ἐλπίζω positum esse puto, apud *Arrian.* E. A. p. 39. Παρμενίων μὲν δὴ καὶ ὡς παρῄνει Ἀλεξάνδρῳ ναυμαχεῖν, τά τε ἄλλα κρατήσειν τῷ ναυτικῷ τοὺς Ἕλληνας ἐπελπίζων, καί τι καὶ θεῖον ἀνέπειθεν αὐτόν. Pro quo dixit *AEschin.* ἐλπίδων κενῶν ἐμπλη-

1 διαβεβοηλεῖ αὐτὰς καὶ ἐλπίζει. 2 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὁπόσοι τότε αὐτὰς θεασάμενοι ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν.

3 ἘΛΠΙΣ, ἐπὶ καλοῦ. 4 προσδοκία, καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ.

πλήσας· in Timarch. p. 194. B. In re mala usus *Sophocl.* Ajac. vs. 809. seq.

—— —— τὴν δὲ δ' ἔξοδον
Ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.
STOEBER.

1 Διαβεβοηλεῖ α. κ. ἐλπίζει.] Vitiose edebatur per ω. Vide Dial. V. p. 345. & supra in βεβοηλεῖν. uti & de ἐλπίζει, ac *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VIII. §. 1. ubi ὁπόσοι τὶ τότε. OUDEND.

MSS. A. & B. διαβεβοηλεῖ.

2 Θουκ. ἐν τῇ ὀγδ.] P. 507. *Duk.* ubi ὁπόσοι τὶ τότε κ. τ. λ. Sic etiam vulgata *Steph.* lectio habet p. 551. B. STOEBER.

3 Ἐλπὶς ἐπὶ καλοῦ.] *Lucian.* Somn. pag. 3. χρηστὰς ἐλπίδας dixit. *Isocrat.* ad Demon. p. 58. similiter etiam ἐλπίζω. Vid. Schol. *Thucyd.* ad Lib. I. p. 1. *Lucian.* Contempl. p. 348. *Zosim.* Lib. II. p. 68. *Herodot.* Lib. IX. cap. 112. & sic Latinis *spes* de bono & malo. *Livius* Lib. I. c. 3. & *sperare Ammian. Marcell.* XIV. 7. ubi vid. *Lindenbrog. Capit.* in Maximin. c. 23. l. 25. l. Th. de petition. DRAKENB.

Eam vocem & in bonam & in malam partem accipi, arguunt haec *Platonis* de Rep. Lib. I. p. 330. ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα, καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. SALLIER.

Subscribo Cl. *Sallierio.* Novisse utramque significationem videtur *Xenophon*; qui proinde discriminis causa ἀγαθῶν ἐλπίδων πάντα μεστὰ εἶναι scripsit Ἑλλην. Lib. III. p. 500. pr. *Aristoph.* eadem ratione ἐλπίδ' ἀγαθὴν ἔχειν dicit Plut. vs. 212. qui etiam ἐλπίζειν in re mala utitur Avib. v. 957. conf. Schol. *Thucyd.* Lib. I. init. *Steph.* καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος *Plat.* Polit. I. p. 330. fin. STOEBER.

Sed hac τῆς ἐλπίδος, ut & τοῦ ἐλπίζειν, significatione in sinistram scilicet partem, nihil quidem frequentius & familiarius apud quosvis optimos scriptores, inprimis autem *Hippocratem* nostrum ipsum. Ita Lib. I. Praedict. pag. 474. T. I. ἐλπὶς σωθῆναι· & mox p. 476. ἀπομανῆναι ἐλπίς· item Lib. VI. Epidem. p. 807. ἐλπὶς ἐς ἄρθρα ἀφίστασθαι· & rursus de Praenot. p. 459. Sed talia plura occurrunt apud *Demosthenem*, *Thucydidem*, *Aristidem*, *Herodotum*, *Aristotelem*, *Dionys.* Halicarn. *AEschylum* in Agamemn. *Lucianum* & alios, ut ostendit *Guil. Budaeus* in Comment. Graec. Ling.

κακοῦ. [1] Συνέσιος· ἐλπὶς ἀγαθῶν, καὶ φόβος χειρόνων. ἅπαξ δὲ ἡ ἐλπὶς καὶ ἐπὶ κακοῦ. [2] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· ἐμοὶ δὲ ἡ τῶν δεινῶν ἐλπὶς ἧττον εἶναι κακὸν τοιαύτης εὐχῆς ἐφαίνετο.

[3] ἘΜΒΑΔΕΣ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· ἐμβάδες δὲ, τὰ ἁπλῶς

Ling. p. 1411. item *Diodorum* Sicul. Lib. XIII. p. 574. T. I. ubi plura adnotavit Cel. *Wesselingius*, pluresque simul hanc in rem auctores allegavit; quibus add. *Jac. Nic. Loënsis* Miscell. Epiphyll. Lib. II. c. 23. pag. 331. seqq. T. V. Lampad. Crit. *Gruteri*. *Is. Casaubon*. in *Suetonii* Jul. Caes. cap. LX. p. 77. *Jos. Barnesii* Comment. ad *Euripid*. Suppl. T. II. pag. 20. & Cel. *Duker*. ad *Thucyd*. Lib. VII. p. 386. qui & ad *Flori* Lib. III. c. 1. observavit, pariter Latinis frequenti in usu esse illum elegantem ἑλληνισμὸν, ubi nempe *spes* pro *metu*, & *sperare* pro *metuere* ponatur: quod & dudum copiose ostenderunt *Vechnerus* in *Hellenolex*. Lib. II. cap. 7. p. 509. seqq. *Salmasius* in Exercit. Plinian. p. 826. *Cortius* ad *Sallustii* Bell. Catil. cap. XX. & Jugurth. cap. XXXIII. *Taubmannus* ad Lib. IV. AEneid. *Virgilii* pag. 593. *Muretus* Lib. XVIII. V. L. c. 17. & Lib. XII. cap. 6. *Barthius* ad *Statii* Theb. IX. & ut tandem finiam, interpretes ad *Juvenalis* Sat. IV. vs. 57. Quare graviter nunc lapsum esse, constat, *AEl. Donatum* in collect. Putschian. pag. 1768. quando hunc ornatissimum hellenismum pro mero barbarismo, soloecismo atque ἀκυρολογίᾳ perperam habuit. Trill.

Vid. *Alex. Morus* ad *Matth*. cap. XXIV. 50. p. 70.

4 Προσδοκ. καὶ ἐπὶ καλ. κ. ἐ. κακοῦ.] Sic etiam ipsum προσδοκᾶν. Unde *Plut*. Camill. p. 149. D. οὐδὲν κακὸν προσδοκῶντες. *Moschop*. tamen ita distinguit: τὸ μὲν ἐλπίζειν λέγεται ἐπὶ καλῶν, τὸ δὲ φοβεῖσθαι ἐπὶ κακῶν. τὸ δὲ προσδοκᾶν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀγαθῶν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ κακῶν. Stoer.

1 Συνέσιος.] Ep. 57. pag. 195. A. *Libanii* locus est T. II. pag. 56. D. Neque ab illo solo ἐλπὶς pro metu vel potius exspectatione malorum, sed & ab aliis multis usurpari, dudum observarunt viri docti. Oud.

addit MS. A. ἐν τῇ αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐπιστολῇ.

2 Λιβαν. ἐν τῷ.] Tom. II. p. 56. D. conf. Eund. II. p. 10. C. & 241. D. Witter.

3 Ἐμβάδες.] *Herodot*. Lib. I. cap. 195. ὑποδήματα ἔχουσι ἐπιχώρια, παραπλήσια τῇσι Βοιωτικῇσι ἐμβάσι. Vide & *Spanhemium* ad *Aristoph*. in Pluto vs. 759. ἐμβάτῃ ὑψηλῷ *Lucianus* T. I. pag. 617. Ed. *Graev*. opponit σάνδαλον. V. & in Lib. de Saltat. pag. 796. ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος. Usurpat vero

ἐμβά-

ἁπλῶς ὑποδήματα. Ἀεισοφάνης ἐν Πλύτῳ· τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις. [1] ἐμβάται δὲ, καὶ ἐμβάδες, [2] τὰ τραγικά.

[3] ἘΜΒΡΙΘΗ'Σ ἐπὶ ἀνθρώπου, [4] οὐ σαθρὸς, οὐδ' εὐσταθής.

ἐμβάδας de Tragoediis *Arrianus* in *Epict.* Differt. Lib. I. cap. 29. p. 102. (p. 158. Ed. Lond.) ἔσαι χρόνος τάχα, ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς εἶναι προσωπεῖα καὶ ἐμβάδας καὶ τὸ σύρμα. Torren.

Vid. Schol. *Lucian.* Part. I. p. 13. Drakenb.

Illustris *Luciani* locus est Jup. Trag. T. III. pag. 441. Basil. τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδήρεις χιτῶνας . . . καὶ τἄλλα οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν. & T. II. p. 151. *Graev.* ubi Schol. ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα, ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. Usus quoque hoc sensu voce ἐμβάτης *Liban.* T. II. p. 505. D. 705. C. conf. *Ammon.* h. v. & *Spanh.* ad *Plut.* v. 759. Witt.

Schol. MS. in *Lucian.* Cod. Coisl. ὅτι ἔμβαται κωμικῶς ὑπόδημα μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψους τὸ χρῶμα ἄειν. Lege: ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα . . . τὸ χρῶμα ἄγειν. uti recte vulgata Scholia produnt T. I. p. 479. *Hemst.* conf. *Pollux* p. 417. & ibi CC. VV. notae. Stoeber.

Arrian. in *Epict.* pag. 159. Ed. Lond. διατοῦτο ἂν ἀφέλῃ τις αὐτοῦ καὶ τὰς ἐμβάδας καὶ τὸ προσωπεῖον. Hinc & *Pollux* Lib. IV. §. 115. VII, 85. ait, ἐμβάδας εἶναι τὰ τραγικὰ ὑποδήματα. Videntur vocibus ἐμβάδων & ἐμβατῶν usi fuisse de Tragicis Cothurnis; sed ἐμβάδων vocem posuisse etiam de comicis soccis, non vero ἐμβατῶν. Oud.

1 Ἔμβαται δὲ, καὶ ἐμβάται.] Prima vox nusquam occurrit, nisi hic & apud *Phavorinum*, atque, unde uterque hausit, *Ammonium*: sed ibi ἐμβάται esse corrigendum, recte monuit Cl. *Valkenarius*, quem secutus est Doct. *Reitzius* ad *Lucian.* T. III. pag. 106. In fine addidi e MSS. Leidd. articulum τὰ τραγικά. *Aristophanis* verba leguntur vs. 942. Idem.

2 Τραγικά.] Uterque MS. τὰ τραγικά.

3 Ἐμβριθὴς ἐπὶ ἀνθρ.] Vid. *Phrynich.* v. δυστάθεια. Drakenb.

Thomae praeivit *Phrynichus*, a quo, nostra quidem sententia, illi tantum reprehenduntur, qui hancce vocem usurpant, cum de homine constanti sermo est; alioqui minime foret audiendus, cum ea caeteris in rebus utantur Scriptores. Illud tamen animadvertere operae pretium est, εὐσταθὴς hoc ipso sensu, qui *Thomae* & *Phrynicho* parum probatur, a scriptoribus non contemnendis adhibitum, e quorum numero *Lucianus* T. I. p. 1059.

θής. καὶ ἐμβρίθεια, καὶ ἐμβριθὲς, οὐκ εὐστάθεια, οὐδ' εὐσταθές. [1] σταθερὸς ὁ ἥλιος, καὶ [2] σταθερὰ μεσημβρία. [3] Φιλόστρατος· ἐμβριθὴς ὁ καὶ τὸ ἦθος γενόμενος.

[4] ΕΜΠΕΙΡΙ΄Α, ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία, ὡς ἔ-

χει

1059. ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐτοῦ λύτρου χρεῖός ἐστι. ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. *Philo* p. 253. τοὺς γὰρ εἰρηναίους φύσει, πολεμικοὺς εἶναι συμβέβηκεν, ἀντικαθημένους καὶ ἀντιστῶντας τοῖς τὸ εὐσταθὲς τῆς ψυχῆς ἀνατρέπουσι. Ita quoque *Plutarchus*, idque pluribus in locis: apud eumdem reperias nomen εὐστάθεια, ut & apud *Philonem* p. 762. ὁ δ' Ἰσίδωρος οὐκ ἀπόδειαν τὴν μοχθηρίαν, ἄνθρωπος ὀχλικὸς, δημοκόπος, ταράττειν καὶ συγχεῖν τὰ πράγματα μεμελετηκὼς, ἐχθρὸς εἰρήνῃ καὶ εὐσταθείᾳ. quibus adjungi possunt alii bene multi. SALL.

Cave vero, de solo homine dici, putes. In rebus etiam usurpari argumento sunt illa *AEschyl.* Pers. v. 695.

Τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

Gloss. p. 50. Constans, σταθερὸς, εὐσταθής. *Theoni* Progymn. c. 4. pag. 64. ἀνθρώπειος βίος ex *Herodoto* describitur, ὡς οὐκ ἔστι σταθερὸς, ἀλλὰ πολλὰς ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὰς μεταβολάς. Unde, quo sensu σταθερὸς sit accipiendum, facile intelligitur. STOEB.

4 Οὐ σταθερὸς, οὐδ' εὐσταθής.] Sic & mox, non οὐδὲ Leidd. Penitus has voces ἐπὶ ἀνθρώπου damnat quoque *Phrynichus* pag. 92. & 124. Ed. *Pauw.* Erraverit itaque *Herodianus*, qui τὸ εὐσταθὴς aeque adhibuit, ac τὸ ἐμβριθής. Sic enim Lib. II. c. 6. οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς. V. etiam Cl. *Alberti* ad *Hesychii* V. εὐσταθειῶν. OUDEND.

Uterque MS. οὐδ' εὐς. & post iterum.

1 Σταθερὸς ὁ ἥλιος.] Leid. pr. ὁ ἥλ. *Apoll. Rh.* Lib. I, 450.

Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ.

Ubi V. Scholiast. & *Etym.* M. aliosque. *Philostrati* verba invenies Lib. II. de Vitis Sophist. N. 14. p. 595. OUDEND.

2 Σταθερὰ μεσημβρ.] *Synes.* p. 202. B. *Liban.* T. I. p. 173. C. *Wolf.* Epist. *Lib.* pag. 305. WITTER.

3 Φιλόστρατος.] Vit. Soph. II, 14. p. 595. IDEM.

4 Ἐμπειρία.] *Lucian.* Somn. pag. 2. DRAKENB.

Theodosius Grammat. MS. ἐστὶ δὲ ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ λέγειν, ὅτι ἐμπειρίαν νῦν εἶπεν οὐ τὴν ἄλογον τριβὴν, ἀλλὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν εἴδησιν, λέγεται γὰρ ἐμπειρία ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

Ὦ τέκνον οὐχ ἅπαντα τῷ βίῳ κακά

Ἐτεόκλεες πρόσεστιν· ἀλλ' ἐμπειρία

Ἔχει

χει καὶ ὁ τῆς γραμματικῆς ὅρ☉· ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ [1] λεγομένων. πεῖρα δὲ, ἡ [2] ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσις δοκιμαζομένη.

[3] ἜΜΠΝΟΥΣ, ἄνθρωπ☉, ὁ ζῶν, καὶ πνοὴν ἔχων. καὶ [4] ἔμπνυς αὐλὸς, ὁ [5] ἐμπνεόμεν☉, καὶ [6] φυσώμεν☉. ἔστι δὲ τριγενές.

ἘΜ-

Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Euripidis versus sunt ex Phoeniss. vs. 531. ubi pro τῷ βίῳ editur τῷ γήρᾳ.

1 Λεγομένων.] MS. B. λέγειν.

2 Ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο.] MS. Oxon. ἢ δευτέρου. Optime; quomodo etiam e MS. reposuit Cl. *Valken.* in Ammonio V. ἐμπειρία, ubi eadem. OUDEND.

3 Ἔμπνους.] *Herodot.* Jonica resolutione ἔμπνο☉, VII. pag. 505. D. ἔμπνους est apud *Thucyd.* I. p. 89. B. V. pag. 350. D. *Liban.* T. II. p. 256. D. *Dion.* p. 628. B. WITTER.

Auctior *Moschop.* at Nostro non melior Dict. Att. εὔπνους, inquit, ὁ ζῶν, καὶ πνοὴν ἔχων, ἤγουν ψυχὴν ἔχων. ἔμπνους καὶ ὑπὸ ἀνέμου ἐμπνεόμεν☉. πνοὴ γὰρ ψυχὴ καὶ τοῦ ἀνέμου κίνησις. ἔστι δὲ τριγενὲς ὁ ἔμπνους, ἡ ἔμπνους, τὸ ἔμπνουν. Quae sane ita sunt comparata, ut Nostrum non exscripsisse videri possit. Exemplis supra allegatis addi potest illud *AElian.* V. H. XII. c. 2. ubi de Epaminonda ad Mantineam lethali vulnere percusso loquitur, qui εἰς τὴν σκηνὴν κομισθεὶς ἔτι ἔμπνους Δαΐφαντον ἐκάλει, ἵνα ἀποδείξῃ στρατηγόν. Quae quidem arguunt, de homine, ut plurimum, vocem istam usurpari. Quare immerito a *Spanh.* ad *Arist.* Plut. pag. 264. castigatus *Hesychius* voc. Ἀνθοσμίας οἶν☉· ubi pro εὔπνους legi vult ἔμπνους. formulae autem istius, οἶνος ἔμπνους, exemplum dum desideratur, optime factum ab *Hudsono* putamus, qui *Moeridem* Oxon. 1712. in lucem emisisse vulgo fertur. Is enim repudiata depravati Cod. lectione, quam *Spanh.* sequi maluit, *Moerin* ita expressit: Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· εὔπνουν, (in MS. ἔμπν.) ἑλληνικῶς. Quam lectionem confirmat prae caeteris *Phrynich.* ἀποσκ. σοφισ. qui Ἀνθοσμίας οἶν☉ exponit per ἡδὺς καὶ εὐώδης. Cui nihil melius ac εὔπνους apud *Moerid.* & *Hesych.* respondet. Conf. Schol. *Aristoph.* Plut. vs. 808. & Ran. vs. 1181. STORBER.

4 Ἔμπνους αὐλός.] Passive igitur, ut apud *Hesych.* ἔμπνους, πεπληρωμέν☉. ubi vide Cl. *Albert.* Etym. M. ἱκανὸς☉, ἔνηχ☉, ἔμπνους. Sed & active ἔμπνους αὐλητὰς *Pollucis* Lib. IV. §. 72. Mox e MSS. rescripsi ἐμπνεόμεν☉ καὶ φυσώμεν☉ pro ἐμπνέουσι.

[1] ἘΜΠΟΔΩ'Ν [2] ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι γίνεται, [3] ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον. εἴρηται δὲ [4] ἀπὸ τοῦ ἐν ποσὶ κειμένων καθ᾽ ὁδὸν, [5] καὶ ἐῶν [6] ἑαύτων βαδίζειν. εὕρηται δὲ καὶ [7] ἕτερον ἐπίρρημα, ἐμποδὼν, ἀντὶ τοῦ ἐν ποσίν. [8] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· ἃ δ᾽ ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ᾽ ἥκω φρα-

πνεύμ. καὶ φυσωμ. OUDEND.

5 Ἐμπνεόμενος.] MS. A. & B. ἐμπνεόμενος.

6 Φυσώμενος.] MS. B. φυσώμενος.

1 Ἐμποδὼν.] Vid. *Harpocration.* h. v. DRAKENB.

Scribitur etiam ἐμποδῶν, uti apud *Plut.* Camill. p. 150. fin. & ἐμποδῷν quasi ἐν ποδοῖν non male. Ita *Moschop.* h. v. STOEBERUS.

Demosth. Or. pro Megalop. p. 21. ἵνα τοίνυν μὴ τοῦτο ἐμποδὼν γένηται.

2 Ὁ δεῖνα τῷ δ. γιν.] Ita quidem cum verbo γίνομαι constructum legitur apud *Eurip.* Hec. v. 372. & cum ἔφυσαν, quod idem Poëtis est, Orest. vs. 604. seq. cum εἶναι apud *Xenoph.* Exp. Cyr. IV. pag. 341. C. & alibi saepius. Rarius cum genitivo: uti apud *Plut.* Cam. p. 137. B. οὐδὲν ἐμποδὼν ἐποιοῦντο τῆς σπουδῆς. nisi malis casum ad οὐδὲν referre. Disertius *Xenoph.* Ἑλλ. VIII. p. 229. A. εὖ ἴστε, ὅτι ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔσεσθε. Verbo quoque ἐμποδιεῖν pro ἐμποδίζειν tertium casum junxit *Polyb.* V. p. 506. ἐμποδιεῖ τὸν λόγον *Apollon.* Syntax. p. 329. *Phav.* ἐμποδίζω σε, ἤγουν σοί. STOEBER.

3 Ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον.] Quo ipso vocabulo usi sunt hoc sensu *Thuc.* I. pag. 23. A. 93. C. *Herodot.* III. pag. 249. B. *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 362. V. 437. WITTER.

4 Ἀπὸ.] MS. B. ἐπὶ τῶν. Mox MS. A. εἰς ἐν ποσί.

5 Καὶ οὐκ ἐῶντων.] Rectius ἐώντων *Phav.* & quem sequitur *Moschop.* qui καὶ οὐκ ἐώντων τινὰ βαδίζειν. STOEBER.

6 Ἑόντων.] MS. A. Ed. V. ἐώντων.

7 Ἕτερον ἐπίρρημα.] Ergone vocem ἐμποδὼν priore constructione positam non consideravit *Thomas*, ut adverbium? Ita videtur. Alioquin enim legi oporteret ἑτέρως, quod visum est Cl. *Hemsterhusio*, OUDEND.

8 Αἴσχυλος ἐν τοῖς ἑπτ.] Cave, nostro monitus exemplo, ibi quaeras. *Moschop.* ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ· ἃ δ᾽ ἐμποδὼν μάλιστα ταῦθ᾽ ἥκω φράσων· ἤγουν ἐν ποσὶ καὶ ἔγγιστα. STOEBER.

Frustra ibi quaeras. Nam habentur ea verba in *Euripidis* Phoenissis v. 713. V. Doct. *Abresch* Anim. in *AEsch.* p. 72. OUDEND.

Non esse *AEschyli*, verum *Eurip.* in Phoen. v. 713. monui in Animadversionibus. ABRESCH.

1 Ἀ-

Φερόντων. ἤγουν, [1] ἅτινα προκείμενά εἰσι. [2] Καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· [3] κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον.

Οὐ μόνον ἘΝΑΡΙΘΜΙΟΣ, ἀλλὰ καὶ ἐνάριθμος, συντασσόμενα ἀμφότερα καὶ πρὸς δοτικὴν, καὶ πρὸς γενικήν. [4] Πλάτων γὰρ ἐνάριθμον τῶν πολλῶν λέγει.

[5] ἘΝΑΥΛΟΝ, [6] τὸ ἔνηχον, ἀπὸ τοῦ αὐλεῖν. [7] καὶ ἔναυλον, τὸ ἔνοικον καὶ ἐφέστιον, ἀπὸ τοῦ αὐλή. [8] ὡς τὸ ἔναυλός ἐστιν, ἢ θυραῖος.

ἘΝ-

1 Ἅλινα.] Uterque MS. Reg. & Leid. ἅλινα εἰσὶ προκ.

2 Ἡροδ. ἐν πρ.] Rom. καὶ Ἡρ. vid. locum pag. 36. C. *Steph.* conf. *Thucyd.* II. p. 129. D. & *Suid.* h. v. WITTER.

Addunt καὶ MSS. & Edd. Vett. omissum a *Blankardo.* In *Herodoti* loco Lib. I. cap. 80. MS. Leid. pr. dat ἅπαντα. Adde illi etiam Lib. III. cap. 147. OUDEND.

Uterque MS. Reg. καὶ Ἡροδ.

3 Κτείνειν.] MS. B. κτείνει.

4 Πλάτων γὰρ.] Vide Lexicon Platonicum a Doctiss. *Ruhnkenio* eruditissimis notis nuperrime illustratum, uti & infra ad ἔναυλος & εἵνεκα. OUDEND.

5 Ἐναυλ. τὸ ἔνηχον.] Ita *Platoni* usu venire vocem illam, constat ex *Timaeo*, qui Lex. Plat. habet, ἔναυλος λόγος· ἔνηχος. conf. Cel. *Hemst.* ad *Lucian.* Somn. p. 8. STOEBER.

Soph. Philoct. vs. 160. τίν᾽ ἔχει στίβον, ἔναυλον, ἢ θυραῖον. ABRESCH.

6 Τὸ ἔνηχον.] V. citatos ad *Hesych.* & *Suidam*, ac *Polluc.* L. IV, 67. item *Moschopul.* OUD.

7 Καὶ ἐναυλ. τὸ ἐνοικ.] *Liban.* T. I. p. 306. C. *Dio* pag. 180. D. *Lucian.* Somn. pag. 5. *Graev.* WITTER.

8 Ὡς τὸ ἔναυλός ἐστιν ἢ θυραῖος.] *Thomas* ἔναυλος interpretatur θυραῖος, quasi nempe duabus illis vocibus unum & idem significaretur, quod tamen defendi nequit: θυραῖος enim, *qui extra domum*, at ἔναυλος, *qui intra*, ut ostendunt haec *Sophoclis* Philoct. vs. 160.

Τίς τόπος; ἢ τίς ἕδρα; τίν᾽ ἔχει στίβον,
Ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

Ubi Schol. recte, ἐντὸς, ἢ ἐκτός. ἐγγὺς, ἢ μακράν. eodem enim sensu *Euripides* Herc. vs. 879.

Μέλεος Ἑλλὰς, ἃ τὸν εὐεργέταν
Ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισι Λύσσας
Χορευθέντ᾽ ἐναύλοις.

Ἔναυλοι μανίαι sunt *interni furores.* SALLIER.

Non incusandus *Thomas* malae interpretationis (quod bona cum venia Cl. *Sallierii* dixerim) qui

'ΕΝΔΕΔΥΚΩ'Σ, ὁ ἐνδεδυμένος, οὐχ ὁ ἐνδύσας. 1 Λυκιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου· οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. καὶ αὖθις ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον.

2. Οὐ μόνον 'ΕΝΔΕ'ΧΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ ἐνδεχόμενόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς δέχεται. 3 Θουκυδίδης· 4 γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν 5 ἐνδεξαμένους. καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς δέχεται. 6 ὁ αὐτός· λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται.

'Απὸ

---

qui verba *Sophoclis* Philoct. vs. 159. edit. Lond. 1737. nude recitat tecto auctoris nomine. Quod disertius exponit *Moschop.* ex quo Noster, librariorum forte incuria truncatus, suppleri omnino debet. Ita enim ille: Ἔναυλον, τὸ μετέχων (l. μετέχον) αὐλημάτων. καὶ ἔναυλον τὸ ἐμαυλον καὶ ἐφέστιον. ὡς τὸ ἔναυλος, ἢ θυραῖος. ἤγουν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἐστὶν ἢ ἐκτός. Conf. *Phav.* h. v. fin. STOEBER.

Respicit locum *Sophoclis* in Philoctete, vs. 158.

Τίν' ἔχει στίβον,
Ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

Quod docet *Phavorinus*, cum Scholiaste & *Moschop.* exponens ἐντὸς τοῦ οἴκου ἢ ἐκτός. OUDEND.

1 Λυκ. ἐν τῷ π. τοῦ ἐνυπν.] Tom. I. pag. 11. Alter occurrit T. II. p. 231. *Graev.* WITTER.

§. 16. T. I. p. 21. Ed. ult. Alter locus est T. II. pag. 824. §. 27. OUDEND.

2 Οὐ μόνον Ἐνδέχεται] *Isocrat.* ad Demon. p. 60. DRAKENB.

3 Θουκυδίδης.] Lib. V. p. 353. *Steph.* ubi ἐνδεξομένους. WITTER.

Quam lectionem secutus Cl. *Duk.* pag. 327. Huc refer *Luc.* XIII, 33. οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ. Cujus asserti ratio est, quia vatum caussa, qui graviter deliquissent, in Synedrio tractari debebat. Quare pro *impossibile est* mallem reddere: *non licet*, *non convenit Prophetam* interfici extra Hierosf. Ita *AEschin.* παραπρεσβ. p. 259. fin. ὅτι ἐλθόντας πράττειν οὐδὲν ἐνεδέχετο· *nullatenus licebat.* Contra ἐνδέχεται *permittit*, *concedit* intelligitur in illis: ἐνδέχεται τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας ταῦτα πρᾶξαι. l. c. p. 263. fin. STOEBER.

4 Γνόντες.] MS. A. γνῶντες.

5 Ἐνδεξαμένους.] In *Thucydidis* Lib. V. §. 15. legitur ἐνδεξομένους. Dein post ὁ αὐτὸς in Leid. pr. sequitur ἐν τῇ τρίτῃ. Sed citata verba comparent Lib. IV. §. 10. OUDEND.

Addit uterque MS. ἐν τῇ γ.

6 Ὁ αὐτός.] Lib. IV. pag. 258. A. add. l. c. p. 313. B. WITTER.

Aristid. T. I. p. 120. οὐκ ἐνδέχεται διεξιέναι καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς. STOEBER.

1 'Απὸ

[1] Ἀπὸ τῦ [2] ΕΝΔΟΙΑ'ΖΩ τὸ ἀμφιβάλλω, [3] καὶ ἐνδοιαςῶς ἀντὶ τῦ ἀμφιβόλως. [4] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ἄλλοι τινὲς. καὶ [5] τὰς ἠπείρους ἐνδοιαςῶς ἀκροῶνται.

[6] Καὶ "ΕΝΕΚΑ, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. [7] Θουκυδίδης δὲ αἰεὶ, ἕνεκα.

[8] "ΕΝΕΣΤΙΝ, ἀντὶ τῦ ἐνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τῦ δυνατόν ἐςιν. ἔξεςιν, ἀντὶ τῦ ἄδειά ἐςι. σύνεςιν, ἀντὶ τῦ συνυπάρχει, καὶ διαλέγεται. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τῦ συνουσιάζει. πρόσεςιν, ἀντὶ τῦ, [9] σὺν τῷδε ἐςὶ καὶ τόδε. μέτεςιν, ἀντὶ τῦ μετουσία ἐςί. πάρεςιν, ἀντὶ τῦ παρὼν, ἢ παρουσία ἐςιν. [10] ἔπεςιν, ἀντὶ τῦ ἐπ' [11] ἐμοί ἐςι, καὶ

---

1 Ἀπὸ τῦ.] Exsulant ab Oxon. Male; nam sensus Thomae est: a verbo ἐνδοιάζω sensu τῦ ἀμφιβάλλειν derivari quoque ἐνδοιαςῶς. OUDEND.

2 Ἐνδοιάζω.] Thuc. I. p. 26. C. 80. B. VI. p. 474. B. WITT.

3 Καὶ ἐνδοιαςῶς.] Praeter locum a Nostro citatum Lib. VI. p. 417. C. occurrit etiam apud Eund. Lib. VIII. p. 605. D. & Herod. VII. p. 503. C. IDEM.

4 Ὁ αὐτὸς] Sic MSS. & Edd. Vett. Nulla hic caussa fuit, cur in Θουκυδίδης mutaretur. Videbis ibi, quae laudat Magister, Lib. VI. §. 10. OUDEND.

5 Τὰς.] MS. τῆς.

6 "Ενεκα καὶ εἵν.] Dicitur etiam εἵνεκε Aristaenet. Lib. I. ep. 2. p. 8. sed locus is controversia non caret. DRAKENB. Conf. Phav. & Ammon. voc. ἕνεκα & τοὔνεκα. WITTEN. Add. Duk. ad Thucyd. pag. 414. vs. 66. STOEBER.

Καὶ Ἕν. καὶ εἵν. Ita in Leidd. Vulgo primum καὶ abest. Recte observat Thomas, Thucydiden numquam dixisse εἵνεκα. Nam quod semel ἕνεκεν, & οὕνεκα apud illum inveniatur, hoc ejus animadversioni non obstat; si tamen illa loca sana sunt. Adi Duk. ad Lib. VI. §. 2. Wass. ad Lib. VI. §. 56. OUDEND.

7 Θουκυδ. δ. α. ἕνεκα.] Vid. in contrar. Thuc. Lib. VI. pag. 379. Duk. STOEBER.

8 "Ενεςιν.] Praeter ordinem in edit. Rom. legitur: ἔνεςιν, ἔπεςιν ἀντὶ τῦ ἐπ' ἐμοί ἐςι, καὶ ἀντὶ τῦ ἐνυπάρχει. Rectius Moschop. "Ενεςιν, ἀντὶ τῦ ἐνυπάρχει. ὡς τὸ, ἔνεςί μοι πλοῦτος. καὶ ἔνεςιν, ἀντὶ τῦ δυνατόν ἐςιν. Conf. Phav. in ἔπεςι, qui hunc κατὰ πόδα fere sequitur. STOEBER.

9 Σὺν τῷδ ἐ.] Conjunctim τῷδε Uterque MS.

10 "Επεςιν ἀ. τ. ἐμοί ἐςι.] Excidit vocula ἐπ' ante ἐμοί ex edit. Rom. & Vascos. omnino restituenda. Lege Moschop. & ex

1 καὶ 2 ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τὰ ἐπόντα ἐπὶ τοῦ πίνακος. 3 περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν, πλῆθος. καὶ ἀντὶ τοῦ ζῇ, καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾷ. ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

4 ἘΝΕΧΥΡΑ Ἀττικοὶ, ἐνέχυρον Ἕλληνες. τὸ δὲ ἐνεχυριμαῖον

---

ex illo Nostrum, si videtur, auge. STOEBER.

Rescripsi fide MS. Leid. pr. (in sec. deest hoc caput) & Edd. Rom. Vasc. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι. *Moschop.* qui consulendus de omnibus his compositis: Ἔπεστιν ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστίν. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. οἷον, ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι τοῦτο ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ. Hinc *Suidas* inter alia exponit per δύναμιν. V. & ad *Hesychium.* Dein cum MSS. & Edd. Vett. edidi ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. Exciderat τοῦ ex ultima Edit. OUD.

11 Ἐμοί.] MSS. A. & B. ἐπ' ἐμοί. recte omnino.

1 Καὶ ἀντὶ ἐνυπ.] Rom. ἀντὶ τοῦ ἐνυπ. Sed rectius haec plane omittuntur: uti in *Moschop.* & *Phavor.* qui nec *Aristoph.* illud exemplum agnoscunt, quod legitur Plut. v. 997. seq. STOEBER.

2 Ἀντί.] Uterque MS. ἀντὶ τοῦ ἐν.

3 Περίεστιν.] Plura ad hanc vocem tradit *Moschop.* quibus tamen onerare magis, quam ornare Nostrum nolim. STOEBER.

4 Ἐνέχυρα Ἀττικοὶ &c.] Sed audi *Lucian.* in Cataplo T. I. pag. 433. Ed. Amst. (p. 637. Ed. ult.) ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν &c. TORREN.

Thomae praeivit *Phryn.* voc. ἐνεχυριμαῖα. *Aristoph.* Plut. vs. 451.

Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;

Schol. Δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐνέχυρα φασὶν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. Quae dum exponit Cl. *Spanhem.* *Thomae* illud Glossema *Eumoeridis* silentio labefactare satagit. Verum aut Codice *Moeridis* sanequam mutilo usus est V. Cl. aut certe ejus solertiam fugere non debuerunt, quae apud illum Atticistam p. 40. adhuc leguntur: Ῥύσιον, καὶ ἐνέχυρα Ἀττικῶς· ἐνέχυρον, ἑλληνικῶς. Quae longe disertius lecta sunt Viro Graece Doctissimo, cujus impressum *Moeridis* Cod. inter ξένια nobis dedit amicissimus atque Clarissimus *Wardius*, qui in MS. suo ita scriptum reperit: Ῥυσ. καὶ ἐνεχ. πληθυντικῶς, Ἀττικοί. Ἐνέχυρον, Ἕλληνες. In quo sane non est, quod quis desideret; nisi quod cum caeteris Grammaticis errare *Moeris* voluerit: quos tacite carpit *Aristoph.* Schol. l. c. Unus *Demosthenis* locus, quem miramur a Cl. *Spanb.* productum non esse, cum illo *Aristoph.* junctus inanem

εχμαῖον λέγειν, [1] ὡς Ἱπποκλείδης, ἀδόκιμον.

Ἐν-

inanem ac falsam Atticistarum illam observationem esse, abunde docet. Is vero in Orat. Apatur. p. m. 580. B. ita: καταςήσας δὲ φύλακας τῆ νεὼς, διηγησάμην τοῖς ἐγγυηταῖς τῆ τραπέζης τὴν πρᾶξιν, καὶ παρέδωκα τὸ ἐνέχυρον, εἰπὼν αὐτοῖς, ὅτι δέκα μναῖ ἐνείησαν τῷ ξένῳ ἐπὶ τῇ νηΐ. Cui addi, siquidem opus, poterit geminus *Demosth.* locus a *Salmas.* proditus de Usur. pag. 583. quem, in res istas accuratius inquirentem, omnino vide. STOEBER.

Evertit observationem Atticistarum *Aristophanis* exemplo *Schol.* ad Plut. v. 451. ubi adeundus *Ez. Spanhemius*. Ἐνεχυρισμαῖος plane serioris est Graecismi, & a Juris Consultis invectum, similiter atque ὑποθηκιμαῖος, quem *Glossae fiduciarium* exponunt. Haec autem *Thomas* derivavit ex *Phrynicho* pag. 160. & simul, dum orationem variare studet, notam sibimet inperitiae non levis inussit transformato Hippoclide proverbiali in veterem scriptorem, qui isto fuerit vocabulo ἐνεχυριμαῖος usus: id eo magis est mirandum, quod non tantum Proverbiorum Collectores & *Zenob.* C. V, 31. (in quo vice τῦ κατὰ κέρας legendum κατὰ κρᾶς, sive κατὰ κάρα, seu κατακάρ, nihil enim refert in pari significatione, quodnam horum probes) hujus paroemiae meminerint, sed & recentiores Graeci, quos diligenti lectione *Thomas* triverat, crebrius illam usurparint; *Liban.* Ep. MCCXXIV. *Theophyl.* Episc. Bulg. Epp. pag. 70. ne *Lucianum* advocem, cujus loca jam dudum *Erasmus* observavit. Imo *Phrynichus* ipse adhibuerat p. 82. ubi ex Ed. prima certissime reponendum, εἰ μὲν ἄ. δ. λ. ὐ φροντὶς Ἱπποκλείδη, φησί· sensus est: κοχλάβους *in lyra si alia dialectus dixerit, nihil ad me; id ego non curo: at tu, ut Atheniensis, dicito* κόλλοπας· sustinet enim in hoc proverbio loquentis personam Ἱπποκλείδης, poniturque, ut monet *Hesych.* pro ἐμοί. *Julian.* Or. VI. pag. 182. B. ὐ φροντὶς Ἱπποκλείδη· καὶ γὰρ ὐδὲ τῶ κυνιδίων ἩΜΙΝ μέλει τὰ τοιαῦτα πλημμελούντων. Ad *Phrynichum* prostat talis novissimi Editoris adnotatio, quae excusabilem faciat errorem *Thomae*, a *Petro* quoque *Nunnesio* animadversum, & *A. Schotto* ad *Zenob.* HEMSTERH.

Lucian. T. II. p. 933. §. 21. *Aristoph.* in Pluto vs. 451. Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν. ubi Scholiastes: Δῆλον, ὡς ὐ μόνον ἐνεχυρῶ φασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. Confer Cl. *Hemsterh.* *Libanius*, Ep. 200. Τὸ μὲν γὰρ ἐνέχυρον ἔξω τῆ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἀνάγκης. OUDEND.

Thomae errorem tetigit *Nunnes.* ad *Phrynich.* & *Schottus* ad *Zenob.* Cent. V. Prov. 31. ABRESCH.

Aristoph. Plut. v. 451. ubi vid. summus *Hemsterhusius.*

1 Ὡς Ἱπποκλείδης.] *Thomas* Hippoclidem, de quo παροιμία, in

ΕΝΘΕΟΣ οἱ δόκιμοι, 1 οὐκ ἔνθους.

2 ἘΝΘΥ'ΜΗΜΑ, 3 ποιοῦ λόγου σχῆμα· ἐνθύμιον δὲ, ἡ ἐνθύμησις.

4 ἘΝΘΥ'ΜΙΟΝ, ἡ ἐνθύμησις· 5 ἐνθυμία δὲ, ἡ ὑπόμνησις. Θουκυδίδης· 6 εἰς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀεὶ προ-

---

in scriptorum veterum numero reponit, his deceptus *Phrynichi*; ἐνεχυριμαῖα οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· εἰ δὲ τῶν ἠμελημένων, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. ἐνέχυρα δέ. SALL.

Turpiter hic se dat *Thomas*, auctorem faciens ex paroemia *Phrynichi* p. 160. οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, ut bene advertit *Nunnes.* V. & *Apost.* Proverb. Cent. XV, 44. *Liban.* Ep. 945. & 1224. Pro ἐνέχυρον quosdam vitiose ὑπάλλαγμα dixisse, reprehendit etiam *Phrynich.* p. 134. OUDEND.

1 Οὐκ ἔνθους.] Usus *Joseph.* pag. 581. E. & 865. D. ἔνθεος. Idem saepius & *Synes.* p. 46. A. WITTER.

2 Ἐνθύμημα.] *Joseph.* p. 1020. F. Conf. *Ammon.* h. v. IDEM.

Schol. *Eurip.* Hec. v. 250. εὑρήματα λόγων exponit per ἐνθυμήματα καὶ μηχανὰς λόγων. STOEBER.

V. *Ammon.* p. 52. OUDEND.

3 Ποιοῦ λόγου σχῆμα.] Male *Vascos.* ποίου λόγου. Emendat Cl. *Valcken.* ποιὸν λόγου σχῆμα, ad *Ammon.* ex quo sua Noster hausit. Eodem utrumque redit: quare non ausim hic quicquam immutare. Vellem autem, *Thomae* restituantur ex *Ammon.* ea, quibus male mulctatus a librariis videtur esse; τὸ δ᾽ Ἐνθύμιον ἐπίθετο ἐπὶ τῶν προστροπαίων παρ᾽ Ἀττικοῖς. Quibus facile loco cessura puto illa: ἐνθύμιον δὲ, ἡ ἐνθύμησις, otiosa sane, si sequentia spectes; quae indivulsa serie prioribus erant annectenda. Quid autem sit cum ἐνθύμημα, tum ἐνθύμιον, haud obscure docet *Gellius* VI, 13. Quocum conferre possis illa *AEschin.* de fals. Legat. pag. 261. B. καὶ προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθύμημα τοῦ λόγου, ὅτι πρῶτος ἐπιστομίσαις τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλησίαζον &c. quae Nostro non parum lucis afferunt. STOEBER.

4 Ἐνθύμιον.] *Thucyd.* Lib. VII. p. 521. D. *Aristid.* p. 13. A. *Liban.* T. I. p. 778. B. *Dio* 281. B. WITTER.

5 Ἐνθυμία δὲ, ἡ ὑπόμνησις.] Sic ἐνθυμία pro cogito *Isocrat.* ad Demon. p. 50. DRAKENB.

Desiderantur haec & seqq. in Vascos. Locus *Thucyd.* est Lib. V. p. 327. *Duk.* ubi ἐς ἐνθυμ. pro εἰς & pro ὁπότε τι est ὁπότε. Perperam quoque paulo post Ἀθηναῖοι Noster dicit pro οἱ τοῦ Πλειστοάνακτος ἐχθροί. quod in eo notandum censuit Cl. *Duk.* ad h. l. STOEBER.

6 Εἰς ἐνθυμίαν.] Locum negligenter descriptum exhibet MS. A. εἰς ἐνθυμίαν τ. Λ. τοῦτο ὑπεμίμνησκον, ὅτι δι᾽ αὐτὸν ἔπταισαν.

προσβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, [1] ὁπότέ τι πταίσειαν. τουτέστι, προσέτεινον Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦτον, καὶ ὑπεμίμνησκον, ὅτι δι' αὐτὸν ἔπταισαν.

[2] ἘΝΙΑΥ͂ΣΙΟΝ, οὐκ ἐνιαυσιαῖον. Θουκυδίδης· [3] αἱ δὲ [4] ἐνιαύσιοι σπονδαί.

[5] ἜΝΙΠΤΕΝ, [6] οὐκ ἔνιζεν.

ἘΝΙ-

σαν. Cod. B. cum vulg. plane consentit, si pro ὑπότε scripseris ὁπότε.

1 Ὁπότε.] Sic MSS. & Edd. Vett. pro ὑπότε, quod nihili est. Adi *Duker.* ad Lib. V. §. 16. ubi docet, non Ἀθηναίοις, sed τοῖς τοῦ Πλειστοάνακτος ἐχθροῖς hoc adscribendum. οἱ Ἀθην. Leid. sec. OUDEND.

2 Ἐνιαύσιον.] Conf. *Phryn.* pag. 66. Gloss. *Anniversarius*, ἐνιαύσιος p. 16. *Anniculus*, ἐνιαυσιαῖος. *Annuum*, ἐνιαυσιαῖον, ἐτήσιον p. 17. ἐνιαυσιαῖος saepius apud *Diod. Sic.* legitur; vid. Lib. II. p. 93. pr. p. 111. A. &c. WITTER.

Add. *Apollod.* p. 143. ἐνιαύσιος usitatius Atticis. Sic πομπὴ ἐνιαύσιος apud *Aristid.* T. I. p. 232. εἰς ἐνιαύσιον φορὰν φειτῶν *Themist.* Orat. X. pr. p. 129. ἐνιαύσιοι πανηγύρεις *Aristot.* de Mundo p. 22. Sylb. STOEBER.

3 Αἱ δ' ἐνιαύσιαι σπ.] Apud *Thucyd.* Lib. V. §. 1. est αἱ μὲν ἐνιαύσιοι σπ. Ultimum *Thomae* quoque restitui fide Cod. Leid. pr. Alterum non est Graecum. *Thomae* consentit *Phrynichus* p. 160. Attice igitur non locutus est *AElianus* Lib. IV. An. C. 31. ἀπολλύει δὲ ἰσήλικα τὰ μέγεθος ὄρχῳ ἐνιαυσιαίῳ; uti ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ Schol. *Theocriti* Id. I, 5. Sed si vel unus Cod. addiceret, restituerem *AEliano* ἐνιαυσίῳ, ut ἐνιαύσιον βρέφος *Polluci* Lib. I. §. 57. κριὸς ἐνιαύσιος *Longo* in Pastor. Lib. III. p. 76. Ed. Moll. σῦς ἐνιαύσιος *Hom.* Od. Π. 454. ἐνιαύσιος χελιδὼν Hymn. 48, 11. OUDEND.

4 Ἐνιαύσιαι.] MSS. A. & B. ἐνιαύσιοι.

5 Ἔνιπτεν, οὐκ ἔνιζεν.] Haec non intelligo. Absunt a Leid. sec. καὶ ἔνιπτεν in Leid. pr. & Edd. Vett. Dein Leid. pr. Oxon. ἐνίπτε καὶ ἔνιζεν. Puto legendum καὶ ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν. Scil. pro ἔνισπεν. *Hesych.* Ἔνιπτεν, ἐπέπληξεν, ἐλοιδόρει. Ἐνίσσων, ἐπιπλήσσων, λοιδορῶν· ubi V. Comment. & *Etym. M.* Posset & ἔνισπεν. *Suid.* ἐνίσπω, ἐπιπλήττω. Utrumque poëtis est frequens. OUDEND.

Uterque MS. καὶ ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν.

6 Οὐκ ἔνιζεν.] Ratio in propatulo: haec forma ex Tarentina dialecto in communem pervenit; Attici servant νίπτω: unde AEolum more νίσσω, ut ἐνίπτω, ἐνίσσω· κορύπτω, κορύσσω· ἰάπτω, ἰάσσω· ὄπτομαι, ὄσσομαι· πέπτω, πέσσω· hoc duplex σ Tarentini convertebant in ζ. Nonnihil ea

[1] ΕΝΙΣΤΑΤΟ, οὐκ ἠνίσατο.

ΕΝΝΕΑΖΩ λέγε, μὴ τὴν [2] νεότητα [3] διαβιβάζω. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ.

[4] ΕΝΝΟΥΣ ἁπλῶς, ὁ ἔχων νοῦν, [5] ὡς πᾶς ἄνθρωπος. κατ-

---

de re dictum ad *Luciani* Jud. Voc. p. 92. Idem in hoc ipso verbo monstrat *Etym.* p. 605. v. 42. & *Eustath.* ad Il. K. p. 824. v. 30. Nec tamen ita penitus Attici hanc formam Homero consuetam aversantur, ut nunquam usurpent: ipse *Plato* in Symp. p. 1176. A. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, ἵνα τὰ κατακείοιτο. *Dromo* apud *Athen.* IX. p. 409. F. ἀπενιζόμεθα· *Crates* p. 267. F. & *Clidemus* p. 410. B. ἀπόνιζε τὸ αἷμα. *Athenaeus* ipse p. 38. F. ἀπονιζόμενοι τὰς χεῖρας· sed *Poll.* X, 46. ἀπονιπτέον τὸ πρόσωπον· *Hesych.* & *Suid.* in Νίζει, νίπτει &c. HEMSTERH.

1 Ἐνίσατο, οὐκ ἠνίσατο.] Uterque Leid. habet ἀνίσατο, οὐκ ἠν. & sic ante *Nunnesium* erat in *Phrynicho* p. 60. ubi mutavit ex *Thoma*. Sed cum in utroque consentiant MSS. non ausim α proscribere, quamvis *Thomae* seriei ea non conveniat. Atticos hic augmentum abjecisse, forsan indicarunt magistelli. OUDEND. Codex A. οὐκ ἤνυσατο.

2 Νεότ. διαβιβ.] Adde ex Rom. & Vasc. (*Phav.* Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.) Συνέσιος· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ. Locus *Synes.* est p. 171. A. add. p. 12. D. 19. A. 35. D. WITTER.

3 Διαβιβάζω.] Post hoc verbum addi curavi Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ. Sic enim exhibent MSS. Leidd. Oxon. Edd. Vett. nisi quod illis desint ἐν ἐπιστολῇ. Leguntur autem haec Epist. XI. OUDEND.

Post διαβιβάζω addunt MSS. Regg. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ.

4 Ἔννους ἁπλῶς, ὁ ἔχων νοῦν.] Sic ἐννοήσας *Lucian.* contr. eum qui dix. Prom. p. 15. ἐννοῶν *Julian.* Or. II. p. 50. DRAKENB.

Eo sensu *AEschylus* Prom. v. 443. ait

—— τἀν βροτοῖς δὲ πήματα
Ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς νηπίους ὄντας τὸ πρίν,
Ἔννους ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.

Id enim sibi vult Prometheus, homines antea belluarum similes, suo tandem beneficio rationem adeptos esse. Ἔννους etiam dicitur, qui rursus mentis fit compos: eo sensu *Eurip.* Bacch. vs. 1268.

Οὐκ οἶδα τοὔπος τοῦτο. γίνομαι δέ πως
Ἔννους, μεταςαθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν.

Quibus significationibus aliae duae subjungi possunt. Prioris meminit *Thomas*, qui virum prudentem

1 κατεχρήσαντο ᾗ τῇ λέξει, ἐπὶ τοῦ συνετοῦ καὶ φρονίμου.

2 ἜΝΣΤΑΣΙΣ, οὐ μόνον τὸ ἐνίστασθαι πρὸς τὸν τοῦ κατηγόρου λόγον, ἤγουν μάχεσθαι καὶ ἀντιπίπτειν καὶ τἀναντία ἀντικατασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ 3 τὸ διαζῆν καὶ οἰκονομεῖν. ὡς

---

dentem ἴννιν appellari tradit: testis *Sophocl.* Oedip. Tyr. vs. 935.

Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ᾽ ὁποῖ᾽ ἀνὴρ
Ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.

Altera occurrit in fragmento *Damasceni*, Excerpt. p. 701. ubi ἴννις de illo intelligas, oportet, qui alicujus rei peritus est.

Καὶ πᾶς ὁ φύσεως ἴννις. ἡ δ᾽ ἀπειρία
Τῶν νῦν μαγείρων κατανόει
περὶ τῶν θεῶν
Οἷά ᾽στιν.

SALLIER.

AEneas Gaz. Theophr. c. III. pag. 8. ἔδει γὰρ ἴννιν εἶναι τόδε τὸ πᾶν.

5 Ὡς πᾶς ἄνθρ.] *Moschop.* qui reliqua Nostro debet, sic habet: καθὸ λέγοιτ᾽ ἂν πᾶς ἄνθρωπος ἴννις. STOEBER.

1 Κατεχρήσαντο.] Sic tamen optimi quique Plato, Sophocles, alii. V. *Suidam* & *H. Steph.* in Lexico. OUDEND.

2 Ἔνστασις οὐ μόνον.] *Phavor.* delet οὐ μόνον. Post: τἀναντία ἀντιλέγειν.] Idem: τ᾽ ἀναντία κατασκευάζειν. WITTER.

Frequens haec vox in libris Medicorum Methodicorum. *Cassius* Q. Med. Probl. 76. ἔνστασις ᾗ ἐστι κ. τ. λ. ubi consule *Gesneri* not. p. 67. qui locus *Sylburgio* suspectus visus est. *Plutarchus* de Sanit. tuenda. p. 129. C. μηδὲ περιέργως ἐνστάσεις καὶ παρεμπτώσεις καὶ ηθητότητας λαλοῦντα. *Aretaeus* Capp. de Cur. Morb. Diuturn. Lib. II. cap. 3. p. 130. D. ἦν γὰρ λίθων ἐνστάσιες ἔωσι. ex qua voce vel sola patet, caput hoc ab *Aretaei* manu profectum non esse, aut si genuinum, interpolatorem tamen passum esse. περὶ ἐνστάσεως scripsit *Theophrastus* teste *Diogene Laërt.* Lib. V. Segm. 43. γενναίαν ἔνστασιν τῶν ἀγαθῶν λόγων dixit *Gregor.* Naz. Metaphr. in Eccles. p. 64. *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 123. ἡ τῆς ἐνστάσεως ἀπάξειν ἡμᾶς τοῦ βίου.

3 Τὸ διαζῆναι.] Cynicam sectam fuerunt, qui non αἵρεσιν esse, sed ἔνστασιν βίου existimarent, dissentiente *Diog. L.* Lib. VI. 103. *vitae certam rationem & institutum, quod magna animi contentione urgetur:* sic malim, quam quod paulo diverse, adhibito *Thomae* nostri loco, censuit Eruditiss. *Kühnius*. Cynicis etiam tribuit *Julian.* Or. VI. p. 201. A. τὸν λόγον ἀντὶ τοῦ σκήπτρου, καὶ τὴν ἔνστασιν ἀντὶ τῆς πήρας

πήρας τ͂ κυνικῆς ὑπολαμβανόντων φιλοσοφίας γνωρίσματα· ibi *Petav.* *constans animi propositum.* Nec Stoicis ignotus vocabuli usus: eum ἀπολέσαι τὴν ἔνστασιν *Epictetus* dicit Ench. c. 30. qui, sepofito Stoicae legis susceptaeque disciplinae rigore, aliis sese adcommodat & placere studet: ad illum locum *Simplicius* suppeditat λύειν, διαλύειν, παραλύειν τὴν ἔνστασιν, τὴν φιλόσοφον ἔνστασιν, & contra φυλάττειν, διαφυλάττειν τὴν ἔνσ. τὴν ἑαυτοῦ ἔνστασιν, ἐπὶ κρατίονας ἐνστάσεις p. 137. 139. 140. 141. τὴν ἔνστασιν φυλάττοντα τ͂ φιλίας πάσῃ δυνάμει p. 204. ideo quasi contraria junguntur τὰ καθ᾽ συμφορὰν & τὰ κατ᾽ ἔνστασιν in *Arriani* Epict. III, 14. Aliis etiam pro *destinata agendi norma, a qua nullis machinis divellaris:* μηδὲ τὸν Ἰωσὴφ παράγειν τῆς ἐνστάσεως ἴσχυσεν ἡ τοῦ δεσπότου γυνή. *Clem. Al.* Str. VII. p. 868. vs. 13. apud quem itidem p. 867. v. 14. ἔνστασιν σώζειν, & Paed. II, 3. pag. 190. v. 25. ἀκόλουθα εἶναι ταῖς ἐνστάσεσι τοῦ Χριστιανοῦ δεῖ, in quibus nihil mutandum. Quare ut Stoicae, sic & monasticae vitae tribuitur a Christianis scriptoribus ἡ ἔνστασις· eleganter *Gregor. Nyss.* Tom. II. p. 182. C. τὴν αὐτὴν προαίρεσιν περὶ τ͂ βίον ἐνστήσασθαι. Hinc generatim ἡ ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσα ἔνστασις τ͂ ζωῆς apud *Suid.* in V. & τ͂ ἐνστάσεως ἀπάξειν ἡμᾶς τοῦ βίου· *se nos esse deducturos opinantes a constanti Christianae professionis cultu: Athenag.* Leg. pro Christ. p. 123. 5. Propter usum locutionis frequentem admodum mihi probabile videtur, deceptum fuisse *Suidam* in V. Ἔντασις lectione loci, quem profert, prava, ibique scribi debuisse: καθ᾽ ὅσον ἡ τοῦ βίου ἔνστασις ἐπεδέχετο: nec, quod sequitur, est sanum, κυνικωτέρα προσειλθοῦσα· quam ob rem, ut sensum commodum efficerem, corrigere tentavi, προσῆιν οὖσα. De haereticorum pertinacia in deteriorem partem ἄχρι τέλους τῇ τοιαύτῃ πονηρᾷ ἐνστάσει ἐμμένειν dixerunt *Joh. Damasc. Euthym. Zigab.* aliique. Praeterea singularis est rebus in corporeis ejusdem vocabuli potestas. Visum existere sunt philosophi, qui putent καθ᾽ τινων ἀκτίνων εἰσχεῖσιν (ἔκχυσιν habet *Galen.* Hist. Phil. cujus reliqua sunt in Ed. Ald. corrupta, in Paris. Chart. corruptiora: ego malim ἔκκρισιν) μετὰ τὴν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἔνστασιν πάλιν ὑποστρεφουσῶν πρὸς τὴν ὄψιν. *Plutarch.* de Plac. Phil. IV, 13. Alia ratione *Aretaeus* p. 130. D. ἢν λίθων ἐνστάσιες ἔωσι· E. ἕλκος καὶ στικύη κυφὴ κοτὲ τῶν λίθων τὴν ἔνστασιν· quod capere licet vel, *si calculorum dolor urgeat & instet*; vel, *si calculi insistant & adhaerescant.* Γαμψωνύχων, inquit *Jamblich.* Protr. p. 147, 21. ea est naturalis unguium structura, ut facile corripiant, aegre dimittant διὰ τὴν ἔνστασιν ἀγκύλων ὄντων τ͂ ὀνύχων· ὃν τρόπον καὶ αἱ χειράγραι πεφύκασιν &c. ita legendum ex Codd. Reg. & Reines. fuit quum ἔγκλασιν tentarem; nunc MSS. consensu firmatam lectionem probo. Vetusti scriptoris πάνυ ἔνστασιν

θέμεν

[1] ὡς ὁ Αἰσχίνης· ἡ μὲν τοίνυν [2] ἐξαρχῆς ἔνστασις τῶν ὅλων πραγμάτων, καὶ ἐνεστησάμην τὸν ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ διέθηκα, καὶ ᾠκονόμησα.

[3] ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐντεῦθεν, [4] ἐνθάδε, [5] δεῦρο, τῇδε, καὶ ὧδε. πάντα ταῦτα, ἐφ' οὗ διαλέγεταί τις τόπου [6] τίθησι· τό δε [7] αὐτόθι, αὐτόθεν, αὐτοῦ, ἐφ' οὗ διαλέγεται ὁ πρὸς ὃν τοὺς λόγους [8] ποιεῖται γράφων. εἰ δέ ποτε τὸ ἐνταῦθα καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπ' ἄλλου τόπου καὶ οὐκ ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ λέγων τίθεται, ἀλλὰ τότε τοῦτο γίνεται, ὅτε ὁ τόπος [9] προδηλωθῇ, καὶ τὸ πρόσωπον [10] πρὸς ὃ οἱ λόγοι. οἷον, ἐλθόντες τινὲς πρὸς ὑμᾶς, πολλῶν ἀγαθῶν ἐνταῦθα ὤναντο,

---

θεμένη διερδυνησάμενοι Suidas exponit συνηρεφῆ ἔκφυσιν καὶ πυκνὴν τῶν θάμνων. Ceterum AEschinis, quem Thomas profert, locus est περὶ τῆς Παραπρ. p. 30. v. 36. Idem in Timarch. p. 18. v. 36. dixit διαφθείρειν τὴν ὅλην ἔνστασιν τοῦ ἀγῶνος· & Demosth. pro Cor. p. 473. C. ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος. Pari modo ἐνίστασθαι πρᾶγμα· Aristoph. Lysistr. v. 268. Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον. HEMSTERH.

1 Ὡς ὁ Αἰσχίνης.] Phav. delet ὡς ὁ. WITTER.

Locus est de fals. leg. p. 249. C. ἔνστασις τοῦ ἀγῶνος apud Eund. in Timarch. p. 188. B. STOEB.

Leid. pr. ὡς αὐτὸς Α. Invenies locum de Falsa Leg. p. 398. D. Alter, ni fallor, est in Orat. contra Ctesiph. Hinc Demosthenes pro Corona pag. 473. C. ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος. V. etiam Suidam, Herodian. Lib. VIII. cap. 3. OUDEND.

2 Ἐξαρχῆς.] Phav. ἐξ ἀρχῆς. WITTER.

Sic & Vascos. STOEBER.

3 Ἐνταῦθα.] Vid. Schol. Thucyd. Lib. I. p. 19. DRAK.

4 Ἐνθάδε.] Sequitur ἐνθένδε apud Phav. Thuc. VI. pag. 417. WITTER.

Addit Cod. A. ἐνθένδε plane ut Phavorin.

5 Δεῦρο.] Thuc. III. p. 217. A. μέχρι τοῦ δεῦρο. WITTER.

6 Τίθησι.] Phavor. τίθενται. WITTER.

Cod. A. τίθεν). B. τίθε).

7 Αὐτόθι.] Vitiose in Ed. Blank. αὐτόθι. Locus Thucydidis invenitur Lib. VI. §. 44. Pro ἴσως in Leid. sec. hic exaratur ἦγον. OUDEND.

8 Ποιεῖ) γράφων.] Huc usque Phav. caetera desunt. WITTER. MS. B. ποιεῖ.

9 Προδηλωθῇ.] MS. A. προδηλωθεὶν.

10 Πρὸς ὅ.] MS. B. πρὸς ὅν.

το· [1] καὶ Θουκυδίδης· ἕως ἀφίκοντο εἰς Ῥήγιον, καὶ ἐνταῦθα [2] ἠθροΐζοντο. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ μὴ προδηλωθέντος τοῦ τόπου, ὡς παρὰ [3] Συνεσίῳ ἐν ἐπιστολῇ· [4] σοὶ μὲν οὖν εὐτυχούσης τῆς ἐνταῦθα παιδείας [5] πολυανδρίαν σοφίας. ἤγουν τῆς αὐτόθι. οὐ δεῖ δὲ τῷ ἅπαξ εἰρημένῳ χρῆσθαι. ἔστι δὲ τὸ ἐνταῦθα, καὶ [6] ἀντὶ τοῦ τότε. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο. οἷον, ἐνταῦθα τύχης, ὡς καὶ ἐς δεῦρο τύχης.

Τὸ δὲ ἐκεῖ, ἐκεῖσε, καὶ ἐκεῖθεν, οὐ μόνον ἐπὶ ἄλλου τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ, πρὸς ὃν τοὺς λόγους ποιούμεθα, τιθέαμεν. [7] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τῶν ἐκεῖθεν ἀνιόντων, ἕκαστον ἐρωτῶμεν, [8] ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. [9] ἤγουν, τοὺς αὐτόθεν. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς.

ΕΝ-

---

1 Καὶ Θουκυδ.] Lib. VI. p. 441. C. WITTER.

2 Ἠθροΐζοντο.] Tolle diaeresin. ἠθροίζοντο Rom. IDEM.

3 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 275. C. σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνθάδε πολυανδρείαν παιδείας. IDEM.

4 Σὺ μὲν οὖν.] Multo aliter haec vulgo leguntur in *Synesio* Ep. 138. σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνθάδε πολυανδρείαν παιδείας, συνέσονται πολλοὶ &c. Unde certe hic quoque σοὶ est reponendum, ut feci, Codd. Leidd. auctoritate. σοφίας vel abundat e Glossa, vel certe vocum ordo ex *Synesio* invertendus: πολυανδρίαν (πολυανδρείαν Leid. pr.) παιδείας σοφίας. Non placet tamen. an? εὐτυχ. τῆς ἐνταῦθα σοφίας πολιάς, παιδείας? Saepissime ἐνταῦθα Genitivo jungitur. Ex memoria *Synesium* rursus citasse videtur Magister. OUDEND.
Uterque MS. σοὶ μὲν.

5 Πολυανδρίαν.] MS. A. πολυανδρείαν.

6 Ἀντὶ τὸ τότε.] Scr. τοῦ ex Rom. WITTER.
Ed. Blank. vitiose ἀντὶ τό. Pro ἔτι mox ἔστι Oxon. OUD.
Uterque MS. ἀντὶ τοῦ. recte.

7 Λιβαν. ἐπιστ.] N. 239. MS. ad *Sallust.* quae incipit: ἐν ἐρώτημα πάντων ἡμῶν &c. *Wolf.* Ep. 24. WITTER.

8 Ὅπως ἔχει τὸ σῶμα.] Scr. ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Sic Rom. WITTER.
Sic edidi, addito σοι, quod male exsulabat ab Ed. Blank. cum MSS. & Edd. priores agnoscant, ut debent, auctore *Libanio* Ep. 1187. In altero exemplo, quod hausit *Thomas* ex *Libanii* Ep. 387. legendum est ἐπειδή. OUDEND.
Cod. A. ἔχει σοι.

9 Ἤγουν, τοὺς αὐτόθεν.] Cod. A. τὸ τοὺς αὐτ.

ΚΟΙ

Ἐντρίβεται τὸ πρόσωπον, [1] ἢ ψιμυθοῦται.
Εἰ καὶ [2] παρά τισι τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ῥητόρων εὕρηται τὸ συν-
τυγχά-

---

1 Οὐ ψιμυθοῦται.] Ψιμιθοῦται Rom. & Vasc. nonnihil mendose. Scribendum ψιμιθοῦται vel ψιμμιθ. utrumque legitur. *Lysias* duobus in locis utitur, Orat. I. p. 8. ἔδοξε δέ μοι τὸ πρόσωπον ἐψιμμιθιῶσθαι. ubi vid. Cl. *Tayl.* not. & pag. 11. Ita ψιμύθιον modo μμ habet. *Biset.* ad *Aristoph.* ἐκκλ. vs. 1064. STOEBER.

Eadem forma *Moeris*: Ἐντετρίβεσθαι τὸ ὑποχρίεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι Ἀττικῶς· quae ex ψίμυθος emanat: reperitur etiam, si fides scripturae vulgatae constat, in *Libanio* T. I. p. 305. B. τίνι τὸ πρόσωπον ἐπεψιμμίθωσε; poterat alioquin levi negotio refingi ἐπεψ. vel ὑπεψιμμυθίωσε· sic Veteres solent: in una *Lysiae* Actione bis ἐψιμμυθιῶσθαι p. 8. ubi consule Doctiss. *Taylorum*, & 11. unde sumsit *Etym.* in V. p. 406. v. 33. *Ctesias* apud *Athen.* XII. pag. 528. F. ἐψιμμυθιωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστί. neque aliter *Plutarch.* Alcib. p. 213. B. juncto, quod *Moeris* addidit, verbo. Placuit & tertia forma ψιμυθίζειν, ut ostendit *Clementis* ψιμυθισμὸς Paed. II. pag. 232. v. 26. & in Gloss. Ψιμυθιστὴς, *cimussator*; sive potius *cerussator*. An *Thomas* igitur damnavit ψιμυθοῦσθαι a *Moeride* non inprobatum? nam alteram formam quis contra *Lysiam* Atticis eripere sustineat? rectius scripsisset, Ἐντρ. τὸ πρ. ἢ ψιμμυθιοῦται. HEMSTERH.

Leidd. ψιμιθοῦται male: sed leg. ψιμυθιοῦται, vel ψιμμ. Adi *H. Steph.* in Thes. T. N. ἐψιμμυθισμένως formavit Schol. *Aristoph.* in Pluto v. 1065. ubi de ψιμυθίῳ eximia collegit Cl. *Hemsterh.* Porro addit Leid. sec. καὶ ἐντρίμματα, ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος καλεῖται. V. *Poll.* V, 101. Sed & ἐντρίψεις, ut *AEliano* Lib. XII. V. H. C. 1. *Xenoph.* Cyrop. Lib. I. p. 8. κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει &c. quocum confer Lib. VIII. pag. 206. & 241. καὶ κοσμοῦσι, οἱ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. uti legitur etiam apud *Athen.* Lib. XII. cap. 2. quod moneo, ne temere quis e MSS. nonnullis reponat κομμοῦσι, de quibus V. *Suid. Hesych.* & Comm. Verbum hoc restituendum etiam *AEliano* Lib. IV. de An. C. 46. καὶ πᾶν ὅτι ἂν ἐθέλωσι ἄλλο ἐς τήνδε τὴν χροιὴν ἐντρίψαι τε καὶ χρῶσαι. vulgo ἐκτρίψαι. OUDEND.

MS. B. ψιμμιθοῦται. Sequitur in utroque codice: καὶ ἐντρίμματα, ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος λέγεται.

2 Παρά τισι τῶν ποιητῶν.] E quorum numero *Euripides* Rhes. vs. 864.

Δέδοικά γ' αὐτόν. καί τι μὴ θράσσει φρένας,
Μὴ καὶ Δόλωνα συντυχὼν κατέκτανη.

Κα-

τυγχάνω ἀντὶ τοῦ ἐντυγχάνω, ἀλλὰ σύ. ΕΝΤΥΓΧΑΝΩ λέγε ὡς κρεῖττον. τὸ γὰρ συντυγχάνω, ἀντὶ τοῦ ἐπιτύχω συμβαίνω, κυρίως εἴρηται. Θουκυδίδης· οὕτω πως [1] ξυντυχόν.

[2] ΕΝ ΧΡΩΙ͂ κουρᾶς φᾶθι, καὶ μὴ [3] ψιλόκουρος. Συνέσιος [4] ἐν τῷ περὶ φαλάκρας· καί τις ἐν χρῷ κουρᾶς ἀποθανών.

[5] Η ΕΞ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθεται. ὡς τὸ, ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι. ἤγουν, ἔξω τῆς συνηθείας.

[6] ΕΞΑΜΒΛΩΣΑΙ, καὶ ἄμβλωμα, [7] καὶ ἀμβλίσκειν, καὶ ἀμβλω-

Eodem sensu Heracl. vs. 638.

Ἥκω γε μέντοι χάρμα σοι φέρων μέγα.

Τίς δ' εἶ σύ; πῶς σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ;

Ad solutae orationis scriptores quod attinet, plures, quos inter *Philo*, *Josephus*, & *Heliodorus*, hancce vocem usurpare non dubitarunt; in Atticarum igitur censum venire debet, *Thoma* contradicente. SALLIER.

1 Ξυντυχῶν.] Leid. pr. bene ξυντυχόν. OUDEND.

MS. A. ξύντυχον.

2 Ἐν χρῷ κουρίας.] Exempla praeter alios plurima praebet *Lucian.* Scholiast. ad T. I. p. 18. *Graev.* ἐν χρῷ κουρ.] λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. Minus frequens quamvis non inelegans illa formula *Philostr.* est Her. p. 714. τὴν κόμην τοῦ Παλαμήδους ἐν χρῷ εἶναι, i. e. *ad cutim abrasa.* conf. ad Nostr. *Phav.* ex *Phryn.* p. 12. & *Lascar.* p. 367. WITTER.

3 Ψιλόκουρος.] *Gloss.* p. 22. Attonsus, φιλόκουρος. leg. ψιλοκ. IDEM.

Ita *Phryn.* p. 18. & *Gloss.* Aliis ψιλοκόρρης vel ψιλοκόρσης. OUDEND.

4 Ἐν τῷ π. φ. λόγῳ.] Ultima vox non comparet in MSS. Leidd. Recte. Centies eum omittit *Thomas*, qui indigitat *Synesii* locum p. 79. Praeterea videtur legi debere ὑπὲρ φ. Adde ad V. Πέρσαις, IDEM.

5 Η ἐξ &c.] Leid. pr. Ἰσίον, ὅτι καὶ ἡ &c. Bene. *Herodoti* verba leguntur Lib. II. C. 142. in quibus ἐξ ἠθέων significant *consuetas sedes*, seu συνήθεις τόπους. IDEM.

Herod. Lib. II. pag. 164. A. MS. B. ἴσιον, ὅτι ἡ ἐξ κ. τ. λ.

6 Ἐξαμβλῶσαι.] Conf. *Phryn.* p. 34. & 52. *Hesych.* voc. ἀμβλωθρίδια, si vera lectio, & voc. ἀμβλύσκει. Usus illa voce *Joseph.* p. 128. B. *Lysiam* quoque Orationem scripsisse περὶ τῆς ἀμβλώσεως, Au-

ἀμβλωθρίδιον. ¹ οὐκ ἐκτρῶσαι, ² οὐδ' ἔκτρωμα, οὐδ' ἐκτιτρώσκειν.

ἘΞΑ-

Auctor est *Theo* cap. 2. pag. 20. ἀμβλώσκειν habet *Synes.* p. 56. C. conf. *Galen.* voc. ἀμβλυωσμός. WITTER.

Vide *Phrynich.* p. 88. & 128. ejusque Comment. Sed active eleganter *Philostr.* in Icon. Lib. I. 14. ὁ δὲ Διόνυσος τὴν μὲν μητέρα ἐκτρώσκει. OUDEND.

7 Καὶ ἀμβλίσκειν.] Cod. A. καὶ ἀμβλήσκειν.

1 Οὐκ ἐκτρῶσαι.] Legitur vero apud *Diod.* III. p. 198. C. IV. p. 211. C. *Philostr.* Icon. I. p. 785. ὁ δὲ Διόνυσος τὴν μὲν μητέρα ἐκτρώσκει. WITTER.

2 Οὐδ' ἔκτρωμα κ. τ. λ.] Desunt haec in *Phavor.* Gloss. abortum, ἔκτρωμα, καὶ ἔκτρωσις. IDEM.

Attamen dixit *Hippocr.* Lib. de Aër. Aq. & Loc. pag. 343. ὡς τὰς ἥρας, ἐκτιτρώσκεσθαι, & Lib. de Steril. pag. 641. ἢν γυνὴ ἐκτιτρώσκῃ ἀέκουσα. sed & in illo, & in istis praesertim binis de Mulierum Morbis Libris, & alibi, tot tantaque hujus rei exempla & testimonia ubique occurrunt, ut nimia eorum copia me omnino deterreat a coepto semel proposito, omnia illa solicite & scrupulose nimis colligendi, inprimis quum allata jam ex uno *Hipp.* sufficere utique posse crediderim: quibus addas velim, quae in Oeconomia *Hipp.* dudum congessit *Foesius*, *Dieterichius* in Jatreo Hipp. p. 412. seqq. item *Stephanus*, & *Gorraeus*, ut alios taceam, nempe *Nunnes.* & *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 88. Igitur nulla alia in hanc rem loca, quae magna copia alias in promtu sunt, ex *Aretaeo*, *Dioscoride*, *Plutarcho*, *Galeno*, *Athenaeo*, aliisque, jam producam; quoniam breves potius notas conscribere animus est, quam vastos Commentarios. De voce tantum ἐκτρώματος illud adhuc notandum, frustra quoque & infeliciter prorsus improbatam ac rejectam istam fuisse a fastidioso nimis *Thoma.* Sic enim *Aristoteles*, de Generat. Animal. Lib. IV. p. 291. συμβαίνει ἐμπίπτειν παραπλήσια τοῖς καλουμένοις ἐκτρώμασιν· quod ipsum & in sequentibus, aliisque locis passim occurrit; apud quem & alibi ἐκτρωματισμός, & ἔκτρωσις legitur, quod ipsum etiam frequentius apud *Hippocratem* extat, qui & ἐκτρωσμὸν, & τρωσμὸν, Lib. de Septimestr. Partu, & alibi dixit, unde ἐκτρωματίζειν apud eundem, *Galenum*, *Plutarchum* & alios. Plura περὶ τοῦ ἐκτρώματος vid. apud Interpretes Sacros ad I. Ep. ad Corinth. XV, 8. & inprimis, apud *B. Wolfium*, in Curis Crit. & Philol. ad eundem locum, T. II. p. 528. seqq. TRILLER.

1 'ΕΞΑΝΑΧΩΡΩ, καὶ τὸ 2 ἐκφέρομαι, καὶ τὸ παρα-βαίνω. Θουκυδίδης· ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, 3 ἤτοι παρ-έβαινεν.

4 'ΕΞΑΠΙΝΑΙ'ΩΣ Θουκυδίδης, Φίλων, καί τινες ἄλλοι· οἱ

---

1 'Εξαναχ. . . . Θουκ.] Lib. IV. p. 272. D. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, ἀνεδύετο ποιεῖν ἅπερ ὑπέσχετο. ἀπέφυγεν. Sic Idem paulo ante: ἀνεχώρει] ἀνεδύετο. Stoeber.

2 'Εκφέρομαι.] Scribe ἐκτρέπομαι, ut monuit ad *Suidam* Clar. *Kusterus*. Sallier.

3 "Ητοι παρέβαινεν.] Vel potius ἀνεδύετο ποιεῖν, ἀπέφυγεν, uti explicat Scholiastes Lib. IV. §. 28. ut viri docti illic animadverterunt. Oudend.

4 'Εξαπιναίως.] At certe Rhetor proprie haud fuit *Hippocrates*, quum scriberet, Lib. de Coac. Praenot. p. 576. T. I. ἐξαπίνης ἐν μακροῖσι πυρετοῖσι τελευτῶσι. item Aph. 41. Sect. II. & Aph. 51. ibid. ut & Lib. de Morb. Sacr. p. 335. T. II. & Lib. II. de Morb. Mulier. p. 604. ἐξαπίνης ἄφωνος. atque ita alibi quoque saepissime. Conf. *Dieterich*. Jatr. Hippocr. pag. 439. & *Foesii* Oecon. Hippocr. p. 132. Neque ipsius felicissimus & rerum pondere & stili nitore, imitator *Aretaeus* Lib. II. de Cauff. & Sign. Acut. Morb. cap. 9. p. 22. quum pariter diceret: ἐξαπίνης ἀποθνήσκουσι, ὡς ὑπὸ νύξιος. Neque *Homerus* ipse Iliad. E. v. 90. ἐλθόντ' ἐξαπίνης. item *Callimachus* Hymn. in Apoll. & alibi saepe. Neque denique, ut finem faciam dictis, *Xenophon*, *Herodotus*, *Arrianus* & *Plato* Rhetores tum fuere, quum ista voce ἐξαπίνης crebro sic uterentur. Nulla igitur prorsus est differentia, ut somniat quidem male Noster, inter binas istas voces ἐξαπιναίως & ἐξαπίνης, inprimis, quum illi ipsi praestantissimi auctores *Hippocrates*, *Aretaeus*, *Xenophon*, *Thucydides*, reliquique omnes modo laudati, nunc, prout nempe lubet, ἐξαπιναίως scribant, nunc rursus ἐξαπίνης, nulla prorsus observata distinctione, quam scilicet solus sibi finxit in pergula sua umbratica, ac lepide excogitavit bonus noster *Thomas*, indocilis rectiora loqui. Trillerus.

V. Ind. *Thucydid*. *Philon*. p. 746. B. Ed. Francof. *Parthenii* 'Ερωτ. cap. 6, 84. *Poll*. Lib. VI. §. 193. Oudend.

Hoc sicuti utitur *Thuc*. II. c. 48. vs. 67. III. 79. fine &c. *Xenoph*. I. Hellen. pag. 261. vs. 38. de Re Eq. p. 553. princ. sic iidem nec ἐξαπίνης sprevere. *Thuc*. Lib. IV. cap. 111. extr. cap. 115. vs. 49. Lib. I. cap. 50. ult. Lib. V. c. 10. vs. 55. *Xen*. VI. Κ. Π. Lib. III. Κ. Α. IV. &c. Abresch.

1 Τὰ

δὲ ῥητορικοί, ἐξαπίνης. [1] τὸ δὲ ἐξάπινα, [2] οὐχ ἑλληνικὸν [3] ὅλως.

ΕΞΕΙ͂ΛΕ τοῦτον αἰτίας κάλλιον λέγειν, ἢ ἐξέβαλεν. εἷλε τὴν πόλιν, καὶ ἐξεῖλε, καὶ ἐξαιρεῖ, καὶ ἐπόρθησε, καὶ παρεστήσατο. μαρτυρεία τοῦ ἐξαιρεῖ παρὰ Δημοσθένει· [4] ἀλλὰ καὶ νῦν ἐξαιρεῖ πολλὰ τῶν φρουρίων. καὶ τοῦ ἐξεῖλε [5] παρὰ Θουκυδίδῃ· Σκιωναίους ἐξελεῖν, καὶ ἀποκτεῖναι. οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ πόλεων λαμβάνεται τὸ ἐξελεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὡσαύτως καὶ τὸ παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ γνώμης λαμβάνεται. οἷον, παρεστήσατο τουδὶ τὴν γνώμην. τὸ δὲ εἷλεν, ἐπὶ πόλεως ἀεὶ καὶ χωρίων. οὕτω γὰρ Θουκυδίδης χρῆται. ἐξεῖλε τῷ δεῖνι γέρας, καὶ ἐξῆρε. [6] Θουκυδίδης· [7] Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν τριακόσιαι πανοπλίαι. καὶ [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· τὰς ἀκροπόλεις ἐξεῖλον, Δεῖ. καὶ ἐξαίρω, τὸ ὑπερβάλλω. Ἀριστείδης [9] ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας

νοίας

---

1 Τὸ δὲ ἐξάπινα.] Zonar. VII, 25. p. 360. C. Διαστῆναι τὸ πεδίον λέγεται ἐξάπινα. Idem X, 37. p. 542. A. ἐξάπινα σφᾶς περιεστοίχισαν. In *Hesych.* pag. 875. seq. Schrev. conjunctim legendum: Σύμπτωμα, συνάντημα, συμβεβηκὸς ἐξάπινα. WITTER.
MS. A. ἐξάπηνα.

2 Οὐχ ἑλληνικὸν ὅλως.] Ultima vox deest MSS. Leidd. ἐξάπινα reperias tamen in S. L. quarum voces saepe obelo notat *Thomas.* Sic in Euang. *Marci* cap. 9. §. 8. ἐξάπινα περιβλεψάμενοι. Item *Etym.* M. & *Suid.* Ἐξάπινα, ἐξαίφνης ἢ κυκλόθεν. Δαβὶδ (Ps. 63, 4.) ἐξάπινα κατατοξεύουσιν. OUDEND.

3 Ὅλως.] Vid. *Kuster.* ad *Suid.* v. Ἐξαναχωρεῖ, pag. 761. DRAKENB.
Deest in duobus MSS. Regg.

4 Ἀλλὰ καὶ.] Cod. A. καὶ omittit.

5 Παρὰ Θουκυδίδῃ.] Lib. IV. p. 333. A. WITTER.
Lib. IV. §. 122. ubi ἐξελεῖν τε.

6 Θουκυδ. Δημοσθ.] Lib. III. p. 250. WITTER.

7 Δημοσθένει.] Inepte Leid. pr. Δημοσθένης, quasi ille, ut supra, citaretur; cum sit vox *Thucydidis*, sive pars exempli e Lib. III. §. 114. quo sensu passim occurrit apud *Xenophontem* & *Apoll.* Rh. I, 397. aliosque. *Aristidis* primum exemplum legas T. I. p. 6. Ed. Angl. OUDEND.

8 Ἀριστ. εἰς τὸν Δία.] Pag. 73. B. Med. Alter locus est p. 98. B. l. 9. add p. 70. B. lin. 15. 17.
Ἐν τῷ π. ὁμ. Ῥοδ.] Interpunge: ἐν τ. π. ὁμ. Ῥοδίοις· ἐξαίρει &c. WITTER.

9 Ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας Ῥοδίοις.]

Sic

νοίας Ῥοδίοις· ἐξαίρει πᾶσαν ἀνθρώπων ἄνοιαν.
ἘΞΕΙΛΕΓΜΕΝΟΣ, καὶ ἐκλελεγμένος.
1 ἘΞΕΙΛΟΧΕΝ, καὶ ἐκλέλοχε.
ἘΞ ἘΚΕΙΝΟΥ, 2 καὶ ἔκτοτε, 3 οὐδ' ἀπὸ τότε. καὶ 4 ἐκ πα-

Sic appellatur haec oratio, vel potius, ut est in Leid. pr. Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας, ut in V. ἐπιτρέπει &c. Pessime edebatur ὁμονοίας· Ῥοδίοις ἐξαίρει π. V. T. II. pag. 561. Alibi male omissa est vox Ῥοδίοις. V. in ἔχω. Alibi Ῥοδίων, ut in V. οὐκ, & συνηγορία. Sed illic recte quoque Leid. pr. Ῥοδίοις. OUDEND.

Uterque MS. ἐν τοῖς Ῥοδίοις περὶ ὁμον.

1 Ἐξείλοχεν.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 751. DRAK.

Vid. *Graev.* ad Soloec. §. 47. pag. 105. & in add. ad p. 66. WITTER.

Praestantiss. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. III. pag. 573. hunc in modum protulit: Ἐξείληχεν, οὐκ ἐκλέλογχεν, ita sine dubio legendum existimans, ut qui demtae labis ne minimam quidem faciat mentionem. Si sic scriptum reperissemus, nulla foret mutandi causa: nunc nihil est, cur receptam lectionem, in quam veteres Edd. consentiunt, repudiemus. Verum est, Atticos, ut ἐξειλεγμένη solent pro ἐκλελεγμένη, sic & ἐξείλοχα praeferre τῷ ἐκλέλοχα. *Aristid.* T. III. p. 649. D. τὰ γοῦν κράτιστα ἐξειλοχὼς ταῦτα περὶ τούτων γράφω. *Hesychius* habet Κατείλοχε. Inprimis frequens in composito συλλέγω· *Suid.* in Συνειλόχασι· rarior forma passiva, οἱ δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ποταμοῖς συνειλόχατο) apud *Dion. Cass.* p. 81. E. *Dioscor.* habet, ἐν δυσὶ τόμοις συνειλεχότες Parab. p. 125. G. HEMSTERH.

In Cod. Oxon. scribitur ἐξείλοχεν καὶ ἐκλέλοχε. OUDEND.

2 Οὐκ ἔκ τοτε.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 741. DRAK.

Conjungit Rom. ἔκτοτε. *Phavor.* separat ἐκ τότε. qui idem post ἀπὸ τότε add. λέγομεν. WITTER.

3 Οὐδ' ἀπὸ τότε. καὶ ἐκ παλαιοῦ, οὐκ ἔκπαλαι, οὐδὲ ἀπόπαλαι.] Sic locum hunc auxi, auctoribus MSS. omnibus & Edd. Vett. Negligentissime *Blankardus* cuncta, καὶ ἐκ παλαιοῦ &c. elabi siverat. Tu vide, lector, *Phrynichum* p. 14. ibique *Nunnesium*, quem sine hac additione non intelliges, item p. 48. Porro Oxon. & Edd. Rom. Vasc. adjiciunt οὐδὲ (καὶ Ed. Rom.) ἀπόπαλαι. καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάσσουσι τὰς προθέσεις Ἀττικοί. Verum hic pannus adsutus videtur ex *Herodiano* pag. 206. Ed. *Pauw.* ἔκ τοτε inveni apud *Apollodor.* Lib. I. pag. 61. Ed. Fab. ἔκπαλαι in S. L. & aliis minus Atticis. V. Cl. *Alberti*, Obs. S. p. 463, 511. OUDEND.

Conjunctim uterque MS. ἔκτοτε.

παλαιῦ, ὐκ ἔκπαλαι, ὐδὲ ἀπόπαλαι.

1 ἘΞΕΚΟΠΗ τὺς ὀφθαλμὺς λέγων, 2 καὶ ἀνεκόπη, 3 κάλλιον ἐρεῖς, ἢ 4 ἀφηρέθη. 5 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὑθ'

τοτε. Post ὐδ' ἀπό τότε Cod. B. subjungit: καὶ ἐκ παλαιῦ, ὐκ ἔκπαλαι, ὐδὲ ἀπόπαλαι. quibus denuo addit MS. A. ὐδὲ πρόπαλαι· καὶ καθόλυ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν ὐ συντάσσυσι τὰς προθέσεις Ἀττικοί.

4 Ἐκπαλαιῦ.] Idem quidem tradit *Phrynichus*, sed uterque more solito vehementer fallitur, licet in eorum castra praepropere nimis transierit, quod mirum, ipse quoque *Salmasius* Lib. de Hellenistica pag. 104. Probum enim ac tritum quoque illud falso damnatum ἔκπαλαι esse, ex *Arriano*, *Plutarcho*, *Apollon.* Alex. aliisque valide ostendit Cel. *Alberti* in Observ. Sacr. p. 463. & pag. 511. item *Blackwall* in Auct. Class. Sacr. T. II. p. 418. nec non *Wolfius* in Cur. Philol. & Crit. in N. T. T. IV. p. 205. ac denique Cl. *Schwarzius*, cum in Comment. de Soloecismis discipulorum J. C. antiquatis p. 69. tum & praecipue in Comment. Crit. Gr. Ling. N. T. pag. 444. ubi & quaedam *Josephi* loca simul denuo addidit. Quibus testimoniis ac fulcris sane tam luculentis, nunc facile sese tuebitur illud Petrinum Ep. II. c. 2. 3. τὸ κρῖμα ἔκπαλαι ὐκ ἀργεῖ, quod hic inprimis tacite sugillare videtur incredulus noster, in tradenda vera proborum verborum Graecorum auctoritate, *Thomas Magister*: pro more nempe consueto, ut supra jam passim vidimus, ac mox rursum, item & sequentibus, clarius adhuc videbimus. Nihil enim libentius ille morosus Grammaticus improbat, & e censu proborum verborum eliminare tentat, quam dictiones quidem sacras in sanctissimo N. F. codice hinc inde occurrentes. Triller.

1 Ἐξεκόπη τ. ὀ. λέγων.] *Phav.* delet λέγων. Witter.

Pro λέγων in margine sui exemplaris λέγει adscripsit *Junius*.

2 Καὶ ἀνεκόπην.] *Phav.* καὶ ἀνεκόπη. Witter.

Uterque MS. καὶ ἀνεκόπη.

3 Κάλλιον ἢ.] *Phavor.* καλλ. ἐρεῖς, ἢ. Witter.

Verbum addidi e MSS. a quo pendet λέγων. Item ν' ex iisdem sustuli τὴν ἀνεκόπην. Id fieri debere, sentit quisque. λίθῳ abest a MSS. hic. Sed in *Aristoph.* vs. 24. Oudend.

Addit uterque MS. ἐρεῖς.

4 Ἀφηρέθη.] Usus *Liban.* T. I. p. 918. D. τὸ ὀφθαλμῶν ἀφηρέθην. Add. Eund. p. 921. D. Witter.

5 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 24. τὸ ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος *Liban.* T. I. pag. 107. D. 173. A. &c. ἐξεκόπη τὺς ὀφθαλμὺς ἐπιλυθεὶς *Conon* Narrat. VII. Idem.

αὐθ' ἐξεκόπλω πρότερον τ̀ ὀφθαλμὸν [1] λίθῳ. [2] Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκοῖς· τὰς ὄψεις ἀνακοπείς. τὸ δὲ ἐτυφλώθη, κοινόν.

[3] ἘΞΕΝΕΓΚΕΙ͂Ν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν. ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν. ἐκφέρουσι μέντοι τ̀ νεκρὸν ἐπὶ ἡμέρας, [4] καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτός, ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, [5] μὴ φαρμάκοις ἢ τοιούτοις τισὶ, καὶ

' Ἐκκοπεὶς ὀφθαλμοὺς *AEſchin.* in Tim. p. 194 B. Stoeber.

1 Λίθῳ.] Deeſt in A. & B.

2 Φιλοστρ. ἐν Ἡρ.] Pag. 664. Add. eund. p. 12. τ̀ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐξεκοψεν. Witter.

3 Ἐξενεγκεῖν.] Qua de notisſima loquendi ratione perquam multa auctorum loca collegit *Jo. Kirchmannus*, Lib. II. de Funerib. Romanor. cap. 1. pag. 71. ſeqq. quibus longe plura adhuc addi poſſunt paſſim obvia, ut oſtendimus ipſi olim in Annotat. noſtris philolog. ad *Luc.* VII. 12. quorum excerpta in compendium arctius miſſa dedit B. *Wolfius*, heu! quondam noſter, in Curis Crit. & Philol. Sacr. ad eundem locum T. I. p. 632. quibus addas, ſi lubet, *Pricaei* Annot. ad iſtum locum p. 267. item *Jac. Elſneri* Obſerv. Sacr. T. I. p. 211. nec non *Cerdae* Obſerv. ad illud *Virgilii* Lib. IV. Georg. vſ. 255.

- - - - dum corpora luce carentum
Exportant tectis, & triſtia funera ducunt.

Latinos enim pariter de hac lugubri & funebri re, *efferre* & *exportare* dicere ſolere, notum eſt cuivis, quod multis quoque exemplis oſtendit ſupra laudatus *Kirchmannus*, cum aliis auctoribus pluribus, quos maximam partem allegavimus, Lib. I. Obſerv. Crit. cap. 27. p. 69. ubi & ipſi quaedam in hanc rem loca produximus. Mox in *Thoma* noſtro ſequitur: καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ τέθνηκεν, ubi tamen legendum potius videtur: καὶ θανάτῳ οὐ φυσικῷ τεθνηκέναι, praeceſſit enim: ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι —— τεθνηκέναι. Imo rectius forſan per antitheſin hic legatur: ἀλλὰ θανάτῳ φυσικῷ τεθνηκέναι, quod ſcilicet longe melius & exactius reſpondet antecedentibus: μὴ φαρμάκοις, κ. τ. λ. ἀλλὰ θανάτῳ φυσικῷ τεθνηκέναι, *illum mortuum non venenis, ſed morte naturali e vivis fuiſſe ſublatum.* Triller.

4 Καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτός.] *Phav.* delet καί. Witter.

Falſum, ſi de priſcis Graecorum temporibus intelligi velit. conf. *Pollux* VIII, 65. *Potter.* Archaeol. Gr. col. 554. Stoeb.

5 Μὴ φαρμάκοις &c. τέθνηκεν.] Leid. pr. a m. ſec. ὅτι μή. Non opus

κ̀ ὐ θανάτῳ φυσικῷ, τέθνηκεν. ἐξήνεγκε δὲ κ̀ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος.

Ἰςέον δὲ, [1] ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ κ̀ ἐπὶ τῶν τριῶν τέτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως ὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῦ, [2] κ̀ ἐπὶ ἁπλῦς ἐκβολῆς.

[3] Οὐδεὶς τῶν δοκίμων [4] ἘΞ ἘΠΙΠΟΛΗ͂Σ εἶπεν, ἀλλὰ παν-

---

opus est; μὴ significat *num quid*, *an* vel scrib. μήτι *Long*. in Pastor. Lib. I. init. μαθησόμενος, μήτι τὰς ἀγρὰς ἐλυμήνατο. ubi male in Ed. ult. μήτι σὺν ἄγρας. Optime *Pollux* Lib. VIII. §. 65. αἱ προθέσεις δὲ διὰ τῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρῷτο ὁ νεκρὸς μήτι βιαίως πέπονθε. ubi V. Comm. *Moschopulus* in V. ἐξενεγκεῖν haec ita habet: ἐξέφερον δὲ τὸν νεκρὸν, ἵνα πάντες ἴδωσι τὸν θάνατον αὐτῦ, μή ποτε φαρμακωθεὶς ἢ τοιῦτό τι παθὼν ἀπέθανη. ὅπερ ἐπεκράτησε κ̀ γίνεται μέχρι τῦ νῦν ἀπὸ συνηθείας. τὴν γὰρ αἰτίαν οἱ πλείους ἀγνοῦσι. Non scio vero, qui huc apud Grammaticos irrepserit Antiquitatis nota, dum agunt de vocum & verborum vi. At forsan τὴν τῦ νεκρῦ πρόθεσιν cum ἐκφορᾷ confuderunt. OUDEND.

1 Ὅτι τὸ ἐξαγ.] *Gloss.* pag. 78. *Divulgatio*, ἐξαγωγὴ, δημοσίευσις & p. 88. *Evestio* (l. evectio Vulc.) ἐξαγωγή. WITT.

2 Ἀλλ' ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς.] Legendum fortasse, ἢ ἁπλῶς ἐπ' ἐκβολῆς. SALLIER.

Scr. κ̀ ἐπὶ ex Rom. & Vasc. Vid. *Aristoph*. Pl. v. 1009. & ad eum *Spanb*. STOEBER.

Sic MSS. & Edd. Vett. Prave Ed. Blank. ἀλλ'. OUDEND.

Uterque MS. κ̀ ἐπὶ ἁ. ἐ.

3 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν.] *Graevius* ad *Lucian*. Soloec. p. 742. DRAKENB.

Vid. *Graev*. ad Soloec. T. II. p. 742. Gr. WITTER.

Nostro praeivit *Phryn*. in Ecl. h. v. quam sententiam quoque tuetur in Προπ. Σοφ. voc. ἐπιπολῆς. STOEBER.

Ingens profecto exigui Grammatici temeritas! quasi vero omnes ille auctores probatissimos aut perlegisset, aut fida & tenaci memoria teneret. Nonne igitur scriptor δόκιμος, imo δοκιμώτατος & ἀττικώτατος simul censeri debet *Aristoteles*? qui tamen Lib. II. de Gener. Anim. p. 232. apertissime scripsit: διαχεῖται τὸ λεπτὸν κ̀ ψυχρὸν ἐξ ἐπιπολῆς. Nonne probus scriptor Atticus *Lucianus*, qui tamen Lib. II. Ver. Hist. p. 667. pariter dixit: ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, & Lib. de luctu p. 304. T. II. rursus τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσειν, quod ad *Phrynichum* idem somniantem perperam pro suspecto habet *Nunnesius* p. 50. quanquam idem *Lucianus*, sui quasi oblitus, eandem loquendi rationem rejicere videtur Lib. de Soloec. pag. 742. ubi vid.

πάντες χωεῖς τῆ ἐξ. [1] Ἀριςείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἐπειδή σοι διὰ βραχέων, καὶ [2] ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι.

[4] Ὥσπερ ἘΞΕΡΩ͂ τὸ ἀκριβῶς [5] λέξω, οὕτω καὶ ἐξερήσομαι τὸ ἀκριβῶς ἐρωτήσω. [6] Ἀριςείδης ἐν Λευκτρικῶν

vid. *Graevius.* Nonne denique scriptor δόκιμος *Diodorus* Sicul. qui Lib. V. c. 38. p. 361. T. I. manifestissime scripsit: κασσίτερος σὺν ἐξ ἐπιπολῆς ὀρυκτός. pro quo *Strabo*, observante ibi Cel. *Wesselingio* Lib. III. p. 219. exhibet ἐπ' ἐπιπολῆς. Omitto alia. Scilicet ἐπιπολὴ est nomen substantivum, quod proinde variis cum praepositionibus construi potest. Recte ergo dicitur ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπ' ἐπιπολῆς & ἀπ' ἐπιπολῆς &c. quae tam elegantiae causa, per consuetam ellipsin, saepius omittuntur. Ceterum mira sunt & pene ridicula ex parte, quae de hac voce notat *Pauw* ad *Phrynich.* p. 50. seq. TRILLER.

Recentiores non refugere. *Achill. Tat.* p. 69. *Luc.* T. I. p. 45. 746. & II. p. 433. *Hermog.* περὶ Γοργ. pag. 271. Edit. *Junt. Philo* Jud. p. 712. F. Edit. Genev. ABRESCH.

4 Ἐξ ἐπιπολῆς.] Vel pejus ἐξεπιπολῆς una quasi voce, uti saepissime editur. *Thomae* consentit *Phrynichus* p. 50. & ipse *Lucianus* in Soloecista. Cum tamen idem bis usus sit ἐξεπιπολῆς in Nigr. T. I. p. 77. Ver. Hist. T. II p. 105. Ed. ult. Grammatici quoque *Hesych. Etym.* *Suidas* crebro explicationis gratia sic efferunt. *Moeris* etiam ait modo, ἐπιπολῆς Atticum esse. Sed adite Comm. ad *Phrynich.* & *Duker.* in Add. ad locum *Thucydidis* a *Thoma* citatum Lib. VI. §. 96. *Aristidis* verba legas in AEgyptio T. II. p. 331. Ed. Angl. OUDEND.

1 Ἀρις. ἐν τῷ Αἰγυπτ.] *Phav.* Αἰγυπτιακῷ. Locus est p. 90. B. WITTER.

2 Ἐπιπολῆς.] Cod. A. ἐπιπολῆς. melius forte B. ἐπὶ πολλῆς. Eadem in sequente *Thucyd.* loco diversitas obtinet. STOEB.

3 Θουκυδ.] Deficit hoc exemplum in *Phav.* Lege *Thuc.* l. c. p. 477. D. WITTER.

4 Ὥσπερ Ἐξερῶ.] MS. B. ἐξαιρῶ & post ἐξαιρήσομαι.

5 Λέξω.] Sic exhibui, cum MSS. & *Phavorino.* Male vulgo λέγω. In *Aristidis* quoque exemplo e T. I. p. 471. Ed. Angl. rescripsi ὑπὲρ sensu, MSS.que postulantibus. OUDEND.

Uterque MS. cum *Phavor.* λέξω.

6 Ἀρις. ἐν τῷ Λευκτρ.] Pag. 34. B. ubi ὑπὲρ pro ὑπὸ. WITT.

Tom. II. pag. 219. unde in *Thoma* reponendum ὑπὲρ. ABRESCH.

1 Ἐ-

κῶν πέμπτῳ· ἐξερήσομαι ᾗ τὰς ὑπὲρ ἑκατέρων εἰρηκότας.

[1] ἘΞΗΜΕΣΕ κάλλιον, [2] ἢ ἐξέμεσεν.

[3] ἘΞΗΡΤΗΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ [4] ἐκκρέμαμαι, οὐ μόνον πρὸς γενικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικήν. Αἰσχύλος [5] ἐν Προμηθεῖ· ἐκκρέμαις τέξοισιν ἐξηρτημένοι. ἐξήρτημαι ᾗ, [6] ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτὸν κρεμῶ, αἰτιατικῇ. [7] Συνέσιος ἐν τῇ, [8] τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ, ἐπιστολῇ· χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητο. [9] καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἕως ἔτι περιῆν ὁ μακαρίτης Θεόδωρος· διαφερόντως ᾗ τοὺς ἡμετέρους γονέας ἐξήρτητο. ἀπήρτημαι ᾗ, τὸ ἀποδιίσταμαι, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης γενικῇ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδι-

---

1 Ἐξημ.] Phav. ἐξημ. κ. ἢ ἤμεσε. WITTER.

2 Ἢ ἐξέμεσεν.] Leid. Cod. cum Phavorino ἢ ἤμεσεν. Id voluisse, opinor, Thomam; licet simplex passim occurrat aliis temporibus; immo & Theophrastus scripserit in Charact. cap. 3. χθὲς ἤμεσα. item Lucianus aliquoties: ut T. I. p. 750. III. p. 363. Ed. ult. ἐμέσαι Liban. Ep. 1381. ἐξήμησε metri causa dixit Hesiod. Theog. vs. 497. & contra Homerus ἐξεμέσειεν Odyss. M. 237, 437. Corrigendus in hoc verbo Suidas ἐμημεκὼς, ut centies occurrit: vulgo perperam ἐμεμηκὼς, ἐμέσας. OUDEND.

Uterque Codex ἢ ἤμεσεν.

3 Ἐξήρτημαι.] Synesius de Regno p. 16. A.

4 Ἐκκρέμαμαι.] MS. B. bis ἐκκρέμμαμαι.

5 Ἐν Προμηθεῖ.] Vs. 710. Sed ubi ponitur sensu seq. exempli, & Accusativus τέξα adhiberi potuisset. Plura de his vide apud Doct. Abresch. ad AEschyl. Anim. p. 40. &c. OUDEND.

Hoc de loco scripsi nonnihil in Anim. ad AEschyl. Lib. I. p. 40. seq. ABRESCH.

6 Ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτὸν κρεμ.] Legi vult ἐμαυτὸν Norm. ad Aristid. p. 162. WITTER.

Pro εἰς ἐμαυτὸν, ut monuit Laur. Norrmann. ad Aristid. κτ' τ' ἐξοχ. p. 162. HEMST.

7 Συνεσ. ἐν τῇ γ'.] Pag. 158. B. Alter locus est pag. 161. A. ubi τοσοῦτον. conf. pag. 163. A. tertius locus legitur p. 174. C. WITTER.

8 Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχ. κειμένῳ.] Sunt primae voces ex Epist. 3. p. 160. ut saepissime cum aliis citat Thomas: & mox ἢ Ed. Blank. Alter metaphoricus locus est Ep. 20. pag. 176. sed hic in MSS. Leidd. non legitur, qui jungunt λίθους ἐξήρτητο. Ἀπήρτημαι. OUDEND.

9 Καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ.] MSS. A. & B. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ.

Βενδιδεῖν, ἐπιςολῇ· τὸ ἀπηρτῆσθαι [1] τοσοῦτα τῆς γῆς. ἀπηρτημαι, καὶ τὸ ἐκκρέμαμαι. [2] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἰκαρομενίππῳ, ἢ Ὑπερνέφελῳ· ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν [3] ὤτων ἀπηρτημένον.

[4] ΕΞΙΣΗΣ κάλλιον, ἢ [5] ἐπίσης.

[6] Τὸ ΕΞΩ καὶ ἐπὶ ςάσεως, καὶ [7] ἐπὶ κινήσεως. οἷον, ἔξω διατρίβει. καὶ, ἐξῆλθεν ἔξω. τὸ δὲ ἐκτὸς, ἐπὶ κινήσεως ἀεί. [8] Ἀριςοφάνης ἐν Βατράχοις· ἐκτὸς οἴσει τῶν [9] ἐλαῶν. [10] Σοφοκλῆς· σὺ δ' ἐκτὸς [11] ἦξας πρός τι. [12] εὕρηται

1 Τοσοῦτο.] Vulgo in *Synesii* Ep IV. p. 163. τοσοῦτον. Dein in *Luciani* loco T. II. pag. 755. Ed. ult. rescripsi e Cod. Leid. pr. ἀπηρτημένον sc. μή με περιίδῃς, quae in *Luciano* praecedunt. OUDEND.

2 Λουκ. ἐν τῷ Ἰκαρ.] T. II. p. 188. *Graev.* WITTER.

3 Ὤτων ἀπηρτημένων.] MS. A. ὄντων. Mox uterque MS. ἀπηρτημένον. *Junius* ἀπηρτημένος.

4 Ἐξίσης κάλλιον, ἢ ἐπίσης.] Ita & *Phavorin.* At in MS. Oxon non comparet κάλλιον. Et sane cum aliis *Xenophon* ait Lib. III. Cyrop. p. 81. in f. ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισαμένους. OUDEND.

5 Ἢ ἐπίσης.] Ἐξ ἴσης & ἐπίσης promiscue ab Atticis usurpata; praeter *Xenophontem*, cujus in lexicis mentio, testis etiam *Sophocles* Elect. vs. 1067.

Τί τοὺς ἄνωθε φρονιμωτάτους
Οἰωνοὺς εἰσορώμενοι
Τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
Βλάστωσιν, ἀφ' ὧν τε ὄνησιν
εὕρωσι,
Τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν.

SALLIER.

Habes apud *Herod.* VII. pag. 458. D. & *Theon.* Progymn. cap. 1. p. 8. WITTER.

Vid. not. ad *Viger.* pag. 71. STOEBER.

Demosth. Or. de Class. p. 3. οὐ γὰρ ἐπίσης ὁρῶ. *Lucian.* D. D. XX. 1.

6 Τὸ ἔξω.] Sic MSS. & Edd. Vett. τὸ rescidit Blank. OUDEND.

MS. A. τὸ ἔξω. Conf. Cel. *Wetstein* N. T. T. II. p. 159.

7 Ἐπὶ κινησ.] *AElian.* V. H. X, 3. XII, 1. & alibi. STOEBER.

8 Ἀρισ. ἐν Βατρ.] Vs. 1026. ubi *Phavor.* legit ἐλεῶν male. WITTER.

9 Ἐλαῶν.] Leid. sec. ἐλαιῶν. quod metrum postulat *Aristoph.* vs. 1026. V. supra in ἐλάα. OUDEND.

10 Σοφοκλ.] Delet *Phavor.* WITTER.

11 Ἧξας.] Immo ᾖξας, ut est in *Sophoclis* Electra vs. 1404. quae corruptio haud infrequens est. Consule omnino Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 733. OUDEND.

12 Εὑρ.

ρηται δὲ καὶ ἅπαξ ἐπὶ στάσεως παρὰ Πλάτωνι. οἷον, καὶ ὅσα ἐκτός ἐστιν. [1] ἔστι δὲ τὸ ἐκτὸς καὶ ἀντὶ τοῦ χωρίς. [2] Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσεις· ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἐκεῖνον. [3] ὡσαύτως καὶ τὸ ἔξω. [4] Θουκυδίδης· ἔξω τῶν βασιλέων, καὶ τῶν μάλιστα ἐν τέλει.

[5] ΕΠΑΓΓΕΛΛΩ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, τὸ μὲν τοὺς σοφιστὰς [6] διασύρειν· [7] ὃ ἐπέστελλον

---

12 Εὑρ. δὲ καὶ ἀπ.] *Phav.* delet καὶ. WITTER.

Sic etiam ἔκτοσθεν apud *Sophocl.* Electr. vs. 804. STOEBER.

1 Ἔστι.] *Devar.* de Part. p. 121. DRAKENB.

2 Λουκ. ἐν τῷ β. πρ.] Lege ἐν τῷ, ἀναβ. vel ἁλιεύς. T. I. pag. 393. ubi ἐκεῖνον non apparet. vid. Nostr. infr. in χωρίς. STOEBER.

Sic solet; quamvis necdum repertus sit Codex, quin habeat πρᾶσις. Verum memoria *Thomam* fefellit: melius in Χωρὶς εἰ μὴ, ἐν τῷ Ἀναβιοῦντες ἢ Ἁλιεύς· ibi enim locus extat p. 576. ad eum pro ἢ τὸν quasi varia lectio notatur ἐκεῖνον· perperam: est enim hinc sumtum, τὸν Θάμυριν ἐκεῖνον· abest a *Luciano* postrema vox, eamque *Thomas* ipse omisit in Χωρίς. HEMSTERH.

Non illic legas, sed ἐν τῷ Ἁλιεὺς ἢ Ἀναβιοῦντες T. I. p. 576. unde corrige κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὔρυτον. ad quem locum vir doctus adnotarat pro Var. Lect. ἐκεῖνον, sine dubio, e *Thoma*. *Thucydidis* verba reperies Lib. I. §. 10. Ceterum interserit Leid. pr. Ἔοικεν ἀντὶ τοῦ φαίνεται καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, οἷον ἔοικεν ἀπιστεῖν τοῖς λεγομένοις. Ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ ὅμοιός ἐστιν δοτικῇ· οἷον ἔοικεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι. Ἔοικε δὲ ἀντὶ τοῦ πρέπει, ποιητικῶς ἀσύντακτόν ἐστιν. Ὅμηρος· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν. cum quibus confer *Etymol.* M. *Moschopulum*, & *Phavorinum*; ubi eadem ad verbum. OUDEND.

MSS. A. & B. ἐν βίων πράσει.

3 Ὡσαύτως καὶ τὸ ἔξω.] *Gloss.* pag. 97. *foris*, ἔξω, ἐν τόπῳ. *Foras* ἔξω, εἰς τόπον. WITTER.

4 Θουκυδ.] Lib. I. p. 8. C. Positum pro ὑπὲρ habes apud *Basil.* Hexaëm. T. I. p. 110. A. STOEBER.

5 Ἐπαγγέλλω.] Vid. *Harpocration.* Lex. v. ἐπαγγελία. DRAK. Conf. *Ammon.* h. v. STOEB.

MSS. Leidd. Ed. Rom. ἐπάγγελλω. Dein rectius cum Ed. Vasc. scribes una voce ἐπιτοπολὺ ut & mox. Leid. pr. ἐπιπολύ. In *Libanii* Epist. 78. imperfectum tempus ἐπήγγελλον, ut praecedens, rectius. In altero exemplo Leid. pr. ἐπήγγελλε, Leid. sec. ἐπήγγελλεν. OUDEND.

6 Διασύρειν.] Ignorat hoc ver-

στελλον [1] καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν. [2] σπανίως δὲ [3] τὸ ὑπισχνοῦμαι. ὁ αὐτὸς [4] ἐν ἑτέρᾳ· συνουσίαν ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε. καὶ τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. [5] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· [6] δηώσαις ἀπαντᾷν [7] ἐπὶ τὴν Κλεοπάτρειαν ἐπήγγειλα. [8] καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· ἐπαγγείλας ἥκειν [9] ἀκροασομένοις ἐλλογίμων γραμμάτων. ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· [10] καλῶς δ' ᾔδειν σ' ἀπορρίψου-

---

verbum Cod. B. at integram hanc formulam omittit MS. A.

7 Καὶ ἐπέστελλον.] Non habet MS. B. In A. a secunda manu in margine legitur pro ἐπέγγελλον, quod est in textu.

1 Καὶ ἐπήγγελον.] Male Rom. & Vascos. ἐπήχελον. Vid. locum Ep. 187. MS. ad Anat. STOEB.

Margo exemplaris, quod fuit olim *H. Junii*, ἐπήγγελλον.

2 Σπανίως δὲ τὸ ὑπισχν.] Locus *Liban.* adhuc desideratur. Vicem sustinebit *AEschin.* de fals. Legat. p. 249. fin. πηγὰς δὲ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. STOEBER.

3 Τὸ ὑπισχνοῦμαι.] MS. A. καὶ τὸ ὑπ.

4 Ἐν ἑτέρᾳ.] Ignorat MS. A.

5 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 261. ubi Κλεοπάτρειαν. WITTER.

6 Δηώσαις.] Vulgo apud *Synesium* Ep. 125. Σοίσαις legitur; sed ibidem in Variis lectionibus Δηώσαις occurrit. Mox ex eodem & MS. Leid. pr. rescripsi Κλεοπάτρειαν, urbem scilicet. In altero exemplo ex Epist. 100. desumpto reposui cum Leid. pr. & Ed. Rom. quod syntaxeos ratio postulat, ἀκροασομένοις, ut est in *Synesio*. ἥκει Ed. Vascos. OUDEND.

7 Ἐπί.] MS. B. ἐπεί. Mox uterque MS. Κλεοπάτρειν, pro Κλεοπάτρειαν· recte. STOEBER.

8 Καὶ παλ. ἐν ἑτερ.] P. 239. A. ubi ἀκροασαμένοις minus recte. WITTER.

Mox pro ἥκειν Vascos. leg. ἥκει. STOEBER.

9 Ἀκροασομένοις.] MS. A. ἀκροασαμένοις. B. ἀκροασάμενος.

10 Καλῶς.] Rectius MS. A. καλῶς ᾔδη σ' ἀπορρ. B. καλῶς σ' ᾔδειν σ' α. minus bene. STOEB.

Post hanc vocem addidi ex vulgato *Sophoclis* textu vs. 1024. δ', quo facit Leid. pr. ᾔδη. Tum ᾔδειν σ', ut postulat sensus, praebent uterque Cod. hic quoque, item abjecto ε, 'πηγγειλάμην. pro quo vulgo apud *Sophoclem* editur 'πηγγελλόμην, at Schol. exponit ὑπέσχου. Dein in *Aristidis* exemplo T. I. p. 265. Ed. Angl. rescripsi cum Leid. pr. ἐπηγγέλλοντο, uti illic, non ἐπηγγέλοντο. OUDEND.

βίψυσαν [1] ἃ ἐπηγγειλάμην. ἤγυν, ἃ ὑπέσχετο. [2] Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ παλινῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ· Καὶ [3] ἐπηγγέλλοντο βυλομένυς.

[4] ἘΠΑΓΩΓΟ'Σ ὐ μόνον ὁ ἕλκων εἰς εὔνοιαν, ὅπερ καὶ ἀγωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής. [5] ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, ἐπὶ μὲν τῦ ἕλκειν εἰς εὔνοιαν, ἀγωγὸς, καὶ ἐπαγωγός· ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ, [6] καὶ ἀπαγωγὴ, καὶ [7] ἐπαγωγή. [8] Θυκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· [9] ὐδ' οἱ [10] ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν [11] τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων, ἤγυν, τοῖς κομίζυσι τὰ ἐπιτήδεια.

Τὰ

---

1 Ἃ ἐπηγγειλάμην.] Uterque MS. ἃ ἐπηγγειλόμην.

2 Καὶ Ἀρισ. ἐν τῇ παλιν.] Pag. 66. B. ubi ἐπηγγέλλοντο. STOEBER.

3 Ἐπηγγέλοντο.] Uterque Codex ἐπηγγέλλοντο.

4 Ἐπαγωγός.] *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 1. p. 6. DRAKENB. *Heliod.* Lib. I. AEthiop. p. 17. τυχὴν ἐπάγωγον dixit *Dion* Cass. Lib. 54. p. 653.

5 Ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς.] Non solis, sed & aliis generibus; uti Lexica satis docent. OUD.

6 Καὶ ἀπαγωγή.] Deest in MS. A.

7 Ἐπαγωγή.] Vid. *Thucyd.* IV. p. 311. B. V. pag. 398. D. WITTER.

8 Θυκ. ἐν τῇ τετάρτῃ.] Serib. ἑβδόμῃ pag. 500. A. Conf. *Dio* pag. 393. D. pro διέκπλοι forte διέκπλοι. vid. *Liban.* T. II. p. 719. C. 482. A. Conf. *Kuhn.* ad *AElian.* pag. 373. Post pro τοῖς ἐπαγωγοῖς leg. τῆς ἐπαγωγῆς. IDEM.

Immo ἐν τῇ ἑβδόμῃ §. 24.

9 Οὐδ' οἱ διέσπλοι.] Scribe διέκπλοι. HEINS. TORREN.

Atque ita citavit *Kuhnius* ad *AElian.* L. VII. V. H. c. 8. *Wasse* διέσπλοι. Sed ἔσπλοι, ut vulgo in *Thucydide*, p. 459. hic habet Leid. pr. An illud δι natum ex ετι, quod ibidem additur? Dein τῆς ἐπαγωγῆς apud *Thucydidem*, cujus exemplum protulit forsan *Thomas*, ut probet, ἐπαγωγὴν dici ἐπὶ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς; sed crediderunt alii, eum citasse, ut doceret, ἐπαγωγὸν quoque vocari τὸν κομιστήν; quare explicationis gratia adjectum a sciolis, ἤγυν τοῖς (Leid. pr. τῶν) κομίζυσι τὰ ἐπιτήδεια. Verum tum hoc exemplum post κομιστὴς poni debuisset. Quo sensu an usquam occurrat, dubito. Turbata hic opinor multa, nec tamen sine *Thomae* errore. OUDEND.

10 Διέκπλοι.] MS. A. ἔκπλοι. B. ἔσπλοι.

11 Τοῖς ἐπαγωγοῖς.] Uterque MS. τῆς ἐπαγωγῆς.

1 Τὸ

[1] Τὰ πρὸς πεῖσιν, ἢ δρᾶσιν, αἰτιατικῇ συντάσσεται. [2] ἜΠΑΘΟΝ τὴν ψυχὴν, συνέτριψα τὴν λήκυθον, [3] οἱ Ἀττικοὶ [4] λέγουσι.

[5] ἘΠ' ἈΜΦΟΤΕΡΑ εἰπεῖν ἱκανὸς, βέλτιον, ἢ κατ' ἄμφω.

ἘΠΑΝ καὶ ἐπειδὰν εὕρηται, ἐπὶ πλέον ἢ τὸ ἐπειδάν. [6] Πλάτων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν πολιτειῶν· [7] ἐπὰν [8] ἀνανεώσωμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

Οὐ μόνον ἘΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, ἀλλὰ καὶ ἐπαναχώρησις. [9] Θουκυδίδης· ἐγένετο [10] μέν τοι καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος

---

1 Τὰ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται.] Haec non comparent in Leid. sec. In pr. & Edd. Vett. leguntur post vocem ἱστατω. Videntur aliunde discerpta. OUDEND.

Haec in Cod. B. ad finem §. ἱστάτω referuntur.

2 Ἔπαθον τ. ψ.] Sic locutus *Liban*. T. I. p. 570. A. *Lucian*. Icarom. T. II. pag. 196. *Graev*. πέπονθα δέ τι τὴν ψυχήν. Apud *Liban*. quoque συνέτριψα τὴν ὀσφῦν T. I. p. 795. A. WITTER.

Conf. Schol. *Luc*. I. p. 496. *Hemst*. STOEBER.

3 Οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.] Desunt Leidd. & Oxon. Ab Edd. Vett. abest τὸ λέγουσι. OUDEND.

4 Λέγουσι.] Formulam apertissime praefigunt codices voci καὶ ἐγείρομαι. STOEBER.

5 Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν, ἱκανῶς βέλτιον.] Ex *Phav*. sic interpunge: ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, βελτ. IDEM.

Leg. Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, β. &c. HEMSTERH.

Haec non intelligere me, fateor. Scilicet e MS. Leid. pr. legendum ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, βέλτιον. *In utramque partem disputando aptus & idoneus*. diciturque εἰπεῖν ἐπ' ἀμφότερα, ut καθεύδειν ἐπ' ἀμφότερα. Pro κατ' ἄμφω in Oxon. Cod. ἐπ' ἄμφω, quod habet *Hesychius*, ubi vide. OUDEND.

Cod. B. ἱκανὸς.

6 Πλάτ. ἐν δευτ. τῶν πολιτ.] Pag. 358. B. ubi minus bene ἐπανανεώσωμαι STOEBER.

P. 421. E. verum ubi editur, non ut *Thomas* laudat verba ἐπὰν ἀνανεώσωμαι, sed una voce ἐπανανεώσωμαι, unde & Lexica hoc compositum citant. ABRESCH.

7 Ἐπάν.] Leid. pr. καὶ ἐπάν. In loco *Platonis* T. II. p. 358. B. Ed. Serr. non legitur nunc ἐπὰν &c. sed ἐπανανεώσομαι. At *Stephanus* in Lexico citat οὐκ ἐπανανεώσομαι. Indicativum habet quoque Ed. Vascos. OUD.

8 Ἀνανεώσωμαι.] MS. B. ἀνανεώσομαι. idem mox Θρασυμάχου.

9 Θουκυδ.] Lib. III. p. 243. A. ubi pro μέντοι est δὲ καὶ ἐν Πεπα;

ματ⊕ ἐπαναχώρησίς τις, ὅπερ εὔδηλον, ὡς ἀντὶ τῦ ἐπαναςάσεως κεῖ).

1 ἘΠΑΝΟΡΘΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, 2 ἢ ἐπανορθῶ. Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τ̃ πολιτειῶν· 3 ϗ δεῦρο ἰὼν 4 ἐπηνωρθώμlω.

Οὐ μόνον ἅπαντες τὸ ἀνωφερὲς, ἀλλὰ ϗ ἜΠΑΝΤΕΣ. 5 Θυκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ἀπὸ τῦ λόφυ ἐπάντυς ὄντ⊕.

6 ἘΠΕ'ΘΗΚΑ τινὶ ἐπιςολlω, ἀντὶ τῦ παρέδωκα, 7 ὥςε δήγ-

Πεπαρήθῳ. Schol. locum sic explicat: ἀντὶ τ̃, ἐγένε⊕ κύματ⊕ ἐξόρμησίς τις ἐπὶ τὴν γῆν. Paulo ante dixit ἐπίκλυσις. De differentia inter ἐπανάςασιν & ἀπόςασιν vid. Eund. ad Lib. III. p. 198. A. WITTER.

10 Μέν τοι ϗ ἐν Πεπαρίσῳ.] Immo ἐν Πεπαρήθῳ, ut in *Thucydide* Lib. III. §. 89. Nihili est Πεπαρισῳ. Vitium natum ex Iotacismo. V. *Wass.* & *Ovid.* Met. VII, 470. *Liv.* XXVIII, 5. XXXI, 28. Pro μὲν τοι ibidem est δέ. OUDEND.

1 Ἐπανορθῦμαι.] *Demosth.* ἐπανορθῦν pag. 591. item *AEschin.* de fals. Legat. p. 171. A. qui etiam παραδιορθῦμαι de fals. Legat. p. 258. B. altero tamen ἐπανορθῶ illud non multo melius: quo usus *Isocr.* p. 438. & 450. *Plato* ἐπανορθῶν Polit. p. 273. E. Exemplum a Nostro productum frustra l. c. quaesiveris. STOEBER.

Demosth. Or. de Rhodior. libert. pag. 50. ἀλλ' ἀφ' ὁποίων λόγων —— ἐπανορθώσεταί τις κ. τ. λ. & Olynth. I. pag. 55. ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι.

2 Ἢ ἐπανορθῶ.] Ita tamen *Isocrat.* ad Demon. pag. 47, 48. DRAKENB.

Quam recte, colligas ex his *Isocratis* pag. 2. ϗ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, ἐγὼ δὲ τὺς φιλοσοφῦντας ἐπανορθῶ. nec aliter p. 3. & p. 133. SALLIER.

3 Καὶ δεῦρο ἰὼν ἐπηνορθύμlω.] In *Platonis* Polit. Lib. I. p. 328. T. II. Ed. Serr. legas quidem δεῦρο ἰέναι, sed in *Theaeteto* T. I. p. 143. A. Ed Serr. inveni ϗ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωρθύμην, duplici augmento, ut recte in Leidd. & Edd. Vett. Sic ἐπηνωρθωκέναι *Suidae*. Leid. sec. δεῦρ' ἰών. OUDEND.

4 Ἐπηνορθύμην.] Uterque MS. ἐπηνωρθύμην.

5 Θυκ. ἐν τῇ ἕκτῃ.] Scrib. ἑβδόμῃ Verba sunt ex p. 543. D. WITTER.

Immo ἐν τῇ ἑβδόμῃ §. 79. ex quo loco hic cum MS. Leid. restitui ἀπὸ τῦ λ τῇ deest Leid. pr. & in Oxon. est male ἐπάντες V. *Suid.* & *Phav.* quos jam excitavit *Dukerus*. OUDEND.

6 Ἐπέθηκα τινὶ ἐπιςολήν.] *Herodot.* Lib. III. c. 42. γράψας δὲ, ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε. TORREN.

Phav.

διακομίσαι. καὶ [1] ἀντεπιτίθησιν, ὁ ἀντὶ τῆς κομισθείσης αὐτῷ ἐπιστολῆς, ἑτέραν διδούς. [2] καὶ ἐπίθετος ἐπιστολὴ, ἡ δοθεῖσα τινὶ ὥστε διακομίσαι ταύτην.

Ἰστέον, ὅτι τὰ τροχαϊκὰ ῥήματα διφθογγούμενα, τὰ μὲν ἐν ταῖς συνθέσεσι τῶν προθέσεων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. οἷον, οἶσθα, σύνοισθα· οἶδα, σύνοιδα· κεῖμαι, πρόσκειμαι, καὶ ἕτερα. τὰ δὲ, οὐκ ἀναβιβάζει. οἷον, εἶπε, [3] κατεῖπε· εἶχον, κατεῖχον.

Τὸ

Phavor. καὶ τινι. Mox pro παρέδωκα Id. leg. διαδέδωκα. WITTER.

Adde Suidam in ἐπιτίθησιν. & Harpocrat. ac Suidam in ἐπιθέτους ἑορτάς. OUDEND.

7 Ὥστε διακομ.] Hic delet Phav. WITTER.

1 Ἀντεπιτίθησιν.] Itaque, si Thomas audiendus, is ἀντεπιτίθησιν, qui redditis litteris respondet; quo sensu accipi debere, auctor est Budaeus explicans Thucydidis locum, cujus lexicographi meminere; illudque jure ac merito, cum verbum, de quo nunc controversia, eam significationem habeat apud Joseph. Antiq. L. XVII. p. 589. Ἡρώδης δὲ, inquit, Ἀντιπάτρῳ γεγραφότος αὐτὸν, ὡς τὰ πάντα ὃν χρὴ διαπεπραγμένος τρόπον ἥξοι ἐν τάχει, ἐπικρυψάμενος τὴν ὀργὴν ἀντεπιτίθει κελεύων, μὴ βραδύνειν εἰς τὴν ὁδόν. Est & alia vocis illius usurpandae ratio, de qua ne verbum quidem in lexicis, non omittenda tamen, cum a Philone saepius adhibitam reperias, v. g. pag. 313. ἀναγκαῖον δὲ ἐστι, inquit, τῷ μέλλοντι πρὸς ἀγῶνα σοφιστικὸν ἀπαντᾶν ἐπιμελεῖσθαι λόγων ἐῤῥωμένως οὕτως, ὡς μὴ μόνον ἐκφεύγειν τὰ παλαίσματα, ἀλλὰ καὶ ἀντεπιτιθέμενον ἀμφοτέραις τέχνῃ τε καὶ δυνάμει περιεῖναι. ubi ἀντεπιτιθέμενος de illo dicitur, qui ab aliquo lacessitus, ipsum vicissim adoritur. Neque sensu multum absimili ait p. 858. καὶ γὰρ οὐδ' ὥσπερ αἱ ἔνσπονδοι πόλεις εἰρήνην ἄγουσι, καὶ ἀντεπιτίθενται, ὡς ἐν μέρει κρατεῖν, τε καὶ ἡττᾶσθαι. SALLIER.

Phav. rectius ita pergit: ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. καὶ ἐπίθετος ἡ ἐπιστολὴ, ἡ δοθεῖσα τινι ὥστε διακομίσαι. post delet ταύτην. Conf. Harpocr. voc. ἐπιθέτους ἑορτάς. STOEBER.

Thucyd. Lib. I. §. 129. παρὰ Παυσανίαν ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπιτίθει αὐτῷ. Isaeus apud Harpocrat. & Suidam. OUDEND.

Ut apud Thuc. Lib. I. cap. 129. vs. 56. Conf. Harpocration. ABRESCH.

2 Καὶ ἐπίθετος ἐπιστολὴ] MS. A. καὶ ἐπίθετο ἐπιστολή.

3 Κατεῖπε.] Leid. pr. κατεῖπεν. Dein ἐπιτεταλο Edd. pp. ut alibi saepe. OUDEND.

1 Ἐπεὶ-

Τὸ [1] ΕΠΕΙ´ΔΕΝ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ συμφορᾶς τίθε). Λιβάνιος [2] ἐν τῇ, ἔχων τις γυναῖκα, ἣ ὢν ὑπὸ πατρὶ, μελέτῃ· ἐπειδὴ χειμαζομένην τὴν ναῦν. [3] ἅπαξ δὲ ἢ

1 Ἐπεῖδεν.] Ut plurimum de *calamitate*, ut Lat. *Respexit miserum: Deus nos aliquis respiciet.* ita *Luc.* I. Ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου &c. BOS.

Attamen illud verbum saepissime usurpatum deprehendas, cum de hisce rebus sermo est, quas non sine laetitia videmus. Sic *Lucianus* T. II. pag. 225. τὰς δὲ ἐν ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος, ἡδέως ἂν ἐπεῖδον, ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένας, ἐφ᾽ ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος ἀπαχθεῖσα ἔχαιρε. ibid. p. 514. ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἣν καὶ νῦν, ὡς πρότερον ποτε, τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, &c. Neque aliter *Plutarchus* T. II. pag. 496. οὐκ ἐπεῖδε τὴν Σαλαμῖνα Νεοκλῆς τὴν Θεμιστοκλέους, οὐδὲ τὸν Εὐρυμέδοντα Μιλτιάδης τὸν Κίμωνος, οὐδὲ ἤκουσε Περικλέους Ξάνθιππος δημηγοροῦντος. quibus exempla alia non pauca adjungi possent. SALLIER.

Et hoc de loco quidpiam scripsi in Adnot. ad *Luc.* cap. I. com. 18. suspicionemque, quam ibi prodidi, confirmatam deinde deprehendi in *Thuc.* Lib. VII. cap. 77. vs. 50. ABRESCH.

2 Ἐν τῇ &c. μελέτῃ.] T. I. p. 828. A. ubi pro χειμαζ. est βαπτιζομένην. STOEBER.

Leid. pr. ἐν μελέτῃ τῇ &c. in qua T. I. pag. 828. A. legas ἐπειδὴ βαπτιζομένην τὴν ναῦν, non χειμαζομένην; quod inhaesit memoriae *Thomae* ex *Thucydide*, aliove scriptore, quibus saepius naves χειμάζεσθαι dicuntur. OUDEND.

3 Ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιθυμίας.] Rom. & Vasc. ἀθυμίας non male. conf. loc. *Thuc.* Lib. VI. §. 69. Geminus est VII, 61. ἢν γὰρ κρατήσωμεν ναυσὶν, ἔστι τῷ τὴν ὑπάρχουσαν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν· cum animi quadam voluptate revisere. STOEBER.

Imo bis potius, in isto rariore sensu, usus est illo verbo *Thucydides*; scilicet, Lib. VI. cap. 69. pag. 422. & Lib. VII. cap. 61. pag. 485. ubi in subjecta Nota merito, propter frigidas suas ineptias, bonum nostrum *Thomam* increpuit Vir Celeberrimus *Dukerus*, cujus dictis utique addenda sunt ista, quae de eadem re sapienter, pro more, monuit Vir pariter Celeberrimus Graeceque doctissimus *Abreschius*, in eruditissimis Adnotat. ad quaedam Novi Testamenti Loca, pag. 566. TRILLER.

Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. VII. §. 61. simillimo ei, quem citat hic *Thomas* e Lib. VI. §. 69. loco τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν merito videtur *Thomas* meras ineptias propinare, cum tradit, ἐπιδεῖν ἅπαξ occur-

ἢ ἐπὶ ἐπιθυμίας. Θουκυδίδης· ἢ τὴν ὑπάρχουσαν σφίσι πατρίδα νικήσαντες, πάλιν ἐπιδεῖν.

[1] ἘΠΈΚΕΙΝΑ ῥήτορες λέγουσιν. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Καπίτωνα· [3] οὕτως ἐμοὶ φίλος ἀνὴρ, καὶ φίλων ἐπέκεινα. [4] ὑπερέκεινα δὲ, [5] μόνοι οἱ σύρφακες.

[6] ἘΠΕΞΕΛΕΥΣΟΜΕΝΟΣ φασί τινες, [7] καὶ ὁ Φαβωρῖνος·

---

occurrere in Thucydide ἐπὶ ἐπιθυμίας. Sine dubio erravit, quod ineptam distinctionem usus hujus verbi fecerit, at alterum, frustra defensum a doct. Abresch. ad AEschyl. p. 566. non ipsius culpae, sed librariorum adscribo. In MS. Oxon. exaratur ἀθυμίας. In MS. Leid. pr. (nam in sec. tota deest paragraphus) & Edd. Vett. legitur εὐθυμίας. Opinor relictum ab auctore εὐτυχίας, quam opponit τῇ συμφορᾷ, calamitati, ut plerumque, non semper tamen, ea vox significat. ἅπαξ Thomae est nonnumquam. Nam saepe ita loquitur, cum plura profert exempla. Vide in μα, & in παρακαλῶ; item in πολλάκις & σκηνή. OUDEND.

1 Ἐπέκεινα ῥητ.] Et aliis usu venit qui ex Rhetorum numero non sunt. Polyaen. V, 8. p. 478. Xenoph. p. 775. Diod. III. p. 184. D. Liban. T. I. p. 923. B. WITTER.

2 Ἀριστείδης.] Pag. 124. A. init. orat. IDEM.

Tom. III. p. 525. unde leg. in Thoma οὕτως. ABRESCH.

3 Οὕτως ἐμοί.] Ita exhibui cum Leid. sec. uti recte editur in Aristide T. II. p. 315. Ed. Angl. sic AEliano Lib. IV. Anim. 36. χίονος ἐπέκεινα λευκός. OUDEND.

4 Ὑπερέκεινα.] Minus recte igitur Basilius T. I. p. 37. ait: ἀλλὰ τοῦτο πολὺ τὸ ὕδωρ ὑπὲρ γῆς κεχυμένον, καὶ ὑπερέκεινα τῶν ὁρωμένων ἀπενεχθὲν, καὶ προσέτι παντὶ τῷ βάθει τῆς γῆς ἐνεσπαρμένον. SALLIER.

At ὑπερέκεινα idem esse & eodem sensu adhiberi ac praelatum ἐπέκεινα, observat Vir supra fidem Graece doctissimus Guil. Budaeus, in Commentariis Graecae Linguae. TRILLERUS.

5 Μόνοι οἱ σύρφακες.] Leid. sec. μόνον. At in Ἐπιστολῇ μόνοι οἱ σύρφακες. Quis vero veterum scriptorum in plurali dixerit οἱ σύρφακες pro vilibus, plebejis, ἀδοκίμοις, nescio. ὁ σύρφαξ est faex populi, infima plebs. Vide H. Steph. in Lexico T. III. p. 1144. Sed Phrynichum secutus est Thomas. Is enim p. 172. ait: ἐσχάτως ἔχει &c. τάττουσιν οἱ σύρφακες. Sicuti in eadem voce denuo ita scripsit. V. & Phryn. pag. 192. OUDEND.

6 Ἐπεξελευσόμενος φασί τινες, —— σὺ δὲ ἐπεξιὼν καὶ ἐπέξειμι ὡς Ἀττικά.] Nempe ἐπεξιέρ-

ἐξέρχεσθαι communi dialecto est reum aliquem peragere & convincere; Attica vero ἐπεξιέναι. Demosth. ἐπεξῆλθον τῷ φόνῳ τὸν Ἀρίσταρχον. Vide de hac voce Budaeum Commentar. Ling. Gr. pag. 99. BOS.

Minus recte, ut disces ex lexicis. SALLIER.

Scrib. ἐπεξελευσ. WITTER.

Haec Thomas brevius contracta Phrynicho debet p. 80. cujus certe mentem non ceperunt Editores. Ἐπεξελευσόμενος ἄλλος οὗτος ἦν Ἡρακλῆς junxit Nunnesius, versaque Latine quasi Phavorini verba inpune tulit. Scribendum est Ἐπεξελευσόμενος· ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· Illud ἦν, quo caret Ed. prima, addiderat aliquis, qui ante Nunnesium cum eo senserat. Cavillando autem notum proverbium, ut alias etiam solet, Phrynichus usurpat: ecce alterum huncce Herculem: modo Plutarchi meminerat, cujus auctoritate scilicet alienam a priscorum more potestatem in δυσωπεῖσθαι & δυσωπία nonnulli tuebantur: erant, qui Phavorinum inprobae monetae ἐπεξελευσόμενον defensorem advocarent: multum abest Phrynichus, ut, quando purus Attici sermonis nitor agitur, tantis nominibus cedat. Porro, ne quis se frustretur, sciendum est, non verbum ἐπεξέρχεσθαι, ἐπεξελθεῖν, a Phrynicho damnari: nam quo jure posset, quod frequens est apud Oratores scriptoresque Atticos, sive ulcisci significet, sive judicio persequi, non minus, quam ἐπεξιέναι· Aristot. Rhetor. I. quod p. 46, 5. 47, 22. ἐπεξελθεῖν, p. 48, 5. ἐπεξιέναι dixit: Poll. VIII, 118. φόνου ἐπεξιέναι, quemadmodum Pausan. VI. p. 478. τῇ εἰκόνι ἐπεξῆεσαν φόνου· sed §. 143. ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθών. Utraque dabunt Harpocr. & Suid. in Ὑποφόνια· ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην· ubi facile deprehendas, ex binis haec Grammaticis esse decerpta, quorum alter prius, posterius alter scripserit: alterutrum certe ad sententiam supervacuum est; quare nihil Etym. pag. 784, 27. praeter, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν. Hac igitur Phrynichi nota tantum configitur futurum ἐπεξελεύσομαι, ejusque loco praescribitur Atticum ἐπέξειμι· eadem est ratio in Ἀπελεύσομαι pag. 12. Vid. Nostrum in Ἄπεισι & Ἰών. HEMSTERH.

Non videtur de toto verbo intelligendum, sed tantum de Futuro. ABRESCH.

Antiphon Or. I. pag. 15. & Or. XII. p. 81. Ceterum de vi praepositionum in talis modi verbis decompositis vid. Jul. Caes. Scaliger ad Hippocr. de Insomn. p. 25.

7 Καὶ ὁ Φαβωρῖνος.] Desunt ista in Phav. WITTER.

Exsulant a MSS. Leidd. male, ut patet e Phrynicho p. 80. OUDEND.

Neuter MS. agnoscit haec verba.

εὖνος· σὺ δὲ ἐπεξιὼν, καὶ ἐπέξειμι, [1] ὡς Ἀττικά.
[2] ἘΠΕΞΕΝΩΘΗ, οὐκ ἐπεξενίσθη.
[3] ἘΠΕΡΙΣΣΕΥΣΕΝ, [4] οὐ περιέσσευσεν.
Μὴ μόνον [5] ἘΠΕΣΤΡΑΜΜΕΝΩΣ λέγε, [6] ἀλλὰ καὶ ἐπι-

---

1 Ὡς Ἀττικά.] Sic *Antiph.* Or. I. p. 15. DRAKENB.

Phavor. ὡς Ἀττικός. Conf. *Phryn.* h. v. STOEBER.

Scil. ἐρεῖς vel simile. Leidd. Ἀττικόν· an Ἀττικοί? OUDEND.

2 Ἐπεξενώθη.] *Moeris*, ut arbitror, supplendus in hunc modum: Ἐξενώθησαν Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Νόμων ά (p. 780. F.) καὶ ἐπεξενώθησαν· ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενίσθησαν Ἑλληνικῶς· eo fert MS. lectio. Ἐπιξενοῦσθαι quidem & Atticis & reliquis scriptoribus usitatissimum: *Demosth.* in Polycl. p. 1092. B. διὰ τὸ ... ἐκεῖνον ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς· in *Diodoro Sic.* frequens: *Strab.* XVI. p. 1094. C. *Stephan.* in Διόμεια. *Suid.* & *Etym.* in Δειλίς. *Schol. Homer.* ad Il. E. 392. Σ. 486. structura minus obvia *Lucian.* Amor. p. 1024. E. ἑκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα. Alterum ἐπιξενίζεσθαι ita rarum, ut ne locum quidem invenerit in Lexicis. HEMSTERH.

In usu enim est ἐπιξενοῦμαι, non ἐπιξενίζομαι. OUDEND.

3 Ἐπερίσσευσε.] *Phav.* ἐπερίσσευεν οὐ περιέσσευε λέγεται. Conf. *Phryn.* & ad Eum *Nunnes.* p. 4. ἐπερίσσευσε est apud *Thucyd.* II. pag. 143. D. usus quoque D. *Paul.* Rom. V, 15. 20. ἐπερίσσευσεν habet *Joseph.* p. 662. D. WITTER.

4 Οὐ περιέσσευσεν.] Sic reponi curavi e MSS. Leidd. *Phav.* & *Phrynicho*, ad cujus p. 12. id monuit *Pauwius.* Male per unum σ edebatur. OUDEND.

MS. B. οὐ περιέσσευσεν.

5 Ἐπεστραμμένως.] Illud adverbium nunquam nobis sese obtulit, alterum vero apud solum *Agatharchidem* de Mari rub. p. 24. ubi de auri conficiendi ratione: οἱ γὰρ ἐντὸς τῶν τριάκοντα ἐτῶν, καὶ τοῖς εἴδεσι καρτεροὶ ὅλμους λιθίνους παρειληφότες ὑπέρῳ σιδήρῳ πτίσσουσιν ἐπιστρεφῶς. id est, *validis ictibus.* SALLIER.

6 Ἀλλὰ καὶ ἐπιστρεφῶς.] Adde ex Rom. & Vasc. ὡς Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς. Orat. in Timarch. p. m. 180. C. Conf. *Ammon.* voc. ἐπιστραφής. STOEBER.

E MSS. & Edd. Vett. restitui sequentia, quae Ed. *Blank.* exciderunt: ὡς ὁ αὐτὸς (nam sequitur post ἐπιτηδεῦμα) Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς. *AEschinis* verba legas in Timarchum p. 271. C. ἐπιστρεφέως *Herodoto*, ut memorat *Suidas*, nempe L. I. c. 30. OUDEND.

Ut apud *AEschin.* p. 15. *Herodot.* I. cap. 30. ABRESCH.

Pro quo Jones dicebant ἐπιστρεφέως. Vid. excerpt. ex *Corin-tho*

ἐπιςρεφῶς. ὡς ὁ αὐτὸς Αἰχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιςρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.

Οὐ μόνον [1] ἘΠΕ'ΣΧΟΝ τοῦ δεῖνος φαμὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπέχοντος, ἀλλὰ καὶ ἔχον. [2] Θουκυδίδης· ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔχον οἱ Ἀθηναῖοι· ἑαυτοὺς δηλονότι. καὶ ἔχον ἀντὶ [3] τοῦ ἐνελιμένισαν· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ. χόντες [4] δ' ἐν τῷ παράπλῳ ἐς [5] Κεφαλληνίαν. καὶ αὖθις ἐν τῇ ἑβδόμῃ· [6] ἔπλεον ἴχοντες πρὸς ταῖς πόλεσιν.

[7] Ἐνετειλάμην [8] παρ' οὐδενὶ, ἘΠΕΤΕΙΛΑ'ΜΗΝ δὲ, καὶ

---

tho p. 109. *Lex. Herodot.* p. 106. Habent quoque MSS. A. & B. ὡς ὁ αὐτὸς Αἰχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιςρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.

1 Ἐπέχον τοῦ δεῖνος.] *Eurip.* ἐπέχον πόλιν Phoeniss. v. 452. STOEBER.

Leid. pr. Oxon. ἀπέχον. Bene. Non enim mens auctoris est de differentia praepositionis agendi; sed docendi, Activum neutraliter vel per ellipsin pronominis adhiberi non solum in ἀπέχον pro ἀπέχοντος, sed & in simplici ἔχον. *Thucydidis* locus est Lib. I. §. 112. ubi in multis Edd. erat ἐπέχον. OUDEND.

MSS. A. & B. ἀπέχον.

2 Θουκ.] Lib. I. p. 73. C. Conf. Schol. Alter locus extat p. 121. C. ubi χόντες δὲ ἐν τῷ παρ. ἐς Κεφαλλη. Idem Lib. I. p. 72. D. ἔχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. Schol. ἐλιμένισαν. STOEB.

3 Τοῦ ἐνελιμένισαν] Leid. pr. ἀνελ. Male. Ab auctore intelligitur *in portum advenerunt*, jungente in *Thucyd.* Lib. II. §. 33. χόντες ἐς Κεφαλληνίαν. Sed connecti debent χόντες δ' ἐν τῷ, παράπλῳ. Ita rursus MSS. & Ed. pr. non δὲ ἐν. Praetuli autem Κεφαλληνίαν cum duplici λλ, cum *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 27. licet sciam, non omnes idem sentire. Adi ad *Hesych.*, sed Poëtis semper secunda syllaba est longa, quia Κεφαλλῆνες, *Cephallenes*. At ubique variarunt librarii. Sic *AElian.* Lib. III. An. cap. 32. Αἶγες Κεφαλληνίδες. Sed Lib. V. cap. 9. ἐν Κεφαληνίᾳ ποταμός. OUDEND.

4 Δὲ ἐν τῷ] Uterque MS. χόντες δ' ἐν τῷ.

5 Κεφαληνίαν.] MSS. A. & B. Κεφαλληνίαν.

6 Ἔπλεον, ἴχοντες.] Vulgo in *Thucyd.* Lib. VII. §. 35. παρέπλεον, ἴχ. OUDEND.

7 Ἐνετειλάμην παρ' οὐδ.] *Phav.* ἐνετ. μὴ εἴπῃς, ἐπετ. δὲ καὶ ἐπέτειλα· ubi omnino ἐπέςειλα restituendum. Neque vero ἐνετειλάμην adeo improbandum, quo saepius hac forma usus *Herod.* ἐνετείλατο. Lib. I. p. 59. B. 53. A. 72. B. &c. *Lucian.* T. I. pag. 216. ἐντειλάμενος τῷ κήρυκι. *Arrian.* V, 2. p. 211. ταῦτα μὲν κατα-

καὶ ἐπέστειλα, [1] παρὰ Θουκυδίδῃ· [2] καὶ κατὰ τάχος ἔπλεον, κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ [3] Δημοσθένους. [4] καὶ, πάντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν. καὶ Δημοσθένης δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ ἐπέστειλα λέγουσι, καὶ ἐπέσκηψα. [5] καὶ ἐπιστολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγὴ (ὃ δὴ καὶ [6] ἐπιβολὴ) παρ' Αἰσχύλῳ [7] διὰ τὸ μέτρον

Κρατερῷ ἐνετέλλετο. WITTER.

Vid. Not. ad *Hesychium*. ABRESCH.

8 Παρ' οὐδενὶ.] Sic quoque apud *Moeridem*, ubi & εὑρὼν deest MS. Sed hic Leidd. Codd. praebent μὴ εἴπῃς. *Moeris* rursus: ἐπισκῆψαι Ἀττικῶς· ἐντείλασθαι Ἑλληνικῶς. Atqui tamen ἐντέλλεσθαι & ἐντείλασθαι apud auctores Ἀττικωτάτους frequenter occurrit. *Xenoph.* Cyrop. Lib. IV. pag. 93. A. ἐνετείλατο αὐτοῖς. OUDEND.

MS. A. ἐντειλάμην μὴ εἴπῃς. B. εἴποις.

1 Παρὰ Θουκ.] Lib. IV. §. 8. pag. 241. ubi Cl. *Duk.* omnino videndus. STOEBER.

Lib. IV. cap. 8. vs. 18. καὶ, πάντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν, sunt itidem verba *Thucydidis* e Lib. V. cap. 46. vs. 23. ABRESCH.

MS. A. delet παρὰ, & legit Θουκυδίδης.

2 Καὶ κατὰ τάχος.] In *Thucyd.* Lib. IV. §. 8. καὶ αἱ μὲν νῆες κατὰ τ. Deest hic καὶ MSS. Leidd. dein male vulgo καὶ πάντα. Post καὶ ponenda erat distinctio, qua docemur, aliud sequi exemplum. Tum Leidd. MSS. dant inverso ordine καὶ ἐπέσκηψα κ. καὶ ἐπέστειλα. OUD.

3 Δημοσθένους.] MS. A. male ὑπὸ Δημοσθένης.

4 Καὶ πάντα ἐπιστειλ.] Interpunge καὶ· πάντα &c. alius *Thucyd.* locus ex Lib. V. pag. 375. B. geminus locus est VIII. p. 595. A. WITTER.

MS. B. πάντως.

5 Καὶ ἐπιστολή.] F. ἐπιτολή. *Heins. Phavor.* Recte. WOLF.

6 Ἐπιτολὴ παρ' Αἰσχύλῳ.] F. ἐπιστολή. *Heins. Phav.* Recte. IDEM.

Nihil mutandum, sed distinctione sanandus est locus hoc modo: καὶ ἐπιστολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγή, (ὃ δὴ καὶ ἐπιτολὴ) παρ' Αἰσχύλῳ &c. & tum ἐπιστολάς, sicut rescripsi. Vid. *Hesych.* & ad *AEschyl.* Prom. v.3. Item *Abresch.* in Animadv. p. 1. *Port.* ad *Sophocl.* Trachin. vs. 497. *Leunclav.* ad *Xenoph.* pag. 141. κατὰ τὴν Κύρου ἐπιστολήν, ut exhibet MS. Leid. item *Scalig.* ad *Phrynich.* pag. 164. Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς. OUDEND.

Prom. Vinct. vs. 3. ubi, quomodo mihi videatur *Thomas* scripsisse, dixi. Addit *Thomas* de discrimine, quod est inter ἐπισκῆψαι & ἐπιστεῖλαι, & recte cepit *Ammonii* mentem; minus bene *H. Steph.* in Thes. L. Gr. T. III. p. 861. F. Non enim damnat *Ammonius*, si quis dicat, ut *Plutarchus* apud *H. Steph.* ἐπι-

μέτρον, ἐν Προμηθεῖ· ἐπισολὰς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. [1] ἐπισκῆψαι [2] μὲν γὰρ τὸ αὐτοπροσώπως προςάξαι· ἐπισεῖλαι δὲ, [3] ἐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι. καὶ ἐπισολὴ ὡσαύτως.

[4] ἘΠΕ'ΧΩ, τὸ κωλύω, [5] καὶ τὸ ἐπί τινι ἔχω, καὶ [6] ἐφίσημι. [7] Λουκιανὸς ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου βίῳ· ἀλλ᾽ ἀεὶ τοῖς μεγίσοις [8] ἐπέχειν τὸν νοῦν. [9] καὶ ἐπίσασις ὄνομα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Οὐ μόνον ἘΠΙ'ΔΕΙΞΙΣ, ἀλλὰ καὶ ἐπίδειγμα. Ἀρισείδης

ἐπισκῆψαι διὰ γραμμάτων. sed nude, quemadmodum ἐπισεῖλαι tam notat αὐτοπροσώπως προςτάξαι, quam διὰ γραμμάτων, adhibere vetat. ABRESCH.

MS. A. male ἐπισολὴ, & sic quoque in loco statim subjecto.

7 Διὰ τὸ μετρ.] Et extra metrum apud *Polyaen.* p. 630. *Liban.* T. I. p. 459. A. WITT.

Conf. *Eustath.* T. II. p. 829, 54. *AEschyli* verba vid. l. c. v. 3. STOEBER.

1 Ἐπισκῆψαι.] MS. A. conjungit cum antecedentibus, B. separat omissis μὲν γὰρ.

2 Μὲν γὰρ &c. προςάξαι.] Leid. pr. caret γὰρ & in marg. κελεῦσαι. Seqq. ἐ μόνον &c. opposita sunt *Ammonio*, qui p. 55. ἐπισεῖλαι coartavit ad γράμματα. Sed *Thomam* rectius sensisse, docent exempla. Adde *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 8. & Comment. ad *Hesych.* OUDEND.

3 Οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων.] Apud *Polyaen.* ἁπλῶς *scribere* p. m. 134. fin. STOEBER.

4 Ἐπέχω τὸ κωλ.] Exempla pete ex *Bud.* Comm. col. 785. Notiones caeteras a Nostro praetermissas ibid. vide. IDEM.

5 Καὶ τὸ ἐπί τινι ἔχω.] *Homer.* Odyss. P. vs. 409. seq. ἐπέχειν saepius praebere apud Eund. vid. e. g. Od. Π. 443. conf. Schol. Rarior ea, quae apud *Eurip.* obtinet Hec. vs. 692.

Οὐδέποτ᾽ ἀδάκρυτος
Ἀςένακτος
Ἡμέρα μ᾽ ἐπισχήσει.

Interpres: *me tenebit*; malim, *mibi illucescet.* IDEM.

6 Ἐφίσημι.] MS. B. ἐφίσαμαι.

7 Λουκ. ἐν τῷ.] T. I. p. 750. *Graev.* WITTER.

Conf. Nostr. infr. in προςέχειν. & *Bud.* Comm. c. 787. STOEBER.

8 Ἐπέχειν.] Sic rescripsi cum Leidd. Codd. ex *Luciano* T. II. p. 212. Ed. ult. vulgo hic ἐπέχει. OUDEND.

9 Καὶ ἐπίσασις.] Desunt haec in *Phav.* STOEBER.

σειδης [1] ἐν τῷ εἰς βασιλέα· καὶ ταῦτα οὐ μόνον πρακτι-τός ἐστιν [2] ἐπίδειγμα.

[3] Οὐ μόνον ἀμφιδέξιος, [4] ἀλλὰ καὶ ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ. ὡς [5] Αἰσχίνης· [6] ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἑτέρων μᾶλλον. [7] καὶ πάλιν· [8] τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος.

[9] ΕΠΙΔΟΞΟΣ, [10] οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ' ὁ προσ-

---

1 Ἐν τῷ εἰς βασ.] Pag. 89. A. add. p. 79. B. WITTER.

Tom. I. p. 59. καὶ ταῦτ' οὐ μόνον &c. OUDEND.

2 Ἐπίδειγμα.] Sequitur in MSS. A. & B. πρτήριον οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· ἀλλὰ ἔκπωμα καὶ φιάλη καὶ κύλιξ. In codice quidem A. rubro colore tinctum τὸ Π initiale, novae periodi signo. In MS. B. autem sic cohaeret, ut ad formam vocis ἐπίδειγμα illud ἔκπωμα referri videatur. STOEBER.

Vide supra p. 288. OUDEND.

3 Οὐ μόνον ἀμφιδέξιος.] Gloss. *Ambimanus*, ἀμφιδέξιος. vid. etiam *Galen.* voc. ἀμφιδέξιος. WITTER.

4 Ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξιος.] *Synes.* pag. 54. D. *Xiph.* pag. 262. A. IDEM.

Ἐπιδέξια quomodo intelligendum in convivantium formulis vid. apud *Casaub.* ad *Athen.* p. 54. STOEBER.

5 Αἰσχίνης.] In Timarch. p. 195. A. IDEM.

6 Ἐπιδέξιοι.] Leid. pr. ἐπιδέξιος, male. V. *AEschinem* in Timarchum p. 288. A. OUDEND.

7 Καὶ πάλιν.] De fals. Leg. pag. 253. A. ubi vitiose vulg. τοῖς ἐν ταῖς πότ. ἐπιδεξ. STOEBERUS.

8 Τῆς ἐν τ. π. ἐπιδεξιότητος.] Hinc emendandus est *AEschinis* vulgaris textus de falsa Leg. p. 402. E. ubi τοῖς ἐν τ. π. sicuti hic vitiose in MSS. Leidd. τοῖς ἐν τ. π. & dein in Leid. pr. ἐπιδεξιωτάτοις. Agitur de dexteritate Philippi in compotationibus. OUDEND.

9 Ἐπίδοξος.] Consule Comm. ad *Ammonium* p. 53. *Hesychium* & *Phrynichum* pag. 53. *Herod.* Lib. I. cap. 89. *AElian.* Lib. XI. An. 34. ἐπίδοξος τεθνήξεσθαι. Dein in clariore ordine exaratur in Leid. pr. ἔνδοξος μέντοι γράφε καὶ εὔδοξος· vulgo καὶ ἐνδ. γρ. Est apud *Thucyd.* Lib. I. §. 84. ubi vide. IDEM.

Antiphon Or. II. pag. 30. & Or. V. p. 49. *Plutarch.* de Animal. terr. & aquat. solert. pag. 968. D. *Erotianus* p. 25. ἐπίδοξοι, προσδόκιμοι. Lex. *Herodot.* pag. 106. ἐπίδοξα, ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα.

10 Οὐχ ὁ ἔνδοξος.] Ita tamen *Heliodorus* saepissime, aliique plures. SALLIER.

Vid. unum *Plutarch.* exemplum apud *Steph.* Thes. h. v. c. 1035. *Moschop.* ἐπίδοξος· ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκήσιμος. καὶ ἐπίδοξος, ὁ ἔνδοξος. Pro προσδόκιμος legitur apud Plutar-

προσδόκιμος. 1 ἔνδοξος μέντοι γράφεται καὶ 2 εὔδοξος 3 παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διαπαντός.

Καὶ δοχὴ, καὶ 4 ἘΠΙΔΟΧΗ. 5 ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· ῥᾳδίας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ 6 ἐπιδοχάς.

ἘΠΙ-

Plutarch. Public. init. p. 97. D. STOEBER.

1 Ἔνδοξος.] Μελοποιὸν ἔνδοξον habes in Inscript. apud *Reinesium* in Syntagm. Class. V. Inscript. XX. p. 366.

2 Καὶ εὔδοξος.] Eam vocem minus obviam esse, auctor est *H. Stephanus*; sed praeter *Thucydidem* bis ab *Euripide* usurpatam reperias. Prior locus legitur Med. vs. 592.

Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Alter vero Hipp. vs. 773.

Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖσα,
Τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν.

Utitur etiam *Plutarchus* T. II. pag. 260. ubi de Alexandro: θαυμάσας δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν λόγον εὖ μάλα καθαψάμενον αὐτοῦ, τοῖς μὲν ἡγεμόσι παρήγγειλε προσέχειν, καὶ φυλάττειν, μὴ πάλιν ὕβρισμα τοιοῦτον εἰς οἰκίαν εὔδοξον γένηται. SALLIER.

MS. B. delet particulam καὶ.

3 Παρὰ Θουκ.] Lib. I. p. 56. B. ubi διὰ παντός. Apud Eund. vero διαπαντὸς p. 57. B. WITT.

4 Ἐπιδοχή.] Nomen ex illorum numero, quae raro in veterum scriptis occurrunt: legitur apud *Joseph.* Antiq. Lib. XVIII. p. 631. D. ὅθεν καὶ δεσμώτων ἀκροάσεως ἀδιόπτος ἦν, ὥστε καὶ τῶν φίλων ἑρμηνέων τὴν αἰτίαν αὐτὴν τὴν ἐπὶ τοιούτοις ὀλκῇ χρωμένου, ἔφη, τὰς μὲν πρεσβείας τρίβειν, ὅπως μὴ ἀπαλλαγῆς αὐτῶν ἐκ τοῦ ὀξέος γενομένης, ἕτεροι πρέσβεις ἐπιχειροτονηθέντες ἱκανοῖεν, ὄχλος τε αὐτῷ γένοιτο ἐπιδοχαῖς αὐτῶν καὶ πόμπαις προσκειμένῳ. In editis, quibus utimur, habes ἐπὶ δοχαῖς, minus recte, nostro quidem judicio; eo quippe sensu vocem δοχὴ videre nobis non contigit: adhibetur quidem a Veteris & Novi foederis scriptoribus, at ibi semper convivium significat. SALL.

5 Θουκυδίδης.] P. 422. WITT.

Ὁ αὐτὸς] Sic rescripsi cum MSS. & Edd. Vett. quia id commode hic retineri potuit; nec opus erat mutari in Θουκυδίδης. Est ex L. VI. §. 17. ῥαδίως hic Oxon. MS. OUDEND.

6 Ἐπιδοχάς.] Sequitur in MSS. A. & B. οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμαχῶ· καὶ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία. ὁ αὐτὸς (*Thucydides*) ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς ἀργείας

[1] ἘΠΙΔΡΟΜΗ' ἡ καταδρομὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ συνδρομή. Λουκιανὸς ἐν τῷ Δημοσθένους ἐγκωμίῳ· [2] καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὐτοῖς ἐπὶ ταὐτὸν τῆς δημοσίας ἐπιδρομαί.

[3] Οὐ μόνον ἘΠΙΘΑΛΑΤΤΙΟΝ, ἀλλὰ καὶ [4] ἐπιθαλαττίδιον. [5] Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· πόλιν γὰρ ἐπιθαλαττίδιον, ναυτικῆς ἀπειροκαλίας ἀνάγκη γέμειν.

[6] ἘΠΙΘΗΜΑ, [7] οὐκ ἐπίθεμα.

[8] ἘΠΙΚΑΛΟΥΜΑΙ οὐ μόνον τὸ πρὸς βοήθειάν τινα παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπονομάζομαι. ὡς παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ [9] κατὰ Τιμάρχου· Ἀριζείδης, ὁ τὴν ἀνόμοιον ἔχων

ἀργείας ξυμμαχίας ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. MS. B. rectius ἀργείοις. STOEBER.

Vide p. 350. OUDEND.

1 Ἐπιδρομή.] De hac voce videantur, si placet, Cl. *Gerard. Horrei* Animadverf. Sacr. profan. Lib. II. cap. 26. pag. 210. add *Foesii* Oecon. *Hipp.* sub ista voce pag. 138. aliosque plures. TRILLER.

Addit Leid. pr. οὐ μόνον. Dein μυρίαι reposui. Irrepserat κυρίαι in *Blank.* Ed. prave. V. *Lucian.* T. III. p. 495. Ed. ult. ubi αὖθις αὐτοῖς. OUDEND.

MSS. A. & B. ἐπιδρομὴ οὐ μόνον ἡ καταδρομή.

2 Καὶ κυρίαι.] Rom. Vasc. μυρίαι recte. Ita *Lucian.* l. c. T. II. p. 187. *Graev.* Post γεγόνασιν adde αὖθις WITTER.

Uterque MS. καὶ μυρίαι.

3 Οὐ μόνον ἐπιθαλάττιον, ἀλλὰ καὶ ἐπιθαλαττίδιον] Ut παραθαλασσίδιον in *Thuc.* Lib. VI. cap. 62. vs. 12. ABRESCH.

4 Ἐπιθαλαττίδιον.] V. *Polluc.* Lib. I. §. 99. IX. §. 17. *Libanii* verba reperies T. II. p. 339. B. OUDEND.

5 Λιβάν. ἐν τῷ Ἀντιοχ.] Tom. II. p. 339. B. WITTER.

6 Ἐπίθημα.] Vid. supra voc. ἀνάθημα. DRAKENB.

Conf. Schol. *Thucyd.* II. p. 101. & *Erot.* h. v. ἐπίθεμα est apud *Diod.* III. p. 151. fin. *Joseph.* p. 82. G. 83. A. C. & 86. D. WITTER.

7 Οὐκ ἐπίθεμα.] V. etiam *Etym.* M. Pro *operculo* tamen aliquoties ἐπίθεμα occurrit, & variant scripti apud *Pollucem.* Confer Lib. VI. §. 19. 109. VIII, 123. X, 81, 188. OUDEND.

8 Ἐπικαλοῦμαι . . . ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχ.] Pag. 174. B. ubi τιμάρχ τουτωί, ὁ δικ. ἐπικ. Ab hoc ἐπίκλην formatum, idem quod Latinis *cognomento*, ut apud *Athen.* p. 3. B. Πτολεμαῖος Φιλάδελφος ἐπίκλην. STOEBER.

9 Κατὰ Τιμάρχου.] Pag. 264. B. Eademque fere κατὰ Κτησιφῶντος p. 457. E. OUDEND.

1 Ἀρισ-

ἔχων ἐπωνυμίαν Τιμάρχῳ τουτωὶ, δίκαιος ἐπικαλούμενος.

ἘΠΙΚΕΙΜΑΙ τινι, ἀντὶ τοῦ βαρέως πρός τινα διάκειμαι. καὶ ἐπίκειμαι, ἀντὶ τοῦ πλησίον τινὸς κεῖμαι. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· ἐπικείμενα τοῖς λιμέσι τὰ νεώρια.

[2] ἘΠΙΚΛΗΡΟΣ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, [3] καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, [4] ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ πατρικῇ οὐσίᾳ κληρονόμος [5] καταλελειμμένος παῖς, μὴ ὄντος αὐτῷ δηλονότι [6] αὐταδέλφου. καὶ [7] ἐπικληρεῖτις δὲ θηλυκῶς μόνον εὕρηται.

ἘΠΙ-

---

1 Ἀριστ. ἐν Σμυρν. πολ.] Scr. ἐν Ῥοδιακῷ· vid. pag. 75. B. WITTER.

Ibi sequentia verba non legas, sed ἐν Ῥοδιακῷ, non procul ab initio T. I. p. 539. Ed. Angl. *Thucyd.* Lib. II. §. 12. τὴν Αἴγιναν τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην· & saepius. OUDEND.

Idem vero ἐν τῷ Ῥοδιακῷ pag. 341. ABRESCH.

2 Ἐπίκληρος ... ἐπικληρῖτις.] Vid. *Harpocr.* v. ἐπίδικος. & ibid. *Maussac.* & ad eum *Valesius.* *Budaeus* de Ling. Gr. pag. 81. Schol. *Aristoph.* in Avib. pag. 429. DRAKENB.

De his vocibus in jure antiquissimo frequentius obviis, operae sane pretium est, ista legere, quae doctissime quondam adnotavit summus Virorum *Hug. Grotius*, in Comment. ad *Matth.* Cap. I, 16. p. 11. seqq. item copiosius *Jo. Seldenus*, de Success. &c. Cap. XVIII. pag. 123. seqq. TRILLER.

Heraclid. de Polit. pag. 455. καὶ ἡ κόρη, ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῄει, ἐπὶ κλέος ἐγένετο. leg. ἐπίκληρος.

3 Καὶ ἐπὶ θηλ.] Τῆς ἐπικλήρου οὐσία *AEsch.* Tim. p. 183. C. vid. & *Aristoph.* Vesp. v. 581. coll. Schol. & 587. Gloss. *orba*, ἐπίκληρος. Conf. *Bud.* comm. col. 114. seqq. *Harpocr.* h. v. p. 159. coll. *Maussac.* & ad hunc *Vales.* p. 112. STOEBER.

4 Ὁ ἐπὶ π. τῇ πατρικῇ οὐσίᾳ.] Leid. pr. ὡς. Tum Oxon. τῇ πρoικῇ. an pro πατρῴᾳ. OUDEND.

5 Καταλελειμμένος.] MS. A. καταλεμμένος, B. καταλελειμμένος.

6 Αὐταδέλφου.] Leidd. ἀδελφοῦ. & sufficit. V. *Etym.* *Suid.* *Hesych.* & Comm. Item *Vales.* ad *Harpocr.* p. 280. OUDEND.

7 Ἐπικληρῖτις.] Cujus *Isaeus* autor est apud *Harpocr.* p. 160. ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν κέκληκεν. STOEBER.

Recte monet, feminino genere tantum inveniri: nam masculi-

'ΕΠΙΚΛΗΤΟΣ, ὁ [1] προσκληθεὶς παρά τινος. [2] Θουκυδίδης· οἵτ' ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες.

[3] 'ΕΠΙ ΚΟΡΡΗΣ παῖξαι, λέγουσιν Ἀττικοὶ [4] τὸ, [5] τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρὶ, [6] οὐ ῥάπισμα δοῦναι. [7] Πλάτων· τί δὲ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνά ἐπὶ κόρρης ἀδι-

---

culinum, unde, si analogiae legem spectes, formatur, ἐπικληρίτης nusquam comparet. Ἐπικληρῖτις autem non auctorem tantum habet *Isaeum*, sed ipsum *Solonem*, teste *Poll.* III, 33. in cujus lege bene videtur restituisse *Salmas.* de Mod. Usur. pag. 169. Quamvis nihil impediat, quo minus ὁ ἐπίκληρος dicatur, frequentissimi tamen usus, & in Attico foro proprie sic dicta ἡ ἐπίκληρος, de qua egregius est *Diodori Siculi* locus XII. pag. 490, 24. satis multa *Budaeus* & *H. Stephanus* in Thes. sed quem hic commemorat ἐπικλήρων νόμον, is nullus est, & ex *Suidae* verbis non rite distinctis fictus. HEMSTERH.

Leid. sec. ἐπικληρήτις. Ed. Vasc. ἐπικληρίτης. Inepte. OUD.

MS. A. ἐπικληρίτης.

1 Προσκληθείς.] MS. A. προκληθείς.

2 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 273, fin. *Duk.* & pag. 292. C. *Steph.* STOEBER.

Lib. IV. §. 61.

3 Ἐπὶ Κόρρης παῖξαι.] Et ἐπὶ κόρρης *Plato* p. 297. B. 314. B. τύψαι ἐπὶ κόρρης *Luc.* T. I. p. 53. E. παῖσαι Idem p. 441. extr. ῥαπίζεσθαι & 725. A. ῥάπισμα est apud eundem p. 726. nec non *Alciphr.* Lib. III. Epist. VI. ῥαπίζεσθαι σιαγόνα *Gregor. Naz.* Orat. XX. p. 361. C. XXVIII. p. 481. D. & XXXIX. pag. 625. A. ABRESCH.

4 Τὸ.] MS. A. τὸν & mox πλατεῖαν. MS. B. τὸ γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρί.

5 Τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρί.] Hoc quidam ῥαπίσαι dixerunt. V. *Lucian.* Dial. Meretr. VIII. T. III. p. 299. Hinc *Etymol.* M. Ῥαπίσαι, τὸ παῖξαι τὴν γνάθον ἁπλήσῳ χειρί. *Sylburg.* correxit ἀκλείσῳ, quo favit *Phavorini* lectio ἀπλείσῳ. Sed corrigi debet e *Suida* ἁπλῇ τῇ χ. sic enim ille: Ῥαπίσαι, παῖξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί. ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόρρης. Adi, quos laudant ad *Hesych.* *Phryn.* p. 72. *Poll.* Lib. II. §. 40. A Leid. pr. abest τὴν. OUDEND.

6 Οὐ ῥάπισμα δοῦναι.] Conf. omnino *Harpocr.* & *Phryn.* voc. ῥάπισμα. Ῥαπίζω tamen est apud *Herod* VIII. 547. B. *Joseph.* pag. 294. F. 362. B. ἐπὶ κόρρης ῥαπίσμασι *Nazianz.* Orat. 20. *Anton. Liberal.* cap. 22. ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ. Gloss. pag. 243. *alapa*, ῥάπισμα. WITT.

7 Πλάτων.] Vide *Timaei* Lexicon. Aliquoties in illo ἐπὶ κόρρης τύπτειν; ut bis in Gorgia. ἀδικῶς exsulat a Leidd. quorum secun-

[1] ἀδίκως πατάξῃ με. καὶ [2] Λιβάνιος ἐν τῇ πρὸς Ὀδυσσέα [3] ἀπολογίᾳ Ἀχιλλέως· κἂν ἐπὶ κόῤῥης πατάξῃ τὶς, μὴ χαλέπαινε. κἂν ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ῥάπισμα [4] λέγει ἀδοκίμως.

[5] ἘΠΙ´ΚΩΠΟΙ, οἱ ἔχοντες τὰς κώπας, καὶ τὰ πηδάλια. [6] ἐπιβάται δὲ, κοινῶς μὲν οἱ ἐπ' ἀλλοτρείας νεὼς τὸ πλοῦν

---

secundus hic mox habet παίξῃ. Oudend.

1 Ἀδικῶς.] MS. A. ἀδίκως. B. ignorat hanc vocem.

2 Λιβαν.] Tom. I. p. 238. D. Conf. II. p. 132. A. *Aristid.* p. 145. B. *Dio* p. 720. C. *Lucian.* Προμηθεῖ T. I. p. 161. & in Κατάπλ. T. eod. p. 431. παρέτιλλέ τέ με, καὶ κατὰ κόῤῥης ἔπαιε. ubi Schol. κατὰ κόῤῥης] καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς. Idem II. 4. ἐπὶ κόῤῥης] παρίας· lege παρειᾶς. Witter.

Tom. I. p. 238. D. ubi una voce auctius legitur κἂν ἐπὶ κόῤῥης σε παίξῃ τις —— Neque inscribitur illa Oratio in Edit. ἀπολογία, quo nomine rursus laudat *Thomas* in V. τίθημι & χρῶ, sed ἀντιλογία. Abresch.

3 Ἀπολογίᾳ.] Immo vero ἀντιλογία, uti inscribitur (de quo alibi) illa oratio, ubi T. I. p. 238. D. σε παίξῃ. Dein κἂν λέγῃ Leid. pr. Oudend.

4 Λέγει.] *Hadr. Junius* λέγῃ.

5 Ἐπίκωποι.] De hac voce vid. Schol. *Aristoph.* Acharn. p. 271. dicitur etiam πρόσκωποι *Lucian.* Contempl. pag. 342. & 347. Drakenb.

Observationem hanc *Thomas* ex *Porphyrio* sumsit, qui in Quaest. Homer. pag. 285. haec notat: τῶν Ἀττικῶν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων, τοὺς μὲν μαχομένους ἐπιβάτας καλούντων, τοὺς δὲ τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια ἔχοντας, ἐπικώπους· ὅπερ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοῦ ἐπὶ τοῖς ἅρμασιν, οἱ μὲν μαχόμενοι παραβάται· οἱ δὲ τὰς ἡνίας ἔχοντες, ἡνίοχοι· τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐπικώποι καὶ ἐπιβάται παρ' Ἀττικοῖς δύναται. Conf. *Salmasius* de Usur. p. 421.

6 Ἐπιβάται δὲ κυρίως, οἱ ἐπ' ἀλλοτρείαις τὸ πλ. &c.] *Phav.* ἐπιβ. συνήθως μὲν οἱ ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενοι διὸ. τὸ ναῦλ. Ἀττικῶς καὶ οἱ ἐν οἰκείᾳ νηὶ, ἀργοὶ δὲ ὄντες, καὶ παρεσκ. εἰς μαχ. Conf. *Harpocr.* voc. ἐπιβάτης· & Cl. *Duk.* ad *Thucyd.* p. 406. Stoeber.

Haud uno vitio, malaque interpunctione laborat hic locus, quem egregie sanare possis ope Cod. Leid. pr. Ἐπιβάται δὲ, κοινῶς μὲν οἱ ἐπ' ἀλλοτρίας νεῶς τὸν πλοῦν &c. Ἀττικῶς δὲ &c. Optime sane. Ἐπιβάτης Latine est *vector*, een Passagier. Tales ἐπιβάτας Cymbae Charonteae vide apud *Lucian.* Dial. Mort. XXII. & in *Bis Accusatus* T. II. p. 795. οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσιν. Hinc *Suidae* Ἐπιβάτης, ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἄπρακτος. De altera

πλοῦν ποιούμενοι διδόντες ναῦλον· Ἀττικῶς δὲ, οἱ ἐνόπλοι τε ὄντες καὶ παρεσκευασμένοι εἰς μάχην. [1] ἐν δὲ τοῖς ἅρμασιν, ὁ μὲν μαχόμενος, [2] παραιβάτης λέγεται παρ' Ὁμήρῳ· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἔχων, ἡνίοχος.

Ἐπιλανθάνομαι ὡς ἐπιτοπλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται. [3] καὶ αἰτιατικῇ δὲ [4] ἅπαξ παρὰ Λουκιανῷ ἐν τοῖς ἑταιρικοῖς· [5] οἶδα αὐτὸν, [6] ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον,

Ἐπι-

---

tera significatione vide Ibid. *Harpocr. Etym. M. Hesych. Scheff.* de Mil. Nav. Lib. II. cap. 3. pluresque, quos laudat *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 43. Oud.

MSS. A. & B. ἐπιβάται δὲ κοινῶς μὲν οἱ. & mox uterque ἀλλοτρίας.

1 Ἐν δὲ τοῖς ἅρμασιν.] Sc. Ἐπιβάτης vocatur ὁ μὲν μαχόμενος, qui *Homero* παραιβάτης dicitur. *AElian.* Lib. XIII. An. cap. 9. φέρει δὲ τὸ ἅρμα ἐπιβάτας καὶ δύο. Ceterum *Hesychio* quoque vocatur παραιβάτης, quod non mutandum, licet *Homero* ob metrum sit Il. Ψ. vs. 132. Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε. ubi V. Schol. sicut & in *Polluce* Lib. I. §. 141. MSS. praebent παραιβάτη, non παραιβάτης, quemadmodum apud *Xenoph.* Lib. VII. Cyrop. p. 177. & alibi. Ita & Scholiastes *Apollon.* R. Lib. I, 754. παραιβάτης, licet in versu παραιβάτις Ἱπποδάμεια. Diverso multum sensu apud *Theocritum* Id. Γ. vs. 32. παραιβάτις mulier; de qua vide *Eustath.* ad *Hom.* Il. Γ. pag. 412. Ed. Rom. Sed quae a *D. Heinsio* in καταιβάτιν, & Lunae incantatricem mutatur. Adi Collect. ad *Hesych.* Oudend.

2 Παραιβάτης λ. π. Ὁμ.] Il. Ψ. 132. παραιβάται, ἡνίοχοί τε. Conf. Schol. ad h. l. Stoeber.

3 Καὶ αἰτιατικῇ.] Verbum ἐπιλανθάνομαι etiam cum accusativo construi solere, constat ex lexicis. Sallier.

4 Ἅπαξ παρ. Λουκ.] T. II. p. 515. *Graev.* Witter.

5 Οἶδα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι.] Sic fide MSS. Leidd. rescripsi. Vulgo οἶδ' & ἐλέλησαι, vitiose, & contra *Thomae* scopum. λέλησαι Ed. Vasc. Leguntur Dial. Meretr. I. init. ἐπιλέλησαι scribendum esse, viderat quoque *Normannus*. Ceterum & *Plato* & *Xenophon* & alii ἐπιλανθάνεσθαί τι dixerunt. V. *H. Steph.* Lexic. *Xenoph.* Cyrop. Lib. VI. p. 163. D. ὅπως εἴτις τι ἐπιλελησμένος εἴη. *Xenoph. Ephes.* Lib. I. p. 12. ἀλλ' οὐχὶ εἱμαρμένον ἐπελέλειπτο, ἀλλ' οὐ δὲ, ὅτῳ ἐδόκει, ταῦτα θεῷ ἠμέλει. Verum locus is corruptus videtur, ac legendum ἐντετέλεστο e Lib. III. p. 44. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐντετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ἡμέρα καὶ ὁ, &c. uti recte

1 ἘΠΙΛΕΙ'ΠΕΙ μοι τόδε, ἢ ἐπιλείπεί με τόδε. 2 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὡς ἐπιλείψουσι τοῦ θεοῦ στρατιῶται. 3 Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· ἡ δὲ τόλμα ἤδη αὐτοὺς ἄρχεται ἐπιλείπειν. 4 Καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τοῦ λάλου· δέος μὴ τὰ φρύγανα τοὺς ἀρτοποιοὺς ἐπιλίπῃ. 5 ἘΠΙ'ΜΑΧΟΝ στράτευμα, τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι· ἐπίμαχον

---

ste hunc locum constituit Vir Maximus. OUDEND.

MSS. Regg. οἶδα.

6 Ἢ ἐλελήσαι.] Uterque codex MS. ἐπιλέλησαι.

1 Ἐπιλείπεί μοι τόδε.] Sic *Cebes* pag. 23. ὅταν οὖν πάντα αὐτοῖς ἐπιλίπῃ; ut ex vetustissimo libro restituit Cl. *J. Gronovius*, & ex *Demosthene* exemplum accusativi profert. Vide eum in notis p. 133. Adde notam *J. Perizonii* ad *AElian.* Var. H. Lib. IV. cap. 23. N. 4. ubi docet, *AElianum* Accusativo magis gaudere. Sine casu *Lucian.* T. I. p. 467. ἢν ἐπιλίποι. & saepe. TORREN.

Isocrat. ad Demonic. p. 49. DRAKENB.

Καὶ ἐπιλ. Leid. pr. & Edd. Vett. Ceterum Accusativum, quemadmodum Latini cum *deficere*, Graecorum amant plerique, ut *Xenophon* saepissime. V. & Cl. *Albert.* Observ. pag. 436. *Suidam.* At tamen *AElianus* scripsit Lib. VIII. An. 17. Ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλίπῃ ἡ ἐπιγονὴ ἡ ἐξ ἀλλήλων, ἐάσωσι γε σπέρμα. Ἅπαξ γοῦν &c. Sic enim haec constituenda videntur. An & hic αὐτοὺς reponi fas est? *Synesii* locus est Ep. 51. *AEschinis* p. 264. A. *Libanii* T. I. p. 305. A. ubi, ut in Ed. Vasc. hic ἀρτοκόπους. an ἀρτοπόπους? V. ad pag. 113, 114. ἐπιλείπῃ Leid. pr. OUDEND.

Vid. Cel. *Alberti* ad Epist. ad Hebr. cap. XI. 32. pag. 436. & Cel. *Wetstein* ad N. T. Tom. II. p. 430.

2 Συνετ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 168. B. WITTER.

Add. *Basil.* T. I. pag. 109. B. ἐπιλείπεί με ἡ ἡμέρα διηγούμενον. STOEBER.

3 Αἰσχ. ἐν τ. κ. Τιμ.] P. m. 174. A. IDEM.

4 Καὶ Λιβαν.] T. I. p. 305. A. ubi ἀρτοκόπους. WITTER.

Tom. I. p. 305. A. ubi legitur ἀρτοκόπους.. ABRESCH.

5 Ἐπίμαχον στράτευμα.] Acies omnibus ad pugnandum necessariis instructa; saltem si *Thomae* fides; nullis enim exemplis eam significationem stabiliri posse, arbitramur. Est alia, cujus meminit *Hesychius*, a quo ἐπίμαχοι exponuntur ἐπίκουροι, βοηθοί. eo sensu qui acceperit, praeter *Porphyrium* novimus neminem: sic autem ille apud *Euseb.* Praep. p. 110. ὁ δὲ Διονύσου, inquit, κατὰ τὰ πάθη τῆς δυνάμεως ὑπὸ γῆν μὲν νεωτέρας καὶ καλλι-

μαχον ἢ χωρίον, ἐφ' ᾧ δύναταί τις μάχην ἐπενεγκεῖν. 1 Θουκυδίδης· ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον.

2 Οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἘΠΙΜΑΧΩ͂, καὶ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν.

3 ἘΠΙΜΕ'ΛΟΜΑΙ κάλλιον, 4 ἢ ἐπιμελοῦμαι· καὶ μεταμέλομαι, ἢ μεταμελοῦμαι.

Οὐ μόνον 5 ἘΠΙΝΙ'ΚΙΟΣ, 6 ἀλλὰ καὶ ἐπίνικος. ἰστέον δὲ, ὅτι

καλλιγόνης βλαστάνειν ἀρχομένου, ἐπιμάχου δὲ τῆς κατὰ τὴν ἀνθῶν δυνάμεως σύμβολον τὴν Ἀττικὴν ἰσχύος. SALLIER.

1 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 258. *Duk.* Ex Edit. Rom. & Vascos. hic inserenda §. Οὐ μόνον σύμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμαχῶ, καὶ συμμαχία, καὶ ἐπιμαχία. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. Conf. *Ammon.* voc. συμμαχεῖν & *Moschop.* voc. ἐπιμαχεῖν. Locus *Thucyd.* est p. 361. D. *Steph.* conf. Eund. Lib. IV. p. 277. C. STOEBER.

Lib. IV, 31. ubi V. item *Suid. Etym. M. Hesych.* OUDEND.

2 Οὐ μόνον &c.] Cuncta haec negligenter elabi passus erat *Blankardus*, quae e MSS. Leidd. Oxon. Paris. (V. pag. 342.) & Edd. Vett. restitui. Porro conferendi *Ammonius*, *Suidas* & Comm. illic, & ad *Thucyd.* Lib. I. §. 43. IDEM.

3 Ἐπιμέλομαι.] Vid. *Steph.* de Dial. p. 147. WITTER.

Huc pertinet *Moeris*: ἐπιμέλου παρεξυτόνως Ἀττικῶς· προπαροξυτόνως Ἑλληνικῶς. Participium ἐπιμελούμενος habetur apud *Xenoph.* pag. 25, 26. Ἐπιμελόμενος p. 32. OUDEND.

4 Ἢ ἐπιμελοῦμαι.] Ita tamen *Isocrat.* ad Demonic. pag. 58. DRAKENB.

5 Ἐπινικ. . . . Ἀεις.] Pag. 51. A. ubi αὐτὸ & ἐπινίκιον. Conf. p. 72. B. WITTER.

Ita quoque καλλίνικος, quo saepius καλὴ νίκη, modo etiam *cantilena victoribus cantata* notatur apud *Eurip.* quem vid. Med. v. 45. & Herc. fur. v. 681. coll. ibi *Barnes.* STOEBER.

MS. B. ἐπίνικος Ἀττικοί· ἐπινίκιος Ἕλληνες· Ἀριστείδης κ. τ. λ. Codex A. uti vulgata usque ad voc. ἀποφθέγματος; cetera desunt. leguntur autem in MS. B.

6 Ἀλλὰ καὶ ἐπίνικος.] Quis dixerit ἐπίνικος, equidem nescio; Lexica quoque eam vocis formam ignorant. In *Aristidis* item & *Libanii* exemplis, quae subjungit auctor, vulgo ἐπινίκιος exhibetur. Sed *Thomas* hic a sciolis turpiter est interpolatus: nam pro οὐ μόνον &c. praebent MSS. Leidd. pejus ἐπινικὸς Ἀττικοί. ἐπινίκιος Ἕλληνες. Tum ponun-

ὅτι τὸ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης λέγεται. οἷον, ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἁπλῶς ἐπινίκιος. τὸ δὲ ἐπίνικος, οὐδέποτε μετὰ προσθήκης. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος· ὥσπερ [1] αὐτῷ τὸν ἐπίνικον ποιῶν. Λιβάνιος [2] ἐν τῷ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ· καθήμενον ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου, δέχεσθαι τοὺς ἐπινίκους.

[3] ἜΠΙΟΝ οἶνον, καὶ ἔφαγον σίτου, Ἀττικοί. οὐκ οἶνον, οὐδὲ σῖτον.

Τῇ

---

ponuntur *Aristidis* & *Libanii* exempla, ac pro ἰστέον δὲ ὅτι sequuntur in iisdem MSS. τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης. (haec absunt quoque a Leid. sec.) οἷον ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἐπινίκιος μόνον. τὸ δὲ ἐπίνικος &c. Quid ex hac confusione secernant & seligant, & pro veris *Thomae* verbis recipiant, eruditi viderint. In corruptos codices incidisse, & hinc differentiam statuisse in ἐπινίκιος tanquam Adjective & Substantive positum, & in ἐπίνικος Substantive modo sumtum statuisse; vel τὸ μὲν ἐπινίκιος Masculine, & τὸ δὲ ἐπινίκιον Neutro genere distinxisse videtur *Thomas*. Certe τὸ ἐπινίκιον, sive τὰ ἐπινίκια οὐδέποτε μετὰ προσθήκης ponuntur. Sed ἐπέχω. OUDEND.

1 Αὐτῷ τὸν ἐπιν. ποιῶν.] Sic in *Aristid*. T. II. pag. 373. Ed. Angl. ut fidenter rescripsi pro αὐτὸς, quia in Leid. pr. inveni ἐν τῷ αὐτῷ, nisi malis ἑαυτῷ. Dein ἐπινίκιον ipsum *Thomam* hic in mente habuisse, & hoc exemplo probare voluisse, ἐπινίκιον ἁπλῶς dici, subintellecto nempe λόγῳ, existimem, sicut in *Aristide* legitur. Alioquin nullum τοῦ ἐπινικίου exemplum protulisset. IDEM.

MS. B. αὐτῷ. Post locum *Libanii* sic pergit: τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐπινίκιος καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης· οἷον ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἐπινίκιος μόνον· τὸ δὲ ἐπίνικος, οὐδέποτε μετὰ προσθήκης.

2 Ἐν τῷ &c. ἐπιταφίῳ.] Sub initium T. II. p. 260. ubi rectissime quoque τοὺς ἐπινικίους editur, sc. λόγους. MS. Oxon. ἐπινίκους. OUDEND.

3 Ἔπιον.] Vid. Schol. *Luciani* ad Part. I. 1. p. 14. 32. 35. ἐσθίειν cum quarto casu adhibuit *AElian*. V. H. Lib. I. cap. 1. & Lib. XII. c. 37. DRAKENB.

Dicit *Thomas*, duo illa verba cum genitivo construi solere: aliud suadent haec *Machonis* Excerpt. p. 857.

Πεπότικε μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρός με ἔφη
Ἃ δεῖ φαγεῖν δὲ σιτί' οὐκ ἔδωκέ μοι.

SALLIER.

Schol. *Luc*. Tim. T. I. pag. 161. κατάπινε κεράννυ] καὶ ἔστιν

Ἀττι-

1 Τῇ ἘΠΙΟΥΣΗι ἐρεῖς, οὐ προσθεὶς τῇ ἡμέρᾳ· τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας.

ἘΠΙ-

Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν κ. τ. λ. Conf. Nostr. infr. in καταγῆναι. STOEBER.

V. *Moerida* in utraque voce. Infra in πίνω. OUDEND.

1 Τῇ Ἐπιούσῃ.] Utriusque locutionis exemplum est apud *Herodianum* Lib. II. cap. 14. §. 5. τῇ δ' ἐπιούσῃ κατελθών. & Lib. I. cap. 16. §. 1. τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἡμέρας. TORREN.

Frequentius quidem per elegantiorem ellipsin, cuivis notissimam, hic omittitur vox ἡμέρα, prout multis exemplis id dudum ostendit V. C. *Lamb. Bos*, de Ellipsi Graec. pag. 81. Interim tamen saepissime quoque pro arbitrio adiicitur eadem illa vox alias subaudita. Sic apud *Hippocratem*, Libb. de Morbis Epidem. & alibi, frequentissime legitur τῇ ἐπιούσῃ & τὴν ἐπιοῦσαν, sine adiecto ἡμέρᾳ, & ἡμέραν: aliquoties tamen ibidem etiam scriptum deprehenditur, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρῃ, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν· ut v. g. Lib. Epid. VII. p. 829. Sicuti & apud *Xenophontem*, Lib. I. de Expedit. Cyri, pag. 205. ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, quomodo & in sequentibus saepius: ut jam *Arrianum*, *Plutarchum*, *Lucianum*, *Aristidem* aliosque plures taceam, qui, prout lubet, ista ellipsi nunc utuntur, nunc autem eandem omittunt. Mera igitur hic est morosi Graeculi λεπτολογία, & inane obloquendi studium, inprimis, quum addat ipse: τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας: quod solum nempe rectum esse putat, non autem, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, sine ulla ratione, quod sane perquam acutum scilicet, ac lepidum. Nam & utrumque recte dici, pariter constat, scilicet τῆς ἐπιούσης, & τῆς ἐπιούσης ἡμέρας: licet hoc frequentius aliquanto occurrat. Ita, ut unicum tantum locum illustrationis gratia huc adferam, *Plato* dixit in Critone, pag. 370. οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, apud quem in hunc sensum passim plura. Taedet enim me profecto, atque piget harum ineptiarum, aut, ut mitius dicam, minutiarum: quare nihil amplius addo. TRILLER.

Ulterius hunc canonem prosequitur Schol. *Lucian.* Tom. I. p. 32. *Graev.* Utriusque constructionis exempla ubivis obvia. STOEBER.

Utrumque *Lucas* adhibuit, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ semel A. App. VII, 26. alterum saepius. Quanquam ab *Herodiano* sumserit, praeceptum fallax: Attici scriptores ceterique per sanequam frequenter ἡμέραν omittunt non tantum in τῇ ἐπιούσῃ, ut *Parthen.* Erot. cap. IX. p. 364. sed & τῆς ἐπιούσης, contra quam

Tho-

[1] ἘΠΙΠΛΑ τὰ πλεῖστα μὲν καὶ ἐπὶ ἱματίων· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ἐπὶ παντοίων σκευῶν. [2] Θουκυδίδης· ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα, χαλκὸς καὶ σίδηρος. καὶ [3] Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· καὶ κατάλογος ἐνταῦθα τῶν ἐπίπλων μέχρι τῆς ληκύθου, καὶ τῆς ἐτνηρύσεως.

Καὶ [4] μὴ μόνον [5] ἘΠΙΣΤΑΜΕΝΩΣ, ἀλλὰ καὶ εἰδότας· ὡς

Thomas jubet: *Liban.* T. II. p. 331. B. *Long.* Paft. IV. p. 111, 21. haud raro tamen utrique cafui vocem eam adjungunt, neque ullum fe fermonis nitori inferre damnum putant: *Poll* I. 66, 67. minus obvium illud *Timaei* apud *Athen.* II, p. 37. C. τῇ ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν. Vix abfuerit, fi plurali dixeris ἕως ἐπιούσας ἡμέρας, ut *Xenoph.* K. Π. V. p. 77, 20. Par ratio in εἰς τρίτην, quod vide. Semper autem τῆς ἐπιούσης νυκτὸς, τῇ ἐπιούσῃ νυκτί· *Lyfias* pag. 103, 18. p. 121, 30. HEMSTERH.

Male ex Ed. *Blank.* exciderat τῇ. Defcripfit ex *Herodiano Thomas* p. 210. Sed ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ dixit *Xenoph.* de Exped. Cyri Lib. I. pag. 260. ut faepe τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τὰς ἐπιούσας ἡμέρας. Dein τῇ ἡμ. Leid. pr. OUDEND.

Obfervat *Ariftid.* T. I. pag. 620. 622. 664. *Achill. Tat.* p. 311. aliique. Verum idem *Ariftides* negligit pag. 543. 491. 551 554. 634. bis &c. ABRESCH.

MS B. ἐκ ἐπιούσῃ. Conf. Cel. *Wetftein* ad N.T. Tom. II. p. 499.

1 Ἔπιπλα.] Vid. *Harpocr.* v. ἔπιπλα. DRAKENB.

Schol. *Lucian.* ex MS. Coisl. ὅτι ἔπιπλα λέγονται τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. Caetera non agnofcit, quae leguntur T. I. pag. 364. *Hemft.* a recentiore, uti videtur, manu profecta. STOEBER.

2 Θουκυδίδης.] Lib III. pag. 211. *Duk.* quem ibi vide. Conf. *Salmaf.* de Ufur. p. 84 IDEM.

Addit Leid. pr. ἐν τρίτῃ. cujus §. 69. citata verba invenies. OUDEND.

Addit uterque MS. ἐν τῇ γ.

3 Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ λάλου μελ] T. I. p. 305. D. WITT.

Inferui rurfus περὶ cum Leid. pr. V. p. 98. 110. 174. Infra in Κεντεῖ. Κοτυλίζω. Μα. Μεθύοντα &c. Omifi in Γῆμαι monere, περὶ addendum effe. Idem error vulgo in Λόξω· ubi recte idem codex περὶ addit. Exftant autem verba T. I. p. 305. V. & Indic. *Thucyd.* Comment. ad *Phrynich.* p. 148. ac Cl. *Alberti* ad *Hefychium.* Ἔπιπλα, ἱμάτια γυναικεῖα, ἢ χρήματα, ἢ σκεύη ἐπιπόλαια. OUDEND.

4 Μὴ μόνον.] Καὶ μὴ μ. & mox καὶ ἐπιστολὴ MSS. & Edd. Vett. *AEfchinis* exemplum invenies in Timarch. p. 277. A. IDEM.

ὡς Αἰσχίνης· καὶ μάλα εἰδότως καὶ σαφῶς διδάξας δὴ ταῦτα.

Καὶ [1] ἘΠΙΣΤΟΛΗ', καὶ [2] ἐπιστολαὶ πληθυντικῶς, ῥητορικόν· [3] ἐπιστόλιον δὲ, μόνοι οἱ σύρφακες.

[4] ἘΠΙΣΤΩ κάλλιον, ἢ ἐπίστασο. [5] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι

---

5 Ἐπισταμένως.] Ἐπιστάμενος Isocrat. ad Demonic. p. 54. DRAK.

Homer. Batrach. v. 127. STOEB.

1 Ἐπιστολή.] Ἐπιστολὴν ἔχουσαν σφράγισμα meminit *Xenoph.* p. 438. pr. ἐπιστολὰς *Sophocl.* Ajac. vs. 792. ἐπιστόλιον *Diog. Laërt.* p. 21. A. 106. B. 118. D. &c. Conf. *Hesych.* voc. γραμματίδιον. IDEM.

2 Ἐπιστολαί.] Ita *Lysias* p. 304. τίνα γὰρ οἴεσθε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, φιλότιμον μὲν ὄντα, ἐπιστολῶν δὲ ἠκουστῶν αὐτῷ παρὰ τοῦ πατρὸς μηδὲν ἀποχρήσειν ἐν Κύπρου, ᾑρημένον δὲ πρεσβευτὴν, καὶ μέλλοντα πλεῖν ὡς Εὐαγόρου ὑπολείπεσθαι ἀντὶ τοῦ ὄντων. Pluralem quoque numerum usurpatum reperias a *Dinarcho* p. 23 Ad ἐπιστόλιον quod attinet, ea vox, si *Thomas* audiendus, inter pessimas numeranda est, qua tamen utuntur *Plutarchus* pluribus in locis, & *Diogenes Laërt.* p. 18. 21. 106. &c. SALLIER.

3 Ἐπιστόλιον, μόνοι οἱ σύρφακες.] An igitur sic σύρφαξ fuerit *Plutarchus*, quum ita scriberet in praecept. Polit. p. 392. Edit. *Xyland.* Graec. πῶς τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτον φέρειν; Certe alibi non erat tam rudis & inficetus σύρφαξ nostro *Thomae* *Plutarchus* iste, quum ejus auctoritate saepius in rem suam uteretur, ut v. g. in ἄνωθεν, ἀτενὲς, δημόκοινος, διαπεπραγμένον, δυσωποῦμαι, δύπρόσοδος, ζώνιον, κόρυδος, λαμνεία, ὑποκορίζομαι, & aliis locis. Neque sane σύρφακες sunt *Athenaeus*, *Philo* Jud. *Jo. Chrysostomus*, aliique ex patribus Graecis, qui voce ista ἐπιστολίου frequentius usi sunt, quorum tamen loca passim obvia jam anxie conquirere non vacat. Nec denique σύρφαξ fuit, putem, *Catullus*, homo potius, ut notum, lepidissimus & elegantissimus, qui vocem illam graecam, ceu probam & elegantem, civitate Latina donavit in Epigrammat. 69. ad Manlium:

Conscriptum lacrymis mittis Epistolium.

TRILLER.

4 Ἐπίστω.] Sic etiam ἐπίστῃ dicunt pro ἐπίστασαι. *Isocrat.* ad Demonic. p. 58. DRAKENB.

Legitur apud *Xenoph.* Cyrop. III. p. 59. 65. & alibi passim. Conf. *Cornucop.* p. 117. B. ἠπίστασο *Synes.* p. 184. B. WITTER.

Sic tamen *AEsch.* in Prom. vs. 839. 966. ABRESCH.

5 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Verba a Nostro prodita in Ajace legisse non subit. Occurrit alius locus huic

τι μαστιγοφόρῳ· ἀλλ' μήν τοι [1] τοῦτ' ἐπίσω.
[2] ἘΠΙΣΤΡΕΦΟΜΑΙ ἐγώ, ὡς [3] Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ,

---

huic non absimilis, nisi quod *Thomae* sententiae minus favet, v. 1153. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο. Idem ἐπίστασο usurpavit v. 994. & 1099. Unde quam parum praesidii in *Sophoclis* auctoritate illi glossae sit, nemo non videt. *Phavorinus* illum testem non agnoscit: quae suspicionem inducere non nemini possunt, *Sophoclis* illa verba a glossatore adjecta margini sui codicis fuisse, quorum auctoritate Grammatici observationem labefactaret. STOEBER.

1 Τοῦτ' ἐπίσω.] Sed vulgo ἐπίστασ' vs. 1387. Utrumque saepius usurpat. *Sophocles*. WOLF.

Ἐπίσω scil. sequente consonante, ἐπίστασο sequente vocali, qua eliditur ό. Adi omnino *Suidam*. *Moeris* quoque adsentitur Nostro. OUDEND.

2 Ἐπιστρέφομαι.] Leid. pr. ἐπιστρέφω. IDEM.

Uterque MS. ἐπιστρέφω ἐγώ. *Asclepiades* Epigrammat. MS.

—— —— νῦν δὲ τάλαινα
Οὐδ' ὅσον παίζων εἰς ἐμ' ἐπιστρέφεται.

3 Πλάτων ἐν τῷ Ἀξιόχῳ, ἢ, περὶ θανάτου.] *Phavor.* ὡς Πλάτων. ἐπιστρ. Κλεινίαν ὁ. τ. Ἀξ. WITTER.

Vide locum in Dial. Spur. T. III. pag. 364. pr. & ex Nostro corrige, qui male περιστραφεὶς habet. STOEBER.

Loci indicium nullus meorum codex praebet. Male Edd. Vett. καί. V. supra p. 166. Sed initio dialogi T. III. p. 364. sic vulgo legitur: ὡς δὲ περιστραφεὶς περιεσκόπουν, ὁπόθεν εἴη, Κλεινίαν ὁρῶ, τὸν Ἀξιόχου. Hic etiam bene Κλεινίαν Leid. pr. Κλινείαν sec. Passim autem ἐπιστρέφεσθαι dicuntur illi, qui se oculosque convertunt in adspectum. Vid. *Xenoph.* Lib. VI. Cyr. pag. 170. ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν *Herodian.* L. VI, 4. *AElian.* Lib. XII. V. H. 58. XIII, 43. Lib. VI. An. 41. VII, 10. VIII, 17. Atque ita legendum Lib. XVII. cap. 37. ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας ἃ ut est in MSS. Med. August. Apostol. C. 2. §. 6. vulgo στραφεὶς· plurima ibidem ex Apostolio restitui possunt. Dein post ἕτερον, addidi MSS. omnium fide, οἷον, nova distinctione posita post τό. Exsulabat οἷον. *Herodian.* Lib. V. cap. 3. §. 16. τὸ ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρεφούσης. OUDEND.

In Princ. Dialogi, sed ubi legitur hodie περιστραφεὶς, quod peperisse videtur sequens περιεσκόπουν. Alio quoque ibi ordine repraesentantur verba, quam ea citat *Thomas*. *Apocal.* cap. 1. Comm. 12. ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν —— καὶ ἐπιστρέψας εἶδον. quocum omnino conferri merentur verba Dialogi. Περιστρέψαι vereor, ut eo sensu usquam occurrat; nec novit pro eo

χ@, ἤ, περὶ θανάτου ἐπιστραφεὶς δὲ [1] Κλεινίαν ὁρῶ τὸν Ἀξιόχου. [2] Καὶ ἐπιστρέφω ἕτερον, οἷον [3] τὸ, τὰς ἁπάντων ὄψεις εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέψας.

[4] ἘΠΙΤΑΓΜΑ κάλλιον, [5] ἢ πρόσταγμα· [6] καὶ ἐπιτάττω,

---

eo aliud, quam istud unicum exemplum *H. Steph. Aristid.* T. I. pag. 185. ubi Schol. Noster verba πάντας ἀνθρώπους ἐπιστρέφοντες πρὸς τὴν πόλιν expl. ἀποβλέπειν ποιοῦντες. *Themist.* Orat. III. p. 45. C. Edit. *Harduin.* Idem junxit τοὺς ὀφθαλμοὺς Orat. IX. p. 122. D. Haec ad alteram, quam docet *Magister*, notionem. ABRESCH.

1 Κλινίαν.] Uterque MS. Κλεινίαν.

2 Καὶ ἐπιστρ. ἑτ. τὸ.] *Phav.* οἷον τὸ τὰς &c. Sic ἐπιστρεφόμενον apud *Laërt.* p. 151. E. STOEB.

3 Τὸ.] MS. A. οἷον τὰς ἀπ. MS. B. οἷον τὸ τὰς ἀπ.

4 Ἐπίταγμα &c.] Nomen est imprimis Atticum, neque dubitandi locum relinquunt haec *Isocratis* pag. 126. ἐπειδὴ δ' εἰς ἀνάγκην καθέσταμεν, ὥστε κινδυνεύειν, ἡσυχίας ἐπιθυμοῦμεν, καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλόμεθα. καί τοι χρὴ τοὺς βουλομένους ἐλευθέρους εἶναι, τὰς μὲν ἐκ τῶν ἐπιταγμάτων συνθήκας φεύγειν, ὡς ἐγγὺς δουλείας οὔσας. Ita quoque *Andocides* p. 271. εἰρήνην μὲν γὰρ ἐξ ἴσου ποιοῦνται, inquit, πρὸς ἀλλήλους ὁμολογήσαντες περὶ ὧν ἂν διαφέρωνται. σπονδὰς δὲ ὅταν κρατήσωσι κατὰ τὸν πόλεμον, οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἐξ ἐπιταγμάτων ποιοῦνται. Non ideo tamen repudianda vox πρόσταγμα, qua *Dinarchus* usus deprehenditur p. 37. καὶ τεθνᾶσι, inquit, κατὰ τὸ σὸν ψήφισμα δύο τῶν πολιτῶν πατὴρ καὶ υἱὸς, παραδοθέντες τῷ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι. ἐδόθη τῶν ἀφ' Ἁρμοδίου γεγονότων εἰς κατὰ τὸ σὸν πρόσταγμα. Utitur & *Isocrates* p. 133. ἡμεῖς δὲ εἰς τοῦτο μικροψυχίας ἤλθομεν, ὥστε τὰ προστάγματα τούτων ὑπομεῖναι ἂν ἄρχοντες πάντα τὸν χρόνον διετελέσαμεν. Apud eumdem legitur verbum προστάττω, p. nempe 134. ἡδέως δ' ἂν αὐτῶν πυθοίμην, ὑπὲρ τίνων οἴονται χρῆναι μαχομένους ἡμᾶς ἀποθνήσκειν. οὐχ ὅταν οἱ πολέμιοι προστάττουσι παρὰ τὸ δίκαιον. Minus recte igitur *Thomas*, cui haec vox parum probatur. SALLIER.

AEschin. in Timarch. p. 171. B. *Synes.* p. 212. D. STOEBER.

Bene istud monet *Thomas.* Προστάττειν enim aliud fere apud scriptores notat; at ἐπιτάττειν est *injungere*, *jubere*. ABRESCH.

Heliodorus Lib. I. AEthiop. pag. 30.

5 Ἢ πρόσταγμα.] Sui Noster oblitus videtur in προστάττω. Quodsi vero hanc vocem non repudiandam censuit, quid in πρόσταγμα vitii sit, non videmus: praesertim, cum Scriptores non contemnendos eam usurpasse, cernimus; vid. e. g. *AElian.* V. H. IX,

τάτῃ, [1] ἡ προστάτῃ.

[2] ἘΠΙ'ΤΕΞ, [3] οὐκ ἐπίτοκος.

ἘΠΙ'-

H. IX, 23. XII, 1. *Basil.* de Creatore ὁ θεὸς τὸ πρόσαγμα T. I. p. 97. &c. STOEBER.

6 Καὶ ἐπιτάτῃ ἡ προστάτῃ.] *Xenoph.* ἐπετέτακτο p. 446. C. & alibi. Neque tamen τῷ, προστάτῃ sua deficit auctoritas apud Eundem: προστάξαιεν pag. 448. D. προσετάχθη ibid. Conf. *Bud.* Comm. col. 798. seq. IDEM.

1 Ἡ προστάτῃ.] Aeque bonum hoc est, & aliquoties pro ἐπιτάτῃ ab Atticis adhibitum. OUDEND.

2 Ἐπίτεξ.] Vid. *Phrynich.* p. 58. DRAKENB.

Phrynichum more suo sequitur p. 146. utramque vocem in *Hippocrate* reperiri, monstrat Oeconomia *Foësii*; attamen ἐπίτοκον virtute paulum diversa de *muliere ad concipiendum foetum idonea & foecunda*: neutra vis non convenit τῇ ἐπιτόκῳ, quemadmodum aeque τῇ ἐπιφόρῳ· quare junxit *Poll.* II, 7. ἐπίτεξ, ἐπίφορος καὶ ἐπίτοκος. Temerarium ergo *Phrynichi* facinus, nec tamen insuetum, contra Comicum *Antiphanem*, cui ab elegantia styli laudato cura fuit teneris Atheniensium auribus blandiri, audere statuere: ἐπίτοκον ea potestate vindicant *Aristoteles*, quamvis apud Atticistas in hac causa minus gravis auctor, & *Platoni* non comparandus, Z. I. VI. p. 183, 24. *Herodotus*, quicumque demum, non certe ut quidem arbitror, Halicarnassensis, de Vit. Hom. cap. 3. ἡ Κρηθηΐς . . . . ἤδη ἐπίτοκος οὖσα τίκτει τὸν Ὅμηρον· *Plutarch.* T. II. p. 997. A. ἄθαυτα σύας ἐπιτόκων· ne plures inferioris ordinis proferam. Alterum etiam frequens: nota *Luciani* loca: canem feminam, inquit *Poll.* V, 52. nemo venatum eduxerit, ὁπότε ἐπίτεξ εἴη καὶ ἐπίφορος· *Hierocl.* in Hippiatr. pag. 58. ἐάν γε μὴν (ἡ ἵππος) τὸ οὖθαρ χαλάσῃ ἐπίτεξ οὖσα τοῦ δεξιοῦ μέρους· neque omitti debet *Herodot.* I, 111. ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἐοῦσα πᾶσαν ἡμέρην· paulo ante cap. 108. vulgatum fuerat, τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα ἐοῦσαν· Vir Clariss. *J. Gronovius* Cod. Med. fretus dedit ἐπίτοκα· nescio, quam recte, nisi quod huic scripturae pondus addat *Damasc.* apud *Phot.* Bibl. pag. 561. vs. 31. ἐπίτοκα οὖσαν τὴν γαμετὴν συνεπήγειν· & p. 571, 3. τὴν γαμετὴν λοιπὸν ἐώρα ἐπίτεκα οὖσαν ὁ ἀνήρ· ubi *Hoeschelius* in MSS. haberi notat ἐπίτοκα· quod sane, nisi metaplasmum declinationis subsidio voces, defendi nequit. Ἐπὶ τόκου ἤδη οὖσαν scripsit *Eratosth.* Catast. cap. 1. quod causa non est, cur in ἐπίτοκον mutetur. HEMSTERH.

Ex *Phrynicho* p. 146. ubi v. item *Suid. Herod.* Lib. I. cap. 108, 111. *Poll.* Lib. V. §. 52. qui utrumque jungit Lib. II. §. 7. OUDEND.

3 Οὐκ ἐπίτοκος.] Utrumque

Pollux

[1] ἘΠΙΤΗΔΕΣ, [2] καὶ ἐξεπίτηδες.

ἘΠΙΤΙΜΟΣ, καὶ ὁ ἐντιμώμενος ὑπό τινος. οἷον, ἐπίτιμος ἀγρὸς, ἡ ὐσία. [3] ὡς Θυκυδίδης· ἐπιτίμους τὰς ὐσίας ἐποίυν. καὶ ἐπίτιμος, ὁ ἐπὶ [4] τιμῆς καὶ ἀξιώματος. [5] ὁ αὐτὸς· μὴ ὄντες ἐπίτιμοι νεωτερίσωσι. εἴρηται δὲ καὶ ἔντιμος. [6] Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· καὶ μάλα ἔντιμα καὶ λαμπρά. [7] καὶ ἐπιτιμῶ, τὸ μέμφομαι, [8] τὸ δοξάζω, καὶ τὸ τιμωρίαν ἐπιτίθημι. [9] Ἡρόδοτος ἐν τῇ δ· ἀνεσκολόπισε τὴν [10] ἀρχαίαν δίκην ἐπιτιμῶν. ὡσαύτως καὶ ἐπιτιμῶμαι, καὶ ἐπὶ τῶν τελῶν.

ἘΠΙΤΡΕΠΕΙ ὐ μόνον ὁ μείζων τῷ ἐλάττονι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναν-

Pollux agnoscit II, 7. & Gloss. p. 173. prope partum, ἐγγὺς τοκετῦ, ἐπίτοκος, ἐπιτεξ. Neque tamen, nisi unus Herodotus, vel quisquis auctor est vitae Homeri, vocis ἐπίτοκος exemplum suppeditat, p. 638. A. WITTER.

Vid. Bud. col. 518. STOEBER.

1 Ἐπίτηδες.] Etiam ἐπιτήδειος. Lucian. Contempl. pag. 343. Suidas v. ἐξεπίτηδες p. 766. & ibi Kuster. DRAKENB.

2 Καὶ ἐξεπίτηδες.] Οὐκ MS. Oxon. Sed alibi repetitur: ubi deest οὐκ. Confer Aristid. pag. 104. B. NORMANN.

Adi Suidam cum nota Cl. Hemsterh. ad Aristoph. Plutum vs. 917. & Stephan. in Lex. OUDEND.

3 Ὡς Θυκυδ.] Memoriae non nimis hic Nostrum tribuisse, cuivis Thucydidem cum Nostro contendenti patebit. vid. Lib. V. p. 367. A. Steph. WITTER.

Conf. Not. ad Lucian. Tox. p. 535. STOEBER.

Addit MS. A. ἐν πρώτῃ.

4 Τιμῆς.] MS. A. τιμῆς ὤν.

5 Ὁ αὐτός.] Lib. V. §. 34. ubi vide Duker. item Ammonium, ibique Valken. Locus Aristidis legi potest T. I. p. 339. Ed. Angl. OUDEND.

6 Ἀριστ. ἐν τετ.] Pag. 179. A. l. 17. WITTER.

7 Καὶ ἐπιτιμ. τὸ μέμφ.] Isocrat. ad Demonic. pag. 51. DRAKENB.

Plat. Gorg. p. 487. fin. πάντων δὲ καλλίστη ἐστὶν ἡ σκέψις, ὦ Καλλίκλεις, περὶ τύτων, ὧν σύ δή μοι ἐπετίμησας. Interpr. de quibus tu me objurgavisti. STOEBER.

Notat praeterea pretium incendere, ut apud Diphilum in Excerpt. Grotii p. 789.

8 Τὸ δοξάζω] Leid. pr. καὶ δ. Herodotea habentur Cap. 43. Lib. IV. OUDEND.

MS. B. καὶ δοξάζω.

9 Ἡροδ.] Pag. 270. B. ubi pro ἀρχαίαν est ἀρχαίην. WITT.

10 Ἀρχαίαν.] MS. B. ἀρχαίην.

1 Οὐκ.

ἐναντίον. [1] Θουκυδίδης [2] ἐν τῇ πρώτῃ· [3] ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· ὑπὲρ μὲν τοῦ κατ' ἐμαυτὸν τοῖς θεοῖς ἐπιτρέπω.

[5] ἘΠΙΤΡΙΒΕΤΑΙ πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. Ἀριστοφάνης [6] ἐν Νεφέλαις· ἐπετρίβετο πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων. ἐπὶ δὲ τῶν τὰς πληγὰς ἐπιφερόντων, ξαίνει τὸν δεῖνα πολλὰς, [7] κατὰ τοῦ νώτου τυχὸν, ἢ κατ' ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος. οὕτω γὰρ Δημοσθένης λέγει. καὶ περιστρίβεται τῷ δεῖνι πληγάς. Ἀριστοφά-

1 Θουκ.] Pag. 20. C. WITT. Ἐπιτρέπειν *indulgere* rarius sine casu constructum legitur, uti apud *Plat.* Gorg. pag. 504. C. ubi *Socrates* ad Calliclem: εἰ δὲ μὴ, ἔλεγχε, καὶ μὴ ἐπίτρεπε. *concedere*, *permittere* cum infinit. l. c. p. 505. STOEBER.

2 Ἐν τῇ πρώτῃ] §. 28. In *Aristidis* loco T. I. pag. 557. Pro ἐπιτρέπων lege ἐπιτρέπω. Abest μὲν a Leid. pr. ἐπιτρέπειν τῷ θεῷ apud *Platon.* *Xenoph.* *Herodot.* aliosque non raro. OUDEND.

3 Ἤθελον δέ.] MS. A. delet δὲ idem mox legit τὸ pro τῷ.

4 Ἀριστ.] Tom. I. p. 577. Jebb. ex quo hic scrib. ἐπιτρέπω. WITTER.

5 Ἐπιτρίβεται . . . Ἀριστοφ. Νεφ.] Vs. 968. Alter Ἱππ. est vs. 5. WITTER.

Ἐπιτρίβεσθαι de mulieribus quoque faciem fucantibus usurpari, dicit *Phrynichus* προπαρ. σοφ. h. v. STOEBER.

6 Ἐν Νεφέλαις.] Vers. 968. ἐπιτρίβεις τυπτόμενος πολλὰς &c. OUDEND.

7 Κατὰ τοῦ νώτου τυχὸν, ἢ &c.] Lege cum Leid. pr. & Edd. Vett. τυχὸν, *forsan*; sed cur addidit haec *Thomas*, cum diserte apud *Demosthenem* de falsa Legat. pag. 323. E. legatur ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς? Pertinet huc quodammodo locus *AEliani* Lib. X. Anim. cap. 21. μαστίγουσι τε πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνιζομένους καὶ δακρύοντας. Nota sunt, quae super his scripserunt Viri Doctissimi; sed ignoscant mihi, quaeso, si eorum conjecturis adsensum tribuere nequeam. Mihi legendum videtur ταῖς ἐξ ἀνταϰαίων, flagris scil. quae facta sunt ex Antacaeis: quippe iis piscibus est ὑμὴν ὀχυρὸς καὶ στενὸς, ὃν πρὸς τὴν εἴλην αὖον ἐργασάμενος ἕξεις, εἰ θέλεις, καὶ μάστιγας, ὡς ἐλαύνειν ζεῦγος ἵππων. Μάστιγος γὰρ ἤ τι ἢ οὐδὲν διαφέρει, ut idem testatur *AElianus* Lib. XIV. An. cap. 26. ubi vulgo inepte editur ζεῦγος γὰρ ἤ τινι, ἢ &c. Ceterum *Aristophanis* versus est quintus ἐν Ἱππεῦσι, quem citat auctor. OUD.

ςοφάνης ἐν Ἱππεῦσι· [1] πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

[2] ἘΠΙΤΡΟΠΕΎΩ τὸν παῖδα κάλλιον, ἢ ἐπιτροπεύω τοῦ παιδός.

[3] ἘΠΊΦΟΡΟΣ ἄνεμος [4] λέγε, οὐ πρόσφορος.

ἘΠΙ-

---

1 Πληγάς.] MS. B. πληγὴ γὰρ ἀεί.

2 Ἐπιτροπεύω τ.] Sic *Aristoph.* in Ἱππ. p. 298. (vs. 211.)

Τὸν δῆμον οἷός τ' εἰμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.

TORREN.

Moeris: ἐπιτροπεῦσαι τὸν παῖδα Ἀττικῶς. ἐπιτροπεῦσαι τοῦ παιδὸς Ἑλληνικῶς. *Suidas*, Ἐπιτροπεύω· γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Καὶ ἐπετρόπευσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τὸν Ἡρακλέα κληθέντα. Post γενικῇ excidisse videtur exemplum. Sic *Herodian.* Lib. VII, 4. ἐπετρόπευέ τις τῆς χώρας ac saepe. Sed ὁ τὴν ἐῶαν ἐπιτροπεύων *Philostr.* V. *Soph.* II, 1, 13. OUDEND.

Consule Cel. *Abresch* Dilucid. *Thucydid.* ad Lib. I. p. 72. ubi *Thomas* vapulat.

3 Ἐπίφορος ἄνεμος λέγε, οὐ πρόσφορος.] §. Desumpta ex *Thucyd.* II. p. 152. A. III. p. 223. B. vid. & *Polyaen.* IV. p. 396. & 501. Sic εὔφορον πνεῦμα apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 459. φορὸν πνεῦμα *Diod.* XIV. p. 279. A. WITTER.

Cur vero non? Certe πρόσφορον φάρμακον dixit *Aristophanes*, in Vespis, p. 488. πρόσφορα ἄκεα *Aretaeus*, pag. 118. πρόσφορον κατάστασιν *Dionysius* Hal. πρόσφορον χρέαν *Plutarchus*, πρόσφορον ὕπνον *Hippocrates*, item πρόσφορον νύκτα, & πρόσφορον θέρμην, si recte memini, πρόσφορον πνεῦμα, item πρόσφορος ἱδρὼς *Galenus*, atque talia innumera fere, passim, apud omnes Auctores Graecos. Conf. Celeb. *Abresch.* Animadvers. in *AEschyl.* Lib. II. cap. 30. pag. 461. Ideoque vix dubitare licet, quin & τὸ πρόσφορος ἄνεμος, ad hanc formam normamque, aliquoties apud eosdem occurrat; quamvis mihi jam festinanti nullum, quod doleo, exemplum ad manus sit; apud *Polybium* tamen, si recte memini, hoc sensu legitur ἄνεμος πρόσφορος, item φορὸς, ut observavit *Suidas*. Est enim τὸ πρόσφορον, *Hesychio* bene observante, ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον. Hinc ἄνεμος πρόσφορος significatione tantundem, credo, valebit, ac ἐπίφορος, quoniam hoc idem significat, ac πρόσφορος, ceu notum. TRILLER.

4 Λέγε] MSS. Leidd. δεῖ λέγειν. In seq. §. ex iisdem MSS. excudi jussi καὶ ἐπιψηφίζω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ, μάρτυρα &c. Vulgo sine ullo sensu edebatur καὶ ἀντὶ τοῦ. Consule hic *Kuster.* de verb. Med. pag. 115. Comment. ad *Harpocrat.* & *Duker.* ad

[1] ἘΠΙΨΗΦΙ'ΖΩ ἐγὼ τοῖς παρῦσιν, [2] ἀντὶ τῦ ἐπιβεβαιῶ, καὶ ἐπιψηφίζω ἕτερον, [3] ἀντὶ τῦ, μάρτυρα ἐφ' οἷς λέγω καλῶ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τὰς παρόντας. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· καὶ ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσαμαι.

[4] ἜΠΟΙΚΟΣ, καὶ ὁ ἁπλῶς κατοικῶν ἔν τινι πόλει, καὶ [5] ὁ ἐξελαθέντος τῦ πρώτην οἰκῦντος, αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ οἰκήσας· [6] ἢ καὶ ὥσπερ Θυκυδίδης λέγει, ἐποίκυς ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι.

[7] ἘΠ' ὌΡΝΙΣΙ κάθηται, [8] ἐκ ὀρνεοσκοπεῖ.

ἘΠΩΑ'-

---

ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 14. In *Platonis* exemplis, quae habentur in Gorgia T. I. p. 474. Ed. Serr. cum MSS. & Edd. Vett. repofui praefens ἐπιψηφίζειν. prave nunc ἐπιψηφίσειν. OUD.

1 Ἐπιψηφίζω ἐγὼ &c. Loca *Platonis*, quae citat, rectius videtur exponere *Bud.* in Comment. Ling. Gr. p. 167. feq. ABRESCH.

MS. A. delet ἐγώ.

2 Ἀντὶ τῦ ἐπιβεβαιῶ.] Vid. *Harpocr.* Lexic. h. v. DRAKENB.

Melius ἐπικυρῶ. Vid. *Harpocr.* in voc. coll. *Valef. Suid.* h. v. & *Bud.* Comment. col. 209. feq. STOEBER.

3 Καὶ ἀντὶ τῦ, μάρτυρα &c.] Redundare hic τὸ καὶ omnino videtur; nifi aliam fignificationem excidiffe putes: eam fcilicet, qua ἐπιψηφίζειν idem eft ac *ad fuffragium ferendum alterum invitare*, quo fenfu faepius apud *Platonem* occurrit; vid. Gorg. p. 473. fin. & 476. pr. Neque aliter in loco a *Thoma* citato p. 474. A. intelligi debet: ex quo hic utique fcribendum ἐπιψηφίζειν, uti etiam in altero, qui legitur ibidem. Quam lectionem *Phav.* quoque & Rom. Edit. confirmant. IDEM.

Uterque MS. delet particulam καί.

4 Ἔποικος.] Conf. *Phav.* & Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 10. & II. p. 118. Locus a Noftro allegatus extat pag. 147. A. STOEBER.

5 Ὁ ἐξελαθέντος &c.] Ὁ deeft Leid. fec. qui cum Ed. Rom. dat a m. fec. ἐξελαθέντος, quomodo bis fcriptum in Cod. Mediceo *Herodot.* probante Cl. *Gronovio* ad Lib. I. cap. 168. Non fequor. OUDEND.

6 Ἢ ὥσπερ Θυκυδίδης.] Dele ἢ. WOLF.

Sed MSS. Leidd. praebent ἢ καὶ, *vel etiam*, ut edidi. Intellexit auctor Lib. II. §. 27. ubi vide, & ad Lib. V. §. 5. OUD.

MS. uterque ἢ καὶ ὥσπερ.

7 Ἐπ' ὄρνισι.] Vid. *Mofchopulum*, & *Jungerm.* ad *Polluc.* Lib. VII. §. 188. ubi vel ex hoc loco patet, recte MStum inferere ἐπ' ὄρνισι. OUDEND.

1 Ἐπωάζει, οὐκ ἐπικάθηται ὠοῖς.

Ἐπωι-

Sic ἐπὶ μαθήμασι *Arist.* T. I. pag. 146. & ἀφέντες ἐφ' ᾧ καθῆνται T. III p. 720. Conf. *G. O. Reitzii* Belga Graecissans p. 489. aliud ἐπι τοῖς τροπαίοις κάθηται apud eundem *Aristid.* T. I. p. 259. ubi est *otiari post victorias reportatas*, ἡσυχάζειν ἐπὶ τῇ νίκῃ Schol. interprete. ABRESCH.

8 Οὐκ ὀρνεοσκ.] *Moschop.* ἤτοι ὀρνεοσκ. quod magis placet, tametsi τὸ ὀρνεοσκοπεῖν rarius occurrat apud Veteres. θῶκον ὀρνιθοσκόπον legitur apud *Sophocl.* Antig. vs. 1111. STOEBER.

1 Ἐπωάζει.] Conf. *Phav.* in ἐπῴζειν. Vid. *Diod.* I. p. 67. D. *Laërt.* p. 73. F. WITTER.

Add. *Basil.* T. I. p. 107. B. STOEBER.

Moeris: Ἐπωάζειν, τὸ ἐπὶ τοῖς ὠοῖς καθῆσθαι. Cod. MS. ἐπῴζειν. idque debuerat servari: *Aristoph.* Av. v. 267. ubi *Schol.* Ἐπῴζειν ἐστὶ τὸ ἐπι τοῖς ὠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κρώζειν. simul enim glocitationem ab incubantibus editam complectitur. Utrumque Ἐπωάζουσι & Ἐπῴζειν *Hesychius* habet: Idem: Ὠίζει, ἐπικάθηται. unde liquet duplex forma ὠάζειν & ὠίζειν, meliusque scribi ᾤζειν & ἐπῴζειν nam ᾤζειν diversum est, ut *Hesychius* ostendit in Ὤζοντες. Ἐπωάζειν vero *Aristoteli* frequens; ut περὶ Z. I. VI. p. 156, 10. ἐπωαζόντων τῶν ὀρνίθων p. 157, 10. ἐπωαζουσῶν, & mox, ἐὰν βροντήσῃ ἐπωαζούσης. *Suidas* Φωλάδα docet appellari τὴν καθεκίδιον ὄρνιν τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλώσουσαν. Vulgarem verbi significatum mire inflexit *Diod. Sic.* I. pag. 85, 38. AEgyptii οὐκ ἐπωάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, *ova non maturant per gallinarum anserumve incubationem*, sed ipsi arte mirabili tractantes naturam in excludendo foetu imitantur: quam AEgyptiorum solertiam ab Interprete minus intellectam nuper adeo non revocavit, sed longo intervallo antecessit elegantissimus idem ac sagacissimus Naturae commodorumque humanorum antistes *Reaumurius.* Nunc reddamus illud ἐπωάζειν. *Theophylacto Simoc.* cujus Ep. 31. editum prostat: σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέζῃ συγγράμμασι. *Neveletus* ex Cod. Pal. I. enotavit ad marginem exemplaris mei, ἐπωάζει γράμμασι. facile patet, in priscae lectionis, ἐπωάζεις γράμμασι, locum interpretationem esse subditam. Porro nihil est, cur damnet *Thomas* τοῖς ὠοῖς ἐπικαθῆσθαι, quod satis, ut ex propositis jam exemplis constat, est usitatum; itemque simplex ἐπικαθῆσθαι, quemadmodum *incubare* Latinis: *Aristot.* Z. I. IX. pag. 282, 23. τοῦτο τίκτει δύο νεοττούς. οὐκ ἐπικάθηται δὲ &c. HEMSTERH.

Vid. *Moerida*, *Hesych.* *Suid.* *AElian.* Lib. I. V. H. cap. 15. Lib. II. An. 33. III. 16. OUDEND.

1 Οὐκ

ἘΠΩιΔΗ', [1] οὐκ ἐπαοιδή· καὶ ἐπῳδὸς, οὐκ ἐπαοιδός. Μὴ εἴπῃς [2] ἐρισικῶς ἐρωτᾷ ὁ δεῖνα, ἀλλ' ἘΡΕΣΧΕΛΕΙ͂, καὶ ἐρεσχελεῖται ὑπό τινος. ἔστι δὲ τὸ ἐρεσχελεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ. καὶ ἐρεσχελία, ἡ φλυαρία. καὶ ἐρεσχελεῖν τὸ ἀτιμάζειν. Λιβάνιος ἐν τῇ [3] τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· τὴν πενίαν ἐρεσχελῶν τὴν ἐμήν.

[4] ἘΡΕΥΝΩ͂ΜΑΙ κάλλιον, [5] ἢ ἐρευνῶ. [6] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· καὶ [7] ἡ διερευνωμένη νῦν τε ἔχοντα καταμαθοῦσα τὸν φόβον.

ἘΡΗ-

1 Οὐκ ἐπαοιδή.] *Phrynich.* p. 102. Ἐπαοιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἁμαρτάνει. λέγε σὺ ὀρθῶς ἐπῳδή· ἐπεὶ τὸ διῃρημένον ποιητικόν. ubi v. At ἐπαοιδὴν dixit *Herodot.* Lib. I, 132. Immo *AElianus* semel ἐπῳδὴ Lib. I. An. 34. sed aliquoties ἐπαοιδὴ scripsit, ut Lib. I. An. 29. II, 18. VI, 33. De ἐπαοιδὸς vid. ad *Hesych.* OUDEND.

2 Ἐρισικῶς ἐρωτᾷ.] Recte, siquidem adverbium ἐρισικῶς vox est usu minus trita: usurpatur tamen a *Plutarcho* T. II. p. 934. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἔφην, inquit, πρὸς τοὔνομα μᾶλλον ἐρισικῶς, ἢ πρὸς τὸ πρᾶγμα φυσικῶς ἢ μαθηματικῶς ἐνισταμένους. Legitur etiam apud *Clem.* Alex. p. 768. SALLIER.

Male Rom. ἐρεισ. Locus *Liban.* paulo post cit. legitur T. I. p. 338. C. WITTER.

MS. B. ἐρεισικῶς.

3 Τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ.] Tom. I. p. 338. C. *Moeris* ait, ἑλληνικῶς dici διαπαίζειν. OUDEND.

4 Ἐρευνῶμαι κάλλιον &c.] Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 9. DRAKENB.

Vid. contra *Jens.* pag. 9. seq. ἐρευνῆσαι legitur apud *Xenoph.* Cyrop. I. p. 12. ἐρευνᾶτε *Job.* V, 39. STOEBER.

Errat *Thomas.* V. Lexica & *Jensium* Lect. Luc. p. 10. Pro Λιβάνιος ἐν τῇ e MSS. & Edd. Vett. restitui ὁ αὐτὸς ἐν τῷ nempe λόγῳ, T. II. pag. 46. C. Utrumque in *Xenoph.* Cyrop. Lib. V. p. 134. A. πέμπει τινὰς προδιερευνησομένους· & mox διερευνήσοντας. sed MS. Leid. διερευνήσοντας. ut in seq. προδιερευνηταί. OUDEND.

5 Ἢ ἐρευνῶ.] Cave, *Thomae* assentiaris; nam praeter exempla a lexicographis allata, complura alia suppetunt, quorum omnium instar erit illud ex *AEschyli* Prom. vs. 1034.

—— ἄναγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
Μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.

SALLIER.

6 Ὁ αὐτὸς ἐν τ. π. τ. ἑ. τυχ.] Tom. II. p. 46. C. add. p. 120. A. 129. B. WITTER.

7 Ἡ.] MS. B. ἡ.

1 Ἐρή-

ἜΡΗΜΟΣ χώρα, [1] ἐρήμη δὲ δίκη. [2] ἐρήμη δὲ χώρα, παρὰ ποιηταῖς.

[3] ἝΡΚΟΣ, οὐ περίφραγμα. κοινὸν γάρ.

[4] ἙΡΜΗΝΕΆΣ, βασιλέας, ἱερέας, [5] καὶ ὅσα τοιαῦτα, Ἀττικοί. τὸ δὲ συνῃρημένως ταῦτα λέγειν, [6] οὐκ ἔστιν ἐκείνων.

Καὶ

---

1 Ἐρήμη δὲ δίκη.] Vid. apud *Thucyd.* VI. pag. 452. C. *Diod.* S. XIII. 137. B. Conf. Schol. *Luc.* T. I. p. 18. & II. p. 11. *Graev.* ἔρημος δίκη habet *Dio* p. 598. C. WITTER.

Exſulat δὲ a Leid. ſec. καὶ ἐρήμη δίκη Oxon. Erraſſe vero *Thomam*, & ἐρήμην χώραν Atticis quoque uſurpatam eſſe, docet *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 26. ἐν νήσῳ τε ἐρήμῃ. Immo & ἡ ἐρήμη aeque ac ἡ ἔρημος elliptice occurrit. OUDEND.

At praeter auctores jam citatos in Miſc. Obſ. Vol. III. T. II. pag. 303. ſeq. *Xen.* IV. K Π. pag. 61. Lib. I. K. A. pag. 152. Lib. III. 182. *Soph.* Antig. vſ. 750. *Iſocrat.* p. 45. B. & 60. D. mitto *Arrianum* atque *Lucianum.* ABRESCH.

2 Ἐρήμη δὲ χ.] Multum fallitur *Magiſter* Noſter, uti ex duobus his *Arriani* locis conſtat: Indic. c. 32. τὴν γὰρ δὴ ἄκρην ἐκείνην, καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ χώραν πᾶσαν, ἐρήμην τε εἶναι λόγος κατεῖχε. & c. 43. p. 358. ἄνυδρον καὶ ἐρήμην χώρην ἐπῆλθον. WITTER.

Conf. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 254. fin. STOEBER.

Deſunt haec in MS. B.

3 Ἕρκος.] Vid. apud *AEſchyl.* Perſ. 349. STOEBER.

Οὐ περίφραγμα. Minus Attice igitur *Plutarchus* T. I. pag. 147. ὄντος δὲ, inquit, τοῦ περιφράγματος ξυλίνου, καὶ πνεύματος μεγάλου καταιγίζοντος ἀπὸ τῶν ὀρέων ἅμα φλὸξ πυρὸς πολλὰ παρασκευασάμενος, καὶ περὶ τὸ ὄρθρον ἐξαγαγὼν τὴν δύναμιν, τοὺς μὲν ἄλλους ἐκέλευσε χρῆσθαι βέλεσι, καὶ καθ᾽ ἕτερον μέρος κραυγῇ. SALLIER.

4 Ἑρμηνέας] Vid. *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 753. & *Heupelius* ad *Marci* Cap. I, 17 DRAKENB.

Vid. *Graev.* ad *Luciani* Soloec. p. 753. SALLIER.

Utitur hoc loco *G. F. Heupelius* ad *Marc.* Euang. I, 17. HEMSTERH.

5 Καὶ ὅσα τοιαῦτα.] E. g. βραχέα apud *Thucyd. Duk.* p. 159. νομέας, ἱππέας producit *Hellad.* Excerpt. apud *Phot.* c. 1592. Conf. *Heupel.* ad *Marc.* p. 11. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 109. STOEBER.

6 Οὐκ ἔστιν ἐκείνων.] Falſum, uti plurima exempla oſtendunt. Vid. *Laſcar.* p. 463. Conf. Not. ad *Cellar.* Geogr. T. I. p. 1241. IDEM.

1 Ἐρ-

Καὶ [1] ῾ΕΡΜΗΝΕΙ´Α, [2] καὶ ἀγγελία. ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. [3] Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· [4] ἡ δὲ ἐπίπαν ἑρμηνεία τοῦ λόγου. [5] καὶ πάλιν· τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν. καὶ αὖθις [6] ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς. ἡ δὲ φράσις, κοινόν.

[7] ῾ΕΡΜΟΓΛΥ´ΦΟΣ καὶ ἑρμογλυφεὺς, [8] οὐ λιθοξόος. Λουκιανὸς

---

1 ῾Ερμηνεία χρὴ λέγειν.] *Moschop.* ἑρμηνία fortaſſe non ſuo calamo ſcripſit voc. ἑρμηνεύω. STOEBER.

Interpolavit locum *Blankardus.* Edd. Vett. habent καὶ ἑρμηνεία καὶ ἀγγελία. Bene. Leid. pr. ἑρμηνεία, οὐκ ἀγγελία. Deſunt Leid. ſec. OUDEND.

Verba χρὴ λέγειν deficiunt in MSS. A. & B.

2 Καὶ ἀγγελία.] De ἀγγελία & ἐπαγγελία vid. *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 5. ubi Noſtrum citat. WITTER.

3 Φιλοστρ.] Reſpicit forte ad illa V. S. II, 1. pag. 564. καὶ ἡ ἐπίπαν ἰδέα τοῦ λόγου, χρυσοῦ ψῆγμα. IDEM.

4 ῾Η δὲ ἐπίπαν.] Haec in *Philoſtrato* non inveni. Sed vide, num e memoria citaverit V. S. Lib. II. c. 1. §. 14. Alterum exemplum poteſt credi ſumtum ex Lib. I. cap. 20. vel cap. 24. §. 1. καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθών. OUDEND.

5 Καὶ πάλιν.] Pag. 528. ubi παρ' οὗ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθών. Sequitur ἐν αὐτῷ λόγῳ] pag. 601. WITTER.

Addit MS. A. ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.

6 ᾿Εν τῷ αὐτῷ λόγῳ.] Deſunt Leid. pr. &, ut opinor, recte. Leguntur citata verba in *Philoſtr.* Lib. II. de V. Sophiſt. cap. 20. §. 3. OUDEND.

Deeſt hic citandi formula in MS. A.

7 ῾Ερμογλ. . . . Λουκ.] Vid. *Jenſius* Lect. Lucian. p. 7. Voce λιθοξόος uſus eſt *Lucianus* ſomn. pag. 3. DRAKENB.

Tom. I. pag. 2. *Graev.* Sed mirum, *Thomam* rejicere vocem λιθοξόος, qua tamen *Lucianus* eodem loco utitur. Verba ſunt: πατρὴν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις· ubi εὐδόκιμος legi vult *Bos.* Obſ. Crit. cap. 5. p. 18. Locus alter ſupra quoque citatus in διδάσκαλον ſtatim ſequitur l. c. p. 3. Reliqua *Luciani* loca collegit *Jenſ.* pag. 7. a quo Noſter merito ibi vapulat. WITTER.

8 Οὐ λιθοξόος.] At vide Cl. *Jenſium* Lect. Luc. cap. 1. ad *Luciani* primum locum, quem citat *Thomas*, §. 2. ἄριστος ἑρμογλύφος καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. Adde Scholiaſt. *Ariſtoph.* pag. 170. qui ea voce etiam

κιανὸς ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου· ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, λιθοξόος ἑρμογλύφος. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· 1 λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα.

2 Ἐρρώην, ἀντὶ τοῦ λέξαιμι. Λιβάνιος 3 ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης.

Ἔρρωνται, οὐ ῥέρωνται, διὰ τὸ εὐφωνότερον· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρρωκε, καὶ ἐρρητόρευκε, καὶ τῶν ὁμοίων.

4 Ἔρρει, ἔπλει, ἔθει, καὶ ἔχει. 5 οὐκ ἔχεεν, 6 οὐδὲ ἔθεεν,

---

etiam utitur, & *Max. Tyr.* p. 210. TORREN.

Atqui *Thomam* vel ipso *Luciano* teste convincas, minus recte ab ipso repudiari nomen λιθοξόος, utpote quod in ipsius scriptis reperitur T. I. p. 2. 5. 7. Praeiverat *Timon*, ut testantur haec illius apud *Diogenem Laërt.* p. 37.

Ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀπέκλινε λιθοξόος, ἐννομολέσχης.

Ibi enim de *Archelao* Physico sermo fit, quem *Duris* statuas fecisse memoriae prodiderat. SALLIER.

An pro οὐ legendum ὁ? Alter *Luciani* locus est eadem paragrapho. OUDEND.

1 Λίθων.] MS. B. λίθον male.

2 Ἐρρώην α. τ. λέξαιμι.] *Phav.* λέξοιμι. Idem mox pro ἐν τῇ legit ἐν τῷ περὶ τ. ε. τ. Utitur voce ἐρρώην *Liban.* T. II. p. 31. D. & 565. D. ἐρρώνην Idem T. II. p. 6. B. & 24. D. WITT.

Uterque MS. A. & B. λέξοιμι.

3 Ἐν τῇ.] Τῷ, ut alibi & mox. *Phavor.* WOLF.

Rescripsi τῷ, ut praebent uterque Leid. Cod. sc. λόγῳ. V. in V. Ἀθέατος. Ἀνακενοῦμαι. Ἀσύνετος &c. unde liquet, quam male *Blankardus* reposuerit Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης in V. ἐρευνῶμαι, pro ὁ αὐτὸς ἐν τῷ &c. Paullo ante λέξοιμι in Leid. pr. OUDEND.

4 Ἔρρει.] Vid. apud *Xenoph.* p. 690. *Joseph.* p 98. A. *Liban.* T. I. p. 141. B. T. II. p. 63. A. πλεῖν legendum pro πᾶν apud *Joseph.* p. 901. E. δεῖ ἐπ' αὐτῷ *Arrian.* III, 28. p. 145. Conf. *Phryn.* p. 36. *Phavor.* voc. πνεῖ. *Lucian.* Soloec. coll. *Jens.* L. L. ad Soloec. & Nostr. supr. in ἰδνεῖν. WITTER.

5 Οὐκ ἔχεεν.] Legitur apud *Joseph.* p. 713. E. 798. E. 851. G. *Synes.* p. 173. B. ἔθεεν *Diod.* XVI. pag. 482. B. *Joseph.* pag. 957. G. IDEM.

6 Οὐδὲ ἔθεεν &c. ἔρεει.] MSS. Leidd. οὐδ' ἔθεεν. οὐδ' ἔπλεεν, οὐδ' ἔρρεεν, quod ultimum etiam in Edd. Vett. ut debet. V. *Phavor.* ac *Phrynich.* pag. 94. 160. OUDEND.

1 Οὐδὲ

θειν, ὐδὲ ἔπλεεν, [1] ὐδὲ ἔῤῥεεν, ὐδ' ὅσα τοιαῦτα.

[2] ἘΡΡΥΠΗΝΑ, ἐκάθηρα, Ἀττικοί. ἐκ ἐρύπανα, ὐδ' ἐκάθαρα.

[3] ἘΡΥΓΓΑΝΕΙ λέγουσιν [4] οἱ τεχνικοί, ὅταν τις ἀπόσιτος.

---

1 Οὐδὲ ἔρεεν.] Scribendum ὐδ' ἔῤῥεεν cum MSS. A. & B. STOEBER.

2 Ἐῤῥύπηνα, ἐκάθηρα.] Addidi ι subscriptum e *Moeride*. Sunt Aoristi primi a ῥυπαίνω & καθαίρω. V. & in ὑφηνάμην. Male in *Phavorino* ἐῤῥίπηνα. Leid. pr. κ) ἐκάθ. OUDEND.

3 Ἐρυγγάνει λέγ. Ἀττικοὶ &c.] Futile discrimen illud, quod inter ἐρυγγάνω & ἐρεύγω *Thomas* statuit; prius enim verbum de jejunis dici, contendit temere: ut argumento sunt haec *Eurip.* Cycl. vs. 521.

Ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.

Ibi enim Cyclops bene potus loquitur. Verum cum Poëta, *Cicerone* teste, sit numeris astrictior, verborum licentia liberior, ne quis restet scrupulus, duo e solutae orationis scriptoribus exempla seligemus. Unum suppeditabit *Theophrastus* Char. c. 19. κ) τὰ τοιαῦτα ἐσθίων ἀπομύττεσθαι. θύειν ἀρξάμενος προσλαλεῖν, καὶ ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἅμα τῷ πιεῖν προσερυγγάνειν. quae minime sunt obscura. Alterum vero *Lucianus* T. I. pag. 889. ἐπιφθέγγονται δὲ αὐτῷ ἐπαγγελθέντες Εὐμολπίδαι δῆθεν, κ) κήρυκές τινες Παφλαγόνες καρβατινὰς ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες. SALLIER.

Neque hoc ex omni parte verum est: quando nec Atticos, nec Ionicos, nec alios melioris aevi & elegantioris dialecti Auctores hanc subtilem nimis & forte in solo *Thomae* nostri cerebro subnatam differentiam observasse, certissime ex eorum scriptis adhuc constat. Praesertim, quum ipsum verbum ἐρυγγάνειν descendat, ut notissimum, ab altero verbo ἐρεύγειν, seu ἐρεύγεσθαι, unde necessario infertur, promiscua plane secundum significationem utraque esse verba, neque hinc ullam adeo quidem diversam distinctionem jure admittere. *Hippocrates* certe, scriptor gravissimus & vetustissimus, verbis illis saepissime ita promiscue utitur, ut ἐρεύγεσθαι dicat de *impransis* & *jejunis*, & ἐρυγγάνειν contra, de *bene pransis ac cibo oppletis*, nulla facta distinctione, quam hic ridicule obtrudit *Thomas*. Sic, ut ex innumeris fere locis pauca tantum hic, exempli caussa, producam, Lib. II. praedict. pag. 492. T. I. de bene pranso scripsit *Hipp.* ἤν τι ἐρυγγάνῃ, ἢ ὑπὸ φύσης ἔχηται· & adhuc manifestius, Lib. III. de Diaet. p. 254. ὁκόταν φάγωσιν, ἐρυγγάνουσιν ὀλίγον ὕστερον ὀξέα· & mox ibidem: ἡ μὲν οὖν τροφὴ ἐρυγγάνεται· plura in seqq.

Quo

σῖτος ἢ· ἐρεύγεται δὲ, μετὰ τὴν τροφήν.

ἘΡΩ͂, καὶ ἔρως, κυρίως ἐπὶ τῶν παρόντων· ποθῶ δὲ, καὶ πόθος, ἐπὶ τῶν ἀπόντων. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἄκων δὲ ἐξέλιπον, ἐπόθουν δὲ καὶ οἴκοι καθήμενος. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Πλούτῳ· ποθεῖς τὰ οὐ παρόντα, καὶ μάτην [3] ζητεῖς. καταχρηστικῶς δὲ ἐναλλὰξ ἀμφότερα.

ἘΡΩΤΩ͂, τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ τινά. τὸ ἐπερωτῶ δὲ, ἐστὶ μὲν

Quo & illud inprimis *Luciani* pertinet in Epist. Saturn. pag. 625. T. II. ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, ὅτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδές τι, καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες Sic rursus e contrario de jejuno & vacuo, contra mentem jejuni nostri Graeculi, scripsit idem Medicorum summus, Lib. II. de Morb. pag. 90. T. II. ἐρεύγεται χαμινά, καὶ ἢν ἀπερυγῇ, δοκεῖ ῥάων εἶναι. Sed plura, de promiscuo binorum horum verborum ἐρυγγάνειν & ἐρεύγεσθαι usu, collegit loca ex *Hippocrate* laudatus modo *Foësius*, in Oecon. voce ἐρεύγειν, pag. 146. item ex *Luciano* & aliis *Hoeschelius* ad *Phrynich.* p. 21. qui tamen ipse magis adhuc ridicule, quam ipse *Thomas* noster, scripsit: ἐρεύγεσθαι, ὁ ποιητής· —— ἀλλ' ὁ πολιτικὸς, ἐρυγγάνειν, λεγέτω. Politicus ergo potius, quam poëta, fuit *Euripides*, quum de Polyphemo dulci vino jam ebrio caneret in Cyclope, 521.

Ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.

Quae jejuna commenta satis, putem, per ea refelluntur, quae hactenus diximus. Trill.

Phryn. p. 20. ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάνει λεγέτω. Pro Ἀττικοὶ itaque fide MSS Leidd. ac *Phavorini* lege οἱ τεχνικοί. Falsa vero est differentia, quam ponit *Thomas*. Ἐρυγγάνειν, μετὰ τὴν τροφήν, vel etiam metaphorice, passim dicunt Attici aliique; sed poëtae ἐρεύγεσθαι, ut bene *Phrynichus*; προσερυγγάνειν ἅμα πιεῖν dixit *Theophr.* in Char. p. 19. Sed & προσερυγών vel passive προσερυγεὶς est apud *AElian.* Lib. IX. cap. 11. ubi paullo ante in MS. August. exaratur Ὁμήρῳ ὁμοίως εἰπῶ. Oudend.

4 Ἀττικοί.] MSS. A. & B. τεχνικοί.

1 Λιβαν. ἐν ἐπισ.] 178. MS. ad *Demetr.* apud *Wolf.* epist. 52. Conf. *Ammon.* voc. ἔρως & ἐρᾶν. Witter.

] p. 31. ἄκων δ' ἐξέλιπον &c. De discrimine hoc egit *Ammonius* p. 59. Oudend.

2 Ἐν Πλούτῳ.] Vs. 1128. ubi pro ζητεῖς est καλεῖς. Stoeber.

3 Ζητεῖς.] Contra legem metricam sic pro καλεῖς citat *Aristoph.* vs. 1128. Idem tamen fecit *Apostol.* Prov. cap. IX, 57. Consule Cl. *Hemsterb.* Oudend. MSS. A. & B. καλεῖς.

1 Ἀτ-

μὲν καὶ [1] ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐρωτῶ· κυρίως δὲ, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἑτέρᾳ ἐρωτήσει χρῶμαι. [2] προσεπερωτῶ δὲ, τὸ μετὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ποιοῦμαι ἐρώτησιν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἶπον, ἐπεῖπον, [3] προσεπεῖπον.

ἘΣΒΑΙ'ΝΩ εἰς τὴν ναῦν, καὶ ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν. [4] ἀμφότερα γὰρ Θουκυδίδης λέγει. [5] ἐμβαίνω δὲ νηὶ, ἀνάττικον.

'ἘΣ ΓΕΙΤΟ'ΝΩΝ βαδίζω, ἐν γειτόνων εἰμί. ἀεὶ γὰρ ἡ ἐν πρόθεσις στάσιν δηλοῖ· ἡ δὲ εἰς, κίνησιν. οἷον, ἔρχομαι, βαδίζω, πορεύομαι, καταφεύγω, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

'ἘΣΘΗ'Σ

---

1 Ἀντὶ τοῦ ἁπλ. ἐρωτῶ.] Apud *AEſcb.* in Tim. p. 174. pr. nulla rogatione ante acta: καὶ μετὰ ταῦτα ἐπερωτᾷ ὁ κήρυξ. Vide plura ad hanc §. apud *Moſcbop.* h. v. Sequitur καὶ τρ. ποιοῦμαι] Corr. ποιοῦμαι. STOEBER.

2 Προσεπερωτῶ.] Hujus vocis exempla deſiderantur in lexicis; legitur tamen apud *Orig.* adv. Celſ. p. 233. ἐπεὶ δὲ μετὰ ταῦτα, inquit, ὡς ἀποκρινομένων ἂν Ἰουδαίων ἢ Χριστιανῶν περὶ τῶν πρὸς ἀνθρώπους καταβαινόντων, ὅτι εἶεν ἄγγελοί, φησιν, εἰ δέ τινας ἀγγέλους φατὲ, καὶ προσεπερωτᾷ λέγων· τίνας τούτους λέγετε. Utitur & *Epiph.* T. I. pag. 533. ἐὰν οὖν πυνθανώμεθα, inquit, τίνος ἡ ἀνάστασις γίνεται; ἀποκρίνονται, φησιν, ὅτι τῶν σωμάτων, ὧν περικείμεθα νῦν. εἶτα προσεπερωτησάντων ἡμῶν, πότερον τῆς οὐσίας ὅλης αὐτῶν, ἢ οὐχί. SALLIER.

Leid. pr. προσερωτῶ. Sed vulgare in *Pbavor.* V. *Polluc.* Lib. VIII. §. 118. καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσεπερωτᾶν· ubi contra a MSS. exſulat πρός. Paulo ante Leid. pr. ἐπὶ ἐρωτήσει. OUDEND.

3 Προσεῖπον.] L. προσεπεῖπον. WOLF.

Et ſic diſerte Leid. pr. quod in textum admiſi. In *Pbavor.* vitioſe προσέειπον. OUDEND.

Imo προσέειπεν. ABRESCH.

MS. uterque προσεπεῖπον. recte.

4 Ἀμφοτ. γὰρ Θουκ.] *Pbavor.* delet γάρ. Ἐς ναῦς ἐμβάντες *Tbuc.* I. p. 13. B. III. p. 226. A. *Xenopb.* Ἀναβ. I. p. 198. &c. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβαίνειν *Tbuc.* I. p. 73. B. ἐσβαίνω εἰς ναῦς *Xenopb.* pag. 549. ἐπιβαίνω τῶν νεῶν *Polyaen.* I. p. 43. WITTER.

Ἐμβαίνω & ſimilia non minus eleganter abſolute ponuntur; cujus formulae exempla videſis apud *Cuper.* Obſerv. pag. 269. STOEBER.

Unde etiam MSS. *Tbucydidis* variant. V. ad Lib. III. §. 80. OUDEND.

5 Ἐμβαίνω δὲ νηί.] Sic ſcribendum. Ἐπιβαίνω νηὶ *Act.* XXVII, 2. WITTER.

ʼΕΣΘΗ'Σ εὕρηται παρὰ λογογράφοις, καὶ [1] ἔσθημα· [2] τὸ δὲ ἔσθησις, παρὰ ποιηταῖς, [3] καί τισι τῶν ῥητόρων. [4] ἰςέον δὲ, ὅτι [5] ἐσθὴς καὶ ςολὴ διαφέρει τῷ τὴν μὲν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων τάττεσθαι, τὴν δὲ ςολὴν, [6] ἐπὶ τῶν διαφόρων χημάτων τῶν ἐσθήτων. οἷον, ἄλλη ςολὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρων.

[7] ʼΕΣ ΚΟ'ΡΑΚΑΣ ʼΑττικοὶ, οὐκ εἰς κόρακας. καὶ [8] ἐς μακα-

---

1 Ἔσθημα.] MS. B. αἴσθημα. Schol. *Sophocl.* Electr. vs. 266. ἐσθήματα μὲν καὶ ἐσθήσεις, ἐν πεζῷ λόγῳ ἄχρηστα, ἐσθὴς δὲ ἐν χρήσει. conf. *Triclin.* ad h. l. p. 189.

2 Ἔσθησις δέ.] *Lucas* XXIV, 4. *Isocrat.* ad Nicocl. pag. 66. DRAKENB.

MSS. Leidd. τὸ δὲ ἔσθησις. & mox, ἰςέον δὲ, ὅτι. bene. OUDEND.

3. Καί τισι τῶν ῥητόρων.] Delet haec verba MS. A.

4 Ἰςέον ὅτι.] Uterque MS. ἰςέον δὲ ὅτι.

5 Ἐσθὴς καὶ ςολὴ διαφ.] Vide contra differentem *Perizon.* ad *AElian.* III. c. 24. p. 242. STOEBER.

6 Ἐπὶ τῶν διαφόρων χημάτων τῶν ἐσθήτων.] Immo vero de toto ornatu cultuque corporis, etiam eo, qui solis armis consistit: ut docet *J. Perizon.* ad *AElian.* III. V. H. 24. Elegantissime de Pavone scribit *AElianus* Lib. V. An. C. 21. ὑπὲρ τὴν τῶν Μήδων ἐσθῆτα καὶ τὰ Περσῶν ποικίλματα τὴν ἑαυτοῦ ςολὴν ἐπιδεικνύμενος. A Leid. pr. absunt τῶν ἐσθήτων. OUDEND.

7 Ἐς κόρακας &c.] Ἐς κόρακας, *ad corvos, in malam rem,* dicunt Attici, non εἰς κόρακας· nam ἐς pro εἰς dicunt. *Aristoph.* in Pace, pag. 658. Οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; *non in malam rem ibitis?* ita ἐς Μακαρίαν Idem in Equit. pag. 354. Ἄπαγε ἐς Μακαρίαν ἐκποδών, *Apage hinc in Macariam.* BOS.

Alexis tamen hancce loquendi rationem usurpare non dubitavit, cujus haec verba Excerpt. pag. 571.

—— διότι τὰς τῶν λόγων,
Ὡς φασὶ, δυνάμεις παραδιδόντας τοῖς νέοις
Εἰς κόρακας αἴρειν φασὶν οἱ τῆς Ἀττικῆς.

SALLIER.

Neque haec vera sunt, nec adeo scrupulose observantur ab Atticis, ut putat quidem scrupulosus nimis noster Grammaticus: nam & εἰς, & ἐς promiscue, prout lubet, dicunt, ut ex mille *Platonis*, *Xenophontis*, *Luciani*, *Aristidis*, *Demosthenis* aliorumque scriptorum τῶν Ἀττικωτάτων locis, facillime ostendi hic posset, nisi nos operae supervacuae & ingloriae merito puderet & poeniteret. Ita saepissime *Aristid.* εἰς μακαρ-

μακαρίαν, ἐκ εἰς μακαρίαν.

1 ἘΣ ΝΕΩΤΑ Ἀττικὸν, 2 καὶ ἐσέπειτα· 3 ἐς τὔπιὸν δὲ, κοινόν.

4 ἜΣΤΙΓΚΕΝ, ἐκ ἔςιζε.

5 ἜΣΤΑΙ, καὶ ἔσεται. ἐσεῖται δὲ ποιητικόν.

ἙΣΤΑΤΩ Ἀττικοὶ, ἐχ ἱςακέτω. 6 Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαςι-

εἰς Αἴγιναν, εἰς θάλασσαν, εἰς τόπον, εἰς γῆν, & talia innumera. Sic ἐς Μακαρίαν dixit in Equitibus *Aristophanes*: *Plato* vero in Hippia maj. βάλλ' εἰς Μακαρίαν τ ἄνθρωπον· quomodo & *Athenaeus* Lib. I. εἰς Μακαρίαν τὸ λυτρον· & sic alibi saepissime. Conf. *Erasmi* Rot. Adag. 98. Chil. II. Cent. II pag. 432. item *Is. Casauboni* Comment. ad *Theophrasti* Charact. Eth. p. 323. TRILLER.

Conf. omnino *Lucian*. Alex. T. I. p. 553. *Xiphil*. p. 220. A. *Liban*. T. I. p. 798. A. *Hesych*. voc. Ἐς κόρακας. Βάλλ' ἐς μακαρίαν. item voc. Σκορακίζει. Schol. *Aristoph*. Plut. v. 782. *Suid*. voc. ἀποσκορακίζει. *Hellad*. p. 981. D. *Corinth*. p. 661. WITTER.

Confer Cl. *Alb*. ad *Hesych*. *Theophr*. Char. C. 25. Ἄπαγ' ἐς κόρακας. OUDEND.

8 Ἐς μακαρίαν.] Adi *Kusterum* ad *Suid*. V. Βάλλ' ἐς μακαρίαν· & *Timaei* Lexicon Platon. Bibl. Coislin. p. 478. IDEM.

1 Ἐς νέωτα —— ἐσέπειτα.] Sic dicunt Attici, pro quo communi dialecto, ἐς τὔπιόν, vel ἐς τὸ ἐπιόν, in *posterum*. Vid. *Hesych*. BOS.

Porphyr. Quaest. Homer. p. 230. νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν. *Theophrastus* Char. c. 3. p. 28. ὁ ἀγρὸς εἰς νέωτα γεωργητὸς. f. leg. γε ἀργὸς ἔσται.

2 Καὶ ἐσέπειτα] Lege *Thucyd*. Lib. I. p. 86. B. WITTER.

3 Ἐς τὔπιὸν δὲ.] *Gloss*. p. 118. *in posterum*, εἰς τὸ ἐπιόν. IDEM.

Ἐς τὔπιὸν apud *Platonem*, si recte meminimus, non semel occurrit. STOEBER.

4 Ἔστιγκεν, οὐκ ἔςιζε.] Forsan ἔςιχε. WOLF.

Scr. ἔςιγεν. Conf. *Etymol*. col. 727. fin. STOEBER.

Haec non agnoscit Leid. sec. ἔςιζεν Leid. pr. Quis vero ἔςιγκεν dixerit sive pro ἔςιχεν sive ἔςιζεν, nescio. Mihi menda videtur latere in prima voce, ac scribendum ἔςιξεν, οὐκ ἔςιζεν. OUDEND.

Forte ἔςικεν. *Theocritus* Idyll. XXVII. vs. 54.

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

Ita editur ex emendatione *Scaligeri*, cum antea legeretur ἀπέςιχες, quod *Is. Vossius* ad *Catullum* p. 7. in ἀπέςιξας mutandum docuit.

5 Ἔςαι.] Corrige ex Nostro *Phavor*. qui legit ἔςαι, ἔσεται, καὶ ἐσεῖται ποιητικόν. Conf. Corn. cop. p. 179. A. WITTER.

6 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] *Phav*. hoc testimonium non agnoscit. Habes l. c. v. 1103. STOEBER.

Vs. 1104.

μαστιγοφόρῳ· ἀλλ' ἴστάτω μοι καὶ δέ⊙ τι καίειον.
1 ἜΣΧΑΤΟΝ χρὴ λέγειν, 2 ἐκ ἐσχατώτατον.
3 ἘΣΧΑΤΩΣ ἔχει, ἐπὶ τῦ μοχθηρῶς, οἱ σύρφακες. οἱ δὲ

---

1 Ἔσχατον χρὴ λέγειν, ἐκ ἰσχατώτατον.] Cur vero dicere non licet τὸ ἐσχατώτατον? Quae ratio hic in promtu? scilicet nulla, nisi negligentia & ignorantia Graecismi crassa, quae nempe ubique regnat in hoc misero *Thomae* Libello. An igitur Graece aut Attice loqui nescivit ipse *Xenophon*, scriptor hercule purissimus & Ἀττικώτατ⊙, qui tamen illo auctiore & locupletiore, ut ita dicam, superlativo Gradu, frequentissime usus fuit? sic, ut bina tantum hic loca adferam, licet longe plurima supersint, Lib. II. de Expedit. Cyri, pag. 287. τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθεῖν, & rursus, Lib. II. Histor. Graec. p. 469. τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθών. Conf. *Maji* Observat. Sacr. Lib. IV. pag. 112. seqq. Eat nunc *Thomas* noster bonus, & sero pudorem habeat, si possit. Nam certe, quae hic tradidit, longe falsissima sunt. TRILLER.

2 Οὐκ ἐσχατώτατον.] Conf. voc. κορυφαῖον & τελδυταῖον. DRAKENB.

Xenoph. dicere non veritus ἐσχατώτατα παθεῖν, pag. 469. B. plane uti *Curt.* init. Histor. *ultima pati.* STOEBER.

Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 54. Leid. pr. ἐσχατώτατον. Seq. ἐσχάτως ἔχει habet *Thomas* ex eodem p. 172. Adde Comm. ad *Hesych.* ἐσχάτως. ἀκρῶς. OUD.

3 Ἐσχάτως ἔχει, ἐπὶ τῦ μοχθηρῶς, οἱ σύρφακες.] Praeivit *Phrynichus*, qui duas illas voces ad infimam plebem rejicit; reperias tamen apud *Artemidorum* p. 189. φυλάττεται ὑπὸ τινὸς κατεχόμενον, ἐμποδισμοὺς χρειῶν καὶ κατοχὰς καὶ παρολκὰς ἐν ταῖς προθεσμίαις, καὶ ἐπίτασιν ἐν ταῖς νόσοις προαγορεύει. τοῖς δὲ ἐσχάτως ἔχουσι σωτηρίαν προαγορεύει. Nec *Diogenes Laërt.* eandem vocem verbo φοβεῖν adnectere dubitavit, nempe p. 286. ἂν γὰρ, inquit, τούτοις προσέχωμεν, τὸ ὅθεν ὁ τάραχος καὶ ὁ φόβος ἐγίνετο, ἐξαιτιολογήσομεν ὀρθῶς καὶ ἀπολύσομεν, ὑπέρ τε τῶν μετεώρων αἰτιολογοῦντες καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἀεὶ παρεμπιπτόντων, καὶ ὅσα φοβεῖ τοὺς λοιποὺς ἐσχάτως. SALLIER.

Male hic rursus *Thomas* sequitur *Phrynichum*, qui idem infeliciter somniat, & utrosque pejus defendit, in hoc falsissimo commento, *Salmasius*, quod mirum, Lib. de Hellenist. pag. 109. An igitur, ex hoc rigido temerariorum nimis Grammaticorum judicio, ipse *Galenus*, qui tamen & Atticorum leporum fuit callentissimus, & ipse integros octo & quadraginta, de nominum Atticorum expositione, conscripsit olim Libros, sed hodie, maximo sane cum Lite-

δὲ παλαιοὶ, ἐπὶ τῦ ἄκρως τιθέασιν. ἐσχάτως φιλόσοφος.

ἙΤΑΙ-

Literarum Graecarum elegantiorum detrimento, deperditos, ceu ipse commemorat de se Lib. de Ordine Librorum suorum extremo, p. 52. T. I. opp. an igitur ipse ille, inquam, *Galenus* inter sordidos & abjectos σύρφακας sic jure connumerandus fuerit, quum contra Magistri nostri & *Phrynichi* difficiles sane nugas, sic aperte scriberet, Lib. de Medico, seu in Introduct. Cap. XIII. p. 380. Tom. II. opp. ἴμετοί τε γίνονται τῶν εἰλεωδῶν, τοῖς ἐσχάτως ἔχουσιν ἰσχυρότερον τὸ πάθος. Item alibi, Comment. IV. in *Hippocratis* Librum de Victu Acutor. 35. p. 142. T. XI. opp. ἀῤῥωστούσης ἐσχάτως τῆς ἐμφύτου θερμασίας· & mox ibidem: τὸ δ' ἐσχάτως ἀῤῥωστεῖν, ὀλέθριον· qualia fere innumera, quae jam studio taceo, in vastis illis *Galeni* Libris & Commentariis, passim occurrunt, quaerentibus sane perquam facile obvia futura. An igitur, inquam, inter σύρφακας illos *Thomae* nostri fictitios jure referendus erit *Diodorus* Siculus, qui in Excerptis de Virtutibus & Vitiis, p. 554. Tom. II. opp. Edit. *Wesseling.* sic manifestissime scripsit: τὸν Φερεκύδην ἐν Δήλῳ νοσεῖν, καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν· item alibi, Lib. XVIII. p. 293. ἐσχάτως ἤδη διακείμενος· quomodo & *Polybius* loquitur, Lib. I. cap. 24. & *Agatharchides* apud *Photium*, pag. m. 721. ut & *Polyaenus*, Lib. V. 2, 16. p. 351. & alibi. Sic & Lib. XVII. p. 514. & Lib. III. p. 174. ἐσχάτως κινδυνεύειν· pari sensu idem dixit *Diodorus* Siculus. Neque denique, ut finem tandem dictis his faciam, ad vilissimam illam vulgi faecem, cum aspero nostro *Thoma*, detrudendus jure erit *Artemidorus*, cultioris sane inprimis stili nitoris, si quis unquam alius, studiosissimus & callentissimus, quum ita scribere haud vereretur, Lib. III. Oneirocrit. cap. 61. pag. 189. τοῖς δὲ ἐσχάτως ἔχουσι σωτηρίαν προαγορεύει, quod ipsum alibi sic expressit, L. II. cap. 26. p. 114. οἱ πρὸς ἐσχάτοις ὄντες, ἐναφιᾶσι τῇ κοίτῃ. Quomodo & *Lucianus* in Abdicat. p. 499. γυνὴ ἐν ἐσχάτοις οὖσα καὶ παμπονήρως ἔχουσα· pro quo *AEschines*, in Dialogo Socrat. III. pag. 80. habet ἀδυνάτως ἔχει· ubi videndus in Notis *Jo. Clericus*; item *Julianus* in Caesar. pag. 8. Ὅγε Ἀλέξανδρος ἐν ἐσχάτοις καθῆστο, & *Arrianus*, Lib. III. de Expedit. Alex. p. 213. Δαρεῖος ἐς τὰ ἔσχατα προδοθείς. Ita & τὰ ἔσχατα παθεῖν dixerunt *Dionys.* Hal. Lib. VI. p. 357. *Lucianus*, ipse *Xenophon*, *Josephus* & *Aristides*, qui & ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν pari sensu dixit, T. I. p. 289. & p. 312. & alibi; item εἰς τοὔσχατον ἐλθεῖν,

ἐλθεῖν, ibidem, p. 289. & pag. 299. ut & ἔσχατα ἐσχάτων πράττειν, Tom. II. p. 196. & σωθῆναι ἐκ τῶν ἐσχάτων, T. I, p. 312. ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων σαλεύειν legitur apud *AElian.* in Fragment. pag. 1025. & Lib. II. Var. Hist. cap. 4. τὰ ἔσχατα δράσειν, pro quo pari sensu frequentissime apud alios Auctores occurrit εἰς τὰ ἔσχατα ἐλθεῖν, vel ἀφικέσθαι, item τὰ ἔσχατα κινδυνεύειν, ut & ἐν τοῖς ἐσχάτοις εἶναι, sicut apud *Josephum*, Lib. de Vita sua, p. 37. T. II. opp. τὸν Νέρωνα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα· & apud *Aretaeum*, Lib. I. de causs. & sign. Acutor. Morb. cap. 2. p. 15. κὴν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσι. item apud *Aristidem*, T. II. opp. p. 219. ὑπ' ἐσχάτης ἀνάγκης τῶν πραγμάτων ἀγχόμενοι. item ἐν τοῖς ἐσχάτοις κεῖσθαι, nec non εἰς ἔσχατον ἐλάσαι κίνδυνον apud *Artemidorum*, L. II. c. 78. quo & illud pertinet proverbium apud *Suidam*, *Diogenianum* & *Mich. Apostolium*, τὴν ἐσχάτην τρέχειν, scil. γραμμὴν, nempe ἐπὶ τῶν τὰ λοίσθια πνεόντων, ut bene exponit laudatus modo *Apostolius*. *Hippocrates* quoque noster in hunc sensum dixit Aph. III. Sect. I. τὰς ξυμπτώσιας ἄγειν ἐς τὸ ἔσχατον, & mox Aph. VI. ἐς τὰ ἔσχατα νοσήματα, αἱ ἔσχαται θεραπεῖαι κράτισται· qui & alibi saepe scripsit ἐς τὸ ἔσχατον ἦλθεν ἡ νόσος· item αἱ νόσοι ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι· & ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἐοῦσαι· & ἔκληξις ἐσχάτη, Lib. VII. Epidem. pag. 828. Libro denique de Arte, τὸ πῦρ ἐσχάτως καίει. Sed ut finem tandem aliquando faciam dictis meis copiosis, & quod jure vereor, fastidiosis: talia apud omnes fere meliores Auctores, ubivis locorum, occurrunt, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, quod neque ipsos Graecarum literarum tirones latere, confido. Haec igitur aliquanto effusius, propter justam rationem & summam simul necessitatem, hactenus a nobis dicta de phrasi illa ἀειμαχήτῳ, ἐσχάτως ἔχειν, nunc validissime, spero, defendent, & ab omni in posterum contradictione & dubitatione plenissime tutam immunemque praestabunt illum controversum maxime hactenus S. *Marci* locum, Cap. V, 23. τὸ θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει; quem hic inprimis, pro consueto suo maligno more, acrius tetigisse videtur loquaculus noster tinnulusque Graeculus, non veritus profecto, ipsum sanctissimum illum Virum, sic impie prorsus atque βλασφήμως, inter abjectos plane atque sordidos σύρφακας referre: cujus tamen justam defensionem jamjam maximam partem strenue in sese susceperunt Viri praestantissimi, *Jo. Henr. Majus*, in Observat. Sacrar. Lib. IV. p. 112. seqq. B. *Wolfius*, in Curis philol. & Crit. in Nov. Test. T. I. p. 458. *Jo. Conr. Schwarzius*, cum in Obss. ad *Jo. Olearii* Libellum de stilo Novi Testamenti, p. 289. tum & inprimis in Commentariis Criticis & philol. Linguae Graecae Novi Foederis, p. 588, 589. ac denique, ut alios jam plures taceam, *Jac. Elsnerus*, in Observat. Sacrar. T. I. p. 145. item Celeberrimus *Wesse-*

[1] ʽΕΤΑΙ͂ΡΑ ʼΑττικοὶ, [2] οὐχ ἑταιρίς· [3] ἑταιρῶ ᾗ, ἑταιρήσω·

Wesselingius ad *Diodori* Siculi Lib. XVIII. pag. 293. T. II. & Graece doctissimus *Abreschius*, in Annotat. ad quaedam N. T. Loca, p. 557. Ex quorum omnium allatis opportune testimoniis & exemplis, junctis cum his nostris novis maximam partem observationibus, protinus sane affatim constabit, frustra & imperite plane hic obloquutos fuisse *Thomam* illum *Magistrum* atque *Phrynichum*, reliquosque illorum hactenus sequaces, quum, posito omni pudore, dictionem illam egregiam prorsus atque significantissimam, ἰσχάτως ἔχει, damnarent, ac ceu rusticam plane atque plebejam proterve nimis proscriberent: quin potius inde justa quasi vindicta promeruisse, ut frigidum & inficetum ipsorum scomma istud in ipsos juste retorquendo, ipsi illi cultissimi scilicet homines & Atticarum elegantiarum, si diis placet, unici promi condi, inter ipsos illos, quos crepant, σύρφακας locum suum primarium jure merito occupent, serumque tandem, si possint tamen, sic pudorem habeant, quod illos optimos quosvis Auctores & ipsum adeo sacrum Scriptorem, nefando prorsus ausu, ad σύρφακας relegaverint, qui quondam elegantissima illa phrasi, ἰσχάτως ἔχει, rectius usi fuerint. TRILL.

1 ʽΕταῖρα ʼΑττικοὶ, οὐχ ἑταιρίς.] Perperam hic legitur ἑτερίς in meo exemplari primo, consueto scribarum & typographorum errore, ut notum. Ceterum autem hac voce hic damnata a *Thoma*, ἑταιρὶς, usi tamen sunt, ceu proba, *Athenaeus* aliquoties, item *Plutarchus* in praecept. Polit. & alibi, ut & *Clemens* Alex. *Jo. Chrysost.* aliique plures; adeo ut penitus rejicienda haud videatur: inprimis quum ipsa hic analogia plurimum ipsi faveat, ut in ὀρχηστρὶς, αὐλητρὶς, κυμβαλιστρὶς, κασωρὶς, & sexcentis id genus aliis. IDEM.

Sic *Demosth.* pro Phorm. pag. 605. C. εἰ σὺ μὲν χλανίδα φορεῖς, καὶ τὴν μὲν λέλυσαι, τὴν δ' ἔδωκας ἑταίραν (forte τῇ ἑταίρᾳ). καὶ ταῦτα γυναῖκα ἔχων ποιεῖς, καὶ τρεῖς παῖδας ἀκολούθους περιάγεις· καὶ ζῇς ἀσελγῶς, ὥστε καὶ τοὺς ἀπαντῶντας αἰσθάνεσθαι. Conf. quae de hac voce tradit *Moschop.* in Dict. Att. add. Not. ad *Luc.* T. I. p. 120. STOEBER.

Locus *Demosth.* seq. est ἐν τῷ κατ' ʼΑνδροτίωνος pag. 397. Sect. 106. Quod de potestate addit verbi καταπορνεύειν in *Herodoti* I. c. 94. ea oritur ex praepositione κατὰ, de quo in in *Lect. Aristaen.* p. 277. seq. ABRESCH.

MS. A. ἑτέρα male, ita quoque MS. B. ubi secunda manus correxit ἑταῖρα.

2 Οὐχ ἑταιρίς. ἑταιρῶ ᾗ, ἑτ.] ʽΕταιρὶς habet tamen *Xenoph.* ʽΕλλ. V. p. 443. pro quo paulo ante ἑταίρας dixit; συνεταιρίδες

σω. [1] καὶ ἑταίρησις, τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ [2] τῶν ἑταιρῶν. ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητιῶν· ἀλλ᾽ ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ [3] ὑπὸ τοῦ τυχόντος. [4] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· [5] οὐκ ἔτι δή που μόνον [6] φαίνεται ἡταιρηκὼς, ἀλλὰ (μὰ τὸν Διόνυσον, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως δυνήσομαι περιπλέκειν ὅλην τὴν ἡμέραν) καὶ πεπορνευμένος. κυρίως δὲ πορνεύεται ἡ γυνή. Δημοσθένης ἐν τῷ [7] περὶ τοῦ στεφάνου· [8] τοῦ μὲν τὸν πατέρα ἡταιρηκέναι, τοῦδε τὴν μητέρα πεπορνεῦσθαι. καὶ πορνεύω, ὁ ταύτῃ χρώμενος. [9] Ἡρόδοτος δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς πορνείαν ἐκδίδωσι, κεῖται τῷ.

ρίδης legitur *Judic.* XI. fin. WITTER.

Sic corrigend. vel non monente *Phavor.* apud quem deficit δὲ. Conf. *Bos* Observ. Crit. p. 117. ubi ε & αι saepius confundi, hoc ipso exemplo docet. *AEsch.* in Tim. p. 173. C. ἄντις Ἀθηναῖος ἑταιρήσῃ. *Lys.* contr. Alcib. p. 291. οὐχ οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν ἡταιρήκασιν, οἱ δὲ ἀδελφαῖς συγγεγόνασι; STOEBER.

Sic Leidd cum *Phavorino:* vulgo inepte οὐχ ἑτερίς. ἑτερῶ δὲ, ἑτ. frequentissimo errore. Leid. pr. dat καὶ οὐχ. OUDEND.

Uterque MS. ἑταιρίς.

3 Ἑτερῶ.] MS. A. ἑταιρῶ.

1 Καὶ ἑταίρησις.] *AEsch.* l. c. γραφὰς ἑταιρήσεως πεποίηκε. scr. γραφὰς. *Wolf.* *impudicitiae accusandi potestatem dedit.* Malim: *scortationis.* STOEBER.

2 Τῶν ἑταιρῶν.] MS. B. ἑτέρων, sic post ἑτερεῖ pro ἑταιρεῖ, quod habet MS. A.

3 Ὑπὸ.] MS. B. ἐπὶ.

4 Αἰσχιν. ἐν τῷ κ. Τιμ.] Pag. 178. B. ubi φανήσεται ἡταιρ. non male. Post: ἀλλὰ καὶ (μὰ τὸν Δ. οὐκ οἶδ᾽ ὁ. δ. περιπλέκειν) ὅλην, κ. τ. λ. STOEBER.

5 Οὐκ ἔτι.] Uterque MS. οὐκέτι.

6 Φαίνεται &c.] Apud *AEschinem* in Timarchum p. 268. D. legitur φανήσεται ἡτ. ἀλλὰ καί. Utrumque bene: nam ut apud Latinos, sic jam apud Graecos καὶ saepe per Ellipsin intelligitur οὐ μόνον, ἀλλὰ, *non solum, sed* pro *verum etiam.* Seqq. usque ad ἡμέραν parenthesi inclusi, quod sensus postulat. OUDEND.

7 Περὶ τοῦ στεφάνου.] Non comparet τοῦ in Leid. pr. cuncta ἐν τῷ π. τ. στεφ. desunt Oxon. *Demosthenis* verba leguntur ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος λόγῳ p. 708. B. τοῦ δὲ τὸν πατέρα &c. *Herodoti* locus est Lib. I. cap. 196. IDEM.

8 Τοῦ μὲν τὸν.] *Phav.* τῷ μεν. mox: τοῦδε Idem τοῦ δὲ. sequitur ὁ ταύτῃ χρώμ. ubi ὁ delet Idem. πορνεύω & πορνεύεται est apud *Liban.* I. p. 346. C WITTER.

9 Ἡρόδοτος δὲ.] Lib. I. p. 44. E. add. p. 91. D. IDEM.

τῷ ὀνόματι ἐν τῇ πρώτῃ· ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορνεύουσιν.

1 ἙΤΑΙΡΟΤΕΡΟΣ οὐχ εὕρηται, ἐμοὶ δοκεῖν, διὰ τὸ μὴ 2 εὔφωνον. ἑταιρότατος δὲ 3 Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος, ἅπερ τοῖς 4 σαυτοῦ ἑταιροτάτοις. καὶ ἐν Φαίδωνι· οὓς ἂν 5 ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους.

6 ἝΤΕΡΟΣ, ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν.

ἙΤΕ-

1 Ἑταιρότερος.] MS. B. hic ἑταιρότητος.

2 Εὔφωνον.] Vitiose in Ed. Blank. εὔφονον. In *Platonis* verbis, quae invenies in Gorgia p. 487. D. reposui, MSS. jubentibus, ut in *Platone* σαυτοῦ pro αὐτοῦ, & in altero ex *Phaedone* p. 89. D. cum iisdem ἡγήσαιτο pro ἡγήσατο. Oudend.

3 Πλατ. ἐν Γοργ.] Pag. 487. D. ubi melius σαυτοῦ. Mox ex Phaed. pag. 89. D. in Nostro scribe οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκ. καὶ ἑταιρ. Stoeber.

4 Αὐτοῦ.] Uterque MS. σαυτοῦ.

5 Ἡγήσατο.] Uterque MS. ἡγήσαιτο.

6 Ἕτερος.] Vid. Interpretes ad *Lucae* c. IX. 59. *Ammonius* h. v. Drakenb.

Ita quoque *Ammonius*, quibus non assentietur, qui haec *Euripidis* consideraverit Phoen. vs. 838.

Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα
Πόλις ἄδ' ἐπ' ἄκροις
Ἕστακ' ἀρηΐοις στεφανοῖσιν.

Quis enim ibi de duobus tantum verba fieri, contendat? sed illius aetate, suam hanc legem nondum grammatici tulerant. Neque aliter de *Theophrasto* pronuntiandum, qui, postquam varias attulit causas, cur arbores intereant, addit de Caus. Plant. I. 5. ἔστι δὲ καί τις ἑτέρα παρὰ ταύτας, ἡ διὰ τὴν ἀκαρπίαν, καὶ πολυκαρπίαν. Sallier.

Repetit *Phav.* qui tamen recte monet, discrimen non esse perpetuum ex *Ammon.* voc. ἄλλος & ἕτερος. Conf. *Erot.* voc. ἄλλος. Witter.

Apud *Platon.* ἑτέρους μὲν, ἑτέρους δὲ scriptum pro ἄλλους, nemo recte dubitabit. Nostro subscripsit *Kuhn.* ad *AElian.* III, 44. pr. & *Perizon.* ad Eund. XI, 7. fin. Stoeber.

Ex *Ammon.* p. 61. Plerumque verum est, ut Latinis *alter* & *alius*, non tamen perpetuum: quod jam Lexica monuerunt, nec non *L. Kusterus* ad *Suidam* h. V. & in ἄλλο. Apoll. Rh. I, 250. Ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο. ubi male vulgo ἑτέραν. *AElian.* Lib. VIII. de An. C. 1. τρίτον ἕτερον πόδα. Oudend.

[1] Ἑτερόφθαλμος, [2] ὁ τ̃ ἕνα [3] πηρωθεὶς [4] τ̃ ὀφθαλμῶν, [5] ȣ̓ μονόφθαλμος. μονόφθαλμος γὰρ ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, [6] οἷον μυθεύεται τ̃ Κύκλωπα.

Ἔτι, [7] ȣ̓κ ἀκμὴν, εἰ καὶ [8] Ξενοφῶν ἅπαξ ἐχρήσατο.

Ἐυαγ-

---

1 Ἑτερόφθαλμος, ὁ τ̃ ἕνα πηρωθεὶς τῶν ὀφθαλμῶν.] Vid. *Harpocr.* h. v. Drakenb.

Legendum haud dubie πηρωθεὶς, quod forsan jam ab aliis, opinor, observatum: mendum enim typographicum mihi videtur: quamquam pari modo, circa istam vocem, peccatum fuerit aliquoties in *Hesychii* Lexico, ubi perperam πεπειρωμένοι & πεπαρωμένοι legitur, pro πεπηρωμένοι, ut alibi notavimus: id quod vel sequens τετυφλωμένοι manifestissime evincit. Sed haec obiter; vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 55. Trill.

Consule Cl. *Valkenaerium* ad *Ammon.* Lib. II. cap. 1. Errat *Moeris*, cum scribit: ἑτερόφθαλμος Ἀττικῶς, μονόφθαλμος Ἑλληνικῶς. Typographi Rom. menda est πειρ. Oudend.

Demetrius Phaler. de elocut. p. 116. οἷον Φίλιππος μὲν διὰ τὸ ἑτερόφθαλμος εἶναι.

2 Ὁ τ̃ ἕνα.] Phav. ὁ κατὰ τὴν τύχην τ̃ &c. Witter.

Sic quoque *Moschop.* in Dict. Att. h. v. Stoeber.

3 Πηρωθεὶς.] Rom. πειρωθεὶς male. Witter.

Vulgatam tuetur *Moschop.* in voce. Stoeber.

4 Τῶν ὀφθαλμῶν] Phav. ὀφθαλμόν.

5 Οὐ μονόφθαλμος.] Utriusque vocis exempla in eadem significatione occurrunt apud optimos scriptores; ἑτερόφθαλμος *Diod.* XII. p. 83. B. *Laërt.* pag. 264. F. 265. D. &c. μονόφθαλμος *Aristid.* p. 26. *Apollod.* Biblioth. II, 8. 3. ἀπολογχάνουσιν Ὀξύλῳ μονοφθάλμῳ, τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέκοπτο τόξῳ. *Polyb.* V, 67. τὴν δὲ ἀφορμὴν Ἀντιγόνε τ̃ μονοφθάλμου καταλῆψιν κ. τ. λ. *Lucian.* T. II. p. 785. *Graev.* Ἀντίγονος ὁ Φιλίππȣ, ὁ μονόφθαλμος, βασιλεὺς Μακεδόνων. vid. & *Liban.* II. pag. 338. D. Hinc *Gloss.* pag. 134. *luscus*, μονόφθαλμος, ἑτερόφθαλμος. Onon. *Calep.* pag. 83. *luscus*, ἑτερόφθαλμος. pag. 90. *monoculus*, μονόφθαλμος. pag. 165. *unioculus*, μονόφθαλμος. Witter.

Vid. Cl. *Valken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 84. seq. Stoeber.

6 Οἷον μυθεύονται.] *Cratinum* auctorem profert *Moschopulus* Dict. Att. in voc. ἑτερόφθαλμος, secus ac *Phrynichus*, qui v. μονοφθ. μονόμματον eum scripsisse, tradit. Vid. modo laudatum Cl. *Valcken.* l. c. & Cel. *Sallier.* ad *Phryn.* l. c. Idem.

7 Οὐκ ἀκμὴν.] Sic plane sentit *Moeris* voc. ἀκμὴν, quibus praeivit *Phrynich.* voc. ead. Usus saepissime *Polybius*: emendaudus

¹ ʼΕΥΑΓΓΕΛΙ'ΖΟΜΑΙ, οἱ πάντες δοτικῇ. ἅπαξ δέ πυ καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον εὕρηται, ² ὡς παρὰ Χαρικλείδῃ,

landus tamen XIV, 4. ubi οἱ μὲν ἐκ τῶν ὕπνων, οἱ δ' ἀκμὴν ἔτι μεθυσκόμενοι &c. nam ἔτι est ex Glossa; ita XV, 6. τὰς δ' ἀκμὴν ἔτι καὶ νῦν κινδυνεύειν. *Anacr.* quoque Od. 33.

Πόθος, ὁ δ' ὁ μὲν πτερῦται,
Ὁ δ' ᾠὸν ἐστιν ἀκμὴν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

WITTER.

Vid. Cel. *Alberti* Observ. ad *Matth.* cap. XV. 16. Cel. *Wetstein* ad N. T. Tom. I. p. 423. & *El. Palairet* Observ. Philol. ad *Matth.* pag. 53. Codex Alexandr. Epist. ad Hebr. V, 13. νήπιος γάρ ἀκμήν. *Plutarchus* de Fluminib. p. 32. Μαίανδρος ἀκμὴν στρατηγὸς χειροτονηθείς. ita hunc locum emendat *Jan. Rutgersius* Var. Lect. Lib. III. cap. 12. p. 236.

8 Ξενοφῶν ἅπαξ.] Vid. ʼΑναβ. IV. p. 255. WITTER.

Conf. omnino *Moschop.* & *Phavor.* h. v. STOEBER.

Sic etiam *Phrynich.* ferme non inspecto *Xenophonte*, p. 48. *Moeris* V. ἀκμήν docet, *Xenophontis* locum legi ἐν τῇ ʼΑναβάσει, nempe Lib. IV. p. 325. D. καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε· quasi κατ' ἀκμὴν, & in ipso transeundi vigore eoque temporis articulo. Ἑλληνικῶς pro ἔτι usurpatum, recte ait *Moeris.* Adi Observat. ad Euang. *Matthaei* cap. XV, 16. Cl. *Alberti* aliorumque. Oud.

MS. A. delet ἅπαξ.

1 Εὐαγγελίζομαι.] Cum *dativo* construendum docet, non cum *accusativo*, quemadmodum in N. T. aliquoties occurrit, sc. *Act.* VIII. 40. Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, & *Act.* XIV. 21. BOS.

Locus *Heliodori*, de quo ibi *Thomas*, legitur AEth. pag. 74. παρὰ μὲν, inquit, εὐαγγελίζομαί σε τὴν Δημαινέτης τελευτήν. sed ad illum lapidem semel tantum offendisse, ab ipso non injuria proditum; alibi enim Dativum semper antepos uit. Ducem tamen, quem sequeretur, habet *Philonem*, scilicet, qui hocce verbum cum dativo extulit p. 778. de Mercurio enim verba faciens, ait: ποδωκύτατόν τε εἶναι, καὶ μονονὰ πτηνὸν φέρεσθαι διὰ σπουδὴν ἀνυπέρθετον, ἐπειδὴ τὰ λυσιτελῆ φθάνοντα εὐαγγελίσασθαι προσήκει. SALLIER.

Misc. Obs. Vol. X. T. II. p. 213. mihi quid videatur de structura hujus verbi, quam damnant Grammatici, aperui. ABRESCH.

2 Ὡς παρὰ Χαρικλείᾳ.] Ita emendat *Leopardus* Emend. Lib. IV. cap. I. olim edebatur Χαρικλείδῃ, quo quasi edito usus est *Pricaeus* ad *Lucae* cap. III. 18. DRAKENB.

Rom. & Vasc. rectius Χαρικλείδῃ. STOEBER.

Sic exhibent MSS. *Phavor.* & Ed. Rom. ut ex emendatione P.

κλείᾳ, καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ. σὺ δὲ δοτικῇ ἀεὶ σύντασσε.

1 ΕΥ'ΓΝΩΜΟΝ μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, 2 ἀλλ' εὐγνῶμον. 3 ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. 4 Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· ἄγνωμον γὰρ, εἰ ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκούειν. 5 Θουκυδίδης· 6 ξύγγνωμον δ' ἐστὶ τὸ ἀκούσιον. 7 ἄγνωμον δὲ ἀνθρώπειον, ὁ αὐτός φησιν.

ΕΥ'ΕΙ-

P. Leopardi & Nunnesii tacite reposuit Blankardus pro Χαρικλείδη. Hoc nomine scil. citari solebat Heliodori Milesium opus; ut Achillis Tatii ἐν Λευκίππῃ· V. in ἀναβαίνω. Comm. ad Phrynich. p. 118. & Cl. Albert. ad Hesych. T. I. pag. 691. Quantopere vero errent Grammatici, proscribentes εὐαγγελίζομαί σε, dum ejus constructionis in S. Litteris vim non percipiunt, docet egregie Cl. Abresch in Misc. Obs. V. X. pag. 213. Heliodori locus est Lib. II. p. 75. OUDEND.

Heliodori locum quoque indicavit Cel. Alberti in Periculo Critico p. 16.

1 Εὔγνωμον μὴ λέγε.] Legitur apud Lucian. T. I. p. 192. Graev. εὔγνωμον, ὦ Ἡρακλεῖς, καταλείπεσθαί σου τοῦ Ἀσκληπιοῦ &c. & in Lucio: ἀλλὰ εὔγνωμον τοῦ οἴκοντα ἐνεγκεῖν. & in Catapl. καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. Vid. & Aristid. pag. 118. Diod. XIII. p. 152. A. Joseph. p. 51. B. 607. C. 880. A. WITT.

Scil. quia εὔγνωμος non dicitur, ut ἄγνωμος, σύγγνωμος, sed solum εὐγνώμων. Luciani locus prostat T. II. p. 828. Ed. ult. Thucydidis est Lib. III. §. 40. ἐστὶ deest Ed. Vasc. ἑκούσιον Leid. pr. Vide Hudson. ibid. OUDEND.

MS. B. εὔγνωμον, & εὔδαιμον, sed mox εὐγνῶμον.

2 Ἀλλ' εὐγνῶμον.] Sic quoque Joseph. p. 1050. G. Idem tamen etiam ἄγνωμον usurpat p. 40. D. uti Laërt. p. 18. B. & Aristid. p. 143. B. WITTER.

3 Ἄγνωμον δέ.] Phav. δὲ non legit. Parthenius Nicaens. Eroticor. c. 9. ἐν νῷ μέντοι λαβὼν τὸ ἄγνωμον αὐτῆς. WITTER.

4 Λουκ. ἐν τῷ δὶς κατηγορ.] Scr. κατηγορ. Locus est T. II. p. 233. Graev. STOEBER.

5 Θουκυδ.] Lib. III. p. 199. B. WITTER.

Conf. Cl. Duker. pag. 191. STOEBER.

6 Ξύγγνωμον.] MS. B. σύγγνωμον.

7 Ἄγνωμον δὲ ἀνθρώπειον.] Phav. εὐγνῶμον δὲ ἀνθρώπινον ὁ αὐτός φησι. Xenoph. Cyrop. III. p. 56. ἀκούσιον, quod paulo post vocat ἀνθρώπινα. WITTER.

Thucydidea haec invenire nequivi; certum tamen videtur, legi oportere ἀνθρώπειον. V. supra hac voce. ἀγνῶμον Ed. Vasc. OUDEND.

MS.

1 ΕΥΕΙΔΗΣ, ὁ τὸ εἶδος παντὸς τοῦ σώματος κάλλιστα διακείμενος. καλὸς ἦ, ὁ τὴν ὄψιν ἄριστος.

2 ΕΥΕΠΙΘΕΤΟΣ [3] ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν, ἤτοι ὁ εὐεπιχείρητος. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη.

ΕΥΗ-

MS. A. ἀγνῶμον. B. ἀγνῶμον.

1 Εὐειδής.] Paulo aliter *Ammonius*, qui non καλὸς, sed εὔμορφος adjectivo εὐειδὴς opponit: εὔμορφος, inquit, εὐειδοῦς διαφέρει· εὔμορφος μὲν γὰρ ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν μορφίζειν λέγομεν) εὐειδὴς δὲ ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα. *Ammonium* sequitur *Eustathius* Comm. pag. 382. Itaque si grammaticis fides, vox εὐειδὴς corpus integrum spectat, minime vero singulas illius partes. Quam recte, ostendit *Euripides* apud quem coloris bonitas εὐειδὴς appellatur, Alcest. nempe v. 172.

Ἄκλαυστος, ἀστέναλος, οὐδὲ τοὐπιὸν
Κακὸν μεθίστη χρῶτος εὐειδῆ φύσιν.

Neque minus huicce grammaticorum praecepto adversatur *Achilles* Tatius pag. 215. qui de Phoenice differens ait: ἐστεφάνωσε γὰρ αὐτὴν, inquit, κύκλος ὀμφωνῆς. ἡλίου δὲ ἐστιν ὁ τοῦ κύκλου στέφανος εἰκὼν, κυάνεός ἐστι, ῥόδων ἐμφερής, εὐειδὴς τὴν θέαν. Phoenicis enim corona pars est illius corporis. SALLIER.

Conf. *Ammon.* voc. εὔμορφος. WITTER.

Εὐειδὴς de mulieribus proprie dici, quemadmodum θεοειδὴς de viris, Lexicographorum nonnulli contendunt. Quibus assensum negabit *AEschyli* lector Pers. vs. 324. ubi de viro vox adhibetur. STOEBER.

2 Εὐεπίθετος.] Est *aggressu facilis*, ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν. Sic enim legendum, non εὐκόλως. BOS.

Ea vox a lexicographis omitti non debuisset, utpote quam praeter *Thucydidem* usurpet *Plato* Polit. p. 306. τὸ γὰρ ἀρετῆς μέρος, inquit, ἀρετῆς εἶδει διάφορον εἶναί τινα τρόπον, τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητικοῖς, καὶ μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας. SALLIER.

3 Ὁ εὔκολος εἰς ἐπίθεσιν.] Ita scribendum. Vid. *Duk.* ad loc. *Thuc.* a Nostro allegat. p. 400. STOEBER.

Sic legi cum Graecae linguae genio jubent MSS. Leidd. Nihil est, quod circumferebatur, ὁ εὐκόλως εἰς ἐπίθεσιν. Monuit id jam Cl. *Dukerus* ad *Thucydid.* Lib. VI. §. 34. OUDEND.

Hadr. Junius ὁ εὔκολος.

[1] ΕΥ'ΗΘΕΣ [2] κατ' εὐφημισμὸν, [3] τὸ ἀσύνετον. παρὰ δὲ Δημοσθένει, εἰς χρηστότητος τάξιν κεῖται· [4] τὴν ἡμετέραν εὐήθειαν καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ [5] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει
[6] ΕΥ'ΘΕΝΕΙ͂Ν κάλλιον, ἢ εὐθηνεῖν. [7] εὐθενία δὲ οὐ λέγουσιν,

1 Εὔηθες.] Conf. *Hesych.* v. γλύκων. *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 100. WITTER.

2 Κατ' εὐφημισμὸν.] MS. A. καὶ κατ' εὐφ.

3 Τὸ ἀσύνετον.] Sic εὐήθης *homo simplex* apud *Xenoph.* p. 558. *Polyaen.* p. 247. εὔηθες *Philostr.* V. A. II, 14. p. 64. τί οὖν βούλεται τὸ εὔηθες ἐκεῖνο φρόντισμα τοῖς ἐρεσχελοῦσι; Eodem sensu legitur apud *Xenoph.* p. 625. *Diod.* I. pag. 12. C. & εὐήθεια *stultitia* apud *Herod.* VII. p. 446. *Xenoph.* Ἀναβ. I. p. 198. WITTER.

4 Τὴν ἡμετέραν &c] Leid. pr. ὑμετ. male. *Demosth.* de falsa Leg. p. 309. in f. διὰ τὴν ἡμετέραν πρᾳότητα καὶ εὐήθειαν. *Thucydidis* locum memoravit etiam *Suidas* h. v. exstat Lib. III. §. 83. ubi vide Comment. Errat vero *Moeris* vehementer, cum putet, εὔηθες pro ἀνοήτῳ esse Ἑλληνικὸν, non Ἀττικόν. Contrarium evincunt sexcenta Atticorum exempla, & *Demosthenes* eadem pagina. OUDEND.

Uterque MS. ὑμετέραν.

5 Θουκυδ. ἐν τῇ γ'.] P. 230. B.

6 Εὐθενεῖν.] *Aristid.* p. 103. fin. Orat. Neque tamen εὐθηνεῖν a bonis Scriptoribus alienum. Vid. *Diod.* IV. p. 280. A. *Joseph.* p. 961. A. 242. B. 315. D. *Synes.* p. 103. C. WITTER.

Julianus tamen Misopog. p. 140. εὐθηνουμένης τῆς πόλεως, & εὐθηνία est apud *Etymologum.* HEMSTERH.

Per ε ad *Magistri* mentem *AEschylus* in locis a Cl. *Arnaudtio* notatis in Lect. Graec. p. 59. Utraque scriptura placuit *Aristidi*, apud quem aliquoties permutatur cum εὐθύνειν & εὐθενεῖν, uti & in *Demosthenis* Orat. de Cherson. εὐθηνεῖν frequentant *Themistius* & *Basilius*, & habet quoque *Liban.* Orat. XI. p. 336. D. εὐθηνία quoque aliquoties adhibuit *Basilius.* ABRESCH.

Heraclides de Polit. pag. 457. καὶ εὐθένησαν οὕτως ὡς ἁλιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια. ita leg. pro εὐσθένησαν. Redderem quoque hoc verbum *Philippo* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 471.

Οὐ χαλεπόν ἐστι τῷ κακῶς διακειμένῳ
Εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα.

Malim εὐθενοῦντα. Aliter hunc locum tentavit *Th. Gatackerus* Advers. Miscell. Posth. cap. XIII. p. 546. Verbo εὐθηνεῖν usus est *AEneas* Gaz. c. I. p. 6. ἰσχύσεως μὲν εὐθηνεῖ. κακοθηνεῖν dixit *Aristoteles* H. A. Lib. VI. c. 19.

7 Εὐθ-

γυσιν, 1 ἐδ᾽ εὐθηνία, 2 ἀλλ᾽ εὐετηρία.
3 ΕΥΘΕΣ τὸ ἀληθὲς παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ εὕρηται, ἀπὸ 4 τῆ ὁ εὐθὴς ἀρσενικῆς εὐθείας, 5 διὰ τὸ ἡ γραφομένης. παρὰ ἐδενὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων εὕροις ἄν, ἀλλ᾽ εὐθὺ, τὸ ἐναντίον τῷ σκαμβῷ. ὡς γὰρ ὀξὺς ὀξέος ὀξὺ, καὶ ἡδὺς ἡδέος.

---

7 Εὐθενία δὲ ἐ λέγεσιν, ἐδ᾽ εὐθηνία.] Has voces, quas non usurpari dicit *Thomas*, occurrere in nummis docet Excell. *Ez. Spanhemius* ad *Juliani* Orat. I. p. 282. quod indicat Cl. *J. Perizonius* ad *AEliani* V. H. Lib. XIII. cap. 1. Vide & ad *Callim.* Hymn. in Delum vs. 268. *Spanhemii* notam. Nonnihil etiam huc facit, quod notat *Paul. Leopardus* Lib. V. cap. 2. de vocibus εὐθημοσύνη, & εὐθηνήθηταν, quod usurpat *Herod.* in Lib. I. p. 26. *Dio* Lib. XLIV. τοῖς ἄλλοις πᾶσιν εὐθήνησαν. TORREN.

Adi Comm. ad *Phryn.* p. 210. εὐθενεῖσθαι λέγοντες, εὐθένειαν ἐ λέγεσιν, ἀλλ᾽ εὐετηρίαν. Verum non modo εὐθηνεῖν dixerunt Attici, sed & εὐθηνίαν. Vid. *AElian.* Lib. XI. An. cap. 2. 10. *Herodian.* Lib. VII. cap. 3. Adde Cl. *Albert.* ad *Hesychium*: ubi recte notat, superfluam *Kusteri* dubitationem ad *Suidam* Εὐθένεια, ἡ εὐθηνία. OUDEND.

1 Οὐδ᾽ εὐθηνία.] Apud *Joseph.* p. 233. B. 833. E. 868. E. &c. vid. Onom. *Calep.* pag. 2. WITTER.

Adhibuit *Alciphron* Lib. I. ep. 24. pag. 98. conf. *Hesych.* Voc. Θαλία. In numis aliquot sub *Augusto* & *Claudio* cusis εὐθηνία reperit ill. *Ez. Spanhemius*, quem videsis ad *Julian.* Or. I. p. 282. & ad *Josephi* Bell. Judaic. Lib. III. cap. 3. §. 2. conf. *Joan. Antioch.* p. 883. & not. p. 118.

2 Ἀλλ᾽ εὐετηρία.] Ita tamen *Eustath.* de Amor. Ism. & Ismen. Lib. I. 2. DRAKENB.

Phav. ἀλλὰ εὐθηρία minus recte; εὐετηρία habet *Joseph.* pag. 44. A. 974. D. *Synes.* p. 290. A. *Liban.* T. II. p. 656. D. Conf. *Phrynich.* p. 90. *Hesych.* voc. ἀλσινεύς. WITTER.

Herodian. p. 90. HEMSTERH.

Lex. *Herodot.* p. 106. εὐεστὴ, ἡ εὐημερία, εὐετηρία, *Alciphron* Lib. I. ep. 24. p. 98. *Theophyl.* Simoc. Quaest. Phys. pag. 19. διὰ τοῦτο ἄγγελος εὐετηρίας ἀμυγδαλῆ γίνεται.

3 Εὐθὲς.] *Ammon.* in voce Εὐθύς. HEMSTERH.

Deficit haec observatio integra in MS. B.

4 Τῆς ὁ εὐθής.] Vid. *Etymol.* M. pag. 391. MS. Oxon. τινος. Mox τῆς correxi pro τοῦ. Apud Patres quoque εὐθὲς. OUDEND.

Basil. T. I. p. 132. C. & 134. A. Quin ipse *Thomas* illico utitur in V. εὐθύνη. ABRESCH.

MS. A. ἀπό τινος ἀρσενικῆς εὐθείας διὰ τῆς (non τοῦ, uti male vulg.) ἡ γραφ.

5 Διὰ τοῦ ἡ γραφ.] Scribe ex Rom. διὰ τῆς ἡ γραφ. WITT.

1 Ἡ-

[1] ἠδέος ἡδύ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ διὰ τὸ ε ψιλὸν εὐθὺς εὐθέος εὐθύ.

[2] ΕΥΘΥ Ἀθηνῶν Ἀττικοὶ, οὐκ ἐπ' εὐθείας.

ΕΥΘΥΝΗ, ἡ ἐξέτασις. [3] ὡς Δημοσθένης· ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν στρατηγῶν. ὅθεν καὶ [4] εὐθύνη ἡ τιμωρία; [5] διὰ τὸ τοὺς ἐξεταζομένους κολάζεσθαι, ἀναφανέντας κακούς. [6] καὶ εὐθύνω ῥῆμα, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγω, καὶ τὸ κολάζω, καὶ τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω. ὅθεν καὶ εὔθυνος παρὰ Λιβανίῳ, [7] ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· δικαιοσύνης ἀκριβὴς [8] εὔθυνος ἵδρυται. [9] ἡ τοῦ δικαίου· οἱονεὶ ὀρθότης, καὶ στάθμη. [10] ἔτι δὲ εὐθύνω;

---

1 Ἠδέος.] MS. A. ἡδέως & mox εὐθέως.

2 Εὐθὺ Ἀθην. Ἀττικοί.] *Phav.* οἱ Ἀττ. Exempla non rara sunt apud *Lucianum*; vid. etiam *Synes.* pag. 207. A. Conf. *Hesych.* voc. καθ' εὐθύ. *Ammon.* voc. εὐθύ. *Phrynich.* p. 24. *Kuhn.* ad *AElian.* IX, 18. *Hemsterh.* ad *Lucian.* p. 60. WITTER.

Vide *Moerida* & Cl. *Hemsterh.* ad *Luciani* Dial. Mort. 27. εὐθὺ τῆς καθόδου. *Valken.* Observ. ad *Ammon.* Lib. II. cap. 2. Innumera addi possent exempla. OUDEND.

3 Ὡς Δημοσθ.] Immo Λιβάνιος Decl. 37. T. I. p. 810. B. WOLF.

Phav. delet ὡς. Locus est apud *Liban.* T. I. p. 810. B. add. *Xenoph.* p. 552. *Polyaen.* I, 27. p. 52. WITTER.

4 Εὐθύνη ἡ τιμωρία.] Apud *Diod.* XIX. p. 651. D. *Gloss.* p. 144. noxatio, εὐθύνα. IDEM.

5 Διὰ τὸ τούς.] *Phav.* τὸ non legit. Post κατ' εὐθεῖαν ἄγω.] Idem addit: ὁ καὶ ἀπευθύνω λέγεται· καὶ εὐθύνομαι, εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, καὶ κολάζομαι, καὶ βασανίζομαι. ἀπὸ τούτου τοῦ ῥήματος εὔθυνος. Λιβάνιος &c. IDEM.

6 Καὶ εὐθύνω ῥῆμα.] Vid. Schol. *Sophocl.* ad Ajac. flagellif. vs. 72. *Isocrat.* ad Demonic. p. 56. *Xenophon* Cyrop. pag. 1. DRAKENB.

Scr. ῥῆμα. Locus *Liban.* mox allegatus hactenus desideratur. WITTER.

7 Ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ.] T. II. p. 376. A. ubi legas modo: ἀλλ' ὁποῖσπερ ἂν ἴδῃς, ἀκριβὴς εὔθυνος ἵδρυται. Quomodo huc δικαιοσύνης & ἡ τοῦ δικαίου irrepserint, nescio; certe alieno loco: explicationis gratia saltem scribi debuit ἡ sive ἤγουν, ut in *Phavor.* OUDEND.

8 Εὔθυνος.] Ignorat hanc vocem MS. B.

9 Ἡ τοῦ δικ.] *Phav.* ἤγουν τοῦ δικ. WITTER.

MS. A. ἤγουν τοῦ δικαίου οἷον. sine puncto distinctionis post δικαίου, quod itidem delet B. in ceteris cum vulg. consentiens. STOEBER.

10 Ἔτι

νῶ, 1 καὶ τὸ εὐθὲς ποιῶ, ὃ καὶ ἀπευθύνω λέγεται. 2 καὶ εὐθύνομαι, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, 3 ἢ κολάζομαι· 4 ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι.

ΕΥ'ΚΑΡΠΑ δένδρα, ὧν ὁ καρπός ἐστι χρήσιμος ἀνθρώποις εἰς τροφήν· 5 ἄκαρπα, 6 τὸ ἐναντίον, ἤγουν ὧν τοῖς καρ-

---

10 Εὐθύνη &c.] Leg. ἔτι δὲ εὐθύνω, καὶ τὸ εὐθὲς ποιῶ (ὃ καὶ ἀπευθύνω λέγεται), καὶ ἀπευθύνομαι) καὶ τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, καὶ κολάζομαι· ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι. ABRESCH.

MS. A. ἔτι δὲ καὶ εὐθύνω.

1 Καὶ τὸ εὐθὲς ποιῶ.] Leidd. carent voculâ καὶ. OUDEND.

2 Καὶ ἀπευθύνομαι.] Haec intelligi nequeunt: nam subdit auctor: ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι· unde clarum est, vel hic vel ibi ἀπευθύνομαι corruptum esse. Cl. *Wolf.* infrà conjecit ἐπευθύνομαι. Sed frustrà. Veram *Thomae* manum & sententiam servarunt MSS. Leidd. καὶ εὐθύνομαι, τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι, ἢ (sic etiam Edd. Vett. non καὶ) κολάζομαι. Ἀπευθύνομαι δὲ &c. Quare ita restitui. V. *Hesychium*. IDEM.

3 Καὶ κολάζομαι.] MS. A. ἤγουν κολάζομαι.

4 Ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ, &c.] Legendum ἐπευθύνομαι, alioqui *Thomas* parum secum conveniret. Illius igitur mens est, verbum ἐπευθύνομαι nunquam accipi pro *poenas do*, quod negari non potest: nam ἐπευθύνω semper significat *rego*, *dirigo*. Priori sensu usurpatur ab *AEschylo* Pers. vs. 862.

Πρῶτα μὲν εὐδοκίμου
Στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ' ἠδὲ
Νόμιμα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνοι.

Ita quoque *Plutarchus* T. II. p. 790. οὗτος ὁ πολιτικὸς, inquit, ὁ λέγων μόνον οὐδὲ δημηγορεύων ἔξωθεν, ἀλλὰ πράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν, ἐπευθύνει τὸν νέον ἔργοις ἅμα καὶ λόγοις πλαττόμενον ἐμψύχως καὶ καταρχηματιζόμενον. Alterius significationis exemplum reperias apud eumdem p. 975. τὸ γὰρ ὀξὺ καὶ νοερὸν αὐτῶν, inquit, καὶ δι' εὐστροφίαν ὑπήκοον ἁπάσης φαντασίας, ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ θεῷ παρέχει χρῆσθαι καὶ τρέπειν ἐπί τε κίνησιν, ἐπί τε φωνάς, καὶ γηρύματα, καὶ σχήματα· νῦν μὲν ἐνστατικὰ, νῦν δὲ φορᾷ καθάπερ πνεύματα, ταῖς μὲν ἐπικόπτοντα, ταῖς δὲ ἐπευθύνοντα πράξεις καὶ ὁρμὰς εἰς τὸ τέλος. Vide etiam p. 980. SALLIER.

5 Ἄκαρπα.] *Thomae* succinit *Pollux* Lib. I. §. 234. ἄκαρπα δὲ λέγουσι δένδρα, ὧν ὁ καρπὸς οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις τροφή. τὰ δ' ἄλλα κάρπιμα, sive ut mox ait, ἔγκαρπα. Huc pertinet quoque proverbium Ἀχίππου ἀκαρπότερος. OUDEND.

6 Τὸ ἐναντίον, ὧν.] MSS. addunt bene ἤγουν ὧν. IDEM.

καρποῖς χρῶνται οἱ ἄνθρωποι. ¹ ἄκαρπον δὲ, τὸ μὴ ποιοῦν καρ-

1 Ἄκαρπον δὲ, τὸ μὴ ποιοῦν καρπὸν, παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται.] Fallitur: *Theophrastus* enim, cujus auctoritati in ejusmodi rebus plurimum tribuendum esse, nemo negaverit, ἀκάρπους eas arbores semper appellat, quae nullos omnino fructus gignunt; cum autem innumera prope loca sint, nostrae huic opinioni stabiliendae idonea, unum seligemus quo nihil disertius: is autem legitur Hist. Plant. Lib. III. c. 6. ἔνιοι δὲ τὰς ἀρκεύθους, inquit, δύο εἶναι, καὶ τὴν ἑτέραν ἀνθεῖν μὲν, ἄκαρπον δὲ εἶναι. τὴν δὲ ἑτέραν οὐκ ἀνθεῖν μὲν, καρπὸν δὲ φέρειν εὐθὺς προφαινόμενον, ὥσπερ καὶ τὰς σύκας, τὰ ἐρίνεα. Neque aliter exponas haec *Dioscoridis*, Lib. III. c. 147. ubi de onosmate disserens ait: ἄνοσμα, οἱ δὲ ὀσμάδα, οἱ δὲ φλονῖτιν, οἱ δὲ ὄνωνιν καλοῦσι· ἔστι δὲ ἄκαυλος ἄκαρπος, ἀνάνθης. SALLIER.

Quasi vero ad παλαιοὺς haud pertineret ipse *Theophrastus*, scriptor Ἀττικώτατος, qui tamen plus quam centies, in Historia sua Plantarum, perpetuo distinguit inter τὰ δένδρα ἔγκαρπα, κάρπιμα & καρποφόρα, & inter τὰ δένδρα ἄκαρπα, seu arbores plane steriles, nullumque prorsus fructum proferentes, ubi vid. *Jo. Bod. à Stapel* in Comment. p. 14. item p. 79. & 275. ac ita passim, in sequentibus. Add. *Salmas.* in Excercit. Plin. pag. 186. Quasi vero vetus non esset Scriptor pariter *Dioscorides*, *Plutarchus*, *Galenus*, *Xenophon*, *Arrianus*, & *Artemidorus*, ut alios jam taceam. Immo *Lucianus*, Lib. de Dipsadibus, T. II. p. 481. manifesto sane scripsit: γῆ ἔρημος, ἀκριβῶς ἄκαρπος, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν ἔχουσα· qua voce & alibi saepissime in eundem sensum usus fuit. Quod si igitur τὸ ἄκαρπον, ἀντὶ τοῦ μὴ ποιοῦν καρπὸν, optimis quibusvis Auctoribus profanis frequenti in usu fuerit, ut modo demonstratum: sequitur exinde sua sponte, illud ipsum loquendi genus nec scriptoribus Novi Testamenti sacris, apud quos nempe frequentissime occurrit, indecorum esse posse, ut quidem, pro consueto suo more maligno, notare hic potissimum voluisse videtur superciliosus noster *Thomas Magister*. Ἄκαρπος igitur illa est omnino censura: nam ἄκαρπον probum est hoc sensu, pro ἀχρεῖον, seu καρπὸν οὐ ποιοῦν. Conf. Rev. *Alberti* Obs. sacr. p. 373. TRILLER.

AEschylus tamen Eumen. vs. 804. ἀκαρπίαν de terrae sterilitate posuit, & *Apollod.* I. c. 9. sect. I. permutat cum ἀφορία. *Hesych.* Ἀφορίαν, ἀκαρπίαν. ABRESCH.

Leonidas Lib. II. Anthol. cap. IX. epigr. 4. p. 280. ἄκαρπον ἔργον est apud *Plutarchum* de Audition. pag. 41. E. & δένδρα ἄκαρ-

καρπὸν, παρ' ὐδενὶ τῶ παλαιῶν εὕρηται· ἀλλ' ἀντὶ τῶ ἄκαρπόν ἐστιν, ὕτω λέγεσιν, ὐκ ἔρρωται πρὸς καρπὺς, [1] καὶ ὐκ ἐπιτηδείως ἔχει πρὸς καρπύς.

ΕΥ'ΚΟΛΟΣ, ὁ ἀφελὴς καὶ ἕτοιμος εἰς ὅπερ ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο βύλοιτο. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

[3] Ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.

Καὶ εὔκολον πρᾶγμα, τὸ εὐμεταχείριστον. καὶ εὐκολίαν ἔχει τόδε, ἤγεν [4] ἑτοιμότητα [5] εἰς μεταχείρησιν. ἔστι δὲ καὶ εὐκολία, τὸ εὐκόλως φέρειν [6] τὰ συμπίπτοντα δυσχερῆ, καὶ μὴ δυσφορεῖν, μὴ δὲ καταπίπτειν ὑπ' ἐκπλήξεως. [7] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὴν μὲν τῶ τρόπων εὐκολίαν καὶ σωφροσύνην. [8] δείκνυσι γὰρ διὰ τῶ ἐπαγαγεῖν σωφροσύνην, ὡς εὐκολίαν λέγει τὴν γενναιότητα.

[9] ΕΥ'ΚΤΑΙ'ΟΝ ἑνικῶς, [10] παρ' ὐδενὶ τῶ παλαιῶν, εἰ μὴ σπάνιον

ἄκαρπα dixit idem de Placit. Philos. Lib. V. c. 25. p. 909. *Dio* Chrysost. Or. V. p. 82. D. ἀκάρποις opponit καρποφόρα.

1 Καὶ.] Desunt sequentia in MS. A. quae tamen agnoscit MS. B.

2 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 82. *Phav.* sic habet omissis pro more exemplis: εὔκ. ὁ ἀφελ. καὶ ἕτ. εἰς τι. καὶ εὔκολον τὸ εὐμεταχ. καὶ εὐκολία, ἑτοιμότης καὶ ἡ ἄνεσις. WITTER.

3 Ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδε.] Vs. 82. ὁ δ' non sunt in Leidd. & Edd. Vett. ἄκολος Leid. pr. male; sed scribendum ἐνθάδ'. OUDEND.

4 Ἑτοιμότητα.] MS. A. ἑτοιμότατον.

5 Εἰς μεταχείρησιν.] MS. B. ἐς μεταχείρισιν.

6 Τὰ συμπίπτοντα.] Leid. sec. τὰ ἐμπίπτ. OUDEND.

7 Ἀριστ. ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 16. A. lin. 15. WITTER.

Articulum addidi e MSS. T. I. p. 160. Ed. Angl. OUDEND.

8 Δείκνυσι —— σωφροσύνην.] Delet haec Cod. B.

9 Εὐκταῖον ἑνικῶς παρ' ὐδενὶ τῶν παλαιῶν &c.] Conf. *Phav.* qui notat, Attice dici εὐκτά. STOEBER.

Mox tamen ipsum in contrarium allegat *Platonem*, unde sane perspicue discere potuisset, si sapuisset, homo ille indocilis, neque veteribus Auctoribus optimis inconsuetam prorsus esse illam loquendi rationem, εὐκταῖον, ἑνικῶς. Sic καὶ καίριος εὐκταῖον dixit *Herodianus*, scriptor ornatissimus, Lib. II. c. 1. pag. 43. εὐκταῖος καιρός, *Alciphron* Epist. 4. Lib. II. p. 246. ἐπί-

παρὰ Πλάτωνι ἐν νόμοις. ἀλλ' εὐκταῖα, καὶ εὐκταιότατα.

1 ΕΥΛΑΒΕΙΣΘΑΙ ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ 2 φυλάττειν.

ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον. *Dionyf.* Halicarn. Lib. VI. pag. 379. & ibidem p. 402. συμφοραῖς οὐκ εὐκταίαις. Immo dudum *AEfchylus* εὐκταίαν ἐριννὺν, ubi vid. Celeb. *Abrefch.* Animadverf. in *AEfchyl.* Lib. I. c. 20. p. 135. Item *Jofephus* εὐκταῖος ὁ θάνατος, Lib. XVII. Antiq. Jud. cap. 7. p. 846. T. I. & ibidem, Lib. I. cap. 19. pag. 51. τὴν εὐκταιοτάτην καὶ μεγίστην ἡδονὴν κομίσαι. *Maximus* quoque Tyrius, Diff. XXX. p. 308. & alibi aliquoties fcripfit. πολὺ μᾶλλον οὐκ εὐκταῖον. ut fimilia plura jam ftudio taceam, paffim ubivis obvia. Si enim εὐκταῖα dicere liceat, haud dubie etiam εὐκταῖον dicere jure licebit. TRILLER.

Sic plane fcripfit & *Moeris.* Creberrime tamen εὐκταῖον de re optabili & pretiofa occurrit, quod & *Hefychius* ac *Suidas* aliique obfervarunt Verum *Thomas* & *Moeris* videntur loqui de votis feu facris votivis, quae plurali εὐκταῖα vocantur. *Sophocl.* Trachiniis vf. 243. Εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός; *Pollux* Lib. V. §. 130. ὁ δέ τις εὐχόμενος αἰτεῖ, εὐκταῖα λέγε ἀγαθά, καὶ τὸ Ἀττικώτερον εὐκτά. λέγεται δὲ καὶ εὐχωλιμαῖα. *Ariftoph.* in avibus vf. 1060. Θύουσι εὐκταίαις εὐχαῖσι. OUDEND.

Loc. *Plat.* eft Lib. III. p. 589. E. *Alciphr.* Lib. II. Ep. 4. pag. 246. *Ariftid.* T. I. p. 4. εὐκταῖα inter alios habet *Soph.* Trach. vf. 243. feq. ABRESCH.

10 Παρ' οὐδενὶ τῶν Παλ.] Habet praeter *Plat.* a Noftr. cit. etiam *Ariftid.* p. 97. B. *Jofeph.* p. 598. D. *Liban.* T. I. p. 790. C. Onom. *Calep.* p. 101. *optabilis*, εὐκταῖος. Eft & εὐκταῖα apud Eosdem, *Ariftid.* pag. 76. B. *Jofeph.* p. 228. E. 235. B. WITTER.

1 Ευλαβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι.] *Ifocrat.* ad Demonic. p. 51. & 59. DRAKENB.

Idem habent *Hefych.* *Suidas*, *Euftathius* & alii Lexicographi. Quo inprimis pertinet iftud *Hippocratis* Aph. I. Sect. IV. τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβέεσθαι χρὴ· nec non illud *Ariftophanis* in Equit. p. 301. εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε. κ. τ. λ. Sed talia plura paffim apud *Xenophontem*, *Ariftidem*, *Plutarchum*, *Aretaeum* & alios. Conf. *Foefii* Oeconom. *Hippoc.* voce εὐλαβεῖσθαι, p. 153. TRILLER.

Edd. Vett. τὸ εὐλαβ. δὲ. Leid. pr. καὶ τὸ εὐλαβ. δὲ καὶ. OUDEND.

MS. A. τὸ εὐλαβεῖσθαι.

2 Φυλάττεσθαι.] Addit *Phav.* καὶ ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι καὶ εὐλαβ ὡς &c. Exempla apud *Diod.* Sic. XIII. p. 196. D. 199. D. & pag. 234. C. WITTER.

λάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. καὶ εὐλάβεια ὡσαύτως. εὐλαβὴς μέντοι, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ [1] καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὁ εὐληπτος· [2] καὶ εὐλαβὲς, [3] ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

ΕΥ᾽ ΛΕ΄ΓΕΙ, καὶ κακῶς λέγει, [5] κρεῖττω, [6] ἢ εὐλογεῖ, καὶ

---

1 Καὶ ἐπὶ θηλ.] Desunt haec in *Phavor.* Post sic interpungit: καὶ εὔληπτος, καὶ εὐλαβὴς ἐπὶ τ. α. IDEM.

2 Καὶ εὐλαβὲς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.] Forsan ἐπὶ τοῦ φόβου. vel potius referendum ad φοβεῖσθαι & φυλάττεσθαι. Nam *Thomas* sensus differentiam notare voluit, quam facit diversitas generis Adjectivi εὐλαβής. Clarius veriusque sic legeretur: εὐλαβὴς μέντοι καὶ εὐλαβὲς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. καὶ ἐπι ἄρσεν. καὶ ἐπὶ θηλ. ὁ εὔληπτος. Post εὔληπτος distinctionem posui. OUDEND.

3 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.] MS. B. ἐπὶ τὸ αὐτό.

4 Εὖ λέγει.] *Isocr.* pag. 452. 494. 570. εὐλογεῖν Idem multo saepius; cui add. *Liban.* II. p. 430. B. *Dio* p. 223. E. *Polyb.* XII, 3. ὀφείλω εὐλογεῖν Λοκρούς. WITTER.

Εὐλογεῖν tamen adhibuere multi, ut docet Cl. *Bos* cum *Elsnero* ad *Luc.* Cap. 1. com. 64. & Celeb. *Alberti* ad Glossar. N. Foed. pag. 123. *Eurip.* Jon. vs. 1614. εὐλογεῖν τὸν θεόν. Εὐλογία quoque reperitur in *Dion. Halic.* Lib. VIII. pag. 530. vs. 7. ABRESCH.

MS. B. εὖ λέγε καὶ κακῶς λέγε. Vid. Cel. *Alberti* ad Gloss. Gr. in N. T. p. 121.

5 Κρεῖττω.] Sic edidi fide Leid. pr. pro κρεῖττον. At temere ne fidem praebeas Grammatico, & adi potius Cl. *Albert.* in Glossario. Mox *Thucydidis* verba invenies Lib. III. §. 39. OUDEND.

MS. A. κρείττω.

6 Ἢ εὐλογεῖ.] *Thomas* non audiendus, cum hacce voce *Isocrates* non semel usus esse deprehendatur, ut jam lexicographis monitum; quod de κακολογεῖν dici nequit, illud enim verbum in Atticorum scriptis legisse, non meminimus. Quin & ipse *Isocrates* non εὐλογεῖν τῷ κακολογεῖν, sed τῷ λοιδορεῖν opponit in Busir. p. 122. a vetustioribus tamen Graecis usurpatum κακολογεῖν, ex *Diogene Laërt.* colligas, qui Chilonem, unum e septem sapientibus, sic loquentem introducit pag. 17. προστάττει δὲ ταῦτα γλώττης κρατεῖν καὶ μάλιστα ἐν συμποσίῳ μὴ κακολογεῖν τοὺς πλησίον. Nec objiciat aliquis, *Diogenem*, omissis Chilonis verbis, sua nobis obtrudere potuisse: eamdem enim vocem reperias apud *Stobaeum* Serm. 3. ubi Chilonis apophthegmata ex *Demetrio* Phalereo exscribit: μὴ κακολόγει, inquit, τοὺς

καὶ κακολογεῖ. ὡσαύτως καὶ εὖ πράττει, καὶ κακῶς πράττει, [1] ἢ εὐπραγεῖ, καὶ κακοπραγεῖ. δυσπραγεῖ δὲ, καὶ δυσπραγία καὶ κακοπραγία [2] καὶ εὐπραγία καὶ εὐπραξία. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ κακοπραγίαν, ὡς εἰπεῖν, ῥᾷον [4] ἀπωθεῖται. καὶ πάλιν [5] εὐλογία καὶ κακολογία. [6]

[7] ΕΥΜΑΘΗΣ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. [8] Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· καὶ ἐπεὶ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι. καὶ

τοὺς πλησίον· εἰ δὲ μὴ, ἀκούσῃ ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ. SALLIER.

1 Ἢ εὐπραγεῖ.] Minus recte, duas enim illas voces a scriptoribus Atticis usurpatas, constat ex lexicis. IDEM.

Habet tamen *Thucyd.* Lib. VI. p. 421. C. Sic etiam ceteris sua non deest auctoritas, qua contra iniquam Grammatici sententiam tueri se omnino possint. Εὐλογίας voce usus Lexiph. *Luciani* init. Dial. πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος. Pro εὖ πράττει *Galen.* dixit εὖ ποιεῖ, T. I. p. 80. C. WITTER.

2 Καὶ εὐπραγία.] Desunt in MS. B.

3 Θουκυδ. ἐν τῇ γ'.] P. 198. C. citatus quoque supra in διασώζομαι. STOEBER.

4 Ἀπωθεῖται.] MS. B. ἐπωθεῖται.

5 Εὐλογία.] Illud nomen in Atticorum numerum reponendum, persuadent exempla a lexicographis adducta; neque repudiandum fuit κακολογία, cum ultimum *Theophrasti* Characterum caput περὶ κακολογίας disputet. SALLIER.

6 Οὐχ ἑλληνικά.] Quid? vocesne εὐλογία & κακολογία ne Graecae quidem sunt? immo sunt maxime Atticae. Consule *Albert.* ibidem & quos laudat de εὐλογία, ac κακολογίας exempla vide apud *Xenoph.* Cyrop. p. 4. *Theophr.* Char. C. 26. Apage igitur οὐχ ἑλληνικά, quae etiam non agnoscunt MSS. Leid. nec Oxon. quare delevi. *Thomas* voluit dicere, εὐλογεῖν & κακολογεῖν non tam proba esse, quam εὖ λέγειν, & κακῶς λέγειν, sed rursus εὐλογίαν & κακολογίαν optime usurpari. OUDEND.

Desunt haec in utroque MS.

7 Εὐμαθής.] Vid. *Ammon.* v. εὐφυής. DRAKENB.

Pertinent haec ad εὐφυής, quocum sic conjunguntur in MSS. A. & B. εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς. STOEBER.

Addunt & Leidd. quia praecedebat εὐφυὴς &c. infra, ut in *Ammon.* pag. 61. *Luciani* verba sunt T. II. p. 824. Ed. ult. ubi ἐπειδὴ vulgo, sed ἐπεὶ in MS. Oxon. In fine ἐπὶ θάτερα exsulant a Leidd. OUDEND.

8 Λουκ. ἐν τ. δ. κατηγ.] T. II. p. 232. *Graev.* Conf. Nostr. voc. ἀτενές. STOEBER.

1 Ἐκ

καὶ εὐμαθὴς, ὁ εὔγνωστος. καὶ [1] εὐμαθὲς [2] ἐπὶ οὐδετέρου.

[3] ΕΥ'ΝΟΙΑ, [4] καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος [5] πρὸς τὸν μείζονα, καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα· [6] εὐμένεια δὲ ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον. [7] Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις· [8] εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς, [9] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας. [10] καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· [11] μὴ παντάπασιν ἔχειν εὐμενῶς τοῖς δεσπόταις.

[12] Τὸ ΕΥ'ΝΟΜΕΙ͂ΣΘΑΙ οὐκ ἐπὶ πόλεως μόνον, [13] καλῶς καὶ ὑπὸ νόμων διοικουμένης, τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκίας, σωφρο-

---

1 Εὐμαθὲς.] *Rufus* Ephef. Lib. I. de Part. Corp. Hum. p. 23. οὐκ εὐμαθὲς δὲ καὶ ῥᾷστον οὕτως τὸ μανθάνειν αὐτὸν, καὶ ἕτερον διδάσκειν. ubi malim legere οὐκ εὐμαρὲς δέ.

2 Ἐπὶ οὐδ.] Defunt haec in MS. B.

3 Εὔνοια.] Vid. Cel. *Wetstein* ad N. T. Tom. II p. 258.

4 Καὶ ἀπὸ τ. ἐλάττ. πρ. μείζ.] Exemplo *Euripides* Oreft. v. 866. εὔνοιαν ἔχειν τῷ πατρί. Stoeber.

5 Πρὸς τὸν μείζονα.] MSS. carent τὸν, ut ftatim πρὸς ἐλάττονα. Mox illud ἀεὶ ne offendat, *plerumque* non *femper* voluit dicere *Thomas*, nifi fibi ipfe obloqui voluerit. Adi Doct. *Abrefch.* Animadverf. ad *AEfchyl.* p. 178. Contra ἅπαξ, *raro.* Oudend.

6 Εὐμένεια δὲ ἀεὶ &c.] *Demofth.* de Coron. princ. Drak.

Ufum iftum voculae ἀεὶ pro *plerumque*, γενικῶς & ὡς τὸ πλεῖστον, tetigi in Anim. ad *AEfch.* Lib. I. p. 178. & ita reperitur apud Schol. *Thuc.* ad Lib. II. cap. 4. vf. 88. Abresch.

7 Αἰσχ. ἐν Περσ.] Vf. 175. Verba fic habe:

> Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε
> συμβούλους καλεῖς.

Stoeber.

8 Εὐμενεῖς.] Leid. pr. εὐμενής, fed adi *AEfchyl.* vf. 175. *Thucycidis* locum Lib. V. §. 105. non percepit *Magifter*; confule illic *Dukerum*. *Ariftidis* verba habentur T. I. p. 368. Ed. Angl. ubi non καὶ παντ. fed μὴ παντ. cum Leid. pr. Oudend.

9 Θουκυδ. ἐν πέμπτῃ.] Pag. 405. B. Witter.

10 Καὶ Ἀριστειδ.] Pag. 37. A. ubi μὴ pro καὶ. Idem.

11 Καὶ παντάπασιν.] Uterque MS. μὴ παντάπασιν.

12 Τὸ Εὐνομεῖσθ.] Sic MSS. & Edd. Vett. ab ed. *Blank.* abeft τὸ. Oudend.

13 Καλῶς κ. ὑ. νόμων.] MS. A. καλῶς καὶ ὑπὸ νόμου (fcrib. νόμων) διοικ. MS. B. καλῶς καὶ ὑπὸ νό-

σωφρόνως καὶ ὡς δεῖ οἰκονομουμένης. 1 Αἰσχίνης· κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην.

2 ΕΥΝΟΥΧΟΣ. 3 τὸ δὲ σπάδων, Ἀνάττικον.

ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ, 4 καὶ εὖ γεγονώς· τὸ δὲ εὖ γεγώς, ποιητικόν. ἐκάλουν δὲ εὐπατρείδας τοὺς εὐγενεῖς, 5 ὡς αὐτόχθονας. τοῦτο γὰρ πολλοῦ τινος 6 ἄξιον ἔκριναν.

7 ΕΥΠΡΕΠΗΣ, ὁ ἀστεῖος τὴν ὄψιν, κάλλιον λέγειν, 8 ἢ ὡραῖος. 9 τὸ δὲ εὔμορφος, κοινόν. Πλάτων μέντοι ἐν

μένων διοικουμένων, melius διοικουμένης. STOEBER.

Oxon. ὁ ὑπὸ ν. Leidd. καλῶς ὁ ὑπὸ ν quae addi debent; νόμων etiam Leidd. & δ. τάττεσθαι sec. *AEſchinis* locus petitus eſt ex Or. in Timarchum p. 286. E, OUDEND.

1 Αἰσχίνης.] Legitur locus, quem citat, p. 27. ABRESCH.

2 Εὐνοῦχος.] Vid. *Dan. Heinſius* ad *Heſiodi* Op. & Dies p. 14.

3 Τὸ δὲ σπάδων.] Vid. *Hippocr.* T. II. 402. med.

4 Καὶ εὖ γεγονώς.] Lege apud *Joſeph.* p. 343. A. WITTER.

5 Ὡς αὐτοχτ.] Scr. αὐτοχθ. ita quoque in edit. Rom. expreſſum. In fine poſt ἄξιον ex eadem addendum ἔκριναν, quod habet etiam Vaſcoſ. *Phav.* haec ultima τοῦτο γὰρ &c. plane non agnoſcit voc. εὖ γεγονώς. STOEB.

6 Ἄξιον ἔκριναν] Verbum addidi ex MSS. & Edd. Vett. quod ab ultima Ed. male abeſt; ἔκρινον Leid. pr. De ipſa re vide ad *Heſych.* & *Suid.* OUDEND.

Addit MS. A. ἔκρινον. B. ἔκριναν.

7 Εὐπρεπής.] Sic εὐπρέπεια *Ariſtaenet.* Lib. I. ep. I. p. 6. DRAKENB.

8 Ἢ ὡραῖος.] Hinc ὡραΐζω *Ariſtaenet.* Lib. I. ep. I. p. 6. IDEM.

Ea tamen utitur *Xenophon*: vide lexica. SALLIER.

9 Τὸ δὲ εὔμορφ. κοιν.] Apud *Lucianum* frequentia exempla vocis εὔμορφος & εὐμορφία. Non rara apud *Joſeph.* *Laërt.* alios; qui etiam εὐμόρφους uſurpare veriti non ſunt. *Joſeph.* p. 228. C. *Laërt.* p. 150. C. 151. F. Idem εὐμόρφης pag. 97. A. δυσμορφία habet *Herod.* VI. pag. 402. D. εὐπρέπεια *Joſeph.* pag. 114. G. WITTER.

Oxon. εὔμορφον male. De hac voce adi *Ammonium* pag. 61. & *Moeridem*, qui eadem Noſtro habet. *Ariſtidis* verba vide T. I. p. 251. Ed. Angl. OUDEND.

At quod non refugit *AEſch.* *Agam.* vſ. 425. 463. Choëph. 488. Supplic. 1010. εὐμορφία occurrit in Prom. vſ. 494. & *Ariſtide*, praeterquam loco a *Thoma* laudato e T. I. p. 438. iterum p. 355. ABRESCH.

ἐν νόμοις, καὶ Ξενοφῶν, εὐμορφίαν λέγουσι. σπανίως δὲ καὶ [1] Ἀριστείδης, ἐν τῷ Αἰγαίῳ· καὶ τὸ ἐν τῇ γῇ πάντων οὗτος ὡραιότατος. ὥστε καὶ σύμβολόν ἐστι τοῦ Αἰγαίου, τὸ τῆς εὐμορφίας ἴδιον.

Οὐ μόνον ΕΥΠΡΟΣΟΔΟΣ ἀγρὸς, ὁ πολλὰς προσόδους ἔχων, καὶ εὐπρόσοδος ἄνθρωπος, ὁ εὐέντευκτος, καὶ [2] εὐπρόσοδον χωρίον, τὸ ῥᾳστην εἴσοδον ἔχον, ὧν ἐναντία, τὸ, δυσπρόσοδος ἀγρὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ δυσπρόσοδον χωρίον, περὶ ὧν εἴρηται ἐν τῷ δέλτα, ἀλλὰ καὶ εὐπρόσοδος πάλιν ἄνθρωπος, ὁ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν. [3] Πλούταρχος· ὅτι πᾶσιν [4] εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, καὶ τὴν οἰκίαν ἀνεῳγμένην ἀεὶ παρεῖχεν.

[5] ΕΥΡΗΜΑ, [6] οὐχ εὔρεμα. [7] Εὐειπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

πολ-

---

[1] Ἀρισ. ἐν τῷ Αἰγ.] Pag. 99. B. conf. Eund. pag. 80. A. lin. 19. STOEBER.

[2] Εὐπρόσοδον χωρίον.] Hinc Xenoph. Ἀναβ. p. 354. A. χωρία εὐπροσοδώτατα· & Κύρου παιδ. Lib. VI. p. 151. F. τὸ στράτευμα εὐπροσοδώτατον, ut leg. cum MS. Leid. & *Suida*. OUDEND.

[3] Πλούταρχος.] Vid. *Thucyd.* Lib. VI. p. 449. B. *Synes.* pag. 27. B. *Liban.* II. p. 135. A. *Dio* pag. 282. B. 685. E. 698. A. Glossae: *adfabilis*, εὐόμιλος, προσηνὴς, εὐπρόσδεκτος, ἀρμόδιος, εὐκατάμικτος, εὔλαλος. WITTER.

Public. p. 99. B. ubi ultima verba sic vulgata: καὶ τὴν οἰκίαν ἀεὶ παρεῖχεν ἀνεῳγμένην, καὶ λόγον &c. STOEBER.

[4] Εὐπρόσοδος.] Inspice *Plutarch.* in Poplicola pag. 97. D. p. 99. B. ibique magis significare comem, aditu facilem, ut rogari possit, quam liberalem, videbis. Hinc *Luciano* in Scytha T. I. pag. 870. Ed. ult. τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον. OUD.

[5] Εὕρημα.] *Plato* Ion. p. 362. εὑρήματι μουσῶν. Εὑρημάτων libros memorat A. *Gellius* Noct. Attic. praef. p. 9. περὶ εὑρημάτων scripserat *Theophrastus* teste Schol. *Homeri* ad Iliad. A. vs. 458. & *Diogenes Laërt.* Lib. V. Segm. 47. Voce εὕρεμα usus est *Lysias* apud *Dionys.* Halic. de Isaeo 10. ἐγὼ οὖν σε ἀξιῶ μὴ εὕρεμα ἡγεῖσθαι, & *Alexis* in Excerpt. *Grotii* p. 599. *Dio* Chrysost. Or. VI. p. 90. C. *Theophyl.* Simoc. Quaest. Physic. pag. 17. Αἰγύπτιον τὸ ἐφεύρεμα. *Isidorus* IV. 22. καὶ εὕρεμα τὴν ἀξίαν ἡγησάμενος. Vetus *Poëta* de Vir. Herb. c. 9. apud *Fabricium* Bibl. Gr. Vol. II. p. 648.

[6] Οὐχ εὔρεμα.] Parum Attice igitur *Alexis*, cujus haec verba Excerpt. p. 599.

Τότε

πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν, [1] Φιλόστρατος· οἷον [2] οὔπω ἔγνωκα τῶ ἐμαυτῶ καιρῶν εὕρημα.

ΕΥΡΙΣΚΟΜΑΙ οὐ μόνον ἐπὶ παθητικῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῶ. [3] Λυκιανὸς ἐν τοῖς ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεὺς· ἀεί τινας ἀποφυγὰς [4] εὑρισκομένοις.

[5] ΕΥΣΤΟΜΕΙΝ ἀντὶ τῶ [6] εὐγλωττεῖν, καὶ ἀντὶ τῶ εὐφημεῖν.

Τότε θεσφάτοις μαλεροῖσιν ἐμοὶ
Μελέδημ' ἰχὰς Φρυγίας
Εὕρεμα συχῆς.

Ubi tamen non immerito quis suspicetur, irrisum ab Alexide scriptorem, qui ea voce usus erat; hanc enim ab Atticis aliter scribi solere, innumeris prope exemplis ostendi posset. Sallier.

Corrigendi itaque *Aristid.* p. 45. A. *Diod.* XVII. pag. 522. Witter.

Sic & *Photius* in Lex. MS. ac *Phrynich.* p. 198. ubi V. *Suidas* citat exemplum *Xenoph.* ex Ἀναβ. Lib. II. pag. 280. ex quo corrigendus *Xenophon*; ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ καὶ ἀμήχανα ἐμπεπλωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην· vulgo πεπτωκότας. In *Suida* male omissum καὶ. *Euripidis* locus est vs. 250. Oudend.

7 Εὕρεμ. ἐν Ἐκαβ.] Vs. 250.

1 Φιλοστρ.] V. S. II, 32. p. 626. ubi: ἀναπηδήσας ὁ αὐτοκράτωρ, ἄνδρα τε, οἷον οὔπω ἔγνωκα τῶ ἐμαυτῶ καιρῶν, εὕρημα, ἔφη τὰ τοιαῦτα ἐκάλει τὸν Ἡλιόδωρον. *Olearius* observat, in Cod. MS. legi τῶν ἐμ. καιρῶν, ut apud *Thomam.* Melior omnino *Thomae* lectio vulgata est. Id enim Imperator videtur velle: vocavit *Heliodorum*, virum, qualem nunquam antea cognovit (unde distinctio post ἔγνωκα locum sibi vendicat) inventum temporum suorum; quasi praecedentia tempora talem invenire non potuissent. Eodem modo *Philostr.* Heroic. p. 751. de Amazonibus narrat, quosdam in Peloponnesum ex Ponto navigantium in Amazonum terram delatos, & ab iis captos esse: illis autem cum de aliis, quae in mari sibi evenissent, tum de Achillis in Ponto insula, ejusque divitiis narrantibus, αἱ δὲ εὕρημα ποιησάμεναι τὰς ξένας, ἐπειδὴ ναῦς τε ἦσαν καὶ νεῶν τέκτονες —— ποιοῦνται ναῦς τὸν ἐπαγωγὸν τρόπον. i. e. *illae opportune hospites sibi advenisse putantes.* Witter.

2 Οὔ πω ἔγνωκα.] Leid. pr. οὔ πω εὕρηκα. Oudend.

3 Λυκ. ἐν τοῖς ἀναβ.] Tom. I. p. 399. *Graev.* Witter.

4 Εὑρισκομένοις.] Tom. I. p. 588. Ed. ult. Oudend.

5 Εὐστομεῖν.] Conf. *Synes.* p. 124. A. *Aristid.* p. 85. *Lucian.* Philop. εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεῶ δεξιῶ. Est & εὐστομία apud *Synes.* p. 174. C. Gloss. p. 72. *dicax*, σκώπτης καὶ εὔστομος. p. 85. *eloquentia*, φράσις, εὐστομία. Conf. *Phryn.* p. 90. Storr.

Consule de hoc verbo *Jo. Bod. a Sta-*

φημεῖν. [1] εὔσομα κείσθω, [2] παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ εὐφήμως εἰρήσθω.

[3] ΕΥ'ΦΗΜΙ'Α οὐ μόνον ὁ ἔπαινος, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν λόγων καλλιῤῥημοσύνη, ἤγουν τὸ καλοὺς καὶ [4] πρέποντας λόγους λέγειν. ὡς [5] Αἰσχίνης· Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ. οὕτως καὶ εὐφημῶ οὐ μόνον τὸ ἐπαινῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλὰ καὶ πρέποντα λέγω. [6] ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

[7] ΕΥ'ΦΥΗ'Σ, ὁ εἰς πάντα δεξιός.

[8] ΕΥ'ΧΟΜΑΙ τῷ Θεῷ, ἤγουν, εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέρ τινος ποιοῦμαι. καὶ [9] εὔχομαι ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχὴν πρὸς Θεὸν ἀναπέμπω. [10] εὔχομαι, καὶ τὸ ὑπισχνοῦ-

---

a Stapel ad *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IV. p. 327.

6 Εὐγλωττεῖν.] De verbo εὐγλωττέω sic differit *Thomas*, ut nemo non judicet, hocce verbum in Atticorum scriptis reperiri; rarum veruntamen. SALLIER.

1 Εὔσομα κείσθω.] Apud *Herod.* Lib. II. cap. 171. Confer *Phrynich.* p. 212. & *Suidam*: Εὐσομεῖν τὸ εὐφημεῖν, καὶ οἱ Ἴωνες εὔσομα κεῖσθαι φασί. OUDEND.

2 Παρ' Ἡροδ.] Lib. II. pag. 176. D.

3 Εὐφημία.] Vid. de hac voce *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Apoll. vs. 17. & ad *Julian.* p. 26. DRAKENB.

4 Πρεπ. λόγους λέγειν.] *Phav.* haec non agnoscit. *Xenoph.* εὐφήμει, *bona verba quaeso!* Cyrop. II. p. 38. conf. *Wolf.* ad *Liban.* p. 58. WITTER.

5 Αἰσχίνης.] in Timarch. p. 193. lin. ult. ubi Φίλιππον δὲ νῦν &c. Sed rectius τὸ, δὲ abest. STOEBER.

In Timarchum pag. 286. D. Dein excudi curavi ὡς Ἀριστοφ. e MSS. Leidd. vulgo aberat ὡς. Versus ἐν Νεφέλαις est 262. OUD.

6 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 262.

7 Εὐφυής.] Sic εὐφυΐα *Lucian.* Somn. p. 3. DRAKENB.

Vid. de hac voce erudite, uti solet, disputantem Cl. *Valcken.* ad *Ammon.* Animadv. pag. 87. seqq. STOEBER.

8 Εὔχομαι τῷ Θεῷ.] *Demosth.* de coron. princip. DRAKENB.

Conf. *Moschop.* h. v. STOEBER.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. p. 336. & *Wetstein* ad N. T. Tom. II. p. 635.

9 Εὔχομαι —— ἀναπέμπω.] Desunt in MS. B.

10 Εὔχ. καὶ τὸ ὑπισχν.] Eodem sensu ἐπεύχομαι apud *AEschyl.* gaudet

χνῦμαι. καὶ εὐχὴ, ἡ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις. 1 Ἀριστείδης 2 ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· εὐχὰς ποιεῖσθαι, καθ' ὧν ἂν ἕκαστος ἐπινοῇ. ὅπερ 3 καὶ εὐχωλὴ παρὰ ποιηταῖς λέγεται. 4 εὔχομαι δὲ τὸ καυχῶμαι, παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς.

5 Εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀεί· 6 εὐχὴ δὲ καὶ 7 ἅπαξ προσευχὴ, ὡς ὁ Πλάτωνος λόγος, Ἀλκιβιάδης ἐπιγραφόμενος, ἢ, περὶ προσευχῆς. συντάσσεται

---

gaudet, Sept. contr. Theb. vſ. 282.

—— —— ὧδ' ἐπεύχομαι
Θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα.

Stoeber.

1 Ἀριστείδης.] Tom. I. pag. 197. Ed. Angl. Oudend.

2 Ἐν τῷ εἰς Ῥώμην.] Ipſo orationis limine pag. 197. Ed. Jebb. Stoeber.

3 Καὶ εὐχωλή.] Sic ſcr. Schol. Homer. Iliad. Α. v. 65. εὐχωλῆς] εὐχῆς. δεήσεως. Idem. Sic MSS. partim, partim Edd. Vett. vulgo ἡ εὐχολή. V. Heſ. Suid. Etym. M. Apoll. R. I, 425. τοῖς ſtatim abeſt a Leid. pr. Oud. MS. B. εὐχωλὴ recte.

4 Εὔχομαι.] Quae ſequuntur, deſunt in Codice MS. A.

5 Εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι.] Haec longo intervallo diſtant in utroque Codice ab εὐχ. τῷ θεῷ. in B. legitur προσέρχομαι non male. Stoeber.

6 Εὐχή.] Vid. Cl. Wetſtein N. T. Tom. II. p. 576.

7 Ἅπαξ προσευχή.] Ea vox Chriſtianis authoribus ſaepe uſurpatur, in aliorum vero ſcriptis minus obvia eſt; nam praeter Plutarchum, qui ea utatur, novimus neminem: ſic autem ille T. I. p. 249. οἱ δὲ μάντεις κηλιδόντες ἀετοὺς δύο προσφερομένους, ὧν ὁ μὲν δεξιὸν τοῖς ὄνυξιν ἔφερεν διαπεπαρμένον, ὁ δὲ ἵππατο κεκλαγὼς μέγα καὶ θαρράλεον, ἐπεδείκνυον τοῖς στρατιώταις, καὶ εἰς προσευχὰς θεῶν καὶ ἀνακλήσεις ἐτρέποντο πάντες. Sed magis inſolens nomen πρόσευξις ejusdem omnino ſignificationis, quod legitur apud Orpheum Hym. 14. vſ. 2.

Ζεῦ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
Μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.

Sallier.

Ita MSS. niſi quod ἅπαξ exſulet ab Oxon. vulgo πρ. ἅπ. Frequentiſſime προσευχὴ & προσευχαὶ in S. L. & Patribus. Dein ὁ Πλατωνικὸς Oxon. Πλάτων Leid. ſec. Eſt T. I. p. 138. Ed. Serr. Ariſtophanis verba, a Suida quoque notata, legas in Pl. vſ. 959. Oudend.

1 Ἀ-

ται δὲ τὸ προσδέχομαι πρὸς δοτικήν· ἅπαξ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικήν. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἵνα προσδέξῃ τὸν θεόν.

[2] ἘΦΗΣΘΑ, ῥητορικὸν· εἴπησθα δὲ, [3] καὶ ἐθέλησθα, ποιητικόν.

ἘΦΘΑΚΑ πάντες. Συνέσιος [4] ἐν ἐπιστολῇ· ἐφθάκεις γὰρ ἄρα πυθόμενος. τὸ δὲ πέφθακα, βάρβαρον. ὥσπερ γὰρ οὐ πέφθαρκα λέγομεν, ἀλλ' ἔφθαρκα, οὕτω καὶ ἔφθακα, μὴ δυναμένων ποτὲ δύο δασέων ἀναδιπλασιασμῷ συντεθῆναι.

[5] ἘΦΙΕΜΕΝΟΣ, καὶ ὁ ἐφεγόμενος, καὶ ὁ ἀντιλλόμενος, καὶ ὁ πέμπων. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· ἐφιέμενος τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· ὁ δὲ εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, στρατιάν τε προσαποστέλλειν ἐκέλευεν.

ἘΦΟΔΙΑ, [7] τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀναλώματα. καὶ ἐπιτήδεια, [8] τὰ ἁπλῶς [9] ἀναλώματα. καὶ ἐφόδιον δὲ ἑνικῶς, οὐ μὴν καὶ ἐπι-

---

1 Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ.] V. 959. add. *Philostr.* pag. 23. ὁ μὲν δὴ Ἀσσύριος συνεπνύξατο αὐτόν. WITTER.

2 Ἔφησθα.] Sic corr. Ita *Xenoph.* Cyrop. I. pag. 21. Ἀναβ. I. p. 204. VII. 312. *Aristid.* p. 129. Conf. *Phryn.* p. 38. Nostr. infr. in ἦσθα. & *Steph.* pag. 146. ἔφης *Isocr.* pag. 528. IDEM.

Prave in Ed. *Blank.* ἔφησα. V. *Phrynich.* p. 100. *Hesych.* OUD.

3 Καὶ ἐθέλησθα.] Utitur tamen *Laërt.* p. 228. C. WITTER.

4 Ἐν ἐπιστολῇ.] De more absunt ab Oxon. Intelligit Ep. 93. Dein μὴ δυναμένων usque ad finem exsulant a Leidd. OUDEND.

5 Ἐφιέμενος.] Conf. *Moschop.* voc. ἐφίημι. STOEBER.

6 Θουκ. ἐν τῇ α.] Pag. 84. D. alter extat l. c. p. 324. C. ubi ἐς pro εἰς. WITTER.

7 Τὰ ἐπὶ τῆς ὁδ. ἀναλ.] *Hesych.* ἁρμόδια εἰς ὁδόν. Sic *AEschin.* in Tim. p. 194. B. τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια. STOEBER.

8 Τὰ ἁπλῶς ἀναλώματα.] Utramque vocem conjunxit *Andocides* Orat. IV. p. 306. ubi de Alcibiade verba faciens ait: σκέψασθε δὲ καὶ τὴν ἄλλην ἀποδημίαν τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὡς διέθετο τοῦτο. σκηνὴν μὲν Περσικὴν Ἐφέσιοι διπλασίαν τῆς δημοσίας ἔπηξαν, ἱερεῖα δὲ καὶ τοῖς ἵπποις ἐφόδια Χῖοι παρεσκεύασαν, οἶνον δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀναλώματα Λέσβιοι προσέταξαν. SALLIER.

Adde

ἐπιτήδειον. ἔςι δὲ ἐφόδιον καὶ ἡ ὡσανεὶ πάροδος καὶ ἀφορμή. 1 Ἀριςείδης· ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας. 2 Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, δικάζεται 3 Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ 4 Ἀλιῤῥοθίε· τὸ, Ποσειδῶνος εἶναι παῖς, ἐφόδιον εἰς τὸ ἀδικεῖν ἔχων.

5 ἘΦΟΛΚΑ, τὰ παρακολουθήματα. Θουκυδίδης· ἐφολκα,

Adde ex Rom. καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς, ἐ μὴν καὶ ἐπιτήδειον. Sic habet etiam Vascos. Ἐφόδιον habes apud *Demosth.* adv. Phorm. p. 589. B. *Thucyd.* II. p. 147. A. *Herod.* IV. p. 328. E. Conf. Schol. *Aristoph.* Plut. vs. 1025. *Viaticum* pro quovis sumptu apud Latinos poni, auctor est *Gell.* XVII, 2. med. ubi verba Q. Claudii enarrans ait: *magnum viaticum* pro magna facultate & paratu magno nove positum est: videturque Graecos secutus, qui ἐφόδιον a sumptu viae ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac saepe ἐφοδιάζειν pro eo dicunt, quod est *institue* & *instrue*. Scribendum hic ἐφοδιάζεσθαι; quod quidem verbum cum duplici Accus. frequenter (vid. *Deutr.* XV, 14.) rarius autem cum Dat. personae constructum legitur. Exemplum apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. m. 444. C. καὶ ἐκ Χίε πενταδραχμίαν ἑκάςῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, ἀπέπλευσε κ. τ. λ. Stoeber.

9 Ἀναλώματα.] Post hanc vocem ex ultima Ed. elapsa erant, quae e MSS. & Edd. Vett. restitui: Καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς, ἐ μὴν καὶ ἐπιτήδειον. quod vere observavit *Thomas*. V. *Hered.* Lib. I. 112. *Xenoph.* p. 130. & passim. *Theophr.* Char. cap. 4. *Suid.* &c. *Dupert.* ad *Theophr.* Ch. C. 11. Ceterum *Aristidis* verba legas in Panathen. T. I. p. 101. Ed. Angl. Oudend.

Sequitur in utroque MS. καὶ ἐφόδιον δὲ ἐνικῶς, ἐ μὴν ἐπιτήδειον.

1 Ἀριςειδ.] Tom. I. p. 101. fin. ed. Jebb. supra quoque cit. in ἐλευθερία & infr. in μεγαλοψυχία. Stoeber.

2 Λιβαν. ἐν μελ.] Tom. I. p. 549. D. ubi pro ἐπὶ legitur πρὸς. Conf. Eund. p. 932. A. Witt.

Tom. I. p. 549. ubi editur πρὸς τὸ ἀδικεῖν. pro quo *Thomas* citat εἰς τὸ ἀδ. Abresch.

3 Ποσειδῶν Ἄρει.] Immo potius Ποσειδῶνι Ἄρης. Ibi enim T. I. p. 549. D. illa verba invenies, nisi quod πρὸς τὸ ἀδικεῖν in *Libanio* edatur. Sed ἐφόδιον ἐς τὴν τροφὴν *Aelian.* Lib. IX. An. C. 24. εἰς ἀνδρείαν, εἰς ἐλπίδας *Herodiano* Lib. II. C. 10. §. 11. VII, 5, 12. Cum Genit. saepe reperitur. Oudend.

4 Ἀλιῤῥοθίε.] MS. B. Ἀλιῤῥοθίε.

5 Ἐφολκὰ, τὰ παρακολουθήματα.] Male hunc *Thucydidis* locum cepit auctor, ut docet *Peri-*

κα, καὶ ὁ τὰ ὄντα ¹ λέγεται.

² Καὶ ΕΦΟΡΜΗΣΙΣ, καὶ ἔφορμος, ³ ὡς ὁ αὐτὸς· τόν τε ἐφορ-

Perizon. ad Aelian. V. H. Lib. VIII. cap. 12. melius Schol. ἐπαγωγὰ exponit. Drakenb.

Thomas interpretatur τὰ παρακολουθήματα, quod prorsus alienum est a *Thucydidis* loco, de quo disputatur, ut ex ejus scriptoris verbis manifestum: sic enim ille p. 275. ἅμα δὲ καὶ Ἀθηναίων ἐν τοῖς Βοιωτοῖς νεωστὶ πεπληγμένων, καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νισαίαν τῇ ἑαυτοῦ στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, ἐθάρρουν. ubi Schol. ἐφολκὰ, ἤγουν ἐπαγωγὰ, id est, ad persuadendum accommodata; & id sibi velle *Thucydidem*, nemini obscurum esse potest: at ἐφολκὸς aliam praeterea significationem habet, quam ob oculos ponunt haec *Aristophanis* Vesp. vs. 268.

Οὐ μὴν πρότου γ' ἐφολκὸς ἦν.
ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
Ἡγεῖτ' ἀνάδων Φρυνίχου.

Ἐφολκὸς enim is dicitur, qui alios sibi anteire patitur, metaphora ducta a scaphis, quae majora navigia sequi solebant. Eam vero significationem *Thomas* cum priori confudit, nec dubitandi locum relinquit nomen παρακολούθημα, tametsi eo sensu a nemine unquam usurpatum est: παρακολουθήματα enim appellantur consequentiae ab alia aliqua propositione deductae: testis *Jamblichus* in Nicom. Arith. p. 147. Sallier.

Vid. omnino Cl. *Duk.* ad loc. ex *Thucyd.* a Nostro cit. p. 301. ex quo hic scribendum λέγοντος pro λέγει. Stosnen.

1 Λέγει.] Memoriae vitio pro λέγοντος, ut est in *Thucyd.* Lib. IV. §. 107. ubi rectius explicat Schol. ἐπαγωγὰ, sive alliciendi & persuadendi vim habentia. Confer Cl. *Duker.* & *Perizon.* ad *Aelian.* Lib. VIII. V. H. cap. 12. *Albert.* ad *Hesych.* ἐφολκὰ, τὸ ἀγωγὸν δυνάμεμα. Sic Lib. XVII. An. in Epil. τ ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκόν. & saepe. Oudend.

2 Καὶ Ἐφόρμ. καὶ.] Sic MSS. & Edd. Vett. primum καὶ delevit *Blank.* Dein in Leid. pr. & Edd. Vett. est ἐφόρμισις, ut apud *Suid.* Ἐφόρμους. Θουκυδίδης· (Lib. III. vs. 61.) Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. τὰς ἐφορμίσεις. ubi vertunt *invasiones hostiles*; at illae sunt ἐφορμήσεις, ut in Glossis. Neque id voluit *Thucydides*; sed idem quod citato per *Thomam* primo loco Lib. IV. §. 27. ubi pro οὐκ εἶχον, est οὐκ ἐφόρμουν. Lexica tamen vocem ἐφόρμισις ignorant. Ceterum e MSS. & Edd. Vett. rescripsi ὁ αὐτὸς, praecessit enim Θουκυδίδης, cujus alter locus est Lib. VI. §. 90. at illic non ἐφορμεῖν, sed ἐφορμοῖς

ἔφορμον οὐκ εἶχον, χωρίων ἀλιμένων ὄντων. [1] Καὶ ἐφορμῶ ῥῆμα, [2] ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ [3] ἕκτῃ· Καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἐφορμεῖν.

[4] ἘΦ᾽ ὯΙ, [5] ἀντὶ τοῦ διότι, εἰς παρῳχημένον. Συνέσιος [6] ἐν ἐπιστολῇ· ἐφ᾽ ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν. ἐφ᾽ ᾧ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ, [7] εἰς ἀπαρέμφατον, οἷον, ἐφ᾽ ᾧ μεμαθῆσθαι. Καὶ ἐφ᾽ ᾧ, ἀντὶ τοῦ ἵνα, εἰς μέλλοντα. [8] Θουκυδίδης· ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. Καὶ [9] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· οὐκ ἐφ᾽ ᾧ στρατεύσομαι μεμισθωμένος. [10] Καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· ἐφ᾽ ᾧ θηρίον οὐκ ἐναλεῖται τῇ ποίμνῃ.

ΕΧΘΙ-

μαῖς legitur. V. *Duk.* ut forsan scripserit *Thomas* καὶ ἐφορμή. καὶ ἔφορμος. Adi ad *Hesych.* OUD. MS. A. ἐφόρμισις.

3 Ὡς Θουκυδ.] Lib. IV. pag. 255. Memoriae lapsum in *Thoma* vulgata haec lectio arguit: τόν τε ἔφορμον, χωρίων ἀλιμένων ὄντων, οὐχ ἑτοῖμον. Apud Eund. ἔφορμοι νῆες p. 171. STOEBER.

1 Καὶ ἐφορμῶ.] Vid. *Harpocr.* Lex. v. ἐφορμεῖν. DRAKENB.

2 Ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 436. *Duk.* quem ibi vid. p. seq. ἐφορμεῖν autem est, observare hostium naves in ostio portus ne elabantur. vid. *Kühn.* ad *Pollux.* I. §. 122. ἐφορμοῦντες *Xenoph.* Ἑλλ. I. pag. 445. C. sed malim ibi legere ἐφορῶντες. mox ἐφορμήσαντες ibid. D. STOEBER.

3 Ἕκτῃ.] MS. A. ἕκτῃ.

4 Ἐφ᾽ ᾧ.] Supplendus ex Nostro *Moschop.* qui duplicem tantum novit hujus vocis constructionem: τὸ ἐφ᾽ ᾧ λαμβάνεται καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, καὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος, ὡς τὸ, ἐφ᾽ ᾧ μηκέτι μαχεῖται. καὶ, ἐφ᾽ ᾧ ποιῆσαι. STOEBER.

5 Ἀντὶ τοῦ διότι.] Vel οὗ χάριν, ut apud *Thucyd.* I. pag. 89. A. Positum quoque pro ἐπὶ τῷ apud *Diod.* XIV. p. 263. A. *Synes.* p. 253. D. WITTER.

6 Ἐν ἐπιστολῇ.] Citata quoque in Γεωφόνοις Ep. 73. p. 221. *Thucydidis* verba leguntur Lib. I. §. 113. OUDEND.

Pag. 221. C.

7 Εἰς ἀπαρεμφ.] Conf. Schol. *Thucyd.* I. p. 68. γ. WITTER.

8 Θουκυδ.] Libro nempe I. cap. 113. vs. 79. ABRESCH.

Lib. I. p. 74. C.

9 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Pag. 230. C. ubi ὡς ἐφ᾽ ᾧ συστρατεύσομαι μεμισθωμένον. WITTER.

Sic MSS. Male ejecerunt ἐν ἐπ. in cujus Ep. 88. pag. 230. legitur: ὡς ἐφ᾽ ᾧγε συστρατεύσομαι μεμισθωμένον, οὐκ ἐφ᾽ ᾧγε προσεύξομαι. Alterum exemplum est haustum ex Ep. 78. p. 223. OUDEND.

10 Καὶ πάλιν ἐν ἑτέρ.] Pag. 223. D.

1 Ἐχθ-

[1] ἜΧΘΙΣΤΟΣ, οὐκ ἐχθρότατος.

[2] ἘΧΘΡΟ'Σ κυρίως ὁ πρώην φίλος, καὶ ὕστερον καταστὰς εἰς ἔχθος· πολέμιος δὲ ἁπλῶς, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν· δυσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν.

[3] Τὸ ἜΧΩ μετὰ ἐπιῤῥήματος συντεθὲν, οὐ μόνον πρὸς γενικὴν, [4] ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν ἔστιν ὅτε [5] συνταττόμενον εὑρίσκεται. ὡς [6] Ἀριστείδης [7] ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· εἰ μὲν οὕτως εἶχον, ὦ ἄνδρες Ῥόδιοι, τὸ σῶμα.

---

1 Ἔχθιστος.] Cum Dativo apud *Soph.* Electr. vs. 817. Conf. *Steph.* p. 158. STOEBER.

Vid. *Moerid.* & *Alb.* ad *Hesych.* & de seqq. Comm. ad *Ammon.* p. 64. OUDEND.

Usus tamen hoc est Superlativo *Herodes* περὶ πολιτ. extr. Comparativo *Demosth.* Orat. de Pace pag. 42. Sect. 22. & in Προοιμ. Δημ. p. 770. ult. ubi scribit: οὔτε γὰρ ἐχθροτέρους, οὔτ' ἀναγκαίως μᾶλλον ἐχθροὺς ἂν τούτων εὕροιτε. ABRESCH.

2 Ἐχθρός.] Vid. *Ammon.* h. v. *Lysias* Or. I. p. 4. DRAKENB.

Quo pertinent haec *Euripidis* Hec. vs. 848.

Δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει·
Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
Φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,
Ἐχθρούς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.

SALLIER.

Ammonio hanc glossam deberi, palam est ex p. 64. in Nostr. tamen pro μετ' ὅπλ. scrib. μεθ' ὅπλ. Conf. *Plat.* Polit. p. 334. STOEBER.

3 Τὸ ἔχω.] Sic Leid. pr. & Edd. Vett. vulgo abest τό. Dein e MSS. & Edd. Vett. rescripsi quoque ἀλλὰ καί. exsulabat nunc καί. OUDEND.

4 Ἀλλὰ πρὸς τ. αἰτ.] Rom. ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατ. Conf. *Moschop.* voc. ἔχω. Schol. *Thucyd.* III. p. 239. ξ. *Gesner.* ad *Lucian.* T. II. p. 806. STOEBER.

5 Συνταττόμενον.] MS. B. συντάττεται simpliciter.

6 Ἀρισ. ἐν τ. π. ὁ.] Scr. ἐν τῷ Ῥοδίοις π. ὁ. Locus extat p. 73. A. init. STOEBER.

7 Ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας.] Leid. pr. ἐν τῷ Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· optime, quare eam vocem addidi. Nam est & alia *Aristidis* Oratio περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν, quam itidem aliquoties citat auctor; de hac adi ad Vocem Ἐξεῖλε, & haec verba vide T. I. p 557. Ed. Angl. & *Eurip.* vs. 1039. OUDEND.

Ita uterque Codex MS.

σωμα. [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω. τοῦτο δὲ γίνεται ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ἔχω. ὅταν μέντοι πρὸς γενικὴν συντάσσεται, [2] τὸ εἵνεκα ἔξωθεν νοοῦμεν. ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ, Φρενῶν εὖ ἥκει· καὶ [3] παρ' Ὁμήρῳ τὸ, τόξων εὖ εἰδώς.

[4] ἝΩΣ, [5] οὐκ ἠώς. [6] Θουκυδίδης· ἅμα ἕω.

ἙΩΣΑ'-

---

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] Vſ. 1039. Vulgata lectio, hoc probata ſuffragio, omnino praeferenda ei, quam MS. prodit: ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ, ἐγώ σε οὐ κτενῶ. STOEB.

2 Τὸ εἵνεκα ἔξ. νοουμ.] Schol. Luc. Tom. II. pag. 37. Graev. Ἀγαθοῦ ἀνὴ ταῦτα] Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ εἵνεκεν. τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν ἢ εἵνεκεν. Conf. Bos de Ellipſ. p. 327. WITTER.

3 Παρ' Ὁμήρῳ.] Il. B. Catal. vſ. 225. & ſaepe. OUDEND. Iliad. B. v. 718. 720. &c.

4 Ἕως, οὐκ ἠώς. Θουκυδ. ἅμα ἕω.] Sed ἅμα ἠοῖ dixerunt Herodotus, Hippocrates, & omnes ſcriptores Jonici, ut notum; unde, ut utique fere ſolet, vehementiſſime fallitur & fallit Thomas: ut nihil de Homero, Heſiodo, Euripide aliisque poëtis, quos dialecto mixta uſos fuiſſe conſtat, jam dicam, apud quos vox ἠώς frequentiſſime occurrit. TRILLER.

Porphyrius Quaeſt. Homer. p. 303. ἕως οὖν καὶ ἠώς, τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου.

5 Οὐκ ἠώς.] Accedit Euſtat. Comm. p. 826. ἐστι δὲ τὸ μὲν ἠὼς ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται διαλέκτου Ἰώνων. τὸ δὲ ἕως Ἀττικῶν. Δορίεων δὲ τὸ ἀώς. Αἰολέων δὲ τὸ αὔως. Ita quoque Etym. quibus ne aſſentiamur, facit Euripidis & Theophraſti autoritas; uterque enim hanc ipſam ſcribendi rationem, quae tanto grammaticorum conſenſu damnatur, amplecti non dubitavit: prior Alceſt. vſ. 259.

——— ——— οὐδ' ἐφεισάμην
Ἠοῦς ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην.

Idem Iphig. in Aul. vſ. 158.

Ἴθι λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη
Λάμπουσ' ἠώς,
Πῦρ τε τεθρίππων τῶν ἀελίου.

Alter vero Hiſt. Plant. Lib. VI. cap. 5. καὶ ἐὰν μὲν ἀπ' ἠοῦς, inquit, καὶ μεσημβρίας γίνηται πνεύματα, ὕδατα σημαίνει· nec aliter Lib. IX. cap. 9. SALLIER.

Πρὸς τὴν ἠῶ Diod. I. p. 28. D. πρὸς ἠῶ Joſeph. p. 899. D. STOEBER.

6 Θουκ. ἅμα ἕω.] Lib. I. pag. 33. A. ἅμα τῇ ἕῳ AEſchin. Epiſt. I. p. 125. IDEM.

Lib. IV. §. 32. Phrynich. p. 120. OUDEND.

1 Ἐωσά-

1 'ΕΩΣΑΜΗΝ, καὶ ἀπεωσάμην, καὶ διεωσάμην. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ε λέγειν ταῦτα, ἀνάττικον.

---

1 'Εωσάμην . . . διεωσάμην.] Cum ε Attice, communi vero dialecto ὠσάμην & ἀπωσάμην &c. dicitur. Sic pro ὥρακα Attici dicunt ἑώρακα, pro ὦξα Attici ἔωξα & compof. ἀνέωξα. BOS.

Vid. *Phav.* voc. ἑώνηκα. Conf. *Lascar.* p. 475. *Corinth.* p. 667. *Steph.* p. 37. Quibus adde *Plut.* de Dial. *Homer.* p. 647. WITT.

Ad calcem literae E addit Codex A. τὸ ἕως ἂν, καὶ μέχρις ἂν ὑποτακτικὰ ἀεὶ συντάσσονται· ἅπαξ δὲ, καὶ εὐκτικά· ὡς ἐν τῷ περὶ στεφάνου Δημοσθένους λόγῳ· ἕως ἂν τὰ τῆς στρατιᾶς τὰ ἐπὶ τῆς Φωκίας εὐπρεπεῖς ποιήσαιτο.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ΄.

ΖΑ΄ΚΟΡΟΣ καὶ [1] νεωκόρος διαφέρει. ὁ γὰρ ζάκορος, [2] σεμνότερόν τι ἦν νεωκόρου.

ΖΑ΄-

---

[1] Ζάκορος καὶ νεωκ.] Vid. infr. V. Κόρημα & Schol. *Lucian.* ad Amor. part. I. p. 45. DRAKENB.

Ignorat differentiam *Ammonius*, neque tanti eſt, ut obſervandam ſcriptores duxerint. Ἱερεῖς & ζάκοροι conjunguntur a *Plutarch.* Camill. p. 144. C. *Polyaen.* Lib. II. cap. Epaminond. n. 8. *Xenoph.* Cyrop. V. pag. 350. A. καλέλιπε παρὰ Μεγαβύζῳ τῷ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ. Vocatos autem Μεγαβύζους vel Μεγαλοβύζους fuiſſe τοὺς τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς, auctor eſt *Strabo* Lib. XIV. p. m. 641. B. Conf. *Caſaub.* h. l. & *Heſych.* voc. Μεγαβύζιοι λόγοι. add. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. Lib. II. c. 2. pr. Itaque recte Schol. *Lucian.* T. II. p. 414. *Hemſt.* ζακόρος] ζάκορος, νεώκορος. (alii νεωκόρος) καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεύς, ἢ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. STOEBER.

Quodnam fuerit ejus officium, docet *Athenagoras* Leg. pro Chriſtian. p. 112. οἱ γὰρ τοὺς σεμνοποιοῦντας ζακόρους τὰ εἴδωλα· ad quem locum *Conr. Geſnerus Thomae* verba latine dedit: docet quoque *AElianus* H. A. Lib. IX. cap. 33. οἱ μέντοι ζάκοροι καταπαλλινασι τὴν ἄνθρωπον. Διόσκορος ζάκορος memoratur in Inſcript. apud *Gruterum* pag. LXXXV. 5. ubi ζάκορος dicitur executus eſſe ἔργα νεωκορείης. Lexic. *Herodot.* pag. 107. ζάκορος, νεώκορος, ἱερεύς. Conf. Cel. *D'Orville* Animad. ad *Chariton.* Lib. III. cap. 6. pag. 314. ζακόρους ſacerdote dignitate inferiores fuiſſe, patet ex *Polyaen.* Lib. II. p. 155.

2 Νεωκόρος.] *Anthol.* Lib. II. cap. IV. epigr. I. ἀκνίστου βωμοῖο νεώκορος. Sacrificabat νεώκορος. *Machon* in Excerpt. *Grotii* p. 851.

Ἰδὼν τε που θύοντα τὸν νεώκορον.

Cuſtodiebat quoque Deorum ſimulachra. *Jul. Firmicus Mat.* de error. prof. relig. p. 18. de Serapide: *Hic in AEgypto colitur, hic adoratur, hujus ſimulacrum Neocororum turba cuſtodit* &c. *Moſchopulus* περὶ σχεδ. pag. 44. νεωκόρος, ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν· κορεῖν γὰρ τὸ καλλωπίζειν. Verbum νεωκορεῖν eſt apud *Syneſium* Epiſtol. 34. p. 178. A. Aſclepiades,

¹ ΖΑ'ΠΛΟΥΤΟΣ κάλλιον, ἢ μεγαλόπλυτος. ὐ μόνον ᾗ ζάπλυτος, ἀλλὰ καὶ ² ζάχρυσος. Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιο-

des, qui & aliis muneribus erat insignis, in Inscript. apud *Gruterum* pag. CCCXIII. 10. ὁ πρεσβύταῖος τῶν νεωκόρων dicitur. Ad neocoros ludorum certaminumque cura, tanquam praecipua officii pars, spectavit, docente *Th. Reinesio* Syntagm. Inscript. Antiq. pag. 313. conf. *Sam. Petitus* Var. Lect. Lib. IV. cap. 10. *Jac. Spon* Itiner. T. I. p. 383. *Jo. Potterus* Archaeol. Graec. Lib. II. cap. III. p. 219. & Comment. Acad. Inscript. T. I. p. 60. edit. Paris. Apud Christianos νεωκόρυ munus primum Clericatus gradum fuisse, docet *Muratorius* Anecd. T. I. pag. 34.

3 Σεμνότερόν τι.] Sed vide *Poll.* Lib. I. §. 14. *Etym. M.* & *Suidam*, ubi MS. Leid. pr. post ἡ ζάκορος addit ἱερέως ὕτωτὶ καλῶς. MS. Photii, cujus usum celeberrimi Viri & amicissimi Collegae *J. Alberti* humanitati debeo, ὕτοσὶ καλός. Conf. Emend. in *Menandri* reliquias p. 39. item *AElian.* Lib. VII. An. 13. OUDEND.

1 Ζάπλυτος, κάλλιον, ἢ μεγαλόπλυτος.] *Euripid.* Androm. vs. 1282. DRAKENB.

Eam vocem in usu fuisse apud Jones, constat ex *Herodoto* Lib. I. a quibus ad Atticos migrasse verisimile est: Atticam enim esse, declarant haec *Euripidis* Androm. vs. 1282.

Κακῶν ᾗ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,
Μηδ' εἰ ζαπλύτυς οἴσεται φερνὰς δόμοις.

Aliter forte de adjectivo μεγαλόπλυτος sentiendum, utpote quod nusquam vidisse meminimus, si tamen *Basilium* excipias, a quo usurpatur T. I. p. 474. καὶ παραπλήσιον γενέσθαι τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἀγαθῶν ἀθηνύμενον, ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλύτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγιμῶν ἐπαγαλλόμενος, ἐξ ὑρίας αὐτῷ τῆς νέως φερομένης, καὶ φοβερῷ πελάγει διαδεχθέντων, πρὸς αὐτοῖς τοῖς λιμέσι διαρραγέντος πλοίυ, πάντων ἀθρόως ἔρημος ἀπεδείχθη. SALLIER.

Liban. I. p. 326. D. Locus a Nostro cit. est T. II. p. 359. C. ubi κἂν πάνυ ζαχρ. ἦ. WITTER.

Cur vero hic posterius deterius esse priore, a *Thoma* censeatur, caussae sane ego nihil quidquam video; inprimis, quum utrasque voces passim apud bonos Auctores veteres promiscue sic usurpari solere, certissime constet. De voce autem ζάπλυτος vid. praeter *Hesychium*, *Suid. Phavorin.* & alios, Interpretes ad *Petron.* Cap. XXXVII. pag. 157. Edit. *Burmannianae* prioris. TRILLER.

2 Ζάχρυσος.] *Euripid.* Alcest. vs. 498. Rhes. vs. 370. & 439. DRAKENB.

Ἀντιοχικῷ· οὐ μὴν ἀμαθὴς ἡ βελή. [1] κἂν πάνυ ζάχρυσος ᾖ.

ΖΕΥΓΜΑ καὶ τὸ ζευγνύον δύο τινὰ, καὶ αὐτὸ τὸ ζεῦγος. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔζευγμαι, [3] οὐ θέμα ἐςὶ τὸ ζεύγω, οὐκ ἐν χρήσει ὄν. ἀντ' αὐτοῦ γὰρ τὸ ζεύγνυμι.

ΖΕΥΓΝΥΑΣΙ κάλλιον, ἢ ζευγνῦσι· [5] τὸ δὲ ζευγνύουσι, κοινόν. ὡσαύτως [6] καὶ κτιννύασιν, ἢ κτιννῦσιν. [7] Πλάτων ἐν

---

1 Κἂν πάνυ.] Sic edi curavi e MSS. Edd. Vett. & ipso *Libanio* T. II. p. 350. C. & Ed. Bl. OUDEND.

Uterque MS. Reg. κἂν πάνυ.

2 Ζεῦγμα.] *Mosthop.* ζεῦγμα operarum vitio: clarior autem Nostro, si rem spectes: ζεῦγμα, τὸ ζεῦγος καὶ τὸ ζευγνῦον δύο τινὰ, γίνεται δὲ ἀπὸ (l. ἀπὸ) τοῦ ἔζευγμαι, οὐ τὸ θέμα ἄχρηστον, λέγεται δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ζεύγνυμι. Apud *Thucyd.* ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα vulgata lectio, dummodo vera, habet Lib. VII. p. 463. fin. ἔξω τοῦ ζεύγματος magis placet STOEBER.

Figura Rhetorica ita quoque dicitur, *quando multa pendentia aut uno verbo, aut una sententia concluduntur*, docente *Beda* Lib. de tropis S Script. p. 343.

3 Οὗ θέμα.] MS. B. οὗ τὸ θέμα.

4 Ζευγνύασι κ. ἢ ζευγν.] More Jonico id fieri, docet *Cornucop.* f. 181. B. & 182. A. Sic supra [illegible]. Add. *Cornucop.* f. 207. B. & 208. A. ubi etiam notat, id non valere in prima & secunda persona, διδόαμεν, διδόατε. add. l. c. B. *Lascar.* p. 557. *Plutarch.* de Dial. Hom. p. 647. WITTER.

Uterque MS. ζεύγνυσι.

5 Τὸ δὲ ζευγνύουσι.] Sed ἀπολλύουσι non veritus scribere *Thucyd.* Lib. VII. p. 479. & ἀποκτείνουσι p. 513. pr. alibi tamen ἀπολλύασι p. 512. & 572. STOEB.

Vid. *Moerida.* Mox κτιννῦσι. Πλ. Leidd. Ex Nostro quis *Platonem* corrigat p. 318. Ed. Fic. (T. I. p. 466. C. Ed. Serr.) ubi vulgo ἀποκτιννύουσι. Sed infra scribit *Plato* ἀποκτιννύομεν &c. OUDEND.

Sic tamen ἀπολλύουσι in *Isocr.* Philipp. pag. 92. D. 93. C. In *Platonis* itidem loco, quem citat (pag. 288. G.) hodie legitur ἀποκτιννύουσι, sicuti & apud *Xenoph.* VI. II. A. & *Lys.* p. 113. Med. Edit. *Ald.* δεικνύουσι atque ἀποδεικνύουσιν in *Xenoph.* Memor. p. 425. vs. 8. ABRESCH.

6 Καὶ κτιννύασιν.] Ἀποκτιννύασι *Plat.* p. 554. ἀναπηγνύασι *Aristoph.* ἐκκλ. v. 838. STOEBER.

MS. B. κτιννύασιν.

7 Πλάτων ἐν Γοργ.] P. 466. B. ubi tamen ἀποκτιννύουσι vulgatum. Quod factum etiam in *Herodoti* loco mox cit. p. 135.

ἐν Γοργίᾳ· τί δ' ἐχ ὥσπερ οἱ τύραννοι ἀποκλιννύασί τε, ἐν ἂν βέλων. ϗ [1] δεικνύασιν, ἢ δεικνῦσιν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐπεὰν σφι κομισθῇ νεκρὸς, δεικνύασι τοῖσι κομίσασιν.

[2] ΖΗΛΩ Ἀττικοὶ λέγεσιν, ἐ ζηλοτυπῶ. ὡς τὸ, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, [3] παρ' Ἡσιόδῳ. [4] ἔςι δὲ τὸ ζηλῶ ϗ ἀντὶ τῦ μιμῦμαι· ἀφ' ἐ ϗ ζῆλος, ϗ ζηλωτὴς, ϗ ζήλωσις. [5] ἐκ μέντοι τῦ ζηλῶ τῦ [6] ζηλοτυπῶ, ἐ ζῆλος ϗ ζηλωτής· [7] ἀλλ' ὡς ἀπὸ τῦ ζηλοτυπῶ ζηλοτυπία, ϗ ζηλοτυ-

---

B. ubi δεικνύεσιν, quod & *Phav.* agnoscit: quemadmodum ὑποδεικνύεσιν apud *Joseph.* p. 129. E. 447. C. *Synes.* p. 73. B. *Liban.* T. II. p. 409. C. Stoeber.

1 Δεικνῦσιν.] Immo vero δεικνύασιν legendum, ut constet sibi *Thomas*, quod & patet ex adjuncto *Herodoti* exemplo. Sic pro κλιννύασιν in Leid. sec. exaratur quoque κλιννύεσιν, at male, ut utrumque in *Phavorino* est depravatum. V. *Gron.* ad *Herodoti* Lib. II. cap. 86. ubi vulgo edebant quoque δεικνύεσι. Sed α servavit etiam *Athenagoras* Leg. pro Christ. §. 25 p. 115. Ed. Oxon. Adi & *Duk.* ad *Thucyd.* Lib. VII. 51. *Moer.* in Ῥηγνύασι. Oudend.

Uterque MS. δεικνύασιν.

2 Ζηλῶ Ἀττικοὶ λέγεσιν, ἐ ζηλοτυπῶ.] Cur vero non dicunt Attici? quum tamen isto verbo promiscue ita usos, constat, *Ælianum* Lib. IX. Var. Hist. cap. 4. & in Hist. Animal. passim: item *Xenophontem*, *Platonem*, *Maximum Tyrium*, *Plutarchum*, *Athenæum*, *Æschinem* & alios plures, prout ipsa antiqua Lexica affatim docent. Conf. Scholiast. *Luciani* T. I. p. 49. Triller.

De hisce varia & diversa legi possunt in *Ammonio*, *Suida*, *Moeride*, *Hesychio*, *Etym. M.* &c. Locus *Hesiodi* notissimus est ἐν Ἐργ. vs. 23. Oudend.

3 Παρ' Ἡσιόδῳ.] Ἐργ. vs. 23. Mox ex *Aristoph.* Plut. respicit v. 1017. Witter.

4 Ἔςι.] *Isocrat.* ad Demon. p. 57. Drakenb.

5 Ἐκ μέντοι τῦ ζηλῶ, τῦ ζηλοτυπῶ.] Ed. Vasc. τὸ ζηλῶ. Leidd. MSS. τὸ ζηλοτυπῶ. Sensus *Thomae* videtur esse, voces ζῆλος & ζηλωτὴς non significare ζηλοτυπίαν & ζηλότυπον; quamvis erret: ut docuit *H. Steph.* in Lexico. V. & *Apoll.* R. 1617. Dein ἀλλὰ ὡς in MSS. Oudend.

6 Ζηλοτυπῶ.] *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. pag. 8. *Harpocrat.* v. ζηλοτυπεῖν. Drakenb.

7 Ἀλλ'.] MS. A. ἀλλὰ καὶ ὡς.

-λότυπος. Ἀριστοφάνης [1] ἐν Πλούτῳ· οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν. ζηλῶ, καὶ τὸ πάσχω ὑπέρ τινος [2] ἀδίκως γινομένου, καὶ ζῆλος· ὅθεν φαμὲν, καὶ ζήλου τὴν ψυχὴν [3] ἐπλήσθην, καὶ ζηλωτής. [4] ζηλῶ καὶ τὸ μακαρίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον· ὡς τὸ, [5] ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ ζῆλος, ὡς [6] Δημοσθένης· καὶ ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἦν ἡ πόλις μεστή. [7] καὶ ζηλωτὸς, ὁ μακαριστός.

ΖΗΤΗΣΟΜΑΙ, [8] οὐ ζητήσω.

Οὐ

---

1 Ἐν Πλούτῳ.] Delet haec MS. B. Exemplum non habet MS. A citato tamen Poëta. STOEB. Vs. 1017.

2 Ἀδίκως γινομένου.] Leidd. ἀδίκου & sec. γεν. OUDEND.

MS. B. ἀδικουμένου ἢ ἀδίκου γινομένου. Uterque MS. post γινομένου distinctionem majorem ponunt & sic pergunt; καὶ ζῆλος ὅθεν φαμὲν

3 Ἐμπλήσθην.] L. ἐνεπλήσθην aut ἐμπλησθέν. WOLF.

Edidi MSS. Leidd. fide ἐπλήσθην, & dein cum Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 65. e *Sophoclis* Electra vs. 1033. rescripsi τοῦ νοῦ. OUDEND.

4 Ζηλ. καὶ τ. μακ.] Vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Dian. vs. 30. *Euripid.* Med. vs. 60. ubi vid. Schol. & *Harpocrat.* voc. ζηλοτυπεῖν. DRAKENB.

Schol. *Luc.* II. p. 49. *Graev.* λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν (ζῆλον) ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ᾽ ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος· leg. Πανταλ. vid. *Poll.* WITT.

Exempla prioris signif. praebent *AEsch.* Pers. vs. 714. *Eurip.* Orest. v. 520. posterioris *Heliod.* AEthiop. pag. m. 324. STOEBER.

5 Ζηλῶ σε τοῦ νοός.] Leg. νοῦ ex Rom. & *Sophocl.* Electr. vs. 1030. uti Cl. *Valcken.* indicavit ad *Ammon.* p. 65. quem omnino vide. IDEM.

Uterque MS. τοῦ νοῦ.

6 Δημοσθένης.] De Corona p. 509. E. OUDEND.

7 Καὶ ζηλ. ὁ μακαρ] *AEsch.* Pers. vs. 712. *Eurip.* Orest. vs. 247. STOEBER.

Comparativus ζηλωτότερος occurrit in *Isocrat.* Archid. p. 135. D. ABRESCH.

8 Οὐ ζητήσω.] Ita tamen loquitur *Lysias* Orat. 29. p. 462. ὑμᾶς δὲ τοσούτους ὄντας καὶ ἠδικημένους ὑπὸ τούτου πεῖσαι ζητήσουσιν, ὡς οὐ χρὴ δίκην παρ᾽ αὐτοῦ λαμβάνειν. Ita quoque *Antiphon* Orat. 6. p. 51. ἀναμιμνήσκων τὴν ποίνην, παραινῶ ὑμῖν μὴ τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας, τὸν αἴτιον ἀφεῖναι. ἀποθανόντος γὰρ ἐμοῦ, οὐδεὶς ἔτι τὸν αἴτιον ζητήσει. Duobus illis Oratoribus tertium comitem dabimus, *Isaeum* nempe, cujus

haec

¹ Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ-
τινος ² ἘΖΥΓΟΜΑΧΟΥΝ, ³ ἀλλὰ ἠμφισβήτουν, καὶ ἤριζον, καὶ ἐφιλονείκουν. ⁴ τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν, ἐπὶ ἐχθρῶν λαμβάνεται. ὡσαύτως δὲ τὸ ἐδικαζόμην. οἷον, ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι περὶ τοῦδε.

ΖΥ-

---

haec verba Orat. 7. pag. 521. εἰδὼς δὲ, inquit, ὅτι πάντων ἐγὼ τούτων κατὰ τὸ προσῆκον εἶναι κύριος ζητήσω, ὁπότε ὁ πάππος ἐτελεύτησεν, εἰσιέναι μέν με καὶ θεραπεύειν ἐκεῖνον καὶ συνδιατρίβειν ὁμόλως. Nunc audi grammaticos. SALLIER.

Quis credat? *Thucyd.* Lib. III. §. 67. λόγους καλοὺς ζητήσεται. *Suidas* observat, ζητήσεται occurrere ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται; ubi V. *Kusterum.* OUDEND.

1 Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος Ἐζυγομάχουν.] Ζυγομαχεῖν proprie est *cum hostibus contendere*; sic apud *Demosthenem* aliosque Ἀττικωτέρους occurrit. Sed a quibusdam improprie usurpatur pro *contendere cum familiaribus de aliqua re*, quod puriores efferunt per verba, ἀμφισβητεῖν, ἐρίζειν & φιλονεικεῖν. Qui ita loquuntur, eos cum Nostro taxat *Lucian.* in Soloecista pag. 745. BOS.

Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 745. DRAKENB.

F. οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς, (i. e. verbi gratia) πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦδέ τινος ἐζυγομάχουν. *Basil.* T. I. p. 371. E. περὶ τὰ πρῶτα ζυγομαχεῖν. pag. 372. A. πιστεῦσαι δεῖ, ὅτι ἐστὶ Θεὸς, οὐχὶ ζητῆσαι οὐδὲ ζυγομαχῆσαι τὸ τί ἐστι. T. II. pag. 47. B. ζυγομαχεῖς περὶ τοῦ πλείονος, καὶ ὅπως ἂν πολὺ λαβὼν ἔλαττον δώῃς φιλονεικεῖς. *Theophyl. Simoc.* Ἱστορ. πρεσβ. p. 69. jungit ζυγομαχεῖν καὶ διαμφιβάλλειν. *Gregorii* & *Plutarchi* loca habet *Bud.* ABRESCH.

Delet articulum uterque MS.

2 Ἐζυγομάχουν.] Vid. *Graev.* ad *Lucianum* p. 745. SALLIER.

Vid. *Graev.* ad Sol. §. 31. Schol. *Luc.* T. II. p. 53. *Synes.* p. 93. A. *Aristot.* Rhet III, 11. 37. & 42. ubi Interpres inepte vertit: *juga gerens. Liban.* T. I. p. 353. C. 756. D. Onomast. *Calep.* p. 76. *Jurgo*, ζυγομαχέω. WITTER.

Timaeus Lex. *Plat.* ζυγομαχεῖν, ἐριστικῶς ὑπό τινος. STOEB.

3 Ἀλλὰ ἠμφ.] Leid. pr. ἀλλὰ καὶ, & dein ἐπὶ ἐχθρῶν. Adi doct. *Ruhnkenium* ad *Timaei* Λεξ. Πλατ. OUDEND.

Ἀλλὰ . . . ἐζυγομάχουν delet MS. A. sic etiam mox: ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι περὶ τοῦδε, quae omnia plenius in MS. B.

4 Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν.] Non recte observare videtur *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. p. 8. DRAK.

[1] ΖΥΓΟΣ ἀρσενικῶς, ἐπὶ ἁμάξης· ἐπὶ δὲ σαθμῷ [2] ὁ ζυγός, [3] ἀλλὰ τὰ ζυγὰ οὐδετέρως πληθυντικῶς. [4] τὸ γὰρ ζυγὸν, ἀδόκιμον.

ΖΩ-

---

1 Ζυγὸς . . . ἐπὶ δὲ σαθμῷ, ὁ ζυγὸς κ. τ. λ.] Sic tamen non obstante moroso hoc Graeculi imperio, *Theophrastus* ipse dixit, Auctor certe Ἀττικώτατος, in Charact. Ethi. cap. IX. p. 94. ἄγειν εἰς τ. ζυγὸν ἐμβαλλειν, & *AElianus* Lib. X. Var. Hist. cap. 6. ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς. Sed plura vid. apud *Guil. Budaeum* in Comment. Ling. Graec. p. 586. seqq. TRILL.

2 Οὐ ζυγὸς, ἀλλὰ &c.] Numquam credam, *Thomam* existimasse, ζυγὸς in singulari numero recte non dici ἐπὶ σαθμῷ: quod probant exempla innumera, & ceteri Grammatici *Ammon. Hesych. Eustath. Etym. Poll. Suid.* &c. monuerunt. Puem, Auctorem scripsisse: τὸ (ὁ *Amm.* p. 65. Sed v. *Valken.*) ζυγὸς, ἀφ' οὗ τὰ ζυγὰ οὐδ. πληθ. τὸ γὰρ ζυγὸν ἀδόκιμον. Inserui γὰρ auctoribus MSS. Leidd. atque ita se omnia bene & dilucide habent. Plerumque vero ζυγὸς de lance invenias sine articulo: ut apud *AElian.* Lib. X. V. H. 6. ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, sine ἐπὶ sed vide *Duk.* Misc. Obs. V. III. pag. 237. In *Poll.* quidem Lib. VIII. §. 10. nunc legas ἀκριβέστερος τοῦ ζυγοῦ τὴν φύσιν· verum MS. non agnoscere τοῦ, & sine articulo alibi adhibuisse *Pollucem*, docet *Jungerm.* OUDEND.

3 Ἀλλὰ τὰ ζυγά.] At numero singulari efferri, etiam cum de lancibus sermo est, ostendunt haec *Orphei* Hymn. 62. vs. 6.

—— ἀεὶ θραύεις γὰρ ὑπάνδρας,
Ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγὸν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Πλάστιγξι βεβαρηϊσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως.

Ubi *Casaubonus* legit μάστιξι; quae tamen illius emendatio obstare non debet, quin ζυγὸν ibi lances exponatur, ut in hocce Pythagorae symbolo ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, de quo *Jamblichus* in Prot. c. 21. τὸ δὲ, ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοπραγεῖν παρακελεύεται, καὶ προτιμᾷν ἰσότητα καὶ μετριότητα θαυμαστῶς, καὶ τὴν τελειοτάτην ἀρετὴν γινώσκειν δικαιοσύνην. Sed ad *Orpheum* ut redeamus, ex illius verbis colligas, minus recte a *Thoma* traditum, nomen illud neutro genere non usurpari: nec rectius *Ammonius*, qui femininum esse debere, contendit: ζυγὸς, inquit, ἀρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν, θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν σαθμῶν. SALLIER.

4 Τὸ ζυγὸν ἀδόκιμον.] Probant tamen in re militari *Arriani* quaedam exempla, qui singulari usus numero est Tact. p. 34. 35. Blanc. item in re nautica *Sophocl.* Ajac. vs. 249.

[1] ΖΩ͂ΜΑ, ἡ ζώνη, [2] ἐ ζῶσμα. [3] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· ἢ ζῶμα τἐμὸν ἐ χλιδαῖς ἠσκημένον. [4] ἢ Θουκυδίδης· [5] διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο.

[6] ΖΩ͂ΝΙΟΝ κυρίως, ἐπὶ γυναικός. [7] Πλούταρχος ἐν ... συμ-

Ἠ' θοὸν εἰρεσίας
Ζυγὸν ἐξῆμβρον
Πονῖοπόρῳ ναΐ μετεῖναι.

Schol. ad Iliad. B. v. 293. ζυγὰ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. Par autem ratio jugi, cornuum aciei instructae, transtrorum atque lancium, quorum unum suo jure exposcit alterum. De lance autem nemo disertior *AEliano* Var. Hist. X. c. 6. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς, ἢ ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὀβολὼ ὁλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὥς φασι. De jugo metaphorice accipiendus *AEsch.* Pers. vs. 50. STOEBER.

Moschio apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* pag. 127. *Euripid.* ibid. pag. 129. *AElius* Dionys. apud *Eustath.* Comment. ad Odyss. A. p. 19. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα, ὅπως τὰ γένη προφέρουσι, λέγει οὕτως ὁ λιμὸς, ὁ σκότος. ——— ἀδέτερα δὲ τὸ νῶτον, τὸ ζυγόν.

1 Ζῶμα.] Confer *Moerida*, *Suidam*, qui idem *Sophoclis* ex El. vs. 433. exemplum excitavit, *Thucydidis* verba, in quis MS. Leid. pr. & Edd. Vett. διαζώματ' ἔχ. vide Lib. I. §. 6. OUDEND.

2 Οὐ ζῶσμα.] Minus recte hoc dictum videtur; vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Dian. vs. 11. *Heliodor.* AEthiop. Lib. III. p. 127. DRAKENB.

Habent tamen immerito damnatam vocem ζῶσμα *Pollux*, *Achilles Tat.* & alii, ut ostendit ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callimach.* p. 135. TRILLER.

3 Σοφοκλ. ἐν Ἠλ.] Vs. 454.

4 Καὶ Θουκυδ.] Lib. I. p. 5. B. falsum est, quod legi volunt διὰ ζώματ' ἔχοντες Rom. & Vascos. quemadmodum etiam Nostrum suo in Cod. legisse, verisimile est; διάζωμα idem quod ζῶμα. Illo usus quoque *Joseph.* p. 84. C. STOEBER.

5 Διαζώματα ἔχοντες.] Uterque MS. διαζώματ' ἔχοντες.

6 Ζώνιον κυρίως &c.] Librarii magis incuria, quam *Blancardi* studio inepta vox ἀρσενικῶς ex praecedente ζυγὸς huic §. illata est; pro qua ex Rom. & Vascos. κυρίως omnino restituendum. *Moschop.* ζώνη ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός. De mulieribus ζώνη apud *Diod.* II. p. 146. B. item ζωστὴς l. c. p. 129. B. STOEBER.

z. κυρίως] Sic suam vocem veram *Thomae* restitui auxilio MSS. Leidd. Oxon., & Edd. Vett. pro qua inscite & perridicule ediderat *Blankardus* ἀρσενικῶς: unde decepti viri docti confecerant ἀδετέρως, *Moeridis* scil. Ed. Ansglus. in Add. & Cl. *Wesselingius* in

συμποσίῳ τῶ ἑπτὰ σοφῶν· καὶ διαπλέκουσαν [1] ὥσπερ ζώνια καὶ κεκρυφάλους [2] περιβάλλειν ταῖς γυναιξί. [3] ζώνη δ,

---

in Observ. pag. 133. At recte Cl. *Valkenar.* κυρίως bene ante *Blank.* legi monuit ad *Ammonium* pag. 65. ζώνη ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνδρός. ζώνιον τὸ τῆς γυναικός. *Moeris* ζώνιον, τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς. ζώνη ἡ τοῦ ἀνδρός. Adde *Poll.* VII. §. 67. *Hesych.* & Comm. OUD.

Ζώνιον οὐδετέρως. ABRESCH.

Uterque MS. κυρίως legit pro ἀρσενικῶς, quod in οὐδετέρως mutatum voluit *Hudsonus* in addend. ad *Moer.* Atticist. *Asclepiades* Epigr. a Cl. *Reiske* edito in Miscell. Lipf. Vol. IX. P. II. p. 304.

Ἑρμιόνη πιθανῇ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον, ἐχούσῃ
Ζώνιον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ὦ Παφίη.

Moschopulus de Vocib. Attic. ζώνη ἡ τοῦ ἀνδρός, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός.

7 Πλούταρχος.] Tom. II. p. 154. B. ubi post ὥσπερ add. ἑταῖραι, Conf. *Brisson.* de R. P. p. 83. STOEBER.

Vocem ἑταῖραι ignorant MSS. A. & B.

1 Ὥσπερ ζώνια.] Excidit vox ἑταῖραι & προβάλλειν leg. ac γυναιξὶν, ut in Leid. pr. V. *Plutarch.* cit. l. p. 154. B. OUD.

2 Προσβάλλειν.] Uterque MS. περιβάλλειν.

3 Ζώνην δὲ &c.] Immo de feminis potius longe frequentius usurpatur vox ista ζώνη, quam quidem de Viris; conf. *Eustath.* ad Iliad. B. pag. 196. & alibi: adeo, ut hinc non videam, quare hic sibi quandam καινὰ χρῆσιν fingat delicatus nimis noster *Thomas*: quum ex mille Veterum Auctorum locis, & ipsius inprimis *Homeri* & aliorum poëtarum luculentis testimoniis & exemplis, facillime dilui & infringi possit insolidum ipsius commentum. Sic, ut paucissima tantum ex innumeris fere producam, *Herodotus* Lib. I. cap. 51. p. 19. τῆς ἑωυτοῦ γυναικὸς τὰς ζώνας ἀνέθηκε ὁ Κροῖσος· & sic in seqq. saepissime; *Plato* quoque in Alcibiade I. καλεῖν τοὺς ἐπιχωρίους τῆς βασιλέως γυναικὸς ζώνην· & *Athenaeus* Lib. I. Πέρσαι ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας· qua de singulari re vid. *Barn. Brissonius*, Lib. I. de Regn. Perf. p. 100. seqq. & Lib. II. pag. 318. seqq. item *M. Ant. Muretus* Lib. XV. Var. Lect. cap. X. p. 405. Omitto nunc studio longe plura loca similia, apud *Xenophontem*, *Lucianum*, *Plutarchum*, *Appianum*, *Polybium* & alios ubique occurrentia. Et quis, quaeso, nesciat notissimam illam loquendi rationem, apud ipsum *Homerum*, *Callimachum*, *Theocritum*, *Euripidem* aliosque poëtas inprimis Veteres frequentissime obviam, λῦσαι ζώνην παρθενίαν, de qua vid. *Everhard. Feithii* Antiquitat. Homericar. Lib. II. cap.

ῃ, ἐπὶ ἀνδρός. καὶ ἐπὶ γυναικὸς ἢ καταχρηστικῶς. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς.

ΖΩΝΙΟΠΛΟΚΟΣ, οὐ ζωνοπλόκος. διὰ τὸ ὡς [2] ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἶμαι τὰ τῶν γυναικῶν ζώνια εἶναι πεπλεγμένα.

ΖΩΝΝΥΣ, [3] οὐ ζωννύων.

[4] ΖΩΠΥΡΩ, [5] οὐ πυρός τι ὑποκρύπτω. ἀφ' οὗ καὶ ζώπυρον.

---

cap. 14. p. 167. seqq. *Jos. Scaligeri* Castigat. in Catull. p. 9. & ibidem *Is. Vossii* Observat. p. 7. *Pfeifferi* Antiquit. Graec. Lib. IV. cap. 20. p. 654. Ill. *Ezech. Spanhemii* Observat. ad *Callimach.* pag. 11. & p. 135. tandemque, ne plures, qui in promtu sunt, jam commemorem, *Petri Moll* Animadvers. ad *Longi* Pastoral. Lib. I. p. 9. Nulla ergo hic prorsus καταχρῆσις. Triller.

Unde hic Accusativus? Edidi ζώνη cum MSS. Dein ἀνδρῶν Leid. sec. *Aristidis* verba vide T. I. p. 97. Ed. Angl. Oudend.

MSS. A. & B. ζώνη. Conf. *Is. Vossius* ad *Catullum* pag. 7. *Anton. Nebrissensis* Quinquag. cap. 50. Cel. *Wesseling.* Lib. I. Observ. cap. 30. p. 133. Plures autem ζώνας antiquitus simul gestasse feminas, colligas ex *Plutarcho* de Flumin. p. 61. ubi Iris dicitur λέοντα μέγιστον ταῖς ἰδίαις ζώναις ἐπισφίγξασα, deduxisse in montem Opheltium. Ceterum vocem ζώνη civitate donavit *Cato* apud *A. Gellium* Noct. Attic. Lib. XV. cap. 12. p. 681.

1 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] Pag. 97. Jebb. Plura exempla legesis apud *Feith.* Antiq. Hom. p. 319. seq. Stoeber.

2 Ἐπὶ τὸ πλεῖστον.] Conjunctim legitur ἐπιτοπλεῖστον in Rom. & Vasc. Idem.

Una rursus voce Leid. sec. & Edd. Vett. ἐπιτοπλεῖστον. Oud.

3 Οὐ.] MS. A. ὁ.

4 Ζωπυρῶ.] Vid. Cel. *Wetstein* ad N. T. T. II. p. 354.

5 Οὐ πυρός τι ὑποκρύπτω.] Fors. τό. Wolf.

Atqui ζωπυρῶ significare ἐξάπτω τὸ πῦρ, ἐγγρίω, & Metaphorice ἀναζωπυρῶ (?) & ἀναζῆν ποιῶ, docent Grammatici. Opinor, οὐ hic significare, Attice dicendum ζωπυρῶ, οὐ (non) πυρός τι ὑποκρύπτω, & *Thomam* censuisse, ζωπυρεῖν poni pro *ignem recondo*, seu φυλάττω, ne penitus exstinguatur, sed conservetur in sequentem usum, quod fit occultando eum sub cineribus. In *Luciani* loco, qui legitur T. I. p. 106. Ed. ult. a Leid. pr. & Edd. Rom. Vasc. & *Phavor.* abest τι, omnesque MSS. eaedemque Edd. hic dant ἀνθρωπείω γένους. *Phavor.* ἀνθρωπίνου γένους· scil. e memoria citavit *Lucianum*. Oudend.

Sia

ρον. ¹ Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ² ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. ἤγουν ὑπόλειμμα. ⁴ εἴληφε δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ⁵ Πλάτωνος λέγοντος· μικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους.

Sic lectum in MS. A. sed secunda manus liquore rubro adscripsit το πυρός τι. *Hadr. Junius* τοῦ πυρός τι.

1 Λουκ. ἐν Τιμ.] Tom. I. p. 62. *Graev.* ubi ἀνθρωπίνου, quod etiam *Phav.* agnoscit. Rom. ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γένους. Witterus.

Migrant haec verba ex MS. A.

2 Ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γένους.] De hac scita loquendi ratione vid. quae doctissime quondam adnotavit magnus *Jo. Frid. Gronovius*. in Lib. IV. Observat. cap. 3. pag. 42. Trillerus.

3 Σπέρματος.] Uterque MS. γένους.

4 Εἴληφε.] Leid. pr. Oxon. *Phavor.* εἴλ. δὲ bene. *Platonis* verba sunt Lib. III. de Leg. initio, ex quo & alii desumserunt. V. Cl. Viros *Solanum* & *Hemsterh.* ad *Luciani* c. l. *Ruhnken.* ad *Timaei* Λεξ. Πλατ. Oud. MSS. Reg. εἴληφε δέ.

5 Πλάτων.] III. Leg. p. 585. D. *Dionys. Halic.* I. p. 16. extr. ζώπυρα γένους & pag. 36. princ. nec non *Themist.* Orat. IX. p. 126. A. XIII. 175. C. III. p. 43. B. VII. 100. D. Vid. *Job. Fred. Gron.* Observ. Lib. IV. cap. 3. p. 42. Abresch.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

[1] ΗΒΑΝ καὶ ἀνηβᾶν κάλλιον, [2] ἢ ἡβάσκειν, καὶ [3] ἀνηβάσκειν. [4] Φιλόςοργος· ἢ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν. Σιωπ-

---

1 Ἡβᾶν ᾗ ἀνηβᾶν.] Lege ἀνηβᾶν. BOS.

Ex qua vero ratione, quaeso, illud ἡβᾶν melius pulchriusque est isto altero ἡβάσκειν; nempe ex nulla, nisi sola quadam inani praeconcepta opinione. Sic enim manifestissime ipse *Hippocrates* noster, Aph. 28. Sect. III. μὴ ἀπλωθῇ περὶ τὸ ἡβάσκειν, atque exinde *Aretaeus*, Vir & Arte & facundia & scribendi nitore in primis insignis, Lib. I. de Causs. & sign. Acut. Morb. cap. 8. pag. 7. ἡβάσκουσι δὲ παισὶ τὰ ὑμεναίδια. Sed studio nunc omitto hanc in rem plura, apud *Xenophontem*, *Lucianum* & alios passim obvia & conspicua: nemo enim de hac veritate dubitabit. TRILL.

Scr. ἀνηβᾶν. *Luc*. T. I. p. 790. νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν ᾗ ἀνθεῖν ᾗ ἀκμάζειν καθ᾽ ὥραν εἴη. Ἀνηβῆσαι *Xenoph*. Cyrop. IV. pag. 90. uti ἡβᾶν saepius pag. 537. 649. &c. vid. *Harpocr*. voc. ἐπιδιετὲς. *Hesych*. voc. ἀνέβοι & ἀπηβηκώς. *Suid*. voc. ἀνηβητηρίαν. WITTER.

Vitiose in Ed. *Blank*. ἀνεβᾶν contra MSS & Edd. Vett. Adi *Hesych*. *Suid*. Apud *Moerida* ἡβᾶν Ἀττικῶς, ἀκμάζειν Ἑλληνικῶς. Sed & ἀκμάζειν & ἡβάσκειν aliquoties usus est *Xenophon* cum aliis; adde *Moerida* in Ἡβάσκειν. *Philostrati* verba legas de Vitis Sophist. Lib. I. cap. 9. §. 3. *Synesii* locum reperias Ep. 123. in quo turpiter *Blank*. edidit μνᾶβῆσαι pro ἀνηβῆσαι, quod & videas in *Xenoph*. Lib. IV. Cyrop. p. 113. & *Callim*. Hymno in Jov. vs. 56.

Ὀξὺ δ᾽ ἀνήβησας.

Sed illic rectius legas ὀξὺ δ᾽ ἀφήβησας cum Elegantissimo *Ruhnkenio* Ep. II. p. 11. OUDEND.

MSS. A. & B. ᾗ ἀνηβᾶν recte.

2 Ἢ ἡβάσκειν.] Usus tamen *Xenoph*. Ἀναβ. IV. p. 261. WITT.

Atqui aliud ἡβᾶν, aliud ἡβάσκειν. Discrimen attigi in Add. ad *Aristaen*. p. 128. duce *Moeride Atticista*. ABRESCH.

3 Ἀνηβάσκειν.] Illud verbum legitur apud *Greg*. Nyss. T. II. pag. 932. Δεινόμαχος μὲν γάρ τις παῖς, ᾗ φιλόςοργος, τὸ γηραιὸν τῆς τοῦ πατρὸς ἡλικίας διὰ τῆς παρ᾽ ἑαυτοῦ θεραπείας ἀνανεούμενος· ὑπερειδὴς τὸ σαθρὸν τῆς ἀσθενείας, αὐτὸς τῷ πατρὶ τὰ πάντα γενόμενος. ὅθεν ἐςὶν ἰδεῖν ἀνηβάσκοντα ἐν τῷ παιδὶ τὸν πατέρα. Alibi autem vidisse non meminimus; at ἀνη-

1 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐν φασὶν αἱ ποιήσεις δὶς 2 ἀνηβῆσαι.

3 Ὥσπερ ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἨΓΑΝΑΚΤΗΣΑΜΗΝ ἀντὶ τοῦ ἠγανάκτησα. 4 Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα. 5 Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· καὶ εἶδον δι' ἐκεῖνον, καὶ ἐθαψάμην.

6 Ἥδυσμα, οὐκ ἄρτυμα.

ἩΘΕ-

ἀνηβάω apud scriptores Atticos tritissimum. Sallier.

4 Φιλοστρ.] Vit. Soph. I, 9. p. 494.

1 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 260. A. ex quo hic scrib. ἀνηβῆσαι.

2 Ἀναβῆσαι.] MS. B. ἀνηβῆσαι.

3 Ὥσπερ ἐγεννησάμην &c.] Tota haec periodus in MSS. & Edd. Vett. ante Blank. exhibetur in Litt. A post V. Ἀναλογίζομαι, quod illic monitum oportuerat. *Luciani* verba sunt T. I. p. 7. Ed. ult. *Herodoti* vero Lib. I. cap. 117. sed ibi legitur ἔθαψά μιν, quod contra *Thomam* & *Jungermannum* bene vindicavit *Gronov.* p. 830. Oud.

4 Λουκ. ἐν ἐνυπ.] Tom. I. p. 4. *Graev.*

5 Ἡροδ. ἐν τῇ α.] Pag. 55. E. ubi pro ἐθαψάμην est ἔθαψα μιν.

6 Ἥδυσμα, οὐκ ἄρτυμα.] Nulla vero justa satis subest ratio, cur illud ἥδυσμα melius atque probatius sit, quam illud alterum ἄρτυμα; praesertim, quum istud ἄρτυμα, immerito hic damnatum, praetulisse potius optimos quosvis Auctores Veteres, ex eorum monumentis adhuc liquidissime constet. Ita, ut pauca saltim hic adferam, ipse *Homerus* in βατραχομυομαχίᾳ, 41. κοτμῶντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν· item *AEschylus*: διαβρέχεις τὸ ἀρτύματα, & *Sophocles*: Βορᾶς ἀρτύματα: sed plura cum his produxit istius probatissimae vocis exempla *Athenaeus* Lib. II. p. 67. seqq. qui ipse in sequentibus passim promiscue dixit, ἡδύσματα & ἀρτύματα; ut & *Xenophon*, *Max. Tyrius*, aliique plures; *Plutarch.* de pueror. Educat. ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι, & sic alibi saepissime. Longe enim frequentius apud Veteres melioris aevi Auctores occurrit τὸ ἄρτυμα, quam quidem alterum ἥδυσμα, ut inprimis ex *Theophrasto*, *Dioscoride*, *Galeno* aliisque luculentissime patet. Sic v. g. *Dioscorides* Lib. III. c. 44. p. 191. εὔχρηστον ἀντὶ ἀρτύματος, & sic alibi saepissime. Rursus ergo, ut solet, cum meris umbris luctatus est *Thomas*. Trill.

Vid.

ἨΘΕΛΗΚΑ, Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθελήσω, [1] ἠθέληκα. [2] τὸ δὲ τεθέληκα, Ἀλεξανδρεωτικὸν, ἀπὸ τοῦ θέλω κανονιζόμενον.

Ἦθος οὐ μόνον [3] ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλεως. [4] ὡς Δημοσθένης· τὸ τῆς πόλεως ἦθος. ἤγουν, τὴν κατάστασιν καὶ τὴν [5] γενναιότητα. καὶ ἦθος, ἡ εὔλογος αἰτία. [6] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὐδὲ τὰ τολμήματα τῆς πόλεως ἀσπάσασθαι μᾶλλον ἐστὶν, [7] ἢ τὸ τῶν ἔργων ἦθος.

ἭΚΩ,

Vid. *Aristid.* p. 69. A. conf. *Phav.* & *Erot.* h. v. item hunc voc. πίσσα. WITTER.

Ne ceteros citem, audi modo *Erotianum*: Ἡδύσμασι, τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι, καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ· ὅθεν καὶ ἕτερ ἡδὺ λέγει ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ ἠρτυμένον. Mox vitiose Ed. *Blank.* ἠθέλεκα pro ἠθέληκα. OUDEND.

1 Ἠθέλεκα.] Hinc ἠθέλεσα *Antiph.* Or. I. p. 17. DRAKENB.

Scr. ἠθέληκα ex *Phav.* & Rom. STOEBER.

Uterque MS. ἐθέληκα & mox τεθέληκα.

2 Τὸ δὲ τέθελκα.] *Phav.* τὸ δὲ τεθέληκα ἀπὸ τοῦ θελέω κανονίζεται· quae lectio vulgatae praeferenda; vid. quae idem *Phav.* voc. τεθεληκέναι ex *Phrynicho* tradit. De Dial. Alex. scripsere *Pacatus* (vid. *Suid.* voc. Πάκατος. *Etymol.* p. 696, 6) & *Demetrius*; *Meurs.* B. A. h. v. *Fabr.* B. G. IV, 34. p. 537. STOEB.

Leid. pr. *Phavor.* τεθέληκα, quod rescripsi, ut agendum monuit *Pauw.* ad *Phrynich.* p. 146. τεθεληκέναι, Ἀλεξανδρεωτικὸν τοὔνομα &c. ἡμῖν δὲ ῥητέον ἠθεληκέναι. vid. & *Etym.* M. in ἐθέλω. OUDEND.

3 Ἐπὶ ἀνθρώπων.] Leid. pr. ἀνθρώπου. In exemplo *Aristidis* T. I. p. 157. Ed. Angl. excudi curavi MSS. & Edd. Vett. auctoritate ἢ τὸ τῶν ἔργων ἦθος. Ab Ed. *Blank.* exsulat τὸ OUDEND.

4 Ὡς Δημοσθ.] Locus est apud *Aristid.* pag. 22. B. Jones loca, in quibus versantur, ἤθη vocare, *Corinth.* tradit pag. 723. WITTER.

5 Γενναιοτ.] Male Rom. γεναιοτ. IDEM.

Γενναιότητα hic legendum esse, monuit quoque Cl. *Taylor* ad *Demosth.* adv. Leptin p. 66.

6 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] Pag. 15. B. ubi τὸ τῶν ἔργ. uti etiam edit. Rom. exhibet. WITTER.

Differunt etiam ἔθος & ἦθος. Schol. *Soph.* Electr. v. 374. ἔθος ἡ συνήθεια, ἦθος δὲ ὁ τρόπος. STOEBER.

7 Ἢ τῶν.] Uterque MS. ἢ τὸ τῶν.

[1] ἭΚΩ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. [2] ὡς Αἰσχύλος· ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. [3] καὶ ἀντὶ τοῦ ἦλθον, ὡς τὸ,

Ἥκω, νεκρῶν κευθμῶνα [4] καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, —— [5] παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.

[6] καὶ Λιβάνιος [7] δὲ ἐν μελέτῃ τῇ τοῦ ῥήτορος· ἥκω τοὺς ἐπιόντας [8] ἐχθροὺς μόνος ὠθήσας τῇ γλώττῃ. [9] οὕτως Ἀττικοὶ τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ παρῳχημένου χρῶνται. τὸ δὲ ἧκον, κοινότερον.

[10] ἮΛΘΕ, κοινόν· ἐλήλυθε δὲ, Ἀττικόν.

ἨΛΙ-

---

1 Ἥκω ἀντὶ τοῦ ἔρχ.] Leid. pr. ἥκω καὶ ἀντὶ &c. ut passim; & ὁ Αἰσχύλος in Choëph. v. 3. Repetit auctor in κατέρχομαι. In *Euripidis* loco vs. 1. καὶ σκότου πύλας non habent MSS. Leid. Ibi Scholiastes idem, quod *Thomas*, observavit. Sed ἧκον ταχὺ, non ἥκουσι *Xenoph.* p. 278. OUDEND.

Uterque MS. καὶ ἀντὶ τοῦ.

2 Ὡς Αἰσχ.] Choëph. v. 3.

3 Καὶ.] *Isaeus* Or. I. p. 301. *Eustath.* de Amor. Ism. & Ismen. Lib. I. p. 5. *Lucian.* Contempl. p. 348. DRAKENB.

4 Καὶ σκότου πύλας.] Ignorat haec MS. A.

5 Παρ' Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Ipso limine fabulae; citatus quoque locus a *Liban.* T. I. p. 458. sed ibi ἥκω λιπὼν κευθμῶνα &c. Conf. Auctorem περὶ κωμῳδίας praefix. *Aristoph.* p. 13. A. ante med. & ipsum *Aristoph.* Ran. vs. 1184. coll. praeced. & seq. WITT.

6 Καὶ Λιβαν.] Tom. I. pag. 703. A. add. *Lucian.* Philopatr. fin. οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς; σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ κατέρχεται. Idem vero active vocem usurpavit Dial. Meliss. & Bacchid. χρᾶυν παραλαβοῦσα ἧκέ μοι, *anum acceptam ad me adducas.* IDEM.

7 Δὲ —— ῥήτορος.] Desunt haec verba in Cod. A. particulam δὲ delet MS. B.

8 Ἐχθροὺς μόνος ὠθήσας.] Leid. pr. χοροὺς μόνος οἱ ἦσαν. Apud *Liban.* T. I. p. 703. editur ἐχθ. μόν. ὑμῖν ὠθήσας. & in M. γρ. ἡμῖν. OUDEND.

9 Οὕτως.] MS. A. οὕτω.

10 Ἦλθε κοινόν.] An igitur parum Attice loquitur *Lysias*, cujus haec verba Orat. II. p. 26. οὗτος τοίνυν εἰς τοῦτο ἦλθεν ὕβρεως, ὥστ' οὐ πρότερον ἠθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν αὐτὸν ἡγούμενοι δεινὰ ποιεῖν οἱ παραγενόμενοι, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐλθόντες, ἐπὶ παῖδας κόρας, καὶ ὀρφανὰς εἰσιόντα, ἐξήλασαν βίᾳ. Quin tanta est hujusmodi exemplorum copia in Atticorum scriptis, ut alia adducere taedeat. SALLIER.

Me-

ἨΛΙ'ΘΙΟΣ ἀνὴρ, ὁ μαλακὸς καὶ [1] ἀκίνητος τὴν γνώμην· [2] οὐ μόνον ὁ ἀνόητος. ἠλίθιος καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκίνητος.

[3] ἭΛΙΟΣ λέγεται καὶ μία ἑκάστη ἡμέρα, διὰ τὸ τὸν ἥλιον τῇ τοῦ οὐρανοῦ φορᾷ ἀποκαθιστάμενον ὅθεν ἤρξατο [4] νυχθήμερον ποιεῖν. [5] καὶ Λιβάνιος [6] ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οὔπω μοι

τ

Moschop. τὸ ἦλθον δευτέρου ἀορίστου μόνον τυγχάνον, εἰς ἅπασαν ἔγκλισίν ἐστιν εὔχρηστον, τὰ δ' ἄλλα ἄχρηστα. STOEBER.

1 Ἀκίν. τὴν γνωμ.] Usus hoc sensu *AEschin.* Epist. III. p. 122. ἄχθομαι μὲν, ὥσπερ εἰκός ἐστιν· ἀγανακτῶ δὲ οὐδέν. οὐ γὰρ οὕτως ἔγωγε ἠλίθιός εἰμι. Vid. & apud *Xenoph.* Cyrop. V. p. 105. *Epictet.* Ench. c. 18. 19. IDEM.

2 Οὐ μόνον ἀνόητος.] *Aristoph.* in Eccles. vs. 760.

ἈΝ. ἀνόητος; ΦΕΙ. οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν

Ἁπαξαπάντων.

V. & Comm. ad *Hesych.* OUD.

F. οὐ μόνον ὁ ἀνόητος, ἠλίθιος, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς —— ABRESCH.

MS. B. οὐ μὴν.

3 Ἥλιος λέγεται καὶ μία ἑκάστη ἡμέρα, κ. λ.] Inde Graeci elegantissime ἥλιον vel ἡμέραν ἀναλίσκειν dicunt & Latini pariter, *Consumere soles*, uti *Persius* Sat. V. *Tecum etenim longos memini consumere soles*, ubi plura in aureo Commentario, p. 158. adnotavit *Casaubonus*, item ad Eclog. IX. *Virgil. Taubmannus*, pag. 94. nec non *Davis.* ad *Hirt.* de Bell. Alex. Cap. XLVII. quibus adde, si lubet, quae nosmet ipsi quondam eadem de re obiter observavimus ad somnium *Scip.* T. I. Poemat. nostror. Physico-Ethicor. p. 409. Edit. III. TRILLER.

Longe disertior *Moschop.* Dict. Att. ἥλιος λέγεται τὸ νυχθήμερον, ὅτι διὰ τοῦ νυχθημέρου ἀποκαθίσταται ὁ ἥλιος, ὅθεν ἤρξατο τῇ τοῦ οὐρανοῦ φορᾷ. ἥλιος καὶ ὁ δωδεκάμηνος χρόνος· ὅτι διὰ τῶν δώδεκα μηνῶν διέρχεται τὸν ἑαυτοῦ κύκλον ὁ ἥλιος, καὶ ἀποκαθίσταται, ὅθεν ἤρξατο τῇ ἑαυτοῦ κινήσει. STOEBER.

Antholog. Lib. IV. c. XVII. epigr. I. p. 735.

—— —— καὶ τόσος ἐστὶ

Κίων ἠελίοις ἐν τετράκισι δύο.

Quod epigramma exstat quoque apud *Gruterum* p. CLXXXV. 6. & apud *Whelerum* T. I. Itiner. p. 139. Latine autem eleganter versum dedit *Andr. Schottus* Itiner. Italiae Lib. II. pag. 348. *Nicander* Theriac. vs. 275. Incerti lusum in hac voce vid. *Anthol.* Lib. II. cap. XXXIV. epigr. 2. p. 334.

4 Νυχθήμερον.] MS. A. ἡμέραν καὶ νύκτα.

5 Καί.] Particula καὶ abest ex Cod. A.

6 Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Ep. 1586. De τῷ νυχθήμερον ποιεῖν V. ad *Pauli* Ep. 2. ad *Corinth.* v. 25. OUDEND.

1 Καὶ

τῆς λύπης ὑφῆκας· αὐτὸς ἐν πολλοῖς ἡλίοις ἐφύλαξας. ἥλιος δὲ ὁ δωδεκάμηνος καιρὸς, ὅτι διὰ δώδεκα μηνῶν διέρχεται τὸν ἑαυτοῦ κύκλον ὁ ἥλιος.

ἩΜΑΡΤΟΝ δόκιμον, [1] καὶ ἁμαρτεῖν. ἡμάρτησα δὲ ἀδόκιμον, καὶ ἁμαρτῆσαι. εἰ καὶ Ἀριστείδης ἅπαξ εἶπεν [2] ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς πρώτῳ, ἁμαρτήσασθαι.

[3] ἭΜΕΛΛΟΝ Ἀττικοὶ, [4] οὐκ ἔμελλον.

[5] Ἁμαρτάνουσιν [6] οἱ τὰ ἩΜΙΣΗ λέγοντες, καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα.

---

1 Καὶ ἁμαρτῶν.] Phavor. ἁμαρτεῖν. WITTER.

Sic correxi e Leidd. & Oxon. ac Phav. pro ἁμαρτῶν. Et contrarium est, quod ἀδόκιμον pronunciat Thomas, ἁμαρτῆσαι. OUDEND.

Uterque MS. ἁμαρτεῖν.

2 Ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητ. πρώτῳ.] Phav. περὶ, quamvis etiam ὑπὲρ tueri se quodammodo possit ex Aristid. p. 118. fin. Orat. Locus cit. est p. 114. B. ex quo leg. ἁμαρτῆσαι. Idem ἁμαρτήσονται p. 115. A. ἡμαρτῆσθαι pag. 116 A. WITTER.

Desunt de more in Oxon. Neque etiam illic inveni ἁμαρτήσασθαι, sed T. I. p. 439. Ed. Angl. διαμαρτεῖν, & pag. 450. ἁμαρτεῖν· pag. 469. ἁμαρτάνειν. OUDEND.

3 Ἤμελλον, Ἀττικοὶ, οὐκ ἔμελλον.] Jens. Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. DRAKENB.

At hoc falsissimum esse, multis ex Luciano τῷ Ἀττικωτάτῳ productis in contrarium exemplis, liquidissime ostendit Cl. Jensius, in Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. ubi & in sequentibus plures ejusmodi turpissimas Thomae nostri hallucinationes diligenter adnotavit idem industrius Luciani lector; quibus add. illud in Demon. p. 857. Tom. I. statim ab initio: ἔμελλεν ἔσεσθαι, ut alia taceam plura. Idem tamen antea somniaverat Phrynich. pag. 148. & p. 162. ubi vid. Nunnes. & Hoeschel. nempe ut more improbo, tacite etsi frustra, reprehenderent ipsos sacros N. T. scriptores. TRILLER.

Vid. Jens. L. L. p. 10. WITT.

At centies apud omnes omnino scriptores ἔμελλον legimus, prae altero ἤμελλον. ABRESCH.

4 Οὐκ ἔμελλον.] Minus recte, ut ostendunt haec Lysiae Orat. 2. p. 36. ἐπειδὴ δ' ἀφικόμην πάλιν ἦγον αὐτὸν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν Σίμωνος, οὗ πλεῖστα ἔμελλον πράγματα ἕξειν. Nec Atticos legenti exempla deerunt. SALLIER

5 Ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες κ. λ.] Desumsisse haec, ut plura alia, Thomam nostrum ex Herodiani scriptis, bene observat ad Phrynichum Nunnesius, p. 199. Ceterum secundum Cano-

τια. [1] τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν οὐδετέρων διῃρημένας ἔχουσι τὰς τοιαύτας πτώσεις. οἷον, οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα· οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα· οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις, [2] αἱ ἡμίσειαι, τὰ ἡμίσεα, καὶ [3] ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ ἡμίσεος λέγε, ὡς ὀξέος, καὶ γλυκέος, [4] ἀλλὰ μὴ ἡμίσους. [5] Δίων οὖν ἡμίσους λέγων, ἁμαρτάνει. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· τρίτον μέρος ἀνθ' ἡμίσεος τῆς τροφῆς ἐδίδου. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ, καὶ συνῃρημένως καὶ ἀσυναιρέτως ἐκφέρουσιν. [7] ὡς ὁ αὐτός· τῶν πρέσβεων τοὺς ἡμί-

---

canonas grammaticos & analogiam syntacticam idem esse, sive quis ἡμίσεα dixerit, sive contractius ἡμίση, licet illud plenius & productius frequentiori sit in usu, omnibus notum esse arbitror. Nodum ergo in scirpo & hic, pro solito more, quaesivit *Thomas*. TRILL.

Theophrastus tamen ait Char. C. XI. τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν ῥαφανίδων· & *AElianus* Lib. VI. V. H. c. I. τῶν μὲν γινομένων ἁπάντων τὰ ἡμίση. Ceterum omnia haec usque ad ἡμίσους descripsit *Thomas* ex *Herodiano*, quem bene e Nostro correxit *Pauw*. p. 198. OUDEND.

6 Οἱ τὰ ἡμίση.] Ita tamen *Theophr*. Char. c. 11. τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν ῥαφανίδων ἀπογράφεσθαι &c. SALLIER.

Ut *Thucydides* quem laudat, sic & *Plato* VI. Legg. pag. 615. F. Locus *Thuc*. quem ex Libro VIII. citat, habetur cap. 64. princ. Idem terminatione Masculina cum substant. feminino Lib. IV. cap. 104. vs. 26. ἡμίσεος ἡμέρας πλοῦς. Sed hoc nihil ad *Thomam*. ABRESCH.

Uterque MS. τὸ ἡμίσυ.

1 Τὰ γὰρ τριγενῆ] Scr. τριγενῆ. WITTER.

2 Αἱ ἡμίσειαι.] *Demosth*. τὴν ἡμίσειαν p. 601. A. STOEBER.

Uterque MS. αἱ ἡμίσυαι, τὰ ἡμίσυα.

3 Ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ.] Addunt δὲ Leidd. OUDEND.

Post ἑνικοῦ addit MS. B. ἀρσενικοῦ.

4 Ἀλλὰ μὴ ἡμίσους] Quemadmodum *Diodorus* Sic. pag. 45. C. XX. p. 754. *Joseph*. p. 63. F. 81. B. &c. *Aristeas* p. 9. B. WITTER.

5 Δίων] Sc. Chrysostomus ἐν Εὐβοϊκῷ sive Orat. 7. p. 99. C. ἐξ ἡμίσους ἐχόμενοι. pag. 103. στρογγύλον ἐξ ἡμίσους &c. OUDEND.

6 Θουκ. ἐν τῇ ὀγδ.] Scrib. τετάρτῃ p. 308. A. WITTER.

MS. A. ἐν τῇ τετάρτῃ. MS. B. ἐν τῇ α.

7 Ὡς ὁ αὐτός.] Lib. VIII. p. 589.

ἡμίσεις. καὶ πάλιν· τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν. κάλλιον δὲ τὸ ἀσυναίρετον.

1 ἩΜΩΔΙΆ, ἐπὶ τῶν ὀδόντων, κάλλιον ἡ αἱμωδία.

2 ἩΝΙ'Α, καὶ ῥυτῆρες, οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσιν

---

589. B. Καὶ πάλιν] l. c. pag. 556. C. WITTER.

Lib. III. §. 20. IV. §. 42. & mox Lib. VIII. §. 8. V. ibi & §. 35, 64. *Dukerum*. OUDEND.

1. Ἡμωδία, ἐπὶ τῶν ὀδόντων, κάλλιον, ἡ αἱμωδία.] Nihilo felicius hic quoque cessit augurium acuto nimis nostro Grammatico: Ἡμωδία enim, cujus & meminit *Hesychius*, rarissime, & apud recentiores fere Graecos, occurrit; quum contra alterum αἱμωδία apud praestantissimos & vetustissimos Auctores frequentissime legatur, inprimis vero *Hippocratem*, *Theophrastum*, *Aristotelem*, *Dioscoridem*, *Galenum* & alios. Qua de re vid. quae ex solo *Hippocrate* collegit in Oeconomia sua *Foesius*, exempla, pag. 9. voce αἱμωδία. TRILLER.

Confer *Moerida*, *Suidam* & Comm. ad *Hesych.* ἡμωδίαν, αἱμωδίαν. OUDEND.

2 Ἡνία, καὶ ῥυτῆρες.] Leg. ῥυτῆρες· nam ῥυτῆρες sunt ἡνία, *lora freni*, a ῥύω. ῥητῆρες vero sunt *dictores*, *praeceptores*, a ῥέω, *dico*. *Pollux* Onom. I. 10. Αἱ δὲ ἡνίαι καὶ ῥυτῆρες καλοῦνται. BOS.

Scr. omnino ῥυτῆρες, uti res ipsa docet, & *Phavor*. Conf. *Lamb. Bos* Observ. Crit. c. 45. *Gloss.* p. 80. *ductarium*, ἀγωγὸς, ῥυτὴρ *abena*, ἡνία. pag. 186. *retinaculum*, ἡνία, ῥυτῆρες. WITTER.

Accuratius Schol. *Soph.* ined. Ajac. vs. 241. Ῥυτῆρες κυρίως, οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες. STOEB.

Leg. ῥυτῆρες. D. HEINS.

Sic & *Bos* correxit & habet *Phavorinus*, verissime, quare in textum recepi. Docent id omnes Grammatici, & in his *Etym.* M. ac *Suidas*: Ῥυτῆρες, χαλινοὶ, ἡνίαι, ἱμάντες. ἐν Ἐπιγράμμασι· Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει. quod legitur in Anthol. Lib. VII, 29. ubi male editur quoque ῥητῆρας. *Apoll. Rhod.* Lib. III. vs. 1236. ῥυτῆρας δὲ χερσὶν ἔχεν. V. & *AElian.* de Anim. VII, 12. XII, 34. XVII, 26. In praecedente apud *Suidam* voce Ῥυτῆρα, pro τὸ εἶδος lege Τίσιδος. Est enim pars inediti Epigrammatis Persae, cujus hoc ultimum est Distichon:

Ὄλβια Εἰλείθυια πολυμνάστου φύλασσε
Τισίδος, ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα.

OUDEND.

H. Junius καὶ ῥυτῆρες. *Sophocl.* Ajac. Lorif. v. 241. conf. Schol. &

ἔχωσιν οἱ ἱππεύοντες ταῖν χεροῖν. χαλινὸς δὲ, ἰδίως μὲν τὰ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου [1] λέγονται· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ὅλον. [2] φάλαρα δὲ, [3] τὰ ἐν τῷ μετώπῳ.

ἩΡΑΚΛΕΆ, ὡσαύτως καὶ Θεμιστοκλέα, καὶ Περικλέα, καὶ ὅσα τοιαῦτα, [4] ἐπεκτείνων τὴν τελευταίαν συλλαβὴν λέγε· [5] ἢ Ἡρακλῆ, [6] χωρὶς τοῦ ν', καὶ Θεμιστοκλῆ. [7] ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν, [8] Θεμιστοκλῆν, καὶ Περικλῆν.

ἩΡ-

& *Balth. Stolbergii* Praelect. p. 147. *Moschopulus* de Voc. Attic. v. Ἡνία.

1 Λέγονται.] Leid. pr. λέγεται, rectius. Saepe tamen cum aliis nominativo pluralis neutro genere subjungit verbum plurali numero. De χαλινῷ V. *Polluc.* Lib. I. §. 147. *Scheffer.* de R. Veh. L. I. cap. 13. OUDEND.

2 Φάλαρα.] *Corinth.* p. 723. *Gloss.* p. 20. *antilena*, ἱμὰς ἵππων. διερμηνεία· ὁ ἐστιν ἱμὰς ἵππων περὶ τὸ στῆθος. WITTER.

Moschop. ἡνία καὶ ῥυτῆρες τὸ αὐτό. εἰσὶ δὲ οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες, χαλινοὶ δὲ τὸ ὅλον. ἰδίως δὲ τὰ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου. φάλαρα δὲ τὰ ἐν τῷ μετώπῳ. STOEBER.

3 Τὰ ἐν τῷ μετώπῳ] Vitiose Ed. *Blank.* & *Phavor.* μετώπῳ. Sunt autem vel προμετωπίδια, vel τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. V. *Etym. M. Suid. Poll.* Lib. X. §. 54. *Hesych. Salm.* ad *Achill.* Tat. p. 557. Mox ὡσαύτως δὲ Leid. pr. OUDEND.

4 Ἐπεκτείνων.] MS. B. ἀπεκτείνων, male.

5 Ἢ Ἡρακλῆ, χωρὶς τοῦ ν, καὶ Θεμιστοκλῆ.] Hisce exceptis, cetera leguntur totidem fere verbis in *Phrynicho* p. 60. Rescripsi autem fide Codd. & Edd. Vett. χωρὶς τοῦ ν'. nam ά male edidit *Blank.* ex conjectura alicujus viri docti, ut & inveni ad marg. Ed. Rom. Pertinent ad seqq. non ad praecedentia. OUDEND.

6 Χωρὶς τοῦ ά.] *Phav.* Rom. Vasc. χ. τοῦ ν'. Vid. *Moeris* V. Δημοσθένην. *Phryn.* p. 26. *Suid.* voc. ἀτεία. *Lascar.* p. 443. 449. WITTER.

Uterque MS. χωρὶς τοῦ ν'.

7 Ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν.] Uti *AElian.* V. H. II, 32. STOEBER.

Saepissime tamen ita in vulgaribus libris occurrit, ut in Oraculo de Hercule apud *AElian.* Lib. II. V. H. c. 32. *Suidam* V. Ἡρακλῆς ξενίζεται. Sed Ἡρακλέην in *Eustath.* ad Il. Ξ. & *Etym.* M. p. 435. Verum recte Cod. Sluisk. & *Eustath.* ad Il. Ε. p. 561. Ed. Rom. dant Ἡρακλῆ: uti scripsit *AElian.* Lib. XII, 15, sed cap. 27. rursus Ἡρακλῆν. at Ἡρακλέα Lib. XII. de An. C. 5. In fine καὶ non agnoscit Leid. pr. OUDEND.

Cod. B. ἀλλὰ μὴν.

8 Θεμιστοκλῆν &c.] Desunt haec in

῞ΗΡΜΟΣΤΑΙ τὴν γλῶτταν [1] ῥητορικῶς κάλλιον ἂν εἴποις, ἢ κατὰ ῥήτορας λέγει ἢ γράφει.
῾ΗΡΩ´ΤΗΣΑ, [2] ἐκ ἠρώτησα.
[3] ῾ΗΡΠΑ´ΣΘΗΝ, [4] ἐχ ἡρπάγην.
[5] ῞ΗΡΩ Ἀττικοὶ, ἐχ ἥρωα· καὶ ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πλη-

---

in MS. A. MS. B. particulam καὶ solummodo delet. Vet. *Grammaticus* MS. de Barbarismo: Κατὰ μὲν ἐν πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα σύνηθεια οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν. In Inscriptionibus saepe invenias Ἀντιγένην aliaque hujus commatis; vid. *Wheleri* Itiner. T. I. p. 124.

1 Ῥητορικῶς] Ita *Phavor.* Rom. Conf. supr. voc. γεγυμνασμένος. Vid. *Synes.* p. 35. B. 40. C. *Erot.* h. v. *Philostr.* V. S. I, 5. p. 486. ἐπειδὴ λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἡρμόσατο καὶ ποικίλην· *quoniam ad panegyricum & varium dicendi genus se composuit.* & I, 8. p. 491. ἥρμοστο δὲ τὴν γλῶτταν ἀνειμένως μὲν, σαφῶς δὲ καὶ προθύμως. Witter.

Sic exhibui fide MSS. Edd. Vett. & *Phavor.* vulgo Ῥητορικῆς. Leid. sec. εἴπης. Dein ἠρώτησα correxi pro ἐρωτ. ut in Ed. *Blank.* vitiose. Sicut & ἐχ ἡρπ. in eadem erat ἐκ, vetantibus MSS. & Edd. Vett. Oud.

Pro Ῥητορικῆς leg. ῥητορικῶς. Abresch.

Uterque Codex MS. ῥητορικῶς.

2 Οὐκ ἐρώτησα.] *Phav.* Rom. ἠρώτησα. Sic *Aelian.* IX, 29. Witter.

Uterque MS. ἠρώτησα.

3 Ἡρπάγην.] Consentit *Moeris*: sed haec scilicet ex eorum sunt numero, quae ab arbitrio fere librariorum pendent: quare diversi Codd. saepius utramque ferunt formam; ut in *Methodii* Conv. Virg. p. 101. C. Mazar. habet, quod editum est, ἡρπάγη, ἡρπάσθη Vatic. Vulgarem modum servant Codd. in *Pauli* II. ad Cor. Ep. XII, 2. 4. ἁρπαγέντα & ἡρπάγη, mutant aliquando Apostoli verbis usi Patres Ecclesiastici. Ἡρπάγην vero, quaeque inde fluunt, tantum non semper reperias in *Strabone* & *Diod.* Sic. rarum est ἡρπάχθην, frequentius ἀρπαχθήσομαι. Hemsterh.

4 Οὐκ ἡρπαγ.] Melius ἐχ in *Phav.* & Rom. Witter.

MS. uterque ἐχ.

5 Ἥρω Ἀττικοὶ, ἐχ ἥρωα.] Sed contrarium vel ex solo *Luciano* τῷ Ἀττικωτάτῳ valide docet adversus nostrum frigidum Censorem *Jensius*, Lect. Luc. Lib. I. c. 2. p. 10. quibus addo illud *Aristidis* in Orat. funeb. in Eteon. pag. 79. T. I. ἐπικοσμήσαντες, ὡς ἥρωα· sic & alibi saepius, item *Demosthenes*, *Xenophon*, & Attici omnes. Graviter ergo & hic lapsus est noster Heros

πληθυντικῶν, [1] ἐχ ἥρωας. ἥρωες δὲ, ἐχ ἥρως· εἰ καὶ ἅπαξ [2] Ἀριςοφάνης, ὑπὸ τῦ μέτρυ βιασθεὶς, οἱ ἥρως εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ ἐ χρηςέον.

[3] ἮΣΘΑ ἀντὶ τῦ ὑπάρχεις, ἀλλ' ἀντὶ τῦ ὑπῆρχες. Σοφοκλῆς· ἐι ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν. καὶ ἁπλῶς [4] πάντες οἱ δοκιμώτατοι, ἐπὶ παρῳχημένυ τῦτο λέγυσιν. ὥςε οἱ ἀντὶ ἐνεςῶτος χρώμενοι, ἁμαρτάνυσιν.

ἩΣΥ-

Heros Grammaticus imbellis. TRILLER.

Sic *Diod.* IV. p. 244. *Synes.* p. 256. B. WITTER.

Nihil hoc verius est, quam quod *Moeris* ait: ἥρῳ χωρὶς τῦ ι Ἀττικῶς, ὡς Ὅμηρος Ἥρῳ Δημοδόκῳ. Ἥρωϊ δὲ μετὰ τῦ ι Ἑλληνικῶς. Cautius scribit *Etymol.* Ἥρῳ Δημοδόκῳ· δοτική ἐςιν, ἀντὶ τῦ ἥρωι· κλίσις καὶ ἐκ ἀποκοπή. V. & *Phavor.* Est in Odyss. Θ. vs. 483. Non ergo deceptus est *Suidas*, ut putabat *Kusterus*, quum in V. Ἥρως notavit: διτυλλάβως δὲ κέχρηται Ὅμηρος ἥρω, ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ. ἡρῶναι malle Atticos, quam ἡρωῖναι, ait Schol. *Aristoph.* ἐν Νεφ. vs. 514. & ex eo *Suidas.* Mox εἰ καὶ absunt a Leidd. & *Phryn.* sed agnoscit *Phavorinus*, in quo turpiter ὑπότυ editur pro ὑπὸ τῦ μέτρυ. OUDEND.

Flexiones, quas ceu minus Atticas reprobat, occurrunt apud *Platonem*, *Dinarchum*, *Antiphontem*, *Xenophontem*, *Philostratum*, *Aristiden*, *Lucianum.* ABRESCH.

1 Οὐχ ἥρωας.] Vid. *Jens.* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 9. DRAKENB.

Est tamen apud *Xenoph.* III. p. 64. *Diod.* V. p. 344. D. 345. D. *Joseph.* p. 788. A. WITTER.

Desunt in Leidd. MSS. & *Phryn.* ex quo descripsit auctor, p. 62. Falsum esse, monuit jam *Jensius* Lect. Luc. p. 10. OUDEND.

2 Ἀριςοφ.] *Phav.* ὁ Ποιητής. Vid. *Maittaire* de Dial. p. 22. B. Conf. *Lasc.* pag. 369. *Steph.* pag. 159. xempla apud *Synes.* p. 83. A. *Lib.* T. I. p. 70. D. STOEBER.

3 Ἦσθα.] *Fuisti*, *Aristoph.* Plut. vs. 834. *fuisses*, *Demosth.* Phorm. pag. 606. C. εἰ δ' ἦσθα ἐπιεικὴς, ἐδέποτε αὐτὰ ἀνήλωσας. Conf. *Phryn.* pag. 24. *Nunn.* & *Ammon.* h. v. STOEBER.

Adi *Ammon.* p. 67. & *Hesych.* & utrobique Comm. *Sophoclis* locus est in *Electra* vs. 558. πάντες non ἅπ. MSS. Leidd. OUDEND.

Vid. cel. *Alberti* Observ. Philol. ad Evang. *Matth.* p. 159. *Moschopulus* de Voc. Attic. h. v. *Polemon* Sophista p. 7. ἄξιός γε ἦσθα, ὦ Κυναίγειρε, τῆς Βριάρεω πολυχειρίας.

4 Ἅπαντες.] MSS. A. & B. πάντες.

[1] ἩΣΥΧΑΙΤΕΡΟΝ, οὐχ ἡσυχώτερον. [2] Θουκυδίδης· μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς ἤδεσι [3] διηλλαγμένα.

[4] Τὸ ἮΤΟΙ, ποτὲ μὲν ἐστιν ἐπίρρημα διαβεβαιωτικὸν, ἀντὶ τοῦ ἤγουν, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ σύνδεσμός ἐστι· παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς συμπλεκτικὸς [5] ὁ αὐτὸς τῷ μὲν, τούτῳ μόνον διαφέρων αὐτοῦ, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ὑποτάσσεται, οὗτος δὲ προτάσσεται. [6] οἷον, ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν [7] κατ' ἄρ' ἕζετο. ἀνταποδοτικὸς δέ ἐστιν αὐτοῦ [8] ὁ αὐτὰρ, ὃς καὶ ἀτὰρ λέγεται, ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μὲν. [9] τούτῳ [10] καὶ οὗτος διαφέρων τοῦ δὲ, [11] ὥσπερ ὁ ἤτοι τοῦ μὲν, τἆλλα δὲ ὁ αὐτός. παρὰ

---

1 Ἡσυχαίτερον.] Ita etiam *Xenoph.* Κυροπ. Lib. I. p. 14. A. TORREN.

Thucydidis locus exstat Lib. III. §. 82. in quo pro ἤδεσι hic MS. Leid. sec. Oxon. Ed. Vasc. praebent ἤθεσι. Tum in MSS. est διηλλαγμένα, ut rescripsi, pro vitioso διειλαγμένα. OUDEND.

2 Θουκυδ.] Lib. III. p. 217. *Duk.* unde leg. διηλλαγμ. STOEB.

3 Διειλαγμένα.] Uterque MS. διηλλαγμένα.

4 Τὸ ἤτοι ——.] VL. 6. seqq. leg. conjicio: ἀνταποδοτικὸς δέ ἐστιν αὐτοῦ, ὁ αὐτὰρ, (ὃς καὶ ἀτὰρ λέγεται) ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μὲν. Τούτῳ δὲ καὶ οὗτος διαφέρει τοῦ δὲ, ὥσπερ ὁ ἤτοι τοῦ μὲν, τἆλλα δὲ ὁ αὐτός. —— διαζευκτικὸς ἀντὶ τοῦ ἢ· τοῦ τοι παραπληρωματικοῦ. ABRESCH.

5 Ὁ αὐτ. τῷ μὲν τούτῳ &c.] *Phav.* ὁ αὐτὸς τῷ μὲν τούτῳ μ. διαφ. ὅτι. WITTER.

MS. A. sic distinguit: παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς, συμπλεκτικὸς· ὁ αὐτὸς τῷ μὲν τουτ. μ. δ. Gemina his habet Theod. *Gaza* Lib. IV. Grammat. p. 172. & *Moschop.* περὶ σχεδ. p. 106.

6 Οἷον ἤτοι.] *Phav.* ὡς τὸ ἤτοι. WITTER.

7 Κατ' ἄρ' ἕζετο.] Sic cum MSS. Edd. Vett. ac *Phavor.* exhibui ex *Homero* Il. A. 61, 101. B. 76. &c. Inepte vulgo καθαρέζετο. OUDEND.

Uterque MS. κατ' ἄρ' ἕζετο.

8 Ὁ αὐτὰρ &c.] Lege & distingue: ἀνταπ. δέ ἐστιν αὐτοῦ ὁ αὐτὰρ, ὃς καὶ ἀτὰρ λέγεται, ὥσπερ ὁ δὲ τοῦ μὲν, τούτῳ καὶ οὗτος διαφέρων τοῦ δὲ, ὥσπερ ὁ ἤτοι τοῦ μὲν, τἆλλα δὲ ὁ αὐτός. In *Phavorino* ὃς καὶ ἀτὰρ loco suo, in quem ex *Thoma* restitui debet, motum sententiam turbat. HEMSTERH.

Cod. B. ὁ ἀτὰρ, ὃς καὶ αὐτὰρ λ.

9 Τούτῳ —— τοῦ μέν.] Omissa haec verba in Cod. B.

10 Καὶ οὗτος διαφέρων.] *Phav.* διαφέρει. WITTER.

11 Ὥσπερ ὁ ἤτοι τοῦ μέν.] Ed. Vasc. ὅπερ. ὥπερ *Normann.* legi

ρὰ ϑ' [1] τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ ἤτοι σύνδεσμός ἐστι διαζευκτικός, [2] ἀντὶ τοῦ ἤ, τοῦ τοί παραπληρωματικοῦ [3] προςλαμβανομένου παρ' αὐτοῖς [4] ἐνταῦθα, [5] ὥσπερ τοῦ γὲ ἐν τῷ ἔγωγε, [6] καὶ ἄλλου ἐν ἄλλῳ, δι' ἔπαρσιν τοῦ λόγου καὶ ὄγκον. σημείωσαι δὲ, ὡς [7] κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον δὲ τὸ ἤ. οὕτω γὰρ φαμὲν· ἤτοι [8] τόδε, ἢ τόδε. [9] ἑτέρως δὲ οὐκ ἄν ποτε εὕροις, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.

[10] ΗΤΤΟΥΣ, καὶ [11] ἥττω οὐδετέρως, ἐπὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἰς ων συγκριτικοῖς, καὶ

---

gi vult. WOLF.

Scr. ὥσπερ. STOEBER.

In *Phavor.* legitur διαφέρει τοῦ δὲ ὅπερ. A Leid. pr. omnia a τούτῳ usque ad τἄλλα exsulant; in Leid. sec. διαφέρων αὐτοῦ, ὅπερ &c. V. *H. Steph.* in Lexico, ac *Devar.* de Partic. p. m. 225. OUDEND.

1 Τοῖς Ἀττ.] *Phav.* del. τοῖς. Mox ἀντὶ τοῦ ἢ τοῦ τοί, παραπλ.] Disting. ἀντὶ τοῦ ἤ, τοῦ τοι παραπλ. προςλαμβ. WITTER.

2 Ἀντὶ τοῦ &c.] *Devar.* de particul. p. 168. DRAKENB.

Distinguunt MSS. A. & B. sic: ἀντὶ τοῦ ἤ, τοῦ τοι παρ. & mox προςλαμβανομένου.

3 Προςλαμβανομένου.] Ita edidi fide MSS. Leidd. & *Phavor.* προςλαμβαν. MS. Oxon. Ab editis male abest praepositio. OUDEND.

4 Ἐνταῦθα.] Del. *Phavor.* WITTER.

5 Ὥσπερ τοῦ γὲ ἐν] *Phav.* ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἔγωγε. IDEM.

6 Καὶ ἄλλου —— σημείωσ.] Desiderantur, nec tamen injuste, in *Phavor.* IDEM.

MS. A. ἐν ἄλλοις.

7 Κατ' ἀρχὰς τὸ ἤτοι τίθεται.] *Phavor.* κατ' ἀρχάς. WITTER.

Vid. ibidem *Devarium*, quamvis dissentiat *Steph.* Immo contra *Hesych.* scribit: ἤτοι σύνδεσμος, ἰσοδυναμῶν τῷ δὲ. Τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μὲν χρῶνται &c. Dein εὕρης Leid. pr. OUDEND.

MS. A. κατ' ἀρχάς.

8 Τό δε.] Uterque MS. τόδε.

9 Ἑτέρως δὲ.] *Phav.* ἑτέρως δὲ οὐ τίθεται. παρὰ Πινδάρῳ ἅπαξ εὕρηται, διὰ κ. τ. λ. WITTER.

10 Ἥττους.] *Isocrat.* ad Nicocl. p. 73. DRAKENB.

MS. A. ἥττους καὶ ἥττω Ἀττικοὶ λέγουσι. caetera, quae his sunt interjecta, non agnoscit, sed habet ea MS. B.

11 Ἥττω.] Falso nomen *Luciani* gerit Philopatridis auctor, qui τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων scribit T. III. p. 613. Ed. ult. OUDEND.

I Τρί-

καὶ ἐν τοῖς [1] τρισὶ γένεσι ποιοῦσιν.

[2] ἨΦΙ'ΕΙ, οὐκ ἀφίει.

[3] ἨΧΗ' καὶ ἠχὼ, οὐκ ἦχος. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἡ θαυ-

1 Τρισὶ γένεσι.] MS. B. τρι-γενέσι.

2 Ἠφίη, οὐ ἀφίη.] *Phavor.* ἠφίει οὐκ ἀφίει recte. ἀφίει *Liban.* si vera lectio, II, 9. vid. Eund. T. II. p. 71. D. 557. C. ἀφίεις *Aristid.* p. 112. A. Witt.

Retineri poterat; ut in *Strab.* XVII. p. 1148. D. τοῖς στρατιώταις ἠφίη τὰ πλήθη· ab ἠφίην, quod minus recte scriptum apud *Liban.* T. I. p. 793. A. μίαν ταύτην ἠφίειν φωνήν· unde Ἠφίεσαν melius in *Hesychio*, quam in *Suida* Ἠφίεσαν· φωνὴν ἠφίεσαν *Pausan.* II. p. 199. *Schol. Eurip.* ad Hec. vs. 838. sed obtemperandum Codd. & *Phavorino* refingi jubentibus Ἠφίει, οὐκ ἀφίει. Posterius est *Homeri* Il. A. 25. 379. & scriptoris ignoti apud *Suid.* in Κεκραγμός· prius maxime frequentatur, etiam a recentioribus: *Procop.* Pers. I. p. 44, 33. *Eunap.* apud *Suid.* in Καταχαίνειν· φωνὴν ἠρεμαίαν ἠφίει *Phot.* Bibl. pag. 273, 4. φωνὰς παντοίας ἠφίει *Antonin. Liber.* c. XXVIII. Optime restituit *Aristaen.* I. Ep. 11. Eruditiss. *Abreschius*: ego pro ἐπιφέρει κύνας, quae loquendi forma mihi latet, in Prov. App. Vatic. C. III, 43. item restituendum puto ἐπηφίει κ. Τῷ ἐπαφεῖναι, verbo scilicet in hac re proprio, utuntur in ea ipsa paroemia declaranda. *Suidas* & *Diogenianus.* Ἤφιε *Marc. Euang.* c. I. 34. XI. 16. aliud esse non opinor, quam ἤφιε vel ἠφίει· sed ductum vulgari consuetudine ab ίω barytono: alii *Aoristum* II. faciunt: *Sylburg.* ad *Clenard.* pag. 468. *Heupel.* ad *Marc. Euang.* mirum est in hanc scripturam cunctas, quae fuerint inspectae, membranas conspirare; quod nec *Bezam* fefellit. Hemsterh.

Leid. pr. a manu S. & Leid. sec. cum *Phavor.* ἠφίει, οὐκ ἀφίει. Bene. *Hesych.* ἠφίει, ἔπεμπεν scil. φωνήν. *Demosth.* apud *H. Steph.* ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος. Oudend.

Uterque MS. ἠφίει & ἀφίει.

3 Ἠχὴ ὁ ἠχὼ, οὐκ ἦχος.] Est tamen apud *AElian.* Lib. XII. V. H. c. 57. Drakenb.

Cur vero ἦχος damnatur hic? forte, quoniam ista voce frequentius utuntur sacri N. T. Scriptores, quos, ut supra jam monuimus, ubique noster audaculus Grammaticus tacite reprehendit, ipse potius justissimis ex caussis publice reprehendendus. Nihil enim frequentius ista quidem voce ἦχος occurrit apud probatissimos quosque Auctores Veteres, ut vel ex solo *Homero* patet. Sic τοῖος ἔβραχεν ἦχος dixit *Callimachus*, Hymn. in Del. ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, *AElian.* Var. Hist. Lib. IV. c. 17. & Lib. XII. c. 57. λίμνη φοβερὸν ἦχον ἀνίδωκε· ἦχοι ὤτων legitur apud

ἡ θαυμαστή [1] σου τῶν ἱερῶν λόγων ἠχώ.
[2] ἨΩ'Ν ἠόνος κάλλιον, [3] ἡ ἠϊὼν ἠϊόνος.

---

pud *Hippocratem*, & *Aretaeum* mox ab initio, & p. 32. apud quem & pag. 75. extat τ̃ αἰγιαλῶν ἦχος. Sed sic *Lucianus*, *Xenophon*, *Aristides*, *Plutarchus*, *Theocritus*, *Dioscorides* & fere Auctores omnes loquuntur, ut vel ex vulgaribus Lexicis plenius cuivis constabit. Turpiter ergo rursus lapsus est *Thomas*. TRILLER.

Habent *Laërt.* p. 94. E. *Synes.* p. 92. C. *Gloss.* p. 98. *fragor*, ἦχος, κτύπος. WITTER.

Moschop. D. A. Ἠχὴ ποιητικόν, ἦχος κοινόν. ἠχὼ δὲ τὸ τ̃ κραυγῆς ἀντίφθεγμα ἢ ὄνομα θεᾶς. Cum Nostro facit *Moer.* voc. ἠχὴ, quem vid. & ibi not. 1. STOEBER.

Heliodorus AEthiop. Lib. II. p. 67 & πρειόνων ἦχοι *Apollon.* Alex. Lib. III. de Syntaxi p. 28. at ἠχὼ ad *Thomae* mentem *Aristophanes* Avib. vs. 215. & *Plato* Lib. VII. de Polit. p. 435. conf. *Moschopulus* de Voc. Attic. h. v.

4 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 273. A. add. p. 239. D. 259. D. 288. C. vid. *Steph.* de Dial. p. 157. Jones pro ἠχούσης dicunt ἰχούσης. *Corinth.* p. 723. ἠχὼ *Herod.* IX. p. 593. D. STOEBER.

Ep. 123. ubi legitur ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. Hic quoque MSS. Leidd. jungunt θαυμαστή σου Ep. 148. ἀκούσαι μὲν σου τ̃ ἡδίστης τ̃ λόγων ἠχοῦς. Vid. Comm. ad *Moerida*. ἠχὴ apud *Callim.* H. in Jov. 53. Sed & ἦχος aliquoties adhibuerunt *Lucianus*, *AElianus*, alii. OUDEND.

1 Τῶν ἱερῶν σου.] Uterque Codex σου τ̃ ἱερῶν.

2 Ἠὼν κάλλιον.] *Moschop.* περὶ σχεδ. p. 7. conf. *Jens.* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. DRAKENB.

Ast contrarium ex *Herodoto* atque *Luciano* solidissime ostendit adversus infelicem nostrum Magistrum Cl. *Jensius*, in Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 10. Nec desunt alia plura loca. TRILLER.

Vid. *Jens.* p. 10. ἠόνος *Liban.* T. I. p. 197. D. WITTER.

Immo poëtice magis, ut dorice ἀών *Theocr.* Id. XVI. 59. ἠιών, ἠιόνος optimis quibusque in usu. V. *Jens.* Lect. Luc. p. 10. OUDEND.

Polemon Soph. pag. 5. οἱ μετὰ βασίλεως αὐτοῦ πάντες ἐπὶ τ̃ ἠόνος καταντήσαντες.

3 Ἡ ἠϊών, ἠιόνος.] Quae si vera sunt, *Euripides* & *Theophrastus* ex Atticorum scriptorum numero delendi, quorum prior Troad. vs. 828. ait:

Ἠϊόνες ἅλιαι
Ἴαχον.

Alter vero Hist. Plant. I. 5. c. 9. νῦν δ' ὑπὸ ποταμῶν τινων προσκεχῶσθαι, καὶ εἶναι ἠϊόνα. SALLIER.

Arrian. VI, 26. p. 267. οὐδὲ ὅρμους ἐν τ̃ ἠιόνος. *Philostr.* Icon. I, 29. p. 806. ἔρριπται περὶ τ̃ ἠιόνος· & II, 10. p. 827. ἐπὶ Σκαμάνδρου τινὸς ἠιόσιν. WITTER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ'.

1. ΘΑ'ΚΟΣ Ἀττικὸν, 2 θρόνος Ἑλληνικόν· θῶκος δὲ, ποιητικόν. 3 Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸν Διόνυσον· οὐδ'

---

1 Θάκος Ἀττικὸν &c.] Adfert Auctor exemplum ex *Aristide*. Addemus nos unum aut alterum e Comico nostro, qui in Nub. dicit: τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι· & in Ran. p. 282. Μηδέποτ' εἰς τὸν θάκον τὸν ἐμὸν ἐγκαθιζέτω. BOS.

Vid. de hac voce Schol. *Aristoph*. Nub. pag. 64. ita etiam subsellia in theatro dicuntur; vid. *Casaub.* ad *Theophr*. Char. p. 261. DRAKENB.

Poëta igitur fuit *Hippocrates* noster, quum scriberet, Lib. VII. de Morb. Epidem. p. 865. T. I. ἐπὶ θῶκον ἀναστὰς· & rursus in Epistol. pag. 914. T. II. ἐπὶ λιθίνῳ θώκῳ· & iterum. p. seq. 916. οὐκ ἀνδρὸς φρονέων θῶκος· & mox ibidem: τῶν δὲ τύχης ἐπιφθόνων θώκων? poëta ergo, inquam, fuit *Lucianus*, ὁ Ἀττικώτατος, quum diceret in Demonact. pag. 872. Tom. I. τὸν Θῶκον τὸν λίθινον· item in Jove Tragoed. p. 136. Tom. II. ἐπὶ τῶν Θώκων καθημένους· & sic alibi saepissime? Poëtae itaque fuerunt *Theophrastus*, *Xenophon*, *Plutarchus*, *Athenaeus* & alii plures, qui voce ista θῶκος frequentissime usi sunt, ut diligenter legentibus protinus in oculos incurret. Sed ii ipsi omnes, nullo prorsus observato discrimine, etiam alterum illud θάκος, immerito quidem a Nostro hic praelatum, haud adspernantur. Sic ipse noster *Hippocrates*, qui scripserat, ut supra vidimus, p. 865. ἐπὶ θῶκον ἀναστὰς, ibidem, in antecedentibus, pag. 851. pari elegantia ἐπὶ θᾶκον ἀνίστατο dixit: & apud *Theophrastum*, in Charact. Eth. Cap. XIV. in plerisque Codicibus legitur: ἐπὶ θάκου, vel θάκους ἀνιστάμενος, in nonnullis vero, observante *Needhamo*, ἀπὸ θώκου ἀνιστάμενος· unde, ut plura alia jam taceam, nunc liquidissime, spero, patebit, promiscui plane usus esse voces istas θάκος atque θῶκος; id quod etiam rectissime jam contra *Kusterum* monuit Celeb. *Lamb. Bos*, in Animadvers. ad Scriptores quosdam Graecos, Cap. L. pag. 198. In eo autem simul gravissime lapsus est *Thomas* noster, quod τὸ Θῶκος pro voce mere poëtica habet: licet enim *Homerus*, *Hesiodus*, *Euripides*, *Quintus* Smyrnaeus & alii poëtae frequen-

quentius iſta voce utantur, ut notum: tamen ſcribendum potius ab noſtro acutiſſimo ſcil. Grammatico hic fuerat, Θῶκος Ἰωνικὸν, quam quidem ποιητικόν. Ionas enim inprimis ſic voces flectere ſolere, cuivis, credo, notiſſimum; ita v. g. dicere ſolent τρῶμα pro τραῦμα, θῶμα pro θαῦμα, θωμαςότατον pro θαυμαςότατον, θωμάζω pro θαυμάζω, θωμάσια, pro θαυμάσια, ἑωϋτὸς pro ἑαυτὸς, & ſimilia plura apud *Hippocratem*, *Aretaeum*, *Herodotum*, & alios ſcriptores Ionicos, ubivis locorum frequentiſſime occurrentia, ut multis oſtendit *Nicol. Vincentius* Pictavienſis, perſonatus, ſive rectius ipſe *Joſ. Scaliger* in Epiſtola illa rariſſima ad *Stephanum Naudinum Berſurienſem*, contra *Joann. Martinum*, haud procul ab initio, nam Libellus ipſe paginis caret. Sed quid tum poſtea denique? Si etiam, ut male quidem cenſet Noſter, vox iſta θῶκος poëtica fuerit, ideone, obſecro, ex rigidiſſimo hoc moroſi noſtri Grammatici imperio, omnes ſtatim voces ac phraſes poëticae ex ſolutae orationis ſcriptoribus generatim ſevere eliminandae erant? profecto, ſi durum hocce praeceptum procederet, aut quidquam valeret, breviſſimo ſane tempore nec *Herodotum* amplius haberemus, nec *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demoſthenem*, & *Lucianum*, nec *Hippocratem*, *Aretaeum* aut *Theophraſtum* & *Arrianum*, immo nec ullum alium in univerſum melioris aevi & venuſtioris dictionis Auctorem: quippe qui omnes, ut doctioribus Viris dudum affátim conſtat, toti quanti elegantiis & ornamentis poëticis ubique abundant. Quo vetuſtior enim & praeſtantior quisquam Auctorum Graecorum eſt, eo magis clariusque poëticis ejusmodi coloribus ac luminibus ipſius oratio ſubinde exſplendeſcit: ceu ex ſolis maximorum iſtorum virorum *Herodoti*, *Xenophontis*, *Thucydidis* ac *Demoſthenis* Scriptis, omni aevo victuris, luculentiſſime patet; quibus ſuo merito inprimis addendus eſt ipſe Noſter *Hippocrates*, quippe qui, acute & vere hic obſervante *Erotiano* in prooemio ſui Gloſſarii *Hippocratici*, ὅλως γέγονεν ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν, quod & multis in locis animadvertit *Galenus*: quale quid etiam de feliciſſimo illo *Hippocratis* imitatore, *Aretaeo* inquam, pariter jure aſſerendum. Tolle igitur ex his maximis duumviris Medicis dictiones ornatiores poëticas; tunc ſane illos Auctores totos quantos nobis ex oculis manibusque temere ſimul tolles. Sed de his hactenus. TRILLER.

Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Charact. p. 267. ſeq. STOEBER.

V. Collect. ad *Heſych.* V. θᾶκος & θῶκος· & omnino *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. C. 14. θᾶκος etiam dixerunt poëtae; praeter *Ariſtophanem*. V. *Sophocl.* Trach. 23. *Apoll. R.* III, 111. Immo junxit *Sophocles* ἐνθακεῖν θρόνοις El. 283. Apud poſteriores quoque proſaïcos θῶκος pro θᾶκος occurrit. V. *Suidam* V. Κόρυκος·

Ζηλη-

αὐδ' αὐτῷ ¹ θᾶκοι τούτου χωρίς.

² ΘΑΛΗ͂Σ θαλοῦ, οὐ θάλης ³ θάλητος.

Τὸ

ζηλώσας ζωγράφον ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν ἐπὶ θάκου. Sic enim locus hic legendus & supplendus ex eodem testimonio V. Μεδιόλανον. Conf. *Etym. M.* *Aristidis* locum invenies T. I. p. 30. ubi in plurali αὐδ' αὐτῷ θᾶκοι, & sic Leid. pr. ut passim. V. *Lucian.* in Jove Trag. T. I. p. 660. Ed. ult. ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους· ut e MSS. restituerunt viri docti; vulgo erat θώκων. *Xenoph.* Ἀναβ. Lib. VIII. pag. 235. B. *AElian.* Lib. VI. An. 61. OUDEND.

2 Θρόνος.] Ibi de sella intelligendus *Thomas*; θρόνος enim, cum de solio sermo est, Atticum esse nemo negaverit: eo enim sensu saepe usurpatam reperias ab *AEschylo*, *Sophocle*, *Euripide*, *Aristophane* & *Platone*: de voce θρόνος igitur sellam significante controversia est, quam nos Atticas inter numerandam arbitramur, his *Eurip.* ducti Alcest. vs. 946.

> Ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελεῖ μ' ἐρημία
> Γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενὰς
> Θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας
> Αὐχμηρὸν οὖδας.

Ait enim Admetus, non sine ingenti moerore se visurum sedes illas, quibus Alcestis consederat; neque aliter exponendum illud nomen apud *Lucianum* Tom. II. pag. 488. καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί. ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. Ad θᾶκος quod attinet, etsi eo nomine poëtae saepissime utantur, *Homerus* v. g. *Hesiodus*, *Euripides*, *Orpheus* & *Apollonius*, non ita tamen est illorum propria, ut solutae orationis scriptoribus usurpare nefas fuerit. Ita certe *Lucianus* T. I. p. 17. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, inquit, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θᾶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει ὁπότε κάμνοι ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν. Ita quoque *Plutarchus* T. I. p. 597. *Heliodorus* AEth. p. 155. & *Achilles Tatius* Clitoph. pag. 11. SALLIER.

3 Ἀριστ. ἐν τ. εἰς Διον.] Pag. 72. B. ubi θᾶκοι. WITTER.

Eandem lectionem habet Edit. Jebb. p. 30. fin. STOEBER.

1 Θάκος.] MSS. A. & B. θᾶκοι.

2 Θαλῆς θαλοῦ.] V. *Etym. M.* *Suid.* *Moerida.* Ceterum addenda auctori nostro opinor, quae inveni in Leid. pr. *Moschop.* & *Phavorino.* Τὸ θάλλειν ἐπὶ δένδρων λέγεται· τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων. ὅθεν οἱ θαλλοὶ μὲν κλάδοι· οἱ ἄνθη δὲ λειμῶνες. Optime sane. OUDEND.

Porphyrius Schol. in *Homer.* apud cel. *Valckenaerium*, Dissert. de Scholiis in *Homer.* ineditis

Τὸ ΘΑΛΛΕΙΝ, ἐπὶ δένδρων λέγεται, τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων. ὅθεν εὐθαλεῖς μὲν κλάδοι, εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες.

ΘΑΜΑ, οὐ πυκνῶς. [1] Ἡσίοδος· καὶ θαμὰ τοῦθ' [2] ἔρδοις. —— [3] θαμινὰ, [4] οὐ πυκνά. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἶα τέκνα θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

ΘΑΡ-

editis p. 100. Judicum subsellia θρόνους dici, notat *Adrianus* Isagog. in S. Script. pag. 6. hinc δικαστικοὶ θρόνοι apud *Himerium* in Declamat. p. 54. & Pervigilium Veneris vs. 7. *Cras Dione jura dicit, fulta sublimi throno. Heraclides* de Polit. p. 74. Δικαιοῦνται δὲ Κρῆτες πάντες καθημένοι θρόνοις. Conf. *Athenaeus* Lib. V. cap. IV. p. 192. & *L. Pignorius* de Servis p. 281.

3 Θάλητος.] Legitur Θάλητα ex *Porphyr.* apud *Menag.* in *Diog.* p. 10. C. vid. ips. *Laërt.* p. 10. A. 70. D. WITTER.

Vid. *Suid.* in *Plat.* Lib. X. Legg. p. 512. H. & *Plut.* Sep. Sap. Conv. princ. flectitur Θάλεω. ABRESCH.

In aliis autem nominibus declinatio haec obtinet, ut Μένης, Μένητος. Vid. Sosip. *Charisii* Instit. Gramm. Lib. I. pag. 65. Μένδης, Μένδητος, ut apud *Strabonem* Lib. XVII. p. 1154.

1 Ἡσίοδος.] Ἔργ. vs 362. πυκνῶς *Xenoph.* p. 777. Epicur. apud *Laërt.* p. 284. B. WITTER.

2 Ἔρδοις.] Uterque MS. ἔρδεις.

3 Θαμινὰ, οὐ πυκνά.] Utraque tamen hac voce promiscue semper utuntur *Xenophon*, *Lucianus*, *Aristides*, *Aretaeus*, *Hippocrates* & alii plures; vid. *Foes.* in Oeconom. Hipp. voce θαμινὰ, *Budaeum* & alios Lexicographos. Nolo ergo actum agere. Sic exempli caussa, *Hipp.* dixit Lib. de Coac. praen. pag. 523. T. I. οἱ πυκνὰ ἐφιδροῦντες· & rursus, p. 564. οἱ φρικώδεες πυκνά· & sic saepissime in sequentibus, nulla prorsus observata distinctione inter τὸ πυκνὰ, atque τὸ θαμινά. TRILLER.

Nova §. in Rom. & Vasc. ubi post πυκνὰ legitur: Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἶα τέκνα θαμινὰ ἐπαναβοῶντες. Locus est v. 292. πυκνὰ *Xenoph.* pag. 754. 771. 773. *Liban.* T. I. pag. 75. D. 119. D. STOEBER.

4 Οὐ πυκνά.] V. *Etym. Hes. Moer. Suid.* Huic autem voci subjecta restitui *Thomas*, MSS. & Edd. Vett. auctoribus, quae rursus exciderant Ed. *Blank.* Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἶα τέκνα θαμίν' ἐπαναβοῶντες· vs. 292. uti praecedentia Τὸ θάλλειν &c. jam primis Edd. de quibus & vide p. 448. *Hesiodea* leguntur ἐν Ἔργ. 362. OUDEND.

MS. A. συχνά. Add. ex MS. B. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, his ex MS. A. insuper: ἀλλ' εἶα τέκνα θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

1 ΘΑΡΡΩ Ἀττικοὶ, ² οὐ θαρσῶ. καὶ θάῤῥος, οὐ θάρσος. καὶ

1 Θαῤῥῶ, Ἀττικοὶ, οὐ θαρσῶ. καὶ θάῤῥος, οὐ θάρσος, κ. τ. λ.] Et haec rursus est inanis plane & obtusa *Thomae* nostri subtilitas, quam ipse infra, voce κιρνάω, prioris hujus sui commenti prorsus immemor, ita tacite quasi refellit: καὶ θαῤῥῶ, καὶ θαρσῶ, καὶ θάῤῥος, καὶ θάρσος· unde liquido, credo, apparet, quam parum sibimet ipsi constiterit temerarius noster *Magister*, & quantum hinc ipsi his in rebus fidendum. Illud enim certissimum, nec Atticos, nec reliquos scriptores Graecos tantum non omnes ullam differentiam, aut distinctionem facere inter τὸ θαῤῥεῖν & θαρσεῖν, atque inter θάῤῥος & θάρσος· quum saepissime apud illos, una eademque pagina, utraque illa verba promiscue compareant, ceu ex innumeris pene locis, apud ipsum *Xenophontem*, *Herodotum*, *Lucianum*, *Aristidem*, *Platonem* & quem quaeso non? ut jam poëtas taceam, ubivis obviis ac conspicuis, manifestissime liquet. Ita, ut pauca tantum exempla in medium adferam, *Aristides*, Tom. II. p. 121. ὕβρει θαρσοῦντας· & mox, ἐπὶ τὸ θαρσεῖν dixit; in sequentibus vero, paucis interjectis, e contrario θαῤῥοῦντας, & θαῤῥεῖν, item in antecedentibus, p. 72. μὴ θαῤῥῶσι τοὺς τοιούτους ἀδικεῖν, & sic porro, atque ita ubique perpetuo variat. Sic *Herodotus*, Lib. I. pag. 24. θαρσέειν κελεύοντες scripsit, & aliis locis rursus θαῤῥέειν. Quemadmodum apud ipsum *Thucydidem* passim, sine ullo discrimine, legitur θαῤῥεῖν, θαρσεῖν, θαῤῥύνειν, θαρσύνειν, ut & θάῤῥος, & θάρσος, sicut in ejusdem Indice bene observatum: item apud *AElianum* de Nat. Animal. passim, nec non apud *Lucianum* in praecept. Rhetor. & alibi saepissime. Item *Xenophon* Lib. I. Cyropaed. p. 28. θαρσῆσαι ποιήσαντες· & Lib. III. pag. 68. μετὸν στρατευμα θάρσους· nec non Lib. de Magist. Equit. Offic. p. 761. θαρσοῦσι μάλιστα πολέμιοι· ut alia infinita taceam, unde simul clarissime contra *Thomam* nostrum patet, frequentius longe esse illud frustra damnatum θαρσεῖν & θάρσος, quam gratis adoptatum alterum θαῤῥεῖν & θάῤῥος, quae quippe aliquanto rarius apud eundem *Xenophontem* occurrunt, si nempe cum illis comparentur, licet alias sat magna quoque copia obvia passim sint. Ita θάρσει τέκνον, θάρσει γύναι, θάρσει βέλτιστε, item θάῤῥει τέκνον, & θάῤῥει κράτιστε, & similia plura ubique leguntur sine ulla adjecta distinctione, apud *Homerum* Il. XXII. & alibi, *Euripidem* in Hippolyt. Med. & aliis locis, *Sophoclem* in Oed. Tyr. *Lucianum* in Toxari, & alibi saepissime; *Maximum* Tyrium, *Dionys*. Hal. *Polyaenum*, *Platonem*,

καὶ θαῤῥύνω, οὐ θαρσύνω. ὅπερ θαῤῥῶ, εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἐστὶ, [1] δοτικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τολμῶ, αἰτιατικῇ. Συνέσιος [2] ἐν ἐπιστολῇ· καὶ ὡς ἤδη θαῤῥήσαι.

ΘΑΡ-

nem, *Libanium*, *Dionem* Cassium, *Heliodorum*, *Achillem* Tat. & tantum non omnes reliquos, ut jam supra monui. Conf. de hac notissima loquendi formula Ill. *Bentleji* Differtat. de Epistolis *Phalaridis*, p. 413. Sed nolo plura de re tam manifesta & liquida. Vide interea, si placet, *Guil. Budaei* Comment. de Ling. Graec. pag. 1354. Celeb. *Wesseling*. ad *Diodor*. Sic. T. II. pag. 28. *Schwarz*. in Comment. Graec. Ling. Nov. Test. pag. 663. seq. & Celeb. *Duker*. ad *Thucydid*. Lib. V. p. 321. quibus, nisi grave, adde, quae diximus quondam ipsi in Observat. Crit. Lib. IV. cap. 3. p. 314. quibus jam longe adhuc plura adjicere possemus interea observata. TRILLER.

Xenoph. θάῤῥειτε p. 504. B. STOEBER.

Ut differant θάρσος, adeoque θάῤῥος quoque & θράσος, docet *Gregor*. *Naz*. Orat. IV. p. 113. D. ABRESCH.

2 Οὐ θαρσῶ &c.] Minus recte, ut pluribus exemplis ostendi posset; nec rectius statuit, hocce verbum cum dativo construi, quoties accipitur pro confido; aliter quippe *Demosthenes* Olynt. III. pag. 11. οὔτε Φίλιππος, inquit, ἐθάῤῥει τούτους, οὔθ' οὗτοι Φιλίππῳ· id est, neque Philippus his fidebat; quo sensu *Xenophon* p. 147. ait: καὶ εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀσπάζου καὶ εὐόχει αὐτοὺς, ἵνα σοι καὶ θαῤῥῶσιν, *ut tibi confidant*: negari tamen nequit, aliquando cum dativo constrni; testis *Lucianus* T. I. p. 801. αὐτὸς γὰρ ἄνομος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαῤῥεῖν. SALLIER.

Attamen in *Thucyd*. saepius legas θάρσος & θαρσεῖν, quam θάῤῥος & θαῤῥεῖν. vid. *Duker*. ad *Thucyd*. p. 321, 84. θάρσει *Xenoph*. Paed. I, 9, 19. θαρσοῦσα *Sophocl*. Electr. v. 316. θαρσύνοις *Aristid*. Jebb. T. II. p. 121. θαρσεῖν ibid. ex *Thucyd*. STOEBER.

Sic quoque *Moeris* & *Eustathius* ad *Homeri* Il. M. p. 913. Verum Atticorum Antiquissimi *Thucydides*, *Xenophon* &c. aeque dixerunt per ρσ, recentiores demum per duo ρρ expresserunt. Adi Cl. *Dukerum* ad *Thucydidem* Lib. V. §. 4. Sed & *Lucianus* in Toxari T. II. pag. 532. Ed. ult. ait: τὸν Εὐδαμίδαν ἐθαύμαζον τοῦ θάρσους· & de Dea Syria T. III. pag. 450. θαρσέων τε ᾔει. OUDEND

1 Δοτ. συντασσ.] *Aristid*. Jebb. T. II. p. 192. θαῤῥεῖν τοῖς θεοῖς. STOEBER.

2 Ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. 3. p. 165. A. καὶ ἑτέρους, ὡς ἤδη θαῤῥῆσαι·

ΘΑΡΣΕΙ͂Α ἐλπίς, ἡ ὁμολογουμένη καὶ ἀναμφίβολος. 1 Θουκυδίδης· 2 ἐλπὶς θαρσεία τοῦ μέλλοντος.

ΘΑ͂ΤΤΟΝ Ἀττικοί, 4 τάχιον Ἕλληνες. ἔστι δὲ οὐ μόνον ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ καὶ ὄνομα τριγενὲς, ὁ θάττων, ἡ θάττων, 5 καὶ τὸ θᾶττον· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾷον.

6 ΘΕΑΤΗ͂Σ 7 κυρίως, 8 ἐπὶ ἀγῶνος.

ΘΕΗ-

& alia loca, *quibus confidere* vel *nos permittere oportebat. Aelian.* Lib. VI. Anim. cap. 11. τοὺς δὲ ἀνθρώπους θαῤῥεῖ· ubi male vertitur, *contemnit homines*, pro *non timet*, *non fugit*. Sic cap. 17. ἡ μεῖραξ τὸν ἐραστὴν οὐκ ἐθάῤῥει· cap. 22. ὑποζύγιον δὲ πᾶν τὴν μυγαλῆν οὐ θαῤῥεῖ. OUDEND.

1 Θουκυδ. ἐλπίς.] Lib. VII. pag. 542. A.

2 Ἐλπὶς θαρσεῖα.] Lib. VII. § 77. De seq. θᾶττον vide ad *Phrynichum* & *Suidam*; καὶ τὸ θᾶττον Leidd. OUDEND.

3 Θᾶττον.] *Theophr.* Char. p. 6. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 751. DRAKENB.

Et θᾶσσον *Xenoph.* Paed. VI. p. 130. 723. 766. &c. θᾶττον Idem l. c. p. 141. *Laërt.* p. 284. D. conf. *Phryn.* p. 14. *Steph.* pag. 158. *Graev.* ad Soloec. p. 102. WITTER.

4 Τάχιον Ἑλλ.] *Laërt.* p. 290. B. *Diod.* II. p. 93. XIV. p. 295. D. XX. p. 750. *Joseph.* pag. 48. G. &c. *Hesych.* Illustr. pag. 62. IDEM.

5 Τὸ θᾶττον.] MSS. A. & B. καὶ τὸ θᾶττον.

6 Θεατής.] Proprie qui ludos spectat, si *Thomae* fides; nos autem à caeteris rebus ad ludos eam vocem translatam esse, judicamus. Sic *Euripides* Suppl. vs. 652. hocce nomine uti non dubitat, antequam mos ille ludos frequentandi apud Graecos invaluisset:

> Λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφής
> Ἔβαλλε γαῖαν. ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
> Ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών.

Ubi θεατὴς is appellatur, qui rem aliquam inspicit, ut & Bacch. vs. 828.

> Οὐκέτι θεατὴς μαινάδων πρόθυμος εἶ.

Quae verba sunt nuntii cujusdam Pentheum alloquentis, cujus aetate ludi nondum excogitati. Sed dici vix potest, quam parum in ejusmodi rebus grammaticis tribuendum sit; *Ammonius* v. g. de eadem voce disputans illos inscitiae damnat, qui pro θεωρεῖν non usurpant θεάσασθαι, cum de certaminibus sermo est: θεωρὸς, inquit, καὶ θεατὴς διαφέρει. θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων . . . ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα. δέον εἰπεῖν θεάσασθαι· quam recte, ostendunt haec

ΘΕΗΛΑΤΟΝ, τὸ θεόθεν ἐλθόν. [1] λέγεται δὲ [2] ἀεὶ ἐπὶ κακῷ. οἷον, θεήλατος πληγή. εἰ δὲ εὕρηταί που ἀντὶ τοῦ [3] ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεὶς καὶ ἀποδιωχθεὶς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν.

[4] ΘΕΜΕΛΙΟΣ, οἱ κοινοί· τὸ θεμέλιον ἀδετέρως, Ἀττικοί.

ΘΕΟ-

---

haec *Aristophanis* Vespis v. 1373.

—— —— ἄκουσον νῦν ἐμοῦ·
Ὀλυμπιάσι γὰρ, ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ,
Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς
Ἤδη γέρων ὤν.

Atque *Aristophanem* nemo Atticae linguae imperitum fuisse dixerit, ut nec *Lucianum*, apud quem verbum, de quo controversia est, eodem sensu occurrit T. I. p. 31. ἐμέμνητο πρός με, inquit, φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ περιεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων· ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην. ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει. SALLIER.

Del. κυρίως *Phavor.* Subiunge huic §. articulum θεωρὸς ex *Phav.* Rom. & Vasc. STOEBER.

7 Κυρίως.] Deest Leidd. & *Phav.* Connectuntur vero Θεωρὸς δὲ &c. p. 445. quae male per *Blankardum* divulsa sunt. V. *Ammon.* pag. 68. *Casaub.* praef. ad *Theophrastum.* OUDEND.

8 Ἐπὶ ἀγῶνος.] *Aristid.* τὸν θεατὴν τῶν λόγων T. I. p. 231. pr. θεατὴς in iudicio *AEsch.* Timarch. fin. p. 197. θεάσασθαι ἐπὶ ἀγῶνος Idem Epist. IV. pag. 197. conf. *Harpocr.* voc. θεωρ[ικ]. STOEBER.

1 Λέγεται.] *Euripid.* Orest. v. 2. DRAKENB.

2 Ἀεὶ ἐπὶ κακῷ.] Haud omnino hoc verum est; certe non ἐπὶ κακῷ apud *Apollon. R.* Lib. III, 937.

Μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
Ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον.

Adde Cl. *Wesselingii* Observ. Lib. I. cap. 30. p. 132. OUDEND.

3 Ἀπὸ θεοῦ.] Quamvis defendi possit, edidi tamen cum Leid. pr. ὑπὸ, ut in hac voce *Hes. Etym. Suid. Phav.* IDEM.

Uterque MS. ὑπὸ θεοῦ.

4 Θεμέλιος, οἱ κοινοί.] At *Lucianus* non erat sane ὁ κοινὸς, sed Ἀττικώτατος potius; & tamen contra rigidam severi nimis nostri Magistri sententiam aperte scribebat: τοὺς θεμελίους ὑφαιροῦσης διαβολῆς Lib. de non temere cred. cal. p 423. T. II. & sic alibi saepe. Neque ipse *Aristoteles* κοινὸς erat, quum diceret Lib. IV. Metaphys. p. 70. οἰκίας θεμέλιος, ut innumera alia taceam. Sed sugillare hic rursus volebat homo malignus scriptores N. T. sacros, apud quos nempe haec vox saepissime occurrit, ut notum. TRILLER.

Si

ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ ἐκάλυν τὰς δι' εὐλάβειαν πεμπομένυς εἰς τὸ μαντεῖον, ἐφ' ᾧ δέξαϑαι μαντείαν, ὡς τοῦ Θεῷ πρέποντας καὶ ἁρμόζοντας, διὰ τὴν προσοῦσαν ἐπιείκειαν. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ·

> ² Ὁ δ' ἔς τε Πυθὼ, ³ κἀπὶ Δωδώνην ⁴ συχνὰς Θεοπρόπυς ἴαλλεν. —— —— ——

καὶ ⁵ Θεοπρόπιον, ⁶ τὸ τύτοις διδόμενον μάντευμα. ⁷ λέγεται δὲ Θεοπρόπιον, καὶ τὸ ἁπλῶς μάντευμα· ⁸ Θεοπρόπον

Si quidem in eorum numerum referre licet *Thucyd.* Lib. I. p. 62. B. Θεμέλια Epicur. apud *Laërt.* p. 288. B. conf. *Steph.* p. 156. WITTER.

Sic quoque *Moeris.* Sed tamen in *Thucydide* invenias Lib. I. §. 93. οἱ γὰρ Θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται· & *Luciano* in Pseudom. T. II. p. 218. Ed. ult. καὶ τὰς Θεμελίυς ἤδη ἔτεκταινον. Alibi quoque neutrum ediderunt, adversantibus MSS. ut in *Apollod.* Lib. II. cap. 4. §. 5. τῆς τε αὐλῆς τὸν Θεμέλιον διεῖλε, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας ἐπήγαγεν· sic lege e MSS. *D'Orvill.* aliisque; vulgo τὸ, Πηλειὸν, ῥέοντα. *Hesych.* Θεμείλια, Θεμέλια· ultimam vocem male mutant non nulli. OUDEND.

Gregor. Naz. Epist. pag. 98. καὶ Θεμελίυς ὑπετίθει οἰκίας τὸν Θεμέλιον dixit Schol. *Pindari* ad Nem. Od. II. vs. 5. sed conf. quae ex *AElio* Dionys. adtulit *Eustathius* Comment. ad Odyss. A. pag. 19. & *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 105. *Phrynichus* Soph. p. 13. ὥσπερ τὰ Θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων.

1 Θεοπρόπυς.] *Herodot.* Lib. VI. p. 400. D. οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ Θεοπρόποι ἐς Δελφὰς. WITT.

2 Ὁ δ'.] Absunt a Leid. pr. & Edd. Vett. *AEschyli* versus est 659. OUDEND.

Delet uterque MS. ὁ δ' & mox legit ἐς τε Δωδώνης.

3 Κἀπὶ Δωδώνην πυκνὰς.] Leid. pr. Oxon. Edd. Rom Vasc. Δωδώνης συχνὰς. Memoriae vitio συχνὰς citavit *Thomas.* In iisdem ἴαλεν. OUDEND.

4 Πυκνὰς.] Uterque συχνὰς. & pro ἴαλλεν habet ἴαλε.

5 Θεοπρόπιον.] Hoc ἔπος Θεοπρόπον vocat *Sophocles* Trach. 832. OUDEND.

6 Τὸ τύτοις.] MS. A. τὸ τύτοις μαντευόμενον.

7 Λέγεται.] *Homer.* Iliad. A. vs. 85. DRAKENB.

8 Θεοπρόπον δὲ τὸν μάντιν, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν.] Vetus ergo & probus Auctor, ex hac quidem temeraria *Thomae* sententia, haud fuit ipse *Homerus*, qui tamen in contrarium manife-

που δὲ τὸν μάντιν, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν.

[1] ΘΕΡΑΠΕΙΆ, καὶ ἡ δουλεία, [2] καὶ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα. [3] Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· θεραπεία τε καὶ παρῆν, μετὰ τὸ προεκπέμψαι.

ΘΕΡΆΠΩΝ, καὶ [4] θεραπαινὶς, καὶ [5] θεραπαινίδιον, καὶ οἰκέ-

---

nifestissime dixit, Iliad. Lib. XIII, 70. Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστὴς, *Calchas est vates augur*, ubi videndus *Eustathius*, pag. 887. item Ill. *Spanbemius* ad *Callimach.* Hymn. in Pallad. p. 638. ubi potissimum ex hoc *Homeri* loco probat, τὸν θεοπρόπον idem interdum esse ac μάντιν. Quare & recte hic de fide & veritate *Thomae* nostri dubitat Vir Celeb. *Abreschius*, in Animadvers. in *AEschyl.* Lib. I. cap. 6. pag. 38. dum praeter *Hesychium*, *Suidam* & *Eustathium*, inprimis provocat ad *Sophoclem*, qui nempe in Trachin. vs. 835. ἔπος θεοπρόπον pro μαντείῳ vel θεοπροπίῳ scite & eleganter posuerit. TRILL.

Sic tamen exponunt omnes Grammatici; & sane *Homerus* θεοπρόπον vocavit μάντιν οἰωνιστὴν Iliad. M. vs. 70. ubi V. *Eustath.* & *Schol.* item Doct. *Abresch.* Animadvers. in *AEschylum* p. 38. OUDEND.

MS. B. male θεοπρέπον.

1 Θεραπεία, καὶ ἡ δουλεία, καὶ τῶν θεραπόντων ἄθροισμα.] Sic pro *famulitio*, sive *famulorum grege* occurrit apud LXX *Int.* Gen. XLV. 16. ἐχάρη δὲ Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ· & *Luc.* Euang. XII. 42. τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος, καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, *praeficiet famulitio suo.* BOS.

Nec non ἰατρεία ex *Moschop.* voc. θεραπεία. Rarius pro ἱκετεία, quod observavit *Hesych.* voc. Θεραπευσία. quo sensu vocem ἀποθεραπεία. usurpavit *Aristot.* Polit. Lib. VII. p. m. 213. pr. καθ' ἡμέραν τινὰ ποιεῖσθαι πορείαν πρὸς θεῶν ἀποθεραπείαν. STOEBER.

2 Καὶ τῶν.] Uterque MS. καὶ τὸ τῶν.

3 Ἀριστείδης ἐν ε.] Tom. I. p. 347. Ed. Angl. V. Cl. *Alberti* Observ. ad *Matth.* cap. 24. §. 45. OUDEND.

Pag. 180. l. 13. f.

4 Θεραπαινίς.] *Famula*, melioris quippe conditionis quam δούλη, quod accuratius exponit *Joseph.* p. 30. E. ἦσαν δ' ἑκατέραις (Leae & Racheli) θεραπαινίδες τοῦ πατρὸς δοῦλαι· δοῦλαι μὲν οὐδαμῶς, ὑποτεταγμέναι δὲ αὐταῖς. WITTER.

5 Θεραπαινίδιον.] Hujusce vocis exempla desunt in lexicis: usurpatur tamen a *Luciano* T. I. pag. 397. οὐκοῦν ἐπάγομαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω ἐννοῖκ καθέζω μοι ὄντε. Occurrit & apud *Plutarchum* T. I. pag. 928. καὶ νύκτωρ, inquit, περιιταμένη

θυραῖς

οἰκέτης, καὶ παῖς, [1] καὶ παιδάριον λέγε.
[2] ΘΕΡΕΤΑΙ, [3] οὐ θερμαίνεται.
[4] ΘΕΡΙΖΩ καὶ ἐνθερίζω ἀμεταβάτως, τὸ [5] θέρος που διά-

θυραῖς καὶ θυρίσι δημοτῶν, καὶ σκάπτοντα τοὺς ἔνδον συνεπιλαβεῖν θεραπαινιδίων στολὴν λαμβάνοντα. Vide quoque *Clem.* Alex. p. 22. SALLIER.

Habet *Synes.* pag. 168. D. WITTER.

Add. *Lucian.* Pisc. pag. 587. STOEBER.

1 Καὶ παιδάριον.] Id est, servulus, quo sensu nomen illud, ni fallimur, occurrit apud *Lucianum* T. II. pag. 142. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην παιδάριον ἀνάθετον. Hunc usurpat *Diog. Laërt.* p. 150. ἐρωτηθεὶς εἰ παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχοι; ἔφη, οὔ. τοῦ δὲ εἰπόντος, ἐὰν οὖν ἀποθάνῃς, τίς σε ἐξοίσει; ἔφη ὁ χρήζων τῆς οἰκίας. Quod si cui haec obscura videantur, scrupulum omnem eximet is *Heliodori* locus, pag. 338. συναπέστελλε δὲ, inquit, καὶ ἀνδράποδα ὑπηρετησόμενα, κόριον μὲν τῇ Χαρικλείᾳ, παιδάριον δὲ τῷ Θεαγένει. SALL.

Quo in idoneo auctore παιδάριον sensu τοῦ θεράποντος & οἰκέτου (quos distinguit *Ammonius* p. 69.) occurrat, nescio. Cogitavi aliquando, an non scripserit *Thomas* καὶ μὴ vel οὐ. OUDEND.

2 Θέρεται, οὐ θερμαίνεται.] Sed cur, quaeso, non? *Hippocrates* certe utique verbo θερμαίνεσθαι utitur, rarissime vero τῷ θέρεσθαι, prout id multis in Oeconomia Hipp. ostendit *Foesius.* Neque *Lucianus*, *Xenophon*, *Aristides*, *Aristoteles*, *Plutarchus* & alii plures, ut notum, aliter loquuntur: unde hoc frigidum potius, quam calidum *Thomae* est commentum. TRILLER.

3 Οὐ θερμαίνεται.] Similiter *Moeris*: θερόμενος Ἀττικῶς. θερμαινόμενος Ἑλληνικῶς. Sed ἐλπίσιν θερμαίνεται apud *Sophocl.* Ajac. vs. 480. θερμαίνεσθαι κόρω *Aristoph.* in Ranis vs. 868. Alii Gramm. ajunt θέρεται, τὸ θερμαίνεται· bene. De seq. θερίζω V. ad *Ammon.* p. 70. OUDEND.

4 Θερίζω.] *AEstate in aliqua urbe commoror*; vox eo sensu imprimis Attica, utpote quae legatur apud *Xenophontem* pag. 315. οἱ δ' ἔλεγον, ὅτι τὰ μὲν πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἐπὶ Βαβυλῶνα εἴη καὶ Μηδίαν, δι' ἧσπερ ἥκοιεν. ἡ δὲ πρὸς ἕω, ἐπὶ Σοῦσάτε καὶ Ἐκβάτανα φέροι, ἔνθα θερίζειν, καὶ ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς. Ejusdem significationis exemplum suppeditat *AElianus* Lib. X. de Anim. c. 6. Πονῆκοὶ δ' ἄρα κοχλίαι τὸν Περσῶν βασιλέα μεμίμηνται, θερίζοντα μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντα δ' ἐν Ἐκβατάνοις. Ita quoque *Achilles Tatius* Ἐρωτ. pag. 3. καὶ γίνεται, inquit, τοῦ λιμένος ἄλλος λιμὴν, ὡς χειμάζειν μὲν ταύτῃ τὰς ὁλκάδας ἐν γαλήνῃ, θερίζειν δὲ τοῦ λιμένος εἰς τὸ προκόλπιον. SALLIER.

Agnos-

διάγω· [1] θερίζω ἢ μεταβατικῶς, τὸ λήϊον τέμνω.

ΘΕΡΜΟΣ, [2] ὐ θέρμιον. [3] Λυκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· θέρμους ἐι θέλεις.

[4] ΘΕΡΜΟΤΗΣ, καὶ θέρμη, Ἀττικοί· [5] θερμασία, Ἕλληνες.

ΘΕΣ-

Agnoscit etiam ἐυθερίσαι *Pollux* I, 62. licet nullo, quod sciamus, exemplo probatum. Quale si *Pollucis* tempore scriptoribus usu venisset, mirum videri cuiquam posset, *Phrynichum* ejusdem aetatis scriptorem non recensuisse vocem, de qua disputatur: ita enim ille Appar. Soph. Θερίζειν καὶ χειμάζειν, τὸ διάγειν ἐν τῇ τοῦ θέρους ὥρᾳ, καὶ ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος. Conf. *Ammon.* p. 70. qui sua *Phrynicho* maximam partem debet. Exemplum τοῦ θερίζειν habes apud *AElian.* de animal. pag. 147. ed. form. minim. Stoeber.

5 Θέρ⟨ος⟩.] MS. A. θέρους.

1 Θερίζω ἢ μεταβ.] Proprie quidem de *messe* usurpatur; ut apud *Aristoph.* Avib. vs. 506.

—— κἀμ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

Et media voce Plut. vs. 515.

—— —— καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι;

Sic *Matth.* XXV, 24, 26. Improprie vero *de quavis amputatione*: cujus exemplum apud *Sophocl.* Ajac. vs. 239.

Τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
Ῥιπτεῖ θερίσας —— ——

Θερίζων λόγ⟨ος⟩ sophismatis genus, cujus meminit *Lucian.* Conviv. p. 435. & Vit. Auct. p. 562. ed. *Hemsterh.* ubi notam subjectam, ubi voles, consule. Stoeber.

Conf. *Moschopulus* περὶ σχεδ. pag. 43.

2 Οὐ θέρμιον.] Recte; θέρμος enim, cum de lupinis sermo est, usurpatur a *Theophrasto*, nunquam vero θέρμιον, quod apud unum *Achmetem* legisse meminimus, Oneir. p. 187. εἰ δὲ ἴδῃ, inquit, ὅτι ἔχει χώραν ἐκ θερμίων, ἕξει μερίμνας καὶ θλίψεις. Sallier.

3 Λυκιαν. ἐν τοῖς νεκρ.] T. I. p. 308. *Graev.* Witter.

Dial. XXII. §. 3. & passim. Oudend.

4 Θερμότης, καὶ θέρμη, Ἀττικοί· θερμασία, Ἕλληνες.] Promiscue tamen, ut nempe lubet, his tribus vocibus saepissime utuntur & Attici & Iones & Graeci omnes, id quod ex *Diodoro* Sic. *Diog. Laërt.* & *Xiphilino* ostendit ad *Phrynichum*, idem cum *Thoma* nostro falso sentientem, *Hoeschelius*, p. 44. quibus nos Auctores longe graviores & praestantiores addimus, nempe *Hippocratem* ipsum, qui manifesto dixit, Lib. de praecept. p. 65. T. I. θερμασίην, καὶ χυμῶν κατεργασίην· & Lib. I. de Morb. p. 28. T. II. ὑπὸ τῆς θερμα-

1 ΘΕΣΜΟ'Σ, ὁ ἄγραφος· νόμος δὲ, ὁ ἔγγραφος.

ΘΕ'Σ-

θερμασίης τοῦ αἵματος· ubi tamen mox in seqq. p. 29. sine distinctione scripsit διὰ τὸ θερμότητος· & sic alibi saepissime; sequitur Magistrum hunc suum *Aretaeus*, presso quasi pede, ita pariter scribens Lib. I. de Curat. Morb. Diuturn. cap. 7. p. 132. θερμασίην ἐγείρῃ, ut & alibi. Item *Dioscorides*, Lib. I. cap. 13. p. 13. ὑφαλμυρίζων μετὰ θερμασίας· atque sic in sequentibus ubivis, innumeris paene locis. Ipse denique *Aristoteles* in problemat. usus est ista voce immerito hic notata, hoc modo: θερμασία ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος· item Lib. περὶ τῆς καθ' ὕπνον Μαντικ. p. 56. μικρᾶς θερμασίας γιγνομένης· atque sic alibi saepissime. Sed ita & loquuti sunt passim *Plato*, *Xenophon*, *Aristides*, *Lucianus*, praesertim *Galenus*, & alii plures, quos certe ad vulgares & communes Graecos referre haud decet, sed potius ad elegantiores aut Atticos aut Ionicos scriptores, uti jam dixi. Unde hinc sat liquido, opinor, patebit, huic falso *Thomae* nostri commento ψυχρότητα potius inesse, quam θερμασίαν, si quidem jocari hic liceat. TRILLER.

Θέρμη denotat in genere *calorem*, speciatim morbi quoddam genus; uti *Timaeus* Lex. in *Plat.* exponit θέρμη, ὁ πυρετὸς *Erotiano* θερμωλὴ vocatur. Meminit *Thucyd.* Lib. II. pag. 128. *Duker.* ὑγιεῖς ὄντας πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε κ. τ. λ. Quo loco observandum ex *Phrynicho* Ecl. pag. 58. *Thucyd. Plat.* veterisque Comoediae Scriptores hanc vocem usurpare semper, θέρμα non item: quam in *Menandro* damnat ibid. STOEBER.

5 Θερμασία Ἕλληνες.] Atqui praeter *Arist.* cujus meminere lexicographi, eo nomine utitur *Theophr.* Hist. Plant. Lib. VIII. c. 5. ἀλλὰ δῆλον, ὅτι διαφορά τίς ἐστι τῆς θερμότητος. καὶ οὐχ ἁπλῶς πως θερμασία γίνεται καὶ ἡ πύδησις. Eadem vox occurrit de Cauf. Plant. L. I. c. 21. ὅσα δὲ κέκραται ἐν τούτοις καὶ ἱκανῶς, καὶ ἐν θερμασίᾳ τυγχάνει καὶ μόνα. Quis autem, duos illos scriptores Atticos esse, neget? SALL.

Praeivit in hanc sententiam *Phrynich.* Ecl. p. 20. Injuste tamen damnata vox videtur, qua usi *Xenoph.* Ἀναβ. V. pag. 288. *Dio* p. 733. B. *Diodor.* I. p. 7. B. C. & alibi saepius; item *Laërt.* pag. 257. E. 289. A. 293. C. unde Gloss. *calor*, θερμασία. WITTER.

Legitur quoque apud *Simplic.* in *Epictet.* p. 19. STOEBER.

Xenophon etiam Lib. V. Ἀναβ. p. 362. ἀλλ' ἐπιπαρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα. Cum *Thoma* tamen facit *Phrynichus* pag. 44. OUDEND.

1 Θεσμός.] In eo θεσμὸν a νόμῳ discrepare, *Thomas* statuit, quod νόμος sit lex scripta, θεσ-

μὸς

¹ ΘΕ'ΣΘΑΙ, τὸ θεῖναι καὶ τὸ ἀρεσθῆναι. ὡς τὸ, ² τούτοις ἐθέμην,

μὸς vero lex sit minime litteris consignata: aliud tamen colligas ex *Harpocratione*, qui leges scriptas θεσμοὺς appellatas esse, testatur: θεσμὸς, inquit, ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμὸς, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα, ὅπως κέκληκεν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. Nec temere, cum Draco ipse leges a se conscriptas θεσμοὺς dixerit, ut constat ex his *Porphyrii* de Abstin. L. IV. p. 179. ἐπεὶ, inquit, καὶ Δράκοντος νόμος μνημονεύεται τοιοῦτος. θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον. θεοὺς τιμᾶν, καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, ἑπομένους νόμοις πατρίοις. quibus verbis discrimen a grammaticis confictum funditus evertitur; nec addemus plura, cum haec illorum opinio exemplis, quae lexicographi adduxerunt, convelli possit. SALLIER.

Vid. *AElian.* VIII, 10. & ibi Cl. VV. not. *Menag.* ad *Laërt.* p. 18. F. Add. *Bud.* Comment. Gr. L. col. m. 1033. Vocem νόμος apud *Homerum* non occurrere, observavit *Joseph.* contr. *Apion.* Lib. II. pag. 1070. D. STOEBER.

Conf. *Is. Casaubonus* ad *Dion.* Chrysost. p. 103.

2 Νόμος.] MSS. Leidd. νόμος δέ. Repetenda erat vox νόμος. Alii alias harum vocum differentias statuunt. V. *Etym. M.* *H. Steph.* in Lex. & Comm. ad *Hesych.* OUDEND.

Uterque MS. νόμος δὲ ὁ. Sed forte apud Nostrum leg. θεσμὸς ὁ ἄγραφος νόμος· νόμος δὲ ὁ. ε. quam suspicionem firmat *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 10.

¹ Θέσθαι.] Praeterquam quod θεῖναι *ponere* signific. etiam notat ἀρεσθῆναι, *acquiescere in aliqua re*, *approbare aliquid*, ut: τούτοις ἐθέμην, inquit Auctor. Ut hoc intelligatur, notandum est, in hac phrasi subintelligi ψῆφον, ut plene sit: θέσθαι τινὶ ψῆφον, *calculum alicui ponere* vel *addere.* BOS.

Ponitur etiam pro in pignus accipere. Vid. *Harpocrat.* Lex. h. v. DRAKENB.

2 Τούτοις ἐθέμην.] Dudum & recte observatum, intelligi ψῆφον; saepius integre ponunt vetustiores: ὅδε τὴν γ' ἐμὴν τίθεμαι ψῆφον. *Plato* Tim. p. 1061. A. μόνοι τῶν συμμάχων ἔθεντο τὴν ψῆφον, ὡς χρὴ &c. *Isocr.* Plat. p. 302. C. ψῆφον δὲ θέμενοι Ἀθηναῖοι ἐκδοῦναι τοὺς ῥήτορας. *Phot.* Biblioth. p. 805. vs. 29. sed & θέσθαι ψῆφόν τινι, *aliquem suffragio suo probare*; apud Eundem p. 807. vs. 14. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν νικῶσαν ἔθεντο ψῆφον Ὑπερείδῃ. *sunt qui Hyperidem Demostheni praetulerunt.* Usus, resecta voce, quam facile cogitando suppleas, brevitati studuit: sic *Liban.* T. I. p. 653. D. οἱ μὲν τούτῳ

ἐθέμην, ἀντὶ τοῦ ᾑρέθην, καὶ συνήνετα. ὑποθέσθαι δὲ τὸ τε δοῦναί τι εἰς ὑποθήκην, [1] καὶ τὸ συμβουλεῦσαι, καὶ τὸ ὡς ὁμολογούμενον θεῖναί τι τῶν δυναμένων γενέσθαι. ὡς τὸ, ὑπόθου ὅτι ὁ Σωκράτης καθεύδει. εἰ γὰρ καὶ μὴ καθεύδει, ἀλλὰ δυνατός ἐστι καθεύδειν.

[2] ΘΕΩ͂, [3] οὐ θέα, εἰ καί τινες γράφουσιν. [4] Ἀριστοφάνης ἐν

τῷ θέμενοι, *qui Hesiodo Homerum anteponendum censent.* Hinc τίθεσθαι τινὶ, vel τῇ γνώμῃ, quod *Heliodorus* usurpat II. p. 110. derivatum ex *Sophoclis* Philoct. vs. 1444. ἐθέμην τῷ δόγματι. *Synes.* Ep. IV. p. 163. A. & paulo aliter inflexa locutione Ep. XCIII. ἐὰν ὁ θεὸς αὐτῷ τιθῆται, *si Deus ipsi suffragetur:* nam & *Valerius Maximus, laeta & prospera negotia divina suffragatione foveri*, dixit. Pari paene virtute προσέχειν & θέσθαι in eadem sententia junxit *Sext. Empir.* P. H. II. p. 75. vs. 27. sequitur συγκατατίθεσθαι, quod a *Sophoclis Schol.* ad alterum explicandum est adhibitum: simili modo *Plato* de LL. IX. p. 925. E. F. nisi quod Ἀπηκῶτε ἔγνω προσέχειν τὸν νοῦν. Liberandus est insigni macula *Zosimus* V. p. 332. Κουαδράτῳ γὰρ οἱ μεθετέον· Interpres: *hoc enim Quadrato relinquere debuerat:* satis incomte: tu mecum scribe: Κουαδράτῳ γὰρ οἶμαι θετέον· *Quadrato, ut opinor, adsentiendum est: sententiae Quadrati calculum adjiciendum puto. Thomas* ipse τῷ θέσθαι sic utitur in Καταινῶ· in *Sophoclis* Oed. Tyr. vs. 492. οἰωνοθέτας *Triclinius* exponit, ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τειρεσίας· errore non levi labitur Illustr. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pall. vs. 121. priora Latine vertens, *qui auguriis est propositus;* ut manifeste liquet ex ἀρεσκόμενος & *Thomae* ἀρεσθῆναι. Ceterum mox melius ὑποθεῖναι scripsisset, aut pro δοῦναι, λαβεῖν, regulae suae obsecutus in Ὑποτίθημι, quam comprobant *Poll.* III, 84. VIII, 142. *Herodian.* p. 210. ubi vide *Jos. Scalig.* & *Salmas.* de Us. p. 501. & seq. *Ammonius* tamen in Θέσθαι *Thomae* causam agit. HEMST.

Adi *Bos* in Ellips. V. ψῆφος. De ὑποθέσθαι vide ad *Ammon.* p. 70. Mox post θεῖναι addidi τι, auctoribus MSS. Leidd. Oxon. aliisque. OUDEND.

1 Καὶ τὸ συμβουλεῦσαι.] Quo sensu occurrit apud *Herodotum* Lib. VI. pag. 399. A. ὑποθήκη ibid. WITTER.

2 Θεῶ, οὐ θέα.] Lege οὐ θεά. Vult *Thomas*, Atticum esse voces masculinas in femin. transferre, quemadmodum *Aristophanes* saepissime Minervam non θεὰν sed θεὸν vocat: in Pluto, pag. 114. τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ· *arcem Deae* (Palladis) *semper custodiens;* & in Equit. pag. 343. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαι σ' ἀλαζονείᾳ· *Dea*

ἐν Βατράχοις· [1] ἀφειμένην τὴν λαμπάδα θεῶ.

[2] ΘΕΩΡΟΣ ὁ τὴν θυσίαν ἀπάγων εἰς τὸ ἱερὸν, πρὸς τὸ θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι τὸν θεόν. [3] Ἀριστείδης· τῶν θεωρῶν ἡκόντων καὶ τεθυκότων. καὶ θεωρία, ἡ θυσία. [4] Πλάτων ἐν

Dea (Pallas) *certe jussit, ut te vincam vanitate*. BOS.

Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. III. c. 13. p. 178. DRAKENB.

Utitur hoc imperativo *Themist*. Orat. XI. p. 146. D. *Theoph. Simoc*. p. 14, 15. & Histor. Eccles. scriptores saepe. ABRESCH.

Vid. cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph*. Plut. p. 366.

3 Οὐ θέα.] Recte: neque enim videmus, quid persuadere potuerit Cl. V. *Lamb. Bos*, ut in Animadv. ad h. l. de feminino vocis θεὸς disputationem instituat; quae quidem tam aliena est a mente *Magistri*, quam femininum illud ab Imperativo verbi θεάω, de quo hic agitur. STOEBER.

Haud leviter errat Cl. *Bos*. Auctor monet, Imperativum adhibendum esse verbi θεάομαι, θεάου, θεῶ, non vero θεάω, θέαε, θέα, ut quidam scribunt; sicut videre est in *Hesychio*. Observavit id jam Celeb. *Hemsterhusius* ad *Aristoph*. Plut. vs. 1014. OUDEND.

4 Ἀριστοφ. ἐν Βατραχ.] Vs. 131. quo loco apud Nostr. edit. Rom. legebatur ἀφειμένην. Rectius vero vulgata retinetur. Quod autem de simplici θεῶ hic observat *Thomas*, id obtinet etiam in compositis: uti διαθεῶ apud *Philostr*. Icon. Lib. I. pag. 778. pr. πρώτην οὖν διαθεῶ τὴν λύραν, εἰ καθ' αὐτὴν γέγραπται· *primam adspice lyram, an ad vivum sit picta*. WITTER.

1 Ἀφειμένην] In Ran. vs. 131. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. ἀφειμένην. OUDEND.

MSS. A. &. B. ἀφειμένην.

2 Θεωρός.] Vid. *Spanhem*. ad *Callim*. Hymn. in Delum vs. 314. & *Harpocrat*. voc. θεωροί· θεωρὸς simpliciter etiam pro spectatore ponitur apud *Heliodor*. AEthiop. Lib. I. p. 3. DRAKENB.

Leidd. Edd. Vett. θεωρός δέ. praecedente sc. θεατὴς ἐπὶ ἀγῶνος p. 436. In Leid. sec. πρὸς τὸ ἱερόν. De θεωροῖς, & quae ad illos pertinent, vide laudatos a Cl. *Alb*. ad *Hesych*. G. *Cuper*. Obs. Lib. IV. cap. 15. *Legationes cum victimis Liv*. Lib. XLV, 32. OUDEND.

MSS. Regg. perpetuo nexu hanc observationem conjungunt cum θεατὴς, sic: θεωρὸς δὲ ὁ. *Erotianus* Lex. Hipp. pag. 27. θεωροὶ λέγονται οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν.

3 Ἀριστείδης.] Immo *Libanius* πρεσβευτικῷ πρὸς Ἰουλιανόν T. II. p. 158. D. WOLF.

4 Πλατ. ἐν Φαιδ.] Pag. 58. B. add. Eund. Legg. XII. pag. 950. D ὅτι δὲ ἰδίᾳ μηδενὶ (ἐξέστω ἀποδημεῖν) δημοσίᾳ δ' ἐξέστω κήρυξιν ἢ πρεσβείαις, ἤ καί τισι θεω-

ἐν Φαίδωνι· ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. ὅθεν καὶ αἱ ὁδοί, δι' ὧν ἐπορεύοντο οἱ θεωροί, θεωρίδες κέλευθοι ἐκαλοῦντο. καὶ θεωρίς, ἡ ναῦς ἡ ἀπάγουσα Ἀθήνηθεν εἰς Δῆλον τῷ Ἀπόλλωνι θυσίαν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὴν τοῦ Χάροντος ναῦν, θεωρίδα Αἰσχύλος λέγει, ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·

— — [1] μελάγκροκον
Ναύστολον θεωρίδα.

καὶ θεωρός, ὁ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θυσίᾳ [2] ἐπιθειάζων ἱερεύς. λέγεται δὲ θεωρία, καὶ ἡ περὶ τὸ θεῖον σχολή, καὶ συνεχὴς αὐτοῦ φαντασία. καὶ θεωρία, ἡ [3] πράγματός τινος κατα-

---

θεωροῖς. Quos peculiari glossa describit *Phavorin.* Θεωροὺς ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίᾳ ἐκπεμπομένους συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας. Plura dabit Cl. *Valcken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 92. seqq. STOEBER.

Tom. I. p. 58. B. Ed. Serr. OUDEND.

1 Μελάγκροκον Ναύστολον θεωρίδα.] Versus est 863. Sed in Leid. pr. & Edd. Rom. Vasc. exhibetur hoc ordine: Ναύστολον μελάγκροκον, quo maxime confirmatur conjectura *Th. Stanleji*, opinati, istud ναύστολον ex interpretatione in textum irrepsisse vocis ἄστολον, corruptae ex ἄστονον, quae praecedit, & *AEschylum* reliquisse:

Τὰν ἄστονον μελάγκροκον θεωρίδα.

OUDEND.

MS. B. ναύστολον μελάγκροκον.

2 Ἐπιθυσιάζων ἱερεύς.] Quid hoc sit, me non intelligere, fateor. Quare obsecutus Cod. Leid. pr. auctoritati edidi ἐπιθειάζων, *Deos precans.* Confer *Hesych.* & *Suid.* ac Comment. in ἐπιθεάσας & ἐπιθειάσας. OUDEND.

MSS. A. & B. ἐπιθειάζων.

3 Πράγματός τινος κατανόησις.] Ita quoque accipiendum puto apud *Thucyd.* Lib. VI. p. 394. *Duker.* licet ibi non de re quadam vel idea, quae Philosophorum filiis spectanda, sed de regione sermo sit: τοῖς δ' ἐν ἡλικίᾳ, τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας, καὶ εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι· ubi recte Scholiastes: τὸ θεωρίας ἀντὶ τοῦ ἱστορίας κεῖται, ἵνα ᾖ, ποθοῦντες τὴν ἀλλοδαπὴν ἰδεῖν καὶ ἱστορῆσαι· i. e. *accuratius lustrare.* STOEBER.

Athenagoras Leg. pro Christ. p. 72. ἐν θεωρίᾳ γεγονώς. *Theodorus Abucaras* de Unione & Incarn. p. 71. ὁ ἡμέτερος νοῦς αὐτὸς ὤν, ὁ διὰ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν

καταγνώσεις. [1] καθά φησιν ὁ Θεολόγος· θεωρία γὰρ ἦν τὸ φυτὸν, ὡς ἡ ἐμὴ θεωρία. θεωρία καὶ ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ θέα, καὶ αὐτὸς ὁ [2] ἀγών. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ὥσπερ ἐν θεωρίᾳ πάντα εἰς ἅμιλλαν κατέστη. [4] καταχρηστικῶς δὲ ἡ πανήγυρις. ὁ αὐτὸς [5] ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· προσαγαγεῖν δ' αὐτὴν κομίσασα ἡ μήτηρ ὡς εἰς θεωρίαν πέμπουσα. [6] θέα μέντοι οὐ μόνον ἡ θεωρία τινὸς πράξεως

μῶν τῶν ὁρώντων ἀντιλαμβανόμενος, καὶ ἄλλην ὅρασιν ἰδιάζουσαν ἔχει, παρὰ τὴν δι' ὀφθαλμῶν διαρθροῦσαν, (l. διαθεῶσαν) ἣν καὶ θεωρίαν καλοῦμεν.

1 Ὡς ὁ Θεολόγος.] Leidd. uterque καθὰ φησὶν ὁ Θ. & addit Leid. sec. cum *Phavor.* Γρηγόριος e Gloſſa. Locum ejus invenies Or. 38. pag. 619. B. Ed. Col. OUDEND.

MSS. Regg. καθά φασιν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος.

2 Ἀγών.] Inſcript. apud *Gruterum* p. XCVII. καὶ θεωρίας ἤγαγον Ἅδῃ καὶ Περσεφόνῃ.

3 Ἀριστειδ. ὥσπερ ἐν] Pag. 5. B. l. 13. Sic etiam accipiendum puto apud *Plat.* Legg. XII. pag. 947. pr. ἔτι δὲ τῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας κοινῇ θυσιῶν & θεωριῶν, καὶ ὅσον ἂν ἑτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν, ἐκ τούτων τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπέμπειν. Quos autem Attica elegantia ἄρχοντας τῆς θεωρίας vocat, deinceps ἀρχιθεωροὶ dicti ſunt. Conf. Cl. *Valcken.* ad *Amm.* d. ſupr. l. Et ne cuiquam dubitandi locus ſuperſit, rem expediat *Ariſtoteles*, qui omnis generis ſpectacula hac voce complectitur Polit. Lib. VI. fin. πρὸς δὲ τούτοις, περὶ ἀγῶνας ἐπιμέλεια γυμνικοὺς καὶ Διονυσιακούς, κἂν εἴ τινας ἑτέρας συμβαίνει τοιαύτας γενέσθαι θεωρίας Subſellia autem Theatrorum, Latinis *fori* itemque *ſpectacula* dicta, Graecis θεωρεῖα audiunt, itemque ἴκρια. Vid. *Caſaub.* ad Charact. p. 268. STOEBER.

Leid. pr. addit ἐν τῷ παναθηναϊκῷ. Recte, nam leguntur ibi citata verba T. I. p. 104. Ed. Angl. & niſi Orationem certam hic nominaſſet auctor, non potuit ſubjicere bis ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ſcil. p. 102. & 119. Quare & illa in textum recepi; quamquam iſta καταχρηστικῶς &c. usque ad πέμπουσα exſulent ab utroque Cod. Pro κομίσασα vero leg. κοσμήσασα, ut in *Ariſtide* pag. 119. ubi & vulgo ὥσπερ. Sed al. ὡς al. ὥσπερ. OUDEND.

MSS. A. & B. add. ἐν τῷ παναθην.

4 Καταχρης. δὲ ἡ πανηγ.] Rom. & MS. A. & ἡ πανηγ. καταχρ. ad usque πέμπουσα deſunt in utroque codice.

5 Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ.] Pag. 8. B. ubi pro κομισ. eſt κοσμησασα. & ὥσπερ pro ὡς. WITTER.

6 Θέα μέντοι &c.] Liquet hoc ex propria phraſi de iis, qui ſpectandi ſedem in theatro occupant,

πράγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθήμενοι ἐθεῶντο τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τελούμενα. [1] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ [2] λόγῳ· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, καθάπερ θέαν [3] καταλαβόντες, καὶ [4] ἅπαν τὸ θέατρον.

[5] ΘΗΛΑΖΕΙ τὸ θῆλυ [6] μεταβατικῶς, ἃ ἔτεκε· καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα [7] ἀμεταβάτως.

[8] Καὶ ΘΗΛΗ, καὶ μαστός.

ΘΗΛΥ θήλεος, καὶ [9] ὁ θῆλυς, τοῦ θήλεος. οἷον, ὁ θῆλυς

---

cupant, sc. θεὰν καταλαμβάνειν, ut fuse demonstrat *Paul. Leopardus* Lib. I. Em. c. 13. TORREN. BENTZEL.

Ut *spectaculum* Latinis. Mox λόγῳ deest Leid. pr. OUDEND.

Novae periodi signo haec notata in MSS. A. & B.

1 Ὁ αὐτός.] Pag. 5.

2 Λόγῳ.] Abest haec vox e MSS. A. & B.

3 Καταλαβόντες καὶ ἅπαντες θέατρον.] Interpunge: καταλαβόντες. post scrib. καὶ ἅπαν τὸ θέατρον. WITTER.

4 Ἅπαν τὸ θέατρον.] Sic rescripsi cum Leid. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. Inepte Ed. *Blank.* ἅπαντες θ. OUDEND.

MSS. A.& B. καὶ ἅπαν τὸ θέατρον.

5 Θηλάζει.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 734. *AElian.* Lib. VII. H. A. c. 12. *Aristoteles* H. A. Lib. VI. cap. 23. *Theocrit.* Idyll. III. vs. 15. *Lysias* Or. I. p. 6. DRAKENB.

Vide *Graev.* ad *Lucianum* T. II. p. 734. SALLIER.

6 Μεταβατικῶς.] Pro eo dicit *Suidas* παθητικῶς; quia scil. patitur femina foetum sugentem. Passim ita θηλάζειν τὰ βρέφη ait *AElianus*, ut Lib. VII. An. 12. X, 8. XIV, 18, 26. Plura vide apud Cl. *Graevium* ad *Luciani* Soloec. T. III. p. 558. τῶν παιδίων τῶν ὑπὸ τίτθαις (pro ἐν τῆς τίτθης) θηλαζόντων. OUD.

7 Ἀμεταβάτως.] Delet *Phavor.* Facit huc *Lucian.* Soloec. II, 724. ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν ὑπὸ τίτθαις θηλαζόντων· ubi Schol. ἡ τίτθη θηλάζει· ὁ δὲ ἀναστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. vid. *Graev.* WITTER.

Post hanc vocem addunt MSS. A. & B. τὸ Θάλλειν ἐπὶ δένδρων λέγεται· τὸ δὲ ἀνθεῖν ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων. ὅθεν διθαλεῖς μὲν κλάδοι, εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες. V. p. 432, 433.

8 Καὶ θηλή.] Vid. apud *Apollod.* pag. 115. & 166. *Dionys.* Halic. Lib. I. p. 65. STOEBER.

9 Ὁ θῆλυς τοῦ θήλεος.] Ita praebent Leidd. & Oxon. verissime, ut patet ex adjuncto exemplo; & sic passim ὁ θῆλυς βοῦς, ἔλεφας, ἵππος &c. de femina. Vulgo edebatur ἡ θ. τῆς. sed id genus sequitur statim. Verum & clarius patet, ὁ hic legendum, quia addit auctor, θῆλυς etiam dici pro θηλυδρίαν sem

λυς αὐτός. λέγεται ἢ θῆλυς, [1] καὶ ὁ θηλυδρίας. καὶ [2] ἡ θῆλυς ἢ [3] παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ἡ θήλεια πρὸς τούτοις.

[4] ΘΗΜΩΝ, [5] οὐ θημωνία.

ΘΗΡΑ͂ΙΝ, καὶ θηρᾶσαι, ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας. καὶ θηρατὴς λέγε, [6] ἢ θηρεύειν καὶ [7] θηρευτὴς. καὶ θηρευτής.

[8] ΘΗΡΑΤΡΟΝ, [9] οὐ παγίς. [10] χαίρεται ἀντὶ τούτου πάγη,

---

seu molli & effeminato, ut in *Luciani* Dial. Deor. 18. init. υἱὸς θῆλυς οὕτω, καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· & alibi. OUD.

MS. B. delet καὶ, sed cum MS. A. legito ὁ θῆλυς, ἢ θήλεος.

1 Καὶ ὁ θηλυδρίας.] *Herod.* VII. p. 494. *Synes.* p. 85. B. p. 188. C. conf. *Liban.* II. p. 500. C. Onom. *Calep.* p. 122. *puellascere*, θηλυδριᾶν. WITTER.

2 Ἡ θῆλυς παρ' Εὐριπ.] E. g. Hec. vs. 659.

Ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρας, καὶ θῆλυν σποράν

Κακοῖσιν; ——— ———

Absolute legitur apud *Plat.* Legg. XII. pag. 958. D. ἐπεὶ τελευτήσαντός δη, εἴτέ τις ἄῤῥην, εἴτέ τις θῆλυς ἢ κ. τ. λ. θῆλυ γένος apud *Eurip.* Med. 909. STOEBER.

3 Παρ' Εὐριπίδῃ.] Non soli, sed & aliis. V. *Suid.* *Hesych.* *H. Steph.* *Sophocl.* Trach. 1070. γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα. OUDEND.

4 Θημών.] *Synesius* de Regno p. 3. & p. 24. D. conf. *Moschopulus* περὶ σχεδ. p. 113.

5 Οὐ θημωνία.] Cui assentimur, cum illud nomen in veterum, quos optime locutos esse novimus, scriptis non occurrat; usurpatur saepius a septuaginta interpretibus, quos secutus *Chrysostom.* in *Matth.* p. 690. ait κόπτει θημωνία· ea vox quoque legitur apud *Justinum* pag. 341. SALLIER.

Vox hic perperam improbata: etsi rarius, nonnunquam tamen in usu esse, ostendit Ill. Ez. *Spanhemius* ad *Callimachi* Hymn. in Cererem, pag. 679. unde refellitur bonus noster *Thomas*. TRILLER.

Nempe Attice. V. *Etym. M.* *Suid.* & *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cerer. vs. 20. OUDEND.

Grammatica ratio postulat a cui ac scribi θημωνιά. Vid. *Hesych.* in V. Ῥοδωνιά. ABRESCH.

6 Ἢ θηρεύειν.] *Isocrat.* ad Demon. p. 51. DRAKENB.

Usus hoc verbo *Hierocles* apud *Stobaeum* Serm. LXV. pag. 416. & *Himerius* in Declamat. p. 66.

7 Θηρευτής.] *H. Junius* θηρευτής.

8 Θήρατρον, οὐ παγίς.] His verbis indicat Auctor, idem esse τὸ θήρατρον & τὸ παγὶς, sed prius Atticum, posterius non. Male itaque Interpres *AEliani* V. H. Lib. I. cap. 1. haec verba, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἀνδρειοτέροις θηράτροις,

πάγη, ἢ πληθυντικῶς ¹ τὰς πάγας κάλλιον.

ΘΗ-

μάτροις, vertit: *Quando videlicet incidit in validiora venabula;* ubi vertere debuerat: *cum incidisset in validiora retia,* sive *validiores pedicas* vel *laqueos.* BOS.

AElian. V. H. Lib. I. cap. I. DRAKENB.

Occurrit tamen παγὶς, hac quidem significatione, apud ipsum *Xenophontem*, *Arrianum*, *Athenaeum*, *Aristophanem*, *AElianum*, & alios plures, ut notum. Oblique ergo, pro sinistro suo more solito, reprehendere hic voluit audax nimis *Magister* noster scriptores potissimum sacros Novi Instrumenti, apud quos nempe vox ista παγὶς frequentius, ut notum, isto quidem sensu legitur. TRILLER.

Himerius Declamat. pag. 68. τῆς τῶδε φυγῆς τὰ θήρατρα.

9 Οὐ παγίς.] *Aristophanes* tamen utitur. Ad πάγη quod attinet, ea vox fere semper plurali numero ab Atticis scriptoribus effertur; singularis tamen damnandus non est, utpote quem usurpatum fuisse, testis est *Diogenes Laërt.* pag. 136. πάλιν ἀντεπέστειλεν ὁ Διονύσιος, ὅτι καὶ ταῦτα ἀφήσεις· γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ. SALLIER.

Passim θήρατρον & θήρατρα non solum pro laqueis & retibus, sed & quovis aves feraque capiendi decipulo ponitur. Exempla sunt obvia. Corruptissimus vero hic est *Thomas;* nec MSS. Leidd. agnoscunt hic aliquid praeter unicam vocem θήρατρον. Inpingitur autem simul in Syntaxin & Grammaticam, χράφεται τὰς πάγας· an scribendum: γράφε γὰρ α. τ. πάγην, ἢ πλ. τὰς πάγας κάλλιον. Certe amarunt magis πάγας, quam πάγην. Vid. *Suidam; Xenoph.* Lib. I. Cyrop. p. 35. in f. *AElian.* Lib. V. 54. VI. 41. (ubi χρείτιας pro χρήστεως e MSS. Med. Aug. est legendum) *Longi* Pastor. Lib. III. p. 69. Ed. Mol. sicut & τὰς παγίδας adhibuit *Aristoph.* in Avib. vs. 195, 529. Sed & ἡ πάγη aliquoties *AEliano*, Lib. I. V. H. 2. Lib. IV. An. cap. 16. & c. 30. in quorum primo, ut hoc obiter moneam, lege ἀσθενῆ τε τὴν παλάμην τὸν τρόπον τοῦτον· vulgo sine sensu πς. τῶν ἄλλων. ita altero loco τοιαύτῃ παλάμῃ. Lib. I. c. 32. dixit τὸ παλάμημα. OUDEND.

Aristophanes tamen hac voce usus est in Avib. vs. 194. μὴ παγίδας· & vs. 527. παγίδας, ῥάβδους. *Tiberius Illus* Anthol. Lib. I. c. 33. epigr. 3. *Agathias* Anthol. Lib. I. c. 70. epigr. 7.

10 Γράφεται.] Desunt sequentia in utroque MS.

1 Τὰς πάγας.] Apud *Xenoph.* αἱ πάγαι legitur Cyrop. I. p. 29. WITTER.

H. Junius τὰς πάγας.

1 Θηρί-

1 ΘΗΡΙΚΛΕΙΟΝ, εἶδ☉ ἐκπώματ☉. ἀπό τιν☉ 2 Θηρικλέυς τῦ πρώτυ εὑρόντ☉ τῦτο, ὡς φησιν 3 Εὔβυλ☉· καθαρώτερον ᾗ 4 τ̃ κεράμων εἰργασμένω, ἢ Θηρικλῆς τὸ ἐκπώματα.

ΘΗΣ

---

1 Θηρίκλειον, εἶδ☉ ἐκπώματ☉, κ. τ. λ] De his notissimis apud Veteres poculis Thericleis, ab inventore sic dictis, vid. *Salmas.* Exercit. Plin. p. 734. *Casaubon.* ad *Athen.* Lib. XI. cap. 6. p. 791. *Bergler.* ad *Alciphron.* Epist. 3. Lib. II. p. 229. & inprimis Ill. *Bentlej.* Differt. de Epistolis *Phalaridis* Sect. III. aliosque plures, quos maximam jam partem ipsi laudavimus in Observat. Crit. Lib. IV. cap. 8. p. 343. Triller.

Lucian. Lexiph. T. II. p. 508. ποτήρια ἔχειν γηγινῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα. Meminit quoque *Plutarch.* Vit. Philopoem. p. 361. A. Vid. Antiq. *Gronov.* T. VIII. p. 2481. *Menag.* ad *Laërt.* p. 129. C. *Joseph.* p. 358. E. *Laërt.* p. 131. D. *Gloss.* pag. 19. *Apnades*, Θηρίκλειον· vid. ibi *Vulc.* p. 13. Witter.

Conf. *Hesych.* Cel. *Alberti* voc. Θηρίκλει☉ & ibi CC. VV. notas. Stoeber.

Eubuli verba castigatius habet *Moeris*, unde & laudat *Salmas.* in *Solin.* pag. 734. paulo tamen diverse. Abresch.

Vid. *Sam. Petitus* Miscell. Lib. VII. c. 4. p. 153. & *Rich. Bentlejus* Differt. de Epist. Phalarid. Sect. III. pag. 103. quibus adde *Caroli Boyle* Differt. de Phalarid. Epist. p. 145. & seqq. Emendandus ex Nostro *Michael* *Apostolius* Proverb. Cent. X. 29. pag. 121.

2 Θηρικλέυς.] Leid. pr. Θηρίκλυς. Hinc calix ille fictilis Θηρικλέυς τέκνον vocatur *Suidae* & *Etymol. M.* sive potius *Theopompo* apud *Athen.* Lib. XI. pag. 470. in f. De illo vide, quos laudant viri docti ad *Hesych.* *Polluc.* Lib. VI. §. 96. & *Suidam.* Oudend.

MS. B. Θηρίκλυς.

3 Εὔβυλ☉.] In Dolone, ut docet nos idem *Athenaeus* pag. 471. ex quo patet, uti & *Moeride*, hic rescribendum primo versu:

Καθαρώτερόν γε τ̃ κέραμον εἰργαζόμην
Ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας, ἡνίκ' ἦν νέ☉.

Male in *Athen.* καθαρώτατον. In Leid. sec. εἰργασμένοις Θ. Ceterum *Moeris* & *Thomas* e memoria τὰ ἐκπώματα citarunt pro sequentibus *Eubuli* verbis, & frustra *Salmas.* Exerc. Plin. p. 740. in f. legit τὸ σύμπωμα. Oud.

4 Τῶν κεράμων.] Lege τὸν κέραμον . . . ἢ Θηρικλῆς τ' ἐκπώματα. Sallier.

Scrib. τ̃ κέραμον. En *Eubuli* verba ex *Athen.* p. 471.

Καθαρώτατον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην
Ἢ Θηρικλῆς τὰς κύλικας ἡνίκ' ἦν νέ☉.

[1] ΘΗΣ Ἀττικοὶ, οὐ μίσθαρνος. καὶ θητεύει, [2] οὐ μισθαρνεῖ. Πλάτων [3] ἐν Εὐθύφρονι· ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. καὶ [4] θῆσσα, [5] οὐ θῆττα.

ΘΑΛ-

Ubi quidem malim καθαρώτερον, uti *Thomas*. Conf. quoque *Moerin* & corrige. STOEBER.

1 Θὴς Ἀττ.] Vid. *Mauſſac.* ad *Harpocr.* voc. ἐπίκλητος & *Harpocrat.* voc. θῆτες. DRAKENB.

Ptolemaeus *Hephaestion* καιν. ἱστορ. Lib. V. apud *Phot.* Αἴσωπον δέ φασιν, ὡς ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ δεσπότου θῆτα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ δουλικός τις εἶναι καὶ πολύτροπος· θῆτες γὰρ οἱ δοῦλοι. Conf. *Heſych.* voc. ἐργάτ. *Ammon.* voc. θής. Schol. *Luc.* II. pag. 8. *Graev.* WITTER.

At idem *Plato*, quem pro ſuo *Thomas* citat praecepto, μισθαρνεῖν bis ter habet p. 417. & 472. F. ſaepe item *Demoſthenes*, ut p. 78. ſect. 29. p. 143. μισθαρνία *Iſocrat.* p. 217. *AEſchin.* p. 11. 13. 17. 80. &c. *Dinarchus* p. 82. mitto *Lucianum*, *Julianum* aliosque recentiores. ABRESCH.

MS. A. ὁ Θὴς, & mox cum MS. B. μισθαρνός. *Helladius* Chreſtomath. apud *Photium* p. 1588. ὁ παρ' ἄλλοις μισθοῦ δουλεύων θὴς καλεῖται· ubi pro ἄλλοις reponit ἀττικοῖς *Leichius* Diatr. in *Photii* Biblioth. p. 49. male, me quidem judice.

2 Οὐ μισθαρνεῖ.] Cave *Thomae* aſſentiaris; nam, praeter ſcriptores a lexicographis allatos, ea voce utitur *Sophocles* Antig. vſ. 309.

Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.

SALLIER.

Iſocr. p. 514. *Laërt.* pag. 210. B. *Liban.* I. p. 724. A. II. pag. 223. D. Conf. *Suid.* voc. ἀρνουμένη. WITTER.

Add. *Lucian.* Merc. Cond. p. 720. Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον κ. λ. ubi Schol. Μισθαρνοῦντας, οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀναγκαζομένους· καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία. STOEBER.

3 Ἐν Εὐθύφρονι.] Tom. I. p. 4. C. Ed. Serr. Vid. *Valken.* ad *Amm.* Lib. II. cap. 4. *Alb.* ad *Heſych.* Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων *Long.* Paſt. Lib. IV. pag. 124. OUDEND.

4 Θῆσσα.] Ita quoque *Apollonii* Schol. Lib. I. v. 193. θῆσσα ἡ δούλη. Ἀθηναῖοι δὲ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ, διὰ τὸ ἐνδεεῖς εἶναι τῶν ἐπιτηδείων. καὶ ὥσπερ τῷ Κρὴς παράκειται Κρῆσσα, οὕτω καὶ τῷ θὴς θῆσσα. SALL.

5 Οὐ θῆττα.] Perperam enim in *Etymol. M.* & *Suida* θῆττα editur pro θῆσσα, ut patet ex *Polluce* Lib. III. §. 33. & *Harpocratione* V. θῆτες. ac Scholiaſte *Apoll.* Rh. Lib. I. vſ. 193. OUD.

1 ΘΑΛ-

[1] ΘΛΑΣΙΣ, καὶ θλᾷν, ἐπὶ τῶν χαυνυμένων καὶ [2] παραλυομένων [3] τῆς ἑαυτῶν συμπήξεως, ἀπὸ πληγῆς ἢ τοιούτου τινός· ὃ [4] παρὰ ποιηταῖς [5] φλᾷν λέγεται, οὐκέτι δὲ καὶ ὄνομα φλάσις.

[6] ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ κάλλιον, ἢ τὸ ἱμάτιον διαλελυμένον.

[7] ΘΟΡΥΒΟΣ οὐ μόνον ἐπὶ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστου ἐπαίνου. [8] ὡσαύτως καὶ θορυβῶ. Ἀριστείδης ἐν τῇ εἰς Σμύρ-

---

1 Θλάσις.] Proprie *contusio*, minime vero *fractura*, quod discrimen satis declarant haec *Theophrasti* p. 467. διότι δὲ τὰ ὑγρὰ σώματα κατεργότερα τῶν μὴ ὑγρῶν, ἀσθενέστερα γάρ· τὸ δὲ σκληρὸν, τὸ δ' ἰσχυρότερον μὲν, ἀπαθέστερον δὲ, οὐ πάσας ἅπασαι ἀπάθειαι, οἷον πρὸς θραῦσιν, ἢ κάταξιν, ἢ θλάσιν, ἢ διάσπασιν. Differunt igitur θλάσις & κάταξις; hinc lux *Dioscoridi* Lib. II. cap. 200. SALLIER.

Vid. *Steph.* p. 192. WITTER.

2 Παραλυομένων τι τῆς ἑαυτῶν σ.] Uterque MS. παραλυομένων τῆς ἑαυτῶν σ.

3 Τῆς ἑαυτῶν συμπήξεως.] Sic edidi auctoribus MSS. *Moschop.* & *Phavor.* vulgo corrupte τι τῆς ἑαυτοῦ σ. OUDEND.

4 Παρὰ ποιηταῖς φλᾷν.] Leid. pr. παρὰ τοῖς π. sed in *Moschop.* παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, nec secus ajunt *Moeris* in φλᾷν & *Eustath.* ad *Homer.* p. 102. & 1039. Ed. Rom. Malim tamen credere *Thomae*: Poëtis enim, quantum scio, solis in usu est. V. *Suidam*, *Pindar.* Nem. O. X, 424. *Theocr.* Id. N. in f. *Aristophani* saepius. Αἰολικῶς ait *Phavor.* IDEM.

5 Φλᾷν.] *Aristoph.* Plut. v. 694.

6 Θοιμάτιον καλλ. ἢ.] Legitur θοιμάτιον apud *Plat.* Gorgia pag. 469. D. utrumque habet Idem Phaed. p. 87. STOEBER.

Vid. ad *Hesych.* item *Theophr.* Char. C. 21. *Lucian.* Gymnas. Tom. II. p. 890. *AElian.* Lib. XII. V. H. c. 1. *Long.* Pastor. Lib. IV. p. 132. In MS. Oxon. mox διαλελυμένως. OUDEND.

7 Θορ. οὐ μον. ἐπὶ ὄχλου.] Malim φόβου. Sic enim θορυβεῖσθαι metum comitem habet apud *AElian.* Var. I. c. 32. pr. ἀπολειφθεὶς ἂν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. Neque vero sine populo fieri θόρυβος potest, sive in laudem sive periculum alterius cedat. Exempla hujus significatus ubivis obvia; uti apud *Polyb.* bis Lib. V. pag. 507. Alterius non item; vid. praeter loc. *Aristid.* a Nostro citat. T. I. p. m. 262. Jebb. *Plat.* Gorg. p. 458. *Aristoph.* Equit. vs. 544. ubi *applausum* omnino significat. STOEBER.

8 Ὡσαύτως καὶ θορυβῶ.] Et ἐπιθορυβῶ apud *Xenoph.* p. 449. D. & p. 469. B. IDEM.

1 Νίων

Σμύρναν μονῳδία· [1] νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι, ᾀδόντων ἅπαντα. [2] Συνέσιος ἐν τῷ Δίων, ὅ, περὶ τῆς [3] ἑαυτοῦ διαγωγῆς· βούλοιτο γὰρ ἂν ὁ διδάσκαλος ἀνὴρ εὐδοκιμεῖν ἐν τοῖς μαθηταῖς, καὶ θορυβεῖν ἐπὶ [4] τοῖς λόγοις αὐτοῦ τὰ παιδάρια.

ΘΡΙΑΣΙΟΝ, πεδίον τι ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν [5] ἐμβληθεισῶν ἐν αὐτῷ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς. [6] θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ [7] ψῆφοι.

ΘΡΙΔΑΚΙΝΗ, [8] οὐ θρίδαξ.

ΘΡΥ-

---

1 Νέων πρεσβυτέρων.] Scrib. νέων καὶ πρεσβυτέρων, uti supr. in βουλευτήριον. STOEBER.

Copulam adjeci auctorib. MSS. hic & V. βουλευτήριον ex *Aristide* T. I. pag. 262. Ed. Angl. ubi τῶν νέων καὶ &c. ficuti hic dat MS. Oxon. *Synesii* locum videbis p. 56. in f. OUDEND.

2 Συνέσιος.] Pag. 56. D. Ceterum reliqua hujus observationis ignorat MS B.

3 Ἑαυτοῦ.] MS. A. κατ' αὐτόν.

4 Τοῖς λόγοις αὐτοῦ.] MS. A. τοῖς αὐτοῦ λόγοις.

5 Ἐμβληθεισῶν.] Leid. pr. simpliciter βληθεισῶν. *Etym. M.* in θρία scribit βληθεισῶν εἰς αὐτό. De Thriasio campo & ceteris adi ad *Steph.* & *Hesych.* ac *Kuster.* ad *Suidam* voc. Ἴακχος. OUDEND.

MS. A. delet hanc vocem.

6 Θρίαι.] Vid. *Spanhem* ad *Callimach.* H. in Apoll. vs. 45. DRAKENB.

7 Ψῆφοι.] MS. B. καὶ ψῆφοι male.

8 Οὐ θρίδαξ.] *Thomae* praeivit *Athenaeus* pag. 68. θρίδαξ· ταύτην Ἀττικοὶ θριδακίνην καλοῦσι· quae si vera sunt, parum Attice locutus erit *Theophrast.* Hist. Plant. L. VII. cap. 5. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὑπομένει· οἷον γήθυον, πράσον, ῥάφανος, σίκυος, σέλινον, γογγυλὶς, θρίδαξ· nec aliter pluribus in locis; sed ab eodem vox θριδακίνη saepius usurpatur. Hinc non immerito quis colligat, utrumque nomen promiscue in usu apud Atticos fuisse; e quorum numero *Lucianus* θρίδαξ etiam adhibere non dubitavit T. II. p. 128. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θρίδακας μὲν καὶ ῥαφανίδας, καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει, ἀνθρωπος, ἀνεπλήσθη· in illius scriptis occurrit quoque θριδακίνη. SALLIER.

Vox illa immerito damnata θρίδαξ, longe frequentius ubique apud Veteres Auctores praestantissimos, uno forsan *Theophrasto* & paucis aliis, *Athenaeo* laudatis, exceptis, occurrit, quam quidem altera θριδακίνη, praeter ullam necessitatem aut rationem, ut mox videbimus, alteri praelata. Sic *Hippocrates* ipse

1 ΘΡΥΑΛΛΑΙΣ, ἐκ ἰλλύχνιον. ΘΥΕΙΝ,

ipse Lib. II. de Diaet. pag. 225. T. I. θρίδαξ, ψυχρόνατον, κ. τ. λ. & Lib. VII. de Morb. Epidem. pag. 862. ἔτι ἡ θριδάκων ἑφθῶν atque sic alibi saepe in istis Libris. Θρίδαξ quoque semper legitur apud *Dioscoridem*, Lib. II. Capp. 65. & 66. p. 145. item apud *Epicharmum*, *Nicandrum*, aliosque Veteres multos, observante *Athenaeo* Lib. II. p. 68. seqq. & apud alios plures, quos laudat & explicat doctissimus *Jo. Bod. à Stapel* ad *Theophr.* Lib. VII. Hist. Plant. cap. 4. p. 778. seqq. ubi simul ex *Galeno*, scriptoribus Geoponicis aliisque scite observat, θρίδακα esse proprie *Lactucam sativam*, θριδακίνην autem contra *Lactucam silvestrem*: qua de re etiam egregie & copiose, pro more, tractat magnus *Salmasius* in Exercitat. Plinian. pag. 896. seqq. Quae distinctio τῦ θρίδακος & τῆ θριδακίνης si vera & solida est, uti sane videtur, tum profecto hallucinatio *Thomae* nostri tanto conspectior & manifestior apparet: namque tunc nulla ex his duabus vox, ceu melior & potior, alteri jure praeferenda erat, quoniam utraque secundum suam propriam & innatam quasi significationem proba, perfecta & laudabilis erat, quum scilicet θρίδαξ lactucam sativam & blandiorem indicaret, θριδακίνη contra lactucam silvestrem & rudiorem quasi designaret. Θριδακίνη non poterat vocari θρίδαξ, neque rursus θρίδαξ pro θριδακίνη substitui, ne scilicet sic ipsae diversae lactucarum species temere inter sese confunderentur. TRILLER.

Sic *Athenaeus* Lib. II. p. 68. fin. Θρίδαξ· ταύτην Ἀττικοὶ θριδακίνην καλῦσιν. Apud *Epictet.* tamen c. 32. plus una vice θρίδαξ legitur. *Hellad.* apud *Phot.* p. m. 1585. ὅτι μάζης εἶδος οἱ παλαιοὶ θριδακίνην καλῦσι, τὴν δὲ βοτάνην θρίδακα. οἱ δὲ ἰατροὶ, θρίδακα μὲν τὸ ἥμερον λάχανον, θριδακίνην δὲ, τὸ ἄγριον καλῦσιν. STOEBER.

Ex *Phryn.* p. 52. V. ad *Hesych.* sicut & seq. θρυαλλὶς scil. vid. p. 64. 190. item *Moerida*, & Comm. ad *Hesych.* & *Suidam*. Apud *Aelian.* Lib. IX. An. 54. θρυαλλίδα λύχνῳ ἐσβεσμένην. OUDEND.

1 Θρυαλλὶς, ἐκ ἰλλυχν.] Idem quidem somniat *Phrynich.* p. 64. & p. 190. putatque, illud ἰλλύχνιον recentiore quidem tempore in urbem Atticam illatum; sed falso: ita enim antiquissimi scriptores loquuntur. *Hipp.* de Nat. Mul. pag. 404. T. II. ἰλλύχνιον ἀνάψας· & Lib. II. de Morb. Mul. pag. 605. ἰλλύχνιον ἀνάψαι καὶ ἀποσβέσαι. Sic & *Theophrast.* Char. cap. XI. *Dioscorid.* *Galenus* & alii. Vid. *Stapel.* ad *Theophr.* p. 851. & p. 425. seqq. & nos de pleuritide, p. 212. seqq. TRILLER.

1 ΘΥΕΙΝ, ἐπὶ τῶν σφαττομένων ἱερείων· 2 σφάττειν δὲ, ἐπὶ τοῦ τυχόντος ζώου. καὶ θύεται οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ 3 σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ θύω. 4 Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ·

MS. A. θρυαλὶς & mox ἐλύχνιον.

1 Θύειν.] Usurpari autor est *Thomas*, cum de victimis, quae mactantur, sermo est; at aliter veteres, a quibus illud verbum ad incruentas victimas translatum esse, monet *Theocriti* Scholiastes Idyll. II. vs. 10. οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ῥέζειν δὲ καὶ τὸ ἔρδειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγιῶν. Eadem reperias apud *Eustath.* Comm. pag. 1767. cujus testimonio si standum est, priscum vocis illius usum immutavere recentiores: quod & ab *Athenaeo* traditum p. 660. Ὅμηρός τε τὸ ῥέζειν, inquit, ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει· τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαισὰ μεθδόρπια θυμιᾷν. καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾷν ὠνόμαζον. Si per veteres *Homerum* intelligant, ipsis libenter assensum praebebimus; nam fuere e vetustissimis scriptoribus nonnulli, qui discrimen illud sibi minime servandum esse duxerunt, *AEschylus* v. g. Agam. vs. 682. ubi sic Clytemnestra:

> Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ᾽ ἐφαινόμην,
> Ὅμως δ᾽ ἔθυον.

Is enim locus de sacrificiis incruentis exponi non debet; quare scriptores antea allatos illud tantum sibi velle verisimile est, priscis temporibus, ignotis adhuc animalium caedibus, verbum θύειν de thure, frugibus, aliisque id genus dici solitum, ut ostendunt haec *Porphyrii* de Abstin. p. 96. τὸ δὲ παλαιὸν διὰ ποπάνων καὶ τῶν καρπῶν ἦν, ὡς ἀπεδείξαμεν. ὅθεν καὶ θυσίαι, καὶ θυηλαὶ ἐκαλοῦντο, καὶ αὐτὸ τὸ θύειν τοῦ θυμιᾷν εἴχετο, καὶ τοῦ νῦν παρ᾽ ἡμῖν λεγομένου ἐπιθύειν. ὃ γὰρ ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν, ἔρδειν ἔλεγον. SALLIER.

Sed falsa haec esse, vel unicus ille *Hippocratis* locus e Lib. de Princip. aut Carn. pag. 117. Tom. I. evidentissime, putem, jam ostenderit: ὁκόταν σφάξῃ τις ἱερεῖον. TRILLER.

Θύειν quoque ἀντὶ τοῦ θυμιᾷν a veteribus usurpatum, docet *Scaliger* Epistol. Lib. III. ep. 248. p. 535.

2 Σφάττειν.] Leidd. & MS. B. σφάττεσθαι.

3 Σφάττεται.] In marg. Leid. sec. μαντεύεται· quod male desumtum est ex *Ammonii* verbis pag. 72. ubi vide *Cyrillum* a Cl. *Valkenario* allatum. Porro *Thucydidis* loca leguntur Lib. V. §. 10. & §. 54. OUDEND.

4 Θουκυδιδ.] Locus prior p. 349. B. poster. pag. 381. A. WITTER.

πτη· περὶ τὰ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς θυομένων. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὐχώρει.

1 ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, καὶ θυλάκιον λέγε. ὡς τὸ, 2 παῖε, παῖε τὸν

---

1 Θύλακος, —— ὡς παῖε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, —— οὐκ ἀσκός.] Cur θύλακος melius sit quam ἀσκός, caussae sane ac rationis nihil quidquam ego quidem video, quoniam utrumque sine ulla distinctione apud quosvis Auctores, vel probatissimos & antiquissimos, sic frequentissime occurrit; ut vel ex solo *Hippocrate* liquidissime apparet, prout multis id ostendit *Foesius* in Oeconomia, voce ἀσκός· ut *Anacreontem*, *Aristophanem*, *Euripidem* aliosque plures jam taceam. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. cap. VI. pag. 177. seqq. Comment. ad *Petron.* cap. XLII. pag. 190. *Burman.* Ceterum de animoso illo dicto ultimo, sive intempestivo rectius joco *Anaxarchi*, ferreis pistillis in mortario saxeo crudelissime contusi, παῖε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, vid. *Diog. Laërt.* Lib. IX. & ibi copiose in Comment. *Menag.* pag. 424. seqq. *Cic.* Lib. II. Tusc. Quaest. *Plutarch.* *Clem.* Alex. *Dio.* Chrysost. *Tertullian.* Apologet. *Val. Max.* *Salmas.* Epist. 80. Lib. I. p. 173. aliosque plures, laudatos jam nobis Tom. III. Poëmat. p. 54. & ad *Hugon. Grotii* Lib. II. de Veritat. Rel. Christ. pag. 806. TRILLER.

Conf. *Casaub.* ad *Theophr.* Charact. p. m. 269. seq. STOEBER.

Utramque vocem, θύλακος nempe & ἀσκός, conjunxit *Alexis* in Excerpt. *Grotii* pag. 571. *Petrus* Sicul. Hist. Manichaeor. pag. 36. de Manete ὡς θύλακον αὐτὸν ἐκδαρῆναι.

2 Παῖε.] Leidd. uterque geminat παῖε, παῖε, quod restitui: omnes enim scriptores, qui hujus Anaxarchi dicti meminerunt, bis exprimunt verbum; sed dixisse illum ajunt πτίσσε, πτίσσε. Noster videtur hic ob oculos habuisse locum *Eustathii* ad *Homerum* Od. B. pag. 1450. Ed. Rom. ὅτι δὲ καὶ κωρύκοις, καὶ κοινότερον θυλάκοις, ὧν χρῆσις πολλὴ, καθὰ τε τὸ ἁπλοῦν καὶ καθὰ τὸ ὑποκοριστικὸν δὲ, οὐδὲν ἧττον· οἷον πτίσσε, πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον. καὶ πάλιν. φιλοσοφίας ὄφελος τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι δεινὸν ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεϋλλίων, ἤγουν τοῦ σώματος. Male doctiss. *Menagius* ad *Diog. Laërt.* Lib. IX. §. 59. censet, in *Anaxarchi* verbis *Eustathium* scripsisse θυλάκιον: nam iisdem, quibus *Thomas*, exemplis probat & θύλακον & θυλάκιον in usu esse. Plura vide apud *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. cap. V. & XVI. dein ad *Hesych.* In Glossis MSS. θύλακος, *vas ad ferendum panem ex corio, quod milites ferunt.* OUDEND.

MSS. A. & B. παῖε, παῖε.

τοῦ Ἀναξάρχου θύλακον. καὶ [1] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· τοῦ θυλακίου τοῦ [2] κρεϋλλίου. [3] ὡς ἀσκός. ἀσκώματα δὲ πλατωνικῶς, τὰ δέρματα. Ἀριςοφάνης [4] ἐν Βατράχοις·

Ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον.

ΘΥΜΕΛΗΝ οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐτίθουν· [5] οἱ δ' ὕςερον [6] ἐπὶ τοῦ [7] ἐν τῷ θεάτρῳ τόπου, ἐφ' οὗ [8] αὐληταὶ, καὶ κιθαρῳδοὶ, καὶ [9] ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται [10] μουσικήν.

---

1 Συνέσ. ἐν ἐπις.] P. 268. C.

2 Κρεϋλλίου.] Sic restitui ex ipso *Synesio* Ep. 131. Quod deminutivum est a κρέας, ut bene monuit *H. Stephanus* in Lexico & *Menagius* ad *Diogenem*. Vitiose edebant hic κρεϊλλίου, in Leid. pr. κρεϋλίου. *Aristoph.* *Xenoph.* alii κρεάδιον dicunt. Oud.

3 Οὐκ ἀσκὸς.] Habet *Liban.* I. p. 408. A. Witter.

Atqui θύλακον & ἀσκὸν vicissim de sacco & utre coriaceo usurparunt Ἀττικώτατοι. V. *Suidam*, *Casaub.* ad *Theophr.* c. 5. *Xenoph.* Lib. VI. Ἀναβ. p. 383. C. σὺν ἀσκοῖς ἢ θυλάκοις, ἢ ἄλλοις ἀγγείοις. Oudend.

4 Ἐν Βατράχοις.] Leid. νεφέλαις, male. Est in Ran. vs. 367. ibique vide Comm. & ad *Hesych.* Idem.

Vs. 367. MS. A. verba ἐν Βατράχοις non agnoscit. MS. B. habet ἐν Νεφέλαις.

5 Οἱ δὲ ὕςερον.] Uterque MS. οἱ δ' ὕςερον. Conf. *Jac. Kimedoncii* Castigat. in *Theophyl.* Simoc. Quaest. Phys. p. 103. & *Jo. Alex. Brassicanus* ad *Salvianum* p. 262. & *Conr. Rittershusius* p. 63.

6 Ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ τόπου.] *Plutarch.* T. II. pag. 527. F. τὴν οἰκίαν πάλιν καλλωπίζεις ὡς θέατρον ἢ θυμέλην τοῖς εἰσιοῦσι; conf. *Polluc.* IV, 123. Schol. *Luc.* II. pag. 309. Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. θυμελικὴ δὲ αὐλητική. Stoeber.

Ita exhibui cum MSS. Leidd. vulgo τοῦ τόπου τοῦ ἐν τ. Leid. sec. ἐπὶ. Λογεῖον intelligit, ad quam vocem plura. Paullo ante οἱ δ' ὕςερον ex iisdem & Edd. Vett. non οἱ δὲ ὕς. Oudend.

7 Ἐν τῷ θεάτρῳ.] Verba haec non agnoscit MS. A.

8 Αὐληταί.] MS. A. ἀθληταί. B. αὐλιταί.

9 Ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται μουσικήν.] Ut passim ἀγωνίζεσθαι ἀγῶνα, μάχην, ςάδιον &c. Sed in Leid. pr. μουσικοί, dum alter hac voce cum praecedentibus ἐφ' οὗ &c. caret, uti & *Phrynichus* p. 64. ex quo sua hausit *Thomas*, ubi V. & ad ceteros Grammaticos ac *Polluc.* Lib. IV. §. 123. Oudend.

10 Μουσικήν.] MS. B. μουσικοί.

Τὸ

σιν τὴν. ἄλλοι δὲ, εἶδος μυστικῆς [1] τὴν θυμέλην λέγουσι.

[2] ΘΥΡΕΟΣ, παρὰ μὲν τοῖς πολλοῖς, [3] ἡ ἀσπίς· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀρίστοις, λίθος μέγας τὴν τῆς θύρας χρείαν παρέχων. [4] καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [5] τῇ, Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι· μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον.

[6] ΘΥΩΜΑ [7] οἱ δοκιμώτατοι, οὐ θυμίαμα. [8] Ἀριστείδης

---

1 Τὴν θυμέλην.] Leid. pr. τὴν θυμέλην, sec. τὴν θυέλην. Oxon. καὶ τ. θ. Oudend.

2 Θυρεὸς &c. ἡ ἀσπίς.] Idem habet *Phrynich.* p. 160. ubi vid. p. 161. *Nunnes.* & *Hoeschel.* inprimis vero Rev. *Alberti* in Obss. sacr. in N. T. pag. 374. Triller.

Immo potius τὸ ὅπλον vel εἶδος ἀσπίδος sive scutum; cum ἀσπὶς sit *clypeus*. V. *Etym. M. Hesych. H. Turneb.* Lib. XI. Advers. C. 27. *J. Albert.* in Obs. sacris p. 374. & *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 160. Hinc supra ait *Thom.* ἀσπὶς, οὐ θυρεός· *Homeri* innuit vs. 240, 313, 340. ex Od. ι. λοιποῖς abest Leid. sec. *Synesii* locus legitur Ep. 121. p. 257. in quo prave ὑπόστηθι MS. Oxon. & Ed. Vasc. Oudend.

3 Ἡ ἀσπίς.] *Pausan.* Attic. cap. XIII. p. 31. Conf. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 244. Drakenb.

MS. B. delet articulum ἡ.

4 Καὶ Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Epist. 121. p. 257. C. in ed. Rom. legitur ἀπόστηθι. Witter.

Particulam καὶ delet MS. A.

5 Τῇ —— Πολύφημον.] Desunt haec in MS. A. MS. B. pro ἔπειθε legit ἔπιθε.

6 Θύωμα &c.] Quin hocce nomen optimae notae sit, dubitari non potest, cum legatur apud *Herodotum* Lib. II. cap. 86. ἔπειτα τὴν νηδὺν σμύρνης ἀκηράτου τετριμμένης, καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θυμιημάτων πλὴν λιβανωτοῦ πλήσαντες συῤῥάπτουσι ὀπίσω. Nam *Eustathii* aetate θυωμάτων ibi scriptum fuisse, persuadent haec illius verba Comm. pag. 1488. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἔστι, τὸ θύος ἢ τὸ θύον, οὐ μόνον τὸ θυάδες, καὶ τὸ θύοεν γίνεται, ἀλλὰ καὶ ῥῆμα θύω θυώσω, συγγενές τι δοκοῦν εἶναι τῷ θειῶ θειώσω, ἐξ οὗ τὸ, θειώσομεν μέγαρον ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐκ δὲ τοῦ προρρηθέντος θύω τοῦ διὰ μόνου δίχρονου, καὶ θυώματα παρὰ Ἡροδότῳ, τὰ εὐώδη θυμιάματα. φησὶ γὰρ σμύρνης ἀκηράτου, καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων. Illa autem lectio a librariis immutata, quibus nomen θυμίαμα notius erat, quod tamen nondum irrepserat *Hesychii* temporibus, cujus verba si propius inspicias, ad huncce *Herodoti* locum pertinere, non temere judices: θύωμα, inquit, μύρον, ἄρωμα· θυώματα enim *Herodoto* sunt aromata, & aromatum varias species enumerat, myrrham nem-

δης ἐν δ' τ̃ ἱερῶν· ἀπολαύειν εὐωδίας θαυμαστῆς θυωμάτων.

---

pe & cassiam; θύωμα igitur genus, quod plures species complectitur, quo sensu eadem vox occurrit apud *Lucianum* p. 891. καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγεῖον μικρὸν καθέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα σφραγῖδι, τὴν ἐφόρει, σημηνάμενος, τὸ τραῦμα ἰᾶτο. Attamen illud vocabulum alteri θυμίαμα anteponi a *Thoma* non debuit, utpote quo *Herodotus* ibidem utatur, nec dicere vereamur, in Atticorum scriptis magis obvium; nam praeter *Platonem* a *Steph.* laudatum, hocce nomen usurpatur ab *Aristophane*, Avib. vs. 1714.

——— καλὸν θέαμα, θυμιαμάτων

Αὖραι διαψαίρουσιν πλεκτάνην καπνοῦ.

Ubi θυμιάματα sunt aromata, ut constat ex his *Theophr.* de Caus. Plant. Lib. VI. cap. 24. ὅπερ ἐπὶ τ̃ μύρων, καὶ ἐπὶ τῶν θυμιαμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν στεφανωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εὐοσμωδῶν συμβαίνει. Neque aliter accepit *Lucian.* T. II. pag. 212. πῶς ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν. Quid enim θυμίαμα significet, ex his quae subjungit manifestum est: ὅμως, ὦ τέκνον, εἶπε, καὶ μὴ παρ' ἀρχῆς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν, καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κήδομαι, ὡς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα στερητόμενόν σε τ̃ τέχνης. SALLIER.

Illi ergo δοκιμώτατοι Auctores, ad quos & hic, & alibi saepe in hoc Libello, potissimum provocat *Thomas* noster, sunt maxime, ut ex sequentibus patet, *Aristides* atque *Libanius*; magna profecto nomina, sed aliquanto recentioris aevi. Ego vero habeo longe plures Auctores & vetustiores & praestantiores, ac δοκιμωτέρους prae illis suis δοκιμωτάτοις, si Dis placet, quos ipsi confidenter opponam: ex quibus sane liquidissime constabit, τὸ Θυμίαμα, temere & sine ulla ratione hic rejectum & fastiditum, longe frequentiore olim in usu fuisse, quam quidem alterum praeter caussam praelatum Θύωμα; sic ipse noster *Hippocrates*, Auctor certe vetustissimus atque hinc haud dubie δοκιμώτατος, in Libris de Morb. Mul. Natura Mulieb. superf. & alibi saepissime dixisse ἐν θυμιαμάτων, seu quod Ionice, ut notum, idem, ἀπὸ θυμιημάτων, multis hinc inde collectis locis ostendit in Oeconomia *Hipp.* *Foesius* pag. 167. quibus adhuc longe plura a me hic adjici possent loca, si nempe necesse, aut quisquam de ista explorata nimis veritate ullo modo dubitaret. Neque sane aliter *Strabo*, Lib. II. p. 128. Θυμιάματα δὲ καὶ λίθους πολυτελεῖς· & Lib. XII. p. 665. πλείστῃ χρεῖαν θυμιάματα ει

οἱ δεισιδαίμονες· qualia passim apud ipsum plura. Quo & illud pertinet *Diodori* Sic. Lib. I. p. 71. Tom. I. Θυμιαμάτων εὐωδῶν ἔχειν ἐπὶ τ̃ κεφαλῆς. οὐκ ὀλίγα· & sic alibi saepe. *Lucianus* quoque scriptor hercle! purissimus & Ἀττικώτατος, in Jove Tragoed. pag. 153. Θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοὶ εἶτι· quomodo & in sequentibus saepissime loqui consuevit. *Arrianus* pariter dixit in periplo Maris Erythr. pag. 148. Θυμίαμα, τὸ λεγόμενον Μοκρότου· sed & in sequentibus, item in Libb. de Expedit. Alexandri, & alibi ista voce θυμίαματος frequentissime delectatur, uti & *Theophrastus*, *Dioscorides*, *Plato*, *Xenophon*, *Plutarchus*, *Max.* Tyr. *Herodianus*, *Athenaeus*, *Porphyrius*, *Galenus* & alii plures, inprimis autem *Orpheus* sic dictus in Hymnis sacris, sive Indigitamentis Deorum, quippe quae ubivis in fronte praescriptum habent illud Θυμίαμα, ut nemini non, opinor, notissimum. Sed plura nunc loca ex his ipsis Auctoribus operose nimis huc conjicere & coacervare praeter necessitatem, merito jam piget taedetque: inprimis, quum ex illis ipsis testimoniis istorum Auctorum τῶν δοκιμωτάτων καὶ τιμιωτάτων, superius larga manu allatis, affatim constet, non satis δοκιμωτάτους Auctores in medium produxisse *Thomam* temerarium, quibus vanam suam & veri prorsus inanem sententiam tueretur. Qua de re plura, si lubet, vid. apud *Salmasium* in Exercitat. Plinian. p. 355. & p. 669. item *Potterum* in Archaeologia Graeca, Lib. II. cap. 4. pag. 235. seqq. ut & *Gyraldum*, *Feithium* & alios, quibus si velis, addas, licet, nostras Observat. Crit. Lib. I. cap. 27. p. 69. seq. Quin potius promiscui semper sine ullo discrimine usus apud Veteres optimos quosvis Auctores fuisse τὸ θύωμα atque θυμίαμα, evidentissime inter alia patet ex ipso *Hippocrate*, qui nempe in iisdem Libris superius laudatis, ubi τὰ θυμιάματα dixit, paullo post scripsit etiam θυώματα, bene observante in Oeconomia *Foesio*. *Lucianus* pariter nunc Θυμιάματα posuit, ut supra vidimus, nunc rursus Θυώματα, ut v. g. Lib. de Syria Dea, p. 680. T. II. Θυώματα ἔχει· ut alia multa jam praeteream. Sic & ipse *Herodotus* Lib. III. p. 203. in quibusdam Codd. exhibet: Θυμιαμάτων, περὶ εἰρήσθω, & in aliis rursus Θυωμάτων, ubi vid. *Gronov.* in Not. p. 915. qui tamen ibi posterius praefert. Neque alium morem servant reliqui Auctores superius jam laudati, scilicet *Arrianus*, *Strabo*, *Diodorus*, *Aristides*, *Theophrastus*, *Xenophon* & alii, qui nempe omnes, prout lubet, nulla prorsus observata distinctione aut differentia, nunc θυώματα scribunt, nunc autem θυμιάματα. Ideo autem inprimis abjudicasse hic videtur superciliosus noster *Magister* vocem Θυμίαμα Auctoribus optimis ac δοκιμωτάτοις, ut nempe iterum copiam haberet, pro maligno suo more consueto, tacite reprehendendi ipsos sacros Novi Testamenti scriptores, apud quos scilicet

vox

των. 1 Ἡρόδοτος λιβανωτοῦ, καὶ σμύρνης, καὶ τῶν ἄλλων θυμιαμάτων.

---

vox ista Θυμιάματος aliquanto frequentius, ceu notum, occurrit; quorum tamen auctoritatem contra temerarios hosce ferocientis Grammatici insultus ac vanos impetus his ipsis gravissimis argumentis ac testimoniis hactenus allatis, nunc satis valide, ut spes est, defendimus ac vindicavimus. Patet igitur ex his omnibus luculentissime, ut finem tandem faciam dictis nostris copiosis, divo *Thomae* nostro, ob hoc sinistrum suum judicium ac perversam plane sententiam, ab aequa nunc posteritate nec Θύωμα deberi, nec Θυμίαμα; praesertim, quum semet ipsum sui prorsus immemor ex catalogo τῶν δοκιμωτάτων Auctorum ridicule expunxerit, scribendo infra: Στύραξ μὲν, Θυμίαμά τι· quum tamen, ex sua quidem opinione, scribere potius debuisset, & facile potuisset Θύωμα. En ergo ventosam hominis inconstantis & veternosi vanitatem! Sed de his hactenus. TRILLER.

7 Οἱ δοκιμώτατοι.] Leid. pr. δοκιμώτεροι. In *Aristide* Tom. I. p. 333. Ed. Angl. vulgo editur θυμιμάτων. OUDEND.

8 Ἀριστείδ. ἐν δ' τῶν ἱερ.] P. 178. ante med. WITTER.

Pag. 591. verum ubi editur θυμαμάτων, quod verbum itidem novit *Hesychius*. Θυμιάματα habet *Plato* p. 427. G. 502. F. 650. B. *Herodot.* III. cap. 113. & Jonice θυμιήματα VII. cap. 54. Θυώματα idem Lib. II. cap. 40. ABRESCH.

1 Λιβάνιος.] Leid. pr. Ἡρόδοτος, ut confidenter rescripsi: apud illum enim Lib. II. c. 40. citata verba legas, & similia alibi. Adi Cl. *J. Albert.* ad *Hesych.* hac voce; quamquam & θυμίημα dixerit Lib. I. cap. 198. adde *Timaeum* in Lex. Platon. V. Θυηματα. OUDEND.

MSS. A. & B. Ἡρόδοτος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

1 Ἰάλεμος οὐ μόνον ὁ θρῆνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ψυχρὸς καὶ 2 ἔκπληκτος ἄνθρωπος.

Ἴαμβον ἐργάτης λέγε, μὴ στιχουργὸς, μὴ δὲ στιχιστὴς, μὴ δὲ στιχοπλόκος. ὅταν δὲ οὐκ ἰάμβους γράφῃ τις, ἀλλ' ἕτερά τινα μέτρα, τότε λέγοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος ποιητικὸς, καὶ ἐπῶν ἐργάτης, 3 καὶ ἐποποιὸς, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

4 Ἰαταταὶ, ἀντὶ τοῦ φεῦ. καὶ ἰατατταιάξ.

Ἰδέα

---

1 Ἰάλεμος.] Non tantum est θρῆνος, verum etiam *homo frigidus*, ὁ ψυχρὸς, inquit *Thomas*. Sic nempe dicitur ab Jalemo Calliopes filio. vide Erasm. Adag. *Jalemo frigidior*. BOS.

Moschop. περὶ σχεδ. p. 6. DRAK.

Vid. *Hesych.* in Ἰάλεμος, & quae ibi sequuntur, apud quem & legitur Ἰάλεμος χρέα, quod mihi suspectum, certe perquam obscurum videtur, quare forsan scribendum Ἰαλέμου χρεία· sequitur enim mox οἱ δὲ οὐδενὸς ἀξίοι· quod scholion quasi videtur antecedentis Ἰαλέμου χρεία. De ipso vero hoc proverbio plura apud *Erasmum* Rot. Adag. 86. Chil. II. Cent. X. p. 668. TRILLER.

Vid. apud *Hermog.* pag. 442, ed. Col. WITTER.

Athenaeus Lib. XIV. cap. 3. p. 619. *Zenobius* Proverb. Cent. IV. 39. p. 92. & ad eum *Andr. Schottus*. Conf. *Erasmi* Adag. Chil. II. Cent. X. Prov. 87. pag. 703. *Suidas* voc. ἰάλεμος. *Mich. Apostolius* Proverb. Cent. X. 39 p. 122. & *Balthaz. Stolberg.* Praelect. in *Sophocl. Ajac.* Lorifer. pag. 178.

2 Ἔκπληκτος ἄνθ.] *Moeris* ἔκλυτος, *languidus*, quod praeferre alteri non dubito; tametsi voc. ἰάλεμος minus Atticam hoc sensu esse, mihi non persuadeat Atticista: quando quidem *Luciano* usurpatum Pseudol. p. 181. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος τὴν ἀραχνίων μεστά κ. λ. STOEBER.

MSS. Leidd. ἔκλυτος, enervis, dissolutus, οὐδενὸς ἄξιος, vere opinor; quare hoc reposui. Sic certe *Moeris*: Ἰάλεμος Ἀττικῶς σημαίνει δὲ τὸν θρῆνον, καὶ τὸ ψυχρὸν ἄνθρωπον, τὸ ἔκλυτον Ἑλληνικῶς· ut legendum videtur: sive potius cum amicissimo *Hemsterhusio* Ἀττ. σημ. μὲν τὸ &c. τὸ δὲ ἐκλ. vulgo Ἰάλεμος τὸ ἐκλ. Ἑλ. quae omnia non sunt in MS. Coisl. p. 486. Confer & *Etym. M. Hesych. Suid.* & Comm. OUD.

Uterque MS. ἔκλυτος.

3 Καὶ ἐποποιὸς.] Sic *Herod.* VII. p. 497. E. WITTER.

4 Ἰαταταὶ, ἀντὶ τοῦ φεῦ.] *Aristoph.* dixit ἰατταταὶ per duplex τ in Nub. p. 167.

Strep-

[1] Ἰδέα, ἡ μορφὴ. καὶ ἀπὸ τούτου ἰδέαι, αἱ εἴδη καὶ οἱ τρόποι· καὶ παρὰ Πλάτωνι ἰδέαι δὲ [2] οἱ τύποι τῶν ὄντων, ἀνθρωπότητος, καὶ [3] βοότητος, καὶ τῶν ἄλλων. ἰδέαι καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, αἱ τῶν λόγων μορφαὶ καὶ [4] ποιότητες, δεινότης, γλυκύτης, εὐκρίνεια, [5] καὶ τἄλλα. σημείωσαι δὲ, [6] ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν [7] ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει,

Strepsiades. Ἰαττατταὶ, ἰατταταί.
Socrates. Τί πάσχεις; τί κάμνεις;
Strepsiad. Ἀπόλλυμαι δείλαιος.
Jattatai, Jattatai.
Quid est? quid mali fers?
Pereo miser &c.

ubi clare videri potest, quid sit Ἰατταταί. BOS.

Moschop. περὶ σχεδ. p. 6. DRAK.

Hoc ut & alterum Ἰατταταιὰξ duplici ττ ab initio scriptum reperitur apud *Aristoph.* Equit. init. vid. & *Phrynich.* & *Phav.* voc. αἴ. WITTER.

Alii scribunt Ἰαττατταὶ, Ἰατταταιὰξ ex *Aristophane.* V. ad *Hesychium* Ἰατταταιὰξ, φεῦ sic enim legendum. OUDEND.

1 Ἰδέα.] Ea voce significatur etiam genus vel species: sic *Athenaeus* p. 54. χρὴ μηδὲν ὅλως τῆς τοιαύτης ἰδέας ἄπορον ἐσθίειν. SALLIER.

Aristophanes Plut. vs. 559. *Dio* Chrysost. Or. V. p. 83. D. *Polyaenus* Lib. I. p. 55. conf. *Moschopul.* de Voc. Attic. h. v. Refellunt *Thomae* canonem *Jo. Barbeyrac* epist. ad *Jac. Bernardum* in Novell. reipl. liter. Novembr. 1702. p. 515. cel. *Alberti* Observ. Philol. ad *Matth.* cap. 28. p. 163. & *Wesselingius* ad *Diod.* Sic. p. 219.

2 Οἱ τύποι.] Male MS. B. οἱ τόποι. Saepe has voces inter se summutarunt librarii. *Plutarchus* de Flumin. pag. 6. de Cadmo: περιερχόμενος τὴν χώραν ζητῶν πηγὴν γινόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκειον ἄντρον, κατὰ πρόνοιαν Ἀθηνᾶς, τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρεισεν· ποταμοῦ δὲ ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὁ ἥρως βυθυτήσας, Κάδμου πόδα προσηγόρευσεν αὐτόν· leg. ἐκ τοῦ τύπου. De Platonis idea *Origenes* Philosoph. cap. 19. p. 110. Τὸ δὲ παράδειγμα τὴν διάνοιαν τοῦ Θεοῦ εἶναι, ὃ καὶ ἰδέαν καλεῖ, οἱονεὶ κονίσματι προσέχων κ. τ. λ. corrigo: ὃ καὶ ἰδέαν καλεῖ, ἢ οἷον εἰκονισμάτι.

3 Βοότητος.] Rom. βοότητος male. WITTER.

Βοότητος legendum cum MSS. & Edd. Vett. sive *bovinae naturae*. In Ed. Franek. male βοώτητος. & mox ποιότητες, *qualitates*; in eadem inepte ποιητήτες. OUD.

Ita quoque MS. A. sed Codex B. βιότητος.

4 Ποιήτητες.] Rom. ποιότητες. WITTER.

Ita quoque MSS. A. & B.

5 Καὶ τἄλλα.] MS. A. καὶ τὰ ἄλλα. B. καὶ τ' ἄλλα.

6 Ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει.] Quae vero audacia ac dementia! quasi vero *Aristophanes*, *Arrianus*, Pin-

γει, ἀλλὰ εἶδος καὶ [1] ὄψιν. οἷον, ἀγαθὸς τὸ εἶδος, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. [2] Ἀριστείδης δὲ ἐν τῇ εἰς Σμύρναν μονῳδίᾳ, [3] ἰδέαν ἐπὶ πόλεως λέγει· οἵαν ἰδέαν πόλεως ἐξ ὀνείρων καὶ τεχνησάμενος.

4 Τὰ ἼΔΙΑ πράττω, καὶ τὰ ἴδια πράττε, καὶ τὰ ἴδια πραττέτω μὴ λέγε· ἀλλὰ [5] τὰμαυτοῦ πράττω, καὶ τὰ σαυτοῦ πράττε, καὶ [6] τὰ ἑαυτοῦ πραττέτω. οὕτω γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι.

ἘΞΙ-

Pindarus, aliique graviſſimi Auctores, quos ad redarguendam inauditam *Thomae* temeritatem, opportune producit ſumme Rev. *Alberti* in Obſſ. ſacr. ad *Matth.* XXVIII. p. 163. & in Addend. ibid. p. 505. haud eſſent οἱ δοκιμώτατοι; quibus adde, ſi placet, Celeb. *Ant. Blackwalli* Auct. ſacr. Claſſic. T. II. Part. I. cap. 1. pag. 417, 418. ubi alia nova addit exempla: quibus accedat illud *Diodori* Sic. Lib. I. p. 16. εἰς ἀνθρώπων ἰδέας μεταβάλλοντας· & alterum ejusdem ibidem, p. 34. τοὺς Εὐμολπίδας, ſeu Ἀθηναίους, ταῖς ἰδέαις καὶ τοῖς ἤθεσιν ὁμοιοτάτους εἶναι τοῖς Αἰγυπτίοις. Occurrit quoque eadem vox ἰδέα eodem ſignificatu apud *AElianum* H. A. ſi recte memini, item apud *Athenaeum*, *Clementem* Alex. & *Jo. Chryſoſtomum* aliosque. Sed quoniam in ſacro Novi Inſtrumenti codice vox iſta ἰδέα tali ſignificatione occurrebat, ut ſupra jam monitum, ideo *Thomas* noſter, pro maligno ſuo in ſanctiſſimum illud volumen more, quod toties jam manifeſtiſſime demonſtravimus, illam peſſimi commatis eſſe temere pronuntiabat, nec unquam a probatiſſimis auctoribus tritam & uſurpatam fuiſſe, turpiſſimo errore ſine ulla fronte, aſſeverabat. Trill.

MS. A. ὅτι pro ὡς.

7 Ἐπὶ ἀνθρώπου.] Fallitur *Thomas*. Conſule Cl. *Albert* Obſ. ſacr. pag. 163. & ad *Heſychium*; *Weſſeling*. ad *Diod*. Sic. Lib III. §. 51. De forma corporis beſtiae uſus fuit *AElianus* Lib. XV. An. cap. 28. Ceterum *Ariſtidis* verba invenias T. I. pag. 260. Ed. Angl. V. & *Thucyd.* Lib. VI. §. 4. Oudend.

1 Ὄψιν.] Uterque MS. ὄψις.

2 Ἀριστείδ. δὲ.] Pag. 64. B. Witter.

3 Καὶ ἰδέαν.] MS. A. ἐπὶ πόλεως τὸ ἰδία (l. ἰδέα) ταῦτα οὕτως· οἵαν.

4 Τὰ ἴδια πρ.] Conf. *Phryn.* p. 82. & *Phav.* in καθ' ἑαυτόν. Witter.

Vid. Cel. *Wetſtein.* N. T. Tom. II. p. 304.

5 Τὰμαυτοῦ] *Phav.* τὰ ἐμαυτοῦ. Mox οὕτω γὰρ Ἀττικ.] Idem οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Witt.

6 Τὰ ἑαυτοῦ πραττέτω.] De tertia perſona nihil monet

 Phry-

¹ ἘΞΙΔΙΑΖΟΝΤΑΙ, Φαβωρῖνος λέγει· σὺ δὲ, ² ἐξιδιοῦνται.

ἸΔΙΑΙΤΑΤΟΝ ἀπὸ τῆς ἰδίας, ³ οὐκ ἰδιαίτερον δέ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἴδιον, καὶ ἰδιώτερον καὶ ἰδιώτατον. ⁴ Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ⁵ οὕτω δή τοι τόγε τοῦ Νείλου θειότερόν τε καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι.

ἸΔΙΟΞΕΝΟΣ, ὁ μὴ δημοσίᾳ προξενούμενος πόλει τινὶ, ἀλλὰ

Phrynichus p. 192. ubi vid. τὰ αὐτοῦ Leidd. Dein in iisdem & *Phavorino* οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. OUDEND.

MS. A. καὶ τὰ αὐτοῦ. MS. B. autem haec ignorat.

1 Ἐξιδιάζονται.] *Phrynichum Thomas* sequitur, cui non est temere assentiendum; verbo enim, de quo controversia est, utitur *Theophrastus* in Testamento apud *Diogenem Laërt.* p. 126. τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ πάσας δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀεὶ τοῖς βουλομένοις συσχολάζειν, καὶ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτοῖς (ἐπειδήπερ οὐ δυνατὸν ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιδημεῖν) μήτε ἐξαλλοτριοῦσι, μήτε ἐξιδιαζομένου μηδενὸς, ἀλλ' ὡς ἂν ἱερὸν κοινῇ κεκτημένοις. Ἐξιδιάζομαι autem est id, quod plurimorum commune erat, sibi tanquam proprium vindicare; quo sensu *Diodorus* Sic. p. 21. καθόλου δὲ φασὶ τοὺς Ἕλληνας ἐξιδιάζεσθαι τοὺς ἐπιφανεστάτους ἥρωάς τε καὶ θεούς. Vide quoque *Josephum* p. 13. SALL.

MS. Oxon. Ἰδιάζεσθαι καὶ ἐξιδ. sed tum sequi debebat: σὺ δὲ ἰδιοῦνται καὶ ἐξιδιοῦνται. In *Phrynicho* pag. 86. ἰδιοῦσθαι malim ἐξιδιοῦσθαι. At activum ἰδιάζειν Atticum est. Vid. *Moerida*, *AElian*. Lib. VI. An. 19. OUDEND.

2 Ἐξιδιοῦνται.] MS. A. ἰδιοῦνται.

3 Οὐκ ἰδιαίτερον.] Sc. Atticis, sed aliis quidem, ut Lexica docent. *Suidas*: ἰδιαίτερον, ἰδιώτερον. sic enim lege, non ἰδικώτερον. OUDEND.

Phalaris Ep. 19. p. 15. ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ. *Polemon* Soph. p. 5. ἡ δὲ ἀγαθὴ προαίρεσις εἰς τὰ καλὰ καὶ ἰδιαίτερα ἐστὶ καὶ ἐνδικώτερα. *Sextus* Empir. adv. Mathem. Lib. I. cap. 2. pag. 10. ἰδιαίτερον δὲ ἡ εὐτελής.

4 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Αἰγυπτ.] T. II. opp. pag. 340. Jebb. ubi rectius cum vulgatis caeteris: οὕτω δή τοι τόγε τοῦ Νείλου θειότερόν τι καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι κ. τ. λ. STOEBER.

5 Οὕτω δή τοι.] Ita malim scribere, ut vulgo in *Aristide* T. II. pag. 340. Ed. Angl. pro δή τι· ibidem pro θειότερόν τε est θειότερόν τι. OUDEND.

MS. A. δή τοι.

¹ Ἀλλ'

[1] ἀλλὰ ἰδίᾳ τινὶ τῆς πόλεως· [2] πρόξενος δὲ, ὁ [3] κοινῇ τῆς πόλεως φίλος. Λουκιανὸς ἐν τῷ [4] Φαλάριδι πρώτῳ· οὕτω

---

1 Ἀλλ' ἰδίῳ τινὶ τῶν τῆς πολ.] *Phav.* ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ τῆς πολ. *Erotian.* h. v. *Pausan.* III. p. 223. Ξενίας δὲ ἀνὴρ Ἠλεῖος Ἄγιδί τε ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τῷ κοινῷ πρόξενος. WITTER.

Vulgata nil vitii habet. Sensus facilis: ἰδιόξενον esse, cui non cum universa civitate sed cum privato quodam hospitii jus intercedit. Conf. *Ammon.* voc. πρόξενος. *Suid.* voc. ἰδιόξενος, quod etiam *Moeridi* restituendum pro ἰδιοξενής. STOEBER.

Perperam Ed. Fran. ἰδίῳ, contra MSS. & Edd. Vett. ac Graecae linguae genium, quo δημοσίᾳ & ἰδίᾳ, *publice* & *privatim*, opponuntur, & sic in hac ipsa voce *Eustath.* Schol. *Luciani*, *Suid.* *Moer.* ubi male ἰδιοξενής. *Hesych.* κατ' ἰδίαν. De discrimine sensus horum compositorum vide *Valkenar.* ad *Ammonium* Lib. III. cap. 10. ἰδιόξενοι *AElian.* Lib. VIII. V. H. C. 7. II. An. C. 6. OUDEND.

Consentit *Ammonius.* In δορύξενος, quod sequitur, corruptus est *Hesychius*, ut patebit alibi. ABRESCH.

Uterque MS. Reg. ἀλλ' ἰδίᾳ.

2 Πρόξενος.] Conf. *Moschopul.* de voc. Attic. h. v. *Corinthus* de Dial. Jonic. p. 111. *Erotianus* Lex. Hippocr. pag. 43. quibus autem meritis insignes πρόξενοι adsciscebantur, patet ex decreto S. P. Q. Deliorum apud *Reinesium* in Syntagm. Inscript. Class. VII. p. 499.

3 Κοιν. τῆς πολ.] Addit *Ammon.* καὶ ἔθνους non male. Πρόξενος autem activam & passivam significationem sustinet: posterior hujus loci est; priorem habes infr. voc. προξενῶ. Vid. plura apud Cl. *Valcken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 202. Addessis, quos ad *Feith.* citavimus Animadv. p. 59. STOEBER.

4 Φαλαρ. πρωτ.] Scrib. δευτέρῳ. Verba habes T. II. pag. 201. *Hemst.* Declamat ibi Delphicus sacerdos, suadetque, ut donum Phalaridis accipiatur. Praeoccupat autem statim exordio, se ea de re dicturum, licet nec Agrigentinis πρόξενος, nec Phalaridi ἰδιόξενος sit. Unde illud ὁ Ἀπόλλων, vel non monente *Solano*, e Nostro eliminandum. Multa ibi Scholiastes de vocibus προξ. ἰδιοξ. φιλοξ. vel ἀστυξ. & δορύξενος, quae non unius assis esse, verissime statuit Cl. *Valcken.* l. c. Juvat tamen ex collatione Cod. MS. Coisl. N°. 69. ea proferre, quae Cl. VV. reliqua nobis fecisse videntur: pro vulg. enim ἐτείρει διὰ σύμβολα leg. in MS. ἀτείρει διὰ τὰ σύμβολα. Lacuna voce [illegible] ibidem expletur. IDEM.

Immo δευτέρῳ, ejusque prima sunt verba, in quae huc, nescio unde, turpiter irrepsere ὁ Ἀπόλλων, quae nescit *Lucianus*,

ὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ Δελφοί, πρόξενος ὤν, ἢ ὔτε ἰδιόξενος αὐτῦ Φαλάριδος. δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος [2] φίλος. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· ὁ γὰρ Μέγιςος [3] αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

[4] ἸΔΟΥ· Ἀττικοὶ λέγυσιν, ὐκ [5] ἴδε. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· ἰδῦ με κἀνάθρησον οἷ᾽ ἔχω κακά.

ἸΔΡΥ-

---

nus, neque Cod. Leid. pr. agnoscit: quare delevi, ut ad *Lucianum* suaserat *Solanus* T. II. pag. 201. OUDEND.

1 Ὁ Ἀπόλλων.] Ignorant haec MSS. A. & B.

2 Φίλος.] MS. B. ξένος.

3 Αὐτῆς.] Rescripsi ex eodem Cod. Leid. αὐτοῖς, ut est apud *Sophocl.* in *Electra* vs. 45. & Μέγιςος, majuscula littera. Phanotensis viri nomen est. V. *H. Steph.* in Lexico, voce δορύξενος. OUDEND.

MSS. A. & B. αὐτοῖς.

4 Ἰδῦ.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 750. Contempl. p. 345. DRAKENB.

Scrib. omnino ἰδῦ. Vid. Cl. *Graev.* ad *Luc.* Soloec. T. III. opp. p. 572. ed. *Hemst.* Quam scriptionem tenet quoque citatus *Euripidis* locus Hec. vs. 808. Imperativum ὀξυτόνως scribi vult *Moeris*: ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἴδε ὡς τὸ, εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ. *Epictetus* tamen non semel ἴδε scripsit: vid. c. 36. pr. ubi: ἴδε σεαυτῦ τὺς βραχίονας, τὺς μηρὺς, τὴν ὀσφῦν κατάμαθε. Unde non sine exemplo cum in Imperat. tum in adverb. *Johann.* cap. I, 29. ἴδε ὁ ἀμνὸς τῦ Θεῦ· iterum vs. 48. ἴδε ἀληθῶς ἰσραηλίτης & XIX, 5. ἴδε ὁ ἄνθρωπος. Conf. Erasm. *Schmid* ad *Matth.* II, 1. IV, 3. & *Heup.* ad *Marc.* p. 386. seqq. STOEB.

Legendum est auctoritate Leid. pr. tam hic, quam in exemplo *Euripideo* vs. 808. ἰδῦ, accentu circumflexo: nam ἰδῦ με, & ἴδε με recte dicitur, & utrumque, ni fallor, Attice; sed ἰδῦ adverbialiter ponitur sine casu, sicut ἰδὲ est conjunctio. Errat quoque *Moeris*. V. *Hesych. Suid. Etym. M.* & *Graev.* ad *Luciani* Soloec. T. III. pag. 572. Adhaec οἷ᾽ ἔχω rescripsi cum Leidd. & *Eurip.* Edd. pro οἷα ἔχω. OUDEND.

Leg. ἰδῦ. Ostendit oppositum ἰδὲ, quod damnat, & testimonium *Euripidis*, quod jam monui Anim. ad *AEschy.* pag. 425. ABRESCH.

MS. A. ἰδῦ. B. ἰδὲ, sed post in *Euripid.* loco ἰδῦ.

5 Ἴδε.] *Plato* de Legg. Lib. VII. pag. 435. ἴδε γὰρ ἀνθρώπυς οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει· quem locum laudans *Porphyrius* de Antro Nymph. pag. 233. etiam legit ἴδε, unde & reliqua sunt emendanda. Lexicon de Spiritib. a Cl. *Valckenaerio* editum pag. 227. ἴδε.ἀντὶ τῦ θέασαι, ἢ ἀντὶ τῦ ἰδῦ.

1 Ἰδρ.

ἹΔΡΥ´ΘΗ, οὐχ [1] ἱδρύνθη. Θουκυδίδης· [2] καὶ αὐτοῦ συλλεγεὶς ἱδρύθη. καὶ πάλιν· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρύθεν κακόν.

3 Καὶ ἹΕΡΑ͂ΣΘΑΙ, καὶ ἱερεύεσθαι, [4] ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων·

---

1 Ἱδρ. . . Θουκ.] Vid. Lib. II. §. 49. pag. 129. *Duk.* quem ibid. vide; alter locus est ex Lib. III. §. 72. ἱδρύνθη habes Judic. c. 13. ubi in edit. Rom. vitiose ἠδρ. ἱδρυνθῆναι *Herod.* II. p. 120. C. Stoeber.

MS. B. οὐχ ἱδρώθη. *AEschin.* Dial. Socr. III. p. 88. ed. Cler.

2 Καὶ αὐτοῦ.] Leid. pr. καὶ αὐτὸς male. V. *Thucyd.* Lib. III. §. 72. ubi olim contra MSS. ἱδρύνθη edebatur: ficut saepe variant in eo libri. Adi *Wasseum* ad Lib. I, 131. & alibi. Alter locus exstat Lib. II. §. 49. & sic Lib. IV. §. 42. MSS. & Edd. sed *H. Steph.* in Lexico ἱδρυνθέντες. Oudend.

3 Καὶ ἱερᾶσθαι, καὶ ἱερεύεσθαι &c.] Legendum videtur ἱερεύεσθαι, καὶ καθιερεύεσθαι· alias *Thomae* secum non conveniret, qui vocem ἱερᾶσθαι paulo post sacerdotum peculiarem facit; cui nostrae conjecturae favet *Ammonius*, quem interdum *Thomas* exscribit: ait enim: ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Deinde vero ἱερᾶσθαι nunquam pro sacrificare accipitur; significat quippe sacerdotio fungi, sacerdotem renunciari. Sic *Artemidorus* pag. 120. τὸ δὲ ἱερᾶσθαι, inquit, καὶ ἱερωσύνην τοῦ δήμου λαβεῖν, ἀγαθὸν πᾶσι πλὴν τῶν λοιπευομένων. Sed plura suppetunt in lexicis exempla. Sallier.

Vitiosam hanc esse lectionem, quae tamen etiam in *Phavorino* comparet, nemo non videt; quia ipse auctor recte subdit, ἱερᾶσθαι solum dici de sacerdotibus; non ergo de sacrificiis: idcirco, uti mox jungit ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι, sic hic scribendum: Ἱερεύεσθαι καὶ καθιερεύεσθαι. Sic *Ammonius* pag. 72. Ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων &c. ex quo desumsit *Thomas*. MSS. tamen nil auxilii praebent; sed praeivit me hoc vitio demonstrando Cel. *Dukerus* ad *Thucyd.* Lib. V. §. 1. τοὺς καθαροὺς ὄντας ἱερᾶσθαι. Violentius emendavit Cl. *Valkenaer* καθιερεῦσαι καὶ ἱερεῦσαι. Oudend.

MS. B. hanc periodum locat post ἵνα ὦσι. MS. A. absque distinctione subjungit periodo sequenti.

4 Ἐπὶ τῶν θυομ.] *Phav.* sic: ἐπὶ τῶν θυομ. ἱερείων ἱερᾶσθαι, καὶ μόνον &c. Post pro μέντοι Idem μέν. Pro ἀναθημάτων in ed. Rom. vitiose ἀναθυμ. Witter.

Vid. omnino *Duker.* ad *Thucyd.* p. 318. seq. & *Valcken.* ad *Ammon.* p. 72. qui Nostrum ita sanandum putat: καθιερεῦσαι καὶ ἱερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον κ. τ. λ. Stoeber.

ρείων· ἱερᾶσθαι δὲ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελέντων. [1] ἱερῶσαι μέντοι καὶ καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.

[2] ἹΕΡΕΙΑ ἀπὸ τοῦ ἱερεύς, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς Ὀδύσσεια, παρώνυμόν ἐστιν. οἱ δὲ λέγοντες ἀπὸ τοῦ ἱερεύω ῥήματος τοῦτο γίνεσθαι, [3] καὶ τοῦτο παροξυτόνως ἀξιοῦντες ἱερεία λέγεσθαι, ὡς ἀριστεία, ἰατρεία, οὐκ ἴσασιν, ὅτι τὸ μὲν ἀριστεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἀνδραγαθίαν, καὶ τὸ ἰατρεία, ὃ δηλοῖ τὴν ἰάτρευσιν, ἔργου εἰσὶ δηλωτικά. τὸ δὲ ἱέρεια οὐκ ἔργον δηλοῖ, [4] ἱερατεία γὰρ τὸ ἔργον. ὥστε οὐκ ἀπὸ τοῦ ἱερεύω γίνεται ἱέρεια, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἱερεύς, ὡς ἔφημεν.

[5] ἹΚΕΣΙΑ, καὶ ἱκέτευμα. [6] Θουκυδίδης· μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο.

---

1 Ἱερῶσαι.] Vid. Schol. *Thucyd.* ad Lib. IV. p. 81. DRAK.

2 Ἱέρεια.] Videndus hic *Phrynich.* pag. 86. *Nunn.* & *Phavor.* h. v. WITTER.

Bene judicat *Thomas*, sacerdotem feminam dici ἱέρεια, non ἱερεία, quod Atticis in usu ait *Moeris*: cum *Etymol.* putet, eandem quidem illos servare scripturam, sed tamen ἐκτείνειν τὸ α, ἐναλλαγὴν τοῦ τόνου ποιοῦντας. Sua vero ad verbum fere ex *Herodiano* pag. 200. descripsit *Thomas*. OUDEND.

3 Καὶ τοῦτο.] MS. A. καὶ διὰ τοῦτο.

4 Ἱερατεία.] MS. A. ἱερατία.

5 Ἱκεσία.] *Alciphron* Lib. I. Ep. 31. p. 130. ubi vid. *Berglerus.* DRAKENB.

Ἱκετεία, & ἱκέτευμα in Atticorum scriptis magis obvia sunt; a quibus tamen usurpatum nomen ἱκεσία argumento sunt haec *Eurip.* Orest. vs. 1338.

Ἀλλ' ἔλθε, καὶ μίσαχὲς ἱκεσίας φίλοις.

Quod etiam occurrit Phoen. vs. 91. & Heracl. vs. 108. SALLIER.

Improbat hanc voc. *Phryn.* Ecl. ad quem notas suo tempore vide. Eadem ipsi mens in Appar. Soph. ἱκετεία διὰ τοῦ τ, οὐ διὰ τοῦ σ. ἱκεσίους μὲν λιτὰς, καὶ λόγους ἱκεσίους. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. & ἱκεσία. Dissentit hic a *Phrynicho*, qui p. 4. scribit: ἱκεσία & τοῦτο ἀδόκιμον. Ἱκετεία δέ. Sed errare *Phrynichum*, ostenderunt Viri docti; nisi statuamus cum *Pauwio*, pro ἱκετεία scriptum ἱκεΐα abiisse ubivis in ἱκεσία; & sic quoque in *Thoma*, in quo ἱκετεία reponi vult. *Thucydidis* locus est Lib. I. §. 44. OUDEND.

6 Θουκυδ.] Lib. I. p. 90. C.

[1] ἼΚΤΑΡ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Αἰσχύλος· [2] ἴκταρ μελάθρων. ὡς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας, οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλει, ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων λεγόμενον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν, τῶν οὐχ ὅπως τοῦ [3] σκοποῦ [4] μὴ τυγχανόντων, ἀλλ᾽ [5] οὐδὲ ἐγγὺς βαλλόντων.

[6] ἼΚΤΙΝΟΣ, οὐχ ἰκτῖνος, ἔστι δὲ εἶδος ἀετοῦ.

ἼΛΥΣ

---

1 Ἴκταρ.] Pro ἐγγὺς *prope*, eleganter dicitur; unde proverb. Οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλει, *longe a scopo aberrat*, diciturque de iis, *qui voti compotes non fiunt*: metaphora desumta a sagittariis, qui non modo scopum non tangunt, sed ne locum quidem scopo propinquum feriunt. Extat hoc proverb. apud *Platon.* *AElian.* de Animal. aliosque. BOS.

Locus *AEschyli* est in Agamemn. vs. 117. *Lucian.* Lexiph. p. 347. ubi Schol. ἴκταρ. ἐμημ.] Πλατωνικὸν τοῦτο, ὃ σημαίνει τὸ ἐγγύς. Quod quam vere dictum, ostendunt haec *Timaei* Lex. in *Plat.* ἴκταρ, ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. STOEBER.

Conf. *Erotianus* & *Galenus* in Lex. Hippocr. h. v. *Suidas* & *Moeris*, *Hesychius* & *Phavorin.* h. v. *Apostolius* Proverb. Cent. XV. 6. p. 181. Usi sunt hac voce *Hesiodus* Theog. vs. 691. *AEschylus* Agamemn. vs. 117. *Plato* de Republ. Lib. IX. p. 238. conf. *Foesius* in Oecon. Hippocr. pag. 171. & Cl. *Heringa* Observ. cap. 20. p. 167.

2 Ἴκταρ μελάθρων.] Leidd. male μαλάθ. Sunt verba *AEschyli* in Agam. 817. V. omnino Comm. ad *Hesychium*. OUDEND.

3 Σκοποῦ.] MS. A. σκόπου. Mox uterque Codex delet particulam μή.

4 Μὴ τυγχαν.] Exsulat μὴ a Leidd. in quorum secundo ἀποτυγχ. Dein ἀλλὰ Leid. pr. οὐδ᾽ ἐγγὺς sec. OUDEND.

5 Οὐδέ.] Ignorant οὐδὲ MSS. Regg.

6 Ἴκτινος, οὐκ ἰκτῖνος.] Sic *Aristoph.* Avib. vs. 499. & 502. *Phavor.* ἴκτινος, εἶδος ὀρνιθος ἁρπακτικοῦ ἐν ἔαρι φαινομένου. Gloss. vero pag. 138. *Milvus*, ἰκτῖνος. *Luc.* Timon. T. I. pag. 171. περιαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα. & sic constanter *AElian.* de Anim. vid. e. g. Lib. I. cap. 35. STOEBER.

Sic quoque *Etym. M. Suid. Phavor. Hesych.* ἔλανος, ἴκτινος. Nihilominus contra in Leid. sec. exaratur ἰκτῖνος οὐκ ἴκτινος· ac viri docti ubivis fere ἰκτῖνος ediderunt, ut in *Luciani* T. I. p. 171. Ed. ult. *AElian.* Lib. V. An. 48. &c. cujus Lib. VI. cap. 46. putem, pro ἰχῖνος δὲ scribendum vel ἴκτινος vel ἔλανος. Confer *Pauw.* ad *Philen* p. 111. Ceterum in *Hesychii* V. ἰκτὶς & βαθυρρηγάλη non ἰκτῖνος, sed ἰκτίς, in Genit. ἰκτίδος, est legendum e *Suida*, aliisque. OUD.

Male MS. B. ἄκτινος.

[1] ἸΛΥ'Σ μὴ [2] εἴπῃς ἐπὶ οἴνȣ, [3] ἀλλ' ἐπὶ ποταμȣ̃. [4] ἐπὶ ϧ οἴνȣ, τρύξ. [5] ἣν τινες ὑποςάθμην ϗ ὑπόςασιν λέγȣσιν.

[6] ἸΛΥΣΠΩ'ΜΕΝΟΣ, [7] ȣ̓χ ἰλȣ́μενος.

ἸΜΟ-

---

1 Ἰλὺς μὴ εἴπῃς ἐπὶ οἴνȣ, ἀλλ' ἐπὶ ποταμȣ̃.] *Aristoteles* tamen, at quantus & quantum elegantioris linguae Graecae peritus Vir! hanc subtilem, immo rectius inanem, distinctionem ignoravit, quando sic aperte scribit Lib. III. de part. Animal. cap. 3. p. 57. φαίνεται χρωματίζειν ἡ ἰλὺς τȣ̃ μέλανος οἴνȣ· & rursus Lib. III. de Generat. Animal. cap. 2. p. 246. οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις οξύνονται, ἀνατρεπομένης τ̃ ἰλύος· & mox ibidem: ἀνοθολȣ̃ται ὁ οἶνος, μιγνυμένης τ̃ ἰλύος· omitto longe plura in hanc rem loca, passim in vastis summi istius philosophi operibus occurrentia. Sic & *Hippocrates* noster Lib. I. de Morb. Mul. pag. 615. pariter dixit, σμῆγμα ἐκ τ̃ ἰλύος observante quoque *Foesio* in Oecon. *Hipp.* p. 172. Sed & apud *Theophrastum*, *Dioscoridem*, *Athenaeum*, *Galenum* & alios promiscue saepius leguntur voces ἰλὺς atque τρὺξ, adeo, ut nulla aut exigua certe differentia sit inter utramque. Quid? quod ipse bonus noster *Thomas* sui oblitus videtur, quando ipse infra scribit: Σαπρὸς οἶνός ἐστιν, ὁ πρὸς τῷ τέλει ἰλώδης· uti nempe scribendum pro ὑλώδης, frequentissimo scribarum errore, ut jam monuimus in specimine Emendat. *Hesych.* pag. 15. conf. ipsum *Hesych.* in λαπτὴς, in Ἄσιν, & alibi saepissime. Sed haec obvia TRILLER.

Vid. *Phryn.* Ecl. p. 12. WITT.

2 Εἴπῃς] Leid. pr. εἴποις. Sua hausit *Thomas* e *Phrynicho* p. 24. ubi vid. Dicitur etiam de mari; *AElian*. Lib. I. An. C. 55. agens de canibus marinis: ἀλίσκεται δὲ τ̃ κυνῶν τῶν σμικρῶν τῶνδε ἑκάτερα γένη ἐκ τ̃ ἰλύος ϗ τȣ̃ πηλȣ̃ sic enim lego pro ἐκαλέσθησαν: vel ἑκάτερον γένος. OUDEND.

3 Ἀλλ' ἐπὶ ποταμ] Sic *Aristid.* T. I. pag. 233. fin. Jebb, ȣ̓ μὴν ἰλύν γε ὑπελείπετο, ȣ̓δ' ὅσον ἔπηξε τὸ ἔδαφος. STOEBER.

4 Ἐπὶ δὲ οἴν. τρύξ.] Gloss. p. 15. *Amurca*, Ἀμοργὴ, ἔστι δὲ τρὺξ ἐλαίȣ. Vid. *Erot.* voc. ἀμοργὴ, & Schol. ad Plut. v. 1083. WITTER.

5 Ἣν τινες ὑποςάθμην & ὑπόςασιν.] Ὑποςάθμη est apud *Synes.* p. 98. B. *Laërt.* p. 197. A. Onomast. *Calep.* pag. 50. *faex*, τρὺξ, ὑποςάθμη. De ὑπόςασις vid. *Socrat.* Hist. Eccl. Lib. III. c. 7. cit. *Fabric.* B. G. IV, 34. p. 519. IDEM.

Suid. ὑποςάθμη & ὑποςαθμίς. ABRESCH.

6 Ἰλυσπώμενος.] *Joseph.* p. 844. E. WITTER.

MS. B. ἰλισπώμενος.

7 Οὐχ

¹ ἹΜΟΝΙΑ᾽, ὐκ ἀντλητήριον.

² ἽΝΑ ὧσι λέγε, ὐχ ἵνα ἔσονται. ³ πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἵνα, ἢ ἐὰν, ⁴ ἢ ἂν, ἢ ἦν, ἢ ὅταν ⁵ τιθέναι.

ἹΠΠΑΣΙ'Α, λογοποιοί. ἱπποσύνη δὲ, ποιηταί.

⁶ Πέτομαι, ὐχ ἽΠΤΑΜΑΙ. καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, οἶδ' ὅτι

---

7 Οὐχ ἰλύμενος.] Scribe εἰλύμενος, qua de re ad *Moeridem.* SALLIER.

Hesych. ἰλυσπώμενος, εἰλύμενος. Sic etiam *Moeris. Phav.* ἰλυσπώμενον, συνειλύμενον. STOEBER.

Scrib. videtur οὐκ ἰλύμενος. In *Moeride* εἰλύμενος, sed hoc passim apud Atticos occurrit. *Hesych.* ἰλύμενος, περιστρεφόμενος. De τοῦ ἰλυσπώμενος vide ad *Moerida* quoque; *Suidas:* ἰλυσπώμενον, συνειλύμενον. εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντα, καὶ ἰλυσπώμενον, ἕως τεθνάναι. Videtur respicere ad *AElian.* Lib. VIII. Anim. C. 14. βοῦ εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντι &c. ἀναστρέφουσι στρεβλύμενον καὶ ἰλυσπώμενον ἀποπνιγῆναι. OUD.

1 Ἱμονιά.] *Phav.* ἱμον. *Suid.* ἱμαν. voc. ἀνιμᾶσθαι. *Lucian.* Jup. Conf. T. II. opp. p. 632. ἱμονίαν legit, nisi locus in mendo cubat. Qui nosse rem cupis, adi Schol. *Aristoph.* Ran. v. 1332. STOEBER.

Spiritum asperum adposui pro leni, ut fiebat male vulgo. V. ad *Hesych.* & *Suidam.* OUDEND.

Lexicon de Spirit. a cel. *Valckenaerio* editum p. 228. ἱμῶ τὸ ἀντλῶ, ἱμονιά.

2 Ἵνα.] Contrarium, ni falleor, ostendi in Misc. Obs. Nov. vol. I. T. III. p. 14. ABRESCH.

Observatione hac mutilus est Codex A.

3 Πάνυ γὰρ ἀμαθ. ἐπὶ τοῦ.] *Phav.* μετὰ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἐὰν, κ.τ.λ. WITTER.

4 Ἢ ἂν, ἢ ὅταν.] Rom. ἢ ἂν, ἢ ἦν, ἢ ὅταν. IDEM.

Leid. pr. Oxon. Edd. Rom. Vasc. ἢ ἂν, ἢ ἦν, ἢ ὅταν. Quod reposui. In Leid. sec. & *Phav.* ἢ ἦν, sine ἢ ἂν. OUDEND.

5 Τιθέναι.] *Phav.* συντάσσεσθαι. WITTER.

6 Πέτομαι, ὐχ Ἵπταμαι.] Vid. *Lucian.* Soloec. pag. 752. BOS.

Vid. *Graev.* ad Soloec. T. II. opp. p. 753. seq. STOEBER.

Vide infra in πέταμαι ubi prave vulgo editur πέπταμαι & πέτομαι, uti & hic in Oxon. & Edd. R. Vasc. Adi *Graev.* ad *Luciani* Soloec. T. III. p. 573. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων. In *Hesychio* malim quoque ἵπταται, πέτεται, ut est in *Suida.* OUDEND.

Verba καὶ Λιβάνιος —— ἐν τῷ συλλόγῳ desunt in MSS. A. & B. qui mox pro καὶ ἔπτη legunt ἔπτη δὲ, & pro ἀπέπτη codex A. habet ἀνέπτη. *Musicius* sive *Plato* apud *Stobaeum* Serm.

ὅτι σε εὐφραίνῃ [1] κῶμα ἐμὸν, ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν, ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις· πετόμενος δὲ αὖθις ἀπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. ἔπτη δὲ καὶ ἀπέπτη.

[2] ἼΣΑΣΙΝ, οὐκ οἴδασιν.

[3] ἸΣΗΓΟΡΊΑ, [4] οὐκ ἰσολογία.

[5] ἸΣΟΤΕΛΗ͂ ἐκάλουν [6] οἱ παλαιοὶ τὸν τῶν νόμων καὶ πάν-

Serm. LXI. p. 388. ſed & ἵπταμαι adhibuit *Plato* de Legg. Lib. X. pag. 345. *Himerius* Declamat. p. 60. ἀηδόνες ἀπὸ γῆς ἵπτανται.

1 Κῶμα.] Quid *ſomni* vox hic ſignificet, neſcio. In Leidd. hoc exemplum *Libanii* Ep. MCLXXXIX. non comparet. κῶμα Oxon. & Edd. Vett. σκῶμμα ſeu *dicterium*, *ſales* citavit *Graevius*. Sed in *Libanio* legitur χάρμα ἐμὸν Dein e MSS. Leidd. repoſui ἔπτη δὲ, pro vulgari καὶ ἐ. De ἴσασιν vide & *Moerida*. OUDEND.

2 Ἴσασιν.] *Dio* Chryſoſt. Or. XXXVI. p. 439. D.

3 Ἰσηγορία.] Recte ἰσηγορίαν interpreteris juris aequabilitatem; ita *Lucianus* T. II. p. 261. ἀλλὰ, inquit, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαίων θεραπεύουσιν. ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἤτοι μὲν κακὸς, ἤδὲ καὶ ἐσθλός. Eodem ſenſu *Antoninus* Imp. p. 16. ait: καὶ τὸ δι' αὐτῶν γνῶναι Θρασέαν, Ἑλβίδιον, Κάτωνα, Δίωνα, Βροῦτον, καὶ φαντασίαν λαβεῖν πολιτείας ἰσονόμου, κατ' ἰσότητα, καὶ ἰσηγορίαν διοικουμένην, καὶ βασιλείας τιμώσης πάντων μάλιστα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀρχομένων. Si quis tamen ibi ἰσηγορίαν exponere velit liberam loquendi facultatem, quae ex illa juris aequabilitate proficiſci ſolet, nos repugnantes non habebit, cum aliter intelligi non poſſint haec *Philonis* p. 675. πρὸς τοίνυν τοῖς εἰρημένοις ἐναργεστάτη πίστις ἐλευθερίας ἰσηγορία, ἣν οἱ σπουδαῖοι πάντες ἄγουσι πρὸς ἀλλήλους . . . καθάπερ οὖν ὁ μουσικὸς λόγος ἅπασι τοῖς ἐπιτετηδευκόσι μουσικὴν ἰσηγορίας τῆς ἐν τέχνῃ μεταδίδωσι . . . οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ νόμος τοῖς ἐμπείροις τῶν βιωτικῶν. SALLIER.

Adi Cl. *Albert.* ad *Heſychium.* OUDEND.

4 Οὐκ ἰσολογία.] Excerpt. Legat. ex *Polyb.* n. 58. p. 1220. κατὰ ποσὸν ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς Ῥωμαίους· & n. 104. pag. 1295. ἀπολωλεκὼς ὁ δῆμος τὰς προσόδους, τὴν παῤῥησίαν, τὴν ἰσολογίαν. WITTER.

5 Ἰσοτελῆ.] Conf. *Ammon.* h. v. & voc. μέτοικος. Hinc ἰσοτέλεια apud *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 370. IDEM.

Ἰσο-

[1] παντων τῶν πραττομένων μετέχοντα ξένον, πλὴν ἀρχῆς.

ἸΣΟΤΗΣ, οὐκ ἰσοτὴς, ὡς [2] βραδυτὴς καὶ [3] ταχυτής. [4] ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν ἰσότης λέγουσιν, ὡς ἀρότης. οἱ δὲ ἁπλῶς [5] ἰσοτὴς, ὡς βραδυτής.

Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἼΣΟΥ φαμὲν, οὕτω καὶ [6] ἀπὸ τῆς ἴσης. [7] οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης τὸν δεῖνα φιλῶ. καὶ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρός εἰμι.

[8] ἹΣΤΑ'ΝΑΙ, οὐχ ἱςάνειν.

[9] ἽΣΤΗΜΙ τόδε κινούμενον· καὶ ἵςημι τόδε, ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ.

Ἰσοτελὴς dicitur *Theodotus* ille, qui in causa Phormionis arbitri munere functus est; de quo sic *Demosth.* adv. Phorm. fin. p. m. 590. B. ὡς δέον παρὰ μὲν τῷ Θεοδότῳ τῷ ἰσοτελεῖ ἰσοχεῖν αὐτοὺς δίκην ἀνδρ. παραγραφῆς. *Timaeus* Lex. in *Plat.* ἰσοτελής· ὁ ἀνδρ. ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις. STOEBER.

6 Οἱ παλαιοὶ.] Verba οἱ παλαιοὶ post ξένον locat MS. B.

1 Πάντων τῶν πραττομένων.] Sic scribit quoque *Moeris* in h. v. at in Leid. pr. ac *Phavor.* exaratur πάντων πραγμάτων. Multis de ἰσοτελὴς egerunt viri docti in *Harpocratione*, *Polluce*, *Hesychio*, *Ammonio*. OUDEND.

2 Βραδυτής.] *Thucyd.* Lib. I. p. 47. C. conf. *Lascar.* p. 415. f. WITTER.

3 Ταχυτής.] *Liban.* T. I. p. 317. D. 318. A. ἰσότης, φιλότης Id. l. c. p. 329. A. IDEM.

4 Ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν ἰσότης λέγουσιν, ὡς ἀρότης.] Primum voces Ἀττικοὶ μὲν *Thomae* textui inserui, auctoribus MSS. Leidd. & Oxon. ac *Moeride*: ἰσότης, ὡς ἀρότης Ἀττικῶς. ἰσοτής, ὡς βραδυτὴς Ἑλληνικόν. Verum quis unquam ἰσότης masculine de homine dixerit, nescio. *AEqualitatem* seu *parilitatem* vel *aequitatem* significat ἰσότης. In MSS. Leidd. & Ed. Rom. est ἰσώτης, & statim ἰσωτής. Graeca vox forsan fuerit ἰσώνης, *aequo pretio quid emens*, unde Ἰσωνία *Suidae* ex *Aristophane*. OUDEND.

MSS. A. & B. ἀρσενικοῦ Ἀττικοὶ μὲν λέγουσι.

5 Ἰσοτής.] MS. A. & B. ἰσωτής.

6 Ἀπὸ τῆς ἴσης.] Vid. *Thucydid.* Lib. I. §. 15. Dein οὐχ ἱςάν. restitui pro vitio Ed. *Blank.* οὐκ. OUDEND.

7 Οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης.] MS. A. non repetit οἷον ἀπὸ τῆς ἴσης. MS. B. pro οἷον habet ἤγουν.

8 Ἱςάναι, οὐχ.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 747. DRAKENB.

Uterque MS. οὐχ.

9 Ἵςημι ——— καὶ ἵςημι τόδε, ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ.] Pro *pendo in lance.* Sic *Aristoph.* Vesp. p. 434. ἵςη βόμον δημόν· *pependit*

ϛατῶ. [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ τοῦ Δημώνακτος βίῳ· ϛῆσον, ἔφη, τὴν ἄνοδον.

ΙΣΤΟΡΩ̃, τὸ πολλὴν τόπον διέρχομαι. καὶ ἱϛορῶ, τὸ παλαιὰ πράγματα [3] διηγοῦμαι. καὶ ἱϛορῶ ποιητικῶς, τὸ ἐρωτῶ. [4] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· [5] ἱϛόρει τί σοι φίλον. καὶ ἱϛο-

---

dit adipem bubulum. Idem in Pace p. 717. ——— κ' αὐτῷ σοι γενήσεται. Τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱϛάναι· & tu ipse habebis, unde servis in agris ficus possis appendere. LXX. Intt. Jerem. XXXII. 9. Καὶ ἔϛησα αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους καὶ δέκα ἀργυρίου· & in Euang. Matth. XXVI. ἔϛησαν αὐτῷ (Ἰούδᾳ) τριάκοντα ἀργύρια. BOS.

1 Λουκιαν. ἐν τῷ τοῦ Δημ.] T. I. p. 867. Graev. WITTER.

Sic Matth. XXVI, 15. καὶ ἔϛησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια. Conf. τοὺς Ο΄. Zach. XI, 12. STOEBER.

T. II. p. 389. Ed. ult. OUD.

MS. A. Δημώνακτος.

2 Ἱϛορῶ, κ. τ. λ.] Videantur, quae de hoc verbo doctissime, uti solet, adnotavit Celeb. Abreschius, Lib. I. Animadvers. in AEschyl. cap. 29. pag. 207. & ante ipsum perquam diffuse & copiose, uti consuevit, Guil. Budaeus in Comment. Ling. Gr. p. 1071. TRILLER.

Phav. pro τόπον habet χρόνον, minus bene. Vid. utique locum & cetera corrige. WITTER.

Scripsit forte Phavor. τὸν πάλαι χρόνον διέρχομαι· mox enim subjicit: ἱϛορῶ, τὸ διέρχομαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς. Conf. Schol. Soph. Electr. vs. 318. STOEBER.

Τόπον agnoscunt MSS. A. & B.

3 Διηγοῦμαι.] Leid. pr. ἀφηγοῦμαι cum Phavorino, in quo & χρόνον pro τόπον; sed & mox addit ita, uti hic leguntur. OUD.

Uterque MS. ἀφηγοῦμαι.

4 Αἰσχυλ. ἐν Προμ. ἱϛόρει τί σοι.] Videtur hic aliquid excidisse: Verba enim, ἱϛόρει τί σοι φίλον, non sunt AEschyli, sed Sophoclis Electr. vs. 318. Quare sic puto, Magistrum scripsisse: Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, καὶ Σοφοκλ. ἐν Ἠλέκτρ. ἱϛόρει τί σοι φίλον· ubi Schol. ἱϛόρει] ἐρώτα. ἱϛορεῖν, τὸ διέρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾷν. plane uti Phavorinus. Pertinent huc illa AEschyli Prometh. vs. 633. τὴν τῆσδε πρῶτον ἱϛορήσωμεν νόσον· i. e. μάθωμεν, ἐρωτήσωμεν. Est apud eundem ἱϛορεῖν idem ac προσβλέπειν, si quidem audiendus Scholiasta ad Pers. vs. 450. ubi diserte Poëta: κακῶς ἱϛορῶν τὸ μέλλον. Eodem sensu ἐξιϛορῆσαι a Poëtis praesertim usurpatum; vid. AEschyl. Sept. contr. Theb. vs. 512. Eurip. Hec. vs. 236. & 744. STOEBER.

Male AEschylo tribui, quod est Sophoclis, dixi in Animad. ad AEschylum. ABRESCH.

5 Ἱϛό-

ἰσορῶ, τὸ ζητῶ. [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης, ὃν ἱστορεῖς. ἤγουν ζητεῖς ἢ βλέπεις. ἀμφότερα γὰρ διὰ τούτου νοεῖται.

[2] ἼΣΚΕΙΝ κάλλιον, ἢ ἔχειν.

ἸΣΧΥ´Ω οὐ μόνον [3] τὸ ἰσχυρός εἰμι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἕτερον ποιῶ. [4] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν δευτέρῳ· οὓς αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἰσχύσατε.

Τὸ

ς Ἰσόρᾳ τί σοι φίλον.] Haec verba non leguntur in *AEschyli* Prometheo, sed *Sophoclis* Electra vſ. 319. quod jam monuit doct. *Abreſch.* Animad. in *AEſchyl.* p. 36. V. & Oed. Col. vſ. 36. Sed in *AEſchyli* Prometheo vſ. 962.

> Πεύσῃ γὰρ οὐδὲν ὧν ἂν ἱστορῇς ἐμέ.

Ut in *Eurip.* Phoen. vſ. 624. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; Dein in loco *Euripidis* ex Oreſte vſ. 380. in Leid. pr. & *Phavorino* exhibetur ὅν τιν' ἱστορεῖς, ſed male. Poëtae verſus eſt:

> Ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.

V. & Comm. ad *Heſych.* Oud.

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] Vſ. 380. Verba ſic habe:

> Ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.

Neque vero Poëtis tantum, ſed & ſolutae orationis Scriptoribus *videndi* & *inſpiciendi* notione vox illa uſu venit. Exempla vid. apud *Bud.* C. G. L. col. m. 1071. Quibus adde *Gal.* I, 18. ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον. Stobb.

2 Ἴσχειν κάλλιον.] *Theocr.* Epigr. IV. fin. ἄρνα τὸν ἴσχω Σαμίταν. *Ariſtid.* Panathen. T. I. opp. p. m. 107. fin. καὶ πνεύματα αὐτόθεν ἴσχει· ubi tamen *Canter.* legi vult ἀνίσχει. Idem.

3 Τὸ ἰσχυρός εἰμι.] *Eurip.* Oreſt. vſ. 901. Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει. Idem.

4 Ἀριστείδ. ἐν Λευκτρ. δευτ.] Tom. I. p. 441. *Jebb.* ubi vulgata ſic legit: τί οὖν καταιτιᾶσθε τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν πλεονεξίαν, οὓς αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἠσκήσατε; Idem.

Leid. uterque Λευτρικῷ, quomodo inſcribi ſolent Λευκτρικὸς πρῶτος, Λευκτρικὸς δεύτερος &c. Et ſic ſupra V. αἴσχιον, atque ita MSS. rurſus ἐν Λευκτρικῷ τρίτῳ in V. ἀπολογίζομαι. Sed in V. βούλομαι pag 167. ἐν Λευτρικῶν τρίτῳ· & infra in ἱερῶ, ac κληρονομῶ, ἐν Λευτρικῶν πέμπτῳ· malim tamen ubique delere ν. Nam in Genitivo cum dicit auctor, amat potius ἐν πρώτῳ &c. τῶν Λευκτρικῶν, ut in V. Μεσίτης, Πρόσκρουμα, Τριήρεος. Ceterum innuit auctor locum, qui comparet T. I. p. 440. Ed. Angl. verum ubi non legitur ἰσχύσατε, ſed ἠσκήσατε, recte. *Thomas* in vitioſum *Ariſtidis* codicem incidit. praecedente verſu ibi habetur

τὸ ἸΩΝ, καὶ ἰέναι, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων εὕρηται, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδωνι. ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος· [1] ἀεὶ ἀνάπλεια τοῦ σώματος [2] ἐξιέναι. ἐπὶ δὲ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος· [3] ὥστέ μοι παρίστασθαι, ἐκεῖνον μηδ' εἰς ἅδου ἰόντα, ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε ἀφικόμενον εὖ πράξειν. ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἰόντα, παρῳχημένος· τὸ δὲ ἰέναι, μέλλων, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ εὖ πράξειν. τὸ δὲ ἄπειμι, καὶ δίειμι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ ἐνεστῶτος μόνου καὶ ἐπὶ μέλλοντος· ἐπὶ δὲ παρῳχημένου, ἀπῄειν, καὶ διῄειν. τὸ δὲ ἴθι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ παρῳχημένου, ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἀντὶ τοῦ ἔρχου. [4] Πλάτων ἐν πρώτῳ τῶν πολιτειῶν· ἀλλὰ [5] τοῖς δέ τε τοῖς νεανίαις [6] ξύνιθι, καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

---

betur τὴν ἰσχύν. Nusquam, opinor, τὸ ἰσχύω significat τὸ ἕτερον ἰσχυρὸν ποιῶ. Porro ὑμῶν ex *Aristide* correxi pro ἡμῶν. OUDEND.

1 Ἀεὶ.] Delet hanc particulam MS. B.

2 Ἐξιέναι.] Ita praebent Leidd. uterque cum *Platonis* Edd. T. I. p. 83. D. Ed. Serr. vulgo hic διεξιέναι. In sequenti etiam exemplo ibidem p. 53. E. iisdem MSS. auctoribus & sensu postulante hic restitui ὥστέ μοι, vulgo erat μή. Dein in Leid. pr. ἀλλὰ καὶ καὶ ἐκεῖσε. Mox uterque Leid. μόνον καὶ μέλλοντος; & una voce Leid. sec. ac Vett. Edd. rursus ἐπιτοπλεῖστον. OUDEND.

Uterque MS. ἐξιέναι.

3 Ὥστε μὴ παρίστασθαι κ. τ. λ.] *Plat.* Phaedon. pag. 58. fin. STOEBER.

Uterque MS. μοι.

4 Πλατ. ἐν πρώτ. τῶν πολιτ.] Pag. 328. D. ubi ξύνισθι. Idem l. c. p. 328. C. οὐδὲν ἄν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι. STOEBER.

5 Τοῖς δὲ τε.] MS. A. τοῖς δέ τε. MS. B. ἀλλὰ τοῖσδε τοῖς. Ceterum MS. A. a secunda manu margini adlita haec habet: ἴημι, ὁ μέλλων ἥσω· ὁ ἀόριστος πρῶτος ἧκα, ὁ δεύτερος ἦν; ὁ μέσος ἕμην, ἕσο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, ἕω· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον οὗ, καὶ τὸ προστακτικὸν ὄν· καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου πρόσου.

6 Ξύνιθι.] Hinc corrigendus forsan *Plato* T. II. pag. 328. E. ubi vulgo ξύνισθι, *conscius sis.* Certe ξύνιθι in suo codice invenit *Thomas*. *Hesych.* συνίτε, συνέλθετε. OUDEND.

ΑΡΧΗ

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Κατ' Αλφάβητον

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ

ΕΚΛΟΓΑΙ,

Ex dispositione

NICOLAI BLANCARDI.

Pars posterior.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ'.

[1] ΚΑ'ΔΟΣ, τὸ ἀντλητήριον· καδίσκος δὲ, ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ τὰς ψήφους ἔβαλλον.

[2] ΚΑΘΑ'ΠΑΞ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς· εἰσάπαξ δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἅπαξ, καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ διόλου. [3] Δημοσθένης· ἀλλ' εἰς μὲν ἅπαξ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. [4] Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον. [5] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, ὅτι πρῶτον ὑμᾶς [6] οἶδα τοῦ Ἀγαμέμνονος βδελυρίας εἰσάπαξ κατεγνωκότας.

Ου

1 Κάδδος, τὸ ἀντλητήριον· καδδίσκος.] Scrib. Κάδος ἀντλ. & post κάδισκ. monente τοῦ πάνυ *Hemsterhus.* ad *Polluc.* VIII, §. 123. pag. 916 n. 53. conf. castigatum a Cl. *Valcken.* *Ammon.* p. 79. *Harpocr.* h. v. & ad eum *Valesf.* STOEBER.

Vitiose edebatur Κάδδος, τὸ ἀνθλ. καδδίσκ. uti etiam alibi: cum tamen κα sit brevis syllaba, & hinc ubique duplicatio litterae δ tollenda est. Adi Comm. ad *Hesych.* & *Suidam* in utraque voce. In *Suida* ex MS. Leid. & Lex. Coislin. refingi debet: Καδίσκος, ἀγγεῖόν τι, εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ &c. Ἀντλητήριον habuimus in ἱμονιά. OUDEND.

Uterque MS. ἀντλητήριον.

2 Καθάπαξ] *Adrianus* Isagog. in S. Scripturam pag. 8. τὸ ἅπαξ, ἐπὶ τοῦ ἀμεταβλήτου. ὡς τὸ, ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ θεός. καὶ, ἅπαξ ὤμοσα. Conf. *Suidas* voc. ἅπαξ· & *L. Bos* Prolegom. ad versionem τῶν ό. ad *Ps.* LXI. *AElianus* V.H. Lib XIII. c. 24. τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον.

3 Δημοσθένης.] Olynth. II. p. 22. E. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει. *Luciani* verba leguntur T. I. p. 129. Ed. ult. Sic pro παντελῶς καὶ διόλου *AElianus* usus est Lib. I. An. C. 37. καὶ μόρμυρα δὲ πληγεῖσα νάρθηκι, εἰσάπαξ ἡσυχάζει. Male vulgo distinguunt. OUD.

4 Λουκιαν ἐν Τιμ.] Pag. 96. *Graev.* WITTER.

5 Λιβαν.] Tom. I. p. 228. A. quae sic inscribenda: ὅτε πρ. ὑμ. εἶδον· add. p. 308. C. 802. A. WITTER.

Tom. I. pag. 228. ubi vulgo εἶδον, & sic hoc loco Leid. pr. OUDEND.

6 Οἶδα.] MSS. A. & B. εἶδον.

1 Ἡροδ.

Οὐ μόνον ΚΑΘΑΠΤΟΜΑΙ τοῦ δεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἅπτομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1 Ἡρόδοτος ἐν τῇ πέμπτῃ· ἀλλήλων ἅπτοντο καταικώμενοι.

2 ΚΑΘΑΡΣΙΑ, πόματα, τὰ καθάρσεως ἕνεκα 3 γινόμενα·

---

1 Ἡροδ. ἐν τῇ ε.] Pag. 367. D. vid. *Eustath.* p. 155. WITT.

Καθάπτεσθαι τινὸς vel simpliciter *attingere*, *arripere aliquid* significat, ut apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. pag. 448. C. de naufragis: οὐδενὸς ἄλλου καθήπτοντο· vel *manus alicui injicere*, *prehendere*, *invadere aliquem*; quo sensu absolute positum apud *Thucyd.* VI. §. 82. pr. τοῦ δὲ Συρακουσίου καθαψαμένου. Quo referre non dubito *Act.* XVIII, 3. ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα, καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ. De apparitoribus proprie dici asserit *Franc. Port.* ad *Xenoph.* l. c. improprie *verbis aliquem petere*, i. e. *culpare*, *perstringere*, *increpare*, *objurgare*; uti saepius apud *Lucianum*, ita quo que apud *Thucyd.* VI. §. 16. pr. ἀνάγκη γὰρ ἐντεῦθεν ἄρξασθαι, ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο· ubi genitivo junctum: apud *Homerum* autem accusativo Iliad. O. v. 127. ἦ, δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα· quocum casu etiam *demulcere* significat Iliad. A. vs. 582. Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν. STOEBER.

2 Καθάρσια, πόματα, καθάρσεως ἕνεκα γινόμενα.] Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* p. 259. DRAK.

Duplicem quidem sensum haec ipsa verba inferre possunt: sive enim de medicamentis ac potionibus purgantibus capi posse videntur, prout saepius legitur apud *Hipp. Galen. AEginetam* & alios; tumque illud πόματα bene sese habet: sive etiam de purgationibus mysticis, sive lustrationibus intelligi debent, quod fere sequentia mox potius suadere videntur; tumque istud πόματα, nisi fallor, vix ferri hoc quidem loco potest: in illis enim nullus prorsus, ut notissimum, potionibus locus; quare scripsisse potius, opiner, *Thomam* nostrum vel δόματα, vel χύματα, immo rectius θύματα, quae vox hoc quidem sensu, *Aristophani*, *Plutarcho*, *Luciano*, *Athenaeo*, & cui non? frequentissimo in usu est. Hunc ipsum vero postremum, quem dixi, sensum huic potissimum *Thomae* loco inesse, praeter jam dicta, vel maxime evincunt ista *Ammonii* p. 79. καθάρσια λέγονται τὰ ἱερά· ubi faustum omnino fuit conamen *Vulcanii*, corrigentis ἱερεῖα, frustra. quod fateri sane piget, reluctante praestantissimo *Ammonii* Editore postremo, atque longe pejus substituente χοιρίδια, ut nempe legitur apud Schol. ad *Aristophan.* Acharnens. p. 373. ut alios plures jam taceam. Namque τὰ ἱερεῖα apud optimos Auctores veteres saepius idem esse ac χοίρους & χοιρίδια,

μένα· καθάρματα δὲ, τὰ μὲν τὸ καθαρθῆναί τινα [1] ἀπορριπτέμενα [2] ῥυπάσματα. [3] καθάρματα καὶ τὰ εἰς ἀπαλλαγὴν ἐξαισίων κακῶν θυόμενα. ὅθεν καὶ [4] κάθαρμα, ὁ παν-

ρίαλι, notum eſt ex *Hipp.* Lib. de Victu Acutorum, pag. 317. ubi occurrunt τὰ νέα κρέα, μήτε ἡλικίην φέροντα παλαιοῦ ἱερείου, & Lib. de Affect. p. 191. rurſus, πυκνὴν τὴν σάρκα τοῦ ἱερείου παρέχει, καὶ ἰσχυρήν. Inde & apud *Galenum* Lib. VII. de Method. Med. & Lib. II. de Temperam. alibique ſaepius, τὸ νέον ἱερεῖον, h. c. χοιρίδιον, ſeu *tenerrinus porcellus*, legitur: ut & bene obſervavit doctiſſimus *Langius*, Epiſt. Med. LXI. Lib. I. p. 296. ubi hac de re plura. conf. & *Deſid. Heraldi* Animadverſ. ad *Martial.* Lib. I. p. 19. inprimis autem *Iſ. Caſauboni* Animadverſ. in *Athen.* Lib. I. cap. XI. p. 36. ſed haec obiter, & Viri illius cl. pace. TRILLER.

Scribendum puto πομπαὶ vel θύματα. Adhibita enim ſacris iſtis μικρῷ πάνυ χοιριδίῳ docente *Harpocr.* voc. Καθάρσιον quo loco *AEſchinem* illuſtrat, cujus verba habes Orat. in Timarch. poſt init. p. m. 174. pr. καὶ πῶς δὲ κελεύει τοὺς προέδρους χρηματίζειν; ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. Conf. *Kuhn.* & *Jungerm.* ad *Polluc.* VIII, 104. n. 67. STOBBER.

Ed. Vaſc. πόματα. Tum recte Leidd. MSS. τὰ καθ. Pro γινόμενα Leid. pr. πινόμενα, alt. πιόμενα. Melius ſine dubio, quam γινόμενα. Purgationis ſeu purgandi ſtomachi cauſſa medicamenta illa bibuntur. Quamvis & aliis modis praeparari & adhiberi queant. Verum non ſolum illa ſunt καθάρσια, ſed & *ſacra luſtralia* paſſim. unde τὰ ἱερὰ in *Ammonio* p. 79. non temere mutem. OUDEND.

Vid. *Th. Bartbolinus* de Unicornu p. 88. & *Ez. Spanhemius* ad *Julian.*

3 Γινόμενα.] Forte πινόμενα.

1 Ἀποῤῥιπτέμενα.] MSS. A. & B. ἀποῤῥιπτούμενα.

2 Ῥυπάσματα.] MS. A. ῥυπασμοῖς.

3 Καθάρματα.] *Dio* Chryſoſt. Or. VII. p. 104. D. conf. *L. Bos* Obſerv. in Epiſt. I. ad Corinth. cap. IV. 3. p. 87.

4 Κάθαρμα, ——— τοιοῦτον γάρ τινα ἐπικειμένου λοιμοῦ, ἢ ἄλλου κακοῦ τινὸς, ζητοῦντες ἔθυον.] Sed haec, prout quidem hic jacent, non ſatis ſcite & accurate reſpondent mori iſti perquam barbaro horridoque alias jam ſatis ex multis aliis Auctoribus noto. Namque, ex eorum fide, miſerrima iſta mancipia privata, pro ſalute quidem publica, ceu gratiſſima dis Erebi triſtibus victima, mactanda ac tremendis diris devovenda non eo primum tempore conquirebantur, ut publica ſce-

πάντων ἀπδήςατ☉. τοιῦτον γάρ τινα, ὀπικειμένου 1 λοιμῦ,

---

lera sanguine suo vicario, in commune bonum, expiarent; quando jamjam atrocissima pestilentia, aut male suada fames, aut cruentum bellum, aut alia denique publica calamitas vehementer saeviret & omnia depopularetur; sed potius, ex singulari in futuros usus summasque necessitates, providentia, jam dudum ante sedulo conquisita, publicis sumtibus, apparatissimis quidem epulis, porcorum paullo post mactandorum ad instar, saginabantur. Id quod praeter alios fere innumeros, perquam luculenter patet ex Schol. ad *Aristophanis* Equites, pag. 353. ἔτρεφον τινὰς Ἀθηναῖοι ἀγενεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινὸς ἐπελθούσης τῇ πόλει, (λοιμοῦ λέγω, ἢ τοιούτου τινὸς) ἔθυον τούτους, ἕνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος, οὓς καὶ ἐπωνόμαζον καθάρματα: conf. & ejusdem Schol. ad Plutum, p. 48. quo & illud potissimum spectat *Petronii*, in fine operis impurae puritatis: *Massilienses quoties pestilentia laborabant, unus e pauperibus sese offerebat, alendus anno integro, postea, ornatus Verbenis & Vestibus sacris, circumducebatur per totam civitatem, cum exsecrationibus, ut in ipsum reciderent mala civitatis: Et sic projiciebatur* ubi videndi varii apud *Burmannum*, Interpretes, ut & *Berkelius*, in Notis, ad *Antonin.* Liberalem, p. 261. item *Ditberrus*, Lib. II. Elect. cap. 25. p. 335. *Dougtaeus*, Analect. Sacr. in N. T. p. 109. & ut plures alios jam praeteream, maximam jamjam partem laudatos a *B. Wolfio*, in Curis Phil. ad 1 *Corinth.* IV, 13. Tom. II. pag. 358. seqq. praesertim & ex instituto, *Lomejerus*, de Lustrat. Vett. Gentil. Cap. XXII. p. 213. seqq. Haec igitur omnia, ut finem tandem dictis jam, quod jure vereor, justo copiosioribus, faciam, satis valide nisi fallor, probant, immo imperiose propemodum persuadent, in nostro praesenti *Thomae Magistri* loco, legendum potius in posterum esse, σιτοῦντες ἔθυον, quam, quod vulgo, contra omnium fere scriptorum fidem & auctoritatem, circumfertur, ζητοῦντες ἔθυον: sed penes ipsum aequum Lectorem Criticum potius judicium esto. TRILLER.

1 Λοιμοῦ.] Solenni ex variatione MSS. Leidd. dant λιμοῦ, *fame*, uti & vulgo Scholiastes *Aristoph.* ad Plut. vs. 454. καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λιμοῦ τινὸς ἢ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. Sed bene & illic *Kuster.* & *Hemsterbusius* substituerunt λοιμοῦ *pestilentia*. Certe illo in malo plerumque fiebat id sacrificium. Accedat *Phavorinus*. Audiamus tamen *Tzetzen* Chil. v. Hist. 23.

'O

μȣ, ἢ [1] ἄλλȣ κακȣ̃ τινὸς, ζητȣ̃ντες ἔθυον, καὶ εὐθὺς ἐπαύετο ταῦτα.

[2] ΚΑΘΕΔΕΙ͂ΤΑΙ, καὶ [3] καθιεῖται, κάλλιον [4] λέγειν, ἢ καθίσει.

[5] Ἐκαθέσθην, καθεσθεὶς, [6] καθεσθήσομαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τȣ́των, βάρβαρα. λέγε ȣ̃ν· ΚΑΘΕΖΟΜΑΙ, ἐκαθεζόμην· καθεδȣ̃μαι, καθεδȣ́μενος, [7] καθεδεῖσθαι. καὶ ὅσα ἀπὸ τȣ́των.

[8] ΟὐΚΑΘΕΙ͂Σ, ἀλλὰ [9] καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν.

ΚΑ-

Ὁ φαρμακὸς τὸ κάθαρμα τοιȣ̃τον ἦν τὸ πάλαι.
Ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηνίᾳ,
Εἴτ' ȣ̃ν λιμὸς, εἴτε λοιμὸς, εἴτε ϗ βλάβος ἄλλο

&c. OUDEND.

MS. A. λοϊμȣ̃ B. λιμȣ.

1 Ἄλλȣ κακȣ̃ τινός.] MS. B. ἄλλȣ τȣ̃ κακȣ̃. B. ἄλλȣ τινὸς κακȣ̃.

2 Καθεδεῖται.] *Synes.* p. 57. C. 304. B. WITTER.

3 Καθιεῖται.] MS. B. καθεῖται.

4 Λέγε, ἢ καθίσει.] *Phavor.* melius λέγειν. WITTER.

Ita edidi cum Leidd. MSS. & *Phavor*, vulgo λέγε. In *Moeride* male vulgo in praesenti legitur καθίζει. quod jam monuit Cl. *Albert.* ad *Hesych.* Vide & *Suidam.* OUDEND.

Uterque MS. λέγειν.

5 Ἐκαθέσθην.] MS. A. καθεσθῆναι.

6 Καθήσομαι.] Legendum utique καθεσθήσομαι ex re ipsa, *Phrynicho* in ἐκαθέσθη & *Phavor.* col. 591, 13. vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 11. STOEBER.

Καθεσθήσομαι legendum esse docent *Phrynich.* p. 114. *Moschopul.* ubi male καθεθήσομαι, & MSS. Leid. pr. (absunt haec a sec.) cum Oxon. ac *Graev.* ad *Lucian.* Sol. p. 128. Vulgo καθήσομαι. Sed errasse magistros, monuerunt viri docti. Consule Clar. *J. P. D'Orvill.* ad Chariton. pag. 23. Et male *Mollius* in *Longi* Pastor. Lib. III. p. 84. pro ἐκαθέσθη e *Luciani* Soloecistatentat ἐκάθητο, quod ipsum damnat mox *Thomas.* Nam idem scripsit p. 74. τȣ̃ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον. & Lib. IV. pag. 133. παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καθεσθείς. Leid. pr. καὶ καθεσθ. OUDEND.

Uterque MS. καθεσθήσομαι καὶ καθεσθῆναι.

7 Καθεδεῖσθαι.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Contempl. p. 343. 346. Soloec. p. 761. & *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. pag. 11. DRAKENB.

Plutarch. Camill. p. 144. C. κάλλιον γὰρ ἐνταῦθα καθεδεῖσθαι καὶ μένειν. STOEBER.

8 Οὐ καθεὶς, ἀλλὰ καθέκαστος δεῖ λέγειν.] Legendum heic cum

Cl.

¹ ΚΑΘΕΙ͂ΤΟ ² τὴν ὑπήνην λέγε, ἐ μακρὰν εἶχε.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ, καὶ τὰ πρέποντα, καὶ τὰ κατερχόμενα. Ἀριστείδης ³ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τείχη καθήκοντά ποτε ἐπὶ θάλατταν.

ΚΑΘ-

Cl. *Graevio* putem, καθ' ἕκαστον: quia καθέκαστος non minus ἀντάττικον est quam καθεῖς. Attica vero sunt καθ' ἕνα, καθ' ἕκαστον, & καθ' ἕνα ἕκαστον. vid. *Lucian.* Soloecist. p. 755. BOS.

Graev. ad *Lucian.* Soloec. p. 755. DRAKENB.

Duae illae voces καθεῖς & καθ' ἕκαστος barbarae sunt, dicendum καθ' ἕνα, qua de re *Graevius* ad *Lucian.* p. 756. SALLIER.

Immo ne hoc quidem rectum; dicendum enim potius erat καθ' ἕκαστον, id quod plurimis exemplis docet *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. p. 951. seqq. quare & sic scribendum hic esse in *Thoma*, censet loco citato *Graevius* ad *Luc.* p. 756. ubi & pluribus agit de difficili hac & obscura loquendi ratione, scriptoribus fere sacris solis familiari, unde & haud dubie, pro more suo maligno, reprehendendi ansam arripuit laetus *Magister* noster. Ceterum varia ad defendendam quidem istam insolitam locutionem, momenta in medium attulit *B. Wolfius*, in Curis Philol. ad *Marc.* XIV, 19. p. 524. Tom. I. praesertim autem praestantissimus *Blackwall*, in Auctoribus sacr. classic. T. II. part. I. cap. I. p. 424. seqq. ubi & vid. Cl. *Wollii* subjectas infra Notas, & post eum inprimis, Rev. noster *Georgi*, in Not. ad Nov. Test. p. 148. & 295. parcius quidem, uberius autem in ipso Hierocritico suo, ubi summam S. Codicis auctoritatem strenue tuetur. TRILLER.

Eadem tradit Schol. *Luc.* II. 54. καθ' ἓν *Thucyd.* II. p. 160. B. καθ' ἕνα Ephes. V, 33. vid. *Graev.* ad Soloec. p. 116. WITTER.

9 Καθ' ἕκαστος.] Scrib. καθ' ἓν ἕκαστον· Vide *Graev.* ad *Lucian.* T. II. pag. 756. καθ' ἓν ἕκαστον· *Thuc.* VI. pag. 420. D. *Xenoph.* Cyrop. I. pag. 26. καθ' ἕνα ἕκαστον Idem Ἑλλ. I. p. 351. STOEBER.

Sic quidem exhibent quoque MSS. nostri: sed pessime pro ἕκαστον, ut docent *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 118. & ex eo *Bos.* OUDEND.

1 Καθεῖτο τὴν ὑπήνην.] *AElian.* de Zoilo V. H. XI. c. 10. τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, quae constructio rarior altera καθειμένος τὸν πώγωνα & καθεῖτο τὴν ὑπήνην. *Lucian.* T. I. p. 187. & 227. *Graev.* καθειμένος κόμην βαθεῖαν ἐκ κεφαλῆς *Apollodor.* p. 14. STOEBER.

Eunapius p. 69. πολιὸν δὲ καθεῖτο γένειον.

2 Τὴν ὑπήνην.] Ut & πώγωνα, γένειον. vid. *AElian.* Lib. II, 18. XVII. An. 39. *Apollod.* Lib. I. p. 19. Ed. Fabr. *Suidam* &c. OUDEND.

3 Ἐν τῷ Παναθην.] Tom. I. p. 187.

[1] ΚΑΘΗΣΟ κάλλιον, ἢ κάθε· καὶ [2] καθήμενος, ἢ καθεζόμενος· καὶ καθῆσο, ἢ ἐκάθητο. Ἀριστείδης· δικαστὴς αὐτὸς τῷ Περικλεῖ καθῆσο. καὶ καθῆντο, [3] ἢ ἐκάθηντο. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καθῆντο ἐκπεπληγμένοι. καὶ καθῆσθαι, οὐ καθεσθῆναι.

[4] ΚΑΘΙΕΡΩ͂ΣΑΙ λέγε, [5] ἀλλὰ μὴ ἀφιερῶσαι, ὡς Φαβωρῖνος.

ΚΑ-

---

p. 187. Leid. sec. ἐπὶ τὴν θάλασσαν. IDEM.

1 Κάθησο.] Leidd. a m. pr. κάθισο, eodem, qui in *Hesychio* est, errore. vid. illic Cl. *Alberti* & *Moerida*. Dein primum *Aristidis* locum invenies T. II. p. 251. Ed. Angl. Alterum T. I. pag. 123. Sed ibi vulgo editur ἐκαθῆντο e nostro corrigendum. vid. & *Hesych.* ac *Suid.* Herodian. Lib. I. cap. 8. §. 8. ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆστο. Sed apud *AElianum* legas Lib. II. V. H. C. 13. ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο. IDEM.

2 Καθήμενος.] *Themistius* Or. I. pag. 12.

3 Ἢ ἐκάθηντο.] *Plutarch.* Camill. p. 139. E. ἐν ἀγορᾷ ἐκάθηντο κεκοσμημένοι. STOEBER.

4 Καθιερῶσαι λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀφιερῶσαι.] Idem quidem somniat *Phrynich.* sed male omnino uterque, ut ibi in Notis ostendit docte *Hoeschelius*, ex *Plutarcho*, *Philone* Jud. & potissimum *Diodoro* Siculo; qui nempe inprimis illo verbo ἀφιερῶσαι, frequentius utitur, vid. v. g. T. I. p. 100. & pag. 101. seqq. Edit. celeb. *Wessel.* ne jam *Basilium M. Jo. Chrysostomum*, *Gregor.* Naz. aliosque Veteris Ecclesiae venerandos patres in medium producam; vid. tamen *Valesium*, ad *Euseb.* Hist. Eccles. Lib. X. cap. 4. p. 191. & add. *Guil. Budaeum*, in Comment. Ling. Graec. pag. 1009. TRILLER.

5 Ἀλλὰ μὴ ἀφιερῶσαι.] Sensus est verbum ἀφιερόω *consecro*, ab Atticis scriptoribus non usurpari, recte: utuntur tamen scriptores non contemnendi, *Philo* v. g. p. 180. ἐπειδὰν οὖν, inquit, ἔτει καὶ ἀριθμῷ τετάρτῳ πᾶς ὁ ψυχῆς ἀφιερώθη καρπὸς, τῷ πέμπτῳ τὴν ἀπόλαυσιν καὶ χρῆσιν ἡμεῖς αὐτοῖς χρησόμεθα. Occurrit & apud *Heliodorum* AEthiop. pag. 457. καὶ τοὺς σοφοὺς ἅμα τοῖς παρ' ἡμῶν ἐπεσταλμένοις συμπαρακαλέσασα εἰς τὴν ἀφιερωμένην τοῖς πατρίοις ἡμῶν θεοῖς, ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ καὶ Διονύσῳ περὶ τοῦ ἄστεος ἐργάδα σύστασιν. Utrique adjungi possunt *Josephus* p. 109. & *Porphyrius* de Abstinent. p. 166. SALL.

Ex *Phrynicho* p. 82. habet auctor: ad quem tamen in commentariis vide auctores, qui ea voce usi sunt, uti & *Hesychium* atque *AElianum* Lib. XVII. An. C. 1. ἱερὸν λέγουσι Ποσειδῶνος καὶ ἀφιε-

[1] ΚΑΘΙΖΩ ἐγὼ [2] καὶ καθίζομαι, [3] καὶ καθίζω ἕτερον. [4] Ἄλλο ΚΑΘΙΣΟΝ, καὶ ἄλλο κάθησο. τὸ μὲν γὰρ [5] κάθισον, πρός τινα ἱστάμενον λέγεται [6] ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο, πρὸς καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' [7] Ὁμήρῳ·

[8] Ἧσο ξεῖν'. [9] ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην.

τὸ δὲ [10] καθίζω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν.

ΚΑ-

ἀφιερῶνται τῷ θεῷ. quo loco, ut obiter hoc moneam, paullo superius πρόσηχον egregie praebet MS. Auguſtanus, ut conjecit Doctiſſ. *Trillerus*. OUDEND.

1 Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι.] Dicitur καθίζω *ſedeo*, ſed tum ſub. ἐμαυτόν. prop. enim eſt, *deorſum colloco*. BOS.

Vid. Schol. ad *Thucyd*. I. p. 83. lit. c. Cornucop. fol. 185. A. WITTER.

2 Καὶ καθίζομαι.] *Lyſ*. pag. 91. Tayl. καὶ ἡμῶν ἕνεκα ἐκαθέζετο. STOEBER.

3 Καὶ καθίζω ἕτερον.] MS. A. καὶ καθίζω δὲ ἕτ.

4 Ἄλλο Κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο.] Nempe, qui dicit: κάθισον, eo jubet ſtantem capere ſeſſum; ſed qui dicit: κάθησο, eo rogat, ne ſurgat ille qui jam ſedet. BOS.

Graev. ad *Lucian*. Soloec. p. 761. DRAKENB.

Leid. ſec. ἕτερον κάθισο, peſſime. *Ammon*. Κάθησο (V. ad *Heſych*. V. κάθισον) τοῦ κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες, Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν. Dein in utroque Leidd. & *Phavorino* legitur ἵνα δηλονότι καθίσῃ· *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 127. τὸ κάθισον τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί, mox legi vult πρὸς τὸν καθήμενον. Non opus eſt. OUDEND.

5 Κάθισον.] Vide *Graev*. ad *Lucianum* p. 761. SALLIER.

6 Ἵνα καθίσῃ.] MSS. A. & B. ἵνα δηλονότι.

7 Ὁμήρῳ.] Ὀδ. π. vſ. 44. ex quo, item MSS. Leidd. *Heinſ*. & *Graevio* reſtitui. Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ &c. Pro ξένε· ὑμ. In Edd. aliquot editur ἧσ' ὦ ξεῖν'. OUDEND.

8 Ἧσο ξένε· ὑμεῖς.] Locus Odyſſ. Π. vſ. 44. ubi ἧσ' ὦ ξεῖν' ἡμεῖς κ. τ. λ. Conf. *Ammon*. in voce & *Graev*. in *Lucian*. T. II. p. 761. STOEBER.

9 Ὑμεῖς.] Uterque MS. ἡμεῖς.

10 Καθίζω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιῶ καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν.] Rurſus hic ea a Noſtro repetuntur, quae jam paullo ſuperius, recte & ſapienter monuerat

ΚΑΘΙΣΤΑΜΑΙ ἄρχων, ἤτοι γίνομαι· καὶ καθίσαμαι τὴν ἀρχὴν, 1 καὶ καθίσημι, ἤγουν οἰκονομῶ. Θουκυδίδης 2 ἐν τῇ τετάρτῃ· τῶν πόλεων ἄρχοντας καθιστάναι. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἅ τε εἶχε τῶν χωρίων καθίστατο.

ΚΑΘΟΔΟΣ, Ἀττικοί· 3 ἐπάνοδος δὲ, Ἑλληνικόν. 4 Συνέστιος 5 ἐν ἐπιστολῇ τῇ· 6 ἴθι παρὰ τὴν μητέρα τὴν

---

nuerat de duplici verbi καθίζειν, significatione, nempe activa & passiva, sive, ut rectius & accuratius vulgo distinguunt, transitiva. Καθίζω enim ἕτερον, seu alium sedere facio, & ἐμαυτὸν quoque καθίζω, seu memet ipsum ad sedendum compono. De quo duplici verbi hujus usu singulari, jam olim uberius egimus, ipsumque idoneis aliquot exemplis ac testimoniis ex *Hippocrate*, *AEliano*, *Luciano*, & ipso hoc *Thoma* nostro aliisque petitis, probavimus & adstruximus in Observat. sacris, ad II. *Epist.* ad *Thessal.* cap. II, 4. apud *B. Wolfium*, in Curis philol. ad eundem locum, T. III. p. 391. quem & ipsum rursus vid. inferius; p. 606. quosque ibi laudat Auctores alios plures, quibus utique addendi, *Hug. Grotius*, Tract. de Antichristo, p. 58. *Guil. Budaei* Comment. Graecae Ling. p. 450. *Graevius*, ad *Luciani* Soloecist. pag. 761. T. II. Rev. *Alberti*. in Obss. sacr. p. 417, 418. &, ut alios plures jam praeteream, *Schwarzius* in Comment. Graec. Ling. Novi Test. p. 708. TRILLER.

Lucian. Icarom. T. I. p. 689. *Graev.* καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ Ζεύς. WITTER.

Per ellipsin scil. pronominis. vid. *Albert.* Obs. Sacr. pag. 417. *Xenoph.* Lib. VIII. κυροπ. pag. 220. C. *AEl.* Lib. XI. An. 33. XIII, 1. *Theocr.* Id. I, 12. *Long.* Past. Lib. II. p. 32. III. p. 62. aliosque. OUDEND.

1 Καὶ καθίσημι.] Exulant haec ab utroque MS.

2 Ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 340. D. alter locus est pag. 328. C. STOEBER.

§. 132. καὶ αὖθις §. 116. OUD.

3 Ἐπάνοδος Ἑλλ.] Non abstinuit tamen hac voce *Polybii* stylus Lib. V. p. 506. ἀσφαλῶς ἐποιήσατο τὴν ἐπάνοδον. Apud *Lucian.* vero *reditum* sive *proventum* denotat Catapl. T. I. p. 631. Atque ita intelligendus *Themist.* Orat. VIII. p. m. 113. C. fin. σοὶ δὲ, εἰ κατὰ γνώμην ἐκβαίνοι τὰ μέτρα τῆς ἐπανόδου, ἐξ ἡμισείας εἰς νέωτα λειτουργήσομεν. Pro κάθοδος saepius apud *Homer.* νόστος & *AEsch.* Pers. vs. 8. Usus quoque *Apollod.* p. 67. Apud *Eurip.* simpliciter *profectionem* denotat Rhes. vs. 427. sicuti νοστῶ *oberro* Hel. vs. 435. *venio* ibid. vs. 897. STOEBER.

4 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 171. C. WITTER.

5 Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Sic edidi

τὴν ἐκκλησίαν, ἀδελφὲ Κύϊλλε· αὐτὸν [1] γὰρ ἐκεῖνον τὸ ὅσιον ἱερέα νόμιζέ σοι [2] δεδωκέναι τὴν κάθοδον. λέγεται δὲ κάθοδος καὶ ἐπὶ τῆς καταβάσεως. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ Μενίππῳ, ἤ, ἐν τῇ νεκυομαντείᾳ· τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο.

[4] ΚΑΘΟΤΙ καὶ καθά· [5] τὸ δὲ καθώς, παρὰ τοῖς δοκίμοις οὐκ ἔστι.

[6] ΚΑΘΥΦΕΙΣ, καὶ [7] καθυφέσθαι, ἡ ἐνδοὺς, καὶ ἐνδοῦναι.

Ἀει-

---

ex Leid. pr. vulgo aberat τῇ. Intelligit *Thomas* Ep. 12. p. 175. Mox δὲ & ἐν τῇ exsulant ab eodem Cod. uti in Ἀχέρης & Διαβόητος. ubi recte idem νεκυομαντεία, hic vero νεκυομαντία, quo modo dant pleraeque *Luciani* Edd. in cujus T. I. pag. 458. vulgo editur ἥτις αἰτία σοι. Mallem utrobique, si per MSS. liceret τίς ἡ ἐπινοιά σοι. vid. Cl. *Hemsterh.* τῇ non habent Edd. Vett. OUDEND.

6 Ἴθι.] Initium hoc epistolae non habet MS. A. Codex B. ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἴθι κ. τ. λ.

1 Οὖν.] Delent hanc particulam MSS. A. & B. & mox verba: τὸ ὅσιον ἱερέα.

2 Δεδωκέναι.] MS. A. δεδοκέναι. Cod. B. δεδοικέναι.

3 Λουκιαν. ἐν τῷ Μεν.] T. I. p. 326. *Graev.* ubi ita: ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο & paulo post se ipsum explicat: πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. WITTER.

Geminus locus est apud *Aristid.* Panath. p. 114. Jebb. γενομένης δὲ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου, καὶ νεωτέρων συμβάντων ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πάλιν τὸ κινηθὲν ἐδέξατο. addde *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 432. B. παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς συμφεύγοντας κάθοδόν τε καὶ τελήρεις. STOEBER.

4 Καθότι καὶ καθά.] Adi *Phrynich.* pag. 188. *Moerida* & *Moschopulum.* Τὸ μὲν καθὰ οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ δὲ καθὼς οὐδέποτε· ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ Θεῖα γραφὴ γέγραπται. OUDEND.

5 Τὸ δὲ καθώς.] Habent vero *Joseph.* p. 89. B. 196. G. 200. B. 219. F. &c. καθὸ Idem pag. 822. A. *Synes.* p. 9. B. unde Gloss. pag. 175. *Prout*, καθώς. WITTER.

6 Καθυφεὶς καὶ καθυφέσθαι.] Leid. pr. καὶ ὑφέσθαι, ut scilicet respondeat exemplo, quod adfert *Thomas* ex *Aristoph.* Ranis vs. 1251. ubi V. *Kust.* unde & conjici posset καὶ ὑφεὶς καὶ ὑφέσθαι. Sed decompositum καθυφεὶς & καθυφέσθαι saepe sensu *remittendi* & *cedendi* aeque occurrit, ac compositum ὑφεὶς & ὑφέσθαι. OUDEND.

7 Καθυφέσθαι.] MS. A. καθυφίεσθαι.

Intellige, κάλλιον ἢ ἐνδ. sequitur enim in vetustis Edd. post Καταγνύς. Adeundae Notae ad *Lucian.* T. I. pag. 85. HEMSTERH.

1 Ἀρι-

[1] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ὑφέξαι μοι δοκεῖς.

[2] ΚΑΙΡΟΣ, μέρος χρόνου, ἢ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· [3] χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. ἄλλως τε, ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου· εἰ πόλεμος ἦν, ἢ εἰρήνη. χρόνος δὲ, ποσότητα· ὡς τὸ, πρὸ δέκα χρόνων.

[4] Καιρὸς, οὐ μόνον δὲ ἐπὶ χρόνου ἁπλῶς τίθεται, ἀλλὰ καὶ

---

1 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vers. 1251.

2 Καιρὸς &c.] Ita quoque *Ammonius* qui voce χρόνος longi temporis intervallum, nomine autem καιρὸς brevius significari contendit; atque huic illorum opinioni favere videtur *Theophr.* cum ait de Cauf. Plant. Lib. I. cap. 6. ἔτι δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις βραχὺς ὁ καιρὸς, διὰ τὸ ταχεῖαν εἶναι τὴν βλάστησιν, τῇ ἐλαίᾳ δὲ πλείων χρόνος, διὰ τὸ πλείω χρόνον ποιεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. SALL.

Haec iterum, ut saepe alias, transcripta sunt a *Thoma*, ex *Ammonio*, ubi totidem verbis, pag. 79. leguntur. Illustrat vero haec ipsa utriusque verba istud sapientissimum *Hippocratis* nostri dictum, mox ab initio Lib. de praeceptionibus, p. 60. χρόνος ἐστὶν, ἐν ᾧ καιρὸς· καὶ καιρὸς, ἐν ᾧ χρόνος οὐ πολύς; quem ipsum elegantissimum Coi senis locum scite & praeclare, pro more, explicat & παραφράζει, Vir maximus *Jul. Caes. Scaliger*, Exercitat. CCCLXIV. contra *Cardanum*, p. 1063. pari quoque modo *Demosthenes*, II. de fals. Legat. p. 201. dixit, καιρὸς ἐν βραχεῖ χρόνῳ· nec non grandisonus *Pindarus*, Hymn. IV. Pyth. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει, quo ipso loco scite & luculenter plane illustrantur verba nostri Grammatici, aut Lexicographi, sequentia: καιρός ἐστι μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα, quae inde praeter necessitatem, a viro docto & ingenioso mutantur in μεμετρημένον, ut nempe ad τὸ σύστημα, referatur. TRILLER.

Vid. *Ammon.* in voce. WITT. *Lysias* contr. Agor. p. 233. seq. νομίζοντες κάλλιστον καιρὸν εἰληφέναι, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τότε χρόνῳ κ. τ. λ. Ita quoque *Demosth.* de fals. Legat. p. 201. B. καὶ ἀνηλωκότα τοὺς χρόνους, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιροὶ προεῖνται τῇ πόλει κ. τ. λ. STOEB.

Ad verbum fere haec descripsit auctor rursus ex *Ammonio*: ubi tamen & post πρὸ δέκα χρόνων additur ἢ μετὰ δέκα ἔτη. OUDEND.

3 Χρόνος δὲ, πολλῶν.] MS. A. χρόνος δὲ χρείας.

4 Καιρὸς, τίθεται ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου, καὶ πρέποντος.] Aurea sane haec est & quantivis pretii observatio de singulari τοῦ καιροῦ, significatione, ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρε-

πρέποντος: quippe quae sola commode facileque componere ac solvere potest inextricabiles hactenus inexplicabilesque nodos ac lites, circa vexatissimum illum & obscurissimum locum sacrum *Marc.* XI, 13. ὁ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων, circa quem plures quidem, sed inanes plerumque infelicesque Variorum Interpretum conatus, aestus, fluctusque vid. longa quidem serie, quam diligentissime enarratos apud *B. Wolfium*, in Cur. philol. ad istum locum, p. 503. seqq. T. I. Quod si enim illud ambiguum καιρὸς, non tam ad ipsum Anni tempus referatur, uti omnes fere hactenus perperam fecerant Interpretes; quam potius ad ipsam regionem terramque, ubi ista mendax arbor inani falsim foliorum ubertate efflorescebat, immo adhuc rectius, ad arborem ipsam fructu carentem, reducatur, uti sane decebat; tunc profecto omnis illa ardua difficultas hactenus fere insuperabilis, illico sua sponte evanescet, atque δὐκαίρως plane unico veluti ictu, sublata erit: Tum vero vox ista καιρὸς, commode reddi debet latine, per *opportunitatem*, *habilitatem*, *commoditatem*, *indolem*, *aptam dispositionem*, *qualitatem*, *constitutionem*, *instinctum*, *vigorem* & similia. Atque illud ipsum jam, qua est mira solertia & in vera intimaque graecarum litterarum proprietate & indole indaganda, peritia, dudum acutissime perspexit, atque multis idoneis & prorsus εὐκαίροις exemplis ex *Thucydide* potissimum, *Libanio* aliisque depromtis, uberrime probavit Celeberrimus nobisque, quod impense sane gaudemus, amicissimus, *Abreschius*, in longe doctissimis Lectionibus Aristaenet. Lib. I. p. 16, 17. & antea quoque, in Miscellan. Observat. Crit. Nov. T. I. p. 64. quod & alius Vir doctus anonymus jam praeclare pariter fecerat, in iisdem Observat. Miscell. Crit. Vol. VI. T. II. p. 345. qui & ibidem, peropportunum, istum in sensum, locum attulit, dudum quoque nobis observatum, ex *Hippocratis* Lib. de Victu Acutorum, pag. 291. T. II. cujus haec sunt verba: τὸ ὀξύμελι καιροὺς μέν τοι τοιοῦσδε ἔχει, ubi scite observat in Commentario *Galenus*, T. XI. Opp. pag. 96. τοὺς καιροὺς & hic, & alibi in *Hippocrate*, saepius significare τὰς ὠφελείας, aut ὠφελείας καιροὺς: sic enim rursus *Hippocrates*, sive Auctor quisquis demum is fuerit, Lib. de sanitate tuenda, ad Reg. Demetr. pag. 646. T. I. διατηρεῖν τὸν καιρὸν ἑκάστου σώματος: quomodo & pari venustate, *Plutarchus*, in Timoleonte, scripsit, pag. 242. οὔτε φύσεως, οὔτε τέχνης καιρὸς, & *Polyaenus* Lib. V. Strateg. p. 591. ἐν καιρῷ τῆς ἡδονῆς: quo & inprimis illud pertinet *Euripidis*, in Andromache, 131. τίς σοι Καιρὸς ἀτυζομένα, κ. τ. λ. ubi videndus utique Scholiastes; qui locus illi maxime jungendus, quem ex ejusdem grandisoni Tragici Oreste, peropportune hic produxit ipse *Thomas* noster: ne alios plures similes locos ex ejusdem Hecuba, Jon. & aliis fabulis tragicis, in medium jam dse-

καὶ ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρέποντος. ὡς [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Ἃ δ᾽ εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν [2] ἐμέ.

Καὶ [3] Αἰσχίνης· οἱ δὲ λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ᾽ ἡμέραν καιροὺς λέγονται, ἤγουν, πρὸς τὰ ἁρμόζοντα ἑκάστοτε, καὶ πρέποντα. τινὲς δὲ ἐνταῦθα τὸ καιροὺς, ἀντὶ τοῦ χρείας φασί.

[4] ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΕΙ͂Ν, οἱ νόθως ἀττικίζοντες· οἱ δὲ γυν-

---

adferam, frequentiffime enim καιρὸς, hoc quidem fignificatu, apud ipfum occurrit, ne *Pindarum*, *Themiftium*, *Chryfoftomum Dionem*, *Platonem*, aliosque ad teftimonium perhibendum fententiamque confirmandam, advocem, quos quidem omnes commodiori longe occafioni & opportunitati mihi interea refervatos velim, donec nempe meae Obfervationes philologicae facrae in Novum Teftamentum, longe auctiores & comtiores, quod quidem fperamus, in lucem publicam prodierint. Interea autem impenfe laetamur & gloriamur; noftram quidem fententiam de difficillimo ifto & inenarrabili quafi loco S. Marci, dudum conceptam ac formatam, nunc demum graviffimo Celeb. *Abrefchii* confenfu & fuffragio tanto magis fuisfe confirmatam. TRILLER.

Leguntur haec in MS. A. & B. poft καθέξει.

5 Ἐπὶ χρόνου.] Haec & mox καὶ defunt, Leid. pr. OUDEND.

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρεσ.] Vf. 122. ubi recte cum Noftr. ἐμὴν pro ἐμὲ; quod habet Califergi. STOEB.

2 Ἐμήν.] Sic vulgo in *Euripide* vf. 122. Sed MSS. & Edd. Vett. hic exhibent, nec male, ἐμέ. OUDEND.

Uterque MS. ἐμέ.

3 Αἰσχίνης.] De Falfa Legat. pag. 405. C. Dein φασὶν Leid. pr. OUDEND.

Pag. 255. B.

4 Κακοδαιμονεῖν &c.] Non pure Ἀττικῶς dicitur, licet recte εὐδαιμονεῖν dicamus; fed dicendum κακοδαιμονᾶν. *Ariftoph.* Plut. κακοδαιμονᾷς. BOS.

Praeivit *Phrynichus*, ad quem haec *Nunnefius:* Hoc verbum ut a minoribus ufurpatur, converti infortunatum effe, licet Atticum non fit, nam τὸ κακοδαιμονεῖν eft infanire, aut a furiis & malo genio agitari, quo fenfu exponi debet *Ariftophanes*, apud quem Plut. vf. 373. Chremylus Blepfidemo illum furti infimulanti refpondet, κακοδαιμονᾷς, id eft, infanis. SALLIER.

Conf. *Phrynich.* p. 14. Exemplum apud *Jofeph.* pag. 749. E. καὶ κακοδαιμονῶν ἐκ γυναικὸς ἤρξατο, περὶ ἣν μάλιστα ἐσπούδαστο. WITTER.

Arriani Epictet. Lib. III. C. 15. τί οὖν κακοδαιμονεῖς; ad verbum ferme haec rurfus defcripta funt ex *Phrynicho* p. 26. OUDEND.

1 Αἰ.]

γνησίως, κακοδαιμονᾶν. καὶ θαυμάσαι ἄν τις, πῶς εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι [1] δὲ κακοδαιμονεῖν.

[2] ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ἐπὶ γραφίδος, οὐ δόναξ. τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν εἰς ὀροφὰς καὶ αὐλοὺς συντελούντων καλάμων.

[3] ΚΑΛΙΑ', οὐ φωλεά.

[4] ΚΑ'ΛΛΕΑ ἐστὶ, τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων. [5] ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθέων, κάλλη.

Ὁ

1 Δὲ.] MS. A. δὲ καὶ.

2 Κάλαμ. ἐπὶ γραφ. οὐ δόναξ.] Utrumque habes in Epigr. Pauli *Silentiarii* Anthol. Lib. VI. c. 26. p. 931. Lubin.

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς,
Καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχαλέην καλάμων,
Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων, κ. τ. λ.

Stoeber.

3 Καλιά &c.] Inserui hic e MSS. Leidd. καλιά, οὐ φωλεά. Nam & καλιὰν Atticum esse notavit *Moeris*. De utraque voce, Graecis frequentissima, adi ad Grammaticos, & nota, versum a *Suida* in V. καλιὰ νοσσιὰ ἢ οἶκος ξύλινος prolatum, esse Epigrammatis, quod V. εἴβεσθαι edidit *Kusterus*, non addito tamen auctoris nomine. Est vero *Crinagorae*. Oudend.

4 Κάλλεα.] Scrib. κάλλαια ex *Ammon.* h. v. Vid. *Hesych.* in κάλλαιοι & Schol. *Aristoph.* Equit. vs. 495. Stoeber.

Sic plerumque τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια seu τοὺς πώγωνας, non vocant; sed κάλλαια; uti apud omnes scribitur Grammaticos & alios. V. ad *Hesych.* & *Ammon.* In *Moeride* tamen & *Moschopulo* vulgatur quoque κάλλεα; immo & *AEliano* Lib. XV. An. cap. 1. ἠρεμοῦσι τε τῷ ἱερῷ δύο πτερὰ ἀλεκτρυόνος ὑπὸ τοῖς καλλέοις πεφυκότα, καὶ χρυσῷ (κηρῷ MSS. Medic. & August.) τὴν χρόαν παρεικασμένα. Ὀργηᾶς (sic lege cum August.) δὲ ὁ κάλαμός ἐστι. Sed pro καλλέοις opinor scribendum κάλλεσι. Sic enim Lib. V. c. 5. ἀβρύνεται τε ὑφ' ἡδονῆς ὁ τράχηλος αὐτῆς καὶ καθίησι κάλλη: uti & legitur in *Apostolii* Prov. cap. VI. §. 41. ubi Patinus utrobique κάλλαια reponi vult. At rursus *AElianum* audiamus Lib. XI. cap. 26. ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν, καὶ οὗτος λόφον καὶ τὰ κάλλεα &c. ὁ τέττιξ τὴν φωνήν. Ita Med. Aug. MSS. vulgo aberat τὴν. Lib. XV. cap. 2. κριὸς δὲ θῆλυς, ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα &c. Non audiendi igitur sunt viri docti, qui hic & in *Moeride* κάλλαια substituere conati sunt. De κάλλη seu ἄνθη τῶν βαμμάτων, quae alii addunt, V. ad *Hesych.* & *Duker.* in Misc. Obs. Vol. III. pag. 92. Oudend.

MS. A. κάλεα. Cod. A. κάλλεα & mox ἀλλεκτρυόνων.

5 Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθέων.] MS. B. κάλη δὲ τὰ τῶν ἀνθέων.

Οὐχ

[4]Ο ΚΑ'ΛΩΣ τȣ̃ κάλω, [1] ȣ̓χ ὁ κάλως [2] τȣ̃ κάλω. [3] Ἀριςείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] ὥσπερ κάλω ῥαγέντος [5] ἀνεχώρησεν ὀπίσω. χαίρει δὲ καὶ [6] καλωδίον. [7] Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείȣ, ἐπιςολῇ· παρεῖχεν ἡμῖν κεχρῆσθαι τοῖς καλωδίοις.

[8] ΚΑΠΝΟΔΟ'ΚΗ, ȣ̓ καπνοδόχη. Λȣκιανὸς ἐν τῷ Ἰκαρομεν-

1 Οὐχ ὁ κάλως τῆς κάλω.] Duas ultimas voces ignorant Leid. pr. & *Phavor.* Omnes Leid. sec. In *Moschopulo* fere καὶ ὁ κάλος τȣ̃ κάλȣ, nempe ἑλληνικῶς, οὐκ Ἀττικῶς. ut *Hesychio*, *Etymol. M.* OUDEND.

2 Τῆς κάλω.] Desunt haec in utroque MS.

3 Ἀριςς.] Scr. Ἀριςτ. ἐν Παναθ. p. 8. ubi κάλȣ. WITTER.

4 Ὥσπερ κάλω ῥαγέντος ἀνεχώρησεν ὀπίσω.] Sic locus hic a me restitutus est auctoribus MSS. Leidd. ἐνεχώρ. Edd. Vett. ἐνηχ. Ed. Franek. ἐχώρησεν vulgo in *Aristide* T. I. p. 118. ubi etiam male κάλȣ editur. Attici κάλω in Genitivo dixere. Adi *Duk.* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 25. ἀπὸ κάλω. & *Suidam.* ut in Accus. κάλων. Ibid. & *Hesych.* atque, *AElian.* Lib. XIV, 29. περιβάλλȣσιν αὐτῷ (vulgo αὐτὸ) κάλων ἀδρότερον. In plur. κάλως pro κάλωας Lib. XVI, 30. ὡς καὶ τȣ̀ς κάλως ἄλλοι. Ibi male MS. August. κάλȣς. OUDEND.

5 Ἐνεχώρησεν.] Scr. ἀνεχώρ. WITTER.

MS. A. ἐχώρησεν. B. ἀνεχώρησεν. & *Hadr. Junius*,

6 Καλώδιον.] *Thucyd.* IV. p. 271. B. *Polyaen.* I, 47. p. 106. *Joseph.* p. 161. D. *Synes.* p. 163. C. Schol. *Luc.* ad Asin. T. I. pag. 4. *Graev.* καλωδίῳ] χοινίῳ. WITTER.

Synesius de Regn. p. 22. B. *Maxim.* Tyr. Diss. XV. Sect. 6. Lexicon Spirit. a cl. *Valckenaerio* editum p. 208.

7 Συνεσ. ἐν τῇ.] Pag. 163. D. add. p. 22. B. Conf. *Steph.* de Dial. p. 156. WITTER.

8 Καπνοδόκη.] Emendandus igitur is *Luciani* locus, qui in editis T. II. pag. 283. scribitur cum χ. SALLIER.

Quam tamen lectionem praeferendam putat *Solan.* ad *Lucian.* locum a Nostr. citatum T. II. pag. 767. ubi vulg. cum *Graev.* μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ καπνοδόχης. Habes vero καπνοδόκη apud *Herod.* VIII. p. 579. B. IV. 293. A. quod Jonicae Dialecto tribuendum ut δέκομαι, ὑποδέκομαι. STOEBER.

Atqui vulgo sic quidem Ionice in *Herodoto*, sed in *Luciano* T. II. pag. 767. Ed. ult. editur καπνοδόχης. & Cl. *Solanus Thomam* incusat. Verum temere. Attici enim in his compositis a δέχω amarunt quoque κ. pro χ. V. infra ξενόδοκος. Πανδοκεύς. item *Phrynich.* p. 134. Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plutum vs. 426.

ῥομβυίαπιῳ· 1 σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόκης.
2 ΚΑΡ, ὁ ἀπὸ Καρίας ἀνὴρ, 3 καὶ ὁ δοῦλος ἁπλῶς· διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας 4 πρώτους μισθοφορῆσαι. Κάειρα δὲ, γυνή. Ὅμηρος 5 ἐν τῇ δ΄ ῥαψῳδίας·

—— —— γυνὴ 6 Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα.

7 ΚΑΡΗ͂ΝΑΙ, καὶ ἐκάρη, κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπὶ

---

426. Eupolis etiam εἴρηκε καπνοδόκην, teste Polluce Lib. VII. §. 123. Adde Suidam in κάπνη. Ceterum pro σπένδεταί σ'. e MS. Leid. pr. edidi, ut est in Luciano σπένδειν τέ σοι. OUDEND.

Consentit Eustath. ad Iliad. A. p. 98. vs. 39. Edit. Basil. sed ibi pro δοροδόκη & ξηροδόκη leg. δορ. & ξυροδ. Apud Alciphr. Lib. III. extr. legitur κυσοδόχη. ABRESCH.

1 Σπένδειν τέ σοι.] MSS. A. & B. σπένδειν τέ σοι.

2 Κάρ.] Vid. Steph. Byz. v. καρία ubi vid. Berkelius. DRAK.

3 Καὶ ὁ δοῦλος &c. μισθοφορῆσαι.] Male haec exsulant a MSS. Leidd. Consule Cl. Hemsterhusium ad Aristophanis Pluti ἀνάσωκα pag. 7. καὶ τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸ δοῦλον δηλοῖ. Κάρες γὰρ οἱ δοῦλοι &c. & Etym. M. in κάρος. OUDEND.

Ignorat haec MS. B.

4 Πρώτους μισθοφορ.] Schol. ad Iliad. I. vs. 378. πρῶτοι γὰρ Κᾶρες ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ, καὶ ἔδοξαν εἶναι ἀτιμότατοι. add. Eustath. ad h. l. p. 757. ed. Rom. & ad Iliad. B. p. 367. Exempla praebent Aristid. p. 133. B. Synes. p. 225. B. 307. B. WITTER.

5 Ἐν τῇ δ' ῥαψ.] Vs. 142. ubi Μηον. Schol. ibid. κάειρα exponit καρίνη pro quo καρήνη Polyaen. p. 820. IDEM.

Leidd. ἐν δ' ῥαψ. vs. 142. Dein Μηϊονὶς Leid. pr. Μεονὶς sec. quare rescripsi Μηονὶς pro Μαιονὶς scilicet, ut notum. Vulgo etiam ι subscribitur in Edd. Homeri, ut frequentissime, aliis tamen saepe id omittentibus. Quam bene, viderint. OUDEND.

MS. A. & B. ἐν τετάρτῃ ῥαψῳδίας.

6 Μηονὶς.] MS. B. Μηϊνὸς.

7 Καρῆναι, καὶ ἐκάρη &c.] Nimirum καρῆναι & κείρασθαι differunt apud Atticos: καρῆναι dicitur de infami tonsura, qua utebantur in radendis capitibus morionum; κείρασθαι autem de honesta hominum rasura. Sed promiscue saepe utuntur Auctores hisce duobus verbis, id quod taxat Lucian. in Soloecista p. 744. BOS.

Vid. Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. DRAKENB.

Nunnesius ad Phrynichum p. 63. huncce locum in MSS. sic legi testatur: καρῆναι καὶ ἐκάρη κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπὶ ἀνδραπόδων, τὸ δὲ κείρασθαι ἐπὶ ἀστεί-των,

ἐπὶ ἀνθρώπων τῦτο κατακλιθέντων· τὸ δὲ κείρασθαι, καὶ ἐπὶ ἀτίμυ. καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, οἶμαι καὶ δακρύσειν ὑπὸ σοῦ τετιμῆσθαι Καισάρειον· τὴν μὲν γὰρ πόλιν, καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. 1 τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων.

ΚΑΤΑ'ΒΑ, 2 ὐ κατάβηθι. 3 Ἀριςοφάνης ἐν Βατράχοις· κατάβα παιδίον.

4 ΚΑΤΑΒΟΛΗ', ἡ ἔκτισις. καὶ 5 καταβάλλω, ῥῆμα. ὡς τό,

των, εἰ καὶ Λιβάνιος παραχρῆται. qua de re vide *Graev.* ad *Lucianum* p. 744. SALLIER.

Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 63. *Graev.* ad Soloec. §. 30. p. 83. WITTER.

Erravit hic vehementer *Nunnesius*, interpolato *Thomae* codici suo nimis tribuens. Optime se habet vulgata lectio, conveniens *Phrynicho* p. 140. aliisque, & inprimis *Luciano* in Soloecista T. III. p. 567. ubi & Scholiastes ait Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τῆς κοσμίας. Τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τῆς ἀτίμως καὶ μετὰ ὕβρεως. Vide omnino *Graevium*. Τίθεται δὲ pertinet ad καρῆναι & ἐκάρη, ut recte *Pauwius* monuit d. l. *Libanii* verba habemus Epist. 291. OUD.

1 Τίθεται] Conf. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. pag. 577. *Himerius* Declamat. pag. 48. de unguibus etiam adhibetur hoc verbum: hinc κάρμιον dicta Cleopatrae ancilla, ἀποτέμνουσα τὰς ὑπεροχὰς τῶν ὀνύχων ἀφυῶς, teste *Galeno* libr. de Theriaca ad Pison. p. 460.

2 Οὐ κατάβηθι.] Atqui idem ille *Aristophanes* cujus auctoritate id *Thomae* effatum nititur, voce κατάβηθι uti non dubitavit Lysist. vs. 873.

Ὦ γλυκύτατον Μυρρινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς
Κατάβηθι δεῦρο.

Hunc secutus *Lucianus* ait T. I. pag. 360. οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι καὶ πάρεχε σεαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. SALL.

Scil. Ἀττικῶς; dum contra alii censebant μόνως λέγεσθαι τὸ κατάβηθι, ut *Scholiastes* monet ad *Aristoph.* in Ranis vs. 35. & ex eo *Suidas*. Certe *Homerus* ait Od. Ψ. vs. 20. Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι. In S. L. κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. OUDEND.

3 Ἀριςοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 35. conf. *Cornucop.* fol. 185. B. *Steph.* p. 146. WITTER.

4 Καταβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω, ῥῆμα.] I. e. τὸ καταβάλλω Atticis est ἐκτίνω, pendo & *solvo*. *Demosth.* κατὰ Νεαίρας, καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, καὶ πρυτανεῖον, i. e. *pendere menstruas summas*. Καταβαλέσθαι ἀργύριον etiam habemus apud *Lucian.* in Dial. Meretr. p. 554. & *alibi*. in principio.

τὸ, [1] κατέβαλε τ' ἀργύριον. καὶ καταθέσις, καὶ κατατίθεμαι. καταβολὴ δὲ [2] καὶ ἐπὶ νόσυ. [3] Ἀριστείδης [4] ἐν τῷ Πανα-

cip. hinc καταβολὴ, *perſolutio.* BOS.

Haec eadem Noſter repetit infra, voce ῥιγόω, ubi & eundem *Ariſtidis* locum, quem hic quoque laudat, allegavit, qui legitur in Panathenaico, p. 445. T. II. Edit. per Cl. Jebb. quo & ille potiſſimum pertinet *Demoſthenis*, Philipp. III. p. 70. ὥσπερ περίοδος, ἢ καταβολὴ πυρετοῦ, ἤ τινος ἄλλυ κακοῦ, quem ipſum bis quoque citat *Harpocration*, p. 162. & p. 241. licet ipſius explicationem ibi adjectam haud penitus approbet *Salmaſius*, Cap. I. Obſervat. ad jus Atticum, quem & vid. in Comment. ad *AEl. Spartiani Adrianum*, p. 142. T. I. Script. Hiſt. Aug. ſcilicet καταβολὴ eſt ſubitus febrium impetus, ſeu acceſſio, ſive illa per rigorem & horrorem oriatur, ſive per fervorem & acerrimam ſitim, ut fieri vulgo ſolet, & omnibus, nulli vero cum voluptate, notum eſt: qua de re plura docte annotavit *Gisbert. Cuperus*, Lib. II. Obſervat. Cap. XV. p. 238. ſeqq. doctius tamen dudum ante ipſum *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. pag. 561. A qua tamen καταβολῆ, parum, me quidem judice, differre videntur voces iſtae εἰσβολὴ, προσβολὴ & ἐπιβολὴ, frequentius quoque de hac ipſa febrium acceſſione, aut invaſione *Galeno*, *Alexandro Tralliano*, *Paullo* AEginetae, *Aëtio* aliisque Medicis Graecis, uſurpatae: licet aliquam inter ipſas differentiam cum aliis ſtatuiſſe videatur *Theod. Marcilius*, in Comment. ad *Suetonii* Veſpaſian. cap. XXII. p. 39. in Appendice ad Editionem Graevianam: Conf. *Gorraei* Definit. Med. p. 125. in εἰσβολὴ, & p. 152. in ἐπισημασία, & *Foeſii* Oecon. ſub his ipſis vocibus, p. 113. & p. 142. denique etiam *Guil. Budaei* Comment. Graec. Ling. pag. 548. & p. 566. ſed haec ſatis quidem nota ſunt. TRILLER.

Inter idiomata *Thucyd.* refertur a *Dionyſ.* & notatur ut Poëticum p. 95. *Liban.* T. I. pag. 840. A. C. WITTER.

Himerius Declamat. pag. 40. τὴν τοῦ πολέμυ καταβολήν. Egit de hac voce vir doctus in Hiſtor. Critic. Reip. literar. T. I. pag. 231. quanquam nodum in ſcirpo quaerat.

5 Καταβάλλω.] Vid. *Niceph.* ad *Syneſ.* pag. 411. B. *Suid.* v. ἀμφισβητεῖν. *Hemſterh.* ad *Luc.* p. 6. WITTER.

1 Κατέβαλε τ' ἀργ.] *Lucianus* ἐν βίων πράσει T. I. p. 557. τ' ἀργύριον &c. καταβαλῶ, & ſaepiſſime cum aliis. OUDEND.

2 Καὶ ἐπὶ νόσυ.] Vid. *Harpocrat.* & *Suidam. Cuper.* Lib. II. Obſ. cap. 15. *AElian.* XVII. An. 40. IDEM.

3 Ari-

Παναθηναϊκῷ· ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας ἐρρίγωσε, τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης.

ΚΑΤΑΓΗ͂ΝΑΙ, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατάξαι. 1 Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσαι αὐτίκα. 2 οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι· 3 βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. 4 ἀποβάλλειν

---

3 Ἀριστείδ. ἐν Παναθ.] Corrige: Μιλτιαδ. p. 135. B. Med. infra quoque cit. in ῥιγόω. STOEB.

4 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Frustra ibi quaeras. Leguntur enim sequentia ἐν τῷ πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεσσάρων, & quidem in *Miltiade* T. I. p. 166. ubi MSS. cum *Thoma* dant ἐρρίγωσε. vulgo ἐρρίγωγε. male. V. in Ῥιγόω. OUDEND.

1 Πλατ. ἐν Γοργ.] Locus sic habet p. 469. D. κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσαι αὐτίκα μάλα. Perperam autem hic κατεαγῆν. ex Nostro corrigendum. STOEB.

Platonis verba, quae citat habentur p. 290. B. Edit. *Lugd.* verum editur ibi κατεαγῆναι. ut apud *Lyſ.* pag. 35. Edit. *Tayl.* minoris κατεαγεὶς, pro καταγεὶς quomodo *Ald.* at ibid. utraque κατεάξαντες. ABRESCH.

Leidd. in verso ordine κατεαγέναι, καὶ καταγῆναι. *Platonis* locus est T. I. p. 469. D OUDEND.

2 Οὐ κατεαγῆναι &c.] Sed cur ambo haec verba barbara sint, caussam nullam addit Auctor, uti tamen debebat: inprimis quum istae verborum flexiones passim quoque occurrant apud optimos quosque Auctores. Sic enim ipse *Aristoteles*, Lib. I. de Animal. Part. cap. I. p. 3. ῥάχιν ἔχειν, ὅτι στραφέντος κατεαγῆναι συνέβη. quod & alibi repetit in sequentibus; quod & de τῷ κατεάξαι valet, quod pariter ignotum non est; de utroque vid. Miscell. Lipsiens. Nov. Vol. VI. Part. I. p. 109. ut *Budaeum* aliosque jam taceam, qui idem passim observarunt. TRILLER.

Thomam exemplis ex *Aristophane* excitatis refellit *Jo. Barbeyrac* Epist. ad *Jac. Bernardum* in Novell. Reip. literar. Mense Nov. 1702. pag. 516. conf. *L. Bos* Prolegom. ad LXX. Interpr. ad Habac. cap. III. 12.

3 Βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα.] At vide tamen Clar. *J. Tailor.* ad *Lysiam* p. 85. κατεαγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ᾽ αὐτοῦ. *AElian.* Lib. X. Anim. cap. 10. τὰ δένδρα κατεάξαντες. OUDEND.

4 Ἀποβάλλειν γὰρ.] Forte addendum τὴν αὔξησιν. WOLF.

Sic & alii viri docti supplent. Puto latere vitium in seqq. vocibus ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα περιττόν. Leid. pr. κατέξα sec. πρώτερον. Sensus *Thomae* sine dubio est. Infinitivum abjicere elementum ε, quia aug-

 men-

λειν γὰρ ὀφείλει τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα πρῶτον, κατῆξα γὰρ ἦν, [1] καὶ κατὰ Ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα γέγονεν. ἴσμεν δὲ [2] ὡς αἱ μετοχαὶ, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα, καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τοῦ ἀορίστου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις. ἔτυψα γὰρ, τύψας· καὶ ἔτυπον, τυπὼν λέγομεν. μόνου δὲ τοῦ παρακειμένου [3] καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου αἱ αὐξήσεις, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις τηροῦνται. κατέαγα γὰρ, καὶ κατεαγὼς, καὶ [4] τἄλλα. ὥστε καὶ [5] ἐν τῷ εὐαγγελίῳ [6] κατεάγωσιν δεῖ λέγειν, ὡς [7] τετύπωσιν, οὐ [8] κατεαγῶσι. [9] τοῦτο γὰρ, ὡς ἐδείξαμεν, βάρβαρον. [10] ὡς οἴονταί τινες, [11] κανονίζεται τοῦτο ἀπὸ τοῦ κατεάγην παθητικοῦ ἀορίστου. ἐκεῖνος γὰρ ἀποβάλλει τὴν αὔξησιν ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἔφημεν.

Ἰστέον

---

mentum est in κατέαξα· cum primum κατῆξα fuerit, & Attice κατέαξα sit factum. fors: τὸ ε, ἐν τῷ, vel cum Cl. *Hemsterhusio*, τὸ ἐψιλὸν τοῦ κατέαξα αὔξησιν οὖσαν. πρῶτον γὰρ &c. καὶ κατὰ vel simili modo. Dein MSS. κατὰ τὴν. OUDEND.

1 Κατὰ τὴν Ἀττικὴν δ.] MS. A. καὶ ἀττικὴν δ. MS. B. κατὰ τὴν ἀττικὴν δ.

2 Ὡς αἱ.] MS. A. ὅτι.

3 Καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου.] Desunt in MSS. Leidd. Dein ἐν εὐαγγελίῳ κατεάγωσι· sine ν. intelligit *Johann.* cap. 19 §. 31. OUDEND.

Ignorat haec MS. B.

4 Τἄλλα.] Uterque MS. divisim τὰ ἄλλα.

5 Ἐν τῷ εὐαγγελ.] *Joh.* XIX, 31. MS. B. ἐν εὐαγγ. omisso articulo.

6 Κατεάγωσιν.] Uterque MS. κατεάγωσι.

7 Τετύφωσιν.] MSS. Leidd. τετύπωσιν. Quod praetuli: quia agit de subjunctivo praeteriti Medii κατεάγω. OUDEND.

MS. B. τετύπωσι.

8 Κατεαγῶσι.] MS. A. κατεαγῶσιν.

9 Τοῦτο γὰρ —— βαρβ.] Desunt in Cod. A.

10 Ὡς οἴονταί τινες &c.] Haec verborum & disputationis *Thomae* appendix non comparet in Leid. pr. Et recte, ut opinor. Nihil enim hic dicitur quod non dictum sit prius. Ab Oxon. Cod. superiora ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον absunt, inque eo exaratur κανονίζοντες. Bene: quando illa τοῦτο γ. ὡ. ἐδ. βάρβαρον parenthesi possent includi. Mox addidi δὲ post τὸ Ἰστέον e Leid. pr. OUDEND.

Desunt sequentia in MS. B.

11 Κανονίζεται.] MS. A. κανονίζοντες.

I Ἰστέον

¹ Ἰστέον ᾿, ὅτι, ² κατέαγα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικοὶ λέγουσιν, ³ οὐ τὴν κεφαλὴν ἤγει, καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· κατέαγα τοῦ κρανίου.

ΚΑ-

---

1 Ἰστέον ᾿, ὅτι.] Uterque MS. Ἰστέον δὲ ὅτι.

2 Κατέαγα τῆς κεφ.] Idem error tenet Schol. *Lucian.* ad loc. a Nostro cit. T. I. pag. 160. κατέαγα τοῦ κρανίου] καὶ τοῦτο ἀττικόν. αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν· ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Conf. Eund. T. c. p. 496. Quem tamen fugere non debuit locus a Clariss. *Sallierio* ex *Lucian.* adductus; cui addi possunt exempla plurima ex *Aristoph. Demosth.* & *Lysia* petita, quae videsis ad *Lys.* pag. 84. *Tayl.* Utramque constructionem habes apud *Plut.* Camill. pag. 140. C. ἥψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν σκηπίωνα βαθεῖαν οὖσαν. STOEBER.

Artemidor. Lib. I. Oneirocr. c. 5. p. 12. *Alciphron* Lib. III. ep. 54. κατέαγα τὸ κρανίον. *Gregorius* Naz. epist. p. 122. κατεαγῆναι τὸ σκέλος. conf. Cel. *Dukerus* ad *Oribasii* Anatom. pag. 130.

3 Οὐ τὴν κεφαλήν.] Id non semper verum est. *Lysias* Ἀττικώτατος in Orat. contra Simonem pag. 39. καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, & repetit in eadem pagina, & *Aristoph.* in Pluto p. 57. σάμου κεφαλὴν κατεαγότος. Adde Schol. p. 32. pag. 426. ac Scholiast. *Lucian.* T. I. p. 35, 619. & ipsum in Pseudom. pag. 756. κατάξας αὐτὸ (ᾠὸν) ἐς κοίλην τὴν χεῖρα. TORREN.

Temere, nam cum utroque casu construi solet. accusativi exemplum habes apud *Eurip.* Cycl. vs. 679.

—— κατῆγε τοὺς τραχήλους τὸ κρανίον

Παίσας κατέαγα.

Κρανίον enim non ad παίσας, sed ad κατέαγα pertinet; neque aliter *Xenophon* pag. 834. πάσας μὲν οὖν, inquit, τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ῥᾷον εἶναι δοκεῖ, συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Utriusque autem vestigiis insistens *Lucianus* ait T. II. p. 873. καὶ πολλοὶ ἂν εὖ ἴσθι ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. SALLIER.

Cum *Thoma* facit *Moeris.* Sed incassum; ut innumera exempla docent. V. & Cl. *Hemsterh.* ad citatum a *Thoma Luciani* locum T. I. p. 161. *Theophr.* Char. C. 27. τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι; ubi sensu suo distinguit *Pauw.* horum casuum diversitatem. Sed utrisque eodem sensu quoque usus est *Libanius* T. I. p. 795. A. & 797. C. OUDEND.

ΚΑΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑΤΑ, [1] οἱ κομψοὶ λόγοι. Συνέσιος [2] ἐν τῷ Δίωνι· Ἀττικῶν καταγλωττισμάτων. [3] χρῶνται δὲ τούτῳ τινὲς, καὶ ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ ἀσέμνων φιλημάτων, καὶ [4] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

—— μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων.

[5] ΚΑΤΑΓΝΥΣ [6] τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβων.

ΚΑΤ-

---

1 Οὐ κόμψοι λόγοι.] MSS. Leid. pr. Oxon. οἱ κ. Vere. Exponit auctor, quo sensu vox καταγλωττίσματα sumatur. Patet id ex sequentibus. *Synesii* locus est pag. 53. C. Dein καὶ e Leid. pr. abest ante Ἀριστοφάν. nec male. Est in *Nubib.* vs. 53. ubi V. Schol. item ad *Hesych.* & *Moeridem.* OUDEND.

2 Ἐν τῷ Δίωνι.] Pag. 53. C.

3 Χρῶνται δὲ τούτῳ.] MS. B. χρῶν δὲ τοῦτο.

4 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 51. Pari ratione *Ovid.* Amor. II, 5. *Illa mihi lingua nexa fuisse liquet.* *Catullus columbatim* dixit. Iterum *Ovid.* in Eleg. cit. *Quod nimium placuere malum est; quod tota labellis Lingua tua est nostris, nostra recepta tuis.* & III, 7. *Osculaque inseruit cupidae luctantia linguae.* & III, 14. *Illic purpureis condatur lingua labellis.* WITTER.

Et auctorem & locum non agnoscit MS. B.

5 Καταγνὺς τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβειν, lege συντρίβων, ut respondeat participio καταγνύς. BOS.

Legendum videtur συντρίβων. Non absimili tamen loquendi ratione ait *Lucianus* T. II. pag. 754. καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε. Ita quoque *Achilles* Tat. Ἐρωτ. pag. 263. ὥστε ταχὺ μὲν ἐκομίσθη, inquit, παρόντων δὲ ἡμῶν συνέτριψεν πάντα ὁμοῦ. Quod si de aliis rebus sermo sit, verbum συντρίβω etiam ab illis, qui non infimum inter scriptores Atticos locum tenent, usurpatum reperias, e quorum numero *Lysias* pag. 27. Ἀριστοκρίτῳ δὲ, inquit, ὃς παρ' ἐμὲ ἦλθε μετ' αὐτοῦ, βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον. SALLIER.

Non plane hoc damno; sed multo elegantius est, quod praebet *Phavorinus*, τὸ σκέλος. *Crurifragium* innuit, quo praeamarunt Attici & elegantiores dicere καταγνύναι, quam συντρίβειν, quod adhibent in ea re Polybius aliique. Utrumque in Euang. Johannis cap. 19, 31. κατεαγῶσι τὰ σκέλη & vs. 36. συντριβήσεται. V. Raphelium. *Xenoph.* Lib. IV. ἀναβ. p. 321. in f. καὶ ἑνὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος *Euseb.* Lib. VIII. H. E. cap. 21. τὰ σκέλη καταγνυμένων. Verum & Attici συντρίβειν τὰ σκέλη dixerunt, ut *Xenoph.* Ibid. p. 336.

ἔδεξε

1 ΚΑΤΑΓΩΓΙΟΝ, 2 καὶ καταγεῖς. ὡσαύτως καὶ καταλύειν. 3 κατάλυμα δὲ, οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων.

ΚΑΤ-

ἔδειξεν αὐτῷ συντετριμμένας ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. *Aelian.* Lib. VIII. An. cap. 22. καὶ τοῖν σκελοῖν συντρίβει τὸ ἕτερον, De vase vero seu σκεύει passim καταγεῖν, seu καταγνύναι. *Theophr.* Char. cap. 10. χύτραν ἢ λοπάδα καταξαντος. *Aristoph.* in Vesp. vs. 1427. κατέαξ' ἐχῖνον. item Thesmoph. vs. 410. τίς κατέαγεν τὴν χύτραν; Dein συντρίβων edidi pro vulgari συντρίβειν, cum Leid. pr. & *Phavorino.* Ratio clara est. OUDEND.

Anonymus de errorib. Ulix. p. 22. χερμαδίοις λίθοις βάλλειν τὰς ναῦς καὶ τὰς μὲν καταγνύναι.

6 Τὸ σκεῦος.] *Phav.* σκέλος, post συντρίβων pro συντρίβειν optime. WITTER.

MS. A. cum *Phavorino* συντρίβων.

1 Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι.] Κατάγεσθαι apud purissimos Scriptores est καταλύειν, *diversari.* apud *Lucian.* in Macrob p. 471. est καταχθεὶς, quod Schol. interpretatur ξενοδοχηθεὶς. *Xenoph.* in Sympos. Κατάγονται ἀεὶ παρ' σοι οἱ κράτιστοι Λακεδαιμονίων. *AEschyl.* καὶ παρ' αὐτῷ κατῆγε ἐν Ωρεῷ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες. Simili modo Lat. *Deduci* dicunt. *Cic.* in Verrem: *Parum laute diversari dicit : ad Philodemum deduci jubet.* hinc καταγώγιον, πανδοκεῖον, σταθμὸς, *mansio, diversorium*, apud *Herodot. Appian.* aliosque κατάλυμα vero quod nonnulli pro *diversorio* usurpant, quemadmodum etiam D. Luc. cap. XI. Atticis improbatur. BOS.

Heliodor. AEthiop Lib. I. p. 12. & Lib. II. p. 96.

2 Καὶ κατάγεσθαι.] *Lucian.* Asin. T. II. opp. p. 571. κατάγομαι παρὰ σοί. Sed Act. XXI, 3. κατήχθημεν εἰς Τύρον. De Differentia inter καταλύται & κατάγειν vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 90. lit. τ. STOEBER.

3 Κατάλυμα &c.] *Synesius* tamen dixit Ep. 132. DRAKENB.

Nempe oblique atque maligne iterum tangit sanctos Nov. Test. scriptores, apud quos haec vox aliquoties, ut notum, occurrit; illi ergo sunt ἀδόκιμοι ipsi, ex perversa quidem Auctoris & temeraria opinione. Dixit tamen eodem sensu κατάλυμα δημόσιον, *publicum diversorium*, *Diodorus Siculus*, Lib. XIV. p. 714. T. I. Edit. *Wessel.* κατάλυσις vero, quod idem, ac κατάλυμα, legitur hac significatione, apud ipsum *Polybium, Dionysium* Halicarn. *Plutarchum* & alios. Conf. *Thom. Gataker.* de stilo Nov. Test. contra *Pfochenium*, cap. VII. p. 74. TRILL.

Sed κατάλυσις uti *Plutarch.* Camill. p. 149. D. de κατάλυμα vid. *Kirchmajeri* Parallel. N. T. & Polyb. p. 27. STOEBER.

Sed & κατάλυμα habet *Synesius* Ep. 132. pag. 269. in f. ut

ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΣ, 1 οὐκ ἐπίδεσμος· ἐπίδεσμον δὲ οὐδετέρως, καὶ ἐπίδεσμα, 2 οἱ ἀρχαῖοί φασιν.

ΚΑΤ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ βέλτιον λέγειν, 3 ἢ κατ' ἐκεῖνο καιρ-

---

ut obſervavit Cl. *Alberti* ad *Heſych.* V. καλάγειν. Alii καλάλυμα ἐπλησι tamen tribuunt. Oudend.

1 Οὐκ ἐπίδεσμος &c.] Parum Attice igitur *Nonnus* Medicus, apud quem p. 29. legitur ἐπιδεσμοὺς ποιεῖν. Sallier.

Eandem quidem naeniam cecinit quoque, ut ſolet, *Phrynichus*: ſed & ille, & noſter ipſe, ut ſolent nempe, immane quantum fallitur. Quid enim quaeſo tum faciemus *Hippocrati* noſtro, ſcriptori certe & vetuſto, & propter Ionicas Atticasque veneres & lepores, quoque venuſto? apud quem tamen ſaepius occurrit vox iſta immerito damnata, ἐπίδεσμος: ſic enim in Lib. de Medici officina, p. 618. aperte legitur, φλύγδ πᾶς ἐπίδεσμος, atque licet in ſeqq. p. 619. & 621. ubi & promiſcue adhibentur τὰ ἐπίδεσμα, ἐπιδέσματα, ἐπιδεσμίδες, & ἐπιδέσεις, ut & Lib. de Fracturis, p. 736. ſeqq. item Lib. de Artic. p. 773. & & ſeqq. Conf. & *Foeſ.* in Oecon. voce ἐπίδεσμος. Eadem vero vox & innumeris quoque locis, occurrit apud *Galenum* Atticae elegantiae ſtudioſiſſimum, qui & integrum, ut notum, περὶ ἐπιδέσμων, conſcripſit Tractatum: ut taceam jam *Dioſcoridem*, *Alex.* Trallian. *Paullum* AEginetam, atque tantum non omnes Veteres Medicos Graecos, nihil enim iſta voce, frequentius apud ipſos, legitur. Immo apud ipſum facetiarum Atticarum patrem promum condum, *Ariſtophanem* nempe, eadem ſiſtitur, in Veſpis, ceu ex ipſius Scholiaſte, p. 534. liquido, niſi fallor, patet; id quod etiam ſcite jam obſervavit graecantiſſimus *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Linguae. Triller.

E *Phrynicho* p. 128. Erravit igitur *Suidas*, qui in Lexico poſuit ἐπίδεσμος ex *Ariſtophan.* Veſp. vſ. 1439. ἐπίδεσμον ἐπρίω. quo loco οὐδετέρως ſumtum, & ἐπιδεσμοχαρὲς, non ab ἐπίδεσμος, ſed ab ἐπίδεσμον in *Luciani* Tragop. T. III. p. 656. Ed. ult. ἐπίδεσμα *AEliano* Lib VIII. An. cap. 9. Oudend.

Suidas tamen & Lexica tantum norunt ἐπίδεσμος, ὁ. Abresch.

2 Οἱ ἀρχαῖοί φασιν.] MSS. A. & B. ἀρχαῖοι φασίν.

3 Ἢ κατ' ἐκείνου καιροῦ.] Leg. forte κατ' ἐκεῖνο καιροῦ. Conf. *Phrynich.* p. 50. Witter.

Peſſime ſic in *Thoma* editur; cum ſcripſerit ἐκεῖνο, ut diſerte exhibent MSS. Oxon. Leid. ſolummodo notat *Thomas* ſequens rurſus *Phrynichum* p. 122. articulum τοῦ in hac locutione adden-

χαιρῶ. ἀεὶ γὰρ [1] μετὰ ἄρθρου Θουκυδίδης λέγει.

ΚΑΤΑΘΕΩ οὐ μόνον τὸ κατατρέχω, ἀλλὰ καὶ τὸ κατέρχομαι. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν [3] Κυζικῷ περὶ τοῦ ναοῦ· [4] οἱ δ' εἰς αὐτὴν καταθέουσί τι καὶ ἀναθέουσι.

Ὥσπερ συναινῶ φαμὲν, οὕτω καὶ ΚΑΤΑΙΝΩ, ἀντὶ τοῦ καὶ πολὺ αἰνῶ, καὶ ἀποδέχομαι, καὶ τίθεμαι τοῖς δέ τισι. [5] Θουκυδίδης· [6] Ἀριστώνυμος ὃ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει.

[7] ΚΑΤΑΛΕΧΘΕΙΣ κάλλιον, [8] ἢ καταλεγείς.

Οὐ μόνον ΚΑΤΑΛΥΟΜΑΙ ἐγὼ ὑπό τινος, ἀλλὰ καὶ κατα-

---

dendum esse. Ex *Phrynicho*, ut est in Ed. pr. descripsit quoque sua *Phavorinus*. *Aelian.* Lib. VII. An. C. 37. κατ' ἐκεῖνό πως τοῦ καιροῦ. OUDEND.

Witteri suspicionem firmat uterque codex MS.

1 Μετὰ ἄρθρου.] MS. A. & B. μετὰ τοῦ ἄρθρου.

2 Ἀρισ. ἐν τῷ Πανηγ.] Pag. 60. B.

3 Κυζικῷ.] Uterque MS. Κυζίκῳ.

4 Οἱ δ' εἰς αὐτὴν &c.] Tom. I. pag. 237. Ed. Angl. ἑαυτὴν Leid. pr. OUDEND.

5 Θουκυδ.] Lib. IV. §. 123. p. 309. ex quo hic pro Ἀριστοδ. leg. Ἀριστώνυμος. Ita quoque *Steph.* vulgavit pag. 332. C. STOEBER.

Ἀριστώνυμος quoque legunt Codd. MSS.

6 Ἀριστόδημος.] Leid. pr. auctoritate reposui Ἀριστώνυμος, ut est apud *Thucydid.* Lib. IV. §. 22. ac corrigi hic jussit *Dukerus.* OUDEND.

7 Καταλεχθείς.] *Diod.* XX. p. 774. C. vid. *Steph.* p. 147. 156. Sic etiam διαλεχθεὶς apud *Diod.* XI. pag. 13. D. 32. A. WITTER.

Contrarium statuit *Moeris*, eique adsentitur *Lysiae* exemplis permotus *H. Stephanus* de dial. Att. p. 147. 156. uti ad illum doctus editor & ad *Hesychium* Καταλεγείς, καταλεχθεὶς adnotavit Cl. *Alberti.* Rursus ait *Thomas* Συλλεχθεὶς κάλλιον, ἢ συλλεγείς, invito *Xenophonte*, qui saepe συλλεγεὶς scripsit E. G. Lib. IV. Ἀναβ. p. 340. E. ἔπειτα ὃ ἔδοξε τοῖς στρατηγοῖς συλλεγεῖσι. OUDEND.

Idem tradit de συλλεχθεὶς & συλλεγείς. At καταλέγην est apud *Lys.* Orat. pro Mil. p. 74. & in Alcib. 131. καταλεγῶσιν in *Plat* VII. Leg. p. 618. B. & καταλεγεὶς apud *Isaeum* de Apoll. Hered. p. 56. Edit. *Ald.* ABRESCH.

8 Ἢ καταλεγείς.] Est tamen καταλεγῆναι apud *Synes.* p. 223. D. WITTER.

καταλύομαι τὸν δεῖνα, ἤγουν καταλύω. Θουκυδίδης [1] ἐν τῇ ἕκτῃ· τὸν ἐκεῖ πόλεμον μήπω βεβαίως καταλελυμένους.

[2] ΚΑΤΑ' κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, [3] οὐκ οἶδ',

1 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] §. 36. Vide & §. 13. & saepe. V. Infra in καλωφερής. OUDEND.

Pag. 437. A.

2 Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, κ. τ. λ.] In eadem quidem opinione versatur *Phrynichus*; sed tam ille, quam noster *Thomas*, me quidem judice, vehementer fallitur, dum uterque existimat, plebejam atque vulgarem sordidamque phrasin esse, κατ' κοιλίας ποιεῖν, meliusque & elegantius, ipsius loco, dici, γαστέρα ὑπάγειν. Quin potius mihi, inversa sententia, longe melius molliusque, κατ' εὐφημισμὸν, vel κατ' σεμνολογίαν, de re per se sordida foetidaque enunciari videtur, κατ' κοιλίας ποιεῖν, quam quidem γαστέρα ὑπάγειν, quod nude potius & aperte, rem foedam foetidamque exprimit, ut notum. Quemadmodum sic pari elegantia ac veritate, *Livius* dixit, *opus Naturae facere*, ac *Sallustius*, *ad requisita Naturae proficisci*, vel *abire*, vel, ut alii non minus scribunt, *Ventris necessitati obedire*, *Ventris urgentis desideria facere*, & similia plura: quae sane omnia, ut nemo non protinus videt, majore venustate ac verecundia dicuntur, quam quidem illa vulgaria, apud *Celsum*, *Suetonium*, *Lampridium*, *Martialem*, *Plautum* aliosque passim occurrentia, *Ventrem exonerare*, *Ventris onus ponere*, *Ventrem subducere*, *Ventrem levare*, *Ventrem eluere*, aut *expurgare*; quae certe haud sine nausea ac fastidio leguntur & audiuntur. Quum contra illud ποιεῖν, sive *facere*, recte sciteque idem significet hic, ac *purgare*, *mundare*, *sordibus liberare*, prout idoneis exemplis hanc in rem allatis, probavit & ostendit *Elsnerus*, in obss. sacr. T. I. pag. 227. ad *Luc.* XI, 40. quo tamen ipso sacro loco, istam singularem verbi ποιεῖν, significationem vix locum invenire, contra, recte monuit *B. Wolfius*, in Curis philol. T. I. p. 659. Sed haec obiter. Quin & ipsi Hebraei verbis פעל & עשה h. e. fecit, pari modo, parique χαριεντισμῷ, nonnunquam uti consueverunt, ubi de re sordida, Ventris nempe solutione, aut dejectione, loquuntur, ut Gens nempe ista in rebus turpibus sordidisque verecunde modesteque exprimendis & circumscribendis, est studiosissima, uti praeter *Drusium*, *Gatakerum* & alios, pluribus exemplis ostendit *Christ. Warlitzius*, in schediasmate, de

S3

οἶδ', ὅθεν λαμβάνοντες. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν γαστέρα ὑπάγειν λέγουσι.

ΚΑΤΑ-

S. Scripturae modeſtia in rebus verecundis: quemadmodum illa ipſa bina verba ſuperius laudata, pari quoque verecundia parique ἀστεϊσμῷ adhibent etiam de opere ipſo venereo caſte ſignificando, ut dudum jam obiter monui in Obſervat. Crit. pag. 163. & alibi. Ex quibus omnibus hactenus dictis, nunc luculenter ſatis, opinor, patebit, phraſin quidem iſtam κατὰ κοιλίας ποιεῖν, non tam a rudi ſordidaque plebe, uti putat nempe cum *Phrynicho Thomas* noſter; quam potius, mea quidem opinione, ab hominibus urbaniſſimis, politiſſimis ac faceti ſſimis inventam & in uſum licet rariorem, quod non diffiteor equidem, vocatam fuiſſe. Ceterum Curſores, Athletas & generatim omnes Viros Gymnaſticos, ut nempe vigente ſpiritu, expeditius currerent, fortiusque pugnarent, injectis ſaepius clyſmatis Ventrem cibis nimium onuſtum ſubduxiſſe atque levaſſe, poſt *Conringium*, *Borrichium*, *Mercurialem*, *Fabrum* aliosque, praeclare oſtendit *B. Schultzius*, in doctiſſima Exercitatione, de Athletis Veterum, eorumque diaeta & Habitu, p. 43. ſeqq. Cujus tamen ibi dictis addendi omnino bini ſingulares loci, alter e *Suetonio*, in Vita Neronis cap. XX. ubi de Cantoribus ac aliis gymnaſticis artificibus ſermo: *Clyſtere vomituque purgari:* ad quem locum plura diximus in Commentario noſtro ad prelum jam dudum parato: Alter vero locus ex *Artemidoro*, Lib. V. Oneirocrit. cap. LXXIX. p. 263. Δρομεὺς, μέλλων ἀγωνίζεσθαι, τῇ ὑστεραίᾳ κλυστῆρα προσθέμενος, καὶ ὑπεξαγαγὼν τὰ ἑαυτοῦ γαστρὸς σκύβαλα, εὔπνους τε καὶ κοῦφος γενόμενος, ἐστεφανώθη. ubi tamen legere malim, ſi liceat, εὔπνους, ſolenni ſcil. inter utramque ſono & literis perquam ſibi vicinam vocem, errore in Vett quidem Libris, quamvis, quod non nego, & vulgatum tolerari poſſit. Hunc ipſum vero *Artemidori* locum, ut id obiter hic adjiciam, & ipſe *Suidas* repetit voce κλυστὴρ, ſuppreſſo licet, ut male ſemper fere ſolet, ſuo Auctore, ubi ſimul perperam legitur, κλυστῆρα προθέμενος, pro προσθέμενος, quomodo ſcil. omnes Graeci loquuntur; quum nemo unquam dixerit κλυστῆρα προθεῖναι, ſed potius προσθεῖναι, ut quidem omnibus notiſſimum. Nihilo minus tamen, quod jure mirandum, praeſtantiſſimus *Küſterus*, nec obviam craſſamque mendam emendavit, nec ipſum hujus loci a *Suida* relati verum Auctorem, nempe *Artemidorum*, indicavit, quod poſtremum tamen ipſi omnino facilius condonandum, quam prius, quum ſcilicet illud ſit ingenii ac judi-

 cii,

ΚΑΤΑΜΙΚΡΟ'Ν ἐϛγίζῃ λέγε, ἐ ποσῶς. Συνέσιος [1] ἐν ἐπιϛολῇ [2] τῇ, τὰς γεωμετρικὰς ὅρους ἀληθεϛάτους ἡγῦ· [3] κἂν καταμικρὸν εἰς τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ἐκ γεωμετρίας τι [4] συμποείσωνται.

[5] ΚΑΤΑΠΡΟΙ'ΞΕΤΑΙ, ἤγουν, κατά τινος προαχθήσεται καὶ καταφρονήσει.

ΚΑΤΑΠΤΑ'ΜΕΝΟΣ, [6] ἐ καταπτάς.

ΚΑΤ-

---

eii, sicque in hominis potestate, hoc vero contra fortunae & casus, sicque in aliena potius facultate. Quis enim omnia sciat aut adeo fida ac tenaci memoria valeat, ut nullius loci obliviscatur, omniaque promta mox & parata ac quasi in numerato habeat? praesertim autem Opere in tam longo, quale vasta illa *Suidae* moles, fas est, obrepere somnum. Ideo, ubi plurima nitent in Carmine, haud ego paucis offendar maculis. Sed ohe! jam satis est. TRILL.

Conf. *Phryn.* p. 54 WITTER.

3 Οὐκ οἶδα δ'.] Leid. pr. οὐκ οἶδ', quod praefero. φασὶν additur in *Phrynicho* pag. 148. OUDEND.

MS. A. οὐκ οἶδα ὅθεν λάβοντες. MS. B. οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες.

1 Ἐν ἐπιϛ. ——— ἡγῦ.] Desunt in MS. A. ἐν ἐπιϛολῇ MS. B. caetera desunt.

2 Τῇ, τὰς &c. ἡγῦ.] Desunt cuncta MSS Leidd. prima sunt verba Epist. 130. p. 266. pro κἂν in Leidd. hic ἂν. OUD.

3 Κἂν.] MS. A. & B. ἂν.

4 Συμπορίσων).] MS. B. συμπορίζων). MS. B. συμπορίσαι).

5 Καταπροΐξε).] Sign. *impune aget: impune irridebit, contemnet. Aristoph.* Nub. Οὔτοι μὰ τὸν Δία μέγαν καὶ τὰς θεὰς ἐμῦ καταπροΐξῃ. *Nequaquam certe impune feres, minime vero impune me illuseris.* Idem in Equit. Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροΐξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀθηναίων. Et in Vesp. Οὔτοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τῦτο δρῶν. est etiam apud *Herodot.* aliosque. Derivatur ἀπὸ τὸ προῖκα, quod sign. δωρεὰν, *gratis.* BOS.

Rom. καταπροίξ. *Phavor.* καταπροΐξεσθαι. Conf.. *Phryn.* pag. 28. & 82. *Corinth.* pag. 725. καταπροΐξεσθαι est apud *Herod.* Lib. III. p. 199. E. καταπροΐξονται Id. V. p. 375. καταπροΐξεαι Id. VI. pag. 446. C. add. *Synes.* p. 121. D. STOEBER.

Sic divisim οἱ edidi cum Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. ac *Pauwio* ad *Phrynich.* p. 69. qui illic & p. 194. vult tamen conjunctim προίξ scribendum esse. quia scil. derivabat a προικὸς, vel προῖκα, At *Thomas* a πρὸ & ἵκομαι. Adi, quos laudant viri docti ad *Hesychium* h. v. OUDEND.

6 Οὐ καταπτάς.] Aliter sentiant oportet, quibus occurrerit

1 ΚΑΤΑΠΤΥ'Ω σȣ̃. ἐμπτύω σοι δὲ, ȣ̓δεὶς τῶν δοκίμων.
2 ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ'ΖΩ, τὸ ἐργάζομαι, καὶ παθῶ. λέγεται δὲ
3 ἐπὶ τῶν ποικίλως συνεσταμένων. καὶ ὄνομα ἐκ τȣ́τȣ 4 κατα-

---

rit is *Luciani* locus T. II. p. 1019. ὥς' αὐτὸν οὐκ ἀναχέσθαι συμμετέχειν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγȣ́μενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης, ἀναγαγεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικά. Eadem vox legitur apud *Heliodorum* AEth. p. 186. εἴ τι δεῖ, inquit, προσέχειν ὀνείρασι, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ οἷς τῆς παρελθούσης ἐξεδειματώθην νυκτὸς, καθ' ἣν ἀετὸν ὤμην ἐκ χειρὸς ἀφιέντα τȣ̃ Πυθίου καὶ ἄφνω καταπτάντα τότε θυγάτριον ἐκ κόλπων, οἴμοι, τῶν ἐμῶν ἀναρπάσαντα γῆς ἐπ' ἔσχατόν τι πέρας οἴχεσθαι φέροντα. Ita quoque *Achilles* Tatius Ἐρωτ. pag. 89. ἐπειδὴ θυσάμενος ὁ πατὴρ ἔτυχε, καὶ τὰ θύματα ἐπέκειτο τοῖς βωμοῖς, ἀετὸς ἄνωθεν καταπτὰς ἁρπάζει τὸ ἱερεῖον. SALLIER.

Nisi Ἑλληνικῶς, ut adfirmat *Moeris*. Usus tamen eo *AElianus* Lib. XVII. An. cap. 37. & Lib. XIII. H. V. cap. 33. OUD.

1 Καταπτύω σȣ̃. ἐμπτύων.] (Leg. ἐμπτύω) σοι δὲ, ȣ̓δεὶς τῶν δοκίμων.] Ἐμπτύειν τινὶ quod hic reprehendit Auctor, dicens apud probatum nullum reperiri, est apud *AElian.* V. H. I. 15. ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς. BOS.

Vid. *Heupel.* ad *Marc.* XIV. 65. DRAKENB.

Phav. ἐμπτύω σȣ. Rom. ἐμπτύων optime. Conf. *Phryn.* p. 8. WITTER.

Ita MSS. Leidd. non ἐμπτύων. Sed praeterea ex *Phryn.* p. 9. legendum σȣ. Hoc enim a Graeci sermonis norma alienum est; non vero ἐμπτύω σοι vel τινι. Diserte *AElianus* Lib. I. V. H. cap. 15. τῶν νεοττῶν γενομένων, ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς; & Athenaeus Lib. IX. cap. 11. αἱ περιστεραὶ, γιγνομένων τῶν νεοττῶν, ἐμπτύουσιν αὐτοῖς. Errant viri docti, qui damnant apud *Phrynichum* ἐμπτύει μȣ μηδαμȣ̃ λέγε. OUDEND.

Parum ergo castigate ex *Magistri* mente scripsit *Theophan.* Chron. p. 216 B. ὑβρίζειν καὶ ἐμπτύειν τῶν —— ibidemque iterum ὑβρίζειν, τύπτειν καὶ ἐμπτύειν τῶν ——— At significatione propria ἐμπτύειν τινὶ, qua habetur in *AEl.* V. H. Lib. I. cap. 15. aliosque, haud damnat. ABRESCH.

Ἐμπτύω uterque MS.

2 Κατασκευάζω] Vid. de his *Cuper.* Observ. Lib. II. cap. 18. *Steph.* Proparasc. apud *Duk.* p. 581. STOEBER.

Quod de discrimine addit κατασκευάζειν inter atque Medium κατασκευάζεσθαι, eadem est ratio, quae τȣ̃ διδάσκειν & διδάσκεσθαι, pluriumque aliorum. ABRESCH.

Conf. Cl. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 395.

3 Ἐπὶ τῶν.] MS. A. & B. καὶ ἐπὶ τῶν.

τασκευὴ, ἡ ἐνέργεια τῶν κατασκευαζόντων· καὶ τὸ ἔργον, τὸ κατασκευασθέν. [1] λέγεται δὲ κατασκευὴ καὶ τὸ ῥητορικὸν προγύμνασμα· ᾧ ἐναντίον, ἡ ἀνασκευή. καὶ κατασκευὴ, [2] ἡ αἰτία ἐπιλόγου. συσκευάζω δὲ, τὸ [3] σκαιωρῶ· [4] ἀφ' οὗ καὶ συσκευὴ ἡ σκαιωρεία. μετασκευάζω, τὸ μεταποιῶ. παρασκευάζω, τὸ εὐτρεπίζω, καὶ οἰκονομῶ· ὅθεν καὶ παρασκευή. διασκευάζω, τὸ λεπτομερῶς διηγοῦμαι. καὶ διασκευὴ, καὶ ἐνδιάσκευος λόγος. κατασκευάζει ὁ ναυπηγὸς τὴν ναῦν· κατα-

---

4 Καλασκευή.] *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 24. p. 34. Lib. III. cap. 1. p. 68. & Lib. VIII. cap. 1. p. 224.

1 Λέγεται δὲ καλασκ.] Vid. quae de h. v. doctissimi Viri *Jungerm.* & *Hemsterb.* notarunt ad *Polluc.* X, 11. ad quos ablegat *Duker.* ad *Thuc.* add. praeprimis *Bud.* Comm. col. m. 710. seq. p. 407. Stoebber.

2 Ἡ αἰτία ἐπιλόγου.] Leid. pr. & Edd. Vett. ἐπίλογος sive *adstructio*, *adsertio*, *probatio*. Quod probo. Oudend.

3 Σκαιωρῶ.] Id sibi vult *Thomas* duas illas voces συσκευάζω, & σκαιωρῶ interdum esse synonymas; quod verum est: σκαιωρῶ enim est dolos struo, malitiosi aliquid meditor, & excogito, quo sensu usurpatur ab *Euseb.* Praep. p. 213. οὐ δὲ γὰρ δαίμονος, μὴ ὅτι θεοῦ τοὺς παρ' Ἕλλησι θαυμαζομένους χρησμοὺς εἶναι βούλεται. γοητῶν δ' ἀνδρῶν πλάνας καὶ σοφίσματα ἐπὶ ἀπάτῃ τῶν πολλῶν ἐσκαιωρημένα. Sall.

4 Ἀφ' οὗ καὶ σκευὴ ἡ σκαιωρία.] Lege ἀφ' οὗ συσκευὴ ἡ σκαιωρία. Id est dolus, insidiae, quo sensu nomen illud legitur apud *Plutarchum* T. I. p. 448. τὴν δὲ ὅλην ἐπιβουλὴν, inquit, καὶ σκαιωρίαν τοῦ πλάσματος, οὐ φαύλην οὖσαν, οὐδὲ ἀφ' ὧν ἔτυχεν ἀρξαμένην . . . ἡμεῖς ἀναγράψομεν. Alii a σκαιωρῶ σκαιώρημα facere maluerunt, vocem ejusdem omnino significationis, ut ostendunt haec *Basilii* T. II. p. 11. εἰ γὰρ ἀκολουθεῖ, inquit, τῷ θεῷ τὸ ἀγέννητον, ἔξωθεν αὐτῷ παρέπεται, δηλονότι. τὸ δὲ ἔξωθεν τοῦ θεοῦ, οὐκ οὐσία αὐτοῦ ἐστιν. ἐκ δὲ τούτων οἴχεται διαφρένειν αὐτῷ τὸ σκαιώρημα. Idem.

Leg. συσκευὴ, etsi vulgatam retineat *Phav.* in συσκευάζω. Stoeb.

Καὶ συσκευή. Sic excudi curavi praeviis MSS. Leid. pr. Oxon. ut legendum esse quivis videt pro σκευὴ *dolum malum*, *insidias*, *laevam fraudem* intelligit. Vid. *Herodian.* Lib. III, 12. VII, 1. & 5. *Suidam* & *Moerida* in σκευωρία &c. Nam pro σκαιωρῶ & σκαιωρία frequentius occurrit σκευωρῶ & σκευωρία. Cave tamen, quid mutes. Consule *Suidam* *Hesych.* *Polluc.* Lib. VI. §. 182. σκαιώρημα & *H. Steph.* Thes. T. III. p. 800. Oudend.

Uterque MS. καὶ συσκευή.

1 Oi-

κατασκευάζεται, ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ, ταύτης τὰ ἀναλώματα διδούς. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ [1] οἰκοδομεῖ, καὶ τὸ οἰκοδομεῖται. οὕτω γὰρ Δημοσθένης περὶ Φιλίππου λέγει, [2] ἐν τῷ περὶ Ἀλοννήσου· ὃ δὲ οὐδεν δεόμενος τριήρεις κατασκευάζεται, καὶ [3] νεωσοίκους [4] οἰκοδομεῖται. καὶ Λιβάνιος· τί μαθὼν, [5] ὦ Βασιλεῦ, τὰς δυνάμεις συνέχεις, καὶ ὅπλα κατασκευάζῃ.

Οὐ μόνον ἐπὶ πολεμίων, τὸ ΚΑΤΑΣΚΟΠΗ τίθεται, ἀλλὰ καὶ [6] ἐπὶ τῆς ἁπλῶς θεωρίας. [7] Θουκυδίδης· ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων.

Οὐ μόνον [8] ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΜΑΙ παρ' ἄλλου, ἀλλὰ καὶ καταστρέφομαι τὸν δεῖνα. [9] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· [10] ἅ τε δὴ Μίνω τε κατεστραμμένου γῆν πολλήν.

[11] ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ, καὶ κάθεξις. [12] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ·

---

1 Οἰκοδομεῖ.] MS. A. οἰκονομεῖ & mox οἰκονομεῖται. male. conf. Auctor περὶ Σολοικίας a cel. *Valckenaerio* editus p. 199.

2 Ἐν τῷ περὶ Ἀλοννήσου.] Desunt Leid. pr. Sed exstant ibi verba *Demosthenis* p. 71. B. Dein vitiose Edd. Rom. Vasc. νεωσήκους. OUDEND.

Delet MS. B.

3 Νεωσοίκους.] Uterque MS. νεωσήκους.

4 Οἰκοδομεῖται.] MS. A. iterum οἰκονομεῖται. Caeterum post hanc observationem sequentia habent MS. A. & B. Κλάσις, ἐπὶ ὀστῶν ἢ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· καὶ τὸ κλᾶν ἐπὶ τούτων λέγεται· θραύειν δὲ καὶ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χοῦν λεπτύνειν.

5 Ὦ Βασιλεῦ.] MSStorum lectionem exhibui. Inepte in editis est βαλλεῦ, *Libanii* ad Imperatorem sunt verba ex nescio qua oratione. In Oxon. male καλασκευάζεις. OUDEND.

Forte leg. βασιλεῦ. WITTER.

Uterque MS. Βασιλεῦ.

6 Ἐπὶ τῆς ἁπλῶς θεωρίας.] Sic Leid. pr. Oxon. Minus bene τῆς omittitur in Edd. Locum *Thucydidis* legas Lib. VI. §. 46. OUDEND.

7 Θουκυδ.] Lib. VI. §. 46.

8 Καταστρέφομαι.] Hinc καταστροφὴ ponitur pro morte. Schol. *Thucyd*. Lib. II. p. 36. *AElian*. V. H. Lib. I. cap. 14. DRAKENB.

9 Ἡροδ. ἐν τῇ α.] Pag. 78. B.

10 Ἅ τε δὴ Μίνω τε κατ.] In *Herodoto* vulgo editur ἅ τε δὴ Μίνω κατ. Lib. I. cap. 171. τε certe παρέλκει. OUDEND.

11 Κατάσχεσις.] Leid pr. praemittit καὶ. Verba *Thucydidis* sunt Lib. III. §. 47. Mox una voce ἐπιθεωλεῖσον Leid. sec. Edd. Vett. &

τῇ· καὶ τούτου πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγοῦμαι [1] εἰς τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς.

[2] Τὸ ΚΑΤΑΦΡΟΝΩ͂, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται· ἔστι δὲ ὅπου καὶ αἰτιατικῇ. ὡς [3] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἕκτῃ· τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας [4] ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι.

[5] ΚΑΤΑ` χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο λέγε, [6] οὐ κατὰ χειρῶν.

[7] ΚΑΤΑΧΥ'ΜΑΤΑ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα [8] ἐπὶ τοῦ λουτρῶνος, καὶ τῶν ὁμοίων· καταχύσματα δὲ, αἱ κατὰ τῶν [9] νεωνήτων δούλων καταχεόμεναι ἰσχάδες, καὶ τἄλλα τραγήμα-

---

& ὡς αὐτὸς pro ὁ α. Leid pr. Edidi ὡς ὁ α. In *Thucydidis* loco Lib. VI §. 34. in f. rescripsi ἐν cum Leid. pr. pro vulgato ἐκ. IDEM.

12 Θουκυδ. ἐν τῇ γ'.] §. 47. p. 198. unde pro εἰς leg. ἐς. STOEB. MS. B. ἐν τῇ ς'.

1 Εἰς.] MS. A. delet εἰς MS. B. ἐς.

2 Τὸ Καταφρονῶ.] *Isocrat.* ad Demon. p. 54. DRAKENB.

3 Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ς'.] §. 34. pag. 401 pro ἐκ leg. ἐν. Idem statuit de voc. περιφρονῶ Schol. *Thucyd.* I. p. 18. lit. ρ. *Steph.* STOEBER.

MS. A. & B. ὡς ὁ αὐτὸς.

4 Ἐν.] MS. A. ἐν B. delet.

5 Κατὰ χειρὸς ὕδωρ.] *Aqua lavandis manibus ante coenam vocatur* ὕδωρ κατὰ χειρὸς, quemadmodum *post coenam* vocatur νίπτρον. *Aristoph.* Vesp. pag. 517. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. ubi Schol. ὕδωρ κατὰ χειρὸς πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν, μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι, ἀπονίψασθαι δὸς ὦ παῖ. Sic alibi saepius. Sed ὕδωρ κατὰ χειρῶν in plurali non dicitur. BOS.

Mera sane haec est λεπτολογία: nec caussae quidquam apparet, cur minus recte dicatur κατὰ χειρῶν, inprimis quum id apud ipsum *Xenophontem*, item *Plutarchum*, *Athenaeum* & alios, frequentius occurrat, ut *Homerum* ipsum jam taceam. Res enim nota. TRILLER.

Vid. *Phryn.* p. 58. *Steph.* p. 158. WITTER.

Sic quoque *Phrynich.* p. 144. *Moeris*, *Suidas*, *Polluc.* Lib. VI. §. 92. Vide tamen Cl. *Albert.* ad *Hesych.* κατὰ χεῖρας. OUDEND.

6 Οὐ.] MS. B. ἢ.

7 Καταχύματα.] Vid. *Ez. Spanhemius* ad *Julian.* Caesar. pag. 62.

8 Ἐπὶ τοῦ λουτρ.] *Phav.* ἐπὶ τῶν λουτρῶν. WITTER.

Sic etiam *Moschop.* Sed *Thomae* repudianda lectio non est. STOEBER.

9 Νεωνήτων δούλων.] V. quos laudat Cl. *Albert.* ad *Hesych.* V. καταχύσματα. *Aristophanis* verba

γήματα. ὡς [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ ταῦτα, τὰ καταχύσματα;

[2] ΚΑΤΕΔΗΔΟΚΕΝ, οὐ καταβέβρωκε.
ΚΑΤΕΚΑΥΘΗ, Ἀττικόν· [3] κατεκάη, Ἑλληνικόν.
ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ, ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, ἐπανέλθω. [4] Αἰσχύλος·

Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΚΑΤΕΣΚΕΔΑΣΕ [5] τινός, [6] ἤ τινί τι. καὶ κατέχειν ὡσαύτως.

ΚΑΤ-

---

ba sunt in Pluto vs. 794. V. & ad vs. 768. OUDEND.

1 Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ.] V. 794. Conf. omnino *Ammon.* & *Phav.* h. v. WITTER.

2 Κατεδήδοκεν &c.] Minus recte, ut constat ex lexicis SALLIER.

Hinc corrige *Moerida*, in quo male κατεδήδωκεν. V. ad *Hesych.* & *Suidam.* OUDEND.

3 Κατεκάη.] Prave τῷ η vulgo ι subscribitur. Nonnulli α subscribunt, item in κάων, κάειν: κλάων κλάειν. Quia praesens est καίω, κλαίω. V. infra. In *Moeride* legitur κατεκάνθαι, Ἑλληνικῶς. Ubi errat vir doctus, e MSti vestigiis refingens κατακαύσεται. A. κατακαυθήσεται, Ἑλλ. Nam ultimum invenias in *Xenoph.* ἀναβ. Lib. VII. p. 410. B. Attice κατεκαύθη *Luciano* Philopf. T. III. p. 40. Ed. ult. & κατεκαύθησαν *AEliano* Lib. VI. V. H. cap. 12. IDEM.

4 Καὶ Αἰσχυλ.] *Phavor.* delet καί. WITTER.

Recte *Phavor.* suspicor autem excidisse exemplum quod praecessit; vel scriptum fuisse ὡς Αἰσχυλ. Verba habes Choëph. vs. 3. adde *AElian.* V. H. IV. cap. 18. pr. ὅτε κατῆλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητός. STOEBER.

Deest copula Leid. pr. Bene. Est in Choëph. vs. 3. V. & supra in Ἥκω. OUDEND.

Καὶ delent MSS. Regg.

5 Τινός.] MS. B. τινὸς τινός, ἤ.

6 Ἢ τινὶ τί.] Forsan hinc τὸ συγκατεσκέδασε, defendere quis velit, in *Xenophonte* Ἀναβ. Lib. VII. p. 406. B. ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε, καὶ συγκατεσκέδασε τοῦ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. In *Athenaei* etiam Lib. IV. p. 151. E. legitur συνέπιε, καὶ συγκατεσκέδασε. Sed vino non aspersit Seuthes proximum, verum ejus partem porrexit illi. Recte Leunclav. συγκατεσκέδασε. Dein καὶ ante κατέχειν non videas in Leid. pr. OUDEND.

1 Κατ-

[1] ΚΑΤΕΣΧΗΜΑΙ. κατίσχημαι δὲ, βάρβαρον. [2] οὐ γάρ ἐστιν ἰσχέω ἰσχῶ, ἀλλὰ σχέω σχῶ. ὡσαύτως καὶ κατεσχημένος, καὶ [3] ἐνεσχημένος καὶ συνεσχημένος καὶ περιεσχημένος. Λουκιανὸς [4] ἐν Τίμωνι· πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

[5] ΚΑΤΕΥΧΟΜΑΙ, τὸ καταρῶμαι. παρ' Ἡροδότῳ δὲ, [6] τὸ ἐπιπόνως εὔχομαι. ὡς ἐν τῇ πρώτῃ· [7] πᾶσι Πέρσῃσι κατεύχετο εὖ γίνεσθαι.

ΚΑΤΗΓΟΡΩ [8] οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ. [9] Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ· [10] εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός. ἤγουν [11] ἐπάνω αὐτοῦ ἀγορεύει. ἐνταῦθα

---

1 Κατίσχημαι.] Uterque codex MS. distinctionem ponit majorem post hoc verbum.

2 Οὐ γάρ ἐστιν ἰσχέω.] Sed ἴσχω, ἴσχειν habet *Plato* Phaed, p. 102. B. unde προσισχειν apud *Eurip.* Orest. v. 362. προϊσχομένων *Plut.* Camill. pag. 133. C. σχεῖν vero & καλάσχῃ vicina apud *Plat.* l. c. p. 104. D. STOEBER.

3 Ἐνεσχημένος καὶ συνεσχημένος καὶ περιεσχημένος.] MS. A. & B. συνεσχημένος καὶ ἀνεσχημένος καὶ περισχημένος.

4 Ἐν Τίμωνι.] Tom. I. pag. 144. Ed. ult. OUDEND.

5 Κατεύχομαι —— τὸ ἐπιπόνως εὔχομαι.] i. e. *ardenter*, *magno cum studio*, praepositione significationem intendente atque augente, ut in καταλπίζειν, καταχαίρειν. ABRESCH.

6 Τὸ ἐπιπόνως εὐχ.] Leid. sec. καὶ τὸ ἐπ. Quod malim. Eo autem sensu aliis quoque saepe usurpatur. V. *H. Steph.* Thes. ac *Theocr.* Id. II, 71. *Herodoti* locus est Lib. I. cap. 123. OUD.

7 Πᾶσι πέρσῃσι.] *Phav.* πέρσεσι. vid. loc. p. 63. A. WITT.

8 Οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ.] *Antiphon* Or. I. p. 19. *Euripid.* Orest. vs. 28. DRAKENB.

Cujus significationis frequentissima sunt exempla. vid. & *Act.* XXV, 11. alterius rariora. vid. *Bud.* c. m. 711. STOEBER.

9 Φιλοστρ. ἐν τῷ] P. 503. unde, si vulgatae fides, hic legendum: πειθὼ κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, vitiose vero ibi ἄνδρος scriptum. Varias hujus verbi constructiones collectas vid. apud *Steph.* Thes. T. I. col. 31. seq. STOEBER.

Verba ἐν τῷ Ἰσοκρ. βίῳ delet MS. B.

10 Εὐμουσίαν.] Ita legas quoque in *Phavorino* Sed apud *Philostratum* Lib. I. de Vitis Soph. cap. 17. vulgo editur πειθώ. *AElian.* Lib. VIII. An. 24. τῇ τῆς εὐμουσίας θέλξει. OUDEND.

11 Ἐπάνω αὐτοῦ.] Περὶ αὐτοῦ dicendum fuisse pertendit cel. *Abresch*

ταῦθα γὰρ ἡ κατὰ, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῖ. ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς Φιλοσόφοις κατηγορία. [1] Εὔρηται ἀεὶ μὲν ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ καὶ παθητικῶς [2] κατηγορῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο. [3] ἰστέον δὲ, ὅτι, ὅτε τίθεται ἐπὶ [4] καλοῦ ἡ κατὰ, [5] δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος· οἷον, τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ. ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται καὶ ἡ δύναμις τῆς κατὰ. οὕτω γὰρ εὑρίσκεται πανταχοῦ. ἐγκώμια κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, καὶ λόγους ἡδίστους, καὶ ἐπαίνους, καὶ τοιαῦτά τινα. εἰ δὲ εἴποι τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, λόγους κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, οὐ καλῶς ἐρεῖ.

ΚΑΤΟΠΙΝ, οὐ κατόπισθεν. [6] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν.

Abresch. Animadv. ad *AEschyl*. p. 273.

1 Εὔρηται ἀεὶ.] Uterque MS. εὕρηται δὲ ἀεὶ.

2 Κατηγορῦμ. α. τ. κατηγορῶ] Male haec a praecedente §. divulsa; quae rectius conjungit *Phavor.* licet exemplum *Platonis* hic omiserit. Itaque legendum: ἅπαξ δὲ παθητικῶς κατηγορῦμαι, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Quod *Platonis* testimonio vult firmare. Vide autem, quam parum respondeat vulgata *Platonis* lectio l. c. p. 521. fin. σκόπει γὰρ τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις, λέγων ὅτι κ. τ. λ. Stoeb.

Male vulgo hinc incipit nova quasi propositio: quum sequentia clare docent., praecedentibus esse adnectenda: perpetua itaque serie edendum curavi. Εὔρηται (δὲ addunt Leid. pr. Oxon.) ἀεὶ μὲν ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ καὶ παθητικῶς κατηγορῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ, uti bene in *Phavorino*. Verum in *Platonis* Gorgia T. I. pag. 521. E. Ed. Ser. ita non legitur; sed εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις. Vitioso codice usus videtur *Thomas*. Oudend.

Periodum hanc cum praecedente conjungunt MSS. A. & B.

3 Ἰστέον δὲ, ὅτι.] Leg. ex Rom. ἰστέον δὲ, ὅτι ὅτε & sic deinceps. Stoeber.

4 Καλοῦ.] Immo vero ἐπὶ καλοῦ, ut reposui ex Leid. pr. & sensus postulat: quod jam vidit doct. *Abresch*. Anim. ad *AEschyl*. p. 274. Apud *Phavorinum* eadem est menda. Oudend.

MS. A. & B. καλοῦ.

5 Δεῖ.] *Thomae* canonem refutat cl. *Abresch*. Animadv. ad *AEschyl*. p. 273.

6 Πλατ. ἐν Γοργ.] Pag. 447. sine casu εἰς τὸ κατόπιν *Basil*. T. I. p.

1 ΚΑ'ΤΟΠΤΑ λέγε, καὶ 2 μὴ ὀπτὰ, ἤτοι θεατά. 3 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ὥς τε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ, μὴ κάτοπτα εἶναι. 4 καὶ Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν·

ἐ

I. p. 104. pr. *Polyaen.* Lib. II. pag. 147. οἱ κάτοπτιν παρελθόντες ἀνεῖλον τοὺς σαρισσοφόρους. Stoeb. Initio Gorg. Citat etiam *Etymol. M.* Oudend.

1 Κάτοπτα λέγε, καὶ μὴ ὀπτὰ, ἤτοι θεατά.] Haec quidem partim vera, partim vero rursus falsa sunt. Vera enim sunt, quae de voce ὀπτὰ, pro *visa*, aut *videnda*, monuit Noster, qua recte abstinendum tum censet propter ἀκυρολογίαν & ἀμφιβολίαν, quoniam nempe ista a binis ejusdem quidem fere soni, sed diversae plane significationis, verbis deducta, & *assata* significat, & *visa*, seu *videnda*, ut notum: inde ambiguus apud *Lucianum*, in Lexiphane, pag. 829. jocus, στρατηγὸς ὀπτὸς, & alter non minus lepidus Lasi cujusdam, apud *Athen.* Lib. VIII. cap. 4. p. 338. ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν, de quo ibi vid. *Casaubon.* p. 588. item Lib. III. cap. 18. p. 188. ut & *Camerar.* in Commentar. utriusque Linguae, p. 73. Falsa vero contrario sunt, quando & τὰ θεατά rejicere noster videtur: videtur inquam, quoniam non satis liquido ex ipsius quidem verbis apparet, utrum magis damnet istam vocem an approbet. τὰ θεατὰ enim frequentissime occurrunt in Veterum philosophorum inprimis Platonicorum, & Aristotelicorum, Libris, adeo ut semper fere opponantur sibi invicem τὰ ὀφθαλμοῖς seu τῇ ὄψει θεατὰ, seu ὁρατὰ, & τοῖς νοήμασι seu τῷ νῷ θεατὰ, id quod inter alia ex *Plutarchi* Libb. de placitis philosophorum, *Max. Tyr. Plotino*, *Jamblicho*, *Libanio* & aliis manifesto constat: inde & τὸ νῷ θεατὸν, dixit *Julianus* Imp. in lepidissima illa in Caesares satyra, haud procul ab initio: occurrit praeterea vox θεατὸν apud *Isocratem* ipsum in panegyrico, si recte quidem memini, & locis aliis. Inde & scite & eleganter in compositione, ut vulgo loquuntur, dicitur ἀθέατον, δυσθέατον, ἀξιοθέατον, & similia plura, in Lexicis passim obvia, de quibus inprimis rursus videndus laudatus modo *Camerarius*, in Commentar. utriusque Linguae, pag. 80. Triller.

2 Μὴ ὀπτά.] Nisi jocose. V. *Solanum* ad *Lucian.* Lexiph. T. II. p. 335. *Thucydidis* locum invenies Lib. VIII. §. 104. *Aristidis* T. I. p. 295. Ed. Angl. ante cujus nomen καὶ in MSS. Leidd. non comparet. Oudend.

3 Θουκυδ. ἐν τῇ η.] §. 104. fin. pag. 571. ubi ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι. Sic etiam *Steph.* lectio habet p. 618. D. Stoeber.

4 Καὶ Ἀριστ.] Pag. 171. A.

1 Ἀ-

ϗ πάντ' ἦν κάτοπ]α ἀπὸ τ᾽ γεφύρας. [1] ἄποπ]α ἢ τὰ ὑψηλὰ ϗ περίβλεπ]α· ἢ ἐφ' ὧν τις ἱσάμϛ δύναται μακρὰν βλέπειν.

[2] ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΙ, ἐπὶ πολέμε, ϗ ἢ τοιέτων. [3] κατόρθωμα

---

1 Ἄποπ]α ἢ.] Dicitur etiam ἄποπ]ος Minerva conſpectu exempta virûm apud *Sophocl.* Ajac. vſ. 15. quo ſenſu ἄϊδατα dicit *Plutarch.* quae in templi penetralibus recondita ſunt. Camill. p. 139. B. Idem l. c. pag. 151. alterius quoque ſignificationis ἢ ἄποπτ☉ exemplum praebet, ubi memorat ἱερὸν Ὁμονοίας, εἰς τὴν ἀγορὰν ϗ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄποπτον. STOEBER.

2 Κατορθῶσαι.] *Julian.* Or. II. 49. DRAKENB.

Plutarch. Camilli obtrectatores dicit πάντα βουλομένους δυστυχίᾳ τινὶ μᾶλλον ἢ διὰ ἀρετὴν κατορθῶσαι, in ejus Vit. p. 147. fin. STOEBER.

3 Κατόρθωμα οὐκέτι.] Pari quidem tetro in N. T. livore & foedo carpendi ſtudio, majore tamen adhuc imprudentia & impudentia, damnat hic *Thomas* vocem probatiſſimam, elegantiſſimam optimisque Auctoribus Graecis familiariſſimam, κατόρθωμα; Nam apud nullum fere non ſcriptorum optimum, *Thucydidem*, *Platonem*, *Demoſthenem* & horum aequales ſi exceperimus, τὸ κατόρθωμα uſurpatum reperiri, graviſſime veriſſimeque pronunciat judex in his litibus dirimendis vel maxime competens, celeb. *Abreſch*, in Lectionibus Ariſtaenet. Lib. I. p. 21. Inde igitur τὸ κατόρθωμα frequentiſſime occurrit in ipſo *Polybio*, ceu diligenter obſervavit Rev. *Raphelius*, in Not. Polybian. in N. T. p. 389. ſeqq. nec non apud *Plutarchum*, locis bene multis, adnotante *Elſnero*, in Obſervat ſacr. T. I. p. 472. quibus add. ejusdem Lib. de Stoicorum Repugnantiis, p. 1037. ſeqq. notiſſima enim ſunt in Hiſtoria philoſoph. Stoicorum κατορθώματα. Conf. *Gataker.* ad Marc. *Antonin.* Lib. V. p. 156. & *Caſaub.* ad *Perſii* Sat. III. p. 120. inprimis *Lipſ.* de philoſoph. Stoicor. ut ipſum *Ciceronem* jam taceam: legitur quoque eadem apud *Diodor.* Sic. Lib. IV. & Lib. XVII. p. 199. & alibi, item apud *Dionyſ.* Halicarn. T. II. p. 148. & pag. 153. nec non apud *Polyaen.* p. 4. & alibi: quin & apud ipſum *Ariſtidem*, non ſemel tantum, ut putabat noſter *Thomas*; ſed potius aliquoties, Tomo inprimis ſecundo, ut diligenter legentibus protinus manifeſto conſtabit. Habet quoque eandem vocem *Sextus Empir.* Lib. VII. contra Mathemat. p. 404. alibi. Ut nihil jam dicam, brevitatis ſtudio, de *Max. Tyrio*, *Dione Chryſoſtomo*, *Athenaeo*, *Joſepho*, *Galeno*, *Arriano*, aliisque pluribus, apud quos illud κατόρθωμα ſaepius occurrit: qua

θαμα ἢ οὐκέτι, εἰ δὲ ¹ Ἀριστείδης ἅπαξ. ἀλλ' ἀντὶ τού-
τε,

---

qua de re plura, si lubet, vid. in Curis *Wolfianis* philolog. in Act. Apost. XXIV. T. I. p. 1342. item in Comment. Graec. Ling. Nov. Test. *Schwarzii*, p. 768. Add. *Hoeschel.* ad *Phrynich.* pag. 106. ut & *Camerar.* in Comment. utriusque Linguae, p. 492. sed nolo jam plura. Apparet igitur ex hactenus dictis, satis liquido, opinor, nimis delicatos & solutioris quasi stomachi hic fuisse *Phrynichum*, *Thomam* aliosque id genus severos nimis Grammaticos, quum vocem hanc damnarent tot gravissimis tamen Auctoribus laudatam & commendatam. TRILLER.

Non *Aristides* solum, sed & *Lucianus* ea voce usus deprehenditur, ubi de bellica fortitudine sermo est: locus occurrit T. II. p. 799. ὦ ξίφος, inquit, κοινωνὸν, καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. quos secutus *Heliodorus* AEth. p. 456. usurpare non dubitat: τὴν νίκην, inquit, ὑμῖν τὴν κατὰ Περσῶν διαγγελίζομαι, οὐκ ἀλαζονευόμενος τὸ κατόρθωμα. SALLIER.

Herod. Ecl. 90. V. *H. Steph.* Thes. T. II. p. 1442. WOLF.

Usi quoque sunt *Libanius* in Neocl. T. I. p. 516. C. 522. B. *Polyb.* Lib. VI. cap. 16. *Lucian.* Tyrannic. T. II. p. 146. Damnat tamen hanc vocem etiam *Phrynichus* p. 106. & *Herodianus* p. 208. Mox auctoribus MSS. & postulante Graecismo sustuli, aliquot mendas, ut καλορθώμενον & κατορθώμενα: cum legi debeat κατωρθωμένον & κατωρθωμένα, ut in Leid. pr. ac *Libanio* T. I. pag. 511. item Νεοκλέα, cum vera sit lectio Leid. pr. & Oxon. Νεοκλέους. OUDEND.

¹ Ἀριστείδ. ἅπαξ.] Illustris locus Panath. pag. 185. Jebb. Σκόπει δὴ καὶ τὰ τῶν πολέμων, τοῦτο μὲν, τοὺς ἰδίους ἀγῶνας, τοῦτο δὲ, τοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων, αὖθις αὐτὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ κατορθώματα καὶ πάλιν γε τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ὁμοίως Ἑλλάδι καὶ βαρβάρῳ. Meminit etiam *Polyb.* τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις κατορθωμάτων Lib. V. p. 503. m. & *Plutarch.* Camill. p. 141. C. & 148. D. *Lucian.* Tyrannic. T. II. p. 146. *Longinus* orationis virtutes κατορθώματα dicit Sect. 34. pr. & alibi saepius. STOEBER.

Imo aliquoties. Vid. T. II. p. 62. p. 115. T. I. p. 323. ubi Schol. ineditus: σημείωσαι ὅτι εἶπε κατορθώματα· φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν· λέγει δὲ ὁ Λογγῖνος ἐν τρίτῃ φιλολόγων, ὅτι εὕρηται πολλαχῶς, πολλαχοῦ Vere istud *Longinus*; nam si a *Thucydide*, *Platone* reliquisque ejus aetatis Atticis discedas, apud nullum non scriptorem reperies. In *Hippocrat.* Epist. ad Democrit. *Alciphr.* L. III. Ep. VIII. *Dionys. Halic. Diod. Sic. Liban.* &c. κατόρθωσις est apud *AEschin.* de perperam Gest. Leg. p. 50. Edit. *Ald.* ABRESCH.

Conf. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 618.

I Κα-

τῦ, [1] κατωρθωμένον λέγε. Λιβάνιος ἐν τῇ ἐν [2] Νεοκλέους μελέτῃ· [3] ἀποδίδωσί μοι τὰ κατωρθωμένα τῶν ὑιῶν. [4] ἐπανορθῶσαι δὲ ἐπὶ [5] λόγων. [6] ἅπαξ δὲ καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται. [7] Πλάτων [8] ἐν πολιτείαις· καὶ δεῦρο ἰὼν, ἐπηνορθούμην. τὸ δὲ διορθῶσαι, ἐπὶ τῶν διαστρόφων.

[9] ΚΑΤΤΙΤΕΡΟΣ, [10] οὐ κασσίτερος. [11] Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

1 Κατορθώμενον.] Male Rom. κατορθωμένον. Scrib. κατωρθωμένον ut in excitato *Liban.* loco T. I. pag. 511. B. ex quo etiam pro Νεοκλέω leg. Νεοκλέους. Legitur etiam κατόρθωσις eodem sensu apud *AEschin.* de fals. Leg. p. m. 270. B. ἀπαγγείλας τὴν τῆς πόλεως νίκην ὑμῖν, καὶ τὴν τῶν παίδων τῶν ὑμετέρων κατόρθωσιν κ. τ. λ. Stoeber.

2 Νεοκλέω.] Uterque MS. νεοκλέους.

3 Ἀποδίδωσί μοι.] MS. B. ἀποδίδωμί σοι. mox uterque κατωρθωμένα.

4 Ἐπανορθ. δὲ ἐπὶ λόγων.] Sic *Liban.* T. I. pag. 519. A. 532. D. 561. D. Idem de rebus utitur Tom. I. pag. 518. A. Witter.

Add. *Plutarch.* Camill. p. 149. C. τὴν ἁμαρτίαν ἐπανορθούμενοι πανοῦργως. Stoeber.

5 Λόγων.] Addunt post hanc vocem MSS. Regg. κεῖται.

6 Ἅπαξ —— κεῖται.] Ignorat haec verba uterque MS.

Fallitur, cum plura sint hujusce significationis exempla. Sic *Lysias* Orat. 17. pag. 286. εὖ δ' οἶδ', inquit, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅτι περὶ πλείστου ἂν ποιήσαιτο πολίαρχος τοῦτον τὸν ἀγῶνα κατορθῶσαι. Sermo enim de caussis, ubi plurimum eloquentia valere solet. *Lysiae* adjungendus *Isocrates*, cujus haec verba p. 42. πῶς οὐ χρὴ σκοπεῖν, inquit, καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον, ὃς, ἢν κατορθωθῇ, καὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὴν ταραχὴν τὴν παροῦσαν, καὶ τῶν μεγίστων κακῶν ἡμᾶς ἀπαλλάξει. neque minus diserte p. 117. εἰπεῖν δ' ἃ γιγνώσκομεν περὶ ὧν ὑμεῖς μέλλετε κρίνειν, οὐχ οἷόν τ' ἐστὶν ἡμῖν, ἐν οἷς κατορθώσαντες μὲν ἅπαντας ἂν ὠφελησαίμεν. Sallier.

7 Καὶ Πλατ. ἐν πολιτ.] Vid. supr. in ἐπανορθούμην. Stoeber.

Nec auctorem nec locum agnoscit MS. B.

8 Ἐν πολιτείαις.] In Theaeteto T. I. p. 143. A. καὶ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωρθούμην, duplici Atticorum augmento, hic etiam restituendo. Oudend.

9 Καττίτερος, οὐ κασσίτερος.] Sed cur non κασσίτερος aeque bene Atticis dicatur, ac καττίτερος? An obsecro sola unius *Aristidis*, Auctoris recentioris, & paucorum aliorum, auctoritas dubia tantum valeat, ut καττίτερος praeferendum sit τῷ κασσίτερος; inprimis quum sexcenta praestantiorum longe & anti-

antiquiorum Auctorum exempla, ut ipsius *Homeri*, *Hesiodi*, *Dionysii* Perieget *Herodoti*, *Dionis Chrysost. Diodori* Sic. *Aristotelis*, aliorumque mox laudandorum, in contrarium facile produci possint, quae inanissimam esse hanc *Thomae* observationem ac distinctionem, liquidissime evincant. Atticum esse comta tersaque dictione *Lucianum*, ne ipse quidem incredulus noster *Thomas* negaverit. & tamen is ipse *Lucianus* ita scribere nihil dubitavit, Hermotim. p. 535. T. I. οἱ δὲ κασσίτερον εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν, & ita alibi in sequentibus, saepius. Ipsum quoque *Arrianum* stilo vel maxime esse Atticum & melliflui *Xenophontis* imitatorem solertissimum, dubio pariter omni caret: neque tamen ipse vocem istam saepius adhibere veritus est, in periplo Maris Erythr. p. 170. χάλκος, καὶ κασσίτερος: atque sic etiam in seqq. *Aristoteles* adeo ipse, sive Auctor Mir. auscultat. p. 1154. & p. 1156. T. I. Opp. alibique saepius, eandem τοῦ κασσιτέρου vocem usurpare haud erubuit: quod & fecisse constat *Xenophontem*; *Dioscoridem*, in prooem. Lib. I. p. 4. & Lib. V. cap. 100. p. 368. & saepe in seqq. item *Galenum*, imo & *Herodotum*, Lib. III. cap. 115. p. 203. οὔτε νήσους οἶδα κασσιτερίδας ἐούσας, ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Nempe illas ipsas Insulas Cassiteridas, seu *stannarias*, rarissime, quantum mihi quidem constat, & forsan apud solum *Strabonem*, Lib. II. & Lib. III. καττιτερίδας, sed potius semper fere κασσιτερίδας scribi, patet luculentissime ex hoc ipso *Herodoti* loco, *Diodoro* Sic. T. I. p. 361. *Steph.* Byzant. p. 458. *Ptolemaeo*, *Mela*, *Plinio*, *Solino*, aliisque pluribus, quos hanc in rem allegavit *Cellarius*, Geograph Antiq. T. I. Lib. II. cap. 1. p. 156. seqq. & *Salmas.* in Exercitat. Plinian. pag. 197. & alibi Neque id mirum, quum enim & *Atticis*, & omnibus in universum *Graecis*, id quod nec ipsis pueris atque tironibus ignotum hodie est, promiscue dicatur, τάττειν & τάσσειν, φυλάττειν, & φυλάσσειν, πράττειν, & πράσσειν, πλάττειν & πλάσσειν, θάλαττα & θάλασσα, γλῶττα, & γλῶσσα, ut infinita alia taceam in Lexicis ubivis ingenti copia obvia; ita & sine ulla distinctione, aut discrimine, pariter dici quoque posse κασσίτερος & κασσίτερος, extra omne omnino dubium longissime positum esse jure arbitror. Mere igitur nodum hic in scirpo quaesivit bonus noster *Thomas*, dum nulla prorsus solida ratione inductus, ceu melius molliusque, praeferret τὸ καττίτερος, τῷ κασσίτερος; quum potius illud κασσίτερος, longe melius molliusque ita formetur, atque delicatioribus auribus magis blandiatur mitiore suo sono, quam quidem illud durius nonnihil rudiusque formatum καττίτερος, unde & illud merito vel ab ipsis elegantioribus scriptoribus Atticis, uti hactenus probavimus, huic praelatum. TRILLERUS.

Carpit hanc vocem cum aliis *Lu-*

τῶ καὶ ἐξορχυμένων· καὶ τὸ ξίφος ἀντὶ [1] χαλκῦ κατ-τιτέρινον.

ΚΑΤΩΡΥΚΤΑΙ, κοινὸν· [2] κατορώρυκται, Ἀττικόν.

[3] ΚΑΤΩΦΕΡΗ'Σ, τινὲς μὲν λέγυσιν, ἐπὶ τῦ πρὸς ἀφροδίσια

Lucian. Judic. vocal. p. 92. Pr. κασσιτερᾶς manifesto operarum vitio pro κασσίτερος quod habet edit. Rom. STOEBER.

10 Οὐ κασσίτερος.] Sic MSS. & Edd. Vett. κασσιτερᾶς typothetarum est error in Ed. *Blank.* passim autem ex duplici σσ Attici fecerunt duplex ττ, ut lepidissime docet *Lucianus* in Judicio vocalium, & in hac ipsa voce T. I. pag. 92. Κασσίτερον ergo antiquius, ut *Homero*, *Hesiodo*; & hinc aliis, quoque, ipsique *Luciano* aliquoties. Ceteroquin MSS. saepe variant, ut in *Poll.* I, 133. III, 87. IX, 79. ubi vulgo κασσιτήρῳ, ut hic in Leid. pr. κασσίτηρος. prave. V. & *Moerida.* Ceterum *Thomas* interpolate citavit *Aristidis* locum T. II. p. 406. Ed. Angl. ἢ τὸ μὲν ξίφος καττίτερυ φέροντες, φλοιῦ δὲ τῦ θώρακα πεποιημένον, τό δ' αὖ δόρυ σύκινον. E quibus patet *Aristiden* vocibus ἀντὶ χαλκῦ non usum esse, sed mente subintellexisse. OUD.

Uterque MS. κασσίτερος.

11 Ἀρισείδ. ἐν τῷ κατ' ἐξοχ.] Tom. II. p. 406. quem locum ex memoriae penu depromsisse Nostrum putat *Normann.* p. 152. Sic enim *Aristides*: ἢ τὸ μὲν ξίφος καττιτέρυ φέροντες. Suspicor autem operarum vitio depravatam Nostri scripturam esse. Quid si legeremus: καὶ τὸ ξίφος καττίτερον ἀντὶ χάλκεον, ut alterius glossae formam haec verba induant, quam *Aristidis* exemplo subjunxisse Noster omnino videtur? STOEBER.

1 Χαλκῦ.] MS. B. τῦ χαλκῦ. Hanc observationem sequens excipit in MS. B. καλιά, ὐ φωλεά. Eadem legitur in MS. A. post κωμῳδοποιός, nisi quod scriptum sit φωλεά Vide p. 492.

2 Κατορώρυκται.] Perperam Leid. pr. κατωρώρυκτ . V. supra in ἠλιπται, *Moerida*, *Hesych.* *Suid.* & *Phavor.* OUDEND.

MS. B. κατόρυκ .

3 Κατωφερής.] Parum Attice igitur *Artemidorus* p. 100. ait: καὶ εἰκότως γυναῖκα σημαίνει. ὕτω γὰρ λέγονται αἱ κατωφερεῖς. Eadem vox occurrit apud *Josephum* p. 16. ἐπαγόμενος δὲ καὶ τὴν Σάῤῥαν, καὶ φοβύμενος τὸ πρὸς γυναῖκας τῶν Αἰγυπτίων κατωφερὲς ... τέχνην ἐπενόησε τοιαύτην. SALLIER.

Nescit hic *Thomas* noster, ut plura sane alia, uti hactenus passim vidimus, unde in Graecam Linguam pervenerit τὸ κατωφερὴς, pro τῷ ἀκολάςῳ. Ast probam tamen, si non re ipsa, quoniam nempe turpis est, at certe significatione & compositione, eam ipsam esse vocem, ostendit *Budaeus*, in Comment. Graec.

δίσια ἀκολάςων· ἐκ οἶδα ὅθεν λαβόντες. σὺ δὲ ἀκόλαςος λέγε, καὶ δοῦλος τῆς ὑπὸ γαςέρα.

[1] Καὶ ΚΕΓΧΡΕΑΙ', καὶ Κεγχρειαί. [2] Λεκιανὸς ἐν τῷ περὶ τῷ πῶς δεῖ ἱςορίαν συγγράφειν· ἐδ' ἄχει Κεγχρειῶν ἀποδημήσας. καὶ [3] Θεκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· πλέων ἐκ τῶν [4] Κεγχρειῶν.

[5] ΚΕ'ΔΡΟΣ θηλυκῶς, τὸ δένδρον. [6] κέδρον δὲ ἐδετέρως, ὁ καρπός.

Οὐ

Graec. Ling. p. 520. item *Camerar.* in Comment. utr. Ling. p. 374. nec non *Salmasius*, ad *Jul. Capitolin.* Gordian. jun. p. 104. T. II. Scriptorum Hist. August. & inprimis *Hoeschelius*, ad *Phrynich.* p. 192. TRILLER.

Sic habent quoque Leidd. MSS. At *Phrynichus* p. 192. & *Phav.* καταφερής; quod praefert *Pauwius.* Et sane plerique *Venereum hominem* καταφερῆ, non καταφερῆ dixerunt. V. ibidem & *H. Steph.* in *Thes. Eustath.* ad Hom. p. 1788. Ed. Rom. *Phot.* Lex. MS. Καταφερὴς, ἐχ ὁ ἄτακτος, ἀλλ' ὁ καταφερόμενος. Immo noster ipse in V. Μισητή. μισήτη δὲ ἡ καταφερής. Opponunt tamen *Diod.* Sicul. Lib. I. §. 88. τὸ ζῶον καταφερέςατον πρὸς τὰς συνεσίας. Verum & illic in MS. exaratur καταφερ. Nihilominus μισγήτην & μισγηλίαν *Aristophanis* exponunt *Eustath.* ad Hom. p. 1650. in f. & *Bisetus* ad Aves vs. 1619. καλωφερῆ & καλωφέρειαν. Mihi α praeplacet. Quamvis aliquoties, ubi recte & propria significatione καλωφερὴς occurrit, in hoc illove Cod. καταφερὴς inveniatur. pro τινες Leid. sec. κυρίως. & mox οἶδ'. OUDEND.

Chrys. T. IV. Opusc. p. 304. D. ἐ περὶ πάντας ἡ παραίνεσις, ἀλλὰ περὶ τὲς σφόδρα καλωφερεῖς· ἂν ἔτως ᾖς δῦλος τῶν ἡδονῶν &c. & pag. 320. D. τί ἔν ἐὰν ὁ ἀνὴρ καλαφερὴς ᾖ, φησιν, ἐγὼ δὲ ἐγκρατεύεσθαι βέλωμαι. Conf. *Eustath.* ad Odyss. O. p. 584. vs. 31. ABRESCH.

MS. A. καλωφερές.

1 Καὶ Κεγχρεαί.] Vid. cl. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 96.

2 Λεκιαν.] Tom. I. p. 622. *Graev.* Conf. *Jens.* pag. 235. WITTER.

3 Θεκυδ. ἐν τῇ Ὀγδ.] Pag. 563. B.

4 Κεγχρειῶν.] Tom. II. p. 38. Ed. ult. *Thucydidis* verba exstant Lib. VIII. §. 23. OUDEND.

5 Κέδρος θηλ.] Vid. *Ammon.* h. v. DRAKENB.

Manifestum ex *Polluce* VII, 144. ὅτι κεδρὶς μὲν ὁ τῆς κέδρε καρπός. Sic etiam οἱ ὁ. constanter ἡ κέδρος, ubi de arbore sermo est. Sed unguenti genus, κέδρος dictum, *Lucianus* foeminino genere usurpavit; adv. in-

Οὐ μόνον ΚΕΚΛΕΙΣΜΑΙ, ἀλλὰ καὶ κέκλειμαι ἄνδυ τοῦ σ. [1] Ἀριστείδης [2] ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· καὶ ὑπὸ τῶν [3] ὀρῶν συγκέκλειται.

Καὶ [4] ΚΕΚΟΝΙΑΜΕΝΟΣ, [5] καὶ κεκονιμένος.

ΚΕ-

Indoct. p. 113. ἀλείφεις τοῦ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, nisi forte legendum κεδρίᾳ. Utut sit, egregie erravit *Phavorinus*, qui: κέδρος ἀρσενικῶς μὲν τὸ δένδρον, θηλυκῶς δὲ ὁ καρπός. STOEBER.

6 Κέδρον οὐδετέρως, ὁ καρπός.] Malim ex *Ammon.* & *Moschop.* κέδρος δὲ ἀρσενικῶς, ὁ καρπός. Vulgatam vero tuetur *Etymologus*, quem vide. IDEM.

Cum *Thoma* consentiunt *Etymol. M. Moeris*, *Eustath.* ad *Homer.* p. 1390. & 1536. Ed. Rom. *Cyrillus* Συναγ. τῶν διαφ. τον. λ & aliquo modo *Photius* κέδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα. & *Hesychius* Κέδρον, Ἀττικοὶ οὐδετέρως δένειον. Certe neutro genere τὸ κέδρον videtur usurpasse *Homerus*, non vero fructum, sed lignum intelligens Od. E. C. 60.

τῆλοθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει
Δαιομένων.

Cum alius poëta vulgari usu feminino genere Καὶ θύε τὰς κέδρους adhibuerit; siquidem fides sit *Etymologo M.* Nam *Ammonius* ait, sequente eum *Moschopulo*, Κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον. ἀρσενικῶς δ' ὁ καρπός. Ἀλλὰ θύε τοὺς κέδρους. Corrupte, si quid video. Pejus apud *Phavorinum* Κέδρος ἀρσενικῶς μὲν τὸ δένδρον. Θηλυκῶς δὲ ὁ καρπός. Ἀλλὰ θύσαι κέδρος. sic Ed. Bas. In al. θύεται, scil. pro θύε τὰς κέδρους. Arbor vulgo ἡ κέδρος nominatur, at ejus lignum dono diis incensum Homero Κέδρον. Cedrinum oleum vel ἡ κέδρος, vel τὸ κεδρέλαιον vel ἡ κεδρία audit. Fructus ejus qualiscumque κεδρίς. V. *H. Steph.* in Indice, *Polluc.* Lib. VII, §. 144. *Hesych.* OUDEND.

1 Ἀριστ. ἐν τῷ Αἰγ.] P. 94. B. ubi ὀρῶν. WITTER.

2 Ἐν Αἰγυπτίῳ.] Tom. II. p. 352. ubi prave editur ὀρῶν, ut hic in Leid. pr. Sed pejus vulgo ὡρῶν: cum ὀρῶν sive *montibus* legi debeat. p. 350. τῆς συγκεκλεισμένης ὑπὸ τῶν ὀρῶν χώρας p. 351. τῶν ὀρῶν τῶν συγκλειόντων τὴν Αἴγυπτον. OUDEND.

3 Ὀρῶν.] Uterque MS. ὀρῶν.

4 Κεκονιαμένος.] *Polyaen.* p. 387. *Diod.* XIII. pag. 204. A. Lib. I. p. 278. B. Proverb. 21. Est & κεκονισμένος non infrequens apud *Lucianum*. WITTER.

5 Καὶ κεκονιμένος.] Illa hinc in MSS. creberrime confunduntur. Ultimum tamen, ni fallor, a poëtis magis, quam Prosaicis, adhibetur, & apud *Homerum*, *Hesiodum* aliosque invenies. V. Comm. ad *Hesych.* V. κεκονιαμένος. OUDEND.

[1] ΚΕΚΡΑΓΜΟ'Σ 'Αττικὸν, ἐ [2] κεκραγμὸς, ὐδὲ κραυγασμός· [3] ἀλλ' ὐδὲ κραυγὴ, [4] βοὴ δέ.

Οὐ μόνον ΚΕ'ΚΤΗΜΑΙ, ἀλλὰ ἔκτημαι χωρὶς τοῦ κ' γεγράφυσιν. Αἰσχύλος [5] ἐν Προμηθεῖ· κοινὸν ὀμμ' ἐκτημέναι.

Φι-

---

[1] Κεκραγμὸς 'Αττικὸν &c.] Cur κραυγὴν inprimis rejiciat fastidiosus ac superbus noster *Thomas*, caussae profecto nihil quidquam video; inprimis quum gravissima summorum Atticorum *Xenophontis*, *Thucydidis*, *Luciani* & aliorum auctoritas vehementissime ipsi adversetur. Sic, ut paucissima ex innumeris adferam, *Xenophon*, Lib. I. de Exped. Cyr. pag. 205. dixit, πολλῇ κραυγῇ ἐπίασιν, & mox, p. 208. τὴν κραυγὴν τῶν βαρβάρων, sicque in seqq. saepissime: *Thucydides* quoque Lib. VII. p. 747. κραυγῇ ὐκ ὀλίγῃ χρώμενοι, qui & in seqq. voce κραγμὸς & κραυγασμὸς, usus est, *Lucianus* denique in Dial. Mort. p. 282. T. I. ὐ κραυγὴ τις ἀκύει;, & ita innumeris locis; ut mittam jam *Diodorum* Sic. T. II. p. 187. *Demosthenem*, *AEschinem*, *Plutarchum*, *Aristidem* & tantum non omnes Auctores melioris aevi & ingenii. Turpiter ergo hic rursus lapsus est *Thomas*; sed ut malignum suum adversus sanctos Nov. Foederis scriptores, hac voce saepissime usos, animum pro more solito, denuo proderet, maluit vocem optimam & optimis quibusvis Auctoribus tritam, audacissime damnare, sicque se prudentiorum sannis foede exponere; quam veritatem candide fateri. TRILLER.

Leidd. 'Αττικοί. V. *Phryn.* p. 148. *Suid. Moer.* Dein κεκραγμὸς in iisdem Leidd. & apud *Nunnes.* non κραγμὸς. OUDEND.

Κεκράκτης dixit incertus auctor in Excerpt. *Grotii* p. 925.

[2] Κραγμὸς.] Uterque MS, κραυγμός.

[3] Οὐδὲ κραυγὴ. βοὴ δέ.] Sui oblitus *Thomas*, qui Teleclidis in loco hanc vocem legit; quem vide infr. in παρίστατις. *Isocratis*, *Polyaeni*, *Xenophontis*, *Libanii* exempla vel in Lexicis obvia. WITTER.

Male *Pauwius* ad *Phrynich.* censet βοὴν esse interpretationem τοῦ κεκραγμός. Statuit *Thomas*, βοὴν dicendum Attice, non κραυγήν: cum ea vox usurpetur 'Ελληνικῶς, ut *Moeris* ait. Clarius dant Leidd. Codd. ἀλλ' ὐδὲ κραυγή. ut edendum curavi. Verum errant. κραυγὴν dixerunt *AEschines*, *Xenoph.* apud *H. Stephan.* & *Lucianus* Dial. Mort. X. §. 12. ὐ κραυγή τις ἀκύει; ὥσπερ ἰόντων ἀπὸ γῆς βοώντων; OUDEND.

MS. A. & B. ἀλλ' ὐδὲ κ.

[4] Βοὴ δέ] Sic legendum quoque apud *Joseph.* pro βολή pag. 846. F. coll. ibid. B. STOEBER.

[5] 'Εν Προμηθεῖ.] Vs. 794. OUD.

I Φι-

[1] Φιλόςρατ@ ἐν τῷ ξ Ἀπολλωνίȣ βίῳ· ὁ τὴν ἀρχὴν [2] ἀπολωλυῖαν [3] ἀνεκτημέν@. καὶ ἐν πολλοῖς ἢ ἄλλοις τῶν λογοποιῶν [4] ζητῶν εὑρήσεις.

[5] ΚΕΛΕΥΏ, τὸ προςτάσσω. καὶ κελεύω, τὸ ἁπλῶς λέγω. [6] Λιβάνι@ ἐν ἐπιςολῇ, [7] αὐτὴν τε ταύτην ἐθρήνησα τὴν πόλιν· [8] κελευόντων ἢ ἀναγινώσκειν, ἢ ὁμολογεῖν ἀδικεῖν. [9] Συνέσι@ ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείȣ, ἐπιςολῇ· ἔρρωσο, καὶ τὸν υἱὸν [10] Διόσκορον κέλευε μετὰ τῆς μητρὸς [11] [ἐρρῶσθαι] καὶ τῆς τίτθης.

ΚΕ-

---

1 Φιλοςρ. ἐν τ. τ. Ἀπ. βίῳ.] Pag. 27. ubi: ὁ τὴν ἀρχ. ἀπ. πότ' αὐτῷ νῦν ἀνακεκλημένος. Unde puto Nostrum scripsisse ἀ..λημένος quod est in edit. Rom. STOEBER.

Lib. V, 9. p. 234. D. Sed illic editio saltem Morell. τὴν μὲν ἀρχὴν ἐκλημένος. Unde ergo *Thomae* nostro ἀπολωλυῖαν? Num memoriae lapsu? BENTZEL.

Verba ista leguntur cap. 27. in Ed. Olearii, qui edidit κεκλημένος. Sed MSS. Leidd. Oxon. Edd. Vett. hic habent ὁ τὴν ἀρχὴν ἀπολωλυῖαν ανεκλημένος. Bene. De Vespasiano est sermo, cujus decessores & vivi etiam nunc Imperatores imperium Romanum attriverant, & dedecoraverant. V. Cap. 29. Dein in Leidd. ζητῶν εὑρήσεις. OUDEND.

2 Ἀπολωλυῖαν.] MS. A. ἀπολλωλυῖαν.

3 Ἐκλημένος.] MS. A. ἀνεκλημένος. Cod. B. ἀνεκλημένοις.

4 Εὑρήσεις.] Uterque MS. ζητῶν εὑρήσεις.

5 Κελεύω.] Non cum futuro solum, sed etiam cum praesenti construitur. vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 11. DRAKENB.

6 Λιβαν. ἐν ἐπις.] Ad Demetrium n. 178. MS. in qua *Phav.* legit ἢ ἀναγιν. quod hic restituendum. WITTER.

Cum *Phavorino* facit uterque MS.

7 Αὐτὴν ——— πόλιν.] Delent MSS. Regg.

8 Κελευόντων ἢ ἀναγινώσκειν.] Addidi particulam ἢ, vulgo hinc exsulantem, ex ipso *Libanio* Ep. 31. & auctoritate MSS. Leid. pr. Oxon. ac *Phavorini*. Dein in *Synesii* loco Ep. 4. p. 167. verba ἐρρῶσθαι (subintellectum a *Synesio*) καὶ τῆς τίτθης desunt Leidd. Primum bene abest. Sic & Latine *Jubeo Chremetem* & similia, scil. *Salvere.* OUD.

9 Συνεσ ἐν τῇ, λυσ.] Pag. 167. A. in fine ed. Rom. vulgatum est ἐρρῶσθαι, sine parenthesi. WITTER.

10 Διόσκορον.] MS. B. διοσκόρȣ.

11 Ἐρρῶσθαι.] Delet haec verba uterque MS.

I Κί-

[1] ΚΕΛΗΣ, ὁ μονόζυξ ἵππος. [2] καὶ κέλης [3] πλοιάριόν τι, ταῖς ναυσὶν ἐφελκόμενον, ὅπερ καὶ κελήτιον λέγεται. [4] ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν πλοῖον.

ΚΕΝΤΕΙ͂, οὐ κεντᾷ. [5] Σοφοκλῆς· [6] κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε

1 Κέλης &c.] Ἐπακτροκέλης est *navis praedatoria*. apud *Hesych.* vitiose legitur ἐκπακτροκέλης. BOS.

Vid. Schol. *Aristoph.* Nub. *Act.* I. 1. 15. & *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Delum. vſ. 113. DRAKENB.

Vid. ad *Hesych. Suid.* & *Tollium* ad *Palaeph.* cap. 1. OUDEND.

MS. B. κάλης. conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. O. vſ. 681.

2 Καὶ κέλης πλοιάριόν τι.] Vid. Schol. *Thucyd.* ad Lib. I. p. 12. DRAKENB.

Xenoph. Ἑλλ. p. 447. C. τῷ δὲ Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν. Conf. Doctiſſ. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 526. n. 3. STOEB.

3 Πλοιάριόν τι.] Sic etiam apud *Ammonium.* V. Κέλης recte jam reſcripſerunt viri docti, quibus adde *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VIII §. 38. pro πηδάλιον, ex quo male *Iſ. Voſſius* apud *Hesychium* κέλης ἵππος &c. καὶ μέρος, iſtud ultimum capiebat de parte navis; cum ſine ullo dubio intelligat μόριον, ſeu *feminal.* Adi eumdem in V. ἀνατετυρμένη & ibi Comment. *AElian.* Lib. V. An. cap. 55. καλοῦνται καὶ αἱ θήλειαι τὰ μέρη. *Munker.* ad *Hyg.* F. 184. Jam vero κέλητα de ea parte dici, e Lexicis ſatis notum eſt. Adde Epigramma *Aſclepiadae* vel *Poſidippi* editum a *Leichio* in Carm. Sepulc. p. 20. & *D'Orvillio* ad *Charit.* p. 158. nec non aliud *Meleagri* elegantiſſimum εἰς Τιμάριον ἑταίραν ναυτικόν, cujus primum diſtichon citatur a *Suida* V. κέλης, totumque exhibetur in Miſcell. Lipſ. Nov. V. IX. p. 3. p. 466. Mox λέγεται deeſt Leid. pr. OUDEND.

4 Ἐπακτροκέλης.] Oxon. ἐκπακτ. Quod ſolita huic voci in MSS. eſt menda. Adi Cl. *Valkenaer.* ad *Ammon.* p. 81. *Albert.* ad *Hesychium.* Pro πλοῖον Leid. pr. Oxon. dant σκάφος, ut apud *Ammonium.* IDEM.

5 Σοφοκλ.] Ajac. vſ. 855. ſed hodie pro κεντεῖτε legitur ibi γδύεσθε, μὴ φειδ. STOEBER.

6 Κεντεῖτε· μὴ φείδεσθε.] Inſignis haec eſt varia lectio verſus *Sophoclei* in *Ajace* vſ. 855. ubi vulgo γδύεσθε· ubi ſane illa repetitio Syllabarum εσθε ſat ingrata auribus accidit. *Euripid.* in Hecuba vſ. 387.

Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ᾽· ἐγὼ τέκον Πάριν.

Reſtituendum forſan hoc verbum quoque *AEliano* Lib. XIV. Anim. cap. 23. καὶ κεντουμένῳ τῷ ἰχθύϊ συνεπείγεται καὶ ἐκείνη, καὶ ἔοικε τριήρους ἐμβόλῳ. verterunt, *dum ad cetaceam magnitudinem piſcis excreſcit, illius etiam mucro* tan-

περὶ πανδήμυ ςρατῦ. [1] καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτη τῆ, περὶ τῦ λάλυ· καὶ κεντῦμαι τοῖς φληνάφοις.

[2] ΚΕΡΑΙ'Α πλοίυ, ὑ κέρας· εἰ καὶ Συνέσιος [3] ἐν τῆ, λυσαντες ἐκ Βενδιδείυ, ἐπισολῆ, τὸ κέρας ἐπετεύγη, λέγη. [4] Λυκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς τραγῳδός· τὸν δὲ, [5] καταχολυμβῆσαί [6] τε δεινὸν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον. [7] κέρας μέν τοι ἐπὶ ζώυ, καὶ ἐπὶ πολέμυ. [8] Θυκυδίδης ἐν τῆ τρίτη· περιέχον [9] τῷ κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι.

ΚΕ-

tandem vel triremis rostro comparari potest. Posset legi κεντυμένῳ, & verti, *cum pungitur piscis, inpellitur simul ejus mucro, & similis fit triremis rostro.* Mox ibi ἰχθῦσι in August. MS. ut in Medic. uti debet, si cum ἐμπίπτων construatur, nisi pro διὰ πορείας legas διαπείρας *transfigens pisces, quibus incidit Xiphias.* Ceterum *Libanii* verba inveni T. I. pag. 305. C. ac similem *Thomae* observationem vide in ξυρίῳ. OUDEND.

1 Καὶ Λιβαν.] Tom. I. pag. 305. C.

2 Κεραία.] MS. A. κεραίυ.

3 Ἐν τῆ, λύσ. ἐ. Β. ἐπισολῆ.] Ep. 4. p. 166. Leidd. ἐν ἐπισολῆ τῆ, λύσ. ἐ. β. Dein Leid. sec. ἐπεπήγη. Sed & alii κέρας & κέρατα de antemnis dixerunt, ut *AElian.* Lib. II. Anim. cap. 48. ubi inepte vertunt *rostrum.* Scheff. de Mil. Nav. II. C. V. Epigr. apud *Kust.* ad *Suid.* V. ἀήτης. Λαίλαπι βορρείῃ κληθὲν ἐπεῖδε κέρας. OUDEND.

Pag. 164. C.

4 Λυκιαν.] Tom. II. p. 155. ubi pro δεινὰ est ὄκνον, bene. Vulgata ferri potest, si legeris δεινόν. STOEBER.

In MS. B. sequentia κέρας μέντοι κ. τ. λ. praecedunt *Luciani* locum.

5 Καταχολυμβῆσαί τε δεινόν.] Exprimi curavi Lectionem Cod. Leid. pr. qui egregie confirmat veram *Luciani* T. II. pag. 695. vocem, pro qua olim intruserant ὄκνον. δεινὸς cum Infinitivo Activae significationis tam in bonam, quam malam partem, obvius est Graecis, praesertim Atticis. Vulgo hic δεινά. OUDEND.

6 Τε δεινά.] MS. B. τι δεινόν.

7 Κέρας.] Male *Nicander* Theriac. vs. 36.

——— ἐλάφοις πολυγλώχινα κεραίην.

8 Θυκυδ. ἐν τῆ γ'.] P. 233. *Duk.* quem ibi vide.

9 Τῷ κέρᾳ.] Sic rursus, & in Κυκλίῳ Leid. pr. ut debet. V. *Duker.* ad *Thucyd.* §. 108. Vulgo contra mentem *Thucydidis* τὸ κέρας, *angebant cornu*; pro περιε-

[1] ΚΕΡΑΜΕΟΥ͂Ν σκεῦος βέλτιον λέγειν, [2] ἢ ὀστράκινον.

[3] ΚΕΡΑΣΟ'Σ, τὸ δένδρον· κέρασος [4] δὲ, ὁ καρπός.

[5] ΚΕΦΑΛΗ', ἐπὶ τῶν ζώντων· [6] κρανίον δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ζώντων καὶ

περιεγίνοντο superiores erant τῷ κέρᾳ. OUDEND.

Τὸ κέρας.] MS. A. τὸ κέρα. Cod. B. τῷ κέρᾳ.

1 Κεραμεοῦν βέλτιον, ἢ ὀστράκινον.] Nempe quoniam τὸ ὀστράκινον saepius legitur in sanctis Novi Testamenti tabulis; ideo rejiciendum erat, pro maligno scil. Auctoris nostri more, saepius jam a nobis merito notato & damnato. Alias enim τὸ ὀστράκινον tam probum ac elegans, ac probis Auctoribus tritum est, ac quidem alterum Κεραμοῦν, injuria hic isti praelatum. *Hippocrates* enim ista voce utitur notante in Oeconomia *Foesio*: utitur & *Theophrastus* passim in Libb. de plantarum Historia, & alibi, item & *Dioscorides*, sic v. g. Lib. IV. c. 89. p. 279. φύεται ἐν τόποις. ὀρεινοῖς καὶ ὀστρακίνοις, & sic alibi saepissime, *Galenus*, *Artemidorus*, *Athenaeus*, *Plutarchus* & alii; uti notum. Conf. si placet, Obss. Crit. nostr. Lib. IV. cap. 6. p. 328. seqq. TRILLER.

Sic & apud *Phav.* legitur. Analogia & usus reponit κεραμοῦν. STOEBER.

Vid. *Jo. Jac. Wetstein* ad N. F. T. II. p. 187.

2 Ἢ ὀστράκινον.] Ut in S. L. Sed & V. *Moerida*; ac Lexica. *AElian.* Lib. V. An. cap. 2. ἀγγεῖα γὰρ κεραμεᾶ &c. ἐμπλήσας αὐτοῦ. sic & MS. August. vere sc. ἐλαίου. OUDEND.

3 Κερασός.] Sic quoque in *Moeride*, in cujus MSS. est κερασόν. Sed aliis κέρασος est τὸ δένδρον, fructus vero τὰ κεράσια. IDEM.

5 Δὲ.] Delent hanc particulam MSS. A. & B.

5 Κεφαλὴ, ἐπὶ τῶν ζώντων. κ. τ. λ.] Immo & ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων. futilis enim inanis & quasi ἀκέφαλος plane isthaec nostri *Thomae* est observatio, sive rectius hallucinatio, qua turpiter inductus, putat κεφαλὴν, vivis tantum, non autem mortuis, tribui posse, ut ex sequentibus quidem ipsius verbis, de quibus mox, haud obscure colligi potest. Nullum igitur, ex nostri quidem perquam fatua opinione, caput, nullam inquam κεφαλὴν, amplius habebunt mortui, licet re vera habeant. Κεφαλὴ enim semper caput manebit, sive vivi habeant, sive mortui. Neque hinc ullum ego novi ex omnibus quidem Veteris aevi Auctoribus probatissimis, qui hanc acutissimam, nisi potius rectius, hebetissimam *Thomae*

καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, ὅταν ἐπιλιπουσῶν τῶν σαρκῶν, τὸ ὀστοῦν.

Thomas nostri subtilitatem unquam solicite observavit: id quod ex mille Veterum locis facillimo quidem negotio probari ac confirmari hic posset, nisi res satis nota & cuivis diligenti Veterum lectori aperte exposita & manifesta esset. Afferamus tamen hic pauca saltim exempla ac testimonia ad redarguendum vanissimum hominis temerarii suaeque ipsius linguae, quam profitebatur, imperitissimi, ut mille locis patet, mendacium, sit venia dicto. Sic ergo *Herodotus*, Lib. III. cap. 12. p. 163. de Persis & AEgyptiis bello caesis: αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαί εἰσι ἀσθενέες, αἱ δὲ κεφαλαὶ τῶν Αἰγυπτίων ἰσχυραί. Idem IV. cap. 65. pag. 242. de detestabili illo Scytharum multivagorum more, quo hostium caesorum capitibus pro poculis, foede utebantur: αὐτὰς δὲ κεφαλὰς οὔτι πάντων, ἀλλὰ τῶν ἐχθίστων, ποιεῦσι τάδε, κ. τ. λ. Lib. denique IX. cap. 82. pag. 540. ubi de mirabili cranio hostis interfecti & dudum putredine absumti sermo est, quod ex solido osse constabat, nec ullam futuram, more alias consueto, habebat: εὑρέθη κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίην. κ. τ. λ. Nempe ex sapientissimo scil. *Thomae* nostri consilio ac praecepto, in his omnibus locis, gravissimus & antiquissimus ille Historicus potius rectiusque scribere debuisset κρανίον, quam quidem, quod tamen intrepide fecit, κεφαλήν. Sed nec *Plutarchus* ad has nugas attendebat, ut sapienter faciebat, quando de amputato avari Crassi capite, p. 564. in Vita Crassi, sine dubitatione ulla, scripsit: ὁ δὲ Ἰάσων τὸ δὲ τοῦ Κράσσου κεφαλῆς λαβόμενος: item rursus p. 662. in Vita Pompeji M. foede trucidati in AEgypto recisum pariter caput sibi oblatum aversabatur *Jul. Caesar*, jam bonus socer: τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν, ὡς παλαμναῖον, ἀπεστράφη. ut plures alios jam locos similes taceam passim apud ipsum occurrentes; in quibus omnibus confidenter scripsit κεφαλὴν, potius, quam κρανίον. Quod & pariter optime observarunt *Dio Cassius*, *Appianus*, *Athenaeus*, *Xenophon*, *Polybius*, *Polyaenus*, *Diodorus Siculus*, & in universum omnes, quantum mihi quidem constat, Auctores Graeci, nullo plane discrimine anxie observato: talia enim apud ipsos, ὅσα ψάμμαθός τε κόνις τε. Nihil quoque, ut id obiter hic adjiciam, apud ipsos LXX. Interpretes, frequentius, quam κεφαλὴν, etiam de mortuis adhiberi; ita, ut ex innumeris, pauca adferam, 1 *Reg*. XVII, 54. de atroci Goliatho interemto. καὶ ἔλαβε Δαυὶδ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀλλοφύλου, κ. τ. λ. & rursus Lib. II. *Reg*. IV, 8. καὶ ἤνεγκαν τὴν κεφαλὴν Ἰεβοσθὲ τῷ Δαβίδ. Denique, ut finem tandem faciam,

in

in Hist. *Judith*. cap. XIII, 15. καὶ περιελοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς πήρας, ἔδειξε, καὶ εἶπεν, ἰδοὺ, ἡ κεφαλὴ Ὀλοφέρνου, κ. τ. λ. Quibus unicum adhuc locum addam ex *Matth*. XIV. 11. καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ Ἰωάννου ἐπὶ πίνακι, quem inprimis locum pro more nempe suo solito, sed pravo ac maligno, hic oblique taciteque reprehendere voluisse videtur tinnulus noster Grammaticus, ut scil. per totum suum hunc libellum pessime fecit. Ex quibus omnibus conjunctim sumtis, nunc satis luculenter, opinor, patebit, κεφαλὴν quasi tunc nostro *Thomae* defuisse, quum frivola ista ac jejuna περὶ τῆς κεφαλῆς, commentaretur. Sed haec sufficiant. TRILLER.

Pro κρανίῳ vocem adhibuit *Plutarch*. Camill. pag. 144. fin. ἐν πρώτοις δὲ τῶν θείων, τήν τε νεοσφαγῆ κεφαλὴν προὔφερον, ἐν τῇ θεμελιώσει τῇ τοῦ Καπιτωλίου φανεῖσαν, ὡς τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλῇ γενέσθαι. Ubi altero loco κεφαλῇ pro κεφαλὴν positum *metropolin* denotat; plane uti *Tacit*. Histor. II, 32, 5. Italiam & caput rerum urbem. Quae significatio minus obvia a Lexicographis praetermissa. STOEBER.

Vid. *Eustath*. ad Il. Υ. p. 1263. vs. 26. seqq. & Schol. *Eurip*. ad Phoen. vs. 1166. ABRESCH.

De mortuis non raro in Inscript. occurrit, vid. *Gruterus* p. MXLIII. 2. p. MLXXXIX. 4. & p. MCXXIX. 11. Post hanc observationem alia sequitur in MS. A. & B. Κόμη, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ φυτῶν· ὅθεν κομᾷ καὶ ἄνθρωπος, ἤγουν κόμην τρέφει (MS. B. τεμνεῖ) καὶ κομᾷ καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει. καὶ κομᾷ δέ τις ἐν ἀγαθοῖς, ἤγουν θάλλει καὶ ἀθύνει. (leg. ἀθηνεῖ) καὶ κομᾷ ἀντὶ τοῦ τρυφᾷ καὶ ἐπαίρεται. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· (vs. 170.) μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τούτων (τοῦτον) κομᾷ;

6 Κρανίον καὶ ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων.] Hoc potiori quidem jure magis insolens atque inconveniens videri forsan poterat, κρανίον nempe de vivis adhiberi, quam quidem κεφαλὴν, de mortuis, uti modo abunde ostendimus; & tamen verum semel est, quod hic observavit *Thomas* noster: licet, ut ingenue fatear, frequentius in Veterum Graecorum Libris, occurrat κεφαλὴ de mortuis; quam quidem κρανίον de vivis. Interim tamen nec loca prorsus deficiunt ad istam rem probandam. Ipse *Magister* noster locum ex *Luciani* Timone producit, ubi τὸ κρανίον de vivis usurpatur, cui addo nunc alium commode oblatum ex ejusdem Sympos. sive Lapith. p. 653. παίξας τῇ βακτηρίᾳ τοῦ Κλεοδήμου τὸ κρανίον, quale & alibi occurrit: sic & *Hippocrates* noster Lib. VII. Epidem. extremo, p. 778. ὁ Φιλοτίμου παῖς ἔφηβος, ἦλθεν ἔς με, εὑρὼν κρανίον ὀστέον ἔρημον ἰητρικῆς, de quo loco, in sequentibus corruptissimo, egimus obiter in Obss. Crit. p. 315. Sed placet jam alia id genus loca plura tam ex *Hippocrate* & *Galeno*, quam ex *Plutarcho*, *Luciano*, *Dione Chrysostomo*; *Polybio* aliisque, studio omit-

omittere, in quibus nempe τὸ χρόνιον de vivis quoque adhibetur, nam de mortuis quidem nullum prorsus est dubium. Unde recte hic mox addit Noster: ὅταν ἐπιλίπωσιν τ̃ σαρκῶν, τὸ ὀστῶν καταλίπηται μόνον: quae ipsa quidem verba mihi peropportune in memoriam revocant geminum plane apud *Pausaniam* locum, in Phocic. pag. 318. μίμημα ἦν χαλκῦ χρονιωτέρυ, κατεῤῥυηκότ☉ τε ἤδη τὰς σάρκας, κ̀ τὰ ὀστᾶ ὑπολειπομένυ μόνα. Qui quidem locus oppido memorabilis mirum in modum hactenus exercuit doctissimos Criticos & interpretes, veluti *Palmerium*, in Exercitat. Crit. p. 433. *Sylburgium*, ad *Pausf.* p. 469. *Kuhnium*, *Schultzum*, in Histor. Anat. specim. I. p. 24. aliosque plures, Neque, ut ingenue quidem fatear, ab omni mendi suspicione liber plane mihi videtur iste locus; praesertim autem circa vocem istam χρονιωτέρυ, quae quum hic pro homine diuturna tabe consumto posita esse videatur, exemplo fere caret, quantum mihi quidem constet: quare his rationibus inductus, id ipsum perquam dure & obscure dictum merito censeo. Fuit igitur, quum aliquando legerem: μίμημα ἦν κατεχέκτυ, vel καχεκτικῦ, χρονιωτέρυ, vel & καχεκτυμένυ χρονιωτέρυ, quae quidem conjectura ex sequentibus perquam valide & egregie confirmatur. Interim tamen, quum istud χαλκῦ, propter antecedens τὸ μίμημα, retinendum potius videatur, quam immutandum, aut abjiciendum, in eam magis jam propendeo sententiam, verba ista dubia rectius quidem ita esse constituenda: μίμημα ἦν χαλκῦν, χρόνιω νοσερῦ, vel νοσεροτέρυ, vel aliquanto facilius, χρονίυ νοσερῦ, vel & χρονίως νοσερῦ, pari ubique sensu; vel, quod idem, νοσηρῦ· hoc est, simulachrum erat aeneum aegroti diuturno tempore tandem confecti, sensu quidem, nisi fallor, satis perspicuo & huic praesertim loco perquam commodo, quum haec ipsa nostra conjectura per quam valide atque eximie confirmetur ab ipso *Diodoro Siculo*, Lib. XVI. pag. 111. Tom. II. Opp. ubi de hoc ipso morbo impii Phaylli lento ac tabifico sermo est, de quo in hoc quoque Pausaniae loco πειραμαχῆτα, mentio fuit facta, his nimirum verbis: αὐτὸς περιπεσὼν νόσω φθινάδι, καὶ πολὺν χρόνον ἀῤῥωστήσας ἐπιπόνως. κ. τ. λ. ubi sane illud, πολὺν χρόνον ἀῤῥωστήσας, sensu tantundem valet, ac istud alterum *Pausaniae*, ex nostra quidem emendatione, χρόνιω νοσερῦ, vel νοσερότερ☉. Ceterum facillimus & supinis Veterum Librorum scribis frequentissimus, ut notum, lapsus in vocibus praesertim ὁμοιοπτώτοις κ̀ ὁμοιοφώνοις, ubique animadvertitur, ideoque minime mirum, si & his propter proximam soni & literarum viciniam, eodem errore, ex χρόνιω νοσερῦ, vel νοσεροτέρυ, factum fuerit χρονιωτέρυ. sed de his nunc tandem satis. TRILLER.

ὀςῶν καταλίπηται μόνον. [1] Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι, ἐπὶ ζώντων, κατέαγα τοῦ κρανίου. ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀποθανόντων· κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ἰςέον δὲ, ὡς κεφαλὴ καὶ κρανίον καὶ [2] κορυφὴ, μόνοι λογογράφοι· ποιηταὶ δὲ [3] ὁ κρὰς, [4] καὶ τὸ κάρα.

---

1 Λουκιαν. ἐν Τίμ.] Tom. I. p. 161. Alter locus eſt ex Dial. Diog. & Polluc. T. I. pag. 334. add. p. 408. ὀςᾶ μόνον ὁρῶ καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνά. & paucis interjectis: τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐςίν. STOEBER.

T. I. p. 161. V. & ſupra in Καταγῆναι. Alter locus eſt in Dial. Mort. I. p. 334. θανόντων Leid. pr. μόνον Oxon. OUDEND.

Alciphron Lib. III. ep. 54. κατέαγα τὸ κρανίον. *Clemens* Alex. Lib. III. Paedag. cap. 12. νεκροῖς ἐνδιδύτκουσαι πλοκάμοις τὸ κρανίον.

2 Κορυφή.] Ponitur ſaepe pro capite. *Maximus* Tyr. Diſſ. VIII. p. 83. τὴν κορυφὴν ὑψοῦ. ubi vid. *Marklandus*. *Aretaeus* Capp. p. 4. C. κορυφὴ, κεφαλὴ πρηνής, ubi alterutrum tollendum. *Euſtathius* de Amor. Iſmen. & Iſm. Lib. II. p. 21. ἐπὶ τὴν κορυφήν.

3 Ὁ κρὰς.] Rom. male ἡ κράς. WITTER.

Vid. Odyſſ. θ. vſ. 92. Legitur κρᾶτα pro κάρα apud *Soph.* Ajac. vſ. 245. ex edit. Ald. & vetuſtior. tum etiam Cl. *Stolberg.* ſed rectius κάρα ob metrum:

Ὥρα τιν᾽ ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον,
Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι.

Ubi *Triclin.* monet: οἱ γράφοντες κρᾶτα, οὐ καλῶς γράφουσιν· ἔχει γὰρ τὸ μὲν κρᾶτα τὸ κρᾶ μακρὸν· τὸ δὲ κάρα, τὸ κα βραχὺ, τὸ δὲ ρα μακρόν. STOEBER.

MSS. Leidd. Oxon. Edd. Rom. Vaſc. ἡ κράς. Ac videtur *Thomas* cenſuiſſe, declinationem hanc foeminini generis fuiſſe; quia ſubdit ἐπὶ θηλυκοῦ δέ. Et ſane *Phavorinus* in V. κάρα ſcribit, κρᾶτα δὲ τὴν κεφαλὴν, ἧς ἡ εὐθεῖα ἡ κράς. Sed *Etymol.* in Κράτα ait ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς παρὰ τὸ ὁ κρὰς &c. Κρατὸς ἀπ᾽ ἀθανάτοιο ex *Hom.* Il. A. 530. Sed nihil hinc de genere decerni poteſt. At Il. Γ. 336. κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ, non ἰφθίμῃ, & ſaepius. OUDEND.

MS. A. & B. ἡ κράς.

4 Καὶ τὸ κάρα.] Patet ex Epigr. 14. Lib. III. *Anthol.* p. 455. Lubin.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με κακὸν κάρα, ἀλλὰ πάρελθε.

Heſych. κάρα, κεφαλή. τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουσιν, Ὅμηρος δὲ ἰακῶς κάρη. Utrumque per apocopen ex κάρηνον, per ſyſtolen κάρανον, factum. vid. Cl. *Stolb.* ad Ajac. p. 110. Conf. Schol. ad Iliad. Π. vſ. 392. STOEBER.

1 H

κάρα. ἐπὶ θηλυκοῦ δὲ [1] ἡ κάρα, παρ' οὐδενὶ εὕρηται.

[2] ΚΗΔΕΣΤΑΙ, καὶ οἱ διδόντες, καὶ οἱ λαμβάνοντες κόρας, οὐ πενθεροὶ, οὐδὲ γαμβροί. εὕρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, παρ' [3] Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· φησὶ γάρ·

> Τοῦτον [4] καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν,
> Δράσεις. ——— ———

γέγο

---

1 Ἡ κάρα.] Ait *Thomas* illud nomen faeminino genere a nemine usurpatum, qua in re ipsi cum *Eustathio* minime convenit: is enim apud recentiores in usu fuisse auctor est Comm. p. 700. ἐξ οὗ, inquit, κατὰ ἀναγραμματισμὸν κάρα θηλυκῶς τε καὶ οὐδετέρως. ὡς γὰρ ἡ νάφθα καὶ τὸ νάφθα παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ, οὕτω καὶ τὸ κάρα τοῖς παλαιοῖς καὶ ἡ κάρα παρὰ τοῖς ὕστερον. Nec illud ab ipso temere pronuntiatum ostendunt haec *Etym.* εἴρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἥν τε κάρην ὤμοσσα σόν τε βίον. Quam ob rem ea vox inter barbaras numeranda non est: paucos tamen usos deprehendimus, *Epiphanium* nempe & *Chrysostomum*, e quibus alter ait p. 1093. ἕκαστος δὲ τῶν πολιτῶν καὶ πρεσβύτης ἤδη ὑπεράγαν ἅμα νεανίαις ὁμοτρόποις, καὶ ἑτέραις ἤδη ἡβηδὸν ἡλικίαις, ἱερεὺς τοῦ αὐτοῦ Ὥρου δῆθεν, καὶ Ἀρποκράτους, ἐπὶ τῆς κάρας ἐξυρημένοι μᾶλλον ἕκαστος φέρει ἀναιδῶς τὸ δουλικὸν ὄμου, καὶ ἐπικατάραθεν, καὶ παιδαριώδεις σῆμα φέροντες. Alter vero T. VII. p. 245. καὶ περὶ τῆς Ἐδὲμ, inquit, ὀφθαλμοὺς ἀναπετάσαν, τὴν κάρα κινῶν ὧδε καὶ ἐκεῖσε γοερῶς ἀπωδύρετο. SALL.

2 Κηδεσταί.] *Spanhem.* ad *Julian.* p. 287. DRAKENB.

Lycurgus Or. adv. Leocr. p. 117. *Phalaris* ep. 142. p. 167. Schol. *Nicandri* ad Theriac. vs. 2. κηδεστὴς σημαίνει τὴν ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγένειαν.

3 Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Vs. 834. Barnes. qui plane uti novissimae Nostri Edd. verba recenset. Vascos. autem & Rom. Nostrum hic legisse ferunt: τοῦτον εὖ δρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν, εὖ δράσεις, quod quidem aegre nobis persuaserint. Prosae etiam Scriptoribus hoc sensu vox usitata; praeprimis *AEschini*, qui in Demosthenem invectus, quod uxoris suae fratres conviciis oneravit, Orat. de fals. Legat. p. m. 267. B. ait: ἐτόλμησας δὲ κατὰ τῶν ἐμῶν κηδεστῶν εἰπεῖν. In fine hujus §. malim ὁμιλεῖ pro ὁμιλεῖ. STOEBER.

4 Καλῶς δρῶν &c.] Leguntur haec, vs. 834. sed tam hac voce, quam infra V. τίθει MSS. Leidd. & Edd. Vett. praebent εὖ δρῶν, & εὖ δράσεις, laborante metro. De κηδεστῇ, vide collectanea ad *Hesych. Perizon.* ad *AElian.*

1 λέγει δὲ τοῦτο περὶ Πολυδώρου ἀδελφοῦ τῆς Κασάνδρας ὄντος, ὃν Ἀγαμέμνων 2 ὡμίλει.

3 Καὶ ΚΗΛΩ͂, καὶ θέλγω ἀμφότερα.

4 ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ τὸν τρόπον λέγε, 5 ἐκ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, καὶ μὴ δοκίμου.

6 ΚΙΒΩΤΟΣ καὶ κιβώτιον, ἐκ ξύλου· 7 κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

ΚΙ-

AElian. Lib. XII. V. H. cap. 61. Mox pro ὁμιλεῖ e MSS. & Edd. Vett. rescribi jussi tempus Inperfectum ὡμίλει, pro quo in V. τίθη utitur τῷ ἐχρῆτο. Ceterum in MS. Leid. pr. insuper exaratum offendi Κηρίον τὸ σὺν μέλιτι. Κηρὸς δὲ ὁ κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος. Quod verum est, & agnoscit itidem *Moschopulus*. OUDEND.

Uterque MS. εὖ δρῶν & mox εὖ δράσεις.

1 Λέγει.] Desunt haec usque ad finem in MS. B.

2 Ὁμιλεῖ.] MS. A. ὡμίλει.

3 Καὶ Κηλῶ.] Vid. *Conr. Rittersbusius* ad *Porphyr.* de vita Pythagorae p. 35.

4 Κίβδηλος τὸν τρόπον, κ. τ. λ.] Hinc ἀκιβδήλως ponitur pro *sincere*. *Isocrat.* ad Demon. p. 18. DRAKENB.

Vid. si placeat, Obss. Nostr. Crit. Lib. IV. cap. 20. p. 427. & Lib. III. cap. 19. pag. 235. TRILLER.

Sic etiam de rebus aliis. *Aristid.* T. II. p. 148. μήτε ἀσαφεῖς τινας ἢ κιβδήλους ἢ σκολιὰς παρεῖχε τὰς γραμμάς. Propriam autem notionem servat *Aristoph.* Ran. vs. 733. seq. ubi meminit νομίσματα κεκιβδηλευμένα. De moribus exemplum apud Eund. Avib. vs. 158. quo loco substantivum usurpavit κιβδηλία βίου. Quae ibi Scholiastes pro eruenda vocis etymologia profert, excussa vide apud *Steph.* Thes. voc. κίβδηλος. STOEBER.

5 Ἐκ μεταφορᾶς.] Elegans est locus *Luciani* in Parasito T. II. p. 842. τοῦτο δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. ubi vide not. *Moeris:* Κίβδηλος, οὐχ ὑγιὴς τὸν τρόπον, δοκῶν δὲ ὑγιής. Adde *Suidam* ac *Poll.* Lib. IV. §. 35. VII, 99. IX, 51. OUDEND.

6 Κιβωτὸς &c.] Differunt κιβωτὸς & κίστη· κιβωτὸς est *arca e ligno confecta*: κίστη vero *e vimine plexa*. Usus etiam diversus fuisse traditur: nam Κιβωτὸς erat εἰς ὑποδοχὴν ἱματίων καὶ χρυσοῦ: κίστη vero εἰς ὑποδοχὴν ἐδεσμάτων. in priore asservabantur vestimenta & aurum; in posteriore edulia, teste Schol. *Aristoph.* ad Equit. p. 56. BOS.

Ammonius: κιβωτὸς, inquit, καὶ κίστη διαφέρει. κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη, διὸ καὶ ἀντίπηξ καλεῖται. κίστη δὲ ἡ πλεκτή. Haec est igitur utriusque sententia,

tentia, κιβωτὸν ligneam, κίστην vero vimineam fuisse. Ad arcas quod attinet, ligneae fuerint necesse est, cum in arcis non vestes solum, sed & pecuniae reconderentur: testis *Lysias* Orat. II. ἠπιστάμην μὲν οὖν, inquit, ὅτι οὔτε θεοὺς οὔτε ἀνθρώπους νομίζει, ὅμως δ᾽ ἐκ τῶν παρόντων ἐδόκει μοι ἀναγκαιότατον εἶναι πίστιν παρ᾽ αὐτοῦ λαβεῖν· ἐπειδὴ δὲ ὤμοσεν ἐξώλειαν αὑτῷ καὶ τοῖς παισὶν ἐπαρώμενος, λαβὼν τὸ τάλαντόν με σώσειν, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὴν κιβωτὸν ἀνοίγνυμι. Nec dubitandi locum relinquit *Theophrastus*, qui arcas illas e tilia vulgo confectas esse tradit Hist. Plant. Lib. V. c. 8. δρῦς δὲ πρὸς οἰκοδομίαν, καὶ πρὸς ναυπηγίαν, ἔτι δὲ πρὸς τὰ κατὰ γῆς κατορυττόμενα· φιλύρα δὲ πρὸς τὰ σανιδώματα τῶν μακρῶν πλοίων, καὶ πρὸς κιβώτια, καὶ πρὸς τὴν τῶν μέτρων κατασκευήν. Verum ejusdem auctoritate subvera videtur grammaticorum opinio de vimineis cistis; ait enim e tilia quoque contexi solitas; quod tamen negotium facessere non debet, neque enim ligno tiliae, sed cortice utebantur, ut constat ex his illius verbis Lib III. cap. 10. ὁ φλοιὸς τῆς (φιλύρας) μὲν ἄρρενος παχύτερος, καὶ περιαιρεθεὶς ἀκάμπτης διὰ τὴν σκληρότητα. τῆς δὲ θηλείας λεπτότερος καὶ εὐκάμπτης, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποιοῦσιν. in id genus cistis vestes non exigui pretii abditae latebant. Negat *Aristophanis* Schol. Equ. vs. 1208. τὴν ἐμὴν κίστην, τὴν κιβωτόν. ταύτῃ δὲ διενήνοχεν, ὅτι ἡ μὲν εἰς ὑποδοχήν ἐστι τῶν ἐδεσμάτων, ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ ἡ κιβωτός. Quam recte, declarant haec *Luciani* T. II. p. 827. ἢ τὸ ὕστατον αὐτούς γε ἐκείνους κελεύεις τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε. ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα ἡμῖν δοῦναι προβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοίταις, καὶ κίσταις εὐρῶτι πολλῷ κατασηπῆναι. Accedit *Achilles* Tatius Ἐρωτ. p. 203. ὁ Μενέλαος, inquit, ἀνοίγει τὴν κίστην, καὶ ὁρῶμεν χλαμύδα καὶ ξίφος. illarum meminere *Plutarchus* T. II. p. 366. & *Euseb.* Praep. p. 65. SALLIER.

Idem *Ammon.* in voce. WITT.

Aliam statuit differentiam inter κίστην & κιβωτὸν Schol. *Aristoph.* Equit. vs. 1208. ubi Poëta: τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν ξύλλαβε σιωπῇ· Ille quidem κίστην reddit κιβωτόν. addit vero: ὅτι ἡ μὲν (κίστη) εἰς ὑποδοχήν ἐστιν ἐδεσμάτων· ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ, ἡ κιβωτός. Cui quam maxime favent haec *Plutarchi* Themist. p. 115. D. τοῦ δ᾽ Ἀρχιτέλους ἀθυμοῦντος ἐπὶ τούτῳ καὶ βαρέως φέροντος, εἰσέπεμψε Θεμιστοκλῆς πρὸς αὐτὸν ἐν κίστῃ δεῖπνον ἄρτων καὶ κρεῶν, ὑποθεὶς κάτω τάλαντον ἀργυρίου κ. τ. λ. Alterum vero, κιβώτιον habes apud *Aristoph.* Plut. vs. 711. & 712. STOEBER.

7 Κιστ.] Leid. sec. κύστη: ut saepe erratur. V. ad *Ammon.* p. 82. & *Hesych.* OUDEND.

Lucillius Anthol. Lib. II. cap. 40. epigr. 5. p. 341. *Plutarchus* de Flum. p. 61. κιβώτια & κι-

ΚΙ'ΛΙΞ ἀνὴρ, [1] Κίλισσα ἡ γυνή. ὥσπερ [2] καὶ Λίβυς, καὶ Λίβυσσα. καὶ Θρᾷξ, Θρᾷσσα. Μάγνης, Μάγνησσα. Κρὴς, Κρῆσσα.

[3] ΚΙ'ΝΑΙΔΟΣ ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος. [4] Συνέσιος ἐν τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, ἐπιστολῇ· καὶ λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι. [5] κίναδος ἡ οὐδετέρως, ὁ ἀναι-

σίᾳ conjunxit *Artemidorus* Oneirocr. Lib. I. p. 9. conf. *Casaubonus* ad *Theophr.* Char. p. 233.

1 Κίλισσα.] MS. B. Κίλισα, & sic in seqq. simplex σ habet.

2 Καὶ Λιβ. καὶ Θρ.] Copula bis abest Leid. pr. Descripsit autem *Herodianum*, cujus e MS. Regio haec habe. Κίλιξ ὁ ἀνὴρ, Κίλισσα γυνή· ὅμοιον Λίβυς, Λίβυσσα, Θρᾷξ, Θρᾷσσα, Μάγνης, Μάγνησσα, καὶ Κρὴς Κρῆσσα. OUDEND.

3 Κίναιδος.] Masculine est πόρνος, *scortator*. Sic *Lucian.* adversus Indoct. θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. Pergit Auctor noster: κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. i. e. κίναδος, in neutro & absque ι, est *homo impudens.* Sed *Aristoph.* Schol. ad illa verba, quae in Nub. p. 152.

—— Κρόταλον, κίναδος,
—— *Crepitaculum, astutam vulpem,*

Docet in genere omne *animal* vocari κίναδος, sed in specie *vulpem*, unde pro *homine vulpina vafritie praedito* sumi ait, citatque duo eadem loca, quae huc adduxit Noster e *Demosthene* & *Sophocle*. Et mea quidem sententia aptius multo sumitur istis in locis vox κίναδος pro *homine astuto & vafro*, quam pro eo, *cui periit pudor.* BOS.

Hesych. addit ἀσελγής. *AEschines* hoc nomine increpat Demosth. ὦ τετριμμένον κίναιδος, οἷος περ σύ· de quo paulo ante dixerat, quod uxorem suam Cnosioni ad stuprum obtulerit. Orat. de fals. Legat. p. m. 267. STOEBER.

4 Συνέσιος.] Ep. XLIV. p. 184. Sed Συνέσιος &c. προσκεῖσθαι cuncta exsulant Leidd. OUDEND.

Pag. 184. C. exulat Synesii locus a codice B.

5 Κίναδος &c.] Utrumque & *Sophoclis* & *Demosthenis* locum citat quoque Schol. *Aristoph.* ad Nubes vs. 447. & ex eo *Suidas*, qui addit: ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. Lege κίναδον, ut patet e Scholiaste *Sophoclis* Aj. vs. 104. *Theocrit.* Id. V. 25.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τὰ δέ γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;

Nec non *Etymol.* M. in h. v. Putavi aliquando istam vocem κίναδος restituendam *AEliano* Lib. VII. An. cap. 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκίδεις κέκληται. αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ

[1] ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. [2] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρει μ' ὅπου; [3] καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι.

ΚΙΡΝΗΜΙ Ἀττικοὶ, [4] οὐ κιρνῶ.

[5] ΚΛΑΔΑΝ τὰς ἀμπέλους, οὐχὶ κλαδεύειν.

[6] ΚΛΑΕΙΝ, καὶ κάειν, Ἀττικά· [7] κλαίειν δὲ καὶ καίειν, κοι-

---

καὶ κερδὼ καὶ σκαφώρη καὶ σκινδακός. Nunc malo σκίνδαφος ex *Hesych.* V. Κιδάφος & Κίνδαφη atque *Arcadio* Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ. Sed quid fiet *Suidae* in seqq. Κίναιδος. ἀσελγής, μαλακός. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. Ὡς μεγάλου κιναίδου? Equidem nullus dubito, quin haec sint corrupta verba Epigrammatis Asclepiadae, cujus partem citavit quoque *Suidas* in τροχαῖον, nuper editi in Miscell. N. Lipſ. V. IX. p. 318. & pentametri sit finis ὦ μεγάλου κινάδους, *O perquam inpudentem!* Videntur igitur καὶ ἐν Ἐπιγ. &c. ponenda fuisse post illa in Κίναδος. Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. sc. versu 104. Adi & *Aristoph.* Aves vſ. 429. πυκνότατον κινάδος. *Demosth.* de Corona p. 500. B. ὦ κίναδος. Oudend.

1 Οὐκ ἀναιδής.] Legisse videtur *Jo. Brodaeus* Miscell. Lib. IV. cap. 26. pag. 161. Κίναδος, inquit, *vulpem notare tradunt literati Grammatici*, non ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον, *ut scribit Thomas.*

2 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Verſ. 103. ubi vid. *Joach. Camerarius* pag. 35.

3 Καὶ Δημοσθεν.] L. c. p. m. 347. B. ubi ἀνθρώπ. pro τἀνθρωπ. Malim tamen servare vulgatam Nostri scriptionem, quam tenet etiam *Stolberg.* ad Ajac. p. m. 128. quem vide. Eandem tuetur *Aristoph.* Schol. Nub. vſ. 447. Stoeber.

4 Οὐ κιρνῶ.] *Moeris* Κίρνη Ἀττικῶς. κιρνᾷς Ἑλληνικῶς. *Lucianus* tamen in Asino T. II. p. 615. μελίκρατον κιρνᾷν ἐπιστάμενον. *Longus* Past. Lib. III. pag. 73. κρατὴρ ἐκιρνᾶτο. Sed *AElian.* Lib. XII. An. 30. κίρναται. *Pollux* Lib. VI. §. 24. κιρνάναι Poëticum censet. Usus tamen est *Herodianus* Lib. I. c. 17. qui Lib. VIII, 8. κιρνῶντες adhibuit Ἑλληνικῶς: ut volunt. At promiscue usurpasse videntur. Oud.

5 Κλαδᾶν.] Adi Cl. *Albert.* ad *Hesych.* Κλᾶν. Idem.

6 Κλάειν καὶ κάειν.] Quidam per subscriptionem τοῦ ι haec scribunt. V. supra in κατεκάη. & ad *Hesych.* Κλάε, δακρύε, κλάιε. item *Suid.* & *Etym. M. Poll.* Lib. II. §. 64. Ceterum mala hic in vulgatis erat distinctio, quae post κοινὰ pessime omittebatur. Idem.

7 Κλαίειν, καὶ καίειν.] *Thomas* non

1 κοινὰ· καὶ κλαύσομαι, καὶ κλαήσομαι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας· 2 καὶ τὰ παιδία κλαήσεται. 3 καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· οὐκοῦν κλαύσεται.

4 ΚΛΕΙ͂Ν, οὐ κλεῖδα. 5 Λιβάνιος, ἐν τῇ, δύσκολος ὤλισθε, μελέτῃ· κατεάγην τὴν κλεῖν.

ΚΛΕ-

---

non audiendus, κλαίειν enim legitur apud *Euripidem* Cycl. vſ. 173.

—— —— εἶτ' ἐγὼ κυνήσομαι
Τοιόνδε πῶμα, τὴν Κύκλωπος ἀμαθίαν
Κλαίειν κελεύων, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέτον.

Ita quoque vſ. 339. quamobrem is locus in mendi ſuſpicionem venire non debet, ut & ille *Iſocratis* p. 288. συμβουλεύσω γάρ σοι, μήτε κλίειν τὸν λόγον, μήτε ἀφανίζειν. Sic enim p. 73. & 281. SALLIER.

1 Κοινὰ καὶ κλαύσομαι.] Diſtinguunt MSS. A. & B. κοινὰ. καὶ κλ.

2 Καὶ τὰ παιδία κλαήσεται.] Haec verba in illa oratione non leguntur, at p. 332. A. μήτε παιδία κλάοντα, & pag. 342. C. ὑπὲρ αὐτοῦ κλαήσει. Sed in Oratione in Midiam pag. 619. B. παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαήσει. Non legitur quoque in Leid. pr. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας, at vitioſe ἐν τῷ παραπρεσβείαις Hinc vero nihil mutandum eſſe patet in *Heſychio* Κλαήσει, κλαύσεται, licet in *Photio* MS. ſit Κλαιήσειν. ὃ ἡμεῖς Κλαύσειν λέγομεν. & *Pollux* quoque ſcribat Lib. II. §. 64. Κλαιήσειν δὲ, Δημοσθένης. ubi V. *Jungerm.* Nam κλάειν & κλαήσειν, ſive malis, ſubſcripto jota, dixerunt Attici, ſcripſeruntve eorum librarii pro κλαίειν & κλαιήσειν· pro quo & ipſi & alii quoque κλαύσειν: item κλαήσομαι & κλαύσομαι. OUDEND.

3 Καὶ Ἀριστοφ.] Verſ. 425. Deeſt copula Leid. pr. Porro inſerit hic Leid. pr. ſequentia Κλάσις ἐπὶ ὀστῶν, ἢ τοιούτων τινῶν, καὶ τὸ κλᾶν ἐπὶ τούτων λέγεται. Θραύειν καὶ συντρίβειν ἐπὶ ξηρῶν. Ἔστι δὲ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χνοῦν λεπτύνειν. Pro quo ſcribendum εἰς χνοῦν. *Moſchopulus.* Θραύειν καὶ συντρίβειν ἐπὶ ξηρῶν. ἔστι δὲ συντρίβειν κυρίως τὸ εἰς χνοῦν λεπτύνειν. &c. Χνοῦς eſt tenuiſſimum ac molliſſimum filamentum. Adi *Vulcan.* ad *Call.* Hym. in Apoll. vſ. 37. *Poll.* Lib. II, 88. X. 38. IDEM.

Verſ. 425.

4 Κλεῖν.] *Lyſias* p. 7. περιέλθῃσι τὴν θύραν, προσποιουμένη παίζειν, καὶ τὴν κλεῖν ἐφέλκεται. TORREN.

Adi ad *Phryn.* p. 204. & *Moerida.* atque *Etym. M.* V. κλεῖν. *Herodianus* MS. dat Κλεῖν ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐχὶ κλεῖδα. τὴν κλεῖν καλεαγώς. In *Libanii* verbis

ΚΛΕΠΤΗΣ, καὶ ὁ κλέπτων, καὶ ὁ δυνάμενος κλέπτειν. ὅπερ καὶ κλεπτικὸς λέγεται, καὶ κλεπτίστατος ὑπερθετικῶς. [1] λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πανούργων. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

—— —— τῶν ἐμῶν [3] γὰρ οἰκετῶν
Πιστότατον [4] ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.

[5] ΚΛΗΡΟΝΟΜΩ̃, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται, ἅπαξ δὲ καὶ αἰτιατικῇ. [6] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν πέμπτῳ· πῶς ἀλλοτρίων [7] γε κακῶν ἄξιον κληρονομῆσαι. [8] Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ὡς κληρονομήσαιμι

---

bis e T. I. p. 795. rescribendum καλεάγην, pro καλεάγη. Leid. pr. καλεάγῃ. OUDEND.

[1] Habet posterius *Ant. Liber.* Metam. XXV. & τὰς κλεῖδας aeque ac τὰς κλεῖς alii. ABRESCH.

5 Λίβαν. ἐν τῇ, δυσκολ.] T. I. p. 795.

1 Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πανούργων.] Exsulant haec a Leidd. Male. Supra, ubi pro ὅπερ lege ὥσπερ, κλέπτειν modo significat κεκλόφεναι. In verbis *Aristophanis* e Pl. vs. 26. γὰρ hic abest a MSS. Leidd. & Edd. Vett. OUD.

Desunt haec in MS. A. & B.

2 Ἀριστοφ. ἐν Πλ.] V. 27.

3 Γάρ.] Deest particula γὰρ in utroque MS.

4 Ἡγοῦμαί σε.] Ignorant haec MSS. Regg.

5 Κληρονομῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται, ἅπαξ δὲ καὶ αἰτιατικῇ.] *Lucian.* adv. indoct. p. 386. *Isocrat.* ad Demon. p. 47. Schol. *Lucian.* ad part. II. p. 38. DRAKENB.

Accusativum praeter *Lucianum* junxere etiam alii. Structurae utriusque ratio eadem esse videtur, quae τοῦ ἐπιτροπεύειν τινὸς & τινὰ, aliorumque. ABRESCH.

6 Ἀριστείδ. ἐν Λευκτρ. ε.] Pag. 35. B. ubi γε pro σε. WITT.

Uterque MS. Λευκτρικῷ.

7 Γε κακῶν.] Sic rescripsi, auctore Leid. pr. ut est in *Aristide* T. I. p. 474. σε locum habere nequit. In *Luciani* etiam loco T. I. p 378. pro πῶς sensus requirit ὡς, ut dat Leid. pr. ibique legitur. Paullo post ibidem sequuntur alterius exempli verba. Erravit *Phrynichus* damnans Accusativum. V. *Pauwium.* OUDEND.

Uterque MS. γε. & mox ὡς, pro πῶς.

8 Λουκιαν. ἐν τοῖς Νεκρ.] T. I. pag. 284. *Graev.* ubi rectius ὡς quam πῶς apud Nostrum. Locus alter ibidem paulo post legitur. Schol. *Lucian.* ad libr. πρὸς τὸν ἀπαιδ. T. II. p. 38. κληρονομῶ σοῦ Ἀττικῶς. STOEBER.

σαιμι [1] τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς· κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα.

ΚΝΑ'ΣΘΑΙ τὸ οὖς, [2] οὐ κνήθειν.

[3] ΚΝΕ'ΦΑΛΟΝ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ γνέφαλον· ἔστι δὲ ἡ [4] τύλη.

[5] Οὐ μόνον ΚΟΙΝΩΝΩ͂ σοι τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ συμμετέχω

---

1 Τῆς.] MS. B. καὶ τῆς β.

2 Οὐ κνήθειν.] Gloss. p. 192. & 193. Scavet i. e. Scabet, κνήθει. Scapellat καλακνίζει. Sufficit vel sola Luciani auctoritas in bis Accus. T. II. pag. 620. Graev. οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς. WITT.

Leid. pr. ἢ. Male. Moeris. κνεῖν, Ἀττικῶς. κνήθειν Ἑλληνικῶς. OUDEND.

Conf. Cel. Wetstein. ad N. F. T. II. p. 365.

3 Κνέφαλον, οὐ γνέφ.] Eodem modo, quo & κναφεύειν dixerunt, de quo Scholiast. Aristoph. pag. 17. Harpocrat. in γναφεὺς τοῦτο οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον. Dicit tamen γναφεύς. Theophr. in Charact. μικρολογ. & similiter, Lysias contra Simonem pag. 30. τὸ μὲν μειράκιον εἰς γναφεῖον καταφεύγει. Caeterum vide Lucianum Judicio Vocal. T. I. p. 46. Ed. Amst. TORREN.

Sic etiam Attice κναφεύω dicitur, communiter γναφεύω. vid. Schol. Aristoph. ad Plut. vs. 166. DRAKENB.

Vid. Cl. Pauw. ad Phrynich. pag. 72. & inprimis Salmas. ad AEl. Spartiani AEl. p. 233. T. I. Script. Hist. Aug. ubi plura de κνεφάλῳ. TRILLER.

Vid. etiam Berglerum in actis Lips. An. 1716. p. 423 &c. Hinc κνάπτειν & γνάπτειν; uti & γνάμπτειν & κνάμπτειν. Confer doct. virum ad Oppiani Glossas in Misc. Observ. V. IX. p. 118. &c. supra in Ἀκναπτον. OUDEND.

4 Τίλη.] Lege τύλη. SALLIER.

Leg. τύλη. & sic Heins. WOLF.

Leg. τύλη. Xenoph. pag. 569. Conf. Hesych. Moerin, Phavor. h. v. adde locum Luciani supra ad ἄκναπτον citatum. STOEBER.

Leid. sec. τῆλις. Sed τύλη unice verum est: ut hac ipsa voce κνέφαλον habent Phrynich. p. 72. ubi V. Suidas, Moeris, Hesych. κνέφαλον, τύλη, ἣν δὲ ἡμεῖς τύλην, Ἀττικοὶ τύλιον. quo loco consule Hemsterhus. AElian. Lib. II. Anim. cap. 11. εἶτα ἐδέξαντο τύλια. OUDEND.

MS. A. τίλη. Cod. B. τήλη. Phrynichus p. 72. Τύλην, εἰ καὶ εὕροις που, σὺ κνέφαλον λέγε. Prima editio habebat Τυλήνειον, &. corrigebat H. Junius in margine sui olim exemplaris τύλην, ἱκανὸν εὕροις κ. τ. λ.

5 Οὐ μόνον Κοινῶ. &c.] Sic etiam habet Editio Venet. Sed legendum, Κοινωνῶ. BOS.

Leg. κοινωνῶ. WOLF.

Scr.

ἔχω σοι, ἀλλὰ καὶ κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω, ἀντὶ τοῦ μεταδίδωμι. [1] Πλάτων ἐν δευτέρῳ τῶν πολιτειῶν· τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ, καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν· ἤγουν, μεταδιδόναι τούτου. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ μὴ ἄλλοις κοινωνοῦντα πράγματα ἔχειν· καὶ κοινωνῶ ἁπλῶς τὸ μετέχω, πρὸς γυναικὴν μόνον [συνουσιαζόμενον·

ΚΟΙΝΩΣΑΜΕΝΟΣ, [2] οὐ κοινώσας.

[3] ΚΟΛΛΥΒΙΣΤΗΣ, ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ φησὶν ὁ Μένανδρος.

Scr. κοινωνῶ ex *Phav.* κοινῶται quidem habet *Xenoph.* ἀναβ. V. p. 282. κοινώσαντας Lib. I. p. 29. A. WITTER.

Edi curavi κοινωνῶ, ut diserte praebent Leidd. MSS. & *Phavorinus.* κοινῶ τὸ δεῖνος non dicitur, sed τὸ δεῖνα. *Platonis* verba invenies T. II. pag. 369, 370. Ed. Serr. παρασκευῆς Leid. pr. & κοινωνοῦν τὰ πρ. *Phavor.* male. Dein μόνην Leid. sec. OUD.

Κοινωνῶ σοι. ABRESCH.

Uterque MS. κοινωνῶ. vid. Cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. pag. 235.

1 Πλατ. ἐν β'. Πολιτ.] Pag. 369. fin. alter locus versa pagina legitur ut in Nostro. *Phavorinus* minus bene: μὴ ἄλλοις κοινωνοῦν τὰ πράγματα ἔχειν. Sine casu idem *Plat.* Gorg. p. 507. fin. κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος de homine dicit, qui laxatis cupiditatum frenis latronis more vivit. STOEB.

2 Οὐ κοινώσας.] Nisi *Thomas* scripserit ἤ, erravit vehementer. Nam κοινώσας saepe est apud *Thucyd.* Lib. I. §. 39. IV, 4. &c. *Eurip.* in Med. vs. 811. ἡμῖν ἐκοίνωσας λόγον. OUDEND.

3 Κολυμβηστής, &c.] Nullus dubitem legendum heic esse κολλυβιστής & κόλλυβος, quorum vocabulorum alterum, nempe κόλλυβος, probum esse ait, idque recte: *Hesych.* κόλλυβος, εἶδος νομίσματος. *Aristoph.* Pace p. 713. Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου: *Nemo falcem emisset ne teruncio quidem.* Ad quem locum Schol. κόλλυβον dicit esset εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος: alterum vero, κολλυβιστής, secus, quemadmodum supra dixerat in voce Ἀργυραμοιβός. Confirmat hanc nostram emendationem *Phrynichus* h. v. Κολλυβιστὴς οὐκ ὀρθῶς. πάλιν οὐδὲν ἡμᾶς κωλύουν διαπαύεται ὁ Μένανδρος, τὸν ἀργυραμοιβὸν κολλυβιστὴν λέγων. τὸ μὲν γὰρ νόμισμα κόλλυβος, δόκιμον· ὁ δὲ κολλυβιστής, παρασεσημασμένον. Ordine itaque suo ponenda est & haec, & praecedens vox, nimirum ante τὸ, Κολοκύντη. BOS.

Lege κολλυβιστής, quod explicatione non indiget; idem dicen-

cendum de voce κόλυμβος, quae mutanda in κόλλυβος SALLIER.

Haud opus est, iterum post Cl. *L. Bos* & ejus dignissimum discipulum, Rev. *Alberti*, in Obss. sacr. p. 173. monere, κολλυβιστὴς hic scribendum esse, pro eo, quod vulgo vitiose circumfertur, κολυμβητὴς. Ceterum hic acerbissime in elegantissimum *Menandrum* invehitur *Phrynichus*, quasi is inexpiabili scelere, primus foedissimum istud κολλυβιστὴς, castioribus Graeciae Musis turpiter intulisset: sic enim iste, (quis quaeso non salse derideat ferocientis Graeculi impotentiam & ridiculas iras?) πάλιν ἡμᾶς μολύνων οὐδέν τι ἀναπαύει ὁ Μένανδρος· in quo & sibi, pro more, consentientem habet bonum nimium nostrum *Thomam*, licet paullo mitius, praeter consuetudinem solitam, hic tractaverit ipsum florentissimum Menandrum. Malim tamen ego, ut ingenue quidem fatear, cum lepidissimo & ingeniosissimo Menandro errare, si erraverit; quam quidem cum his umbraticis & morosis Grammaticis, nimis altum sapere. Sed eum praesertim in finem, ut mihi certe videtur, acerrime impugnanda & penitus evertenda erat gravissima acutissimi Menandri auctoritas, ut scilicet ex more a *Thoma* nostro pessime recepto, uti passim hactenus vidimus, ipsi scriptores N. T. sacri tam valido praesidio orbati, tanto audacius, impuniusque oblique reprehendi & inquinatae dictionis coargui possent, apud quos quippe vocem hanc frustra penitus damnatam aliquoties occurrere, nemini non constat: ad cujus tamen defensionem, nonnulla attulerunt argumenta ac momenta haud omni robore ac pondere destituta Viri celeberrimi, Cl. *Salmasius*, Lib. de Foenore Trapezit. p. 378. seqq. & alibi, *Jac. Lydius*, in Florum sparsf. ad Passionem J. C. p. 92. seqq. *B. Wolfius*, in Curis philol. ad *Matth.* XXI. p. 301. T. I. ut *Grotium*, *Hammondum*, *Heinsium* aliosque plures jam studio praeteream. TRILLER.

Clericus legit κολλυβιστὴς & κόλλυβος in Indice fragm. *Menandri* h. v. quod evincitur ex *Phrynich.* voc. κολλυβιστής. Sic etiam *Gloss.* pag. 145. *Nummularius*, κολλυβιστής. vid. supr. voc. ἀργυραμοιβός. STOEBER.

Ita bis reposui; ut verissime corrigunt viri docti, & diserte exhibet Leid. pr. V. ad *Phrynich.* p. 192. & *Hesych.* item mox κόλλυβος, loco τοῦ κολυμβητὴς & κόλυμβος, quod pro κόλλυβος saepe inrepsit. V. *Salmas.* & *Hesych.* V. Τραπεζίτης. Κόλλυνος olim apud *Polluc.* Lib. IX. §. 72. ubi consuluisse Clar. *Hemsterhusium* non poenitebit. Graeci librarii passim inseruerunt litteram μ. Ceterum Menandro, quid sit Atticum, malo credere, quam Grammaticis. V. *Jungerm.* ad *Polluc.* Lib. III. cap. 2. in f. OUDEND.

Salmas. de Usur. p. 494. seqq. ABRESCH.

MS. A. & B. κολυμβιστής, & in fine iterum.

ναυδρ@ ἀδοκίμως. τὸ μὲν γὰρ κόλλυβος, [1] ὅπερ ἐστιν εἶδος νομίσματος, δόκιμον· τὸ δὲ κολλυβιστὴς, παρασεσημασμένον.

[2] ΚΟΛΟΚΥΝΤΗ, οὐ κολόκυνθα. [3] Ἀριστοφάνης· εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

ΚΟ-

---

1 Ὅπερ ἐστιν εἶδος νομίσματος.] Caret hisce Leid. pr. mihique Glossematis admodum suspecta sunt, nec leguntur in *Phrynicho*, cujus verba ferme descripsit *Thomas*, neque quicquam ad rem faciunt. Multo meliora, immo optima sunt, quae eorum loco in Leid. pr. & Parif. MSS. p. 528. sequuntur: Κόμη καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ φυτῶν· ὅθεν κομᾷ καὶ ἄνθρωπος, ἤγουν κόμην τρέφει, καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει· καὶ κομᾷ δέ τις ἐν ἀγαθοῖς, ἤγουν θάλλει καὶ εὐθηνεῖ· καὶ κομᾷ ἀντὶ τοῦ τρυφᾷ καὶ ἐπαίρεται· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (vs. 70.) Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ. Eadem dat *Moschopulus*, nisi quod, itidem bene, post φυτὰ ἔχει inserat καὶ κομᾷ τὸ δένδρον τοῖς κλάδοις, & post εὐθυνεῖ simpliciter subdat καὶ κομᾷ ὁ πλούσιος τῷ πλούτῳ. Omnium significationum exempla passim sunt obvia. De iis ἀντὶ τοῦ τρυφᾷ καὶ ἐπαίρεται vide *Etym. M. Suidam* & *Hesych.* ibique notata. *AElian.* Lib. V. An. 21. ἐπὶ τούτῳ κομᾷ. Lib. XIV. H. C. 13. OUDEND.

Delet MS. B.

2 Κολοκύντη, οὐ κολόκυνθα.] *Thomae* non possumus non assentiri, cui praeivit *Athenaeus* p. 58. nec injuria, ut videtur, praesertim cum apud *Theophrastum* κολοκύντη semper legatur, nunquam vero κολόκυνθα. Ita quoque *Lucianus* T. I. pag. 773. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην ἐμπλέουσι ἱστοῖς μὲν τοῖς χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. emenda κολοκύντης, neque enim aliter hocce nomen scribi consuevit, ipso etiam teste *Luciano* p. 54. ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, inquit, τοῦ μὲν δὲ λεγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδιαλέχεσθαι ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ Θῆτα κρούοντος καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύντης ἐστερῆσθαι. SALL.

Idem quidem tradit *Phrynich.* p. 190. *Athenaeus* Lib. II. p. 59. & alii plures: conf. Not. ad *Luciani* judicium vocal. p. 96. T. I. Opp. Edit. recentiss. sed non omnes tamen nimiam istam observant subtilitatem Auctores, etiam Attici, usque optimi & lectissimi. Ita *Lucianus*, Lib. I. Ver. Hist. pag. 686. T. I. τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης, ubi & occurrunt πλοῖα κολοκύνθινα, & monstrosi illi Κολοκυνθοπειραταί. Κολοκύνθην ἀγρίαν dixit quoque *AElianus*, & ipse *Hipp.* Lib. I. de Morb. Mul. observante quoque

1 ΚΟΛΛΟΠΑΣ ἐν τῇ λύρᾳ κάλλιον λέγειν, 2 ἢ κολλάβους

ΚΟ-

que in Oeconomia *Foesio*, κολοκυνθα· extat pariter apud *Dioscorid.* Lib. IV. cap. 178. p. 315. & Lib. I. parabil. cap. 69. p. 18. alibique saepius; promiscue igitur usurpantur apud probatissimos Auctores, κολοκύντη & κολοκύνθη, ut vel maxime videri est ex solo *Aretaeo*, Auctore Ἑλληνικωτάτῳ, apud quem nunc κολοκύντη legitur, nunc κολοκύνθη, prout ex ipsius Lexico uberius patet; quare utramque scripturam rectissime approbat *Jo. Bod. a Stapel*, in Comment. ad *Theophrasti* Eres. Hist. Plant. Lib. VII. p. 783. nec non *Salmasius* in Homonym. Hyles Jatr. ne alios jam commemorem. TRILLER.

Quasi emendare *Lucianum* vellet, qui in Judic. vocal. festive fingit literam δ Judices vocales compellantem, T. I. p. 81. ἀκούετε τὸ θῆτα κλέοντος καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τὸ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι. & ἀληθιν. β'. T. II. p. 484. τοῦ φύλλου τῆς κολοκύνθης. & paulo post: τοῦ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν. *Gloss.* pag. 57. *Cucurbita*, κολόκυνθα. pag. 255. *cucurbita*, κολοκύνθη. ita quoque p. 256. Conf. *Phrynich.* p. 80. *Galen.* voc. ...χρία. *Corinth.* p. 673. *Steph.* pag. 56. WITTER.

Hinc jocus *Luciani* in Judic. Vocal. T. I. p. 95. Ἀκούετε τοῦ Θῆτα κλέοντος τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τοῦ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ubi optima con-gessit Clar. *Hemsterh.* Retinuit τὸ θ *Lucianus* in Ver. Hist. Lib. II. §. 37. OUDEND.

3 Ἀριστοφάνης.] Addit Leid. pr. ἐν Νεφέλαις scil. vs. 326. IDEM.

Nub. vs. 326. MS. A. addit ἐν νεφέλαις.

1 Κόλοπας ἐν τῇ λύρᾳ κάλλιον λέγειν ἢ κολάβους.] Lege κόλλοπας & κολλάβους per duplex λ. uti apud *Phrynichum* aliosque. Κόλλοπες sunt *tendines sive paxilluli citharae, circum quos volvuntur & tenduntur chordae.* Schol. *Aristoph.* ad Vesp. p. 469. Κόλλοπές εἰσι πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται καὶ τείνονται νευραί. nomen habet haec vox a materia, e qua fit, corio sc. duriore in boum cervicibus, quod κόλλα vel κόλλοψ dicitur, unde patet cum gemino λ scribendum esse. Hujusmodi *clavi*, sive *paxilluli citharae* a quibusdam etiam vocantur κόλλαβοι. Sed hoc improbatur a Nostro, ut & a *Phrynicho*, qui Κολλάβους, inquit, τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ φασί. σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Attici enim utuntur voce κόλλαβος pro *specie panum minutorum e majoribus formatorum in quadrangulum.* Sic *Aristoph.* Pace p. 712.

Καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους·

Et leporum plurima & panes pusillos. BOS.

Scrib.

1 ΚΟΛΟΥΕΙ τὴν προθυμίαν κάλλιον λέγειν, ἢ ἀμβλύνει.

2 ΚΟΜΙΖΟΜΑΙ οὐ μόνον τὸ φέρομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπο-

Scrib. κολλ. & mox κολλάβους ex *Phavorino* voc. κόλλοπες. *Lucian.* ἐν τῷ περὶ ὀρχ. ἀπαιδ. T. II. p. 727. κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην. Idem Dial. Dorid. & Galat. ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπας περιστρέψας ἐμελώδει. add. Doctiss. *Hemsterh.* ad *Luc.* p. 68. Schol. ad Jov. Tragoed. T. II. pag. 8. τοὺς κόλλαπα (leg. κόλλοπας ex p. 133.) τοὺς κολλάβους φασίν· εἰσὶ δὲ οἱ πασσαλίσκοι, οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραί. & T. II. p. 38. κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι κιθάρας, ὧν ἐνδέδενται αἱ νευραί. WITTER.

Ed. Vasc. κόλλοπας. Bene, si etiam scribas κολλάβους, ut feci. De hisce vide *Etym. M.* egregia ad *Luciani* T. I. p. 223. Ed. ult. Ἐπειδὴ κολλάβους ἐμπήξας, & *Hesychium:* κόλλοπες, οἱ κόλλαβοι, περὶ οὓς αἱ χορδαί. OUDEND.

2 Ἡ κολάβους.] Emenda κολλάβους ex *Phrynicho*, quem ibi *Thomas* exscribit: κολλάβους, inquit, τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἡ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει. ὁ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ φασί. σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Ita *Lucianus* T. I. pag. 136. χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. in editis legitur κολλάμους, male, ut observavit *Gronovius* MSS. Codices secutus. κόλλαβος etiam habet *Plutarchus* pag. 130. ὥσπερ οὖν ὁ τοὺς ἐπιτρίτους καὶ ἡμιολίους καὶ διπλασίους λόγους ζητῶν ἐν τῷ ζυγῷ τῆς λύρας, καὶ τῇ χελώνῃ, καὶ τοῖς κολλάβοις γελοῖός ἐστιν. Hinc efficitur illud nomen repudiandum non esse, quod tamen minus Atticum esse non negaverimus, cum alterum ab Atticis scriptoribus, ipsoque *Luciano* ante positum sit; vox enim κόλλαβοι apud illum semel reperitur, κόλλοπες vero tribus in locis ab illo usurpatum deprehenditur, nempe T. I. p. 138. & T. II. p. 195. & 545. quibus, ut & *Plutarchi* verbis, emendatio *Gronovii* illustrari potest. SALLIER.

MS. A. & B. κολλάβους. conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. I. vs. 187.

1 Κολούει.] Vid. doct. *D'Arnaud.* Obs. Crit. cap. 10. *Pierson.* Verif. p. 38. Λέγειν non est in MSS. Leidd. κολούειν ἢ ἀμβλύνειν Leid. sec. De Metaphorico verbi ἀμβλύνειν usu V. Indicem *Thucydid. Herodian.* Lib. VI. cap. 5. *Suidam.* OUDEND.

2 Κομίζομαι.] Multas ea vox significationes habet, quas inter una judiciorum videtur fuisse peculiaris: κομισθῆναι enim is dicebatur, qui torquendus ad judicem adducebatur. Ita *Lysias* Orat. 12. p. 199. καὶ αὐτοὶ ἔφασαν συνεκπλεύσεσθαι ἕως τὰ πράγ-

1 ἀπολαμβάνω. 2 Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· καὶ ἔδοξεν οὐ φαύλους κεκομίσθαι 3 μισθούς.

4 ΚΟΜΠΑΖΩ, 5 καὶ κομπέω κομπῶ, καὶ 6 κομποῦμαι. 7 Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· μέγ᾽ ἄν τι κομπάσειας. 8 Θουκυδίδης

πράγματα καταςαίη, λέγοντες, ὅτι εἰ κομισθείη εἰς τὴν βουλὴν βασανιζόμενος, ἴσως ἀναγκασθήσεται ὀνόματα εἰπεῖν Ἀθηναίων, ὧν ἂν ὑποβάλλωσιν οἱ βουλόμενοι κακόν τι ἐν τῇ πόλει ἐργάζεσθαι. Rurſus p. 201. ἐπειδὴ δὲ, inquit, εἰς τὴν βουλὴν ἐκομίσθησαν, ἀπογράφει Ἀγόρατος πρῶτον μὲν τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα, ἔπειτα τῶν ςρατηγῶν, καὶ τῶν ταξιαρχῶν. SALLIER.

1 Ὑπολαμβάνω] Lege λαμβάνω ſimpliciter ex *Phavor.* col. 1085, l. 34. STOEBER.

Veriſſime ἀπολαμβάνω exaratur in Leidd. MSS. pro vulgato hucusque ὑπολαμβάνω, quod hic nullum idoneum gignit ſenſum. *Accipio, obtineo, recipio, recupero* ſunt Latina, quae reſpondent Graeco κομίζομαι ſaepe, ἤγουν ἀπολαμβάνω. Adi, ne multis te morer, *L. Kuſterum* de Verbo Medio p. 88. & ſeqq. *Suid.* & *H. Steph.* in Lexico. OUDEND.

Imo ἀπολαμβάνω. ABRESCH.

MS. A. & B. ἀπολαμβάνω.

2 Λιβάν. ἐν ἐπις.] Epiſt. 155. ad *Ariſtaenetum*, quae eſt VIII. inter edit. a *Richardo* & incipit: ὅτε ἀσθενεῖν. ubi pro ἔδοξεν οὐ leg. ἔδοξέ μοι οὐ φαύλ. κεκ. μισθοὺς pro καρποὺς, uti apud *Phavor.* l. c. WITTER.

3 Καρποὺς.] Leid. pr. μισθοὺς Neque aliter vulgo in *Libanii* Epiſt. 407. ac verius opinor. Sic Ep. 351. ὅτι νῦν πενία διπλάσια κομίζεται τοὺς μισθούς. *Lucian.* in Demoſth. Encomio T. III. p. 509. Κομίζου τὸν ἀκεραιτικὸν μισθόν. E *Xenophonte* καρπὸν κομίσεται profertur. Sed ibi cum MSS. & in his Leid. καρπώσεται legendum, ut & *Leunclavius* docuit Lib. V. Cyrop. p. 137. D. OUDEND.

MS. A. & B. μισθούς.

4 Κομπάζω.] MSS. & Edd. Vett. καὶ κ. *Sophoclis* verba leguntur in Ajace vſ. 1153. In *Thucyd.* loco §. 17. vulgo περικομποῦνται, ſed paſſive, unde patet hic λέγονται cum Cl. *Dukero* reſcribendum; ſicut plane ſcriptum reperi in Leid. pr. altero *Thucydidis* loco Lib. IV. §. 126. prave hic edebatur μελήσει, ἐπιχ. Correxi ex eodem Cod. μελλήσει ἐπιχ. OUDEND.

5 Καὶ κομπέω.] *Eurip.* Oreſt. vſ. 570. ——— ὡς σὺ κομπεῖς, ——— STOEBER.

6 Κομποῦμαι.] *Dio* p. 254. E. IDEM.

7 Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι.] Verſ. 1141.

8 Θουκυδ. ἐν τῇ ς΄.] Pag. 389. ubi *Dukerum* vide. in altero loco Lib. IV. p. 312. Noſtro operarum vitio corrupto ἄπωθεν & poſt μελλήσει reſtituendum; neque

δίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὅσοι περ κομπεῦν). [1] ἦγεν, κομπασικῶς [2] λέγον). καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ· [3] ἄποθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον [4] μελλήσει ἐπικομπεῦσιν.

[5] ΚΟΝΔΥΛΙ'ΖΩ, [6] καὶ κονδυλισμὸς, καὶ κόνδυλος. Λιβάνιος

---

que enim, nisi mendoso codice usus, aliter legisse potest. STOEBER.

1 Ἦγεν.] MS. B. ἤτοι.

2 Λέγουσι.] Uterque MS. λέγονται.

3 Ἄποθεν.] Sic uterque MS.

4 Μελλήσει.] MS. A. μελλήσει.

5 Κονδυλίζω.] Vid. *Suidas* v. Κόνδυλον. *Heupel.* ad *Marci* XIV. 68. DRAKENB.

Eam vocem *Thomas* non immerito inter Atticas numerat, utpote qua Hyperidem quondam usum esse constat ex his *Pollucis* p. 900. Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη· καὶ τὸ παθεῖν κονδυλίζεσθαι. raro tamen in veterum scriptis reperitur: significat autem *pugno caedere*, quo sensu usurpatur a *Diog. Laërt.* ac primum quidem pag. 38. ubi de Socrate verba faciens ait: πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι. deinde vero p. 147. idque tam diserte, ut res in dubium vocari nequeat: ἀλλὰ καὶ Μειδίου κονδυλίσαντος αὐτὸν, inquit, καὶ εἰπόντος, τρισχίλιαι σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, τῇ ἑξῆς πυκτικοὺς λαβὼν ἱμάντας, καὶ κατάλοησας αὐτὸν ἔφη, τρισχίλιαι σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ. SALLIER.

6 Κονδυλισμός.] Proprie ictus pugno illatus. Apud *Artemidorum* v. g. accipitur pro digitorum crepitu, ut ex his illius verbis p. 104. perspectum est. οἶδα δέ τινα οἰκέτην, inquit, ὃς ἔδοξε βατράχοις κονδύλους ἐπισείειν. καὶ προέστη τῆς τοῦ δεσπότου οἰκίας, ἄρχων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀνθρώπων. ἡ μὲν γὰρ λίμνη τὴν οἰκίαν ἐσήμαινεν. οἱ δὲ βάτραχοι, τοὺς ἔνδον ὄντας ἀνθρώπους. ὁ κονδυλισμὸς δὲ τὴν ἐπιταγήν. Servus enim ille ranas, quas pugno percussisse nemo dixerit, strepitu digitorum quadam collisione facto, in fugam vertebat. At *Sophoniae* κονδυλισμοὶ appellantur convitia, & contumeliae. Sic ille cap. II. vs. 8. ἤκουσα ὀνειδισμοὺς, καὶ κονδυλισμοὺς υἱῶν Ἀμμών. hunc, vel potius Amos, de quo antea, imitatur *Chrys.* T. VI. p. 801. cum ait: ἔτι γὰρ μικρὸν, καὶ ἡ δοκιμασία ἑκάστου ἡμῶν γενήσεται, ἡνίκα πάντες παραστῶμεν τῷ φοβερῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, περιβεβλημένοι τὰς ἑαυτῶν πράξεις, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὁρῶντες, τοῦτο μὲν τὰ δάκρυα τῶν ὀρφανῶν . . . τοῦτο δὲ τοὺς κονδυλισμοὺς τῶν πενήτων. IDEM.

νιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τοῦ λάλου· [1] πρὸς ἀνάμνησιν ἑαυτὴν [2] κονδυλίζει. [3] τὸ δὲ κολαφίζω, καὶ κολαφισμὸς, καὶ κόλαφος, ἀνάττικα.

4 ΚΟΠΤΕΙ τὴν θύραν ἔξωθεν, καὶ γεύεται τῆς θύρας. [5] Ἀριστοφάνης [6] ἐν Νεφέλαις· τίς ἐσθ᾽; ὁ κόψας τὴν θύραν.

καὶ

---

1 Πρὸς ἀνάμνησιν.] Vulgo in *Libanii* T. I. p. 305. εἰς ἀν. de his vide *Polluc.* Lib. VIII. §. 76, 77. & *Suidam.* κόνδυλον a κολάφῳ diſtinguit *Etymol. M.* Dein κολαφίζει Leidd. & ὁ κολαφισμὸς non comparet in primo. Oud.

2 Κονδυλίζει.] MS. A. κονδυλίζειν.

3 Τὸ δὲ κολαφίζω.] Ea vox ſaepius occurrit in Novo foedere: ortum habet a nomine κόλαφος, quo uſum *Epicharmum Heſychius* teſtatur: verbum autem κολαφίζω, praeter Novi Teſtamenti ſcriptores uſurpatur ab *Epiphanio* T. I. p. 682. & a *Chryſt.* T. V. p. 802. Sallier.

Vid. *Heupel.* in *Marc.* p. 479. Stoeber.

4 Κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν &c.] Differentia eſt inter κόπτειν τὴν θύραν & ψοφεῖν· κόπτειν dicebatur apud Atticos, qui foris ſtans pulſabat; ψοφεῖν vero qui intus ſtrepitu ſignum dabat, quo praeteriens cognoſceret egreſſurum eſſe aliquem, ac proin cavere ſibi poſſet ne laederetur; nam apud eos aperiebantur fores extrorſum pellendo. Differentiam eam docet etiam Schol. *Ariſtoph.* ad Nub. p. 131. & addit: ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω, κόψω τὴν θύραν εἰπὼν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών. item *Moſchopulus* in voce Κόπτω. Merito itaque reprehendit *Lucianus* in Soloeciſta dicentem: εἴ τίς γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτῃ. BOS.

Ariſtid. T. I p. 583. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 758. Drakenb.

Idem habet quidem *Phrynich.* ſed vid. quid in contrarium ibidem monuit *Hoeſchelius*, p. 75. add. *Rev. Alberti*, in Obſſ. ſacr. p. 484. Triller.

Conf. *Hellad.* p. 983. & ibi *Meurſ. Graev.* ad Soloec. p. 122. ψοφεῖ θύραν exterius dixit *Liban.* I. p. 312. D. Witter.

Adde *Muret.* V. L. pag. 20. ſeq. Stoeber.

Junxit *AEſch.* Perſ. vſ. 685. Abresch.

5 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vſ. 133. locus alter eſt ex Ranis vſ. 465. Stoeber.

6 Ἐν Νεφέλαις.] Verſ. 133. alter locus eſt ἐν βατράχοις vſ. 465. Conf. laudatos ad *Suidam*, item ad *Ammon.* p. 83. *Phryn.* p. 75. & *Moerida* cum *Herodiano* MS. qui praebet. Κόπτειν τὴν θύραν ἐπὶ τοῦ ἔξωθεν· ψοφεῖν δὲ ἐπὶ τῶν ἔνδοθεν. Oudend.

I Ψο-

κὴ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· γεῦσαι τ̃ θύρας. 1 ψοφεῖ μέντοι ἔνδοθεν, ὀ κροτεῖ. ἔςι δὲ κὴ κόπτω 2 τὸ καίνω. ἐξ ὗ κὴ κόμμα καὶ κομμάτιον. καὶ τὸ χαράσσω, 3 ἐξ ὗ κόμμα μόνον.

4 ΚΟΡΔΑΞ, αἰσχρά τις ὄρχησις. 5 κὴ κορδακίζω. 6 Κάρδαξ δέ τις ςρατιώτης βάρβαρος.

7 ΚΟΡΗΜΑ χρὴ λέγειν, 8 ὀχὶ σάρον, ὀδὲ 9 σάρωτρον.

---

1 Ψοφεῖ.] MS. B. κοφεῖ.

2 Τὸ καίνω.] Sic κόπτειν ὑποζυγία apud *Suidam*. Sed Leid. pr. τέμνω; quod ob sequentia melius videtur, usitatius certe. Utrumque in *Phavorino*. Oud.

MS. A. & B. τέμνω, ac ita quoque emendavit *H. Junius*. Altero tamen usus est *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 15. p. 15.

3 Ἐξ ὗ κόμμα.] MS. A. ἐξ ὗ κὴ κόμμα.

4 Κόρδαξ] Adi Comm. ad *Hesych.* & *Casaub.* ac *Duport.* ad *Theoph.* Char. cap. 6. uti & de Κάρδαξ ad *Hesych.* Oudend.

Vid. Schol. *Homeri* ad Iliad. Π. vs. 616. *Jul. Caes. Scaliger* Lib. I. Poët. cap. 18. p. 66. & *Dav. Blondellus* Compar. *Pindari* & *Horatii* pag. 309. & Commentar. Academiae Inscript. T. I. p. 125.

5 Κορδακίζω.] Hocce verbum legitur apud *Synesium* p. 178. κὴ τίς ὅτω ἐμβροντητὸς ἐςιν, inquit, τῶν μισθῷ πλεόντων τὴν θάλατταν, ὡς μὴ διακχυθῆναι τ̃ καθάρματος κορδακίσαντος ἐν τῇ τῦ πολιτείας περιφορᾷ. Sallier.

6 Κάρδαξ.] De hisce militibus vide disserentem *Brissonium* de Regn. Pers. p. 713. Idem.

7 Κόρημα.] Vid. supra Ζάκορος. *Suidas* h. v. & Schol. *Lucian.* Tom. II. pag. 450. Drakenb.

Conf. omnino *Bud.* C. G. L. col. 923. & not. ad *Aristoph.* Pac. p. 161. fin. Schol. *Lucian.* T. II. p. 414. κορεῖν τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. Stoeber.

Quod habet *Greg. Naz.* Orat. XXXIX. p. 629. A. Abresch.

8 Οὐχὶ σάρον.] *Lucillius* Anthol. Lib. II. cap. 31. epigr. 2. p. 324. conf. *Jo. Caussini* Observ. ad *Horapoll.* p. 445. *Thomae* loco usus est *Oroscius* Castigat. ad *Aëtium* p. 66. ubi perperam editum σαῤῥῶν. Male autem *Oroscium* reprehendit *Th. Reinesius* Animadv. ad *Oroscii* Castig. p. 337. quod *Thomae* haec verba tribuerit, quae essent Phrynichi.

9 Σάροτρον.] MSS. Leidd. σάρωτρον cum *Eustathio* ad *Homeri* Od. v. p. 1887. dicitur & κάλλυντρον, teste *Phrynicho* pag. 44. & *Hesychio* V. Κόρημα: ubi vide, item ad *Phryn.* pag. 28. Oudend.

ἢ κορεῖν, καὶ παρακορεῖν, καὶ ἐκκορεῖν, ἀλλὰ μὴ σαροῦν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον· [1] ἢ ἐκκορήσειάς τε, ἢ ἐκπλυνεῖς, ἢ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον.

[2] ΚΟΡΙΟΝ, ἢ κορίδιον, [3] ἢ κορίσκη, ἢ κόρη, [4] οὐ κοράσιον.

Ο

1 Καὶ ἐκκορήσειάς τε &c.] In MSS: Leidd. tantum καὶ ἐκκορήσειας (ἐκκορήσεις Leid. pr.) τὸ δωμάτιον. Καὶ non est in *Synesii* exemplaribus Ep. 121. p. 257. de τοῦ ἐκκορεῖν vide & Comm. ad *Hesych*. Oudend.

Cetera desunt in utroque MS.

2 Κόριον &c.] Praeivit *Phrynichus*: κόριον, inquit, ἢ κορίδιον, ἢ κορίσκη λέγουσιν, τὸ δὲ κοράσιον παράλογον. at *Polluci* duae illae voces κορίδιον, & κοράσιον parum probantur. τὸ δὲ κοράσιον εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Ad priorem quod attinet, cujus ibi debeat valere auctoritas, definire non ita facile est: Polluci favet exemplorum inopia: sed cum eorum, quae veteres scripserunt, pauca tantum ad nos pervenerint, silere praestat. Nunc de nomine κοράσιον, quod parum recte, tanquam minus Atticum, a grammaticis damnatur, si eos e veteribus audire par est, qui *Platoni* tribuebant hocce epigramma, cujus meminit *Laërt*. p. 77.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι, Κοράσια τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.

Hinc saltem constat vocem, de qua disputatur, veteribus *Platone* indignam visam non esse, quos grammaticis nemo non anteponat, praesertim cum *Lucianus* duobus in locis nomen κοράσιον usurpare non dubitet. Prior occurrit T. II. p. 116. ἡ δὲ, inquit, σφόδρα γὰρ ἦν ἱταμὴ, καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν εἶπεν, ὦ νεάνισκε. alter vero T. II. p. 149. μέγα εὐθὺς ἀπὸ τῆς θύρας ἀνακέκραγεν, ὦ κοράσια, δοῦλον ἡμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρὸν καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. Sallier.

Iterum sugillat hic maligne scriptores sacros N. Test. probam tamen & eleganter graecam esse vocem hanc κοράσιον, praeclare solideque ostendit contra *Thomam* incredulum, Cl. *Schwarzius*, in Comment. Graecae Ling. Novi Test. p. 804. & antea in notis ad *Jo. Olear*. de stilo Novi Test. p. 283. Triller.

Damnat vocem *Pollux* II. §. 17. Mitior eadem aetate *Phrynichus* p. 14. Nunnes. Stoeber.

Atqui *Pollux* ait Lib. II. §. 17. παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον. τὸ δὲ κοράσιον, εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Quod si verum sit, emendandus erit *Thomas* e scri-

ptura

1 Ὁ ΚΟΡΙΣ, οὐχ ἡ κόρις. 2 καὶ κλίνεται κόρεως. τὸ δὲ κόριζα, ἰδιωτικόν.

3 ΚΟΡΥΔΟΣ, καὶ κορυδαλὸς, καὶ κορυδαλλὶς, τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ, ὥσπερ λόφον. ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν. 4 Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας· κόρυδος 5 ὦπται πετόμενος. τὸ δὲ 6 κορυδαλὸς κοινὸν, εἰ καὶ Εὔβουλος χρῆται. ἔστι δὲ καὶ Κορυ-

---

ptura Leid. pr. qui diserte habet κορίσκιον· ut sine dubio dedit *Hesychius:* Κόριον, μικρὸν κοράσιον, ἢ κορίσκιον· vulgo κορίσιον. In *Phrynicho* tamen p. 24. circumfertur quoque κορίδιον. Sed κορίσκιον, ut *Pauwio*, sic & mihi magis arridet a κορίσκη. In plurali κόρια *Aristoph.* Ἀχαρν. 731. OUDEND.

3 Καὶ κορίσκη.] Unde κορίσκιον non minus usitatum; pro quo corrupte κορίσιον apud *Hesych.* κόριον, μικρὸν κοράσιον, ἢ κορίσιον, τὸ λάχανον. STOEBER.

4 Οὐ κοράσιον.] Usus tamen praeter *Lucianum* Asin. *Diog. Laërt.* p. 152. C. unde *Gloss.* p. 175. *Puella*, κοράσιον, κόρη, παιδίσκη. WITTER.

Matth. IX. 24, 25. *Marc.* VI, 22. 28. Conf. *Schwarz.* Lex. N. T. h. v. p. 804. & *Hoeschel*, ad *Phryn.* l. supr. cit. κοράδιον vero, quod legitur apud *Hesych.* voc. κόῤῥη, quis novit? STOEB.

1 Ὁ Κόρις.] *Anthol.* Lib. I. c. 6. epigr. 3. 23. *Antiphanes* Anthol. Lib. II. c. 10. epigr. 4. pag. 286. Ἔῤῥοιτ' εὐφώνων (lege ἀφρόνων) λαθροδάκναι (f. λαβροδάκναι) κόριες.

2 Καὶ κλίνεται κόρεως.] Exsulant a Leidd. sed vide *Suidam* cum nota *Kusteri*, & *Pauw.* ad *Phrynichum* p. 135. *Lucian.* T. I. p. 675. κόρεων ἀνάπλεως *cimicibus obsitus.* Dein κορία Oxon. Cod. OUDEND.

3 Κόρυδος.] Est in proverbio: Ἐν κορυδοῦ κοίτῃ σκολιὴ κέχρυπται ἀγρωστις. vid. *Erasm.* Adag. p. 1508. Sed verior scriptio κορύδου, quam habes apud *AElian.* Anim. pag. 869. Lond. ubi cum Nostro in depingenda avicula ex asse convenit. κορυδαλὸς legitur apud Eund. Lib. VI. cap. 46. & alibi saepius. STOEBER.

De hisce omnibus adi Comment. ad *Phrynich.* p. 150. ad *Ammonium* Anim. Lib. II. cap. 12. ad *Hesych.* & *Suidam.* Verba *Plutarchi* sunt T. II. p. 507. C. E. OUDEND.

Dioscorides Anthol. Lib. II. c. 24. epigr. 5. p. 317.

4 Πλούταρχ.] Tom. II. Opp. p. 507. E.

5 Ὦπται.] MS. A. ὦ παῖ.

6 Κορυδαλὸς κοινόν.] At idem *Plutarchus*, qui testis laudatur, usurpat etiam vocem κορυδαλὸς T. I. p. 253. qua praeter *Eubulum* usum *Aristotelem* constat e lexi-

[1] Κορυδαλὸς, δῆμΘ. [2] Ἀθήνησι. τὸ ᾗ κορυδαλὶς, ποιητικόν. [3] ὡς Θεόκριτ۞· ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες.
[4] ΚΟΡΥΦΑΙ͂ΟΝ, ὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν. ὐ γδ πρὸς τῇ

---

lexicis: *Thomae* igitur assentiendum non est, cum ab ipso tanquam minus Attica repudiatur. SALLIER.

1 Κορυδ. δημ. Ἀθην.] Hippothoontidis tribus juxta *Steph. Byz.* p. 470. qui scripsit Κορυδαλλὸς, quam scriptionem servant alii plures, quibus de alauda sermo est. Meminit tribus istius *Athen.* Lib. IX. pag. 390. A. ubi de perdicibus ἐπὶ τάδε ꝉ Κορυδαλλ͂ περὶ τὸ ἄςυ κακκαβίζουσιν. Mox: οἱ δὲ περὶ Βοιωτίαν, ἢ ὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες τῇ φωνῇ διάδηλοι γίνονται. unde in viam, qua itur in Boeotiam, tribum illam collocandam putat doctiss. *Casaub.* ad h. l. STOEBER.

2 Ἀθήνησι.] Leid. sec. ἐν Ἀθήναις. Addunt *Ammon.* & *Moschop.* ἐν ᾧ Σωτῆρ۞ vel Σωτείρας Κόρης ἱερόν. Quod male vulgo exponunt *Servatricis Minervae templum.* Nam licet illa etiam Σωτὴρ vel Σώτειρα ab Atheniensibus sit dicta, ut docent *Hesych. Gyrald.* Synt. de Diis p. 553. *Spanhem.* ad Callim. p. 609. numquam tamen audiit Κόρη. quae est Proserpina. V. *Cuperi* Observ. Lib. IV. §. 16. *Hemsterh.* ad *Poll.* Lib. IX. §. 74. Utraque forsan eodem templo culta. Hinc Inscriptio Ναυσικράτης Τισαμένȣ Ἀθηναῖ۞ Κόρᾳ ᾗ Ἀθηνᾷ ἀνέθηκεν apud *Plin.* Lib. VII. cap. 58. Ceres quoque sive triplex Hecate dicitur κόρα ab Epicrate apud *AElian.* Lib. XII. Anim. C. 10. & *Apostol.* Prov. C. X. §. 77.

Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσέφατλαν.

Confer *Zeibich.* de Athl. Parad. pag. 76. Κόρης Σωτείρας nomine Ceres Apameae, & Proserpina Cyzici colebatur, V. *Spanhem.* praest. Num. Diss. VII. T. I. p. 418, 419. aliosque: *Theocriti* locus est Id. VII, 23. OUDEND.

3 Ὡς Θεοκρ.] Idyll. VII. vs. 23.

4 Κορυφαῖον, ὐ κορυφαιότατον.] Vid infra τελδυταῖον. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 741. DRAK.

Locus *Luciani* legitur T. II. p. 981. ἄλλȣ δὲ εἰπόντ۞, inquit, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατ۞, χαρίεν γ' ἔφη τὸ ꝉ κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. Parum Attice igitur *Plutarchus* T. II. p. 1115. ait: ᾗ μὲν τῶν ἄλλων περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατ۞ Στράτων ὔτε Ἀριςοτέλει κατὰ πολλὰ συμφέρεται. Reperias & κορυφαιότατον ῥῆμα apud *Epiphanium* T. I. pag. 379. sed in ejusmodi rebus *Epiphanii* testimonium exigui est ponderis. SALLIER.

Idem pariter reprehendit *Phrynich.* p. 102. ubi videnda, quae contra monet *Hoeschelius*, praesertim autem *Graevius* ad *Lu-*

τῇ ὑπερθέσει ϗ ἑτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν, 1 κἂν ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγῃ. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν τῷ Σολοικιστῇ τοῦτ' ἐλέγχει.

2 ΚΟΤΙΝΟΣ, οὐκ ἀγριέλαιος.

ΚΟΥ-

Luciani Soloecistam, eandem vocem risui exponentis, p. 741. T. II. ubi Vir iste doctissimus variis idoneis exemplis ac testimoniis, ex *Plutarcho*, *Dionysio Hal. Diogene Laërt. Herodiano*, *Josepho* & aliis, larga copia depromtis, admodum luculenter & valide probat & confirmat, vocem istam lepidam & emphaticam frustra quidem in dubium ac discrimen vocatam fuisse a *Phrynicho*. *Thoma* & aliis id genus delicati nimis aut corrupti rectius palati, Grammaticis ac Graeculis nimis sero natis. TRILLER.

Quod tamen frequentavit *Joseph.* Ἀρχ. XVIII. cap. 4. sect. 1. Ἁλώσ. III, 9: 7. VI, 4: 3. *Constantinus* Orat. de *Themistio* p. 23. B. Conf. *Eustath.* ad Iliad. B. p. 163. vs. 3. ἀκρότατον habet *Luc.* de Salt. cap. 7. ABRESCH.

Vid. cel. *Wetstein* ad. N. F. T. II. p. 247.

1 Κἂν ὁ Λουκιανὸς παίζων.] Tom. I. pag. 625. Mox ἐν τῷ Σολοικ. T. I. p. 741. *Graev.* quem ibi vide. WITTER.

Vid. Fabrotti not. ad *Theoph.* p. 14. BENTZ.

Errat *Thomas*: non ludens *Lucianus*, sed serio eo superlativo usus est. T. II. p. 45. Ed ult. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα. ut illic & ad *Soloec.* cap. 5. notat Solanus. ultimo loco consulendus quoque *Graevius*. V. & *Phrynich.* pag. 102. & noster rursus voce τελευταῖον. OUD.

2 Κότινος.] Attice dicitur, pro quo communi dialecto, ἀγριέλαιος, quod est *Rom.* XI. 17. BOS.

In eadem, etsi erronea, opinione etiam quondam versatum fuisse *AElium Dionysium*, observavit *Eustathius*, monente *Sylburgio*, in Notis ad *Pausaniam*, pag. 397. idem quoque somniavit *Moeris* Atticista, sed nihili plane atque nauci ista haec est sive distinctio, sive observatio, quando ipse *Theophrastus*, scriptor sane antiquissimus, probatissimus & Ἀττικώτατος, in uno eodemque loco, nempe Libro II. Hist. Plantar. cap. 3. & 4. p. 76. seqq. vocibus ἀγριέλαιος, ac κότινος, promiscue & sine ullo scrupulo, uti haud dubitavit: quod & *Theocritus* pariter admisit: Idyll. enim XXV, 21. scripsit: χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, & mox Idyll. XXVII. 10. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως· adeo, ut nulla inde appareat differentia inter ἀγριέλαιον, atque κότινον: quod & uberius ex illo patet *Dioscoridis*, scribentis, Lib. I. 137. Ἀγριέλαια, ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν: conf. & cap.

[1] ΚΟΥΡΟΠΑΛΑ'ΘΟΣ, καὶ κοροπλάστης.
ΚΟΥΦΟ'ΤΗΣ, ἡ κυφοτὴς, [2] Ἀττικά. ὡς βραδυτής.

ΚΡΑΙ-

---

cap. 125. & alibi. Frequentius ergo dicebatur olim Ἀγριέλαιος, & ἀγριέλαια, quam quidem κότινος; ut & ex *Polluce*, *Oppiano*, *Pausania*, *Galeno*, inprimis antea laudato jam *Theophrasto*, manifestius conspicitur, prout contra *AElium* istum *Dionysium*, praeclare & erudite docet celeb. *Olavus Celsius*, in doctissimo suo & optimae frugis plenissimo Hierobotanico, Part. I. p. 216. & ante ipsum jam diserte ostendit *Jo. Bod. a Stapel*, ad *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IV, cap. 15. p. 491. sed primaria & capitalis illa caussa, qua potissimum impulsus, pro moroso suo more, videtur *Thomas*, ut rejiceret temere vocem probatissimam ἀγριέλαιος, haud dubie ista fuit, quod *Apostolus Paulus* in Ep. ad *Rom.* XI, 17. scripserit, ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης. sed probe defenderunt magnum gentium Apostolum contra has frivolas atque inanes *Thomae* & *Moeridis* objectiones Viri celeberrimi, *B. Wolfius*, in Curis philol. ad illum loc. p. 225. T. II. Summe Venerab. *Alberti*, in Obss. sacr. p. 323. & denique *Jo. Conr. Schwarzius*, in Comment. Crit. Linguae Graec. Novi Test. p. 13. ut alios plures jam taceam, qui ad sacrum istum Apostoli locum commentati fuerunt. Sed taedet profecto, his minutiis diutius immorari. TRILLER.

Vid. Comm. ad *Hesych.* utraque voce. In exemplo, quod adfert *Suidas*, pro ποτε legendum Dorice ποκα. Est enim pars Epigrammatis, quod exstat Lib. VI. Anth. C. 15. p. 568. & citatur quoque ab eo in λυκορραίστης: ubi male Τελέβων pro Τελέσων: ut rursus patet ex eodem in ὑλειώτης. OUDEND.

Consule, praeter *Hesychium* atque *Pollucem*, *Eustath.* ad Od. Ψ. p. 810. *Dioscorid.* Lib. I. c. 138. & *Theophrast.* Hist. Plant. Lib. II. c. 3.

1 Κυροπλάθος.] Non damnare hoc temere ausim: sic κύροτρόφος &c. Sed ad unum omnes auctores & Grammatici, qui ejus artificis mentionem faciunt, κοροπλάθος & κοροπλάστης scribunt: ut videre est apud *Spanhem.* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi tamen omittit *Thomam*, *Suidam* & male citat *Lucianum*. V. illum in *Prometh.* T. I. p. 25. & in *Lexiph.* T. II. p. 347. & Comment. ad *Poll.* Lib. VII. §. 163. X. §. 189. OUDEND.

Athenagoras Leg. pro Christ. p. 60. ἀπὸ δὲ τῆς κορῆς, κοροπλαθικὴ εὑρέθη. ita leg. cum MS. *Suffridi*, cujus notas consule. conf. Illustr. *Spanhemius* ad *Juliani* Caesar. pag. 133. Ceterum MS. B. legit ὁ κοροπλάστης.

2 Ἀττικά.] MSS. Leidd. Ἀττικόν. Dein κρίπαλη inepte Oxon.

1 ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ἡ ἐκ τῆς χθὲς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις· μέθη δὲ, ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

ΚΡΕ'ΩΣ Ἀττικοὶ, οὐ κρέατος.

χον. & Edd. Rom. Vasc. V. ad *Hesych.* & *Ammon* Oudend.

1 Κραιπάλη, ἡ ἐκ τῆς χθὲς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις· μέθη δὲ κ. λ. τ.] Neque haec differentia semper observatur ab optimis Auctoribus Graecis, prout ex multis ipsorum locis patet, quae passim apud *Lucianum*, *Plutarchum*, *Athenaeum*, *Galenum* aliosque plures occurrunt: quo & illud pertinet *Hesychii*, p. 497. καρωθεὶς, τὴν κεφαλὴν σιαθεὶς, μεθυσθεὶς, ἢ βιασθείς· ubi, ut id obiter moneam, docti quidam Viri pro voce monstrosa σιαθεὶς, legunt potius haud male, σεισθείς. id quod probari nonnihil potest ex *Hipp.* Lib. I. de Morb. p. 4. ἢν ὁ ἐγκέφαλος σεισθῇ, quod & alibi occurrit. Malim tamen ego legere, σκιασθεὶς, immo rectius, σπασθεὶς, quod funestum malum summe ebriis frequentius accidit: sic enim rursus *Hippocrates* noster Aph. 5. sect. V. ἢν μεθύων ἐξαίφνης ἄφωνός τις γένηται, σπασθεὶς, ἀποθνήσκει. Qua commoda occasione, mihi hic emendare liceat locum vehementer depravatum in praestantissimo diligentissime *Cangii* Glossario Med. & Inf. Lat. T. I. p. 719. ubi verba ipsa, seu verborum potius monstra, hac sunt: *Arotheus*, *interpretatur* *Scotomatus*. *Papias MS.* quibus praemissis, sequentia adduntur: *Utrumque mihi perinde incognitum, nisi forte Scotomatus idem sit ac tenebrosus, a Graeco σκότος, tenebrae; sed hoc divinare est.* Neque id mirum: merae enim hic tenebrae sunt ac spissa caligo, quae tamen mox, spero, dissipabitur, ubi mecum in posterum legatur: *Carotheis*, seu *Carothis*, h. e. Graece καρωθεὶς, *Scotomaticus*, nempe σκοτωματικὸς, vel & *Caroticus*, *Scotomaticus*, nempe Graece καρωτικὸς, σκοτωματικὸς. quod unice, opinor, verum, nec quisquam inde de hac emendatione, ut quidem blanda spes est, amplius dubitaverit, quoniam splendida nunc lux ex mediis his tenebris plusquam Cimmeriis feliciter effulsit. Triller.

Phrynich. Appar. Soph. sic: Κραιπάλη, ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρις εἰς ὄρθρον πόσις· καὶ διαφορὰ τῆς διανοίας. ἀπὸ τοῦ πάλλειν. ὅπερ ἐστὶ. διασείειν τὴν κεφαλήν. Conf. etiam *Ammon.* h. v. Stoeber.

Conf. *Ammon.* & *Etymol. M.* Schol. *Aristoph.* Acharn. vs. 276. *Galenus* in *Hippocr.* Aphor. Lib. II. 5. & *Dan. Peuceri* Diff. de usu differentium apud Graecos vocum in Theologia §. XVIII.

1 ΚΡΙ'ΒΑΝΟΣ Ἀττικοὶ, οὐχὶ κλίβανος· διὰ τοῦ λ', διὰ τὸ τὴν πρώτην ἀνθρώπων τροφὴν δοκεῖν κριθὰς εἶναι· 2 ἀπὸ τοῦ κρῖ, τὸ 3 κριθάριον, 4 καὶ τοῦ βαῦνος τὸ πῦρ.

ΚΡΙ-

---

1 Κρίβανος, οὐχὶ κλίβανος.] Scilicet ex eadem maligna haud dubie ratione, quod iisdem ſcriptoribus ſacris in uſu ſit potius τὸ κλίβανος, quam τὸ κρίβανος· ſed promiſcue ſane vocibus iſtis utrique utuntur paſſim ſcriptores exteri haud pejoris notae, v. g. *Lucianus*, *Plutarchus*, *Dioſcorides*, *Galenus*, *Philo Jud.* *Jo. Chryſoſt.* aliique plures. Immo rectius longe eſt τὸ κλίβανος, quam τὸ κρίβανος· falſiſſima enim ac nugaciſſima illa eſt *Euſtathii*, *Phrynichi*, & ipſius *Thomae* noſtri aliorumque Veterum Grammaticorum Etymologia, quod nempe κρίβανος dictus quaſi ſit, διὰ τὸ τὴν πρώτην ἀνθρώπων τροφὴν δοκεῖν κριθὰς εἶναι, quod mera eſt frigida & jejuna λεπτολογία. Conſtat enim hodie inter omnes ſolide doctos, vocem κλίβανον vel κρίβανον, mere eſſe Perſicam, aut Chaldaicam, ſicque peregrinam & Veteribus Graecis plane incognitam, ut *Bochartus*, *Morinus*, *Relandus*, *Burtonus*, aliique clariſſimi Viri dudum luculenter docuerunt. Sive igitur illa, cum laudato modo *Bocharto*, in Phaleg. Lib. III. cap. 13. p. 191. a Chald. גלבא, *Galba*, vel גלבין, *Galbin*, quod eſt ferri ſquama, ſeu lamina, deducatur, ſive etiam cum aliis, ab Hebr. לבן, *Laban*, *lateres coquere*, unde מלבן, *Malben*, *fornax lateraria*, deſcendit, ut notum, derivetur: tum ſane protinus utrinque patet, his certiſſimis Etymologiae fontibus rectam derivationis viam monſtrantibus, longe verius accuratiusque ſcribendum ſemper, κλίβανος, quam quidem κρίβανος, qui nempe furnus fragili ſaltim fundamento hordeaceo ſuperſtructus, vel leviſſima veritatis aura adflatus facillime ſua ſponte corruit ac dilabitur; ſi jocari liceat. TRILLER.

Vid. *Brodaei* Miſcell. Lib. V. cap. 21. p. m. 195. ſeq. STOEB.

Vid. *Euſtath.* ad Iliad. B. p. 100. vſ. 7. ſeqq. & *Etymol. M.* V. κρίβανος. ABRESCH.

2 Ἀπὸ τοῦ κριθὴ κριθάριον, καὶ τοῦ βάνος τὸ πῦρ.] MSS. Leidd. ἀπὸ τοῦ κρῖ τὸ κριθ. καὶ τοῦ βαῦνος, τὸ πῦρ. Veriſſime: *Etym. M.* & cum Scholiaſte *Ariſtoph.* *Suidas* κρίβανος παρὰ τὸ κρῖ, καὶ τὸ βαῦνος, ὅ ἐστι κάμινος. *Heſych.* Κρίβανος, ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν. Per apocopen enim κρῖ dicitur pro κριθή. V. Comm. ad *Heſych.* & *Phavorin.* item ad *Phrynich.* p. 76. Sunt etiam κρίβανοι ὑπὸ τῶν ἁλιέων καλούμενοι, αἱ κολπώδεις πέτραι &c. *AEliano* Lib. II. de Anim. c. 22. OUDEND.

3 Κρι-

[1] ΚΡΙΝΩ, καὶ τὸ δικάζω καὶ τὸ χωρίζω.

Καὶ ΚΡΥΦΑ, καὶ κρύβδην. Δημοσθένης· [2] οὐ γὰρ, εἰ κρύβδην [3] ἐστὶν ἡ ψῆφος.

[4] ΚΥΒΙΣΤΩ, [5] τὸ κολυμβῶ, καὶ κυβιστής. λέγεται δὲ κυβιστᾷν, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενον στρέφειν χεῖρας καὶ πόδας. [6] κυβεύω δὲ, τὸ κύβοις χρῶμαι. καὶ κυβευτὴς, [7] καὶ κυβιστής.

ΚΥ-

---

3 Κριθάριον.] MS. A. & B. τὸ κριθάριον.

4 Καὶ τοῦ βάνος.] Scr. βαῦνος *Phav.* voc. βάναυσος. *Suid.* voc. ἄννος & voc. βάναυσος. add. Schol. *Aristoph.* Plut. vſ. 765. Acharn. vſ. 86. WITTER.

Uterque MS. βαῦνος.

1 Κρίνω.] *Aristaenet.* Lib. I. ep. I. p. 6. DRAKENB.

2 Οὐ γὰρ, εἰ κρύβδην.] Leguntur de *Falſ. Leg.* p. 330. A. OUD.

3 Ἐστὶν ἡ.] MS. B. ἔστ' ἡ.

4 Κυβιστῶ.] *Moſchopul.* περὶ σχεδ. p. 5. DRAKENB.

Thomae idem ac κολυμβῶ, ſed inepte, ut obſervat *Suidas*: κυβιστᾷν, inquit, κολυμβᾷν καταχρηστικῶς. κυβιστάω enim proprie in caput me dejicio, metaphorice vero in mare deſilio. Sic *Oppianus* de adoleſcente quodam, quem Delphin amabat, verba faciens ait:

—— —— τοῦ δ' ἵετο θυμὸς ἱκέσθαι
Αὐτὴν εἰς ἄκατον παιδὸς πέλας, ἀλλ' ὅτ' ἐς ἅλμην
Κύφα κυβιστήσειεν, ὁ δ' ἐγγύθι νήχετο κούρου.

Quo pertinent haec *Chryſ.* T. VI. pag. 649. ἔτεροι γοῦν τῶν ναυτῶν γυμνοῖς τοῖς σώμασι κυβιστῶσι κατὰ τῶν κυμάτων, καὶ οὐδὲν πάσχουσι τοιοῦτον. SALLIER.

Vid. Cl. *Salmaſius* apud *Gatackerum* ad *M. Antonin.* Lib. I. pag. 9. addunt poſt hanc periodum Codices MSS. A. & B. κήριον τὸ σὺν μέλιτι· κηρὸς ὁ (MS. B. δὲ ὁ) κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος. V. p. 532.

5 Τὸ κολυμβῶ.] *Lucillius* Anthol. L. II. c. 32. epigr. 10. p. 328.

6 Κυβεύω δὲ τ. κ. χρ.] *Baſil.* Hexaëm. p. 110. C. ὁ μὴ κυβεύων, σχολὴν δὲ ἄλλως ἄγων, τί οὐ φθέγγεται τῶν ματαίων. STOEBER.

Himerius Declamat. pag. 71. περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύουσι· ἄγριον κυβευτὴν *Menander* apud *Harpocrat.* Lex. v. Ἀγυιεύς.

7 Καὶ κυβιστής.] Κυβευτὴς & κυβιστὴς ſignificationes ſunt omnino diverſae, ſed poſtremae illius vocis exemplum non occurrit. SALLIER.

Delenda haec ſuſpicor. A κυβεύω enim non derivatur κυβιστής; neque *aleator* ſic dicitur. *Thomae* ſententia eſt a κυβιστᾷν (*AEliano* quoque καταχυβιστᾷν Lib. V. An. 54.) deſcendere κυβιστὴν, *qui capite prono ſe circumvolutat*; ſed a κυβεύω eſſe κυβευτὴν *aleatorem*. *Phavorinus* tamen

[1] ΚΥΒΟΙ λέγονται τὰ ἐστιγμένα ὀστᾶ, οἷς χρῶνται [2] οἱ ταυλίζοντες.

ΚΥ-

tamen scribit, ex hoc, ut opinor, loco, κυβευτὴς & κυβιστὴς λέγεται. OUDEND.

1 Κύβοι λέγονται.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Auctior, & ut puto, integrior est Leid. Cod. sic habens Κύβος, πᾶν τετράγωνον κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ἰσάκις ἴσον. ὅθεν καὶ κῦβοι. pro quo tamen ibi κίβος. Adi ad *Hesych. Etymol. M. Suidam.* OUDEND.

MS. A. & B. κῦβος πᾶν τετράγωνον κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ἰσάκις ἴσον· ὅθεν καὶ κύβοι λέγονται τὰ ἐστιγμένα ὀστᾶ, οἷς χρῶνται οἱ ταυλίζοντες. Athenienses maximo studio κυβείαν olim amplexos esse docet *Petr. Gyllius* de Bosporo Thrac. Lib. II. p. 114.

2 Οἱ τραυλίζοντες.] Lege ταυλίζοντες. ταυλίζοντες autem pro ταβλίζοντες, de qua voce plura *Meursius* in Glossario. SALLIER.

Rom. ταυλίζ. bene. Conf. *Souterium* de aleatoribus c. 23. Scriptionem tuentur *Etym.* in πεσσοί & *Suid.* in πέττευσα. *Hesych.* πεττοί, βόλια ἐν οἷς ταυλίζουσι. ubi male *Soping.* reponit ταβλίζουσι. *Eustath.* ad Odyss. A. p. 1396. ὅτι πεττεύειν, τὸ ταυλίζειν φασί. ubi multa de κύβοις. De permutatione vero τοῦ β' & υ quae non infrequens est scriptoribus, vid. *Hemsterh.* ad *Pollux.* p. 1312. n. 27. etiam ταβλίζειν saepe legitur. Hinc *Hesych.* κυβεῦσαι, πῆξαι, ταβλίσαι, χλευάσαι. de ultimo χλευάσαι conf. *Eustath.* l. c. p. 1397. Vid. etiam *Scaliger* Lect. Auson. II, 19. ad illud *Auson.* in Burdigal. Profess. Rhet. I.

Vidimus & quondam tabulae certamine longo
Omnes qui fuerant enumerasse bolos.

Lucan. Carm. in Pisonem:

Callidiore modo tabula variatur aperta
Calculus, & vitreo peraguntur milite bella;
Ut niveus nigros nunc, & niger alliget albos.

Conf. iterum *Suid.* in Τάβλα & *Hesych.* in πεττείαις. *Cedreni* & *Isaacii* loca affert *Meurs.* in de Lud. Graec. voc. πεττεία. T. VII. Antiq. *Gronov.* pag. 985. WITTER.

Vid. *Cangii* Glossar in ταβλίζειν. Ab *AEschine* κύβοι inter turpissimi generis voluptates referuntur Orat. in Timarch. p. m. 176. C. ἀλλ' ἔπραξε ταῦτα δουλεύων αἰσχίσταις ἡδοναῖς, ὀψοφαγίαις καὶ πολυτελείαις δείπνων, καὶ αὐλητρίσι, καὶ ἑταίραις, καὶ κύβοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑφ' ὧν οὐδένος χρὴ κρατεῖσθαι τὸν γενναῖον καὶ ἐλεύθερον. STOEBER.

Sic MSS. Leidd. Edd. Rom. Vasc. ut legendum docuerunt *Meursius* & *Du Cangius* in Glossariis Graeco-barbaris, seu ταβλίζοντες. Inepte vulgo τραυλίζοντες. De τάβλα, ταβλίω, ταβλί-

1 ΚΥ'ΤΟΣ, αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦ δέ τινος σκεύους.

2 ΚΥ'ΕΙ κάλλιον, 3 ἢ κατὰ γαστρὸς ἔχει.

4 ΚΥ'ΘΗΡΑ πόλις, θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, ὃ καὶ κρεῖττον.

ΚΥΚΕΩ' Ἀττικοὶ, 5 οὐ κυκεῶνα.

ΚΥ'-

βλίζειν, & seculis posterioribus ταῦλα, ταυλίω, ταυλίζειν vide ibidem ad satietatem & *Kuster*. ad *Suidam* V. τάβλα. OUDEND.

1 Κύβος.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Phavor. κύτος p. 1134. Lib. II. quo in Seleucia Syriae describenda utitur *Polyb.* V, 59. τὸ σύμπαν τῆς πόλεως κύτος τείχεσι πολυτελέσιν ἠσφάλισται. De Nave Idem XVI, 2. ἡ δεκήρης τῇ τριημιολίᾳ δοῦσα πληγὴν βιαίαν κατὰ μέσον τὸ κύτος ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμόν. De dolio *Lucian.* Timon. T. I. pag. 96. *Graev.* ἐς τὸν . . . πίθον . . . μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. WITTER.

Leg. κύτος. HEINS.

Verissime. Sic enim diserte exhibent Leidd. uterque. Consule *H. Stephanum* in Thes. & *Poll.* Lib. I. §. 87. Mutarunt forsan scioli, quia κῦβος non numquam dicitur ipsa κύβου cavitas, sive τὸ σημεῖον, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων, apud *Polluc.* Lib. IX. §. 95. *Eustath.* ad Homeri Il. Π. p. 1084 Ed. Rom. & Odyss. p. 1397. Ut hoc verum sit, non tamen κῦβος est διαχώρησις τοῦ σκεύους. Sed utrumque designatur voce κύτος. OUDEND.

Recte MS. A. & B. cum *Phavorino* κῦτος. κοιλίης κῦτος est apud *Aretaeum* Capp. pag. 50. κῦτος γαστρὸς apud *Alciphronem* Lib. III. ep. 7. p. 292. conf. *Nicander* Theriac. vs. 573. & *Antiphanes* in Excerpt. *Grotii* p. 605.

2 Κύει.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. DRAKENB.

Dio p. 434. B. 622. B. 740. C. 757. A. Conf. *Ammon.* h. v. WITTER.

Al. κυεῖ. Sed κύειν aeque ac κυεῖν dicitur *gravida, quae jam concepit.* OUDEND.

3 Ἢ κατὰ γαστρ. ἔχει.] Sed ἐν γαστρὶ ἔχειν Scriptoribus Sacris usitatum, quo sensu etiam *Plato* ἐν γαστρὶ φέρειν dixit. vid. *Schmidius* ad *Matth.* I, 18. STOEBER.

4 Κύθηρα.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Distinguit *Phavor.* quem vid. adde p. 1134. l 23. conf. etiam Schol. ad *Thucyd.* IV. p. 287. *Steph.* Habes apud *Laërt.* p. 18. C. *Isocr.* p. 152. WITT.

Leid. bis κήθυρα. De κυκεῶ vide *Moerida* & *Hesychium*. OUD.

5 Οὐ κυκεῶνα.] *Moschopul.* περὶ

ΚΥΚΛΕΏ κυκλῶ, [1] τὸ στρέφω· [2] κυκλόω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω. [3] κυκλοῦμαι δὲ, καὶ τὸ περιλαμβάνω, καὶ τὸ περιλαμβάνομαι. [4] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· περιέχοντες [5] κέρα οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν

περὶ χειρ. pag. 5. Drakenb.

Sed quis quaeso Ἀττικώτερος ipso *Theophrasto*, qui tamen in Charact. eth. cap. V. περὶ Ἀγροικίας, scribere haud erubuit, οἷος κυκεῶνα πιὼν, εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι; quis inquam Venerum Atticarum studiosior *Luciano*? qui tamen nec ipse scribere veritus est εἰς κυκεῶνα πάντα συγκλέονται, in Vitarum Auct. p. 378. T. I. apud quem ista loquendi ratio innumeris paene locis occurrit, ut & apud *Xenophontem*, *Athenaeum*, *Plutarchum*, inprimis autem *Hippocratem*, ut multis ostendit *Foesius*, & alios. Utrumque ergo & rectum & Atticum est, sive κυκεῶ scribatur, sive κυκεῶνα: imo τὸ κυκεῶ magis poëticum est, ceu patet ex *Homer*. Il. Λ'. 640. ubi est κυκειῶ, atque rursus κυκεῶ, Odyss. Κ'. 316. &c. qua de re pluribus tractant Viri magni, *Casaubon.* ad *Athen.* p. 812. *Reinesius* Var. Lect. p. 135. *Mercurial.* Var. Lect. pag. 94. *Salmasius* Exercitat. Plinian. p. 232. *Foesius* in Oeconomia Hipp. aliique plures. Triller.

Legitur tamen κυκεῶνας apud *Polyaen.* IV, 3. 355. *Synes.* pag. 164. C. Conf. *Erotian.* h. v. & *Corinth.* p. 715. Witter.

Conf. *Eustath.* ad Iliad. E. p. 430. Schol. *Homeri* ad Iliad. Λ. vs. 623. de aliis vocibus simili modo a Graecis prolatis vid. *Hugo Grotius* ad *Aratum* p. 5. Quomodo κυκεὼν parabatur, abunde docuit *Lud. Nonius* de re cibar. Lib. IV. cap. 18. p. 490. & *Scaliger* in Scaligeran. Prim. p. 52. v. *Cinnus.* Meminit hujus potus *Polyaenus* Lib. IV. p. 357. qui locus ita forte emendandus. κυκεῶνος ἐκ σιδίων ὀξέων τρίβεσθαι. Conf. *Casaubon.* ad *Theophr.* Charact. p. 137. & *Petr. Petitus* ad *Aretaeum* Capp. p. 208.

1 Τὸ στρέφω.] *Moschopul.* περὶ χειρ. p. 4. Drakenb.

Phav. συστρέφω. Witter.

2 Κυκλόω δὲ] Unde κύκλωσις *circumseptio* apud *Plutarch.* Themist. p. 118. Stoeber.

3 Κυκλοῦμαι δὲ.] Leid. pr. καὶ κυκλ. Oudend.

4 Θουκ. ἐν τῇ τετάρτῃ.] Scrib. τρίτῃ p. 246. A. *Steph.* ubi τὸ κέρας. conf. supr. κεραία. De constructione vid. Eund. l. c. p. 245. D. Stoeber.

Immo τρίτῃ. §. 106. ubi & in Leid. pr. recte legitur τὸ κέρας. V. supra in κέρας. alter locus est §. 73. Lib. V. & passim. Oudend.

5 Τὸ κέρας.] MS. A. & B. κέρα.

1 Συν-

ξιὸν τῶν ἐναντίων. καὶ αὖθις ἐν τῇ πέμπτῃ· τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Τεγεατῶν ἐκυκλοῦντο τοὺς Ἀθηναίους.

ΤΟΥ ΚΥ'ΚΛΟΥ τῶν ῥητόρων ὁ δεῖνα ἔστι δοκιμώτερον λέγειν, ἢ τοῦ χοροῦ.

1 ΚΥΝΗΓΕ'ΤΗΣ, 2 οὐ κυνηγός.

3 ΚΥΝΙ'ΔΙΟΝ, οὐ κυνάριον. 4 εἰ καὶ Θεόπομπος ὁ κωμῳδὸς

---

1 Κυνηγέτης.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 5. DRAKENB.

Phrynichus pag. 80. Tragicis dicit familiarius esse κυναγός quo usus prae ceteris *Eurip.* Phoeniss. vs. 1176. Idem tamen κυνηγέτης amat. Hecub. vs. 1174. κυνηγὸς *Polyaen.* VIII, 22. STOEB.

AEschylus Agamemn. vs. 703. *Callimachus* Hymn. in Cerer. vs. 51.

2 Οὐ κυνηγός.] Revera quidem vox κυνηγέτης ab Atticis scriptoribus usurpatur: parum Attice igitur *Plutarchus*, apud quem vox κυνηγὸς saepius legitur. SALLIER.

Leid. pr. κυν. Ἀττικοί. Κυνηγός δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες. V. *Phrynich.* p. 190. OUDEND.

3 Κυνίδιον &c.] Quam vere, disces ex lexicis. SALLIER.

Sed cur non? quaero ego merito; *Theophrastus* enim scriptor Ἀττικώτατος & maximae praeterea auctoritatis & vetustatis, aperte scripsit in Charact. Eth. cap. XXI. κυναρίου δὲ τελευτήσαντος, αὐτῷ μνῆμα ποιῆσαι, καὶ στηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι· ubi obiter emendandum esse censeo, στηλίδιον ἐπιστήσας, vel στήσας: prout nempe de ista re funebri Auctores probatissimi semper loqui consueverunt, ut notum; & vel maxime patet ex *Lucian.* T. I. p. 652. & p. 681. & alibi, item T. II. pag. 484. *Aristid.* T. II. p. 218. *AElian.* V. H. XIII, 37. & aliis pluribus: conf. *Feith.* Antiquitat. Homer. p. 90. & *Kirchmann.* de Funer. Rom. Lib. III. c. 18. p. 304. Quo & inprimis pertinet sequens *Palaephati* locus, cap. IX. de Incredib. ποιήσασα ἑαυτῇ ἡ Νιόβη εἰκόνα λιθίνην ἔστησεν ἐπὶ τοῦ τύμβου τῶν παίδων· qui sane locus perquam apposite respondet loco isti *Theophrasti*, nostramque conjecturam egregie valideque, nisi fallor, confirmat: quae enim, ut id obiter adjiciam, ad illius emendationem juvandam attulit novissimus *Theophrasti* Editor J. C. P. ea sane, quoniam coacta nimis & longius petita esse jure videntur, minus placent. Sed, ut e diverticulo ad nostra misella κυνάρια jam demum revertamur, *Plato* quoque voce ista aliquoties utitur, observante ad *Phrynich. Hoeschelio*, item & *Arrianus*, *Epictetus*, *Athenaeus*, *Plutarchus*, ut alios taceam, quos cum his laudat summus *Sam. Bochartus*, Part. I. Hierozoic. Lib. II. cap. 56. p. 683.

Sed

ῳδὸς ἅπαξ τοῦτο φησιν. [1] Λουκιανὸς ἐν τῇ θεῶν ἐκκλησίᾳ· τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, [2] καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον.

[3] ΚΥΡΙ'ΤΤΕΙΝ, οὐ κερατίζειν.

ΚΥ-

Sed cur potiſſimum rejecerit bella iſta κυνάρια moroſus noſter *Thomas Magiſter*? cauſſa mox ipſa in promtu eſt, quoniam nempe ſacri Novi Inſtrumenti conditores iſta voce aliquoties uſi ſunt, ut notum. Omnes autem voces ac phraſes illis ipſis uſurpatae ſordent plerumque delicato nimis ac faſtidioſo Graeculo & Grammatico noſtro, ut ſuperius jam multis locis liquido oſtendimus, licet ipſe, quod ſane mirum, fuerit Chriſtianus, cujus potius officium fuiſſet, ſacri Codicis dictionisque ſanctae auctoritatem & integritatem tueri & confirmare; quam ſtudio, ſine ulla tamen ratione, quod profecto tanto pejus, labefactare & infringere. TRILLER.

Sic infra λιθίδιον, οὐ λιθάριον. Eadem hic fere legas in *Phrynicho* p. 76. Sed recte ibi obſervavit *Hoeſchel.* Platonem κυναρίου voce plus ſemel fuiſſe uſum. Addo *Xenoph.* Lib VIII. Κυρστ. pag. 223. B. & *Theophr.* Charact. cap. 21. *Luciani* verba vide T. III. p. 530. Ed. ult. De κυρίττειν adi *Moerida*, *Etym. M.* & *Heſych.* cum commentariis. OUDEND.

Theophraſtus Charact. cap. 21. p. 176. *Xenophon* Cyrop. Lib. VIII. cap. 31. p. 249. Sed reſpuunt ejusmodi diminutiva Attici; ſic noſter infra λιθίδιον, οὐ λιθάριον. conf. *Tzetzes* ad *Heſiodi* Oper. & Dies p. 47. Per jocum dixit *Ariſtophanes* χρυσιδάριον & ἱματιδάριον teſte *Ariſtotele* Rhetor. L. III. c. 2. p. 436. Voce κυνίδιον uſus eſt *AElianus* H. A. Lib. XVII. cap. 17. p. 937. qui locus ita forte legendus: ἀλλ' οἷα τιθασοὶ, καὶ ὑποσαίνουσι γε αἱ Κάσπιαι, καὶ ὑπαικάλλουσι τῶν παρ' ἡμῖν κυνιδίων δίκην.

4 Εἰ καὶ Θεόπομπ.] Nec *Xenoph.* abſtinuit Cyrop. *VIII.* p. 176. Conf. *Phrynich.* p. 30. *A. Steph.* de Dial. p. 158. WITTER.

1 Λουκιαν. ἐν τ. θ. ε.] T. II. p. 711. *Graev.* IDEM.

2 Καὶ ὅπερ.] Delet particulam καὶ MS. B.

3 Κυρίττειν.] *Moſchopul.* περὶ σχεδ. p. 5. DRAKENB.

Utrumque tamen in uſu eſſe, monent *Heſych. Suidas*, *Pollux* & alii Grammatici Veteres, ut notum. Ceterum de verbo κυρίττειν, vid. Celeb. *Abreſch.* Animadverſ. in *AEſchyl.* Lib. I. cap. 27. p. 195. TRILLER.

Idem ſtatuit *Moeris* h. v. Metaphorice κυρίσσειν dixit *AEſchylus* pro *acriter dimicare* Perſ. vſ. 310.

Νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα.

Scholiaſtes: συνέκρουον ἀλλήλοις· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων τῶν συγκρουόντων τοῖς κέρασι. STOEB.

1 Κυ-

[1] ΚΥΡΟΏ κυρῶ, τὸ βεβαιῶ· [2] κυρέω δὲ κυρῶ, [3] τὸ ἐπιτυγχάνω. ἔστι δὲ [4] ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω, ποιητικόν· ὃ καὶ μετὰ ὑπαρκτικοῦ πάλιν ῥήματος τίθεται. οἷον, κυρεῖ ὤν, [5] ὥσπερ καὶ τυγχάνει ὤν.

ΚΩ'ΜΑΣ τοὺς [6] στενωπούς. [7] ἀφ' οὗ καὶ ἐγκώμιον. [8] ἐγκώμιον

---

[1] Κυρόω &c.] *Moschopul.* περὶ σχεδ. p. 4. DRAKENB.

Ita *Sophoclis* Schol. pag. 19. τὸ κυρῶ περισπωμένως φησὶν ἡ συνήθεια καὶ Ἀττικοί· ἐν δὲ εὐκτικοῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοί, μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ κύροι λέγοντες. SALL.

Ita intelligendus *AEſch.* Perſ. vſ. 521. Ὅμως δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν. Vertit *Stanlejus*: Sed quoniam haec (*ex parte*) invaluit locutio veſtra; propius accedunt cogitationes poſteriores in Notis Doctiſſ. Viri ad h. l. *ſed quoniam ſententia ita firmavit*, vel: *quoniam vos ita ſtatuiſtis*. Nimirum τῇ δὲ pro οὕτως accipiendum hic eſſe ſuadet Scholiaſtes. Melius forſan pro τάδε. Atoſſa enim nuncium alloquitur, qui de inſigni Perſarum clade ad ipſam retulit; ex quo cum ea ſociorum mala reſciviſſet, quae ipſi per ſomnum viſa erant, commode videtur reſpondiſſe nuncio ſimul atque Choro: *ſed quoniam locutio veſtra baec confirmavit* &c. Sic conſtructum legitur verbum, ſenſu haud prorſus abſimili, apud *Ariſtoph.* Theſm. vſ. 376. Ἀλλ' ὦ παγκρατὲς Ζεῦ ταῦτα κυρώσειας. STOEBER.

[2] Κυρέω δὲ.] Ultima vocula non eſt in Leidd. De τοῖς τυγχάνει ὤν adi ad V. τυγχάνει. OUDEND.

[3] Τὸ ἐπιτυγχάνω.] *Phavor.* ἐπιτυγχάνω. WITTER.

Vel ἐντυγχάνω Schol. *Eurip.* Hec. vſ. 689. *conſequor* apud *AEſch.* Prom. vſ. 70.

Ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.

STOEBER.

Addit MS. A. poſt ἐπιτυγχάνω, ὅπερ μετὰ τοῦ εν ἢ περὶ τίθεται.

[4] Ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω.] Sic *AEſch.* l. c. vſ. 600. & 799. STOEBER.

[5] Ὥσπερ καὶ τυγχ. ὤν.] Abeſt καὶ in *Phavor.* male. WITTER.

Addunt iterum poſt hanc periodum MS. A. & B. κυνηγέτης, Ἀττικοί· κυνηγὸς δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες.

[6] Στενοπούς.] *Spanhem.* ad *Julian.* p. 5. DRAKENB.

Scr. στενωπ. WITTER.

Vere Leid. pr. στενωπούς. Saepius hic peccarunt Editores. Sed & uterque Leid. habet τούς· quod ſe ſatis defendit, ſc. ὁδούς, ῥύμας. Verum tamen Grammaticis, ut *Phrynicho* V. ῥύμη, & *Suidae* V. Κώμη, *Phavorino* V. ἐγκώμιον, maſculini generis eſt ſc. τόπος. Nec abit *Herodianus* MS. Κῶμας, τοὺς στενωπούς, ἀφ' οὗ ἐγκώμιον. ἐγκώμιον δὲ καὶ ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους λέγεται· καὶ ἔστι μὲν ἔπαινος ἐν βραχεῖ· Τὸ δὲ ἐγκώ-

μιον ἐστὶ καὶ ἔπαινος, εἰς ἀνθρώπους λέγεται. καὶ ὁ μὲν ἔπαινος, ἐν βραχεῖ λόγῳ· τὸ δ' ἐστὶ ἐγκώμιον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βραχέος λόγου [1] ἐγκώμιον ἔχοντος λέγεται, καὶ [2] ἐπὶ τοῦ κατὰ τέχνην ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. [3] ὕμνος δ' ἐστί, ἐπὶ θεῶν

θεῶ

ἐγκώμιον ἐκφέρεται κατὰ τέχνην· ὕμνος ἢ λέγεται ἐπὶ θεῶν. Adi *H. Steph.* in Thes. pag. 1010. & Comm. ad *Poll.* Lib. IX. §. 38. ac de ἐγκωμίῳ hinc deducto ad *Steph. Byzant.* V. Κώμη, & *Hesych.* OUDEND.

Pro τοὺς MS. B. τὰς legit.

7 Ἀφ' οὗ καὶ ἐγκώμιον.] Non dubito ad hanc quoque originem referre vocem κωμαστία, quam nemo Lexicographorum, quod meminerim, recensuit hactenus. Meminit autem *Clem. Alex.* Strom. V. pag. 567. A. ἤδη κἂν ταῖς καλουμέναις παρ' αὐτοῖς κωμαστίαις τῶν θεῶν ἀγάλματα . . . περιφέρουσι. De AEgyptiis illi sermo est, quibus videtur pompa ita dicta, qua Deorum simulacra vel insignia per vicos circumferebantur. STOEBER.

8 Ἐγκώμιον ἐστί.] Sua Noster hoc loco debet *Aphthonio*, quem vid. in Progymn. de Encomio. Conf. *Theo* cap. 8. p. 100. add. vitam *Aristoph.* a *Thoma* descriptam apud *Küster.* p. 14. De differentia, quod obiter, inter ἔπαινος & μακαρισμὸς vid. apud *Synes.* p. 4. A. WITTER.

1 Ἐγκώμιον ἔχοντος.] MS. Oxon. ἔπαινον ἔχοντος. *Suidas* ait ἔπαινον dici de una actione, ἐγκώμιον de pluribus. Vide omnino *Aristotel.* Rhetor. cap. 4. OUDEND.

MS. A. ἔπαινον ἔχ.

2 Ἐπὶ τοῦ κατὰ &c.] Articulum fide MStorum addidi, qui vulgo male aberat: dein μόνον Leid. sec. & in utroque elegantius ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπὶ ἀνθ. Oxon. καὶ ἐπὶ θ. Leid. sec. quoque ἀνθρώπου. Non vero ὑμνεῖν solum de hominibus aeque ac diis, sed & ὕμνος in usu fuit de hominibus, frequentius vero de diis. Hinc aliquoties ὕμνος γαμικός. Quomodo avis ᾠδὴν θέλγει γονὴν ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, ut leg. apud *AElian.* Lib. XVII. An. C. 22. Quin & ὕμνος de carmine lugubri, sive diis manibus dedicato, ut *AEliano* Lib. XII. V. H. cap. 55. immo & in vituperio dicitur. Et sic ἐπὶ κακῷ pro ὑβρίζειν adhibuit verbum *AEschylus* loco per *Thomam* indicato vs. 17. V. *Stanlej.* & omnino *Ez. Spanhem.* ad *Julianum* p. 10. MSS. hic habent ὑμνεῖθ'. Edd. Vett. ὑμνεῖται. OUDEND.

MS. A. & B. ἐπὶ τοῦ κατὰ.

3 Ὕμνος ἐστί.] Vid. *Spanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 10. DRAK.

Commodus occurrit locus apud *Arrian.* IV, p. 166. ὕμνοι μὲν ἐς τοὺς θεοὺς ποιοῦνται, ἔπαινοι δὲ ἐς ἀνθρώπους. Neque tamen ista vetant, quominus ὑμνεῖν dixe-

θεῶ μόνε. τὸ δὲ ὑμνῶ, [1] ἐπὶ θεῶ καὶ ἐπὶ [2] ἀνθρώπων. [3] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

[4] Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀςῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις.

Καὶ ΚΩΜΩιΔΟΠΟΙΟΣ, καὶ [5] κωμῳδιοποιός.

---

dixeris ἁπλῶς *celebrare*, exemplo *Xenoph.* Ἑλλ. pag. 486. WITTER.

Conf. Schol. *Sophocl.* ad Electr. vs. 383. *Arrianus* Lib. IV. de Exped. Alex. M. c. II. pag. 166. *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. pag. 198.

1 Ἐπὶ θεῶ.] MS. A. καὶ ἐπὶ θ. MS. B. ἐπὶ θεῶ μόνε.

2 Ἀνθρώπων.] Uterque MS. ἀνθρώπε.

3 Αἰσχύλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.] Vers. 7.

4 Ὑμνοῖθ'.] Conf. *Julian.* Or. 2. p. 49. DRAKENB.

Uterque MS. ὑμνεῖθ'.

5 Κωμῳδιοποιός.] *Aristid.* p. m. 53. med. WITTER.

Neque *Plato* vocem aversatus est, siquidem recte legitur pag. 756. C. edit. Francof. quae nunc ad manus non est. Diserte vero *Athenaeus* p. 2. fin. ὁ κωμῳδιοποιὸς Εὔπολις φησί. Quae eo pertinent, ut haesitantem *Henr. Stephanum* confirmare possis T. II. Thes. p. 535. D. tum vero emendare *Moeridem*, qui iniqua, uti videtur sententia, vocem istam ex Atticarum numero proscripsit. STOEBER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

[1] ΛΑΓΧΑ'ΝΩ δίκην τῷ δεῖνι, [2] ἤγουν κρίσιν, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἐπιφέρω. διὰ κλήρου γὰρ τὰς δίκας ἐποίουν. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ λαγχάνει Ποσειδῶν [4] Ἄρει τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδός.

[5] ΛΑΓΩ'Σ διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἴωνες [6] μικρογραφοῦσιν.

[7] Ἡ ΛΑΙ'ΛΑΨ, οὐχ ὁ λαίλαψ. [8] Ἀριστείδης ἐν [9] τετάρτῳ

---

1 Λαγχάνω δίκην τῷ δεῖνι.] Attice inquit dici pro ἐπιφέρω, quod Lat. est *dicto judicium*, *litem intendo*. Exempla habet *Budaeus* Comment. L. Gr. pag. 22. BOS.

2 Ἤγουν κρίσιν.] Exsulant ab Oxon. *Aristidis* locus, cui innumeri addi possunt, habetur T. I. p. 107. Ed. Angl. OUDEND.
Non agnoscit haec MS. A.

3 Ἀρισ. ἐν Παναθ.] Pag. 6. l. 3. Conf. *Ammon.* in voce, & *Harpocr.* voc. ληξιαρχικὸν & λῆξις. STOEBER.

4 Ἄρει.] MS. A. & B. Ἄρη.

5 Λαγώς.] Vid. *Athenaeus* Lib. IX. p. 400. DRAKENB.
Vid. *Phryn.* p. 30. *Steph.* p. 148, 193. WITTER.
Add. *Graev.* ad Soloec. T. III. p. 556. & *Maittaire* de Dial. p. 20. seq. STOEBER.
Addit *Phrynichus* pag. 79. τὸ λαγωὸς δὲ οὐκ ἔστιν. ubi vide Commentarios. Aliis λαγωὸς poëticum, aliis melius commune habetur. Mihi certe, extra poësin apud Atticos si inveniam, maxime suspectum est τὸ λαγωός, & λαγωοί: ut, cum semel in *AEliano* Lib. VII. An. 8. occurrit λαγωοί. Nam alibi semper dicit cum *Xenoph.* οἱ λαγῲ, in cujus p. 36. A. MS. Leid. corrupte praebet item οἱ λαγωοί. & in *Luciano* T. I. p. 603. II. p. 28. λαγωῶν pro λαγῶν. Confer *Graevium* ad *Luciani* Soloec. T. III. 556, 557. OUDEND.

6 Μικρογραφοῦσιν.] *Cyrillus* Lex. MS. τὸ μὲν λαγὸς κοινὸν εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν . . . . τὸ δὲ λαγωὸς Λακώνων ἐστίν. Ceterum caro Athenis lepores veniebant teste *Nausicrate* in Excerpt. *Grotii* p. 879.

7 Ἡ Λαίλαψ.] Operae pretium erit ex Cod. *Etymol.* MS. Bibl. LB. in lucem protulisse minime spernendam hujus vocis interpretationem: Λαῖλαψ· συστροφὴ ἀνέμου (notatur & altera lectio ἄνεμος) ζοφώδης, ἐπομβρος

ταρτῳ τῶν ἱερῶν· [1] λαίλαπι ἀγρίᾳ.

[2] ΛΑΛΙΑ, καὶ προσλαλιά, καὶ προλαλιά, [3] δόκιμα· [4] καταλα-

βρος· λέγεται δὲ κυρίως τὸ κατ' ἐκπυρρηνισμὸν γενόμενον κεραύνιον πνεῦμα, ὃ καὶ ἐκνεφίας παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὀνόμασται· οὗτος δὲ ἐκνεφίας καὶ μετὰ τὴν τῶν νεφῶν ἔκρηξιν κατὰ κύκλον καὶ περὶ τὴν γῆν εἱλεῖται, καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν αὖθις ἀνακάμπτει ἀρχήν· ὅθεν καὶ λίθους ἐφέλκεται, καὶ λέμβον ἀνασπᾷ, καὶ χοῦν ἐπιστύρεται· ἃ δὴ αὖθις ἐν ἄλλοις τόποις καταρρηγνύμενα ἔκπληξιν καὶ θαῦμα πᾶσι παρέχει τοῖς θεωμένοις· ὥσπερ δὴ καὶ ὁ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς καταρραγεὶς ποτε λίθος δεισιδαιμονεῖν τοὺς ἐποίκους πεποίηκε· τοίνυν καὶ εὐστόχως ἂν ἐτυμολογηθείη λαῖλαψ, ἀπὸ τοῦ λᾶας λάπτειν, ἤγουν λίθους, λάλαψ τις ὤν, καὶ προσθήκῃ Αἰολικῇ τοῦ ι λαῖλαψ. Ἐντεῦθεν δὲ καταχρηστικῶς καὶ πᾶς ἄγριος καὶ κινδύνου αἴτιος ἄνεμος λαῖλαψ ἐπονομάζεται· Masculino genere noster *Etymol.* quod recentioribus non infrequens: meliorum & *Homeri* usu nititur *Thomae* monitum: ut *Aristid.* quem profert T. I. p. 584. A. sic & *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 111. C. ὑπὸ ἀγρίας λαίλαπος· ubi *Schol.* ὁ μετὰ συστροφῆς ἄνεμος· proxime *Cyrill.* in Lex. MS. σκότος μετὰ συστροφῆς ἀνέμου· hanc probatiorem formam secutus est *Marc.* Euang. IV, 37. Ceterum animadverte κατ' ἐκπυρηνισμόν, litera quippe detrahenda: nam τὸ ἐκπυρηνίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν τοὺς πυρῆνας τῶν ἐλαιῶν τοῖς δακτύλοις συμπιλουμένους ἐξακοντιζόντων διὰ τὸ μυουρίζον σχῆμα· ut scribit *Simplic.* ad *Aristot.* Φ. Α. IV. f. 155. a. Strato gravitatem cunctis corporibus naturalem & insitam tribuebat; τὰ δὲ κουφότερα τοῖς βαρυτέροις ἐπιπολάζειν οἷον ἐκπυρηνιζόμενα, teste *Stob.* Ecl. Phys. p. 33. vs. 13. Appositus est ad Grammatici nostri mentem locus *Philop.* περὶ Κοσμοπ. pag. 111. τῷ ἄνω πυρὶ, τῷ ἀστραπαίῳ λέγω καὶ τῷ κεραυνίῳ . . . βίας δεῖ πρὸς τὸ φέρεσθαι κάτω διὰ τὴν ἐναπόληψιν τῶν νεφῶν ἐκπυρηνιζομένῳ βιαίως ἐξ αὐτῶν· cui convenit *expressum ventis per nubila fulmen Lucani* I. 151. vide quae notantur ad *Hesych.* in Ἐξεπύρωσε. Hemsterh.

Id monuit quoque *Suidas* in h. v. *Aristidis* verba vide T. I. p. 329. Ed. Angl. Oudend.

8 Ἀριστείδ. ἐν δ'. τ. ιε] Pag. 177. Conf. *Erot.* h. v. & *Steph.* de Dial. p. 157. Stoeber.

9 Τετάρτῳ.] MS. A. δευτέρῳ.

1 Λαίλαπι.] MS. A. καὶ λαίλαπι.

2 Λαλιά &c.] Λάλος *Lucian.* Contempl. p. 342. Drakenb.

Adfatus, inquiunt *Glossae*, quae vox rarioris est usus: legitur apud *Lucianum* T. I. p. 509. προσλαλιά, ἢ Διόνυσος. ad προσλαλιά quod spectat, de hocce nomine altum apud scriptores silentium. Sallier.

Καταλαλιὰ δὲ, οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀρχαίων. ἀλλ᾽ ἀντὶ τούτου κατηγορία. ὡσαύτως καὶ ῥητέον, [1] οὐ λαλητέον.

Καὶ ΛΑΜΠΑΣ καὶ λαμπάδιον.

[2] ΛΑΜΠΡΑ ἐσθὴς κάλλιον λέγειν, [3] ἢ λευκή. [4] λαμπρὰ ἡμέρα, οὐ καθαρά.

ΛΑ-

F. ὡσαύτως καὶ κατηγορητέον, οὐ καταλαλητέον. ABRESCH.

Gloss. MS. γλῶσσα, λαλία, διάλεκτος. *Anthol.* Lib. VII. Epigr. 99. p. 976 *Plutarch.* Sympos. Lib. VIII. p. 717. C. conf. *Hadr. Valesius* Emend. Lib. I. cap. 26. p. 30.

3 Δόκιμα.] Lexica igitur his compositis sunt augenda. De καταλαλιᾷ ab Apostolis *Paulo* & *Petro*, item *Polycarpo*, *Barnaba* aliisque usurpata, vide *Suidam*. Dein ἀλλ᾽ ἀντὶ & pro τὸ λαλητέον est οὐ λαλητέον in MSS. Leidd. & Oxon. Vere, ut opinor; quamvis in Epigrammate in *Euripidem* sit λαλητέος apud *Suidam*. OUDEND.

4 Καταλαλιά.] Vox ab Apostolo *Paulo* usurpata, qua deinde *Patres* usi, nempe *Clem.* Alex. p. 556. & *S. Basilius* T. II. p. 247. & 497. SALLIER.

Polybius Lib. III. pag. 334. τὸ μὲν Φάβιον κατελάλει.

1 Καὶ λαλητέον.] MS. A. & B. οὐ λαλητέον.

2 Λαμπρὰ ἐσθὴς &c.] Immo κάλλιον λέγειν, inquam ego; si nempe de veste plane alba, proprie sermo est: tum sane semper, ad vitandam ἀμφιβολίαν, melius accuratiusque dicitur ἐσθὴς λευκὴ, quam quidem λαμπρά. Omnis enim ἐσθὴς λευκὴ est quidem λαμπρά; sed vice versa, non omnis ἐσθὴς λαμπρὰ est λευκή; potest enim esse purpurea vestis, item coerulea, viridis, aut alio ejusmodi colore nitido & acuto fulgida: inde ἐσθὴς λαμπρὰ plerumque vestem coccineam, aut purpuream & rarius albam, denotare solet, docte observantibus Viris maximis *Salmasio* ad *Tertullian.* de pallio, p. 134. & in Exercit. Plinian. p. 244. seqq. & *Is. Casaubono*, in Exercitat. Anti-Baronianis, XVI, 73. p. 534. ubi nempe illam ἐσθῆτα servatoris λαμπράν, *Luc.* XXIII. de qua tot inter Eruditos Interpretes hactenus fuerunt, & erunt in posterum, lites, explicare contendit, qua de re vid. inprimis *B. Wolfium* in Curis philol. ad illum locum pag. 762: item *Lydii* florum spars. ad Passionem J. C. p. 140. seqq. & ejusdem Syntag. de Re Milit. p. 17. maxime vero *Jo. Henningii* Archaeologiam passionalem, Cap. XI. p. 96. seqq. ut *Bynaeum*, *Sagittarium*, *Rassium*, *Ursinum*, *Grotium*, *Heinsium* aliosque jam taceam laudatos olim mihi in Exercitationibus philol. ad *Hug. Grotii* Christ. pat. Tragoed. pag. 405. Edit. Ildæ. Nimirum ex hoc ipso sa-

çro

cto *Lucae* loco, inter alia multi, nunc clarissime patet, τὸ λαμπρὸν nunquam per se λευκὸν, seu album significare; sed potius nitidum, splendidum, fulgidum, id quod inter alia, clarissime patet ex istis *Galeni*, Lib. X. de usu Part. ubi λαμπρὸν, inquit, τὸ οἷον ἐπιπέμπειν αὐγὴν ἐπιτήδειον· omnibus ergo generatim coloribus splendidis τὸ λαμπρὸν est commune. Quoniam autem albus inprimis color insignem de se spargit nitorem ac splendorem, uti vulgo notum; ideo saepissime idem significat, τὸ λαμπρὸν, ac τὸ λευκὸν, ut ex *Callimachi*, *Pindari*, *Euripidis* & *Aristophanis* Scholiastis, item *Eustathio*, *Hesychio*, *Suida* & multis aliis affatim constat. Tum vero probi & circumspecti Auctores ad vitandam illam inter τὸ λευκὸν & λαμπρὸν, ambiguitatem, superius jam notatam, ἐπεξηγήσεως necessariae caussa, utrasque illas voces nempe λευκὸν ac λαμπρὸν, scite & apte conjungunt, ut nempe nemo lectorum amplius dubitare possit, de albo colore splendido sermonem esse, non de splendido colore solo, qui scilicet sine necessaria illa τοῦ λευκοῦ adjectione, & purpureus esse poterat, ut jam dixi, & coccineus & viridis ac coeruleus, atque ita porro. Quod perquam valide & egregie confirmat singularis ille *Hippocratis* locus, de Victu Acut. pag. 291. Μελίκρητον λαμπρὸν, καὶ λευκὸν, καὶ διαφανὲς γίγνεται· sic & idem Lib. de Aëre Loc. & Aquis, & alibi, commemorat τὰ ὕδατα λαμπρὰ καὶ λευκὰ, quomodo & *Strabo*, *Plutarchus* & *Athenaeus* loquuti sunt, res enim nota: Quare ex hactenus dictis nunc λαμπρῶς ac λευκῶς patere confido, Grammaticum nostrum, hic aut suae ipsius linguae fuisse ignarum, aut, quod verius certiusque arbitror, iterum, pro more consueto, scriptores Novi Testamenti sacros oblique & maligne hic reprehendere voluisse, apud quos quippe aliquoties occurrit, ut notum, ἔνδυμα λευκὸν, & στολὴ λευκή. TRILLER.

Diod. I. pag. 81. C. *Lucian*. ἐνυπν. pr. 10. δείξασα τὴν ἑαυτῆς ἐσθῆτα, πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει. *Polyb*. X, 4. de Scipione: ἠξίου τὴν βενναν αὐτῷ λαμπρὰν ἀθέως ἑτοιμάσαι. τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς τὰς ἀρχὰς μεταπορευομένοις. Neque tamen minus frequens ἐσθὴς λευκή. Vid. *Polyaen*. I, 27. p. 53. *Diod*. XVI. pag. 480. B. *Joseph*. p. 775. B. &c. WITTER.

Add. *AElian*. Var. XII, 32. STOEBER.

Λευκὴ χλανὶς est apud *Antiphanem* in Excerpt. *Grotii* p. 603. λευκὴ στολὴ apud *Achillem* Tat. Lib. VIII. p. 487. λευκὴ ἐσθὴς dixit *Josephus* Antiq. Lib. XI. cap. 8. ad *Thomae* mentem locuti sunt *Artemidorus* Oneirocr. Lib. II. cap. 3. *Diodorus* Sic. Lib. I. cap. 90. *Plutarch*. Praecept. connub. p. 144. D.

3 Ἡ λευκή.] Est enim illa, quae Latinis *alba*, a qua differt *candida* seu λαμπρὰ & splendens. De λαμπρὰ ἡμέρα V. *Suidam*. Alia est λευκὴ ἡμέρα sive

 bonus

ΛΑΜΥΡΙ'Α, ἡ εὐτραπελία. [1] Πλούταρχος ἐν τῷ, πῶς ἄν τις [2] διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου· [3] ἂν ἔγγιστα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. λέγεται δὲ λαμυρία, καὶ ἡ καταπληξις, καὶ ἡ [4] ἡδύτης, καὶ ἡ καθαρότης. ὅθεν καὶ [5] λαμυρὰ πηγὴ, ἡ καθαρὰ καὶ ἡδεῖα, παρὰ Θουκυδίδῃ. ἔτε-

---

bonus festus & bilaris dies, de quo infra. Oudend.

4 Λαμπρά.] Vid. ill. Ez. Spanbemius ad Juliani Caesar. pag. 42.

1 Πλούταρχ.] L. c. pag. 66. C. ubi ἂν ἔγγιστα φαίνωνται κ. τ. λ. Zonaras X, 10. pag. 488. B. de Cleopatra: διὰ τοῦτο τὸ τέχνασμα λαμυρᾶς φανείσης κ. τ. λ. ubi idem quod εὐτράπελος. Est & Comparat. λαμυριότερον Xenopb. p. 708· & λαμυρῶς apud Synes. p. 36. A. ubi conf. Petav. p. 89. init. Witter.

AEl. de Anim. Lib. I. c. 14. λαμυρώτερα ταῦτα τῇ κράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται. Abresch.

2 Διακρίνειε.] MS. B. διακρίνει.

3 Ἂν ἔγγιστα.] Sic rescripsi fide Codicis Leid. pr. ut postulat sensus Plutarchi T. II. p. 66. C. ubi & φαίνωνται. Inepte vulgo ἀνέγγιστα. Dein λαμυρὰν πηγὴν alii explicare malunt μεγάλην, πολλήν. V. Etym. M. & H. Stepb. Oudend.

4 Ἡδύτης.] MS. B. ἡδύτης δὲ καί.

5 Λαμυρὰ πηγή.] In Tbucydide non reperiri observant Viri praeclari C. A. Dukerus in Praef. p. 13. & Jos. Wasse in Ind. idque sane, ut nunc se res habet, verum est. Hoc tamen adparet tale, quod a Tboma fingi non potuisse videatur: sine dubio ex veteri quodam Grammatico suos in hortulos derivavit. Experiamur itaque, an aliquis in Tbucydide locus investigari possit, ubi λαμυρὸς probabili conjectura, nil enim ultra promitto, reponatur. Scribit Historicus II, 15. pag. 108. καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. quorum, si vulgatae lectionis fides constat, hic erit sensus: fontem, qui olim, scaturiginibus adhuc apertis & conspicuis, Callirrhoë dicebatur, Ἐννεακρούνου nomen accepisse, postquam eum Pisistratidae tali modo circumstruxerant, ut aqua collecta per novem fistulas emitteretur. Sic intelligendus etiam, quod Amasaeo latuit, Pausan. I. p. 34. vs. 10. Lutatius ad Stat. Theb. XII, 629. quum de Callirrhoë notat, Fons novem capitibus means, scaturigines ipsas indicaverit, an fistulas sive salientes, non clare liquet. At si φανερῶν, scriptura parum discrepante, mutaveris in λαμυρῶν, oppor-

ἕτεροι δὲ καὶ [1] λαμυρὰ γράφη λέγουσιν. [2] οὐδεὶς μέντοι τῶν ῥητορικῶν τῷ ὀνόματι τούτῳ ὅλως ἐχρήσατο.

Τὸν

opportune priſtini nominis cauſa fuerit explicata, dictaque Callirrhoë a grata leniter manantis aquae jucunditate: caſus enim abſoluti, ut notum, ſaepe valent idem, quod διὰ τὸ λαμυρὰς εἶναι τὰς πηγάς. Hoc pacto conſultum erit *Thomae*, &c, quem ille ſecutus eſt auctorem, Grammatico. Fuit autem in eo *Thucydidis* loco jam dudum certe aliquid turbatum, ut ex Codd. adparet, quorum hi οὕτω σκεδασάντων, alii οὕτως κελευσάντων, vel, quod *Scholiaſtes Aphthonii* ad ἔκφρασιν arcis Alexandrinae ſuggerit, καλεσάντων. Ne λαμυρὸν in *Thucydide* pro grato & amoeno feram, minime retinet me *Phrynichus* p. 128. obſervans τοὺς νῦν τὸ ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνειν, τοὺς δ' ἀρχαίους τὸ ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ. cui quantum in hoc genere ſit tribuendum, inter eruditos jam ſatis conſtat: ſuſpicionem *Pauwii* de origine vocis ibi propoſitam praeter alia facile refellit ſyllabae μυ modus in μύρειν productus, in λαμυρὸς brevis. De ipſa voce agendi tempus non eſt: proferam tantum *Etymologi* locum ex egregio Cod. MS. Biblioth. LB. auctiorem: Λαμύρος· στωμύλος· λάλος· καὶ λαμυρία ἡ στωμυλία· ἡ λαμυρία, ἡ ἀλόγιστος ἀνδρεία, καὶ λαμυρὰν τὴν θάλασσαν· οἷον, πολλήν· καὶ λαμυρὸν πολίτην τὸν ἀναιδῆ καὶ λάβρον· ἤγουν τὸν μεγαλόβουλον καὶ θορυβώδη· ſcribendum utique λαμυρὸν πολίταν· poſterius indicium facit Dorici ſcriptoris, unde haec depromta. *Cyrill.* Lex. MS. Λάμμυρον· εὔλαλον· ἀστέμφιλον· καὶ κατάπληκτον· & Λαμυρία, ἡ σαλία. quae eſt, ne forte pro λαλία vitioſe ſcriptum putes, φλυαρία, *ſtulta garrulitas*: σάλος enim Graecis recentioribus μωρὸς, *inportune & ſtulte nugax*: *Suid.* Σιληνός· ὁ σάλος καὶ φλυαρός· ubi non debuerat a *Kuſtero* ſollicitari, neque ſuſpectum haberi in V. Ἔκνοον. Non aliter apud *Heſychium*, Ὕσλος (ita ſcribo Laconice pro ὕθλος) σαλὸς, φλύαρος· confer Ὕθλους. Extitere Sec. V. monachi οἱ διὰ Χριστὸν σάλοι vel προσποίητοι σάλοι· *Euagr.* H. E. IV, 34, 35. itidemque παρθένοι σάλαι· *Pallad.* Hiſt. Lauſ. pag. 96. cum quo conferendus eſt *Ephraïm Syr.* p. 419. 420. Vid. *Car. Du Cang.* Gl. M. & I. Gr. HEMSTERH.

Anthol. Lib. VII. epigr. 108. p. 981. *Aſclepiades* epigr. a cl. *Reiske* edito Miſcell. Lipſ. Vol. IX. P. II. pag. 305. ἡ λαμυρή μ' ἔτρωσεν Φιλαίνιον. *Nicander* Theriac. vſ. 294. Λαμυρὰ nomen proprium in Inſcript. apud *Gruterum* p. MXLV. 5.

1 Λαμυρὰ γραφή.] Haec illuſtrant *Phrynichum* p. 128. ubi plura. OUDEND.

2 Οὐδεὶς.] Deſunt ultima in MS. A. & B.

 1 Ἀρτι-

Τὸν ΛΑΡΥΓΓΑ ἀρσενικῶς, Ἀττικοί· τὴν φάρυγγα δὲ θηλυκῶς, εἰ καὶ Ἐπίχαρμος [1] ἀρσενικῶς λέγει. καὶ [2] Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν ἅπαξ· ἣν δὲ τὸν χρόνον εἰργάσθη τοῦτον τὰ περὶ τὴν φάρυγγα. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

—— ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ. —— —— ——

[4] Ἔστι δὲ φάρυγξ μὲν, ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος· λάρυγξ δὲ, ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος· ὡς [5] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι·

Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' [6] ἂν ἐκτέμοιμί σου,
—— ὃς τοὺς [7] κόλικας [8] κατέσπασας.

Καὶ

1 Ἀρσενικῶς.] *Phrynicho* p. 22. & *Herodiano* p. 212. adsentitur *Thomas*. *Etymologici* auctor ait, Dorienses masculino genere uti, *Philoponus*, & ex eo *Suidas* statuunt masculine significare τὴν τῆς φωνῆς διέξοδον. Sicut etiam *Etymologo* λάρυγξ est δι' οὗ λαλοῦμεν καὶ ἀναπνέομεν, φάρυγξ δὲ, δι' οὗ ἐσθίομεν καὶ πίνομεν. Utramque vocem utroque sensu adhibuerunt veteres. OUDEND.

2 Ἀριστείδης.] L. c. p. 181. sed ibi τοῦτον εἰργάσθη & post τὴν φαρ. WITTER.

In ejus vulgaribus Codd. & Edd. nunc τὴν φάρ. habemus T. I. p. 349. OUDEND.

3 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 260. quem locum edit. Thom. Rom. sic exhibet: ὅσον χανδάνει ὑμῶν ἡ φάρυξ. WITTER.

Vs. 260. ex cujus Editionibus *Thomae* textum reformavit *Blankardus*. Nam in Leid. pr. & Ed. Rom. est ὅσον χανδάνει ὑμῶν ἡ φάρυγξ. & in Ed. Vasc. corruptissime ὅσων χανδάνειν ὑμῶν ἡ φ. Sicut & altero loco vs. 583. MSS. Leid. Oxon. Edd. Rom. Vasc. praebent κατήσθιες pro vulgari κατέσπασας, quod tamen verius videtur. Male in iisdem quoque κόληκας, vel κώληκας. Vide ad *Hesych.* V. κόλιξ. OUDEND.

Ac ita quoque MS. A. B. χανδάνῃ.

4 Ἔστι.] Vid. *Rufus* Ephes. de Part. Hom. Lib. I. p. 28.

5 Ὁ αὐτὸς ε. τ. α. δρ.] Vs. 583. Romanus Editor. h. l. sic: ὃς τοὺς κώληκας κατήσθιες. WITT.

6 Ἂν.] MS. B. delet ἄν.

7 Κόλικας.] MS. A. κόληκας.

8 Κατέσπασας.] Uterque MS. κατήσθιες.

I Οὐ

καὶ θαῦμα, πῶς ἐκεῖ μδὺ [1] ὐ ποιῦμδυ ῥῆμα· ὅτι ᾗ τῦ λάρυγγ☉ ποιῦμδυ, ὐ τὸ τῦτυ, ἀλλὰ τὸ [2] τῦ φάρυγγ☉ σημαινόμδυον ἔχον. [3] λαρυγγίζω, γδ φαμδυ ὐ τὸ ἐσθίω, ἀλλὰ τὸ εὐήχως λέγω.

ΛΑΤΟΜΟΣ, ϗ λιθυργὸς· [4] ϗ λατομία, ϗ λιθυργία· ϗ λατομῶ, ϗ λίθον ξέω, ϗ λαξεύω ϗ λαξευτὴς, ϗ λίθων ἐργάτης, ϗ λιθολόγ☉. [5] Θυκυδίδης ἔχυσαι [6] ϗ λιθολόγυς, καὶ τέκτονας. τὸ ᾗ λιθοκόπ☉, ἀδόκιμον, [7] εἰ καὶ Ἀντιφῶν λέγ.

ΛΕΙΜΩΝ, τόπ☉ δίυγρ☉, [8] ἀνθηρὰν πόαν ἔχων, τὸ κοι-

---

1 Οὐ ποιῦμδυ ῥῆμα.] Atqui *Pollux* testatur Lib. II. §. 207. λαρυγγίζειν ᾗ εἴρηκε Δημοσθένης, ὅπερ οἱ παλαιότεροι φαρυγγίζειν ἔλεγον, ut *Nunnesius* jam observavit ad *Herodianum*. Eidem Lib. IV. §. 114. ὑποκριτὴς φαρυγγίζων. *Lucianus* τῷ λαρυγγίζειν usus est T. II. p. 348, 436. T. III. pag. 21. V. & *Hesych*. & *Suid*. OUDEND.

2 Τῆς φάρυγγ☉.] Ita pro τῦ edi curavi auctoritate Leid. pr. & ipsius *Thomae* praecepto, qui docuerat Attice τὴν φαρ. non τὸ dici. IDEM.

3 Λαρυγγίζω γδ φαμ.] Sic *Demosth*. de *AEschine* Orat. de Coron. p. m. 354. A. ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνὴν ϗ γεγηθὼς ϗ λαρυγγίζων ὡς ἐμῦ κατηγορεῖν. STOEBER.

4 Καὶ λατομία.] *Lucillius* Anthol. Lib. II. c. 41. epigr. 5. p. 347. conf. cap. 47. epigr. 6. p. 361.

5 Θυκυδ.] Lib. VI. p. 441. B. Conf. VII. p. 515. B. *Xenoph*. Ἑλλ. IV. p. 410. *Diod*. XIV. p. 303. C. *Laërt*. p. 37. D. WITTER.

6 Καὶ λιθολόγυς.] *Thucydidis* haec verba comparent Lib. VI. §. 44. Ex eo autem loco, putet quis, *Moerida* quoque scripsisse λιθολόγυς Θυκυδίδης. λιθοκόπυς Ἀντιφῶν. vulgo λιθύργυς. nisi idem *Thucydides* dixisset L. V. §. 82. τέκτονες ϗ λιθυργοί. V. & *Duker*. ad Lib. IV. cap. 4. οἰκοδόμια λιθυργά. Non solus vero *Antiphon* usus est τῷ λιθοκόπ☉, sed & ipse *Demosthenes*, teste *Polluce* Lib. VII. §. 118. ubi ejus verba protulit *Jungerm*. V. etiam *Jensium* L. Luc. p. 11. OUDEND.

7 Εἰ ϗ Ἀντιφ.] Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 11. DRAKENB.

Vid. *Galen*. T. I. p. 80. Dr Conf. *Jens*. p. 11. WITTER.

8 Τρυφερὰν πόαν ἔχων.] *Phavor*. ἀνθηράν. Mox τὸ κοιν. λεγ. Αἰγ. delet Idem. IDEM.

Leidd. uterque cum *Phavorino*. ἀνθηρὰν πόαν ἔχων. *Hesychio* & *Suidae* ὁ ἀνθηρὸς τόπ☉. *Moschop*.

κοινῶς λεγόμενον [1] λιβάδιον. [2] κῆπος, ὁ τῶν λαχάνων καὶ τῶν δένδρων. [3] παράδεισος, ὁ δένδρα [4] ἥμερα ἔχων. [5] ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη, ἐπὶ ἀγρίων δένδρων ἱσταμένων ἐπὶ ξηρᾶς· [6] ἕλος δὲ, τόπος λιμνώδης καὶ καλαμώδης.

Οὐ μόνον ΛΕΙΠΟΤΑΞΙΟΝ, καὶ [7] λειποταξία φαμὲν, ἀλλὰ καὶ [8] λειποστρατία, καὶ λειποστράτιον. [9] Θουκυδίδης· λειποστράτιον, εἴ τῳ ἐγένετο.

Oi

---

schop. ἄνθη ἔχων. *AElian.* Lib. V. An. 21. ἀνθηρὸς λειμών. Quare hoc restitui; nisi malis ἄνθη καὶ πόαν. *Sophocli*, aliisque λειμωνία πόη, βοτάνη. OUDEND.

MS. A. & B. ἀνθηρὰν.

1 Λιβάδιον.] Praeivit *Eustath.* Comm. p. 1358. λειμὼν δὲ, inquit, εἰς ὃν ὕδωρ λείπεται ἀπὸ τοῦ λέλειμμαι παρῳχημένου, ὃν ἡ πολλὴ γλῶσσα λιβάδιον λέγει ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου τοῦ ἔλιβον. Eam vocem de prato etiam usurpari *Hesychius* testatur, sed hujusce significationis exempla nondum vidisse contigit: certe aliud quid significat nomen λιβάδιον quod legitur apud *Plutarchum* T. II. p. 913. διηθουμένη ἡ θάλαττα τὸ ἁλμυρὸν ἀποβάλλει. γεῶδες δὲ τὸ παχυμερές ἐστιν. ὅθεν ὀρύττοντες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἐντυγχάνουσι ποτίμοις λιβαδίοις· id est aquis potui idoneis. SALLIER.

2 Κῆπος.] Adposite ad hunc locum *Dio* Chrysost. Or. VII. p. 111. D. τὸν κῆπον, ἔφην, τοῦτον, πάνυ καλὸν, καὶ λάχανα πολλὰ, καὶ δένδρα ἔχοντα· conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. E. vs. 698.

3 Παράδεισος.] *Eustath.* de Ism. & Ismen. Amor. Lib. I. p. 2. nescio an recte utatur ea voce *Aristaenetus* Lib. I. Ep. 3. memorat enim ibi platanum, quae nescio an sit mansueta. DRAKENB.

4 Ἥμερα.] *Phav.* ἥμ. WITT.

5 Ἄλσος δὲ.] Meminit *Joseph.* pag. 748. λειμῶνας καὶ ἄλση ubi male *portus* reddit Interpres. IDEM.

6 Ἕλος δὲ.] Vid. Schol. *Homeri* ad Catalog. vs. 13. DRAK.

7 Λειποταξία.] MS. B. λειποταξίου.

8 Λειποστρατία &c.] *Thucyd.* Lib. VI. p. 462. A. STOEBER.

Leid. pr. λειποστρατεία· & sic in seqq. ut saepe peccant Graeci Librarii. Vide de his ad *Suidam* & *Polluc.* Lib. VIII. §. 40. *Thucydidis* verba leguntur Lib. I. §. 99. λειποστρατία apud *Herodotum* Lib. V. cap. 27. quod alii jam monuerunt. OUDEND.

Uterque MS. λειποστρατεία.

9 Θουκ.] Lib. I. pag. 65. D. add. *Joseph.* p. 836. G. *Liban.* I. p. 339. D. *Gloss.* pag. 245. *Desertores*, λειποτάκται. Conf. *Suid.* voc. ἀναυμαχίου. WITTER.

1 Λει-

Οἱ μὲν [1] ΛΗΤΟΥΡΓΟΣ διὰ τοῦ η, ἤτοι ὁ τὰ λήϊτα ἔργον ἔχων. λήϊτα γὰρ λέγεται τὰ δημόσια. οἱ δὲ διὰ διφθόγγου.

[2] ΛΕΜΦΟΣ, ἡ κόρυζα. ὡς τὸ, κορύζης καὶ λέμφου ἔμπλεως, [3] παρὰ Λιβανίῳ. καὶ [4] λέμφος ἀρσενικῶς, ὁ κορυζώδης καὶ μυξώδης.

[5] ΛΕΠΤΟΝ κυρίως τὸ μὴ παχὺς μετέχον ξύλον, ἀλλ' ἄγαν περιεξεσμένον· ἀπὸ τοῦ λέπω, λέψω, λέλεφα, λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται. ἐκεῖθεν δὲ εἰς διαφόρους σημασίας ἐξῆκται. λεπτὸν γὰρ νόημα λέγομεν, τὸ μὴ τοῖς πολλοῖς εὔληπτον, καὶ [6] λεπτότητα φρενὸς, καὶ ὅσα τοιαῦτα. [7] λεπτὸν καὶ τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενὲς [8] ὡς Θουκυδίδης [9] ἐν τῇ ἑβδόμῃ· οἱ ἐν τοῖς λεπτοῖς [10] πλοίοις περιπλέοντες. Ἀριστεί-

---

1 Λειτουργός.] Conf. *Phav.* in λητουργεῖν & *Ammon.* in voce. WITTER.

Leid. pr. Oxon. *Moeris*, *Phavor.* *Ammonius* p. 89. λητουργὸς pro ληϊτουργός· Bene. Sed male in *Phavorino* λῆτον pro λήϊτον Adi *Kuster.* ad *Suidam* V. λειτουργία. OUDEND.

MS. A. ληϊτουργός. Codex B. λητουργός.

2 Λέμφος.] *Phav.* sic: λέμφ. οὐδετέρως ἡ κόρ. καὶ ἀρσενικῶς λεμφ. ὁ κορυζώδης. Conf. *Ammon.* in voce. WITTER.

3 Παρὰ Λιβανίῳ.] Tom. I. p. 808. D. Idem, οὐχ οὕτω λέμφος οὐδ' ἀνόητος l. c. p. 795. B. IDEM.

T. I. p. 808. D. Vide & *Moerida*, *Hesych.* & Comm. OUDEND.

4 Λέμφος ἀρσενικῶς.] Paroxytonως exprimitur haec vox de homine usurpata etiam apud *Ammonium* pag. 88. *Eustath.* ad Homer. p. 1761. & *Phavorinum.* Malim tamen cum *H. Stephano* in Ind. Thes. *Hemsterhusio* ad *Luciani* selecta p. 120. Oxytonως scribere λεμφός. Uti in *Hesybio* λεμφὸς, ὁ μυξώδης καὶ μάταιος. δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκτον. Ubi vide. IDEM.

5 Λεπτόν.] *Anacreon* Od. 33. Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

6 Λεπτ. φρ.] *Aristoph.* Nub. vs. 153. HEMSTERH.

7 Λεπτὸν γάρ.] Melius in Leidd. λ. καὶ, *Thucydidis* verbis in Lib. VII. §. 40. addidi participium περιπλέοντες, auctoribus iisdem MSS. *Suidas* λεπτὰ πλοῖα τὰ μικρά. Θουκυδίδης ἐν H. immo ἐν B. §. 83. OUDEND.

MS. A. & B. λεπτὸν δὲ καὶ τὸ μ.

8 Ὡς Θουκ. ἐν τ. ἑβδ.] Pag. 471. *Duker.* quem vid. ad h. l. STOEBER.

9 Ἐν τῇ ἑβδόμῃ.] Cod. B. ἐν τῇ β.

10 Πλοίοις.] Addit uterque MS. περιπλέοντες.

1 Ἐν

εισείδης [1] ἐν Θεμιστοκλεῖ· ὥστε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος λεπτὰς ἔχειν ἐλπίδας. [2] Καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· εἰ τῇ σῇ δυνάμει χρησαίμην, ἡ γὰρ ἐμὴ [3] λεπτή τις. λεπτὸν καὶ τὸ δυσμεταχείριστον, καὶ οὐκ εὐάγωγον. [4] Φιλόστρατος· [5] τὸ γὰρ ἔθνος τοῦτο, ἀγέρωχοι καὶ λεπτοὶ ἄρχεσθαι.

[6] ΛΑΙΣΗΙΟΝ, οὐκ [7] ἀσπιδίσκιον. ἀσπὶς δέ.

[8] ΛΕΥΚΗΝ ἡμέραν διαγαγεῖν λέγουσιν, ἤγουν [9] ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν.

ΛΕΥ-

---

1 Ἐν Θεμιστοκλεῖ.] Ibi non leguntur citata verba, sed T. H. p. 193. τὸ μὲν γὰρ μέλλον ἅπασιν ἦν ἐν ἀφανεῖ, λεπτὴν καὶ ἄπιστον ἔχον τὴν ἐλπίδα. Vide & *Aristoph.* apud *Suidam*, *Longum* in Pastor. Lib. III. p. 92. Oud.

2 Καὶ Λιβαν.] Vid. *J. Chr. Wolf.* Cent. *Liban.* Ep. LX. p. 178. Witter.

3 Λεπτή τις.] MS. A. λεπτότις.

4 Φιλοστρ.] Vit. Soph. II, 16. pag. 596. ubi *Olear.* pro λεπτοὶ quod erat vulgatum ex Cod. MS. reposuit χαλεποί. Witter.

5 Τὸ γὰρ.] MS. A. delet γάρ.

6 Λεσήιον.] Legendum λαισήιον ex *Homeri* Iliad. E. vs. 453.

Δηοῦν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.

Ad vocem ἀσπιδίσκιον quod attinet *Thomae* parum probatam, eam apud unum *Africanum* Cest. pag. 304. vidisse meminimus. Sallier.

Conf. *Hesych.* h. v. ex quo sua hausit *Phavor.* forte etiam meliora. Notat ibi alios legere λαισήϊα, quos inter *Herod.* VII. p. 469. E. λαισήϊά τε εἶχον ἀντ' ἀσπίδων, ὠμοβοίης πεποιημένα. Witter.

F. λαισήϊον. Heins.

Λαισήϊον exaratur clare in utroque Leidd. quod reposui, licet e simili corruptione apud *Hesych.* etiam λεσήϊα, τὰ ἀσπιδίσκια occurrant. Sed vide illic & ad λαισήϊα θυρεοῦ γένος &c. *Suid.* λαισήϊον, μικρὰ ἀσπίς. Adde & *Eustath.* ad Hom. Il. p. 570, 911. in f. *Etym. M.* p. 558. Oudend.

Uterque MS. λαισήϊον.

7 Ἀσπιδίσκιον.] MS. B. ἀσπίδιον.

8 Λευκὴν ἡμ.] Sic λευκὸν ἦμαρ apud *AEsch.* Pers. vs. 301. significat ibi diem non jucundam modo & hilarem, verum ingenti gaudio illustrem, quod Atossa ex nuncio cognoverat Xerxem superesse, quem mortuum putaverat. Conf. Schol. qui exponit λαμπρὰν ἡμέραν. Unde *Phrynich.* Appar. Soph. λευκὸν ἀγαθὸν, σημαίνει τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν ἀγαθόν. Conf. Ecl. p. 92. λευκὴ ἡμέρα apud *Philostr.* V. A. IV, 42. pag. 182. ὁπότε γυμνάσιον μὲν ἐξεποιήθη τῷ Νέρωνι θαυ-

¹ ΛΕΥΚΟΧΡΩΣ, λευκοχρῶτος, ² καὶ λευκόχρυς, λευκόχρυ.

³ ΛΕΧΟΣ, ἡ κλίνη· εὐνὴ δὲ, ἡ ⁴ ἐπὶ ταύτης στρωμνή.

ΛΕΩΣ, ⁵ οὐ λαός.

ΛΗΘΑΡΓΟΣ καὶ ἡ ληθαργικὴ νόσος, καὶ ὁ ταύτην νοσῶν. Ἀττικοὶ μὲν οὖν λήθαργον ἐπὶ τῆς νόσου φασίν· ἐπὶ δὲ τοῦ ταύτην

θαυμασιώτατον τῶν ἐκεῖ, λευκὴν δ' ἔθυον ἐν αὐτῷ ἡμέραν κ. τ. λ. Ubi λ. ἡ. θύειν Oleario est, propter festum & auspicatum diem, qui talis erat ob dedicationem hujus Gymnasii quem sacrificando quoque celebraverunt. STOEBER.

Conf. *Ez. Spanhemius* ad *Juliani* Caesar. p. 42.

9 Ἡδεῖαν καὶ ἱλαρὰν.] Sunt ipsa *Herodiani* verba pag. 214. Adi ad *Hesych.* & *Suid.* OUDEND.

1 Λευκόχρως.] *Liban.* II. p. 711. D. Conf. etiam Nostr. infr. in μελάγχρως. WITTER.

2 Λευκόχρων.] Rom. perperam λυκόφρων. IDEM.

In MS. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. λευκοχρῶτος· λυκόφρων. quasi vox λευκόχρως in Lycophrone inveniretur. At MSS. Leidd. terminationem λευκόχρων haud agnoscunt: quare delevi. Non enim dicitur λευκόχρων. Sed λευκόχρως Attice, vel Ἑλληνικῶς λευκόχρους, ut docet *Moeris*, cui junge *Suidam*. καὶ vero exsulat a Leid. pr. & forsan *Thomas* voluit indicare, utramque terminationem esse bonam, sed alteram declinari in ῶτος, alteram in ου. Ac recte quidem, ut patet ex multis similiter compositis. Sed vide in Μελάγχρως; ac contra suam ipsius monitionem scripsit *Thomas* ὁμόχρουν in V. φοίνιξ. In Accus. λευκόχροα κόμαν dixit *Euripid.* Phoen. vs. 326. OUDEND.

Delent MSS. A. & B.

3 Λέχος &c.] Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Jov. vs. 14. plerumque tamen pro lecto ponitur εὐνὴ, sive lustro ferarum. *Oppian.* Halieut. Lib. I. vs. 17. pro concubina *Euripid.* Androm. vs. 305. 907. & 1253. pro conjugio idem Orest. vs. 20. DRAK.

Eadem omnino reperias apud *Ammonium*; verum illud omne discrimen, quod inter λέχος, & εὐνὴ statuunt, nullo fundamento niti, constat ex *Henr. Stephano*. SALLIER.

Sic quoque *Ammon.* V. & *Hesych. Etym. M.* & *Suidam* in εὐνή. OUDEND.

4 Ἐπὶ ταύτης.] *Phavor.* ἐπ' αὐτήν. Conf. *Ammon.* h. v. WITT.

5 Οὐ λαός.] *Homer.* tamen Iliad. A. vs. 117.

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ

STOEBER.

Leid. pr. λαοί. Dein φασὶν scripsi cum Leid. pr. & Edd. Vett. pro φασί. OUDEND.

1 Μέ-

τὴν νοσοῦντος, ἐπιλήσμων. [1] Μένανδρος δὲ καὶ τὸ νοσοῦντα λήθαργον λέγει.

ΛΗΡΩ͂ καὶ φλυαρῶ, καὶ φλυαρία, [2] οὐ λήρωδία.

[3] ΛΗΙΣΤΡΙΚΟ͂Ν πλοῖον, ληϊστικὸν δὲ σύνταγμα. [4] Θουκυδίδης· τό, τε ληϊστικὸν, ὡς εἰκὸς, καθήρει.

ΑΙ'ΒΑ-

---

1 Μένανδρος.] Eadem docet *Phrynich.* p. 182. ubi V. *Nunnesium*, ceterosque quos laudat. OUDEND.

2 Οὐ λήρωδία.] Male igitur *Epiphanius*, cujus haec verba T. II. p. 18. φεῦ τῆς τοιαύτης λήρωδίας. Eadem voce utitur *Chrysost.* in *Matth.* p. 725. & alibi. SALLIER.

Probatur vero Nostro infr. in φλήναφος. STOEBER.

Licet λήρώδης in usu fuerit. Sed ipse *Thomas* probare λήρωδία in φλήναφος videtur. OUD.

3 Ληϊστρικὸν πλοῖον, ληϊστικὸν δὲ σύνταγμα.] Illos *Thomas* reprehendit, qui ληϊστρικὸν cum σύνταγμα, vel simili nomine conjungunt. Itaque, si *Thomae* fides, reprehendendus *Basilius*, apud quem ea loquendi ratio occurrit T. II. pag. 1201. περιυβρίζει καὶ ἀτιμοῖ ὁ θαυμαστὸς νεανίσκος μετὰ τοῦ ληϊστρικοῦ συντάγματος· debuisset scribere μετὰ τοῦ ληϊστικοῦ· sed in *Josephi* scriptis legitur ληϊστρικὸν στῖφος. SALLIER.

Ratio ni fallor petenda ex eo, quia prius descendit a verbali ληϊστὴρ *latro*, adeoque *navis piratica*, *piratarum navis*; alterum a verbo λῃΐζειν. Ad *Thomae* mentem *Demosth.* in *Aristocrat.* p. 426. scripsit πλοῖον ληϊστρικὸν, & *Aristid.* T. II. pag. 399. pro quo male, ut videtur ληϊστρικὸν editur pag. 342. ληϊστικὸν apud *Thuc.* praeterquam loco citato Lib. I. cap. 13. ubi tamen variant Codd. vid. *Steph.* add. Lib. II. c. 69. ληϊστικώτερον παρασκευάζειν idem Lib. VI. cap. 104. ult. Conf. Lib. I. cap. 10. non ληϊστρικώτερον. Recte quoque *Xen. Ephes.* Lib. I. pag. 18. vs. 12. δουλείαν scripsit ληϊστικὴν, non ληϊστρικὴν· at Lib. III. p. 59. Med. ἄντρον ληϊστρικὸν, non ληϊστικὸν, quod haud admitteret vocabuli indoles. Et ita aliud παλαιστικὸς a παλαίειν, aliud παλαιστρικὸς a πάλαιστρα. ABRESCH.

Sic ipse *Thomas*. v. Κέλης.

4 Θουκυδίδης· τό, τε ληϊστικόν.] Lib. I. pag. 1. ubi vid. Schol. DRAKENB.

Lib. I. p. 3. D. add. Eund. p. 10. D. Lib. II. p. 148. C. IV. p. 257. A. *Diod.* III. pag. 176. D. apud quem etiam ληϊστρίδες νῆες Lib. XV. p. 244. C. XVI. p. 410. D. & 472. D. WITT.

Lib. I. §. 4. ubi tamen MSS. varii habent ληϊστρικόν. Scholiastes vero ληϊστικὸν τὸ σύστημα, ἤγουν τοὺς λῃστάς· ληϊστρικὸν δὲ, τὸ σκῆνος. at §. 13. optimi MSS. dant τὸ ληϊστρικὸν καθῄρουν. Vide ibi

[1] ΛΙ'ΒΑΝΟΣ καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸ θυμιώμενον· [2] λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

[3] ΛΙΘΙ'ΔΙΟΝ λέγε, ἀλλὰ μὴ λιθάριον.

Ἡ

---

ibi *Steph.* & *Wass.* in Ind. *Arist.* T. I. p. 113. λέγω τὸ ληστρικὸν ἅπαν καὶ βαρβαρικόν. E sententia *Thomae* & Schol. deberet esse λῃστικόν. Quare ita corrigas velim. Nam iis accedunt quoque *Photius* & *Suidas*. Consule *Kusterum* ad V. Ληϊσθεὶς & Λησαὶ Et sic λῃστρικὴ τριακόντορος *Thucyd.* Lib. IV, 9. λῃστρικὰ πλοῖα *Arist.* T. I p. 570. λῃστρικὴ στάφη *Diod. Sic.* Lib. III. §. 43. qui & λῃστρίδας ναῦς plus semel dixit, & *Pollux* Lib. I. §. 83. Sed & in *AEliano* Lib. VIII. An. cap. 19. circumfertur ναῦν λῄστειραν. OUDEND.

1 Λίβανος τὸ δένδρον, κ. τ. λ.] Vid quae hanc in rem, perquam egregie docteque observavit & exemplis comprobavit *Rev. Alberti*, in Observat. sacr. ad cap. II. *Matth.* p. 9. TRILL.

Vid. praeter *Phrynich.* & *Ammon.* etiam Schol. *Arist.* Plut. vs. 703. WITTER.

Adi omnino Cl. *Albert.* in Obs. Sacr. p. 9. & ad *Hesych.* Eadem nostro habet *Ammonius*. De fructu sive ipso thure etiam *Herodian.* Lib. IV. cap. 8. λιβάνῳ τε τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν. OUD.

2 Λιβανωτὸς δὲ.] Arborem quae thus gignit λιβανωτὸν appellari negat *Thomas:* sed huic illius praecepto penitus adversantur haec *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IX. c. 9. τ δὲ λιβανωτὸν, inquit, καὶ τὴν σμύρναν ὑπὸ κύνα φασὶ καὶ ταῖς θερμοτάταις ἡμέραις ἐντέμνειν. sola enim arbor potest ἐντέμνεσθαι. ibid. c. 4. ἐπεὶ καὶ τὸ ὑπὲρ Σαρδέων πεφυκὸς τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον ἐν ἱερῷ τινι, διαφυοειδὲς ἔχει τὸ φύλλον. SALL.

Eunapius p. 72. *Julianus* Epist. p. 204. idem pro arbore posuit l. c. p. 235. conf. cel. *Alberti* Observ. in *Matth.* cap. II. p. 9. & *Jo. Jac. Wetstein* ad N. F. Tom. I. p. 249. *Phrynichus* pag. 78. apud quem vocem τρυφῇ, in τρύφων mutavit *H. Junius.*

3 Λιθίδιον.] Hanc vocem in Atticarum censum venire debere ostendunt haec *Platonis* in Phaedon. p. 398. ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας, καὶ σμαράγδους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Legitur etiam apud *Lucianum* T. I. p. 659. δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα, inquit, πρὸς μικρόν τι λιθίδιον πταίσαντα συντρίψειν τὰ ὄστρακα. Neque minus Atticum nomen λιθάριον, quod a *Theophrasto* usurpatum lexicographi autores sunt. SALLIER.

Vid. *Phryn.* p. 78. *Steph.* pag. 158. WITTER.

Phrynichum confer pag. 188. ac supra V. κνίδιον. *Lucian* T. II. pag. 6. *AElian.* Lib. IX. An. 7. *Poll.* Lib. IX. §. 126. OUDEND.

Η ΛΙΜΟΣ, [1] οἱ Λυρικοὶ τὸ ἡ, ὁ λιμὸς λέγε.
[2] ΛΙΝΟΠΑΞ, [3] ὡς ἀκανθοπλήξ. ἢ λινόπαξ.

ΛΟ-

---

1 Οἱ λυρικοί.] Nullus ibi Lyricis locus; lege igitur Δωριεῖς vel omiſſo articulo Δωρικὸν, atque haec noſtra conjectura nititur *Phrynichi* auctoritate, quem ſaepe *Thomas* exſcribit: τὴν λιμὸν Δωριεῖς, inquit, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸ λιμὸν φάθι. quod de Doricenſibus verum eſt, ut ex *Ariſtophane* patet, Acharn. vſ. 743. ubi a Megarenſi quodam nomen illud faeminino genere effertur. SALLIER.

Leg. Δωρικοὶ ex *Phryn.* p. 30. quamvis λυρικοὶ etiam locum tueri poſſit, quod plerique Lyricorum Dorica dialecto ſcripſere. Conf. *Suid.* v. Τρύφων. WITTER.

Non illi ſolum, ſed οἱ Δωριεῖς V. Schol. *Ariſtoph.* ad Acharn. vſ. 743. τᾶς λιμῶ. In Epigramm. apud *Suidam* κακᾶς ἀλκίνῃσι λιμῶ. Sic leg. non κακῶς. Adde *Etymol. M.* & *Nunneſ.* ad *Phrynich.* pag. 80. ubi, ut hic in Leid. pr. σὺ δὲ τὸν λιμὸν λ. OUDEND.

2 Λινοπάξ, ἢ λινόπαξ.] Scribe λινοπλήξ. λινοπάξ enim nusquam reperitur, at λινοπλὴξ uſurpatur a *Chryſoſt.* T. VI. p. 355. καθάπερ ἐξεστηκώς τις καὶ παραπαίων ἐν συλλόγοις, ἐν συμποσίοις, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ, μυρίων μυρία πρὸς αὐτὸν διαλεγομένων, οὔτε ἀκούειν δοκεῖ, ἀλλὰ πρὸς ἐκείνην τέταται, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὀνειροπολεῖ, καὶ πάντα ὑφορᾶται καὶ δέδοικε, λινοπλῆγός τινος ζῴου οὐδὲν ἄμεινον διακείμενος. Hinc lux *Heſychio:* λινοπλῆγος, inquit, φρενοπλῆγος. Ab eo autem nomine fit λινοπληγέστατος, quo utitur *Numenius* apud *Athenaeum* p. 321.

> Κόστυφον ἢ κίχλας ἁλιειδέας ἄλλοτε δ' ἄλλη
> Σαργὸν ἐπικέλσαντα λινοπληγέσταλον ἰχθῦν.

SALLIER.

Malim λινόπληξ. Vid. ſupr. in ἀκανθοπλήξ. STOEBER.

Leg. Λινοπλὴξ, ἢ λινόπληξ. HEINS.

Veriſſime: ut patet ex exemplo ἀκανθοπλήξ. quod & vide ſuo loco; omniaque a πλὴξ compoſita ſunt oxytona. *Suidas* Λινοπλῆγος, φρενοπλῆγος: ἡ εὐθεῖα Λινοπλήξ. ſic & *Heſych.* ubi vide. OUDEND.

Leg. Λινοπλήξ. ABRESCH.

Conf. ſupra pag. 24. quibus adde: ἀχερὼν ὀξυπλὴξ dixit *Sophocles* apud *Stobaeum* in Excerpt. *Grotii* p. 165. conf. *Jac. Merrick* ad *Tryphiodor.* vſ. 573. pag. 89.

3 Ὡς ἀκανθοπλήξ.] MS. Α. ὁ ἀκανθοπλήξ.

1 Λο-

[1] ΛΟΓΙΟΥΣ τοὺς πολυΐστορας, [2] οἱ ἀρχαίως Ἀττικίζοντες, [3] ὡς καὶ Ἡρόδοτος· λογίους δὲ, τοὺς διαλεκτικοὺς, οἱ ὕστερον. ἔστι δὲ καὶ λόγιος, [4] ὁ λόγου ἔφορος. Ἀριστείδης ἐν τῷ

---

1 Λογίους.] Vid. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 578.

2 Οἱ ἀρχαίως.] Illos ita designari puto a *Thoma*, qui *Moeridi* v. χολάδας & alibi οἱ πρῶτοι Ἀττικοὶ dicuntur, cui etiam οἱ μέσοι vel οἱ δεύτεροι Ἀττικοὶ videntur esse, qui οἱ ὕστερον mox a nostro vocantur. Similem distinctionem habes apud *Synesium* de Insomn. p. 148. B. καὶ γὰρ νῦν ἠυτρέπιστε, καὶ λέξιν φιλήρμοστε· καὶ τὸ μὲν διέγραψε, τὸ δὲ ἀντεισήγαγεν· ἤδη δὲ πότε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι, ζήλῳ τῆς ἐκφύλου τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος κ. τ. λ. ad quem locum *Nicephorus* in Scholiis p. 411. docet quinam veteres, qui vero recentiores Attici sint vocandi. Ἀρχαίαν Ἀτθίδα (inquit) φησὶ, τὴν ἀπὸ Γοργίου ἀρξαμένην, ἧς ἀρχηγὸς αὐτὸς ὁ Λεοντῖνος Γοργίας· ἐχρῆτο γὰρ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασι διὰ σεμνότητα καὶ περιδοξολογίαν· ἡ δὲ νέα Ἀτθὶς ἤρξατο ἀπ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους· ἦν δὲ αὕτη λειοτέρα καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνής. Quid autem sit ἀττικίζειν clare docet *Posidippus* in Excerpt. *Grotii* p. 819.

3 Ὡς καὶ Ἡρόδοτος.] *Liban.* II. p. 132. E. add. *Arrian.* Ind. Histor. cap. 1. p. 314. ubi de *Dionys.* factis in India: καὶ ἐξηγέεσθαι αὐτὰ ὅτοι λόγιοι Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων. Ubi minus accurate *Vulcan.* quotquot vel apud Graecos vel barbaros fabulosas historias scripserunt. WITTER.

Lib. I. cap. 1. Περσέων μέν νυν οἱ λόγιοι, pro quo male *Sellius* Misc. Obs. V. 11. p. 152. malebat λόγοι. Adi omnino *Polluc.* Lib. II. §. 122. & *Moerida.* *J. Gronov.* ad Lib. II. c. 3. Αἰγυπτίων λογιώτατοι. *AElian.* L. XVI. An. cap. 20. οἱ τούτων συγγραφεῖς καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι &c. V. & *Elsner.* ad *Lucae* Act. Apost. cap. XVIII. 24. ἀνὴρ λόγιος. item Comm. ad *Phrynich.* p. 84. & *Hesych.* λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος. Ceterum observationi Λογίους &c. *Blankardus* praeposuit Λογεῖον; sed ex MSS. & Edd. Vett. καὶ λογεῖον rescripsi & subjunxi rursus haec verbis Ἑρμῆν λόγιον. Pro λογίῳ in *Synesii* verbis p. 784. tam ibi quam hic rescribi debet e Leid. pr. λογείῳ, licet etiam apud *Hesychium* λόγιον edatur. Sed consule *Etym. M.*, *Phrynichum* ejusque Comm. p. 64. *Polluc.* Lib. IV. §. 123. *Suidam*, ubi explicatur τὸ δικαστήριον, pro τόπος θεάτρου. OUDEND.

Observationem hanc Λογεῖον &c. sequenti sic subjungunt MSS. Regg. καὶ λογεῖον ὁ τ Quid autem sit λογεῖον docet *Jul. Caes. Scaliger* Poëtic. Lib. I. c. 21. pag. 90. aliam significationem persequitur *Is. Vossius* ad *Catullum* p. 69.

4 Ὁ λόγου ἔφορος.] MS. A. ὁ λόγου εὔφορος.

τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς πρώτῳ· καλῶ δ' ἐπὶ τούτῳ τῷ τολμήματι [1] καὶ Ἑρμῆν λόγιον.

Καὶ ΛΟΓΕΙΟΝ, ὁ τόπος τοῦ θεάτρου. [2] Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· μικρὸν ἀπερυθριάσασιν ἐν τῷ λογείῳ ἀποδῦναι.

Καὶ ΛΟΓΙΜΟΝ, καὶ ἐλλόγιμον, τὸ λόγου ἄξιον. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ ὅτι γὰρ μὴ Ἀθῆναι ἦν [4] οὐδὲν ἄλλο πόλισμα λόγιμον [5] ὡσαύτως.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΣ οὐ μόνον [6] ὁ λόγους γράφων, ἀλλὰ καὶ [7] ἐπὶ διαβολῆς εὕρηται. οἱονεὶ ψευδογράφος. Δημοσθένης [8] ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀπο-

---

1 Καὶ Ἑρμῆν λόγιον] Conf. *Aristid.* p. 108. & 158. *Philostr.* V. A. V. 15. p. 199. ὁ μὲν Ἑρμῆς, ἅτε λόγιος καὶ κερδῷος κ.τ.λ. ubi notat *Olear.* hoc epitheton vulgo ad eloquentiam referri; sed h. l. ad sapientiam in genere spectare. WITTER.

Aristid. verba legas T. II. p. 5. De Ἑρμῇ λογίῳ. adi *Munk.* ad Hygin. F. 143. *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 11. *AElian.* Lib. X. An. cap. 29. τῷ Ἑρμῇ τῷ πατρὶ τῶν λόγων. *Liban.* Ep. 57. Μούσαις τε καὶ πᾶσι λογίοις θεοῖς. OUDEND.

2 Συνεσ.] L. c. p. 78. A.

3 Ἡροδ.] L. c. p. 67. C.

4 Οὐδὲν.] MS. B. οὐδὲ.

5 Ὡσαύτως.] Ad. §. sequentem referenda vox est. WITT.

Haec vox non legitur in *Herodoti* loco cap. 143. V. & cap. 171. & *Gron.* ad Lib. II. cap. 3. *Polluc.* d. l. ibique Seber. Pertinet scil. ad sequentia. In Leid. pr. & Ed. Rom. alium locum haec nota occupat. OUDEND.

Delent eam MS. A. & B.

6 Ὁ λόγους γράφων.] *Ammon.* *Suid.* *Phot.* in Lex MS. ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. *Hesych.* ὁ δίκας γρ. Sed vide ad *Polluc.* Lib. II. §. 121. OUDEND.

7 Ἐπὶ διαβολῆς εὕρηται.] Legendum fortasse εἴρηται. testimoniis autem ab *Henr. Stephano* allatis, illud e *Demade* adjungi potest. παρεστάλθαι δὲ τοῖς κοινοῖς, inquit, οὐκ εἰς δίκας, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκα τὸν πόνον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος παῤῥησίαν. SALLIER.

Sic *Thucyd.* eos hoc nomine perstringit, qui multas fabulas historiae immiscent l. 1. p. 15. WITTER.

8 Ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου.] Immo περὶ τῆς παραπρεσβείας p. 331. A. ubi legimus haec λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος. unde & hic pro ὑβριστὰς repone σοφιστὰς, ut servavit Leid. pr. *AEschinis* locus est p. 424. A. OUDEND.

ἀποκαλῶν, καὶ τοιαῦθ᾽ ὑβρίζων. [1] καὶ Αἰσχίνης περὶ Δημοσθένους λέγων· τῷ λογογράφῳ τῷδε καὶ Σκύθῃ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ [2] ἐπὶ τοῦ λογοποιός. [3] καὶ γὰρ καὶ λογοποιὸς ὁ λόγους τοὺς γράφων, καὶ ὁ ψεύδη συντιθείς. [4] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, [5] ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις· ὡς ὁ λογοποιὸς, ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς.

[6] ΛΟΙΔΟΡΙΣΜΟ'Σ, [7] μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ λοιδορία.

ΛΟΙ-

---

1 Καὶ Αἰσχιν. περὶ Δημ.] De falſ. Legat. p. m. 271. C. En verba: ἢ δίομαί σῶσαί με, καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ, ἢ σκύθῃ κακῶς ὄντι παραδοῦναι. Mentem non aſſecutus Interpres, quae longe acerbior erat *AEſchini*, quam ut *Orationum ſcriptorem* Demoſthenem vocaret. Recte enim obſervatum a *Magiſtro*, contemptus & convitii loco poſitam vocem λογογράφος eſſe. Cui apprime reſpondet ipſe *Demoſth.* de Coron. p. m. 331. D. ubi in *AEſchin.* invectus ait: εἰ γὰρ Αἰακὸς, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεὺς, οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι ταῦτ᾽ εἰπεῖν. Unde non dubito, quin tale quippiam voce iſta *AEſchines* complexus ſit. STOEBER.

2 Ἐπὶ λογοποιός.] Rom. ἐπὶ τοῦ λογοπ. WITTER.

Articulum addidi e MSS. Leidd. & Edd. Vett. ſtatim καὶ γὰρ καὶ Leidd. *Syneſii* verba videbis Ep. XLIV. pag. 184. C. Adi dictos Grammaticos, item *Harpocr.* & *Heſych.* OUDEND.

Ac ita quoque MS. A. & B.

3 Καὶ γὰρ λογοποιός.] MS. A. & B. ἢ γὰρ ἢ λογοπ.

4 Συνεσ. ἐν ἐπιστ.] Pag. 184. C. add. p. 185. B. Conf. etiam *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 88. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Βατρ. vſ. 770. WITTER.

5 Ὥσπερ ἄλλοτε.] Delet haec MS. A. Cod. B. addit ἐπὶ τῶν ante πολλάκις.

6 Λοιδορισμός.] Vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 88. DRAKENB.

Atqui illo nomine utitur *Ariſtoph.* Ran. vſ. 770.

Τίς οὗτος ὁ ἔνδον ἐστὶ θόρυβος,
χ᾽ ἡ βοή
Χὠ λοιδορισμός.

SALLIER.

Philoſtr. tamen uſus V. S. II, 27. p. 617. ἢ τὸν Ἱππόδρομον ἐγκαταλέξαντος τῷ λοιδορισμῷ τούτῳ. WITTER.

Kuſt. ad *Ariſtoph.* Ran. vſ. 770. ABRESCH.

Λοιδορημάτιον per jocum dixit *Ariſtophanes* teſte *Ariſtotele* Rhetor. Lib. III. c. 2. p. 436.

7 Μὴ εἴπῃς.] Uſus tamen ea voce ipſe *Ariſtophanes* in Ranis vſ. 770. χὠ λοιδορισμός. & *Philoſtratus* de V. S. Lib. II. p. 617. De ſequentibus λοιδοροῦμαί σοι & ὑπὸ

[1] ΛΟΙΔΟΡΟΥ͂ΜΑΙ σοι, καὶ διαλοιδοροῦμαι. λοιδοροῦμαι δὲ μόνον ὑπὸ σοῦ.

[2] ΛΟΙΜΟ'Σ ἀνὴρ καὶ φθόρος. Ἀθηναῖοι λοιμοὶ καὶ φθόροι

ὑπὸ σοῦ consule *Salmas.* ad *Achill. Tat.* p. 723. *Kusterum* de verbo Medio §. 42, 43. Oudend.

1 λοιδοροῦμαι &c.] *Dio* p. 556. D. Conf. *Kust.* ad *Arist.* Plut. vs. 456. Witter.

Ideo opinor quia διαλοιδορεῖσθαι proprie notat *convitiis certare.* Abresch.

Dio Chryst. Or. VII. p. 104. καί μοι ἐλοιδορεῖτο.

2 Λοιμὸς ἀνὴρ &c.] Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 6. Drakenb.

De voce λοιμὸς, hoc quidem significatu, vid. si lubet, ac tanti fuerit, quae olim sat copiose diximus, in Observat. Crit. Lib. IV. cap. 13. p. 375. quibus add. quae de simili figura, passim obvia, multis exemplis illustrata tradiderunt *Vechnerus*, in Hellenolexia, Lib. II. cap. 8. p. 525. seqq. *Petr. Dan. Huetius*, in Not. ad *Origenem*, p. 31. *Rich. Bentlejus*, ad *Horat.* Od. 38. Lib. I. p. 92. *Vitringa*, in Animadvers. contra *Vorst.* cap. III. pag. 224. & ut plures alios taceam, inprimis Rev. noster *Georgi*, in Vindiciis Nov. Test. ab Ebraismis, Lib. III. cap. 2. p. 212. seqq. Quando vero Noster alterum λυμεὼν, ceu vocem sordidam ac rejectaneam, hic respuit, in eo quidem antiquum obtinet, uti hucusque saepius vidimus, ut nempe praeter ullam rationem, temerario prorsus ausu, eas voces damnet & obelo transfigat, quae tamen validissima gravissimorum Auctorum auctoritate sese tuentur. τὸ λυμεὼν enim non solum aliquoties apud *Diodorum* Sic. *Plutarchum*, *Athenaeum*, *Dionysium* Halicarnass. aliosque occurrit; sed, quod vel maxime notandum, apud ipsum quoque *Sophoclem*, in Ajace, vs. 575. & *Euripidem*, in Hippolyto, vs. 1068. Auctores certe omni jejuna & inepta *Thomae* pauperculi censura superiores, legitur; prout perpulchre & erudite observavit Vir longe celeberrimus, *Petr. Wesseling.* ad *Diodorum* Sic. Lib. II. p. 168. T. I. ubi simul graviter contra *Thomam* pro meritis insurgit, eumque in hujusmodi animadversionibus parum saepe providum esse, verissime & solidissime monet. Triller.

Liban. I. p. 906. A. & II. p. 500. B. ubi citantur *Aristidis* verba φθόροι καὶ λύμη πόλεων, ad quae etiam respexisse Noster videtur. Witter.

Quo tamen utitur *Isocrat.* Paneg. p. 56. E. & de Pace 187. B. *Xen.* in Hierone pag. 582. vs. 11. *Dio Chrys.* Serm. LX. p. 576. D. Abresch.

Conf. Cel. *Reitz.* ad *Lucian.* T. III. p. 177. cl. *Wetstein* ad N. F.

ροι πόλεως. [1] ὐ λυμεὼν, [2] ὐδὲ φθορεύς.
ΛΟΠΑ'ΔΙΟΝ, [3] ὐχὶ λοπάς. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλύτῳ·
Ὄξις

N. F. T. II. p. 619. & *Palairet* Observ. Philol. ad N. T. p. 336.

1 Οὐ λυμεὼν.] Quam recte, ostendunt haec *Euripidis* Hipp. vs. 1067.

Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
Ξενὺς κομίζων καὶ ξυνοικύρυς κακῶν.

Sallier.

Habent tamen *Isocr.* p. 132. 442. & alibi saepius. *Liban.* I. p. 637. B. 646. A. 676. D. *Joseph.* p. 799. F. 873. A. Witt.

Atqui sic locuti sunt Ἀττικώτατοι *Sophocles*, *Euripides*, *Isocrates*. &c. V. *Suid. H. Steph.* & Cl. *Wesseling.* ad *Diod.* & Lib. II. §. 55. λυμεῶνας τῦ ἔθνυς. item *AElian.* Lib. III. An. cap. 21. τῦ πῇ τιμωρήσασθαι τὸν λυμεῶνα. Lib. V, 15. τὸν Λακεδαιμονίων λυμεῶνα τὸν Νάβιν. de λοιμῷ & φθόρῳ hoc sensu vide Comm. ad *Acta Apost.* cap. 24, 5. *Spanb.* ad *Callim.* H. in Apoll. vs. 113. Oud.

2 Οὐδὲ φθορεύς.] Passim grammaticis explicatur λοιμὸς & λυμεὼν ὁ φθορεύς. De puellae corruptore utitur *Parthen.* in Erot. cap. 5. Idem.

3 Οὐχὶ λοπάς.] Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2, p. 11. Drakenb.

Usurpatur tamen ab *Aristophane*, cujus indicem consule: occurrit & apud *Lucianum* pluribus in locis. Sallier.

Ridicula vero & falsissima haec est observatio: λοπὰς enim est patina, ut notum, satis magna; λοπάδιον autem patella: ex hac ergo lepida scil. observatione, sequeretur, opiner, nullis magnis patinis epulatos olim fuisse gulosos Graecos; sed exiguis saltim patellis, quod tamen falsissimum, & oppido ridiculum. Sic pari modo forsan ex Nostri opinione, melius & elegantius diceretur παιδίον, quam παῖς, ἰχθύδιον, quam ἰχθύς, κυνίδιον, quam κύων, ὀρνίθιον, quam ὄρνις, & χοιρίδιον denique, quam χοῖρος, ut innumera alia ejusmodi diminutiva, ut Grammaticis vulgo vocantur, nunc taceam. Sed ut rem tandem serio tractemus, non solum *Theophrastus*, scriptor maxime Atticus, in Characteribus eth. & in Hist. Plant. Sed & *Lucianus* inprimis, Ἀττικώτατος quoque, vocem hanc frustra damnatam, λοπάς, saepissime adhibet, prout idoneis exemplis ex ipso petitis, clarissime ostendit *Jensius*, Lib. I. Lect. Lucian. cap. 2. pag. 11. quibus unum adhuc locum addo ex ejusdem Epistol. Saturnal. pag. 621. T. II. δρέξαντες μόνον τὴν λοπάδα; & alterum ex *AEliani* Lib. X. Var. Hist. cap. 9. λοπάδος ἐφορμῆς, & mox, πρίασθαι τὴν λοπάδα; sed talia ubique ὅσα ψάμμαθός τε κόνις τε. Trill.

Praeter *Lucian.* & alios non improbabiles Scriptores usi quoque hoc nomine *Laërt.* p. 117. F. &

Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα.

[1] Λεπὰς ὀξυτόνως, ὄστρεόν τι μονόπτυχον, ταῖς πέτραις προσπεφυκός· λέπας δὲ, ἀπόσπασμα ὄρους.

[2] ΛΟΥ'ΜΑΙ πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λούμενος, καὶ λοῦσθαι.

ΛΥ-

F. & 145. A. *Xiphil.* p. 206. C. conf. *Jens.* L. L. pag. 11. *Hemsterb.* p. 115. In *Gloss.* p. 153. *Patella*, λοπάδιον. *Patinae*, λοπάδες. *Patina* λοπάς. p. 286. 336. 354. Describit Schol. *Luc.* ad Libr. de Confcr. Histor. T. I. p. 46. λοπὰς, τὸ βρῶμα, καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρεμμύου (l. κρομμ.) λεπὶς, ὥς τινες φασίν. WITTER.

Errat *Thomas*. V. ipsum *Aristoph.* apud *Suidam*, *Jensii* L. Luc. p. 11. *Theoph.* Char. cap. 10. & *AElian.* Lib. X. V. H. cap. 9. *Aristophanis* versus est 813. ubi V. De differentia τοῦ λέπας & λεπὰς adi Cl. *Valkenaar.* ad *Ammon.* Lib. II. Anim. cap. 15. OUDEND.

Plutarchus Sympof. Lib. IV. Quaest. 3. pag. 666. ὡς ὁ Μένανδρος πρὸς τ χελιδόνα ταῖς λόπαισι περιφρύγειν τὴν νύμφην, δεινὸν σὺ πρᾶγμα τῆς νύμφης λέγεις. Ita haec verba emendavit Just. Joseph. *Scaliger* Epist. Lib. II. ep. 232. p. 497. *Hedylus* apud *Athenaeum* Lib. VIII. cap. VII. pag. 345.

——— λιθούμεθα ὡς τὰ πάλαι πυρ,

Οὐ Γοργοῦς, κοίλαις δειμάλεαι λάπαδι.

Ita hos versus emendandos arbitror, quos intactos reliquit, qui epigramma egregie sanavit Des. *Heraldus* Animadv. ad *Arnobii* Lib. I. p. 15.

4 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 813.

1 Λεπάς.] Nova hic §. constituenda. vid. *Galen.* & *Ammon.* h. v. & *Phav.* voc. ἐπιλαβέσθαι. Habes vocem apud *Synes.* pag. 165. C. Restituenda vero *Arriano* Indic. cap. 29. de Ceto in littus ejecto: ὄστρεά τε καὶ λοπάδας καὶ φυκία πολλὰ ἔχειν ἐπιπεφυκότα. scr. λεπάδας. WITTER.

2 Λοῦμαι.] Vid. *Jensii* Lect. Lucian. Lib. I. cap. 2. pag. 11. DRAKENB.

Sensus est, λοῦμαι scribi ab Atticis non λούομαι, & λουόμενοι. Atqui haec Grammaticorum lex *Theophrasto* ignota erat, qui de C. P. Lib. II. cap. 8. ait: καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι λειότεροι γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ παραπλησίαν τινὰ λαμβάνει διάθεσιν. λοῦσθαι etiam reperias Char. cap. 27. σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ ἑαυτοῦ τρεῖς χαλκοῦς εἰς ὄψον δίδωσι, καὶ τῷ ψυχρῷ λοῦσθαι ἀναγκάζει τῇ τοῦ ποσειδῶνος ἡμέρᾳ. Ita quoque *Lucianus* T. II. pag. 822. νόμοι συμποτικοί· λοῦσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ. SALLIER.

Sed non omnes Atticos ita loqui, ex ipso *Luciano*, τῷ Ἀττικωτάτῳ, ostendit *Jensius*, in Lection. Lucian. Lib. I. cap. 2. p. 12.

[1] ΛΥΔΙΟΝ πεδίον, παροξυτόνως Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐχὶ Λυδιον· [2] Λύδιον δὲ ἅρμα.

[3] ΛΥΖΩ, τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ [4] κλαύζω κατέχομαι. ὡς

---

p. 12. quibus alia plura ejusmodi in contrarium, exempla ex eodem Luciano, item & Xenophonte, Aristide & aliis adjici hic possent, si modo necesse. TRILLER.

Vid. Plutarch. de Dial. Homer. p. 647. Phryn. p. 30. Jens. p. 11. WITTER.

Λοῦσαι Aristid. infr. in voc. περιέτερον. In editis tamen est λοῦσαι. STOEBER.

Vid. ad Phrynich. p. 80. Eustath. ad Hom. p. 1660. Moerida & Hesych. λοῦ, λοῦσαι Ἀττικοὶ, & mox λοῦται, λούεται, vulgo male inverso ordine. Recentiores tamen ε & ο passim addiderunt. V. & Jensium L. Luc. p. 12. OUDEND.

Sic quidem Herodotus. vid. AEm. Porti Lexicon, & Aristid. T. I. p. 640. At λουόμενος vulgatur in Xen. Hellen. VII. pag. 367. vs. 35. III. Memor. 458, 30. Luc. T. I. pag. 209. Edit. Bened. T. II. 554. & 708. ABRESCH.

AElian. H. A. Lib. XIII. cap. 8. λούεται ubi MS. mediceus λοῦται.

1 Λυδίον π. παροξυτόνως.] Credat Judaeus Apella, non ego. OUDEND.

2 Λύδ. δὲ ἅρμ.] Rom. λιδ. conf. Phavor. WITTER.

3 Λύζω.] Hesychius: λύζει, λυθάζει, κυλίνδει, lege λυγκαίνει, a verbo λυγκαίνω, singultio, ut testatur Suidas: λυγκαίνουσα, ἀναλύζουσα, ὀλολύζουσα, στενάζουσα. ἔστι δέ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσι. nec alio sensu vocem λύζω usquam usurpatam vidimus. Sic Lucianus de morte Peregrini differens ait: T. II. 760. καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν κυνικῶν τινες παραμυθούμενοι. id est, singultus, sive gemitus edentem, ut apud Heliodorum AEth. p. 274. βουλόμενος δὲ ὁ Κνήμων πρὸς ταῦτα ἀποκρίνεσθαι, καὶ μέλλων τι ἤδη καὶ φθέγγεσθαι, ἔλυξέ τε αἰφνίδιον, καὶ ἄθροον αὐτοῦ δάκρυον θερμὸν προχυθὲν, ἐπεστόμιζε τὴν γλῶτταν. Ita etiam exponi debet p. 280. καὶ ἅμα λέγουσα, ῥίπτει κατὰ τῆς κλίνης ἐπὶ πρόσωπον ἑαυτὴν ἄθροον, καὶ περιχυθεῖσα περιέβαλλε, λύζουσά τε καὶ βρύχιον ἀναστένουσα. Ex quibus colligas verbum κυλίνδει apud Hesychium locum habere non debere; sed ea de re in notis ad illum scriptorem dicturi sumus. SALLIER.

4 Κλαυγμῷ.] Rom. κλαύζω. Phavor. κλάζω. WITTER.

Sic edidit Blankardus, quum legeretur in vetustis Edd. κλάζω· fuerat retinendum, aut certe scribi debebat κλόζω· Moschopul. περὶ Σχ. pag. 179. Λύζω. ἀφ' οὗ λυγμὸς ὁ κοινῶς κλόζος· atque ita saepius in Gloss. MSS. plura

ὡς [1] Λιβάνιος ἐν τῇ [2] περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· οὔτε λύζων ἄνθρωπος, οὔτε [3] χρεμπτόμενος. ὁ δὴ προερχόμενον εἰς παθητικὸν παράκειμενον, ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου τὸν λυγμὸν ποιεῖ· ἀπὸ δὲ τοῦ β' τὴν λύγξα. ἀπὸ γὰρ τοῦ λέλυξαι, [4] λύγξ. ὅπερ ἐστὶ κάλλιον τοῦ λυγμός. [5] Θουκυδίδης

ra dabit *Ducang.* Gloss. M. & I. Gr. in V. longe diversum est κλωγμός. De λύζειν nonnulla sunt ad *Lucianum* observata T. I. pag. 7. Λύγξα & λυγμὸν promiscue usurpant *Hippocrates*, *Galenus*, ut discere, licet ex *Foes.* Oec. Hipp. *Aristot.* Probl. c. 33. λυγμὸν solum *Alexand. Aphr.* Probl. I. c. 45. 47. 48. Ut prius anteferret, *Thomam* induxit *Thucydides*, cujus auctoritati tantum tribuit, ut propterea saepe vocem aliquam aut locutionem alteri praeferendam esse statuat: vide Ἀδωρότατος· Μαρτύριον· &c. poterat addidisse *Plat.* in Conv. p. 1182. E. 1164. E. HEMST.

Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. κλωξῶ. Est qui emendat κλωσμῷ, vel etiam κλωζῷ. OUDEND.

MS. A. κλώξω. Cod. B. κλύξω. conf. *Lud. Cresollius* Vacat. Autumnal. Lib. III. p. 495.

1 Λιβάν.] Tom. I. p. 302. D. ubi χρεμπτόμενος. WITTER.

2 Περὶ τοῦ λάλου.] Sic Leid. pr. Male vulgo abest περὶ. V. in Voce ἐπιπλα. *Libanii* locum invenies T. I. p. 303. unde & ex Leid. pr. hic restitui χρεμπτόμενος, pro χρεπτόμ. De λύζω, V. ad *Luciani* T. I. pag. 6, 7. OUDEND.

3 Χρεπτόμενος.] Uterque MS. χρεμπτόμενος. MS. B. praeterea pro οὔτε habet οὐ.

4 Λύγξ, ὅπερ ἐστι κάλλιον τοῦ λυγμός.] Ea vox minus emendate legitur apud *Erotianum*, sic enim ille: λύγγος, λυγίως. emenda λυγξ, λυγμὸς, vel λύγγος, λυγμοῦ. quod autem ait nomen illud minus Atticum esse, in ea re praeivit ipsi *Photius* in lex MS. λυγξ, οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Ab optimis tamen scriptoribus usurpatum deprehendas, e quorum numero *Nicander* p. 31.

> Οὖρα δ' ἀπέστυπται, τοὶ δ' ἔμπαλιν αὖ ὑπνοῶντες
> Ῥέγκουσιν, λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσιν.

Occurrit & apud *Josephum* pag. 948. ταῦτα λέγων Ἰώσηπος μετ' ὀδυρμοῦ, καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπτο. Vide quoque *Plutarchum* T. II. pag. 515. & 648. SALLIER.

Bene quamquam ultima non secus ac priore terminatione usus est *AElianus* Lib. VI. An. cap. 38. πνιγμὸς δὲ αὐτοὺς καὶ σπασμὸς διώκει καὶ λυγμὸς ὥς φασιν. OUDEND.

5 Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.] Scrib. ἐν δευτέρᾳ pag. 131. D. WITTER.

Immo

κυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· λύγξ τε τοῖς πλείοσιν [1] ἐνέπεσε κενή.

[2] ΛΥΣΙΤΕΛΕΣ, [3] καὶ λυσιτελεῖν. οὐ λυσιτέλεια. [4] ὠφέλεια δ'.

[5] ΛΥΤΡΑ, ἢ σῶστρα, λογογράφοι· [6] ἄποινα δ', ποιηταί. εἰσὶ δ' ταῦτα τὰ ἐπὶ ἐλευθερίᾳ διδόμενα. ὑποφόνια δ' ἅπερ διδόασιν οἱ [7] φονεῖς εἰς λύσιν τοῦ ἐγκλήματος. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρεσβευτικῷ πρὸς Ἀχιλλέα· πόσα τὰ ὑποφόνια καταθέντα, εὑρήσεις τυχεῖν.

[9] ΛΥΤΡΟΝ, οὐχὶ λυτήριον.

ΛΥΧ-

Immo δευτέρᾳ §. 49. ubi in MSS. melioribus ἐνέπεσε, quod & hic legas in Oxon. Leid. pr. & Edd. Vett. & idcirco reposui. Sed in iisdem hic male καινὴ e solito scribarum errore. OUDEND.

1 Ἐνέπιπτε κενή.] Rom. ἐνέπεσε καινή. Atque ita quoque MSS. A. & B.

2 Λυσιτελ.] *Aristid.* λυσιτελέστερον T. I. p. 110. ibid. habes etiam λυσιτελεῖν. add. *Xenoph.* Cyrop. p. 8. STOEBER.

3 Καὶ λυσιτελεῖν.] MS. B. λυσιτελεῖον.

4 Ὠφέλεια δ'.] Desunt Oxon. MS. sicut non agnoscit ea *Moeris*. *Suidae* Glossam verissimam λυσιτελῶ δολιχῇ. male omisit *Kusterus*, OUDEND.

MS. B. ὠφελεία.

5 Λύτρα.] *Dio* Chrysost. Or. XIV. p. 232. οἱ δὲ λῃσταῖς λύτρα διδόντες. *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. vs. 527. λύτρα τὰ ὑπὲρ αἰχμαλώτων διδόμενα. Conf. *Th. Munkerus* ad Anton. *Liberal.* c. 38. p. 303.

6 Ἄποινα.] *Homerus* Iliad. A. vs. 13. DRAKENB.

7 Οἱ φονεῖς.] Scr. φον. ὑποφόνια habet *Xiphil.* p. 351. B. WITTER.

Prave Ed. *Blank.* φονεῖς. *Aristidis* locus est T. II. p. 436. ὑποφονίων voce auge Lexica. Sophocles dixit El. 450. τὰ λυτήρια τοῦ φόνου. V. *Hesych.* OUD.

Scrib. φονεῖς. ABRESCH.

MS. A. φονεῖς.

8 Ἀριστείδ.] Pag. 38. edit. *Normann.* WITTER.

9 Λύτρον.] Proprie redempti captivi pretium, atque eo sensu λυτήριον nunquam se obtulit; significat enim 1°. quod fit in praeteritae calamitatis solatium; ita *Sophocles* Elect. vs. 1521.

——— ——— καὶ κεῖνον πρέπει

Τάφοισιν ὧν τόν δ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν

Ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν

Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

2°. Λυ-

1 ΛΥΧΝΟΥΧΟΝ καὶ 2 λαμπτῆρα 3 φασί· φανὸν δὲ, τὴν λαμ-

---

20. Λυτήριον idem ac καθάρσιον. testis *Apollonius* l. 4. vs. 704.

Πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἦγε φόνοιο
Τειναμένη καθύπερθε, σοὸς τέκος.

Ubi Schol. λυτήριον, τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίσαντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τῶν ἁγνιζομένων τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. *Apollonio* praeiverat *Sophocles* Elect. vs. 445.

Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς
Ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα
Κηλῖδας ἐξέμαξεν ἆρα μὴ δοκεῖς
Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν.

30. Λυτήριον dicitur illud, quod metu caeterisque animi affectibus liberat, ut ostendunt haec *Philonis* p. 459. πῶς γὰρ ἔτι φοβηθησόμεθα, τὸ φόβου καὶ παντὸς πάθους λυτήριον, σὲ τὸν ὑπερασπιστὴν ὅπλον ἔχοντες. SALLIER.

Confert nonnihil ad lectionem hanc stabiliendam *Etymologi* locus in Θρεπτὰ pag. 454. Θρέπτρα δὲ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια. Alioqui fane maluissem Λουτρὸν, οὐχὶ λουτήριον· vid. *Poll.* VII, 167. X, 46. Λουτρὸν τοῦ ὕδατος & παλιγγενεσίας solum in *Pauli* Ep. ad Eph. V, 26. ad Tit. III, 5. & frequenter apud Patres Ecclesiasticos, docente *Suicero*; quibus tamen pro Baptisterio λουτὴρ & λουτήριον in usu sunt, ut *Du Cang.* ostendit in Gl. M. & J. Gr. HEMSTERH.

1 Λυχνοῦχον.] Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 7. WITTER.

Add. not. ad *Polluc.* p. 816. n. 68. *Phrynich.* App. Soph. accuratius discrimen inter λυχνοῦχος, λαμπτὴρ & φανὸς exponit; quem suo tempore vide. Conf. *Athen.* p. 699. seqq. & ad eum Doctiss. *Casaub.* p. 989. seqq. STOEBER.

Conf. cel. *Valckenaer.* Animadv. ad *Ammon.* p. 146.

2 Λαμπτῆρα.] Quis λαμπτὴρ, & quae commoda praebeat disci potest ex *Aristot.* Ἀναλ. Ὑσ. II. p. 256. ibi notata *Joh. Philop.* p. 221. digna sunt, quae proferantur: Λαμπτῆρας νόει ἤ τὰ ὑέλια, ἃ διὰ τῆς γυψεμπλαστικῆς τέχνης ἐπιτίθεντο ταῖς οἰκίαις χάριν τοῦ φωτίζεσθαι ταύτας· ἢ τὸ ἐκ δορᾶς λεπτῆς κατασκευασθὲν ἐξ ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων χάριν τοῦ μὴ τοῖς λίθοις προσκρούειν τοὺς νύκτωρ βαδίζοντας. Haec pluribus poterant, si tempus permitteret, illustrari. HEMSTERH.

3 Φασί.] Cl. *Hemsterh.* addit ad *Polluc.* Lib. VII. §. 178. τὸν λυχνόν. Malim τὸν νῦν φανόν, ex *Hesychio* V. φανόν. *Ammonio* p. 90. ubi consule Cl. *Valkenaarium* & *Moerida*, & infra in V. φανός. *Galeni* Lexicon. Λαμπτὴρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσιν. nec non Schol. *Arist.* Acharn. vs. 936. πινόν e MSS. Edd. Veit.

λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ, διὰ τοῦ φ'· οἱ δὲ τραγικοὶ, διὰ τοῦ π', [1] πανόν. [2] λυχνίον δὲ, τὴν λυχνίαν.

ΛΩΦΑ͂ τὶς κυρίως, ὅταν διαλίπῃ λυπούμενος καὶ λωφᾷ τὸ πάθος. λέγεται δὲ καταχρηστικῶς, καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ νόσου καὶ τῶν [3] ἄλλων. [4] ὄντι δὲ [5] ἀμεταβάτῳ, [6] μεταβατικῶς [7] Αἰσχύλος κέχρηται ἐν Προμηθεῖ· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πεφυκέ πω.

Vett. restitui pro πάνον. Dein λυχνεῖον Leidd. ut vulgo erat in *Ammonio* ante Cl. *Hemsterhusii* emendationem. *Phrynichum* confer, ejusque Comment. p. 138, 139. λύχνειον & λυχνεῖον vulgo in *Athenaeo* Lib. XV. p. 700. C. D. ubi multa de φανῷ καὶ πανῷ. MS. *Phot.* Λύχνιον, ἡ λυχνία. λυχνία λεκτέον, οὐχὶ λυχνίαν. In Inscript. Musei Veron. pag. 479. Λυχνίας μετὰ λυχνῶν. Oud.

[1] Πανόν.] MS. A. & B. πανόν.

[2] Λυχνίον.] MS. A. λυχνεῖον. Cod. B. haec ultima verba non agnoscit.

[3] Ἄλλων.] MS. A. λοιπῶν.

[4] Ὄντι δὲ μεταβ.] Rom. ἀμεταβ. recte. Witter.

MS. A. ὄν τινα δὲ ἀμεταβάτῳ. MS. B. ὄντι δὲ ἀμεταβ.

[5] Ἀμεταβάτῳ.] Contra *Thomae* mentem, MSStos & Edd. Vett. prave nunc circumferebatur μεταβάτῳ. De verbo λωφάω & λωφέω consule omnes Grammaticos & *Schol.* Apoll. R. Lib. II, 487. 650. item *Etym. M.* quem & simul *Apoll.* Lib. I, 1161. corrigas legens καμάτου μεταλώφεον. Lib. III, 616.

Κούρη δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος.

AEschyli verba in Prometheo sunt vs. 27. πω MS. Oxon. Oudend.

[6] Μεταβατικῶς.] Conf. Schol. *Homeri* ad Iliad. Φ. vs. 292. & Schol. *Apollonii* Rhod. ad Lib. II. vs. 487. & ad Lib. IV. vs. 1418. Recentiores haud raro hoc verbo μεταβατικῶς utuntur. *Petrus* Sicul. Histor. Manichaeor. p. 42. οὐχ ἵνα τὴν μεγίστην λωφήσῃ κακίαν.

[7] Αἰσχυλ.] L. c. vs. 27. ubi Schol. ὁ λωφήσων] ὁ ποιήσων λωφῆσαι Ἡρακλῆς. Sic λωφήσαντα apud *Thucyd.* Lib. II. p. 131. D. & λώφησις apud Eund. Lib. IV. p. 307. A. Stoeber.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

1 Ὅταν τεθῇ τὸ ΜΑ, ἢ προκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, ἢ νοουμένην. ὃ τοῦτο μὲν εὕρηται διόλου. Λιβάνιος δὲ

1 Ὅταν τεθῇ τὸ Μὰ, ἢ προκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν ἢ νοουμένην.] Quemadmodum ἐν τῇ καταφάσει, in *affirmatione*, dicunt: νὴ Δία, ita ἐν τῇ ἀποφάσει, in *negatione*, dicunt: μὰ Δία. Sed tum aut praeponitur negatio οὐ, aut subintelligitur, ut recte dicit *Thomas*. Sic praeponitur οὐ apud *Hom*. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. *Demosth*. Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας. Subintelligitur apud *Aristoph*. in Plut.

Καὶ τῶν πονηρῶν ἤσθα, καὶ τοιχωρύχων;

Συκ. Μὰ Δία. i. e. οὐ μὰ Δία.

Addit auctor, *Libanium* etiam usum esse hac formula ἐπὶ συγκαταθέσεως: *in affirmatione*. Sed notandum tum subintelligi ναὶ, sic μὰ τοὺς θεοὺς, ibi est ναὶ μὰ τοὺς θεούς: quod saepe exprimitur. *Aristoph*. Plut. p. 21.

Πλ. Ἐγὼ τοσαῦτα δυνατὸς εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;

Χρ. Καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα.

Hom. Il. 1. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον ——— ———

Isaeus: ναὶ μὰ Δία, ὥς ἔγωγε φμην, εἴγε ἦν ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα.

In hisce τὸ ναὶ omnem vim habet, nihilque aliud est ναὶ μὰ Δία, quam simplex ναί. Schol. *Aristoph*. ad locum modo citatum: ὅτι ἀεὶ ἐπὶ καταφατικοῦ τὸ μὰ Δία, ὅταν αὐτοῦ προτάσσεται τὸ ναί. BOS.

Vide *Devarium* Lib. de Partic. linguae Graecae. SALLIER.

De formulis jurandi apud Vett. vid. *Spanh*. ad *Aristoph*. p. 248. WITTER.

Leg. προκειμένην. Interpunctionem, quam veteres Edd. ignorant, male posuerat *Blancardus* post μελέτη· est enim ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ περὶ τ. λ. γ. Haec *Libanii* leguntur, sed lectione non nihil variata, T. I. pag. 306. B. 308. C. Titulus Lucianei scripti ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας sumtus est ex ipso libelli elegantis initio, sed parum adcurate & contra membranarum fidem. De vi particulae μὰ omnia jam nota; quo magis mirandum est in *Philostr*. V. A. T. IV. p. 181. vs. 29. VI. p. 241. vs. 6. *Olearium* aberrasse, quum prior Interpres recte sensum expressisset. Ceterum paulo diversam observationem adtulit *Suidas*,

ἢ ἅπαξ ἐχρήσατο ἐπὶ [1] συγκαταθέσεως, ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου γυναικὸς [2] μελέτῃ [3] τοῦ δυσκόλου, λέγων, ὀνείρατα διηγουμένη, πλάττουσα κἀκεῖνα, μὰ τοὺς θεούς. καὶ πάλιν· πλειστάκις [4] ὡρακίασα μὰ τὸν Ἀπόλλω. καὶ Λουκιανὸς [5] ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας· μὰ Δί', ἐχλεύασεν οὐκ φιλοξενῶν τὰ ἔπη. ὅταν μέν τοι προηγούμενον ἔχῃ τὸ ναί, τὴν ἰσχὺν ἅπασαν ἔχει τὸ ναί. [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. ναὶ μὰ τοὺς λόγους, τὰ μὰ καὶ σὰ παιδικά.

[7] ΜΑΓΕΙΡΟΣ, καὶ σιτοποιὸς, καὶ ὀψοποιὸς, δόκιμα. [8] μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον, [9] καὶ ὀπτανεῖον μέν τοι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπε.

ΜΑ-

---

das, sed loco parumper corrupto, quem hunc in modum restituendum arbitror: Μὰ Δία· οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ τῷ μὰ Δία, ὥσπερ καὶ τῷ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναί· ὅθεν καὶ ναὶ Δία λέγουσιν, ὡς καὶ ναὶ μὰ Δία &c. Vid. Eund. in Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, *Eustath*. ad Od. Β. p. 1450. vs. 38. & *St. Bergler*. ad *Alciphr*. II. Ep. 4. HEMSTERH.

MS. A. & B. προσκειμένην.

1 Συγκαταθ.] *Phav*. συγκαθέσ. male. WITTER.

2 Μελ. τοῦ δυσκ. λ. ὀνειρ. διηγ.] Distingue sic μελ. τοῦ δυσκ. λέγων. ὀνείρατα διηγεῖται, πλ. Locum hunc habes T. I. p. 306. B. alter legitur l. c. p. 308. ubi ὡρακίασα. IDEM.

Ineptissime edebatur in Ed. *Blank*. μελέτη· τοῦ δυσκόλου λέγων. Nam τοῦ δυσκόλου pertinent ad declamationis inscriptionem. Sed ea verba non agnoscit Leid. pr. & certe sine illis eam declamationem *Thomas* passim citare solet. Male quoque distinguebantur reliqua. Ὀνείρατα διηγεῖται in *Liban*. T. I. p. 306. D. OUDEND.

3 Τοῦ δυσκόλου.] Delent haec MSS. Regg.

4 Ὡρακίασα.] Ita exhiberi curavi cum MS. Leid. pr. pro corrupto ὡρακιάσασα. Apud *Liban*. T. I. pag. 308. C. editur πολλάκις ὡρακίασα μὰ τὸν Ἀπόλλωνα. ubi Ἀπόλλω restituendum foret, si semper procederet *Thomae* animadversio in Ἀπόλλω. Sed ibi vide. OUDEND.

MS. A. & B. ὡρακίασα.

5 Ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας.] Immo περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ, Tom. III. pag. 144. ubi Δί', uti & hic rescripsi fide Leid. pr. In *Synesii* loco Ep. 90. rescripsi auctoritate Leid. pr. ut illic editur, τὰ μὰ καὶ σὰ pro τὰ μὰ καὶ τὰ σά. OUDEND.

6 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] P. 231. C.

7 Μάγειρος.] Vid. *Ez. Spanhemius* ad *Julian*. Caesar. p. 139.

8 Μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον.] Ea

Ea vox tamen usurpatur a *Theophrasto* Char. cap. 6. καὶ ἐφοδεύειν τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἰχθυοπωλεῖα, τὰ ταριχοπωλεῖα. Occurrit & apud *Philonem* p. 417. συγγνωστὸς δ' ἴσως ὁ ἄγαν ἀπαιδευσίας, ἅτε τὴν δίαιταν ἐν μαγειρείῳ ποιούμενος, αἵματος, καὶ καπνοῦ, καὶ τέφρας ἀνάπλεως. SALLIER.

Vid. Schol. *Aristoph.* & *Spanh.* ad Plut. vs. 816. *Polluc.* p. 1010. & ibi not. 10. STOEBER.

Ut *Thomae* cum *Phrynicho*, quem sequi solet, conveniat, scribendum est: μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον, καὶ οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπε· ὀπτανεῖον μέντοι. Invenit nimirum, quod Editio *Phrynichi* prima repraesentat; idque in multis aliis animadverti potest: quod *Nunnesius* ex suo Cod. dedit, interpolatumne sit, & aliunde adjectum, nec ne, haud facile dixero: illa certe Grammaticos canonas redolent: vide *Etymol.* p. 629. vs. 7. Ὀπτάνιον & ὀπτανεῖον, me quidem judice, aeque probum & Atticum; quanquam posterior scribendi ratio magis invaluerit: *Moschion* apud *Athen.* V. p. 207. D. 208. A. *Plutarch.* Anton. p. 928. B. *Themist.* Or. VII. p. 86. C. *Poll.* I, 80. VI, 23. *Euagr.* H.E. VI, 8. 460. Utrumque in *Aristophane*, prius Equit. vs. 1030. quod & ipsum legi malim in *Hegesandro* apud *Athen.* VII. p. 290. D. & *Nicomacho* p. 291. C. alterum, ut metri modulo serviatur revocandum in Pac. vs. 891. Τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτανεῖον ὡς καλόν· quamvis aliter versum tentasse meminerim *J. C. Pauwium* ad *Phrynich.* p. 121. sed, ni fallor, invita Minerva. In pluribus autem istius generis nominibus eandem adesse scribendi variationem docuit peritissimus *D'Orvillius* ad *Charit.* pag. 83. nec liquido decernas, utra sit ab auctoribus, an a librariis profecta Ὀπτάνιον posuit Interpres Ant. Foed. Ed. V. *Hoseae* VII, 4. ubi LXX. κλίβανον· sicut ἰπνὸς Atticis τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον, inquit *Harpocr.* in V. sive de parte domus, ubi res agitur culinaria, sive pro furno proprie dicto sumantur. Ὀπτανεῖον vero & μαγειρεῖον apud Grammaticos alterum alterius inservit explicationi. Ceterum ὀπτάνια *Manethos* diversa potestate videtur ex more Alexandrinorum usurpasse de cremiis vel sarmentis ad assandum igni injectis apud *Joseph.* contra Apion. I. p. 461. vs. 52. ubi in Ed. postrema paullo ante, quod in transitu monere liceat, pessime vox aliena χειρίστην *Josepho* fuit obtrusa pro genuino χρυσόν, ut ostendent, quae notavimus ad *Lucian.* Necyom. p. 460. Huc inprimis facit *Hesychii* locus, qui Πύραυλον non tantum exponit ὀψοποιεῖον, quod nomen ab *H. Stephano* praetermissum, ὀπτανεῖον, ἢ μαγειρεῖον, sed & τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον· apud Eundem invenitur Laconica vocis forma Πύραυιον, quod etsi defendi possit, malim Πύραυλον vel Πύραυνον· itidemque Πυραύνιον. Fuerunt autem *Athenis* ipsis μαγειρεῖα, sed quae partem fori indicarent, unde μάγειροι, coqui conducebantur. *Poll.* IX, 48. & *Jungerm.* HEMST.

Theoph.

[1] ΜΑΘΗΤΡΙΣ, ὡς αὐλητρὶς, [2] οὐ μαθήτρεια.
ΜΑΙΕΥΕΤΑΙ, [3] οὐχὶ μαιοῦται.
ΜΑΙΝΕΤΑΙ περὶ λόγους κρεῖττον, ἢ βακχεύει, [4] ἢ ἐνθουσιᾷ.

ΜΑΙ-

Theoph. pag. 19. BENTZ.

Nempe si pro ὀπτανείῳ seu *culina* sumatur. Nam pro *macello* vel *foro coquino*, ubi conducuntur coqui, usus est τῷ μαγειρείῳ *Aristophanes* teste *Polluce* Lib. IX. §. 48. μαγειρεύειν apud *Theophr.* Char. 6. OUDEND.

9 Καὶ ὀπτανεῖον &c.] Sed ὀπτάνιον *Manetho* apud *Joseph.* p. 1053. G. WITTER.

Leid. pr. καὶ τὸ ὀπταν. Vehementer vero hic erravit auctor. Frequentissimi usus est τὸ ὀπτανεῖον vel ὀπτάνιον ἀντὶ τοῦ μαγειρείου· quare omnes Grammatici *Schol. Aristoph.* Eq. vs. 1030. Pac. vs. 891. *Pollux* Lib. I. §. 80. VI, 13. *Etym. M. Hesych. Suid.* Glossae *Luciani* T.II. p.596. ὀπτανεῖον explicant μαγειρεῖον· & diserte *Phrynichus*, quem sequi solet *Thomas*, testatur ἀντὶ δὲ μαγειρείου ὀπτάνιον λέγουσιν: ubi videantur commentarii. Hinc ὀπτανεὺς *Coquus* in Glossis. An scripsit *Thomas* καὶ ἀντὶ τὸ vel τοῦ ὀπταν. Tunc saltem recte scripsisset. OUDEND.

MS. A. καὶ τὸ ὀπτανεῖον.

1 Μαθητρίς.] Dicendum, non μαθήτρια. quam vocem habet *D. Luc.* Act. IX. 36. BOS.

Laërt. p. 96. B. C. vid. *Steph.* p. 158. *Gloss.* p. 244. *Discipulae*, μαθήτριαι. WITTER.

Vitiose in MS. Oxon. μαθητὴς εἰ. Adi *Moerida*. OUDEND.

2 Οὐ μαθήτρια.] *Diogen. Laërt.* Lib. IV. 2. Lib. VIII. 42. *Petrus* Sicul. Hist. Manich. p. 52. *Palladius* Hist. Lausiac. p. 146.

3 Οὐχὶ μαιοῦται.] Quasi nempe μαιοῦμαι, & quae ab ipso proficiscuntur, essent parum Attica: at ea *Thomae* lege teneri sese non existimavit *Lucianus*, quippe cujus haec verba T. I. p. 154. φοβηθεῖσα, μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τικούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα SALLIER.

Sic etiam *Phot.* Lex. MS. Ac vide *Lucianum* in Dial. Deor. VIII, 1. XVI, 2. & ad *Hesych.* μαιεύονται μαιοῦνται. OUDEND.

4 Ἢ ἐνθουσιᾷ.] Quam vera, ostendunt haec *Platonis* in Phaed. p. 241. οὐκ ᾔσθου, inquit Socrates, ὦ μακάριε, ὅτι ἤδη ἔπη φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους, καὶ ταῦτα ψέγων; ἐὰν δ' ἐπαινεῖν τὸν ἕτερον ἄρξωμαι, τί με οἴει ποιήσειν. ἆρ' οἶσθ' ὅτι ὑπὸ τῶν νυμφῶν, αἷς με σὺ προὔβαλες, σαφῶς ἐνθουσιάσω. SALL.

Addit MS. Oxon. μαίνεται κάλλιον, ἢ μαινοῦται.

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, τὸ [1] τὸν νοῦν βεβλαμμένον ἔχω, καὶ μὴ [2] καθεστηκότα. καὶ μανία τὸ πάθος. μαίνομαι καὶ τὸ ἐνθυσιῶ. [3] καὶ μανία καὶ μανικὸς ἐραστὴς ὁ πρὸς τὸ ἔρωτα ἐξιστάμενος, καὶ τοῦ ἐρᾷν ὅλος γινόμενος. καὶ μανικὸς ἁπλῶς ὁ ἔνθεος, ὡς ἔχει τὸ τοῦ [4] Ἀριστείδου ἐν τῷ εἰς Δία· [5] δότε μοι μανικὸν γενέσθαι [6] τὸν λόγον. [7] μαίνομαι, καὶ τὸ δίχα νόσου ἁπλῶς μωραίνω, καὶ μανιώδης, ὁ μωρός. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις, ἀπέβη.

[9] ΜΑ'ΛΗ ἐπ' εὐθείας οὐχ εὕρηται, ἀλλ' ἐπὶ γενικῆς μόνον. ὡς τὸ [10] ὑπὸ μάλης ἐκρυπτον τὰς ἀσπίδας, [11] παρὰ Συν-

---

1 Τὸν νοῦν.] Leid. pr. τὸ τὸν ν. Dein pro καὶ μανικὸς Oxon. Leid. pr. Edd. Rom. Vasc. καὶ μανία καὶ μαν. quo significabitur μανίαν de amore dici, aeque ac μανικὸν ἐραστήν. Tum pro ὅλως reposui ὅλος e Leid. pr. Oud.

MS. A. & B. τὸ τὸν νοῦν.

2 Καθεστ.] Scr. καθεστ. post addit Rom. καὶ μανία καὶ μανικ. *Phavor.* vero ita pergit: καὶ μαίνομαι τὸ ἐνθυσιῶ, καὶ ἁπλῶς δίχα νόσου μωραίνω. καὶ μανιώδης ὁ μωρός. Cetera ibi desunt. Witt.

3 Καὶ μανικός.] MSS. A. & B. καὶ μανία καὶ μανικός.

4 Ἀριστ. ἐν τ. ε. Δία.] Pag. 97. fin.

5 Δότε μοι.] Ita Leid. pr. uti est in *Aristide* T. I. p. 2. vulgo deest μοι. Dein in Cod. eodem μαίνομαι δέ. *Thucydidis* locus est Lib. IV. §. 39. Oudend.

Uterque MS. δότε μοι μανικόν.

6 Τόν.] Articulum hunc delet MS. B.

7 Μαίνομαι.] MS. A. & B. μαίνομαι δὲ καί.

8 Θουκ.] L. c. p. 279. D.

9 Μάλη ——— ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον &c.] Lege, ἔκρυπτον. Bos.

Melampus de Naevis p. 111. ἐὰν εἰς τὴν μάλην. *Rufus* Ephes. Lib. I. p. 29. μασχάλη δὲ ἐστὶ ——— μάλην δὲ οὐχ ἑλληνικὸν ὀνομάζειν· τὸ δὲ φέρειν τι κρύπτοντα ἐν τῇ μασχάλῃ, ὑπὸ μάλης ἔχειν λέγεται. *Themistius* Or. IX. p. 237. ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας. conf. *Pollux* Lib. II. Segm. 139. *Helladius* apud *Photium* p. 1577. & *Mich. Apostolius* Prov. Cent. X. 20. p. 120. Cel. *Wesseling* Observ. Lib. I. cap. 30. pag. 134. Gloss. *Philox.* pag. 118. μάλη ἀνθρώπου, *subraco*, *sub ala. sub brachio* corrigit *Th. Munkerus* ad *Anton.* Liber. cap. 41. p. 332.

10 Ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας.] Scr. ἐκρ. Stoeber. Vitiose Ed. *Blank.* ἐχρ. At non

Συνεσίῳ ἐν τῷ περὶ προνοίας, ἤτοι μαχάλης. 1 τὸ δὲ μαχάλης κοινὸν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ 2 μαχαλιστὴρ κατ' Αἰσχύλον.

Οὐ

non leguntur verba haec citato *Synesii* loco. Memoria decepit *Thomam*. In *Themistii* Or. VII. pag. 87. B. ex Ed. Hard. invenias, & plura exempla ex *Demosthene* & *Lysia*, apud *Harpocr.* *Suidam*, & ex *Luciano* &c. apud *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 84. ubi male editur ὑπὸ μάλλῳ. Vide quoque *Etymol. M.* pag. 783. OUDEND.

MS. A. & B. ἔκρυπτον.

II Παρὰ Συνεσ.] Cave ibi quaeras. Extat locus apud *Themist.* Orat. VII. p. 87. B. ed. *Hard.* vid. *Hoeschb.* ad *Phryn.* p. 108. WITTER.

Ὑπὸ μάλης ἐγχειρίδιον *Plat.* Gorg. p. 469. D. καὶ ξίφος ὑπὸ μάλης ἔχοντας ἐπεισῆλ. *Polyaen.* II. p. m. 128. Conf. *Hellad.* apud *Phot.* p. m. 1580, 1. STOEBER.

1 Τὸ δὲ μαχάλης κοινόν.] An subintelligendum est ὑπὸ? ut sensus *Thomae* fuerit ὑπὸ μαχάλης κρύπτειν vel φέρειν esse κοινόν. Verum obstat locus *Xenophontis* de re equestri jam a *Stephano* prolatus ὑπὸ τῇ μαχάλῃ καλύπτει. In Leid. pr. est μαχάλη. Sed nec illud est κοινὸν, contra hoc Ἀττικὸν, μάλη vero ἰδιωτικὸν ἢ Ἑλληνικὸν, ut docent *Poll.* Lib. II. §. 139. & *Moeris*, & scriptores Attici passim. An legendum est μαχαλὶς, ut patere videtur e sequentibus, ἀφ' ἧς καὶ τὸ μαχαλιστὴρ? Sic enim ibi scribendum. Vulgo καὶ μαχαλιστής. Leid. pr. μαχαληστὴρ: ubi prave η quoque loco τοῦ ι. Innuit auctor *AEschyli* locum in Prometheo vs. 71.

Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μαχαλιστῆρας βάλε.

Adde *Herod.* Lib. I. cap. 215. *Strabon.* Lib. XI. p. 513. Ed. Cas. *Poll.* Lib. V. §. 100. & *Hesych.* OUDEND.

2 Μαχαλιστὴς κατ' Αἰσχ.] Scrib. μαχαλιστήρ. Sic enim legitur apud *AEsch.* Prom. vs. 71.

Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μαχαλιστῆρας βάλε.

Scholiastes: μαχαλιστῆρας] δεσμά. ἀντὶ τοῦ δεσμεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τὰς πλευράς. μαχαλιστῆρας, διαζώστρας, ἤτοι δεσμούς. Non videntur haec ab eadem manu profecta; διαζώστρας vitiose pro διαζωστῆρας, quos a μαχαλιστὴρ accurate distinguit *Pollux* II, 178. seq. μαχαλιστῆρες, quorum usus in re equestri, sunt lora quae equorum scapulis subtenduntur. *Poll.* I, 147. Schol. *Aristoph.* Equit. vs. 765. λέπαδνα] οἱ στηθιαῖοι λῶροι· ἢ οἱ μαχαλιστῆρες τῶν ἵππων. Occurrit etiam verbum μαχαλίζω obtrunco apud *AEsch.* Choeph. vs. 437.

Ἐμασχαλίσθη δέ γ', ὡς τόδ' εἰδῇς.

Ad quem locum vide quae Doct. *Stanlejus* notavit. STOEBER.

MS. A. & B. καὶ τὸ μαχαλιστής.

1 Οὐ λογογράφων τὸ λέγειν, ΜΑΛΛΟΝ πλυσιώτερος, καὶ μᾶλλον ἀνδρειότερος· οὐ μὴν οὐδὲ, μάλιστα πλυσιώτατος. περιτταὶ γὰρ καὶ 2 ἄκαιροι αἱ τοιαῦται προσθῆκαι. τὸ γὰρ πλυσιώτερος συγκριτικὸν ὄν, οὐ δεῖται ἑτέρου συγκριτικοῦ τοῦ μᾶλλον· ὡσαύτως δὲ τὸ πλυσιώτατος ὑπερθετικὸν ὄν, οὐ δεῖται ἑτέρου ὑπερθετικοῦ τοῦ μάλιστα. ποιηταὶ δὲ, ὥσπερ καὶ ἑτέρα τινὰ καινοτομοῦσι, καὶ τοῦτ' ἔστιν ὅτε ποιοῦσιν. 3 Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· καλῶς τεθνά-

---

1 Οὐ λογογράφων τ. λ. μ. πλ.] Non vult hic Auctor, τὸ μᾶλλον cum comparativo jungi, quod tamen loquendi genus vel purioribus Graecis per quam usitatum est. *Plato*: Αἰσχυντηλότερον μᾶλλον τοῦ δέοντος. *Andocid.* Ἀποδείξω αὐτὸν ἐπιτηδειότερον τεθνάναι μᾶλλον ἢ σώζεσθαι. *Isaeus*: πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον. *Isocr.* πολλῷ μᾶλλόν εἰσι ζηλωτότεροι. *Aristoph.* τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος. BOS.

Isaeus: πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον. *Philo* de Mundo: ἄμεινον ἔτι μᾶλλον. *Matth.* VI, 26. & XII, 12. *Marc.* V, 26. Imitati etiam sunt Latini. Notat haec *Goldastus* in Paraeneticor. Veter. P. I. p. 242. simulque *Thomam* imperitiae damnat. Exempla ubivis obvia cumulare hic non attinet. WITTER.

Conf. *Jo. Henr. Meibomius* not. ad *Cassiodor.* formul. Comit. Archiatr. pag. 58. *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 228. & cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 265.

2 Ἄκαιροι.] Nullus dubito, quin in *Herodiano* hinc legi debeat, ut conjecit *Nunnesius*, ἄκαιρον τὸ μᾶλλον πλυσιώτερον, pro εὔκαιρον· licet certum sit non modo Poëtas, ita locutos esse, sed & Rhetoras, & Historicos. Exemplis ad *Herodianum* & hic prolatis adde *Thucydid.* Lib. VII, 29. ἧσσον μᾶλλον, ibique *Duker.* *Xenoph.* Lib. II. Cyrop. p. 47. C. διπλαιότερον μᾶλλον. *Achill. Tat.* Lib. V. in F. ἥδιον μᾶλλον cum *Salmasii* nota, & praesertim Doct. *Abreschium* Anim. ad *AEschyl.* Lib. I. cap. 20. OUDEND.

3 Αἰσχύλος.] Rursus memoria inposuit *Thomae*. Versus hic in *AEschyl.* non comparet: sed similis sententiae, ubi μᾶλλον cum comparativo jungitur, est in *Euripidis* Hecuba vs. 377.

Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
Ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

Aristophanis locum invenies in ἐκκλησιάζ. vs. 1125. Porro e MSS. Oxon. Leid. Edd. Vett. rursus addi jussi οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητόρων οὕτως εἶπε. Haec enim omnia exsulant ab Ed. *Blank.* OUDEND.

1 Τὸ

τεθνάναι κάλλιον ἂν μᾶλλον, ἢ σπουδῆς. καὶ Ἀριστοφάνης· 1 τὸ δ' ἂν γένοιτο μᾶλλον 2 ὀλβιώτερον. οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητόρων οὕτως εἶπε.

ΜΑΝΟΥ͂ΜΑΙ κάλλιον, ἢ 3 μανήσομαι.

Ἀρσενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὸν ΜΑΡΑΘΩ͂ΝΑ λέγουσιν. 4 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὐ γάρ ἐστιν ὅς τις ἀκούσας τὸ τοῦ Μαραθῶνος ὄνομα. 5 Ἴωνες δὲ θηλυκῶς.

ΜΑΡ-

---

1 Τὸ δ' ἂν.] MS. B. τί ἄν.

2 Ὀλβιώτερον.] Addit Rom. οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητόρων οὕτως εἶπε. Satis otiose. WITTER.

Eadem verba addunt MSS. A. & B.

3 Μανίσομαι.] Rectius μανήσ. uti *Phavor.* WITTER.

Sic rescripsi auctoritate MS. Leid. pr. & *Phavorini.* V. in μαχοῦμαι & alibi. Sed & *Moeris* ait Μανεῖται Ἀττικῶς· μανήσεται Ἑλληνικῶς. Vulgo μανίσομαι, jotacismi vitio. OUDEND.

MS. A. & B. μανήσομαι. *Lucillius* Anthol. Lib. II. cap. V. epigr. I. p. 270.

4 Ἀριστείδ. ἐν τ. Παν.] Pag. 9. Id. p. 142. & *Liban.* II. p. 692. D. WITTER.

Tom. I. p. 125. OUDEND.

Polemon Soph. p. 10. καὶ καθαρὸν γένοιτο τὸν Μαραθῶνα τῶν πολεμίων. idem tamen pag. 15. νενίκηκαμεν Μηδικὸν τὸν Μαραθῶνα ποιεῖν. *Porphyrius* Quaest. Homer. p. 290. πολλὰ γὰρ οὗτοι (Ἴωνες) τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν λίθον, καὶ τὴν κίονα, καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος· ἀλιπτοπάτη Μαραθών· Νίκανδρος· εὐκλήρου τὴν Μαραθῶνα. Similiter τὴν Μαραθῶνα dicere maluit *Philochorus* apud Schol. *Sophoclis* ad Oedip. Colon. vs. 1040.

5 Ἴωνες δὲ θηλυκῶς.] In ea sententia fuere veteres grammatici: auctor Porphyrius Quaest. Homer. δ. οὐκέτι οὖν ὤμην ἁμάρτημα εἶναι γραφικὸν, Ἰωνικὸν δὲ μᾶλλον ἰδίωμα. πολλὰ γὰρ οὗτοι τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν λίθον, καὶ τὴν κίονα, καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος, ἀλιπτοπάτη Μαραθών. Νίκανδρος, εὐκλήρου Μαραθῶνα. quibus si fides habenda, emendandus *Herodotus*, qui eam vocem masculino genere extulit. p. 23. & 329. sed hinc potius sequitur utrumque genus promiscue ab Jonibus usurpatum. Minus autem recte *Porphyrius* suae opinionis *Cratinum* auctorem laudat, quem Atheniensem fuisse obscurum est nemini, atque illud argumento est, nomen de quo disputatur modo faeminine, modo masculine ab Atticis scribi solitum. SALLIER.

Vid. *Steph.* de Dial. pag. 157. & *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. II, 3. p. 233. STOEBER.

Atqui εἰς τὸν Μαραθῶνα, ἐν τῷ Μαραθῶνι *Herodoto* Lib. VI. cap. 107,

ΜΑΡΤΥΡΙ'Α, ὅταν περὶ παρόντός τινος μαρτυρῇ· ἐκμαρτυρία δὲ, ὅταν περὶ ἀπόντος καὶ ἀποδήμου. ὡσαύτως καὶ μαρτυρῶ, καὶ ἐκμαρτυρῶ. [1] Αἰσχίνης [2] τὴν μαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν Ἀριστοδήμου, καὶ κάλει πρὸς οὓς ἐξεμαρτύρησεν. ἔδειξε γὰρ διὰ τοῦ εἰπεῖν κάλει, ὅτι ἀπῆσαν.

[3] ΜΑΡΤΥ'ΡΙΟΝ κρεῖττον, ἢ μαρτυρία. [4] Θουκυδίδης· μετὰ δειμνήστου μαρτυρίου.

ΜΑ'ΡΤΥΣ, καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, [5] καὶ ἐπὶ κακοῦ. [6] ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ κακοῦ μόνον.

[7] ΜΑΣΤΟ'Σ ἐπὶ γυναικός. Εὐριπίδης [8] ἐν Ἑκάβῃ· ὦ στέρνα,

107, 111. &c. & contra in femin. genere τὴν Μαρ. *Demostheni* pag. 342. E. in feminino genere intelligi potest πόλις, ut δῆμος in masculino. V. *Steph.* in Τετράπολις. OUDEND.

1 Αἰσχίνης.] De fals. Legat. p. m. 249. B. Idem: ἔπειτα τὴν Φαίδρου μαρτυρίαν ἀναγίνωσκε. Orat. in Timarch. p. m. 177. fin. ἐπιμαρτυρία *in testimonium vocatio* est apud *Thucyd.* II. p. 145. *Duk.* Vid. *Amm.* voc. ἐκμαρτυρία. Eund. & *Harpocr.* v. μαρτυρία. STOEBER.

2 Τὴν μαρτυρίαν.] Sic etiam MSS. mei: sed apud *AEschinem* de *falsa Leg.* pag. 398. C. editur ἐκμαρτυρίαν. De horum verborum differentia adi laudatos ad *Ammonium* pag. 91. & *Suidam.* Errat vero *Thomas*, cum ex verbo κάλει patere censet, ἐκμαρτυρίαν de absentibus dici. Nam quos hic intro vocari seu citari vult *AEschines*, erant viri, coram quibus testimonium *Aristodemus* de aliis absentibus exhibuerat. OUDEND.

MS. A. & B. ἐκμαρτυρίαν.

3 Μαρτύριον κρ.] Sibi non constare videtur *Thomas*, quod dudum in eo notavit Cl. *Duker.* in add. & Emend. ad *Thucyd.* pag. 666. Locum reprehensioni fecerunt ipsa verba a Nostro ex *Thucyd.* citata Lib. I. pag. 26. Est & apud *Xenoph.* Ἑλλ. Lib. I. p. 448. C. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον. STOEBER.

4 Θουκυδίδης.] Lib. V. §. 97. ubi Scholiastae scribunt μαρτύριον apud solum *Thucydidem* inveniri: sed & illos & *Thomam* errasse docuit ibi *Dukerus.* μαρτύριον itidem *Luciano* T. III. p. 625. *AEliano* Lib. II. An. cap. 11. At μαρτυρία crebro apud optimos. OUDEND.

5 Καὶ ἐπὶ κακοῦ.] Minus bene haec omittuntur *Ammonio* p. 91. IDEM.

6 Ἔλεγχος.] Delet haec MS. B.

7 Μαστὸς.] *Anacreon* Od. 20. sumitur etiam de viro. *Euripid.* Suppl.

στέρνα, μαστοὶ δ', οἷ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως. [1] μαζὸς ἢ ἐπὶ ἀνδρός. ὡς τὸ, νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασε, παρ' Ὁμήρῳ [2] ἐν τῷ γάμμα Ἰλιάδος. [3] εὕρηται ἢ καὶ μαζὸς ἐπὶ θήλεος καταχρηστικῶς. [4] Θεόκριτος. ἢ ῥα λεαίνης [5] μαζὸν

Suppl. vs. 1160. ubi vid. *Barnesius*. quemadmodum etiam μαζὸς de foemina. *Heliodor*. Lib. III. AEthiop. pag. 133. *Achill. Tat*. Lib. I. pag. 9. ubi consul. *Salmasius* p. 37. & ita quoque Amazones habuere. *Nonnus* Dionys. Lib. XLVIII. vs. 659. & 833. Ponitur etiam μαστὸς pro monte. vid. *Spanhem*. ad *Callim*. Hymn. in Delum vs. 48. DRAKENB.

Dio Chrysost. Or. V. p. 83. D. conf. Schol. *Euripid*. Hec. p. 14. Cl. *Salmasius* ad *Achill. Tat*. p. 543. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 751. quibus adde quae olim ad *Hypatum* notavimus p. 149.

8 Ἐν Ἑτάβη.] Vs. 424. supra θήλη, μαστός. OUDEND.

1 Μαζὸς ἢ ἐπὶ ἀνδρός.] Eam vocem locum habere, etiam cum de faeminis sermo est, constat ex his *Eurip*. Hec. vs. 144.

> Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη
> Πώλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν
> Ἔκ τε γεραιᾶς χειρὸς ὁρμήσων.

Neque diserte minus Bacch. vs. 700.

> Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι
> Βρέφη λιπούσαις.

Errant grammatici, a quibus discrimen statuitur inter μαστὸς & μαζὸς, quod a *Stephano* non injuria reprehenditur, SALLIER.

2 Ἐν τῷ γάμμα Ἰλιάδος.] Scr. Δ. vs. 123. WITTER.

Immo ἐν τῷ Δ. vs. 123. Citant hoc testimonium quoque hujus rei gratia *Ammonius* & *Suidas*: sed omisso loci indicio, ut plerumque; neque hic addunt Leidd. MSS. Recte, ut opinor. Nugantur vero Grammatici & in derivatione vocis, quae a μάω descendit, & in usu: Nam vicissim μαζὸς & μαστὸς de viris mulieribusque adhibetur. OUDEND.

3 Εὕρηται ἢ.] Ut alibi saepius, ita & apud *AElian*. V. H. Lib. XII. cap. 1. STOEBER.

Inscript. apud *Gruterum* pag. DCCI. 10.

> ——— μάζῳ θελγόμενον γλυκερῷ.

4 Θεόκριτος.] Idyll. III. vs. 16. ubi quidem est μάσδον Dorice pro μαζὸν quod notissimum; sed & ἐθήλασε rectius quam θήλασε. Idem l. c. vs. 48.

> Ὡς οὐδὲ φθίμενον μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

Scholiastes reddit: τῦ ἰδίυ ἑαυτῆς μαστῦ χωρίζει. Contra μαστὸς etiam de viris usurpatur: quod praeter plurima exempla in *Lucian*. obvia docent haec *Polyb*. III, 72. μόλις ἕως τῶν μαστῶν αἱ

ζὸν θήλασε. [1] φασὶ μέντοι οἱ τεχνικοὶ, ἐπὶ μὲν τῆ θήλεος [2] διὰ τῆ ς' μαςὸς ἐκφέρεται, [3] οἱονεὶ μαςητὸς· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς διὰ τῆ θ'. ὁ μὴ ἐσθιόμενος.

ΜΑΤΗΝ λέγε, μὴ ματαίως. [4] Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται. [5] καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· μάτην ἄρ ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἥκομεν.

[6] ΜΑΤΤΩ τὸ ζυμῶ, μάξω, μέμαχα, μέμαγμαι, μεμαγμένος. [7] Ἀριςοφάνης ἐν Πλούτῳ· μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· σῖτον ἐκπέμπειν τακτὸν, καὶ μεμαγμένον.

[8] ΜΑΧΑΙΡΙΔΕΣ, αἱ τῶν κυρίων· μάχαιραι, [9] αἱ τῶν μαγείρων, καὶ τῶν ἄλλων.

ΜΑ-

οἱ πεζοὶ βαπτιζόμενοι διέβαινον. STOEBER.

5 Μαζὸν θήλασε.] In *Theocr.* Id. Γ. 16. μάσδον ἐθήλαζε, Dorice. Leid. pr. hinc forsan exhibet μαζὸν θηλάσας. OUDEND.

MS. A. & B. θήλας ἦ.

1 Φασί.] Vid. Schol. *Eurip.* Hecub. vſ. 144. DRAKENB.

2 Διὰ τῆ ς' μ. ἐκφέρεται.] Rom. δ. ς' mox: διὰ τῆ pro τὸ θ. WITTERR.

Sic Leid. pr. & Edd. Vett, male deeſt τῆ vulgo. In Leid. ſec. ἐκφέρεσθαι. OUDEND.

3 Οἱονεὶ μαςητός.] Alias derivationes vide in *Euſtath.* ad Hom. *Schol. Apoll.* Rh. Lib. I. 1353. & *Suidam*, qui etiam inter μαθὸν ἀπὸ τῆ θῶ θηλάζω & μαςὸν, οἱονεὶ μεςὸν τῆ γάλακτος (ut *Ammon.*) diſtinguit. Et ſane μαθῶν editur de viris in *Xenoph.* Lib. I. Ἀναβ. p. 255. D. Sed μαςῶν Lib. IV. p. 323. C. De femina μαθοὶ in *Luciano.* Dial. Mort. XXVIII. T. I. p. 446. Alibi μαςοί. Unde patet hanc varietatem a ſolis pendere librariis. IDEM.

4 Ἀρις. ἐν Νεφ.] Vſ. 1438. *Sophoclis* verba ſunt El. vſ. 772. Ματαίως eſt apud Platonem. *Herodianus* in MS. Reg. Μάτην ἠτιάσατο οὐκ ἐρεῖς. ἀλλὰ μάτην, ὡς Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις. Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται. IDEM.

5 Καὶ Σοφοκλ.] L. c. vſ. 774. STOEBER.

6 Μάττω.] *Xenophon* Cyrop. Lib. VIII. cap. 16. p. 233.

7 Ἀρις. ἐν Πλουτ.] Vſ. 305. Conf. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 165. *Joſeph.* p. 91. G. WITTER.

Verſ. 305. *Thucyd.* exemplum legitur Lib. IV. §. 16. OUDEND.

8 Μαχαιρίδες αἱ τῶν κυρίων.] *Phavor.* ſic: μαχ. αἱ τ. κυρ. μάχαιραι, ἀλλ' οὐ τῶν μαγείρων. *Polyaen.* p. 768. μαχαιρίῳ κουρέως. *Gloſſ.* Cultri, μαχαίρια κουρικά' p. 59. Conf. *Ammon.* h. v. & *Galen.* voc. σμιλίδι. STOEB.

Sic etiam *Herodian.* MS. Addi cl.

1 ΜΑΧΛΑΣ, ἐδεὶς τῶν Ἀττικῶν. μάχλη δὲ, 2 Λυκιανός· 3 ὑπὸ μάχλης γυναικὸς ἐπιβεβυλευμένος.

4 ΜΑΧΟΥΜΑΙ κάλλιον, ἢ μαχήσομαι.

5 ΜΕΓΑΛΑΥΧΩ, ἐδεὶς τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ μεγαλαυχέμαι. 6 Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· καὶ μεγαλαυχέμεθά γε Σύροι Ῥωμαίοις διδόντες ἄνδρα.

7 ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ, καὶ ἡ γενναιότης, καὶ ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν 8 ἕτοιμος βασίλεια. 9 Ἀριςείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας.

ΜΕ-

---

cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 91. *Jung.* ad *Poll.* Lib. II, 32. X, §. 89. 139. & *Moerida.* OUDEND.

9 Αἱ τῶν μαγείρων &c.] Quae etiam μαχαιρίδες. V. *Poll.* Lib. VII. 156. X. §. 104. &c. IDEM.

1 Μαχλάς.] Minus recte igitur *Artemidorus* pag. 209. ait: ἰδίας δὲ ὁ κῆπος πορνοβοσκοῖς συμφέρει, διὰ τὸ πολλὰ σπέρματα καὶ τὴν πρόσκαιρον ἐργασίαν. πάσας δὲ γυναῖκας διαβάλλει, ὡς ἀτέμνες καὶ μαχλάδας· quae vox etiam legitur apud *Philonem* p. 772. δεινὸν δὲ γυνὴ γνώμην ἀνδρὸς παραλῦσαι, καὶ παραγαγεῖν, καὶ μάλιςα μαχλάς. SALLIER.

2 Λυκιαν.] In περὶ τῆς μὴ ῥαδ. πις. διαβολῇ, vel ut Noster supr. in μα citavit, ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας T. II. p. 427. *Graev.* ubi tamen ὑπὸ μάχλυ. Idem in Asino: ἡ γυνὴ μάγος ἐςὶ δεινὴ καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν. WITTER.

3 Ὑπὸ μάχλης.] Sic in suo codice invenisse videtur *Thomas.* Sed MSS. ceteri & Edd. T. III. p. 557. praebent μάχλυ. Et sic *Luciano* alibi, item ceteris Atticis. ut *AEl.* Lib. III. Var. Hist. cap. 42. VII. An. cap. 25. dicitur ἡ γυνὴ μαχλός. OUDEND.

4 Μαχῦμαι.] MSS. & Edd. Vett. καὶ Μ. & Leid. sec. caret τῷ κάλλιον. In illis enim subjunguntur haec τῷ μυήσει &c. V. ad *Herodianum* p. 107. IDEM.

5 Μεγαλαυχῶ.] Conf. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 669.

6 Λιβαν. ἐν ἐπις.] Locus est Epist. MS. 192. ad Anatol. quae incipit: ἐγὼ τὰς ὄντως μοι φίλυς βυλοίμην κλ. add. Eund. T. II. p. 139. D. WITTER.

N. 594. p. 201. OUDEND.

7 Μεγαλοψυχία.] Sic μεγαλόψυχος *Isocrat.* ad Demon. p. 56. DRAKENB.

8 Ἕτοιμος.] MSS. Leidd. carent hac voce. *Aristidis* locum invenies T. I. pag. 101. OUDEND.

Delent hanc vocem MS. A. & B.

9 Ἀριςείδ. ἐν Παναθ.] Tom. I. p. 101. fin. Jebb.

1 ΜΕΓΙΣΤᾶΝΕΣ, ἀδόκιμον. σὺ οὖν μέγα δυνάμενοι λέγε.

2 ΜΕΔΙ'ΜΝΟΣ παροξυτόνως οἱ κυρίως Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ μέδιμνος.

3 ΜΕΘΥ'ΣΗ γυνὴ, Ἀττικόν. ὡς 4 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· χαίρων μεθύσῃ τοῦ κόρδακος εἵνεκα. Μέθυσος δὲ, ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ, 5 οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος, ἐπὶ μὲν

---

1 Μεγιστᾶνες ἀδόκιμον.] Vox scriptorum sacrorum propria, Menandro tamen, ut constat ex Phrynicho, antiquior. Illam autem Josephus, Septuaginta secutus, usurpare non dubitavit: ὄρθρου δὲ μεταπεμψάμενος τοὺς μεγιστᾶνας, καὶ σατράπας, καὶ τοπάρχας τῆς Περσίδος. SALLIER.

Saepius apud Joseph. occurrit. vid. p. 687. D. 688. B. D. &c. Conf. Phrynich. p. 32. & Brisson. de R. P. pag. 283. WITTER.

Vide enim Brisson. de R. Pers. Lib. I. §. 209. quosque ibi laudat Trekel. & Pauw. ad Phrynich. p. 85. OUDEND.

2 Μέδιμνος.] Ubivis tamen fere μέδιμνος in Atticorum libris expressum est. IDEM.

3 Μεθύση γυνή.] Atticum est: sed Μέθυσος de viro, οὐδεὶς τῶν δικίμων (leg. δοκίμων) εἶπεν. De viro dixit Apost. 1 Cor V, 11. ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαξ. & sic etiam Lucian. in Timone μέθυσος καὶ πάροινος dixit, licet ille in Soloecista ut ἀνάττικον id reprehendat p. 738. BOS.

4 Ἀριστ. ἐν Νεφ.] Vers. 555. ubi vulgo οὕνεκα. OUDEND.

5 Οὐδεὶς τῶν δικίμων εἶπεν.] Scr. δοκ. μεθυστικὸς Philostr. p. 82. Gloss. temulentus, μέθυσος. Vid. Phryn. p. 24. Steph. p. 25. Graev. ad Soloec. p. 64. §. 17. WITTER.

Phrynich. App. Soph. μεθυσοχάρυβδις, ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. STOEBER.

Sic censet quoque Phrynichus p. 60. Rectius Lucianus & Moeris τὸν μεθύσην ἀδόκιμον pronunciant: cum Menander teste Polluce Lib. VI. §. 25. & Lucianus Lib. I. p. 171. τὸν μέθυσον non ausi fuerint adhibere, ut docent Graevius ad Soloec. p. 64. & Pauw. Julianus quoque in Caesar. p. 330. Ed. Spanh. τὸν Ἀλέξανδρον οἷα δὴ τινα μέθυσον καὶ φίλοινον σκώπτων. Pollux quoque de suo usus est masculine Lib. I. §. 179. Libanii verba leguntur T. I. p. 908. B. Philostrati Lib. II. de Vit. Soph. cap. I. §. 10. p. 558. OUDEND.

1 Με-

μὲν ἀρσενικῶ, [1] μεθύων λέγε, καὶ μεθυστικὸς, ὡς [2] Φιλόστρατος· ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν, καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ οἴνου τὸ μεθύω λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ὑβρίζειν, καὶ μὴ ἐθέλειν σωφρονεῖν ὑπό τινος τυχὸν ἐξουσίας, ἢ πλούτου, [3] ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου. ὡς Δημοσθένης περὶ Φιλίππου λέγει· μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. καὶ [4] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ· [5] καὶ τὸν στρατηγὸν μεθύειν. μεθύω ἐγὼ [6] ἀμετάβατως, καταμεθύω δὲ ἕτερον. [7] Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ξενίσας αὐτὸν καὶ καταμεθύσας.

ΜΕΙΖΟΝ φόβου πρόσωπον, τὸ ἄφοβον καὶ μὴ [8] ὑποπίπτον φόβῳ. μεῖζον δὲ φόβου πρᾶγμα, τὸ ὑπερβολικὸν [9] φόβον ποιοῦν. [10] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ οὐκ ἐπει-

---

1 Μεθύων.] Revera quidem Attici sic loqui solent: testis *Plato* de Rep. I. 2. pag. 363. Μουσαῖος δὲ τούτῳ νεανικώτερα τἀγαθὰ, inquit, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις. εἰς ἅδου γὰρ καταγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες, ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας· ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. Testis & *Theophr.* Char. cap. 4. καὶ ὀρχησάμενος, inquit, ἅψασθαι ἑταίρου μηδέπω μεθύοντος. SALLIER.

2 Φιλόστρ.] V. S. II, 1, 10. pag. 558.

3 Ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου.] De quovis scilicet luxuriante bonis suis, saepe. Rarius de calamitoso dicitur. Sic tamen elegantissime *Theocrit.* Id. XXII, 98.

Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων.

Sive vertigine correptus instar ebrii, per plagas. *Demosthenis* locus est *Phil.* 1. in f. In *Libanii* verbis T. I. p. 230. A. lege οὐ καλῶς στρατ. μ. vel certe καὶ abjice auctoritate Cod. Leid. pr. OUDEND.

4 Λιβάν.] L. c. T. I. p. 230. A. ubi οὐ καλά. WITTER.

5 Καὶ καλά.] Particulam καὶ delet uterque MS.

6 Ἀμεταβάτως.] At *Suidas* ait καὶ αἰτιατικῇ jungi & *Phavorinus* scribit ἀμεταβάτως καὶ μεταβατικῶς λέγεται. Recte. *Lucianus* enim de Dea Syria T. III. p. 369. habet μεθύσασα ἑωυτὴν οἴνῳ, & sic saepius ille aliique. Sed quae nonnulli non a μεθύω, sed a μεθύσκω declinant. OUD.

7 Πλάτ. ἐν Γοργ.] P. 471. B.

8 Ὑποπίπτον.] MS. A. ὑποπίπτω male.

9 Φόβ. ποιοῦν.] *Phav.* rectius ἐμποιοῦν. WITTER.

MS. A. cum *Phavorino* ἐμποιοῦν.

10 Ἀ-

1 ἠπείλησε μὲν οὕτως ἀήθη καὶ ὑπερόεια, 2 καὶ φόβου μείζω. δύναιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ προσώπου τοῦτο λέγεσθαι.

3 ΜΕΙ'ΡΑΞ, καὶ μειρακίσκος, ἀδόκιμα· 4 μειράκιον δ' οὐδ-

---

10 Ἀεντ. ἐν Πειραθ.] Pag. 10. ubi ἠπείλ. WITTER.

1 Ἠπείλησε.] Vulgo T. I. p. 128. ἠπείλ. Male ibi legendum conjicit editor Anglus φθόνου. *Metu majora* sic etiam Latine dicuntur. Ceterum e MSS. & Edd. Vett. restitui sequentia, quae exciderunt Ed. *Blank.* δύναιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ προσώπου τοῦτο λέγεσθαι. OUDEND.

2 Καὶ φόβου μείζω.] Pergit Rom. δύναιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ προσώπου τοῦτο λέγεσθαι. WITTER.

Eadem subjungit uterque MS. Reg.

3 Μεῖραξ καὶ μειρακίσκος.] Docet hic *Thomas*, eos, qui Attica lingua sunt locuti, dixisse, ἡ μεῖραξ & μειρακίσκη, de *adolescentula*; non ὁ μεῖραξ vel μειρακίσκος, de *adolescentulo*. Verum quidem est etiam Atticos Scriptores aliquando de *viro adolescente* dixisse ὁ μεῖραξ, sed tum intellexerunt *mollem & pathicum*. Exemplorum affatim congessit cl. *Graev.* ad Soloecistam *Luciani* p. 740. BOS.

Hancce Grammaticorum sententiam amplectitur *Graevius* ad *Lucianum* pag. 740. qui vocem μειρακίσκος nunquam, aut tum solum ab Atticis usurpatam esse contendit, cum de adolescente pathico sermo fit. Quam recte, ostendunt haec *Platonis* in Phaedro p. 237. ἦν οὕτω δὴ παῖς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος ἁπαλὸς μάλα καλός. nihil enim ibi reperias, quo is adolescens tantae foeditatis arguatur. Eadem omnino colligas ex *Alexidis* loco, qui legitur Exc. Trag. p. 583.

> Δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος,
> νεύων μόνον.
> Πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, ὥστε
> πολλάκις
> Αὐτὸν κεκληκὼς τοῖς Σαμοθρᾳξιν εὔχεται
> Λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ
> Χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς
> φίλοις.

Esto scelesti fuerint parasiti, non omnes tamen impurae aliorum libidini servierunt; ut ex comicis compertum est, neque id Alexis parasito vitio dat. SALL.

Vulgo pro μειρακίῳ. Sed Attice ferme non nisi de adolescente molli, pathico & inpudico ponitur. V. *Graevium* ad *Luciani* Soloecist. pag. 70. &c. Et *Valken.* ad *Ammon.* p. 91. Mox male edebatur μειράκειον pro μειράκιον, ut apud omnes Grammaticos, & mox hac ipsa paragrapho. OUDEND.

4 Μειράκειον.] MS. A. & B. μειράκιον.

1 Καὶ

θυδετέρως, πάντες οἱ ῥήτορες. μεῖραξ μέντοι ἐπὶ θηλυκοῦ, [1] καὶ μειρακίσκη μόνος. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· [3] σὺ δ' ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα. καὶ πάλιν· ὦ μειρακίσκη, πυνθάνῃ γὰρ ὡρικῶς. σὺ δὲ μειράκιον [4] καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε.

[5] ΜΕΛΑΓΧΡΩΣ μελαγχρῶτος. [6] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· μελαγ-

---

1 Καὶ μειρακίσκη.] Ita pro μείρακις suspicor legendum quoque in *Phrynicho* pag. 90. Bene ibidem *Pauwius* distingui jussit, ut feci, μειρακίσκη μόνος· Ἀριστοφάνης· ἐν. Vulgo post μειρακίσκη incidebatur. μειρακίσκη jocose de anu est apud solum *Aristophanem*; non μεῖραξ, quomodo passim puella Attice vocatur. Adi *Moerida* quoque & *Hesych.* atque *Etym. M.* Oudend.

2 Ἀριστοφ. ἐν Πλ.] *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. p. 8. Drakenb.

Vers. 1080. alter l. c. vs. 964. ubi πυνθάνῃ, Attice. & ὡρικῶς pro καλῶς quod vitiose hic vulgatum. Schol. ad Soloec. II, 53. τὸ μεῖραξ οὔ φασιν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδρὸς μειράκιον λέγε). Witter.

Aristophanem imitatus est *Heliodor.* AEthiop. Lib. I. p. 30. & *AElianus*, H. A. Lib. VI. cap. 17. quin & Schol. *Sophoclis* ad Electr. vs. 266. τὴν μείρακα. dixit.

3 Σὺ δ' ἄπιθι.] Vulgo in Pluto vs. 1080. νῦν δ' ἄπιθι. Alter est vs. 964. ubi melius πυνθάνῃ. Oudend.

4 Καὶ ἐπὶ θήλεος.] Leid. pr. simpliciter θῆλυ. Leid. sec. καὶ ἐπὶ θῆλυ. An καὶ μειρακύλλιον, ut apud *Polluc.* Lib. II, 9. *Suidam*, *Phrynichum*? An potius auctor innuit μειράκιον posse dici de Puella; ut multa diminutiva in ιον sexum femininum designant? Et sane sic τὰ λίαν μειράκια dixit *Theopompus* in Medo apud *Scholiast.* Pindari Pyth. II, 78. Idem.

5 Μελάγχρως.] Locus *Euripidis*, quem ibi *Thomas* adducit, legitur Orest. vs. 321. quod si hujusce grammatici judicio standum est, damnandus *Lucianus*, a quo adjectivum μελάγχρους usurpatur T. II. p. 667. οὗτος δὲ φαλακρὸς τὸ μελάγχρους εἶναι καὶ προχειλὸς ἐστι. Attice tamen ni fallimur, cum vox ὁμόχρους similiter desinens occurrat apud *Theophrastum* Hist. Plant. Lib. IX. cap. 4. τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν στακτὴ ἡ δὲ πλαστή. δοκιμάζεται δὲ ἡ μὲν ἀμείνων τῇ γεύσει· καὶ ἀπὸ ταύτης τὴν ὁμόχρουν λαμβάνουσι. Consultius igitur *Moeris*, cui μελάγχρως, non μελάγχρους, parum probatur: μελάγχρως, inquit, Ἀττικῶς· μελάγχρους, Ἕλληνες· sic enim Cod. Coisl. in Oxon. reperias μελάγχρους· μελάγχρως scribi debuit; tametsi enim illud nomen a lexicographis

μελαγχῶτες Εὐριπίδης. οὐ μελάγχευς, μελάγχευ.

[1] ΜΕΛΑΙΝΕΣΘΑΙ τὰς τρίχας λέγε, μὴ βάπτεσθαι.

Ὥσπερ [2] ΜΕΛΕΙ μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ μέτεστί μοι τόδε. [3] ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· ἔτι δὲ καὶ μέτεστιν αὐτῇ πᾶσιν ἄδεια τοῖς πλήθεσι. [4] καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον.

ΜΕΛΙΠΗΚΤΟΝ, καὶ πόπανον, οὐ [5] μελίτωμα. [6] μελίπηκτα

---

phis sit omissum, Graecum tamen esse constat ex his *Apollonii* Argon. 4. vs. 1697.

— Οὐρανόθεν δὲ μελάγχρεος, ἥτις ἄλλη
Ὀρφνὴ στυγνὴ μυχάτων ἀφιῦσα βερέθρων. SALLIER.

Sic etiam legendum in *Gloss.* p. 99. pro μελάγχρεης. WITTER.

6 Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ.] Vers. 321. Adde *Moerida*, & supra V. λευκόχρεως. In *Luciano* tamen T. III. p. 248. μελάγχρευς vulgo. *Apollonii* locus aliter est legendus. V. Doctiss. *Pierson.* Verisi. p. 216. OUDEND.

Vers. 324. conf. Nostr. in λευκόχρεως.

1 Μελαίνεσθαι.] *Alciphr.* p. 4. conf. *Hesych.* voc. ξανθίζεσθαι. STOEBER.

Sic quoque *Moeris. Poll.* Lib. II. §. 35. ἔλεγον δὲ καὶ ξανθίζεσθαι τὴν κόμην, καὶ μελαίνεσθαι. καὶ μέλασμα τὸ τῆς κόμης βάμμα. OUDEND.

MS. A. μελίνεσθαι.

2 Μέλει μοι τοῦδε.] *Isocrat.* ad Nicocl. p. 70. *Aristoph.* Plut. I. 2. vs. 172. etiam ἀμελεῖ τοῦδε *Homer.* Iliad. P. vs. 9. DRAKENB.

Vid. cel. *Wetstein* ad N. F. T. II. p. 576.

3 Ὡς Ἀριστείδης.] Tom. I. pag. 215. ὡς abest a Leid. pr. *Thucydidis* verba vide Lib. II. §. 37. OUDEND.

Pag. 82.

4 Καὶ Θουκυδ.] L. c. pag. 124. A.

5 Μελίτωμα.] Rescribi curavi fide Leidd. MSS. μελίτωμα a verbo μελιτόω. Hoc autem nomen praeter alios usurpavit *Longus* in Pastor. Lib. III. p. 75. ἐκ τῆς πήρας προεκόμιζε μελιτώματα πολλά: Sic enim lege cum summo *Hemsterb.* Misc. Obs. V. v. T. III. pag. 58. pro προεκ. OUDEND.

MS. A. & B. μελίτωμα.

6 Μελίπηκτα &c.] MSS. Oxon. & Leid. pr. exhibent auctius μελίπηκτα (μελίκρατα Leidd.) δέ ἐστιν ἄλφιτα ἀναδεδευμένα μέλιτι, ὃ μελιτοῦται φασί. ἀλλὰ σὺ τὸ μελίπηκτον (μελίπηκτα. Leid. pr.) ἀφεὶς τοῖς ποιηταῖς μελιτοῦται λέγε. Τινὲς δὲ μελιτοῦται φασίν. Contra in Leid. sec tantum μέλιτι, ὃ μελιτοῦται φασίν. Sed post *Aristophanis*

πηκτὸν δέ ἐςιν ἄλφιτον [1] ἀναδεδυμένα μέλιτι, [2] ὃ μελιτῦταν [3] λέγε. τινὲς δὲ μελιτῆταν φασὶν, οὐ τὸ ἐξ ἀλεύρυ καὶ μέλιτος φύραμα, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς πόπανον. ὡς Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· δός μοι μελιτοῦταν ἐς τὼ χεῖρε.

ΜΕΛΛΩ ποιεῖν, καὶ [4] μέλλω ποιήσειν, [5] οὐ μέλλω ποιῆσαι,

---

nis locum addit τινὲς δὲ μελιτῦταν φασίν. An voluit Thomas indigitare, a quibusdam scribi μελιτῆταν, vel μελιτῦτταν? quae verior est scriptura, utpote contracta ex μελιτόεσσα; ut ab οἰνόεσσα, οἰνοῦττα: quocum jungitur ab Eustathio ad Hom. Od. N. p. 1735. & Athen. Deipnos. Lib. III. p. 114. F. editurque μελιτοῦττα in Suida: sed vulgo μελιττοῦτα prave in Athen. ibi & Lib. XIV. pag. 645. C. Luciano in Lexiph. T. II. pag. 330. Poll. Lib. VI. §. 76. Hesych. quod & vocis analogiae & metro repugnat Aristophanis cit. loco vs. 507. ubi observavit Spanhemius. Ex MSS. itaque μελιτοῦταν edidi, ut etiam ἐς τὼ χεῖρε, pro εἰς. OUDEND.

MS. A. & B. μελίπηκτα.

1 Ἀναδεδυμένα.] MS. B. ἀναδεδυγμένα.

2 Ὃ μελιτοῦταν.] Ut οἰνοῦταν Schol. Arist. Plut. vs. 1122. Schol. Luc. ad Lexiph. T. I. p. 42. μελιτοῦττα] ἐν μέλιτος πλακοῦντες & p. 39. μελιτοῦττα, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάςιλλοι. vid. Hesych. v. πάςα. WITTER.

MS. A. & B. μελιτοῦταν.

3 Λέγε.] Uterque MS. φασίν. ἀλλὰ σὺ τὸ μελίπηκτα ἀφεὶς τοῖς ποιηταῖς, μελιτοῦταν λέγε.

4 Μέλλω &c.] Docet hic Thomas, verbum μέλλω construi cum futuro & cum praesenti, non cum aöristo, nisi addatur particula ἄν, licet non neget, sic locutum AEschylum in Prometheo, qui, μέλλω παθεῖν dixit absque ἄν: & Platonem, qui in Apolog. Socratis: μέλλω τεθνάναι. Sed priorem metri causa sic locutum esse ait: posteriorem ita non scripsisse, at vitio librariorum omissum esse τὸ ἄν: quod an verum sit, nescio. Certe plurima possent proferri exempla, in quibus τὸ μέλλω cum aöristo constructum est, non addita hac particula. Hom. Il. ad. σ.

> Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
> Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Et Iliad. ult.

> Μέλλε μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι.

AElian. V. H. III. 27. ἔμελλεν ἀποδημῆσαι ἐπὶ ςρατείαν. BOS.

Aristoph. Ran. I. 1. vs. 11. Isocrat. ad Nicocl. p. 70. Antiphon Or. I. p. 20. DRAKENB.

Quam recte, ostendunt haec Demosth. adv. Timocr. pag. m. 478.

σαι, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄν, ἤγουν, μέλλω ποιῆσαι ἄν. [1] προσ-τιθέαμεν δὲ τὸ ἄν, ἵνα τὸ παρῳχημένον διὰ τούτου ὡς μέλλοντα δεξώμεθα· οἱ δὲ μὴ οὕτω γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. εἰ καὶ [2] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ διὰ τὸ μέτρον ἀναγκασθεὶς, ἐπὶ παρῳχημένου ἅπαξ εἶπε, λέγων· μή τι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. [3] νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἄν. εὕρηται δὲ καὶ [4] παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνάναι. ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα τῶν γραφέων εἶναι, διὰ τὸ μηδαμοῦ ἑτέρωθι τῶν αὐτοῦ [5] λόγων εὑρίσκεσθαι. ὤφειλε γὰρ μετὰ τοῦ ἄν εἶναι· οἷον, οὐδ' εἰ πολλάκις ἂν [6] μέλλω τεθνάναι.

ΜΕΝΕΤΟΣ, ὁ δυνάμενος μένειν. [7] ὡς Θουκυδίδης· τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί.

ΜΕ-

---

478. B. ἀλλὰ καὶ Μελάνιππος δεινὸν νὴ Δί' ἐστιν, εἰ δεθήσεσθαι νῦν ἔμελλεν. STOEBER.

Vid. *Berkelius* ad *Anton.* Liber. p. 236. & *Wetsteinius* ad N. F. T. II. p. 617,

6 Οὐ μέλλω ποιῆσαι.] Eadem monent *Phrynichus* p. 148. 162. & *Moschopulus.* Sed praeter *Bosium* hic loci, *Nunnesium* ad *Phryn. Stanlejus* ad citatum ab auctore *AEschyli* in Prometheo vs. 606. locum docuit, eam Grammaticorum observationem non adeo veram esse, ut non aliquando apud Ἀττικωτάτους Scriptores μέλλω cum utroque *Aoristo* Infinitivi occurrat. Sicut etiam Cl. *Tailor* animadvertit semel in *Lysia* p. 412. Ed. Londin. legi ὀνομάσαι μέλλων. Vide Ind. Att. Adde *Berkel.* ad Anton. Liber. p. 236. In *Apollonio Rhodio*, S. L. aliisque Hellenistis aliquoties legas, immo & in *Herodoto* Lib. III. cap. 146. ἔμελλε ἀπολάμψασθαι. Sed *J. Gronov.* e Med. Cod. restituit ἀπολάμψεσθαι, & in *AEliano* MSS. 3. dant ἀποδημήσεσθαι. ubi tamen consule *Perizonium.* Ubique vero α & ε confunduntur. OUD.

1 Προστιθέαμεν —— ἄν.] *Isocrat.* ad Demon. p. 53. μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς & p. 58. idem ad Nicocl. p. 73. DRAKENB.

Delet haec MS. A.

2 Αἰσχυλ. ἐν Προμ.] Vs. 626. ex quo hic scrib. μήτοι pro μήτι. STOEBER.

3 Νοουμένου.] MS. A. & B. νοουμένου.

4 Παρὰ Πλάτωνι.] T. I. p. 30. B. Ed. Serr. Dein τοῦτο εὑρίσκεται Leid. sec. & Edd. R. Vasc. sed errare auctorem docet *Stanlejus.* OUDEND.

5 Λόγων εὑρ.] Rom. λογ. τοῦτο εὑρ. WITTER.

Et ita uterque MS.

6 Μέλλω.] MS. A. μέλλων.

7 Ὡς Θουκυδίδης.] L. I. §. 142. OUDEND.

Lib. I. p. 96. A.

1 Ἀρι-

ΜΕΡΙ'ΤΗΣ, οὐ συμμεριςής. 1 Ἀριςείδης ἐν δευτέρῳ τ͂ Λευκτρικῶν· καλοῦ καὶ λαμπροῦ σχήματ© ἡγεῖται μερίτης 2 ἐσθῆτι.

ΜΕΣΕΓΓΥΟΣ, 3 ὁ μεσίτης.

4 ΜΕΣΟΝΥ'ΚΤΙΟΝ, καὶ μεσονύκτι©, 5 ποιητικόν. 6 Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· μεσονύκτιος 7 ὠλλύμαν. σὺ δὲ, μέσης νυκτὸς λέγε, καὶ μέσης νυκτὸς, καὶ 8 μέσων νυκτῶν.

ΜΕ'ΣΟΝ ἡμέρας, καὶ μεσημβρία, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα. 9 μέση δὲ ἡμέρα, κοινόν.

ΜΕ-

1 Ἀριϛ. ἐν β' τῶν Λευκτρ.] Pag. 29. ubi ἔσθητι. WITTER.

Ἐσθῆτι reposui ex MSS. Leid. pr. Burm. & *Arist.* T. I. pag. 443. OUDEND.

2 Ἐσθῆτι.] Uterque ἔσθητι.

3 Ὁ μεσίτης.] *Nunnes.* videtur legisse ὁ μεσίτης ad *Phryn.* p. 22. conf. *Moerid.* voc. μεσέγγυ©. WITTER.

Οὐ Leid. pr. Burm. OUDEND.

Uterque MS. ὁ μεσίτης.

4 Μεσονύκτιον.] *Jens.* Lect. Lucian. p. 12. *Anacreon* Od. 3. DRAKENB.

Vid. cel. *Alberti* Observ. ad *Luc.* cap. XI. 5. p. 195.

5 Ποιητικόν.] Addit *Phrynichus* ὁ πολιτικόν. Sed vide ibidem *Hoeschel.* & *Jensium* L. Luc. p. 12. *Wesseling.* ad *Diod.* Sic. Lib. XX. §. 48. περὶ τὸ μεσονύκτιον. *Euripidis* locus est vs. 914. in quo ὠλόμαν MSS. & Edd. Vett. *Thomae.* OUDEND.

6 Εὐριπ. ἐν Ἑκ.] Usus quoque *Lucian.* cujus exemplum supra dedimus ad ἀωρί. Aliud habes Ἀληθ. Lib. II. pag. 473. περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεχρόμεθα. conf. *Jens.* L. L. p. 12. WITT.

7 Ὠλλύμαν.] MS. A. & B. ὠλόμαν.

8 Μέσων νυκτῶν.] *Lucas* XI. 5. DRAKENB.

Sic etiam legi vult *Kuhn.* in *Pollux.* I, 10. pro μέσον νυκτῶν, sed absque causa; praesertim cum ita locutus sit *Xenoph.* Cyrop. V. p. 105. ἐν μέσῳ νυκτῶν. *Zosim.* II, 42, 5. μέχρι μέσων νυκτῶν. De vitio suspecta locutio est C. A. *Heumanno*, Parerg. Crit. p. 74. quippe quod minime loco congruat, & rescribendum putat V. C. μέχρι περὶ μέσον νυκτός. De una enim nocte, pergit, sermo est. Menda hujus loci inde ipsi nata videtur, quod librarius aliquis voculam περὶ omiserat, quasi supervacuam ac redundantem. Hinc alius recordatus μέχρι genitivum adsciscere sibi casum, ex μέσον νυκτὸς audacter fecit μέσων νυκτῶν. Ac sane μέχρι semper praeponitur genitivo. Caeterum μέχρι περὶ, quae dictio non est inusitata veteribus, accusativum haud dubie exigit. Nugae! WITTER.

9 Μεσ. δ. ἡ. κοιν.] Scr. κοινὴ

 Sed

ΜΕΤΑΒΟΛΕΥΣ, ὁ οὐ μετάβολος.

2 ΜΕΤΑΠΕΜΠΟΜΑΙ, 3 οὐ μεταπέμπω· ἐι καὶ 4 Θουκυδίδης ἐχρήσατο ἐν τῇ ἕκτῃ· αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων. καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ἵνα μὴ ὡς τάχιστα ἢ σφᾶς μεταπέμψωσι.

5 ΜΕΤΑΞΥ, ἀντὶ τοῦ διαμέσου. καὶ μεταξὺ, ἀντὶ τοῦ 6 ἐν ὅσῳ. Λιβάνιος ἐν τῷ, ἦλθες, Τηλέμαχε. καί σε δέομαι,

---

Sed obstat *Luciani* auctoritas Nigr. T. I. p. 66. πλήχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης. & Toxar. p. 162. ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν. Cui add. *Aristid.* pag. 169. *Joseph.* p. 772. D. 909. D. &c. *Zosim.* II, 24, 3. περὶ μέσην ἡμέραν ὑπέρρει. IDEM.

Non tamen sine Atticorum exemplo. V. ad *Herodianum* p. 210. Sed priora multo frequentiora sunt illis. OUDEND.

AEschines Epist. I. περὶ μέσην ἡμέραν.

1 Οὐ μεθάιβολος.] Corrige ex *Phav.* & Rom. μεταβ. WITT.

Sic edidi cum MSS. & Edd. Vett. ac *Moeride*. Nihili est vox μεθαίβολος. V. *Hesych.* & *Suidam*. *Polluci* saepe dicitur μεταβολεύς, *mercator*, *negotiator*; at nusquam utitur vulgari μετάβολος. OUDEND.

MSS. A. & B. μετάβολος. vid. *Brissonius* Lib. I. de Regno Pers. p. 493. & summus *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plut. p. 445.

2 Μεταπέμπομαι.] Vid. *Berglerus* ad *Alciphr.* Lib. I. ep. 28. DRAKENB.

Plutarch. de Deo Socr. pag. 598. A. Conf. *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 114.

3 Οὐ μεταπέμπω.] Hoc etiam inperite dictum pronunciat Scholiastes *Aristophanis* in Vespis vs. 678. ἀγλίθας μετέπεμψα. Verum est, rarius Atticos adhibere μεταπέμπω, quam μεταπέμπομαι; sed ideo non desinit esse Atticum. Rectius adnotavit *Moeris* Μετέπεμψε, Θουκυδίδης. Μετεπέμψατο, Δημοσθένης; & reliqui plerumque. Confer *Dukerum* ad *Thucyd.* Lib. VI. §. 88. alter ejus locus legitur Lib. VII. §. 8. ubi ut hic in Leid. pr. μεταπέμψωσιν. OUDEND.

4 Θουκυδ. ἐν τῇ ϛ'.] P. 471. C. alter legitur l. c. p. 490. C. μεταπέμπεσθαι vero frequentissimum apud *Thucyd.* vid. e. g. Lib. VI. pag. 445. D. 459. A. VII. p. 493. D. 514. B. &c. usus etiam forma activa *Dio* p. 141. A. 387. E. 758. C. Conf. *Bergler* ad *Alciphr.* p. 114. WITT.

Add. omnino Cl. *Duker.* ad priorem *Thucyd.* locum a Nostro excitatum pag. 435. STOEBERIUS.

5 Μεταξὺ.] *Demosth.* Or. pro Megalopol. p. 15. ἐὰν τὰ μεταξύ τις ἐγχειρῇ λέγειν.

6 Ἐν ὅσῳ.] Sive *quamdiu*, *dum*: passim cum participio cujuscum.

ϑέσμαι, μὴ μεταξὺ λέγοντος [1] ἀπαντᾶν.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΜΑΙ, [2] καὶ μεταχειρίζω.

[3] Τὸ ΜΗ, ἀπαγορευτικόν ἐστι· καὶ ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος, προστακτικῷ συντάσσεται· ἐπὶ δὲ ἀορίστου καὶ τῶν ἄλλων, ὑποτακτικῷ. οὐ γὰρ ἐρεῖς ἐπὶ ἐνεστῶτος, [4] μὴ τύπτης, ἀλλὰ μὴ τύπτε. μὴ τύψης δὲ ἐπὶ ἀορίστου, καὶ τῶν ἄλλων χρόνων. ἔδειξε δὲ ἀμφότερα [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ εἰπών· [6] μήδ' ἀπέχου μὲν ὡς φίλων, [7] πρόσῃ δὲ ὡς πολεμίους. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστῶτος, προσα-

---

juscumque casus. V. *Suidam*, *Steph*. Lex. *Libanii* verba legas T. II. p. 154. A. OUDEND.

1 Ἀπαντᾶν.] MS. B. ἀπαντᾷ.

2 Οὐ μεταχειρίζω.] Scribe potius καὶ ex *Phavor*. & Rom. WITTER.

Activa forma minime reprobanda, quam *Plato* atque *Thucyd*. sua auctoritate tuentur, uti vel ex Lexicis constat: quos imitatus *Chrysost*. T. V. p. 595. & 597. B. STOEBER.

Apud *Thucydidem* tamen Lib. I. §. 13. & Lib. IV. §. 18. legitur μεταχειρίζειν, quod etiam *Suidas* observavit: item Lib. VI. §. 12. Videtur etiam haec lectio ab ingenio viri docti cujusdam esse profecta. Nam in MSS. Oxon. Leidd. Burm. Rom. Vasc. exhibetur καὶ μεταχειρίζομαι, καὶ μεταχειρίζω. quod rescripsi, licet fatear, activum rarissime apud Atticos inveniri. OUDEND.

MS. A. & B. καὶ μεταχειρίζω.

3 Τὸ Μὴ ——— ὑποτακτικῷ.] Desunt haec in MS. B. qui sic incipit hanc periodum οὐκ ἐρεῖς ἐπὶ ἐν.

4 Μὴ τύψης.] F. μὴ τύπτης. DRAKENB.

Sic reponi curavi e MSS. Leidd. Burm. pro vulgato τύψης; quod est contrarium ipsi *Thomae* praecepto; qui docet, subjunctivum modum non adhiberi in tempore praesenti; sed imperativum. Paullo ante in iisdem modo exaratur οὐκ ἐρεῖς. OUDEND.

Τύψης.] Uterque MS. τύπτης.

6 Ἀριστείδ.] Pag. 6. *Normann*. quem vid. ad h. l. p. 50. add. *Dio* pag. 544. A. D. & 564. D. WITTER.

7 Μήδ'.] Uterque MS. μὴ δέ.

8 Πρόσῃ &c.] Scr. πρόσιθι ex *Aristid*. sic mox τὸ πρόσιθι corr. πρόσῃ. WITTER.

Ita hic & infra rescripsi auctoribus MSS. Oxon. Leidd. utrisque & Burm. ut habet MS. e quo edidit hanc orationem *Normannus*, & ex eo emendavit *Thomam* p. 50. Ed. Upsal. item alter, quo usus est Jebb. T. II. p. 426. vulgo πρόσιθι. sine sensu. μὴ &

προςακτικὸν θεὶς τὸ ἀπέχε· ἐπὶ δὲ παρῳχημένε, ὑποτακτικὸν ἐπενεγκὼν τὸ [1] πρέπη. εἰ δὲ καὶ εὕρηται τὸ μὴ, [2] ἐπὶ ὑποτακτικῦ ἐπὶ ἐνεςῶτος, ὡς τὸ, μὴ δοκῶμεν δρῶντες, παρὰ [3] Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι; [4] καὶ παρὰ Λιβανίῳ ἐν τῇ εἰς τὸν [5] νεὼν τῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· μήτε καλὴν, μήτε μεγάλην καλῶμεν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν. ἀλλὰ τούτε χάριν γέγονε τοῦτο. ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀπαγορεύων ἐπὶ ἐνεςῶτος προςακτικῷ ἐξ ἀνάγκης χρῆται· ἑτέρῳ γὰρ ἀπαγορεύει· ὁ δὲ πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀπαγόρευσιν ποιέμενος, ἀδυνάτως ἔχει προςακτικῷ χρῆσθαι. ἔτοι τοίνυν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν ἀπαγόρευσιν ποιέμενοι, καὶ κατὰ τῦτο μὴ δυνάμενοι προςακτικοῖς χρῆσθαι, διὰ τὸ ἐν τοῖς προςακτικοῖς ἐπὶ παντὸς ἀριθμῦ πρῶτον πρόσωπον μὴ εὑρίσκεσθαι, [6] ἐδεὶς γὰρ ἑαυτῷ [7] προςάσσει, ἐξ ἀνάγκης ὑποτακτικοῖς ἐνεςῶσιν ἐχρήσαντο λέγοντες, μὴ δοκῶμεν, καὶ μὴ καλῶμεν.

Γίνωσκε δὲ καὶ τῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν ἑνικῶν πρώτων προσώπων τῦ ὑποτακτικῦ ἀορίςε καὶ παρακειμένε, καὶ τῶν καθεξῆς χρόνων, ἐ χρώμεθα [8] μόνῳ τῷ μή. οἷον, μὴ τύψω, καὶ μὴ τυπῶ, καὶ μὴ τετύφω, ἀλλὰ μετὰ τῆς προσθήκης τῦ ἐ. οἷον, ἐ μὴ τυπῶ.

Ἰςέον δὲ, ὅτι καὶ τὸ μὴ, καὶ τὸ ἐ μὴ, ἐ μόνον ἐπὶ ὑποτακτικῶν [9] τίθεται, ἀλλ' ἔςιν ὅτε καὶ ἐπὶ μελλόντων ἁπλῶς.

& δὲ in MSS. ponuntur post participia, & supra μὴ δὲ ἀπ. Oud. MSS. A. & B. πρέπη.

1 Πρέπη.] MS. A. πρέπη. Cod. B. πρέπῳ.

2 Ἐπὶ.] MS. B. delet ἐπὶ.

3 Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι.] Verf. 1104. Oudend. Verf. 1105.

4 Καὶ παρὰ Λιβ.] Tom. II. p. 185. B.

5 Νεὼν.] Tom. II. p. 185. ναὸν Burm. & Leidd. Codd. Oudend. MS. A. & B. ναὸν.

6 Οὐδεὶς γὰρ ἑαυτῷ προστάσσει.] Melius Phavor. ἐδ. γὰρ ἑαυτῷ προστάσσει. Witter. Vides MSS. lectionem unice veram, pro qua vulgo ἐδεὶς ἑαυτῷ προστάσσει. Oudend. Uterque MS. ἐδεὶς γὰρ ἑ.

7 Προςάσσει.] Uterque Codex προστάξει.

8 Μόνῳ τῷ.] MS. A. μόνον τῷ. Codex B. τὸ μή.

9 Τίθεται.] MS. A. & B. τίθεται.

Αἰσχ.

ἁπλῶς. οἷον παρ' [1] Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ· ὅπως μὴ σαυτὸν [2] οἰκτιεῖς ποτέ· καὶ παρ' [3] Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις· [4] ἐκεῖνο [5] μόνον ὅπως μὴ ῥεῖς. [6] καὶ Πλάτων ἐν πρώτῳ τῶν [7] πολιτειῶν· ἔπειτα εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων ἀπειρημένον αὐτῷ [8] εἴη, ὅπως μηδὲν τούτων ἐρεῖ. [9] καὶ παρὰ Συνεσίῳ [10] ἐν ἐπιστολῇ· οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς· τὸ τοιοῦτον δὲ μὴ οὐ μόνον ἐπὶ [11] ὑποτακτικοῦ τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ. Ἀριστείδης ἐν πρώτῳ τῶν ἱερῶν· καὶ σφόδρα δεῖσαι μὴ [12] ἐπιθεῖντό μοι. εὕρηται δὲ παρὰ [13] Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐρωτῶντος, ἐν τοῖς νεκρικοῖς·

---

1 Αἰσχ. ἐν Προμ. Verſ. 68.

2 Οἰκτιεῖς ποτέ.] Adverbium addidi e Leid. pr. & Burm. ſicuti legitur apud *AEſchyl.* vſ. 68. Oud.

Addit uterque MS. ποτέ.

3 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vſ. 7.

4 Ἐκεῖνο μόνον.] Vſ. 7. deeſt μόνον MSS. Oxon. Leidd. ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπ. Edd. Rom. Vaſc. Oudend.

Uterque MS. ἀλλ' ἐκεῖνο.

5 Μόνον.] Ignorant hanc vocem MS. A. & B.

6 Καὶ Πλατ.] L. c. p. 337. fin.

7 Πολιτικῶν.] Leid. pr. Burm. τ. πολιτειῶν: Veriſſime, ut vulgo inſcribuntur hi libri, & nusquam aliter citat auctor. V. in Ἀνεῖλεν, Ἐπάν, Ἐπανορθοῦμαι, Καθαρθῶσαι, Κοπῶ, Χρῆσθαι. Quare ſic refingi juſſi; ſicut pro εἶναι etiam εἴη dedi cum Leid. pr. Burm. & ipſo *Platone* T. II. p. 337. E. ubi τούτων vulgo non conſpicitur. Oudend.

Uterque MS. πολιτειῶν.

8 Εἶναι.] MS. A. & B. εἴη.

9 Καὶ παρὰ Συνεσίῳ.] Leid. pr. caret τὸ παρά; ut pendeat jam ab παρ' Ἀριστοφάνει: ſed tunc etiam legendum καὶ Πλάτωνι. V. in *Syneſio* Ep. 8. pag. 169. Oudend.

Pag. 169. C.

10 Ἐν ἐπιστολῇ.] Delet MS. A.

11 Ὑποτακτικοῦ.] Uterque MS. ὑποτακτικῷ, & mox εὐκτικῷ.

12 Ἐπιθοῖντό μοι.] Immo ἐπιθεῖντο, ut in Leid. pr. Burm. & *Ariſt.* T. I. p. 278. Mox *Luciani* locus eſt in Dial. Mort. XVI. T. I. p. 403. ubi vide Cl. *Hemſt.* Cum futuro indicativi in *Longi* Paſtor. L. II. p. 58. ἐπίσχες μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα ποιήσῃ πολεμίων. Oudend.

13 Παρὰ Λουκ.] Dial. Diog. & Herc. T. I. pag. 298. *Graev.* Witter.

Saepius etiam μὴ redundat. Exempla ex *Thucyd.* collegit Cl. *Duker.* ad p. 463. Stoeber.

κοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον [1] ἐστί.

ΜΗΚΥΝΩ τὸν λόγον [2] κάλλιον, ἢ ἐκτείνω· ἐκτείνω [3] μὲν τὴν χεῖρα, ὡς [4] Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· τὴν χεῖρα ἐκτετακώς.

Τὸ

---

1 Ἐστί.] MS. A. ἐστίν.

2 Κάλλιον ἢ ἐκτείνω.] Illud itaque loquendi genus *Thomae* parum probatur; cui nimium tribuisse *Stephanus* videtur, in cujus Lexico hujusce phraseos ne unum quidem exemplum occurrit. Ab ea tamen scriptores Atticos non abhorruisse argumento sunt haec *Eurip.* Med. vs. 1351.

> Ἦ μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
> Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
> Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας.

Ubi ἐκτείνειν ῥῆμα idem prorsus est ac μηκύνειν, sive *pluribus de re aliqua disserere.* Nec absimili sensu, si propius inspicias, *Lucianus* T. II. p. 30. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπειρίας τῶν ἱστοριῶν, ἐπὶ τὰ ἀρχαῖα ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἧττον ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας τοῦτο δρῶν. Quamobrem dubitari nequit, quin ut μηκύνω, sic ἐκτείνω, cum sermo producitur, possit usurpari. utriusque exemplum habes apud *Heliodorum* AEth. p. 203. ἀλλὰ τί ταῦτα ἄπειρα μηκύνω; τί δὲ λανθάνω ἐμαυτὸν καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐκτείνω τὴν διήγησιν, εἰς πέλαγος ἀφεὶς τὰ ἑξῆς. SALLIER.

Cave, Magistro credas. *Sophocles* enim ait in Trachin. vs. 690.

——— μείζον' ἐκτενῶ λόγον.

Παρατείνειν λόγον *Lucae* in Act. Apost. cap. XX, 7. pro μὲν in MSS. est δὲ, & pro ὡς est καὶ. Non vero leguntur in Pericle, sed Miltiade T. II. p. 174. OUDEND.

Plato Theaetet. p. 151. ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα. Μὴ τεῖνε μακρὰν dixit *Sophocles* Ajac. vs. 1065. sed ad *Thomae* mentem in Oedip. Colon. vs. 1220. μηκύνω λόγον.

3 Μὲν.] Uterque MS. δὲ.

4 Ἀριστείδ. ἐν Περικλ.] Seu pro quatuor Viris, quae est *Platon.* II. p. m. 136. WITTER.

Idem quoque de sermone longius protracto vocem adhibuit Panath. p. 147. Jebb. ὁρῶ μὲν οὖν τὸν λόγον ἐκτεινόμενον. pro quo μηκύνειν l. c. p. 148. ἀποτείνειν τὸν λόγον est apud *Plat.* Gorg. pag. 466. A. ἐπεκτείνειν eodem sensu *Plutarch.* de Mus. p. 1147. Neque minus usitatum hac notione μακρολογεῖν, cujus cum idonea exempla in Lexicis desiderentur, duobus potissimum ex *AEschine* & *Platone* augere ea lubet. Ille quidem in de fals. Legat. p. m. 249 fin. ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶ τὴν τούτου διεξιὼν ὑπερηφανίαν. Hic vero Gorg. p. 465.

[1] Τὸ ΜΗΝ, [2] παρὰ ποιηταῖς ἀργόν· παρὰ δὲ ῥήτορσιν ἀντὶ τοῦ δὲ, καὶ ἰδίᾳ τιθέμενον, καὶ μετὰ τοῦ γὲ, ἢ προηγουμένου, ἢ ἑπομένου. οἷον, οὐ μὴν γε τοῦτο ἐγένετο. καὶ, τάγμα μὲν εἰς πατέρας ἥκει.

[3] ΜΗΝΥΤΡΑ, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς μηνύουσί τι οὗ ζήτησις ἦν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοι τε ἐζητοῦντο.

ΜΙΑΡΟΣ, καὶ παμμίαρος, καὶ μιαρώτατος. ὡς [4] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· οὐ [5] μιαρία δὲ, ἀλλὰ βδελυρία.

ΜΙΓ-

---

p. 465. B. ἵν' ἐν μὴ μακρολογῶ, ἐθέλω σοι εἰπεῖν κ. τ. λ. Vocem vero μηκύνειν pro μηκύνεσθαι usurpavit *AEschin.* Epist. IX. p. 125. ἀλλ' ὅτι μηκύνειν ἔδοξεν ἡ περὶ τὸ ἄθυμα νόσος. STOEBER.

MS. B. καὶ Ἀρχ.

1 Τὸ Μὴν.] Post hanc periodum addit MS. A. & B. μύραξ, οὐχὶ μάραξ.

2 Παρὰ ποιηταῖς.] Leid. pr. παρὰ μὲν τοῖς π. suavius. Mox *Thucydidis* verba invenias §. 27. Lib. VI. OUDEND.

3 Μήνυτρα.] Sic omnino scribendum, non μήνυτρα: ut perperam olim lectum apud *Polluc.* VI. §. 187. ex Nostro feliciter emendatum a Cel. *Lederlino.* Scriptio non *Thucydidis* tantum loco, quem vid. libr. cit. p. 429. A. verum etiam *Lysiae* & *Luciani* exemplis probata. Ille contra *Andoc.* p. m. 123. Ἀνδοκίδης δὲ ἔχει τὰ μήνυτρα παρ' ὑμῶν. Hic Fugitiv. T. III. p. 381. pr. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα. STOEB.

Dio Chrysost. Or. VII. p. 123. D. ἡ δημοσιῶν μήνυτρα προτιθέντων.

4 Ἀριστοφ. ἐν Βατρ.] Vs. 469. vid. & Acharn. vs. 181. 556. & alibi saepe. Sic *Lucian.* Toxar. T. I. p. 610. μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. Conf. *Phryn.* pag. 90. WITTER.

5 Μιαρία.] *Thomas* ibi non est audiendus: vox enim μιαρία imprimis est Attica, testis *Antipho* Orat. 4. p. 40. ἥτε ἀτυχία, inquit, ἀδικεῖται ὑπ' αὐτοῦ, ἣν ἐπισάμενος τῇ κακουργίᾳ, ἀφανίσαι τὴν αὐτοῦ μιαρίαν ζητεῖ. testis & *Isaeus* Orat. 4. p. 428 εἰς τοῦτο ὕβρεως καὶ μιαρίας ἀφίκετο. SALMER.

Legitur etiam apud *Lucianum* in Alex. T. II. pag. 261. διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν. ut observavit *Hoeschel.* ad *Phrynich.* p. 152. *Thomae* consentientem. V. & *Suidam.* OUDEND.

Antiphon Or. IV. p. 44. & 45. idem Or. VIII. p. 65.

1 ΜΙΓΝΥΤΑΙ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.

2 ΜΙΜΟΥ͂ΜΑΙ τὸ δεῖνα, ἀντὶ τοῦ μιμητής εἰμι τούτου. καὶ μιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος, 3 ἀντὶ τοῦ μιμητὴν ἐμοῦ τοῦτον ἔχω. 4 Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· οὐκ οἶσθα, ὅτι οὗτος ὁ μιμούμενος τὸν μιμούμενον ἐκεῖνον ἀποκτενεῖ, ἐὰν βούληται;

ΜΙΝ-

1 Μίγνυται ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ &c.] Vult hic *Thomas*, μίγνυσθαι recte dici de *viro*, *qui rem habet cum muliere*, secus de *muliere cum viro rem habente*. Sed hanc differentiam non observari ab ullis, immo ne ab Ἀττικωτάτοις quidem Scriptoribus, probabimus exemplis pluribus, quae addi possunt ad duo illa a Cl. *Graevio* ad *Luciani* Soloec. adducta ex *Parthenio* & *Herodoto*. sc. *Apollodorus* sic loquitur. Bibl. III. 13. 3. Οὗ (Κεφάλου) ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε, καὶ μιγεῖσα ἐν Συρίᾳ παῖδα ἐγέννησε Τιθωνόν. *Conon*. Narrat. 9. ἡ Σεμίραμις τῷ υἱῷ λάθρα, καὶ ἀγνοοῦσα μιγεῖσα. *Pindar*. μιγεῖσα Φοίβῳ. Ipse *Lucian*. Ver. Hist. I. p. 644. αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. & Ἀττικῶν κορυφαῖος *Aristoph*. in Ran. v. 1113. Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Id imitatus *Virg*. Lib. VII. AEneid.

Mixta Deo mulier.

Ad quem locum *Serv*. notat: *Moechisa Graece dixit*; ubi pro *moechisa* legendum *michthisa*, *vel migisa*: est enim Graecum μιχθεῖσα vel μιγεῖσα. BOS.

Lucian. T. I. pag. 644. vid. *Graev*. ad *Lucian*. Soloec. pag. 744. DRAKENB.

De hacce loquendi ratione vide *Graevium* ad *Lucianum* p. 744. SALLIER.

Diserte vero *Herodotus* de Thracib. Lib. V. pag. 331. B. τὰς παρθένους οὐ φυλάσσουσι, ἀλλ' ἐῶσι οἷσι αὐταὶ βούλονται ἀνδράσι μίσγεσθαι. Vid. Eund. Lib. I. p. 8. B. & in Vit. *Homer*. p. 637. B. *Diod*. II. p. 92. C. Conf. Cl. *Graev*. ad Soloec. §. 29. p. 82. WITTER.

Adde *Bosii* notae exempla a J. Fr. R. prolata T. III. p. 367. Sed adtendere debebant docti, contra *Luciani* & *Thomae* sententiam nihil valere exempla, nisi Atticorum, quae sola in hisce vim habent. Latini promiscue utuntur. V. *Pric*. ad *Apul*. Lib. IX. Met. p. 193. & *Elmenh*. Ind. OUDEND.

2 Μιμοῦμαι.] *Isocrat*. ad Demon. p. 57. ad Nicocl. p. 70. sic etiam in malam partem de momo *Aristaenet*. Lib. I. p. 6. DRAKENB.

3 Ἀντὶ μιμητὴν.] Adde τοῦ. WOLF.

Parui viro docto motus auctoritate Codd. meorum. *Platonis* locus est T. I. p. 511. A. OUD.

4 Πλάτ. ἐν Γοργ.] P. 551. B.

1 Μινθ

[1] ΜΙΝΘΗ, [2] οὐχ ἡδύοσμον.

[3] ΜΙΣΗΤΗ, ἡ μίσους ἀξία γυνή· [4] μισήτη δὲ βαρυτόνως, ἡ [5] καταφερής.

[6] ΜΙΣΘΟΣ, [7] ἀδιάβλητος· [8] διαβεβλημένον δὲ τὸ μίσθωμα.

---

1 Μίνθη οὐχ ἡδύοσμ.] Malim audire *Phav.* qui οὐχ non agnoscit. *Gloss.* p. 133. *Luma*, βοτάνη ὁμοία ἡδυόσμῳ. p. 138. *Menta*, ἡδύοσμον. & pag. 255. Conf. Schol. *Aristoph.* Βατρ. vs. 1107. WITTER.

2 Οὐχ ἡδύοσμον.] Qua voce τὴν μίνθην explicare solent Grammatici. V. ad *Hesych.* & *Suidam.* OUDEND.

3 Μισητή.] Sic μισητὸς φθόνος apud *Xenoph.* p. 593. Conf. *Ammon.* h. v. & *Steph.* pag. 194. WITTER.

4 Μισήτη.] Vide Cl. *Valkenaer.* ad *Ammonium* Lib. II. Anim. cap. 18. & Comm. ad *Hesych.* ac *Poll.* VI. 189. OUDEND.

5 Καταφερ.] *Phavor.* χαταφερ. WITTER.

6 Μισθός.] Et μίσθωμα differunt Attic. μισθὸς est *merces*, vel *laborum praemium*; μίσθωμα vero *meretricium*, sive *quaestus meretricius*. *Machon* apud *Athenaeum* XIII. 5. de sene quodam rogante meretricem: ——— μίσθωμα πράσσεται πόσον τῆς νυκτός; BOS.

Lucian. Contempl. pag. 342. *Arrian.* Exped. Alex. M. p. 2. *Berglerus* ad *Alciphr.* Lib. I. ep. 36. DRAKENB.

Sic μισθὸν τῆς εἰρήνης dixit *Aristid.* T. I. p. 460. STOEBER.

7 Ἀδιάβλητος.] Leidd. uterque cum Burm. ἀδιάβλητον. Quod verum puto. Tum ex MSS. & Edd. Vett. scripsi τὸ μίσθωμα. Articulus vulgo exsulabat. Porro ἐπὶ πόρνης γὰρ λ. cum MSS. & *Wolfio* praetuli. γὰρ editiones non habent. De differentia vide *Ammon.* p. 95. *Lucian* Tim. T. I. p. 133. Dial. Meretr. 6. T. III. p. 294. *Suidam* &c. Dein Γρηγορίῳ non est in Oxon. ut alibi. Locus exstat T. II. p. 156. C. OUDEND.

MS. A. & B. ἀδιάβλητον.

8 Διαβεβλ. δὲ μίσθωμ.] Rom. τὸ μισθ. Apud *Lucian.* saepius. Bono sensu *Appian.* B. C. II. p. 819. καὶ αὐτοῖς βουλομένοις ἔδοξεν ἐπὶ τὰ πλήθη μισθώματα περιπέμπειν. i. e. *largitiones.* WITT.

Μίσθωμα *pretium* ab Helenae spectatoribus *solvendum*, quam Zeuxis Heracleotes depinxerat apud *AElianum* Var. IV, 12. Proprius vocabuli usus & primarius est in locatione & conductione. Exempla in Lexicographis desiderata habes *Act.* XXVIII, 30. ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι· *in aede a se conducta.* μίσθωμα *locatio* apud *Demosth.* περὶ παραπρεσβ. p. m. 216. B. ὕστερον ἡμέραις πέντε ἢ ἕξ, καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα. STOEBER.

1 Πόρ-

μα· ὅτι [1] πόρνης γδ λέγεται, ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν τοῖς τετραστίχοις· μίσθωμα πόρνης ἁγνὸς οὐ μείξεται.

ΜΙΣΘΟΦΟΡΩ, τὸ μισθὸν φέρω· καταμισθοφορῶ δὲ τόδε, ἀντὶ τοῦ εἰς μισθὸν στρατιωτῶν καταδαπανῶ. [2] Αἰσχίνης· ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα.

Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ [3] ΜΝΑΤΑΙ. οἷον, μνᾶται γυναῖκα. ἐπὶ δὲ γυναικὸς [4] τὸ μνηστεύεται· οἷον, μνηστεύεται ἀνδρί.

[5] ΜΝΗΜΗ κυρίως τῶν [6] ἀπελθόντων· [7] καταχρηστικῶς δὲ, καὶ

---

1 Πόρνης λέγεται.] Uterque MS. πόρνης γδ λ.

2 Αἰσχίνης.] De Falf. Leg. p. 416. verfu primo. OUDEND. De falf. Legat. p.m. 264. C.

3 Μνᾶται.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. p. 756. DRAKENB. Vid. *Graev.* ad *Lucian.* T. II. p. 756. STOEBER.

4 Τὸ μνηστεύεται ἀνδρί.] Active *Polyaen.* IV. 6. p. 365. Ἀντίγονος ἐμνήστευσε γυναῖκα. Sed & *Xenophon* Ἑλλ. VI. pag. 470. Ἀλέξανδρος ἐμνήστευε γυναῖκα. WITTER.

Ἐμνηστεύσατο τὰς θυγατέρας *AElian,* Var. X. C. 15. ἐμνηστεύσατο, *connubium postulavit* apud *Apollod.* p. 11. 37. STOEBER.

Leid. pr. & Burm. τὸ μνηστεύεται, οἷον μνηστεύεται ἀνδρί, Bene. De ipfa fignificatione adi *Graevium* ad *Luciani* Soloec. T. III. p. 577, 578. Inproprie etiam auctor Afini T. II. p. 695. ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος. OUDEND.

Uterque MS. τὸ μνηστεύεται· οἷον μνηστεύεται ἀνδρί.

5 Μνήμη.] Infcript. apud *Reinefium* in Syntagm. Clafs. XVII. Infcript. XIX. p. 819. conf. Infcript. Clafs. XVI. 66. p. 812. & Cl. XVII. Infcript. CLXXIV. p. 864. *Gruterus* p. DXCVI. 1. fed & μνεία haud raro occurrit in Infcriptionibus: vid. *Reinefius* l. c. Cl. XV. Infcript. XXIIX. pag. 792. & *Gruterus* pag. DXXII. 1. conf. pag. DCCLXXXI. 3. & pag. DCCLXXXIII. 9.

6 Ἀπελθόντων.] Non diffentiunt Codd. MSS. Malim tamen ἀποθανόντων, cui refpondet τὸ, ζώντων. conf. *Ammon.* STOEBER.

7 Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τῶν ζώντων.] Hisce caret Leid. pr. Sicuti fequentia μνεία δὲ μόνον τῶν ζώντων non comparent in Oxon.&Burm. In *Ammonio* p. 95. Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ. Μνεία δὲ ζῶντος. Verum abjudicat illa *Ammonio* Cl. *Valkenaer.* nefciens, a quo illuc temere delata. Certe non conveniunt praecedentibus ejus verbis: Μνήμη ἐστὶν ἡ τοῦ μνημονικοῦ ἀεὶ συνοῦσα. Μνεία δὲ προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις· ὥστε ὁ τούτοις συναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται. Verum *Ammonio* obftat, ne alia

exci-

καὶ τῶν ζώντων. [1] μνεία δὲ μόνον τῶν ζώντων.
ΜΝΗΣΤΗΡ, [2] οὐ μνήστωρ.
ΜΟΙΧΑΤΑΙ ὁ ἀνὴρ, [3] μοιχεύεται δὲ ἡ γυνή.
[4] ΜΟΛΙΣ ἀντὶ τοῦ βραδέως. [5] Μόγις δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας.

ΜΟ-

---

excitem, *Sophocles* in Elect. vs. 392.

Βίου δ' ἐκ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

OUDEND.

1 Μνείας] Ignorant haec postrema verba MSS. A. & B.

2 Οὐ μνήστωρ.] Parum recte igitur *Clem.* Alex. ait pag. 181: οὔτε γὰρ οἱ μνήστορες, οὐδὲ οἱ ἀβροδίαιτοι κέχρηνται Φαίακες αὐτοῖς. μνήστορες ibi sunt Penelopes proci; at μνήστωρ apud Atticos proprie is dicitur, qui rei alicujus meminit: sic *AEschylus* sept. ad Theb. vs. 186.

Φιλοθύτων δέ τοι
Πόλεως ὀργίων
Μνήστορες ἐστὲ μοι.

SALLIER.

Hesychii tamen sunt ex scriptore certe non Attico, Μνήστωρ, ὁ δοὺς τὸ γάμου ἀρραβῶνα. Atqui μνήστωρ est Φρόνιμος, ἐπιστήμων, ut eidem *Hesychio* (nam ita legendum) & *Suidae*. OUDEND.

3 Μοιχεύεται.] Vid. *Lysias* Or. I. p. 4. DRAKENB.

4 Μόλις ἀντὶ τοῦ βραδέως. μόγις δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας.] *Thucyd.* Lib. I. p. 3. *Lucian.* Contempl. pag. 345. aliter Schol. *Lucian.* T. II. p. 2. μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. DRAKENB.

Differunt opinione CC. VV. *Jos. Wasse* ad *Thucyd.* p. 470 & *Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I. pag. 86. quos vide. Provocat ille inter ceteros ad *Platonem*, cujus exemplum occurrit Polit. I. p. 342. C. Rarior constructio μόγις πολλῷ πόνῳ apud *AEschyl.* Pers. vs. 509. STOEBER.

Sic junctim haec erant edenda, quae perperam invertit & discerpsit, interferens articulum τὸ Μοιχᾶται, *Blankardus*; δὲ addidi e MSS. De hisce adverbiis, earumque propria significatione, affinitate, confusione, variatione V. *Wassaeum*, *Hemsterh.* *Wesseling.* laudatos a *D'Orvillio* ad *Chariton.* Lib. III cap. 9. p. 345. Hinc crebro junguntur ὀψὲ καὶ μόγις. i. e. μόλις καὶ μόγις. Vide *AElian.* Lib. XIII. An. 6. μόλις pro βραδέως diserte *Apoll.* I, 674. III, 1024. at μόλις μὲν καὶ βραδέως *Lucian.* T. II. p. 569. ubi malim γ. μόγις pro μετὰ βίας *Apoll.* Lib. III, 188, ubi MS. μόλις. Et sic ubique fere variant Codd. OUDEND.

Vid. Schol. *Apollon.* Rhod. ad Lib. I. vs. 674. *Helladius* apud *Photium* p. 1580. Ceterum hanc periodum cum μόλις sic conjungunt MSS. A. & B μόγις δέ.

5 Μόλις.] Pro *vix* est apud

Ari-

1 ΜΟΝΩ'ΤΑΤΟΣ, παρὰ ποιηταῖς· μονώτερ☉ ἢ, οὐκέτι. 2 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτι☉.

3 ΜΟ'ΧΘΗΡΟΣ, οὐ μόνον ὁ γεωργὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ φαύλους ἔχων τρόπους. 4 οὐ μοχθηρός.

ΜΥΗ'ΣΕΤΑΙ κάλλιον, ἢ μυηθήσεται.

ΜΥ'ΚΗΣ μύκητ☉, 5 οὐκ ἀμανίτης.

ΜΥ'ΛΗ, 6 οὐ μύλ☉.

ΜΥ'ΡΟΥ

Aristaenet. Lib. I. ep. 2. p. 8. pro *aegre Isocrates* ad Demon. p. 55. & 62. DRAKENB.

Vid. *Thucyd.* Lib. VIII. p. 603. D. WITTER.

Aristid. Tom. I. p. 305. pr. καὶ μόλις ἡμέρᾳ ἑκατοστῇ ὕστερον ἢ ἐκινήθη οἴκοθεν, ἐν Ῥώμῃ γίνομαι. ubi μόλις pro μόγις sine dubio. STOEBER.

1 Μονώτατ☉.] Locus *Aristophanis* occurrit vs. 182. ubi tamen Schol. adfert alterum locum *Lycurgi* contra Leocratem. Adde *Meursii* notas p. 66. ad *Helladii* Chrestomathias. TORR.

Leid. pr. παρὰ τοῖς π. OUD.

Lycurgus Or. adv. Leocr. p. 154. τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσὶν, & mox: καὶ μονώτατ☉ δ' ἂν προσηκόντως ἐξορισθείη τῆς χώρας. Conf. *Helladius* apud *Photium* pag. 1590. μονώτατον σωτῆρα dixit *Scaliger* referente *D. Heinsio* epistola, quae inter *Scaligeranas* exstat Lib. IV. p. 833.

2 Ἀριστοφ. Πλ.] Vers. 182. vid. & Equit. vs. 351. conf. *Hellad.* pag. 977. A. & ibi *Meurs. Hermogen.* de form. Orat. II. 11. p. 492. ed. Colon. *Zonar.* XIV, 24. p. 94. D. στρατηγὸν μονώτατον προσβαλλόμενος. WITT.

3 Μόχθηρ☉.] Sic μόχθηρ☉ ponitur pro malo apud *Isocrat.* ad Demon. pag. 58. ubi tamen constanter scribitur μοχθηρὸς, quod improbat hic *Thom. Mag.* DRAKENB.

Conf. omnino *Phav.* & *Ammon.* h. voce. WITTER.

4 Οὐ μοχθηρός.] Admodum hic dissentiunt Grammatici. V. quos laudat *Valckenaar.* ad *Ammonium* p. 95. Μοχθηρὸς, Μόχθηρ☉ καὶ Πόνηρ☉ διαφέρει. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ἐξυβρίσας, ὁ τὰ ἤθη πονηρὸς &c. Μόχθηρ☉ δὲ ὁ ἐπίπον☉, ὡς καὶ Πόνηρ☉. Et sic ubique in MSS. & Edd. OUDEND.

5 Οὐκ ἀμανίτης.] Botanicorum vox, qua exprimunt vetustam & Atticam μύκητα, *fungum.* V. ad *Hesych. Suid. Phrynich.* p. 86. IDEM.

Simeon Sethi de Aliment. cap. V. p. 5. οἱ ἀμανῖται ψυχροί εἰσι. Schol. *Nicandri* ad Alexipharm. vs. 523. μύκητας ὅλους καλοῦσιν οἱονεὶ ἀμανίτας.

6 Οὐ μύλος.] Hoc enim Ἑλληνικὸν, sicut & μυρσίνη teste *Moeride.* V. etiam ad *Hesych.* & *H. Steph.*

[1]. ΜΥΡΟΥ ὄζει Ἀττικοὶ, οὐ μῦρον.
[2] ΜΥΡΡΙΝΗ Ἀττικοὶ, [3] οὐ μυρσίνη.

Steph. in Lexico. Ceterum in MSS. O. post μύω (V. p. 615.) additur Μύσταξ, οὐχὶ μάσταξ. & consule *Eustath.* ad *Homer.* Od. Δ. pag. 1496. in f. *Poll.* Lib. II, 80, 94. *Hes.* *Suid.* μύσταξ certe dicendum de labro superiore, & pilis sub nares enatis, non μάσταξ, quae est *os* seu *mandibula*. OUDEND.

1 Μύρου ὄζει.] Sic τίνος ὄζειν δοκῶ; *Xenoph.* Sympos. p. m. 875. D. & p. 882. A. Νικήρατος κρομμύων ὄζων. STOEBER.

2 Μυῤῥίνη.] MS. B. μυρίνη. Myrina Amazonum una apud *Homerum* Iliad. B. vs. 834. In Inscriptionibus Myrine nomen proprium occurrit, & Myrsine: vid. *Gruterus* p. 993. 6. μυρσίνη etiam maluit *AElianus* H. V. Lib. V. cap. 6. *Thomae* observationem tamen firmat nomen μυῤῥινησίων, quos ἀπὸ τῆς μυῤῥινῶν ita dictos esse, tradit *Eustathius* ad *Dionysii* Perieg. vs. 453.

3 Οὐ μυρσίνη.] At Μυρσίνης *AElian.* Var. V, 6. STOEBER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

[1] ΝΑΟΣ, ἐπὶ θεῶν, σηκὸς ἐπὶ ἡρώων. οὕτω γὰρ καὶ [2] Πολυδεύκης λέγει.

ΝΑΠΥ, [3] οὐ σίνηπι.

[4] ΝΑΥΑΓΙΑ, [5] ἡ συντριβὴ τῆς νεώς. [6] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεὺς τραγῳδός· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαι. ναυάγια δὲ πληθυντικῶς ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάττης ἐκβρασθέντα. [7] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς δὲ ἑώρα τὴν θάλατταν αἵματι καὶ ῥοθίῳ ζέουσαν, καὶ πάντα νεκρῶν καὶ ναυαγίων μεστά. [8] εὕρηται δὲ καὶ ναυάγιον, ὁ τοῦ

---

1 Ναός.] Et βωμὸς quomodo differant vide apud Schol. *Euripid.* Hec. vs. 146. hinc etiam differunt ζάκορος & νεωκόρος. vid. supra v. ζάκορος. DRAKENB.

Conf. *Ammon.* h. v. & voc. σηκός, quod ita usurpavit *Laërt.* p. 231. B. WITTER.

2 Πολυδεύκης.] Lib. I. §. 6. ubi vide, & Cl. *Burmann.* Jov. Fulg. cap. 7. *Valkenaar.* ad *Ammon.* Lib. II. *Obs.* cap. 19. OUDEND.

3 Οὐ Σίνηπι.] Vel σίναπι. V. ad *Hesych. Suid. Moerida,* & *Kust.* ad *Aristoph.* Equit. vs. 628. inprimis *Phrynich.* p 126. *AElian.* Lib. VI. An. 46. νάπυος σπέρμα. IDEM.

4 Ναυαγία] Conf. *Phavor.* qui sua debet Schol. *Thucyd.* Lib. I. p. 34. x ubi tamen ex *Phavor.* pro ἀπελεύσῃ legendum ἀπελάσῃ. adde *Thucyd.* Lib. I. p. 37. A. Conf. iterum *Phav.* voc. ναυηγός, & Cl. *Valcken.* Animadv. ad *Ammon.* p. 157. seqq. WITTER.

5 Συντριβή.] A. B. ἡ συντρ. *Aristid.* T. I. p. 146. seq. ὥσπερ ἐκ ναυαγίας ἄοπλοι καὶ ἀσύντακτοι νύκτα ἡμέρας τιμιωτέραν ἄγοντες κ. τ. λ. STOEBER.

Articulum addidi e MSS. Leid. pr. & Burm. *Luciani* verba vide T. II. p. 142. Dein ex iisdem dedi ναυάγια δέ. *Aristidis* locum invenies T. I. p. 142. De hac differentia late egit *Valken.* ad *Ammon.* Lib. II. Anim. cap. 20. OUD.

6 Λουκ. ἐν τῷ Ζεύς.] Tom. II. p. 255. *Graev.* WITTER.

7 Ἀριστείδ. ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 142. Jebb. ubi ὡς δ' ἑώρα κ. τ. λ. Idem paulo ante: ἐνταῦθα δὴ πᾶσα μὲν ἀκτὴ ναυαγίων ἐπέπληστο. STOEBER.

8 Εὕρηται δὲ . . . κίνδυνος.] Desunt haec in A. Exemplo sunt ista

τ̃ 1 νεῶν 2 κίνδυνΘ-.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ, ἐπὶ νεῶν· 3 Ναύκαροι ἢ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρήματα 4 ἢ κτήματα. 5 καὶ ναυκαρεῖα, οἱ τόποι, ἐν οἷς 6 ἀπέκειτο τὰ τοιαῦτα χρήματα 7 ἢ κτήματα. 8 ἐλέγοντο ἢ ὁμοίως 9 ναύκαροι, καὶ οἱ μισθωτοί.

Οὐ μόνον ὁ 10 ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ, ἀλλὰ καὶ τὸ ναύσταθμον. 11 Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· ναύσταθμον ἢ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς πλοίων,

---

ista *Plutarch.* Camill. p. 145. A. ὥσπερ ἐκ ναυαγίου γυμνοὺς καὶ ἀπόρους συνθέοντας κ. τ. λ. IDEM.

1 Νεῶν.] Leid. pr. Edd. R. V. νηῶν. OUDEND.

2 Κίνδυνος] *Thucyd.* Lib. I. p. 12. & ibi Schol. DRAKENB.

Sequitur in A. & B. post hanc periodum: Νότιον μέρος &c. STOEBER.

Vide infra post Νομή. OUD.

3 Ναύκαροι.] Lege ναύκραροι, & ναυκραρεῖα. res nota. vide *Ammonium*, & *Harpocrationem* ea de re multis disputantem. SALL.

Caret τὸ δὲ *Phavor.* WITTER.

Conf. *Ammon.* h. v. & *Harpocr.* voc. Δήμαρχοι. STOEBER.

Rescribendum Ναύκραροι uti & mox, ac Ναυκράρια. Adi omnino Comment. ad *Polluc.* Lib. VIII. §. 108. OUDEND.

Vid. *Franc. Rous* Antiq. Attic. Lib. I. cap. VI. p. 44.

4 Ἢ κτήματα], Desunt Leid. pr. Burm. & *Phavorino*; contra *Ammonio* p. 97. absunt χρήματα ἢ. Dein ἀπέκειντο, ut alibi μὴ Ἀττικῶς, in Leid. pr. Burm. *Ammonio* & *Phavor.* OUDEND.

Abest hic in A. B. & *Phav.*

5 Καὶ ναυκαρεῖα.] A. ναυκαρία.

6 Ἀπέκειτο.] A. B. ἀπέκειντο.

7 Ἢ κτήμ.] Abest iterum in B.

8 Ἐλεγ. ἢ ὁμ. ναύκαροι.] Sic constanter Codd. MSS. & *Phav.* Ex *Polluce* p. 46. & *Hesych.* videtur hic legendum ναύκληροι, quod habet *Ammon.* cui glossam Noster debet; quae ut integra sit, addendum in fine τ̃ συνοικιῶν. STOEBER.

9 Ναύκαροι, καὶ οἱ μισθωτοί.] Supplendum ex *Ammonio*, καὶ οἱ μισθωτοὶ τ̃ συνοικιῶν. SALLIER.

Hi vulgo Ναύκληροι *Harpocrationi*, *Hesychio*, *Ammonio*. V. Commentarios illorum. Pro ὁμοίως est, qui censuit ὁμωνύμως. OUDEND.

10 Ναύσταθμ.] Vid. *Steph.* de Dial. p. 157. WITTER.

Add. Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 171. fin. STOEBER.

11 Θουκ. ἐν τῇ τρίτῃ.] P. 177. A. ibi vero pro πλείων est πλοίων, quod exhibent etiam Codd. A. B. pro Μαλέα B. μαλία minus recte. IDEM.

1 Πλοίων,

[1] πλοίων, καὶ ἀγορᾶς ἡ Μαλέα.

[2] ΝΕΙ͂Ν, καὶ [3] νήχεσθαι, οὐ κολυμβᾶν. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ [5] Περὶ ῥητορικῆς· καὶ τάς γ' ἐλάφους νεῖν φασὶν [6] ἐχομένας ἀλλήλων.

ἘΝΕΙΜΑ'ΜΗΝ κάλλιον, ἢ ἐμέρισα. Ἀριστείδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς στρατιώτας τοὺς χιτῶνας [7] ἐνείμαντο.

ΝΕ'ΜΩ νεμῶ, καὶ [8] νέμω νεμήσω, ὡς ἐθέλω ἐθελήσω. ἔστι δὲ τὸ νέμω ἀντὶ τοῦ [9] παρέχω, καὶ ἀντὶ τοῦ μερίζω, καὶ ἀντὶ τοῦ διοικῶ. [10] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· τὰ δὲ ἄλλα ἔνεμον κατὰ κράτος τὴν πόλιν· ἔστι δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ νεμῶ [11] νεμῶ, τὸ ἔνειμα καὶ ἐνειμάμην· ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω νεμήσω,

---

1 Πλοίων.] Sic pro inepto πλείων MSS ut debent, & est in *Thucydide* Lib. III. §. 6. ubi disputat *Dukerus*, utrum Attici magis adhibuerint. Neutrum si non unice, certe multo plus amasse videntur. OUDEND.

2 Νεῖν.] Conf. *Wetstein.* ad N. F. T. II. p. 649.

3 Νήχεσθ.] *AElianus* Var. Hist. Lib. I. cap. V. & VI. DRAKENB.

4 Ἀριστείδ.] P. 120. B. ubi: καὶ τάς γε ἐλάφους φασὶν ἐπινεῖν ἐπὶ πλεῖστον τῆς θαλάσσης ἐχομένας ἀλλήλων. WITTER.

5 Περὶ ῥητορικῆς.] Leid. pr. ὑπέρ. Adi T. II. pag. 94. ubi vulgo legitur: καὶ τάς γε ἐλάφους φασὶν ἐπινεῖν ἐπὶ πλεῖστον τῆς θαλάττης ἐχομένας ἀλλήλων. Sed e nostris & Coislin. Codd. lege ἐχομένας. κολυμβᾶν Atticum non esse, *Moeris* quoque recte annotavit. OUDEND.

6 Ἐχομένας.] Pro ἐχομ. est ἐρχομ. in Cod. B.

7 Ἐνείματο.] Leg. ἐνείμαντο ex *Aristide* T. I. p. 515. ut ipse *Thomas* recte citat in χιτών. Post hanc vocem in MSS. & Edd. Vett. ponuntur καὶ νομὴ, ὁ στρατιωτικὸς &c. quae nunc eduntur post νομή, ἡ βοσκὴ &c. OUDEND.

Ἐνείμαντο A. B. qui hic annectunt ea quae leguntur voc. νομὴ fin. καὶ νομὴ, ὁ στρατ. ——— κομίζοντα.

8 Νέμω νέμησω.] *Herodian.* pag. 202. Dein post παρέχω e Leidd. addidi καὶ. *Thucydidis* locus est Lib. VIII. §. 70. OUDEND.

9 Παρέχω.] *Archytas* apud *Stobaeum* Serm. XLI. p. 268. διὸ καὶ νόμιος καὶ νεμήιος Ζεὺς καλέεται· καὶ νομεὺς ὁ διανέμων τὰς τροφὰς τοῖς ὄιεσιν, κ. τ. λ.

10 Θουκ. ἐν ὀγδ.] P. 546. *Duk.*

11 Νεμῶ] Deest Ed. Vasc. Male μὲν abest ab Oxon. Cod. OUDEND.

μήσω, τὸ νεμηθὲν [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην.

[2] ΝΕΝΗΦΟΤΩΣ, καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως. οὐ γάρ ἐστιν [3] ὁ ἐγρήγορος, ἀλλ' [4] ὁ γρήγορος, εἰ καὶ ἀσύνηθες· ἀντὶ δὲ τούτου, ὁ νήφων καὶ ὁ γρηγορῶν. Δίων οὖν ἐγρηγόρως λέγων, ἁμαρτάνει. ἐγρήγορσις μέντοι γέγραπται. [5] Ἀριστείδης· μέσως ἔχειν ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

[6] ΝΕΟΓΟΝΟΝ, [7] οὐ νεογνόν.

---

1 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Sic habent Leidd. Burm. vulgo 2. voces postremae exsulant. V. Epist. XI. p. 173. & Ep. 94. p. 256. vulgo male hic distinguebatur βίου γενέσθαι, καὶ. Adde *AElianum* apud *Suidam*. Idem.

Pag. 171. A.

2 Νενηφ. ——— Ἀριστ.] Pag. 171. B. vid. Idem p. 66. B. & *Synes.* p. 104. C. Witt.

3 Ὁ ἐγρήγορος.] Nisi in S. Litteris & Patribus. V. *Suicer.* Thes. Eccles. *Hesych. Suid.* Alii classici dicunt ἐγρήγορος, & ἐγρηγορῶν. Oudend.

4 Ὁ γρήγορος & ὁ γρηγορῶν.] Verum & haec nisi in S. L. γρηγορῶ & γρηγορεῖν damnat quoque *Phrynichus* p. 46. Idem.

5 Ἀριστείδης.] Locus *Aristidis* est T. I. p. 298. Idem.

6 Νεογόνον, οὐ νεογνόν.] Primo nullus dubito, quin accentu in secunda Syllaba posito sit legendum νεόγονον, *recens natum. Etym. M.* νεογνὸς, ὁ νεωστὶ γεγενημένος· ἢ νεόγονός τις ὤν, καὶ κατὰ συγκοπήν. Usus hoc composito praeter alios est *Euripides*, in Cycl. v. 205. νεόγονα βλαστήματα. & alibi; nec non, si *Polluci* fides Lib. II. §. 8. *Herodotus*. Verum illic eruditissimus juvenis *J. Piersonus* Verisimilium p. 234. existimat legendum νεογιλόν. Ei tamen accedere nequeo; cum *Pollux* testetur *Herodoteum* illud esse Jonicum. Jam vero νεογιλὸν esse Atticum docent *Eustathius* T. I. p. 312. 483. T. II. p. 918. &c. & *Suidas*; sicut etiam id praeter Homerum usurparunt *Isaeus*, & *Lucianus*, T. I. p. 180. ubi confer Cl. *Hemsterhusii* notam. Dein perperam omnino rejicit *Thomas*, ut minus Atticum, νεογνόν. Nam licet aliis quoque κοινὸν fuerit, Attici tamen crebro etiam adhibuerunt. Sic passim *Lucianus*; item *AElian.* Lib. VIII. An. 27. Forsan & hic ἢ reliquerat Auctor. Idem.

7 Οὐ νεογνόν.] Attamen eam vocem anteponere debuit; νεόγονος enim semel apud *Euripidem* reperire nobis contigit Cycl. vs. 205.

Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεογόνα βλαστήματα.

At νεογνὸς a Tragicis usurpatur, *AEschylo* nempe Agam. vs. 1172.

[1] ΝΕΟΜΗΝΙ'Α μὴ λέγε, [2] τοῦτο γὰρ Ἰώνων, ἀλλὰ νουμηνία. Ἀριστοφάνης [3] ἐν Νεφέλαις· ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.

[4] ΝΕΟΤΤΟ'Σ, [5] νεοττίον, καὶ [6] νεοττία Ἀττικοί, [7] οὐ νεοσσός, [8] οὐδὲ νεοσσίον, [9] καὶ νεοσσία.

[10] ΝΗ~ΕΣ ἐπὶ λιβυρνίδας, οὐ ναῦς· ἐπὶ δὲ αἰγιαλικῆς, ναῦς, οὐ

Τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφήμισας
Νεογνὸς ἀνθρώπων μῦθοι.

Et *Eurip.* Iphig. in Taur. vs. 1223.

Τοὺς δ' ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,
Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνοὺς τ' ἄρσενας.

Occurrit & in aliorum scriptis, *Luciani* v. g. *Heliodori*, & *Plutarchi*: caeteros enumerare longum foret: quae cum ita sint, *Thomam*, in tanto exemplorum numero, ad eum lapidem offendisse verisimile non est. quid si legeretur? νεογνὸν, οὐ νεογόνον. Sallier.

Est tamen τὸ νεογνὸν apud *Xenoph.* p. 773. 780. 785. Witt.

1 Νεομ. μὴ λέγε] Idem praecepit *Phrynichus* Ecl. p. 24. & Appar. Soph. h. v. Stoeber.

2 Τοῦτο γὰρ Ἰών.] *Phavor.* τῶν Ἰώνων γάρ. vid. *Herodot.* Lib. VI. pag. 400. D. *Glossae* p. 32. *Calendae*, νεομηνίαι Witter.

3 Ἐν Νεφέλαις.] Vers. 1193. pro ἵν' in Oxon. est ἤ. V. ad *Suid.* & *Phryn.* p. 58. ac passim. Oudend.

4 Νεοττός.] *AElianus* Var. Hist. Lib. I. cap. 6. Drakenb. *Basil.* T. I. p. 105. B. Conf. *Phryn.* p. 32. & ad eum not. Stoeber.

Vid. Cel. *Hemsterhus.* ad *Aristophan.* Plut. p. 363.

5 Νεοττίον.] A. B. rectius νεόττιον. *AElian.* Var. X. c. 3. τὰ τῶν περδίκων νεόττια. Stoeber.

6 Νεοττία.] *AElianus* H. A. Lib. XVII. cap. 15.

7 Οὐ νεοσσός.] *AEsch.* Theb. vs. 509. νεοσσῶν & νεοσσεύειν apud *Basil.* l. c. Stoeber.

8 Οὐδὲ νεοσσίον, καὶ νεοσσία.] Sic habet Cod. Burm. Sed MSS. Leidd. νοσσίον καὶ νοσσία. Ut voluerit docere breviter *Thomas*, hanc vocem nec per duo σσ, nec sine ε exprimere Atticos. *Phrynich.* p. 88. νοσσὸς, νοσσίον· ἀμφοῖν λείπει τὰ ε· διὰ τοῦτο ἀδόκιμα. λέγε οὖν νεοττὸς, νεοττίον, ἵνα ἀρχαῖος Ἀττικὸς φαίνῃ. Νοσσάκιον ἐκβλητέον τελέως. Vide ibi Comment. & Cl. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 363. Cave tamen, ne mutare velis quoque νεοσσὸς in νοσσός. Tunc enim non tam clare videretur *Thomas* utrumque condemnare νεοσσὸς & νοσσός. Oudend.

9 Καὶ νεοσσία.] Codd. A. B. νοσσία vitiose.

10 Νῆες ἐπὶ λιβυρνίδας.] Recte Cl. *Wesseling.* Observ. p. 134. sic

[1] ὃ νῆας.

[2] ΝΗΡΗΙ͂Σ, ᾗ Νηρεῖς. [3] Ἀρισείδης ἐν τῷ [4] εἰς Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ· τὰς Νηρηΐδας τὰς περὶ μητρὸς συγγενεῖς. [5] Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις διαλόγοις· τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρεΐδες.

[6] ΝΗ͂ΣΑΙ πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐ δὲ συνθεῖναι.

[7] ΝΗ΄ΤΗ, χορδίον, οὐκ ἐχάτη.

ΝΗ'-

---

sic capiendum quoque esse *Moerida* docuit, Νῆες ὡς Θουκυδίδης Ἀττικῶς. ναῦς Ἑλληνικῶς. Adde omnino *Phrynichum* pag. 68. & Comm. item ad *Thucyd.* Lib. I. §. 48. OUDEND.

1 Οὐ νῆας.] Vid. *Phrynich.* V. αἱ νῆες. DRAKENB.

Est etiam ἐς νέας apud *Polyaen.* IV. p. 392. vid. *Lascar.* p. 415. *Corinth.* p. 701. WITTER.

Conf. Cel. *Wesseling.* Observ. Lib. I. cap. 30. p. 134.

2 Νηρεῖς.] Cod. B. νηρίις, quod recepto sui temporis pronunciandi modo dandum; ut in aliis permultis, quibus notandis supersedemus. STOEBER.

3 Ἀριςείδ.] Pag. 32. ed. *Normann.* WITTER.

4 Εἰς Ἀχιλλέα.] Inscribitur πρὸς A. & sic nostro aliis in locis. Verba citata invenies T. II, pag. 434. *Luciani* locus est Dial. Mar. 14. ubi tamen MSS. & Edd. quoque Νηρηΐδες. Sed vide Cl. *Hemsterh.* laudantem *Eustath.* ad Od. Ω. p. 1954. & *Valken.* ad *Ammon.* Lib. III. Anim. cap. 1. κῆτος pro vitioso κῦτος emendavi, auctoribus MSS. Leid. pr. & Burm. in quo male Νηρεΐδες, & supra Νηρεῖς. OUD.

5 Λουκιαν.] Tom. I. p. 257. *Graev.* ubi rectius κῆτος. . . . νηρηΐδες, quam lectionem uterque Codex tuetur. STOEBER.

6 Νῆσαι πυρὰν.] Quod Attici non solum, sed & Iones aliique & Poëtae, vel νήσαι dixerunt. Loca sunt innumera. V. ad *Thucyd.* Lib. II. §. 52. An hinc corrigendus *Hesychius*, νησόμεθα, σωρευθησόμεθα, in σωρευθησόμεθα? Adi *Suidam.* OUD.

7 Νήτη, χορδίον, οὐκ ἐχάτη] Vulgo haec exsulant agnita a Leidd. & Burm. Bene, infima enim chorda & ὑπάτῃ opposita, atque acutissimum sonum edens Atticis Musicisque νήτη quasi νεάτη seu ἐχάτη (V. *Hesych.* in νῆτος & νήτην) vocatur. Adi Epigr. *Agathiae* Scholastici, quod vulgo ἀδέσποτον audit Lib. I. Anth. cap. 269. & *Perizon.* ad *AElian.* Lib. IX. Var. cap. 36. Τὴν νήτην ἐπισφίγξον, εἶτα πάλιν τὴν μέσην. Sic & lege in Festo V. *Naenia*: *Graeci enim* νήτον *extremum dicunt, sive quod chordarum ultima* νήτη *dicitur.* MSS. *neten.* MS. Mediceus in Appulejo Lib. X. p. 298. in

1 ΝΗΦΕΙ τὶς, ὅταν ἐκτὸς μέθης ᾖ. σωφρονεῖ, ὅταν ἐκτὸς μανίας ᾖ. γρηγορεῖ, ὅταν ἐκτὸς ὕπνου ᾖ.

2 ΝΙΚΑ͂, τὴν δίκην, οὐ νικᾷ ἐν τῇ δίκῃ.

3 ΝΟΜΗ ἡ βοσκὴ, ἀπὸ τοῦ νέμομαι τὸ βόσκω. καὶ εὐνομία, ὅταν νομὰς εὖ ἔχωσι τὰ ζῶα. ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω τὸ μερίζω, νόμος· καὶ διανομὴ, ἡ πρὸς πολλοὺς δόσις καθ' ἕνα. ὅθεν καὶ εὐνομία, 4 ὅταν πόλις καλῶς ὑπὸ νόμων 5 διοικεῖται.

---

notis Elmenhorstii: *Digitis Hypate, Licbano, Mese, Paramese & Nete.* Sic enim legi debet; digitos insignit 5. chordarum nominibus. V. *Poll.* Lib. II. §. 145. Cl. *Ptolemaei* Harmon. p. 228. *Vitruv.* Lib. V. cap. 4. & quos non? In Burm. & Leid. sec. χορδὴ pro χορδίον. OUDEND.

1 Νήφει τὶς.] A. νήφ. κυρίως τις. Anthol. Lib. II. cap. 3. epigr. I.

2 Νικᾷ τὴν δίκην.] Consule Casaub. & Needham. ad *Theophrasti* Char. cap. 17. Hoc etiam Latini posteriores sunt imitati, dicentes *Vincere caussam*, ut *Appulejus, Gellius*, ad cujus L. V. cap. 10. vide *J. Gronovium. Morbodeus* de Gemmis in Gorlaei Dactyl. p. 9. *perbibetur vincere caussas.* Immo *Ovid.* Ep. XVI. Her. 76. *Non omnes caussam vincere posse suam:* ubi & in add. adi *Burmannum.* Nam sicut & Graeci per praepositionis ellipsin dixerunt νικᾷν ὑφήγλαν, πυγμὴν, πάλην, τοξικὴν, &c. ita & Latini *vincere pugnam, proelium, bellum.* Vide eumdem ad Vellej. Lib. I. cap. 8. Gell. Lib. XVII. cap. 19. *Victos esse Persas pugnam illam.* Septim. de B. Troj. Lib. III. cap. 10. *Vincere fortunam belli:* quod aliud tamen. *Devicta bella* ait Virgil. AEn. X, 370. *Sponsionem vincere*, an *Sponsione* dixerit *Cicero* pro *Caec.* cap. 31. dubium. OUDEND.

Post Νικᾷ Codex A. & B. habent: Νήτη χορδὴ· ἡ ἐσχάτη. Absolute legitur apud *AElian.* Var. IX. C. 36. τὴν νήτην ἐπίσφιγξον· ubi lege, quae *Perizon.* annotavit. *Phavor.* Νήτη, ἡ τῆς λύρας χορδή. Notandus hic obiter error, Lexicographorum plerisque, inde ab *Henr. Stephano*, inhaerens; qui νήτην exponunt *frustra*, decepti nimirum illa *Hesychii* glossa: νήτην, μάτην· quam *Phavorinus* etiam, ita ut est, vitiose exscripsit. Tu, nisi operam occupavit Cl. *Alberti*, audacter rescribe νήτην, νεάτην. Illud ex hoc ortum esse, satis est ex hac glossa rescire. STOBERIUS.

3 Νομή.] A. sic: ἀπὸ τοῦ νέμομαι τὸ βόσκω γίνεται νομὴ ἡ βοσκή. B. eundem ordinem sequitur, delet autem γίνεται.

4 Ὅταν πόλις καλῶς ὑ. ν. διοικεῖ-

ἐ νομὴ, ὁ στρατιωτικὸς μισθός. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· νομὴν στρατιώταις κομίζοντα.

ΝΟΤΙΟΝ μέρος, τὸ πρὸς τὸν νότον. καὶ νότιον, τὸ δίυγρον· νοτίζειν γὰρ τὸ ὕειν φαμὲν, καὶ νοτίδα, τὴν ὑγρασίαν· [2] ὡς τοῦ νότου ὑετὸν ἐπάγοντος· Ἀριστείδης [3] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥστ' ἀντὶ νοτίου ταῖς ναυσὶν εἶναι, ἤγουν ἀντὶ πλημμύρας, εἰς τὸ ὑπανέχειν τὰς ναῦς. καὶ νοτερὸς, ὁ δίυγρος. καὶ [4] Θουκυδίδης· ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερός.

ΝΟΤ-

διοικεῖται.] Vir doctus in margine libri adleverat: *forte add.* ἡ πόλις. Sic exprimi curavi addendo πόλις e MSS. Leid. pr. Burm. & διοικεῖται pro ἡ. Seqq. καὶ νομὴ olim legebantur post ἐνεσημάμην· *Synesii* verba inveniuntur Ep. XVIII. Ceterum *Thomae* addidi ex omnibus MSS. Νότιον μέρος· &c. vide pag. 623. Vitiose vero citatur *Aristidis* locus, qui vulgo Tom. I. pag. 125. legitur sic, ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες ἤρκουν ἐν νοτίῳ ταῖς ναυσὶν εἶναι. *Thucydidis* verba leguntur Lib. III. §. 21. in quo male νοτιωτέρα haberi notavit Scholiastes *Aristidis* Tom. I. p. 96. ἤπειρος ἐν νήσοις, καὶ τούτων ἐνίων νοτιωτέρα: ubi haud minus hallucinatur Editor Anglus conjiciens νοτερωτέρα. Utrumque bonum. V. *Poll.* Lib. I. §. 138. *AElian.* Lib. III. Anim. C. 38. ἔνθα νοτιώτερος ὁ ἀὴρ ὑπεφάνη. OUDEND.

[5] Διοικῆται.] A. διοικεῖται. B. διοικεῖται.

1 Συνεσ.] Pag. 174. A.

2 Ὡς τοῦ νότου.] Mallem: ὡς ἀπὸ τοῦ νότου. STOEBER.

3 Ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 125. Jebb. Magis placet vulgata lectio: ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες ἤρκουν ἐν νοτίῳ ταῖς ναυσὶν εἶναι. IDEM.

4 Θουκυδίδης] Lib. III. pag. 179. *Duk.* Quem locum forte non inspexit *Aristidis* Schol. Panath. p. 96. ubi ad verba καὶ τούτων ἐνίων νοτιωτέρα observat: κεῖται δὲ καὶ παρὰ Θουκυδίδου τὸ νότιον ἀντὶ τοῦ δίυγρου, ἔνθα λέγει, χειμὼν ἦν νοτιωτέρα. Verior utique vulgata scriptio, quam Noster etiam tuetur. Salva vicissim, praevia ista grammatici glossa, lectio *Aristidis*; quam ex *Thucydidis* loco emendare tentat Cl. *Jebb.* qui pro νοτιωτ. mavult νοτερωτ. Neque enim *Thucydidis* dictionem secutus *Aristides*; qui potius exemplum dedit

[1] ΝΟΥΘΕΤΗΣΙΣ, [2] οὐ νουθεσία.

ΝΥΚΤΟΣ καὶ ἡμέρας, [3] Ἀττικοὶ λέγουσιν· ἤγουν, ἐπὶ τῆς νυκτὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἐλλειπτικῶς ἔξωθεν. ἡ νύκτα καὶ ἡμέ-

dedit ceteris, a quibus iste comparativus & superlat. usurpatur. vid. *AElian.* Anim. p. 114. & 175. edit. min. IDEM.

1 Νουθέτησις.] *Phav.* οὐ θέτησις male. WITTER.

2 Οὐ νουθεσία.] Illud nomen repudiandum non fuit, quippe quo scriptores non contemnendi usi deprehendantur, e quorum numero *Philo* p. 349. ἀγαθὸν δὲ καὶ ὠφέλιμον τοῖς ἐλέγχου δεομένοις νουθεσία. *Josephus* p. 99. Μωϋσῆς δὲ θαρσήσας πάρεισιν ἐπὶ τὸ πλῆθος, καὶ τὸν θεὸν ἐδήλου κινηθέντα ὑπὸ τῆς ὕβρεως αὐτῶν λήψεσθαι τιμωρίαν οὐκ ἀξίαν μὲν τῶν ἐξημαρτημένων, οἵαν δὲ οἱ πατέρες ἐπὶ νουθεσίᾳ τοῖς τέκνοις ἐπιφέρουσιν. Nec aliter *Dio* Chrys. p. 662. ὡς οἷόντε ἐπιτείνας τοὺς λόγους, καὶ σφοδροτέραν τὴν νουθεσίαν καὶ παρακέλευσιν ποιούμενος. Sic & *Plut.* T. II. pag. 66. ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς οἷον τὸ γίνεται τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ λέγοντος γινόμενον λόγον, οὔτι νουθεσίαν, ἀλλὰ μέμψιν εἶναι. Non debuit igitur omnino repudiari vox νουθεσία, a *Dione* Chrys. & *Philone* usurpata, quos Atticum loquendi genus imprimis consectatos esse compertum est. Ad νουθέτησις quod attinet, recte inter Atticas numeratam, testes *Aristoteles* & *Plato*; sed utrique νουθέτημα poëtae Attici praetulerunt: ita *Sophocles* Elect. v. 344.

Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
Κείνης διδακτὰ κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.

Ibi Electra sororem Chrysothemim alloquitur, Praeiverat *AEschylus* Pers. vs. 832.

Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι
Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι
Λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόμπῳ θράσει.

Utrumque sequitur *Euripides* Phoen. vs. 595. qui omnes hancce vocem plurali numero efferunt. Vide etiam *Carcini* fragmentum apud *Grot.* pag. 451. SALLIER.

Leid. pr. ἡ νουθ. Sed *Moeris* ait; Νουθέτησις Ἀττικῶς Νουθεσία ἑλληνικῶς. At *Pollux* utrumque probat, abjudicans νουθετισμὸν Menandri. V. ad Lib. IV. §. 40. & Lib. IX. §. 139. OUDEND.

3 Ἀττ. λέγ.] *Lucas* XVIII, 7. & XXI. 37. DRAKENB.

Phav. delet λέγουσιν. post καὶ τὴν ἡμέρ. Idem delet κατὰ τὴν. WITTER.

1 Καὶ

ἡμέραν, ἤγουν, κατὰ τὴν νύκτα [1] καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν. τὸ [2] δὲ νύκτωρ [3] καὶ καθ' ἡμέραν, ἁπλῶς [4] Ἕλληνες.

ΝΥΜ-

---

1 Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν.] Leidd. utrique carent hic praepositione. In *Phavor.* simpliciter καὶ ἡμέραν. Oudend.

2 Τὸ δὲ νύκτωρ.] *Alciphron* Lib. I. ep. 2. Lib. II. ep. 4. Lib. III. ep. 64. *Lysias* Or. I. p. 8. & Or. II. p. 36. Drak.

Quam recte, docet *Theophrastus*: is enim de Cauf. Plant. I. cap. 26. ait: καὶ ὡς ἔνια τῶν ἀνθῶν, νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται. qui locus mendi suspicione caret; licet enim νυκτὸς in νύκτωρ facile mutari potuisse concedamus, factum tamen non esse duo persuadent: ac primum quidem, adverbium, de quo disputatur, in *Theophrasti* scriptis saepius occurrit. quis autem credat, tot ipsi a librariis illata vulnera? deinde vero *Lucianus* Atticae elegantiae prae caeteris studiosus usurpare non dubitat, idque pluribus in locis, v. g. T. I. pag. 497. νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. legitur etiam p. 868. νύκτωρ γὰρ, inquit, ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους . . . ἐνταῦθα καταθεῖται χρυσίον ᾠὸν προκεκενωμένον. Nemo itaque, ea saltem de causa, scriptores illos jure reprehendat, apud quos νύκτωρ occurrit, e quorum numero *Apollonius* Argon. I. 3. vs. 293. & *Eurip.* Bacch. vs. 469. Sallier.

Obstat Scriptorum auctoritas ἀττικωτάτων. Exempla habes apud *Aristid.* Panath. pag. 129. ὥστε νύκτωρ μὲν ἤστραπτεν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ, μεθ' ἡμέραν δὲ νύκτα ἐπῆγεν κ. τ. λ. *AEsch.* Timarch. p. 179. A. Idem de fals. Legat. p. 267. C. *Plat.* Gorg. p. 471. B. *Polyaen.* p. m. 116. ed. min. μεθ' ἡμέραν ἢ νύκτωρ. Plura, cui lubet, addat. Stoeberus.

3 Καὶ καθ' ἡμέραν.] Sensus est vocem ἡμέραν una cum adjuncta praepositione non reperiri; temere, ut constat ex adducto jam antea *Theophrasti* loco: sed ne quis restet scrupulus, nunc probandum incumbit, Atticos ab illa loquendi ratione καθ' ἡμέραν non abhorruisse. Atqui rem extra controversiam ponunt haec ejusdem *Theophrasti* Hist. Plant. Lib. IX. cap. 18. ἔλεγε δὲ ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦτο ποιεῖ καὶ αὐτὸς καὶ ἕτεροι. ita quoque de Cauf. Plant. Lib. VI. cap. 25. αὐτὴ γὰρ τῆς νυκτὸς ὄζει μᾶλλον ἢ καθ' ἡμέραν. neque aliter *Lucianus* T. II. p. 349. αἱ δὲ τῶν παρασίτων καταλήψεις, inquit, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ ἀπόλλυσιν οὐ μόνον οἶμαι τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην. Sunt & alia exempla, quae cum innumera prope

sint,

ſint, his duobus contenti erimus. SALLIER.

A. B. rectius, μεθ' ἡμ. alias καθημέραν quotidie *Ariſtid.* Pericl. p. m. 124. Jebb. STOEBER.

Atqui καθ' ἡμέραν Graecis non dicitur pro ἐν ἡμέρᾳ, ſeu ἡμέρας, vel τὴν ἡμέραν ſed ἁπλῶς pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ut κατ' ἦμαρ. *quotidie*, *ſingulis diebus.* V. *Suidam.* Hoc ignorare non potuit *Thomas.*MSS.Leidd.Burm.Oxon. dant μεθ' ἡμέραν. Verum & tunc erravit *Thomas.* Hoc enim eſt Atticum. Audiamus *Suidam* Μεθ' ἡμέραν. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ vſ. 931.

Οἴμοι τάλας ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Οὕτως Ἀττικοί φασιν· οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Adi *Bergler.* ad *Alciphr.* Lib. II. Ep. 4. p. 252. καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. Item *Lyſiam* pag. 22, 80, 139. Ed. Lond. *AElian* V. H. Lib. III, 11. XIII, 16. καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέραν. ac paſſim. OUDEND.

4 Ἕλληνες.] Poſt νυκτὸς καὶ ἡμερ. inſerunt Codd. A. B. Νοῦς καὶ αἴσθησις, οὐ μόνον τὸ νοοῦν καὶ τὸ αἰσθανόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ νοούμενον, καὶ ὑπὸ αἴσθησιν ὄν. ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ τὸ νοῦς μὲν ἤδη καὶ αἴσθησις, ἤγουν τὰ νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητά. οὐ μόνον δὲ τὸ καθολικὸν ἡ αἴσθησις οὕτω διττῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων. οἷον, ὅρασις, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὁρώμενον. ὡς τὸ, ὅρασις ἣν εἶδεν Ἡσαΐας. καὶ ὄσφρησις, ἡ ὀσφραντικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφρημένου (Cod B. ὀσφρουμ.) οἷον, ἡ τοῦ ῥόδου ὄσφρησις εὐώδης. καὶ γεῦσις, ἡ γευστικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ γευστικοῦ. οἷον, ἡ γεῦσις τοῦ μέλιτος γλυκεῖα. καὶ ἀκοή, ἡ ἀκουστικὴ δύναμις, καὶ τὸ ἀκουόμενον. ὡς ἐν τῷ, τὰς σὰς ἀγγελίας θείαις μὲν φωναῖς οὐκ ἴσας ἡγοῦμαι, πάσης δ' ἄλλης ἀκοῆς ἀνθρωπίνης νομίζω κρείττους. καὶ ἁφή, ἡ ἁπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὑποπίπτον (f. ὑποπ.) αὐτῇ. οἷον, ἡ ἁφὴ τῶν πτερῶν μαλακή, ἡ δὲ πέτρας σκληρά. Conf. *Phavor.* col. m. 1315. & utrumque, ſi lubet, corrige. STOEBER.

Inſerunt rurſus Leid. pr. Burm. ſequentia, quae paucis mutatis leguntur in *Moſchopuli* συλλογῇ τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν &c. & *Phavorino:* Νοῦς καὶ αἴσθησις οὐ μόνον τὸ νοοῦν, καὶ τὸ αἰσθανόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ νοούμενον, καὶ τὸ ὑπὸ αἴσθησιν ὄν. ὡς παρὰ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ. Τὸ νοῦν (*Moſch.* ὡς ἐν τῷ νοῦν *Phavor.* ὡς ὁ Θεολόγος, ἐν τῷ νοῦς) μὲν ἤδη καὶ αἴσθησις· ἤγουν τὰ νοητὰ καὶ αἰσθητά· οὐ μόνον δὲ τὸ καθολικὸν ἡ αἴσθησις οὕτω διττῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων (πέντε addit *Moſch.*) οἷον ὅρασις, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὁρώμενον· ὡς τὸ ὅρασις ἣν εἶδεν Ἡσαΐας. καὶ ὄσφρησις, ἡ ὀσφραντικὴ δύναμι, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφρουμένου (ὀσφρημ. *Moſch.* ὀσφρησμ. *Phav.*) οἷον ἡ τοῦ ῥόδου ὄσφρησις εὐώδης. καὶ γεῦσις, ἡ γευστικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ γευστοῦ, οἷον ἡ γεῦσις τοῦ μέλιτος γλυκεῖα. καὶ ἀκοή, ἡ ἀκουστικὴ δύναμις, καὶ τὸ ἀκουόμενον. ὡς ἐν τῷ· τὰς σὰς ἀγγελίας θείαις μὲν φωναῖς οὐκ ἴσας ἡγοῦμαι, πάσης δ' ἄλλης ἀκοῆς ἀνθρωπίνης νομίζω κρείττους (κρείτ-

ται

ΝΥΜΦΕΥΤΡΙΑ κυρίως, ἡ προμνήστρια. [1] Λιβάνιος ἐν τῇ Περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· ἀναστὰς [2] ἔρχομαι παρὰ τὴν νυμφεύτριαν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ [3] ἣν φασὶ παράνυμφον. τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν τὴν [4] νύμφην, νυμφεύτριαν λέγουσιν. [5] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [6] οὐ γὰρ οἶμαι νομίζεται [7] νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν.

[8] Τὸ ΝΥΝ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, ὃ καὶ νυνὶ λέγεται, ἐπὶ ἐνεστῶτος

τον in Leid. pr.) καὶ ἁφὴ, ἡ ἁπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὑπόπτιλον αὐτῇ, οἷον· ἡ ἁφὴ τῶν πτερῶν μαλακὴ, ἡ δὲ τοῦ πέτρας σκληρά. OUDEND.

1 Λιβάν.] Tom. I. p. 363. D.

2 Ἔρχομαι παρὰ τὴν νυμφεύτριαν.] Vulgo in *Libanii* T. I. p. 303. C. legitur ἄπειμι παρὰ τὴν προμνήστριαν. Sed in Marg. γρ. νυμφεύτριαν. uti illic legendum. *Conciliatricem Sequestram* intellexit *Thomas*, qui ἔρχομαι memoriae vitio citavit. V. *Hes.* & *Suid.* in προμνήστρια, & *D'Orvillium* ad Charit. p. 512. Sed vulgarius νυμφεύτρια de *pronuba*, seu παράνυμφω, ut communiter teste *Moeride* dicitur, occurrit. V. eosdem &c. *Poll.* III. 41. φασὶ edidi cum MSS. non φασίν. OUDEND.

3 Ἣν φασίν.] A. B. φασί. sic mox λέγουσι pro λέγουσιν.

4 Νύμφην.] Praeiverat quodammodo *Synesio* *Euripides*, apud quem Cassandra, quam Agamemnon deperibat, σκότια νυμφευτήρια appellatur. locus occurrit Troad. vs. 252. ubi sic Talthybius:

Οὐκ, ἀλλὰ λέκτρων σκότια νυμφευτήρια.

SALLIER.

5 Συνεσ.] Pag. 158. B. ad quem locum vid. *Petavius* p. 44.

6 Οὐ γὰρ.] A. B. οὐ δὲ γὰρ.

7 Νυμφευτρίαις.] B. αις, quam lectionem vulgatae editiones exhibent & *Phavor.* voc. πᾶς οἶδ & οἶμαι. STOEBER.

Immo vero νυμφευτρίαις, ut est in Leidd. & Burm. *Synesio* Ep. 4. quod rescripsi. In Leid. pr. Burm. οὐ δὲ γὰρ ὁ. Dein ἄγειν Leid. sec. Confirmatur autem e nostro vulgaris *Synesii* lectio. dum in Marg. scribitur ἐκφορᾷ. De hoc ultimo νυμφευτρίας sensu adi quoque *Suidam*. OUDEND.

8 Τὸ Νῦν ἀντὶ τοῦ ἀρτίως &c.] Addit p. 635. Χρῶνται δὲ οἱ τραγικοί τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέρῳ νῦν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου. i. e. *utuntur Tragici & Comici etiam altero* νῦν, *quod accipitur quidem pro* δὴ, *sed emphasin quandam temporis habet.* Nempe τὸ Νῦν aliquando circumflectitur, & tum est temporale adverbium: ali-

ςῶτος· 1 ἀεὶ τίθεται, 2 καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ κώλου, ὅπως ἂν ὁ ῥυθμὸς διδῷ· τότε δὲ μετὰ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος, ὅταν συντομίαν ἔχωσιν ἄμφω οἱ χρόνοι, καὶ ὥσπερ 3 ἔμφασιν ἐνεςῶτος. ὡς τὸ, νῦν ἔτυψα, καὶ νῦν ἐλθὼν ὄψομαι, καὶ Πλάτων 4 ἐν Φαίδωνι· ὦ Σώκρατες, ὕςατον 5 δή σε 6 προσερεῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. καὶ 7 Ὅμηρος ἐν τῷ ε Ἰλιάδος·

Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴκε τύχοιμι.

8 Καὶ πάλιν ἐν τῷ γ' Ἰλιάδος·

Νῦν

quando encliticum, & tum pro δὴ sumitur. *Aristoph.* Plut. v. 415. Σπεῦδέ νυν: ad quem locum Schol. τοῦτο τό νυν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωςέον, i. e. *hoc νυν legendum est aequabili pronunciatione, qua nec attollitur nec deprimitur syllaba*, ἵν' εἴη ἀντὶ τοῦ δὴ, *ut sit pro* δή: ἐγκλίνεται γὰρ ἀεὶ καὶ βραχύ ἐςι, φωνήεντος ἐπιφερομένου, ὡς τὸ, σίγα νυν ἐςὼς ——— παρὰ Σοφοκλεῖ: *Inclinatur enim semper & breve est, sequente vocali, ut illud:* σίγα νυν ἑςὼς ——— *apud Sophocl.* Hactenus Scholiastes. Nota igitur, in illis locis apud *Thomam* nostrum non circumflectendum esse τὸ νῦν; sed absque accentu scribendum hoc modo: Σίγα νυν: & σῶσόν νυν, ut voces Encliticae, quae rejiciunt accentum in ultimam syllabam dictionis praeced. BOS.

Demosth. Olynth. I. pag. 1. differentiam inter νῦν & νὺν vide apud Schol. *Euripid.* ad Hecub. vs. 996. DRAKENB.

1 Ἀεὶ τίθεται.] Sequitur in A. B. & *Phavor.* καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλ.

2 Καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ.] Haec verba addidi, jubentibus MSS. omnibus. V. & *Phavorinum.* OUDEND.

3 Ἐμφ. ἐνες.] A. add. ἢ μέλλοντος.

4 Ἐν Φαίδωνι.] P. 60. A. Ed. Serr. e quo, ut & MSS. Leidd. Burm. exhiberi curavi προσερεῦσι pro σοι. Tum in *Homeri* vs. 279. Il. E. metro postulante reddidi ἐγχείῃ πειρήσομαι. & vs. 439. Il. Γ. μὲν γὰρ M. ἐνίκησεν. Vulgo hic circumferebatur ἔγχεϊ, πειράσομαι & μὲν M. ἐνίκησε. A Leid. pr. bis abest τῷ. Mox vitiose edebatur in Ed. *Blank.* ἀπαντήκει pro ἀπλῶς. OUDEND.

5 Δή σε.] B. δέ σε.

6 Προσερεῦσιν.] A. προσφερ. B. προσερεῦσι.

7 Ὅμηρ.] L. c. vs. 279. ubi pro αὖ τ' est αὖτ' pro ἔγχεϊ, quod uterque Codex agnoscit, ἐγχείῃ, & πειρήσ. pro πειράσ. STOEBER.

8 Καὶ πάλιν.] L. c. vs. 439. ubi νῦν μὲν γὰρ M. ἐνίκησεν. WITT.

1 Τόδε

Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ.

Εἰ δὲ παράτασιν δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ· ὡς τὸ, νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. τὸ δὲ νῦν, ὅπερ ἀκολουθίαν σώζει προηγουμένου χρόνου, καὶ οὐ χρόνον δηλοῖ, ἀεὶ ἐπαγόμενόν ἐστιν. οἷον, ἐγὼ μὲν ἐβουλόμην ταῦτα καὶ τὰ ποιῆσαι, νῦν δὲ τόδε γέγονε. καὶ εἰ ἐποίησα τόδε, [1] τόδε ἂν ἀπηντήκει, νῦν δὲ οὐδὲν ὧν ἐχρῆν γέγονε, ἢ γενήσεται, ἢ γίνεται· συνάπτεται γὰρ τοῖς τελοῖ χρόνοις, ὅπως ἂν [2] ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἔχῃ. ἔστι δὲ καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ποτέ. οἷον, νῦν μὲν ἀγαθὸς δοκεῖ, νῦν δὲ πᾶν τοὐναντίον. χρῶνται δὲ οἱ τεχνικοί τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέρῳ νῦν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δή, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι.

[3] Σίγα νυν ἑστὼς καὶ μέν᾽ ὡς κυρεῖς ἔχων.

Καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· σῶσον νῦν αὐτόν.
[4] ΝΩΔΟΣ, [5] οὐκ ἀνόδους.

Τὸ

---

1 Τόδε ἂν ἀπαντ.] B. τότε.

2 Ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἔχῃ.] In Leid. utroque ἀκολουθίας, in Genitivo non male, si intelligas *pro consequentia, qua valet oratio*. Sic ὅπως ἔχῃ δικαιοσύνης, παιδείας, σοφίας, μέσης &c. passim. ἔχοι in Leid. sec. a quo mox exsulat πᾶν. Edd. R. Vasc. καὶ οἱ κωμικοί. OUDEND. A. B. ἀκολουθίας.

3 Σίγα νυν.] Νῦν sine accentu. Est enim brevis. HEINS. Uti rectissime edidit *Stephanus* vs. 87. & in *Eurip.* Hec. vs. 996. Σῶσόν νυν: ubi consulendus omnino *Scholiastes*. item *Phavor.* Verba καὶ μέν᾽ ὡς κυρεῖς ἔχων desunt MSS. OUDEND.

4 Νωδός.] Recte, cum illud adjectivum in comicorum *Eubuli* & *Phrynici* scriptis *Pollux* inveniri testetur pag. 202. ὁ δὲ μὴ ἔχων ὀδόντας νωδὸς ὡς Εὔβουλος λέγει καὶ Φρύνιχος ὁ κωμικός. καὶ ἀνόδοντος, ὡς Φερεκράτης. Attice igitur *Clem.* Alex. apud quem legas pag. 71. τέλεον νωδοὶ καὶ τυφλοί, καθάπερ οἱ σπάλακες, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐσθίοντες ἐν σκότῳ διαιτᾶσθε. Mallet *Sylburgius* νωθοί, seu νωθροί. Sed hanc illius conjecturam *Plutarchus*, in cujus libro adversus Colotem Epicureum duae illae voces νωδὸς & τυφλὸς conjunctae reperiuntur p. 1095. confutat, οὐ γὰρ ἂν ἐπῆλθεν αὐτοῖς, inquit, εἰς

εἰς νῦν βαλέσθαι τὰς τυφλὰς ἐκείνας καὶ νωδὰς ψηλαφήσεις, καὶ ἐπιπηδήσεις τῆς ἀκολάςου μεμαθηκόσιν, εἰ μηδὲν ἄλλο, γράφειν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ Εὐριπίδους, ὡς Ἀριστοτέλης, καὶ Ἡρακλείδης, καὶ Δικαίαρχος. ibi metaphorice vox νωδὸς accipitur, quam sensu proprio usurpat pag. 1058. ὁ δὲ τούτων σοφὸς οὐκ ἀπολείποντος τὸ σῶμα τοῦ γήρως, ἀλλὰ καὶ περιεπιθέντος καὶ περιεπιχώσαντος μὲν αὐτῶν κυρτὸς, ἂν οὕτω τύχῃ νωδὸς, ἑτερόφθαλμος, οὔτε αἰσχρὸς, οὔτε δύσμορφος, οὔτε κακοπρόσωπός ἐστιν. Haec de nomine νωδὸς, quod nemo tanquam minus Atticum repudiet. Aliter de vocabulo ἀνόδους se res habet, nec immerito a *Thoma* damnatum videtur, certe nusquam nobis se obtulit: adjectivum ἀνόδοντος, quod eamdem habet significationem, alii praetulerant, & Attici quidem: eo, teste *Polluce*, utebatur *Pherecrates* Comicus, usus est & *Aristoteles* Hist. Anim. pag. 78. ἐπεὶ γὰρ, inquit, οὐδὲ ταῦτα ὅλως τὴν τῆς τροφῆς ἐνδίδωσι λειτουργίαν τοῦ στόματος (ἀνόδοντα γὰρ) καὶ οὔτε τῇ διαιρέσει, οὔτε τῷ λειαίνειν τὴν τροφὴν ἔχουσι. SALLIER.

Usitata vox non solis Atticis, ut *Aristoph.* Pl. vs. 266. Acharn. vs. 715. sed aliis etiam scriptoribus. Apud *Athen. Phoenix Colophonius* XI. p. 495. E. Τρέμων οἷον πρὸς ἐν φορνίῳ νωδός· *Theocr.* Eid. IX, 21. —— ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος· *Schol.* ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων· ibi quae porro sequuntur, οὐ μὲν δὴ . . . . ἐστέρηται, alterius sunt eam observationem refutantis; nec sane immerito: non enim sine magna & vix ferenda καταχρήσει dixeris νωδὸν βρέφος, haud magis ac Latine *infantem edentulum* de eo, qui nondum dentivit. Solita figuratae dictionis audacia *Plutarch.* T. II. pag. 786. E. senum τὰς περὶ πόσιν καὶ βρῶσιν ἐπιθυμίας vocat ἀπημβλυμμένας τὰ πολλὰ καὶ νωδάς· ut *Aldhelmus libidinem edentatam.* Verum quod notat *Schol.* ad *Aristoph.* Pl. vs. 266. ubi Plutum senilibus vitiis onustum ridicule describit Carion, parum adhuc animadversum: νωδὸν δὲ, inquit, ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας· οὐ γὰρ δὴ ἄφωνον· αὐδᾷ γὰρ ὁ Πλοῦτος. Ergo duplicem distingui voluit in hac voce & originem, & significationem; illam ex νε & ὀδοὺς, *edentulus*; hanc, quae coaluit ex νε & αὐδὴ, idemque sit, quod ἄναυδος & ἄφωνος· altera nota; fefellit altera doctorum industriam. In *Hesychio* tamen manifestum utriusque vestigium: Νωδὸς, ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων· καὶ ἐννεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν. Vis illa posterior apparet clare in *Epiphan.* Pan. pag. 1036. A. Φασὶ γὰρ τοὺς λυττῶντας κύνας ἐννεοὺς καλεῖσθαι διὰ τὸ νωδοὺς ἀποτελεῖσθαι ἐκ τῆς καταλαμβανούσης αὐτοὺς διανοίας· neque aliter intelligi debet in *Clem. Alex.* Protr. pag. 89. vs. 22. τέλεον νωδοὶ καὶ τυφλοὶ, καθάπερ οἱ σπαλάκες· ubi nequicquam *Sylburgius* emendationem tentat. Per ο scribitur in Testam. Salom. MS. νοδόν ποιῶ· quod *amentem Du Cangius* exponit in Gloss.

Τὸ [1] ΝΩΤΟΝ, [2] ὐχ ὁ νῶτος. ὡς τὸ, νῶτα τοῖς πολεμίοις ἔδωκε. τὸ μέν τοι ῥάχις, κοινόν.

Gloff. M. & I. Gr. fententiam praecedentem potius fecutus, quam virtutem vocabuli propriam, & ab eo minime perfpectam. Idem aliquando fcripturae modus in altera poteftate: νωδὸς, ὁ ἐστερημένος τῶν ὀδόντων· Etym. pag. 142. vf. 7. Ἀνόδοντα Ariftoteles ufurpavit περὶ Ζ. Μορ. cap. 14. HEMSTERH.

Ariftoph. Plut. p. 18. Themiftio reddidit hanc vocem Andr. Schottus Obferv. Lib. V. c. 6. pag. 212.

5 Οὐκ ἀνόδυς.] Sed etiam Ἀνόδοντος ut Pherecrati. Vide Poll. Lib. II. 96. 6. X. 89. OUDEND.

1 Νῶτον.] Ariftoph. Avib. v. 496. Athenaeus Lib. XIII. pag. 580. B. Epigr. Jenfian. LVIII. p. 324. Euftathius ad Iliad. A. p. 39. τὸ νῶτον maluit Machon in Excerpt. Grotii p. 855. conf. Cl. Salmafius ad Achill. Tat. p. 697.

2 Οὐχ ὁ νῶτος.] Sic etiam Moeridi Ariftophani Equitib. vf. 289. Κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον. Inveni tamen in Xenophonte de re Eq. pag. 936. B. πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὴν ἀναβάτην. Sed refcribe ἐπὶ τοῦ νώτου. In AEliano Lib. XIII. An. cap. 14. ἀποκλίνουσιν ἐπὶ τὸν νῶτον αὐτὰ fc. τὰ ὦτα. Sed legendum eft vel ἐπὶ τοῦ νώτου, ut Lib. XVII. c. 14. ὅταν κατὰ νώτου γένηται τοῦ ἄῤῥενος, ac Demofth. pag. feq. in V. ξαίνω, & paffim aliis; vel etiam ἐπὶ τῶν νώτων· nifi ftatuamus Atticos in Accuf. dixiffe τὸν ν. nam Alexandrinos aliosque non moror. Male in Indice Lucianeo pofita vox νῶτος pro νῶτον. OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

[1] ΞΑΙ'ΝΩ, τὸ διαλύω. ὡς τὸ, [2] ξαίνω ἔρια. καὶ ξαίνω, τὸ μαστίζω. [3] Δημοσθένης ἐν τῷ [4] περὶ τοῦ στεφάνου· ξαίνει [5] κατὰ τοῦ νώτου πολλάς.

[6] ΞΕ'ΝΑΙ ξένων, καὶ φίλαι φίλων, καὶ ὅσαι τριγενῆ, πλὴν τοῦ πόρναι πορνῶν.

ΞΕ.

---

1 Ξαίνω —— ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς.] Ut totidem quoque verbis scripsit *Liban.* T. I. pag. 12. A. pro quo p. 10. D. παίει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. ABRESCH.

2 Ξαίνω ἔρια.] Burm. Leid. pr. sec. ξαίνε. *Phavor.* ξαίνει. OUDEND.

3 Δημοσθ. ἐν τ. π. στεφ.] Scrib. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. Verba sic habent pag. 225. fin. εἰπούσης τι, καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιρρήξας τὸν χιτωνισκὸν ὁ οἰκέτης. ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. Quae verba duar refert Scholiastes *Aristoph.* Achar. v. 319. pro χιτωνισκὸν legit χιτῶνα, quod si quis praeferre alteri velit, me non habebit inepte refragantem. Ipsa vero depravata lectio χιτωνισκὸν indicare videtur scriptum fuisse χιτωνισκον vel χιστὸν χιτωνισκόν. Utralibet lectio rei de qua agitur longe accommodatior est. *Pollux* VII, 54. ὁ σχιστὸς χιτὼν περόναις κατὰ τοὺς ὤμους διήρετο· ἡ δὲ πόρπη κατὰ τὰ στέρνα συνήπτετο. *Apollodorus* ἐν Ἐφήβοις apud *Ammon.* p. 133. voc. σχιστή.

Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Dicitur etiam simpliciter σχιστὸς, non χιτός; uti perperam scriptum hactenus apud *Hesych.* conf. *Ammon* l. c. & *Phavor.* in voce. STOEBER.

4 Περὶ τοῦ στεφάνου.] Ab iisdem abest τοῦ. Verba haec sunt in Orat. περὶ τῆς παραπρεσβείας pag. 323. sicut ex ea recte citat Scholiast. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs. 319.

Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

V. & supra in ἐπιτρίβει. Ita saepe occurrit ξαίνειν & καταξαίνειν. V. Cl. *Hemsterb.* ad *Polluc.* Lib. X. §. 54. *Long.* Pastor. Lib. II. Init. λόγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης. Adde *Suidam.* OUDEND.

5 Κατὰ τοῦ νώτ.] Abest τοῦ in Cod. A. STOEBER.

Et Leid. pr.

6 Ξένια.] *Bergler.* ad *Alciphron.* pag. 245.

1 Ξενί-

[1] ΞΕΝΙΖΩ οὐ μόνον τὸ ξένον ὑποδέχομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ [2] ἐκπλήττω. ξενίζομαι δέ τινι, τὸ εἰς ξενίαν ὑπό τινος δέχομαι. σὺ δὲ ἐπιξενοῦμαι λέγε, ἐπὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ ξένισις, ἡ [3] ξενοδοκία. [4] ὡς Θουκυδίδης [5] ἐν τῇ ἕκτῃ· ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι. καὶ ξενία, τὸ αὐτό. ὡς [6] Φίλων ἐν τῷ [7] περὶ Ἰωσήφ· τῶν εἰς τὴν ξενίαν ἡκόντων ἀδελφῶν. καὶ ξενία, ὄνομα δίκης [8] κατὰ τῶν ξένων τῶν [9] ἐγγραφόντων ἑαυτοὺς [10] εἰς πολίτας ὡς ἔτυχεν. [11] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οὔκουν ξενίαν γέ ἐστι τῶν λόγων καταγνῶναι. [12] ξενία δὲ, ἡ ξενιτεία κοινόν.

ΞΕ-

---

1 Ξενίζω] In MSS. & Edd. Vett. καὶ ξεν. poniturque post ξένον multo melius. OUDEND.

2 Ἐκπλήττω.] Vid. Th. Gatackerus Adverf. Mifcell. Posth. Cap. 15. pag. 560.

3 Ἡ ξεδοκ.] A. χία.

4 Ὡς Θουκυδ.] l. c. p. 442. D. WITTER.

5 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] §. 46. *Pollux* tamen ait Lib. VI. §. 7. ὁ Θουκυδίδου ξένισις, τραχύ. OUDEND.

6 Φίλων ἐν τῷ.] T. II. pag. 765. B.

7 Περὶ Ἰωσήφ.] Videtur auctor intelligere Philonis locum T. II. pag. 76. Ed. Mang. οἱ ἐν τέλει τῶν Αἰγυπτίων συνήδοντο, ὡς πρῶτον ἄρτι τῶν ἀδελφῶν τοῦ πρεσβυτάτου ἡκόντων· καὶ ἐπὶ ξενίαν ἐκάλουν. OUDEND.

8 Κατὰ τῶν ξένων.] Articulum addidi fide MSS. omnium: αὐτοὺς habet Leid. fec. De ipfa re V. *Pollux.* Lib. III. §. 57. *Hesych.* *Lucian.* T. III. p. 232. Ed. ult. Locus Ariftidis ab auctore citatus T. I. pag. 182. Ed. Angl. huc non pertinet, sed ad *peregrinitatem fermonis*, quod ξενίζειν dicebant. V. Comm. ad *Harpocrat.* & *Ammonium.* IDEM.

A. B. κ. τῶν ξεν.

9 Ἐγγραφ.] ἐγγραφόντων in Cod. B. ἐγγεγραφότων Cod. Burm.

10 Εἰς πολιτ.] A. εἰς πολιτείαν.

11 Ἀριστείδ.] l. c. pag. 20. WITTER.

9 Ἀριστείδης &c.] Locus eft Panath. pag. 317. ad quem haec notat Schol. MS. ξενία γὰρ κυρίως ἡ φιλία καλεῖται· ξενία πάλιν ὄνομα δίκης, ὥσπερ λέγει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· νῦν οὖν ξενίαν λέγει οἰκείως, ξενία γάρ ἐστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγραφόντων ἑαυτοὺς εἰς πολιτείαν ὡς ἔτυχε. Φησὶν γοῦν οὕτως οὐκ ἔστι καταγνῶναι τῶν ἐμῶν λόγων ξενίαν, τουτέστιν Ἀθηναίους αὐτοὺς εὑρήσεις, καὶ οὐ ξένους. ABRESCH.

12 Ξενία δὲ ἡ ξενιτεία.] Ut de hocce Thomae loco judicium ferri poffit, nominis ξενιτεία exponendae funt fignificationes, quae

1 ΞΕΝΟΔΟΚΟΣ, 2 οὐ ξενοδόχος.

3 ΞΕΝΟΝ, τὸ ἀλλότριον, καὶ τὸ 4 παρηλλαγμένον. 5 Φιλόστρα-

quae duae sunt omnino, hospitium scilicet, & peregrinatio. Priori sensu legitur in Veteri Testamento Sap. XVIII. vs. 3. nec alibi praeterea, quod argumento est caeteris parum probatam: altera autem, ab optimae notae scriptoribus usurpatur, *Artemidoro* v. g. p. 174. πολλάκις δὲ καὶ ὁ πατρῷος καὶ ἡ μητρυιὰ, ξενιτείας καὶ ἀποδημίας γίνονται σύμβολα. Mens est novercam, & vitricum in somnis visos peregrinationes portendere: quid sit enim ξενιτεία, patet ex adjuncta voce ἀποδημία. Ita quoque *Philo* pag. 439. ἡ δὲ χαρᾷ καὶ φόβον εὐθὺς ἐγέννησε περὶ τῆς πατρίδος ἐνδιαιτήσεως, ἤδη γὰρ καὶ νεότητα εὐόλισθον φύσει, καὶ ξενιτεία τὴν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν ἐκεχειρίαν. accedit & *Lucianus*, quem vide Tom. II. pag. 649. quibus praemissis obscurum esse nequit, quid sibi velit Thomas; contendit enim, nomen ξενία Atticis ignotum, quoties de peregrinatione sermo est. certe de hospitio controversia esse non potest, eo quippe sensu apud Atticos in usu fuisse, innumeris prope exemplis ostendere in promtu foret. SALLIER.

Sic distinguendus locus. Vulgo male ξενία δὲ ξενιτεία, καινόν. Thomae sensus est, ξενίαν pro *hospitio* Attice semper dici, non vero ξενιτείαν, ut aliis Graecis ea vox sumitur, uti a *Philone* dil. sed pro *peregrinitate* ἡ ξενιτεία est in Luciano Tom. III. pag. 232. Ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας. OUDEND.

1 Ξενοδόκος &c.] Similia supra aliquoties, in quibus K. Attice pro X. quae littera est recentior. *Moeris:* ξενοδοκῶ, Ἀττικῶς. ξενοδοχῶ, Ἑλληνικῶς. In MS.to ξενοδοκεῖον A. ξενοδοχεῖον E. IDEM.

2 Οὐ ξενοδόχος.] *Jamblich.* de V. P. pag. 113. peccat contra hanc regulam *Thomas* in περὶ ξενῶ. HEMSTERH.

Vid. *Wetstein.* ad N. F. Tom. II. pag. 342.

3 Ξένον.] *Anacreon* Od. VII.

Μή μοι ξένον τορεύσας.

Ubi vid. G. *Baxter* pag. 33. conf. *Bergler.* ad *Alciphr.* pag. 244.

4 Παρηλλαγμ.] *Lucian.* bis accus. Tom. II. pag. 822. μὴ ἑωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς ἐπηγγελμένην. STOEBER.

5 Φιλοστρ.] Dum locus investigationem eludit, geminum addimus e *Plat.* Apol. Socr. pag. 17. D. ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως. Putaveram legendum ἀτέχνως οὖν καὶ ξένως: sed bene vulgata lectio habet ἀτεχνῶς. *Timaeus* Lex. MS. in *Plat.* ἀτεχνῶς dicit esse ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας, καὶ οἷον ἁπλῶς. Conf. *Harpocr.* & *Ammon.* h. v. Vocem Platoni fa-

ςρατ@ 1 ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιςῶν· ξένως ἔχει τῆς λέξεως.

2 ΞΕ'Ω, ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ, ἐπὶ σαρκὸς. ὡς καὶ 3 ἡ παροιμία· τὰ ξύοντα ἀντιξύειν.

4 ΞΥΛΙΣΜΟ'Σ, ἡ τῶν ξύλων συλλογή. 5 ὡς Θουκυδίδης, καὶ ἕτεροι.

ΞΥ-

---

familiarem esse docet *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut, vs. 109. Apud *AElianum* Var. VIII, 8. perperam scriptum erat ἀτεχνῶς καὶ ἀπείρως. *ruditer sineque arte*; emendavit *Gronov.* ἀτέχνως, rectissime. STOEBER.

1 Ἐν τοῖς βίοις τῶν Σοφιςῶν.] Ibi citatum locum reperire nequivi, sed in *Platonis* Apolog. Socratis pag. 17. D. ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως. OUDEND.

2 Ξέω.] Etiam de lapide *Philostrat.* Icon. procem. de aliis rebus *Euripid.* Orest. vs. 12. DRAEK.

Sensus est, ξέω ad ligna quae poliuntur proprie pertinere, verbi autem ξύω significationem latius patere: quod si aliter sentiat, fallitur, ut vel ipsi lexicographi docebunt. SALLIER.

Sed & ξύω, nam hinc τὰ δόρατα, ἀκόντια passim ξυςὰ dicuntur. Poll. I. §. 149. ἔξυον τὰ δόρατα. At MS. ἔξεον. *Xenoph.* Lib. VI. Κυροπ. pag. 162. A. παλτὸν ξύςακα. Vid. *Etym.* M. in ξύλον. De proverbio vide *Suidam* in ξυήλη, & *H. Steph.* in Lexico. OUDEND.

3 Ἡ παροιμ. &c.] *Isocrat.* ad Nicocl. pag. 68. *Demost.* pro Coron. pag. 473. DRAEK. Vid. *Diogen.* VIII, 48. *Suid.* XIII, 76. Discrimen non semper obtinuit. Φυτὸν ξύων est apud *AElian.* Var. VII, 5. pr. ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν *Lucian.* Lexiph. pag. 328. STOEBER.

4 Ξυλισμός.] Non est in *Phavor.* qui, si lecta ipsi in nostro vox fuisset, forte non omisisset. Neque tamen improbanda: tametsi nobis quidem exempla adhuc desiderantur. *Pollucem* enim si audiamus, ille diu ante *Thomam* observavit à Vett. scriptum esse: ἐξῆλθον ἐπὶ ξυλείαν, ἐπὶ ξυλισμὸν &c. Vid. pag. 107. pr. Aliud est ξύλωσις apud *Thucyd.* II. §. 14. ἐρείψιμα ξύλα *Polluci* pag. 777. pr. quem secutus *Wasse* cum Henr. *Stephano* optime vertit *aedificiorum destructorum tigna*; contra quam vult Scholiastes, qui ξύλωσιν exponit τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευήν. Vid. omnino *Kühn.* ad *Poll.* l. c. Dubitandi locum non relinquit illustris locus apud *Joseph* pag. 606. F. καὶ τὸ πῦρ ὑπό τε πολλῶν περιτιθέμενον —— ἥπτετο τῶν ὀρόφων ἢ τάχος· ἡ γὰρ ξύλωσις παρεῖχεν πίσσης τε καὶ κηροῦ πλέον. ἔτι δὲ κηρὸν χρυσὸν ἐπαληλιμμένον ἀθέως ἥκειν. conf. etiam *Liban.* II. pag. 206. A. Quae vero in *Suida* ad ἐρειψίμων ξύλων scripta leguntur, ea non ad Interpretem *Thucyd.* magis pertinent, uti putat

1 ΞΥΛΙΦΙΟΝ, ὀ ξυλάριον.

2 Γίνωσκε, ὡς οἱ Ἀττικοὶ τὴν σὺν πρόθεσιν ξὺν λέγοντες, τῷ σ' προστιθέασι 3 τὸ κ'. τὸ γὰρ κ' πρὸς σ' κραθὲν, ξ' γίνεται. οἷον, συναυλία, ξυναυλία. συμφέρει, ξυμφέρει. καὶ ὅσα τοιαῦτα.

ΞΥΡΕΩ ξυρῶ, Ἀττικοί. 4 οὐ ξυράω ξυρῶ. 5 Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ.

Cl. *Wasse*, quam ad *Platonem* interpretandum: siquidem ipsam glossam debet *Timaeo* Sophistae, qui Lex. in *Plat.* MS. voc. ξύλων ἐρειψίμων ait: στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρείψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα. conf. *Suid.* in voce. STOEBER.

ς Ὡς Θουκυδίδης.] Nusquam haec vox in Thucydide; licet alii dixerint ἰέναι, ἐξέρχεσθαι ἐπὶ ξυλισμὸν, seu ξυλίζεσθαι, quod Latini *lignatum*, *materiatum ire*. Sed de lignea domorum materia, seu *materiatione*, ut cum Vitruvio loquar, adhibuit ξύλωσιν *Thucyd.* Lib. II. §. 14. ubi consule Wassium. OUDEND.

1 Ξυλίφιον, οὐ ξυλάριον.] Vid. *Jensius* Lect. Lucian. Lib. II. cap. 16. pag. 253. *Heliodor.* AEthiop. Lib. I. cap. 2. DRAK.

Sic Codd. MSS. quos vidimus, & *Diod.* Sic. IV. pag. 277. D. ξυληφ. *Polyb.* VI. 32. & 33. STOEBER.

L. ξυλήφιον HEINS. Praefert η quoque Jungerm. ad *Polluc.* L. X. §. 49. ubi vulgo etiam ι; & in *Etym.* M. pag. 242. 10. Sed ξυλήφιον itidem in *Poll.* Lib. VII. §. 164. & Etym. p. 611. ξυλήφιον ὑποκοριστικῶς. δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον ἤπερ ξυλάριον. ubi legei ξυλήφιον, ἢ ξυλάριον. Eustath. habet ξυλάφιον ad Il. Δ. pag. 492. Ed. Rom. ξυλύφιον Suidas in V. Διοκλῆς & ξυλυφίων, & Ὀξύβαφον. Dein incepi novum articulum verbo γίνωσκε, & οἱ Ἀττικοὶ & πρ. τὸ κ. edidi cum MSS. & Edd. Vett. vulgo jungebantur haec inepte praecedentibus, & exsulabat articulus, & edebatur τοῦ κ. Melius quoque in Leidd. & Burm. mox τὸ γὰρ κ' πρὸς σ' κραθὲν, ut edidi, non καὶ σ'. OUDEND.

2 Γίνωσκε ὡς.] Nova hic §. incipit in Cod. A. B. & edit. Rom. STOEBER.

3 Τοῦ κ'.] A. B. τὸ κ'. Conf. Edm. *Chisbull* ad Inscript. Sigeam p. 60. & seqq.

4 Ξυρέω —— οὐ ξυράω. &c.] Palaeph. pag. 84. Edit. Toll. ἐξυρῶντο τοὺς πώγωνας. Mox pag. 180. B. ξυρᾶν τὰ γένεια. ABRESCH.

5 Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ &c.] Pag. 131. b. ubi ἐπιχειρῶμεν. *Philostr.* V. S. I, 14. pag. 497. δοκοῦσί μοι συγχέειν Πλάτωνος, ταυτὸν εἶναι φάσκοντος λέοντα ξυρεῖν, καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον. Vid. *Olear.* ad h. l. WITTER. Locus est in Platonica II. pag. 143. Jebb. ubi similiter ἐπιχειρῶμεν. Cod. vero B. habet δοκῶμεν, & ita nostrum etiam le-

κλεῖ· μὴ λέοντα ξυρεῖν δόξωμεν.

1 ΞΥΣΤΗ'Ρ, ὁ ξύστρον.

---

legisse puto. Quod vero additur in eodem Cod. ὅπερ καὶ παροιμία ἐστί, ab altero glossatore margini adlitum postea in textum irrepsit. Schol. ad *Aristid.* παροιμιακῶς exponit: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐπικινδύνων ἡ παροιμία λέγεται. Sic fere *Suid.* in Apost. C. IX, 32. *Diogen.* VI, 25 STOEB. Tom. II. pag. 143. Sed ubi pro δόξωμεν legitur ἐπιχειρῶμεν, ut in *Platonis* Lib. I. de Rep. pag. 341. C. ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα. *Suidae* λέοντα ξυρεῖς. sed *Diogen.* & *Apostol.* ξυρᾷς. Quo pertinet *Lucian.* in Cynico Tom. III. pag. 547. Ed. ult. καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἷς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις ξυρώμενος. Sed & malim illic ξυρούμενος vel ξυρόμενος ut Tom. III. pag. 341. ξυρόμενος τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ. Long. Past. L. IV. pag. 112. τὸ πώγωνα ξυρόμενος. OUDEND.

1 Ξυστὴρ, ὁ ξύστρον.] De his adi Comm. ad *Poll.* Lib. IV. §. 181. βελόνη, ξυστὴρ, & ad *Diod.* Sic. L. XVII. §. 53. περιστηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρῳ περιηχημένη. IDEM.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο΄.

ΟΔΕΙ͂ΝΑ, ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ [1] περὶ τοῦ στεφάνου· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. καὶ [2] παρὰ τῷ Θεολόγῳ. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ. Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· τὸ δεῖνα γιγνομένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ.

ὈΖΟΣ καὶ ὁ κλάδος, καὶ ἡ τούτου ἀρχὴ, ὅθεν φύεται.

ΟἸΑΞ [3] καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, καὶ ὅλον τὸ πηδάλιον.

ΟἸΔΊΠΟΥΝ, οὐχὶ Οἰδίποδα. ὡσαύτως καὶ [4] ὀξύπουν, καὶ ταχύπουν, καὶ ὠκύπουν, καὶ ἀρτίπουν, καὶ ἀντίπουν. πόδα μέν τοι, οὐχὶ πούν.

[5] ΟἸΚΈΤΑΙ οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, γυνὴ καὶ τέκνα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἣν κομίσας τοὺς οἰκέτας οἰκέῃ ἐκείνῃ. ὥστε ὑποδεξάμενον τοὺς λόγους τὸν Πανιώνιον, κομίσαι τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΟΙ-

---

1 Περὶ τοῦ στεφάνου.] Immo περὶ τῆς συντάξεως p. 124. B. τοῦ abest a Leid. sec. & *Phav.* OUDEND.

2 Καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ.] In Leid. utroque, & Burm. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. *Phavor.* καὶ ὁ Θεολόγος. est Tom. I. pag. 244. C. Ed. Colon. *Philostrati* verba sunt de Empusae spectro Lib. II. cap. 4. ubi ante Olearium legebatur vitiose τὸ ἡ γιγνομένη. Ultimam vocem mutare is non debuerat. IDEM.

3 Καὶ τὸ ἄκρον.] Prima vocula abest MSS. dein οὐκ Οἰδ. Leid. pr. Burm. Phav. IDEM.

4 Ὀξύπουν, καὶ ταχύπουν.] Duas voces καὶ ταχύπουν confidenter addidi auctoritate Leid. pr. Burm. Oxon. & Phavorin. IDEM.

5 Οἰκέται.] Adi ad *Hesych.* & *Suidam*, item *Leunclav.* ad *Xenoph.* Lib. IV. Κύρου π. p. 91. D. Maxime vero hic locus Thomae confirmat lectionem Cod. Medicei, e quo Cl. J. *Gronovius* in *Herodoti* Lib. VIII. cap. 106. τοὺς οἰκέτας resti-

ΟἸΚΙ'ΑΣ δεσπότης ἐρεῖς, ἐχ, [1] ὡς Ἄλεξις, οἰκοδεσπότης.

[2] ΟἸΚΟΔΟΜΗ' ἐ λέγεσιν Ἀττικοὶ, ἀλλ' οἰκοδόμημα, καὶ οἰκοδομία.

[3] ΟἸΚΟ'ΤΡΙΨ, [4] ἐκ οἰκοτραφής.

ΟἸΚΩΝ ἐργάτης, ἢ τέκτων, [5] ἐκ οἰκοδόμος.

ΟἸΚΩ͂, ἐ μόνον τὸ κατοικῶ, [6] οἷον, οἰκῶ τόνδε τὸν τόπον ἢ, τήνδε τὴν οἰκίαν, ἤγεν, ἐν αὐτοῖς κατοικῶ· ἀλλὰ καὶ τὸ ὡσανεὶ διοικῶ. Αἰσχίνης· τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰκήσαντα, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν. οἰκίζω δὲ τόπον, τὸ οἰκεῖσθαι ποιῶ, καὶ οἰκίζω τινὰ ἐν αὐτῷ. καὶ οἰκεῖται τόπος, ἤγεν κατοικεῖται. οἰκίζεται δὲ, ἤγεν εἰς κατοίκησιν ἐνεργεῖται, καὶ κατασκευάζεται.

Φασὶν οἱ ἀκριβεῖς τεχνικοὶ, [7] τὸ μὲν ΟἾΜΑΙ, [8] ἐπὶ ὁμολο-

stituit; cum vulgo legeretur τοὺς παῖδας. Ibidem est ὑποδεξάμενον ἄσμενον. OUDEND.

1 Ὡς Ἄλεξις.] Vide Comment. *ad Polluc.* Lib. X. §. 21. *Phrynichum* pag. 162. IDEM.

2 Οἰκοδομή.] Ad *Phrynich.* pag. 186. & *Thucyd.* Lib. III. §. 21. τῇ οἰκοδομήσει. IDEM.

3 Οἰκότριψ.] Quid sit, perspicue exponit *Photius* inter MS. οἰκότριβες, inquit, οἱ ἐκ δούλων δοῦλοι, οἱ καὶ οἰκογενεῖς λέγονται. ὀνομίζονται δέ. τὸ παλαιὸν ἀτιμότεροι τῶν οἰκετῶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ δούλων, οἱ δὲ ἐξ ἐλευθέρων ἐγένοντο, καὶ οἱ μὲν ἀεὶ δοῦλοι, οἱ δὲ ὕστερον. SALLIER.

4 Οὐκ οἰκοτραφής.] Haec enim vox, & οἰκογενής &c. magis est explicantis, quis sit οἰκότριψ, quam proprio Atticorum vocabulo utentis. Sexcenties οἰκότριψ occurrit. V. *Moerida* & *Suid.* ad *Hesych. Poll.* Lib. III. §. 76. *Phrynich.* pag. 86. *Valkenaar* ad *Ammon.* Lib. III. cap. 3. OUDEND.

5 Οὐκ οἰκοδόμος.] Errat Thomas. Consule *Poll.* Lib. VII. §. 117. *Lucian.* Tom. II. pag. 774. *H. Steph.* in Thesauro. Extenuatur aliquantum error per Leid. pr. in quo κάλλιον, ἢ οἰκ. IDEM.

6 Οἷον.] MSS. ἤγεν. *AEschinis* locum vide in Timarchum p. 265. A. de differentia τῶν οἰκέω & οἰκίζω vide ad *AElian.* Lib. VIII. V. H. cap. 5. Lib. XI. An. 16. IDEM.

7 Τὸ μὲν οἶμαι.] Vult Thomas, grammaticos accuratiores secutus, verbum οἶμαι tunc locum habere, cum de rebus compertis sermo sit; οἴομαι vero.

λογυμένυ τίθεται· τὸ δὲ οἴομαι, ἐπὶ ἀμφιβόλυ.

¹ ΟἸΜΏΖΩ, καὶ οἰμώττω. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· οἴμωζ᾽ ἄρα σύ. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτῦ τύχης· οἰμώττειν δὴ τοῖς ὧδε πεπραγμένοις.

ὈΪΣ, τὸ πρόβατον. ² Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· εὑρίσκει τετοκυῖαν ὄϊν αὐτονυχί. καὶ οἷς μονοσυλλάβως ἐπὶ θηλυκῦ.

ΟἾΣΘΑ κάλλιον, ἢ οἶδας.

³ ὌΛΒΙΟΣ, ὁ μακάριος. ὈΛΥ-

---

ro, cum de iis, quæ dubiae quodammodo videri possent. Quam fragile sit hoc illorum commentum docet *Isaeus* pag. 457. τύτων μίαν ἐκτήσατο, ᾗ ὄνομα ἦν Ἄλκη, ἣν καὶ ὑμῶν οἶμαι πολλὺς εἰδέναι. οἶμαι enim ibi nemo interpretetur *pro certo habeo*. Idem dicendum de illis verbis pag. 428. ὡς μὲν μαρτύρων ἀκηκόατε, καὶ ὡς ὁ τἀληθῆ μεμαρτυρήκασιν, ὑδ᾽ ἂν αὐτὸν οἶμαι Λεωχάρην εἰπεῖν. An ipsi persuasum esse poterat, reum fatentem habiturum? Multo plura adduci possent: sed in re tam aperta paginam implere pudeat. SALLIER.

8 Ἐπὶ ὁμολογυμένυ τίθεται.] Ita restitui ex Leid. pr. Burm. & Edd. Rom. Vasc. Phavor. in Ed. Blank. ὁμολογυμένον. Forsan & τίθεται rescribendum, ut *Wolfius* adleverat margini, & praebet MS. Burm. Videntur vero mihi nimis acute sapere isti ἀκριβεῖς τεχνικοί. V. *Moerida*. OUDEND.

Ἐπὶ ὁμολογυμένυ vel ——— μένων. ABRESCH.

Rescribendum esse ὁμολογυμένυ, aut saltem ὁμολογυμένων monuit Cl. *Taylor* ad *Demosth.* Or. contra Aristocrat. pag. 355. Ad Thomae mentem *Xenophon* Cyrop. Lib. II. cap. 14. p 53.

1 Οἰμώζω.] Leidd. καὶ οἰμ. *Aristophanis* locus est vs. 877. *Libanii* Tom. II. pag. 15. D. in quo pro ὧδε Oxon. Cod. hic praebet ἤδη. Ceterum auctiores rursus sunt Codd. Leid. pr. & Burm. ac verissime, ut opinor. Haec enim addunt. Οἷον, τὸ ὁποῖον, καὶ οἷον ἀντὶ ὡσανεί, ὃ καὶ οἱονεὶ λέγεται· καὶ οἷον θαυμαστικὸν καὶ σχετλιαστικόν. quibus succinunt *Suidas*, & *Phavorinus*. OUD.

2 Ἀριστείδης.] Tom. I. pag. 294. *Moeris* οἷς μονοσυλλάβως. Ἀττικῶς, πρόβατον Ἑλληνικῶς· saepe invenies in Accusativo τὰς οἷς pro οἶας. IDEM.

3 Ὄλβιος, ὁ μακάριος.] Ὄλβος divitiae, hinc ὄλβιος, dives: cum autem plerique in divitiis summum bonum collocarent, sensu minus angusto ὄλβιον dixerunt illum, cui ad absolutam numeris omnibus beatitudinem nihil deesset: quo pertinent hæc *Ammonii*: ὄλβιος καὶ εὐτυχὴς διαφέρει. ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. εὐτυχὴς δὲ ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως. Favet *Herodoti* p. 11. de Solone locus. Is cum à Croeso interrogatus esset, an aliquis posset secum de felici-

tate

1 ΟΛΥΜΠΙΚΟ'Σ Ἀττικοὶ, ἐκ 2 Ὀλυμπιακός. Θουκυδί-

---

tate contendere: νῦν ὦν ἵμερ☉ ἐπείρεσθαί με ἐπῆλθέ σε, εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδες ὀλβιώτατον. ὁ μὲ ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος, ταῦτα ἐπηρώτα· respondet felicem, dum in vivis esset, sibi videri neminem: σκοπέειν δὲ χρὴ παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν κῇ ἀποβήσεται. πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς, προῤῥίζους ἀνέτρεψε. Ex quibus efficitur, illum tandem ὄλβιον appellatum esse, cui omnia, ne minima quidem re excepta, semper ex votis successissent: at μακάρι☉ is etiam nuncupari potest, qui saevientem aliquando fortunam est expertus, ut ex *Euripide* manifestum est Orest. vs. 539.

Ἐγὼ δὲ τ' ἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ
Πλὴν εἰς θυγατέρας, τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.

Neglectum tamen saepe id discrimen: nec major interdum illius habita ratio, quod εὐδαίμονα inter & μακάριον *Aristot.* statuit Ethic. cap. 11. ὁ δὲ οὕτως, inquit, ἄθλιος μὲ οὐδέποτε γένοιτ' ἂν εὐδαίμων. οὐ μὴν μακάριός γε ἂν Πριαμικαῖς τύχαις περιπέσῃ. deinde paucis interjectis ait: τὴν εὐδαιμονίαν δὲ τέλος καὶ τέλειον τίθεμεν πάντως, εἰ δὲ οὕτω, μακαρίους μὲ ἐροῦμεν τῶν ζώντων οἷς ὑπάρχει καὶ ὑπάρξει τὰ λεχθέντα. μακαρίους δὲ ὡς ἀνθρώπους. ubi vides vocem εὐδαίμων latius patere, quam nomen μακάρι☉. Nunc intelligere facile est, quid sibi velit *Thomas*. SALLIER.

Rursus hallucinatur Thomas. Ceteri Grammatici ὄλβιον exponunt πλούσιον, εὐδαίμονα, καὶ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστόν. Jam si *divitem* intellexerit Thomas, certe pro eo μακάρι☉ quoque Attice dicitur, ut εὐδαίμων, & Latinis *beatus*. Vid. *Cuper.* Observ. Lib. III. cap. 1. Ultimo sensu pluries usurpatur μακάριος, quam ὄλβιος. Hinc enim Dii μάκαρες & μακάριοι. & μακαριωτάτη βιοτή. *Xenoph.* Lib. VII. Cyr. p. 183. in f. Passim ὦ μακάριε. OUDEND.

1 Ὀλυμπικός.] Ὀλυμπικὸς & Ὀλυμπιακὸς voces sunt Atticae: de priori nulla est controversia. ad alteram quod spectat, dubitandi locum non relinquent haec *Aristophanis* in Plut. vs. 583.

Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα,
Ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει, Ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας κοτίνου στεφάνῳ.

Ubi tamen doctissimus *Kusterus* malit ὀλυμπικόν. verum cum servata editorum lectione, in leges carminis poëta non peccet, nihil repugnantibus praesertim MSS. Codicibus fuit mutandum: nec apud illum valere debuit *Thomae* autoritas, quam nullius esse ponderis jam multis ostendimus. Adde quod in addu-

δίδης [1] ἐν τῇ πέμπτῃ· ἣν ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ νόμῳ Ἠλεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐν ταῖς Ὀλυμπικαῖς σπονδαῖς ἐσπέμψαι.

ὉΜΙΛΗΤΗ'Σ, ὁ μαθητὴς, καὶ [2] ὁμιλητικός. Φιλόστρατος [3] ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· νόμον τοῦτο οἱ ὁμιλητικοὶ ἡγοῦντο, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα.

ὌΜΝΥΜΙ, [4] οὐκ ὀμνύω.

---

ctis à *Thucyd.* locis, quibus hanc suam opinionem defendere nititur, occurrat ὀλυμπιακὸς, non ὀλυμπικός. quin & Lib. I. cap. 6. legitur ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι. At dices, unus è MSS. Codicibus, quos Clar. *Hudsonus* adhibuit, habet ὀλυμπικῷ. caeteros tacere respondemus: vocem autem ὀλυμπικὸς, illum aliosque praetulisse ideo arbitramur, quod ea in veterum scriptis sit obvia, altera vero, ὀλυμπιακὸς scilicet, non admodum utantur. Usurpatur tamen à *Philone* auctore non contemnendo p. 159. ὁ τοίνυν, inquit, ὀλυμπιακὸς ἀγὼν μόνος ἂν λέγοιτο ἐνδίκως ἱερός. accedit *Themistius* p. 249. αἰσχρὸν δὲ, Ἠλείας μὲν καὶ Πισάτας οὕτω δήτοι ἀποσεμνύνειν τὸν ὀλυμπιακὸν κότινον, ὥστε μὴ ἐφιέναι γυμνάζεσθαι εἰ μὴ ἔχῃ τις ἀποδεῖξαι πατέρα αὐτοῦ καὶ μητέρα καὶ τὴν ῥίζαν τῆς βλάστης ἀκέραιον. Est & ὀλυμπιακὸς ἀγὼν apud *Chrys.* in Paul. pag. 188. & ὀλυμπιακὴ αἵρεσις apud *Diog. Laërt.* pag. 60. sed ii numero pauci sunt, si cum illis conferantur, qui adjectivum ὀλυμπικὸς adhibuisse deprehenduntur, quod imperitis librariis sua interdum commenta nobis obtrudendi locum praebuit. SALLIER.

2 Ὀλυμπιακός.] Est tamen apud *Thucydid.* Lib. I. pag. 2. & Lib. V. pag. 131. DRAKENB.

1 Ἐν τῇ πέμπτῃ] Pag. 49. Sed utroque loco MSS. plerique & Edd. praeferunt Ὀλυμπιακῷ & Ὀλυμπιακαῖς. Et ita alibi variant Codd. non secus ac Latinis in Auctoribus *Olympiacus*, *Olympicus* & *Olympius*; de quibus ad *Appulej.* Lib. II. Met. pag. 34. Non invitus tamen accesserim Thomae. Consule omnino *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 583. τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα. item Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* Lib. I. §. 95. OUDEND.

2 Ὁμιλητικός.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 55. DRAKENB.

3 Ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ.] Articulum τοῦ e MSS. addidi pro more auctoris. V. in ὁ δεῖνα. Exstant autem *Philostrati* verba Lib. I. cap. 1. ubi recte τοῦτο sc. ὅ, τι ἀποφήναιτο ὁ Πυθαγόρας. quare & hic MSS. Leidd. & Burm. auctoritate sic expressi, pro τοῦτον. OUDEND.

4 Οὐκ ὀμνύω.] Sed utitur ipse in V. Βούλομαι. IDEM.

1 ʼΟΜΟ'ΔΟΥΛΟΣ ʼΑττικὸν, 2 ὀ σύνδουλος.
3 "ΟΜΟΙΟΝ τῷ δεῖνι, καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος. ʼΗρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια τοῦ ʼΗφαίστου. ὡσαύτως δὲ ἴσον τῷ δεῖνι, καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος.
4 ʼΟΜΟ'ΡΞΑΣΘΑΙ, 5 καὶ ἀπομόρξασθαι, 6 οὐκ ἐκμάξασθαι.
"ΟΜΟΡΟΣ, ἐπὶ οἰκίας καὶ χωρίου. ἄλλοθι δὲ οὐκ εὗρεῖς.
ʼΟΜΟ'ΤΕΧΝΟΣ, 7 οὐ σύντεχνος.

ʼΟ-

---

1 ʼΟμόδουλος —— οὐ σύνδουλος.] Habet *Herodotus* Vit. Homeri cap. 23. ABRESCH.

2 Οὐ συνδουλος.] Sic etiam *Moeris* ait ʼΟμόδουλος ʼΑττικῶς. σύνδουλος ʼΕλληνικῶς. Certe sic frequentius. Aristophanes tamen & Lysias σύνδουλον dixerunt. Alii frustra distinguunt ita, ut ὁμόδουλος sit ejusdem servilis conditionis, σύνδουλος, ejusdem domini servus. Vide *Suidam* & *Polluc*. Lib. III. §. 82. OUDEND.

3 "Ομοιον.] MSS. καὶ ὁμ. *Herodotea* leguntur cap. 37. in quîs conspirat Thomas rursus cum MS. Mediceo: nam alioquin edebatur illic, ὅμοια τοῖς τοῦ ʼΗφ. vide *Granovium*, *AElian*. Lib. VIII. An. cap. 1. ὁμοίους ἐκείνου κύνας. OUDEND.

4 ʼΟμορξασθαι.] *Anthol*. Lib. VII. Epigr. 149, p. 993.

5 Καὶ ἀπομόρξασθαι.] Sic MSS. & Edd. Vett. pessime in Ed. Blank. οὐκ. Est enim non modo *Homeri* & *Apoll*. *R*. aliorumque, sed & *Aristophanis*. V. Comm. ad *Hesych*. ʼΑπεμορξάμην & ʼΑπέμορξατο, ac *Kuster*. de V. Med. pag. 3. Addit *Moeris*, ἐξομόρξασθαι. Rectissime, uti vel docent Lexica. OUD.

6 Οὐκ ἐκμάξασθαι.] Sensu nempe *abstergendi*; ut in Sac. Litteris, & apud Suidam in ὁμόρξας· nam *effingendi* sensu saepius. V. *Lucian*. Tom. II. pag. 681. 111. 116. Comm. ad *Hesych*. V. ἐκμαγεῖον &c. pro quo frequentius ἀπομάξασθαι. Hinc *Hesych*. ʼΑπομορξάμενοι, ἀπομαξάμενοι &c. ubi laudatos viros consule. Hinc forsan emendabis similiter *Suidam*: ἀπομορξάμενος, ἀπομαξάμενος. V. eundem in ἀπομάττεσθαι. *AElian*. Lib. XV. An. cap. 1. τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἀνθρηδόνα. (sic lego cum Cl. *Wesselingio* ad *Diod*. Sic. Lib. XVII. pag. 219.) σφηκὸς δὲ τὴν χρόαν ἀπεμάξατο. Sensu *detergendi* non ἀπομάσσεσθαι, ut Lucae cap. X, 11. &c. sed ἀπομάττειν dixere. V. quos laudant ad *Lucian*. Necyom. Tom. I. p. 466. *Long*. Past. Lib. I. pag. 20. IDEM.

7 Οὐ σύντεχνος. Usurpatam tamen ab *Aristophane* vocem, de qua nunc controversia, testatur Pol-

'ΟΜΟΥ͂ΜΑΙ, [1] οὐκ ὀμόσω.

'ΟΜΩ'ΝΥΜΟΣ, καὶ τοῦ δεῖνος, καὶ τῷ δεῖνι. καὶ ἰσόῤῥοπος ὡσαύτως.

[2] Οὐ χρὴ κατ' ὌΝΑΡ λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ καθ' ὕπαρ, ἀλλὰ [3] ὄναρ καὶ ὕπαρ. οἷον, ὄναρ εἶδον τὸν δεῖνα. ἢ ἐξ ὄψεως ὀνείρου, τόδε λέγει τις.

[4] ὌΝΘΟΣ, ἐπὶ βοῶν, οὐ κόπρος. Ὅμηρος [5] ἐν ψ'. Ἰλιάδος· Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων.

'Ο-

Pollux L. 7. pag. 689. καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται. SALLIER.

Cautius *Poll.* Lib. VII. §. 7. Καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται. In Ranis quoque habemus vf. 775.

Τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων.

OUDEND.

1 Οὐκ ὀμόσω.] Vitiose contra MSS. edebatur ὀμώσω. Vid. *Moerida* & *Phrynich.* pag. 206. IDEM.

Οὐκ ὀμόσω. ABRESCH.

2 Οὐ χρὴ &c.] Hinc *Phrynichum* p. 78. emendabis, ubi male ἀλλ' ἤτοι κατ' ὄναρ, pro ὄναρ, omisso κατ'. *Jambl.* de V. P. 70. HEMSTERH.

Intendere videtur *Phrynichum.* ABRESCH.

3 Ὄναρ καὶ ὕπαρ.] Leid. pr. Burm. ὄν. ὡς καὶ ὕπ. Quum auctor ait τόδε λέγει τις, intelligit *Phrynichum* ita scribentem pag. 186. Ed. *Pauw.* qui *Phrynichi* sensum non percepit. Diserte ille aeque ac noster *Suidas*que dictiones κατ' ὄναρ, καθ' ὕπαρ damnarunt, non attendentes, optimos scriptores per κατ' ὄναρ aliud quid intellexisse, quam per simplex ὄναρ, ὕπαρ. i. e. ἐν ὕπνοις *per somnium:* cum κατ' ὄναρ fit illis ex *somnii monitu*, secundum somnii speciem, praeceptum vel simile, seu *ex somnio:* κατὰ τὴν ἐξ ἐνυπνίου δόξαν, ut egregie animadvertit Doctiss. *Abresch.* Lect. Aristaenet. Lib. II. Ep. 19. Sic *Polemo* sophista optime dixit, se statuam posuisse Demostheni κατ' ὄναρ, *ex visu* & *somnio monitum*, uti haec in Inscript. Latinis; quam, si dixisset, se posuisse ὄναρ ἢ ὕπαρ seu *in somnio, per somnium*, fuisset ineptissimus, ac significasset, se in somnio visum fuisse sibi statuam ponere; ut semper. V. & *Long.* Past. Lib. II. pag. 38, 54. ibique *Moll.* OUDEND.

4 Ὄνθος, &c.] Vid. *Lexicon* de *Spirit.* a Cl. *Valckenaer.* edit. pag. 233. *Theophylact.* Simoc. ep. 14. pag. 80.

5 Ἐν ψ'.] Addunt MSS. ῥαψῳδίᾳ, ut alibi. Est vf. 775. Ὄνθος, κέρατος βοῶν, ἢ κτηνῶν

pas-

1 ΟΝΥΧΙ'ΖΕΙ καὶ ἐξονυχίζει ταυτόν. Συνέσιος ἐν τῷ Δίων, ἢ, περὶ τῆς κατ᾽ αὐτὸν διαγωγῆς· ἀνάγκην ἔχων βιβλίον ἐξονυχίζειν. τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ πρὸς μνήμην διαγνίσασθαι, ἢ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δὲ ἀπονυχίζειν τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει.

ΟΞΙ'Σ Ἀττικοὶ, οὐκ ἀγγεῖον ὄξους. Ἀριστοφάνης 2 ἐν Πλούτῳ· ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον.

τὸ ΟΞΥ, ἐπὶ μὲν μαχαίρας καὶ ὀφθαλμῶν λεγόμενον, ἐναντίον ἔχει τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ τῶν μετεχόντων ὀξώδους ποιότητος, ἔνθα δὴ 3 τὸ ἀρσενικὸν οὐκ ὀξὺς, ἀλλὰ ὀξώδης καὶ 4 ὀξίνης, ἐναντίον ἔχει τὸ γλυκυ. ἐπὶ δὲ φωνῆς, τὸ βαρύ. τὸ δὲ, ὀξέως ἐμήνυθη, καὶ ὀξέως ἀφῖκτο, ἐναντίον ἔχει τὸ βραδέως.

5 ὍΠΛΑ οὐ μόνον τὰ κοινῶς 6 ἅρματα, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς ἑτέ-

---

passim explicatur a Grammaticis; dum κόατος aliquoties est ipsum bubile. V. ad *Hesych.* OUDEND.

1 Ὀνυχίζει.] Ὀνύχιζειν καὶ ἐξονυχίζειν malim cum MSS. *Phavor.* & *Phrynicho*: ubi vide pag. 126. Synesii locus, qui non est in MSS. Leidd. Burm. legitur p. 56. B. ubi vulgo ἔξω. Dein simpliciter in Leidd. & Burm. τίθεται δὲ (γὰρ L. sec.) ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι· & sic quoque *Phrynicho*. De ἀπονυχίζειν vide & *Theophr.* cap. 26. Char. ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος. IDEM.

Conf. Nic. *Rigaltius* ad *Artemidor.* pag. 10.

2 Ἐν πλούτῳ.] Verf. 813. quem citant plures. vid. *Kuster.* & *Hemst.* Apud *Hesych.* scribendum in Accus. ὀξίδας, ut in *Moeride* & *Polluce* Lib. VI. §. 85 OUDEND.

3 Τὸ ἀρσενικὸν οὐκ ὀξύς.] *Xenophon* tamen dixit Lib. V. Ἀναβ. pag. 354. A. Οἶνος ὀξὺς ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος. Dein pro ὀξοίνης, quod nihili est, praeviis MSS. Burm. & Leid. pr. reposui ὀξίνης. *Poll.* Lib. I. §. 248. VI. §. 17. Οἶνος τρεπίας, ὀξίνης, ὀξώδης. V. etiam *Suidam.* IDEM.

4 Ὀξοίνης.] Scribendum ὀξίνης, id est, vinum acidum. vide lexicographos. SALLIER.

Ὀξίνης. ABRESCH.

Vid. Thom. *Gatacker.* Advers. Miscell. Posth. cap. 6. p. 468.

5 Ὅπλα.] Hinc etiam ad instrumenta nautica & funes navium transfertur. vid. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. vs. 315. DRAKENB.

Proprie arma ἀμυντήρια, uti βέλη, quibus hostem laedimus. Hinc apud *Demosthenem* pro Ctesiph. pag. 340. in psephismat. βοηθεῖν καὶ δυνάμεσι, καὶ χρη-

ἑτέραν τινὰ κατασκευὴν συντελοῦντο. Ἡρόδοτος [1] ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ ὕπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· παρεσκευάζοντο δὲ καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας.

[2] ὍΠΟΙ διὰ τοῦ ο καὶ ι, ἐπὶ κινήσεως. οἷον, ὅποι ἔρχομαι. περὶ δὲ τοῦ ποῦ, καὶ πῇ, διὰ τοῦ η, τὸν τόπον δηλοῦντος, (σημαίνει γὰρ καὶ τὸ πῶς) καὶ τοῦ ποῖ διὰ διφθόγγου, οὕτω φρόνει. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κινήσεως, ὡς τὸ, ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη, παρ' Ὁμήρῳ [3] ἐν ζ' Ἰλιάδος. καὶ, ποῖ τίς ἂν φύγοι, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ. καὶ, ποῖ γῆς ἔδυτε, παρ' Ἀριστείδῃ ἐν μονῳδίᾳ τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ· καὶ τὸ πῇ δὲ διὰ τοῦ η, ἐπὶ κινήσεως. [4] ὡς τὸ πᾶ βῶ, παρ' Εὐρι-

---

χρήμασι, καὶ βέλεσι καὶ ὅπλοις. SALLIER.

6 Ἄρματα.] Nisi sciremus, posteriores Graecos ex Romanorum voce *arma* fecisse ἄρματα, ut late docet *Du Cangius* in Glossario Graeco, posset quis conjicere, hic legendum esse, Ἀρήϊα *Martia*, ut *Homero*, *Herodoto*, aliisque, quae sunt τὰ πολεμικὰ σκεύη, uti *Hesychius* interpretatur. OUDEND.

1 Ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Immo ἑβδόμῃ cap. 36. Ubi Cod. Medic. ut hic, καὶ ὕπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου. vulgo καθύπερθε. Alter locus est cap. 25. ubi παρεσκεύαζέ το δὲ καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας. Hinc, quia ἐς τὰς γ. vel εἰς τὰς γ. praebent Leidd. ita hic reposui. in Burm. διὰ τὰς γεφ. IDEM.

2 Ὅποι.] Prave ὅπη bis pro ὅποι in Leid. pr. qualis error & in MS. *Thucyd.* Lib. V. §. 18. Tum cetera hoc pacto sunt disponenda, ut opinor: περὶ δὲ τοῦ ποῦ, καὶ πῇ, διὰ τοῦ η, τὸν τόπον δηλοῦντος (σημαίνει γὰρ καὶ τὸ πῶς) καὶ τοῦ ποῖ διὰ δ. οὕτω φρόνει. Sic omnia sunt dilucida. τοῦ ποῖ emendavi e Leid. pr. pro τὸ nullo sensu. pro τὸν τόπον Oxon. τοῦ ποῦ. Leid. pr. & Burm. τοῦ τόπου, quod & stare potest, si scribas τοῦ, τὸ ποῦ, *de* πῇ, *illo articulo, qui* ποῦ *significat. Nam etiam* πῶς *notat.* IDEM.

3 Ἐν ζ' Ἰλιάδος.] Vers. 377. Sed ibi editur πῇ. *Euripidis* locus in Oreste legitur vs. 597. Eademque vide in *Aristoph.* Pluto vs. 438. *Aristidis* verba invenies Tom. I. pag. 261. inf. Multa lege de his apud *D'Orvill.* ad *Charit.* pag. 119. Ceterum τοῖς πῃ, πᾷ, ὅπῃ rectius subscribas τὸ ι. Sunt enim Dativi per ellipsin ὁδῷ, ut notum. IDEM.

4 Ὡς τὸ πᾶ βῶ.] Sic edidi, ut sensus postulat, & exhibent Burm. & Leid. pr. Vulgo ὡς τὸ πᾶ βῶ. Leguntur vs. 1057. & 1079. πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κέλσω; in Oreste vs. 1375. πᾶ φύγω; IDEM.

1 Ὀ-

ειπίδη ἐν Ἑκάβῃ. τὸ δὲ τοῦ, ἐπὶ στάσεως, ὡς παρ' [1] Ὁμήρῳ· ποῦ δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα· ἢ τοῦ γῆς μονῳδῶ, παρ' Ἀριστείδῃ ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ μονῳδίᾳ.

Ὅποι, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ ἡ, ἐπὶ στάσεως [2] τίθενται. οἷον, ὅπη εὑρίσκομαι, καὶ ὅπου οἰκῶ.

[3] Ὀπτήρ, [4] ποιητικώτερον· κατάσκοπος δὲ, ῥητορικόν. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· καί μοι τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδών. Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα· [5] κατασκόπων τινῶν κακία.

[6] Ὀπωρῶν ὠνήτωρ, οἱ ἀγοραῖοι. σὺ δὲ [5] ὀπωρώνης λέγε, ὡς

---

1 Ὁμήρῳ.] Il. K. vs. 406. τοῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕ. *Aristidis* verba habemus Tom. I. pag. 262. μονῳδία hic deest Leid. pr. Idem.

2 Τίθεται.] In plurali scripsi τίθενται e Leid. pr. & Burm. Id enim hic clarius singulari τίθεται. Idem.

3 Ὀπτήρ.] Si *Thomae* fides, ὀπτὴρ vox est, quam poëtae pro suo jure sibi vindicant, cui tamen assentiri non possumus; nam praeter *Xenophontem*, è cujus scriptis *Stephanus* exemplum adduxit, hanc ipsam à *Philone* usurpatam reperias pag. 494. παραλαβόντες δ' ὀπτῆρας καὶ ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ προερχομένοις ἐφείποντο. nec semel apud illum legitur. Utitur etiam *Heliodor.* AEth. pag. 401. ἤδη δὲ πλησιάζων Αἰθιοπικῷ περιέπτῃ λόχῳ, καὶ πλῆθει νεολαίας διοπλίσεως, οἱ προαπεστάλησαν μὲν ὀπτῆρές τε ἐσόμενοι, καὶ τὸ ἀσφαλὲς τῆς ὁδοιπορίας τῇ παρὰ σφῶν ἀποπείρᾳ προῦς τὴν ὅλην στρατιὰν βεβαιώσοντες. addi posset *Plutarchus*, cujus locum vide Tom. I. pag. 1063. Sallier.

Usi sunt praeter poëtas *Xenophon*, *Antiphon* & *Heliodorus*. Abresch.

Vid. Balth. *Stolbergius* ad *Sophocl.* Ajac. Flag. p. 115.

4 Ποιητικώτερον.] Usum tamen ea voce quoque fuisse *Xenophontem* (Lib. IV. Cyrop. pag. 106.) jam observavit *Pollux* Lib. II. §. 59. Locum *Sophoclis* in Ajace vs. 29. protulit *Suidas*. Oudend.

5 Κατασκόπων τινῶν κακία.] Media vox in Leid. pr. non comparet, neque haec verba citato loco leguntur, sed τῶν δὲ κατασκόπων ὄψει τὸ πρᾶγμα λαβόντων Tom. II. pag. 129. C. Idem.

6 Ὀπωρῶν ὠνήτωρ.] Ita edi curavi cum Leid. pr. & Burm. Vulgo vitiose ὠνήτωρες· saltem ὠνήτορες scribi debuisset. Sed sin-

ὡς καὶ βοώνης, καὶ ὀψώνης. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· ἔωθεν ὀψώνης κάτεισιν.

Τὸ ΟΠΩΣ καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς. οἷον, ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεί. οἷον, ὅπως δ' [1] εἰς ταυτὸν ἥκομεν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. οἷον, ὅπως ἂν ἐξείη. καὶ ἀντὶ τοῦ [2] οὕτως· Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. [3] Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.

1 Ὁ-

---

singulari usus est auctor, ut patet ex seqq. *Phrynich.* pag. 88. ait τοὺς ἀγοραίους dixisse ὀπωροπώλην. & sic *Polluci* Lib. VI, 128. ac *Glossis*. In *Hesychio* legendum Ὀπωρώνας, τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους τὰς ὀπώρας. In *Libanii* loco Tom. I. pag. 339. A. est πρόσεισι, ut debet, non κάτεισι. OUDEND.

In *Libanii* loco legitur hodie πρόσεισι, non κάτεισι. ABRESCH.

5 Ὀπωρώνης.] Is *Platoni* dicitur ὀπώρας ὠνούμενος Leg. L. 8. pag. 845. μέτοικος δὲ, inquit, ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν, ὀπωριζέτω ἐὰν βούληται. SALLIER.

Restituit hanc vocem summus *Hemsterhusius Aristaeneto* Lib. II. ep. 1. pag. 72. ed. Cl. *Abresch.* Βοώνης est apud *Harpocrat.* Lex. pag. 104. εἰκοσώνης apud *Arrianum* in *Epict.* Lib. III. cap. 26. pag. 353. ἐλαιώνης & καρπώνης habes in inscript. apud *Whelerum* Itiner. Tom. II, pag. 470. & *Sponium* Itiner. Tom. II. pag. 341. θεατρώνης apud *Theophrast.* in Charact. pag. 37. ubi vid. *Casaubon.* de vocibus βιώνης, δημοσιώνης, ἐργώνης & σιτώνης consul. *Salmasius* Observ. ad Jus Attic. & Rom. pag. 334. & G. *Postellus* de Magistr. Atheniens. cap. 17. pag. 38. ὀψώνης ex *Aristophane* profert *Athenaeus* Lib. IV. pag. 112. quo etiam usus est *Alciphron* Lib. I. ep. 1. pag. 6. Μυρωνητής nobis dat Th. *Reinesius* Syntagm. inscript. Class. V. pag. 378. Sed viderint me peritiores, anne rectius legatur *Myronides*, quod nomen exstat in Inscript. apud *Gruterum* pag. MCXXIIII. 5. & apud *Theophylact.* Simoc. ep. 77. ὀπωροπώλης, quod damnat *Phrynichus* pag. 88. habet *Balsamon* ad Antioch. cap. 76. p. 453. ubi & ψωμοπώλης invenias.

1 Εἰς αὐτόν.] Leid. pr. εἰς τ' αὐτόν. sec. & Burm. εἰς ταυτόν. Bene. Mox ἐξῆν in sec. OUD.

2 Οὕτως· Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·] Sic edi curavi e MSS. meis: vulgo exsulant auctoris & Tragoediae nomina. Est vero ejus versus ibidem 398. IDEM.

3 Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.] Versus est *Euripidis* in Hec. 398. ibi Schol. adde iterum *Eurip.* Troad. vs. 148. ABRESCH.

1 Ὁ-

[1] ὉΠΩΣΟΥ͂Ν, [2] Ἕλληνες ἁπλῶς· ὁπηοῦν δὴ, [3] καὶ ὁπωσιοῦν, καὶ ὁπητιοῦν, Ἀττικοί.

ὈΡΕΙΑΛΩΤΟΝ μὴ εἴπῃς· βάρβαρον γὰρ, ἀλλ' ἐν ὄρει πλανώμενον. τὸ γὰρ ἁλωτὸν οὐ τὸ πλανώμενον δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κρατηθὲν, ὡς ἔχει καὶ τὸ δορυάλωτον.

ὈΡΕΙΚΟΝ ζεῦγος, [4] οὐχ ἡμιονικόν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, τρίτη μὲν ἣν Αἰσχίνῃ κειμένῃ· ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικόν.

ὈΡΘΡΕΥΩ, καὶ ὀρθρεύομαι. Λουκιανὸς ἐν τῷ [5] Μίκυλλος, ἢ, ἀλεκτρυὼν· ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ

---

1 Ὁπωσοῦν —— ὁπωσιοῦν καὶ ὁπητιοῦν.] ABRESCH.

Vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VII. cap. 49. & *Reitzius* ad *Lucian.* Tom. II. pag. 8. *Xenophon* Cyrop. Lib. 8. cap. 23. pag. 240.

2 Ἕλληνες ἁπλῶς.] Immo & Ἀττικοί. Vide omnino Dukerum ad *Thucydidem* Lib. VII. §. 49. Item *Xenophontem* Cyrop. Lib. II. pag. 44. A. Lib. VIII. pag. 215. B. dein e MSS. iisdem Leidd. & *Phavorino* rescripsi ὁπηοῦν δὴ καὶ ὁπωσιοῦν, καὶ ὁπητιοῦν, cum *Wolfio.* Haec enim vere Attica apud *Xenophontem Demosthenem*, *Platonem*, *Lucianum*, alios. Vulgo ὁποιοῦν, ὁπωσοιοῦν, ὁπητοιοῦν, quod tamen servant Leid. pr. & *Phavor.* OUDEND.

3 Καὶ ὁπωσιοῦν, &c.] *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 17. pag. 19.

4 Οὐχ ἡμιονικόν.] Istud Ἑλληνικῶς usurpari *Moeris* tradit quoque in V. Ὀρεικὸν ζεῦγος. Nihilominus *Xenophon* dixit Lib. VII. ἀναβ. p. 411. 3. ἐξαγαγὼν ζεύγη ἡμιονικὰ τρία (οὐ γὰρ ἦν πλείω) τὰ δὲ ἄλλα βοεικά. *Suidae* ἡμιόνειον ζεῦγος, ut *Herodoto* Lib. I. cap. 188. ἅμαξαι ἡμιόνειαι, post *Homerum* Il. ω'. vs. 266. Addatur vero vox ἡμιονικὸς Lexicis. Ceterum in *Synesii* Epist. 3. pag. 160. editur τὸ ὀρικὸν, uti in Codd. Moeridis, nec non *Luciano* Tom. II. pag. 404. ὀρικῷ ζεύγει. item *AEschinis Polluci* Lib. VII. §. 183. ubi vide Clar. *Hemsterhusium.* In *Suida* tamen est Ὀρεικὸν ζεῦγος, τὸ τῶν ἡμιόνων. OUDEND.

5 Μίκυλλος.] Leid. Burm. Μίκυλος. Vide in V. ἐγείρομαι. *Luciani* locus est Tom. II. pag. 703. in quo ἔχεις dant hic Edd. Rom. Vasc. ut illic Fl. Pro διανύειν in Leid. Burm. Oxon. & Edd. Rom. Vasc. προανύειν; immo in Edd. καὶ προανύειν. Nec sane displicet, optime huic loco conveniens. Sic apud *Xenophont.* Lib. IV. Cyrop. pag. 106.

τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἔστι δὲ [1] ὄρθρος, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· τηρήσαντες ἔτι νύκτα, καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον. [2] οὐκ ὀρθρίζω. ΟΡΘΡΙΟΥ͂ΜΑΙ δέ, οὐκ ὀρθρεύσομαι· ἀλλ' οὐδ' ὀρθρισθήσομαι.

[3] ὌΡΘΡΙΟΣ, οὐκ [4] ὀρθρινός.

ὉΡΜΙ'ΖΩ, τὸ ἐλλιμενίζω. καὶ ὁρμέω ὁρμῶ. Θουκυδίδης πολλάκις. Εὐριπίδης [5] ἐν Ἑκάβῃ, ἀκταῖσιν ὁρμεῖ. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τοῖς αἰγιαλοῖς ἐφορμούντων. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες. ἐντεῦθεν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ τὸ [6] ὑφορμῶ, ἤγουν ὑποπτεύομαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων

---

106. E. πλέον προανύτειν, ὧν χρήζομεν. IDEM.

1 Ὄρθρος.] Vide *Phrynichum* pag. 132. In loco *Thucydidis* Lib. II. §. 3. est φυλάξαντες ἔτι νύκτα. Memoria rursus inposuit *Thomae*. τὸ περίορθρον restituendum est *Herodiano* Lib. VII. cap. 4. §. 9. pro περιόρθρειον. nam eidem Lib. VI. cap. 9. §. 4. κατὰ τὸ περίορθρον. V. & *Polluc.* Lib. I. §. 68. IDEM.

2 Οὐκ ὀρθρίζω.] Male vulgo hinc incipit nova paragraphus. jungenda haec sunt uno tenore cum praecedentibus, quo pertinent. Ὀρθρεύω & ὀρθρεύομαι, οὐκ ὀρθρίζω. Vide *Moerida*. Ultimum id passim in S. L. IDEM.

Οὐκ ὀρθρίζω] f. οὐκ ὀρθρίσω. ABRESCH.

3 Ὄρθριος.] Adi ad *Phrynich.* pag. 16. Similiter infra ὄψιος. OUDEND.

4 Ὄρθριος.] Conf. *Palairet* Obs. N. T. pag. 181.

5 ἐν Ἑκάβῃ.] Immo ἐν Ὀρέστῃ vers. 55. *Aristidis* loca sunt Tom. I. pag. 100. & pag. 110. ubi ultimus editor ex uno Cod. edidit ὅρμοιν. & vertit *ancoras*, nec adtendens deësse tunc verbum. Optime & quasi proverbialiter dicitur ὁρμεῖν ἐπὶ δυοῖν, qui duobus locis tuti videntur. *Synesii* verba sunt desumta ex Ep. 4. pag. 165. OUDEND.

6 Ὑφορμῶ.] Quo pertinent haec *Demosthenis* Olynth. 1. p. 15. τὰ ὑφορμοῦντα δ' ὅλως ἐν ἀρχῇ θεραπεύειν. ἀναιρεθέντων γὰρ τῶν ἀντιπραττόντων καὶ ὑφορμούντων ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν. ubi ὑφορμοῦντα dicuntur, quae nobis suspecta sunt, & proinde caute tractanda: atque huncce *Demosthenis* locum videtur ob oculos habuisse *Synesius* ipso in loco, quem *Thomas* adducit. SALLIER.

μέσων πετρῶν, καὶ ὑπόπτων ὄντων τοῖς καταίρουσιν. Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον. καὶ Λιβάνιος ἐν προθεωρίᾳ μελέτης, τοῦ, ἔχων τὶς [1] γυναῖκα, καὶ ὢν ὑπὸ πατρὶ, ἀπεδήμησε· δεῖ [2] τὸ ὑφορμοῦν θεραπεῦσαι. ἤγουν, τὸ ὑποπτευόμενον.

[3] ὌΡΝΙΘΕΣ ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ [4] πετόμενα· ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντελοῦντες ὄρνιθες. ἀφ' οὗ καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν ἔλεγον. οἷον, πταρμὸν, ἢ παλμὸν, ἤ τι τοιοῦτον. καὶ τὴν ἁπλῶς δὲ μαντείαν, ὄρνιν ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης ἐν [5] Πλούτῳ· δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ. ὄρνις καὶ πᾶν τὸ

κατ'

---

1 Γυναῖκα.] Sic loco τοῦ γυναῖκας edi jussi e MSS. & Edd. Vett. ipsoque *Libanio* Tom. I. pag. 818. nec non ὑφορμοῦν e Leid. pr. Burm. & *Libanio* pag. 819. ut & *Thomae* mens postulat. Vulgo ἐφ. Vide de his egregie agentem *D'Orvilium* ad Charit. L. III. c. 7. Rectius forsan in *Aeliano* L. XI. Anim. cap. 19. ἐφορμοῦσαι τῇ πόλει δέκα νῆες: ubi vulgo ὑφορμοῦσαι, & pejus in Ed. Gesn. ὑφορμῶνται. nisi ὑφορμεῖν πόλει significet *sub urbe* & *prope ad urbem* stationem habere. Ceterum frequentissima est confusio verborum ὁρμίζω, ὁρμέω, ὁρμάω. Sic in *Apollodoro* Lib. I. cap. 9. §. 23. pro καθορμηθείσης δὲ τῆς νηὸς e MSS. a me visis legi debet καθορμισθείσης· at Lib. II. cap. 4. §. 9. ἐκ Θάσου δὲ ὁρμηθεὶς· vulgo ὁρμισθείς. V. & infra in προσέχον. Oudend.

2 Τὸ ἐφορμοῦν.] L. ὑφ. Abresch.

3 Ὄρνιθες —— ἐκάλουν.] Ad verbum pene eadem leguntur in Schol. *Soph.* ad Oed. Tyr. vs. 52. Idem.

4 Πετόμενα.] Sic MSS. ut debet, non πεπτόμενα. V. in πέταμαι. Confer cum his Schol. *Sophoclis* in Oed. Tyr. vs. 52. item *Aristoph.* c. l. vs. 63. ubi recte excitatur *Apollon.* Rh. Lib. I. vs. 304.

Μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ.

de muliere. Ibi Scholiast. πάλιν τὸ Ὁμηρικὸν, μηδέ μοι αὐτὴ ὄρνις ἀεικελίη. Intelligitur versus *Homeri* Il. Ω. 218. unde corrige,

Μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ.

Dein ὄρνις καὶ τὸ πᾶν Leid. pr. In *Aeschyli* loco vs. 603. συναλλάσσοντος dant Burm. & Edd. Vett. at Leid. pr. συναλλάσαντος pro συναλλάξαντος. Oud.

5 Πλούτῳ.] Act. I. sc. 2. vs. 6.

καὶ τύχῃ συμβαῖνον. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις;

> Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς.
> Δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.

Καὶ ὍΡΟΣ, καὶ ὅριον.
1 ὈΡΧΗΣΤΡΙ͂Σ, οὐκ ὀρχήστρια.
ὈΡΩ͂Ν, οὐκ ὀρέων.
2 ὍΣΑΙ ἡμέραι, καὶ 3 ὁσημέραι λέγε. ὅσαι δὲ ὧραι μόνον.

Ὀσ-

---

1 Ὀρχιστρίς.] Forſ. ὀρχηστρίς. HEINS. Edidi MSS. Leidd. & Burm. fide ὀρχηστρὶς, οὐκ ὀρχήστρια. Idem vitii, ut millies, eſt in nonnullis *Pollucis* Codd. Lib. IV. §. 95. ὀρχήστρα, ὀρχήστρια, ὀρχηστρίς. *Moeris.* Ὀρχηστρὶς Ἀττικῶς. Ὀρχήστρια, Ἑλληνικῶς. Sic enim legendum; vulgo ὀρχήστρα. *Gloſſae*, ὀρχήστρια *ſaltatrix.* Hinc *Heſychio* Ὀρχήστρια, ἑταῖρα, ut bene correxerunt viri docti. *Aelian* L. VII. V. H. cap. 2. καὶ ἑταῖραι καὶ ἄλλαι διαπρέπουσαι, καὶ ὀρχηστρίδες. V. *Ariſtoph.* Nub. 992. Ran. 517. Forſan & in *Suida* καὶ ὀρχήστριον καὶ ὀρχηστρὶς, ſcribendum ὀρχήστρια OUDEND.

L. Ὀρχήστρια. ABRESCH.

2 Ὅσαι ἡμέραι, καὶ &c.] Ex vulgari hujus paragraphi lectione viri docti *Thucyd.* locum defendunt L. VIII. §. 64. ἐλευθερίαν ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι. Verum iidem monent, melioris notae Codd. illic ὁσημέραι exhibere: quin etiam MSS. Leidenſes, Burm. & Oxon. hic ſimpliciter praebent ὁσημέραι λέγε. ὅσαι δὲ ὧραι. Nec aliter deſcripſit *Phavorinus*; ſed qui ſubjungit, λέγεται καὶ ὅσαι ἡμέραι· certo indicio, iſta ὅσαι ἡμέραι & μόνον a recentioris aevi Grammatico eſſe adſuta: namque *Moeris* ſolum ὁσημέραι agnovit Atticum, & *Suidas* ait Ὁσημέραι, διαπαντὸς καθημέραν, ἀντὶ τοῦ, ὅσαι ἡμέραι. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ὁσημέραι. Adde *Etym.* M. & *Heſych.* Obſervationem meretur quoque, quod *Aelianus*, qui Lib. V. An. cap. 1. dixit quidem ὅσα ἔτη, *quotannis*, ſemper tamen cum reliquis Atticis ſcriptoribus, uſurparit ὁσημέραι, nusquam ὅσαι ἡμέραι. V. & *D'Orvill.* ad Charit. p. 671. OUD.

3 Ὁσημέραι λέγε.] *Syneſius* de Regn. p. 22. B. *Theophraſt.* Char. cap. 10.

1 Ὀδ-

ΌΣΜΗ, Ἀττικὸν· [1] ὀδμὴ δὲ, Ἰωνικόν. καὶ [2] Ξενοφῶν τοίνυν Ἰωνικῷ ἔθει ὀδμὴ λέγει.

Οὐ μόνον, ὍΣΟΝ οὔπω πάρεισι, φαμὲν, ἀλλὰ καὶ [3] ὅσον οὐ πάρεισιν. ὡς Θουκυδίδης· ἀγγέλλεται αὐτοῖς, τὰς ἐκ Πελοποννήσου ναῦς ὅσον οὐ παρεῖναι.

Τὸ ὍΣΤΙΣ, ἀόριστόν ἐστι· τὸ δὲ ὅς τίς ποτε, ἀμφιβόλου λόγου. [4] οἷον, ὅς τίς ποτε ἦν ὁ παράδεισος. ἤγουν, εἴτε νοητὸς, εἴτε αἰσθητός.

ὈΣΤΟΥ͂Ν [5] κάλλιον, ἢ ὀστέον.

ὈΣ-

---

1 Ὀδμὴ δὲ Ἰωνικόν.] Utramque scribendi rationem secuti sunt Attici; nam praeter *Xenophontem*, ὀδμὴ etiam reperias apud *Theophrast.* de Cauf. Plant. L. 6. c. 3. ὅτι δ' ἐν ἀπομίξει πως ὁ χυμὸς καὶ ἡ ὀδμὴ, καὶ ἐκ τῶνδε φανερόν. οὐδὲν γὰρ φαίνεται τῶν ἁπλῶν ἔχειν χυλὸν οὐδ' ὀδμήν. nec semel in illius scriptis occurrit, quod argumento est vocem illam Ionicae dialecto cum Attica fuisse communem. Certe ea uti non dubitarunt auctores, quos nemo Ionice scripsisse dixerit. *Lucianus* v. g. Tom. II. pag. 138. τὰ μὲν γὰρ ἀλλ' ὅσα πέπονθε, inquit, συνπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὀδμῇ καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἐῶ λέγειν. Legitur & apud *Longum* pag. 23. ὅτε τῆς ὀπώρας ὀδμή. alia exempla proferri possent, si opus foret. SALLIER.

Item Aeolicum, nec non Poëticum: quare aliquoties usus videtur *Lucianus*; ut ex ejus Indice adparet. Adeundus omnino *Jungermannus* est ad Polluc. Lib. II. §. 75. OUDEND.

Aeolicum statuit auctor vitae *Homeri* pag. 288.

2 Ξενοφῶν. ὀδμὴ λέγει.] Testatur idem *Phrynichus* pag. 50. Sed apud illum hodie ubivis οσμη editur, ut pag. 830. C. 831. B. & saepius pag. 979. quae loca adscripsit *Wolf.* OUDEND.

At ubique hodie apud illum invenio ὀσμὴ, ut in Oecon. p. 484. vs. 6. & 12. Symp. 510. vs. 36. & 42. pag. 520. vs. 1. &c. ABRESCH.

3 Ὅσον οὐ.] Quod etiam scribitur ὁσονού. Consule *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 36. Verba hic citata leguntur Lib. VIII. §. 25. ubi ἀπὸ Πελοπ. & in multis Codd. ὅσον οὔπω, ut alibi & Lib. VI. §. 34. in f. OUDEND.

4 Οἷον ὅστις ποτε &c.] Sunt verba *Gregorii* Nazianz. Or. 38. Tom. I. pag. 618. D. & Or. 42. Tom. I. pag. 680. D. IDEM.

5 Κάλλιον, ἢ ὀστέον.] Leidd. Burm. & Phavor. simpl. ὀστοῦν, οὐκ ὀστέον. *Moeris*, Ὀστοῦν, Ἀττικῶς. ὀστέον Ἑλληνικῶς. IDEM.

1 'ΟΣΤΡΑΚΙΖΟΜΑΙ, καὶ ἐξοστρακίζομαι. Θουκυδίδης 2 ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος, καὶ ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει. καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὠστρακισμένον. ἐγίνετο δὲ ὁ ὀστρακισμὸς, οὐκ ἐπὶ τῶν τυχόντων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐνδόξων, καὶ γένει λαμπρῶν. παρήχθη μέντοι ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ὀστράκων, ἐν οἷς γράφοντες ἐδίδουν τὰς καταδίκας τοῖς ὑπευθύνοις.

3 ΎΟΣΤΡΕΙΑ, οὐκ ὄστρεα.

4 ΎΟΣΦΡΟΜΑΙ κάλλιον, 5 ἢ ὀσφραίνομαι. Λιβάνιος ἐν τῇ

---

1 'Οστρακίζομαι, καὶ ἐξοσ.] Inverso ordine ἐξοστρ. καὶ ὀστρακ. in Leid. pr. Burm. & Edd. Vett. Compositi, utpote quod in vulgariore erat usu, non dedit exemplum. IDEM.

2 'Εν τῇ δευτέρᾳ.] Lege ἐν πρώτῃ. est enim locus Lib. I. pag. 3. ubi paulo aliter legitur. DRAKENB.

Immo ἐν τῇ πρώτῃ §. 135. unde & e MSS. hic & infra emendavi ὠστρακισμένος, pro vitioso ὀστρ. item ἔχων. de Themistocle agitur. Alter locus non ἐν τῇ ἕκτῃ, sed ἑβδόμῃ §. 73. legitur. dein ἐγένετο Leid. pr. item ὁ ὀστρακ. in MSS. & Edd. Vett. quare restitui hunc articulum. OUDEND.

3 Ύοστρεια, οὐκ ὄστρεα.] Ita veteres tantum dixisse testatur *Athenaeus* Lib. III. cap. 13. pag. 92. DRAKENB.

In *Aeliano* Lib. III. An. cap. 29. ἡ πίννη θαλάσσιον ζῶον, καὶ ἔστι τῶν ὀστρείων· sed Lib. X. cap. 13. & alibi, ut plerumque ceteris, τὰ ὄστρεα. Apud *Moerida* legitur 'Οστρία διὰ τοῦ ι μακροῦ, 'Αττικῶς. ὄστρεα, 'Ελληνικῶς. Optime *Athen.* Lib. III. cap. 13. pag. 92. Ὄστρεια δὲ μόνως οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. &c. ubi vide Casaub. OUDEND.

4 Ύοσφρομαι κάλλιον, ἢ ὀσφραίνομαι.] Attamen & ὀσφραίνομαι 'Αττικόν ἐστιν. *Aristoph.* in Thesmoph. pag. 792. Ἵνα ὀσφραινόμενος ἀνὴρ &c. Nisi malis hoc excusare e persona mulieris; quod vix putem. Utitur etiam *Herod.* Lib. I. pag. 33. οὔτε τὴν ὀδμὴν ὀσφραινόμενος. *Xenoph.* in συμποσίῳ pag. 519. Ed. Steph. atque etiam pag. 430. *Aristoph.* in Ranis pag. 235. in Pluto vs. 897. *Lucian.* in Tim. pag. 87. Ed. Salm. TORREN. Adde *Xenoph.* pag. 367. 979. &c. *Aelian.* Lib. VII. An. cap. 8. &c. IDEM.

5 'Η ὀσφραίνομαι.] Adductis jam ad *Moeridem* exemplis illud addas è *Luciano* in Jove Trag. pag. 136. καὶ χόνδρους λιβανωτοῦ τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος. Monet tamen *Graevius* ad illum lo-

τῇ μελέτῃ τῦ φθονερῦ· [1] ὄσφρονται τῆς εὐδαιμονίας οἱ κόλακες. ὀσφρόμενος δὲ, καὶ ἐπὶ ἐνεςῶτος, ἀντὶ τῦ ὀσφραινόμενος, [2] καὶ ἐπὶ μέσυ, ἀντὶ τῦ ὀσφρησάμενος. ἔςι γὰρ [3] ὐ μόνον ὄσφρω, ἀλλὰ καὶ [4] ὀσφρέω, ὀσφρῶ. ὐ ὁ δεύτερος ἀόριςος, ὤσφρον· ὁ μέσος, ὠσφρόμην, καὶ ὀσφρόμενος. τὸ δὲ ὀσφρησάμενος, ἀναττικόν.

[5] ΟΥ'ΔΕΙ'Σ, Ἀττικοί· [6] ὐθεὶς, Ἕλληνες. παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐςὶν, ὐδεὶς, ὐδ' ὁςισῦν. μηδεὶς, μηδ' ὁςισῦν. [7] καὶ μηδεμία, μηδητισῦν. καὶ μηδὲν, μηδ' ὁτιῦν. ὐθὲν,

---

locum, in MSS. legi ὀσφρῆσθαι· quae lectio si vera est, praestat legi ὀσφρᾶσθαι. Sic *Antiphanes* Exc. Trag. p. 615.

Τῶν μὲν γὰρ εὐξαμένοισιν ἐςὶν ἡμῖν τυχεῖν
Τύτων δὲ δραχμὰς τὐλάχιςον δώδεκα
Ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρᾶσθαι μόνον.

Sallier.

1 Ὄσφρονται.] Vulgo in *Libanio* Tom. I. pag. 330. editur ὀσφρῶνται ab ὀσφράομαι, ut in *Luciano* Tom. I. pag. 615. ὀσφρᾶται τῦ χρυσίυ, At hic in Leid. pr. Burm. & *Phav.* est ὄσφρονται, quod placet; quia Auctor citat, ut probet ὄσφρομαι, non ὀσφράομαι. & in *Libanio* reliqua quoque in praesenti tempore sunt. *Hesych.* ὄσφρεσθαι, τὸ ὀσφρανθῆναι. Saltem edi hic debuerat ὤσφροντο, ut est apud Liban. pro Var. Lect. Oudend.

2 Καὶ ἐπὶ μέσυ ἀντὶ τῦ. —— Videtur scriptum reliquisse καὶ ἐπὶ ἀορίςυ μέσυ ἀντὶ τῦ —— Ceterum nec ὄσφρω nec ὀσφρέω norunt Lexica. Abresch.

3 Οὐ μόνον ὄσφρω.] Sic correxi e MSS. & *Phavor.* Vulgo ὄφρω vel ὤφρω. Sed insuper videntur haec esse transponenda. Oudend.

4 Ὀσφρέω.]Quo loco ita reperiatur, nescio. In *Phav.* ὀσφραίω. puto corrigendum ὀσφράω. dein ὀσφρησάμενος ἀναττικὸν, sive ἑλληνικὸν esse consentit *Moeris*. Inepte est in *Phavorino* ἀττικόν. Sed & aliae illic mendae. ὀσφρόμενος ait *Aristoph.* in Vesp. vs. 788. Idem.

5 Οὐδεὶς —— ὐθεὶς Ἕλληνες.] Quod tamen receptum in *Thucyd.* Lib. VI. cap. 60. vs. 35. cap. 66. vs. 8. habeturque apud *Xenoph. Isocratem* saepissime, & alios. Abresch.

6 Οὐθεὶς.] Vid. *Phrynich.* pag. 76. *Ammon.* pag. 105. Oudend.

7 Καὶ μηδεμία.] In MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. exaratur, ὐδεμία, ὐδὴτισῦν καὶ μηδεμία, μηδὴτισῦν. ὐδὲν, ὐδ' ὁτιῦν. Et recte quidem, ut *Phavorinum*

[1] οὐδὲν, οὐθ' ὁτιοῦν. καὶ μηθὲν, μηθ' ὁτιοῦν. παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, οὔτις, καὶ μήτις, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. καὶ οὔτι καὶ μήτι, ἐπὶ οὐδετέρου. γίνωσκε μέντοι, ὡς οὐδ' ἂν εἷς, καὶ μηδ' ἂν εἷς, δοκιμώτερον λέγειν, ἢ οὐδεὶς ἂν, καὶ μηδεὶς ἄν. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Πλούτῳ· οὐδ' ἂν εἷς ἔτι θύσειεν. ὡσαύτως καὶ, μὴ ἂν ἕνα, [3] μηδένα τῶν πάντων, καὶ εἷς ἂν οὐδεὶς τῶν ἁπάντων, ἢ μηδένα τῶν ἁπάντων, καὶ μηδεὶς τῶν πάντων. τὸ αὐτὸ ἐστὶ καὶ ἐπὶ οὐδετέρου.

Οὐ μόνον οὐδεὶς, καὶ μηδεὶς, ἀλλὰ καὶ οὐδένες, καὶ μηδένες, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν πληθυντικῶν, Ἀττικοὶ λέγουσι, τὸ οὐδαμοὶ δὲ, καὶ μηδαμοὶ, Ἡρόδοτος ὡς Ἰωνικὸν, [4] ὡς ἐν τῇ πρώτῃ· ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῦναι μηδαμοῖσιν ἄλλοισιν Ἰώνων· οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μετασχεῖν.

Τὸ ΟΥΔΕΠΟΤΕ, [5] ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ οὐδεπώποτε, ἐπὶ παρῳχημένου μόνον. οἷον, οὐδεπώποτε ἐποίησα. Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις· οὐπώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάσσῃ.

[6] ΟΥΔΗΠΟΤΟΥΝ μὴ λέγε, ἀλλ' [7] οὐτινοσοῦν.

Τὸ

---

num conferenti patebit. Ex iisdem & *Phavorino*, hic rescribi curavi οὐθ' ὁτιοῦν· vitiosissime edebatur οὐθετιοῦν· quod nihili est. IDEM.

1 Οὐθὲν —— οὐθ' ὁτιοῦν. ---] Inducto μηδένα, legendum μὴ ἂν ἕνα τῶν πάντων, καὶ εἷς ἂν οὐδεὶς τῶν ἁπάντων. ABRESCH.

2 Ἐν Πλούτῳ.] Vers. 137. ὅτ' οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι. Mendose in *Phavorino* ἐπιθύσειεν. OUDEND.

3 Μηδένα τῶν πάντων.] Lege μηδ' ἕνα τῶν πάντων, quod ait *Thomas* melius esse, quam μηδένα τῶν ἁπάντων. dein ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου Leid. sec. IDEM.

4 Ὡς ἐν τῇ πρώτῃ.] Ita correxi e MSS. vulgo sine ὡς, & ἕκτῃ. Sed invenias ea verba Lib. I. cap. 143. IDEM.

5 Ἐπὶ τῶν τριῶν.] Leidd. Burm. καὶ ἐπὶ τ. τ. & dein ἐν exsulat. de οὐδεπώποτε consentit *Herodianus* pag. 204. Confer *Wass.* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 61. Adde *Xenoph.* Lib. II. Cyrop. pag. 38. C. ubi in MSS. οὐδὲ ποτε. *Lucian.* Tom. I. pag. 296. Excitatus a *Thoma* Luciani locus est initium Dialogi Marini XV. ubi θαλάττῃ. IDEM.

6 Οὐδηποτοῦν.] L. οὐδεπ. ABRESCH.

7 Οὐτινοσοῦν.] In *Phavorino* legas

¹ Τὸ ΟΥΚ ἂν, ἀεὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ τίθεται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ ὑποτακτικοῦ. οἷον τὸ τοῦ Σοφοκλέους·

οὐκ ἂν πελαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν.

τὸ δὲ ὅσις, καὶ εἴτις, καὶ εἴτι, μετὰ τοῦ ἂν τιθέμενα, ² καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ τίθενται. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας Ῥοδίων, ἄμφω δῆλα ποιεῖ, λέγων· οἶμαι δὲ ἅπαντας ἂν ὑμᾶς συμφῆσαι, ὥσπερ τῶν ἐν δικαστηρίῳ λόγων, τούτους ἀληθεστάτους ἡγεῖσθε, ὧν ἂν πλεῖστοι καὶ γνωριμώτατοι μάρτυρες εἶεν· οὕτως ἂν καὶ τῶν εἰς συμβουλὴν ἡκόντων, οἷς ἂν πλεῖστοι καὶ σπουδαιότατοι μάρτυρες ὦσι, τούτοις μάλιστα χρῆναι πιστεύειν.

Τὸ ΟΥΚ ἐπέχει τὴν γλῶτταν, δοκιμώτερον τοῦ, ³ ἀθυροστομεῖ.

Τὸ ΟΥ͂Ν, καὶ τὸ δὴ, καὶ μόνα καθ' ἑαυτὰ τίθεται, καὶ ὁμοῦ σὺν

---

legas οὐτινοῦν· Sed MSS. & Edd. Vett. praebent οὐτινοσοῦν. Quod verum credo. Sic & οὐτινοσοῦν *Hesych.* pro εἰς οὐδέποτε. Vel ex *Phrynicho* pag. 162. emendandum, οὐδήποτοῦν μὴ λέγε, ἀλλὰ δοκίμως οὑτινοῦν. In aliis ibi edebatur, quod vulgo in *Phavorino* habetur οὐδήποτοῦν & οὑτινοῦν. OUDEND.

1 Τὸ οὐκ ἂν &c.] Haec omnia usque ad τὸ οὐκ ἐπέχει desunt utrique Leid. & Burm. *Sophoclis* versus est in Ajace 479. IDEM.

2 Καὶ ἐπὶ εὐκτικοῦ.] Adde καὶ ἐπὶ ὑποτακτικοῦ. WOLF. Eam *Thomae* sententiam esse patet ex subjuncto *Aristidis* T. I. pag. 559. exemplo, in quo ὧν ἂν εἶεν & οἷς ἂν ὦσι. Quare, nisi cum *Wolfio* suppleas, ea verba e praecedentibus erunt subintelligenda. Ceterum oratio illa non inscribitur περὶ ὁμον. Ῥοδίων, sed Ῥοδίοις. ut recte aliis in locis MSS. praeferunt; licet vulgo saepius erretur. Consule notata ad V. ἐξεῖλε. dein vulgo in Aristide ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Item bis ὦσι; nec idoneam video caussam, cur modos hic variasset Aristides, cum utrobique eadem sit ratio: immo Optandi modus locum habere non posse videatur. Post οὕτως quoque delendum est ἂν, sicut in Aristide non comparet, e quo rescripsi συμβουλὴν pro συμβολ. IDEM.

3 Ἀθυροστομεῖ.] Adi Com. ad *Poll.* L. II. §. 109. VI. §. 119. *Hesych.* V. ἀθυρόγλωσσος & *Suidam* Vid. ἀθύρωτον στόμα. IDEM.

ἐκ παραλλήλου θατέρου τούτων, ἢ ἡγουμένου, ἢ ἑπομένου. [1] οἷον, ὅσα γοῦν δὴ γέγονε, καὶ ὅσα δὴ οὖν γέγονε.

Τὸ ΟΥ̓́ΠΩ, ἀναιρεῖ [2] τὸ ἐνεστὼς, καὶ τὸ παρεληλυθὸς, καὶ ἐπαγγέλλεται τὸ μέλλον. οἷον, οὔπω ἔστι καιρός. καὶ, οὔπω γέγονεν. ἀλλὰ ἔσται δηλονότι. Τὸ δὲ οὐκέτι ἀναιρεῖ τὸ μέλλον. οἷον, οὐκέτι ἔσται καιρός. ἤγουν, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔσται, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι.

ΟΥ̃Σ [3] Ἀττικοὶ, οὐκ [4] ὠτίον.

Τὸ ΟΥ̎ΤΩΣ, ἐπαγομένου μὲν φωνήεντος, μετὰ τοῦ σ ἐκφέρεται. οἷον, οὕτως ἔχω δόξης. ἐπαγομένου δὲ συμφώνου, [5] χωρὶς τοῦ σ, οἷον, γέγονεν οὕτω ταῦτα. εἰ δὲ εὕρηται καὶ ἐπα-

---

1 Οἷον, ὅσα γοῦν δὴ.] L. οὖν. WOLF. Desunt vulgo exempla eorum, ubi οὖν & δὴ μόνα τίθενται). Quare omnino locus hic supplendus ex Leid. pr. Burm. & *Phavorino*, qui ad litteram haec descripsit ὅσα οὖν γέγονε καὶ ὅσα δὴ γέγονε. καὶ πάλιν, ὅσα οὖν δὴ γέγονε καὶ ὅ. δ. ο. γέγονεν OUDEND.

2 Τὸ ἐνεστὸς.] L. ἐνεστὼς emendante Normanno, & sic MS. B. WOLF. Accedunt Leid. pr. Burm. Quod idcirco reposui. *Thomae* enim sensus est, οὔπω auferre tempus praesens & praeteritum, & indicare futurum: ut ergo τὸ παρεληλυθὸς & τὸ μέλλον, sic etiam τὸ ἐνεστὼς dixit: Verum in MSS. non comparet τὸ παρεληλυθὸς, ut prave edebatur; (V. in ὄφελον) nec etiam καὶ οὔπω γέγονεν· sed pro illis in Leid. pr. Burm. exaratur ἤγουν ἀκμὴν οὐκ ἔστιν. Dein emendavi e Leid. pr. Burm. Mosch. Edd. Vett. ἀλλὰ ἔσται δηλονότι. Τὸ &c. Pessime vulgo δῆλον, ὅτι τὸ sine sensu. Sed audiamus *Moschopulum*. Τὸ οὔπω ἀναιρεῖ τὸ παρεληλυθὸς· εἰσάγει δὲ τὸ μέλλον. οἷον, οὔπω ἔστι καιρὸς ἀντὶ τῶν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀκμὴν οὐκ ἔστι καιρὸς, ἀλλὰ ἔσται δηλονότι. Τὸ δὲ οὐκέτι τὸ μέλλον ἀναιρεῖ. οἷον, οὐκέτι ἔστι καιρὸς ἀντὶ τῶν ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔστι καιρὸς, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι. συντάσσεται οὖν τὸ οὔπω μετὰ τοῦ παρῳχημένου· τὸ δὲ οὐκέτι μετὰ μέλλοντος. Ultima habet quoque *Phavorinus*, itidem scribens ἔστι· Noster melius ἔσται. IDEM.

3 Ἀττικοί.] Sic MSS. Ἀττικὸς in Edd. Vett, vitiose: hinc Blanc. fecit Ἀττικὸν: cur non Ἀττικῶς ut in *Moeride*. Sed Ἀττικοὶ (scil. λέγουσι) verum est. IDEM.

4 Ὠτίον.] *Anthol.* Lib. II. cap. I. epigr. 14. p. 267.

5 Χωρὶς τοῦ σ.] Vid. *Hesych.* in οὑτωσί. Inepte Leid. sec. μετά. OUDEND.

1 Οὕτω

ἐπαγομένου συμφώνου μετὰ τοῦ σ' ἀλλὰ ἁμάρτημα τῶν γραφέων ἐστίν.

Γίνωσκε δὲ, ὅτι ἐὰν μετὰ τοῦ οὕτω τοὶ, ἢ δὴ, ἢ δή τοι θήσεις, ὡραϊσμὸν ἐργάσῃ τοῦ λόγου. Φιλόστρατος· οὕτω τοι ἔμπνους. Λιβάνιος· οὕτω δὴ καλλοὺς ἔχων. Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ Φαλάκρας· 1 οὕτω δή τοι λαμπρὸν.

Ὥσπερ ΟΥ'ΤΩΣΙ', οὕτω καὶ 2 οὑτοιί. ὡς τὸ, τετρακόσιοι δὲ οὑτοιί, παρ' Ἀριστείδῃ, τὸ τῶν ἀνδροφόνων ἀπολώλασι τρόπον. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου.

3 ΟΦΕΛΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἴθε, ὅπερ ἀεὶ 4 εὐκτικῷ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. παρεληλυθότι δὲ, ὡς παρὰ 5 τῷ Θεολόγῳ· ὡς ὄφελόν γε μὴ δὲ ἦν προεδρεία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ, ὅτε ἀντὶ τοῦ εἴθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· τὸ μήτε ἰδεῖν ὄφελον.

ΟΦΘΑΛΜΙΩ, τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσῶ. Ἀριστοφάνης 6 ἐν Βατράχοις· ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν. 7 καὶ ὀφθαλμία, ἡ

---

1 Οὕτω δήτοι λαμπρόν.] Vulgo in *Synesio* pag. 63. init. legitur δῆτα, crebra variatione. Ridicule hic in Ed. Blank. circumferebatur ἐν λῷ pro ἐν τῷ, quod dant MSS. & Edd. Vett. & passim *Thomas*. Quod moneo, ne quis hinc suspicaretur λόγῳ legendum. OUDEND.

2 Οὑτοιί.] Leid. sec. Ed. Vasc. οὑτωΐ. In Leid. pr. Burm. non videas illa παρ' Ἀριστείδῃ. Exemplum tamen hoc legitur in illo Tom. I. pag. 403. Ed. Angl. Sed ἱεροσύλων, non ἀνδροφόνων dixit *Aristides*. IDEM.

3 Ὄφελον.] Vid. *Graev.* ad *Lucian.* Soloec. pag. 730. DRAKENB.

4 Εὐκτικῷ μὲν συντ. &c.] Auctius haec ostentant MSS. hoc modo εὐκτικῷ συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι χρόνῳ· Εὐκτικῷ μέν. Adde *Moschop.* & *Phavor.* primum exemplum est haustum e *Psalmo* 119, 5. OUDEND.

5 Τῷ θεολόγῳ.] Addunt rursus MSS. Γρηγορίῳ; apud quem seqq. leguntur Or. 28. Tom. I. pag. 484. A. dein *Herodoti* verbis e Lib. I. cap. 111. consentientibus MSS. addidi τὸ quod & in ejus MSS. & Edd. legitur. Confer ibi *Gronov.* IDEM.

6 Ἐν βατράχοις.] Vers. 194. *Synesii* locum omittunt omnes MSS. Sed ex illius Ep. VII. p. 17. pro παρὰ rescribendum, ut bene in Edd. Vett. πέρα δεινῆς, *ultra gravem*. IDEM.

7 Καὶ ὀφθαλμία.] Schol. *Aristoph.*

ἡ τοιαύτη νόσ@. Συνέσι@ ἐν ἐπιςολῇ τῇ, πῶς δοκεῖτε δέδηγμαι τὴν καρδίαν· ὅτι δεινῇ τινι ϗ πέρα δεινῆς ὀφθαλμίᾳ παλαίεις. ἔςι δὲ ϗ ὀφθαλμιᾷν, τὸ ἀδίκοις ὀφθαλμοῖς [1] γυναῖκα ὁρᾷν· ὁ γὰρ τοιῦτ@ ἐκ ἐν τῷ καθεςηκότι τὺς ὀφθαλμὺς ἔχει, ἀλλ' οἷον νοσῦντας ὑπ' ἔρωτ@.

[2] ῎ΟΦΛΗΜΑ, τὸ ἐκ καταδίκης [3] κυρίως. ὀφείλημα, τὸ ἐκ δανείυ, ϗ τὸ ἁπλῶς χρέ@. Ἀρισείδης ἐν τῷ εἰς τὸ

---

rifloph. Plut. I. 2. 58. DRAKENB.

1 Γυναῖκα ὁρᾷν.] Sive ἐπιβάλλειν αὐτῇ ὀφθαλμὸν, ut *Hesychio*, *Suidae*; item ἐποφθαλμιᾷν, & ἐποφθαλμιάσαι, quod frequenter abiit in ἐποφθαλμίσαι. Vid. *Suidam* ea voce, ibique *Kuster*. Eademque variatio in MS. Augufl. *Aeliani* Lib. I. Anim. Lib. XII. Sed bene Lib. III. cap. 44. quod perperam exhibet *Apoſtol.* Cent. IX. §. 82. Adde *Moſchopulum*. OUDEND.

2 ῎Οφλημα.] Aliud omnino perfuadent haec *Luciani* pag. 224. ἄμεινον ὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σῦ τὸ ὄφλημα. Fuit aliquando, cum *Thomae* nimium tribuentes emendandum effe arbitraremur ὀφείλημα· verum quam caute conjecturis indulgendum fit, oftendit *Lucianus* ipfe, à quo hocce nomen eodem prorfus fenfu ufurpatur, pag. 613. ἀπαιτῶν γὰρ, inquit, παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, ϗ ἐκπρόθεσμον τῦ ὀφλήματ@, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι ἔνη ϗ νέα. Ita quoque *Philo* pag. 587. οἱ δὲ τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐλαφριζόμενοι, τῷ εὐσεβεῖν ϗ τῷ προσδοκᾷν ἐν γήρᾳ τὰ αὐτὰ πείσεσθαι ὑπὸ τῶν ἐγγόνων, ἀναγκαῖον ὄφλημα ἀντεκτίνουσιν ἐν καιρῷ, ϗ λαβόντες αὐτὸ ϗ ἀποδιδόντες. Hinc non temere concludas, duabus illis vocibus ὄφλημα, & ὀφείλημα debitum aliquando fignificari: quin ex *Ammonio* difcimus mulctam à veteribus etiam dictam effe; ὄφλημα ϗ χρέ@, inquit, διαφέρει. ὄφλημα γὰρ ϗ ὀφείλημα τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. χρέ@ δὲ τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον. atque huic illius fententiae, fi bene meminimus, favent nonnulla veterum Rhetorum loca, quae nunc in manibus non funt. SALLIER.

3 Κυρίως.] Leid. fec. κυρίου. Abeft Oxon. ut *Herodiano* pag. 208. Auctius contra apud *Phavorinum* τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον κυρίως. τὸ ὀφείλ. Vitiofe vulgo illic diftinguitur. *Poll.* Lib. III. §. 84. ϗ τὰ χρέως δανείσματα, ὀφειλήματα &c. Τὰ γὰρ ὀφλήματα, καὶ τὸ ὄφλειν ἐπὶ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀργύριον. OUD.

1 Τὸ

τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· τῷ Αἰγαίῳ [1] τὸ ὀφείλημα ἀποδώσομεν. καὶ ὄφλω, καὶ ὀφλισκάνω δίκην· ὀφείλω δὲ, ὀφειλήσω, ὃ ἐδανεισάμην. Αἰσχίνης· ὃς ὠφείλησεν ἐκείνῳ πλείους ἢ τριάκοντα μνᾶς.

[2] ΟΧΘΗ, ἐπὶ ποταμοῦ· ὄχθος δὲ ἐπὶ ἁπλῶς ἐπαναστήματος γῆς.

[3] ΟΧΛΟΣ, καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ὄχλησις. λέγε δ᾽ ἂν ὄχλον,

---

1 Τὸ ὀφείλημα.] Sic reposui auctoribus MSS. & Ed. Vasc. pro ὄφλημα, quod & menti *Thomae*, & *Aristidis* Tom. I. pag. 248. MSS. & Edd. contrarium est. Ed. Rom. ὄφλειμα. ἀποδώσομεν ibidem habet MS. Sed vulgo ἀποδῶμεν. dein ὀφλησκάνω prave Edd. Vett. *Aeschinis* verba leguntur in Timarchum pag. 275. D. Oudend.

2 Ὄχθη &c.] Inserui hic quae omissa sunt in editionibus, & tamen recte comparent in Leidd. utroque & Burm. Ὄχθη ἐπὶ ποταμοῦ. ὄχθος δὲ ἐπὶ ἁπλῶς ἐπαναστήματος γῆς. *Ammonius* Ὄχθαι καὶ ὄχθοι διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Ὄχθοι δὲ ἐπάρματα γῆς. In Ed. Cl. Valken. ὀχθοί. Sed ὄχθοι etiam *Hesychio*, *Suidae*, aliisque. Quare & in Timaei Lexico malim ὄχθους, γῆς ἀναστήματα. vulgo ὄχθας. Pulchre hanc differentiam observavit *Aelianus* L. V. Anim. cap. 52. τοῦ Νείλου πλησίον ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑκατέρας· & mox εἰς τὰ ἀπωτέρω τοῦ Νείλου χωρία, καὶ τοὺς ὄχθους τοὺς ὑπερέχοντας εἰσέρπουσι. *Sophoclis* verf. 529. in Trachin. τηλαυγεῖ παρ᾽ ὄχθῳ ἧστο. male vertunt *in ripa*, pro *tumulo*, *colle*. Idem.

3 Ὄχλος.] *Dionysius* Halic. Tom. 2. pag. 217. eam vocem *Thucydidis* propriam esse docet: ἀρσενικῶν δὲ καὶ θηλυκῶν, inquit, καὶ οὐδετέρων ἀντιμεταλλάξεις ἐκβεβηκυῖαι τῶν συνήθων σχημάτων. οἷον τὴν μὲν ταραχὴν ταραχὸν καλεῖ, τὸ θηλυκὸν ἐκφέρων ἀρσενικῶς, καὶ τὴν ὄχλησιν ὄχλον. Quod si verum est, dicendum erit, à *Thucydidis* aetate hancce loquendi rationem apud Atticos invaluisse: illius enim innumera prope exempla adduci possent, sed uno *Platone* contenti erimus, cujus haec verba Reip. L. 5. pag. 451. ἃ νῦν, inquit, ὑμεῖς παρακαλοῦντες, οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. ὃν ὁρῶν ἐγὼ, παρῆκα τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. Non ideo tamen repudiandum nomen ὄχλησις· id enim sibi velle Dionysius videtur, sub Atticis Thucydide antiquioribus vulgo usurpatum: an autem in illorum scriptis necne legatur, affirmare non possumus: alii tamen nomine ὄχλησις utuntur, v. g. *Porphyrius* cap. 42. ἢ ἐκ τινὸς ἄλλης αἰτίας, εὐθὺς ἀλυσιτελὴς γίνεται καὶ οὐκ ἀντάλλακτος πρὸς τὰς

λον, [1] καὶ μὴ ὄχλησιν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· λιπαρεόντων δὲ αὐτῶν, καὶ ὄχλον παρεχόντων. καὶ ὀχλῶ, καὶ ἐνοχλῶ.

ὈΨΕ' οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ μόλις, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν ὑστέρῳ, μετὰ προσθήκης ὀνόματος χρονικοῦ. οἷον, ὀψὲ τῆς ἡμέρας. χωρὶς δὲ προσθήκης, ἀντὶ τοῦ ἑσπέρας καθαρῶς, παρὰ Θουκυδίδῃ. οἷον, καὶ ἡ μὲν μάχη ἐτελεύτα [2] ἕως ὀψέ.

ὈΨΙΑΙΤΕΡΟΝ [3] λέγε, καὶ μὴ ὀψαίτερον.

ὌΨΙΟΣ, [4] οὐκ ὀψινός.

ὌΨΙΣ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς, καὶ [5] αὐτὴ ἡ θεωρία. Φιλόστρατος· τὰς ὄψεις ἀνακοπείς.

ὈΨΟΝ, [6] οὐ προσφάγιον.

7 ὈΨΟΠΟΙΟΣ, καὶ [8] ὀψοποιϊκός. καὶ ὀψοποιϊκὸν πρᾶγμα. καὶ ὀψοποιΐα, καὶ ὀψοποιϊκὴ κάλλιον, ἢ ὀψοποιητικὸς καὶ ὀψοποιητική. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἐν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιϊκή· ὃ

τὰς συνακολουθούσας ὀχλήσεις. Vide quoque Imp. *Antoninum* L. I. cap. 3. SALLIER.

Athenagoras Legat. pro Christ. pag. 10. ὄχλον ἐγκλημάτων.

1 Καὶ μὴ ὄχλησιν.] Confer *Ammonium* V. πλῆθος, *Moerida* in ὄχλον, ceterosque. In *Herodoti* loco Lib. I. cap. 86. e MSS. & Edd. Vett. & ipsis *Herodoti* Edd. post λιπ. addidi δὲ αὐτῶν. OUDEND.

2 Ἕως ὀψέ.] Sic vulgo, & in *Phavor.* sed MSS. *Thucyd.* Lib. III. §. 108. εἰς ὀψέ. Adi Cl. Duker. IDEM.

3 Λέγε καὶ.] Desunt Leid sec. καὶ abest a Leid. pr. Burm. OUD.

4 Οὐκ ὀψινός.] Ex *Phrynicho* pag. 16. ὀψινὸν &c. Crebrius ὄψιμος occurrit. IDEM.

5 Ἀντὶ ἡ θεωρία.] Putide sic edidit Blankardus pro αὐτὴ, ut est in MSS. Burm. Leidd. Oxon. Edd. Rom. Vasc. IDEM.

6 Οὐ προσφάγιον.] Ut in Euang. *Johannis* cap. 21. §. 5. Vide & *Moerida.* Ὄψον explicatur ab *Hesychio* & *Suida* προσφάγιον. IDEM.

7 Ὀψοποιὸς —— ὀψοποιϊκὸς —— ὀψοποιϊκὴ —— ὀψοποιϊκῶν.] Aliter locus *Platonis* legitur, quam citat *Thomas.* ABRESCH.

8 Ὀψοποιηκός.] *Euripid.* Hippol. vs. 25. & ibi Schol. DRAK.

Ὀψοποιηκός.] Legendum ὀψοποιϊκὸς, & ὀψοποιϊκὴ, ut constat ex *Platonis* locis, quae a *Thoma* adducuntur: is autem in his omnibus audiendus non est. vide lexicographos. SAL.

Καὶ ὀψοποιηκὸς &c.] Vitiose editur haec paragraphus. Lege, quaeso, ut praebent MSS.

ὃ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἀκρίτων ὄντων τῶν τε ἰατρικῶν, καὶ ὑγιεινῶν, καὶ ὀψοποιϊκῶν. ὃ μὲν οὖν ἐγὼ φημὶ τὴν ῥητορικὴν εἶναι, ἀκήκοας ἀντίστροφον ὀψοποιΐας ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκεῖνο ἐν σώματι.

MSS. Leid. Burm. & Oxon. καὶ ὀψοποιϊκὸς, καὶ ὀψοποιϊκὸν πρ. καὶ ὀψοποιΐα. καὶ ὀψοποιϊκὴ κάλλιον, ἢ ὀψοποιητικὸς, καὶ ὀψοποιητική. Vides prioribus vocibus restitutum ι pro η, & addita ὀψοποιητικὸς καὶ. Confer H. *Stephanum* in Lexico. In *Platonis* quoque *Gorgia* Tom. I. pag. 463. B. e MSS. repone ὀψοποιϊκὴ, & ὀψοποιϊκῶν; item pag. 465. D. ὃ μὲν οὖν ἐγώ. quod jam Platonis Edd. exhibent. Oudend.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

[1] ΠΑΙΑΝΙ'ΖΩ, καὶ [2] παιωνίζω. καὶ παιὰν γὰρ καὶ παιών. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐκ θεῶν ἀρξάμενοι καὶ [4] τοῦ φίλου παιῶνος. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ μὲν παιὰν ἐπὶ ὕμνου [5] τῶν θεῶν ἀεὶ τιθέασι, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ ἀπαλλαγῇ [6] λοιμοῦ· τὸ δὲ παιὼν καὶ παιωνίζω, [7] ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ παιανίζω, ἐπὶ [8] νίκης πολέμου χρείας. [9] καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς εὐφροσύνης.

ΠΑΙ-

---

1 Παιανίζω, καὶ παιωνίζω.] Vid. de his verbis, eorumque diversa significatione *Cuperi* Observat. Crit. Lib. I. cap. 1. pag. 7. TRILLER.

2 Παιωνίζω.] Vid. *Thucydid.* Lib. I. pag. 12. & ibi *Schol.* DRAKENB.

3 Ἀριστ. ἐν Παναθ.] P. 9. b. WITTER. Ibi pro φιλίου leg. φίλου in Codd. A. B. STOEBER.

4 Τοῦ φιλίου παιῶνος.] *Amicitiae praeses* non Apollo, sed Jupiter φίλιος nonnunquam occurrit. Apollo saepe ἥλιος. Verum confidenter reponi jussi φίλου, ut habent MSS. mei, *Phavor.* & *Aristides* Tom. I. pag. 124. Pro ἀεὶ in Leid. pr. μόνον & mox in illo & Burm. prave λιμοῦ. OUD.

5 Τῶν Θεῶν.] Conf. *Polluc.* pag. 26. Jovi paean dictus apud *Aristid.* Sacr. II. pag. 302. fin. ob inediam levatam. STOEB.

6 Λοιμοῦ.] Ita quoque *Schol.* *Homer.* Iliad. A. vs. 473. Cod. A. λιμοῦ, non male: tametsi ex frequentissima vocalium οι & ι vicissitudine orta diversitas videtur; quod utramque lectionem retinendam suadet. STOEBER.

7 Ἀλλὰ δ. κ. τ. παιαν.] Non leguntur in B. STOEBER.

Immo & παιὰν, etiam ante proelii congressum; uti notum. Confer *Suid.* & *Timaeum.* male haec desunt Leid. sec. Bis παιωνίζω vitiose in *Phavorino* Ed. Bas. legitur. OUDEND.

8 Νίκ. πλ.] Ante bellum Marti *Paeanem* dictum observat *Cuper.* Lib. I. pag. 7. quem omnino vide. Conf. *Schol.* *Thucyd.* pag. 35. ε. *Timaeus* Lex. in Plat. παιανίσας· τὸν παιᾶνα ἐπικαλέσας. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν. STOEB.

9 Καταχρ. δὲ ξ.] Vix credat, qui audierit *Macrobium* Saturn. Lib. III. pag. 271. fin. IDEM.

1 Θι-

[1] ΠΑΙΔΕΙ'Α μὲν ἔστι δύναμις [2] θεραπευτικὴ ψυχῆς, ὥς φησὶ Πλάτων· [3] παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις.
[4] ΠΑΙΔΙ'ΣΚΗΝ, καὶ τὴν ἐλευθέραν, καὶ τὴν δούλην, 'Ατ-

---

1 Παιδεία.] *Lucian.* de vita sua pag. 1. ponitur etiam pro ipsa institutione *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 56. DRAKENB.

2 Θεραπευτικὴ τιμή.] Vox τιμὴ nullum sensum efficit. delenda itaque, quippe quae à librariis profecta videtur: error autem ortus ex duabus ultimis syllabis adjectivi. θεραπευτικὴ bis repetitis: quo factum est, ut librarii, cum vocem τικὴ Graecam non esse intelligerent, hanc in τιμὴ mutandam esse arbitrarentur. SAL.

Θεραπ. τιμὴ ψυχ. Non legitur τιμὴ in A. B. neque *Ammonius* agnoscit voc. παίδευσις. STOEBER.

Δύναμις θεραπευτικὴ τιμή. Ultimam vocem nullum sensum habentem, & natam ex praecedentibus τικὴ, sustuli auctoribus MSS. Leid. pr. & Burm. & *Ammonio*, e quo hausit noster, sicut ille e *Platonis* ὅροις Tom. III. pag. 416. ubi tamen καὶ ἀρετῆς non leguntur, observante *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. II. §. 41. Bene τιμὴ delendum jam censuit Cl. *Valkenaar.* OUD.

3 Παίδευσις.] Vid. *Thucyd.* *Duker.* pag. 122. & ibi not. STOEBER.

4 Παιδίσκην.] Vult itaque *Thomas*, hancce vocem de libera perinde ac de serva usurpari solitam; aliter tamen *Ammonius*, qui nomine παιδίσκη liberas, illo autem παιδισκάριον servas intelligi contendit: παιδίσκη, inquit, καὶ παιδισκάριον διαφέρει. παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν, παιδισκάριον δὲ τὴν δούλην. Ad prius quod attinet, *Thomam* audire praestat, cujus sententiae favent imprimis haec *Lysiae* pag. 7. ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ, inquit, ὠργιζόμην, καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπιέναι, ἵνα σύγε, ἔφη, πειρᾷς ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην. ibi servae, non liberae mentio fit. Eodem sensu accipitur à *Luciano* Tom. 2. pag. 112. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην. ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα καὶ θὲς λαβοῦσα εἴτι κομίζει σκεῦος. Palaestra enim illa pag. sequenti παιδισκάριον appellatur: ταῦτα εἰπόντος παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με, καὶ δείκνυσί με κάλλιστον οἰκημάτιον. Utriusque vestigia premit *Heliodorus* Aeth. pag. 316. cujus haec verba: καὶ πότε δὲ παιδίσκην ἀπροφασίστως προσκαλέσασα, αὖθις ἀπέπεμπεν οὐδὲν ἐπιστείλασα. nam παιδίσκην illam servam fuisse, ex ipso orationis contextu obscurum esse potest nemini. Quam ob rem non est assentiendum *Clementi* Alex. qui una cum Ammonio ait, nomen παιδίσκη ab Atticis tunc adhibitum, cum de liberis sermo esset; locus is occurrit

Ἀττικοί. ὡσαύτως καὶ παιδισκάριον. [1] Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ δούλου μελέτῃ· [2] τίς ἀνδρῶν παιδισκαρίων. ἐπὶ μόνης δὲ τῆς δούλης, οἱ ἁπλῶς Ἕλληνες χρῶνται τῇ παιδίσκῃ. [3] ὡσαύτως παιδάριον, καὶ τὸ θυγάτριον Ἀττικοί· μόνον δὲ τὸ ἄῤῥεν Ἕλληνες.

ΠΑΙΣ,

---

rit *Paedagog.* pag. 86. ἔμοι δοκεῖς Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς, καὶ ὡραίας ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεανίδας, παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας, καὶ νεανίδας δὲ καὶ αὐτὰς πρὸς τὸ εὐθαλὲς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὑποκοριστικῶς τιμωμένας. Quod autem ait de altera voce παιδισκάριον scilicet, in eo ipsi cum *Thoma* non convenit. qui eo nomine liberas etiam ab Atticis appellatas esse testatur. Causam meliorem habere videtur *Clem.* ut enim *Lucianum* omittamus, cujus verba supra laudata sunt, eamdem huic vocabulo significationem tribuit *Heliod.* Aeth. pag. 20. Θίσβη, inquit, παιδισκάριον ἦν αὐτῇ, ψάλλειν τε πρὸς κιθάραν ἐπιστάμενον, καὶ τὴν ὄψιν οὐκ ἄωρον. SALLIER.

Παιδίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν, κ. τ. λ.] Idem fere observant ex parte, *Phrynichus*, *Moeris* Atticista, *Eustathius* & alii: Vid. Rev. *Alberti*, in Obs. Sacr. pag. 248. & B. *Wolf.* in Cur. Philol. Sacr. ad *Marc.* XIV, 66. pag. 130. Tom. I. inprimis autem Henr. *Stephan.* de Idiom. Dialect. Attic. pag. 229 & *Menag.* ad *Diog.* Laërt. pag. 215. ubi contra *Phrynich.* potissimum ostendunt, παιδίσκην & liberam adolescentulam significare, & Servam ancillam: conf. *Hoeschel.* ad *Phrynich.* pag. 103. item *Pollucis* Onomast. & ibi Comment. TRILLER.

1 Λιβάνιος.] Tom. I. pag. 305. B. sed ibi παιδίων. *Lucian.* de Ancilla in Lucio s. Asino Tom. III. pag. 326. καλεῖ τὴν παιδίσκην, quam pag. 324. θεράπαιναν, & pag. 326. παιδισκάριον vocat. WITTER.

2 Τίς ἀνδρῶν παιδισκαρίων.] Vulgo nunc in *Libanii* Tom. I. pag. 305. B. editur παιδίων; τίς ἄμμ' αὐτοῖς παιδίοις. Sed vide ad *Hesych.* & *Lucian.* Tom. I. pag. 442. II. pag. 570. de παιδίσκῃ *Thomae* non omnino consentiunt, *Ammonius*, *Phrynich.* pag. 102. & *Moeris*. Vid. *J. Cleric.* ad *Menandr.* Fragm. pag. 38. Dein male vulgo post παιδάριον ponitur distinctio. Sensus *Thomae* est, Atticos pro τοῦ θυγατρίου usurpasse etiam παιδάριον; cum ceteri Ἕλληνες tantum pro υἱῷ. Confer *Phryn.* V. θεράπων, *Moerida* & *Phavorinum*. In MS. Burm. καὶ παιδ. τὸ Θ. OUDEND.

3 Ὡσαύτως παιδάριον.] Sensus est voce παιδάριον apud Atticos utrumque sexum indicari. Tho-

ΠΑΙ͂Σ, ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. 1 Ἀρτίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Βούπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

2 ΠΑΙ͂ΣΑΙ Ἀττικοὶ, 3 οὐχὶ παῖξαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι.

ΠΑΙ'Ω,

Thomae praeivit *Pollux* p. 160. foeminas tamen ſic appellatas non meminimus, & quis omnium meminit? niſi quis illam *Pollucis* & *Thomae* ſententiam his *Lyſiae* 298. ſtabiliri poſſe exiſtimet: ἐστερημένοι δὲ τοῦ πατρικοῦ, παιδάρια δὲ τρία ἠναγκασμένοι τρέφειν, προσέτι συκοφαντούμεθα. etenim in eo liberorum numero non temere quis ſuſpicetur, reperiri aliquam foeminam potuiſſe: affirmare tamen nolimus, praeſertim cum hocce nomen παιδάριον, ab aliis ſcriptoribus tum ſolum uſurpatum eſſe videatur, ubi de maribus ſermo eſt. Ita *Lucianus* Tom. II. pag. 142. καί μοι συνεξέπεμπον, inquit, ὀνηλάτην παιδάριον ἀκάθαρτον. Ita quoque *Heliod.* Aeth. pag. 338. συναπέστελλε δὲ, inquit, καὶ ἀνδράποδα ὑπηρετησόμενα, κόριον μὲν τῇ Χαρικλείᾳ, παιδάριον δὲ τῷ Θεαγένει. SALLIER.

1 Παῖς —— ἀρτίπαις.] Ἀντίπαις, potius hic legendum, contra Celeb. *Graevii* ſententiam, oſtendit Cel. *Valkenaar.* in Animadverſ. ad *Ammon.* Lib. I. cap. 12. pag. 53. Ἀντίπαις quoque legitur apud *Heſych. Suid. Lucian. Plutarch. Athenaeum* & alios, ut notum. TRILLER.

Ἀρτίπαις.] Corrigendum ἀντίπ. uti rectiſſime monuit Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 109. STOEBER.

Sic quidem habent MSS. & *Phavor.* Nihilominus praeferenda eſt lectio *Ammonii*, quem hic deſcripſit ſuo more *Thomas*, ἀντίπαις ubi conſule *Valkenaar.* & Comment ad *Heſych.* V. ἀντίπαις. item *Aelian.* Lib. VI. Anim. cap. 42. τὴν ἡλικίαν ἀντίπαις, εἰς ὁρμὴν Ἀφροδίσιον ἐμπεσών. Eſt potius ἀρτίπαις, qui plane & omnino eſt puer. OUDEND.

2 Παῖσαι.] Vid. *Phrynich.* pag. 38. *Laſcar.* pag. 469. WITTER.

3 Οὐχὶ παῖξαι.] Uſi tamen probatiſſimi Scriptores. Vid. *Ariſtid.* pag. 124. *Dio* pag. 685. A. *Lucian.* Tom. I, pag. 867. in *Demoſth.* Encomio: ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαί φασιν. add. *Syneſ.* pag. 37. & quos non alios? WITTER.

Sic & *Moeris.* Immo *Phrynichus* id Doricum ait p. 103. ubi tamen vide commentarios. *Lucianus* quoque & *Aelianus* ſaepe παίξω dicunt. V. Lib. XIV. An. 4. XV, 16. Hinc Lib. XII. 21. καὶ ἵνα ἔτι καὶ ὑποπαίξας εἴπω, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα, ut exhibet

[1] ΠΑΙ'Ω, τὸ τύπτω. εἰσπαίω, τὸ εἰσέρχομαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλέτῳ· ἀγαθῶν σωρὸς [2] εἰσπέπαικεν εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ἐκπαίω, τὸ ἐξέρχομαι παραπαίω δὲ, τὸ [3] παρακρέω. καὶ συμπαίω, τὸ συγκρέω. ὑπερπαίω μέν τοι, τὸ ὑπερβάλλω.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ' θηλυκῶς, τὸ μέτρον· παλαιστὴς δὲ ἀρσενικῶς, [4] ὁ ἀθλητής.

ΠΑ-

Apostol. cap. XVIII, 93. Vulgo ὀπιπτεύσας. sed ex eodem *Aeliano* citat *Suidas*, ἵνα τι καὶ παίσῃ, in V. Τελχινουσία. Prave vero mutare *Gesnerus* Ἀκρίσιος conatur. In ea voce est lusus, qua similem Acrisio sive tam crudelem factum Babyloniorum regem significavit. Quis nescit illa *Ovidii Medeae Medea forem? Xenoph.* Cyrop. pag. 14. D. αὐτὸς ἤδη Σάκας ἑαυτῷ ἐγίγνετο. *Liban.* Epist. 603. ἵν' ὦν μὴ ἄμεν Τάνταλος. Ceterum *Aristophanis* in *Pluto* vs. est 1056. OUDEND.

1 Παίω.] Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph. Plut.* pag. 271.

2 Εἰσπέπαικεν.] Memoriter & turbato ordine haec rursus citat *Thomas*. In *Aristoph.* legitur vs. 804. ἀγ. σ. εἰς τ. οἰκ. ἐπεισπέπαικεν. V. Cl. *Hemsterh.* Dein post παρακρέω, e MSS. Leidd. Burm. & Edd. Rom. Vasc. *Phavor.* restitui καὶ συμπαίω, τὸ συγκρέω, licet Lexicis ignotum. OUD.

3 Τὸ παρακρέω.] Adde ex A. B. Phavor. Rom. συμπαίω, τὸ συγκρέω. STOEBER.

4 Ὡς ἀθλητής.] Lege ὁ ἀθλητής. SALLIER.

Cod. A. B. ὁ ἀθλ. recte. WITTER.

Ita primus edidit *Blankardus*, sequens scil. *Pollucem* Lib. II. §. 157. & *Eustath.* ad *Hom.* pag. 450, 896, 1415. Quasi palmus recte diceretur & ἡ παλαιστὴ feminino genere, & ὁ παλαιστὴς mascul. gen. Sed ineptissime; cum in MSS. & Edd. Vett. optime legatur ὁ ἀθλητής. *Thomas Phrynicho* consentiens pag. 130. voluit notare illos, qui male τὸν παλαιστὴν usurparunt pro *palmo*: cum masculino genere ὁ παλαιστὴς sit *luctator*, V. *Pauw.* Nusquam, credo apud classicum, certe Atticum scriptorem, de *palmo* dicitur ὁ παλαιστὴς, sed ἡ παλαιστή. Bene tamen in *Suida* jungitur παλαιστάς. σπιθαμάς. ἡ ἐν πάλῃ. Nam ab utriusque generis nominativo quartus ille pluralis numeri casus formatur. *Phrynichus* insuper voluit παλαστὴν sine ι scribi, *palmum* si significet. Et ita in Cod. Medic. *Herodoti* Lib. I. cap. 50. ἑξαπάλαστα, τριπάλαστα, παλαστιαῖα. OUDEND.

1 ΠΑ

[1] ΠΑΛΑΙΣΤΡΙΚΟ'Σ. Ἄλεξις εἶπε· σὺ ᾖ, παλαιστικὸς; [2] Λουκιανὸς [3] ἐν τῷ θεῶν κρίσει· γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική.

[4] ΠΑΛΑΜΝΑΙ'ΟΝ, τὸ μέγα καὶ φρικτὸν. [5] Συνέσιος [6] ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδεὺς, ἐπιστολῇ· ἐτεθρυγώδη τὰς παλαμναιοτάτας ἀρχὰς καὶ παλαμναῖον, τὸ φονικὸν. ὡς [7] ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπιστολῇ, [8] τῇ, οὐδὲν ἐγὼ γέγονα χρήσιμος Εὐαγγελίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ· [9] παλαμναίαν ἔχων καὶ γνώμην, καὶ γλῶτταν. — —

ΠΑΛΙ'ΜΒΟΛΟΣ, οὐχ [10] ἀλλοπρόσαλλος. [11] ποιητικὸν γάρ.

ΠΑΛ-

---

1 Παλαιστρικός] *Phrynichum Thomas* sequitur, sed neutri assentiri possumus, cum praeter *Alexin*, & *Aristot.* ea quoque voce usus sit *Theophr.* Char. p. 26. καὶ αὐλίδιον, inquit, παλαιστρικὸν κόνιν ἔχον, καὶ σφαιριστήριον. SALLIER.

2 Λουκιανός.] Tom. I. pag. 225. Graev.

3 Ἐν τῷ θεῶν κρίσει.] Tom. I. pag. 264. ubi vide *Hemsterh.* & Comm. ad *Phryn.* pag. 103. *Poll.* Lib. III. §. 149. MSS. Leidd. dant κρίσεις; & in Leid. sec. γυμνὴ τ. π. καὶ παλαιστική contra *Thomae* mentem. OUD.

4 Παλαμναῖον.] Vid. *Spanhemius* ad *Julian. Caesar.* p. 147. & *Schol. Apollon. Rhod.* Lib. IV. vs. 209.

5 Συνέσιος.] Pag. 161. A. vid. etiam pag. 163. B. pag. 193. C. & alibi saepe. Adde *Liban.* Tom. I. pag. 321. B. 772. A. 778. C. WITTER.

6 Ἐν τῇ, λύσαντες &c.] Ep. IV. pag. 163. A. ἐτραγώδει Burm. Sequentia multo aliter leguntur in Burm. & Leid. pr. (a sec. tota paragraphus exsulat) nempe ὡς (sic quoque Edd. Vett. quod restitui) ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπ. τῇ. παλαμναία χειρὶ καὶ γνώμῃ. Sed vox χειρὶ sine dubio e Glossa vocis παλαμναίαν est nata. V. ad *Hesych. Suid. Soph.* El. 588. Trach. 1214. &c. Exemplum legitur Ep. 79. pag. 224. C. pro γέγονα in Edd Rom. Vasc. ἐγεγόνει. Saltem debuisset edi ἐγεγόνειν. OUDEND.

7 Ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπιστολῇ.] Pag. 224. C. WITT.

8 Τῇ οὐδὲν —— πρεσβυτέρῳ.] Desunt ista in A. & B. STOEB.

9 Παλαμναίαν ἔχων.] Cod. A. & B. παλαμναίᾳ· post ἔχων leg. χειρὶ καὶ γνώμῃ. cetera desunt. IDEM.

10 Ἀλλοπρόσαλλος.] Cod. B. ἀλλοπρόσωπος.

11 Ποιητικὸν γάρ.] Vide ad *Hesych.* si *Suidae* credimus, ἀλλοπρόσαλλος dictus est Prusias

ΠΑΛΤΟ'Ν, διέφ τι· [1] πέλτη ἢ, ἡ ἀσπὶς ἡ [2] ἴτυν ἐκ ἔχυσα. καὶ πελτὸς, καὶ πελτάριον. καὶ πελτασὴς, [3] ὁ χρώμενος τέτῳ.

[4] ΠΑΝΔΟΚΕΥ'Σ, [5] πανδοκεύτρια, [6] διὰ τȣ κ, καὶ ȣ διὰ τȣ χ.

[7] ΠΑΝΟΙΚΙ', [8] ἐδεὶς τῶν δοκίμων. [9] πανοικεσία ἢ, καὶ παν-

---

ſtas a *Conſtantino Porphyr.* Sed *Kuſterus* monuit in Edd. ejus legi ἀλλότριος. OUDEND.

1 Πέλτη δὲ.] Videtur hanc differentiam cum *Ammonio* adnotare auctor; quia nonnulli male πέλτην uſurparunt de ἀκοντίῳ, & πελταςὴν de jaculatore, ſeu τοξότῃ; ut haud obſcure ex *Heſychio* & *Suida* conjicias. De πάλτῳ vide praeter alia *Suidam* & *Periz.* ad *Aelian.* Lib. VI. V. H. cap. 14. & paſſim *Arrian.* Exp. Alex. In fine Cod. Burm. habet τέτοις. IDEM.

2 Ἡ ἴτυν.] A.B.Rom. ἴτυν. Error ex commutatione vocalium. Sequi malim *Phavorin.* & qui ei praeivit *Ammon.* h. e. qui vulgatam tuentur. STOEBER.

3 Ὁ χρώμενος τέτῳ.] Cod. A. τέτε B. τέτοις. WITTER.

4 Πανδοκεὺς.] Vid. Cel. *Hemſterhuis* ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 122.

5 Πανδοκεύτρια.] Adde ex A. B. πανδοκεῖον. Sic *Aeſchin.* de falſ. Legat. p. m. 259. C. εἰς αὐτὸ πανδοκεῖον καταλύειν. *Polyb.* vero II, 15. ποιῶν τὰς καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις. & paucis interjectis: παρίεν τὰς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς. STOEBER.

6 Διὰ τȣ κ.] MSS. Leidd. Burm. πανδοκεῖον· & Leid. pr. quoque καὶ πανδοκεύτρια. Lege πανδοκεῖον, πανδοκεὺς, καὶ πανδοκεύτρια, διὰ τȣ κ. & confer *Phrynichum* pag. 134. Hoc praeceptum vide etiam in καπνοδόκη, ξενοδόκος. *Kuſter.* in *Suida*, *Hemſterh.* ad *Ariſtoph. Plut.* pag. 122. MS. Voſſ. *Theophr.* Char. cap. 5. πανδοκεῦσαι. An in *Heſychio* itidem ſcribendum πανδοκεῖον, πανδοχεῖον· vulgo πανδοκίον. OUD.

7 Πανοικί.] Leid. Sec. πανοικίοι, uti pro hac voce in MS. *Moeridis* male παροικία. V. Act. Apoſt. cap. XVI. §. 34. IDEM.

8 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων.] Niſi *Diodor.* XIV. pag. 323. A. *Joſeph.* pag. 209. B. &c. *Heſychius* quoque non averſatus vocem in πασσύδεις· ubi legendum, πασσύδεως, ἄρδην, πανοικί. Non πανοικὶ, πάσσων, uti male vulgatum hactenus. WITTER.

9 Πανοικεσία ἢ.] Adde: καὶ πανοικησία ex A. & B. STOEBER.

Addunt Leidd. & Burm. καὶ πανοικησία. & ſtatim in *Thucyd.* loco e L. II. §. 16. πανοικησίᾳ. Egregie; namque in *Thucydide* non

πανοικησίᾳ. [1] Λιβάνι⊙· ἐν ἐπιςολῇ· ἔῤῥωσο πανοικεσίᾳ. [2] Θȣκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· πανοικησίᾳ γενόμενοί τε ϗ οἰκήσαντες.

[3] ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ κυρίως μὲν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ἤγȣν ὁ δραςήρι⊙ ϗ ἐνεργής. κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ ȣ ἐν κακοῖς νοήμασιν [4] εὐεπιβόλȣ· [5] ὥσπερ ϗ πανȣργὸς, ὁ πάντα ἐργαζόμεν⊙, ϗ διεξάγων. Σοφοκλῆς ᾗ ἐπὶ ȣ μηχανικȣ χρῆται, λέγων ἐν Αἴαντι· ἀνδρὸς πανȣργῷ φρένας.

Καὶ

non per ε, sed per η scribitur ea vox. Consule omnino *Dukerum* ad Lib. III. §. 57. ἐκ παντὸς ȣ Ἑλληνικȣ πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίȣς ἐξαλεῖψαι. OUDEND.

1 Λιβάνι⊙.] Add. ἐν ἐπιςολῇ ex A. B. post scrib. ἔῤῥωσο pro σω. STOEBER.

Addunt Leid. pr. Burm. ἐν ἐπιςολῇ. & dein ἔῤῥωσο. Vere; nam invenias haec verba Ep. DCCLIX. In *Arist*. T. I. pag. III. δέχεται πανοικεσίᾳ. OUD.

2 Θȣκυδίδης ἐν β'.] Pag. 109. *Duker*. MSS. habent πανοικησ. STOEBER.

3 Πανȣ̃ργ⊙.] Ponitur etiam pro versuto *Aelian*. V. H. L. I. cap. 5. DRAKENB.

Eadem fere habet *Schol*. in *Hermog*. p. 400. SALLIER.

Descripta sunt haec a *Thoma* nostro ex Anonymo *Scholiaste Hermogenis* περὶ ἰδεῶν. pag. 400. Πανȣ̃ργ⊙ κυρίως μὲν ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ὁ δραςήριος ϗ ἐνεργής. Κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει οἱ παλαιοὶ ἐπὶ ȣ ἐν κακοῖς νοήμασι καὶ ἔργοις ἐπιβόλȣ. ex quibus posterioribus haud male forsan *Thomam* & emendes & augeas. HEMSTERH.

4 Εὐεπιβόλȣ.] Cod. A. ἐπιβόλ. STOEBER.

Ita primus edidit Vascos. uti est in *Phavorino*. In MSS. Leidd. Burm. & Ed. Rom. est εὐεπηβόλȣ. Quod mutari non oportuerat. *Suidas* Εὐεπήβολ⊙. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων· ϗ εὐεπηβόλως, σοφῶς ϗ ὀρθῶς. *Etym. M.* Ἐπήβολ⊙, ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατὴς &c. ἔςι ᾗ ἡ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττικὴ. Vulgo ibi male legi ἐπίβολ⊙, patet ex adjectis exemplis. Mitto alia. OUD.

5 Ὥσπερ καὶ πανȣργός.] Vel sine Cod. corrigendum πανȣργ. quod habent A. B. *Phav*. Rom. sic etiam legendum in *Sophocl*. loco, quem vulgata *Johns*. sic exhibet *Ajac*. vs. 445.

Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντȣργῷ φρένας
Ἔπραξαν, ἀνδρὸς ȣ δ' ἀπώσαντες κράτη.

STOEBER.

Καὶ πανȣργὸς.] Pessime hic & in *Sophoclis* exemplo *Blankardus* edidit πανκργὸς contra MSStos, Edd. Vett. & *Phavor*. ac

1 Καὶ ΠΑΝΤΑΧΟΘΕΝ, καὶ 2 πάντοθεν. Δημοσθένης· οὕτω καὶ πάντοθεν καταπεφρονηκότως ἐκεῖνοι χρῶνται.

3 ΠΑΝΤΟΤΕ, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν. ἑκάστοτε δέ.

Η ΠΑΡΑ, ὅτε πλησιότητα δηλοῖ, 4 ἐπὶ μὲν ἐμψύχου δοτικῇ συντάσσεται. οἷον, παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται. ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῇ. 5 Θουκυδίδης· ἐτάξαντο παρὰ τὴν θάλασσαν. Λουκιανὸς δὲ Ὁμηρικῷ ζήλῳ, ἐπὶ 6 ἐμψύχου εἰς 7 αἰτιατικὴν εἶπεν, 8 ἐν δευτέρῳ τῶν ἀληθινῶν διηγη-

ac *Suidam*, idem ex *Ajac.* vs. 446 citantem in voce πανεργῷ. ubi itidem recte φωτὶ. Memoriter rursus citavit *Thomas*. De πανέργῳ consuli possunt omnes fere Grammatici, & Cl. *Hemsterh.* ad *Poll.* Lib. IX. §. 183. dein male in Ed. ultima per typothetarum culpam erat quoque πάντοχεν, pro πάντοθεν. Cuncta haec descripsit *Phavorinus*. plura vide in Ἑκασταχῆ. In Leid. sec. καταπεφρονηκότως. OUDEND.

1 Καὶ πανταχόθεν.] *Isocrat.* ad Demon. p. 61. DRAKENB.

2 Πάντοχεν.] Forte πάντοθεν. DRAKENB.

Codd. A. B. πάντοθεν.

3 Πάντοτε, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν.] Idem statuit *Phrynich.* Occurrit tamen ita vox, frustra damnata, apud *Herodian.* Lib. III. cap. 9. & alibi; item apud *Plutarchum* & *Athenaeum* aliosque, si recte memini; inprimis autem frequentissime apud scriptores Novi Testamenti: ideoque potissimum ex pravo nostri Grammatici maligni more consueto erat scilicet rejicienda. Vid. tamen *Olear.* de stil. Nov. Test. pag. 89. B. *Wolfii* Cur. philol. sacr. ad *Luc.* XVIII. pag. 720. Tom. I. & inprimis Rev. *Georgi* Vindic. Nov. Test. ab Ebraismis, pag. 175. TRIL.

Sic & *Phrynich.* p. 38. *Moeris*, *Suidas* V. ἕκαστοτε. In S. L. occurrit, ut Pauli Ep. I. ad Corint. I, 4. &c. OUDEND.

4 Ἐπὶ ἐμψύχου.] Cod. A. & B. ἐπὶ μὲν ἐμψ. STOEBER.

Sic malim cum Leid. pr. Burm. & *Phavor.* Illi enim respondet ἐπὶ δὲ ἀψύχου. Quamquam scio, μὲν in hisce aliquoties ἐλλείπειν. Dein παρ' αὐτὴν τὴν θ editur in *Thucydide* Lib. IV. §. 11. Memoria *Thomam* fefellit. OUDEND.

5 Θουκυδίδης.] Vid. p. 244. *Duker.* & pag. 245.

6 Ἐμψύχου αἰτ.] A. B. ἐμψ. εἰς αἰτιατ.

7 Αἰτιατικὴν εἶπεν.] Rectius εἰς αἰτιατ. in Leid. pr. Burm. & *Phavor.* *Luciani* locum vide Tom. II. pag. 114. in quo ἐπετίθη hic dat Burm. MS. *Homeri* Il. A. versus est 463. τῷ non agnoscunt MSS. & *Phavor.* *Platonis* verba invenies Tom. I. pag. 106. B. Ed. Serran. & sic saepe παρ' αὐτὸν; ut

γημάτων· καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην τὸν πρότερον. Ὅμηρος γὰρ οὕτω φησὶν [1] ἐν τῷ α' Ἰλιάδος·

- - - νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα - - -

[2] ὡσαύτως καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· καὶ στὰς παρ' αὐτὸν, ὦ Σώκρατες, ἔφη. ὅτε δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ εἰς, οὐκ ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ τίθεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ χωρὶς κινήσεως. ὁ αὐτὸς [3] ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσῄει, καὶ διελέγετο ἐνίοτε. καὶ [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ. ὁ ταῦτα πείθων κἀκεῖνο συνέπειθεν, ἀρχὴν μὴ ἐπικτᾶσθαι παρὰ τὸν πόλεμον.

[5] ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ [6] τὸ πλησιάζω, [7] τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ [8] παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται

---

ut contra παρὰ ποτὶν. Dein in *Phav.* ὅτε δὴ, & deëst οὐκ; ut ἀεὶ non *semper*, sed *plerumque* significet; de quo alibi. OUDEND.

8 Ἐν δευτέρ. τ. φλ.] Tom. I. pag. 671. Graev. WITT.

1 Ἐν τῷ α' Ἰλιάδος.] Vs. 463. Cod. A. add. in fine χρόνον. IDEM.

2 Ὡσαύτως καὶ Πλάτων.] L. c. pag. 116. B. STOEBER.

3 Ἐν τῷ αὐτῷ.] Tom. I. p. 116. D. Ed. Serran. *Aristidis* locus, in quo ξυνέπειθεν Leid. pr. a m. pr., exstat Tom. I. pag. 383. Latini dicunt *per omne tempus*, *per bellum*, sive *belli tempore*. Aliquoties utroque sensu confunditur cum περί. sed περὶ χρόνον est *circa tempus* &c. περὶ αὐτὸν *circa ipsum*. OUD.

4 Ἀριστείδης.] Pag. 39. lin. ult. WITTER.

5 Παραβάλλω.] Inter alia etiam significare dicit παρεξετάζειν, *comparare*, *conferre*, additque apud *Lucian.* pro eo etiam παραθεωρεῖν dici. Quin immo alia verba insuper adhibet *Lucian.* nempe παρατιθέναι & εἰκάζειν. *Aristoph.* ἀντεκτείνειν. *Plato* & *Isocr.* παριστάναι. *Aelian.* ἀντικρίνειν. *Paul* in Ep. ad Corinth. συγκρίνειν, quod ἀναπτικὸν est. BOS.

6 Τὸ πλησιάζω] Add. Phav. καὶ τὸ παρεγγίζω. WITTER.

7 Τὸ ἔρχομαι.] Burm. καὶ τὸ ἔ. OUDEND.

8 Παρὰ Λουκιανῷ.] L. c. T. I. pag. 576. Graev.

ται ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἣν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, [1] ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτέ με. καὶ παραβάλλομαι, τὸ παρεξετάζομαι. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἰδοὺ [2] πέπομφα τὸν λόγον ἱδρῶτι περιρρεόμενος. τὸ δὲ ἐμὸν τοιοῦτον, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. καὶ τὸ κατατολμῶ. [3] Συνέσιος καὶ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ τῇ, δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτιῶν· πρὸς τὴν Θρακῶν χιόνα παραβαλλόμενος. παραβάλλεσθαι καὶ τὸ ἐξαπατῆσαι, [4] ὡς Θουκυδίδης. ὅθεν καὶ παραβλήδην, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς καὶ παραλογιστικῶς.

ΠΑΡΑΓΙΝΩΣΚΩ τόδε. Ἀττικοὶ δὲ πολλάκις καὶ γενικῇ τοῦτο συντάσσουσιν. ὡς [5] Φιλόστρατος· παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου. ἤγουν, παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου πολιτευόμενοι.

ΠΑΡΑΓΩ, τὸ εἰς μέσον ἄγω. καὶ παράγω, τὸ μεταπείθω. καὶ παράγομαι, τὸ μεταπείθομαι. ὅθεν καὶ εὐπαράγω-

---

1 Ἢ Μύλωνι.] Codd. A. B. Μιλ. post παραθεωρῆτέ με. WIT.

Μίλωνι παραθεωρεῖτέ με.] Primam vocem ita, ut debet, e MSS. emendavi pro Μύλωνι, quae est nihili. Ultimam addidi e MSS. & Edd. Vett. ipsoque *Luciano*, apud quem Tom. I. pag. 838. παραθεωρῆτε, uti hic in Leid. fec. OUDEND.

2 Πεπομφατὸν] Scrib. πέπομφα τὸν. Locus habetur Tom. I. opp. in epist. praef. WITTER.

Cod. B. πέπομφα τὸν λογ. post περιρρεόμ. addit idem: τὸ δὲ ἐμὸν τοιοῦτον, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. STOEBER.

Inepte in Ed. *Blank.* πεμπομφατὸν. Sunt haec prima verba Epist. MDXCVII. ex qua citavit *Thomas*, uti optime addunt Leid. pr. Burm. τὸ δὲ ἐμὸν τοιοῦτον, οἷον κώνωψ ἐλέφαντι παραβαλλόμενος. quae idcirco restitui. *Synesii* verba vide Epist. LXI. pag. 204. OUDEND.

3 Συνέσιος.] P. 204. C. WIT.

4 Ὡς Θουκυδίδης.] Del. B. STOEBER.

Male haec desunt Leid. pr. Burm. Confer *Suidam*, & *Duker.* ad Lib. I. §. 133. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Porro παραβλήδην eo, quo *Thomas* ait, sensu usus est *Homerus* Il. Δ. vs. 6. ubi vide *Eustath.* & *Etym. M* V. ὑποβλήδην. Quum *Apollonius R.* adhibuerit pro *vicissim*, ut Lib. I, 835. II, 60, 450. III, 207, 1076. OUDEND.

5 Ὡς Φιλόστρατος.] V. S. II, p. 616. ubi παραγιγνωσκ. WITT.

De Vit. Soph. Lib. II. cap. 27 §. 2. De εὐπαραγώγῳ adi *Suidam.* OUDEND.

I Με-

ϖράγωγος, ὁ εὐκόλως [1] μεταπειθόμενος.

[2] ΠΑΡΑ´ΔΕΙΓΜΑ λέγε, [3] μὴ ὑπόδειγμα. [4] παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου, παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου.

ΠΑ-

---

1 Μεταπειθόμενος.] Cod. A. κατασ.

2 Παράδειγμα λέγε, μὴ ὑπόδειγμα.] *Ariſtænet.* L. I. ep. 1. pag. 4. *Iſocrat.* ad Demon. p. 49. & 56. Drakenb.

Satis pro imperio! ſed cur quaeſo dicere non liceat ὑπόδειγμα, quum tamen *Xenophontem*, *Polybium*, *Plutarchum*, *Libanium*, *Dionyſ.* Hal. *Herodianum*, aliosque praeſtantiſſimos Auctores illa voce ſine ullo barbariſmi aut ſoloeciſmi metu, ita uſos fuiſſe, exemplis, commode in contrarium productis, liquidiſſime dudum oſtenderint *Raphelius*, *Alberti*, Obſ. Sacr. pag. 463. B. *Wolf.* in Cur. Philol. Sacr. Tom. IV. pag. 208. *Schwart.* Comment. Crit. Graec. N. T. pag. 1359. aliique plures. Sed ne ullum amplius dubium ſuperſit, optimam & elegantiſſimam eſſe hanc vocem, fruſtra prorſus damnatam ὑπόδειγμα, en ipſius *Demoſthenis* locum inſignem ex Orat. III. contra *Philip.* pag. 71. ἵνα ὑμεῖς ἔχητε ὑποδείγματα καὶ παραδείγματα, & ſic etiam paſſim in ſeqq. accedat adhuc illi graviſſimum *Hippocratis* noſtri teſtimonium e divina illa ad *Damagetum* Epiſtola pag. 923. Tom. II. ὑπόδειγμα τῶν μακρὸν βίον ἔχοντες γενομένων, κ. τ. λ. Eat nunc temerarius noſter *Thomas* cum *Phrynicho*, qui idem infeliciter ſomniavit, & rejiciat vocem iſtam graviſſimis Auctoribus tritam: ſed quoniam illa frequenti in uſu ſcriptoribus ſacris; ideo ſcilicet, nefandum dictu! erat damnanda. Heu! ubi mens? Triller.

Vid. ad *Phrynich.* pag. 6. & *Suidam.* *Xenoph.* Lib. III. Cyrop. pag. 85. A. οἱ καὶ παραδείγματα αὐτοῖς ἔσεσθε. Sic malim cum MS. Leid. prae παράδειγμα. Oudend.

Xenophon Cyrop. Lib. 8. cap. 12. pag. 229.

3 Μὴ ὑπόδειγμα.] Uſus tamen *Baſil.* *Hexaëm.* *Homil.* VIII. pag. 102. D. ταῖς μελίσσαις ὅσαι ἂν μὴ ἀκολουθήσωσι τῷ ὑποδείγματι τοῦ βασιλέως, ταχὺ μεταμέλει. *Laërt.* pag. 86. C. *Joſeph.* pag. 792. F. &c. Stoeber.

4 Παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου.] Aliter *Ammon.* quem vide. Neque audiendus noſter, ubi παράδειγμα ſemper dici de ἐμψύχῳ vult. vid. *Herod.* Lib. V. pag. 353. B. *Thucyd.* Lib. II. pag. 123. D. conf. *Xenoph.* Cyrop. III. pag. 68. Witter. add. *Ariſtid.* Orat. in Smyrn. pag. 231. de urbe: οὕτω μοι δοκεῖ πεφυκέναι παράδειγμα πόλεως εἶναι. Stoeb.

Παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου· παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου.] Haec quoque ſubtilis nimis, imo rectius, inanis prorſus diſtinctio, optimis quibusvis Auctoribus Graecis plane ignota eſt; qui po-

1 Καὶ ΠΑΡΑΘΗ΄ΚΗ λέγε, ἐ παρακαταθήκη. ἐ παρατίθεται, ἐ παρακατατίθεται. ὅτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι λέγεσιν. Ἡρό-

---

potius binas hac voces fine ulla differentia, prout nempe lubet, aut in mentem incidit, ita frequentius usurpant, ut scil. τὸ παράδειγμα nunc ἐπὶ ἐμψύχε adhibeatur, nunc contra ἐπὶ ἀψύχε; sicuti pariter ἡ παραβολὴ utrumque ipsis saepe significat, ut nempe partim de animata, partim & de inanimata re promiscue dicatur. Sic, ut pauca tantum jam exempla ex quam plurimis, producamus, *Herodotus* Lib. II. pag. 118. dicit: παραδείγματα νεκρῶν ξύλινα· item *Lysias*, Orat. XI. pag. 182. συμφορὰς παραδείγματα ἔχοντες, quod & in seqq. recurrit; & apud ipsum *Thucydidem* Lib. III. *Dinarchus* quoque in Orat. contra *Demosth.* pag. 60. καλὰ παραδείγματα λέλειπται τῆς τῶν τελευτησάντων ἀρετῆς. Ipse etiam *Demosthenes*, Orat. περὶ στεφ. pag. 187. παραδείγματα περὶ ἐμψύχε usurpat, & mox in seqq. e contrario, περὶ ἀψύχε. pari modo *Aristides*, in Gratulat. Smyrn. pag. 272. T. I. eleganter dixit ἐδόκει παράδειγμα κάλλες ἡ πόλις εἶναι· & sic quoque saepius alibi. Nota quoque satis sunt etiam pueris παραδείγματα Grammaticorum, Rhetorum, Pictorum, Architectorum, Geometrarum & similium Artificum; ita παραδείγματα λόγων, occurrunt apud *Lucian.* in Rhetor. praecept. pag. 313. & seqq. item & *Aristidem*, *Plutarchum*, *Dionys.* *Halicarn.*, *Dion.* *Chrysost.* & alios, uti vulgo notum. Ita & *Aristoteles*, Metaphys. XIII. pag. 210. παράδειγμα de re inanimata adhibuit, Lib. IV. contra pag. 122. dixit adversus nostri Graeculi mentem: ἡ παραβολὴ, ἡ ἐπὶ τῶ ζώε, ut talia plura, ubivis obvia, jam studio taceam, utpote nemini non Graecarum literarum vel mediocriter perito, notissima. Sed & hic latet anguis in herba; dum enim imperiose tradit Grammaticus, παραβολὴν adhiberi tantum ἐπὶ ἀψύχε, oblique & maligne simul, pro more solito, reprehendere potissimum ausus est ipsos Novi Test. scriptores sacros, apud quos nempe istam vocem παραβολὴν, περὶ τῶν ἐμψύχων, frequentissime occurrere, nemini non affatim constat, ut vel ex Matthaeo & Luca patet. Elegantior ergo & longe accuratior est distinctio inter τὸ παράδειγμα, atque τὴν παραβολὴν, quam tradit *Ammonius*, Lib. I. περὶ διαφόρ. λέξ. pag. 109. Edit. Noviss. optimae. TRILLER.

1 Καὶ παραθήκη λέγε.] Sic cum MSStis. Edd. Vett. Καὶ ejecit *Blankardus*. In Leid. pr. λέγεται. Dein in MSS. Nunnesii ἡ. παρακαταθήκη, quam

Ἡρόδοτος ἐν τῇ [1] ἕκτῃ· παραθήκην [2] παρατίθενται ἐς τὰς ἐχθίςας Αἰγινήτῃσιν Ἀθηναίας. [3] καὶ πάλιν· ἀνάγοντες δὲ σφέας, εἰς τὴν Ἀττικὴν παραθήκην παρατίθενται. [4] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· μέχρι τοῦδε ἔξομεν παρακαταθήκην.

Καὶ [5] ΠΑΡΑΙΡΟΥ͂ΜΑΙ, καὶ ἀφαιροῦμαι. ἀφαίρεσις δὲ μόνον, [6] οὐ παραίρεσις.

[7] ΠΑΡΑΙΤΟΥ͂ΜΑΙ, [8] τὸ ἀφίημι. ὡς τὸ, παρῃτήσατο τὴν

---

quam lectionem ipse bene damnavit ad *Phrynich.* pag. 138. qui tamen melius, quam noster, Atticismo prospexit, ut notavit *Pauwius*. *Herodoti* locus est Lib. VI. cap. 73. ac *Thomae* citatio rursus conspirat cum Cod. Medicei lectione, per *Gronovium* reposita: dum vulgo erat κατατίθενται. Forsan *Herodotus* παρακατατίθενται dixit, ut certe alibi παρακαταθήκη· Ceterum ista καὶ πάλιν &c. videntur delenda, nec ab auctore profecta. Nam est unus idemque *Herodoti* locus. ἀγαγόντες δέ σφεας ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν, παραθ. &c. In Leid. pr. hic ἀναγόντων. plura de his vide apud *Wasseum* ad *Thucydidis* locum, qui sequitur, Lib. II. §. 72. OUDEND.

1 Ἐκτῇ.] Scr. ἕκτῃ. ita quoque in A. & B. vid. *Herod.* p. 707. D. STOEBER.

2 Παρατίθενται.] Cod. B. παρατίθεται.

3 Καὶ πάλιν.] Cum superioribus arctissime conjuncta. vid. l. c. pro ἀναγόντ. Codd. A. B. ἀνάγοντες. STOEBER.

4 Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 148. D. conf. *Xenophon. Cyrop.* Lib. V. pag. 350. B. καὶ ἀποδίδωσι τὴν παρακαταθήκην αὐτῷ. STOEBER.

5 Παραιροῦμαι.] E Codd. & Vett. rescripsi καὶ παρ. OUDEND.

6 Οὐ παραίρεσις.] Errat Magister. *Thucydides* enim scripsit Lib. I. §. 122. μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων. Sicut & idem dixit παραιρήματα τῶν ἱματίων, notantibus *Poll.* Lib. VII. §. 64. *Suida*, *Moeride*, item *Hesychio*, ubi & vide. OUDEND.

7 Παραιτοῦμαι.] Ad varias illas significationes, quas Auctor huic verbo tribuit, adde eam, quâ denotat Atticè idem, quod simplex αἰτεῖσθαι· *Aristoph.* Equit. pag. 290. Ἐν δὲ αὐτοὺς παραιτησώμεθα· *unum eos rogabimus.* ubi *Schol.* Περιττὴ ἡ παρὰ, ἔστι γὰρ αἰτησώμεθα, παρακαλέσωμεν· πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐκλείπουσι ταῖς προθέσεσιν Ἀττικοί. BOS.

8 Τὸ ἀφίημι.] *Phavorinus*, qui hanc paragraphum ad verbum descripsit, addit καὶ ἀποῤῥίπτω. Dein καὶ deest Leid. pr. Burm. & *Phavor.* ut mox in vulgatis quoque. OUDEND.

1 Καὶ

τιμὴν ἀρχήν. [1] καὶ παραιτοῦμαι, τὸ ἀπολύω καὶ ἐλευθερῶ. ὡς τὸ, παραιτοῦμαί σε μέμψεως. παραιτοῦμαι, τὸ ἀποπέμπω. ὡς τὸ, παραιτοῦμαί σε τῆς οἰκίας. παραιτοῦμαι, τὸ συγγνώμην αἰτῶ. καὶ τὸ ἀπολογοῦμαι. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων· παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδ᾽ ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. καὶ παραίτησις, [3] ἡ συγγνώμης αἴτησις, καὶ ἡ ἀπολογία.

[4] ΠΑΡΑΚΑΛΩ͂, τὸ προτρέπω, ὡς [5] ἐπὶ τὸ πολύ. καὶ [6] παράκλησις, ἡ προτροπή. ἅπαξ δὲ καὶ [7] τὸ δέομαι.

[8] ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΟΜΑΙ, καὶ διακελεύομαι, καὶ ἐγκελεύομαι. κελεύω γὰρ καὶ ἐπικελεύω. [9] Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὅπερ

---

1 Καὶ παραιτοῦμαι —— τῆς οἰκίας.] Scribarum vitio haec omissa in B.

2 Ἀριστείδης] Pag. 127. init. Orat. conf. loc. cit. Tom. II. WITTER.

Tom. II. pag. 216. οἶδα sine apostropho citant *Moschop.* & *Phavor.* Additur & συγγνώμην apud *Menandrum*, teste *Etymologo* M. qui & notat, παραιτοῦμαι pro αἰτοῦμαι poni. OUDEND.

3 Ἡ συγγνώμη αἴτησις.] Legendum utique συγγνώμης αἴτησις; uti est in A. B. & *Phavor.* STOEBER.

Ἡ συγγνώμη. αἴτησις.] Sic Leid. pr. Burm. Vide *Budaeum.* Praetuli tamen cum *Oxon.* & *Phav.* ἡ συγγνώμης αἴτησις. Vulgaris lectio dura nimis & contorta. OUD.

4 Παρακαλῶ —— ἅπαξ δὲ καὶ δέομαι.] Vid. *Schol. Thucyd.* ad Lib. I. pag. 14. *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 47. & 48. DRAKENB.

Sed ubi quaeso, illud ἅπαξ λεγόμενον κεῖται; quum nullum allegaverit Auctorem. Saepius enim hoc verbum παρακαλεῖν, hoc quidem sensu, apud *Demosthenem*, *Aeschinem*, & alios, occurrere, solide & erudite ostendit *Budaeus*, pag. 994. seqq. Add. *Elsner.* Obs. Sacr. Tom. I. p. 145. Nam in sacro N. T. Cod. saepius ita legi istud verbum, notissimum esse arbitror. TRILLER.

5 Ἐπὶ τὸ πολύ.] Una voce rursus Leid. sec. Edd. R. V. ἐπιτοπολύ. Pro *nonnunquam* hic rursus ἅπαξ sumi videtur. V. in ἐπεῖδεν. ipse sic usurpat in βούλομαι. OUDEND.

6 Παράκλησις.] *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 48. DRAKENB.

7 Τὸ δέομαι.] *Demosthen.* de Coron. p. 473. F. IDEM.

8 Παρακελεύομαι.] Tota §. non est in A.

9 Πλάτων Φαίδωνι.] B. ἐν Φαιδ. Locus est pag. 60. fin. STOEB.

Sic e MSS. & Edd. Vett. edi jussi. vulgo abest praepositio. *Platonis* verba illic leguntur p. 60. Ed. Serr. in f. unde & MSS. Leidd. ac Burm. auctoritate rescripsi

ὅπερ ἔπρεπον, [1] τοῦτο ὑπελάμβανον, [2] αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν.

[3] Καὶ ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΕΙΣ, ἢ παρακελευσμός. [4] Θουκυδίδης· προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι ἢ παρακελευσμῷ.

[5] ΠΑΡΑΚΟΜΙΖΟΜΑΙ, τὸ παραγίνομαι. [6] καὶ παρακομιδή, ἡ προσέλευσις. [7] Θουκυδίδης· ἐν δὲ τῇ παρακομιδῇ τῇ ἐς τὴν Σικελίαν, καὶ πάλιν ἀναχωρήσει.

Οὐ μόνον [8] ΠΑΡΑΛΙΟΣ χώρα, ἀλλὰ καὶ πάραλος. [9] Θουκυδίδης. ἦν δὲ [10] ἐν Ἀθήναις καὶ ναῦς ἱερά, πάραλος καλου-

---

scripsi hic αὐτὸ sc. ἐνάντιον, pro αὐτόν; & supra ex iisdem κελεύω δὲ καὶ ἐπικ. Exsulabat vulgo δὴ. OUDEND.

1 Τοῦτο ὑπελάμβανον.] Non est τοῦτο in B.

2 Αὐτόν.] B. αὐτό.

3 Καὶ Παρακέλευσις.] Copulam revocavi, quae nunc exsulabat, auctoribus MSS. & Edd. Vett. Παρακελευσμὸς in *Thucydide* legitur Lib. IV. §. 11. Sed & in *Xenoph.* Lib. III. Cyr. pag. 85. in f. OUDEND.

4 Θουκυδίδης.] Pag. 245. *Duker.*

5 Παρακομίζομαι] Inquit, Ἀττικῶς significare παραγίνομαι, *accedo*, unde παρακομιδή, ἡ προσέλευσις, *adventus*. Lege itaque in textu pro οὐκ παρακομιδή, καὶ παρακομιδή, ut habet Editio Venet. BOS.

6 Οὐ παρακομιδή.] Lege καὶ ex A. B. & *Phav.* WITTER.

Per se patet, istud οὐκ esse vitiosissimum. Nusquam etiam videas, nisi in Ed. *Blankardi* pro vero καί. *Thucydidis* verba prostant Lib. V. §. 5. OUD.

7 Θουκυδίδης.] Lib. V. pag. 345. A. WITTER.

8 Παράλιος χώρα.] *Aristid.* Panath. Tom. I. pag. 113. pr. τῆς Ἑλληνικῆς παραλίας, καὶ τὸν ἔσπλουν, ἀποχωρῆσαι. Apud *Thucyd.* promiscue γῆ πάραλος Lib. II. pag. 135. D. & γῆ παραλία pag. 136. A. & B. legitur. STOEBER.

Substantiva vox non comparet in Oxon. neque eam desideres. Nam adjectiva adaptari potest cuivis alii, ut in seqq. & sic πάραλος οἶκος *Aeliano* L. XIII. Anim. cap. 6. Respicit vero auctor *Thucydidis* locum Lib. II. §. 55. παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην. OUD.

Vid. *Arrianus* de Exp. Alex. M. Lib. III. cap. 6. pag. 111. G. *Postellus* de Magistrat. Athen. pag. 2. & Jo. *Meursii* Lect. Attic. Lib. II. cap. 7. pag. 67.

9 Θουκυδίδης] Πάραλος ναῦς saepius apud *Thucyd.* occurrit. vid.

καλυμένη. [1] ὅθεν καὶ πάραλοι, οἵ τε [2] ἐν τῇ νηὶ τῇ παράλῳ πλέοντες, καὶ οἱ τὴν πάραλον οἰκοῦντες χώραν. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑβδόμῃ· παράλον Ἑλλήνων στρατὸν εἴημεν ἐκτημένοι.

[4] ΠΑΡΑ'ΛΟΓΟΝ Ἕλληνες οὐδετέρως, [5] ὁ παράλογος οἱ Ἀττικοί. [6] Θουκυδίδης· ἐν τῷ πολέμου τὸ παράλογον [7] ὅσος ἐστίν.

ΠΑΡΑΝΟ'ΜΩΝ τὴν δεῖνα γράφομαι, λέγουσιν Ἀττικοί, οὐχ ἡ εὐθεία τὸ παράνομον, οὐ παρανομίας. Δημοσθένης· [8] ἐν τῷ περὶ ἀτελείας· τὸ χάριν τούτων ἀποδιδόναι πα-

---

vid. Lib. III. pag. 192. C. D. pag. 225. A. Lib. VIII. p. 596. A. WITTER. conf. *Duker.* pag. 133, 18. fin. STOEBER.

10 Ἐν Ἀθήναις.] Sic e Leid. pr. & Burm. rescripsi addita praepositione ἐν; quamquam non nego, eam hic quoque subintelligi posse. De navi παράλῳ consule Grammaticos veteres eorumque commentarios. ἐν τῇ νηὶ τῇ παράλῳ Leid. sec. ac Burm. & mox in omnibus τ. παρ. χώραν οἰκ. *Suidas* τ. παρ. τῆς Ἀττικῆς sine voce χώρα. *Herodotea* legas Lib. VII. cap. 161. OUDEND.

1 Ὅθεν καὶ πάραλοι.] Abest καὶ in A.

2 Ἐν τῇ νηὶ παράλῳ] Codd. A. B. τῇ παραλ.

3 Ἡρόδοτος.] L. c. p. 497. D. WITTER.

4 Παράλογον.] Conf. *Schol.* ad *Lucian.* Abdic. Tom. II. p. 164. *Hemst.* WITTER.

5 Ὁ παράλογος οἱ Ἀττικοί.] Vide etiam *Schol. Luciani* Tom. I. pag. 83. Ed. Amst. & sic *Arrian.* ἀναβ. Ἀλεξ. Lib. I. pag. 26. ἡ ἐς τὸ ξύμπαν Ἑλληνικὸν μέγαν τὸν παράλογον παρέχε· & sic pag. 177. & *Appian.* pag. 283. καὶ τοῖς Πάρθοις ἐπιχειροῦσι πολὺς ἀπήντα παράλογος. Similiter pag. 390. TORREN. V. & *Xenophon* Ephes. Erravit vero H. *Stephanus*, in Append. pag. 157. quando ex *Polluce* Lib. II. §. 119. argumentatur, *Thomam* debuisse dicere, τὸ παράλογον esse *Thucydideum* potius, quam Atticum. Sed consule viros doctos ad *Thucyd.* Lib. I. §. 78. ubi citata inveniuntur verba, & ad Lib. VII. §. 28. OUDEND.

6 Θουκυδίδης.] Vid. pag. 53. & 462. *Duker.* & ibid. notas. add. *Steph.* de Dial. pag. 157. STOEBER.

7 Ὅσος.] Cod. A. legit ὅσα.

8 Ἐν τῷ περὶ ἀτελείας.] Sive πρὸς Λεπτίνην. Sed in ea Orat. non legitur, & desunt haec Cod. Burm. γράφη MSS. OUD.

1 Γρα-

παρανόμων [1] γραφῇ.

Ἀποπλεῖν. τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· ΠΑΡΑΠΛΕΙΝ δὲ, [2] τὸ τόπον τινὰ διέρχεσθαι πλέοντα, καὶ τὸ εἴσω τινὸς πλεῖν. [3] καὶ περιπλεῖν, τὸ κύκλῳ τινὸς πλεῖν. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥστε καὶ παραπλεῖν, καὶ περιπλεῖν, καὶ πεζεύειν. καὶ παράπλους, καὶ περίπλους, καὶ εἴσπλους. ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· [5] καὶ παράπλοι, καὶ περίπλοι, καὶ εἴσπλοι ναυτῶν ἁπάντων, οὔποτε λείπουσι.

[6] ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κατὰ πολύ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ [7] ἐπ' ἔλαττον, οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ. [8] Φιλόστρατος· θέα-

---

1 Γραφῇ.] Cod. A. B. γ. ἀφῇ.

2 Τὸν τόπον τινά.] Codd. A. B. τὸ τοπ *Thucyd.* huic Glossae subscribit Lib. VIII. p. 611. & 612. B. At *Act.* XX, 16. παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον idem est ac παραλέγεσθαι. STOEBER.

Restitui priscam Edd. & MSS. lectionem, quam sine idonea ratione in τὸ mutavit *Blank.* cum ex praec. & seqq. pateat τὸ unice requiri. primus *Aristidis* locus est Tom. I. pag. 96. Alter Tom. I. pag. 237, παράπλοι δ' αὐτὴν καὶ περίπλοι, καὶ εἴσπλοι ναυτῶν &c. λείπουσιν. Male hinc exciderant καὶ περίπλοι. quas voces e MSS. O. revocavi. OUDEND.

3 Καὶ περιπλεῖν, τ. κ. τ. π.] Desunt ista à Cod. B. vox est apud *Dion.* pag. 500. A. STOEBER.

4 Ἀριστείδης.] L. c. p. 4. l. 35.

5 Καὶ παράπλοι.] Add. ex A. B. καὶ περίπλοι, quod vulgati etiam Codd. habent. STOEB.

6 Παρὰ πολύ.] Duplici modo sumitur, vel pro κατὰ πολὺ, σφόδρα, πάνυ, ut apud *Aristoph. Plut.* 47. δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ ἔργων ἁπάντων. ubi *Schol.* παρὰ πολὺ, κατὰ πολὺ, σφόδρα. vel è contrario sumitur pro ἐπ' ἔλαττον, *minus quam.* *Gregorius*: παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος· *minus quam pro spe nostra.* Et non tantum in hac phrasi, παρὰ πολὺ, praepositio παρὰ in utramque partem valet; sed etiam in παρὰ τοσοῦτον. vid. *Budaeum* Comment. L. Gr. pag. 243. BOS.

Ponitur etiam pro σφόδρα *Schol. Thucydid.* ad L. I. p. 8. DRAKENB.

Una voce παραπολὺ hic & infra & ἐπέλαττον exarantur in MSS. Leidd. ut passim alibi. OUDEND.

7 Ἐπ' ἔλαττον.] Adde ex B. οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ. WITT.

Ἐπ' ἔλαττον, οἱονεὶ ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ.] Quatuor posteriores voces supplevi auctoritate Codd. Leidd.

θέατρον [1] παρὰ πολὺ μὲν τοῦ Ἀθήνησιν· ἐν ὀλίγοις δὲ τῶν παρ' ἄλλοις ἐπαινουμένων. καὶ παρὰ [2] τῷ Θεολόγῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ· παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας. [3] Συνέσιος δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Φαλάκρας, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας [4] καὶ παραπλεῖστον λέγει. παραπλεῖστον οὖσαν τῆς ἀκριβείας τοῦ σχήματος. [5] ὁμοίως ἔχει καὶ τὸ, παρὰ τοσοῦτον. ἐπ' ἀμφότερα γὰρ καὶ τοῦτο λαμβάνεται. ὡς ὁ Θεόλογος ἐν τῷ, τίς ἡ τυραννίς· μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς θείας ἰσότητος. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔλαττον.

ΠΑΡΑΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ, καὶ ἐπισφραγίζομαι, τὸ σφραγῖδα ἐπιτίθημι. καὶ ἀσφαλίζομαι. [6] ἔστι δὲ κάλλιον

Leidd. Burm. & *Phavorini*. Oudend.

8 Φιλόστρατος.] Vit. Soph. II, 1. pag. 551.

1 Παρὰ πολὺ μὲν Ἀθήνησιν] Vit. Sophist. Lib. II. cap. 1. §. 5. Leid. sec. τοῖς. Forsan pro τοῦ ἐν. Male in *Phavorino* quasi e Philostrato citatur παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας· cum illa sint *Gregorii Nazianz.* verba; sive potius πόῤῥω τῆς ἀξίας καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, in fine Orat. 20. pag. 373. a. Oudend.

2 Τῷ θεολόγῳ.] Rursus addunt MSS. Γρηγορίῳ. Idem.

3 Συνέσιος.] Pag. 71. D. καὶ deest in vulg.

4 Καὶ παρὰ πλεῖστον· οὖσαν.] Perperam ita vulgo legunt & distinguunt. E MSS. exhiberi curavi καὶ παραπλεῖστον λέγει; nempe pag. 71. D. παραπλεῖστον οὖσαν τῆς ἀκριβείας τοῦ σχήματος. Sed & insuper hic verborum in MSS. est ordo. Συνέσιος δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ παραπλεῖστον λέγει, ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· παραπλεῖστον οὖσαν &c. Oudend.

5 Ὁμοίως ἔχει.] Quae hic leguntur usque ad fin. §. non sunt in B. Stoeber.

Haec usque ad finem desunt utrique Leid. & Burm. In illo quoque *Gregorii* loco Tom. I. Orat. IX. pag. 155. f. παρὰ τοσοῦτον vulgari ponitur significatione *tam longe, tantopere a divina aequitate ne recedamus*. ἔλθωμεν in *Gregorio* recte pro ἔλθομεν. Meliora exempla vide sis apud *Vigerum* de Idiotismis cap. 9. S. 6. §. 12. &c. Oud.

6 Ἔστι δὲ κάλλιον τὸ ἐπισημαίνομαι τοῦ ἐπισφραγίζομαι.] Cur vero κάλλιον istud, prae altero, ἐπισφραγίζομαι; quum tamen, *Plato*, *Aristides*, *Lucianus*, *Polybius*, item & *Polyaenus*, *Plutarchus* aliique illud damnatum frustra ἐπισφραγίζεσθαι, frequentius usurpaverint: Sic enim manifeste *Aristides*, Orat. *Plat.* II. pag. 211. T. II. ὥσπερ ἐπισφραγίζεται τὴν γνώμην τῇ συνθήκῃ, atque sic rursus in

λιον τὸ ἐπισημαίνομαι [1] τῷ ἐπισφραγίζομαι.

[2] ΠΑΡΑΣΙΤΟΥΣ, καὶ τοὺς δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυ-

---

in sequentibus, plus semel. Item, in antecedentibus, Orat. I. Platon. pag. 18. τὴν μαρτυρίαν ὥσπερ ἐπισφραγίζει). Licet, quod non penitus negandum, illud alterum ἐπισημαίνομαι, majore in usu sit apud Demosthenem, aliosque scriptores Atticos, ut & bene observavit Budaeus, Comment. Ling. Gr. pag. 813. Sic tamen & Librum seu βιβλίον κατεσφραγισμένον, dicit Lucianus in Pseudomant. pag. 776. quomodo & legitur in Apocalyps. Joh. V. & alibi. sed haec obiter. TRILLER.

1 Τῷ ἐπισφραγίζομαι.] Sic etiam in Phavor. Leid. sec. τὸ Oxon. σφραγίζομαι. Moeris. παρασημαίνεσθαι Ἀττικῶς. παρασφραγίζεσθαι Ἑλληνικῶς. ubi vir doctus ex Thoma vult ἐπισφρ. Non mihi persuadet. Adi de his viros eruditissimos ad Pollux. Lib. VIII §. 27. ἐπισημηνάμενος δ' Ἰσαῖος εἶπε. τὸ γὰρ παρασημηνάμενος ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τοῦ παραιτῶσθαι (?) τὴν σφραγίδα λέγει. Item ad Theophr. Char. cap. 2. OUDEND.

2 Παρασίτους.] Vid. Moeris Atticist. h. v. Athenaeus Lib VI. cap. 6. Phrynich. pag. 24. & Nunnes. in not. pag. 26. DRAKENB.

De duplici hac atque in bonam, nunc autem in malam partem, ambigua significatione vocis parasiti, vide multis accurate tractantem Athenaeum L. VI. pag. 235. seqq. ibique magnum Casaubonum in aureo Comment. pag. 496. item Lucianum, lepidissimo illo de Parasito libello, nec non Hesychium, Pollucem, Suidam & alios: res enim satis nota. Quum vero mox Noster hic addit, parasitos demum, mutata in pejus Nominis, alias honesti ac sacri, significatione, vocatos fuisse τοὺς ἐν ταῖς τῶν πλουσίων τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας, idem observat laudatus modo Athenaeus, l. c. pag. 236. οἱ δ' ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν, & in seqq. pag. 261. rursus notat, parasitos olim lepidissimo joco vocatos fuisse ψωμοκόλακας, item τραπεζοκόλακας, ut & κνισσοκόλακας, quemadmodum pari scommate, κόλακες τραπέζης, vocantur isti projecti pudoris mensarum lautarum asseclae, Herodiano Lib. I. cap. 8. ad quem locum plura, cum Deo, notabimus. Inde bene παρασίτους & κόλακες, conjungit Lucianus, in Timon. pag. 82. & alibi saepe. Interim conf. si lubet, Libanii progymnasmata pag. 20. & Plutarch Lib. de Adulat. & Amici discrimine pag. 50. sed de his quidem hactenus. TRILLER.

Vid. prae caeteris Stuk. Antiq. conviv. pag. m. 150. b. seqq.

Πρυτανείῳ, Ἀττικοί· οὐ μόνον τοὺς ἐν τῷ τῶν πλουσίων τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας.

ΠΑΡΑΣΤΑ΄ΔΕΣ Ἀττικοί, οὐ παραστάτιδες. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις· Ἀδράστου δὲ [1] ἦλθεν εἰς παραστάδας. ἔστι δὲ θηλυκόν.

[2] ΠΑΡΑΣΧΗ΄ΣΟΜΑΙ κάλλιον, [3] ἢ παρέξομαι· παρέξομαι δὲ, ἢ παρέξω.

[4] ΠΑΡΑΤΙ΄ΛΛΕΣΘΑΙ, καὶ πίττοῦσθαι, [5] ἀρχαῖον· τὸ δὲ δρωπακίζειν, ἀδόκιμον.

ΠΑ-

seqq. STOEBER.

Vide ad *Phryniobum* pag. 56. & *Hesych.* Errat, vel nimia brevitate obscurior hic est *Moeris*, scribens, παρασίτους, τοὺς δημοσίᾳ σιτουμένους ἐν τῷ Πρυτανείῳ, Ἀττικῶς· τοὺς κόλακας Ἑλληνικῶς. OUDEND.

1 Ἦλθεν.] Ἦλθον *veni* dixit *Euripides* vs. 418. De his vide illic Cel. *Valken.* & adi quoque *Salmas. Plin.* Exerc. pag. 856. &c. IDEM.

2 Παρασχήσομαι κάλλιον, ἢ παρέξομαι. Παρέξομαι δὲ ἢ παρέξω.] Vulgatis uberiorem & clariorem dedi locum auctoribus MSS. & *Phavorino*. Exciderant voces κάλλιον & παρέξομαι. Hinc emendandus est *Moeris* in Παραθήσομαι Ἀττικῶς· παρέξομαι Ἑλληνικῶς. Veritati propius accedit MS. παρασχήσομαι. De seqq. adi ad *Phrynich.* p. 180. & *Suidam* illis vocibus. Mox ἀρχαῖοι dat Cod. Burm. IDEM.

3 Ἢ παρέξομαι.] Lege οὐ παρέξομαι. Vide notas ad *Moeridem*. SALLIER.

Adde κάλλιον ἢ παρεξ. post repete παρέξομαι δὲ, ἤ. Sic Codd. A. B. & Phavorin. STOEBER.

4 Παρατίλλεσθαι καὶ πίττοῦσθαι, ἀρχ. δρωπακίζειν δὲ ἀδόκιμον.] *Aristophan. Plut.* I. 2. III. DRAKENB.

Magister hic noster rursus pro more, male jurat in verba Magistri sui *Phrynichi*, qui pariter sine caussa respuit illud δρωπακίζειν, dignus hinc uterque, & quidem cum acri doloris sensu, δρωπακισθῆναι, si jocari quidem liceat. Verum quidem est, τὸ παρατίλλεσθαι atque πίττοῦσθαι, frequentius apud Veteres occurrere altero illo δρωπακίζειν· interim tamen & hoc ipsum illis prorsus ignotum haud est. Ita *Lucianus* Lib. advers. Indoct. &c. pag. 391. Tom. II. χρὴ παρατίλλεσθαι, & in Fugitivis, p. 606. παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος, ubi utrumque nempe conjungitur; sicut in *Pseudologist.* pag. 449. solum occurrit πιττοῦσθαι: alterum vero tanto frequentius passim. Idem tamen suavissimus &

ΠΑΡΑΦΡΟΝΩ, καὶ τὸ μαίνομαι, καὶ τὸ ἀνσηταίνω ἁπλῶς. 1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Δῆλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.

2 ΠΑΡΕΔΡΟΣ, ὁ συγκαθεδρος· σύνεδρος δέ.

ΠΑΡΕΙΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ παρέβλεψεν· 3 ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται· παρεῖδε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεῖδεν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. 4 Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οὔτε δει-

---

& purioris dictionis Atticae studiosissimus Auctor, in Demonactis Vita, pag. 869. Tom. I. scribere nihil veritus est: δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Praeter *Lucianum* vero, verbo hoc etiam frequentissime utuntur ipse *Galenus*, Atticismi semper observantissimus, item *Dioscorides*, *Paullus Aegineta*, *Aëtius*, *Alex.* Trall. & alii. conf. & *Turneb.* in Adversar. *Mercurial.* de Arte Gymnast. *Salmas.* & *Casaub.* ad *Sueton.* & Scriptores Hist. August. *Keuchen.* ad *Seren.* Samonic. pag. 195. & alios plures, qui de sordida hac re commentati. add. & Viri doctiss. de Dropacismis Veterum, ubi plura. Ceterum apud *Cangium* Gloss. Med. & Inf. Lat. illud occurrit: *Miredila*, sive *Mirendila* ψίλωθρον quod quid sit, ne sagacissimus quidem hariolator, liquido, putem, interpretatus fuerit. Forte, si timide conjicere liceat, scribendum hic sit, *Meretilla*, scil. ἀπὸ τοῦ μηροῦ, καὶ τίλλειν, seu τίλλεσθαι, hoc est *Psilothrum*, quod τίλλει τοὺς μηροὺς, sive vellit & depilat hirsuta femora, ut notum. Sed levis est conjectura. Sed forsan verior est lectio *Madalla*, a Μαδάλλειν, h. e. τίλλειν *depilare*, *deglabrare*, ut recte apud *Hesych.* legunt docti pro Μασδάλλειν, unde & apud eundem Μάδος, ψίλωθρον, unde facile exit Μάδαλλα. Sed haec obiter. TRILLER.

Vid. H. *Grotius* ad Mart. Capell. pag. 227.

f Ἀρχαῖον.] Cod. B. . . . αῖοι. WITTER.

1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] V. 2. IDEM.

Vs. 2. ibique *Scholiasten* confer. OUDEND.

2 Πάρεδρος.] Inspice *Herodianum* pag. 210. & quae ibi notantur, ac *D'Arnaudum* de Diis Παρέδροις. IDEM.

3 Ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ.] Deest καὶ Leid. pr. Burm. Nec male. Dein in loco *Herodoti* Lib. I. cap. 38. Leid. pr. Burm. ἄλλον. Vid. *Leopard.* Em. VII, 11. IDEM.

4 Ἡρόδοτος ἐν τῇ α.] Pag. 17. B. WITTER.

δειλίαν, ὅτι ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παθὼν τοι, ποιέω ταῦτα.

ΠΑΡΕ'ΣΤΗΣΑΝ, ἀντὶ τοῦ πλησίον [1] ἔστησαν, [2] καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέσον ἔστησαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησαν. ὁ αὐτὸς ἐν [3] τῇ τρίτῃ· πολιορκούμενοι, χρόνῳ παρέστησαν. παρεστήσαντο δὲ, ἀντὶ τοῦ [4] ἐπόρθησαν.

ΠΑΡΗ'ΛΛΑΞΑ οὐ μόνον τὸ ἐνήλλαξά τι, ἀλλά καὶ τὸ παρῆλθον. [5] Συνέσιος ἐν τῇ, λύσαντες ἐκ Βενδιδείου, ἐπιστολῇ· τὸ Φάριον Μύρμηκα παρηλλάξαμεν.

ΠΑΡΙ'ΣΤΑΤΑΙ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἵσταται. καὶ παρίσταται, ἀντὶ τοῦ ὡς δοῦλος ἵσταται. [6] παρίσταται, καὶ ἀντὶ τοῦ συμβαίνει καὶ ἐπέρχεται. ὡς τὸ, [7] παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε καὶ δεδιέναι, [8] παρ' Ἀριστείδῃ ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ.

ΠΑ-

---

1 Ἔστησαν.] Post adde καὶ ex Cod. A. & *Phav.* WITT.

2 Καὶ ἀντὶ τοῦ &c.] Copulam adposui, ut suadent MSS. cum *Phavorino.* ἐς μέσον Leid. sec. Pro ἐπορθήτησαν in omnibus est ἐπόρθησαν, quod reposui. *Herodoti* locus est Lib. III. cap. 13. ubi Ionice πολιορκεόμενοι, neque ibi χρόνῳ παρέστησαν videtur τὸ ἐπόρθησαν significare; sed *restiterunt animo confidentes*, & opponi Afris, qui se ἀμαχητί tradiderunt. Quare conjicio, scripsisse *Thomam* ἐθάρῥησαν. *Suidas* παρεστηκότες, συνημμένοι, τεθαῤῥηκότες. &c. Mox recte ἐπόρθησαν; quomodo & *Suidas* παρεστήσαντο exponit. Adde *Etym. M.* in παραστησάμενος. Saltem legamus, monente Cel. & Amicissimo *Hemsterhusio*, ἐπορθήθησαν, expugnati, vastatique sunt. Vide *Bud.* C. L. Gr. pag. 220. OUDEND.

3 Ἐν τῇ γ'.] Pag. 187. C. ubi πολιορκεύμενοι. WITTER.

4 Ἐπορθήτησαν.] Luculentius operarum vitium in Cod. B. ἐπορθήθεσ. Cod. A. vero ἐπορθησαν· uti quoque *Phav.* STOEB.

5 Συνέσιος.] Pag. 159. C. WITTER.

Ep. IV. pag. 161. OUDEND.

6 Παρίσταται.] *Isocrat.* ad Demon. p. 57. DRAKENB.

7 Παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε καὶ δεδιέναι.] Sic legas & apud *Phavorinum*; sed in *Aristide* T. I. pag. 516. nunc exhibetur modo ἐπέρχεταί μοι δεδιέναι. praecedunt in *Phavorino* παρίσταται ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεται. Δημοσθένης. ἀλλὰ παρίσταταί μοι ἀναγνόντων τουτονὶ τὸν λόγον. Vide *Stephani* Thes. OUDEND.

8 Παρ' Ἀριστείδῃ.] L. c. p. 66. l. 21. ubi ἐπέρχεταί μοι δεδιέναι. WITTER.

Vid. Ti. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Tom. I. pag. 507.

1 Πα-

[1] ΠΑΡΟΙΝΙ'Α καὶ ἡ ἁπλῶς ὕβρις, καὶ ἡ ἐκ μέθης ἀσχημοσύνη. [2] καὶ Αἰσχίνης· ἀναστῆναι λέγοντες, ὅτι τὸ ὅλον πρᾶγμα παροινία γέγονεν.

[3] ΠΑΡΟΙ'ΞΑΣ τὰς θύρας, [4] Ἀττικοί· τὴν δὲ θύραν ἁπλῶς, Ἕλληνες.

ΠΑ-

---

1 *Παροινία, ἡ ἁπλῶς ὕβρις.*] Ita *ὕβρεως καὶ παροινίας*, scite conjunxit *Lucianus*, in Jove Tragoed. pag. 140. Tom. II. & post eum, *Herodianus*, Lib. V. cap. 8. init. eodem quoque sensu, *ἐς ἑαυτὸν παροινῶν*, dixit idem in *Pseudol.* Hist. pag. 449. quomodo & alibi saepius ita usus est verbo *παροινεῖν*, & voce *παροινία*· ut & *Artemidorus*, Lib. I. Oneirocrit. cap. 82. pag. 74. & passim in seqq. item *Themistius*, Orat. XXI. pag. 253. ubi *πτωχείας τε καὶ παροινίας*· arcte conjunxit, quod tamen ibi *Harduinus* in Not. pag. 505. perperam mutat in *παρανοίας*, quum tamen vel ex solo *Hesychio* discere potuisset, *παροινίαν* quandoque idem esse ac *ὕβριν* & *ἁμαρτίαν*, quo sensu & in ipso Sacro N. T. codice occurrit vox *πάροινοι*, 1 Timoth. III. ubi plura lectu digna observarunt *Pricaeus*, pag. 774. *Raphelius*, *Elsnerus*, Obs. Sacr. Tom. II. pag. 295. *Wolf.* in eundem loc. *Schwartz.* in Comment. Crit. Graec. Ling. N. T. pag. 1054. & novissime *Palairet*. in Obs. Phil. Crit. in N. T. pag. 464. & dudum ante hos omnes, Guil. *Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. pag. 1376. TRILLER.

Vid. exempla apud *Plutarch.* Sympos. VIII. pr. pag. 716. F. & *Aeschin.* de fals. Legat. pr. p m. 247. C. Liban. Tom. I. pag. 70. A. 194. A. 825. B. &c. STOEBER.

2 *Καὶ Αἰσχίνης.*] Cod. A. *ὡς.* Locus est in *Timarch.* pag. 179. B. ubi: *καὶ περιστάντες ἐδίοντο τοῦ Πιτταλάκου ἀναστῆναι, λέγοντες, ὅτι κ. τ. λ.* Ita quoque *παροινέω* ab Eodem usurpatur de fals. Legat. pag. 268. A. *ὡς οἰκείαν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ αἰχμάλωτον γεγενημένην πεπαρῴνηκα.* i. e. *contumelia affecerim.* conf. utique *Casaub.* ad *Athen.* Lib. X. pag. 738. IDEM.

In *Timarchum* pag. 269. in f. *γέγονεν* edidi cum Leid. pr. & Burm. de *παροινία* & *παροινίαις* vide ad *Hesych.* & *Suidam*, *Plutarchi* Sympos. VIII. cap. 1. OUDEND.

3 *Παροίξας τὰς θύρας, Ἀττικοί· τὴν θύραν Ἑλλ.*] Magna vero, immo parva potius hic rursus subtilitas, quam nec *Lucianus*, nec *Plutarchus*, nec *Arrianus*, nec alii observant, ut nemini non, putem, notissimum: quare nolo jam opera & tempore abuti. TRILLER.

Respicit procul dubio *Aristophanis* dictum in Pace vers. 30. *Τηδὶ παροίξας τὰς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.*

[1] ΠΑΡΟΨΙ'ΔΑ, τὴν ποιὰν μᾶζαν, καὶ τὸ ὄψον, [Ἀττικοί]. ἐπὶ δὲ κύλικος, ἢ τρυβλίου, [2] μὴ λέγε, ὥς τινες.

ΠΑΡΩ'ΙΚΙΣΜΑΙ Ἀττικοί, οὐ παρῴκισθην.

Οὐ μόνον ΠΑ'Σ ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πᾶς τις ἐστιν, εὕρηται ἐκ παραλλήλου.

[3] ΠΑ'ΤΑΓΟΣ κυρίως, [4] ἐπὶ ἀνέμου· ἦχος δὲ, ἐπὶ μέλους καὶ βροντῆς.

ΠΑ-

ἴδη. ubi vide *Scholiast*. Genitivus ibi positus est, quia partem januae patefactum iri intelligitur. Conf. v. 982. In *Moeride* quoque legendum παροίξας τὰς θύρας, Ἀττικῶς. παρανοίξας τὴν θύραν Ἑλληνικῶς. Etsi Attici τὴν θύραν & τὰς θύρας ajunt. De παρανοίγειν vide *Bergler*. ad *Alciphr*. Lib. III. Ep. 30. OUDEND.

4 Ἀττικοί.] Cod. A. οἱ Ἀττ. STOEBER.

1 Παροψίδα.] Vid. *Athenaeus* Lib. IX. cap. 1. p. 367. DRAKENB.

Vide ad *Phrynich*. pag. 74. cum Cl. *Hemsterh*. nota ad *Poll*. Lib. X. § 87. & *Alberti* Obs. Sacr. pag. 134. τὴν abest MS. Burm. Dein idem habet ἢ τρυβλίου παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ. Sed perperam omnino. OUD.

Xenophon Cyrop. Lib. I. cap. 11. pag. 9. *Charisius* Institut. Grammat. Lib I. pag. 102. Jo. *Brodaeus* Miscell. Lib. V. cap. 30. pag. 206. & Cel. *Alberti* Observ. Philol. ad Matth. cap. XXIII. 26. pag. 134.

2 Μὴ λέγε, ὥς τινες.] Cod. B. παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ. Testes alios producit *Athenaeus* quem fusius hac de re disputantem vide Lib. IX. pr. & ad eum *Casaub*. pag. 639. STOEBER.

3 Πάταγος ——— βροντῆς.] Haec quidem differentia rarissime ita observatur, praesertim a Poëtis, qui necessitate metri coacti, τὸ πάταγος aeque, ac τὸ ἦχος, de quovis strepitu, murmure ac tumultu, promiscue adhibere solent, ut vel ex solo *Homero*, item *Euripide*, & aliis Poëtis, luculentissime patet. Inprimis autem τὸ ἦχος non solum de cantu ac tonitru dicitur; sed & frequentissime de sonoro undarum strepitu & procelloso maris aestuantis tumultu: Inde ἦχος θαλάσσης & ἦχος ὑδάτων, non solum apud *Homerum*, *Euripidem*, *Sophoclem* aliosque Poëtas, saepius occurrit; sed & apud *Hippocratem*, *Platonem*, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Lucianum*, *Aristidem*, & alios, ut Graece doctis notum. TRILLER.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Lucian*. Tom. I. pag. 100.

4 Ἐπὶ ἀνέμου.] MS. Oxon. & *Phavor*. addunt καὶ βροντῆς.

Ve-

[1] ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, κ͵ μητραλοίας. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὦ μιαρὲ, κ͵ πατραλοία, κ͵ τοιχωρύχε. καὶ [3] πατραλῴας δὲ καὶ μητραλῴας. [4] Λουκιανὸς ἐν τῷ, Θεῶν ἐκκλησία· ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητρολόου υἱὸς ὤν.

[5] ΠΑΤΡΩ͂ΙΑ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα. ὡς πατρῷοι φίλοι. πάτρια δὲ, [6] τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

ΠΑ-

Vereor, ut haec obſervatio probari poſſit. Rectius *Heſych.* & *Suidas* ac *Scholiaſtae* in genere exponunt ψόφον, κτύπον, ἦχον. Aliquanto verius eſſet ἐπὶ πολέμου; ut τόξων πάταγος *Sophocli* Trach. 525. & in *Epigr.* L. III. cap. 14. δοράτων κ͵ ξιφέων πάταγος. Sed forſan reſpexit *Thomas Homerum* Il. Π. Vſ. 769. ubi de ſono fractarum per ventos arborum, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. OUDEND.

1 Πατραλοίας, κ. τ. λ.] Haec egregie explicat & ex parte emendat Celeb. *Alberti*, in Obſ. Sacr. pag. 393. ſeqq. TRILLER.

Vid. Celeb. *Alberti* Obſerv. Philol. in Epiſt. I. ad Timoth. cap. I. 9. pag. 393. & *Wetſtein* ad N. F. Tom. II. pag. 318.

2 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Verſ. 1330. WITTER.

Ἐν Νεφέλαις.] Verſ. 1328. OUDEND.

3 Πατρολόας δὲ κ͵ μητρολόας.] Scribendum puto, ut feci, πατραλῴας δ. κ. μητραλῴας. Nam in *Luciani* allato loco T. III. p. 534. *Scholiaſtes* habet μητραλώου, pro μητραλοίου. quod ibi quoque in textu. Ac *Suidas* notat, Πατραλοίας, πατροτύπτης· κ͵ πατραλῴας, ὁ αὐτός. Et ſic in Μητραλοίας, ὁ τὴν μητέρα τύπτων καὶ μητραλῴας, ὁ αὐτός. *Poll.* Lib. VI. §. 152. πατραλῴας κ͵ πατραλοίας, μητραλοίας. Plura vide apud Cl. *Alberti* ad *Pauli* Ep. I. ad Timoth. I. 4. πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις. In *Luciani* exemplo igitur ſcribendum quoque μητραλῴου. IDEM.

4 Λουκιανός.] L. c. Tom. II. pag. 713. Graev. WITTER.

5 Πατρῷα.] Atticè dicitur *patrimonium*; πάτρια verò *urbis conſuetudo* vel *patriae*. Quare ridetur ille apud *Lucian.* Soloecist. qui dicit: ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα pro πάτρια· *acquieſco patriae legibus*, cum haec verba Atticè ſignif. *habeo ſatis amplum patrimonium.* BOS.

Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 737. DRAKENB.

Πατρῷα.] πατρῷον ἀνδράποδον *Phalar.* Ep. 136. pag. 156. *Wetſtein* ad N. F. Tom. II. pag. 621.

6 Τὰ τῆς πόλεως ἤθη.] Legendum omnino ἔθη ex *Ammon.* & Rom. WITTER.

Ἔθη.] Ità reſcripſi cum MSS. & Edd.

¹ ΠΑΤΩ͂, ² οὐ περιπατῶ δέ. περίπατος μέν τοι, ³ καὶ ὁ πάτος. ποιητικὸν γάρ.

⁴ ΠΑΥ´Ω ἕτερον, παύομαι δὲ ἐγώ. παύομαι ⁵ ποιῶν, οὐ ποιεῖν. τοῦ ποιεῖν δὲ, εἰ καὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ ἄρθρου, παρὰ ποιηταῖς εὑρίσκεται, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ

Edd. Vett. & *Ammonio* p. 111. vulgo hic nunc edebatur ἤθη. Veram autem plerumque Grammaticorum distinctionem esse, sed & nonnulla Atticorum exempla ei contraria reperiri, docuerunt satis viri eruditi. V. *Graevium* ad Soloecist. *Luc.* pag. 59. &c. *Jensium* Lect. *Luc.* Lib III. cap. 13. Comm. ad *Thucydid.* Lib. VIII. §. 76. plura addi possent, sed chartae parcendum, ac consulendus *Pollux* Lib. III. §. 10. OUDEND.

1 Πατῶ.] *Synesius* de Regn. pag. 7. A.

2 Οὐ περιπατῶ δέ.] Particulam δὲ non agnoscunt Leidd. & Burm. bene. πατῶ sensu *eundi*, *ambulandi*, & πάτος de *ambulatione* sumendum est. OUD.

3 Πάτος.] Vid. Hadr. *Junius* Animadv. Lib. V. cap. 6. pag. 278.

4 Παύω ἕτερον, παύομαι δὲ ἐγώ.] Ponitur etiam media significatione. *Aristaenet.* Lib. I. ep. 2. pag. 8. DRAKENB.

Contrarium tamen contra acutum nimis Grammaticum nostrum, ex *Euripide*, *Hesiodo*, *Aristophane* ipso aliisque, doctissime ostendit Rev. *Alberti*, in Obs. Sacr. ad Act. Apost. V, 42. pag. 233. ubi & in antecedentibus de verb. παύομαι erudite tractat, praesertim autem laudatus modo *Budaeus*, Comment. Gr. Ling. pag 313. conf. *Palairet*, Obs. Sacr. pag. 508. TRILLER.

Sophocl. Electr. vers. 798. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν. Cum praeposit. παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κακοῦ. 1 Petr. III, 10. STOEBER.

Desunt haec MSS. Leidd. & pr. Burm. Reperiuntur vero exempla, ubi παύω per ellipsin pronominis pro παύομαι occurrit. Vide nostrum in διέπαυσε, & adi Cl. *Alberti* Obs. Sacr. pag. 233. Immo contra παύομαι pro παύω vulgo apud *Apollodor.* Lib. III. pag. 160. Ed. Gal. ὁ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπαύσατο. Sed MSS. Pal. Oxon. D'Orvill. ἔπαυσεν verissime. OUD.

5 Ποιῶν, οὐ ποιεῖν τοῦ ποιεῖν δέ.] Confer *Leunclav.* ad *Xenophon.* pag. 11. διψῶν παύεται. In Ed. Vasc. legitur modo οὐ ποιεῖν δέ. Male omnino, nam παύομαι τοῦ ποιεῖν optime illustravit *Alberti* è *Plutarchi* Sylla p. 457. ἐπαύσατο τοῦ πράττειν. Sed & contra praeceptum *Thomae*, sine praeposito articulo ait *Theophrast.* Char. cap. 26. παύσασθαι, ἀρχαῖς πλησιάζειν. Cum activo *Lucian.* Tom. I. pag. 860.

τοῦτο

τȣ̃ μέτρȣ. ὡς Ὅμηρος ¹ ἐν Βατραχομυομαχίᾳ· παυσώμεθα τȣ́τοις ἀρηγέμεν.

² ΠΕΖΗ' ςρατιὰ λέγε, ³ ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες, καὶ

τȣ̃το συχνάκις γινόμενον ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτȣ̀ς, i. e. ἔπαυσε τ̃ λοίμον αὐτῶν, vel ἔπαυσεν λοιμώττοντας αὐτȣ̀ς, ut *Sophocli* Elect. vs. 1301.

Γελῶντας ἐχθρȣ̀ς παύσωμεν.

A Leid. pr. Burm. absunt τȣ̃ ἀρθρȣ̃. Dein παρὰ τοῖς Π. in Burm. OUDEND.

1 Ἐν βατραχομυομαχίᾳ.] Vs. 192. ubi —— παυσώμεθα, Θεοὶ, τȣ́τοισιν ἀρήγειν. WITTER.

Codd. Leidd. Burm. exhibent μυοβατραχομαχία, sicut supra in Ἀχέτȣς iidem, & Gallici Codd. ostentant. Eam inscriptionem juvat *Eustath.* praef. ad *Homer.* pag. 4. καὶ ἡ τ̃ μυῶν καὶ βατράχων μάχη. Immo & *Suidas* V. ὅμηρος pag. 684. Ed. *Kust.* καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν. Sed adi *Barnesii* dissert. de hoc carmine. Ceterum e MSS. edidi παυσώμεθα pro παυσόμ. Respicit enim auctor vs. 190.

Ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα, Θεοὶ, τȣτοῖσιν ἀρήγειν.

In MS. Oxon. hic τȣ̃τ' ἐργέμεν. OUDEND.

2 Πεζὴ ςρατιὰ λέγε, ὡς Δημ. καὶ πάντες, καὶ μὴ πεζικὴ, ὡς Θȣκυδ. ποιητικώτερον γδ.] Sed quid tum postea, si & τȣ̃το ποιητικώτερον; quasi vero vetustissimos praestantissimosque Auctores, ut *Herodotum*, *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demosthenem*, *Hippocratem*, *Platonem* aliosque, stilo poëtico, seu Homerico subinde usos fuisse, eruditis haud satis notum esset, licet id turpissimo errore ignotum fuerit jejuno nostro Grammatico, qua de re jam supra me aliquid monere memini, ubi eandem raucam cantilenam de stilo quasi poëtico noster cecinit. Stupenda autem Nostri est temeritas, una cum crassissima ignorantia conjuncta, quando scribere haud veretur, ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες· quasi vero omnes Auctores Graecos perlegisset, singulasque loquendi rationes consuetas fideli & tenaci memoria tenuisset; quum ne paucissimos quidem juste & accurate perlegerit, ut hactenus singulis fere paginis liquidissime ostendimus, & porro ostendemus infra. Quomodo enim, obsecro, temerarius iste Grammaticus πάντες, *omnes*, dicere potuit, quum ipsi *Xenophon*, *Aristoteles*, *Arrianus*, *Dionys.* Hal., *Plutarchus*, *Diodorus* Siculus, *Strabo*, *Josephus*, aliique plures, innumeris pene exemplis, e directo quasi, validissime adversentur, quod paucis docebimus. Sic ergo *Xenophon*, Lib. II. Cyropaed. p. 48. τὴν δύναμιν καὶ πεζικὴν καὶ ἱππικὴν, & sic saepissime in seqq. & Lib. V. pag. 104. τὸ Μήδων πεζικὸν ςράτευμα, & mox τὸ Ἀρμενίων πεζικὸν τάγμα, seu ςράτευμα, &

& mox ab init. Lib. I. pag. 10. τὰ πεζικὰ ςρατεύματα, & in seqq. πεζικὴν ςρατιὰν, & πεζικὸν λόχον, similiaque plura, ὅσα κόνις. *Aristoteles* quoque Lib. II. Rhetor. cap. 22. pag. 161. ἡ δύναμις ναυτικὴ, ἢ πεζικὴ, & sic alibi saepius: quomodo & *Dinarch.* Orat. contr. Philocl. pag. 83. & seqq. δύναμιν ναυτικὴν τε καὶ πεζικὴν· eodem modo dixit *Arrianus*, Lib. II. de Expedit. Alex. pag. 117. & in seqq. frequentissime, item Lib. I. pag. 59. τάξιν τὴν πεζικὴν, praesertim autem in Tactic. pag. 17. τάξεως πεζικῆς συςήματα, atque ita in seq. singulis fere paginis. Πεζικὰς quoque μάχας, dixisse *Thucydidem*, refert *Dionys.* Hal. Judic. de *Thucyd.* pag. 142. qui ipse πεζικὴν φάλαγγα, scripsit Lib. VI, pag. 344. atque saepius alibi. πεζικὴ δύναμις etiam frequentissime occurrit apud *Josephum*, Lib. de Vita sua, & praesertim de Bell. Jud. item apud *Philonem* Jud. *Plutarchum*, *Lucianum* & *Diodorum* Sic. Lib. XI. pag. 419. T. I. uti illud inprimis notari meretur, quod in una eademque illa pagina, simul dixit πεζικὰς δυνάμεις, mox πεζὴν δύναμιν, & rursus paucis interjectis, πεζῷ ςρατεύματι, & paullo post πεζικὸν ςράτευμα· in quibus praeëuntes sibi habuit, quos secure sequeretur, Auctores maximos & gravissimos, *Herodotum*, *Xenophontem*, *Thucydidem*, *Polybium*, & alios; adeo, ut ex his nunc luculentissime, opinor, pateat, nullam plane esse differentiam inter τὴν ςρατιὰν πεζὴν & πεζικὴν, neque hinc unum alteri praeferendum, multo minus illud πεζικὸν esse poëticum, ut misere & ex porta quasi eburnea falso somniavit imperitus suae linguae Grammaticus. Sic enim e contrario *Callimachus*, poëta, πεζὸν, dixit, in Hymn. in Jovem, & Epigrammat. XXIX. item & *Euripides*, nec non *Anacreon*, Od. XVI. immo etiam *Homerus* ipse; ideo nec πεζὸν proprie est prosaicum, nec πεζικὸν, poëticum, ut ex his manifestissime apparet. Sic enim *Aristides*, Orat. *Plat.* II. pag. 197. Tom. II. πεζὸν dixit, & mox in sequentibus aliquoties πεζικὸν, nullo prorsus discrimine observato. Possem longe plura dictis jam adjungere testimonia: in omnibus Auctoribus Graecis ubivis, largissima quidem copia, obvia; sed poenitet me profecto pigetque sterilis atque inutilis operae his inficetis plane nugis refellendis impendendae, quare haec quidem sufficiant: praesertim, quum satis superque ex his nunc liqueat, turpissime hic rursus lapsum esse incredulum nostrum *Thomam*, uti millies in aliis jam lapsus est. Eat nunc iste, & proferre jactet illos suos Auctores omnes, quos nempe nec vidit, nec legit, qui πεζὴν ςρατιὰν dixerint, non autem πεζικὴν, pergatque porro elegantissimum & gravissimum *Thucydidis* ipsius stilum frigidissime & ineptissime in discrimen frustra vocare. Abeat! TRILLER.

3 Ὡς Δημοσθένης.] E. g. de fals. Legat. p. 235. C. καὶ πεζὴ

1 καὶ μὴ πεζικὴ, ὡς Θουκυδίδης· 2 ἐν στρατιᾷ ὥρμηνται, καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. ποιητικώτερον γὰρ τοῦτο, ὡς 3 Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· πεζικὸς ὥρμηται λεώς.

4 ΠΕΙΝΗΝ, διψῆν, Ἀττικοί. οὐ 5 πεινᾶν, οὐδὲ διψᾶν.

6 ΠΕΙ͂ΡΑ, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐμπειρία, καὶ ἡ μετοχὴ καὶ ἀπόλαυσις. πήρα δὲ, 7 ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον.

ΠΕΙ-

καὶ ναυτικῇ πολλῇ δυνάμει. Idem advers. *Timocr.* p. m. 473. fin. διὰ τὰς στρατείας, καὶ τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς πεζάς. Dicitur etiam sine substantivo μετὰ τοῦ πεζοῦ, *Xenoph.* Hist. Graec. Lib. I. sub init. p. m. 429. D. subaudi πλήθους vel στρατοῦ, quo etiam equitatus interdum comprehenditur. vid. *Franc. Port.* in *Xenoph.* pag. 6. conf. *Bos.* de Ellips. p. m. 158. Exemplum apud Eund. *Xenoph.* ἑλλ. Lib. V. pag. 550. C. ἐγὼ πολεμήσω . . . καὶ πεζῇ, καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ναυσὶ, καὶ χρήμασιν. STOEBER.

1 Καὶ μὴ πεζικὴ.] Non solus tamen *Thucydides* immerito hic vapulat à Magistro; verum permulti quoque alii optimae notae scriptores. Locus *Thucyd.* legitur Lib. VI. pag. 433. A ubi ἐν deëst, quod nec Codex A. agnoscit. vid. Eund. pag. 59. B. & not. pag. 319. fin. *Dukeri.* IDEM.

2 Ἐν στρατιᾷ.] Πολλῇ στρ. *Thucyd.* Lib. VI. §. 33. ubi monet Cl. *Dukerus* videnda, quae contra *Thomam Stephanus* in Thes. notaverit. V. & P. *Wesseling.* ad *Diod.* Sec. Tom. I. p. 416. vs. 18. OUDEND.

3 Αἴσχυλος.] Non inveniuntur illa dicto loco. IDEM.

4 Πεινῆν &c.] Confer *Phrynich.* pag. 18. *Xenoph.* p. 234. B. διψῆν δ' ἔδοξε. IDEM.

5 Πεινᾶν.] Ea tamen lege non omnes Attici se obstrictos existimarunt. πεινᾶν enim reperitur apud *Theophrastum* Hist. Plant. I. 7. cap. 5. τὸ δὲ πολὺ λίαν ὕδωρ δοκεῖ συμφέρειν ἄλλως τε καὶ ἐὰν μὴ ἔχῃ κόπρον. πολλάκις γὰρ πεινᾶν τὰ λάχανά φασι. at L. VIII. cap. 6. πεινῆν praetulit, quod revera in Atticorum scriptis crebrius occurrit. SALLIER.

6 Πεῖρα.] Vid. Schol. *Sophocl.* ad Ajac. Flagell. vs. 1. DRAKENB.

Πεῖρα.] Varias ea vox significationes habet, quas omnes Atticas esse nullo negotio ostendi posset: parum igitur recte *Sophoclis* Schol. pag. 1. nomen tunc ab Atticis usurpari solitum auctor est, cum de dolo sermo fit. πεῖρα δὲ Ἀττικῶς, inquit, δόλος καὶ τέχνη. ὅθεν καὶ πειραταὶ οἱ κατὰ τὴν θάλασσαν κακοῦργοι. SALLIER.

7 Ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον.] Eadem

[1] ΠΕΙΡΑΙΩ͂Σ, Ἀττικὸν· Πειραιέως, κοινόν.

[2] ΠΕΙΡΩ͂, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ [3] συννεύω αἰτιατικῇ συντασσόμενον. [4] εὕρηται δὲ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω, αἰτιατικῇ καὶ αὐτό. ὡς παρὰ τῷ [5] Θεολόγῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον·

---

dem haec apud *Ammonium* vide pag. 108. Supra & ἡ ἁπλ. in Burm. & Ed. Vasc. Oudend.

1 Πειραιέως.] Fallitur *Thomas*; hoc enim genitivo utitur *Lysias* pag. 73. οὐ γὰρ ἕνεκεν ἑνὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἕνεκεν ἡμῶν τῶν ἐξ ἄστεος καὶ ἐκ Πειραιέως αἱ συνθῆκαι ἐγένοντο καὶ οἱ ὅρκοι. nec aliter pag. 166. οἱ μὲν γὰρ ἐκ Πειραιέως κρείττους ὄντες εἴασαν αὐτοὺς ἀπελθεῖν. quibus exemplis contenti erimus: ea enim vox saepe in illius orationibus legitur: alter autem genitivus Πειραιῶς, semel, quantum meminimus, occurrit, nempe pag. 122. ἐπειδὴ δὲ διαλλαγαὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγένοντο, & ἔπεμψαν οἱ πολῖται ἐκ Πειραιῶς τὴν πομπὴν εἰς πόλιν, ἡγεῖτο μὲν Αἴσιμος τῶν πολιτῶν. Hinc efficias utrumque genitivum apud Atticos in usu fuisse. Sallier.

Conf. omnino *Lascar*. pag. 459. ubi male πειρέως, πειρεῶς. vid. *Etymol.* voc. βασιλεύς & *Hesych.* voc. αἰγιαλῶς. Witt. Sic apud *Aristid.* εἰς Πειραιᾶ Tom. I. pag. 441. vid. Eund. p. 442. Stoeber.

Alciphron Lib. I. pag. 44. *Alexis* in Excerpt. *Grotii* pag. 591. *Diodor.* Sicul. Lib. XVIII. pag. 306. καὶ τὸν πειραιᾶ; ubi male cod. Reg. I. & Leid. πειραίεα, quamvis & sic exaratum invenias in Inscript. Athenis repertis apud *Sponium* Itiner. Tom. II. pag. 451. conf. *Micyllus* ad *Ovidii* Metamorph. Lib. VI. vs. 446.

2 Πειρῶ.] Ponitur pro conari apud *Isocrat.* ad Demon. pag. 53. Drakenb.

Aristophan. Plut. vs. 150. ubi vid. Cel. *Hemsterhuis*.

3 Συννεύω.] Aliis συνδέω. Quod verbum, & derivata συνδύομαι, σύνδυσις quae sequuntur, adhibuerunt Grammatici Graeca Lingua jam depravata pro περιβάλλειν γυναικὶ περὶ τῆς ἀφροδίτης, λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν, ut ait *Suidas* in πειρᾷν. Vide & *Moschop.* pag. 194. Πειράω, πειρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κοινῶς συνδύω. Neque corruptum est, ut existimabat *Dukerus* ad citatum mox a *Thoma* & *Suida* *Thucydidis* locum Lib. VI. §. 54. Egregie id suo more docuit Cl. *Hemsterb.* ad *Aristoph.* Plutum vs. 150. ubi ἑταίρας πειρῶν Glossator MS. interpretatur συνεύων. Mox malim εὕρηται δὲ καὶ. Oudend.

4 Εὕρηται δὲ ἀντὶ.] Cod. A. καὶ ἀντὶ. Stoeber.

5 Τῷ θεολόγῳ.] Cod. A. B. addunt Γρηγορίῳ. Idem.

Addunt rursus Γρηγορίῳ Leidd. Burm.

λειον ἐπιταφίῳ· [1] ἄλλον τινὰ πειρᾶν δεῖ τ̃ ἀγενεςέρων. [2] καὶ πρὸς γενικὴν σύνταξιν. Θουκυδίδη, ἀντὶ τοῦ ἀπόπειραν ποιοῦμαι. ὡς τὸ, [3] πειράσαντες τοῦ χωρίου. καὶ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω δὲ παρ' αὐτῷ πολλάκις εὑρίσκεται. πειρῶμαι δὲ, ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι· [4] ἅπαξ καὶ τὸ συννεύω, ὡς παρὰ Πινδάρῳ. ἀμφότερα γενικῇ. καὶ [5] πειρῶμαι τὸ συννεύομαι. [6] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· πειραθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ [7] Ἱππάρχου τοῦ Πεισιςράτου, καὶ οὐ πεισθείς. καὶ πείρασις ἡ σύννευσις, ὡς ὁ αὐτὸς [8] ἐν τῇ αὐτῇ· ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν.

ΠΕΝ-

Burm. e quibus & Oxon. sine haesitatione correxi ἄλλον τ. πειρᾶν. inepte edebatur ἄλλην πεῖραν. Oudend.

1 Ἄλλην τινὰ πεῖραν.] Cod. A. B. ἄλλον τινὰ πειρᾶν. *Plat.* Phaedon. pag. 77. E. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν. Stoeber.

Πεῖραν δεῖ.] L. πειρᾶν δεῖ. *Aristophon* in Excerpt. *Grotii* pag. 839. τοὺς καλοὺς πειρᾶν, καπνός. conf. *Schottus* Obs. Lib. IV. cap. 3. pag. 185.

2 Καὶ πρὸς γενικὴν σύνταξιν &c.] *Isocrat.* ad Demon. pag, 53. Drakenb.

3 Πειράσαντες τ̃ χωρίου.] *Thucyd.* Lib. I. pag. 40. C. Stoeber.

Lib. I. §. 61. citantur haec etiam a *Moeride* ex nostri explicatione corrigenda. Oudend.

4 Ἅπαξ καὶ τὸ.] Cod. A. & B. ἅπ. δὲ B. post delet καὶ. Stoeber.

Burm. Leid. pr. ἅπ. δὲ. Oud.

5 Πειρῶμαι.] Pro conari *Isocrat.* ad Demon. pag. 50. Drakenb.

Sic v. g. *Lucianus*, in Dial. Meretr. pag. 546. Tom. II. οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος, & alibi saepius in sequentibus; quomodo & *Plato*, *Hippocrates*, *Libanius*, *Aelianus* & alii saepissime loquuti sunt: quae quum nemini, putem, ignota sint, studio jam praetermittenda merito censuerim. Notari tamen hic meretur iste *Aristid.* locus, Oration. *Platon.* II. pag. 275. Tom. II. πειρώμενον καθάπαξ φαῦλον ὂν δεῖξαι, μὴ δύνασθαι. Triller.

6 Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 447. A. ubi Ἱππάρχ. ut etiam id in Cod. B. Sed Cod. A. legit ὑπάρχου. Stoeber.

7 Ἱππάρχου.] Restitui verum nomen ex *Thucydid.* Lib. VI. §. 54. suffragantibus Leid. pr. Burm. vulgo inepte edebatur ὑπάρχου. Verba ἀπαρνηθ. τὴν πειρ. leguntur §. 56. Oudend. | Ἱππάρχου. Junius.

8 Ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 448. Stoeber.

[1] ΠΕΝΘΕΙ͂Ν, ἐπὶ τοῦ [2] λυπεῖσθαι καὶ [3] μελανειμονεῖν. θρηνεῖν δὲ, ἐπὶ τοῦ κλαίειν.

ΠΕΝΤΕΤΗΡΙ͂Σ, καὶ πεντέμηνον, [4] Ἀττικοί. πενταέτηες καὶ πεντάμηνον, Ἑλληνικόν. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [6] εἰς τὴν ἐπιοῦσαν πεντετηρίδα. ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ πεντέκλινον, καὶ πεντάκλινον.

[7] ΠΕΠΛΗΓΩ͂Σ, καὶ ἀντὶ τοῦ πλήξας· καὶ ἀντὶ τοῦ πληγείς. ἔστι δὲ τὸ μὲν ποιητικὸν, ὡς τὸ, [8] ἀεικεῖ πληγῇ πε-

---

1 Πενθεῖν, μελανειμονεῖν.] Ita *Lucianus* de non temere cred. *Calum.* pag. 403. Tom. II. πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων· & sic etiam Lib. de Luctu; & alibi. Quod autem Noster mox addit: θρηνεῖν, ἐπὶ τοῦ κλαίειν, non usque quaque verum est, quum τὸ θρηνεῖν, etiam saepe de brutis animalibus dicatur, quae proprie lacrymas fundere non possunt, ut de lusciniis, cygnis, ranis & aliis, immo & de ursis, leonibus, lupis & aliis minoribus bestiis, iis praesertim, quibus teneri foetus per manus rapaces ab ubere rapti fuerunt, ut ex poëtis notissimum. TRILLER.

2 Λυπεῖσθαι.] Cod. A. B. λυπεῖσθαι recte. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. ac *Phavorini* lectionem reposui pro λυπεῖσθαι· quod alioquin non damnassem. dein in Leid. pr. Burm. μελαννημονεῖν prave: μελανείμων est qui atras pullasve vestes gerit. OUDENDP.

3 Μελανειμονεῖν.] Cod. A. μελαννημ. STOEBER.

4 Ἀττικοί.] Adde ex A. & B. πενταετηρὶς καὶ πεντάμηνον Ἑλληνικόν. *Moeris* h. v. ex Nostro forte supplendus ita: πεντετ. Ἀττικῶς· πενταετ. καὶ α. ὁ. Ἕλλην. conf. *Phrynich.* pag. 76. *Dio* tamen habet πενταετηρὶς pag. 275. C. & pag. 611. D. IDEM.

Oxon Ἑλληνικόν. Scilicet exciderunt πενταετηρὶς καὶ πεντάμηνον Ἑλληνικόν, quae servarunt nobis MSS. Leidd. Burm. & *Nunnesii* ad *Phrynich.* pag. 181. unde contextui inserui. In *Aristidis* Tom. I. pag. 159. ex MSS. tum ipsius, tum nostro πεντετηρίδα restituendum; ut bene ediderunt pag. 191. ἀδεμίας πεντετηρίδος. Vide *Hesych. Suid. Moerida.* De πεντεμήνῳ adi *Etymol* M. pag. 346. & 767. De similibus *Poll.* Lib. IX, 97, 126. X. 74. OUDEND.

5 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 16. a. Lib. XIV. Adde p. 21. b. lin. 10 WITTER.

6 Εἰς τὴν.] Cod. A. B. οὐδεὶς τὴν. IDEM.

7 Πεπληγώς.] Vid. Celeb. *Wesseling* Obs. Lib. I. cap. 30. pag. 133.

8 Ἀεικύς.] L. Ἀεικίῃ. JUN. Ἀεὶ κύει πληγῇ πεπληγώς.] Cod.

πεπληγὼς, παρ' Ὁμήρῳ· τὸ ʒ, ἀντὶ τοῦ πλήξας, λογογραφικόν.

ΠΕΠΟΛΕΜΩΤΑΙ, καὶ [1] ἐκπεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθείς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. [2] ἐξεπολέμωσε ʒ, ὁ πολέμιον τινὰ ἑτέρῳ ποιήσας. [3] πεπολέμηται δὲ, ὁ πολεμηθείς.

ΠΕ-

Cod. A. πληγῇ τε Cod. B. ἀεικὴν πληγῇ. An rectius vulgata: ἀεικέσσι πληγῇσι? STOEB. Lege ἀεικεῖ πληγῇ. Respexit ad *Homeri* Il. B. 264. HEMSTERH. Ad *Iliad.* B. vs. 264.

Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν

emendare hanc *Thomae* citationem voluit *Leopard.* Lib. II. Emend. cap. 11. & P. *Wesseling.* Lib. I. Obs. cap. 30. In Leid. pr. Burm. est ἀεικύη. Mihi nullum est dubium, quin memoriter citaverit *Thomas* ἀεικέϊ πληγῇ π. Vitiose etiam πεπηγὼς Ed. Rom. dein cum eodem omnino legendum ἀντὶ τοῦ πλήξας. τὸ ʒ λογ. Nam πεπληγὼς active pro πλήξας, ut *Scholiastes*, sicut *Hesych.* & *Suidas* voluerunt pro πλήσσων, sicuti *Il.* X. vers. 497. jungit χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Sed *Il.* E. 763. & alibi πεπληγυῖα, πλήξασα. Et sic πέπληγα, unde & πεπλήγω, passim vel pro πλήσσω vel ἔπλαγον. Dein τὸ ʒ scilicet ἀντὶ τοῦ πληγεὶς, λογογραφ. ut 2 Reg. IX, 3. πεπληγὼς τοὺς πόδας. OUDEND.

1 Ἐκπεπολέμωται.] Cod. A. ἐκπολέμωται. STOEBER.

2 Ἐξεπολέμωσε δέ.] Ita *Lucian. Pseudolog.* Tom. III. pag. 168. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἐναγχος. *Schol.* ἐξεπολ. πολεμίους ἐποίησεν. IDEM.

3 Πεπολέμηται ʒ, ὁ πολεμηθείς.] Sive *bello adpetitus.* Namque & active dicitur πολεμεῖν τινὰ pro τινί. Adi Cl. *Hemsterh.* in Misc. Obs. V. IV. pag. 292. *Aelian.* Lib. XII. An. cap. 33. ἐπολέμουν γοῦν αὐτοὺς οἱ Κελτοί. Sic enim MSS. & Edd. Vett. non αὐτοῖς. Psalm. XXXIV. 1. πολέμησον τοὺς πολεμοῦντάς με apud *Suidam.* Adde *Etym.* M. in V. ἐπιχωρεῖν. Hinc patet, quam male T. *Faber* in Apollodoro Lib. III. cap. 6, 3. πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας, cap. 7, 2. Θήβας ἐπολέμουν, cap. 14. §. 8. ἐπολέμησε σόλων τὰς Ἀθήνας substituere tentarit εἰς Θ. vel Θήβαις, & ταῖς Ἀθήναις. De πεπολέμωται consule *Moerida* quoque. Ceterum ex Oxon. Cod. hic annotata video, πεπράξομαι ἢ πραχθήσομαι. καὶ πεπράσομαι ἢ πραθήσομαι. Nempe ipse *Thomas* posuerat haec alieno fane loco (sed & vide in πολλάκις) post πλέον &c. δοκιμώτερον, ἢ πλήρης: καὶ πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι,

ΠΕΡΑΙΟΥ͂ΜΑΙ λέγε, [1] μὴ περαιῶ, [2] εἰ καὶ Θουκυδίδης λέγῃ· [3] ὡς ἔμελλον τῶν Ἑλλήσποντον περαιώσειν.

Ἡ ΠΕΡῚ, [4] ὅταν ἀντὶ τοῦ ἕνεκα λαμβανομένη, ἀναβιβάζῃ τὸν τόνον, οὐ μόνον ἐγγύς ἐστι τοῦ ὀνόματος, ᾧ ἐπεται, ἀλλὰ καὶ μεθ' ἕτερα τινὰ τίθεται. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· ὧν ἐγὼ οὐδὲν, οὔτε μέγα, οὔτε [5] σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.

ΠΕ-

σομαι, ut habent uterque Leidd. ac Burm. & illic contextui inserui. *Moeris* πεπράσομαι &c. Ἀττικῶς. πραθήσομαι &c. Ἑλληνικῶς. Sic enim legendum ex *Phavorino* quoque; non πραθήσομαι. *Xenoph.* Lib. VII. ἀναβ. pag. 397. C. ὅτι ὅστις ἂν ἁλῷ ἔνδον ὢν τῶν στρατιωτῶν, πεπράσεται. *Poll.* Lib. III. §. 124. καὶ πεπράσεται Θεόπομπος εἴρηκεν Oud.

1 Μὴ περαιῶ] Non semel tamen activo illo utitur *Thucydides*: nam praeter locum, de quo *Thomas*, est & alius Lib. IV. pag. 121. ὕστερον οὐ πολλῷ στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσε. religio sit igitur eos scriptores damnare, à quibus hocce verbum usurpatur: è quorum numero *Josephus* pag. 144. οὐδ' ἀπιὼν ἤδη καὶ πού περαιοῦν τὸν Εὐφράτην γενόμενος. Vide quoque *Plutarchum* pag 196. Tom. I. ubi ea vox saepe reperitur. Sallier.

Leid. pr. Burm. καὶ οὐ. L. sec. οὐ. Oudend.

2 Εἰ καὶ Θουκυδίδης.] Lib. II. p. 144. ubi pro ὡς est ᾧ Idem περαιούμενοι usurpavit Lib. I. pag. 19. A. Witter.

3 Ὡς ἔμελλον.] Legendum ex *Thucyd.* Lib. II. §. 67. ᾧ sc. πλοίῳ. Miror, *Thucydidem* ibi active extulisse hoc verbum; cum Lib. VI. §. 26. recte cum ceteris Graecis scripserit κατὰ θάλατταν περαιούμενοι. & Lib. IV. §. 121. transitiva significatione bene στρατιὰν ἐπεραίωσε *trajecit exercitum* adhibuerit. Ut enim *Kusterus* docuit περαιοῦν ἕτερον dicitur, sed περαιοῦσθαι sine casu personae, de eo, qui *trajicit* seu *transmittit se*, verbo Medio, ut Idem vult pag. 42. sive passivo vel *trajicitur*: nam & ἐπεραιώθην & περαιωθήσομαι hoc sensu leguntur. V. *Herod.* Lib. I. cap. 109. *Parthen.* Erot. c. 4. Oudend.

4 Ὅταν &c.] Leid. pr. ὅτι &c. ἀναβιβάζῃ τὸν τόνον. quo verbo ipse auctor docet non περὶ, sed πέρι, ut semper si suo casui postponatur, in exemplo *Platonis* esse scribendum Tom. I. pag. 19. C. Ed. Serr. ex quo & simul auctoribus MSS. hic etiam exhibui σμικρὸν pro μικ. Idem.

5 Μικρὸν περὶ.] Codd. A. B. σμικρὸν πέρι. Sic quoque vulg. habet pag. 17. C. Stoeber.

1 Δε-

ΠΕΡΙΒΑ'ΛΛΩ τινὰ, ἤγουν περιπλέκομαι. καὶ περιβάλλω, τὸ περιτίθημι. ὅπερ οὐ μόνον [1] δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ εὑρηται. Ἡρόδοτος [2] ἐν τῇ πρώτῃ· ἐδίδου σφι χρήματα τεῖχος περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν. καὶ περιβάλλω τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐνδύω. ὡς ἔχει καὶ τὸ, [3] ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. ὅθεν καὶ περιβάλλω, τὸ περικυκλῶ· ὡς τὸ, περιβάλλει κακοῖς τὸ ἄστυ, [4] παρὰ Λουκιανῷ. περιβάλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ἐνδύομαι. [5] καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ περιβολὴ τὸ ἔνδυμα. λέγεται δὲ [6] περιβολὴ καὶ ἐπὶ λόγων, τὸ ἐσχηματισμένως καὶ ποικίλως χρῆσθαι τῇ ἑρμηνείᾳ, καὶ τοῖς σχήμασι.

ΠΕ-

---

1 Δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ.] Scil. συντασσόμενον. Vide in Πειρῶ & alibi, ac passim apud *Suidam*. Mox cum MSS. & Edd. Vett. restitui curavi ἐν τῇ πρώτῃ. Ex ultima Editione exciderat articulus. Desumsit autem *Thomas* locum *Herodoti* e cap. 163. ubi περιβαλέσθαι. ut diserte Cod. Burm. habet. Leid. pr. σφίσι, Sec. σοι. prave. cap. 141. τειχέατε περιεβάλλοντο. OUDEND.

2 Ἐν πρώτῃ.] Rom. ἐν τῇ πρ. Vid. *Herod.* loc. cit. pag. 75. A. ubi est περιβαλέσθαι. WITTER. Sic scribi jubent Codd. A. B STOEBER.

3 Ὁ περιβάλλων.] Verba sunt ex versione τῶν ὀ. Psalm. 147, 8. ubi τῷ περιβάλλοντι κ. τ. λ. STOEBER.

Ὁ περιβάλλων &c.] Psalm. 146. §. 8. OUDEND.

4 Παρὰ Λουκιανῷ.] Locus nobis adhuc desideratur. *Aeschini* magis & *Xenophonti* frequentata formula. vid. Lexica. Eodem fere sensu vocem προσπεριβάλλω usurpavit *Plutarch.* *Themist.* pag. 115. C. & pag. 118. C. STOEB.

5 Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Haec aliunde huc irrepserunt, vel desunt quaedam. Nunc certe hinc alienissima sunt; nam περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον non in *Aristophane* leguntur, sed in *Lucae* Actis Apost. cap. 12. §. 8. Abest καὶ, & mox δὲ a Burm. OUDEND.

6 Περιβολὴ τῶν λόγων.] Vid. hic *Aristotel.* de Arte Rhetor. *Aristidem*, de eodem argumento, cap. 111. περὶ περιβολῆς, Tom. II. pag. 450. seqq. *Dionysium* Halicarn. in Rhetoric. Tom. II. opp. *Plutarchum* & alios, ut e recentioribus *Vossium* aliosque taceam, quoniam haec & tironibus perquam nota sunt. TRILLER.

Καὶ ἐπὶ λόγων.] Et de aliis rebus; uti περιβολὴ τῆς ἀρχῆς,

 affer-

¹ ΠΕΡΙΕΓΕΝΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε, γενικῇ. ² ὅπερ καὶ περιγέγονεν εὕρηται. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τῷ αὐτῷ οἰόμενος ³ περιγεγονέναι, ⁴ ὥσπερ καὶ τῶν πολιτικῶν. περιεγένετο, καὶ ἀντὶ τοῦ προσεγένετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπερίσσευσεν. ⁵ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· λέγοντες οἱ μὲν, ὡς ⁶ ἑωϋτῶν πλεῦνες περιγεγόνασι. ⁷ καὶ Ἀριστείδης· περιγενομένων γὰρ τῇ πόλει χρημάτων ⁸ ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων. περιεγένετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσώθη, καὶ ἔζησε. ⁹ Θουκυδίδης· καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο.

---

affectatio regni apud *Xenoph.* ἱππ. VII. pag. 487. WITTER.

Περιβολή.] Vid. *Meursius* Them. Attic. Lib. II. cap. 24. pag. 122. & *Gatacker.* ad M. *Antonin.* Lib. XII. pag. 347.

1 Περιεγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐσώθη] Hoc sensu τὸ περιγίνεσθαι saepissime occurrit apud *Hippocr.* Lib. de Morb. Affect. Prognost. Aph. Morb. Epidem. & alibi saepissime, ut & in Oeconomia *Hipp.* diligentius adnotavit *Foesius*, parcius autem in Iatrio *Hipp. Ditericus.* TRILLER.

2 Ὅπερ καὶ.] Codd. A. B. ὥσπερ. STOEBER.

3 Περιγεγονέναι, ὥσπερ &c.] Ita excudi curavi fide Leid. pr. Burm. ut est in *Platone* Tom. I. pag. 22. C. Ed. Serr. Male vulgo hic περιγεγονέναι. ὅπερ. Dein καὶ deest MSS. *Herodoti* quoque e Lib. I. cap. 82. locum exhibui cum Leid. pr. Burm. ut in ipso legitur. pro λέγοντες hic edebatur ἄγοντες· pro πλεῦνες sive πλέονες, inepte πλεῦντες. In eodem Leid. περιγεγόνασιν. ut supra in utroque χρήμασιν. OUDEND.

4 Ὅπερ.] ὥσπερ. JUNIUS.

5 Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ &c.] Pag. 38. A. ubi pro ἄγοντες est λέγ. Sic quoque Codd. A. B. STOEBER.

6 Ἑωϋτῶν.] Cod. A. ἑωυτῶν. Cod. B. ἑωυτόν. post pro πλεῦντες recte vulg. πλεῦνες, uti in Codd. A. B. IDEM.

7 Καὶ Ἀριστείδης.] Pag. 139. ubi pro ἐκ τῶν leg. ἀπὸ τῶν. WITTER. Desunt haec in A. pro ἀγυρ. scribendum utique ἀργυρ. uti in B. STOEBER.

8 Ἐκ τῶν &c. ἀργυρείων.] In *Aristid.* Tom. II. pag. 187. nunc legitur χρημάτων · συχνῶν ἀπὸ τῶν ἐ. τ. ἀργυρείων. In Ed. Blank. vitiose hic ἀγυρ. Mox in Leid. pr. sine καὶ, quod ignorat etiam Burm. est ἀντὶ τοῦ περιεσώθη, quod elegantius est, quam ut a librario profectum videatur. *Thucydidis* loca invenies §. 49. Lib. II. & §. 60. Lib. V. OUDEND.

9 Θουκυδίδης.] Lib. II. pag. 132. C. WITTER. Pro περιγένοιτο Cod. B. περιεγένετο. STOEBER.

νοιΘ. καὶ [1] ἐν τῇ πέμπτῃ· καταφυγὼν ἐπὶ τ. βωμὸν περιγίγνεται.

[2] ΠΕΡΙΕΣΠΑ'ΣΘΗ, τινὲς ἐπὶ τῦ ἐν ἀσχολίᾳ γενομένυ φασὶν ἀμαθῶς, δέον ἄσχολΘ γέγονε λέγειν. [3] τὸ γδ. πε-

---

1 Ἐν τῇ ἑ.] Pag. 385. C. ex quo scribendum περιγίγνεται, uti in utroque Cod. conf. *Duker*. pag. 954, 90. & pag. 129, 21. STOEBER.

2 Περιεσπάσθη.] Quidam de de eo dicunt, qui *occupationibus est districtus & negotiis oneratus*. Sed illos ἀμαθῶς loqui censet *Thomas*, & pro eo dici vult: ἄσχολΘ γέγονε· Nam verbum περιεσπᾶσθαι (lege περισπᾶσθαι) veteres usurpasse ait pro περιαιρεῖν, *auferre*. Ἀμαθῶς itaque judicio *Thomae* locutus est D. *Luc*. in Euang. X. 4. περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν. Non tamen exemplo caret dictum Lucae. *Plutarchus* eodem modo περὶ φιλοπλυτίας· περισπῶνται περὶ κύλικας, — πάντα κινῦσι. *Basil*. In Epist, ad *Gregor*. ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπᾶσθαι. *Lucianus* pro eo διασπᾶσθαι dixit alibi. & *Diod*. Sic. 1. τῇ διανοίᾳ περὶ πολλὰ διεσπασμένυς. BOS.

Περιεσπάσθη.] *Phrynich*. p. 76. DRAKENB.

Περιεσπάσθη, φασὶν ἀμαθῶς.] Immo ἀμαθῶς hoc elegans verbum rejicit cum *Phrynicho* suo *Thomas* noster, ut saltim ex maligno suo more, immerito carperet S. *Lucae* Evangelium, in cujus cap. X, 40. hoc quidem sensu, occurrit περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν, ut doctis notum: quem tamen venustum loquendi morem a frivolis Graeculi nostri cavillationibus solide masculeque vindicarunt ipse Lamb. *Bos*, praesertim vero *Raphelius*, & ex eo *Wolfius*, in Cur. Philol. Sacr. Tom. I. pag. 654. item nuperrime *Palairet*, in Obs. Sacr. pag. 184. liquidissime ostendentes ex *Polybio* inprimis, item *Diodoro* Sic. Marc. *Antonino*, *Plutarcho*, & aliis, probum esse purumque istud quidem verbum περισπᾶσθαι, in isto negotioso quasi significatu, ut nempe ἀσχολίαν significet: Conf. & *Hoeschel*. ad *Phrynich*. pag. 183. TRILLER.

3 Τὸ γδ περιεσπᾶσθαι.] Conf. *Phrynich*. pag. 76. ex quo hic legendum περισπᾶσθαι. WITTER.

Accuratius *Phrynichus* scripsit p. 182. cum *Phavorino*, τὸ γδ περισπᾶν & περισπᾶσθαι, ut respondeant activo περιαιρεῖν & passivo παραιρεῖσθαι. Et quo hic praeteritum tempus, nescio. Vidit id quoque *Bos*. Recte autem *Pauwius* carpsit *Nunnesium*, quod ἐν ἀσχολίᾳ & ἄσχολΘ verterit *in otio esse*, & *otiari*: cum plane contrarium significent, seu *negotiis distringi*. Paullo ante φησὶν Leid. pr. Burm. dein οἱ ἀρχαῖοι Edd. R. Vas. Oud.

περισπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ παραιρεῖν, καὶ παραιρεῖσθαι, [1] λέγουσιν ἀρχαῖοι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Τόξαρις, ἢ, φιλία· ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ [2] ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

[3] Μὴ εἴπης, ΠΕΡΙΙΣΤΑΜΑΙ τὸ δεῖνα. [4] πῶς γὰρ ἂν ὁ εἷς

---

1 Λέγουσιν ἀρχαῖοι.] Rom. οἱ ἀρχ. STOEBER.

2 Ἐκτετριχωμένα.] Frustra hoc compositum, nusquam alibi occurrens, defendere & explicare per *pilis nudatos pannos* conatur Doct. J. Fr. *Reitzius* ad *Luciani* cit. loc. Tom. II. pag. 539. Legendum est, ut ibi ἐκτετρυχωμένα *detritos*: neque aliter praebent optimi Codd. Leid. pr. ac Burm. Idem vitium Edd. *Suidae* inhaeserat ante *Kusterum*. ἐκτριχωθεὶς, ἐκπιασθεὶς &c. pro τρυχ. adi ad *Hesych.* V. ἐκτετρυχωμένος. OUDEND.

3 Μὴ εἴπης, Περιίσαμαι &c.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 743. DRAKENB.

Lege *Graev.* ad *Luciani* Soloec. pag. 743. SALLIER.

Acutissima vero quaestio & gravissima dubitatio scil. ex mediis Metaphysicorum ac Scholasticorum nartheciis & cimeliis, nempe depromta. Ita tamen in contrarium dixit *Demosthenes*, Auctor certe suae linguae aliquanto peritior, putem, nostro quidem *Thoma*, censore audacissimo; Orat. scil. περὶ παραπρεσβ. pag. 240. τοσαύτη ταραχὴ καὶ τοσοῦτος θόρυβος περιειστήκει τὴν πόλιν· & sic in sequentibus, rursus aliquoties: item & *Lucianus* similem in modum, in Pseudomant. p. 781. Tom. I. διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον· & *Plutarch.* in Lycurg. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. Ita seqq. τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον dixit, & *Libanius*, declam. IX. pag. 340. omnes nempe ipsum *Demosthenem*, ast quantum ducem! secure sequuti, qui Orat. περὶ στεφ. & alibi, saepissime dixerat τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον, pro quo *Lysias* Orat. XXXII, pag. 526. aeque bene, non autem melius, ut frustra quidem Noster arbitratur, habet: τοὺς κινδύνους πανταχόθεν περιεστηκότας. ut & *Zosimus* Lib. IV. p. 449. & Lib. V. pag. 613. & *Liban.* decl. XIII. pag. 403. Sed & *Dionys. Hal.* Lib. VIII. pag. 535. non minus eleganter dixit: περιειστήκει πάντοθεν Οὐολούσκοις τὸ δεινόν, & Lib. VI. pag. 374. περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν τοῦ κοινοῦ πρόνοια· atque ita alibi saepius, τὸ περιίσαμαι, de re singulari, atque unica, adhibet, incassum nostro ringente moroso Grammatico; ne alia exempla plura, inprimis apud *Heliodorum* obvia, jam producam. Siquis igitur nunc alterum ulnis amplectatur & circumjectis manibus firmiter teneat, vix est dubium, quin recte de ipso dici possit, περιίσαται αὐτὸν, licet

εἰς τινὰ [1] περιϊςαίη; ἀλλὰ περιϊςάμεθα. [2] Λιβάνιος [3] ἐν ἐπιςολῇ· καὶ περιϊςάμεθα τὰς ἐπιςολάς.

ΠΕΡΙΟΡΩ, τὸ καταφρονῶ. περιορῶμαι δὲ ἐ μόνον ἀντὶ τῦ καταφρονῦμαι, [4] ἀλλὰ καὶ, πῆ μὲν ἀντὶ τῦ καταφρονῶ. Θυκυδίδης [5] ἐν τῇ δευτέρᾳ· μὴ περιορᾶσθαι τὺς πολεμικὺς κινδύνυς. πῆ δὲ, ἀντὶ τῦ περισκοπῶ. ὡς ὁ αὐτὸς [6] ἐν τῇ τετάρτῃ· καὶ τὺς Μεγαρέας ἐπιςάμενοι περιορωμένυς, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔςαι. καὶ αὖθις [7] ἐν τῇ ἕκτῃ· μέλλοντες ἔτι καὶ περιορώμενοι. πῆ δὲ καὶ ἀντὶ τῦ φρο-

---

cet neget Noster, quo & illud rursus *Luciani*, scil. quo modo conscribenda sit Histor. pag. 600. Tom. I. τί πάθος περιΐςη τὰς γνώμας αὐτῶν, licet & aliter explicari possit. TRILLER.

Leid. pr. Edd. Vett. εἴποις. Dein ex pr. & Burm. exhibui πῶς γὰρ ἂν ὁ εἰ.. vulgo deëst ἂν· nec male in iisdem περιςαίη. Ceterum idem monuit *Lucianus* in Soloec. Tom. III. pag. 566. ubi vide. *Libanius* tamen Metaphorico circumveniendi & insidiandi sensu dixit Ep. 558. περιςήσεταί γε ὑμᾶς ταῦτα, ὥσπερ εἰκὸς, ἵνα ὄντας. OUD.

Gatacker. Adverf. Miscell. Posth. cap. 111. pag. 427. & *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 358.

4 Πῶς γὰρ ὁ.] Codd. A. B. πῶς γὰρ ἂν ὁ κ. τ. λ. male *Phavor.* εἰς τίνα pro εἰς τινα. STOEBER.

1 Περιϊςαίη.] Codd. A. B. περις. IDEM.

2 Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ.] Scrib. ἐν μονῳδίᾳ Tom. II. p. 254. D. WTTER.

3 Ἐν ἐπιςολῇ.] Immo in *Monodia* Tom. II. pag. 254. D. Sed & vide Ep. 456. 1518. περιϊςάμεθα τὸ θρόνον τῦ διδασκάλυ. OUDEND.

4 Ἀλλὰ πῆ μὲν καὶ ἀντὶ.] Codd. A. B. invertunt sic: καὶ πῆ μὲν. STOEBER.

Sic has voces, auctoribus MSS. disposui. vulgo πῆ μὲν καὶ· sed tum in seqq. itidem πῆ δὲ καὶ semper scribere debuisset *Thomas*, uti vulgo sit tertio loco: sed ibi Leid. pr. dat πῆ δὲ ἀντὶ τῦ φροντίζω. Dein μὴ περιορᾶσθαι in *Thucyd*. Lib. II. §. 43. Secundus locus est Lib. IV. §. 73. & apud *Suidam*, a *Kustero* male versus. Tertius Lib. VI. §. 93. ubi μ. δ' ἔτι. Quartus est Lib. IV. §. 124. e quo male apud *Suidam* τῦ Μάχης. Hic Μένιδος Leid. sec. vitiose. Quintus habetur Lib. IV. §. 71. Sextus legitur Lib. VIII. §. 48. OUDEND.

5 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 128. D. ubi περιορᾶσθε. WITTER.

6 Ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 301. A. IDEM.

7 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] Pag. 475. D. IDEM.

φροντίζω, γενικῇ συνταττόμενον. ὁ αὐτὸς [1] ἐν τῇ τετάρτῃ· ἥ τε Μένδης περιορώμενος, μὴ τῶν Ἀθηναίων πρότερον ἐπιπλευσάντων τὶ πάθη. καὶ περιϊδεῖν οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ καταφρονῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῆσαι. ὁ αὐτὸς [2] ἐν τῇ αὐτῇ· ἀλλ' ἀμφοτέροις ἐδόκει ἡσυχάσασι, τὸ μέλλον περιϊδεῖν. ὡσαύτως καὶ περιοπτέον, ὡς ὁ αὐτὸς [3] ἐν τῇ ὀγδόῃ· σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι τοῦτο μάλιστα.

Ἀμφω λέγε, καὶ ΠΕΡΙΠΟΘΗΤΟΣ, καὶ ποθεινότατος. Ἀριστείδης [4] ἐν τῷ πρεσβευτικῷ [5] εἰς Ἀχιλλέα· καὶ τὴν περιπόθητον ταύτην ἀποσφάζωσιν.

[6] ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ, τὴν συμφορὰν λέγουσιν οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. οἱ δ' ἀρχαῖοι, τὴν διά τινα τάραχον παρουσίαν πλήθους. ὡς Τηλεκλείδης· [7] τίς ἥδε κραυγὴ, [8] καὶ δόμου περίστασις. περίστασις καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἐξ περιστατικά.

Τοὺς

---

1 Ἐν τῇ τετάρτῃ.] Pag. 334. B. Stoeber.

2 Ἐν τῇ αὐτῇ.] Pag. 300. A. Idem.

3 Ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Pag. 580. B. Idem.

4 Ἐν τῷ πρεσβ. πρὸς Ἀχιλλ.] Codd. A. B. εἰς Ἀχιλλ. Locus est pag. 38. *Normann.* ubi τετ. θηῶν pro περιποθ. Idem.

5 Πρὸς Ἀχιλλ.] Leidd. Burm. εἰς. Tom. II. pag. 435. ubi sic in Laud. Cod. vulgo τετποθ. Utrumque apud *Lucianum.* ἀποσφάζωσιν dedi e MSS. Oudend.

6 Περίστασιν.] *Theophrast.* Charact. cap. 8. pag. 90. *Phalar.* ep. 49. pag. 43. *Athenagor.* de Mort. Resurr. pag. 153. *Salmasius* de Ling. Hellenist. pag. 109.

7 Τίς ἥδε κραυγὴ καὶ δόμου περίστασις.] Hunc locum correxi e Leid. pr. & Burm. Vulgo male contra jambici leges addebatur ἡ κρ. Dein in Burm. & Edd. Vett. est δήμου, quod & metro repugnat; nec juvat *Nunnesii* Cod. δάμου Dorice. δόμων prima *Phrynichi*, e quo haec desumsit *Thomas*, Ed. exhibet cum *Scaligero*, *circa aedes* explicante. Vulgo illic δοκίμων. Quid si δόμου exponamus *familiae* & *domesticorum turbam*? Sic περίστασιν ποιεῖ *Theophr.* Char. cap. 8. *Suid.* De *Teleclide* vide G. J. *Vossium* de Poët. Graec. cap. 6. Oudend.

8 Καὶ δόμου.] Codd. A. B. δήμου. conf. *Nunnes.* ad *Phrynich.* pag. 68. περίστασις ὄχλου est apud *Hesych. Illustr.* pag. 20.

τοὺς ΠΕΡΣΑΣ οἱ ὕστερον καὶ Μήδους, καὶ Ἀρσακίδας, καὶ Ἀχαιμενίδας λέγουσι. [1] Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς Ἰουλιανὸν μονῳδίᾳ· ὑπ' Ἀχαιμενίδου τινὸς κατενήνεκται. [2] Συνέσιος ἐν τῷ [3] ὑπὲρ φαλάκρας· οὐ γὰρ μοιρίδιον ἦν, τοὺς Ἡρακλείδας τοῖς Ἀχαιμενίδαις παραχωρῆσαι τῶν σκήπτρων.

[4] ΠΕΤΑΜΑΙ οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι.

[5] ΠΗΓΑΙ λέγονται πληθυντικῶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς [6] τῶν ποταμῶν, οὐ

---

20. *Laërt.* pag. 107. A. *Joseph.* pag. 612. G. Stoeber.

1 Λιβάνιος.] Tom. II. pag. 258. C. Idem.

Tom. II. pag. 258. C. Oudend.

2 Συνέσιος.] Pag. 80. A. ubi: μοιρίδιον γὰρ ἦν ἤδη τοῖς Ἡρακλείδαις τοὺς Ἀχαιμενίδας παρ. τ. σ. *Ovid.* Metam. IV. pag. 137. *Rexit Achaemenias urbes pater Orchamus.* Witter. Conf. *Cellar.* Geogr. Antiq. III, 19. pag. 788. Stoeber.

3 Περὶ φαλάκρας.] Cod. A. B. ὑπὲρ. Idem.

Leid. pr. Burm. ὑπὲρ, uti in V. Λογεῖον, Οὕτως, Παρὰ πολὺ, Πομπὴ, Ῥάφανον; sed περὶ in V. Ἐν χρῷ. utrobique ὑπὲρ videtur restituendum. Ceterum *Thomae* rursus inposuit memoria. Dixit enim *Synesius* pag. 80. A. νυνὶ δὲ, μοιρίδιον γὰρ ἦν ἤδη τοῖς Ἡρακλείδαις τοὺς Ἀχαιμενίδας π. τ. σκ. Oudend.

4 Πέτταμαι.] Inquit, οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέττομαι. Sic etiam habet Edit. Venet. Sed legendum: πέταμαι, & πέτομαι. Bos.

Graevius ad *Lucian.* Soloec. pag. 751. Drakenb.

Lege πέταμαι, & πέτομαι; qua de re ad *Moeridem* disseruimus. Sallier.

Codd. A. B. & *Phav.* τ simplici vocem utramque exhibent. vid. de his *Graev.* ad *Lucian.* pag. 751. seqq. Stoeber.

Quod monuit Bosius, scripsi auctoribus MSS. O. & jubente Graecae linguae genio. *Phavor.* πέτομαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. πέταμαι παρὰ κοινοῖς. Istud πέταμαι risit quoque *Lucian.* in *Pseudol.* Tom. III. pag. 186. ubi V. *Scholiast.* καταπέταμαι vulgo tamen apud *Aelian.* Lib. XI. An. cap. 1. praetera εἶπεν per ellipsin nostro, frequentem, omiserunt Leidd. & Burm. Codd. Oudend.

5 Πηγαὶ λέγονται, οὐ πηγή.] Ex impuris sane fontibus, sive fonte turbido, haec inania hic hausit noster λεπτόλογος, quum, pro ut quidem lubet, & singulari, & plurali numero, ut dicitur, promiscue soleant uti Auctores optimi, ut nemini non

ἡ πηγή. [1] οἷον, αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀχελώου, αἱ πηγαὶ τοῦ Νείλου. [2] καὶ ἐκβολαὶ, αἱ εἰσελεύσεις αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

[3] Ἡ ΠΗΛΟ'Σ Συρακούσιοι λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. [4] ὁ πηλὸς γὰρ Ἀττικοί.

ΠΗ-

non notissimum. Igitur de ortu fluviorum tam πηγαὶ, quam πηγὴ, recte dici, nullum plane est dubium, inprimis quum innumera passim occurrant exempla istius mutationis apud Auctores quosvis praestantissimos. Ita *Aristides*, in Panathenaïc. Orat. pag. 185. Tom. I. scite dixit: ἐν μιᾷ πηγῇ καιθ' ὅσα ἂν μερίσῃς, πάλιν εἰς ἄλληλα συρρεῖ καὶ μίγνυται· in Orat. contra Aegypt. pag. 343. seqq. Tom. II. frequentissime scripsit τοῦ Νείλου πηγὰς, sed & mox πηγήν· sequitur nempe *Herodotum* ipsum, qui Lib. II. utroque numero, sine discrimine, utitur. quomodo & *Strabo*, *Arrianus*, *Plutarchus*, *Dio* Chrysost. *Aristoteles* aliique Auctores optimi saepissime loquuti sunt, quorum loca ubivis obvia huc operose congerere, intempestivae sane foret diligentiae. TRILLER.

6 Τῶν ποταμῶν.] Improprie de aliarum rerum primordiis usurpatur. *Aeschin.* de fals. Legat. p. m. 249. fin. πηγὰς τῶν δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. *Aeschyl.* Prometh. οἱ πρὸς ἡλίου ναιουσι πηγαῖς· ubi Schol. πηγαῖς ταῖς ἀρχαῖς. Literam magis quam sensum expressit Interpr. Lat. *ad solis fontes*, i. e. ad orientem. κακῶν πηγὴ, *fons malorum* est apud *Eund.* Vers. 745. STOEBER.

1 Οἷον.] Codd. A. B. & Rom. sic: οἷον, αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀχελώου καὶ αἱ π. τ. N. posterius apud *Aeschyl.* Pers. forte occurrit vs. 311. Idem singulari quoque usus l. c. vs. 615. & 745. IDEM.

Οἷον αἱ πηγαὶ τοῦ Ἀχελώου, κτλ.] Voces has quinque post οἷον, male ex Ed. *Blankardi* elapsas, MSS. suadentibus, restitui. OUDEND.

2 Καὶ ἐκβολαί.] *Heliodor.* Aethiop. Lib. I. pag. 1. DRAKENB.

Utramque vocem ita disposuit *Aristid.* Smyrn. sub init. pag. 233. Jebb. STOEBER.

3 Ἡ πηλός.] In eadem sententia fuere *Phrynichus*, & *Diodorus* Grammaticus, cujus *Eustathius* meminit Comm. pag. 1504. quibus addi potest *Lucianus* Tom. I. pag. 474. ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις, inquit, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψετο. SALLIER.

Sic *Xenophon* pag. 684. WITTER.

Ex *Phrynicho* pag. 16. ubi vide. Συρρακόσιοι Leid. pr. & Burm. OUDEND.

4 Ὁ πηλὸς γὰρ Ἀττικοί.] Lucian.

[1] ΠΗΝΙ'ΚΑ μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. οἷον, εἰπόντος τινὸς, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, [2] οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. οὕτω γὰρ, ὡς ἔφημεν, [3] εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως δὲ τὸ

---

cian. contra eum qui dix. Prometh. es &c. pag. 13. Drakenb.

1 Πηνίκα.] Non ponendum in genere pro *quando? quo tempore?* sed in specie pro *quâ horâ diei*. *Suid.* πηνικα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ ὁποία ὥρα ἐστι τῆς ἡμέρας; E. G. Si quis roget; πότε ἀποδημήσεις, rectè respond. μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Sin vero roget: πηνίκα ἀποδημήσεις; non ita respondere licet, sed ὥρᾳ πέμπτῃ, ἕκτῃ, vel μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. *Aristoph.* Avib. Πηνίκ' ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; Ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. BOS.

Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 736. Drakenb.

Vide *Graev.* ad *Luciani* Soloec. pag. 736. Sallier.

Cod. A. ὁ πην. Lege *Phryn.* pag. 10. *Graev.* ad *Soloec.* pag. 736. *Jens.* L. L. pag. 380. Stoeber.

Lucian. in *Timone* Ed. *Salm.* pag. 60. πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα. Vide *Graevium* ad *Lucian.* Soloecist. pag. 736. Ed. Amst. (Tom. III. p. 561. Ed. ult.) Sed quod noster *Thomas* etiam ἡνίκα de hora tantum dici vult, in eo fallitur. Vide *Aristoph.* in *Pluto* vs. 107. & 148. TORREN. εἴποις Leid. pr. & Burm. dein post οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς addidi e MSS. O. *Phavor.* & *Phrynicho* pag. 15. quem descripsit *Thomas*, (nisi quod pro ἀντὶ τοῦ πότε non adeo clare dixit ἐπὶ χρόνου) haec, ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. Omissioni caussam praebuere repetitae voces ὀρθῶς ἐρεῖς. Male etiam vulgo *Platonis* e Critonis initio pag. 43. locus distinguebatur. Nam πηνίκα μάλιστα; est interrogatio, cui respondetur, ὄρθρος βαθύς. Alterum in *Phaedone* locum vide pag. 76. B. Ed. Serr. Cum πηνικαῦτα & πηνικάδε aliquoties jungitur genitivus τοῦ ἔτους, καιροῦ, τῆς ὥρας. &c. Oudend.

2 Οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς.] Adde hic ex A. & B. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς. Stoeber.

3 Εὕρηται παρὰ π. τ. δοκίμοις.] Illustre exemplum apud *Aesch.* in *Timarch.* pag. 172. A. πρῶτον μὲν ἣν ὥραν προσήκει ἰέναι τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον εἰς τὸ διδασκαλεῖον· ἔπειτα μετὰ πόσων παίδων εἰσιέναι, καὶ πηνίκα ἀπιέναι, καὶ τοὺς διδασκάλους τὰ διδασκαλεῖα, καὶ τοὺς παιδοτρίβας τὰς παλαίστρας ἀνοίγειν μὲν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ. Idem.

 1 Πλέ-

τὸ τηνικαῦτα, καὶ τηνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. [1] Πλάτων ἐν Κρίτωνι· τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων, ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; πάνυ μὲν οὖν. πηνίκα μάλιστα; ὄρθρος βαθύς. καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδείς.

[2] ΠΗΧΕ'ΩΝ, οὐ πηχῶν.

ΠΙΑΙ'ΝΕΙ λέγε, [3] μὴ σιτεύει. οὐ γὰρ ῥητορικόν.

Οὐ μόνον ΠΙΘΑΝΟ'Σ ῥήτωρ φαμὲν, ἀλλὰ καὶ πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ, καὶ τοὺς ὁρῶντας πειθὸν θαυμάζειν. καὶ πιθανὸς κόσμος, ὡς [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· [5] καλοὶ μὲν γὰρ οἱ τῶν οἰκοδομημάτων οὗτοι κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι.

[6] ΠΙ'ΝΑΚΕΣ τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἐσθίομεν, καὶ αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες. Πινάκια δὲ, οἷς ἐνεγράφετο τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων ἐγκλήματα· ὡς ἔχει καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον, καὶ ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο, καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες ἄρχειν.

ΠΙ-

---

1 Πλάτων ἐν Κρίτωνι.] Ipſo limine *Dialogi*, pag. 43. Mox *Phaed.* locus eſt pag. 76. B. STOEBER.

2 Πηχέων λέγε.] Delevi verbum auctoritate MSS. & Edd. Vett. ac *Phavor.* ſaepiſſime a noſtro ſubintellectum. Idem tradunt *Phrynich.* pag. 104. & *Moeris.* V. & *Heſych.* OUD.

3 Μὴ σιτεύει.] Hoc etiam *Moeris* Ἑλληνικὸν pronunciat. *Pollux* quidem ex *Xenophont.* L. V. Ἀναβ. pag. 354. B. citat παῖδας σεσιτευμένους Lib. I. §. 238. Sed ibi legitur σιτευτούς, ut ipſe quoque recte citat Lib. VI. §. 36. inf. in Σιτίζειν. & docti viri monuerunt. De voce σιτευτῷ vide *Athen.* Lib. X. cap. 8. *Matth.* Euang. c. XXII. §. 4. *Lucae* XV. §. 23. IDEM.

4 Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ] Pag. 62. a. Lib. XVII. f. ubi καλοὶ, & οἰκοδομημάτων. WITTER. Sic etiam priorem vocem Codd. A. B. poſteriorem Cod. A. expreſſit. STOEBER.

5 Καλοὶ μὲν γάρ.] Sic MSS. tum noſtri, tum *Ariſtides*, ejusque Edd. Tom. I. pag. 246. Inepte edebatur hic καλοί. Sed in *Ariſtide* legas καλοὶ μὲν γὰρ καὶ οἱ τῶν οἰκοδομημάτων οὗτοι κόσμοι; uti in MS. Oxon. οἰκοδομημάτων exhibetur. In Leid. pr. & Burm. ſupra πιθανὸς ὁ κ. in fine πλήθεσιν, ut in *Ariſtide.* OUDEND.

6 Πίνακες τὰ ἀγγεῖα &c.] E MSS. Leid. pr. & Burm. hanc paragraphum πίνακες &c. veriſſimam (ut ſaepe alias) inſerui, quae con-

[1] ΠΙ'ΝΕΙ τὶς τῦ οἴνυ. πίνῃ ᾗ τὴν κύλικα. [2] τὸ ᾗ προπίνω, ἀεὶ αἰτιατικῇ. [3] Δημοσθένης [4] ἐν τῷ περὶ παραπρεσ-

contractius & parva cum variatione etiam in *Moschopulo* & *Phavorino* invenitur. ante ἄρχειν hic exciderunt voces δικάζειν, ἢ. Confer *Harpocrat. Hesych. Polluc.* Lib. VIII. §. 16. X. §. 82. &c. *Suid. Etym.* M. OUD.

1. Πίνῃ τὶς.] *Lucian.* Tom. I. pag. 619. DRAKENB.

Vult *Thomas* illud verbum cum accusativo non efferri, quoties de vino aut aliis ejusmodi rebus sermo est: quod parum recte ab illo traditum, ut arguunt haec *Theopomp.* Exc. Trag. pag. 555.

Ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐθυμίαν·
Ταύτην πίῃς, κ̓ ῥᾶον ἔστη τὴν ὑγίαν.

Sic & *Eupolis* ibid. pag. 503.

Οἴνυ παρόντος ὄξος ἠράσθη πιεῖν.

Quin & apud Oratores accusativum quoque reperias: testis *Lysias* pag. 294. οἱ δ' ὑπὲρ τ̃ δημοκρατίας, κ̓ τ̃ ὑμετέρας ἐλευθερίας ὑπὸ τ̃ τριάκοντα κώνειον πιόντες. nec aliter *Andocides* p. 270. & *Antipho* pag. 146. SALLIER.

Nec haec observatio magni est momenti: quoniam utrumque Graecis in usu est, uti cuivis Linguae perito satis notum. Ipse supra ex *Luciano* observavit, utrumque recte dici πίνειν τ̃ οἶνον, & τ̃ οἴνυ, item ἐλλεβόρυ & ἐλλέβορον, & similia ubivis obvia plura. Quum igitur κύλιξ & ποτήριον, metonymice saepissime sumi solent pro vino in poculis contento, ut post *Vossium*, aliosque, *Salmasius* observat in Lib. de Calculo, contra *Beverovic.* pag. 10. & nemini non notissimum: inde nullum plane dubium remanet, quin aeque Graece & recte dici possit, πίνειν τ̃ κύλικος, & πίνειν τὴν κύλικα, & rursus πίνειν τ̃ οἶνον, & πίνειν τῦ οἴνυ· quum nulla plane, ut dixi, inter haec sit differentia, & praeterea innumera accedant apud optimos Auctores Graecos, praesertim apud *Xenophontem*, *Plutarchum*, *Athenaeum*, & alios, exempla ubivis obvia; quae tamen, ceu in re jamjam notissima, inani diligentia, huc coacervare non libet. TRILLER.

Conf. nostr. supr. voc. ἔπιον οἴνυ. STOEBER.

2 Τὸ ᾗ προπίνω.] Cod. B. προπίνω, male. IDEM.

3 Δημοσθένης.] Locus desideratur. Conf. interim *Mauss. ac.* & *Vales.* ad *Harpocr.* voc. προπεπωκότες. pag. 301 IDEM.

4 Ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας] Leid. pr. & Burm. caret articulo. Potius vero ad hunc locum, quam quem citat *Kusterus*, respexisse videtur *Suidas*, scribens Δημοσθένης τὺς προδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς,

προ-

πρεσβείας· πρᾶξαι τὴν Ἑλλάδα. [1] Λιβάνιος ἐν τῷ πρεσβευτικῷ· τὴν μὲν γὰρ φιλοτησίαν προπίνων.

ΠΙΌΜΑΙ, ὁ πιόμενος, ὁ πίθι· [2] ἢ πιοῦμαι, ὁ πιούμενος, καὶ πίε. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀληθινῶν· νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου.

ΠΙΣ-

προπίνειν ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Non inveniuntur vero citata verba in Oratione de Falsa Legat. OUD.

1 Λιβάνιος.] Tom. I. pag. 229. B. Verum cum Genitivo usus est ipse *Demosthenes* de Falsa Leg. pag. 313. A. καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε. nisi sit Accus. plur. Num. IDEM.

2 Ἢ πιοῦμαι.] Lege μὴ πιοῦμαι. SALLIER.

Cod. A. οὐ π. Improbat vocem etiam *Phrynich.* Sed videsis *Nunnes.* pag. 4. STOEBER.

Vulgatis libris suffragatur *Phavorinus.* Sed *Phrynichus*, *Moeris*, *Etymol.* V. φάγομαι, & unicum τοῦ πίομαι allatum ab ipso *Thoma* exemplum, quod MSS. hic ignorant, flagitant οὐ vel μή; licet *Eustathius* ad initium *Il.* X. pag. 1253. πιοῦμαι probare videatur. Adi omnino *Pauw.* ad *Phrynich.* pag. 13. *Luciani* verba invenies Tom. II. pag. 109. Ed. ult. OUDEND.

3 Λουκιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ &c.] Locus iste extat in *Luciano*, pag. 670. Tom. I. Alium huic similem ex eodem citavit, supra, in Ἐλλέβορος, qui legitur in Dial. Mort. sed & alibi sic saepius loquitur *Lucianus*, veluti in Vitarum Auct. Tom. I. pag. 384. ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς, ubi vid. *Bourdel.* ut & ad *Petron.* item in Hermotim. pag. 570. Ἐλλέβορον πιεῖν, ut & in Navig. seu Vot. pag. 514. ὁ Ἐλλέβορος ζωρότερος ποθείς. & sic passim. Ita & *Theophrastus*, in Charact. Eth. cap. 21. ὡς ἐλλέβορον πιών; inprimis vero haec loquendi ratio, ἐλλέβορον, vel ἐλλεβόρου πιεῖν, frequentissime occurrit apud *Hippocratem*, *Galenum*, *Aretaeum* & omnes Vett. Medicos Graecos, quoniam nempe antiquitus pocula Catharseων ex Elleboro parabantur, ne ejus insita violenta potestas nimium noceret, si scilicet per se, sine circumspecta praeparatione ac mitigatione, aegrotis propinaretur: inde centies apud *Hipp.* passim legitur φαρμακοποσίη, quod de ejusmodi potionibus ex Elleboro paratis, κατ᾽ ἐξοχὴν, intelligendum esse, dudum aliquoties monuit *Galenus*, & post ipsum *Foesius* & *Mercurialis*: interdum &, etsi rarius, apud eundem occurrit ἐλλεβοροποσίη, ut v. g. Lib. V. de Morb. Epid. pag. 792. ἐλλεβοροποσίη ἀνῆγε παντοδαπά, & alibi: Conf. *Mercurial.* Var. Lect. Lib. II. cap. 25. & B. *Schulzium*, in Diss. de Elleborismis Veterum, item *Erasmum*, in

ΠΙΣΤΕΥΩ, καὶ πέποιθα. καὶ θαῤῥῶ, καὶ θαρσῶ, καὶ θάῤῥος, καὶ θάρσος. [1] πεποίθησις δ' οὐκέτι, ἀλλὰ πίστις, καὶ πεποιθέναι.

[2] ΠΛΑΝΟΣ κάλλιον, ἢ πλάνη, ὡς ἄλλοί τε πολλοὶ καὶ Ἰσοκράτης· τὰς φυγαδικὰς πλάνας.

ΠΛΑ-

---

in Op. Adag. pag. 310. & si nugas quoque nostras, his magnorum Virorum egregiis laboribus adjicere hic liceat, Diss. nostram, ante hos quadraginta quasi annos Lipsiae olim editam, de Moly Homerico detecto. Inde & Latini dicunt, *bibere Elleborum*, ut ex notissimo proverbio, item *Plauto*, *Horat. Pers.* & aliis, omnibus notum: *Ovidius* quoque eodem sensu, elegantissime: Eleg. 3. ex Pont. Lib. IV.

I! bibe, dixissem, purgantes pectora succos,
Quidquid & in tota nascitur Anticyra.

Triller.

Non sunt ista in Cod. B. Witter.

1 Πεποίθησις.] Apud D. *Paullum* in Epist. Adi ad *Phrynich.* pag. 130. Oudend.

2 Πλάνος κάλλιον, ἢ πλάνη.] *Sophocles* Oedip. Tyr. pag. 151. ubi vid. *Schol.* α & β. ubi male in quibusdam edit. πλάναις legitur. Idem Oedip. Col. pag. 308. & in Philoct. pag. 411. Drakenb.

Usurpatur tamen ab *Aeschylo* Prom. V. vs. 623.

Καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
Δεῖξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.

Reperias & apud *Sophoclem* pag. 151. edit. Stephan.

Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις.

Ubi *Triclinius*, nostro quidem judicio, multo prudentius scribit, πλάνη & πλάνος nullo discrimine dici solitum. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος, ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ἰσοκράτους, τὰς φυγαδικὰς πλάνας. Vetus quidem *Scholiastes* in suis codicibus πλάνοις se legisse testatur, sed utram lectionem anteponas, nostra parvi refert, cum è *Stephani* lexico constet, foemininum πλάνη *Demosthenis* placuisse. Ad *Isocratis* locum quod attinet, is occurrit pag. 194. καὶ τὰς μὲν πλάνας τὰς φυγαδικὰς, καὶ τὸ δι' ἑτέρων ζητεῖν κάθοδον, καὶ θεραπεύειν τὰς αὐτοῦ χεῖρας, ὑπερεῖδε. Eandem vocem videas pag. 119. quam ob rem qui Attice loqui voluerint, utrumque nomen adhibere poterunt. Sallier.

Cur vero melius pulchriusque prius sit πλάνος, quam posterius πλάνης, quum ab uno eodemque verbo formentur ambae istae voces, ut notum vel pue-

ris,

1 ΠΛΑΤΥΣ γέλως ἐρεῖς, 2 οὐχὶ πολύς.

ris, equidem conjectura assequi haud valeo. Certe utrumque pari elegantia ubique occurrit, sine discrimine, apud Auctores quosvis optimos: Sic v. g. *Lucianus*, Lib. de Gymnas. pag. 279. dixit πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκώς, & Lib. de Vera Hist. alibique saepius e contrario scripsit, ἄνθρωπος πλάνος, ἀνὴρ πλάνος φυγαδικός, & similia: ita & *Aristides*, in Gratulat. Smyrn. pag. 273. Tom. I. dixit: οὐδὲ πλάνης γε ὁ Μέλης, & alibi, in seqq. vice versa, πλάνος. ut *Libanium*, *Plutarchum*, *Dionem Chrysost.* aliosque jam taceam, apud quos pari frequentia, nunc πλάνος occurrit, nunc πλάνης. TRILLER.

Moeris scripsit πλάνος Ἀττικῶς. πλάνη Ἑλληνικῶς. At falsissimum hoc, & πλάνην ab Atticis de errore, & vagatione aeque dici, ac πλάνον, plurimis exemplis patet. Ad haec in *Isocratis* loco p. 194. Ed. Par. καὶ τοὺς μὲν πλάνους τοὺς φυγαδικοὺς, non intelliguntur πλάναι errores, sed πλανῆται, *errones*. ut passim. Quare pro πλάνη in *Moeride* & nostro legerim πλάνης, *erro*, *vagabundus*, *exsul*. &c. Πλάνον enim maluerunt Attici, quam πλάνητα; licet non sine exemplo sit. Adi Comment. ad *Polluc.* Lib. IX. §. 150. *Hesych.* πλάνος, πλανήτης, ἀπατεών. OUDEND.

1 Πλατὺς γέλως, ἐρεῖς, οὐχὶ πολύς.] Sive πλατὺς γέλως, rectum sit, sive πολὺς, utroque certe risu hic dignissimus est ridiculus noster, ut ita dicam, Grammaticus; quum mera scil. atque inanis plane sit λεπτολογία, omni ratione ac fundamento prorsus destituta: praesertim, quum illud rejectum πολὺς γέλως, longe frequentius occurrat apud optimos Auctores Graecos, quam alterum quidem πλατύς. Sic apud solum *Lucianum* millies legitur illud πολὺς γέλως, & vix aliquoties istud sic dictum melius πλατύς. prodeant ergo ex istis innumeris aliquot saltem exempla: Ita in *Parasito*, Tom. II. p. 241. παρέχεται γέλως πάμπολυς, in *Sympos.* pag. 642. γέλως πολὺς ἐξεχύθη, & ibidem, pag. 652. πολὺν γέλωτα παρέχων. item in *Navig.* pag. 499. πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον· atque sic etiam Tomo primo saepissime, & singulis fere paginis. Notissimum quoque istud saluberrimum sapientissimi *Epicteti* praeceptum, cap. 43. Enchirid. γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδ' ἐπὶ πολλοῖς. Sed talia ubique ὅσα κόνις, apud *Xenophontem*, *Platonem*, *Demosthenem*, *Polybium*, & quem, quaeso, non? ideoque πολὺν hic γέλωτα noster bene meruit *Thomas*. TRILLER.

2 Οὐχὶ πολύς.] Habet tamen *Liban.* Tom. II. pag. 625. A. & 682. B. WITTER.

At recte *Haeschel.* ad *Herodiani* fragm. pag. 214. e *Luciani* Tom.

[1] ΠΛΕΙ͂Ν ἢ μύριοι, Ἀτ]ικώτερον, ἢ πλεῖυς ἢ μύριοι. [2] Ἀριςοφάνης ἐν Πλύτῳ· ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

[3] ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑ'ΖΕΙΝ, τὸ ὑπερβάλλειν [4] τῇ τιμῇ.

ΠΛΕ'ΩΝ, καὶ καταπλέων, δοκιμώτερον, [5] ἢ πλῆρες. καὶ πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι.

[6] ΠΛΗ'ΜΑΣ, τὰς πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν, ποιηταί. σὺ δὲ λέγε πλημύρας, καὶ πλημυρίδας. ἀπὸ μὲν γὰρ τῆς πλη-

---

Tom. III. pag. 432. advocavit γέλως πολὺς ἐξεχύθη. Adde T. II. pag. 606, 615, 839. Πλατὺς γέλως maxime tribuitur illis, qui prae arrogantia, derisione, ira, cachinnum deductis labris exserunt, quem & *latissimum risum* ac *cachinnum Appulejus* vocavit Lib. VI. pag. 114. X, 221. OUDEND.

1 Πλεῖν, ἢ μύριοι.] Eadem apud *Moeridem* & *Suidam* V. πλεῖν. Locus *Aristophanis* est vs. 1185. IDEM.

2 Ἀριςοφάνης ἐν Πλύτῳ.] *Aristophan.* in Ran. I. 1. 18. DRAKENB.

Vers. 1185. WITTER.

3 Πλειςηριάζειν.] Dicitur *ille, qui in auctione supra omnes licetur*. Vid. *Bud.* Comm. L. Gr. BOS.

4 Τῇ τιμῇ.] *Phavor.* addit: τῶν πιπρασκομένων. Ita quoque *Suidas* voc. πλειςηριάσας, & qui utrique praeivit *Harpocr.* h. v. STOEBER.

Subaudi τῶν πιπρασκομένων vel ὠνίων. ut apud *Harpocrat. Suid. Phavor. Hesych.* Breviloquium nostri habet quoque *Moeris*. OUDEND.

5 Ἢ πλῆρες.] Cod. B. addit. καὶ πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι. WITTER.

Πλέων Atticum pro πλέον vel πλεῖον. Cum nostro facit inde forsan MS. *Moeris*, πλέονα καὶ πλείονα Ἀττικῶς, πλήρη Ἑλληνικῶς. Porro e MSS. addidi καὶ πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι. Vide quae de his dixi post πεπολέμωται. In Cod. Burm. & *Phavor.* additur itidem Πλέω τὸ μετὰ νεὼς περῶ τὴν θάλασσαν. νέω δὲ τὸ κολυμβῶ. OUDEND.

6 Πλῆμας.] Cod. B. hic & in seqq. πλημμ. STOEBER.

Πλῆμας &c. ποιηταί.] Ultimam vocem addidi fide egregiorum Codd. Leid. pr. & Burm. unde clare adparet, cur subjunxerit auctor σὺ δὲ λέγε. &c. Iidem autem codices in his semper duplicant μ. Recte autem viri docti ad *Horapoll.* pag. 320. & *Ammon.* Lib. III. Obs. cap. 9. notarunt *Kusteri* errorem in *Suida* legentis πλῆσμη. In *Hesychii* V. πλημμυρὶς, legendum puto, οἱ δὲ πλήμμη, πλήμμυρις ἐκ ποταμοῦ. vulgo πλήμνη & πόντου. *Scholiastes Apollonii*

Rr

πλημυρῶ, πλημυρεὶς· ἀπὸ ἢ τοῦ πλημύρω, πλημύρα, οὗ τὸ ἐναντίον [1] ἄμπωτις.

[2] Καὶ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙ͂Ν, [3] καὶ ἐξυβρίζειν ἐρεῖς. λαμβάνεται ἢ τὸ ἐξυβρίζειν, καὶ ἐπὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ, καὶ τὰ [4] γειτονοῦντα παραμεύροντος.

[5] ΠΛΙΝΘΙ͂ΟΝ, οὐδεὶς Ἀττικίζων εἶπεν, ἀλλὰ πλαισίους.

R. Lib. II. vſ. 578. monet etiam, a nonnullis male πλήμμυρεις dici, pro πλημμυρεῖς. OUDEND.

1 Ἄμπωτις.] Conſule omnino *Schol.* Apoll. Rh. IV, 1235. & Comm. ad *Heſychium* h. V. IDEM.

2 Πλημμελεῖν.] Cod. A. minus bene πλημμελ. *Demoſth.* de Coron. p. m. 339. C. ὑπελάμβανεν ἔλαττον εἶναι ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, τὸ εἰς αὐτὸν πλημμελεῖσθαι. Ita quoque ἐξυβρίζω conſtructum à *Lucian.* Fugit. Tom. III. pag. 374. μηδὲν ἐς ὑμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. Ceterum voci πλημμελεῖν ortum debet τὸ, πλημμέλεια, vox *Platoni* quoque uſitata. *Timaeus* Lex. in *Plat.* MS. πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια. Quae faciunt ad augendum *Suidam*, in quo iſta expoſitio deſideratur Non audiendus vero *Auctor Etymol.* M. qui vocem ex πάλιν & μέλω conflatam aſſerit, & ſignificare ait: τὸ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζειν τοῦ (forte καὶ) λέγειν, ἢ ἐπιλαμβάνειν. STOEBER.

3 Καὶ ἐξυβρίζειν ἐρεῖς.] Errat enim *Moeris*; cum ſcribit πλημμελεῖν Ἀττικῶς. ἐξυβρίζειν Ἑλληνικῶς. Nam & Attici ἐξυβρίζειν pro *inſolenter ſe efferre*, *contumelia adficere* utuntur. V. *Thucydid.* L. II. §. 84. III, 39. *Xenoph.* Cyrop. Lib. III. pag. 67. VIII. pag. 229. in f. *Xenophon* Eph. Lib. III. pag. 53. Dein in MS. Burm. eſt γείτονα, Ed. Vaſc. γειτονοῦντα. pro λαμβάνεται in *Phavor.* minus bene editur λάμβανε. in Burm. λ. δ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξυβ. OUDEND.

4 Γειτονοῦντα.] Cod. B. γείτονα. STOEBER.

5 Πλινθίον οὐδεὶς Ἀττικίζων εἶπεν.] Conſentit *Moeris*; & Magiſtri verba *Kuſterus* ad *Suidae* V. πλινθωτὸν ſpectare exiſtimat *Xenophontem* πλαίσιον ἰσόπλευρον Lib. III. Ἀναβ. pag. 310. Saepius cum aliis Atticis utitur voce πλαισίου *Xenophon* eo ſenſu, ut Lib. V. Κυροπ. pag. 131. A. ἀριστερὰς ἢ τοὺς τοξότας τοῦ ἑαυτῶν πλαισίου. ubi in MS. Leid. eſt τοὺς ε. πλαγίους. uti ſic variant *Pollucis* Codd. Lib. I. §. 129. Lib. I. Ἀναβ. pag. 264. A. ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων. L. III. pag. 304. πλαίσιον ποιησαμένου τῶν ὅπλων. Verum idem *Xenophon* Lib. VII. Κυροπ. p. 176. C. ὥσπερ γὰρ μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο. Sed

ϛιον. [1] Ἀριϛείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἀνέχει μὲν γὰρ ἐν πλαισίῳ.

[a] ΠΛΟΥΣΙΟΣ εὐπόρου, [3] ἀφνειοῦ, ὀλβίου, καὶ εὐτυχοῦς διαφέρει. πλούσιος μὲν γὰρ, ὁ πολυούσιος, ἤγουν, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· εὔπορος, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρείας ἀνενδεής· ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων· [4] ὄλβιος δὲ, [5] ὁ λίαν βιοὺς, ἤγουν εὐδαιμόνως, καὶ μετὰ [6] δαψιλείας· εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

[7] ΠΛΥΝΕΥΣ οἱ ὕϛερον λέγουσιν ἀδοκίμως, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κνα-

Sed forsan illic *Xenophon* non intellexit τάξιν πλαισίου, ut *Aelianus* ait Lib. VI. An. cap. 41. seu παρατάξεως τετραγώνου εἶδος; comparationem vero instituit veri πλινθίου seu *laterculi*, quem tamen alii Attici πλαίσιον quoque vocarunt. Vid. ad *Hesych.* & *Suidam*. Porro *Aristidis* verba prostant Tom. I. pag. 521. ubi deest μὲν. OUDEND.

1 Ἀριϛείδης.] Pag. 166. B. lin. 15. STOEBER.

2 Πλούσιος, εὐπόρου, &c.] Haec quidem adeo subtilia sunt, ut prae nimia subtilitate, ad instar aranearum tenerrimae telae, vel a levissima aura disrumpantur. Hanc enim inanem plane differentiam vel Graecorum optimi Auctores prorsus ignorant. vide locum *Euripidis*, in Troad. 312. 313. TRILLER.

Haec ad verbum fere descripsit *Thomas* ex *Ammonio*, pag. 113. ubi V. OUDEND.

3 Ἀφνειοῦ.] Vid. *Thucydid.* Lib. I. p. 10. *Schol.* Iliad. E. vs. 10. WITTER.

4 Ὄλβιος.] Aliquod etiam discrimen inter haec duo adjectiva statuere videtur *Themistius* pag. 10. εἰδ' εὐτυχὲς ἤδη μακάριον, τοὺς ὑπάρχοντας φίλους ὁρᾷν· πόσῳ δή ποτε ὀλβιώτερον τὸ ὁρωμένους φίλους ὑπάρχειν. SALLIER.

5 Ὁ λίαν βιοὺς.] Ineptissime. V. ad *Ammonium*, item *Etym.* M. δαψιλείας pro λίας e MSS. edi curavi. OUDEND.

6 Δαψιλίας.] Codd. A. B. . . . . λίας. STOEBER.

7 Πλυνεὺς &c.] Valde hic variat *Moeris* scribens, πλυνεῖς κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα. κναφεῖς, κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα. Verum nusquam, quod scio, πλυνεὺς, qui & aliis πλύντης vel πλύτης dicitur, reperitur nunc, nisi apud posteriores, & *Pollucem* Lib. VII. cap. 11. atque *Etymol.* M. pag. 677. Inter πλύνειν ἐπὶ λινοῦ φάρους, & κναφεύειν ἐπὶ τῶν ἐριωδῶν distinguit *Eustathius* ad *Homer.* Od. Ω p. 1956. Sed frustra. Nam & ἐριοπλύτης aeque ac λινοπλύντης occurrit. V. ad *Hesych.* ultima voce. OUDEND.

1 κναφεύς. 2 πλυνὸς δὲ, ὁ ἄτιμος καὶ ὑβρισμένος, 3 ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγγείων τῶν δεχομένων τὰ τῶν πλυνομένων ῥυπάσματα. 4 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.

5 ΠΝΕΥΜΩΝ, οἱ πλεῖστοι· 6 Ἀριστοτέλης δὲ μόνος, 7 πλεύμων, καὶ πολλαχοῦ.

ΠΟ-

---

1 Κναφεύς.] Cod. B. γναφ. male. vid. *Moerin*. Stoeber.

2 Πλυνὸς, ὁ ἄτιμος κ. λ.] Haec egregie illustrat Nic. *Rigaltius*, in doctissimis Observationibus, ad *Artemidori* Oneirocrit. Lib. II, cap. 4. pag. 43. ex *Aristophane*, *Polluce*, *Suida* & aliis, & post ipsum *Cotelerius* in Annotat. ad monument. Veteris Ecclesiae Graecae. Triller.

Palladius Hist. Laus. p. 64. καὶ λοιδορίαις λοιπὸν πλύνειν τὸν ἄνδρα & pag. 102. αὐτὴν ἔπλυναν λοιδορίαις. Conf. N. *Rigaltius* ad *Artemidor*. pag. 43. & *Gatacker*. Advers. Miscell. Lib. II. cap. 19. pag. 370.

3 Ἐκ μεταφορᾶς.] Ex hac *Thomae* observatione patet, *Aristophanis Scholiastem* ad *Plut*. vs. 1062. male distinctionem facere inter πλυνὸν & πλύνον, & ex eo *Suidam*. Quod tamen amplecti videtur *Jungerm*. ad *Poll*. d. l. §. 38. ubi plura vide. ἀνδράσιν edidi fide Leid. pr. & Burm. pro ἀνδράσι Oud.

4 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vs. 1062. Stoeber.

5 Πνεύμων οἱ πλεῖστοι, &c.] Hoc quidem rursus falsissimum. Tantum enim abest, ut solus *Aristoteles* voce πλεύμων utatur; ut potius e contrario, eam vix semel atque iterum adhibeat in suis operibus. Ejus vero loco semper fere & ubique usurpet alteram vulgarem & communem πνεύμων, quod mille locis facile probari hic posset, si necesse quidem esset: interea tamen, si quis scire forsan id aveat, is, quaeso, evolvat Lib. II. de Animal., cap. 8, 9. seqq. item Lib. II. de partib. Animal. cap. 16. seqq. ut & Lib. III. cap. 9. seqq. pag. 74. & seqq. praesertim autem integrum de Respiratione librum, ubi singulis ferme paginis, vox πνεύμων, occurrit, nusquam autem, quantum equidem sciam, vox altera πλεύμων; quin potius solam illam vocem πνεύμονα approbasse, ac prae altera potissimum elegisse videtur, quando ita ibidem, cap. 4. pag. 77. aperte scripsit: ἔοικε δὲ καὶ τὸ ὄνομα εἰληφέναι ὁ πνεύμων, διὰ τὴν τοῦ πνεύματος ὑποδοχὴν; ut alia jam plura mittam in seqq. occurrentia. Qua igitur fronte, qua, inquam, fiducia ac securitate, temerarius noster *Thomas* asseverare hic potuit, solum *Aristotelem* voce πλεύμων, usum fuisse, quum tamen contrarium potius manifestissime pa-

pateat ex omnibus tantum non ipsius scriptis? Sed, si etiam verum id esset, quod tamen, ut modo vidimus, neutiquam verum est; *Aristoteli* praesertim vocem istam πλεύμων, in usu semper fuisse; tanta tamen temeritate, in universum, asserere haud debuisset misellus noster Grammaticus, solum *Aristotelem* ista tantum voce, exclusis omnibus scriptoribus aliis, usum fuisse, quasi vero is omnes alios Auctores veteres Graecos attente perlegisset & fideli memoria tenuisset: de quo tamen contrarium innumeris fere exemplis hactenus liquidissime ostendimus, & ostendemus infra copiose in sequentibus; Quum ipsi tamen gravissimorum & praestantissimorum scriptorum Vett. auctoritas, v. g. ipsius *Hippocratis*, *Theophrasti*, *Aretaei*, *Galeni*, *Platonis*, *Luciani*, *Aeschyli*, *Strabonis*, aliorumque manifestissime innumeris fere exemplis, refragetur: quippe qui omnes, nullo plane discrimine observato, vocibus πνεύμων & πλεύμων, promiscue ubique utantur. Sic, ut pauca tantum, ex sexcentis, loca hic in probationem adferam, πλεύμων, apud *Hipp.* occurrit, Lib. de Loc. in Hom. in Lib. praedict. de Conc. Praenot. Lib. de Corde, Lib. IV. de Morb. Sect. VIII. Aphor. ult. & alibi saepissime: alterum autem πνεύμων, apud eundem, Lib. de Arte, de princip. aut Carn. Lib. de Anatome, & ubique in Lib. de Morb. Epidem. alibique frequentissime: inde & dirum illum pulmonum morbum notissimum, nunc, prout lubet, περιπνευμονίαν, vocat, nunc rursus ex adverso, περιπλευμονίαν. Sic & felicissimus *Hipp.* imitator, *Aretaeus*, Lib. I. cap. 11. de causs. & sign. diuturn. Morb. πλεύμονα, dixit; & mox cap. seq. 12. πνεύμονα, vicissim, ut alia plura jam loca in ipso passim obvia taceam. *Aeschylum* quoque promiscue, nunc πνευμόνων dixisse; nunc rursus πλευμόνων, doctissime, ut semper solet, observat Celeb. *Abr. Scb.* in Animadvers. Lib. I. cap. 12. pag. 77. simulque, licet modestius, quam par erat, *Thomae* nostri inauditam temeritatem, reprehendit. Πλεύμονος ἰδέαν pariter elegantissime dixit *Plato*, ὁ Ἀττικώτατος, in *Timaeo*, observante quoque *Longino*, Sect. 32. περὶ ὕψ. Ne quid jam de *Theophrasto*, *Galeno*, & aliis supra laudatis Auctoribus, qui promiscue usi sunt utraque voce πνεύμονος ac πλεύμονος, hic adjiciam. Eat nunc Grammaticus noster infelici prorsus sidere natus, & impune asserat, solum *Aristotelem* vocem πλεύμονος, in scriptis suis, quondam adhibuisse: quin potius pudeat ipsum pigeatque vehementissime, haec omnia proterve atque inepte a se fuisse infelicissima quidem hora, ita effusa atque evulgata, quum τοσοῦτον habet νέφος περικείμενον μαρτύρων ἀξιοπιστάτων, quod stupendam suam temeritatem uno veluti ictu, confundat & penitus obruat. sed haec hactenus.

TRILLER.

¹ ΠΟΔΑΠΟΣ ἐπὶ γένυς λέγων, ² ὀρθῶς ἐρεῖς. οἷον, ποδαπός

Πλεύμων οἱ πλεῖστοι.] Atqui plerumque Attici πλεύμων ajunt, ut observarunt *Eustath.* p. 483, 1416. *Phryn.* *Suid* in V. νεόγιλος, *Moeris*: quia Attici solent Ν. in Λ. convertere. Quare multi viri docti *Thomam* reprehenderunt, quod πλεύμων soli *Aristoteli* adscribat. V. G. J. *Voss.* Etym. V. *Lutra.* *Nunnes.* ad *Phrynichum* V. Νίτρον pag. 134. *Abresch Anim.* ad *Aeschyl.* pag. 77. Immo contra *Suidas* ex *Aristotele* profert πνεύμονα hac ipsa voce. Hinc aliquando existimavi voces πνεύμων & πλεύμων in *Thoma* esse invertendas. Verum vel sic falsum est *Aristotelem* solum dicere πνεύμων. Nam πνεύμων κοινόν ἐστι. Immo Tragici aliquoties analogice πνεύμονας prae πλεύμονας amarunt. Oudend.

6 Ἀριστοτέλης δὲ μόνος.] Cui jungendus *Aristoph.* Pace vs. 1069. ubi *Schol.* Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ Λ. ὁ πλεύμων. Conf. *Moerin.* Stoeber.

7 Πλεύμων.] Codd. A. B. πνεύμ. male. Vere enim pluribus locis πλεύμ. hodie legitur apud *Aristot.* vid. Hist. Anim. Lib. VI. cap. 12. princ. & Lib. V. cap. 15. fin. sic etiam πλευμονώδεις l. c. cap. 16. fin. conf. *Corinth.* pag. 671. *Steph.* p. 54. Idem.

Plato apud *Longin.* Sect. 32. pag. 118. *Sophocles* apud *Stobaeum* Serm. LXI. pag. 384. *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. vs. 1160. pag. 197.

1 Ποδαπός.] Differentia est inter ποδαπὸς & ποταπός. ποδαπὸς dicimus, quando rogamus de *genere* sive *natione* alicujus: ποταπὸς verò, quando de *moribus.* Manifestum exemplum habemus apud *Aristoph.* Avib. ποδαπὼ τὸ γένος; resp. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί· *Cujates estis? unde pulcrae triremes*, i. e. *Athenienses sumus.* Idem in Acharn. Ἄνθρωπε, ποδαπός; χοιροπώλας Μεγαρικός. ποταπὸς verò τὸν τρόπον dicitur, ut ποταπὸς τὸν τρόπον ὁ Σωκράτης; ἐπιεικής· *qualibus moribus est praeditus Socrates? placidis.* Vid etiam *Phrynichum.* BOS.

Vid. *Heupel.* ad Marc. cap. 13. 1. *Lucian.* in Vit. Auct. p. 371. Drakenb.

Quo pertinent haec *Phrynichi*: ποταπὸς διὰ τοῦ τ μὴ εἴπῃς, ἀδόκιμον γάρ. διὰ δὲ τοῦ δ λέγων ἐπὶ γένυς θήσεις. ποδαπός ἐστι; Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ οἷον ἐκ τινὸς ἐδάφους. τὸ ποταπὸς δὲ, ἐστὶ ποταπὸς τὸν τρόπον Φρύνιχος; φρόνιμος, ἐπιεικής. χρὴ οὖν οὕτως ἐρωτᾶν· ποῖός τις σοὶ δοκεῖ εἶναι; Si *Phryn.* verba attente considéres, is tibi procul dubio vocem ποταπὸς improbare videbitur, etiam cum de moribus differitur; sed ne huic illius regulae assensum praebeamus, facit *Luciani*, scriptoris inter Atticos numerandi, auctoritas, apud quem ποταπὸς eo sensu occurrit Tom. II. pag. 358. ἐγὼ γοῦ

δαπός ἐςι, Θηβαῖος, ἢ Ἀθηναῖος; ἐςι γὰρ οἷον [1] ἀπὸ ποίας δαπέδυ. καὶ [2] Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; οἷον, ἐκ ποίυ γένυς. [3] γράφεται δὲ καὶ ὁποδαπός. Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· ἠρόμην τὸν καλὸν

γῦν πολλάκις ἤκυσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ὗτος ὁ φίλος, ὅςις ὐ βέβρωκεν, ὐδὲ πέπωκε μεθ' ὑμῶν. Praeiverat *Philo* p. 96. τῷ βασιλέων βασιλεῖ, inquit, καὶ τῷ συμπάντων ἡγεμόνι Θεῷ δι' ἡμερότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἀξιώσαντι τὸ γεννητὸν ἐπισκέψεως, καὶ ἀπ' ὐρανῦ περάτων μέχρι γῆς ἐσχάτων ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῦ γένυς ἡμῶν κατελθόντι ποταπὸν οἶκον χρὴ κατασκευάσασθαι. id est, ποῖον, *qualem*, ut mavult *Phrynichus*, cui refellendo plura exempla congerere supervacaneum foret. At ποδαπὸς ad genus semper refertur, & Graece vix loqueretur, qui in re ad mores spectante usurparet, quod tamen factum à *Laërt.* p. 151. ubi *Diogenes* interrogatus ποταπὸς εἴη κυων; respondet: πεινῶν Μελιταῖος, χορτασθεὶς δὲ Μολοττικός. verum ad eum lapidem offendisse minus verisimile fit; licet enim in *Laërtio* quis sermonis puritatem desideret, Graecum hominem in re minime obscura adeo turpiter hallucinatum nobis persuadere non possumus: legendum itaque ποδαπὸς suspicamur, neque temere, cum illud omne discrimen ipsi notum fuisse ostendant, quae leguntur pag. 177. e *Zenonis* Stoici sententia. SALLIER.

Vid. utique *Phrynich.* pag 12. & ad eum *Nunnes.* WITTER.

2 Ὀρθῶς ἐρεῖς.] Leid. pr. & Burm. εἴπῃς. sec. & Burm. εἴποις cum *Phavorino.* OUD.

1 Ἀπὸ τινὸς δαπέδυ.] Scrib. τίνος. WITTER.

Phrynich. pag. 18. ἐκ τίνος δ. Sed propius etymo & verius, ut opinor, exaratur in MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* ἀπὸ ποίυ δ. & contra mox in iisdem & MS. Oxon. pro οἷον habetur ἤγυν. Male vero vertitur *Aristophanis* locus vs. 184. *cujusmodi* pro *cujates*, ut vel patet ex responso, μοὶ δοκῦσιν ἐοικέναι τοῖς ἐκ Πύλυ ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς. Adde *Suidam* & citatum ab eo *Xenophontis* locum ex Lib. IV. Ἀναβ. p. 328. C. OUDEND.

2 Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις.] Vs. 184. STOEBER.

3 Γράφεται δὲ καὶ ὁποδαπός.] Scrib. ποταπ. WITTER.

Ὁποδαπός.] Scil. citra interrogationem, & una quasi voce. In *Libanii* autem Epist. 585. editur Ἐδίδαξα τ. κ. φ. ὁποδαπός τε εἴης, καὶ τίς τὸν τρόπον, καὶ τίς τὺς λόγυς. Sed & sine ὁ extra interrogationem ponitur, ut in *Theophr.* Char. cap. 13. Ἐπι-

καλὸν φωσφόρον, ἐποδαπός τε εἴης, καὶ τὶς τοὺς τρόπους. περὶ δὲ τρόπου ἐρωτῶν, οὕτως ἐρεῖς· ποταπὸς τὸν τρόπον Σωκράτης; ἐπιεικής. [1] καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ· [2] ποταπὴν τὴν γλῶτταν ἢ παρθένος; [3] κάλλιον δ' ἂν εἴη τὸ οὕτως ἐρωτᾷν, ὁποῖος σοί τις δοκεῖ εἶναι; ἢ ποταπός;

Τὸ ΠΟ'ΘΕΝ, ἐνίοτε μὲν ἐστιν ἐρωτηματικὸν, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ ποίου τόπου, ἢ ἀπὸ ποίας αἰτίας· [4] ἐνίοτε καὶ ἀποῤῥηματικόν. ὅτε καὶ [5] ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς λαμβάνεται. ὡς παρ' [6] Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ: ὡς μὲν ἀξίαν· πόθεν;

ΠΟ'-

Ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνῆμα &c. καὶ τὸ γυναικὸς τοὔνομα, καὶ ποταπὴ ἐστι· ubi scribendum foret ποδαπὴ, si vera sit Grammaticorum distinctio. ut jam observavit ὁ πάνυ *D'Orvillius*, credens cum aliis haec vocabula non magis differre, quam τάπις & δάπις &c. ad Charit. Lib. III. cap. 9. ποταποὺς εἴδεις. Mox περὶ δὲ τοῦ τρ. Burm. OUD.

1 Καὶ Λιβαν. ε. τ. π. τῆλ. μ.] Tom. I. pag. 302. ubi ποδαπή. Eodem sensu *Matth.* VIII, 27. ποταπός οὗτος, ὅτι κ. τ. λ conf. omnino *Erasm. Schmid.* ad h. l. STOEBER.

2 Ποταπὴ τὴν γλῶτταν.] Contra *Thomae* sententiam vulgo in *Libanii* Tom. I. pag. 302. D. editur ποδαπή. Sicut MSS. passim variant. OUDEND.

3 Κάλλιον &c. ὁποῖος, ἢ ποταπός.] An legendum ἢ ποδαπός? ut conjecit D. *Heinsius*, quia ex *Thomae* & *Phrynichi* sententia ποδαπὸς non de moribus, sed solum de genere vel patria dicitur; cum ποταπὸς idem sit, qui ποῖος. Videntur tamen potius hi magistri in interrogatione de moribus praetulisse ποῖος vel ὁποῖος, etiam τῷ ποταπὸς, ob dubiam ejus vocis significationem; licet praeterquam in sacris litteris, ad quas respiciunt, etiam de moribus dixit *Lucianus* Tom. II. p. 855. ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος; IDEM.

4 Ἐνίοτε καὶ.] Codd. A. B. ἐνιοτὲ δὲ καὶ ἀπ. STOEBER.

5 Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς] Codd. A. B. addunt λαμβάνεται. IDEM.

Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς λαμβάνεται.] Verbum addidi ex MSS. Leidd. Burm. & *Phavorino*; nec non interrogationis signum post πόθεν. V. *Scholiasten* ad *Euripidis* l. vs. 613. At sic legendum opinor in *Hesychio*: Πόθεν, ἀπό τινος μέρους. ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὔπω. vulgo ἢ μ. ὑποκρ. α. τ. οὕτω. *Suidas*. πόθεν. ἀρνητικόν. ἴσον τῷ οὐδαμῶς. OUDEND.

6 Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.] Vs. 613. STOEBER.

1 Πέ-

[1] ΠΟ´ΛΙΣ μὲν καὶ ὁ τόπος, καὶ οἱ κατοικοῦντες. [2] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

[3] Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα πάσχω.

ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος. Ὅμηρος [4] ἐν π' Ἰλιάδος·

Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις.

Οὐ μόνον ΠΟΛΙΤΕΥ´ΟΜΑΙ, ἀλλὰ καὶ [5] πολιτεύω. Θου-

---

1 Πόλις.] Vid. *Adrianus* Isagog. in S. Script. pag. 6. *Tzetzes* ad *Hesiodi* Op. & D. pag. 69. *Himerius* Declamat. p. 42. ἄνδρες γὰρ αἱ πόλεις, οὐκ οἰκοδομήματα. conf. *Stephanus* Byz. de Urb. v. ἄστυ, & Th. *Gatacker* Advers. Miscell. Posth. cap. 14. pag. 556. *Tryphiodorus* de Excidio Ilii vs. 441.

Ἀφραδίῃ τε βέβυστο μεθημοσύνῃ τε καὶ μήνῃ
Πᾶσα πόλις.

Quem locum idcirco adduximus, ut eum liberemus a mendo, in quo tollendo frustra hactenus desudarunt editores. Corr.

Ἀφραδίῃ τε βέβυστο μεθημοσύνῃ κυμαίνει
Πᾶσα πόλις.

2 Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ.] Dum locus hic nobis desideratur, ad *Hec.* vs. 281. *Phoeniss.* vs. 452. & *Orest.* vs. 727. seq. lectorem ablegamus. Stoeb.

3 Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα πάσχω.] Haec verba nequaquam reperiuntur in *Euripidis* Oreste; sed similia in aliis ejus Tragoediis occurrunt, quae hic copulavit *Thomas*: siquidem ipse haec adjecerit; nam neque in *Ammonio*, ex quo sua hausit pag. 115. neque in *Phavorino* legas; licet illi *Homeri* exemplum quoque notaverint. Ceterum consule notam Cl. *Hemsterhusii* ad *Scholiasten Aristoph.* Plut. vs. 601. Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει; & *Valkenaerii* ad *Eurip.* Phoen. vs. 616. Oudend.

4 Ἐν π' Ἰλιάδος.] Scrib. ρ' vid. vs. 144. & Nostrum corrige sic: φρ. ν. ὅππως κε πολ. καὶ ἄστυ σαώσῃς. conf. *Ammon.* Stoeber.

Sic etiam vitiose in *Phavorino* pro P. & ὅππως κε π. κ. α. σαώσῃς, est vs. 144. Monuit jam Cl. *Valkenaar.* ad *Ammon.* pag. 116. Oudend.

5 Πολιτεύω.] *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 57. hinc πολιτεύομαι passiva significatione est apud *Isocrat.* ad *Nicocl.* p. 68. Drakenb.

Proprie civem ago, seu civis sum, uti βουλεύω, senator sum,

1 Θουκυδίδης· κακῶς 2 ἔστε σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς συμμάχους ἐπολίτευσαν. πολιτεύτης δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ δημαγωγός. ἔστι δὲ καὶ πολιτεύομαι τὸ μάχομαι. Δημοσθένης· 3 πρότερον μὲν γὰρ 4 εἰσεφέρετε κατὰ συμμορίας· 5 νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας. 6 καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, 7 ἣν γράψωμαί σοι φιλίας ἀδικουμένης· ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος, καθὼς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐπολιτεύετο κατὰ Σαββατίου τοῦ μακαρίτου φόω.

8 ΠΟΛΙΤΗΣ λέγε τοῦ δεῖνι, ἤγουν συμπολίτης· πολίτης δὲ

---

fum, πρυτανεύω, fum Prytanis. *Xenophon* Hellen. Lib. III. pag. 484. παρακελευσάμενος ὥσπερ Ἕλληνας καὶ ἐλευθέρους χρὴ, οὕτω πολιτεύειν, id eft, *ut tales fe cives praeberent*: male interpres, ut *rempublicam adminiftrarent*: ibi enim fermo eft de omnibus civibus, non de quibusdam tantum. SALLIER.

1 Θουκυδίδης.] Lib. II. pag. 142. D. ubi ἔστε, quam lectionem Cod. A. tuetur. Cod. vero B. habet ἴστε. male. Poft mellor vulgata ξυμμαχ. pro συμμαχ. STOEBER.

2 Ἔστε σφᾶς αὐτοὺς.] Ita emendavi ex *Thucydide* Lib. II. §. 65. adjutus quoque MSS. Leid. pr. & Burm. De hifce & πολιτευτῇ vide etiam *Moerida*. OUDEND.

3 Πρότερον μὲν γὰρ.] Cod. A. delet μὲν· mox idem cum Cod. B. εἰσεφέρετε pro . . . . ρετε. STOEBER.

4 Εἰσεφέρετε κ. σ. νυνὶ δὲ &c.] Eft in *Demofth.* Olynth. II. pag. 25. C. Mendofe hic in Ed. *Blank.* circumferebatur εἰσεφέροντε. Ex Leid. pr. & Burman. reftitui quoque νυνὶ pro νῦν· licet νῦν legatur altero *Demofth.* loco de Rep. Ordin. p. 126. A. OUD.

5 Νῦν δὲ πολιτεύεσθε κατὰ σ.] Defunt haec in B. STOEB.

6 Καὶ Συνέσιος.] Pag. 203. D. ubi σε pro σοι. IDEM.

7 Ἣν γράψωμαί σοι.] Epift. 60. pag. 203. ubi vulgo σε. Hic ἂν Edd. pp. OUDEND.

8 Πολίτης] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 737. DRAKENB.

Vid. CCL. VV. Not. ad *Lucian.* Soloec. Tom. III. p. 562. conf. nofter fupr. in δημότης. ξύνδουλος habet *Theopomp.* apud *Athen.* pag. 471. WITT.

V. fupra in δημότης. Vox πρόσκαιρος, *temporaria*, male vertitur in *Herodiani* Fr. p. 215. *opportuna*; ut bene advertit *Scaliger*. OUDEND.

Vid. *Schol. Sophocl.* ad *Oedip. Tyr.* verf. 521. Infcript. apud *Wheler.* Itiner. Tom. I. p. 121. & 232. *Gregor.* Naz. in Epift. pag. 110. ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πολίτας καὶ πολιτευτάς. conf. *Wetftein.* ad N. F. Tom. II. pag. 245.

1 Ἀντὶ

δὲ πόλεως. πολίτης, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τοῦ σὺν λέγων, Ἀττικῶς ἐρεῖς. συνέφηβος δὲ, καὶ συνθιασώτης, καὶ συμπότης, ὅτι καὶ πρόσκαιρος αὐτῶν ἡ κοινωνία. ἐπὶ δὲ τῶν προτέρων οὐχ ὁμοίως.

Οὐδεὶς τῶν ῥητόρων τὸ ΠΟΛΛΑ'ΚΙΣ [1] ἀντὶ τοῦ ἅπαξ εἶπε. κοινὸν γάρ ἐστιν. ὡσαύτως οὐδὲ παιδεύειν, [2] ἀντὶ τοῦ κολάζειν. ἀλλὰ παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ τοῦτο [3] εὑρίσκεται.

ΠΟΛΥ'ΤΙΜΟΝ, τὸ πολλοῦ τιμήματος ἠγορασμένον· πολυτίμητον δὲ, τὸ πολλῆς τιμῆς ἢ δόξης ἀξιωθέν. Ἀριστοφάνης [4] ἐν Νεφέλαις· ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι.

[5] ΠΟΜΠΗ', ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσιν πρόοδος. καὶ πομπεῖα, τὰ θυμιατήρια, οἷς ἐχρῶντο ἐν ταῖς πομπαῖς, καὶ αἱ χέρνιβες, [6] ὡς Θουκυδίδης. πομπὴ καὶ ἡ μετὰ τὴν νίκην ἐν θριάμβῳ πρόοδος. [7] Συνέσιος ἐν ἐπι-

---

1 Ἀντὶ τοῦ ἅπαξ.] I. e. pro *nonnunquam*, non *semel*. Vide omnino ad V. ἐπείδεν. De παιδεύειν pro κολάζειν adi *Suiceri* Thesaurum. OUDEND.

2 Ἀντὶ τοῦ κολάζειν.] Id est, verbis aut verberibus castigare, quo sensu non incommode videntur accipi posse haec *Luciani* Tom. I. pag. 30. τοῖς δ᾽ ἄρα δυστυχεῖν ἔδοξε τὸ ἀνθρώπινον, καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν οὐ πικρῶς οὐδ᾽ ἀντικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ᾽ ὃν τινα τρόπον βούλοιτο βιοῦν. SAL.

3 Εὑρίσκεται.] Sequitur in A. & B. πλέω, τὸ μετὰ νεὼς περᾶν τὴν θάλασσαν· νέω δὲ τὸ κολυμβᾶν. STOEBER.
Vide pag. 719. OUDEND.

4 Ἐν Νεφέλαις.] Vs. 268. 292, 327. Confer hic *Ammon.* p. 118. supra pro ἢ δ. Burm. ἤγουν δ. IDEM.

5 Πομπή.] Conf. *Ammon.* h. e. & *Meurs.* Lect. Attic. II, 15. qui *Thomam* emendat. WITTER.

6 Ὡς Θουκυδίδης.] Lib. VI. pag. 448. C. STOEBER.
Sic etiam *Moeris* in hac voce. Male, ut existimo, pro Δημοσθένης, non vero librariorum, sed magistrorum culpa. Adi ad *Hesych.* & *Suidam* coll. cum Glossario *Albert.* p. 337. *Duk.* praef. ad Thucyd. p. 13. Verum *Meursius* in Lect. Att. Lib. II. cap. 15. citat quasi e *Thoma*, ὡς Δημοσθένης· ἀλλ᾽ Ἀνδροτίων πομπεῖ (πόμπειον) ἐπισκευαστής. Leguntur in Moschopuli Ecl. ex *Demosth.* Or. in Timocr. p. 801. F. OUDEND.

7 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ.] Pag. 180. B. ubi Λίβυκ STOEBER.
Ἐν ἐπιστολῇ.] Ep. XL. pag. 180. pro κατάγης in Burm. Edd. Rom.

ἐπιςολῇ τῇ, ἔπεμψα σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέςαἶον. καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον. [1] Πομπεία δὲ ἡ ὕβρις. ὡς Δημοσθένης· τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕςερον. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς πομπεύοντας χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους σκώμμασι. καὶ πομπεύω, τὸ ὑβρίζω. πομπεία καὶ ὁ μετὰ κάλλους καὶ ἱερισμοῦ θεατρισμός. [2] Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· θέα [3] τὰ κάλλη καὶ τὴν πομπείαν τῆς φύσεως. καὶ πομπεύω, τὸ δημοσίᾳ προέρχομαι. [4] ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιςολῇ τῇ, τρίτη μὲν ἦν Αἰγίνῃ κειμένῳ· ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν εὐθὺ Τευχείρων ἐλαύνουσα.

ΠΟΜΠΟ'Σ, ὁ προπέμπων καὶ [5] ὁδηγῶν. [6] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιςῆρας κόρης. καὶ πόμπιμος, ὁ δυνάμενος προπέμπειν, καὶ ὁδηγεῖν τινά, ὡς ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐν Φοινίσσαις· πόμπιμος ὁ δαίμων.

ΠΟ'Ρ-

Rom. Vase, inepte κατὰ γῆς. OUDEND.

1 Πομπεία δὲ καὶ ἡ ὕβρις.] Vid. *Cuperus* Observ. Lib. I. cap. 12. DRAKENB.

Menander apud *Harpocr.* h. v. quem vide. Idem de voce πομπὴ dixeris. Vide *Cuper.* Observ. Lib. I. cap. 12. pag. 101. STOEBER.

Novam paragraphum hic ordiuntur MSS. & Edd. Vett. *Phavorinus* addit θηλυκῶς. *Demosthenis* locus est pro *Ctesiph.* pag. 474. C. quem innuit quoque *Harpocration*, & ex eo *Suidas* V. & *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 12. OUDEND.

2 Συνέσιος.] Pag. 70. A. ubi τὴν πομπ. πρὸ τῶν κάλλη τῆς φύσεως. STOEBER.

3 Τὰ κάλλη καὶ τ. πομπείαν.] Inverso ordine in *Synes.* pag. 70. A. τὴν πομπείαν καὶ τὰ κάλλη. alter locus est Ep. 3. pag. 160. OUDEND.

4 Ὁ αὐτὸς.] Pag. 158. D. τρίτ. μ. ἦν Αἰγ. κειμ. Desunt haec in Cod. B. STOEBER

5 Οἰδηγῶν.] Scrib. ὁδηγ. Sic A. B. & Rom. IDEM.

6 Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ.] Vers. 222. ubi pro δὲ leg. δὴ, quam lectionem tuentur A. & B. IDEM.

Ἐν Ἑκάβῃ.] Vers. 222. ex quo & MSS. Leid. pr. Burm. ac Vett. Edd. restitui δὴ pro δὲ. Sicut & typothetarum sustuli vitium οἰδηγῶν. Alter *Euripidis* locus est vs. 991. Phoen. OUDEND.

I Πόρ-

1 ΠΟΡΚΟΥΣ Ἀττικοὶ λέγουσι, οὓς κύρτους Ἕλληνες.

2 ΠΟΡΝΟΚΟΠΟΣ, Μένανδρος λέγει· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, 3 πορνότρεψ, ὃ καὶ κρεῖττον. τούτοις δὲ 4 Συνέσιος ἑπόμενός φησιν ἐν ἐπιστολῇ 5 τῇ, ὃ δὲ τοὔνομα δοῦλος, δὲ τὴν προαίρεσιν· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνότρεψα στοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς.

6 ΠΟΤΝΙΩΜΑΙ, τὸ δυσφορῶ, δὲ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκε-

---

1 Πόρκους. &c.] Sic quoque *Moeris* & ferme *Hesych.* Sed alii cum *Platone* πόρκους & κύρτους distinguunt. Adi *Etym.* M. & *Suidam* coll. cum *Poll.* Lib. I. §. 97. VII, 137. X, 132. & Comment. OUDEND.

2 Πορνοκόπος.] Eadem habet *Phrynichus*: πορνοκόπος, inquit, οὕτω Μένανδρος. οἱ δὲ ἀρχαῖοι πορνότρεψ λέγουσιν. *Menander* igitur ea voce usus fuerat; sed, qui sequeretur, videtur habuisse neminem, si scriptores Ecclesiasticos excipias, a quibus usurpari solet. Ita *Basilius* Tom. I. p. 1101. ἐρῶ οὖν εἰ δύνασαι τροπολογῶν τοὺς μεθύσους καὶ πορνοκόπους εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια διδόντας τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν, καὶ ὕστερον γυμνοτέρους ὑπέρου περιπατοῦντας κατὰ τὴν παροιμίαν, τοιούτους ὠνόμασε τοὺς πίπτοντας τῷ ποτήματι, τουτέστι τῇ ἀμετρίᾳ τοῦ πότου. Ita quoque *Greg.* Nyss. Tom. I. pag. 635. hinc apud *Chrys.* Tom. VI. pag. 579. πορνοκόπα ἔθη. quam ob rem qui voluerint Attice loqui, iis praeferendum nomen πορνότριψ, cujus tamen exempla in lexico *Stephani* desiderantur: at praeter *Synesium*, cujus meminit *Thomas*, usurpatur a *Themistio* Orat. IX. ni fallimur: nam locus nunc non succurrit. SALLIER.

Idem observavit *Phrynich.* p. 182. ubi vide Comment. In *Hesychii* Ed. Screvel. male legitur πορνωκόπος. Leno vero plerumque audit πορνοβοσκός· unde πορνοβοσκεῖν *Theoph.* Char. cap. 6. *Palaeph.* F. III. OUD.

3 Πορνότριψ.] Et πορνοβοσκὸς apud *Aeschin.* Timarch. p. 187. B. STOEBER.

4 Καὶ Συνέσιος.] Pag. 178. B. IDEM.

5 Τῇ, ὃ καὶ τοὔνομα δοῦλος καὶ τὴν προαίρεσιν.] Sunt primae Ep. 32. voces, qualibus saepe signare solet eam, quam citat. Hic tamen hae voces in Leidd. & Burm. non comparent, nec vulgo in V. Ἀποτοβῶ· ubi idem exemplum producitur. Sicut omittunt eas MSS. in V. Πομπὴ, & Ποτνιῶμαι, ex Ep. 139. pag. 276. & in Πρέσβεις. OUDEND.

6 Ποτνιῶμαι.] An de feminis tantum usurpandum, disquirit *Spanh.* ad *Callim.* pag. 309. Affirmativam tuetur *Hellad.* apud *Photium* col. m. 1589, 50. quo

ἱκετεύω. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, τῶν ἐρώτων οἱ μὲν χαμαὶ ἐρχομένας καὶ ἀνθρωπικὰς τὰς ἀρχὰς ἔχοντες· τὶ οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐπέχεις.

[2] ΠΟΥ καὶ τοπικὸν, καὶ ἐρωτηματικόν [3] ἐστι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀργόν. [4] πῶς καὶ ἁπλῶς ἐρωτηματικόν ἐστιν. ὡς ἐν τῷ, [5] πῶς ἔχει τὰ τῶν ἀγρῶν; καὶ ἔμφασιν πρὸς τούτῳ ἔχον τοῦ κατὰ πολύ. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἐγὼ δὲ [7] τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ; ἤγουν, λίαν ἐμὸς οὗτος ὁ τρόπος. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον· ὅπερ καὶ ἀεὶ ἐγκλίνεται. [8] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· δοκοῦν γε δὴ πῶς εἰς Ἕλληνας τελεῖν. καὶ ἀμφότερα δὲ, τό τε ἁπλῶς ἐρωτηματικὸν, καὶ τὸ κατά τινα τρόπον, καὶ πῶς καὶ ὅπως γράφονται, καὶ ὅπη, ὡς ὁ ῥυθμὸς ἀπαιτεῖ.

[9] ΠΡΑΤΤΩ, πράξω, πέπραχα, ἔπραξα, καὶ οἱ ἐξ αὐ-

---

quo facere etiam omnino videtur *Aristid.* Themistocl. Tom. II. pag. 193. ἀκόντων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. STOEBER.

1 Συνέσιος.] Pag. 276. C. vid. etiam pag. 162. C. WITTER.

2 Ποῦ.] Conf. *Triclin.* ad *Sophocl.* Ajac. Mastigoph. vs. 176.

3 Ἐστι.] Carent verbo MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* Dein τὸ πῶς, & ὡς τὸ πῶς ἔχει τὰ τῶν ἀγρῶν & καταπολὺ, &c. dant iidem. Pro ἁπλῶς male in *Phavor.* ὅπως. Opponuntur enim ἁπλῶς ἐρωτ. & καὶ ἔμφασιν πρὸς τούτῳ &c. Τὰ τῶν ἀγρ. in textum admisi. OUDEND.

4 Πῶς.] Cod. A. B. τὸ πῶς. STOEBER.

5 Πῶς ἔχει τῶν ἀγρῶν.] Sic πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου *Laërt.* p. 68. A. WITTER.

6 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vers. 245. STOEBER.

7 Τούτου τοῦ τρόπου πῶς] Emphasin cum interrogatione habere in *Aristoph.* Pluto vers. 246. particulam πῶς, *Budaeus*, aliique etiam statuerunt; quorum sententiam idcirco hic confirmat *Thomas*, & ex illo *Phavorinus.* Sed *Devario* de Partic. pag. 439. & *Hemsterhusio* rectius ἀόριστον videtur, ut & alieno nitatur accentu, & interrogatione emphatica careat: uti in seq. *Aristidis* exemplo e Tom. I. pag. 91. Dein γράφεται Leid. sec. OUDEND.

8 Ἀριστείδης.] Init. *Paneg.* p. 4. A. lin. 3. WITTER.

9 Πράττειν.] Praecipue tria significat, 1. *facere*, 2. *affectum esse hoc vel illo modo.* 3. *exigere.* Prima significatio est notis-

αὐτῶν χρόνοι, [1] μετὰ μὲν τοῦ [illegible] εὖ ἢ κακῶς προσθήκης, [2] ἢ τοῦ βελτίον, ἢ τοῦ χεῖρον, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου, [3] πάθος δηλοῦσι· χωρὶς δὲ προσθήκης, ἐνέργειαν. τὸ δὲ πέπραγα, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χρόνοι, [4] καὶ μετὰ προσθήκης, καὶ χωρὶς προσθήκης ἀεὶ πάθος ἐμφαίνουσι.

Πράττω οὐ μόνον τὸ ποιῶ, [5] καὶ πάσχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγομεν. Συνέσιος [6] ἐν ἐπιστολῇ

---

tissima: altera dignoscitur ex adjuncto εὖ vel κακῶς simili: tertia Atticis etiam usitatissima, *Aristoph.* Thesmoph. πράττειν τόκον, i. e. ἀπαιτεῖν. Idem Ran. ἐπειδὰν τ' ἀργύριον ἐπραττόμην. Ita apud *Luc.* Euang. III. 13. ubi Jesus publicanis edicit: μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε· *Nihil plus exigite quam publicitus est constitutum.* Malè ibi Vulgatus: *Nihil amplius, quam quod vobis constitutum est, faciatis.* BOS.

Πράττω.] *Wetstein.* ad N. F. T. II. pag. 626.

1 Μετὰ μὲν τοῦ εὖ ἢ &c.] *Anton.* Liberal. cap. 1. DRAKENB.

2 Ἢ τοῦ βελτίον ἢ τοῦ χεῖρον.] Delet Cod. B. nec leguntur apud *Phavor.* Invito forte Magistro ab aliena manu inserta. STOEBER.

Desunt MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* Contra paullo post ex iisdem addidi καὶ χωρὶς προσθήκης, ut mens *Thomae* flagitat. OUDEND.

3 Πάθος δηλοῦσι, χωρὶς &c.] Sic corrigendus è Nostro *Phavorin.* ubi deëst χωρὶς δὲ προσθήκης. STOEBER.

4 Καὶ μετὰ προσθήκης &c.] Addit Cod. B. καὶ χωρὶς προσθήκης, quod servavit quoque *Phav.* IDEM.

5 Καὶ πάσχω.] Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. pag. 254. Vicissim πάσχω pro πράττω sumi putamus ab eodem *Comico* Nub. vs. 662. & apud *Lucian.* Ver. Histor. Lib. I. pag. 72. οὐδὲν γὰρ πέπονθεν ἀξιόλογον. Rarius est, quod observat *Cuper.* pag. 314. πράττειν etiam pro θύειν usurpari. Sic αἷμα πράττειν *occidere*, loquendi formula ex *Euripide* prodita ab eodem Lib. III. Observ. pag. 348. IDEM.

6 Ἐν ἐπιστολῇ τῇ] Epist. XLVII. pag. 186. Mox καὶ χωρὶς τῆς προσθέσεως non agnoscunt Leidd. & Burm. neque etiam ibi tam necessaria sunt; cum πράττομαι simplex jam dixerit *Thomas* valere καὶ τὸ ἀπαιτῶ &c. Sic enim rursus in MSS. & *Phavor.* vulgo abest τὸ. *Platonis* verba invenias T. I. pag. 19. D. Adscripsit Socer exempla *Lysiae* in Orat. pro Milite pag. 114. & *Aeliani* Lib. VIII. V. H.

τολῇ τῇ, [1] ἀριθμεῖ καὶ Πέτρον· πρῶτον ἀρπάσας, καὶ ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος, ἔπειτα πράττει τὴν δίκην. πράττομαι δὲ, καὶ μετὰ τῆς προθέσεως καὶ χωρὶς τῆς προθέσεως; [2] καὶ τὸ ἀπαιτῶ καὶ τὸ ἀπαιτοῦμαι. [3] Πλάτων ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι.

[4] Τὸ μὲν ΠΡΕ'ΠΕΙ, ἀεὶ δοτικῇ· τὸ δὲ πρέπον οὐ δοτικῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ γενικῇ. [5] Θουκυδίδης· [6] ὡς πρέπον ὑμῶν, καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει. ὡσαύτως καὶ τὸ οἰκειοῦμαι, δοτικῇ πάντοτε· τὸ δὲ οἰκεῖός εἰμι, καὶ δοτικῇ καὶ γενικῇ.

[7] Οἱ ΠΡΕ'ΣΒΕΙΣ, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς· [8] ὁ πρεσβευτὴς δὲ,

---

V. H. c. 18. Ἥρωα φόρους πραττόμενον. Adde *Suidam*. Oud.

1 Ἀριθμεῖ.] Cod. B. . . μησί. Cod. A. inscriptionem tacet. Locus est pag. 186. D. Stoeb.

2 Καὶ ἀπαιτῶ.] A. B. τὸ ἀπ. Idem.

3 Πλατ. ἐν Σωκρ. ἀπολογίᾳ.] Pag. 19. D. Idem.

4 Τὸ μὲν Πρέπει, &c.] *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 59. Drakenb.

5 Θουκυδίδης.] Lib. III. pag. 205. ubi Cl. *Duker.* ὑμῶν recte legi contendit, n. 47. Stoeber.

6 Ὡς πρέπον ὑμῶν.] Probat hanc lectionem Cl. *Wasse* (non *Duker.*) ad *Thucyd.* L. III. §. 59. Quod miror; cum Orationis nexus postulet ibi primam personam; sicuti etiam hic Burm. & Oxon. habent ἡμῶν, & vulgo illic legitur ἡμῖν; quod & hic praebet Leid. pr. Vereor igitur, ne in vitiosum Codicem inciderit *Thomas*. Aliud enim exemplum nescio, quo τὸ πρέπον vel πρέποντα cum Genitivo construantur. Oudend.

7 Οἱ Πρέσβεις, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς, οὐ πρεσβύτης δὲ καὶ τὸν πρεσβύτην.] Sic etiam habet Edit. Venet. Sed legendum: Οἱ Πρέσβεις καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς, ὁ πρεσβύτης δὲ καὶ τὸν πρεσβευτήν. Quibus verbis innuit *Thomas*, probatos scriptores in plur. dicere πρέσβεις pro *legatis*, sed in sing. eos uti alia voce, nimirum πρεσβευτής. Id ipsum docuit *Moschopulus* h. v. Ἰστέον δὲ, ὅτι οἱ πρέσβεις εὑρίσκεται. ἑνικὸν δὲ οὐκ ἔτι· ἀντ' αὐτοῦ δὲ εὑρίσκεται ὁ πρεσβευτής. BOS.

Πρέσβεις.] Vid. Cel. *Wesseling.* Obs. Lib. I. cap. 30. pag. 132.

8 Οὐ πρεσβευτής.] Cod. A. B. ὁ πρ. recte. Stoeber.

Οὐ πρεσβευτὴς δὲ καὶ &c.] Adde οἱ πρεσβευταὶ καὶ πρεσβευτὰς ἐρ. *Wolff.* Non opus est hac additione, sed pro οὐ legi de-

ℨ, καὶ τ̃ πρεσβευτὴν. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· πρεσβευτὴς ὑπὸ τ̃ αὐτὸν χρόνον ἐξέπλευσεν. [2] ὥστε ἁμαρτάνει ὁ λέγων ἐπὶ πληθυντικοῦ [3] πρεσβευταὶ, καὶ πρεσ-

debet ὁ, ut vidit *Bosius*, quod servarunt nobis Leidd. & Burm. Codd. & reponi curavi, sensu clarissimo. Quamvis erret cum *Ammonio* pag. 120. *Thomas*; cum scribit, neminem classicorum πρεσβευταὶ, vel πρεσβευτὰς in plurali sc. numero dixisse. Contrarium docuerunt Cl. Viri, *Dukerus* ad *Thucydidis* citatum locum Lib. V. §. 4. *Wesseling* Observ. Lib. I. cap. 30. pag. 133. Quibus adde *Suidam* in πρέσβεις. OUDEND.

1 Θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄.] Pag. 344. B. STOEBER.

2 Ὥστε ἁμαρτάνει ὁ λέγων &c.] Probatissimis auctoribus a Cl. *Sallierio* productis addere lubet unum *Demosth.* locum, de Corona p. m. 323. C. παραγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί κ. τ. λ. IDEM.

3 Πρεσβευταί.] Itaque *Thoma* judice qui nomen πρεσβευτὴς plurali numero usurpant, illis inter Atticos locus esse nequit. Quis autem grammatico nostro fretus, *Andocidem* & *Dinarchum* praestantissimos Oratores damnare velit, à quibus nomen, de quo disputatur, usurpatum esse constat? Ut ab *Andocide* initium faciamus, ea voce utitur p. 288. πρεσβευτὰς ἂν πάντας ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ πρέσβεις ποιοῦμεν. πρέσβεις igitur & πρεσβευταὶ passim in usu apud Atticos. quod ostendunt & haec *Dinarchi* pag. 15. καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Ἀσύλου ὄντος ὄντος . . . καὶ δέκα τάλαντα αἰτοῦντος ὥστε ἀγαγεῖν τὴν βοήθειαν τοῖς Θηβαίοις, καὶ τ̃ πρεσβευτῶν ὡς αὐτὸν ἐλθόντων, &c. SALLIER.

Peccavit ergo ex nostri praecocis Graeculi mente, magnus iste Rex *Philippus*, apud *Demosth.* περὶ στεφ. pag. 157. scribendo: οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταὶ, ubi promiscue, mox, in anteced. πρέσβεις ἐλεγχ, & statim ibidem, pag. 177. ἀκούσας τ̃ πρεσβευτῶν, ubi rursus in modo praecedentibus, pariter est πρέσβεις. In sermone autem contra *Timocrat.* pag. 490. ipse *Demosthenes*, non *Philippus*, aut alius, dixit manifestissime: ἡ τριήρης τὸ πλοῖον, ἄγουσα πρεσβευτὰς, atque sic in seqq. saepius. An igitur inter τοὺς δοκίμους, immo τοὺς δοκιμωτάτους Auctores Graecos, & quidem Atticos, referri haud mereatur ille omnium Oratorum princeps? Heu! pudeat te tuae nefandae dementiae, misselle Graecule! sed & venustissimus & castissimus *Alciphron* ita scribere nihil veritus fuit, Epist. 2. Lib. II. pag. 220. πρεσβευτὰς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται; πρεσβευτῶν sic etiam recte dixit *Dinarchus*. occurrunt quoque similes indigne nimis habiti,

πρεσβευτάς. οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο. εἰ καὶ [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ [2] τῇ, ἀνόητος ἂν εἴην, εἰ μὴ πολλὴν χάριν εἰδείην Πτολεμαίοις· οὓς πρέσβευτὰς χρῆσθαι παρὰ τοῦ δήμου πυνθάνομαι. [3] πρέσβυς δὲ, καὶ [4] πρεσβύτης, ὁ γέρων. [5] πρέσβυς μέν τοι ὁ παρακλήτωρ, παντελῶς ἀδόκιμόν ἐστι.

ΠΡΕΣ-

---

ti, praeter jus fasque gentium, a nostro, πρεσβευταὶ, apud *Dionys.* Halicarn Lib. X. pag. 650. *Diodorum* Sic. Lib. XI. pag. 422. Tom. I. ubi vid. Celeb. *Wesseling.* & apud *Polyaenum* saepissime, nec non apud *Plutarch. Athen. Libanium* & alios, adeo, ut vix satis demirari hinc possim audacissimam hominis, suae linguae imperitissimi, obloquendi libidinem. Si enim de uno tantum legato sermo est, haud dubium est, πρεσβευτὴν recte dici; sed si de pluribus, quis quaeso, sanus dixerit πρεσβευτὴν, & non potius πρεσβευτὰς, id quod nec pueris incognitum? Hinc πρεσβευτὴς, de uno legato, apud *Demosth.* de Coron. pag. 188. & p. 205. 207. seq. περὶ παραπρεσβ. & alibi legitur: πρεσβευταὶ vero de pluribus legatis, ut ex locis supra indicatis, & multis aliis hic non indicatis, clarissime patet. Conf. *Budaei* Comment. Graec. Ling. p. 879. TRILLER.

1 Συνέσιος.] L. c. p. 249. A. STOEBER.

2 Τῇ &c. Πτολεμαίοις] Desunt haec Leidd. & Burm. ut saepe, quae constituunt initium Ep. 105. πτολεμαίας Oxon. Edd. Rom. Vasc. Citata verba prostant pag. 249. A. ἱερῆας Leid. pr. OUDEND.

3 Πρέσβυς δὲ.] A. B. βὶς male. *Aesch.* de fals. Leg. p. m. 267. A. Φιλοχάρης δ' οὗτος, ὁ πρεσβύτατος ἀδελφὸς ἡμῶν κ. τ. λ. Mox ei subjungitur ἀφόβητος ὁ νεώτατος ἀδελφὸς ἡμῶν. STOEBER.

4 Πρεσβύτης.] Sic omnino legendum in *Xenoph.* Lib. VI. Ἀναβ. pag. 378. B. ἐντυγχάνουσι πρεσβύταις. Nempe ὁ πρεσβύτης *senex*, ὁ πρεσβευτὴς *legatus*. Sed in MSS. aliquando confusi. V. *Wass.* in Ind. *Thucydidis.* Hinc καικὸν πρεσβυτικὸν, *Aristophani* & aliis, restituendum quoque videtur *Aeliano* Lib. II. V. H. cap. 34. ἀπλαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικοῦ pro πρεσβυτιδίου. OUDEND.

5 Πρέσβυς μέν τοι ὁ παρακλήτωρ.] MSS. Leidd. Burm. & Ed. Rom. dant πρέσβις male, ut patet e *Cyrillo* & *Suida.* *Thomae* sententia est, πρέσβυς saepissime dici de *sene*, numquam vero de *legato* vel *deprecatore*. Et sic diserte quoque ait *Ammonius* pag. 120. quo loco si cum Cl. *Valkenaario* substituere placet πρεσβεὺς, etiam hic erit ita legendum. Id haud opinor. IDEM.

1 Πέμ-

ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤΑΙ, οἱ τὰς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ [1] πέμποντες. καὶ διαπρεσβεύονται. [2] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου προθεωρίᾳ· πρεσβεύεται πρὸς αὐτὸν Ἀγαμέμνων. πρεσβεύουσι δὲ [3] καὶ πρεσβεύονται, οἱ πεμπόμενοι [4] εἰς πρεσβείαν. [5] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· τοὺς ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. πρεσβεύω καὶ τὸ παρακαλῶ, δοτικῇ. [6] καὶ πρεσβεύω τὸ τιμῶ, αἰτια-

1 Πέμποντες.] Vid. Schol. *Thucyd.* Lib. I. pag. 19. DRAKENB.

2 Λιβάνιος.] L. c. Tom. II. pag. 256. B. conf. *Eundem* p. 266. A. WITTER.

Tom. I. pag. 256. Inepte hic in Leid. sec. legitur Περίκλου. OUDEND.

3 Καὶ πρεσβεύονται, οἱ πεμπόμενοι.] Hoc negant *Ammonius* pag. 118. & *Phavorinus*. Et certe in prolato per *Thomam Thucydidis* e L. VIII. §. 89. loco aptius videtur legi πρεσβευόμενοι, sensu praecedente, quo saepius usus est *Thucydides*, quam πρεσβευομένους. Confer eum omnino, & Cl. *Dukerum*. πρεσβεύω pro πέμπομαι πρεσβευτής, cum aliis dixit *Xenophon* Lib. II. Ἀναβ. pag. 274. D. cujus locus turpissime editus est in *Suida* V. ὕπηγε pro ὑπήγετο. Quod recte monuit *Bos.* Animadv. cap. 49. Ceterum in MS. Burm. exaratum est οἱ πεμπ. πρὸς πρ. IDEM.

4 Εἰς πρεσβείαν.] Cod. B. Πρός. Sic πεπρεσβευκὼς qui legationem obiit apud *Aeschin.* l. m. c. STOEBER.

5 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ.] Pag. 606. D. WITTER.

6 Πρεσβεύω, τὸ τιμῶ.] Vid. Schol. *Euripid.* & *Barnes.* ad *Hipp.* vs. 5. DRAKENB.

Synes. pag. 162. C. 259. D. *Arrian.* E. A. IV, 8. pag. 162. τὸν Κλεῖτον ἤδη οὐκ ἔτι ἐν ἑαυτοῦ ὄντα πρεσβεύειν μὲν τὰ Φιλίππου, καταβάλλειν δὲ Ἀλέξανδρόν τε καὶ τὰ τούτου ἔργα. conf. *Liban.* Epist. pag. 60. lin. 1. *Thucydid.* Lib. II. pag. 105. A. W. *Eurip.* Hippol. vers. 5. ubi *Schol.* πρεσβεύω δὲ, τὸ ὑπερτιμῶ. οὕτως Ἀττικοί. πρεσβεύειν γὰρ τὸ τιμᾶν. Sic *Plato*: πρεσβεύομεν τὴν τέχνην. *Sympos.* pag. 186. B. STOEBER.

Euripid. in Hippol. vs. 5.

Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. TORREN.

Sophocl. in *Trach.* vs. 1073.

Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρέσβευ᾽ ἧς πλέον.

Mox *Thucydidis* locum vide L. VI. §. 55. *Herodoteum* vero L. VII. cap. 2. ubi ἐπρέσβευε· Sed in MSS. hic & *Phavorino* ἐπρέσβευεν. Edd. Vett. ἐπρεσβευσεν, Blank. turpissime ἐπρέσβευσαν. OUDEND.

αἰτιατικῇ. πρεσβεύω. καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι, γενικῇ. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι. [2] καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑβδόμῃ· τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευσεν Ἀρτοβαζάνης.

Οὐ μόνον ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ἀλλὰ καὶ προβάτιον Ἀττικοί. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· προβατίου βίον λέγεις. καὶ πάλιν [4] ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· ἑπόμενοι τοῖς προβατίοις.

[5] ΠΡΟΒΟΛΗ', καὶ αὐτὰ τὰ ἀπαρχῆς ἄχει τέλους, [6] ὡς Ἑρμογένης φησὶ, καὶ ἡ κατὰ τῶν ἀσεβούντων [7] ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ περὶ πάσης δί-

---

1 Θουκυδίδης.] L. c. p. 448. B. STOEBER.

2 Καὶ Ἡρόδοτος.] L. c. pag. 436. A. ubi ἐπ. . . . εν. Sic quoque Codd. nostri & *Phavor*. IDEM

3 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Verſ. 923. IDEM.

Ἐν Πλούτῳ.] Vſ. 923. ubi conſule Cl. *Hemſterh*. *Xenoph*. Lib. VI. Ἀναβ. pag. 379. E. προβάτιον ὀλίγα. Mox pro voce δράματι praebet Cod. Burm. προβατίων βληχώντων, καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. Scil. verſ. 293. eſt βληχώμενοί τε προβατίων &c. μέλη. Dein pro ἑπόμενοι, quod etiam *Phavorinus* habet, dat Ed. Vaſc. ἑπόμενος. *Ariſtoph*. textus vſ. 299. ἡγούμενοι. OUDEND.

4 Ἐν τῷ αὐτῷ δράματι.] Codex uterque cum *Phavor*. ſic: ἐν α. δρ. προβατίων βληχώντων. καὶ πάλιν ἐν αὐτῷ· ἑπομ. τ. πρ. Prior locus legitur fab. cit. vſ. 293. ubi: βληχώμενοί τε προβατίων. Alter ibid. verſ. 299. ſed pro ἑπομ. leg. ἡγούμενοι. conf. quoque *Steph*. pag. 158. STOEB.

5 Προβολή.] Vox, qua rem agoniſticam & bellicam ſpectat, ſcite explicata à *Cupero* Obſerv. Lib. I. pag. 89. *Harpocrat*. προβολὰς *propugnacula* dicit eſſe, *quae pro ſalute & imperio parantur*. Quo ſenſu apud *Sophocl*. Chorus de Ajace verſ. 1200. Δείματος ἦν μοι προβολά. IDEM.

Vid. Cl. *Taylor* ad *Demoſth*. contra *Mid*. pag. 169.

6 Ὡς Ἑρμογένης.] Partit. Rhet. cap. περὶ ὅρου pag. 60. ubi ἀπ' ἀρχῆς. WITTER.

Ἑρμογένης.] Περὶ στάσεων. pag. 74. OUDEND.

7 Ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία.] De προβολῇ ſeu *actione*, *quae intendebatur in eum*, *qui in Bacchanalibus aliquid poena dignum commiſit* conf. *Demoſth*. Orat. in Midiam. *Ulpianus* ad *Demoſth*. Orat. in Timocr. προβολὴ γὰρ ἐστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικούντων. Apud *Polluc*. Lib. VI. §. 176.

δίκης κατηγορία. ¹ ὡς Αἰσχίνης· δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα.

² ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ λέγε. τὸ δ' ἔκθεμα, ἄχρηστον.

³ ΠΡΟΕΔΩΚΕΝ ὁ δεῖνα τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ λάθρα καὶ ἐπιβούλως παρέδωκεν· ὅθεν καὶ ⁴ προδοσία, καὶ προδότης. καὶ προέδωκεν ὁ ποταμὸς, ἀντὶ τοῦ ἐνέδωκε καὶ ἐπέλιπεν. ⁵ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑβδόμῃ· ⁶ οὐδέ μοι

---

§. 176. προβολὴ ἀδίκημα] refertur inter ὀνόματα ἀδικημάτων. Vid. ibid. *Kuhn.* STOEBER.

Ἐν τοῖς Διονυσίοις.] Alii magis in genere ajunt περὶ τὰς ἑορτάς. Adi *Polluc.* Lib. VIII. §. 46. & Comment. tam de hoc quam sequenti vocis usu, item *Suidam.* Verba *Aeschinis* quaere pag. 418. B. de *Falsa Leg.* OUDEND.

1 Ὡς Αἰσχίνης.] De fals. Legat. p. m. 266. C. add. *Xenoph.* H. G. Lib. I. fin. pag. 452. οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐγγυητὰς καταστῆσαι, ἐὰν κριθῶσιν. STOEBER.

2 Πρόγραμμα —— ἄχρηστον.] Occurrit tamen vox posterior ἔκθεμα, apud *Dionys.* Halicarn. *Plutarch. Diog. Laërt.* & alios paullo recentiores, si recte memini: interim non negandum, longe elegantius esse illud alterum πρόγραμμα posteriori illo ἔκθεμα, ut pluribus exemplis ad *Phrynich.* ostendit *Hoeschelius.* TRILLER.

Vide ad *Phrynichum* pag. 104. OUDEND.

Vid. Franc. *Rous* Antiq. Attic. Lib. III. cap. 1. pag. 194.

3 Προέδωκεν ὁ ποταμός.] Elegans haec locutio apud *Dionem* Chrysostomum aliquoties occurrit, ut & apud *Strabonem*, & *Herodotum* ipsum. Sed loca ipsa jam diligentius evolvere haud vacat. TRILLER.

Theano in Epist. pag. 62. *Anthol.* Lib. III. cap. 6. epigr. 30. pag. 438. *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 263.

4 Προδοσία.] Habet *Aeschin.* l. m. c. p. 266. pr. STOEBER.

5 Ἡρόδοτος.] L. c. pag. 508. A. ubi: οὐδέν μοι θῶυμα παρέστατο πρ. τ. ῥ. π. ἐνίων. WITT. Codd. Regg. sic: οὐδέ μοι θῶμα παρίσ. caet. ut in vulg. STOEBER.

6 Οὐδέ μοι θῶμα παρίστα.] Ita edunt sine ullo sensu hic & in *Phavorino.* Leid. pr. θαῦμα. Auctor nempe ex *Herodoti* Lib. VII. cap. 187. vere descripserat θῶυμα, *mirum.* quod restitui e Cod. Burm. οὐδὲν *Herodoto* vulgo & ἐνίων, pro quo hic ἐστιν ὢν, quae desunt Cod. Oxon. & *Phavor.* Sed ἔστιν ὢν quin ab *Herodoti* manu sit, vix dubito. Consule *Vigerum* ejusque Commentat. cap. 5. Sect. 6. Dein ex Leid. pr. & Burm. rescripsi καταπαθεῖσα epota ab exercitu.

μοὶ θαῦμα παρέςαι προδῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐςιν ὧν. [1] ἤγουν, ἐνδῦναι [2] καταποθέντα τῷ ςρατοπέδῳ. λέγοιτο δ' ἂν [3] καὶ προδοσία, ἡ τοιαύτη ὕφεσις καὶ ἔκλειψις· [4] οὐ μὴν καὶ προδότης.

[5] ΠΡΟΘΕΣΜΙ'Α, ῥητορικόν· [6] διωρία, κοινόν.

Οὐ μόνον ΠΡΟΙ'ΣΧΩ, [7] καὶ προΐσχομαι, τὸ προβάλλομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ προέχομαι. [8] Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ· σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο. [9] καὶ Θουκυδίδης· ὅπερ μάλιστα προὔχονται.

[10] ΠΡΟΚΟ'ΠΤΕΙΝ, δόκιμον· τὸ δὲ ὄνομα [11] ἡ προκοπὴ, ἀδόκιμον.

ΠΡΟ'

citu. Vulgo sine sensu καταποθέντα, ut & in Phavor. Tandem οὐ μὴν, reposui pro μὲν, quod sola supposuit Blankardi negligentia. OUDEND.

1 Ἤγουν, ἐνδῦναι.] Non habet hoc loco Cod. A. sed post ςρατοπέδῳ legit: ἤγουν ἐνδῦναι καὶ ἐπιλιπεῖν. STOEBER.

2 Καταποθέντα.] Cod. A. B. καταποθέντα. IDEM.

3 Καὶ προδοσία.] Cod. B. καὶ ἡ προδ. IDEM.

4 Οὐ μὲν.] Cod. A. B. οὐ μὴν Sequitur in Cod. A. πεπράσομαι ἢ πεπαθήσομαι. IDEM. Vide pag. 719. OUD.

5 Προθεσμία.] Lucian. Tom. II. pag. 100. Demosth. de Coron. pag. 331. STOEB.

Artemidorus pag. 189.

6 Διωρία.] Duas esse vocis illius significationes docet Hesych., cum διωρίαν interpretatur διαζυγίαν, διαχωρισμὸν, temporis scilicet intercapedinem. SAL.

Vide Suidam V. Διωρία, Pauw. ad Phryn. pag. 10. Cl. Alberti ad Hesych. V. Διωρίαν, προθεσμίαν. ἐὰν διὰ τῶν ω μεγάλου, καιρὸν σημαίνει. OUD.

7 Καὶ προΐχομαι] Scrib. προΐσχομαι. Sic etiam in A. & B. STOEBER.

8 Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ.] L. c. vs. 80. IDEM.

Vers. 79. Thucydidis locus est Lib. I. §. 140. OUDEND.

9 Καὶ Θουκυδίδης.] Lib. I. pag. 94. C. STOEBER.

10 Προκόπτειν δόκιμον.] Cum Nostro consentiunt Phrynichus, Suidas &c. dissentiunt Lucian. in Soloecista & Plato, qui pro προκόπτειν dicunt ἐπιδιδόναι & ἐπίδοσιν λαβεῖν. τὸ δὲ ὄνομα, ἡ προκοπὴ (pergit Auctor.) ἀδόκιμον. pro hac voce Attici habent ἐπίδοσις. Suid. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. vid. de hisce vocibus Soloecist. Lucian. pag. 745. BOS.

Vide Graev. ad Lucian. Soloec. pag. 745. DRAKENB.

11 Ἡ προκοπὴ ἀδόκιμον.] Vid.

[1] ΠΡΟ' μοίρας θανὼν, ὁ βιαίως ἀποθανὼν· [2] πρὸ ὥρας ἢ, ὁ ἐν νεότητι.

[3] ΠΡΟΝΟΜΕΥ'ΕΙΝ, τὸ κατατρέχειν, ἢ σκυλεύειν. ϗ

Vid. *Graev.* ad Soloec. pag. 86. WITTER.

Iterum hic Magistri sui *Phrynichi* cantilenam canit temerarius discipulus *Thomas* noster Magister, atque cum ipso, infelicissime rejicit vocem optimis Auctoribus familiarem, uti ipsi *Luciano*, *Arriano*, *Epicteto*, inprimis *Plutarcho* atque *Polybio*, item & *Josepho*, *Diodoro* Sic. *Diogeni* Laërtio, *Dionys.* Hal. immo & *Ciceroni*, aliisque saepius usurpatam, prout exemplis abunde adductis solide ostenderunt *Graevius* ad *Luciani* Soloecist. pag. 746. *Elsnerus*, in Obss. Sacr. Tom. II. p. 300. *Wolff.* in Cur. Philol. Sacr. in N. T. pag. 180. & pag. 466. Tom. III. *Schwart.* in Comment. Crit. Graec. Ling. N. T. pag. 1160. aliique plures. Nam in Sacro N. T. Codice hanc ipsam vocem elegantissimam aliquoties occurrere, doctis satis notum est. Id ipsum autem Grammatico nostro morose, poene adjecissem, & impio, ansam dedisse videtur, ut istam damnaret, ac superbo dente arroderet, ut nempe semper maligne facere consuevit, prout ubique aperte probavimus. TRILLER.

Ut in S. L. & alibi. Consule omnino *Graevium* ad *Luciani* Soloecistam §. 33. *Phryn.* pag. 30. OUDEND.

1 Πρὸ μοίρας &c.] Idem observavit *Ammonius* pag. 120. Et plerumque vera reperietur observatio, non semper tamen. Nam προμοίρους θανάτους *Aelianus* adscribit juventuti pestilentia consumptae, sive ἀώρους apud *Suidam* V. Νεολαία & Προμοίροις. πρόωρος μοῖρα in Epigr. Crinagorae, de quo &c. vide Cl. *D'Orvillium* ad *Charit.* p. 129. &c. OUDEND.

2 Πρὸ ὥρας ἢ, ὁ ἐν νεότητι.] Ita *Lucianus*, Lib. de Luctu, pag. 303. Tom. II. de juvene, in primo aetatis flore, acerbo funere rapto, πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθη, quomodo & alibi saepe: ita & *Artemidorus*, Oneirocrit. Lib. IV. cap. 73. pag. 265. ἀποθανεῖν πρὸ ὥρας, ἐν σπαργάνοις, quod *Galenus*, in definit. Med. pag. 267. Tom. II. scite exprimit, per πρὸ τῆς καθηκούσης ἡλικίας, & *Achilles* Tat. Lib. I. pag. 31. per πρὸ καιροῦ τῆς ἥβης. Ceterum de ipsa illa phrasi πρὸ τῆς ὥρας, conf. si placet, Obss. nostras Crit. Lib. IV. cap. 28. pag. 509. seqq. TRILLER.

3 Προνομεύειν.] Proprie pasci, quo sensu *Lucianus* Tom. II. pag. 529. de musca ait: ἀμύνεται μὲν τοι οὐ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφὴξ καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἐλέφασι καὶ αὐτὴ ἔχουσα, προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται.

1 καὶ προνομία, ἡ σκύλευσις. οὐχ εὕρηται δὲ οὔτε τὸ προνομεύειν, οὔτε ἡ προνομία, παρὰ ῥήτορσιν· ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ-

---

Hinc *Achilles* Tat. pag. 227. de elephante differens, proboscida victum ipsis parare, προνομεύειν scribit: μεταξὺ δὲ τούτων τῶν ὀδόντων, inquit, ἀνίσταται (minus recte in edit. *Salmas.* legitur ἀνθίσταται) αὐτῷ προβοσκὶς κατὰ σάλπιγγα μὲν καὶ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ μέγεθος, εὐπειθὴς δὲ πρὸς τὸν ἐλέφαντα· προνομεύει γὰρ αὐτοῦ τὰς τροφὰς, καὶ πᾶν ὅτιοῦν ἐμποδὼν εὑρήσει σιτίον. Vox inde ad milites translata, qui pabulandi frumentandique causa excurrunt: ita *Plutarchus* Tom. II. pag. 709. ἀληθῶς δὲ τοῦτο συμβαίνει τοῖς ξένους ἀγνώμονας ἢ φίλους δεχομένοις, μετὰ σκιῶν πολλῶν, ὥσπερ ἀρπυιῶν διαφοροῦντας τὰ δεῖπνα καὶ προνομεύοντας, id est, hostilem in modum diripientes. SALLIER.

1 Καὶ προνομία.] *Direptio*, quae significatio potius cadit in nomen προνομή, quod apud *Xenophontem* & scriptores sacros occurrit: at προνομία eo sensu usurpatum nunquam deprehendimus. προνομείαν malit *Suidas*: προνομεύω, inquit, τὸ ληΐζω καὶ αἰχμαλωτίζω· καὶ προνομεία, ἡ σκύλευσις. προνομίας δὲ τιμῆς πλεῖον. quod tamen discrimen nullo nititur fundamento. προνομεία, ut & προνομία, honos dicitur alicui ob dignitatem, vel ob virtutes, vel ob aliud quid exhibitus. nec dubitandi locum relinquunt haec *Luciani* Tom. I. pag. 827. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καὶ τινα προνομείαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ibi προνομείαν ἔχειν est aliquo in loco esse: vulgo tamen προνομία scribi solet. ita *Philo* pag. 290. ἀκοὴ μὲν οὖν διότι βραδεῖα καὶ θηλυτέρα δευτερεύουσαν ἐχέτω τάξιν, προνομίαν δ᾽ ἔστω τις ἐξαίρετος τῇ ὁράσει, id est, visus primas obtineat. Sic etiam *Plutarchus* Mor. pag. 296. τὸν οὖν Πόλλιν ἐξευρόντα τινὰς τιμὰς καὶ προνομίας καὶ ἀτελείας ἀποδοῦναι τὰς μὲν τοῖς ἱερεῦσι τῶν θεῶν, τὰς δὲ τοῖς ταφεῦσι τῶν τετελευτηκότων, ἐπιφημίσαντα καὶ ταύτας δαιμόσι χθονίοις, ὅπως ἀναφαίρετοι διαμένοιεν. Interpres reddit *privilegia*, recte, cum eandem habeat significationem apud *Julianum* Epist. pag. 171. πῶς οὖν εὔλογον, inquit, ἐκείνοις μὲν ὑπάρχειν τὴν ἀτέλειαν τὴν πάλαι δοθεῖσαν· τοὺς δὲ ἐπὶ ὁμοίοις δαπανήμασιν ἀφεθέντας πάλαι, τυχὸν δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὑποταχθέντας, νῦν ἀφῃρῆσθαι τὴν προνομίαν, ἧς ἠξιώθησαν. IDEM.

Καὶ προνομία, mox οὔτε ἡ προνομία.] Codd. A. B. utroque loco προνομεία, non male. vid. apud *Lucian.* Abdic. pag. 179. &

τούτου, ληΐζεσθαι καὶ καταστρέφειν, καὶ καταδρομή. τὰ δὲ πράγματα, λεία, καὶ σκῦλα πληθυντικῶς, καὶ λάφυρα· [1] λαφυραγωγῶ δὲ, καὶ λαφυραγωγία, ἀδόκιμα.

ΠΡΟΞΕΝΩ, οὐ μόνον [2] τὸ αἴτιος τινὶ τοῦδε γίνομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ξενοδοχῶ, γενικῇ συντασσόμενον. [3] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ [4] παραπρεσβείας· παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῶν. ὡσαύτως καὶ [5] πρόξενος, ὁ ξενοδόχος. [6] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν. προξενία δὲ, ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία. [7] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἔσωζεν αὐτὸν τὸ σχῆμα τῆς προξενίας.

[8] ΠΡΟΟΡΩ, καὶ τὸ προβλέπω, καὶ τὸ φροντίζω. [9] Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· τοῦ σίτου προορέοντες.

ΠΡΟ-

& 180. conf *Graev.* ad Soloec. Tom. II. Edit. suae pag. 890. STOEBER.

Καὶ προνομία.] Ut in *Hesychio.* Leid. sec. Burm. προνομεία in *Suida*, quod praeferrem. προνομὴ & προνομαὶ melioribus. Dein εὑρίσκει, pro εὕρηται, exaratur in omnibus, ut in V. Πολλάκις & saepius. OUDEND.

1 Λαφυραγωγῶ &c.] V. H. *Steph.* in Thes. *Gloss.* λαφυραγωγηθεὶς *spoliatus.* Λαφυραγωγὸς *praedator.* OUDEND.

2 Τὸ αἴτιος τινὶ κ. τ. λ.] Sic eleganter *Aristides* de urbe sua: αὐτὴ προξενεῖν τὸν ἔρωτα αὐτῆς πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ αὐτὴ κατασκάζειν. Tom. I. pag. 231. STOEBER.

3 Δημοσθένης.] Locus est de Corona p. m. 324. B. IDEM.

4 Παραπρεσβείας.] Στεφανοῦ pag. 486. A. *Sophoclis* in El. versus est 1454. *Aristidis* verba vide Tom. I. pag. 144. OUD.

5 Πρόξενος, ὁ ξενοδόχος.] Schol. *Aristoph.* Avib. vs. 1022. Προξένους ἐκάλουν, τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους, τοὺς ἐκ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. Conf. *Hesych.* in voc. STOEBER.

6 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vers. 1478. Codd. Nostri hic πρὸς ξεν. male. IDEM.

7 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 13. A. ubi ἔσωσε. WITTER.

8 Προορῶ.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 58. DRAKENB.

9 Ἡρόδοτος ἐν γ'.] Pag. 253. D. ubi προορέοντες. προορῶ pro φροντίζω est apud *Thucyd.* Lib. I. pag. 12. C. STOEBER.

Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ.] Cap. 159. ubi Ionice editur προορέοντες· quamquam alibi ο in Edd.

 ser-

ΠΡΟΠΕΤΩ͂Σ, δόκιμον· [1] προάλως δὲ, μόνος Φαβωρῖνος λέγει, [2] καὶ Συνέσιος, ἀδοκίμως.

[3] τῷ ΠΡΟ͂Σ Ἀττικοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπὲρ χρῶνται ἐνίοτε. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν

---

servetur. V. *Porti* Lexicon in ὀρέω. Lib. II. cap. 121. ἐκείνων προορέων. OUDEND.

1 Προάλως δέ.] Praeivit *Phrynichus*: προαλῶς· τοῦτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τοὔνομα. ἀνιῶμαι δὲ, ὅτι ἀνὴρ λόγου ἄξιος κέχρηται αὐτῷ Φαβωρῖνος· τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγωμεν προπετῶς. Sed uterque acerbe nimium. *Phavorino* enim antiquior *Lysis* Pythagoricus nomine προαλής utitur apud *Jamblichum* de Vita *Pythag*. p. 64. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνου διδασκαλίαν, πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶντι σαγηνεύοντες, οὐ κατὰ κόσμον, οὐδ' ὡς ἔτυχε, τὼς νεώς. τοιγαροῦν χαλεπώς τε καὶ προαλεῖς ἀπεργάζονται τὼς ἀκουστάς. ubi legendum fortasse προαλεῖς; ita enim ea vox scribi solet: testis auctor *Sapient*. cap. 30. vs. 8. υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής. testis & *Euseb*. Demonst. p. 111. οἱ δὲ ταῦτα μετερχέσθωσαν, καὶ τὰ τούτων ἔτι μοχθηρότερα, διὰ τὸ προαλὲς τῆς κακίας καὶ ἀπαίδευτον αὐτῆς. Accedit *Synesius* epist. 143. προαλῶς ἀκηκοέναι ῥηματίων σεμνοτέρων. Minus recte igitur *Nunnesius* Synesii nomen apud *Thomam* delendum esse existimat, ea de causa, quod in nonnullis grammatici illius MSS. codicibus non compareat: prius fuerat inquirendum, an nomen, de quo controversia est, ab ejus scriptis abesset; reperitur autem, idque cum uno λ, qua in re ipsi cum caeteris omnibus convenit, *Hesychio* scilicet, *Suida*, *Eustathio* ad *Hom*. *Photio* in Lex. MS. & *Philoxeno* in Glossis. SALLIER.

L. προαλῶς HEINS. ut testatur *Nunnesius* esse in MSto. Derivatur enim a προαλής, seu neutro προαλές, *declivi*, *prono* apud *Homerum* & *Apoll*. Rh. III. 73. *Hesych*. Hinc Metaphorice apud eundem, & *Suidam* in Προαλίσαντες, προπετεύσαντες. *Phrynicho* tamen etiam προάλως, unde auctor desumsit. Ibidem vero non legas, neque in MSS. *Nunn*. Leidd. pr. & Burm. καὶ Συνέσιος, qui tamen προάλως (ut editur) pro προπετῶς, usus est Ep. 142. quod *Hoeschel*. jam monuit. Forsan ad marginem ab aliquo fuere dein adjecta καὶ Συνέσιος. OUD.

2 Καὶ Συνέσιος.] Delet Cod. B. recte. vid. *Nunnes*. ad *Phrynich*. pag. 40 STOEBER.

3 Τῷ Πρός.] Cod. A. τὴν Πρὸς πρόθεσιν. IDEM.

4 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 36. ubi deëst τοῦτο. pro ὑμ. ἐσ. vulg ἡμ. ἐσι WITTER. Sic etiam A. B. post quoque ὑπὲρ ἡμ. pro ὑμῶν. STOEBER.

1 Πρὸς

ἐν Σικελίᾳ· τοῦτο [1] πρὸς ἡμῶν ἐστι. τουτέστιν, ὑπὲρ ἡμῶν. [2] καὶ Θουκυδίδης· οἱ δὲ μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενὰ νομίζοντες πρὸς ἐκείνων εἶναι.

Οὐ μόνον ΠΡΟΣΒΑ΄ΛΛΩ τοῖσδε, ἀλλὰ καὶ προσβάλλω τάδε, εὕρηται. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] καί τοι μεσοῦντας μὲν ἔτι τῆς πορείας προσέβαλεν, ὥσπερ πνεῦμα ἀπὸ θαλάττης, βοὴ συμμιγής.

ΠΡΟΣ-

---

1 Πρὸς ἡμῶν.] Sic & ὑπὲρ ἡμῶν, pro ὑμ. edidi cum MSS. Leidd. Oxon. Burm. & ipso *Aristide* Tom. I. pag. 365. ubi ταυτὸ φρονεῖν πρὸς ἡμῶν ἐστίν. Dein καὶ abest a Leidd. Burm. *Thucydidis* verba habemus Lib. II. §. 86. ubi V. Iones quoque & *Herodotus* ita loquuntur. Lib. I. cap. 75. ἐλπίσας πρὸς ἑωϋτοῦ τὸν χρησμὸν εἶναι. OUD.

2 Καὶ Θουκυδίδης.] Vid. *Duker.* pag. 155. n. 11. STOEBER.

3 Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 9. ubi ἔτι pro ἐπὶ. WITT. subscribunt Codd. A. B. Post προσβάλλω legitur in A. & B. Πίνακες. τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἐσθίομεν. καὶ αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες. Πινάκια δὲ, οἷς ἐνεγράφετο τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων ἐγκλήματα, ὡς ἔχει καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον· καὶ ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαὶ, ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες ἄρχειν. Vidit hanc Glossam & suis inseruit *Moschopulus*, ex quo in fine legendum: οἱ λαχόντες δικάζειν, ἤγουν ἄρχειν. Vulgata *Moschop.* lectio habet, εἰσαγγελομ. quam tuentur Codd. nostri. Malim tamen εἰσαγγελλομ. cum *Harpocrat.* quem vid. voc. πινάκια. STOEB. Vid. p. 714. OUD.

4 Καὶ τοι μεσοῦντας μὲν ἔτι τῆς πορείας.] Sic emendavi fide MSS. Leid. pr. & Burm. pro ἐπὶ. In *Aristidis* Tom. I. pag. 124. legitur οὖν ἔτι· ubi turpissime conjecit ultimus editor μεσοῦντος. Saltem tum debuisset legi μεσούσης. Sed vulgatum recte se habere docet *Thomae* observatio. μεσοῦν τῆς πορείας dicuntur, qui sunt in medio itinere; ut *Herodoto* Lib. I. cap. 181. μεσοῦντι δέ κου τῆς ἀναβάσιος ἔστι καταγωγή. Ad haec προσβάλλω cum Accusativo ita passim invenias praepositionis suae vi. *Aelian.* Lib. V. V. H. cap. 6. καὶ ὁ μὲν Ἥλιος αὐτὸν προσέβαλλεν. Lib. XIII. An. cap. 21. ὀσμὴ προσέβαλλε τῶν παρόντων τὰς ῥῖνας. at cap. 10. dixit προσβάλλει γὰρ αὐτοῖς ὁ τῶν προειρημένων ἀήρ, ut *Luciano* Tom. II. p. 108. τοσοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· & saepe. Ceterum προσέβαλλεν vulgo in *Aristide*. OUDEND.

[1] ΠΡΟΣΓΕΛΩ͂ αὐτόν [2] Ἀττικοὶ, οὐκ αὐτῷ. [3] (ὡς Φιλόστρατος ἐν πρώτῃ τῶν ἡρωϊκῶν) καὶ προσπαίζω τὸν κύνα, οὐ τῷ κυνί. [4] καὶ Ἀριστείδης· προσπαίζειν γὰρ ἔξεστι [5] δή που σοί γε, ἐπὶ μὲν γὰρ ἐμψύχου, αἰτιατικῇ· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, δοτικῇ. [6] ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ· καὶ [7] προσπαίζει ταῖς ἀκταῖς ἡδύ τι καὶ ἥμερον. ΠΡΟΣ-

---

1 Προσγελῶ.] Ita quoque *Phrynichus*: προσγελῶ αὐτὸν, ὡς οἱ Ἀττικοὶ, καὶ βασκαίνω αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ. atque hanc illorum regulam stabilire videntur haec *Diphili*, Excerpt. pag. 787.

Ὅμως γε τούτων εἴ με προσγελασείτω,
Ἐδίδουν στενάξας ὁπόσον αἰτήσειέ με.

Lucianus tamen dativo uti non dubitavit Tom. I. pag. 135. ἑώρακας ὦ Ἄπολλον τὸ τῆς Μαίας βρέφος, ὡς καλόν τέ ἐστι καὶ προσγελᾷ πᾶσι. SALLIER.

2 Ἀττικοί.] MS. Burm. Ἀττικόν ἐστιν. OUDEND.

3 Ὡς Φιλόστρατος.] Delet Cod. B. Pergit autem uterque Codex sic: καὶ προσπαίζω τὸν κύνα οὐ τῷ κυνὶ· καὶ Ἀριστείδης. STOEB.

Ὡς Φιλόστρατος ἐν πρώτῃ τῶν Ἡρωϊκῶν.] Desunt haec MSS. Leidd. pr. & Burm. mihique admodum suspecta sunt. Alibi modo ἐν Ἡρωϊκοῖς vel τοῖς Ἡρ. citat auctor, ut ἐν εἰκόσιν. Adhaec unus modo Liber sive una συλλογὴ Heroicorum est; unde forsan *Suidae* Ἡρωϊκὸν audit. Verum horum verborum loco praebent iidem Codices, item Oxon., *Nunnesii* ad *Herodian.* fragm. pag. 208. & *Phavorinus* sequentia, quae perperam excidisse patet ex subjunctis exemplis καὶ προσπαίζω τὸν κύνα, οὐ τῷ κυνί. Quocirca inserui. Sic *Aelian.* Lib. IV. An. cap. 45. τὸν κύνα προσπαίζοντα τὴν ἄρκτον. Verum & cum Dativo rei animatae jungitur; ut monuere *Nunnesius* & H. *Stephanus*. *Lucian.* in Demon. Tom. II. pag. 384. καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε. *Aelian.* Lib. IX. V. H. cap. 29. καὶ ἄλλοις προσπαίζειν. In MS. Reg. *Herodiani* haec legas. Προσγελῶ αὐτὸν, ὡς οἱ Ἀττικοί· καὶ βασκαίνειν αὐτὸν, οὐχὶ αὐτῷ· σημαίνει δὲ τὸ διαβάλλειν, καὶ ἐξαπατᾷν, οὐ τὸ φθονεῖν. OUDEND.

4 Καὶ Ἀριστείδης.] Vid. pag. 175. B. & pag. 178. A. WIT.

5 Δή που σοί γε.] Codd. A. addit δι' αὐτό. STOEBER.

6 Ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ.] Leid. pr. ὡς τό. Uterque cum Burm. de more addit Γρηγορίῳ. & Leid sec. προσπαίζει. Apud ipsum est προσπαίζῃ Orat. 28. pag. 478. B. Vide & Orat. 18. pag. 276. D. Latini dixerunt similiter *Litori adludere*. V. Comm. ad *Min.* Fel. cap. 3. *Quod vicissim nunc adpulsum nostris pedibus adluderet, nunc relabens ac vestigia retrabens, fluctus in sese resorberet*, ut legunt quidam. *Stat.* L. IX. Theb. 336.

ΠΡΟΣΔΟΚΩ ἀπαλλαγήσεσθαι τῆ νόσε, καὶ προσδοκῶ ἀπαλλαγὴν τῆ νόσε. καὶ προσδοκῶ δὲ πείσεσθαι κακὰ, καὶ [1] προσδοκῶ [2] κακά. ὡσαύτως καὶ ἐλπίζω ἐλευθερωθήσεσθαι, καὶ ἐλπίζω ἐλευθερίαν.

ΠΡΟΣΕΙΡΗΚΕ, καὶ ἀντὶ τῆ ὠνόμαζεν. ὡς τὸ, προσείρηκε τῆτον εὐδαίμονα. καὶ ἀντὶ τῆ [3] ἐχαιρέτιζεν. ὡς τὸ, προσείρηκε τὰς φίλας. καὶ ἀντὶ τῆ [4] ἐνεκωμίαζεν. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐν τοῖς ἐπιταφίοις λόγοις τῶν ἀποθανόντων ἐνίας προσειρήκασιν. ἄτω

---

336. *alludunt aequora plantis.* *Avien.* Descript. Orb. vs. 121. *fluctu madet adludente.* Sed *mare adluderet fluctus* pro ludendo quasi illideret, recte se habet, uti *fluctus alludunt ante pedes delapsa e corpore* apud Catull. Carm. LXIII. vs. 67. quibus firmari posset nonnullorum MSS. in quibus Voss. sec., lectio apud Claudian. L. II. pr. Cos. Stil. vs. 473. *juxtaque adludit habenas.* V. similia apud *Periz.* ad *Sanct.* Min. L. III. c. 2. n. 11. & 3. V. *aestuo. Burm.* ad *Val. Flac.* L. VI. vers. 665. ad *Serv. Virg.* Aen. III, 510. Crines Graecis saepe dicuntur προσπαίζειν τοῖς ὤμοις. Ceterum perperam in Ed. Blank. edebatur ἡμερὸν pro ἥμερον. Oud.

7 Προσπαίζει.] Cod. A. προσπαίζω. Stoeber.

1 Προσδοκῶ κακά.] Licet προσδοκᾶν sit verbum mediae significationis, ac saepe in bonam partem, & de spe sumatur aeque ac de metu contra Grammaticorum quorumdam & *Suidae* distinctionem, tamen hic edidi κακὰ cum O. MSS. & *Phavorino*; quod verum esse e toto contextu patet: cum auctor non agat de significatione, sed de constructione. Supra τὸ abest quoque rectius a Burm. Leid. sec. & *Phavor.* δεῖ Leid. pr. Oud.

2 Καλά.] Codd. A. B. κακά. Stoeber.

3 Ἐχαιρέτησεν.] Legendum ἐχαιρέτισεν. χαιρετίω nusquam nobis occurrit, χαιρετίζω autem in usu: vide *Steph.* in lexico. Sallier.

Codd. A. B. ἐχαιρέτισ. Stoeb.

Rescripsi cum *Phavorino* ἐχαιρέτισεν a χαιρετίζω *Salvere jubeo.* V. *Stephani* Thesaurum, & *Suicerum* in V. χαιρετισμός. Dein e Burm. & Leid. pr. ἐνεκωμίασεν cum *Xenoph.* Lib. V. Κυρ. π. p. 126. A. πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. vulgo ἐγκωμίασεν & *Phavorino* ἐνεκόμισεν. Schol. *Arist.* ἐνεγκωμίαζον· ubi delendum γ. Dein ἄτω δὲ τῶν e MSS. Edd. Vett. & *Phavor.* vulgo inepte γάρ. *Aristidis* locus est Tom. I. pag. 93. Ed. Angl. Oudend.

4 Ἐγκωμίασεν.] Codd. A. B. ἐνεκωμ. Stoeber.

5 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 4. lin. 7. a fin. Witter.

1 Οὔ-

[1] οὕτω καὶ περὶ τοῦ προσεῖπε νός, καὶ τοῦ προσεφθέγξατο, καὶ περὶ τοῦ προσρήματος. πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα οὕτως ἔχουσι.

Οὐ μόνον [2] ΠΡΟΣΕΈΣΧΟΝ τῷ λιμένι, ἀλλὰ καὶ ἔχον. [3] ὡς Θουκυδίδης· [4] ἐς Αἴγυπτον ἔχον (αἱ νῆες) κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. ἀντὶ τοῦ [5] προσωρμίσαντο. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, κατῆρεν εἰς τὸν λιμένα ἡ ναῦς, οὕτω καὶ κατέσχεν. [6] ὡς ὁ αὐτὸς· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον. [7] καὶ πάλιν· ἐπετήρουν τὰς Ἀθηναίους, ᾗ καταχήσουσιν. ἐπὶ δὲ ἀναγωγῆς ἀνέχον οὐχ εὕρηται.

[8] ΠΡΟΣΕΈΧΩ σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοὶ μόνον.

Λει-

---

1 Οὕτω γὰρ.] Edit. Rom. καὶ. WITTER.

2 Προσέχον.] Cod. B. προσέσχον. STOEBER.

3 Ὡς Θουκυδίδης.] Lib. I. p. 72. D. ubi ἐς pro εἰς. abest etiam αἱ νῆες. conf. Eund. L. III. pag. 190. D. pag. 235. B. &c. *Polyaen.* I, 13. 1. *Synes.* pag. 189. A. WITTER.

4 Ἐς Αἴγυπτον ἔχον (αἱ νῆες) κατὰ &c.] Parentheſi incluſi voces a *Thoma* ſenſus ſupplendi gratia additas, nec apud *Thucydidem* Lib. I. §. 110. legendas. ἐς edidi fide Leid. pr. & Burm. pro εἰς. Ex iisdem exprimi curavi προσωρμίσαντο, ut optime conjecit Cl. *Dukerus*: idemque reponendum *Phavorino* pro ν. V. illum & ſupra in V. ὁρμίζω. & ſic bene *Salmaſius* correxit *Heſychium*; ut patet ex ejusdem & *Suidae* Προσοκέλλω & Προσωκεῖλαι. Ex ſecundo loco Lib. IV. §. 42. hic exciderat ἔνθα, quod reſtitui auctoritate eorumdem Codd. In tertio §. eadem eſt οἱ apud *Thucydidem*, ſolita variatione, ut in ποῖ & πῇ, ὅποι, ὅπῃ· de quibus alibi. OUDEND.

5 Προσωρμήσαντο.] *Dukerus* προσωρμίσ. p. 71. n. 22. conf. *Eund.* pag. 264. n. 43. STOEB.

6 Ὡς ὁ αὐτός] Lib. IV. p. 281. A. ubi poſt τούτου legitur ἔνθα. WITTER. addunt ἔνθα A. & B. STOEBER.

7 Καὶ πάλιν.] Lib. IV. pag. 281. ubi pro ᾗ eſt οἷ. IDEM.

8 Προσέχω.] Non immerito ea loquendi ratio inter Atticas a *Thoma* numeratur, utpote quae innumeris pene in locis apud Oratores occurrat; altera tamen non improbanda, cum verbo προσέχειν, nomine νοῦν non addito, *Lycurgus* utatur Orat. adv. Leocr. pag. 109.

διὸ

διὸ δεῖ, ὦ ἄνδρες, προσέχειν τούτῳ τῷ ἀγῶνι, καὶ μηδὲν περὶ πλείονος ποιήσασθαι τοῦ δικαίου. ibidem pag. 146. ἐγκώμιον, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσι τῆς πόλεως οἱ παλαιοὶ νόμοι, καὶ τὰ ἔθη τῶν ἐξ ἀρχῆς ταῦτα κατασκευασάντων. οἷς ἂν προσέχητε, τὰ δίκαια ποιήσετε. Sic & *Amphis* comicus Excerpt. pag. 517.

> Τόδ' ἀγαθὸν, ὅ, τι πότ' ἐστιν, οὗ σὺ τυγχάνειν
> Μέλλεις διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγώ·
> Ὦ δέσποτ' ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. πρόσεχε δέ.

ita quoque *Cebes* pag. 34. & 35. SALLIER.

Προτέχω σοι τὸν νοῦν &c.] Sic *Aelian.* Var. Lib. X. cap. 16, 1. & XII, 1, 24. & *Aeſchin.* in *Timarch.* pag. m. 179. B. οὐκ ἔτι προσεῖχον αὐτῷ τὸν νοῦν. STOEBER.

Προσέχω σοι ——— σοι μόνον.] Immo potius poſterius per notiſſimam & elegantiſſimam ellipſin, melius ac pulchrius altero iſto pleniore, & ſine iſta ellipſi, formato, προσέχω τὸν νοῦν, ut dudum docuit Lamb. *Bos*, de Ellipſ. Graec. p. 141. ne alios jam producam teſtes, quoniam nec pueri id hodie neſciunt. Vulgatum igitur eſt προσέχειν νοῦν τινι, venuſtum contra & ſelectum alterum προσέχειν τινι. Unde hoc ipſum apud ſolum *Demoſthenem*, omnis elegantiae Atticae parentem ac promum condum, longe frequentius occurrit; quam alterum quidem vulgare, ubivis obvium & recentioribus potius, quam vetuſtioribus Auctoribus, uſurpatum. Sic igitur ille Oratorum potentiſſimus, Olynth. I. p. 3. προσέχειν τῷ πολέμῳ, & contra Mid. pag. 351. τούτῳ τῷ λόγῳ προσέχειν ὑμᾶς δεῖ, & ſic in ſeqq. item contra *Ariſtocrat.* p. 473. προσποιεῖται τῇ πόλει προσέχειν· atque ſic ubique fere in ſeqq. rariſſime enim, uti jam dixi. alteram illam vulgatam nimis loquendi rationem προσέχειν τὸν νοῦν, adhibet ſublimis ille Orator, indocilis privata loqui. Sed & *Thucydidem*, *Iſocratem*, *Xenophontem* aliosque praeſtantiſſimos Auctores ita loquutos fuiſſe, dudum obſervavit hic in *Theſauro* ſuo, *Stephanus*, ut & Guil. *Budaeus*, in Comment. Gr. Ling. pag. 597. qui *Plutarchum*, *Aeſchinem*, aliosque inſuper addit eodem loquendi genere frequentius uſos: ut taceam jam *Aelianum*, *Arrianum*, *Epictetum*, *Libanium* & alios plures. Non poſſum tamen tacite praeterire elegantem illum *Ariſtidis* locum, Orat. II. *Platon.* pag. 195. Tom. II. Τοῖς βελτίστοις ἑαυτὸν παρέχειν, καὶ προσέχειν τοῖς λογισμοῖς, κ. τ. λ. quomodo & in ſeqq. ſaepiſſime: rariſſime enim dixit προσέχειν τὸν νοῦν, ut diligenti Lectori ex ſingulis fere paginis illico patebit. ita v. g. Orat. *Plat.* I. pag. 28. ὁ προσέχων τὸν νοῦν, ubi tamen quidam Codd. legunt προσανέχων, ut alibi aliquoties. TRILLER.

1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα 2 πύθῃ.

Ὥσπερ φαμὲν ΠΡΟΣΗΓΟΡΙ'Α καὶ προσήγορος, 3 οὕτω καὶ προηγορεία ἡ ὑπερηγορεία, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος, ὡσαύτως, καὶ προηγορῶ. 4 Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεύς· τὴν 5 προηγορείαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. 6 καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, ἐγὼ γὰρ βούλομαι· εὑράμενος χρυσίδα καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ, 7 καὶ προήγορος ἠξίωσεν εἶναι.

---

1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vs. 115. ubi πύθῃ. Sic etiam Equit. vs. 150. WITTER. πύθῃ legunt Codd. A. B. vid. *Bud.* C. G. A. p. m. 787. STOEBER.

2 Πύθῃ.] Vers. 113. uti hic MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* vitiose vulgo πείθῃ. Errat vero *Thomas*, nam optimi quique τὸν νοῦν per ellipsin omiserunt. Vide *Bos* de Ellipsi, ejusque Comment. OUDEND.

3 Προηγορία.] Ea vox, quemadmodum προήγορος, in lexicis desiderantur. Ut constat ex exemplis à *Thoma* allatis, προηγορία, *primae in dicendo partes* : *Lucianus* Tom. I. p. 400. πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν, ὥστε τὴν προηγορίαν δέχου. Sed qui nomen illud alteri ὑπερηγορεία respondere possit, non videmus. ὑπερηγορεία enim videtur esse in alicujus defensionem instituta oratio: at cum ea vox inter legendum nobis se non obtulerit, nihil habemus certi quod proferamus : ad προήγορος quod attinet, apud *Euseb.* Praep. p. 136. usurpatur pro defensore. τούτων γὰρ ἔλεγχος, inquit, αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῶν δαιμόνων προήγορος, ἐν οἷς ἐπέγραψε, περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας, ὧδε λέγων πρὸς λέξιν. Eodem prope sensu προηγορέω reperias in *Plutarchi Caesare*, ubi significat reum defendere : sic ille pag. 986. καὶ δὴ καὶ τῷ τῶν Λιβύων βασιλεῖ προηγορῶν μὲν ἡττᾶτο τοῦ μεγέθους τῶν κατηγορειῶν. SALLIER.

Οὕτω καὶ προηγ. ἡ ὑπερηγ.] Cod. B. οὕτ. καὶ προήγορος, προηγορία κ. τ. λ. STOEBER.

4 Λουκιανός.] Tom. I. pag. 402. Graev. WITTER.

5 Προηγορείαν δέχου.] Tom. I. pag. 592. ubi vulgo edidere προστηγ. & variant Codd. OUD.

Καὶ Συνέσιος.] Pag. 208. C. WITTER.

7 Καὶ προήγορος.] Copula exsulat Leid. pr. & Burm. & Edd. Rom. Vasc. sed additur in *Synesii* Ep. 67. pag. 208. C. Dein rescripsi Ῥοδίοις nixus auctoritate Cod. Leid. pr. & Burm. Adi supra ad V. σὺκ. item γὰρ, quod & habent Burm. Edd. Vett. pro δὲ. In *Aristide* Tom. I, pag. 564. vulgo itidem προσηγορεῖν. V. *Suidam*. OUD.

1 Ἀρ

εἶναι. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας Ῥοδίοις, προηγορεῖν δὲ ἡμᾶς συνδεομένους.

[2] ΠΡΟΣΗΚΕΙ μοι τόδε, ἀντὶ τοῦ πρέπει καὶ ἁρμόττει μοι. καὶ προσήκει μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχή ἐστι μοι. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ, ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· [4] ἥπου ταύτη γε λαμπρῶς προσῆκε τῆς προσηγορίας. τὸ δὲ προσῆκεν, ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον, Ἀττικόν ἐστιν. ὥσπερ καὶ τὸ ἔδει, ἀντὶ τοῦ δεῖ.

Οὐ μόνον οἱ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΕΣ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ οἱ προσήκοντες τούτου.

[5] ΠΡΟΣ ἱεροῖς ἱκετεύω Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ πρὸς ἱερά. Θου-

---

1 Ἀριστείδης.] Codd. A. B. sic inscribunt ἐν τῷ ῥοδίοις. π. ὁμ. Locus est p. 74. lin. 18. ubi προσηγ. Codd. vulgatam tuentur: sed pro δὴ habent δέ. STOEB.

2 Προσήκει.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 49. ad *Nicocl.* p. 68. DRAKENB.

3 Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ] Pag. 60. B. l. 13. ubi: ἥπου γε λαμπρῶς ταύτη γε προσ. κ. τ. λ. WITTER.

4 Ἥπου ταύτηγε λαμπρῶς προσῆκε.] Ita exhibui cum MSS. omnibus. vulgo sine sensu λαμπρῶν. In *Aristide* Tom. I. pag. 237. legas ἥπου γε λαμπρῶς ταύτη γε προσήκει· ubi semel certe abundat γε, & προσῆκε e nostro videtur reponendum. Sane ita *Thomam* in suo Codice habuisse patet ex addita ipsius nota. cui adde *Phavorinum*, e *Thoma* supplendum, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς προσῆκεν ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον Ἀττικόν ἐστιν. ὥσπερ ἔδει, ἀντὶ τοῦ δεῖ. MS. Reg. *Herodiani*. Τὸ προσῆκε, τὸ ἔχρῆν, τὸ ἔδει ἐπὶ παρεληλυθότος. τὸ προσήκει, τὸ χρή, τὸ δεῖ ἐπὶ ἐνεστῶτος. OUDEND.

5 Πρὸς ἱερεῖς.] Scribendum omnino π. ἱεροῖς. Sic Codd. nostri & *Phavor.* STOEB. Vulgatum quoque in *Thucyd.* loco Lib. II. pag. 130. D. conf. *Eund.* Lib. III. pag. 221. D. *Arrian.* E. A. L. 8. pag. 20. τοὺς δὲ ἐς ἀλλήλους τετραμμένους, τοὺς δὲ καὶ πρὸς ἱεροῖς ἱκετεύοντας· ubi edit. Basil. habet ἱερεῖς. Male. *Lucian.* Merc. Cond. Tom. I. pag. 445. οἷοί εἰσιν αἱ πρὸς ἱεροῖς διεξιόντες. ubi Schol. *Bourdelot.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐξέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. Eadem fere Schol. *Voss.* p. 28. qui tamen πρὸς pro πρὸ & τὴν αὐτῶν τυχ. melius. *Hesych.* ἱκνάζω, λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς. WITTER. etiam *Steph.* de Dial. pag. 158. contra Nostrum dissentem, sed infeliciter. STOEB.

Perperam H. *Steph.* & *Dukerus*

Θουκυδίδης· πρὸς ἱεροῖς [1] ἱκέτευσαν, ἢ μαντείοις.

ΠΡΌΣΚΕΙΜΑΊ σοι, ἀντὶ τοῦ οἰκείως ἔχω σοι. καὶ πρόσκειμαί σοι ἀντὶ τοῦ ἐπίκειμαί σοι. [2] ὡς ὁ αὐτὸς· προσκειμένον, καὶ κατὰ τὸ εἰκὸς φοβοῦντα αὐτοὺς. καὶ πρόσκειμαι, τὸ ἀνάκειμαι. [3] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· παρέφερον τοῖσι προσέκειτο, τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδὸς.

ΠΡΌΣΚΡΟΥΜΑ, ἡ μέμψις, οὐ πρόσκρουσμα. [4] Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ τῶν Λευκτρικῶν· καὶ πρὸς ἐκείνους [5] ἐν προσκρούμασι καὶ μέμψεσιν εἶναι.

ΠΡΌΣΟΔΟΣ, [6] ἡ προσένεγξις. [7] οἷον, χρημάτων πρόσοδος. [8] πρόσοδος καὶ ἡ πανήγυρις. [9] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παν-

---

rus ad citatum *Thucydidis* locum Lib. II. §. 49. ὅσα τε πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν, ἢ μαντείοις καὶ τοῖς τοιούτοις ἐχρήσαντο, librariorum errorem *Thomae* imputantes, eum strenue nugari dixerunt. Non enim *Thomae* peccatum hic ullum est, qui scripsit πρὸς ἱεροῖς i. A. λ. οὐ π. ἱερῷ Θ. π. ἱεροῖς ἱκέτ. ut dudum suos discipulos docuit Cl. *Hemsterhus*. monente Eruditiss. juvene J. G. Knoop JC. in Diss. Inaug. A. 1752. pag. 15. & praebent diserte Leid. pr. Burm. ac conjecit *Wolfius* πρὸς τοῖς ἱεροῖς, *ad templa* sive *in templis*. Quod obvium, uti πρὸς τῷ θεῷ *in dei aede*. OUDEND.

1 Ἱκέτευσαν.] Cod. A. ἱκετεύουσ. STOEBER.

2 Ὡς ὁ αὐτὸς.] Lib. V. p. 348. C. WITTER.

Thucydid. Lib. V. pag. 348. *Herodoti* locus est Lib. I. cap. 119. OUDEND.

3 Ἡρόδοτος.] Lib. I. pag. 56. E. WITTER.

4 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 31. B. lin. ult. conf. pag. 29. A. lin. 23. WITTER. pro μέμψεσιν Cod. A. legit. μέμψιν. STOEB.

5 Ἐν προσκρούμασι.] MSS. Leidd. pr. & Burm. προσκρούσμασι, invito *Thoma* & *Aristide* Tom. I. pag. 455. Vide & pag. 411. sive ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν. OUDEND.

6 Ἡ προσένεξις.] Vox nihili. Malim προσένεγξις. STOEB.

Immo προσένεγξις, ut legendum e MSS. Leid. pr. & Burm. OUDEND.

7 Οἷα.] Cod. A. ἤγουν minus bene. Facit huc *Demosth.* locus pro Phorm. p. m. 601. A. τούτων δὲ τῆς προσόδου τὴν ἡμίσειαν τούτῳ ἀποδίδοται. & de Coron. p. m. 323. fin. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον πρόσοδον ἔσεσθαι. conf. Not. ad *Lucian.* Somn. Tom II. pag. 704. & *Duker.* ad *Thucyd.* p. 303. n. 54. STOEBER.

8 Πρόσοδος καὶ ἡ πανήγυρις.] Vid. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. in Jov. v. I. DRAKENB.

9 Ἀρις. ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Scrib. Πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ

Παναθηναϊκῷ· καὶ [1] πρόσοδοι θεῶν μετὰ τῶν καθεστηκότων νόμων. καὶ πρόσοδος, ἡ πρός τι ὁδός. [2] Θουκυδίδης· λάθρα ἐτήρουν τὴν πρόσοδον.

ΠΡΟΣΟΙΚΩ, [3] ἐπὶ μὲν ἐμψύχου, δοτικῇ· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῇ. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· προσοικεῖ τὴν ὄχθην ἑκατέρα τῶν πόλεων. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· προσοικοῦμεν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὰς ὄχθας.

[5] ΠΡΟΣΟΨΙΣ, ἡ θεωρία. [6] Θουκυδίδης· μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ.

[7] ΠΡΟΣΠΟΙΟΥΜΑΙ τὸ ὑποκρίνομαι, καὶ προσποίησις. ἐπὶ

τοῦ ναοῦ: ubi vid. locum pag. 61. & corrige: καὶ πρόσοδος θεῶν κτλ. Sic A. B. Magis huc facit alius ejusdem locus *Panath.* Tom. I. pag. 148. Jebb. πρότερον μὲν πανηγύρεις καὶ πρόσοδοι τοῖς θεοῖς ἦσαν. Recte ibi *supplicationes publicas* dixeris; θυσίας his adjungit *Demosth.* de Coron. pag. 323. pr. προσόδια μέλη in illa festivitate cantari solita meminit *Athenaeus*; ad quem vid. *Casaub.* pag. m. 902. Stobber.

1 Πρόσοδοι θεῶ.] Vitiose sic edebatur in Ed. Blank. pro θεῶν. ut in MSS. & Edd. Vett. atque *Aristide* Tom. I. pag. 149. θεῶν πρόσοδοι. nam cetera μετὰ τ. non inveni. pag. praec. legitur πρόσοδοι τοῖς θεοῖς ἦσαν. *Xenophon* ait Lib. VI. Ἀναβ. pag. 371. ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. De iis vide etiam *Suidam*, *Thucydidis* verba sunt Lib. IV. §. 110. Oudend.

2 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 325. C. Witter. Dicitur etiam *accessus ad populum* πρόσοδος πρὸς τὸν δῆμον *Aeschin.* in Timarch. pag. 181. fin. pro quo *Demosth.* de Coron. pag. 314. C. προσελθεῖν τῷ δήμῳ κ. λόγου τυχεῖν. Unde apud *Themist.* Orat. X. pr. ποιησάμενος πρόσοδον ἐπὶ τοῖς λόγοις, legendum esse πρόσοδον; non immerito suspicatur *Harduinus* ad h. l. Stoeber.

3 Ἐπὶ μὲν ἐμψύχου δοτικῇ.] Dativo rei inanimae jungitur quoque, ut προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, ἰσθμῷ & similibus haud raro. *Aristidis* verba invenies Tom. II. pag. 344, 362. Oud.

4 Ἀριστείδης.] Locus prior est p. 93. l. 19. posterior p. 96. lin. 3. Witter.

5 Πρόσοψις.] Codd. A. B. πρόσωψ. & in ipso *Thucyd.* loco Cod. A. eandem lectionem servat. vid. apud *Duker.* pag. 156. n. 14. Stoeber.

6 Θουκυδίδης.] Lib. IV. §. 89. Oudend.

7 Προσποιοῦμαι τὸ ὑποκρ.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 53. Drakenb.

Sic apud *Plutarch.* Them. p. 117.

ἐπὶ τῆς αὐτῆς 1 δὲ σημασίας ἐστὶν ὅτι καὶ τὸ ποιοῦμαι ὑπο-ρητ. 2 Συνέσιος ἐν τῷ Δίωνι· οὐ γὰρ ἐποιεῖτο Σωκράτης σοφὸς εἶναι. καὶ προσποιοῦμαι τὸ ἐπαγγέλλομαι, καὶ προσποίησις ἡ ἐπαγγελία. 3 Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην 4 κομπωδεστέραν ἔχοντι 5 τὴν προσποίησιν. προσποιοῦμαι καὶ τὸ οἰκειοῦμαι, οἱονεὶ, τὸ πρὸς ἐμαυτὸν ποιοῦμαι. 6 Ἡρόδοτος ἐν τῇ πέμπτῃ· προσποιησάμενος δὲ 7 ἑταιρηΐην τῶν 8 ἡλικιωτέων. ὅθεν καὶ προσποίησις, ἡ οἰκείωσις· προσποιῶ δὲ, τὸ ὑποτάττω. 9 ὡς Θουκυδίδης· καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι.

10 ΠΡΟΣΤΑΤΤΩ οὐ μόνον τὸ κελεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔν τινι τάττω. 11 Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ· καὶ τοὺς ἄλλους Κλεα-

---

117. B. & *Demosth.* de Coron. pag. 331. A. STOEBER.

1 Δὲ.] Abest MSS. Leidd. & Burm. *Phavor.* *Synesium* vide pag. 57. C. Dein reposui in *Thucydidis* loco Lib. II. §. 62. κομπ. ἔχ. τὴν προσποίησιν, pro κομπ. ε. τ. ποίησιν, ut non modo in Ed. Franek. sed & Vett. contra *Thomae* mentem, ejusque & *Thucydidis* Codices exhibebatur. OUDEND.

2 Συνέσιος.] L. c. pag. 57. C. ubi σοφ. ε. Σωκρ. STOEBER.

3 Θουκυδίδης ἐν β'.] Apud *Duker.* pag. 98, 23. IDEM.

4 Πομπωδεστέραν.] Scrib. κομπ. ex A. & B. IDEM.

5 Τὴν ποίησιν.] Scrib. προσποίησ. ex A. B. vid. iter. Cl. *Duker.* pag. 136, 74. IDEM.

6 Ἡρόδοτος.] L. c. p. 357. B. Cod. A. hic legit ἑτεροιώνι Cod. B. ἑτερικήν. IDEM.

7 Ἑταιρηΐην.] Leid. pr. Edd. R. V. ἑταιρίην. male. V. *Herod.* Lib. V. cap. 71. OUDEND.

8 Ἡλικιωτέων.] Cod. A. ἡλικιωτῶν. STOEBER.

9 Ὡς Θουκυδίδης.] Lib. II. §. 2. ubi vide, & *Kuster.* de V. Med. pag. 30. OUDEND.

10 Προστάττω.] *Lucian.* contempl. pag. 344. DRAKENB.

11 Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ] *Duker.* pag. 428, 24. ἐν ε. A. B. & ibi Κλεαρίδα pro δαι. STOEBER.

In MSS. & Edd. Vett. haec paragraphus subsequitur vocem Πελορῶ, in cujus explicatione *Thomas* citavit aliquoties *Thucydidem*; Hinc in iisdem libris hic erat ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ sc. ὀγδόῃ, quae ultimum praecesserat. Sed male, cum debeat esse πέμπτῃ, uti etiam ordo exemplorum in hac paragrapho demonstrat. Vide §. 8. ex qua,

Κλεαρίδα προστάξας. [1] καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακουσίοις. [2] καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ· καὶ ἄρχοντα Ἀλέξαρχον Κορίνθιον προστάξαντες.

ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΑΙ σοι, ἀντὶ τοῦ μετὰ σοῦ γίνομαι. οἷον, προστίθεμαι τοῖς πολεμίοις. προστίθεμαι δέ σε, ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ σε παραλαμβάνω. [3] Θουκυδίδης· ἵνα δεῦρο ἀντιβοηθῶσι, προσεθέμεθα αὐτοὺς, τουτέστι, συμμάχους [4] ἐποιησάμεθα.

[5] ΠΡΟΣΤΡΙΒΟΜΑΙ οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ κακοῦ μὲν γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις [6] καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι· πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις. ἐπὶ καλοῦ δὲ Δημοσθένης, ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος· πλούτῳ τινὰ δόξαν προστετρίφατο τοῖς κεκτημένοις.

[7] ΠΡΟΣΤΡΟΠΗ, ὁ μολυσμός. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ θ..γων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. μίασμα δὲ οἱ ῥητο-

---

qua, item MSS. & Edd. Vett. restitui hic Κλεαρίδα pro mendoso Κλεαρίδου. In exemplo Lib. VI. §. 93. in Ed. Blank. etiam perperam habetur προτάξ. In Leid. pr. Ed. R. V. Συῤῥακης. Tandem in ultimo exemplo Lib. VII. §. 19. pro Ἀλέξανδρον MS. Burm. & edita *Thucydidis* exemplaria cum plerisque Codd. Ἀλέξαρχον ostentant. OUDEND.

1 Καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ] Apud *Eund.* pag. 322, 62. pro προταξ. scrib. προστάξ. ex Cod. B. STOEBER.

2 Καὶ ἐν τῇ ἑβδόμῃ] Pag. 456, 20. pro Ἀλέξανδρ. scrib. Ἀλέξαρχον. Sic A. & B. IDEM.

3 Θουκυδίδης.] *Duker.* pag. 390, 70. pro ἐποιησάμ. Codd. A. B. πεποιήμεθα. IDEM.

4 Ἐποιησάμεθα.] Leid. pr. & Burm. Oxon. πεποιήμεθα. Ut vulgo, per *Aoristum*, Scholiastes *Thucydidis* exponit Lib. VI. §. 18. OUDEND.

5 Προστρίβομαι.] *Antiphon* Or. XI. pag. 77. *Athenagoras* Leg. pro Christ. pag. 134.

6 Ἀριστοφάνης.] Codex uterque καὶ Ἀριστοφ. Vid. loc. Equit. vs. 5. STOEBER.

Copulam restitui e MSS. & Edd. Vett. In Leid. pr. qui cum Burm. caret τῷ γὰρ, est ἱππεῦσιν vs. 5. quem locum excitavit quoque *Suidas*. *Demosthenis* verba invenias pag. 710. D. OUDEND.

7 Προστροπή.] Dicitur devotio, placulum, si *Thomae* assentimur. Sed illa vox eo sensu in veterum scriptis nunquam le-

ῥήτορες γράφουσιν, καὶ οὐ προσροπή. τὸ δὲ ¹ μολυσμὸς, κοινὸν, εἰ καὶ Συνέσιος τοῦτο λέγει περὶ τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ. ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται.

ΠΡΟ-

gitur: itaque cum minus verisimile sit grammaticum nostrum in re adeo manifesta coecutiisse, scribendum existimamus προσροπή, adducti praesertim hoc ipso *Synesii* loco, quem ob oculos habuit: ibi enim προσροπῆς occurrit, epist. nempe 58. pag. 202. ὁ γὰρ μολυσμὸς, inquit, διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγὴς ἀπολαύει τῆς προσροπῆς. Potuit tamen in depravatos *Synesii* codices *Thomas* incidere, quibus deceptus suam hanc de voce προτροπή sententiam nobis obtrusit; addit enim in Oratorum scriptis non reperiri, quod verum de προτροπή, non autem de προσροπή, ut ostendit *Stephanus*, cui plurima ex *Aeschylo*, *Sophocle*, & *Euripide* adjici possent. SALLIER.

Scrib. προσροπή ex A. B. & vulg. *Synes.* cujus utrumque locum habes pag. 202. D. STOEBER.

Sic vulgo edunt, nec monuit, quod sciam, de vitio quisquam, cum tamen MSS. Leidd. & Burm. ubivis habeant προσροπή Hoc enim compositum, non προτροπή, significat τὸ μίασμα Rhetorum. Audiamus eum, quem *Photius* MS. & *Suidas* contraxerunt, *Harpocrationem*. Προστρόπαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας &c. ἀντὶ τοῦ ἄγος καὶ τοῦ μίασμα. καὶ προστροπὴ δὲ περὶ τούτου λέγεται. ἐν γοῦν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἐκ παραλλήλου τίθησι τὰ ὀνόματα ὁ ῥήτωρ. κεῖται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας. V. & *Etym.* M. pag. 700. *Synesii* verba legas Epist. 58. pag. 202. in f. ubi recte προσροπῆς, sicut & Epist. 44. in f. εἰ θιγγάνων ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προσροπήν. Adi H. *Steph.* in *Thes.* Idem vitium olim adhaeserat *Polluci* Lib. V. §. 127. αἰσχύνη, διαβολή, ἀρά, περιβολή, προσροπή. Dein εἰ καὶ Συνέσιος καὶ τοῦτο Leid. pr. Burm. Ista autem *Synesii* verba Ep. 58. praecedunt prioris exempli voces. De μολυσμῷ vide ad *Hesych.* & 2 Epist. *Paulli* ad Corinth. cap. 7. §. 1. OUDEND..

Προσροπή. JUNIUS.

1 Μολυσμός.] *Thomae* parum probatur: praeivit tamen *Synesio* *Josephus* pag. 1057. Πτεφερφάντην δὲ ἱερογραμματέα φάναι, ἐὰν τῶν τοὺς μολυσμοὺς ἐχόντων ἀνδρῶν καθάρῃ τὴν Αἴγυπτον, ποιήσασθαι τῆς πτοίας αὐτόν. Eodem sensu *Heliodorus* ait *Aeth.* pag. 456. ἅτε γὰρ καθαρωτάτοις καὶ φανωτάτοις θεῶν Ἡλίῳ τε καὶ Σελήνῃ τῆς θυσίας τελουμένης, ἐπιμίγνυσθαι τὸ θῆλυ γένος οὐ νενόμιστο, τοῦ μή τινα καὶ ἀκούσιον ποτὲ μολυσμὸν γενέσθαι τοῖς ἱερείοις. Non ideo tamen ea vox inter Atticas

[1] ΠΡΟΣΤΥΧΗΣ ἐγνόμην, [2] ἄμεινον ἐρεῖς, [3] ἢ ἐνέτυχον.

ΠΡΟ-

cas numeranda: ab Atticis enim usurpatam esse non meminimus. Apud Ecclesiasticos scriptores saepe legitur μόλυσμα, quod eamdem vim habet: vide *Basil.* Tom. I. pag. 760. & *Greg.* Nyss. Tom. I. p. 660. SALLIER.

1 Προστυχὴς —— ἐνέτυχον.] Sed cur illud προστυχὴς ἄμεινον, sive melius altero ἐνέτυχον; forte, quia rarius illo: sed non omnia rariora semper sunt meliora. Certe illud προστυχὴς, rarissime apud Veteres occurrit, & vix semel atque iterum, apud *Demosthenem* paucosque alios, quantum equidem sciam, legitur: illud contra ἐνέτυχον, apud omnes Auctores, & vetustissimos, & medios, & recentiores, ubique & singulis fere paginis, singulari cum elegantia, deprehenditur. Sic, ut ex innumeris exemplis pauca tantum in hujus rei fidem hic producam, ipse noster *Hippocrates* dixit Lib. VI. Epid. pag. 823. ἰητρεῦσιν. οἷσι κἀγὼ ἐνέτυχον. item *Lysias*, Orat. II. pag. 29. τάχιστα ἐντύχοιεν ἀνθρώποις· & sic saepe alibi, in seqq. *Euripides* quoque, in Rheso, 570. μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς, & alibi saepissime: item *Aristides*, Serm. Sacr. I. pag. 274. Tom. I. τοῖς πᾶσι ῥᾳδίοις ἐνέτυχον, & sic ubique, in seqq. item mox pag. 275. τινὰ τῶν ἐπιτηδείων ἐντυχόντα μοι. ut & 276. ἐντυγχάνομεν τῷ ἱερεῖ. Nemo vero, quod equidem sciam, ista eleganti loquendi ratione frequentius & singulis fere paginis, delectatur ipso quidem *Luciano*, τῷ Ἀττικωτάτῳ, adeo ut ingens locorum in eo ubivis obviorum numerus iniri vix possit: ideo paucissima saltim hic ex immensa illa farragine, delibemus. Sic ergo in Hermot. pag. 532. Tom. I. ᾧτινι ἐντετύχηκας, & mox ita rursus: & aliquot paginis interjectis, ibidem p. 563. ὀλίγοις ἐντύχοις, mox, τούτῳ ἐντύχοις, & rursus ibidem: εἴ τινι ἐντετύχηκας. porro Lib. I. Ver. Hist. pag. 641. τούτοις ἐντυχὼν, & statim pag. 642. τοὺς ἐντυγχάνοντας. Ita & in *Asino*, Tom. II. pag 108. αὐτῷ ἐντυχὼν, item in accusat. pag. 217. χρηστοῖς ἐντύχῃς· & in Rhet. praecept pag. 321. ἤν τις ἐντύχῃ, nec non Lib. de Electro, pag. 371. ὀλίγοις ἐντύχοις, ut supra: item Dial. Meret. pag. 518 Ἀσεβίαν ἐντυχοῦσαν αὐτῇ. Tandem in Lexiphane, pag. 834. Tom. I. παρρησίαν ἄγοντα ἐντετυχηκέναι, & mox rursus pag. 835. ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ. Sed talia apud solum, ut dixi, *Lucianum*, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, ut cuivis notum: sed & apud *Appianum*, *Arrianum*, *Josephum*, *Heliodorum*, *Libanium*, *Dionem*, & plures alios, praesertim vero apud *Plutarchum*, ut

[1] ΠΡΟ'ΣΧΗΜΑ ἐστὶν ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα. [2] Θουκυδίδης· τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. [3] Συνέσιος [4] ἐν τῇ, ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἐπιστολῇ· ἡ γὰρ [illegible] πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ἐστί. ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. [5] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

> Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
> Πρόσχημα — — —

καὶ

ut multis ostendit *Elsnerus*, in Observ. Sacr. ad Actor. Apost. XXVI, 24. Tom. I. pag. 478. item post ipsum B. *Wolfius*, in Cur. Philol. Sacr. ad eundem locum, pag. 1355. Tom. II. ut & *Gatakerus*, *Pricaeus* & alii: Nemo enim, quantum equidem sciam, praeter morosum nostrum Graeculum, unquam dubitavit, bene & eleganter Graece dictum esse, ἐντυγχάνειν τινί, seu ἐντετυχηκέναι τινί· sed quoniam, uti jam modo vidimus, scriptoribus praesertim sacris, illud loquendi genus in usu erat, ideo ex depravato Nostri animi consilio, rejiciendum scilicet merito videbatur. TRILLER.

2 Ἄμεινον.] Addidi ex MSS. Leid. Burm. & *Phavor.* ἐρεῖς. *Photius* cum *Suida*: προσυχὴς, ὁ ἐξ τύχης ἐντυχών. OUD.

3 Ἢ ἐνέτυχον.] Melius fortasse ἡ ἐντυχής. ἐντυχεῖν enim legitur apud *Lysiam* pag. 29. ἐγὼ δὲ ἡγούμενος μὴ ἐκεῖνον ἐκφάξειν, τούτους δ' ἐπειδὴ τάχιστα ἐντύχοιεν ἀνθρώπους αἰσχυνομένους ἀποτρέψειν, reperias & apud *Antiph.* pag. 41. quod argumento est verbum illud tanquam minus Atticum repudiandum non fuisse. SALLIER.

1 Πρόσχημα, προκάλυμμα.] Occurrit hoc eleganti sensu saepius haec vox apud *Aelianum*, Var. Hist. *Dionem* Chrysost. *Dionys.* Hal. *Plutarch.* *Herodianum* & alios plures. Conf. *Budaei* C. Gr. L. pag. 610. & pag. 614. &, si tanti quidem videntur, Obs. Crit. Nostr. L. I. cap. 18. TRILLER.

2 Θουκυδίδης.] Lib. III. pag. 228. A. STOEBER.

Lib. III. §. 82. ubi vide. & *Aristaen.* Lib. I. Ep. 4. OUD.

3 Συνέσιος.] L. c. pag. 167. D. STOEBER.

4 Ἐν τῇ &c. ἐπιστολῇ.] Absunt, ut saepe, a Leid. pr. & Burm. Contra addit Oxon. ἢ πεποιθέναι ἐπ' ἄνθρωπον ex Ep. V. pag. 169. D. ἐστιν Leid. pr. & Burm. OUDEND.

5 Σοφοκλῆς.] L. c. vs. 683. seq. ubi quidem vulg. κλεινὸν, Cod. vero uterque legit κοινὸν; quam lectionem Edit. Rom. tenet. STOEBER.

Σο-

καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνήρηται. [2] ἐχρήσαντο δὲ τούτῳ εἰς τὴν τοιαύτην σημασίαν, διὰ τὸ, τὸ σχῆμα τῆς ὕλης προέχειν, εἰδοποιοῦν αὐτὴν καὶ [3] εἰς κάλλος ἄγον. εὕρηται δὲ πρόσχημα [4] καὶ ἁπλῶς τὸ σχῆμα.

[5] ΠΡΟΣΧΩΡΟΣ λέγε, οὐ [6] πλησιόχωρος.

ΠΡΟ-

Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vs. 682. in quo male Ἐκεῖνος Edd. R. V. Pro κλεινὸν in iisdem & Leid. pr. Burm. est κοινόν. Dein male πρόσχημ' ἀγῶνος. junctim citat *Suidas*, sed ut e prava interpretatione παρακάλυμμα videtur patere, hic mutilus. Bene ἀγῶνος omittit *Thomas*: jungenda enim ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Dein καὶ deëst MSS. In *Aristidis* autem loco Tom. I. pag. 98. vulgo editur τῶν Ἑλλήνων. OUDEND.

1 Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 5. lin. 7. ubi τῶν ἑλλήνων. add. p. 8. B. lin. 3. f. STOEB.

2 Ἐχρήσαντο δὲ τούτῳ εἰς τὴν τ. σημ.] Sic edi curavi e Leid. pr. & Burm. Mendose circumferebatur τοῦτο, omisso τήν. OUDEND.

3 Εἰς κάλλος ἄγον.] Cod. A. ἄγων minus recte. STOEBBER.

4 Καὶ ἁπλῶς τὸ σχῆμα.] Dicitur etiam pro καλλώπισμα, *fastigium*. *Polyb*. V, 10. de *Philippo Maced*. rege: ὁ πρῶτος τῶν Μακεδόνων αὐξήσας τὴν βασιλείαν, καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τοῦ προσχήματος τῆς οἰκίας Φίλιππος. Conf. *Dio* pag. 181. E. WIT.

5 Πρόσχωρος.] Cod. B. προχωρ. IDEM.

6 Πλησιόχωρος.] Minus Attice igitur *Philo* pag. 468. Μωσῆς γένος μέν ἐστιν Ἑβραῖος, ἐγεννήθη δ' ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐτράφη, τῶν προγόνων αὐτοῦ διὰ πολυχρόνιον λιμὸν, ὃς Βαβυλῶνα καὶ τοὺς πλησιοχώρους ἐπίεζε &c. Ita quoque *Josephus* pag. 74. τοιαῦτα τοῖς πλησιοχώροις καὶ πρὸς ἀλλήλους πρεσβευόμενοι χωρεῖν τοῖς Ἑβραίοις ἐγνώκεσαν εἰς μάχην. Utitur & *Dionysius* Alex. apud *Euseb*. Praep. pag. 777. quin & ipse *Eusebius* ejusdem operis pag. 10. ex quibus colligas hocce nomen, etsi parum Atticum, tamen improbari non debere tanquam minus Graecum. SAL.

Πλησιοχ.] Scrib. πλησιοχ. Sic A. B. τάς τε πρόσχωρος τόπους *Aeschyl*. Pers. vs. 273. vid. etiam Cl. *Duker*. ad *Thucydid*. p. 285, 65. Sequitur in Codd. Nostris A. & B. Ἐπιχειρεῖν τῷ δεῖνι, καὶ οὐ τοῦ δεῖνος. STOEBER.

Οὐ πλησιόχωρος.] Errare magistrum docet Cl. *Dukerus* ad *Thucyd*. Lib. IV. §. 79. Addunt MSS. Leidd. Burm. Oxon. ἐπιχειρεῖν τῷ δεῖνι, καὶ οὐ τοῦ δεῖνος, vel ἐπιχείρει. An ἐπ' ἐπιχείρησιν τῷ δεῖνι? &c. *ad opem ferendam*? Cum Dativo, certe

 non

¹ ΠΡΟΣΩΠΕΙ͂Α, τὰ ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν ἐπιτιθέμενα τοῖς προσώποις. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ πρόσωπα.

² ΠΡΟΤΕΛΕΙΑ, ἡ προμύησις.

ΠΡΟ-

non cum Genitivo vult construi τὸ πρέχωρες. Quid praeterea hic lateat, nescio. Nam ἐπιχωρεῖν, quod verbum ab littera Π. alienum est, cum Genitivo non construi nullus ignorare potest. Vult igitur, aeque ἐπιχωρίαν cum Dativo construendam esse; quae vox, ut aliquoties supra, extra litterarum ordinem a *Thoma* memoratur. OUDEND.

1 Προσωπεῖα, τὰ ὑπὸ &c.] Ita *Lucianus* in Icaromenipp. pag. 208. Tom. II. ἦν ἀφέλῃς τὰ προσωπεῖα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς· atque sic etiam rursus in Νεκυομαντείᾳ, p. 336. Tom. I. item Philopseud. pag. 349. προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις, & in *Reviviscent.* pag. 409. seqq. & alibi saepius. *Hippocrates* quoque noster, in Lege, pag. 41. similem in modum: πρόσωπον ὑποκριτοῦ ἔχουσιν, οὐκ εἰσὶ δὲ ὑποκριταί. Sed plura hanc in rem collegit & observavit *Bergerus*, Comment. de personis, seu larvis, cum aliis, quos ibi copiose laudat, auctoribus. TRILLER.

Joseph. pag. 195. B. *Aristid.* pag. 54. A. Lib. II. ubi male legitur προσωπείων. add. *Xiphil.* pag. 167. D. conf. *Phrynich.* pag. 70. WITTER.

Male *Moeris* Ἑλληνικῶς dici scribit. Contrarium docent exempla, ὅσα κόνις. OUDEND.

2 Προτέλεια λεγε.] Secundum grammaticos proprie dicuntur sacrificia, quae nuptiis praemittebantur; quo sensu usurpatur ab *Euripide*, *Platone*, aliisque compluribus: attamen an primaria sit illa hujusce vocis significatio, dubitandi locus est; ter enim legitur apud *Aeschylum* in Agam. scriptorem, ut norunt omnes, longe antiquissimum, sed tribus illis in locis sermo est de iis, quae rem aliquam faciendam antecedunt; primus occurrit vs. 65.

Διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
Κάμακος.

Secundus vs. 235.

Ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός,
Γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν
Καὶ προτέλεια ναῶν.

ibi προτέλεια ναῶν nihil aliud sunt, quam necessarium Iphigeniae sacrificium, exitus ut classi faustus felixque daretur. tertius vs. 729.

Ἔθρεψεν δὲ λέοντα
Σίνιν δόμοις ἀγάλακτον
Οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον,
Ἐν βιότου προτελείοις
Ἅμερον.

βιότου

ΠΡΟΤΕΡΑ, ἐπὶ τάξεως· [1] προτεραίᾳ δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. [2] Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης.

[3] Καὶ ΠΡΟΥΤΡΕΨΕ, καὶ προὐτρέψατο.

ΠΡΥ-

βιότητ προτέλεια sunt vitae primordia. Quam ob rem post *Aeschylum* tantum ad nuptias translatam vocis προτέλεια acceptionem non temere quis suspicetur, atque haec ipsa ita non invaluit, ut non eodem ac *Aeschylus* modo nomen, de quo disputatur, scriptores secuti interdum non acceperint. Omnium instar erit *Philo* pag. 245. ἀλλ' οὐκ ἐνὶ ἀνδρὶ ἔξεστι μόνον αὐχῆσαι παρὰ Μωσεῖ τὰ προτέλεια τῆς σοφίας ἀναδιδαχθῆναι. SALLIER.

Carent verbo λέγει MSS. & Edd. R. Vasc. nec opus eo est. De Προτέλεια agunt Grammatici tantum non omnes, quibuscum conferenda est doctissima *Dav. Rhunkenii* nota ad *Timaei* Glossarium Προτέλεια, αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. OUD.

Synesius de Regn. pag. 13. B. conf. *Salmasius* ad *Achill.* Tat. pag. 569. & Franc. *Rous.* Antiq. Attic. Lib. IV. cap. 8. pag. 440.

1 Προτεραίᾳ δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας.] Ex *Ammonio* hausit *Thomas* pag. 119. & sic passim. Sed ad *Thucyd.* Lib. V. §. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, ubi in MSS. προτέρᾳ, Cl. *Dukerus* hinc objurgat eos, quod damnent τὴν προτέραν ἡμέραν· cum tamen *Homerus* & *Aristoteles*, ita sint loquuti. Verum praeterquam quod illi non fuerint Attici, non damnant προτέραν *Thomas* & *Ammonius*; sed statuunt προτεραίαν non adhiberi Attice, nisi de *die*, non autem de ordine, sicuti προτέρα. Hoc vero praecepto non denegant auctoritatem τῆς προτέρας de *die* quoque adhibitae. Id si voluissent, scribere debuissent, προτεραία δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας, οὐ μὴν προτέρα. *Photius* MSS. προτέρα καὶ προτεραία, ὑστέρα καὶ ὑστεραία. proferri deberent exempla, quibus προτεραία ἐπὶ τάξεως dicatur. *Platonis* locus est Tom. I. pag. 58. A. C. OUD.

Pag. 58. C. προτέρα ἐκκλησία apud *Xenoph.* pag. m. 449. B. ubi ad marg. προτεραία. STOEBER.

2 Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι.] *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 2. pag. 8. DRAKENB.

3 Καὶ προὔτρεψε.] *Plato* Phaed pag. 89. A. *Laërt.* pag. 59. B. STOEBER.

Sic MSS. & Edd. Vett. Ejecit Blank. τὸ καί. Excidisse credas καὶ προέτρεψε καὶ προετρέψατο, ut apud *Moeriden.* OUDEND.

1 Καὶ-

ΠΡΥΤΑΝΕΙ͂ΟΝ, τὸ [1] κοινὸν ταμιεῖον, ὅθεν αἱ κοιναὶ [2] εὐεργεσίαι καὶ σιτήσεις ἐδίδοντο. πρυτανεῖα δὲ πληθυντικῶς, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων [3] δίκην· ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος. [4] πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. [5] διήρηται γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις [6] ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς, καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

[7] ΠΡΩΪ, καὶ ὀψέ· [8] οὐ πρωΐας, καὶ ὀψίας. [9] Πλάτων ἐν

---

1 Κοινῶς.] Rectius Codd. nostri κοινὸν, uti etiam mox σιτήσεις pro αἰτ. STOEBER.

Vid. Petavius ad Synes. pag. 37. & Edm. Chishull. ad Inscript. Sigeam pag. 34.

2 Εὐεργεσίαι καὶ αἰτήσεις.] Ultima vox unius assis non est. Lege, quod exhibui, σιτήσεις victus, epulae. Etym. M. πρυτανεῖον τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο. Et sic alii passim cum Polluc. Lib. IX. §. 40. quod nemo nescit. Consule Meurs. Ath. Att. Lib. I. cap. 8. ac Kuster. ad Suid. Omitti haud debet elegans Aeliani locus Lib. VI. An. cap. 49. de mulo: ἐν πρυτανείῳ τρόπον τινὰ ἀθλητῇ σιτήσεως δοθείσης ἤδη γέροντι. & Lib. VII. cap. 13. Qualia prytanea erant in aliis quoque urbibus, ut Cyzici apud Liv. L. IV. L. XLI. c. 20. praeterea melius in Leid. pr. & Burm. exaratur τὸ κοινὸν ταμιεῖον. Cetera descripsit Auctor ex Ammonio. Adi quos pag. 119. citat Cl. Valkenaer. OUDEND.

3 Δίκην.] Ammon. τὴν δ. pro διήρηται malit Valken. διήρητο ex Amm. OUDEND.

4 Πρυτανεῖα δὲ πληθυντικῶς.] Scrib. . . . νεία. STOEBER.

5 Διήρηται γάρ.] Cod. B. δὲ. STOEBER.

6 Ὁ χρόνος.] Sc. τοῦ ἐνιαυτοῦ vel ἐνιαυτὸς, ut in Ammonio & Etymologico. Nil tamen muta. Χρόνος recentioribus scriptoribus idem, quod veteribus ἐνιαυτός. V. Casaub. ad Diog. Laërt. Lib. I. §. 112. Ita saepe apud Suidam, & alium apud eundem in V. Ἐσιάδες. quem locum adscripsit, & male id negari a Rittershusio ad Porphyr. de V. P. pag. 70. addidit Cl. Hemsterh. quem vid. ad Aristoph. Pl. pag. 178. 407. OUD.

7 Πρωΐ.] Vulgo ita scribi haec solet vox. Sed Hesychius & Suidas ajunt Ἀττικώτερον εἶναι τὸ ὀψὲ sive μονοσυλλάβως. Ibi plura vide & apud Cl. Rhunkenium ad Timaei Glossas, nec non

ἐν Φαίδωνι· ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ. ἔστι δὲ πρωΐ, καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· πρωῒ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπάνιζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς.

[2] ΠΡΩΙΤΕΡΟΝ, καὶ πρωΐτατον. [3] ἀμφότερα Θουκυδίδης· πρωΐτερον [4] μέσων νυκτῶν. καὶ, πρωΐτατα δὴ οἱ Λακεδαι-

---

non *Moeridem*. *Thomas* noster respicit rursus ad S. L. *Photius* MS. πρωΐαν οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος, καὶ δείλην ὀψίαν τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. *Platonis* locus habetur Tom. I. pag. 59. A. *Thucydidis* verba legimus non Lib. III. sed IV. §. 6. OUDEND.

8 Οὐ πρωΐας.] Haec exponenda sunt è *Photio* in lex. MS. πρωΐαν, inquit, οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον δείλης μέρος, καὶ δείλην ὀψίαν τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Id igitur sibi vult, adjectivum πρωΐας, suppresso nomine substantivo, nunquam apud Atticos reperiri solitum; nec aliter *Thomas* sentire debuit, ut constat è *Philemonis* versu, quem *Steph.* in Thesauro protulit. Quam ob rem minus Attice locuti sunt *Philo* & *Josephus*, quorum prior ait p. 228. δῆλος δὲ ταῦτα πάσχων γίνεται Ἰωνάθῃ τινὶ συγγενεῖ καὶ φίλῳ· συνετὸς δ' ἦν οὗτος ἐν τοῖς μάλιστα, καὶ τὴν διάνοιαν ὀξύς. ὁρῶν οὖν καθ' ἑκάστην πρωΐαν τὸν Ἀμνῶνα μὴ κατὰ φύσιν ἔχοντα τὸ σῶμα, προσελθὼν ἠρώτα φράσαι τὴν αἰτίαν αὐτῷ. alter vero pag. 698. μεθυσθέντες οὖν ἄχρι πρωΐας, τὴν καλὴν ταύτην μέθην, οὐ καρηβαροῦντες ἢ καταμύοντες. . . . εὐημερίαν καὶ ἀλήθειαν ἐπεύχονται, καὶ ὀξυωπίαν λογισμοῦ. Idem dixeris de voce ὀψία, quae in Atticorum scriptis nomen semper adjunctum habet. Sic *Lucianus* Tom. I, pag. 437. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δειλὴν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα &c. nec aliter pag. 768. καταλαβόντες δέ ποτε αὐτὸν, καὶ εἰσπλεύσαντες ἐς τὸν ὕπνον λιμένα καλούμενον, πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δειλὴν ὀψίαν ἀπεβαίνομεν. quibus exemplis *Photii* observatio mirum in modum stabilitur. SALLIER.

Gemina his habet *Adrianus* Isagog. in S. S. pag. 14.

9 Πλάτων ἐν Φαίδωνι.] Pag. 59. D. STOEBER.

1 Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ.] Scrib. τετάρτῃ. *Duker.* pag. 240, 88. De voce ὀψὲ vid. *Schol.* ad *Thucydid.* Lib. I. pag. 35. A. *Steph.* IDEM.

2 Πρωΐτερον.] *Himerius* Declam. pag. 51. *Arrianus* Hist. Ind. cap. 26. pag. 341.

3 Ἀμφότερα Θουκυδίδης.] Vid. apud *Duker.* pag. 456, 97. 570, 48. &c. STOEBER.

4 Μέσον.] Scrib. μέσων post

καὶ

δαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι. καὶ [1] Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· πάλιν γὰρ αὖ τὸ πρωΐτερον τοῦ δέοντος, ἢ λέγεσθαι ἢ ἐσθίειν. [2] κρεῖττω γὰρ ταῦτα [3] τοῦ πρωϊαίτερον, καὶ πρωϊαίτατον.

ΠΡΩΤΟΣ, ἐπὶ πολλῶν· πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ, ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ προτέρῳ, ὁ ὕστερος. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτη καὶ προτέρα. καὶ πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως· πρῶτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν λέγωμεν, πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην. [5] σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτος μόνον ὄνομα εὕρηται· οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπίῤῥημα πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ πρῶτον, ὡς ἀκολουθεῖ [6] τὸ ἔπειτα. ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν, πρώτως ἔχειν, φησί· τὴν δὲ, ὑστέρως· [7] δηλονότι, ἡ μὲν προηγεῖται τῇ ποιότητι, ἡ δὲ ἕπεται.

ΠΡΩ-

κοιμ. distingue, κοιμ. Idem.

Μέσων νυκτῶν.] Ita exhiberi curavi ex Leid. sec. Burm. & Edd. *Thucyd.* Lib. VIII. §. 101. μέσου Leid. pr. vulgo μέσον contra Syntaxin. Alter locus ejusdem est Lib. VII. 19. *Aristides* vero Tom. I. pag. 358. ubi recte legitur λοῦσαι. Et sic scripsit *Thomas*, nisi sibi contradixerit in Λοῦμαι & Μεσονύκτιον. Oudend.

1 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 182. B. l. 17. f. ubi λοῦσαι. Witter.

2 Κρεῖττω γὰρ ταῦτα &c.] Mihi hoc non persuadet *Thomas*. Variant in hisce ubique MSS. Consule *Dukerum* ad ultimum *Thucydidis* locum. ac *Rhunkenium* d. l. Oudend.

3 Τοῦ πρωϊαίτερον.] Quod tamen toties apud *Platonem*; quem vid. *Politic.* II. p. 358. B. & *Phaedon.* p. 59. D. πρωϊαίτατα *Idem* Phaed. p. 59. fin. Stoeb.

4 Πρῶτος &c.] Confer cum hisce *Ammon.* pag. 119. *Phrynich.* pag. 138. & *Moeridem.* Ante Πλάτων reposui e Burm. & Leid. pr. quod clariorem reddunt *Thomae* sententiam, haec ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται, non sc. ἐπὶ ποσότητος vel ἀριθμοῦ; ut sumserunt *Aristoteles* & *Chrysippus.* Oudend.

5 Σημειῶσαι δὲ.] Tetigit hanc Glossam Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 119. Stoeber.

6 Τὸ ἔπειτα.] Pergit uterque Codex: ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται. Πλατ. Idem.

7 Δηλονότι ——— ἕπεται.] Absunt haec in Cod. B. Idem.

[1] ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ, ὁ πρῶτος τεχθείς· πρωτοτόκος δὲ μήτηρ, [2] ἡ πρώτως τέξασα.

ΠΤΗΝΟΝ λέγε. [3] τὸ δὲ πετεινὸν, ἀδόκιμον.

[4] ΠΤΩΜΑΤΑ νεκρῶν, καὶ πτώματα οἴκων, ἀρχαῖοι· οἱ

---

1 Πρωτότοκος.] Vid. Schol. *Homeri* ad Iliad. P. verſ. 5. DRAKENB.

Theodoſius Grammat. MSS. ἄλλο τί ἐστιν πρωτότοκος, τὸ πρωτοκυόμενον, ὃ παῖδα δηλοῖ. τὸ δὲ παραξυνόμενον τὴν τεκοῦσαν.

2 Πρώτως τέξασα.] Rectius ἡ πρῶτον τεκοῦσα *Ammon.* pag. 121. ubi de differentia hac vide *Valken.* & *Suidam.* πρώτως τεκοῦσα *Phavorin.* At πρώτως non bene hoc ſenſu poni ipſe *Thomas* paragrapho praecedente indicaverat. in Leid. ſec. τεξάσασα. OUDEND.

3 Τὸ δὲ πετεινὸν, ἀδόκιμον.] Scrib. πετειν. ex A. & B. STOEBER.

Videtur Magiſter damnare τὸ πετεινὸν, (vel, quod exaratur in Leid. pr. & Ed. Rom. πετεινόν;) ſi ſumatur adjective pro *alato*, *volucri*, *veloci*; & tunc ſemper τὸ πτηνὸν poni velle: licet in Poëtis crebro πετεινὸς & πετεινὸς in omni genere occurrant: τὰ πετεινὰ pro avibus eſt vulgo apud *Xenophontem* Cyrop. Lib. I. p. 35. in f. Sed illic in MS. Leid aliisque legitur elegantius ἠσκήσεις δὲ φθάνων ἕλκειν, ἢ τὰ πτηνὰ φεύγειν. OUDEND.

Moſchopulus ad *Heſiodi* Oper. & Dies pag. 63. πετεινὸν ποιητικῶς, κοινῶς δὲ πτηνὸν καὶ πετεινόν.

4 Πτώματα νεκρῶν.] Ita quoque *Phrynichus*: πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν. οἱ δὲ ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν, ἢ οἴκων. Neutri aſſentiendum: utrumque enim nullo diſcrimine dixere veteres. prius reperitur apud *Euripidem* Phoen. vſ. 1490.

> Πάρα γὰρ λεύσσειν πτώματα νεκρῶν
> Τρισσῶν ἤδη τάδε πρὸς μελάθροις
> Κοινῷ θανάτῳ σκότιον αἰῶνα λαχόντων.

Alterum vero legitur ibidem vſ. 1691.

> Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;

Sic Oreſt. vſ. 1196.

> Κἂν μή σε σώζῃ μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην
> Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμα ἰδὼν ἐν αἵματι
> Μέθες πεπάσαι πατρὶ παρθένου δέμας.

Quam loquendi rationem ſecuti ſcriptores videntur praetuliſſe, *Philo* nempe, *Joſephus*, *Herodianus*, aliique complures: interdum tamen, ſed minus crebro πτώματα νεκρῶν invenias. uſurpatur à *Plutarcho* Tom. I. pag. 684. ἐν πολλοῖς ὅπλοις καὶ πτώμασι νεκρῶν. SALLIER.

Πτώματα νεκρῶν, —— οἴκων] Utriusque exempla paſſim in Au-

1 οἱ δὲ ὕςερον, πτῶμα, ἤτοι νεκρὸν, ἄνευ τινὸς προσθήκης.

2 ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ κάλλιον, ἢ Πυθαγορικός.

3 ΠΥΛΑΙ, ἐπὶ τείχυς· θύραι, ἐπὶ οἰκίας.

ΠΥΞ

Auctoribus Graecis occurrunt, prout binis ex locis, ex *Strabone* atque *Diodoro* Sic. petitis, obiter probat *Schwartzius*, in Comment. Crit. Graec. Ling. Nov. Test. pag. 1192. quibus longe plura praesertim ex *Aeliano* de Nat. Animal. & aliis, adjici possent hic exempla, si necesse esset, aut liceret, otio abuti. TRILLER.

1 Οἱ δὲ ὕςερον.] Sic sane *Herodian* Lib. IV. cap. 6. §. 2. TORREN. Adi ad *Phrynich.* pag. 164. *Phot.* MS. πτῶμα, σῶμα. Videtur respicere auctor locum Euang. *Matth.* cap. 24. §. 28. ὅπυ γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτῶμα; ut pro σῶμα ostentant aliquot MSS. in *Lucae* cap. 17. in f. Et sic aliquoties *Philo*. Consule Cl. P. *Wesseling*. Epist. ad Venemam pag. 17. f. in Leid. pr. πτῶμα οἴκων Mox τινὸς deëst MS. Burm. OUDEND.

2 Πυθαγόρειος — Πυθαγορικός.] Cur vero illud melius? *Lucianus* certe frequentius dixit Πυθαγορικὸν, quam quidem Πυθαγόρειον. Sic in *Philopseud.* pag. 347. Tom. II. ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος, & in Vitar. Auct. pag. 371. Tom. I. ἔτος ὁ Πυθαγορικὸς, atque sic in seq. pluries: item de *Saltat.* p. 811. Πυθαγορικόν τι δόγμα sicque alibi saepissime; ut & *Plutarchus*, *Libanius*, *Dio* Chrysost. *Aristides*, aliique plures. Res enim notissima TRILLER.

Utrumque habes apud *Laërt.* Prius quidem, pag. 225. E. cui adde *Polyaen.* pag. 461. posterius vero pag. 226. C. 227. D. conf. *Steph.* de Dial. pag. 158. STOEBER.

Distinxere veteres Πυθαγορικὺς & Πυθαγορείυς, ita ut priores fuerint ipsi Pythagorae discipuli, sive qui ipsum audiverint, alteri, Pythagoricorum discipuli, & asseclae. Adeatur *Menagius* ad *Diogenem Laërt.* Lib. VIII. §. 38. OUDEND.

Vid. Schol. *Theocrit.* ad Idyll. XIV. vs. 5.

3 Πύλαι] Cum omnibus fere Grammaticis *Thomae* convenit, quorum sententia tametsi plerumque locum habet, non defuere tamen scriptores, qui discrimen illud interdum neglexerint, è quorum numero *Eurip.* Androm. vs. 951.

—— Πρὸς ταδ᾽ εὖ φυλάσσετε
Κλείθροισι καὶ μόχλοισι δωμάτων πύλας

Aedium igitur januae etiam πύλαι appellatae sunt: quod ostendunt praeterea haec *Apollonii* Argon. I. 3. vs. 216. ubi de AEetae palatio

Ὡχα

ΠΥ'Ξ ἐνάλλεται λέγε, καὶ μὴ πυκτικῶς. [1] Συνέσιος ἐν ἐπισολῇ [2] τῇ, πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσιν· ὥσπερ πύξ ἐνθορών.

ΠΥ'ΡΑΥΝΟΣ, καὶ [3] πύραυνος, τὸ [4] περιπετόμενον τοῖς λύχνοις ζωΰφιον.

ΠΩ'ΓΩΝ, καὶ ὑπήνη, [5] δοκιμώτερα, [6] ἢ γένειον. τὸ δὲ γενειάς, κοινόν.

ΠΩ-

Ὤκησ' δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώματ' ἱκοντο
Αἰητέω τότε δ' αὖθις ἀπεσκίδασεν νέφος Ἥρη,
Ἔσαν δ' ἐν προμολῇσι τεθνηότες ἔρκε' ἀνακλὲς
Εὐρείας τε πύλας.

Sallier.

Proprie fcilicet, non femper. Cum hifce conveniunt *Thucydidea* L. II. §. 4. item *Schol.* ac *Suidas* & *Herodianus* in MS. Regio. Sed & vide Cl. *Waſſe.* Quoquo fenfu occurrant πύλαι καὶ θύραι, priores femper aliquid latius vel auguftius fignificare videntur. Oudend.

1 Συνέσιος.] Infcriptio Epiftolae abeft ab utroque Cod. Locus eft pag. 259. A. ubi ἐνθορών. adde *Eund.* pag. 244. A. 90. D. Stoeber.

2 Τῇ &c. ἱερεῦσιν.] Defunt MSS. Leidd. Burm. qui pro καὶ dat ἀλλά. Intelligitur Ep. 122. pag. 259. Frequens eft πὺξ παίειν. V. *Lyſiam* pag. 39. *Xenoph.* Lib. V. ἀναβ. pag. 369. A. *Suidam.* plurima alia mitto. Oudend.

3 Πύραυνος.] Lege πύραυσος & τὸ περιπετόμενον. Sallier.
Cod. B. πύραγος. Stoeb.

4 Περιπετόμενον.] Cod. A. περιπετομ. Cod. B. περιπετωμ. Idem.

Ita emendavi, auctoritatem Codd. Leid. pr. Burm. fecutus. Vide fupra in πέταμαι. Vulgo male πετιόμ. Ceterum nusquam inveni id animalculum ita, ut ajunt *Thomas* & *Moeris*, vocatum, fed πύραυσιν. V. *Aelian.* Lib. XII. An. cap. 8. cum *Apoſtol.* Prov. cap. 20. §. 65. & *Suida*, & illis locis *Comment.* De πυραύνῳ vel πυραυνῷ vide ad *Polluc.* L. X. §. 104. & *Heſych.* πύραυνος nefcio. *Plinius* ait L. XI. cap. 36. *In Cypri aerariis fornacibus* & (fic MSS.) *medio igni, majoris muſcae magnitudinis volat pinnatum quadrupes: appellatur* pyralis, *a quibusdam* pyraufta: fed bene notat *Pauw.* ad *Philen* pag. 114. *Pyralida* igni creari & vivere, *Pyrauſtam* igni perire; hinc legit, quod ajunt in aliis effe libris, *Pyrotus* πυρωτός: Ego in multis MSS. *Plinii* Leidd. inveni *Pyroto*; quafi πῦρ αὐτό. *ignis ipſe*; fed in Burmanni Cod. hic eft πύραγος. Oudend.

5 Δοκιμώτερα.] Leid. pr. & Burm. δοκιμώτερον. Idem.

6 Η

[1] ΠΩΛΗΤΗΡΙΟΝ, [2] οὐ πρατήριον. [3] πρᾶσις δὲ, οὐ πώλησις. [4] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁρῶν σε μαχόμενον περὶ τῆς πράσεως, καὶ τῆς τῶν ῥητόρων φυγῆς.

[5] ΠΩΜΑΛΑ, [6] Δημοσθένης ἅπαξ εἶπε. σὺ δὲ ὡς ποιητικὸν πάρες.

6 Ἢ γένειον.] In his omnibus fallitur, vide Lexicographos. Sallier.

1 Πωλητήριον.] *Synesius* de Regn. pag. 22. D. ubi vid. *Petavius* & Jo. *Meursius* Lect. Attic. Lib. I. cap. 9. pag. 20.

2 Οὐ πρατήριον.] Quod Ἑλληνικόν pronunciat *Moeris*; & usurpavit *Herodotus* teste *Polluce* Lib. III. §. 126. qui ibid. §. 124. docet pro πρᾶσιν a *Xenoph.* πώλησιν adhibitam. *Libanii* locus est desumtus ex Epist. CCCXVII. ubi legitur ὑπέρ τε τῆς πρ. atque ita citat *Thomas* infra in φυγή. Oud.

3 Πρᾶσις δέ.] *Dio* Chrysost. Orat. VII. pag. 119.

4 Λιβάνιος.] Locus est Epist. 21. MS. ad Anatolium. pro περὶ τῆς πρασ. ibi ὑπέρ τε τῆς κ. τ. λ. uti recte infra legitur in φυγή. Witter.

5 Πώμαλα.] Non inter Atticas, sed Poëticas dictiones referri vult. sed occurrit apud *Aristoph.* in Plut. pag. 8. ubi Scholiastes Atticum esse dicit, πώμαλα, inquit, οὐδαμῶς. ἐστὶ δὲ Ἀττικόν· i. e. πώμαλα *sign. nequaquam*, *est autem Atticum.* BOS.

Est apud *Aristoph.* Plut. Act. I. Sc. 2. vs. 9. Drakenb.

Cod. B. πάπαλα. Sed vulgata retinenda. vid. *Harpocr.* h. v. qui *Demosthenis* verba tenet. Stoeber.

6 Δημοσθένης.] De Falsa Leg. pag. 301. D. citavit & *Harpocration* una cum *Aristophanis* exemplo sane Poëtico. V. ad illum *Valesf.* item *Suid.* & *Hesych.* Oudend.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

1 Ῥαδιουργὸς καὶ ὁ πλαστογράφος, καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. 2 καὶ ῥᾳδιουργία, ἡ πλαστογραφία τε καὶ

---

1 Ῥᾳδιουργός.] Exponitur *Suidae*, *Photio*, & *Hesychio* πλαστογράφος. ita quoque lexicographus quidam a Clar. *Montfaucon* editus Biblioth. *Coisl*. pag. 474. ῥαδιουργὸς, inquit, ὁ πλαστογράφος· ubi legendum ῥᾳδιουργός. πλαστογράφος autem is est, qui scriptum fingit, falsarius. Testis *Artemidorus* pag. 46. πλάσσειν καὶ πυξογραφεῖν, καὶ τορεύειν, καὶ ποιεῖν ἀγάλματα ἀγαθὸν μοίχοις καὶ ῥήτορσι, καὶ πλαστογράφοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι, διὰ τὸ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα δεικνύειν τὰς τέχνας ταύτας. Eandem significationem habet verbum πλαστογραφεῖν apud *Artemid*. pag. 218. οἷον ἔδοξέ τις τὴν ῥῖνα ἀπολωλεκέναι. ἔτυχε δὲ ὢν μυροπώλης· ἀπώλεσε τὴν ἐνθήκην, καὶ ἐπαύσατο μυροπωλῶν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν ῥῖνα. οὐκ ἔτι γὰρ εἶχε τὸ δοκιμαστήριον τῶν ῥινῶν. (an μύρων;) ὁ αὐτὸς οὖν οὐκέτι μυροπωλῶν ἔδοξε ῥῖνα οὐκ ἔχειν. ἑάλω πλαστογραφήσας, καὶ ἔφυγε τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. id est, falsi convictus; in exilium proficisci coactus est. Hinc πλαστογραφία falsi crimen, ut ostendunt haec *Josephi* pag. 1002. ἀναγαγὼν εἰς τὸ πλῆθος τῶν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαί τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγείλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν ἀπέκτεινε. Nunc intelligere facile est, quid sibi *Thomas* aliique velint, cum ῥᾳδιουργὸν πλαστογράφον interpretantur: quod omnino verum est. licet enim minus crebro sic accipi consueverit, hujusce tamen significationis exempla non desunt. Unum suppeditat *Plutarchus* Tom. II. pag. 602. Στρατόνικος δὲ τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν ἐφ᾽ ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων φυγὴ τέτακται παρ᾽ αὐτοῖς ἐπιτίμιον. ἀκούσας δ᾽ ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσιν, τί οὖν εἶπεν οὐκ ἐρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; ῥᾳδιουργὸς enim ibi falsarius, quem exilio multare populorum nonnullorum legibus statutum erat, ut constat ex *Artemidori* loco quem antea adduximus. *Plutarcho*, ni fallimur, praeivit *Philo* pag. 872. οἱ μὲν γὰρ τῶν μειρακιωδῶν τῶν ἀσώτων, ἄτιμον, ἀποκήρυκτον, αἰσχρὸν βίον ἐξήλασαν ἐπὶ γήρως οὐδῷ. οἱ δὲ τῶν πανοῦργοι καὶ συκοφάν-

 τῶν

καὶ ἡ θρασύτης, καὶ ἡ δολιότης. [1] Λυκιανὸς ἐν δραπέταις·

τὴν καὶ ῥᾳδιεργὸν ἀπαρχόμενοι φιλοπραγμοσύνης. nam gradatim quodammodo procedit oratio: sycophanta astuto & vafro deterior, utroque vero ῥᾳδιεργὸς, quod stare non potest, nisi de falsario sermo sit. Fit à verbo ῥᾳδιεργέω, quo veteres saepissime usi deprehenduntur pro adultero, corrumpo. notum quid significet παραχαράττω. at *Celsus* apud *Orig.* pag. 191. παραχαράττειν & ῥᾳδιεργεῖν voces synonymas facit, εἶτα κατακλυσμόν τινα, καὶ κιβωτὸν ἀλλόκοτον, ἅπαντα ἔνδον ἔχουσαν, καὶ περιστερὰν τινα, καὶ κορώνην, ἀγγέλους, παραχαράττοντες καὶ ῥᾳδιουργοῦντες τὸν Δευκαλίωνα. Disertius adhuc *Josephus* pag. 1026. qui de Justo sibi infenso verba faciens ait: καὶ μετὰ τοσαῦτα δὲ τὰ κακουργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πιστεύσας, ὡς καὶ ταῦτά σε εὗρε ῥᾳδιουργοῦντα, ἀπήλασε τῆς ὄψεως. quo sensu à scriptoribus Ecclesiasticis saepissime usurpatur. Sic *Euseb.* Hist. pag. 145. οὐ θαυμαστὸν ἄρα, εἰ καὶ τῶν κυριακῶν ῥᾳδιουργῆσαί τινες ἐπιβέβληνται γραφῶν. SALLIER.

Photius MS. Ῥᾳδιουργὸς, οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν, ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. καὶ Ῥᾳδιουργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ θρασύτης. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει. *Suidas* vero Ῥᾳδιουργός. πλαστογράφος. καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. καὶ ῥᾳδιουργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, καὶ εὐχαιρία καὶ θρασύτης. Ξενοφῶν δὲ &c. Adde *Hesychium.* Pro εὐκαιρία puto legendum εὐχέρεια ex *Polluce* Lib. III. §. 135. synonyma haec in malam partem jungente. V. & *Suidam* in ῥᾳον. τε abest a Leid. pr. *Luciani* verba legas Tom. III. pag. 373. Ed. ult. ubi additur πάντα, quae vox tamen hic addi non est necessaria: *Xenophontis* locum respicere videntur ex Cyrop. Lib. I. pag. 34. D. ἵνα μὴ αὐτοὺς τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγιγνομένης, ἀμέτρως αὐτῇ χρῶντο. Idem saepe de ῥαθυμίᾳ, ignavia & segnitie ac cessatione usurpavit. OUDEND.

2 Ῥᾳδιουργία.] *Suidae* exponitur ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, καὶ εὐχαιρία, θρασύτης. ubi Clar. *Kusterus* nomen εὐχαιρία mendi suspectum habet: cui non assentimur; eadem omnino reperias in lexico *Photii*: ῥᾳδιουργὸς πλαστογράφος, καὶ ὁ πανοῦργος ἁπλῶς. καὶ ῥᾳδιουργία ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, καὶ εὐχαιρία, καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας τίθησι τὴν λέξιν quibus nihil potest esse similius. εὐχαιρία autem videtur significare illam hominum quorumdam astutiam, qui tempora ad nocendum idonea callide aucupantur: hinc ῥᾳδιουργίαν cum adjectivo εὔχαιρον junctam reperias apud *Lucianum* Tom. II. pag. 199. εὖ λέγειν σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν ταύτην εὔχαιρον τοῖς ἐπιχειρουμένοις. SALLIER.

1 Λυκιανός.] L. c. Tom. II. pag. 598. *Graev.* STOEBER.

2 Ῥᾳ-

ταις· ἐμπέπλησαι ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουργίας. Ξενοφῶν δὲ καί τινες ἄλλοι ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ εὐκολίας.

[1] ῬΑ'ΘΥΜΟΣ ἄνθρωπος, ὁ ἀμελὴς καὶ νωθρός· ῥᾴθυμος δὲ παιδιὰ, ἡ φαύλη ἢ ἠμελημένη. [2] Φιλόστρατος· οὐ ῥᾴθυμον παιδιὰν, ἀλλ' αἰσχύνου τε καὶ εἴσω σπουδῆς.

ῬΑΘΥΜΩ͂ ἐγὼ, καὶ [3] καταῤῥαθυμῶ. καὶ ῥαθυμῶ μὲν ἕτερον καὶ καταῤῥαθυμῶ, ἤτοι, ῥαθυμεῖν ποιῶ καὶ ἀνίημι. [4] Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν· [5] ἔοικε τοῦτο διαφεύγειν τὴν χεῖρα, καταῤῥαθυμοῦντος αὐτὴν τοῦ ὕπνου.

[6] ῬΑΙ'ΣΑΣ τὴν νόσον λέγε, μὴ κουφισθείς.

ῬΑ'Μ-

---

1 Ῥάθυμος.] *Isocrat.* ad *Demon.* pag. 49. & ῥᾳθυμέω pro socors sum: idem p. 60. DRAKENB.

2 Φιλόστρατος.] *Heroic.* cap. 10. §. 2. pag. 708. OUD.

3 Καταῤῥαθυμῶ.] Cod. B. καταραθ. quae sequuntur καὶ ῥαθ. μὲν ἑτ. καὶ κατῤῥ. desunt in Eodem. STOEBER.

4 Φιλόστρατος ἐν εἰκόσιν.] Lib. I. pag. 765. ubi pro διὰ τοῦ φεύγειν legitur διαφεύγειν, quam tuentur Codd. A. B. IDEM.

5 Ἔοικε τοῦτο διὰ τοῦ φεύγειν] Leidd. uterque, Burm. & *Phavor.* praebent διαφεύγειν. Quod restitui. *Philostrati* enim verba in Iconibus Lib. I. cap. 2. haec sunt: ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ λαμπάδιον ἔοικε διαφεύγειν τὴν χεῖρα, & quae sequuntur. Huc pertinet *Suidas:* καταῤῥαθυμῶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Passive κατεῤῥαθυμημένοι *Polluci* Lib. I. §. 158. In Glossis ῥαθυμεῖ *cohibet.* Sed leg. *connivet.* qui error tralatitius est. OUD.

6 Ῥαίσας —— κουφισθείς.] Quod Latini dicunt: *morbus remittit se*, id Graecorum communi dialecto effertur per κουφίζομαι, vel κουφότερον ἔχω ἐκ τοῦ νοσήματος. Verum id loquendi genus rejicitur ab Atticis, qui pro eo dicunt: ῥαΐζω τὴν νόσον. Quod autem id significet ῥαΐζειν, docet *Ulpian.* ad ad *Demosth.* Olynth. I. Ῥαΐζω οὐχ ὑγιαίνειν σημαίνει, ἀλλ' ὥσπερ κουφότερον ἔχω ἐκ τοῦ νοσήματος. BOS.

Miseret me profecto atque piget hominis mei, semper fere nubes & inania captantis, & ubique paene turpiter lapsantis, uti hactenus ex innumeris ferme luculentis exemplis liquidissime perspeximus. Quis enim obsecro, putet, phrasin elegantissimam & optimis Auctoribus utique tritam, scilicet κουφισθῆναι τῆς νόσου, temerario & infelicissimo ausu, ab ipso fuisse rejectam atque improbatam? Sic enim manifeste *Euripides*,

Orest. 43. ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου, & *Sophocles* Philoctet. 732. ἄρτι κουφίζειν δοκεῖ. *Aristoteles* quoque in Probl. dixit κουφισθεὶς τοῦ πάθους. Nemo vero, quantum equidem sciam, ista scita loquutione frequentius utitur, ipso quidem *Hippocrate*, apud quem quippe singulis fere paginis occurrit, & recurrit, quod & ex parte observavit in Oeconomia *Foesius*, & in Iatreo *Hipp. Dietericus* pag. 637. seqq. Ita, ut paucissima saltem ex innumeris fere, decerpam, in Coac. pag. 579. Tom. I. χρονιμὸς ἱδρὼς, ὁ κουφίζων, & sic in seqq. saepius, Lib. Epid. I. p. 678. πάντων ἐκουφίσθη, quod mox ibidem recurrit, & pag. 681. ἐκούφισεν ὀλίγῳ, item 682. μικρὰ ἐκουφίσθη, statim pag. 683. ἀλλὰ διεκουφίσθη, & sic in seqq. item Lib. III. *Epid.* pag. 713. πάντα ἔδοξε κουφισθῆναι. atque sic rursus pag. 732. & iterum pag. 733. σμικρὰ ἐκουφίσθη, item pag. 734. τὰ περὶ τὴν ἄκην, ἐκούφισεν, & sic in seqq. frequentissime: Lib. etiam V. *Epid.* pag. 704. ἔδοξεν ἄμεινον ἔχειν, καὶ ἐκουφίσθη. porro Lib. III. de Morb. pag. 112. Tom. II. κουφίζει μεθ' ἡμέρην, & sic in seqq. saepius; denique, nam fessus sum quaerendo & scribendo, Lib. de Victu Acutor. pag. 300. φαρμακεύειν, ἢν μὴ κουφίζηται, ἄνω· sed integer profecto liber justae molis mihi conscribendus foret, si omnes quidem locos, in quibus verbum istud κουφίζεσθαι, & νόσου κουφίζεσθαι, occurrit, in solo *Hippocrate* ubique obvios, diligentissime colligere & in unum corpusculum redigere vellem; quare haec jam sufficiant ad redarguendam hominis suae linguae ignarissimi, ut quidem videtur, pudendam inscitiam, cum enormi temeritate & obloquendi cupidine, conjunctam. Quod ex mox dicendis liquidius adhuc patescet. Ceterum, & *Plutarchus* sic loquutus, Lib. de Ser. Num. Vind. pag. 559. Tom. II. ἵνα τὴν ὀφθαλμίαν κουφίσωσιν, & rursus in M. Crasso, pag. 165. Tom. I. κουφισθέντος τοῦ σώματος· quomodo & alibi saepe. *Aelianus* quoque Lib. XII. Var. Hist. cap. 1. τὸ θηρίον ἐκουφίσθη τῆς ὀδύνης· Ut mittam jam *Lucianum*, *Galenum*, *Aristidem*, *Libanium*, *Dionem* Chrysost. *Athenaeum*, & alios plures, qui omnes hoc comto dicendi genere frequentius utuntur. Probum igitur est illud ῥαΐσας τῆς νόσου, sed aeque probum est alterum, frustra quidem ac ridicule a Nostro damnatum, κουφισθεὶς τῆς νόσου· inprimis quum utrumque promiscue saepius occurrat apud *Hippocrat.* ipsum, ipso isto verbo ῥαΐζειν, seu Ionice ῥηΐζειν, multis locis ita usum, optime observante in Oeconomia *Foesio*. quod verbum, ut id obiter hic inseram, reddendum quoque videtur *Hipp.* Lib. VII. de Morb. Epid. pag. 848. τριταῖος ἐὼν, πάλιν ἀγοράζων, ἔφριξε· *quum rursus in foro versaretur, inhorruit*: vulgo quidem vertitur. Sed quis putet quaeso, aegrotum febri periculosissima illa

ἐμ-

ἡμιτριταίῳ oppressum, ut in antecedentibus legitur, adeo usque viribus valuisse, ut in forum prodire possit? quare legendum equidem arbitrer, πάλιν ἀναρράιζων, vel ῥαίζων, ἔστι praesertim, quoniam mox sequitur, ἐῶν πάλιν. Ex subdolo scil. illarum febrium malignarum more, ubi aegroti per intervalla, nunc optime, nunc rursus pessime, sese habere videntur, ut notum. Sed accuratius loquendo & distinguendo, ῥαίζειν τῆς νόσου, non idem est, ac κουφίζεσθαι τῆς νόσου, ut perperam hic putat noster Grammaticus; sed plurimum inter se differt utrumque. Majus enim & melius illud significat, minus vero & aliquanto deterius adhuc hoc postremum. Scilicet ῥαίζειν ii dicuntur potissimum, qui superato feliciter morbo, jam resanescunt, & praeter laevissimum languorem residuum, nihil amplius ex morbis sentiunt, οἱ ἀνιστάμενοι ἐκ τῶν νόσων, ex morbis assurgentes, ut alibi loquitur *Hippocrates* noster; tum igitur istud verbum ῥαίζειν, seu ῥηΐζειν, idem significatione prospera valet, ac alias, ἀναλαμβάνεσθαι, ἢ ἀνακομίζεσθαι ἐκ τῶν νόσων, quibus verbis frequenter quoque utitur *Hippocrates*, ut & observavit post *Galenum*, *Foesius* & *Dietericus*. Rectissime ergo *Hesychius*: ῥαΐσαι, τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν, item ῥαΐσας, ὑγιάνας, ἀναστήσας, paullo post: ῥαΐζει, ὑγιαίνει, item, ῥαΐσω, βελτίων ἔχω, & alibi: Ἀναρραΐσαι, παύσασθαι ἐδυνᾶσθαι, quomodo & *Suidas* & alius Lexicographus, in Bibl. *Coislin.* magni *Montfaucon.* item *Harpocration*, ex *Demosthen.* pag. 263. aliique plures: sed vid. inprimis *Salmas.* in Not. ad *Achill.* Tat. pag 627. κουφίζεσθαι ἐκ τῆς νόσου, vel τῆς νόσου, ii contra dicuntur, quibus insigni salutaris criseos beneficio, vel adhibito opportune efficaciore remedio, atrociora morbi symptomata tantisper mitigantur quidem, non tamen ita, ut morbus penitus subigatur, ac supprimatur: quin potius restent adhuc plures ipsius reliquiae, novum morbo accrudescenti fomitem in posterum praebiturae; id quod ex omnibus illis *Hipp.* locis superius laudatis liquidissime patescit. Sic v. g. in febribus sic dictis intermittentibus, finito consueto illo paroxysmo febrili, & tempore ἀπυρεξίας, seu die intercalari tranquillo, ex more restituto, aegroti ἀνακουφίζονται, seu κουφίζονται νόσου, non autem ῥαΐζουσι, quoniam nimirum febris, stato tempore, proxime reditura est, quae nempe breves saltem inducias fecit, non certam solidamque pacem: quando autem e contrario, vel Naturae beneficio, vel Artis praesidio, penitus expugnata fuit dira ista febris, ita, ut in fugam versa reditum haud amplius moliatur, tunc demum isti feliciores aegroti ῥαΐζοντες, vel ῥαΐσαντές εἰσι. Patet igitur ex his, opinor, abunde, Grammaticum nostrum ne differentiam quidem satis calluisse inter τὸ ῥαΐζειν, atque

'ΡΑ'ΜΝΟΣ, πᾶσα μὲν ἄκανθα· [1] κυρίως δὲ, ἡ τῶν ῥόδων.

[2] 'Η 'ΡΑ'Ξ ἐρεῖς. [3] ὁ δὲ ῥὼξ παράλογον, εἰ καί τινες. ἔστι δὲ

---

atque inter κυρίζεται, sed utrumque potius inepte confudisse. TRILLER.

Scrib. ῥαῖσας ex Codd. Regg. STOEBER.

Vel ἐκ τῆς νόσου, τριτοπλάσως. V. *Salmas.* ad Achill. Tat. pag. 627. & *Moerid. Etym.* M. item *Phavorinum* in ῥάων ἐγένετο. OUDEND.

1 Κυρίως δὲ ἡ τῶν ῥόδων] *Hesych.* ait τὸ φυτὸν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβάνεται. *Photius* MS. φυτὸν, ὃ ἐν τοῖς χύσιν ὡς ἀλεξιφάρμακον ἐναπέθετο ἔωθεν καὶ πίττῃ ἔχριον, ὅτι τὰ σώματα ἀμίαντα γὰρ αὐτῇ. Διὸ καὶ ἐν ταῖς γενέσεσι τῶν παιδίων χρίουσι τὰς οἰκίας εἰς ἀπέλασιν τῶν δαιμονίων. Ceteris est modo ἀκανθῶδες φυτὸν μέγιστον. IDEM.

2 Η 'Ραξ ἐρεῖς. ἡ ῥὼξ δὲ παράλογον] Male a Leidd. exsulat ἡ. Rectius dant Leid. pr. & Burm. ὁ δὲ ῥὼξ Nam huc pertinent sequentia ἐπὶ θηλυκοῦ &c. & ita quidam dixerunt barbare simul & soloece, ut notarunt *Eustath.* ad *Od.* Δ. pag. 1485. *Photius* MS. & *Phrynich.* pag. 26. ἡ ῥὰξ ἐρεῖς. ὁ ῥὼξ γὰρ δύο ἔχει ἁμαρτήματα. ubi vide Comm. Barbarismus autem constitit in eo, quod ῥὼξ ἐπὶ σταφυλῆς pro ῥὰξ usurpabatur; Soloecismus, quod masculino genere efferebatur. Utraque enim vox feminini generis est, V. & *Eustath.* ad *Od.* I. pag. 1633. *Hesych.* in ῥαγὰ & ῥὰξ & ῥὼξ. *Suid.* 'Ρὰξ ῥαγὸς ἐπὶ σταφυλῆς. 'Ρὼξ δὲ ῥωγὸς ἐπὶ φαλαγγίου. De ῥαγὶ seu acino vide *Aelian.* Lib. III. An. 36. VI, 40. ubi male in Marg. ῥῶγες. *Poll.* Lib. IV. §. 200. IDEM.

3 'Η ῥὼξ.] *Thomae* cum caeteris Grammaticis convenit: *Phrynichus.* ἡ ῥὰξ ἐρεῖς. ὁ γὰρ ῥὼξ δύο ἔχει ἁμαρτήματα. Hinc supplendus is *Photii* locus in lex. ῥὰξ θηλυκῶς ἡ ῥάξ. βαρβαρισμὸν καὶ σολοικισμόν. vox enim ῥὼξ excidit: sic igitur legi debet: ῥὰξ θηλυκῶς ἡ ῥάξ. ὁ ῥὼξ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός. Sensus est, illum barbare loqui, qui nomen ῥὼξ usurpaverit; praeterea vero contra Grammaticae leges peccare, si genere faeminino usus fuerit, quo pertinent haec *Aelii Dionysii* apud *Eustath.* à *Nunn.* sic adducta: ῥὼξ καὶ σολοικισμὸς καὶ βαρβαρισμός. Acerbior tamen videtur *Dionysii* aliorumque nota: barbarumne enim dicemus *Aristotelem*, in cujus Hist. pag. 143. ea vox occurrit? περὶ δὲ τὸν 'Ύπανιν ποταμὸν, inquit, τὸν περὶ Βόσπορον τὸν Κιμμερικὸν, ὑπὸ τὰς θερινὰς τροπὰς καταφέρονται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, οἷον θύλακοι μείζους ῥωγῶν. ἐξ ὧν ῥηγνυμένων ἐξέρχεται ζῶον πτερωτὸν τετράπουν. de acinis enim intelligendum dubitare *Plinius* non sinit,

δὲ ῥὰξ, ἐπὶ ςαφυλῆς· ῥὼξ δὲ ῥωγὸς [1] ἐπὶ θηλυκῦ καὶ αὐτὸ, ζωΰφιον τὸ λεγόμενον φαλάγγιον.

[2] ῬΑΣΤΩ'ΝΗ, ἡ νωθεία. ὅθεν καὶ τὸ ἐῤῥαςωνευμένος, [3] ἀπὸ τῦ ῥαςωνεύω ἀχρήςυ θέματος· καὶ ἐῤῥαςωνευ-

---

finit, à quo ea verba ita redduntur Hist. Lib. XI. pag. 612. *Hypanis fluvius in Ponto circa solstitium defert acinorum effigie tenues membranas, quibus erumpit volucre quadrupes supra dicti modo, nec ultra unum diem vivit.* Habuere igitur septuaginta Interpretes quem sequerentur: ii autem modo faeminino genere, modo masculino efferunt. Prius maluit *Clem.* Alex. Strom. I, 2. pag. 397. ἔνιε αὐτῇ τρυγῇ τὸ ἐπιέναι πάλιν τὰ καταλειφθέντα δρεπομένυς, καὶ τὸ τὰς ἀποπιπτύσας ῥῶγας συλλέγειν κεκώλυκεν. SALLIER.

Pro uva adhibuit *Apollonides* in Anthol. *Constant.* Cephal. a Cl. *Reiskio*, edita epigr. 486. pag. 37.

Καὶ βαιῦ πίθακα ῥωγὸς ἔχω.

Sed *Kusterus* ad *Suidam* v. ἀπάρχεαι rectius dedit ῥαγός. conf. *Eustathius* ad Odyss. Δ. p. 153. de Phalangio *Nicander* Theriac. vs. 710. quod ῥάγιον vocant *Aëtius* Tetrab. IV. cap. 18. pag. 680. & *Nonus* de Cur. Morb. cap. 269. pag. 303.

1 Ἐπὶ θήλυκῦ, αὐτοζωΰφιον.] Sic vulgo legitur. Sed multo elegantius & clarius est in MSS. O. καὶ αὐτὸ ζωΰφιον. Duo dicit *Thomas* ῥὼξ esse feminini quoque generis, eamque vocem significare animalculum, vulgo φαλάγγιον dictum, uti jam vidimus; idque etiam *Aeliano*, & aliis ῥὰξ vocatur. Adi *Pauw.* ad *Philen.* pag. 242.

Ἔςιν δὲ καὶ ῥὰξ ἐκ γονῆς φαλαγγίων
Ῥαγὶ ςαφυλῆς ἐμφερὴς καὶ μικρόπυς.

OUDEND.

2 Ῥαςώνη —— καὶ ἡ ἄνεσις.] Ita apud *Hippocratem*, Lib. de Arte, pag. 11. ῥαςώνη μᾶλλον, ἢ βίη, θεραπεύῃ· atque sic etiam saepe alibi, ut in Oeconomia adnotavit *Foesius*. Occurrit & hoc significatu, frequentissime, apud *Plutarchum*, *Aelianum*, *Libanium*, *Lucianum*, *Herodotum*, *Xenophontem*, & alios. TRILLER.

3 Ἀπὸ τῦ ῥαςωνεύω ἀχρήςυ θέματος.] Atqui usi sunt hoc verbo *Xenophon*, ut notavit H. *Stephanus*, *Dio*, ut observarunt *Photius* & *Suidas*, aliique, e quibus hausit *Hesychius*. *Aelian.* Lib. II. V. H. cap. 5. IV. An. cap. 43. pro quo etiam in *Apostol.* Prov. cap. 1. §. 8. ῥαςωνεύεται. & Lib. XVI. cap. 23. πάντα δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον διάγειν ῥαςωνεύοντας ἐν ἀργίᾳ καὶ πολυτελείᾳ. Sed forsan erroris immunis est Tho-

νευμένως ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως. ῥαςώνη καὶ [1] ἡ ἡδονή. [2] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, ἀπέκτονε, φησί τις, Ἰωάννης Αἰμύλιον· ἀφελκόντων με τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥαςώνης. ῥαςώνη καὶ ἡ ἄνεσις. ὡς τὸ, ῥαςώνην ἔχον τῶν δυσχερῶν. [3] ῥαςώνη καὶ ἡ εὐκολία. [4] Ἀρισείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ· ὁπόσον τὸ τῆς ῥαςώνης αὐτῷ περίεσι, καὶ ἐν τοῖς καθάπαξ ἀπόροις εἶναι δοκοῦσι.

[5] ῬΑ'ΦΑΝΟΝ ἐπὶ τῆς ῥαφανίδος μὴ εἴπῃς. [6] ῥάφανον γὰρ

Thomas, qui scripserit modo, ὅθεν καὶ τὸ ἐῤῥαςωνισμένως ἐπίῤῥημα &c. Sic enim legas tantum in Leid. sec. & *Phavorino*. Verum in Burm. Cod. inveni sic; καὶ τὸ ἐῤῥαςωνευμένως ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως, ἀπὸ τοῦ ῥαςωνεύω, ἀχρήςου ῥήματος. Eiiciantur itaque spuria ἀπὸ τοῦ &c. Oudend.

1 Ἡδονή.] Addidi articulum ἡ cum MSS. & Edd. Vett. *Synesii* locum invenies Ep. 50. p. 189. Idem.

2 Συνέσιος.] Pag. 189. A. pro ἀπεκτ. scrib. ex Cod. B. ἀπέκτεινε. Stoeber.

3 Ῥαςώνη, καὶ ἡ εὐκολία.] *Aristidis*, ad quem Noster hic mox provocat, locus legitur, Tom II. pag. 84. ubi & alius huic similis. Sed & sic *Lucianus*, de Merced. Conduct. pag. 440. Tom. I. ἀπόδημεῖν μετὰ πάσης ῥαςώνης καὶ ἡδονῆς, & sic saepe alibi, in Dial. praesertim Meretric. occurrit; & pari sensu apud *Aretaeum*, *Hipp. Diodor.* Sic. *Plutarch. Herodian. Platonem*, *Lysiam*, & alios plures, quos laudat Guil. *Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. pag. 535. & Celeb. *Dukerus*, in Indice ad *Thucydidem*, voce ῥαςώνη Triller.

4 Ἀρισείδης.] Locus non est in *Panath.* sed *Panegyr.* pag. 60. B. lin. 9. pro ἐν τοῖς ibi τοῖς. Witter. Codd. Regg. absque inscriptione verba praebent. conf. *Eund. Aristid.* Tom. I. p. 307. & Orat. *Smyrn.* p. 232. adde *Demosth.* pag. 471. A. Stoeber.

Ἐν τῷ παναθηναικῷ.] Illic non reperias, sed ἐν τῷ πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ Tom. I. pag. 236. ubi deëst praepositio ἐν. Reposui igitur, Auctoribus MSS. Leid. pr. Burm. & Oxon. πανηγυρικῷ. Ceterum de hac voce late egerunt *Duportus* ad *Theophr.* Char. cap. 3. & *Wasse* Indice *Thucydid.* Oudend.

5 Ῥάφανον ἐπὶ —— εἴπῃς.] Attici κράμβην, *brassicam* vocarunt, ῥάφανον, quod praeter alios docet ac pluribus testimoniis probat *Athenaeus* Deipn. Lib. I. cap. ult. & ῥάφανον, *raphanum*, dixerunt ῥαφανίδα & ῥαφάνην. Schol. *Aristoph.* ad Plut. pag. 57. Ἀττικῶς ῥαφανίδα, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον· πάλιν δὲ ῥά-

τὸ παρ' Ἀττικοῖς ἡ κράμβη. 1 ἀλλὰ ῥαφανὶς, καὶ ῥα-

'ῥάφανον, ἣν ἡμεῖς κράμβην. Vid. etiam *Phrynichum* & *Moschopulum*. BOS.

'Ῥάφανον παρ' Ἀττικοῖς, ἡ κράμβη.] Idem de hac voce 'ῥαφάνου, pronunciant *Hesychius*, *Suidas*, *Phrynich.* Schol. *Aristoph.* & *Ammonius*, ubi vid. Celeb. *Valkenaer*, Animadverf. Lib. III. cap. 11. pag. 203. Κράμβη tamen semper in usu est *Hippocrati*, ut Lib. II. de diaet. p. 226. de intern. Aff. pag. 212. & alibi saepissime. Lib. tamen II. de Morb. Mul. pag. 536. κράμβην καὶ 'ῥάφανον τὴν μακρὴν conjungit, unde simul patet, differentiam adhuc esse inter τὴν κράμβην καὶ 'ῥάφανον, quam tamen una cum suis Atticis, ignorasse hic videtur *Thomas* noster. Verum haec obiter. Sed audiamus jam, quam lepide & acute obtrusas has horum Grammaticorum subtilitates fructu carentes refellat atque explodat gravissimus Medicorum post *Hippocratem*, *Galenus*, Lib. II. de Aliment. Facultat. cap. 44. pag. 361. Tom. VI. Edit. *Charter.* τοῦτο δὲ λάχανον οἱ τὴν ἐπίτριπτον ψευδοπαιδείαν ἀσκοῦντες, ὀνομάζειν ἀξιοῦσι 'ῥάφανον, ὥσπερ τοῖς περὶ ἰξαχοσίων ἐτῶν Ἀθηναίοις διαλεγομένων ἡμῶν, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς νῦν Ἕλλησιν, οἷς ἅπασιν ἔθος ἐστὶν, οὐκ ἐπ' ἄλλου φυτοῦ, τὸ τῆς κράμβης ὄνομα φέρειν. Unde liquidissime nunc, opinor, apparet, quo loco haec ipsa Veterum Grammaticorum & Criticorum deliramenta & laboriosa verborum aucupia habuerit *Galenus*, quum tamen ipse esset studiosissimus alioqui venustissimi stili Attici cultor & sectator, a patre nempe, eruditissimo Viro, edoctus, uti non semel ipse candide, grato que animo fatetur. TRILLER.

6 'Ῥάφανον γὰρ παρ' Ἀττικοῖς.] Cod. A. 'ῥαφ. γ. STOEBER.

Neutro genere an dixerit quis, nescio. Sic tamen erat in plerisque *Ammonii* Edd. sed ῥάφανος dedit Cl. *Valken.* p. 122. Adi citatos *Nunnesio* ad *Phrynich.* pag. 57. *Salmas.* de Homonymis hyles Iatricae pag. 34. supra εἴποις Leid. pr. dein λέγει O-xon. OUDEND.

1 'Ῥαφανίς.] *Thomae* cum Grammaticis omnibus convenit, qui 'ῥάφανον inter & 'ῥαφανίδα illud discrimen ex Atticorum mente statuunt, quod 'ῥαφανὶς de raphano, 'ῥάφανος vero de brassica dicatur: nec temere, cum ea lege se obstrictum crediderit non *Theophrastus* modo, sed & alii scriptores, si *Calliam* excipias, à quo raphanum, sive radiculam, ut *Celsus*, 'ῥάφανον etiam appellatum esse tradit *Athenaeus* pag. 57. Calliae praeiverat *Epicharmus*: testis *Phot.* in lex. 'ῥάφανον, inquit, τὴν 'ῥαφανίδα Ἐπίχαρμος. Ex *Athenaeo* praeterea discimus, vocem 'ῥαφανὶς ab Atticis inter ancipites numerari solitam: sic ille pag. 56. 'ῥα-

ῥαφάνη [1] λέγε. ἀπὸ γὰρ τῆς ῥαφανίδος, καὶ τὸ [2] ἐρραφανιδώθη. [3] Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ Φαλάκρας· οἱ δὲ κηπωροὶ τὰς Ἀττικὰς ῥαφανίδας φυτεύουσιν. οἱ δὲ Ἴωνες, [4] ῥέπανον τὴν ῥαφανίδα λέγουσιν.

ῬΆΩΝ τελγενές. [5] ἔστι γὰρ ὁ ῥάων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Ὀλυνθιακῶν πρώτῳ· ῥᾴονι καὶ πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἂν ἐχρῶ-

---

φανίδες οὕτω κέκληνται διὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι, καὶ ἐκτεταμένως δὲ κατὰ συστολὴν λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. quod de prima syllaba plerique interpretantur, de secunda vero, idque melius intelligendum *Casaubonus* ex *Eustathio* arbitratur. Haec de raphano & brassica Graeci, in quorum locis exponendis saepe *Plinius* offendit, cum ad eam distinctionem non attenderit: raphanorum quinque species, autore *Theophrasto*, agnoscit; is tamen quatuor tantum meminit Tom. I. cap. 4. è quarum numero λειοθαλκασία, quae ab *Athenaeo* semper λειοθασία nuncupatur. Depravatus profecto illorum alter; sed in re adeo obscura divinare non ita facile: favet *Athenaeo Pollux*, apud quem L. 6. parag. 63. Thasii raphani mentio occurrit, quae forte eadem cum λειοθκλασία, ea nempe de causa, quod inter eas radiculas esset optima, quae non procul à mari in insula Thaso nasceretur; quam ob rem merito quis suspicetur sic olim habuisse *Athenaei* codices, καλεῖται δὲ ὑπὸ τινῶν τὴν λειοθαλασίαν, θασίαν· vulgo λειοθασίαν θασκίαν. his enim positis, nulla supererit difficultas. SAL.

Ἄλλα ῥαφανίς.] *Aristoph.* Nub. vs. 977. STOEBER.

1 Λεγε.] Cod. A. λέγεται. IDEM.

2 Ἐρραφανιδώθη.] Cod. A. B. . . . . . δώθη. IDEM.

Expressi scripturam omnium Codd. perperam per ε edebatur. V. *Aristoph.* in Nub. vs. 1080.

Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι; ———

ac *Suidam*. Dein in *Synesii* loco pag. 85. A. vulgo κηπουροί. OUDEND.

Vid. Is. *Vossius* ad *Catullum*, pag. 42.

3 Συνέσιος.] L. c. pag. 85. A. STOEBER.

4 Ῥέπανον] Cod. A. ῥέφανον. forte melius ῥήπανον. STOEBER.

F. ῥέφανον WOLF. Ex *Ammonio*. sed rectius & illic ῥέπανον legit *Valken*. Lib. III. Obs. cap. 11. ῥάπανον Leid. pr. OUDEND.

5 Ἔστι γὰρ ὁ ῥάων.] Ita MSS. Leidd. Burm. & *Phavorino* auctoribus, ac sensu postulante rescripsi pro ἐστι δέ. In iisdem Codd. est Ὀλυνθιακῷ πρ. Leguntur autem *Demosthenis* verba pag. 2. C. IDEM.

1 Ἡ

ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ. καὶ [1] ἡ ῥᾴων, ὡς Θουκυδίδης· ῥᾷον ἂν μετέχοιμεν τῆς διόδου. [2] καὶ τὸ ῥᾷον, [3] ὅπερ καὶ [4] ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ [5] θάττονος. ὁ θάττων γὰρ, καὶ ἡ θάττων, καὶ τὸ θᾶττον.

[6] ῬΕΓΧΩ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν, ἀλλὰ ῥέγκω. [7] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν.

[8] ῬΕΙ̃ΘΡΟΝ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν· ἀλλ'

---

1 Ἡ ῥᾴων ὡς Θουκυδίδης.] Πῶς καὶ; Tale tamen ῥᾴων ἰσχομιδὴ, pag. 488. a. WOLF.

2 Καὶ τὸ ῥᾷον.] *Xenoph.* Cyrop. Lib. I. cap. 23. pag. 26. Lib. II. cap. 13. pag. 52. Lib. VIII. cap. 56. pag. 270.

3 Ὅπερ καὶ.] Cod. A. ὅπερ ἐσθ' ὅτι καὶ. STOEBER.

Oxon. ὅπερ ἐσθ' ὅτι καὶ. Burm. Leid. pr. ἀντ' ἐπιῤῥ. & dein ἐπὶ τοῦ θάττων. quae praefero. sec. θᾶττον. Vide in Θᾶττον. OUDEND.

4 Ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.] Codd. A. B. ἀντ' ἐπιῤῥ. STOEBER.

5 Θάττονος.] Cod. uterque θάττων. IDEM.

6 Ῥέγχω.] Non dixerunt Attici; sed ῥέγκω, *sterto*, unde Belg. ronken. BOS.

Lucian. Contempl. pag. 342. *Aristoph.* Nub. Act. I. Sc. I. vs. 5. & ibi Schol. DRAKENB.

Ῥέγχω, οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν &c.] Sic tamen *Aristoteles*, Lib. de Respirat. C. V. pag. 78. ῥέγχουσιν οἷγε Δελφῖνες, & sic alibi praesertim in Libb. de Hist. Animal. sed & eodem verbo saepius quoque sunt usi *Athenaeus*, *Strabo*, *Plutarchus*, *Theodoretus* & alii, immo ipse *Hipp.* *Galenus*, multis locis, observante in Oecon. *Foesio*: occurrit & passim in *Anthologia* Graeca. TRILLER.

7 Ἀριστοφάνης.] L. c. vs. 5. *Lucian.* Micyll. Tom. II. pag. 597. ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. WITTER.

Ἐν Νεφέλαις.] Vs. 5. ubi vide *Scholiast.* & *Moeridem.* OUD.

8 Ῥεῖθρον.] Alveus Atticis, si *Thomae* fides, minime vero fluentum: praeivit *Ammonius*: ῥεῖθρον, inquit, ῥεύματος διαφέρει· ῥεῖθρον γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Minus recte uterque, ut argumento sunt haec *Aeschyli* Pers. vs. 498.

——— Νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
Χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσι δὲ πᾶν
Ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος.

Absurde profecto si de alveo sermo sit; quid enim frigora in alveos possunt? Idem dixeris de *Orpheo* Argon. vs. 342.

Δαίμονας εἰκαλίους τε μεγαζομένους ἐρατοὶ

Ἀν-

ἀλλ' ¹ ἐπὶ τοῦ τόπου, καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται. ² ῥεῦμα δὲ

Ἀκταίους τε θεοὺς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥέεθρα.

Ἁλιμυρὲς ῥεῖθρον quod in mare influit, illud vero aquarum peculiare est. Neque aliter exponas haec *Theophrasti*: καὶ γίγνοιτ' ἂν, εἰ μὴ παρεμπίπτοιεν ἔξωθεν ἕτερα ῥέεθρα. πολλῆς γὰρ οὔσης καὶ ἀθρόας τῆς πηγῆς, τὸ ἐγγύτατον πλεῖστον, εἶτ' ἔλαττον ἀεὶ καὶ ἔλαττον. SALLIER.

Ῥέεθρον, ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, &c] *Homerus* tamen in contrarium plane dixit de piscibus: οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα, Il. φ'. 354. quem locum & laudat *Max. Tyr.* Diss. XVI. pag. 164. & in antecedentibus, ῥέεθρα ποταμοῖο· atque sic saepius in seqq. & alibi quoque passim ῥεῖθρα Σκαμάνδρου, Ξάνθου & aliorum fluviorum, ut Lectori *Homerico* cuivis notum. Sed & *Herodotus*, eodem sensu, dixit Lib. I. pag. 30. ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥεέθρων, & mox, τὸ ἀρχαῖον ῥέεθρον, item Lib. II. p. 95. de Nilo: ἀπολειπὼν τὸ ῥέεθρον· & manifeste, Lib. VII. pag. 445. Ὀνόχωνος μοῦνος οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ τὸ ῥέεθρον· sed talia plura passim apud *Herodotum*. Verum & sic *Lucianus*, Lib. contr. Indoct. &c. pag. 383. Tom. II. θολωτὸν αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν· & alibi sic saepius. De Rhodano pariter *Strabo*, Lib. IV. pag. 202. φανερὸν δείκνυσι τὸ ῥεῖθρον, & mox: συμπεσὸν εἰς ἓν ῥεῖθρον, ut alia plura jam loca similia studio omittam, passim & ubivis fere apud *Strabonem* obvia; sed & apud *Aristidem*, *Pausaniam*, *Arrianum*, *Diodor.* Sicul. *Plutarchum*, *Herodianum*, *Libanium*, & omnes in universum Auctores, tam veteres, quam recentiores, adeo, ut & hic satis demirari haud possim incredibilem hominis nostri confidentiam, imo temeritatem, quando rursus pronunciare haud erubuit: οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων, quasi vero is omnes Veteres illos Auctores perlegisset & omnes nosset. Sed & idem somniavit *Ammon.* pag. 122. TRILLER.

1 Ἐπὶ τοῦ τόπου.] Vide *Ammon.* pag. 122. *Hoelzlin.* ad *Apoll.* Rh. I, 9. *Herodot.* Lib. I. §. 75. OUDEND.

2 Ῥεῦμα δὲ.] *Aristid.* Tom. I. pag. 233. Jebb. STOEBER.

Conf. *Proclus* ad *Hesiodi* Oper. & Dies pag. 57. *Moschopulus* de Voc. Att. v. Δίνη. & Gulielm. *Baxter* ad *Anacreont.* pag. 92. *Polemon* Soph. pag. 6. ὦ κρείττων χεὶρ ῥοθίων βαρβαρικῶν. Emendemus hac occasione *Phanoclis* carmen apud *Stobaeum* Serm. LXII. pag. 397.

—— —— Ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ
Ἄμφω ἅμα γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥαδίοις.

Corrige ex MS. Leid. ῥοθίοις, quam

καὶ ῥόθιον, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. ῥόθιον μέν τοι οὐ μόνον ἐπὶ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ [1] τὸ μετὰ κτύπου κῦμα. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς δὲ ἐώρα τὴν [3] θάλατταν αἵματι καὶ ῥοθίῳ ζέουσαν.

Καὶ ῬΗ͂ΜΑ, καὶ ῥημάτιον.

ῬΗ´ΤΩΡ [4] τοπαλαιὸν ἐκαλεῖτο, ὁ δήμῳ συμβουλεύων, καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων. ὕστερον δὲ καὶ ὁ παρ' ἑνός τινος καλούμενος ἐν δικαστηρίῳ, λόγοις καὶ συνηγορίαις βοηθήσων· ἤγουν, ὁ δυνάμενος ὑπεραπολογήσασθαί τινος ἐν ὑποθέσει, ὃς καὶ συνήγορος, καὶ δικολόγος καλεῖται. ῥήτωρ καὶ [5] ὁ κατὰ ῥήτορας γράφων, καὶ ῥητορικός. ὡς [6] παρὰ Λιβανίῳ ἐν ἐπιστολῇ· [7] οὐδὲ τῶν ῥητορικῶν, οὐδὲ τῶν εὐπόρων.

---

quam lectionem quoque Flor. *Christiani* apographum agnovisse videtur, ad cujus ductum *Phanoclis* elegiam latine vertit, notisque ad *Claudianum* inseruit Casp. *Barthius* pag. 903. ita autem locum hunc transtulit:

> - - - - *Mare uti simul ambo natarent,*
> *Ambo una glaucis humida ab aequoribus.*

Neque aliter credidit emendandum Conr. *Gesnerus*, qui ultimum vs. sic vertit:

> *Ambo simul glaucis madida undis.*

Pro γλαυκοῖς MS. Leid. γλαυκῆς· vulgatam tuentur versiones.

1 Τὸ μετὰ κτύπου κῦμα.] Eadem habent *Hesych. Phot. Suidas. Etym.* M. V. *Bos.* Obs. Crit. cap. 46. *Vulcan.* ad *Appulej.* de Mundo pag. 147. & passim. *Aristidis* verba invenies Tom. I. pag. 142. Oud.

2 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 12. B. lin. 10. supra quoque citatus in ναυαγία. Witter. pro θάλατταν. Cod. A. θάλασσαν & pro αἵματι, idem αἵμασι. Stoeber.

3 Θάλατταν ——— ζέουσαν.] Vid. si lubet, quae supra jam ad vocem Ναυαγία, circa elegantem hunc *Aristidis* locum observavimus, ubi & simul, nisi fallit memoria, singularem *Aeliani*, de Nat. Animal. locum emendavimus. Triller.

4 Τοπαλαιὸν.] Sic malui e MSS. una voce: ut in hac ipsa voce apud *Suidam*, qui eadem fere habet. V. & *Hesych.* Oudend.

5 Ὁ κατὰ ῥήτορας.] Καὶ ῥητορικά. Junius.

6 Παρὰ Λιβανίῳ.] Ep. 701. ubi οὐ τῶν Ῥητορ. ut hic in Burm. *Aristophanis* verba sunt vs. 30. Oud.

7 Οὐδὲ τῶν ῥητορικῶν.] Cod. A. B. οὐ τῶν ῥητ. Stoeber.

1 Ἀρι-

ρων. ἔστι δὲ ὅτε τὸ ῥῆμα καὶ ἐπὶ διαβολῆς λαμβάνεται. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. —— ——

[2] ῬΙΓΕΏ ῥιγῶ, τὸ φοβοῦμαι, ὅπερ ἐστὶ ποιητικόν. Ὅμηρος ἐν μ' Ἰλιάδος.

Τρῶες δ' [3] ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ κρύους. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα. Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ [5] Παναθηναϊκῷ· ἤδη δέ τις ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας ἐῤῥίγωσε, τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης.

ῬΙΚ-

---

1 Ἀριστοφάνης.] L. c. vf. 30. WITTER.

2 Ῥιγόω —— τῷ Παναθ.] Locum hunc vid. Tom. II. pag. 445. Edit. nitidiffimae Celeb. *Jebb.* de voce vero fequenti medica καταβολῆς, vid. quae jam fupra notavimus ad hunc ipfum *Ariftidis* locum: quibus inprimis add. Cel. *Valkenaer.* Obferv. ad *Ammon.* pag. 116. TRILLER.

3 Ἐῤῥίδησαν ὅπως ἴδον.] Corrige: ἐῤῥίγησ. poft ἐπεὶ pro ὅπως uterque Codex habet. Locus eft vf. 208. Pergunt Codd. Regg. ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ κρύους· non κρέως, uti in Rom. conf. L. *Bos* Obferv. Crit. pag. 48. STOEBER.

Verf. 208. In MSS. & Edd. Vett. hic eft ἐπεὶ, item in Leid. fec. & Edd. R. V. εἶδον. notatque *Euftath.* legi quoque ἐπεὶ ὄφιν αἰόλον εἶδον. Ineptiffime vero edebatur in Ed. Blank. ἐῤῥίδησαν. Leid. pr. fcribit femper per unicum ρ. Pejus multo exciderant ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ κρύους, quae ex MSS. O. & Edd. Vett. reftitui. Adi *Suidam*, *Etym.* M. & *Phavorinum.* Locus *Ariftophanis* eft vf. 847. OUD.

4 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.] Vf. 847. STOEB.

5 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Corrige: ἐν Μιλτιάδῃ pag. 133. B. med. vid. fupr. in Καταβολή. & *Phot.* Bibl. Graec. pag. 1281. lin. 19. IDEM.

Immo vero ὑπὲρ τῶν τεττάρων, five ὑπὲρ τοῦ Μιλτιάδου, Tom. II. pag. 166. ubi vulgo edebatur ἐῤῥίγωγε, fed vide fupra pag. 497. Ibidem non legas δέ. OUDEND.

1 Ῥικ-

1 ῬΙΚΝΟ͂Ν, τὸ παλαιὸν ἢ σαθρόν. 2 ἢ ῥικνοῦσθαι, τὸ διέλκεσθαι ἢ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ ῥικνοῦσθαι, καὶ τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ κατὰ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν.

3 ῬΙΠΤΟΥ͂ΜΑΙ Ἀττικοὶ παθητικῶς, ῥίπτω δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες. ἰστέον δὲ, ὅτι ῥίπτω μὲν 4 τὸ ἁπλῶς ῥίπτω· ῥιπτῶ δὲ ἐπιστημμένως, καὶ ῥιπτοῦμαι, τὸ μετὰ σφοδρότητος. Θουκυδίδης· τοσόν δὲ κίνδυνον 5 ἀνεῤῥιπτοῦντο.

Ῥ Ι-

---

1 Ῥικνὸν τὸ —— σαθρόν.] Vide Misc. Obs. V. II. pag. 360. & *Etym.* M. citantem *Apoll.* Rh. Lib. I. vs. 668. ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν. Sic enim corrigendum. *Photius* MS. quoque habet ῥικνὸν, καμπύλον. Ῥικνὸς ὁ περιφερικὼς παρὰ Σοφοκλεῖ. Cetera de ῥικνοῦσθαι iisdem verbis referunt *Suidas*, *Hesych.* Adde J. *Polluc.* Lib. IV. §. 99. & *Moeridem. Lucian.* in Lexiph. Tom. II. pag. 334. ἐῤῥικνοῦτο τὴν ὀσφὺν. OUDEND.

2 Ῥικνοῦσθαι, κ. τ. λ.] De hoc verbo obscoeno, vide si tanti quidem, *Lucianum*, in Lexiphane, & alibi, item *Pollucem*, *Suidam* & *Hesychium*, qui ita illud explicat: διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι, κατ' εἶδος· ubi mallem, διαστρέφεσθαι κατ' αἰσχρὸν εἶδος, si liceret: quanquam & vulgatum διαφέρεσθαι, ferri hoc loco posse, haud plane negaverim. Interea vide de isto verbo lascivo, si placet, *Jensium* in Lect. *Lucian.* Lib. III. cap. I. pag. 313. & obiter *Baxterum*, ad *Anacreontis Od.* Lib. I. pag. 129. aliosque. Ceterum istud ῥικνοῦσθαι, vivis nimis coloribus, praeter necessitatem, omni fere pudore neglecto, depingit *Suetonius*, in enarranda nefanda lascivissimi senis *Tiberii* libidine, cap. 44. quibus autem diutius immorari, haud nostri sane est pudoris. TRILLER.

Vid. Jul. Caes. *Scaliger* Lib. I. Poët. cap. 18. pag. 71.

3 Ῥιπτοῦμαι &c.] Sic quidem MSS. & *Phavor.* Malim tamen ῥιπτομαι. nam de ῥιπτέω, mox demum agit. *Aelian.* Lib. IX. An. cap. 16. τὸ ἀμβλὺ τῆς ὄψεως ῥίπτει. Frustra ῥύπτει conjecit Gesnerus. Ibidem παραψήχων legendum e MSS. Medic. August. pro περιψ. OUDEND.

4 Τὸ ἁπλῶς ῥίπτω.] *Heliod.* pag. 324. ῥίπτει μὲν ἑαυτὸν ἐπὶ πρόσωπον. conf. *Schol.* ined. ad *Sophocl.* Ajac. vs. 239. STOEBER.

5 Ἀνεῤῥιπτοῦντο.] Ita nusquam invenias in *Thucydide*, sed Lib. IV. §. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Lib. VI. §. 13. ὡς μέγιστον δὴ τῶν πρὶν κίνδυνον ἀναῤῥιπτούσης. Adi & *Duker.* ad

ῬΙ΄Σ Ἀττικοὶ, [1] ῥὶν Ἕλληνες. ἔστι δὲ ῥὶς, ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγή· [2] μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι᾽ ὧν τὸ ὑγρὸν ἔξεισιν [3] ἀποματτόμενον.

[4] ῬΟΔΩΝΙΑ͂, ὁ τῶν ῥόδων τόπος. [5] ῥόδον δὲ, τὸ ἄνθος· ῥοδῆ, αὐτὸ τὸ δένδρον.

ῬΟ-

---

ad Lib. IV. §. 85. κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν. *Aelian.* L. XIII. An. cap. 6. τὸν κίνδυνον ἀνέῤῥιπτον. OUDEND.

1 Ῥὶν Ἕλληνες.] *Theophylact.* Simoc. ep. XV ἡ δὲ ῥὶν λίαν σιμῶς ἐστόρνυτο.

2 Μυκτῆρες δὲ.] Adde ex A. B. & Rom. αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις. STOEBER.

Addidi voces αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, quae exciderunt Ed. Blank. agnitae ab O. MSS. Edd. Vett. & *Ammonio* p. 123. quem ad verbum descripsit *Thomas*. *Photius* MS. Μυκτῆρας, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ῥινὸς τρήματα. Adde *Hesych.* H. V. Mox ἀπομυττόμενον dat Oxon. uti legendum pro ἀποματτόμενον in *Ammonio* & *Ptolem. Ascal.* monuit Cl. *Valkenaar*. OUDEND.

3 Ἀποματτόμενον.] Hoc ἀποματτόμενον est *detersum*, *quod detergitur*, ut notum, & aliquo modo, non negaverim, ferri quidem hic potest; licet mihi, ut ingenue fatear, perquam supervacuum & minus necessarium omnino videatur. Crediderim ergo, scripsisse potius Auctorem nostrum, ἀπομυττόμενον, *emunctum*, seu *quod emungitur*, quod huic quidem loco vel maxime conveniens est, ut nemini non protinus constabit locum curatius inspecturo. Sic notum illud de siccis Persarum naribus, ex *Xenophonte*, mox ab initio: αἰσχρὸν Πέρσαις, τὸ ἀπομύττεσθαι· sed praestat de hac re sordida tacere. Ceterum, quum dudum haec ita scripsissem, forte evolvens *Ammonium* pag. 123. vidi, eodem modo scriptum ibi esse τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον, & eodem quoque modo, per ἀπομυσσόμενον, in subjecta Nota, emendatum fuisse a Celeb Editore novissimo: inde tanto magis in ista mea conjectura subitanea postea confirmatus fui, ut sic nunc utique scribendum censeam. TRILLER.

Ἀποματτόμενον.] Scrib. ἀπομύττ. WITTER.

4 Ῥοδωνιά.] Eadem omnino legas apud *Ammonium*: ῥόδον, καὶ ῥοδωνιὰ, καὶ ῥοδῆ διαφέρει. ῥόδον μὲν γάρ τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ δὲ ὁ τόπος. ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν. qui si audiendi sunt, ῥόδον ad rosam ipsam tantum referetur; & a plerisque ita usurpatum esse negare non possumus: a *Theophrasto* tamen fruticem etiam ῥόδον appellatum esse haec argumento sunt, Hist. *Plant.* L. IV. cap. 9. γί-

1 ῬΟΘΟΠΥΓΊΖΕΙΝ, τὸ σιμῷ ποδὶ παίειν τὰ γλουτά, καὶ

γίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν Ἰνδοῖς, ὥσπερ ἐλέχθη, καὶ ἐν Ἀραβίᾳ. εἶναι δὲ καὶ ἄλλα δένδρα τὸ ἄνθος ἔχοντα ὅμοιον τῷ λευκοΐῳ, πλὴν ἄοδμον, τῷ μεγέθει τετραπλάσιον τοῦ ἴων. καὶ ἕτερόν τι δένδρον πολύφυλλον, ὥσπερ τὸ ῥόδον. Sensus enim, in Arabia conspici aliud arboris genus ῥόδῳ simile, quod absurdum, si de rosa ipsa intelligas. Addunt grammatici nostri, ῥοδωνίαν de loco rosis consito dici debere; at *Theophrastus*, qui saepius hocce nomine utitur, nunquam eo sensu accepit: ῥοδωνία in ejus scriptis nihil aliud est praeter fruticem: verum tamen est, nonnullos scriptores a *Theophrasto* abiisse, e quorum numero *Longus* Pastor. pag. 44. ὁ δέ με κούφως, inquit, καὶ ῥᾳδίως ὑπέφυγε, πότε μὲν ταῖς ῥοδωνίαις ὑποτρέχων, πότε δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος. Idem pag. 150. φεῦ τῆς ῥοδωνίας, ὡς κατακέκλασται. φεῦ τῆς ἰωνίας, ὡς πεπάτηται. sic & ipsa rosa nuncupatur: testis *Chryst*. T. VI. p. 448. καθάπερ γὰρ ἐν λειμῶνι, inquit, πολλὰ καὶ ποίκιλα ὁρῶ τῆς ἀναγνώσεως τὰ ἄνθη, καὶ πολλὴν μὲν ῥοδωνίαν, πολλὰ δὲ τὰ ἴα, καὶ οὐκ ἐλάττω κρίνα, ἀλλὰ ποίκιλον πανταχοῦ καὶ δαψιλῆ τοῦ πνεύματος διεσπαρμένον τὸν καρπὸν, καὶ πολλὴν τὴν εὐωδίαν. In tanto scriptorum numero nullus est, qui ῥοδωνίαν per ω non scribat: emendandus itaque Ammonius, qui ῥοδωνία habet. Ad vocem ῥοδῆ quod attinet, nusquam occurrit; patet tamen ex *Archilochi* loco, qui ab Ammonio laudatur, ῥοδῆν etiam fruticem dictum esse. SALLIER.

Vide rursus *Ammon.* ibid. & Comm. Sed & ῥοδωνιά occurrit pro toto frutice, seu planta rosacea. *Aelian.* Lib. XIV. An. cap. 24. ἀπόλλυνται γε μὴν μετὰ τὰς τροπὰς τὰς θερινάς, ὥσπερ οὖν αἱ ἐν ῥοδωνιαῖς κάλυκες. *Long*. Pastor. Lib. IV. pag. 105. ῥοδωνιά καὶ ὑάκινθοι, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα. Mox δὲ exsulat a Burm. MS. OUDEND.

Cratinus in Nemesi apud Schol. *Theocrit.* ad Idyll. XI. vs. 10. ὡς ἂν ἐσθίων τοῖς σιλίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιά. Conf. *Dan. Heinsii* Lect. Theocr. cap. XVII. p. 115.

6 Ῥόδον.] Cod. B. ῥόδιον.

1 Ῥοθοπυγίζειν.] Sic quoque *Suidae*. Sed aliis dicitur ῥαθαπυγίζειν ex Aristoph. Equit. vs. 793. Vide omnino *Meursium* de Ludis Graec. in Thes. Gron. T. VII. p. 989. & *Jungerm.* ad Poll. Lib. IX. §. 126. *Photius* MS. Ῥαθαπυγίζειν τὸ πλατεῖ τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥαπίζειν. *Phavorinus* quoque cum *Hesychio* exhibuit ῥαθαπυγίζειν: sed agnoscit tamen cum nostro ῥοθοπυγισμόν. Ceterum pro τὰ γλουτά. Graeci ajunt vel τὸν γλουτὸν, vel τοὺς γλουτούς. vel τὰ ἰσχία: quod an reponendum sit,

καὶ ῥόθιον, ἤτοι ἦχον, ποιεῖν ἐν τῇ πυγῇ. καὶ ῥοθοπυγισμὸς τὸ αὐτό.

1 ΡΟΙΑ κάλλιον, 2 ἢ ῥόα. σημαίνουσι δὲ ἀμφότερα, καὶ τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον.

3 ΡΟΙΔΙΟΝ, οὐ ῥοΐδιον.

4 ΡΟΥΣ ῥοῦ λέγε, ὡς πλοῦς πλοῦ, καὶ 5 μὴ ῥόος. λέγεται δὲ ῥοῦς ἐπὶ θαλάσσης, καὶ ἐπὶ ποταμοῦ. 6 ῥύαξ μέντοι,

---

sit, vel τὰ γλούτια naticulas, non ausim pronunciare. Potuis servemus τὰ γλουτία, ut vocem posterioris Graecitatis, ac seriorum medicorum. V. *Du Cang.* in Gloss. OUDEND.

1 Ῥοιὰ &c.] *Thomae* suffragantur *Eustath.* ad *Hom.* Od.H, 115. pag. 1572. *Suidas* & *Moeris*, cum *Photio* MS. in quo Ῥοιάς. Ἴωνες ἀνδ. ξι, ῥοιάς οὕτως Ἐπίλυκος. Sed *Pollux* Lib. VI. §. 80. & *Ammon.* p. 123. ajunt arborem dici ῥοιὰν, fructum ῥοάν. Sic de arbore *Homerus* d. l. *Lucian.* T. II. pag. 112. Ed. ult. & *Long.* Past. Lib. II. pag. 33. ἄμπελοι, καὶ συκαῖ, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μύρρα. vitiose per typothetas illic in Ed. Moll. σκιαῖ. Verum de fructu *Aristoph.* in Vesp. vs. 1260. ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς. & *Aelian.* L. I. V. H. C. 33. ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην προσενέγκειεν. & contra *Suidas*: ῥοὰ εἶδος δένδρου. Notandum vero bene a *Thoma* mutari accentum in ῥοιὰ & ῥόα. Sic enim χροιὰ, χρόα, ποιὰ, πόα, ut docent *Etym. M.* pag. 704, 705. *Eustath.* ad Hom. Il. Λ. vs. 239. pag. 94. *Suid.* in χρόα. Corrigendi idcirco ceteri, in quibus ῥοά. IDEM.

2 Ἡ ῥόα.] Cod. B. ῥοά.

3 Ῥοΐδιον.] Ex *Phrynicho* p. 108. *Phot.* MS. ῥοίδια ῥοάς., *Suid.* Ῥοιά, τὸ ῥοΐδιον. λέγεται καὶ ῥοά. Diminutivum scil. ῥοΐδιον, quo augeantur Lexica vulgaria. OUDEND.

4 Ῥοῦ ῥοῦ.] *Thomae* in mentem non venerant haec *Aeschyli* Pers. vs. 748.

> Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὡς δεσμώμασιν
> Ἤλπισε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ.

Nec ea apud Poëtas infrequens, sed exempla apud solutae Orationis scriptores non facile reperias. Illam igitur inflexionem *Thomas* poëtarum propriam dicere debuisset, sed non ideo repudianda fuit tanquam minus Attica. SALLIER.

Vide *Herodiani* fragm. p. 200. OUDEND.

5 Μὴ ῥόος.] Cod. A. ῥόος.

6 Ῥύαξ μέντοι ἐπὶ μόνου ποταμοῦ.] Atqui ipse profert ex *Aristide* ῥύακας αἵματος, sicut *Libanio* T. I. p. 542. C. & aliis dicuntur, aliaque metaphorice. Vid. *Wass.* Ind. *Thucyd.* Hae voces non leguntur quoque in Leid. sec. Ante in Burm. θαλάττης. OUDEND.

1 Καὶ

τοι, ἐπὶ μόνε ποταμε̃· ῥοὴ δὲ, ἐπὶ δακρύων [1] καὶ αἵματος. Ἀριστείδης δὲ, βουλόμενος ἐνδείξασθαι πολὺ τὸ χυθὲν αἷμα τῶν Περσῶν, ὅτε τοῖς Ἕλλησι συνέβαλον, φησὶν ἐν τῷ [2] Παναθηναϊκῷ· ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες ἦρχον ἐν νοτίᾳ ταῖς ναυσὶν εἶναι.

[3] ῬΥΓΧΟΣ, ἐπὶ χοίρων. ῥάμφος ἐπὶ [4] ὀρνέων.

ῬΥ-

---

1. Καὶ αἵματος.] In *Aeliano* Lib. VII. An. cap. 37. διὰ τὴν ῥύαν τοῦ αἵματος. ubi MS. August. praebet ῥόαν. In *Aristidis* loco Tom. I. p. 125. MS. Oxon. & Edd. R. V. ἐν αὐλίῳ, Leid. pr. ἐν ὀλίῳ, sec. ἐνολίῳ legunt perperam. Oudend.

2 Ἐν Παναθ.] Pag. 9. B. lin. 20. Witter.

3 Ῥύγχος ἐπὶ χοίρων, ῥάμφος, ἐπὶ ὀρνίθων.] Ῥάμφος est *rostrum avis*, ut ῥύγχος, *suis*. Schol. *Aristoph.* ad Aves pag. 558. Ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέου, ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. Idem docet *Moschop.* in voce Ῥίς. BOS. At de hac tamen differentia & subtili distinctione, nihil prorsus cognitum fuit ipsi *Aristoteli*, summo tamen & primo Historiae Animalium indagatori, & conditori: quare ipsi, putem, potius hac in re credendum, quam Grammatico nostro umbratico. Is Lib. II. de Part. Animal. cap. 9. pag. 37. Avibus manifestissime tribuit ῥύγχος, scribens: τὰ ῥύγχη τῶν ὀρνίθων, & Lib. III. cap. 1. pag. 52. adhuc clarius: τοῖς ὄρνισιν ἐστὶ τὸ καλούμενον ῥύγχος, στόμα. Sic rursus Lib. II. cap. 16. p. 46. τοῖς ὄρνισι τὸ ῥύγχος ὀστῶδές ἐστι· & mox iterum: ῥύγχος ὀρνιθῶδες, atque sic in seqq. saepissime. Libro tamen eodem, capiteque ipso eodem, pag. 44. aliis quoque majoribus animalibus quadrupedibus & viviparis, ut Elephantibus inprimis, ῥύγχος quoque attribuit: quod & utrovis modo fecit *Aelianus*, *Plutarchus*, *Strabo*, cum aliis. Ita κύων ῥύγχος ἔχοισα, dixit *Theocritus*, Idyll. VI, 30. ubi Schol. p. 119. ῥύγχος καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται· κυρίως δὲ ἐπὶ ὀρνέων, contraria prorsus Grammatico nostro sententia. Sic & *Aristophan.* in Acharn. ῥύγχος, de suibus, usurpat; in Avibus autem de ipsis avibus. Inde longe rectius ac prudentius hic *Ammonius* p. 123. ῥύγχος, ἐπὶ ἀλόγου ζώου. Hoc enim solum verum & rectum, ut docuimus, alterum vero istud *Thomae* commentum plane est falsum & ineptum. Quale igitur hic Noster habuit ῥύγχος, quale, inquam, ῥάμφος, quum haec sine naso, commentaretur? Triller.

4 Ὀρνέων] Sic Leidd. Burm. & Phav. pro ὀρνίθων. Male vero post V. ῥάμνος haec locavit & separavit *Blankardus*,

 quae-

ῬΥΠΑΙ´ΝΩ, καὶ τὸ μολύνω, [1] καὶ τὸ ὑβρίζω, ὡς Φερεκράτης. διὰ [2] τὸ τὴν ὕβριν ὥσπερεὶ μολυσμὸν εἶναι πρὸς ὅντινα λέγεται.

[3] ῬΥ´ΠΤΕΣΘΑΙ, [4] καὶ ῥύμμα, Ἀττικοί. σμήχεσθαι, καὶ σμῆγμα, Ἕλληνες. ὡσαύτως οἱ μὲν, ῥήγνυμι· Ἕλληνες δὲ, ῥηγνύω, καὶ ῥήσσω.

---

quae junxerat *Thomas* cum aliis, ῥύγχος ἐπὶ χοίρων, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. V. *Suidam* & *Phavor.* in ῥάμφος. Quare haec hoc loco reposui. De avibus tamen ῥύγχος usurparunt *Aristophanes*, *Cratinus*, alii, ut bene observavit *Suidas* V. ῥύγχος. V. Schol. ad Aves vs. 347. 479. & saepius; unde recte *Pollux* ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ῥύγχος καὶ ῥάμφος Lib. II. §. 47. ubi V. & *Duportum* ad *Theoph.* Char. cap. 4. ἐπιλαβόμενος τοῦ ῥύγχους κύνα sc. Hinc & ἐπιρρυγχὶς avium, quae curvas habent ungues. V. *Suid.* h. V. & in γαμψώνυχα· *Athen.* Lib. VII. pag. 314. Hinc & κλαδαρόρυγχος, τροχίλου εἶδος *Aeliano* Lib. XII. An. 15. *Hesychio.* OUDEND.

1 Καὶ τὸ ὑβρίζω, ὡς Φερ.] Eadem habet *Suidas.* Hinc corrige *Hesychium* in Ῥυπαίνει, σμήχει, καθαρίζει, πλύνει. Nam legendum ἀντὶ ὑβρίζει, πλύνει. Confer eumdem, & *Suidam* omnino in Πλύνεται, λοιδορεῖται, αἰσχρῶς ὑβρίζεται; πλύνειν γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐλέγχειν &c. IDEM.

2 Τὸ τὴν ὕβρ.] Cod. B. delet τὸ.

3 Ῥύπτεσθαι &c.] Dicitur Ἀττικῶς, quod comm. dial. σμήχεσθαι. *Aristoph.* Acharn. p. 471. ἐξότε γὼ ῥύπτομαι· ubi Schol. σμήχομαι. BOS.

Vid. *Moerid.* *Suidam.* *Hes.* &c. In *Polyaeni* Strat. Lib. VIII. C. 27. male editur ἀποκρυψαμένη & ἀποκρύψαι τὰς τρίχας pro ἀπορρυψ. item in *Aelian.* L. IX. An. C. 62. οἷα μὴ ἐκλύσας τὸν ἰὸν, μηδὲ ἀπορρυψάμενος, vulgo ἀποδερ. Adi ad *Hesych.* V. ἀπορυπτόμενος. De σμήχεσθαι &c. V. infra in σμῶμαι. de ῥήγνυμι vide & *Moeridem.* OUDEND.

4 Καὶ ῥύμμα.] *Nicander* Alexiph. vs. 96. Unguenti quoddam genus hodie *Rusma* vocant Graeci. vid. *Petr. Belonii* observ. Lib. III. cap. 33. ubi *Palmerius* in notis MSS. quae penes me sunt, notat, legendum esse *Ruma.* *est enim*, inquit, *vox graeca* ῥύμμα.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

ΣΑΙ'ΡΕΙΝ, [1] ὁ σαρῶν. [2] Εὐελπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφιςάναι.

[3] ΣΑ'ΚΟΣ Ἀττικοί. διʼ ἑνὸς κ. Ἕλληνες δὲ, διὰ δύο.
ΣΑΛΠΙ'ΖΩ σαλπίγξω, ὁ σαλπίσω. καὶ σαλπιγκτής, [4] ὁ σαλπιςής. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· καὶ [5] σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις.

ΣΑ-

1 Οὐ σαρῶν.] Quod in S. L. Notant idem *Phrynich.* pag. 28. & *Moeris.* *Euripidis* verba sunt vs. 363. κερκίσιτ' hic in Leidd. Burm. & Edd. Vett. OUDEND.

2 Εὐρ. ἐν Ἑκάβ.] Locus adhuc desideratur. In eo autem Cod. uterque legit κερκίσι ἐφισ. STOEBER.

3 Σάκος &c.] Attici per simplex κ scribunt, alii per duplex., σάκκος. *Aristoph.* Acharn. pag. 411. Οὐκ ἀφήσεις τὸ σάκιν; Idem tamen supra etiam duplex κ habet, teste Schol. loco citato: σάκος νῦν διʼ ἑνὸς κ, ἀνωτέρω δὲ διὰ δύο. BOS.

Vide Comm. ad *Phrynich.* p. 108. *Phot.* MS. σάκος οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι διʼ ἑνός κ. Σακκία tamen per duo κ. est in *Xenoph.* Lib. IV. Ἀναβ. p. 333. OUD.

Conf. *Masvicius* ad *Polyaen.* pag. 254.

4 Οὐ σαλπιςής.] Quam recte, ostendunt haec *Theophrasti* Char. cap. 25. καὶ τοῦ σαλπιστοῦ δὲ τὸ πολεμικὸν σημήναντος, καθήμενος ἐν σκηνῇ, ἄπαγ' εἰς κόρακας οὐκ ἐάσεις τὸν ἄνθρωπον ὕπνου λαβεῖν πυκνὰ σημαίνων. Eadem vox legitur apud *Lucianum* T. I. pag. 720. συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσατο ἑκάτεροι οἱ ὄνοι, τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται, ἐμάχοντο. SALLIER.

5 Σαλπιγκταί.] MSS. Leidd. σαλπικταί: ut in *Phrynicho* pag. 80. cum tamen hic praecesserit recte σαλπιγκτής. Addunt quoque MSS. & Edd. τὸ γ. in *Thucydidis* citato loco Lib. VI. §. 69. & aliis. V. ibi *Duk.* & Comm. ad *Phrynichum.* Tuba enim non σάλπιξ, sed σάλπιγξ dicitur. ἐσάλπιγξεν *Xenoph.* p. 247. OUDEND.

1 ΣΑΠΕΡΔΗΣ, 2 τὸ σεσαπρωμένον τάριχος.

3 ΣΑΠΡΟΣ οἶνός ἐστιν, ὁ πρὸς τῷ τέλει ὑλώδης· σαπρὰ δὲ τρύξ, 4 ἡ σεσημμένη. 5 Ἀριστείδης ἐν τῷ κατὰ ἐξορχουμένων· οὐδ' ἀντ' οἴνου τρύγα, καὶ ταύτην σαπράν.

6 ΣΕΕΣ Ἀττικοὶ, καὶ σέας, 7 ἀπὸ τῆς σὴς ἀχρήστου εὐθείας. ὥσπερ

---

1 Σαπέρδης.] Cod. A. male σπερδ. sed post pro σεσαπρ. habet σαπρὸν καὶ παλαιὸν τάρ. STOEBER.

2 Τὸ σεσαπρωμένον.] Leid. pr. σεσαπρωμένων. Male: Oxon. τὸ σαπρὸν καὶ παλαιόν. Proprie σαπέρδης est piscis Coracinus. V. *Casaub.* ad *Athen.* pag. 539. *Phot.* MS. Σαπέρδης ἰχθὺς ὁ κορακῖνος. Dein & τὸ ταρίχου εἶδος, testibus *Hesychio*, & inprimis *Etymologo M.* qui post alia addit, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένου ἰχθύος. τὸν γὰρ κορακῖνον (L. κορακῖνον) ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασί. Sic & *Phavorinus*. V. & *Polluc.* L. VI. §. 48. &c. OUDEND.

3 Σαπρὸς οἶνος.] Multa de hac voce disputant Grammatici. V. *Moerida*, item ad *Phrynich.* pag. 158. *Casaub.* ad *Theoph.* Char. cap. 11, 19. *Albert.* Observ. Sacr. pag. 372. Mox in Leid. sec. male πρ. τὸ τέλος. IDEM.

4 Ἡ σεσαπημένη.] Ed. Vasc. σεσαπημένη. Sed quid? Hoccine Graecum est? σεσηπυῖα novi a σεσηπώς, participio praeteriti medii σέσηπα. Sed a σήπω praeteritum passivum est σέσημμαι. Hinc participium σεσημμένος. Et sic egregie dant MSS. Leidd. Burm. σεσημμένη. Quod reposui. Sic *Luciano* σεσημμένον γερόντιον T. III. pag. 606. Paullo ante in Leid. pr. σαπρὰ δέ τρης ἤτε τρύξ. *Aristidis* verba vide T. I. pag. 403. IDEM.

Codd. A. B. σεσημμένη.

5 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 70. med. Edit. Normann.

6 Σέες Ἀττικοὶ &c.] Equidem occurrit genitivus σέων apud *Aristophan.* in Lysistr. vs. 731. eam vocem quoque ab *Hermippo* usurpatam *Photius* in lexico testatur. Σέων, σητῶν. οὕτως Ἕρμιππος. sed ideo non improbandum fuit nomen σὴς, quo praeter *Theophr.* a *Stephano* adductum utitur *Lucianus* T. II. p. 827. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε. SALLIER.

Genit. σέων *Aristoph.* Lysist. 733. bis & *Etymol.* Steph. ex vulg. Lex. male *Tui* pro *Tineae* in Append. WOLF. Scil. σὴς, σητὸς, ὁ σκώληξ *Hesychio* & *Suidae* κοινῶς, σὴς Ἀττικῶς, sed ἄχρηστος· nisi, quod obliqui casus legantur σέες, σέων, σέας. V. *Etymol.* pag. 709, 711. Comment. ad *Lucianum.* *Phot.* MS. σέων

ὥσπερ καὶ ῥέας, [1] ἀπὸ τοῦ ῥόδς. Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον· καὶ συμβάλλεις τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικὸν, ἀπὸ τοῦ σὴς σητός.

ΣΗΜΕΙΟΝ λέγοντες, σημεῖον καὶ λέγομεν, ἀλλ' [2] ἀποσημαίνεσθαι. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς· ἀπεσημηνάμην τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.

[3] ΣΗΣΑΜΑ, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος, [4] οὗ ἐπωλεῖτο.

[5] ΤΟ ΣΙΑΛΟΝ, Ἀττικοί· ὁ σίελος, Ἕλληνες. [6] Λουκιανὸς

ρίων σηλῶν. οὕτως Ἑρμιππος. vel σήτων, ut *Hesychio*, & *Etym.* *Moeris.* σέες Ἀττικῶς, σῆτες Ἑλληνικῶς. OUDEND.

7 Ἀπὸ τοῦ σεὸς.] *Graevius* ad *Luciani* locum, qui est T. I. p. 379. in dubium vocat vocem σέας, negatque σεὸς vel recto vel obliquo casu reperiri; quique id statuunt, hoc loco corrupto esse deceptos. Quam sententiam missurus fuisset V. C. si ei in mentem venisset loci *Aristoph.* quem ei opponit *Küster* in not. ad Lysistr. p. 239. WITTER.

1 Ἀπὸ τοῦ υἱέος.] MSS. Leidd. Burm. τοῦ rectissime; sicut praecedit. scil. πλέοσεως. *Luciani* locus legitur T. III. p. 99. Mox σὴς e MSS. edidi. σῆτος pro σητὸς Ed. V. OUDEND.

Cod. A. τοῦ uti supra; malim τῆς, quod τεχνικώτερον. Pro σῆς vero omnino scribendum σής, utroque Codice monente. Habes vocem hoc casu apud *Matth.* VI, 19. STOEBER.

2 Ἀποσημαίνεσθαι.] Tota haec paragraphus ad verbum legitur in MS. Regio *Herodiani.* *Hesych.* ἀποσημήνασθαι, σημειώσασθαι. OUDEND.

3 Σήσαμα.] Varie scribitur, modo in eadem, modo in diversa significatione. Σήσαμον *Gloss.* pag. 256. ubi male editum σισαμ. Porro σήσαμος & σησάμη *Geoponic.* Lib. III. pag. 75. & 77. *Needh.* & *Hesych.* h. v. Conf. *Schol. Aristoph.* Pac. vers. 869. STOEBER.

4 Οὗ ἐπωλ.] Sic aliae res multae iis fori locis, quibus venum expositae erant, nomen dederunt. Conf. *Meurs.* Ceram. cap. XVI p. m. 57. seqq. adde *Ammon.* voc. χύτραι. WITT.

Codd. praeter causam ἐν ᾧ ἐπωλ. STOEBER.

Sic etiam *Moeris.* Leid. pr. Burm. Oxon. ἐν ᾧ. OUDEND.

5 Τὸ Σίαλον Ἀττικοί.] Sic *Aeliano* Lib. IX. An. 4. XVI, 28. *Polluci* Lib. II. §. 104. καὶ σίελος καὶ σίαλον. ut leg. e MSS. Contra pro σίελον apud *Moeridem* reddendum σίελος. Addit enim ipse ἐν τῷ ε. καὶ ἀρσενικὸν Ἕλληνες. *Suidae* σιελὸς, ὀξυτόνως. Apud *Hesych.* mallem σίαλον, σιελὸς,

νὲς ἐν τῷ καζάπλυς, ἢ, τύραννος· σιάλῳ χρίσας τὺς ὀφθαλμύς.

Οὐ μόνον κρύφα τὸ δῆνος φαμὲν, ἀλλὰ καὶ ΣΙΓΗ τὸ δῆνος. [1] Ἡρόδοτος [2] ἐν τῇ δευτέρᾳ· σιγῇ τὸ Αἰθίοπος ἐς τὴν δωρεὴν κελεύειν σφέας καὶ ἀποδὸν κομίζειν. τίθεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σιγῇ, ἀντὶ τὸ ἀγνοίᾳ.

ΣΙΓΗΛΟΣ, καὶ [3] σιωπηλὸς, [4] ὐ ῥητορικά. σὺ δὲ [5] σιγῶν λέγε.

[6] ΣΙΚΕΛΟΣ, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν. Σικελιώτης

σιελὸς, ἄφρος, πτύελος: licet *Etymologo* quoque sit σίαλος. *Luciani* verba habentur Tom. I. pag. 634. ubi patet e nostro omnino σιάλῳ, non σιέλῳ, esse reponendum: quomodo ipse Tom. II. pag. 229. σιάλῳ τὴν προσεγγίδα περιχρίσας. Hic vero vicissim ex illo χρίσαντα corrigendum. OUDEND.

6 Λυκιαν.] Tom. I. p. 634. *Hemst.* Locus sic habet: ἤδη ἡ μικρὰ ἡ παιδίσκη .... σιέλῳ χρίσασα τὺς ὀφθαλμὺς .... ἀπηλλάττετο. Corrige ex Nostro σιάλῳ, quo usus etiam *Lucianus* Pseudom. Tom. II. Opp. pag. 229. pr. & *Aelian.* Anim. Libr. II. cap. XXIV. in ipso fronte. Pro χρίσας male Cod. A. χρήσας. STOEBER.

1 Ἡρόδ.] L. c. pag. 162. D. Ibi pro ἐς Cod. A. legit εἰς, & pro δωρεὴν Cod. B. δωρεάν. IDEM.

2 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Cap. 140. OUDEND.

3 Σιωπηλός.] Eam vocem, si *Thomas* audiendus est, bonae notae scriptores non usurpant; utitur tamen *Euripides* Med. vs. 320.

> Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ
> Ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

SALLIER.

4 Οὐ ῥητορικά.] Sed ποιητικά, ut σιγηλὸς *Sophocli* Trach. vs. 416. σιωπηλὸς *Callim.* Hymno Apoll. vs. 11. *Aelianus* tamen Lib. V. An. cap. 9. dixit, ἐπεὶ τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ σιγηλότατον ἔξεις· i. e. ἀφανέστατον *Hesychio* & *Suidae*. OUDEND.

5 Σιγῶν λέγε.] Add. οἷος aut δυνάμενος. WOLF.

Recte MSS. Leidd. & Burm. σιγῶν: quod exhibui. OUDEND.

Cod. A. σιγῶν. Magis placet σιγῶν ex Cod. B.

6 Σικελὸς —— Σικελιώτης.] In alia discedit *Ptolemaeus Ascalonita* libr. περὶ διαφορᾶς λέξεως apud

της δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν ταύτην οἰκῶν.

---

apud *Fabric.* Bibl. Gr. IV, 33. ubi: Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἰταλοὶ δὲ, βάρβαροι· καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ· Σικελιῶται δὲ, Ἕλληνες, οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ Cum Nostro facit *Schol. Lucian.* Tom. II. p. 54. *Graev.* ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων, Σικηλιώτης (l. Σικελ.) δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος· οὕτω πάτριος καὶ πατριώτης. WITTER.

Conf. *Ammon.* & *Moschop.* h. v. Illum iterum voc. Ἰταλοί. STOEBER.

Notum est utriusque vocis aliarumque pari forma discrimen ex veteribus Grammaticis: praeter *Ammonium* in Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται, & Σικελός καὶ Σικελιώτης, ad quem adeundus est Praestantiss. *Valcken.* & *Schol. Thucyd.* ad V, 5. videndi sunt *Schol.* parvus ad Od. Υ. 383. *Eustath.* p. 1896. 50. ubi notabilis *AElii Dionysii* locus, & ad Od. Ω. p. 1962. 28. Quos igitur antiqui Scriptores saepe vocant τοὺς ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους, ut *Aristides* in utraque Sicula, illi sunt Σικελιῶται & Σικελοί. Ita *Thucydides* usurpat; neque audiendus est *Hudsonus* Lib. IV, 85. Σικελιώτας ab eo promiscue tam indigenas, quam advenas appellari existimans: clare distinxit eo, quem *Thomas* profert, loco, VII, 32. simili modo *AEschin.* Eryx. c. 2. πλουσιωτάτους τῶν Σικελιωτῶν καὶ Ἰταλιωτῶν· & in Ep. *Socrat.* IX. p. 26. & veteres imitatus *Dion Chrys.* pag. 28. C. καὶ τῶν Ἑλλήνων Ἰταλιώτας καὶ Ἴωνας· *Pausan.* V. pag. 499. Non diversa ratione apud Latinos *Sicilienses*, *Sardicenses*, *Hispanienses*, *Corinthienses* in usu fuerunt: *Italienses*, ut Graeci Ἰταλιώτας, dixisse non memini. Verum postea Siculi Graecis admixti, eorum moribus & dialecto adoptatis, communi Σικελιωτῶν nomine contineri coeperunt, ut bene monuit *Diod. Sic.* V. p. 335, 24. ubi consule Doctiss. *P. Wesselingium*: eam loquendi consuetudinem ipse saepius est secutus. Hinc itaque Σικελὴ τράπεζα dicitur & Σικελιῶτις· Scipio Ἰταλιώτης *Luciano* D. M. pag. 388, 97. vid. *Cluver.* Ital. Ant. I. p. 45. Grammaticis autem perquam familiare, ut Dorica vocabula, quae a Graecis vel Siciliae vel magnae Graeciae incolis frequentantur, indistincte Σικελοῖς & Σικελιώταις, Ἰταλοῖς & Ἰταλιώταις adscribant. Exemplo sit *Hesych.* in Ἀχέρδω... collatus cum *Eustath.* ad Od. Τ p. 1872. vs. 3. & *Athen.* IX. pag 402. B. ne alia commemorem. Forma vero regionis urbisve incolas designat, Ἀμβρακιῶται, ..., Πηλιῶται, Πελαγιῶται· quod pos-

κῶν. 1 Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· πορευομένων δὲ ἤδη τῶν Σικελιωτῶν, Σικελοί, καθάπερ ἐδέοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνέδραν ποιησάμενοι.

2 ΣΙΤΙΖΕΙΝ Ἀττικοί, οὐ σιτεύειν, οὐδὲ ψωμίζειν. σιτευτὸς μέν τοι, οὐ 3 σιτιστός. οἷον, σιτευτὸς ὄρνις.

ΣΙΤΟ-

---

tremum pro Pelasgis posuit *Eurip* apud *Strab.* V, p. 339. A. nec discrepat ab ea, quae est in σικελιώτης, ἡλικιώτης, ἰδιώτης· *Thomae* verba protulit *Kühn.* ad *Poll.* VI, 104. *Cluver.* Sic. Ant. l. pag. 39. HEMSTERH.

Eadem habet *Ammonius* pag. 128. ubi V. & in Add. ad citatum a *Thoma Thucydidis* locum Lib. VII. §. 32. ubi οἱ Σικελοί, & ἐνέδραν τινὰ τριχῇ π. OUDEND.

1 Θουκυδ.] L. c. p. 507. A. *AEmil. Porti* & Cl. *Dukeri* notae ad h. l. minime praetereundae. adde *Kühn.* ad *Polluc.* VI, 104, 43. STOEBER.

2 Σιτίζειν Ἀττικοί.] *Isocrat.* ad *Demon.* p. 55. DRAKENB.

Testes prae caeteris *AElian.* Anim. Lib. III cap. 25. & *Basil.* in Hexaëm. T. I. opp. pag. 106. B. ubi de cornice: ἡ καὶ πετομένοις ἤδη παρέπεται σιτίζουσα αὐτοὺς καὶ ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου. Neque vero alterum ψωμίζειν reprobandum penitus. Obstat Comicorum facile Princeps *Aristoph.* Atticae puritatis stator & vindex; qui utraque voce eodem loco usus est. En tibi verba. Equit. vs. 712. seq.

Ἐπίσταμαι γὰρ αὐτόν, οἷς ψωμίζεται.

Καθάπερ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς.

Illustrem hunc locum cum glossemate Scholiastae suis inseruit *Suidas* voc. τίτθη, quem confer, & sicubi visum fuerit, corrige ac supple. STOEBER.

Active scilicet; quomodo nutrices dicuntur, cum pueris praemansum cibum in os indunt. V. *Hesych. Aristoph.* Equit. vs. 713. *Casaub.* ad *Theoph.* Char. cap. 20. vel aves, cum pullos pascunt. *Aelian.* Lib. III. c. 25. καὶ τρέφει σιτίζει τε τῆς τροφῆς ὠδῖνα. Pro quo ψωμίζειν in S. L. *Paul.* 1. ad *Corinth.* cap. 13. 3. & *Aristophane.* Pueri vero sic alti ψωμίζεσθαι dicuntur. V. ibid. *Casaub.* & *Suidam.* σιτεύειν damnat quoque *Thomas* in V. Παιδίον. ubi vide ut & de σιτευτοῦ, οὐ σιτιστοῦ *Polyb.* apud *Suidam* V. Ἀσδρούβας. Παραπλησίως τοῖς σιτευτοῖς βουσίν. OUDEND.

3 Σιτιστός.] Minus Attice igitur *Josephus*, apud quem ea vox bis reperitur pag. 257. συντελοῦν δ' καὶ τῇ τραπέζῃ καθ' ἡμέραν —— σιτιστοὺς βόας δέκα, καὶ νομάδας βόας εἴκοσι, καὶ σιτιστοὺς ἄρνας ἑκατόν. SALLIER.

1 Σιτο-

[1] ΣΙΤΟΜΕΤΡΕΙ͂ΣΘΑΙ μὴ λέγε, ἀλλὰ διαλελυμένως, σῖτον μετρεῖσθαι.

ΣΙΤΟΥ͂ΜΑΙ, τὸ τρώγω· [2] ἐπισιτίζομαι δὲ, τὸ ἐφόδια ἁπλῶς λαμβάνω, ἢ μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω, καὶ [3] οὕτως ἀπέχομαι.

ΣΚΑΙΟ͂Σ, [4] οὐκ ἐπαρίστερος. σκαιὰ χεὶρ, καὶ λαιά. τὸ

---

1 Σιτομετρεῖσθαι.] Σιτομέτριον *Lucas* XII, 42. & ibi *Pricaeus*. *Phrynich.* p. 70. Drakenb.

Vide ad *Phrynich.* pag. 168. *Suidam*. Oudend.

2 Ἐπισιτίζομαι δὲ, τὰ ἐφόδ.] Egregie huc facit *Xenophontis* ille locus, quem in mente Noster habuisse videtur, Hist. Graec. Libr. II. p. m. 455. E. ἀνεῖθεν δ᾽ εὐθὺς ἐπισιτισάμενοι ἐπλευσαν ἐς Αἰγὸς ποταμοὺς, ἀντίον τῆς Λαμψάκου. Ita quoque *Plutarchus* Tom. II. opp. pag. 525. C. de Demade: καὶ τὰς Ἀθήνας μικρὸν ἡγούμενος τῆς ἀσωτίας ἐφόδιον, ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπεσιτίζετο. Stoeber.

3 Οὕτως ἀπέχομαι.] Videtur excidisse adverbium καί. lege itaque, καὶ οὕτως ἀπέχομαι. cui conjecturae favent haec *Mosch.* σιτοῦμαι, τὸ τρώγω· ἐπισιτίζομαι δὲ τὸ ἐφόδια λαμβάνω, ἤγουν μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω, καὶ ἀπέχομαι. *Moschopulus* enim *Thomam* exscripsit. Sallier.

Adde καὶ ex Cod. A. B. & Rom. Witter.

Copulam sensui necessariam, qua caret Ed. Blank. restitui, auctoribus MSS. Edd. Vett. & *Phavorino*, cui οὕτως deest, quique pro ἐπισιτίζομαι praebet ἐπισιτοῦμαι; quod sane notandum est; quamquam nescio an usquam occurrat. μεταστιτέομαι usus est *Herodot.* Lib. I, 216. Oudend.

4 Οὐκ ἐπαρίστερος.] Sensus est, eam vocem ab Atticis non usurpari, quatenus ineptum & agrestem significat. Praeiverat *Phrynichus*: ἐπαρίστερον, inquit, οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ σκαιόν. Ita quoque *Pollux* Lib. II. parag. 160. In tanto tamen grammaticorum consensu, adjectivum ἐπαρίστερος Atticis asserere non dubitamus, adducti potissimum *Aristophanis* loco, cujus in ejusmodi rebus plurimum valere debet auctoritas. is autem Ὀρνιθ. vs. 1566. ait.

Οὗτος τί δρᾷς; ἐπαρίστερ᾽ οὕτως ἀμπέχῃ.
Οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὧς ἐπιδέξια.

Ἐπαρίστερα idem ac σκαιῶς ibi, inepte: metaphora ducta à finistra manu, quia nempe, quae hac aggrediaris, parum apte fieri solent. Utrumque conjunxit *Ephippus* Comicus, Excerpt. p. 679.

Ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἀγροῖκος αἰσχροτατῶν;
Ἐπαριστέραν ἐπὶ τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς.

Ἐπαριστέρα γλῶττα, quae nihil nisi

[1] τὸ δὲ ἀριστερὰ, κοινότερον. [2] ἀριστεροστάτης μέν τοι, ὁ ἐν ἀριστερῷ ἱστάμενος, [3] κάλλιον. Ἀριστείδης ἐν Μιλτιάδῃ· πλὴν

---

nisi ineptum & agreste proloquitur: ἐπαρίστερος enim & ἀγροῖκος voces synonymae sunt, ut argumento sunt haec *Athenaei* p. 179. οὐδὲ κελεύει, inquit, σκυθρωπὸν εἶναι, μήτε ᾄδοντα, μήτε γελῶντα, μήτ' ἀρρύθμως πότε καὶ πρὸς ὄρχησιν τρεπόμενον. οὐκ οὕτως ἄγροικος, καὶ ἐπαρίστερός ἐστι. Nec aliter exponendus *Themistius*, qui pag. 263. ait: ἄρα ὑμῖν ὁ τοιοῦτος ὕπαρ τε καὶ ὄναρ δοκοίη ἂν πότε δυνηθῆναι ἀφέμενος σκαιοῦ τε καὶ ἐπαριστέρου τρόπου ἐπὶ δεξιὰ ἀναβάλλεσθαι; quae manifeste respiciunt ad versum *Aristophanis* supra laudatum, proindeque non aliter intelligi debent. praeter scriptorum loca mox laudata, usurpatum quoque deprehenditur a *Theogneto* Comico, Excerpt. p. 705.

Οἴμοι μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν·
Ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρὲ, γράμματα·
Ἀντέστροφεν σοῦ τὸν βίον τὰ βιβλία.

SALLIER.

Vid. ad *Phrynich.* pag. 110. & *Hesych.* V. ἐπαρίστερα. OUDEND.

1 Τὸ δὲ ἀριστερὰ κοιν.] Ergo minus Attice scripsit *Herodot.* ἐς ἀριστερὴν χεῖρα, quod Libr. VII. p. 456. bis occurrit, item pag. 461. D. Multo saepius vero legitur apud *Thucyd.* q. v. Lib. II. pag. 155. A. pag. 169. B. Lib. III. pag. 186. B. & p. 245. A. WITTER.

Usi sunt quoque *AElian.* Var. XI, 9. *Arrian.* I, 1. 6. VII, 4, 22. & *Plutarch.* Tom. II. p. 201. D. STOEBER.

2 Ἀριστεροστάτ.] Codex uterque legere jubet ἀριστεροζάτης, quam lectionem tenet etiam vulgatus *Aristidis* locus Orat. Platon. II. seu *pro Quatuor Viris* Tom. II. opp. pag. 161. Jebb. ubi sic: πλὴν γ' ὅσον οὐκ ἀριστεροζάτης ἀνὴρ μᾶλλον, ἢ τῷ δεξιῷ τοῖς Ἕλλησι χέρως. Sed non movet nos iste Codicum consensus, ut contra etymi rationem in Nostro quid admittamus. Legendum omnino ἀριστεροστάτης. conf. *Hesych.* h. v. uti δεξιοστάτης, πρωτοστάτης, λαυροστάτης &c. Vid. *Pollux* L. II. §. 161. & IV, 106. STOEB.

3 Κάλλιον.] Emendavi κάλλιστον, e MSS. Leidd. Burm. Oxon. sic ἀριστεροστάτης & δεξιοστάτης in choro *Polluci* L. II. §. 161. *Hesych.* ἀριστεροστάτης, ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ. Quae verba, minus intellecta, unice illustrantur a *Scholiaste Aristidis* loco per *Thomam* citato Tom. II. p. 161. εἶτα ἐπειδὴ ἐν μὲν χοροῖς τὸ εὐώνυμον τιμιώτερον, ἐν δὲ πολέμοις τὸ δεξιὸν, ἐπιφέρει, πλὴν γε οὐκ ἀριστεροστάτης μᾶλλον, ἢ τῷ δεξιῷ τοῖς Ἕλλησι χέρως. Ἄμφω γὰρ εἶχε ῥήτωρ χρηστὸς καὶ στρατηγὸς ἄριστος. OUDEND.

πολλῷ ὅσον οὐκ [1] ἀριστεροστάτης ἀνὴρ, ἀλλὰ τοῦ δεξιοῦ τοῖς Ἕλλησι κέρως. [2] ἔστι δὲ καὶ σκαιὰ γνώμη, ἡ κακὴ καὶ ἀπαίδευτος.

ΣΚΕΥΩΡΙΑ καὶ σκευώρημα, [3] οὐ σκευή. λέγεται δὲ σκευή, καὶ ἡ διακόσμησις. οἷον, ὅπλων σκευή. ὅπερ ἐστὶ κάλλιστον.

Καὶ ΣΚΗΝΗ καὶ [4] σκήνωμα, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· οἱ ῥήτο-

---

1 Ἀριστεροστάτης ἀνήρ.] Ultimam vocem, Ed. Blank. elapſam, reponi juſſi e MSS. Edd. Vett. & *Ariſtide*, ubi tamen πλήνγε ὅσ. & ἀρ. ἀνὴρ μᾶλλον, ἀλλ' οὐ. Dein δὲ non agnoſcit Leid. pr. OUDEND.

2 Ἔστι δὲ σκαιὰ γνώμη.] Sic *Demoſtb.* de Cor. p. m. 330. B. ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ, καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίσασθαι κ. τ. λ. *Ariſtid.* Tom. I. pag. 132. pr. οὐδεὶς γὰρ οὕτω σκαιός ἐστιν, οὐδὲ τἀναντία τοῖς φανεροῖς φρονῶν κ. τ. λ. *Ariſtopb.* ἄγροικον, ἄπορον, σκαιὸν, ἐπιλήσμονα in unum Strepſiadem conjicit Nub. vſ. 628 ſeq. Secundo gradu uſus *Pindarus* Olymp. Θ. p. m. 240. *Ed. Scbmid.* Tertio *Ariſtopb.* Plut. vſ. 46. & alibi. σκαιῶς Idem l. c. vſ. 60. Conf. *Etymol.* & *Heſycb.* h. v. & Hunc iterum voce σκαιῇ. adde *Scbol. Sopbocl.* vſ. 1242. STOEBER.

3 Ἡ σκευή.] In Codd. noſtris legitur οὐ, quod adoptare nolim. Idem κατασκευή apud *Heſycb.* & ceteros. Vid. *Polluc.* p. 1118. & not. 53. Adi quoque, ſi libet, *Scbmidt.* ad N. T. pag. 969. IDEM.

Hoc ſenſu nusquam occurrunt σκευωρία καὶ σκευώρημα. Ex *Moeride* patet auctoris mens: Σκευωρία καὶ σκευώρημα (ſic leg.) Ἀττικῶς. συσκευὴ Ἕλληνες, ſenſu ſcil. τῆς ἐπιβουλῆς, ſeu κατασκευῆς, quomodo συσκευὴν adhibuit *Herodian.* Lib. VII, 1. 13. 5, 8. Egregie itaque Leidd. & Burm. MSS. ſervarunt οὐ σκευή. Forſan enim quidam ſimplex σκευὴ de doloſa machinatione uſurparunt. Nam & *Harpocration*, & ex illo *Suidas* notarunt, *Hyperidem* ἐν τῷ κατ' Ἀυτοκλέους (Ἀριστοκλέους *Pbot.* MS.) dixiſſe σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. Alioquin οὐ συσκευὴ & hic legas. Quidquid ſit confidenter οὐ repoſui. De σκευωρία adi Cl. *Hemſterb.* ad *Polluc.* Lib. IX. §. 133. vulgari *Tbomae* lectione deceptum. Reliqua difficultatis habent nihil, & veritatem maximam. OUDEND.

4 Σκήνωμα.] *Tbomae* parum probatur, ſed imperite, cum ea vox reperiatur apud *Euripidem* Hec. vſ. 616.

Κόσμος

ῥήτορες δὲ [1] σκηνῶν μόνον γράφουσι. καὶ σκηνόω σκηνῶ μόνον παρ' ἐκείνῃ· παρὰ δὲ τούτοις, σκηνέω σκηνῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. [2] ἅπαξ δὲ, καὶ σκηνόω σκηνῶ. [3] Ἀριστείδης ἐν Θεμι-

Κόσμον τ' ἀγείρας αἰχμαλωτίδων πέρι,
Αἵ μοι πάρεδροι τῷ δ' ἔσω σκηνωμάτων
Ναίουσιν.

Idem Cycl. vs. 322.

——— ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ,
Ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα.

Minime igitur reprehendendus *Plutarchus*, qui nomine, de quo controversia, usus deprehenditur T. I. p. 339. ubi de Catone majore loquens ait: ἐπαρχίαν δὲ λαβὼν Σαρδῶνα τῷ πρὸ αὐτοῦ στρατηγῶν εἰωθότων χρῆσθαι σκηνώμασι δημοσίοις καὶ κλίναις, καὶ ἱματίοις ——— ἐκεῖνος ἥκιστον ἐποίησε τὴν διαφορὰν τῆς εὐτελείας. SALLIER.

[1] Σκηνὴν μόνον.] Verum *Xenophonti* aliquoties σκήνωμα. V. pag. 277. 410. sicut & maxime errat, cum ait *Thomas* σκηνόω σκηνῶ in solis sacris litteris occurrere. Nam Ἀττικώτατοι, ut *Xenophon*, *Philostratus* aliique crebro sunt usi. V. Doctissimos viros *Raphelium* & *Palairetum* ad Euang. *Joh.* I, 14. Apud *Thucyd.* Lib. I. §. 89. ἐν οἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοί. MSS. plerique ἐσκήνουν vel ἐσκήνωσαν: sicut & hic in exemplo *Arist.* Tom. II. pag. 183. auctoritate MSti reponi debet ἐσκηνῶσθαι; nam eum in finem citavit auctor; ut recte altero exemplo ex Tom. II. pag. 209. ἐσκηνωμένος: quod Anglus editor illic e MSS. pro ἐσκηνημένος dedit. Tom. I. pag. 46. ἐσκηνώσατε. p. 88. σκηνοῦσι. ἅπαξ enim a *Thoma* non ponitur pro *semel*; sed *nonnumquam*, *raro*. Adi ad V. ἐπειδὴν. Sed tamen Tom. II. pag. 423. ἐσκήνησε. OUDEND.

[2] Ἅπαξ δὲ σκηνόω.] At illud verbum bis legitur apud *Lucianum*, ac primum quidem Tom. I. pag. 1025. οἱ μὲν ἂν ἐρέται τὸ σκάφος ἕλκοντες ἐς γῆν ἀνασπάσαντες ἐγγὺς ἐσκήνωσαν. deinde vero Tom. II. pag. 86. οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅτι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. Accedit *Josephus* pag. 602. ἐκπέμπει δὲ πᾶν τὸ στρατόπεδον, καὶ τοὺς ἱππεῖς, οἱ τούς τε αὐθις ἐσκηνωκότας κωλύσειν τοῖς καπὰ τὸ ἱερὸν βοηθεῖν. Vide quoque *Plutarchum* Tom. I. pag. 499. & 514. Decepit *Thomam* quod ea voce Septuaginta Interpretes usos esse animadverteret: sed non ideo vocabulum aliquod repudiandum, nisi prius, re ad examen vocata, minus rectum esse exploratum fuerit. SALLIER.

3 Ἀριστ-

Θεμιστοκλεῖ· παρ' αὐτὸν τὸν θάνατον ἐσκηνῶσθαι. καὶ πάλιν· ὁμοῦ τοῖς ναύταις ἐσκηνωμένος.

[1] ΣΚΙΜΠΟΥΣ, ῥητορικόν. κράββατος, κοινόν. [2] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Φθονεροῦ μελέτῃ· πεσὼν εἰς τὸν σκίμποδα τὸν οὐκ ἀμειφθέντα παρὰ τῆς τύχης. λέγεται δὲ σκίμπους καὶ τὸ [3] σκαμνεῖον. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. καθίζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

ΣΚΝΙ-

---

3 Ἀριστ. ἐν Θεμιστ.] P. 138. A. lin. 4. locus alter est pag. 142. A. lin. 5. ubi ἐσκηνημένος. WITTER.

1 Σκίμπους.] Vid. Schol. Floril. Epigr. pag. 3. *Aristid.* Tom. I. pag. 623. & *Lucianus* T. II. pag. 520. DRAKENB.

Vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 8. WITTER.

Plutarch. Camill. pag. 140. B. videtur hac voce usus. Sed rectius a σκίμπων deduxeris, quod & σκίπων. Hoc *scipionem* vel *baculum*, illud *lectulum* ordinarie denotat. De etymi ratione multa nugatur *Etymol. magni* auctor, quem videsis col. 717. fin. Meliora propinavit *Scholiast.* in Epigr. p. m. 9. Qui unde sua hauserit, si nosse cupis, adi *Aristoph.* Enarratorem Nub. 253. Malim tamen ad σκίμπτειν, quam ad σκιμπάζειν, (nisi σκιμβαζ.) utramque vocem referre; vid. *Hesych.* voc. σκίμπτει. Addit Schol. *Aristoph.* ἰδίως δὲ λέγουσι τὸ χωλὸν κραβάτιον (alii κράββατ.) παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. *Schol. Epigr.* habet σκάμπους male. Omnium rectissime *Hesych.* σκιμβὸς, χωλός. STOEBER.

Adi Comm. ad *Phrynich.* pag. 20. & *Moeridem. Libanii* locum ex memoria citavit auctor. Ipse scripserat ῥίψας ἐμαυτόν &c. T. I. pag. 331. B. Ad *Aristoph.* Nub. vs. 253. consuli potest quoque *Scholiastes*, & *Suidas* σκίμπους κράβατος ἢ σκίμπος; In MSS. Leidd. & Burm. hic σκαμνίον. Vide *Meursii* & *Du Cangii* Glossaria M. & I. Graec. OUDEND.

Vid. *Petavius* ad *Synesium* pag. 13. & *P. Voetius* ad *Herodian.* pag. 76. *Is. Vossius* ad *Catull.* pag. 25.

2 Λιβαν.] L. c. pag. 331. B. ubi ῥίψας ἐμαυτὸν εἰς τὸν κ. τ. λ. Conf. Lib. I. p. 383. D. WITT.

3 Σκαμνεῖον.] Lege σκαμνίον ex Codd. A. & B. STOEBER.

Et σκαμνίον notatur a *Du Cangio* in Gl. M. & I. Gr. quem non praeteriit hic *Thomae* locus. Eundem vide in V. Κράββατος. HEMSTERH.

4 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 253. Conf. *Spanhem.* ad h. l. & *Gatak.* ad *Anton.* pag. 7. STOEBER.

1 Σκην-

ΣΚΝΙΦΟ'Σ, ἐπὶ τῦ γλίσχρου καὶ μικροπρεποῦς περὶ τὰ ἀναλώματα. οἱ δὲ ἀρχαῖοι [1] σκνιπὸς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ζωϋφίου τοῦ σκνιπὸς, τοῦ [2] τὰ ξύλα κατὰ βραχὺ ἐσθίοντος.

[3] Ο' ΣΚΟ'ΤΟΣ, καὶ τὸ σκότος. τὸ δὲ σκοτία, οὐκ ἐν χρήσει. [4] Εὐριπίδης ἐν Φοινισσαις· [5] σκότον δεδορκώς.

ΣΚΩ'Μ-

---

1 Σκνιπὸς λέγουσιν.] *Phrynichus* & ex eo *Phavorinus* σκνῖπα. Retinendam vero vulgatam nostri lectionem uterque Codex MS. suadet. STOEBER.

2 Τὸ ξύλον] MSS. Leid. Burm. Oxon. τὰ ξύλα, ut in *Phrynich.* pr. editione θηριδίου τοῦ ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ κατὰ βραχὺ αὐτὰ κατεσθίοντος. Ibi vide p. 174. & seqq. aliis κνίψ. Confer *Hesych.* OUD.

3 'Ο Σκότος.] Leidd. Burm. carent τῷ ὁ. Atticis aeque est Masculini generis. (V. *Schol. Eurip.* Hec. vs. 1. *Suidam* &c.) ac neutrius. Errat enim *Moeris* οὐδετέρως solum agnoscens. Saepissime vero articulus omittitur. τὸ σκότον etiam in *Photio* MS. σκότος καὶ σκότον ἑκατέρως. οὕτως Ἀμειψίας, de quo vide *Suidam* in V. IDEM.

4 Εὐριπ. ἐν Φοινισσ.] Locus adhuc desideratur. Inter legendum vero occurrit σκοτίαν αἰῶνα Attice pro σκότιον vs. 1492. Locus vero quo non alter commodior, est in ead. Fab. vs. 1530.

Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι φέρων.

Alterum, τὸ σκότος, legisse subit apud *Xenophon.* Hist. Graec. Lib. IV. pag. m. 510. A. Recte adeo *Thomas* docet ὁ σκότος dici, & τὸ σκότος. Secus sentit *Moschop.* τὸ σκότος λέγεται κοινῶς, ὁ σκότος δὲ Ἀττικῶς, καὶ τῷ μὲν οὐδετέρῳ χρῶνται οἱ κοινοὶ, τῷ δὲ ἀρσενικῷ, οἱ Ἀττικοί. Duplicem glossam prodit *Grammaticus*, quarum alterutra abundat. Posteriorem debet *Scholiastae Eurip.* qui ceteris longe inferior, ad *Hecub.* vs. 1. STOEBER.

Vs. 380. Hisce vero subjunguntur e MS Oxon. Sequentia Σκύλακας οὐ μόνον ἐπὶ κυνὸς δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων θηρίων, τὰ οὔπω ἡλικίας ἡμμένα· οὕτω καλεῖ Λουκιανὸς ἐν τῷ Διαλόγῳ Δωρίδος καὶ Γαλατείας. ἔφερε δ' ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Scil. Tom. I. p. 291. Ed. ult. Λύκοις adtribuit σκύλακας *AElian* Lib. VII. An. cap. 47 V. & *Stephan.* in Thez. OUDEND.

5 Σκότον.] Vid. *Schol. Euripid.* ad Hecub. vs. 1. DRAK.

1 Σκῶμ-

[1] ΣΚΩΜΜΑ, γελοῖον, εὐτράπελον, καὶ [2] γεφυρειασμὸς διαφέρει. σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον· γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρὶς τινὸς ὕβρεως· [3] εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. γεφυρειασμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν χαίρειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, [4] διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα.

ΣΜΙ-

1 Σκῶμμα &c.] *Liban.* Tom. I pag. 257. B. Conf. *Ammon.* voce σκῶμμα & γελοῖον. Post, pro γεφυριασμὸς legit γεφυρισμὸς *Meurs.* Attic. Lect. V. 31. WITTER.

Ammonium descripsit *Thomas.* Vide eum pag. 128. Pro σεμνότητος inepte in Edd. R. V. σκώμματος. OUDEND.

2 Γεφυριασμὸς.] Ita constanter hic & supra cum *Ammonio* habent MSS Alii magis Analogice γεφυρισμὸν dixerunt. ut restituit *Meurs.* Eleusin cap. 27. pag. 84. Elegantissime *AElian.* Lib. IV. An. cap. 43. κεκήρυκται γὰρ Διονύσια καὶ Λήναια, καὶ Χύτροι καὶ Γεφυρισμοί. de quibus vide collectanea ad *Hesychii* γεφυρισταὶ, οἱ σκώπται. Addit *Ammon.* ταῖς Ἀθήνησι. Sic enim malo, quam quod alii conjecerunt. ἐν Ἐλευσῖνι apud ceteros Grammaticos. OUDEND.

3 Εὐτράπελον.] Sed & ea vox in malam partem accipitur; argumento sunt haec *Pindari* Pyth. Od 4 vs. 186.

Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον,
Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον
Κείνοισιν εἰπὼν, ἱκόμαν
Οἴκαδ'.

Ubi *Schol.* εὐτράπελον δὲ ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτό τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη. quae illius interpretatio etsi in plerisque reprehendenda, tamen de *Pindari* mente nullum dubium suboriri potest, praesertim cum *Isocrates* εὐτράπελον inter & σκώπτειν δυνάμενον ne levissimum quidem discrimen statuat. Sic ille pag 149. καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον. atque haec ejus verba explicatione non indigent Recte itaque εὐτραπελία ab *Hesychio* exponitur κουφότης, μωρολογία, αἰσχρολογία· hinc ab Apostolo *Paulo* in Epist. ad Ephes. αἰσχρότης, μωρολογία, & εὐτραπελία tanquam voces synonymae conjunctae occurrunt. SALL.

4 Διασυρμὸν.] Reponi curavi διασυρμοὺς, auctoribus MSS. Leidd. Burm. Oxon. & *Ammonio*, cui deest ἔχοντα: quod bene advertit Cl. *Valkenaar.* OUD.

1 ΣΜΙΝΥ'Η, καὶ δίκελλα, ἢ σκαφεῖον. 2 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἣν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας. 3 καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, δύσκολος ὤλισθε· πεπληγυῖαν ἐν ταῖς πέτραις τὴν δίκελλαν ἰασόμενος.

4 ΣΜΩ͂ΜΑΙ, καὶ σμῆσαι, 5 καὶ σμῆμα, Ἀττικά. σμήχομαι

---

1 Σμινύη] Miror, vocem hanc a *Stephano* fuisse omissam, quae & ligonem seu σκαφεῖον & asciam seu ἀξίνην Attice significat, docentibus omnibus Grammaticis. V. ad *Hesych.* & *Suid.* item & *Moerida.* *Xenoph.* pag. 162. *AElian.* Lib. VI. An. 56. XV, 5. In *Aristoph.* verbis e Nub. vs. 1502. deest in metri detrimentum MSS. Leid. Burm. & Edd. R. V. vox μοι, quam fors non addidit *Thomas*; sed bene agnoscit *Aristophanes.* OUDEND.

2 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vs. 1502. μοι delendum, monitu utriusque Codicis nostri, & Edit. Rom. conf. etiam *Suidam* in voce, & corrige. STOEBER.

3 Καὶ Λιβάνιος &c.] Copulam melius non habent Leid. pr. Burm. Dein male vulgo distinguebatur μελέτῃ τῇ δυσκ. pro μελέτῃ τῇ, δυσκ. Duae scil. ultimae voces sunt prima ejus declamationis argumenti verba apud *Libanium*, quem vide T. I. pag. 793. E. OUDEND.

L. c. T. I. p. 793. C.

4 Σμῶμαι.] Vid. *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* p. 564.

5 Καὶ σμῆνα, Ἀττικά] Primo legendum σμῆμα, ut persuadent haec *Eustathii* ad *Hom.* pag. 1401. ἐν οἷς ὅρα καὶ τὸ σμῆμα, ὡς ἀπὸ τοῦ σμῶ, σμήσω· quo nomine usum esse *Antiphanem* Comicum ex eodem discimus. Deinde vero, *Thomae* non est assentiendum, verbum σμήχομαι tanquam minus Atticum repudianti, utpote quod ab *Antiphane* olim usurpatum, Excerpt. pag. 611.

——— Τρίβει, σμήχει, κτενίζει.

Quin occurrit apud *Lucianum* Tom. II. p 509. SALLIER.

Legendum omnino σμῆμα ex Codd. A. B. & *Phrynich.* In *Hesych.* est Σμικρόν, καθαρόν, δερμό, leg. σμηκτόν, quod & ordo elementorum postulat. *Idem*: σμήχει, τρίβει, καθαίρει, ubi σμήχειν & σμύχειν confundere videtur; quod obiter. STOEBER.

Vitiose σμῆνα edebatur pro σμῆμα, ut exaratur in Leidd. Burm. recte, & docet *Phrynichus* p. 108. aliique, quos citavit *Jungermannus* ad *Polluc.* Lib. X. §. 127. qui nequaquam tentare debuerat ibi ex *Aristophane* productum σμηματοφορεῖον. Adde & *Moeridem* in σμώμενος. Dein Leidd. Burm. Ἀττικῶν. Forsan Ἀττικόν, & statim Leid. fec. ἀναττικόν. *Phrynichus*: τὸ γὰρ Ἀττικὸν σμῆμα καὶ σμῆσαι. Sed perinde haec. OUDEND.

Σμῆμα. JUNIUS.

1 Σμ-

μαι δὲ, καὶ σμῆξαι, καὶ σμῆγμα, Ἀνάτλικα.

[1] ΣΟΦΙ'ΖΟΜΑΙ, τὸ σοφιστικῶς λέγω, ἤγουν, τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδείκνυμί τι, ὅπερ οὐ κυρίως ἐστὶ τοιοῦτόν ἐστι. [2] καὶ σοφιστὴς ὁ ῥήτωρ. καὶ σοφίζομαι, τὸ παραλογίζομαί τινα, ὃ καὶ καλασοφίζομαι λέγεται. καὶ σοφιστὴς ὁ ἀπατεών. καὶ τὸ ἐφευρίσκω καὶ μηχανῶμαι. καὶ σοφίζομαι ὑφ' ἑτέρου, ἀντὶ τοῦ διδάσκομαι, ὅπερ ἔχει ἐνεργητικὸν τὸ σοφίζω. καὶ σοφιστὴς ὁ διδάσκαλος. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ σοφιστὰς καὶ τοὺς ἐννοίαις μὲν φιλοσόφοις χρωμένους, δι' εὐγλωττίαν δὲ σοφιστικὴν θαυμασθέντας.

Μὴ μόνον ΣΟΦΩ'ΤΑΤΟΣ τῶν ἡλικιωτῶν [3] λέγομεν, ἀλλὰ καὶ [4] σοφώτατος τῆς ἡλικίας, ἀντὶ τοῦ πάντων τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τελούντων.

[5] ΣΠΑ'ΔΩΝ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος.

[6] Ἐν ΣΠΑΝΙ'ΟΙΣ ἐτίθει κάλλιον λέγειν, ἢ σπάνιον ἡγεῖτο.

ΣΠΙ-

---

1 Σοφίζομαι.] Vid. de hisce *Moschopulum*, *Hesych.* *Etym. M.* *Suidam.* Quo pertinent etiam haec *Photii* MS. σόφισμα, μάθημα καὶ ἐπινόημα καὶ εὕρημα πᾶν. οὕτως Φερεκράτης. OUDEND.

2 Καὶ σοφιστὴς ὁ ῥήτωρ.] *Moschopulus*, qui *Nostrum* exscripsit, glossam hanc ita legendam jubet: Σοφίζομαι, τὸ σοφιστικῶς λέγω, ἤγουν τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδείκνυμι, (τι abest, operarum forte incuria omissum) ὅπερ οὐ κυρίως τοιοῦτόν ἐστιν. Σοφίζομαι καὶ τὸ παραλογίζομαι ἕτερον, καὶ τὸ ἐφευρίσκω, ἐξ οὗ καὶ σοφιστὴς ὁ ἐφευρετής. καὶ τὸ μηχανῶμαι. καὶ σοφίζομαι ὑφ' ἑτέρου, ὅπερ ἔχει ἐνεργητικὸν τὸ σοφίζω, ἤγουν σοφίζω ἕτερον. Ἐκ τούτων γίνεται καὶ τὸ σοφιστής, ὁ σημαίνει τέσσαρα· τὸν φιλόσοφον, τὸν διδάσκαλον, τὸν ῥήτορα, καὶ τὸν ἀπατεῶνα. STOEBER.

Vid. *Spanhemius* ad *Juliani* Caesar. p. 70.

3 Λέγομεν.] Cod. A. τῶν ἡλικ. ἐστι λέγε, κ. τ. λ.

4 Σοφώτατος τῆς ἡλικίας.] Ex *Herodiano* pag. 210. OUD.

5 Σπάδων.] Vid. supr. in εὐνοῦχος. STOEBER.

Moeris Σπάδων, κοινόν· εὐνοῦχος, Ἑλληνικῶς. OUDEND.

6 Ἐν Σπανίοις ἐτίθει.] Τὸ μὲν οὖν διαλεχθῆναι αὐτὸν ἐν σπανίοις ἔκειτο· *Philostr.* de Vit. Soph. II, 21. pag. 604. cujus etiam est, si recte memini, haec ipsa, quam *Thomas* notat, locutio. Prope accedit illud *Theodori* *Prodr.* in Amar. pag. 434. Τοῦτο . . . οὐκ ἐν διαφόρῳ ἐθέμην ἂν &c. Epicurus dixit, teste Por-

1 ΣΠΙΛΑ'Σ, Ἀττικοί· 1 ὕφαλος πέτρα, Ἕλληνες. αἱ δὲ ὑφα-

Porphyr. περὶ Ἀ. Ἐ. I. c. 53. διαλαβητέον εἶναι τροφὴν, ἣν ἀπολαῦσαι μὲν ποθοῦμεν, συντελεσθεῖσαν δ' ἐν ἀχαρίστῳ τίθεμεν. Hemst.

1 Σπιλάς.] Ut intelligatur quid *Thomas* sibi velit, inquirendum, quae sit vocis illius significatio; varias enim fuisse opigrammaticorum ea de re opiniones, ostendunt haec *Photii* in lex. σπιλάδες αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων. Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας, καὶ ἀπειλημμένας ἀπὸ τῶν κυμάτων. Itaque si fides Apioni, σπιλάδες saxa sunt, quae sub aquis latitant. Heliodorus econtra contendebat σπιλάδας dici saxa supra mare eminentia. *Orion* magni quondam nominis grammaticus, ut constat ex *Etymol.* ait. σπιλάδες, αἱ ὕφαλοι πέτραι, οἷον ἀποσπάδες· ἢ ὅτι μελαίνεται τὸ κατ' αὐτὰς μέρος. ἢ σπηλυγγώδεις εἰσὶν αἱ κοῖλαι πέτραι, παρὰ τὸ σπέος. οὕτως Ὠρίων. ὁ δὲ Ὧρος ἀπὸ τοῦ λεπίζεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, οἱονεὶ λεπίς τις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ σχίζεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ χάζεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι. *Eusthatius* vero ex veterum mente ad *Homer.* pag. 1468. scribit: σπιλάδες δὲ, ὡς οἱ παλαιοί φασιν, αἱ παράλιαι πέτραι παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχνῃ. *Homerus* quidem non uno in loco σπιλάδων mentionem facit, sed ita ut nihil inde colligi possit: σπιλάδας tamen ab *Homero* appellari scopulos prominentes, indicio sunt poëtae secuti, a quibus illud nomen eo sensu semper usurpatum legitur: ut enim exemplum omittamus quod ex Anthologia *Stephanus* adduxit, rem ponunt extra controversiam haec *Apollonii* Argon. L. 4. vs. 787.

Οἵη τε σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
Πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
Κύμασί τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσι.

De Symplegadibus sermo est, quas supra undas extitisse compertum est. Interea emendandus *Schol.* qui nomen σπιλάδες exponens ait: σπιλάδες δὲ αἱ πέτραι ἀπὸ τοῦ συμπεπλῆχθαι. lege ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι. *Sophocles* σπιλάδα eodem sensu accepit Trachin. vs. 691.

Τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
Καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος.

Quare σπιλὰς saxum est, cujus cacumen oculis conspici potest. Addunt Grammatici σπιλάδας crebris undarum pulsibus verberatas antrorum in morem excavatas fuisse: περὶ σπιλάδων προεγράφη, inquit *Eustath.* p. 1540. λέγουσι δὲ τὰ χόλια καὶ ὅτι σπιλάδες πέτραι εἰσὶ κοῖλαι διεχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων

ὕφαλος [1] μόνον εἴπῃς, ἄνευ τοῦ πέτρα, [2] κάλλιον. [3] ΣΠΟΥΔΑΖΕΙΝ, τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν· [4] σπεύδειν δὲ, τὸ ἀγωνίζεσθαι.

ΣΤΑ-

των πλήξῃ. qua in re assentientem habent *Apollonium* Arg. I. vs. 569.

——— πάντη δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ·
Κοῖλαι δὲ σπηλύγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον

Quae cum ita sint, minus recte *Thomas* docet vocem σπιλὰς ab Atticis, ὕφαλος vero ab aliis appellari solitam; res enim omnino diversae inter se componi non possunt: quae sit enim σπιλάδος significatio mox vidimus: at ὕφαλος saxum est, quod sub aquis latet. Quod autem ait adjectivo ὕφαλος substantivum πέτρα parum eleganter adjungi, *Lucianus* potius quam ipse audiendus est, cujus haec verba Tom. I. pag. 556. καὶ τέλος ὡς πρός πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελόν τινα ἀπόκρημνον περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. quem imitatus *Achilles* Tat. ait pag. 297. ὀλίγον δ' ἡμῶν ἐμπελαγησάντων, κῦμα μέγιστον ἆραν τὸ ξύλον προσρήγνυσι ὀρθίον ὑφάλῳ πέτρᾳ. SALLIER.

Est λίθος ὁ ἐσπασμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων. V. *Moschopul. Etym. M.* & *Suidam* cum *Sophocle* Trachin. vs. 688. *AElian.* Lib. XV. An. 12. &c. OUDEND.

Vid. *Wetsteinius* ad N. F. T. II. pag. 736.

2 Ὕφαλος.] Recte *Moschopulus:* ἡ ὑπὸ τοῖς κύμασι πέτρα λέγεται ὕφαλος. Adde *Suid.* & *Hesych. Etym. M.* ὕφαλοι αἱ ὑπὸ θαλάσσαν κεκρυμμέναι πέτραι. *Thomas* vero errat, quando ait κάλλιον (Leidd. Burm. κάλλιστον) sive melius esse, si dicas ὕφαλον, non addito substantivo πέτρα, neque Atticis in usu esse. Scripsit enim *AElianus* Lib. XIV. cap. 28. An. καὶ ἐν θαλάττῃ τίκτεται τῇ καθαρωτάτῃ, καὶ ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, καὶ ἐν ταῖς χαλύμναις χοιράσιν. *Pollux* Lib. I. §. 115. πέτραι ὕφαλοι, σκόπελοι, σπιλάδες, βράχη, χοιράδες. Adde *Stephan.* in Lex. εἴποις Leid. pr. Burm. OUDEND.

1 Μόνον.] Ed. Vasc. μόνος. μόνως. JUNIUS.

2 Κάλλιον.] Codd. κάλλιστοι.

3 Σπουδάζειν &c.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 54. quomodo vero differant σπεύδειν & ἐπισπεύδειν vid. *Schol. Euripid.* ad Hecub. vs. 122. σπουδάζω πρός σε & περί σε *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 761. DRAKENB.

Ita quoque *Ammonius:* σπουδάζειν, καὶ σπεύδειν διαφέρει. σπουδάζειν μὲν γὰρ ἐναντίον τοῦ παίζειν. σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινι, καὶ συναίρεσθαι. Ad prius quod attinet, uterque recte: duas enim

1 ΣΤΑΔΕΙ'Α μάχη, ἡ κατὰ σύστασιν γινομένη, καὶ οὐ κατὰ δίωξιν.

ΣΤΑ-

---

enim illas voces inter se opponit *Isocrates* pag. 210. καὶ τοσούτῳ χαλεπωτέραν ἔχουσι τὴν σύνθεσιν, ὅσῳπερ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστιν. Nunc ad σπεύδειν veniamus, quod *Ammonius* interdum pro opem alicui ferre accipi auctor est: hunc exscripsit *Thomas*, apud quem legendum igitur συναγωνίζεσθαι. SALLIER.

Videntur quaedam hic excidisse, ex *Moschop.* restituenda: Σπουδάζω τὸ φιλοσοφῶ, ἐξ οὗ σπουδαῖος ὁ φιλόσοφος, οὗ τὸ ἐναντίον παίζω. Exempla vid. apud *Budaeum* Comm. G. L. col. m 988. STOEBER.

Ex *Ammonio* pag. 130. OUDEND.

4 Σπεύδειν ἢ τὸ ἀγων] Rarior hic significatus & Lexicographorum vulgo ignotus. Et putarem sane legendum esse ἐρεθίζεσθαι, nisi obstaret *Suidae* & *Hesychii* auctoritas, qui cum Nostro faciunt: *Ille* quidem in voce; *Hic* vero voc. σπεῦσαι, ubi subjungit: ἔκαμψε, ἐταλαιπώρησεν, ἐκακοπάθησεν. STOEBER.

1 Σταδεία μάχη] Vox σταδεία nunquam comparet: σταδίη, vel σταδία μάχη passim reperitur, & ita forte *Thomas* emendandus, nisi quis malit σταδαία, quod adjectivum usurpatur a *Josepho* pag. 951. συνέβαινε δὲ τὸ μὲν πλεῖστον σταδαίαν εἶναι μάχην, ἐν ὀλίγῳ δὲ καὶ ταχέως ἀντιστρέφεσθαι τὰς ῥοπάς. SALLIER.

Malim σταδία ex *Hesych.* & *Phavor.* Sic *Thucyd.* Lib. IV. pag. 279. C. *Zosimus* IV, 11, 2. οἱ δὲ στῆναι πρὸς μάχην σταδίαν οὐ θαῤῥησάντων. In notis ad h. l. citatur *Strabo* de Euboëns. ἀγχεθοὶ ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν σταδίαν, ἣ καὶ συστάδην λέγεται καὶ ἐκ χειρός. *Josephus* p. 951. A. σταδιαίαν μάχην dixit, & *Lucian.* de Parasit T. III. pag. 493. Bal. WITTER.

Ἔγχη σταδαῖα habes apud *AEschyl.* Pers. vs. 240. STOEBERUS.

Scribi oportet vel σταδία seu σταδίη μάχη, unde apud poëtas elliptice σταδίη & ἐν σταδίῃ *stataria pugna* (V. *Hesych. Etym. M.*) vel σταδαῖα, ut *Luciano* Tom. II. pag. 864. *Poll.* Lib. I. §. 164. *Suidae* in στάδιον, cujus notae fine lege σταδίοις, Ἰσθμέθι κὴν Νεμέᾳ. Sunt verba ex Epigramm. I. cap. 2. Lib. VI. Anthol. Vulgo editur σταδίοις ἰσθμοθήκην νέμειν; quae *Kustero* tam lacera & mutila sunt visa, ut inde sensus elici nequiret. OUDEND.

1 Στα-

[1] ΣΤΑΘΕΥ͂ΣΑΙ Ἀττικοί, στατεῦσαι Ἕλληνες. δηλοῖ δὲ τὸ ἰσάμενον φλέγεσθαι. ἔστι δὲ ποιητικόν, ἐξ οὗ καὶ ὄνομα σταθευτός, ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ [2] τοῦ εὕω, [3] τὸ καίω. [4] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ·

—— σταθευτὸς δ' ἡλίου [5] φοίβη φλογί.

[6] ΣΤΑΘΗ͂ΝΑΙ καὶ στῆναι διαφέρει. σταθῆναι μὲν τὸ ὑφ' ἑτέρου. οἷον, ἐστάθη ὁ ἀνδριάς. στῆναι δέ τις, κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν.

ΣΤΑΘΜΟΙ', καὶ αἱ τῶν θυρῶν [7] παραστάδες, καὶ οἱ κοινῶς λεγόμενοι [8] σταῦλοι. ὅθεν σταθμοί, καὶ οἱ κατὰ τόπους δημό-

---

1 Σταθεῦσαι.] V. Comm. ad *Hesych*. V. ἰσταθευόμενος; *Etym. M. Phavor. Moerid*. MS. *Phot*. σταθεῦσαι, Ἀχαρνεῦσι (scil. *Aristoph*. vs. 1039.) τὰ χορδῆς τὸ μέλι· ὡς σηπίας σάθευε· τουτέστιν, ἡσυχῇ τῷ πυρὶ χλίαινε. OUDEND.

2 Τοῦ εὔω.] Scribe εὕω aspirate, quod thematis ratio postulat. Post καίω adde ex Cod. A. τρεπομένου τοῦ τ εἰς θ. STOEB.

3 Τὸ καίω.] Addit Oxon. τρεπομένου τοῦ τ εἰς θ. *AEschyli* locus est vs. 22. Vide doct. *Abresch* Anim. pag. 4 & *Schol.* cum *Hesychio*. *AElian*. Lib. XIV. An. cap. 13. ἐκεῖνος σκώληκά τινα, ἐν τῷ φυτῷ τικτόμενον, σταθευτὸν ἐπιδεικνύει. OUDEND.

4 Αἰσχυλ.] Fab. cit. vs. 22. Mendum tolle in φοίβη pro φοιβ. STOEBER.

5 Φοίβη.] Ed. Vasc. φοῖβοι. φοίβῳ. JUNIUS.

6 Σταθῆναι.] Conf. *Ammon*. & *Moschop*. in voce; quorum posterior ceteris longe disertius rem expedivit. συσταθεὶς commendatus est apud *AEschin*. pag. m. 268. A. STOEBER.

Confer *Ammonium* pag. 123. & *Moschopulum*. MS. *Phot*. σταθείς, ὑφ' ἑτέρου· στὰς δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ σταθῆσαι καὶ στῆσαι ἀνάλογον. OUDEND.

7 Παραστάδες.] Rectius quam παραστάτιδες quod est in Cod. B. Vid. Nostr. supr. in παραστάδες. STOEBER.

8 Σταῦροι.] Legendum omnino σταῦλοι ex utroque Cod. nostro & Edit. Rom. conf. *Meurs*. Glossar. & *Eustath*. ad Odyss. Ω. fol. 1957. Ed. Rom. IDEM.

Σταῦλοι exhiberi curavi auctoribus MSS. & Edd. Vett. sive *Stabula*. Adi *Meursii* & *Du Cangii* Glossaria. Inepte in Ed. Blank. σταυροί. Pro τόπους est τόπον in Burm. pro ἵπποι in Leid. pr. est ὄπη. V. *Suidam*, *Hesych*. *Etym. M. Poll*. Lib. I. §. 76. 185. IX. 50. OUDEND.

δημόσιοι ἀγροὶ, ἔνθα καὶ ἵπποι δημόσιοι ἐτρέφοντο. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, πρότερον μὲν ἐθαύμαζον τὸ κράτιστον Ἑρμογένην· σταθμός ἐστι περὶ τὸν Εὐφράτην, Καλλίνικος ὄνομα αὐτῷ.

ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΟ'Ν κάλλιον λέγειν τὸ στασιώδη λαὸν, [2] ἢ στασιαστικὸν, [3] ὡς Θουκυδίδης· ἀντειπόντος καὶ τὸ στασιωτικόν.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ. τὸ ὀρθὸν ξύλον καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό. Ἀπὸ δὲ τοῦ σκόλοψ τὸ ἀνεσκολοπίσθη· ταυτὸν ὂν τῷ ἐσταυρώθη.

[4] ΣΤΕ'ΓΟΣ λέγε· τὸ δὲ τέγος, ποιητικόν. [5] ἄλλως. στέγος, κοινόν· τέγος, Ἀττικόν.

ΣΤΕ-

---

[1] Λιβάνιος &c.] Ep. 20. ubi de istis *mansionibus*, quos laudet *Wolfius* vide; item Cl. *Wesseling*. ad Itiner. Hierosol. pag. 551. *Suidas* in σταθμός. καὶ Ναζιανζὸς, σταθμὸς Καππαδοκίας, & στρατιωτικὴ κατάλυσις. Huc pertinet *Photius* MS. σταθμὸς οὐ τὰς διὰ σημαντῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἡ κατάλυσις. Legendum autem est οὐ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ. OUDEND.

[2] Ἢ στασιαστικόν. Θουκ.] Legas tamen in *Platonis* Phaedro pag. 263. ἆρ' οὖν οὐ παντὶ δῆλον τόγε \ τοιόνδε, ὡς περὶ μὲν ἔνια τῶν τοιούτων ὁμονοητικῶς ἔχομεν, περὶ δ' ἔνια στασιαστικῶς. Verum ea res compluribus exemplis non indiget: vide *Steph.* in lex. SALLIER.

Addidi particulam ὡς e MSS. & Edd. Vett. Variant autem MSS. in *Thucyd.* Lib. IV. §. 130. sicut & hic Oxon. prave dat καὶ τὸ στασιαστικόν. Lib. VIII. §. 92. pag. 562. πολλῶν καὶ στασιωτικῶν λόγων· qui tamen aliis στασιαστικοί. V. *H Steph.* in *Thes.* Sed *Moeris* nostro consentit στασιώτης Ἀττικῶς. στασιάστης, Ἑλληνικῶς. Ceterum in MSS. Leid. pr. Burm. inseruntur textui per me reddita, σταυρὸς τὸ ὀρθὸν ξύλον, καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό. Ἀπὸ δὲ τοῦ σκόλοψ τὸ ἀνεσκολοπίσθη. Ταυτὸν ὂν τῷ ἐσταυρώθη. Eadem apud *Moschopulum*; nisi quod ibi sine τῷ δὲ legas ταυτὸν τῷ ἀνεσταυρώθη; uti per compositum ἀνεσταυρ. explicare quoque amant *Hesych. Suid.* alii. OUDEND.

3 Θουκυδ.] Edit. Rom. ὡς Θουκ. Locus deest in Cod. B.

4 Στεγ. λέγ.] Cod. A. καὶ στέγος λέγε, καὶ τέγος. Cod. B. vulgatam tenet. Alterum glossema neuter agnoscit. Conf. *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 266. n. 69. & *Taylor* ad *Lysiam* pag. 74. n. 14. STOEBER.

5 Ἄλλως στέγος, κοινόν· τέγος Ἀττικόν.] Desunt haec *MSS.* Leidd. Burm. Oxon. *Et* dubito vehementer, an non delenda sint; quamquam scio, aliud videri nonnullis viris doctissimis, & iis quidem locis, ubi variant Codd. Adi Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. IV. §. 48. *Perizon.* ad *Aelian.* Lib. III. V. H. C. 4.

τέγος

[1] ΣΤΕΜΦΥΛΑ οἱ πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι. οἱ δ' Ἀττικοὶ, στέμφυλα [2] τὰ τῶν ἐλαῶν. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.

[4] ΣΤΕΦΑΝΙΤΗΣ ἀγὼν, ἐν ᾧ [5] ἐδίδοντο στέφανοι. οἷον, πάλη, δρόμος, καὶ τὰ τοιαῦτα. [6] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ πρῶτον μὲν τοὺς ἐν τοῖς στεφανίταις δρόμους

στέγος quoque vulgo in *Xenoph.* L. VII. Inst. Cyri pag. 191. C. Sed cum Attici prosaici semper in fem. gen. στέγην, (ut restituendum *AEl.* Lib. IX. V. H. C. 16.) dixerunt, malim τὸ στέγος Poëtis adscribere. στέγος quoque *Lysiae* Or. 3. p. 74. ubi sane errare videtur Clar. *Tailor*; cum statuit στέγος a Poëtis, τέγος ab Atticis frequentari. Constat enim satis, τέγος *Homero*, *Aristophani*, aliisque in usu fuisse. (Adi *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 585.) Et hinc *Luciano*, Poëtica amanti, licet & ille de Ver. Hist. Lib. II. Tom. II. p. 106. scripserit ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος. Proprie tamen στέγος est domus *tabulatum*, τέγος *tectum*. OUDEND.

1 Στέμφυλα.] Vid. *Timaei* Lex. Platon. h. v. & ibi Cl. *Ruhnken.* notam. STOEBER.

2 Τὰ τῶν ἐλαῶν.] Sic reposui e MSS. Leidd. & *Phrynicho* p. 180. *Schol. Aristoph.* Νεφ. vs. 54. ipsoque auctore V. ἐλάα, pro ἐλαιῶν. In *Aristoph.* loco MSS. & Edd. Vett. habent στεμφύλοις καὶ προβάτοις. OUDEND.

3 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 45.

4 Στεφανίτης ἀγων.] Attice, *Thoma* judice, si de certaminibus sermo sit, non si de iis, qui ludis vicere; στεφανίτης tamen a nonnullis etiam victor appellatus est, & ita *Greg.* Nyss. & *Chrys.* pluribus in locis: at epitheto στεφανοφορῶν nec Attici, nec alii usi deprehenduntur: quare non immerito quis suspicetur στεφανηφόρος, vel στεφανηφορῶν apud *Thomam* scribi debere SALLIER.

Vid. ad *Polluc.* Lib. III. §. 153. & *Etymol. M. Aristidis* locus est Tom. I. pag. 124. μὲν abest a Leid. pr. OUDEND.

Jamblichus de V. Pyth. cap. 10. pag. 39. *Lycurg.* Or. adv. Leocr. p. 133.

5 Ἐδιδ. στεφ.] Edit. Rom. οἱ στεφ. WITTER.

6 Ἀριστείδης.] L. c. pag. 9. IDEM.

μυς ἀπέκρυψαν. ϛεφανίτης δὲ [1] ἄνθρωπος οὐκέτι, ἀλλὰ [2] ϛεφανηφορῶν.

ΣΤΗ-

---

1 Ἔπαθλος.] Codd. A. B. ἄνθρωπος. Rectissime. Stoeb.

Vascosana pejus ἔπατλος legendum puto ἐπ' ἀθλητοῦ. Mens *Thomae*, cui consentit *Etymol.* pag. 726, 28. ἀγῶνας ab Atticis appellari ϛεφανίτας, quorum victoribus coronae praemium tribuebatur; non ipsos victores, quos Attice dici conveniat ϛεφανοφοροῦντας, vel ϛεφανοφόρους. Verum est, a probatissimis scriptoribus hunc usum firmari: Philopoemenes ἐπὶ τοὺς ϛεφανίτας ἀγῶνας ὑπερεφρόνησε ἀσκῆσαι, teste *Pausan.* VII. p. 699. omisso nomine *Julian.* Or. VI. pag. 195. οὐδεὶς τῶν τοὺς ϛεφανίτας ἀγωνισαμένων· plura dabit magnus *Wesselingius* ad *Diodor. Sic.* IV. pag. 260, 12. Postmodum ab Attica norma recesserunt, praesertim Ecclesiastici scriptores, dictusque vulgo ϛεφανίτης, ut *Suid.* exponit, ὁ ἐϛεφανωμένος· in martyras certaminis pro Christo suscepti victores hic titulus aptissime visus est quadrare. Saepius, ne alios memorem, uterque *Gregorius*, Nazianz. & Nyssen. ille pag. 323. B. ϛεφανίτας ἀνηγορεύετο· p. 355. A. ὁ χωρὶς αἵματος μάρτυς, καὶ χωρὶς πληγῶν ϛεφανίτης· pag. 704. B. hic T. III. pag. 480. B. νικηταὶ καὶ ϛεφανῖται κατὰ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους· cujus etiam sunt ἵπποι ϛεφανῖται. Ut autem ϛεφανίτης ἀγών, sic & χρηματίτης, ἀργυρίτης, δωρίτης, φυλλίτης· in quae vocabula non idem juris, atque in illud, sibi vindicavit usus. Postremum in transitu restituam *Diogeniano* Prov. Cent. VII, 41. scribendum ibi: οὐ φυλλίας (φυλλίας, φύλλινος & φυλλίτης hac in re non differunt) ὁ ἀγών, οἷον, οὐ ϛεφανίτης, ἀλλὰ χρηματίτης· idem remedium ad vulnus *Mich. Apostolii* valebit C. XV. n. 42. nescias, *Schotti*, *Pantinique* errorem mireris magis, an commisereris: tractum autem proverbium ab eleganti figura meretriculae dicacis Gnathaenae, ut ostendit *Athen.* XIII. pag. 584. C. unde simul vera dicti sententia constabit. Tandem quemadmodum victorem recentiores ϛεφανίτην, sic contra ἀγῶνα ϛεφανηφόρον dixit *Andocides*, sive potius *Phaeax*, Orat. in Alcibiad. p. 29, 10. Hemsterh.

MSS. Leidd. Burm. Oxon. ἀνὴρ i. e. ἄνθρωπος. *Suid.* ϛεφανίτης ὁ ἐϛεφανωμένος. κυνῶς scilicet, nam Attice ϛεφανηφόρος, vel, ut auctor ait, ϛεφανηφορῶν. Sic enim MSS. dant Leidd. Burm. & Edd. Vett. Pro η reposuit ο Blankardus; quod minus Atticum quoque. V. *H. Steph.* in Lexico, Comm. ad *Hesych.* *Suid.* *Poll.* III. 152. & *Glossas.* Oudend.

2 Στεφανοφορῶν.] Malim ϛεφανο-

[1] ΣΤΗ'ΘΟΣ, καὶ στηθίδιον λέγε ὑποκοριστικῶς, [2] μὴ στηθύνιον. ΣΤΟ'ΛΟΣ οὐ μόνον ἡ διὰ θαλάσσης πορεία, καὶ τὸ τῶν νεῶν πλῆθος, [3] ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῆς γῆς πορεία, καὶ αὐτὴ ἡ στρατιὰ [4] παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ τρίτῃ· ἄπεις τοῦ ἐπ' Αἰθίοπας στόλον [5] ὀπίσω ἐπορεύετο. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτως ἔπρηξε.

[6] ΣΤΡΩΜΑΤΕΥ'Σ μὴ εἴπῃς ἐπὶ στρωμάτων, [7] ἀλλὰ στρωματόδεσμος, καὶ στρωματόδεσμον οὐδετέρως. [8] Αἰσχίνης· ἄνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες.

[9] ΣΤΥ'ΡΑΞ θηλυκῶς μὲν, θυμιαμά τι. [10] Λιβάνιος ἐν τῷ

στεφανοφόρος vel, quod Atticis usitatius, στεφανηφόρος. *Harpocr.* in voc. ex quo sua hausit *Suidas* in στεφάνη, quod quidem cum sequente στεφανηφόρος, invito forte auctore coaluit. Conferat utrumque, cui plus otii est, & emendet. στεφανίτης ἀγὼν est apud *Liban.* I. 446. C. pro quo στεφανηφόρος ἀγὼν *Herodot.* Lib. V. pag. 337. D. STOEBER.

1 Στῆθος.] *Thucydid.* Lib. II. pag. 45. DRAKENB.

2 Μὴ στηθύνιον.] Scrib. στηθύνιον. ex *Phavor.* Conf. CC. VV. notas ad *Polluc.* II, 162. STOEBER.

Vid. Comment. ad *Phrynich.* pag. 168. & *Polluc.* Lib. II. §. 162. στηθίνιον *Suidae.* OUDEND.

3 Ἀλλά.] Vid. *Hesych.* h. v. *Arrianus* Exp. A. M. Lib. I. c. 1. DRAKENB.

4 Παρ' Ἡροδ.] L. c. p. 194. B. in posteriore loco hic scribendum ἔπρηξε, monitu vulgatae lectionis, quam uterque Codex noster tuetur. Plura utriusque significationis exempla suppeditat *Budaeus* C. G. L. col. m. 180. seq. STOEBER.

5 Ὀπίσω ἐπορεύετο.] Cap. 25. In Leid. sec. ὅτι συνπορ. Dein ex eodem Cap. rescripsi hic ἔπρηξε. Ionice, ut exhibent MSS. Leidd. Burm. Oxon. de στόλος V. etiam Scholiast. *Apoll.* Rh. I, 704. & *Suidam.* At pro στρατιὰ *exercitus* legi debet στρατεία *expeditio:* quae voces frequentissime confunduntur. OUD.

6 Στρωματεύς.] Vid. *Casaubonus* ad *Athenaei* Lib. I. cap. 4. pag. 15. DRAKENB.

7 Ἀλλὰ στρωματόδ.] Illustris locus apud *Xenoph.* Exp. Cyr. Libr. V. p. m. 352. A. χιτωνίσκους δὲ ἐνδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου. conf. *Phrynich.* pag. 179. & ad eum *Nunnes.* & *Paw.* STOEB.

8 Αἰσχίνης.] In de fals. Legat. p. m. 260. pr. IDEM.

De Fals. Leg. pag. 410. E. Confer *Moerid.* & Comm. ad *Phryn.* pag. 178. εἴποις supra in Leid. pr. OUDEND.

9 Στύραξ μὲν.] Codices Nostri addunt θηλυκῶς recte; cui mox respondet ἀρσενικῶς δὲ. STOEBER.

Addi-

τῷ περὶ τ̃ ἑαυτοῦ τύχης· σύραξ ἅμα ὀσμῇ θεραπεύσας τ̃ θεὸν. ἀρσενικῶς ἢ, ὁ συνέχων τὴν αἰχμὴν κατὰ τοῦ ξύλου κρίκος. καὶ συράκιον ὑδετέρως. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· μετὰ τ̃ συρακίων μέν τοι τὰ βέλη.

[2] ΣΥΒΩΤΗΣ Ἀττικοὶ, καὶ συβωτεῖν. οὐ συφορβὸς, οὐδὲ συφορβεῖν.

[3] Κατὰ ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ ἴσασι κάλλιον λέγειν, ἢ συγγνώμης ἄξιόν ἐστι.

[4] ΣΥΓΓΝΩΜΟΝΕΙΝ μὴ [5] εἴπῃς, [6] συγγινώσκειν δὲ, καὶ συγγνώμης ἀξιοῦν, ὡσαύτως καὶ συγγνῶναι, καὶ συγγνώμης

Addidi vocem θηλυκῶς auctoritate Leid. pr. Burm. Oxon. & praesertim *Ammonii* pag. 132. στύραξ θηλυκῶς μὲν θυμίαμα. ἀρσενικῶς δὲ τὸ ξύλον τ̃ ἀκοντίου: ubi vide, quos laudat Cl. *Valkenaar*. *Moeris* ait σύρακα θηλυκῶς Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς Ἕλληνες. intelligens θυμίαμα. V. *Etymol. M.* pag. 709. Dein male Leidd. uterque dant ἐν τῇ. Nam λόγῳ subaudiendum, ut passim alibi. Locus *Libanii* legitur Tom. II. pag. 68. C. *Synesii* verba vide Ep. 132. p. 169. f. OUDEND.

10 Λιβαν.] L. c. II. pag. 68. C. WITTER.

1 Συνεσ.] P. 169. D. IDEM. Pro βέλη Cod. B. habet μελ. Vide locum. STOEBER.

2 Συβώτης &c.] *Moeris* συβωτεῖν Ἀττικῶς. ὑοβοσκεῖν Ἑλληνικῶς. Et συφορβὸν vel συοφορβὸν agnoscunt *Pollux* Lib. VII. 187. & alibi, *Hesych. Suid.* nempe κοινῶς, μὴ Ἀττικῶς. Notandum vero passim ο & ω in hac voce variari; ut apud *AElianum* cap. 19. Lib. VIII. Anim. OUDEND.

3 Κατὰ συγγ. ἴσασι.] Sumsit a *Philostr.* de V. S. pag. 596. vs. 9. HEMSTERH.

4 Συγγνωμονεῖν.] Ita quoque *Phrynichus*: parum igitur Attice *Josephus* pag. 369. καὶ πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν οἰκείαν γῆν ἀποκατέστησαν, λαβεῖν οἶκτον αὐτῶν, καὶ συγγνωμονῆσαι τοῖς νῦν ἡμαρτημένοις. Praeterea ea vox compluribus in locis occurrit apud *Epiphanium*, quem minus eleganter locutum esse constat. quod autem aoristus συγγνωμονῆσαι videtur *Thomae* non improbari, illud librariorum incuriae tribuendum: scribi enim debet, οὐ συγγνωμονῆσαι, minime vero καὶ συγγνωμονῆσαι. SALLIER.

5 Εἴπῃς.] Leid. pr. Oxon. εἴποις. OUDEND.

6 Συγγινώσκειν δὲ.] *Xenoph.* Cyrop. Libr. V. pag. m. 116. D. Plura cumulare, in re nota supersedemus. STOEBER.

7 Καὶ συγγνωμ.] Codices constanter, οὐ συγγν. vid. *Nunnes.* ad *Phryn.* h. v. IDEM.

Immo

γνώμης ἀξιῶσαι, καὶ οὐ συγγνωμονῆσαι.
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ'Σ οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα,

Immo vero οὐ, ut diserte exhibent MSS. Leidd. Burm. *Nunnes. Phavor.* & *Phrynich.* pag. 168. quod reposui. OUDEND.

Συγγραφεύς.] *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 762. *Thucydides* ita se ipsum vocat Lib. I. pr. ubi vid. *Schol.* συγγράφειν etiam dicuntur duo historici cum in una re describenda consentiunt. *Arrianus* Exped. Alex. M. pag. I. DRAKENB.

Is proprie dicitur, qui soluta oratione aliquid conscribit, & eo sensu poëtae opponitur, ut quondam animadversum a *Dionysio* Thrace, teste *Sexto* Empir. adv. Mathem. cap. 3. γραμματική, inquit, ἐστιν ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι λεγομένων, συγγραφέας καλῶν οὐκ ἄλλους τινὰς, ἢ τοὺς καταλογάδην πραγματευσαμένους. Nec aliter accepit *Demetrius* Magnes, qui magnam sibi famam comparavit edito opere περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων. etenim cum ibi συγγραφεῖς a poëtis secernantur, quae fuerit illius mens obscurum esse potest nemini. Cui loco similis prorsus est is *Laërt.* pag. 145. κατεῖχον δὲ οἱ παῖδες πολλὰ ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους. Sed huicce voci latiorem modo, modo angustiorem significationem veteres tribuerunt. *Lucianus* v. g. Tom. I. pag. 522. poëtis exceptis, caeteros omnes συγγραφέας appellat: μυρία δὲ καὶ ἄλλα, inquit, ἔχοι ποιητῶν, καὶ συγγραφέων καταδεῖξαι σοὶ ἔχων, παρακελευομένων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραλείψομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα. at pag. 626. historicos, sophistas, & rhetoras ab iis, qui συγγραφεῖς nominantur, distinguit: οἴτε αὖ πανηγυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες οἱ παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοὐμὸν παρὰ πολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῆς Ὀλυμπίων. Fuere vero plurimi, ex quorum sententia nomen συγγραφεῖς ad illos tantum pertineret, qui res aliorum gestas litteris consignarunt: ita *Diodorus* Excerpt. p. 258. de Timaeo verba faciens ait: ὅτι οὗτος ἰσοελκὸς τὰς ἁμαρτίας τῶν πρὸ ἑαυτοῦ συγγραφέων πικρότατα ἐλέγξας, κατὰ μὲν τὰ ἄλλα μέρη τῆς γραφῆς πλείστην πρόνοιαν εἶχε τῆς ἀληθείας. συγγραφεῖς illi sunt historiae scriptores, quos, ut norunt eruditi, quo jure, qua injuria, *Timaeus* in scriptis inclementius vexarat: quin *Timaeus* ipse, & *Callias* ab eodem pag. seq. συγγραφεῖς appellantur. Parum recte igitur *Ammonius* ἱστοριογράφον inter & συγγραφέα discrimen statuit, quasi

να, ἤ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτῦ γενόμενον, οἷος ἦν [1] Θυκυδίδης· ἀλλὰ καὶ τὰς γράφοντας ἢ ψηφίσματα, ἢ ἄλλό τι τοιῦτον, συγγραφέας ἐκάλυν. [2] Θυκυδίδης· καὶ εἰσήνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν ὐδέν.

ΣΥΓΚΑ-

---

quasi nempe ἱστοριογράφος is sit, qui res superiorum temporum, συγγραφεὺς vero, qui sua aetate gesta historiis mandat. ἱστοριογράφος, inquit, συγγραφέως διαφέρει. ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ αὐτῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῦ, ὡς Θυκυδίδης. nam *Callias* in iis narrandis quae se vivo contigerant totus versabatur. Accedit quod *Thucydides*, & *Herodotus*, a *Dionysio* Halic. in epist. ad Pomp. συγγραφεῖς diserte vocantur; & sic plerique: nonnulli tamen, ut historicos ab aliis distinguerent, epitheton ἱστορικὸς addere solent, e quorum numero *Philo* pag. 446. Eadem loquendi ratio occurrit apud *Eusebium* Praep. pag. 413. Βήρωσσος ὁ Χαλδαῖος, inquit, καὶ Ἱερώνυμος ὁ Αἰγύπτιος, Νικόλαός τε ὁ Δαμασκηνὸς ἱστορικοὶ συγγραφεῖς ὅπως τῶν αὐτῶν ἐμνημόνευσαν. Ad alteram autem nominis illius significationem a *Thoma* memoratam, vide doctissimum *Henr. Valesium* ad *Harpocr.* voce συγγραφεῖς. sed antequam ad alia transeamus emendandus *Ammonius*, cujus haec verba: σύγγραμμα συντάξεως διαφέρει. σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρυ λόγος ὁ προσαγορευόμενος πεζός. σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ex ipso enim orationis contextu perspicuum est, ibi συντάγματος scribi debere, non συντάξεως. SALLIER.

Vid. *Graev.* Soloec. pag. 139. & *Ammon.* voc. ἱστοριογράφος. WITTER.

Diomedes Schol. in *Dionysii* Artem MSS. συγγραφεῖς δὲ κυρίως μὲν οἱ τὰ ἀφ' (l. ἐφ') ἑαυτῶν γενόμενα συγγραψάμενοι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντες οἱ πεζῇ φράσει κεχρημένοι. conf. *Wolfius* ad *Origin.* Philosophum. pag. 107.

1 Θυκυδίδης.] Κατ' ἐξοχὴν aliquoties συγγραφεὺς dictus. V. *Duker*. add. p. 668. Mox scripsi fide Codd. Leidd. Burm. γρ. ἢ ψηφίσματα, ἤ. *Thucydidis* verba, ab *Harpocratione* & *Suida* quoque citata, leguntur Lib. VIII. §. 67. OUDEND.

2 Θυκυδ.] Libr. VIII. pag. 591. C. ubi ἐσήνεγκ. & ξυγγραφ. WITTER.

Adde hic ex Cod. A. & B. Σταυρὸς, τὸ ὀρθὸν ξύλον, καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό. ἀπὸ δὲ τῦ σκόλοψ, τὸ ἀνεσκολοπίσθη, τ' αὐτὸν ὃν τῷ ἐσταυρώθη. Glossam hanc *Thomae* asserendam esse nulli dubitamus. Vidit eam, & cum plurimis aliis in suas transtulit *Moschopulus*. Quocum conferas *Phavor*.

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙ'ΝΕΙΝ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλά [1] συγκατιέναι, καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν.

ΣΥΓ-

Phavor. voce σκόλοψ. Quo autem pertineat, obscurum esse nemini potest. Vult enim illustrare celebratum illum *Luciani* locum de Morte Peregr. Tom. III. opp. pag. 334. & 337. Nonnihil quoque lucis hinc foeneratur vexatissimum illud *D. Pauli* dictum 2 *Cor.* XII, 7. ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ, ἄγγελος Σατᾶν κ. τ. λ. Id enim, nisi omnia fallunt, metaphorica ista locutione innuit Apostolus: *Tentationes diabolicas non animum tantum, verum & corpus intensissimis doloribus afficere adeo, ut erecto palo infixus sibi videatur.* STOEBER.

Vide pag. 808. OUDEND.

1 Συγκαθιέναι.] Ex *Phrynicho* derivatum pag. 176. sed ibi pejus editur συγκατιέναι· nemo vitii admonuit, quum tamen ex sequenti συγκαθῆκεν satis appareat verum esse, quod servant *Thomas* & *Phavorinus*. Scilicet accusativus reciprocus ἑαυτὸν ut nonnunquam verbis καθιέναι & συγκαθιέναι adjungatur, frequentius tamen & Attico more omitti solet. Quod *Schol. Pindari* dixit ad I. Δ. 47. τὸ μὴ καθιέντων αὐτοὺς εἰς ἅμιλλαν, a *Gregor. Nyss.* Tom. II. p. 225. D. effertur, κἀγὼ πρὸς τὴν αὐτὴν ἅμιλλαν καθῆκα· & usurpato composito pag. 286. C. οὐ γὰρ . . . εἰς λόγων ἅμιλλαν . . . . συγκαθεῖναι τῷ ἀνθρώπῳ . . . . προάγομαι. Ipse, quem dixi, *Scholiastes* ad O. B. 154. Bacchylidae Pindarus ἀνταγωνιστὴς εἰς τὰ αὐτὰ καθῆκεν. *Eutoc.* ad *Archim.* περὶ Σφ. pag. 1. τῷ μηδένα πω καθεῖναι εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν. Par est ratio in συγκαθιέναι, quando de eo ponitur, qui se comiter demittit, ut alterius naturae vel voluntati subserviat, & se facilis accommodet. *Plato* Theaet. pag. 123. E. οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἵλεῳ τῇ διανοίᾳ συγκαθείς. Junxit ἐνδιδόντα καὶ συγκαθιέντα *Plutarch.* Tom. II. pag. 484. D. multus in hac locutione. Structura vero solemnis συγκαθιέναι τινὶ εἰς τι· Thraseas οὐδέποτε αὐτῷ συγκαθῆκεν, *Dion Cass.* pag. 699. *Aspas.* ad *Aristot.* II. Eth. Nicom. f. 38. b. οὐδὲ τοῖς τοὺς τοιούτους ἐρωτῶσι λόγους συγκαθιέναι δεῖ· potuisset pari virtute, συγκαταβαίνειν· Utrumque Stoïcis usurpatum: *Arrian.* Epict. I, 2. pag. 88. εἰς τὴν περὶ τῶν τοιούτων σκέψιν . . . συγκαθεὶς· & cap. 7. ubi simili modo συγκαθήκειν. II, 12. pag. 200. οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι συγκαθέντες εἴς τι τοιοῦτον. Συγκαταβαίνειν *Simplicius* habet tum alibi ad *Epict.* Ench. tum pag. 125. 126. Notat *Origen.* contra *Cels.* IV. pag. 168. ὥσπερ ἡ συνήθεια συγκαταβαίνειν φησὶ τοῖς νηπίοις τοὺς διδασκάλους. Eundem in modum pater συγκαταβαίνει, vel Ἀπικότι-

ΣΥΛΛΑΜΒΑ'ΝΕΙ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, ἤγουν βοηθεῖ, ὃ καὶ [1] συνεπιλαμβάνει λέγεται. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ [3] ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. καὶ συλλαμβάνει ἡ γυνὴ παιδίον, ἤγουν [4] σὺν ἑαυτῇ ἕτερον λαμβάνει. καθὸ λέγεται καὶ συλλαβὴ, ὅταν γράμμα ἕτερον γράμμα συλλάβῃ. [5] καὶ γὰρ [6] αἱ μονογράμματοι καταχρηστικῶς λέγονται συλλαβαί. συλλαμβάνειν λέγεται, καὶ ὅταν τινά τις κρατήσῃ.

ΣΥΛΛΑΜΒΑ'ΝΩ, δόκιμον, [7] οὐ συνεπιλαμβάνω· συνεπιλαμ.

κώτερον, συγκαθίησι τοῖς πτισὶν εἰς τὸ παίζειν. Hinc apud Rhetoras & Logicos συγκατάβασις, & συγκαταβατικῶς λέγειν, quum benigne conceditur adversario, quod poterat non concedi. Praetereo longe rarioris usus venditores piscarios *Lyncei Samii* τοὺς ἀτενίζοντας καὶ μὴ συγκαθιέντας τῇ τιμῇ, qui pertinaces de pretio semel indicato nihil remittunt, apud *Athen.* VII. p. 313. F. HEMSTERH.

Leid. pr. cum *Phrynicho* pag. 176. quem contraxit *Thomas*, prave habet τ pro θ. OUDEND.

1 Συνεπιλαμβάνει &c.] *Maximus Tyrius* in Diss. XXVI. pag. 257. Τούτοις καὶ τὸ Θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. TORREN.

Thucydidis locum vide §. 8. L. II. & Indicem. OUDEND.

2 Θουκυδ.] L. c. p. 105. C. Conf. *Kuhn.* ad *AElian.* V, 18. pag. 333. WITTER.

3 Ξυνεπιλαμβ. αὐτοῖς.] Cod. A. συνεπιλαμβάνειν αὐτόν. STOEB.

4 Σὺν αὐτῷ] *Moschop. Phavor.* & Edit. Rom. αὐτῇ. Codd. nostri ἑαυτῇ, optime. IDEM.

Moschopulus, *Phavor.* & Edd. Rom. Vasc. σὺν αὐτῇ. Leidd. Burm. MSS. ἑαυτῇ. Quod reponendum duxi. OUDEND.

5 Καὶ γὰρ αἱ μονογρ.] *Moschop.* αἱ γὰρ μον. Post λεγ. συλλαβαὶ *Idem*: ἀπὸ τούτου γίνεται σύλληψις. Mox: ὅταν τινά τις, *Idem* ὅταν πολλοὶ ἕνα κρατήσωσι. STOEBER.

6 Αἱ μονογράμματοι.] Vide, num legendum sit μονογραμμοι. Vulgatum tamen etiam apud *Moschopulum* legitur. OUDEND.

7 Οὐ συνεπιλαμβάνω, ἀλλὰ συνεπιλαμβάνομαι.] Haec mera sane iterum est λεπτολογία & μικρολογία Si enim συνεπιλαμβάνομαι rectum est, quod nemo sanus negabit, qui *Herodotum*, *Thucydidem*, *Platonem*, *Lucianum*, *Xenophontem* & alios diligenter legit; haud est dubium, quin & συνεπιλαμβάνω, rectissime dicatur. Sicut enim προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι,

πιλαμβάνομαι δὲ, καὶ συλλαμβάνομαι. συντάσσονται δὲ ἀπὸ δοτικῆς [1] εἰς γενικήν.

ΣΥΛΛΕΧΘΕΙ'Σ κάλλιον, [2] ἢ συλλεγείς. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· πρός γε τὸν συλλεχθέντα τοῦ ναυτικοῦ ἀριθμόν.

[4] ΣΥΛΩ͂, τὸ κλέπτω [5] ἀφ' οὗ ἱερόσυλος. [6] καὶ συλῶ, τὸ

μαι, item περικαταλαμβάνω, & περικαταλαμβάνομαι, & talia innumera alia, sine ullo dubio, rite sic formantur: ita & συνεπιλαμβάνω nullo modo damnari potest. Conf. *Budaei* Comment. Gr. Ling. p. 703. TRILL.

Quod tamen videmus in citato per socerum *Max. Tyrii* loco, Diss. XIV. pag. 159. Ed. Lond. & in *Thucyd.* Sed Diss. XVII. pag. 191. ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος ἔργου. & sic passim aliis. OUDEND.

1 Εἰς γενικήν.] Addesis ex *Moschop.* οἷον, συλλαμβάνομαί σοι τῆς νόσου. STOEBER.

2 Ἢ συλλεγείς.] Errat auctor. Vide in καταλεχθείς, & *Aristidis* verba Tom. I. p. 132. OUDEND.

3 Ἀριστειδ.] L. c. pag. 10. B. lin. penult. WITTER.

Vide *Steph.* de Dial. p. 156. STOEBER.

4 Συλῶ.] Significat & imminuo: testis *Demades*: si tamen illius sunt, quae circumferuntur opera pag. 240. λοιποὶ δὲ ἦμεν ἡμεῖς καὶ Λακεδαιμόνιοι περὶ ἔλπισμα τῆς σωτηρίας, ἔχοντες οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐχ ὅπλων παρασκευάς, οὐχὶ πεζῶν σύνταξιν, ἀλλ' ἐπιθυμίαν μεγάλην, δύναμιν δὲ ἀσθενῆ καὶ ταπεινήν. ὧν μὲν γὰρ ἐσύλησε τὴν ἰσχὺν ὁ περὶ Λεῦκτρα κίνδυνος. SALLIER.

5 Ὑφ' οὗ ἱερόσυλος.] Codd. ἀφ' οὗ καὶ ἱερόσ. WITTER.

Ἀφ' οὗ. Ita ut emendarem, suaserunt MSS. Leidd. Burm. Oxon. & *Phavor.* pro vulgato ὑφ'. Dein restitui iisdem, & Edd. Vett. auctoribus τὸ ante βλάπτω, sive σαλεύω, ut in *Phavorino*, seu quasso, variis ictibus ferio. OUDEND.

6 Καὶ συλῶ, βλάπτω.] Codex uterque τὸ βλάπτω. Ita quoque Edit. Rom. *Moschop.* pro βλάπτω habet σαλεύω, non male. Agnoscit hoc etiam *Phavorinus.* STOEBER.

In *Homeri* versu Il. Π. 558. pro ἐσύλα τὸ vulgatur ἐσήλατο· nihil itaque prius existimes, quam vitio scripturae deceptum *Thomam* errasse: τὸ certe per metri legem ferri nequit; quippe quae praecedit syllaba λα producitur, ut Il. Λ. 110. Verum eadem *Moschopulus* habet in Ecl. sed cum tali variatione, quae ostendat eum ex alio fonte hausisse, quam *Thomam*: Καὶ συλῶ τὸ σαλεύω, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Κ. ά. ὅς π' ἐσύλατο τ. Α. Utrumque descripsit *Phavorin.*

τὸ βλάπτω ποιητικῶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ 1 ἐν π' Ἰλιάδ.

Κεῖτ' ἀνὴρ, ὃς πρῶτος 2 ἐσύλα τεῖχος Ἀχαιῶν.

ΣΥ'ΜΒΟΛΟΝ, τὸ σύμβολα τὰ σημεῖα. καὶ σύμβολα πληθυν-

---

in *Moschopuli* verbis praeferens ἐσύλατο, quasi petendum foret a σύλω, ἔσυλα, ἐσυλάμην. Jam in isto *Homeri* versu non una fuit veterum Grammaticorum sententia: *Aristarchus* enim, quem *Apion* & *Herodorus* sequebantur, capiebat ἐσήλατο ab ἐσάλλεσθαι pro ἐφήλατο· at *Lysanias* & *Porphyr.* a σάλω unde ὁ σάλος & σαλεύω deriventur, formabant ἐσηλάμην, ἐσήλατο, exponebantque ἐσάλευσε, ubi ipsum illud *Moschopuli* verbum apparet. Quae memoravi, docentur ab *Eustath.* pag. 1075. Ergo a vetustioribus ista, etsi forte parum commode intellectis, fluxerunt. Haec breviter adnotasse operae fuit visum, ut ansa diligentius inquirendi praeberetur. Hemsterh.

1 Ἐν π' Ἰλιαδ.] Vers. 558. Vulgatae, quas vidimus, Editiones constanter produnt ἐσήλατο. Mendi nos monet ipsa haec *Thomae* glossa, qui ἐσύλα, rescisso το in fine, suo in Codice legit; quam lectionem hic restituendam putamus, cum uterque Codex noster inviolatam eam retinuerit. Pro ὃς in Cod. A. οἱ male. Stoeber.

2 Ἐσύλα τὸ τεῖχος Ἀχαίων.] Vulgo sic perperam editur: Nam λα in ἐσύλα producitur Homero Il. δ. 116. Λ. 110. Burm. Leid. sec. ἐσύλατο, quod Graecum non est. Recte igitur Leid. pr. & *Phavor.* ignorant articulum τὸ, quem delevi. Hinc igitur patet Grammaticos quosdam illo *Homeri* loco Il. Π. 558. legisse ἐσύλα τεῖχος Ἀχ. pro eo quod vulgo exhibetur ἐσήλατο; quod alii exponunt διεσάλευσεν, alii εἰσῆλθεν: ut Il. μ. vs. 438. ubi eadem verba reperiuntur, itemque vel εἰσῆλθεν, vel ἐσάλευσε seu ἔσεισεν explicant Scholiastae. Confer utroque loco *Eustath.* pag. 913. 1075. & Comment. ad *Hesych.* V. ἐσήλατο sive *insiluit.* Ceterum rectius συλᾶν per βλάπτειν exponas in *Suida* v. Συλᾷ αἰχμαλωτῇ· τὸ σὺ μακρόν.

Ἀμφοτέρους ἤχνυε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος.

Ἐν Ἐπιγράμμασι.

Nempe Antiphili, quod totum produxit ipse *Suidas* in V. Ἀμφιφορῆα. cujusque vs. 2. pro ἀνδρακὰ νέκταρος in *Anthol.* fuedita legas Ἀδριακοῦ: uti, vel ἀνδρείου, legendum, ne ad metri leges offendas. Oudend.

1 Περὶ

θιωτικῶς μόνον, αἱ [1] περὶ τὰ συμβόλαια τῶν ἐμπόρων δίκαι. Δημοσθένης· συμβόλων οὐδὲν δέονται Μακεδόνες πρὸς Ἀθηναίους. καὶ πάλιν· ὁμολογούμενον ἐν τοῖς συμβόλοις καταστῆσαι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς συμβουλὴν τῷδε καθίσαμαι. συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ συμβούλῳ χρῶμαι. [2] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ τοῦ φιλαργύρου· [3] συνεβουλευσάμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον.

ΣΥΜΜΕΤΡΟΝ, τὸ μήτε ὑπερέχον, μήτε ἐλαττούμενον, καὶ τὸ ἐξαρκοῦν καὶ ἁρμόζον. [4] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· πᾶσι δὲ συλλόγοις καὶ βουλευτηρίοις σύμμετρος.

ΣΥΜΠΕΣΕΙΝ, τὸ ὁμοῦ [5] γενέσθαι ἐπί τινων ἐρχομένων εἰς πόλεμον ἀλλήλοις, καὶ συῤῥηγνυμένων. ὡς τὸ, [6] συμπεσόντες ἐξ ἑωθινοῦ, μέχρι δείλης ἐμάχοντο. καὶ συμπεσεῖν, συμβῆναι.

Καὶ

1 Περὶ τὰ σύμβολα.] Codd. A. B. συμβόλαια. WITTER.

Sive pacta, conventa, συνθήκας, apud *Harpocr.* & *Suidam.* Sed vulgatior usus, & hinc Grammatico convenientior est συμβόλαια; atque ita exaratur in Leid. utroque & Burm. ac rescribendum censui. *Photius* MS. συμβόλαια, τὰ συναλλάγματα· οὕτως Μένανδρος. Hinc συμβολαίαι δίκαι *Hesychio* aliisque. *Demosthenis* loca habentur Or. de Halon. p. 70. C. D. OUDEND.

2 Λιβαν.] L. c. Tom. I. p. 804. A. ubi συνεβουλευόμην. Bene. WITTER.

3 Συνεβουλευόμην.] Nescio, qui fieri potuerit, ut contra mentem *Thomae* & *Libanii*, item MSS. O. hucusque editum fuerit συνεβουλόμην. Quod correxi. V. *Liban.* Tom. I. pag. 804. A. OUDEND.

4 Ἀριστ. ἐν τῷ Παναθ.] L. c. pag. 19. WITTER.

Vid. *Eund.* l. c. pag. m. 99. Jebb. STOEBER.

Tom. I. pag. 181. Confer *Suidam.* OUDEND.

5 Συγγεν. ἐρχομ.] Codd. A. B. rectius: τὸ ὁμοῦ γενέσθαι ἐπί τινων ἐρχομ. STOEBER.

Attendenti, facile liquet, hic quaedam deesse. Ea optime suggesserunt MSS. Burm. Oxon. *Phavor.* τὸ ὁμοῦ γενέσθαι ἐπί τινων ἐρχομ. &c. ut edidi sensu clarissimo, & obvio. OUDEND.

6 Συμπεσ.] Cod. B. ξυμπεσ.

Καὶ ΣΥΜΦΕΡΟΝ λέγε καὶ σύμφορον, [1] ὡς Αἰσχίνης· εἰ τοῦτο εἶναι δοκοίη σύμφορον.

Οὐ μόνον ΣΥΜΦΕΡΩΝ ὁ ὠφέλιμος, ἀλλὰ καὶ σύμφορος. [2] Θουκυδίδης· [3] σύμφορος ἡμῖν ἀπαράσκευος ὤν. ἀπὸ γοῦν τοῦ συμφέρων, συμφερόντως· ἀπὸ δὲ τοῦ σύμφορος, συμφόρως. [4] ὁ αὐτός· τοὺς δὲ ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι.

[5] ΣΥΜΦΟΡΑ οὐ μόνον ἡ συμβᾶσά τινι δυσχέρεια, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέλευσις. [6] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ·

κἀπὶ

1 Ὡς Αἰσχύλος.] Codd. A. B. Αἰσχίνης. Apud *AEſchylum* fruſtra quaeſiveris. Stoeber.

MSS. Leidd. Burm. Oxon. Αἰσχίνης. Veriſſime. Apud illum enim in Orat. περὶ παραπρεσβείας pag. 404. A. citata verba leguntur. Ejus igitur nomen exhibui. Frequentius τὸ συμφέρον ſubſtantive ajunt, ut dixit in *Timarch.* pag. 288. A. Sed vide tamen *Thucyd.* Lib. VI. §. 85. Initio καὶ συμφ. λέγε edidi ex MSS. & Edd. Vett. καὶ ſuo more Blankard. rurſus ejecerat. Oudend.

2 Θουκυδ.] Lib. VI. p. 431. pr. *Dukerus* ibi vulgatam in *Noſtro* lectionem caſtigat, nec immerito: legendum enim ξύμφ. ἡμῖν, ex Cod. A. & B. Stoeber.

3 Σύμφορος ἡμῖν.] Et hoc repoſui e MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. ipſoque *Thucyd.* Lib. VI. §. 84. pro ἡμῶν. ſicut ſtatim e Leid. pr. Burm. ξυμφόρως, ut in *Thucyd.* pro ξυμφόρους edi curavi. Oudend.

4 Ὁ αὐτός.] Lib. III. p. 192. *Duk.* ex quo hic ſcribendum ξυμφόρως. Stoeber.

5 Συμφορά.] Iſocrat. ad Demon. pag. 54. *Julian.* Or. 2. pag. 50. συμφοραὶ ſunt αἱ ἐπερχόμεναι τοῖς ἀνθρώποις θλίψεις, quemadmodum πάθη τὰ συμπίπτοντα τοῖς σώμασι νοσήματα, vid. Schol. *Euripid.* ad Electr. vſ. 1. Drakend.

6 Σοφοκλ. ἐν Ἠλέκτρ.] Verſ. 1243. ſeq. Codd. Regg. habent συμφορᾷ omiſſo μοι· poſt Cod. B. γεγηθώς. Nolim vero quicquam immutare. Stoeber.

Verſ. 1236. In Leidd. Burm. & Edd. R. V. hic exhibetur modo κἀπὶ συμφορῶν γεγ. Pro δυσχέρεια, quod etiam eſt in *Phavor.* in Leid. ſec. eſt δυστυχία, ut *Suidae.* Perinde. Hinc in Burm. δυστυχία καὶ δυσχέρεια· Mox in El. vſ. 1466. MSS. & Edd. Vett. non habent ὥστε; ſed ex iisdem *ibidem* corrige κρείττοσιν pro κρείττοσιν; quod etiam in ipſius *Sophoclis* exemplaribus eſt reponendum; uti Jambi leges exigunt. *Ariſtidis* exemplum proſtat Tom. I. p. 104. Oudend.

1 Ὁ

——— ——— ——— κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
Τέγγηθ᾽ ὅς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

καὶ συμφέρω οὐ μόνον τὸ εἰς συμφέρον τινὶ εὐεΐσκομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ συνέρχομαι, ὡς [1] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι·

——— ——— ——— ——— τῷ γὰρ χρόνῳ
Νῦν ἔχον ὥς τι συμφέρειν τοῖς κρείτἴοσιν.

καὶ συμφέρουσιν ἐπὶ πληθυντικοῦ, τὸ ὁμοῦ πράγματά τινα φέρουσιν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Θεοὶ γὰρ συμφέροντες παρεῖχον, οἱ μὲν φυτὰ, οἱ δὲ σπέρματα.

ΣΥΝΔΕΙ κάλλιον, [2] ἢ δέσμει. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

Συνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον.

Ἐπὶ δικαστηρίου [4] ΣΥΝΕΔΙΚΑΖΕΤΟ χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. συνεκρίνετο γὰρ, [5] ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο· ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις.

---

1 Ὁ αὐτὸς ἐν τ. α. δρ.] Vs. 1491. seq. Codd. nostri hic delent ὥς τι. Mox legunt κρείττοσι. STOEBER.

2 Ἢ συνδεσμ.] Codd. δεσμεῖ. Bene. Sic etiam *Phavor.* IDEM. MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* ἢ δεσμεῖ. Optime: Respexit enim *Thomas Lucae* Euangelistae locum cap. 8. §. 29. καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι. Quamvis *Hesychius* συνδέοντες explicet per συνδεσμοῦντες. *Aristoph.* verba habemus vs. 618. in quibus male Edd. R. V. ταχ. ξυνδ. OUDEND.

3 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 618. ubi si velis legere συνδεῖτε ex Cod. A. & B. mihi quidem perinde est; Atticismi vero genium vulgata sequitur. STOEB.

4 Συνεδικάζετο.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. p. 743. DRAKENB.

5 Ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο.] Sive *coaluit*, *concrevit*, *coadunatum est*. *Thomas* in re consentit *Phrynicho* pag. 120. ubi vid. Comm. & *Graev.* ad *Luciani* Soloec. Tom. III. pag. 566. *D'Orvill.* ad Charit. pag. 505. In fine habet MS. Burm. καὶ ἀντὶ παρεξετ. &c. Oxon. καὶ παρεξετάζειν, καὶ ἀντεξετάζειν, quod solum dat *Phrynich.* pag. 122. OUDEND.

λυσις. ἐπεὶ καὶ ὃ φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε [1] παρεξετάζειν, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλ' ἀντὶ τούτου, παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι.

ΣΥΝΕΡΓΟΣ μέν ἐστιν, [2] ὁ περί τι ἔργον συμπονῶν, ὀξυτόνως· σύνεργος δὲ προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ [3] μετιὼν, οἱονεὶ [4] σύντεχνος.

ΣΥΝΘΕΤΟΝ οὐ μόνον τὸ συγκείμενον ἔκ τινων, ἀλλὰ καὶ ἡ συμφωνία. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ὥσπερ ἐκ συνθέτου [5] τευ γενόμενα.

ΣΥΝ-

---

1 Παρεξεταζ.] Cod. B. ἀντιπαρεξετ. addit Cod. A. καὶ ἀντεξετάζειν. STOEBER.

Vid. *Phrynich.* p. 38. & voc. παραβόλιον pag. 48. Confer etiam *Graev.* ad Soloec. §. 26. p. 79. WITTER.

2 Ὁ περί τι συμπονῶν.] Supple ex *Phavor.* ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπ. STOEBER.

Rescripsi fide MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. (quod & habent *Ammon.* quem descripsit auctor pag. 131. *Moschop. Phavor.*) περί τι ἔργον. In Leid. sec. συνεργῶν Γρ. συμπονῶν. Immo Leid. pr. & Burm. ordinem ipsum *Ammonii* exhibent sic, συνεργὸς μὲν, ὀξυτόνως ὁ περὶ &c. Pro μετιὼν vero prave edebatur μετιῶν. Non autem probanda videtur ista Grammaticorum distinctio. V. *D'Orvill.* ad Charit. pag. 111. OUDEND.

Conf. *Eustathius* ad Odyss. Ω. pag. 843.

3 Μετιῶν.] Scribe μετιὼν ex Codd. A. B. & Edit. Rom. STOEBER.

4 Σύντεχνος.] *Moschop.* σύντεχνος, male. IDEM.

5 Τὰ μενόμενα.] Misere vulgatum. Scribe γενόμενα, ex Cod. A. vel τὴν γενόμενα, ex Cod. B. Sequitur in Cod. A. Σκύλακας οὐ μόνον ἐπὶ κυνῶν δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων θηρίων, τὰ οὔπω ἡλικίας ἡμμένα ἔτω καλεῖν. Λουκιανὸς ἐν τῷ διαλόγῳ Δωρίδος καὶ Γαλατείας· ἔφερε δ' ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα. Locus est apud *Lucian.* Tom. I. opp. pag. 291. pr. *Polluci* σκύλαξ *Catena ferrea* dicitur Lib. X. §. 167. De catulis caninis legitur in fabula *AEsopi* 69. STOEBER.

V. pro Leidd. MSS. & Edd. Vett. τὰ γενόμενα. Optime Burm. τευ γεν. Quod reposui ex *Herodoti* Lib. III. cap. 86. OUD.

1 Οὐ

ΣΥΝΘΗΜΑ, [1] ȣ σιώθεμα, τὸ ἐπιφώνημα, ὃ λέγȣσι τὰ ςρατόπεδα ἐν ταῖς μάχαις, γνώρισμα τῶν ὁμοφύλων. καὶ σιώθημα, [2] τὸ ἁπλῶς γνώρισμα. σιώθημα δὲ καὶ ἡ συμφωνία. [3] Θȣκυδίδης· ἐγίγνετο γὰρ ἀπὸ ξυνθήματος. ὃ καὶ σιωθήκη χρῶ. λέγεται δὲ σιωθήκη [4] καὶ ἐπὶ λόγȣ. ἔτι δὲ καὶ σιώθεσις.

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ καὶ ἀντὶ τȣ̃ πέπηγεν, ᾧ ἐναντίον τὸ [5] χαυνȣ̃ται. οἷον, συνέςη ὑπὸ τὸ ψύχος κρύςαλλος. ὅθεν καὶ ἀσύςατον φαμὲν [6] τὸν χαῦνον, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πεπηγότα γνώμης, ὃν καὶ εὔριπον λέγομεν. καὶ συνίςαται ἀντὶ

---

1 Οὐ σύνθεμα.] Nempe Attice. Confer *Suidam. Etym. M.* Schol. *Thucydid.* Lib. VII. §. 44. pag. 474. Corrigendus est *AElianus* Lib. IX. An. cap. 13. μίξεως δὲ ἀφροδισίȣ σύνθεμα ὁ βάτραχος ἀφίησι πρὸς τὴν θήλειαν βοήν τινα, ὡς ἐραςὴς ᾠδὴν τινα κωμαςικήν. Lege σύνθημα, frequens *AEliano*. Sed confer modo Lib. X. cap. 27. ἀκȣ́ειν ταύρȣ βȣ̃ν ἐρωτικὸν σύνθημα καὶ ἀφροδίσιον μυκωμένȣ. Eodem C. 13. in f. lege e MS. Augustano, ut obiter hoc addam, ἐπιδημίαν προδηλȣ̃σιν ὑετȣ̃. quo alludunt & alii Codd. vulgo ἐπιδηλȣ̃σιν ὑετόν. OUDEND.

2 Καὶ ἁπλῶς γν.] Scribe τὸ ex Codd. A. B. & Edit. Rom. Duplicem hic §. separatim exhibent Codd. nostri. Sic etiam *Phavorin.* Σύνθημα ȣ σύνθεμα. Mox alio loco legitur: Σύνθημα τὸ ἐπιφ. κ. τ. λ. Hoc sensu voce σύνθημα usus *Polyaen.* Lib. II. cap. X. pag. m. 173. STOEBER.

Τὸ. Ita MSS. & Edd. Vett. Male in Ed. Blank. καὶ. OUDEND.

3 Θȣκ. ἐγίνετο.] Lib. IV. p. 297. A. Pro συνθημ. Cod. A. ξυνθημ. STOEBER.

Scrib. potius ἐγίγνετο & ξυνθ. cum Leid. Cod. ex Lib. IV. 67. ut passim. OUDEND.

4 Καὶ ἐπὶ λόγȣ.] *AElian.* Epil. Anim. τὸ εὐγενὲς τῆς λέξεως καὶ τῆς συνθήκης. & *Theophr.* Char. cap. 8. ἡ δὲ λογοποιΐα ἐςὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων. IDEM.

5 Χαυνȣ̃ται.] Cod. B. & *Moschop.* χαυνȣ̃ται, recte. STOEB.

6 Τὸ χαῦνον.] Τὸν. JUNIUS.

Rescripsi τὸν cum Leid. pr. Burm. *vanum hominem* & *ventosum* ex *Poll.* Lib. VI. §. 121. V. & *Hesych.* εὔριπος, ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. Neutrum hic locum non habere e sequentibus patet. κρύςαλλος supra in MSS. Dein *Libanii* verba vide Epist. DLXXXVI. OUDEND.

ἀντὶ τῦ ἀρχὴν λαμβάνῃ. Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ τῇ, εἰ μὴ καὶ αὐτὸς ᾔδεις· καὶ συνέςη καὶ ηὐξήθη πρὸς τὸ χρηςὸν ἡμῖν Μακεδόνιον φιλία. ὅθεν καὶ ἀσύςατον ζήτημα, τὸ μὴ ἀρχὴν τινα καὶ λαβὴν δυνάμενον παρέχειν τοῖς μεταχειρίζεσθαι βυλομένοις. ὡς τὸ, [1] ὁ Ἀλέξανδρος εἶδεν ὄναρ, ὀνείροις μὴ πιςεύειν. καὶ συνίςαται ἀντὶ τῦ συνέρχεται. [2] Φιλόςρατος ἐν εἰκόσι· συνίςαται δὲ εἰς κολυμβήθραν παιδικάλλω. καὶ συνίςαταί τις τινὶ, ἀντὶ τῦ γνώριμος γίνεται, ὅ τὸ ἐνεργητικὸν συνίςημι. [3] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· συνίςημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προςασίᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον Σωσηνᾶν.

ΣΥΝΟΙΔΑ σοι χρηςόν τι, καὶ σύνοιδά σε ἀγαθὸν ὄντα· διὰ τὸ ἐκεῖσε μὲν δηλαδὴ συνάπτεσθαι τὴν σὺν πρόθεσιν πρὸς τὸ σοὶ, ἐνταῦθα δὲ μὴ ἔχειν, ὅπε συνταχθήσεται αἰτιατικῆς ὔσης· ἐπὶ δὲ πλήθυς, καὶ ἀμφότερα. οἷον, πολλοὶ [4] συνίςασί σοι τὰ βέλτιςα. καὶ, πολλοὶ συνίςασί σε βέλτιςον, ἀντὶ τῦ ὁμῦ πάντες ἐπίςανταί σε τοιῦτον. [5] Ἀριςείδης ἐν τινι τῶν ἱερῶν· ὡμολόγυν ἀεὶ δή ποτε, μηδένα πω τῶν πάντων συνειδέναι τοσαῦτα τμηθέντα.

ΣΥΝ-

---

1 Ὁ Ἀλέξ. εἶδεν.] Leidd. cum Burm. carent articulo; & in pr. est οἶδεν OUDEND.

2 Φιλόςρατος ἐν εἰκόσι.] Lib. I. Icon. pag. 776. ubi εἰς. WITTER.

Lib. I. cap. 9. pag. 776. *Synesii* locus est Epist. 102. cujus fine Burm. dat Ἐσηνᾶν. OUD.

3 Συνέσιος.] Pag. 241. A. Vox προςασία operarum vitio laborat. STOEBER.

4 Συνίςασί.] Cod. A. hic & in sequente συνοίσασι, minus bene. IDEM.

Hic & infra Leid. pr. exhibet συνοίσασι; uti & in loco *Aristidis* Tom. I. pag. 301. συνοιδέναι. Quod non displicet; immo ferme necessarium videtur: cum *Thomas* caput hoc fecerit de σύνοιδα, sive praeterito medio. Vulgo in *Aristide*, item in *Phavor*. Burm. & Leid. sec. est συνειδέναι. Rectius sane. συνιδέναι Graecum non est, sed συνοιδέναι, συνειδέναι, συνειδεῖν. OUDEND.

5 Ἀρις.] L. c. p. 172. ubi συνειδέναι. WITTER.

Sic etiam Codd. A. B.

1 Τὸ

ΣΥΝΤΙΘΗΜΙ [1] τὸ συναρμόζω, καὶ [2] συντίθεταί τις, ἀντὶ τοῦ συναρμόζεται. [3] καὶ συντίθημι τὸ συνάγω. ὡς τὸ, πάντα συνθεὶς χρήματα. συντίθεμαι δὲ, τὸ ὁμολογῶ. [4] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης. [5] συνθέμενος ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν.

[6] ΣΥΝΩΜΟΤΟΝ οὐ μόνον τὸ ἐκ συνωμοσίας γινόμενον, [7] ἢ βούλευμα, ἢ ἔργον, ἤ τι τοιοῦτον, ὅπερ καὶ [8] τριγενές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ συνωμοσία. [9] Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἐκλιπόντων δὲ τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον.

[10] ΣΦΕ καὶ αὐτὸν παρὰ ποιηταῖς. Σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρὰ μόνῳ

---

1 Τὸ συναρμόζω.] Eodem fere modo *Antonin.* Liberal. c. 1. DRAKEND.

Sic εἰρήνην συνθεῖναι pacem conficere apud *Aristid.* Tom. II. p. 461. bis. STOEBER.

2 Συντίθεταί τις.] Leid. pr. Burm. τι. Quod praefero. Dein καὶ συντίθημι e MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavorino* dedi. Vulgo aberat καὶ. OUDEND.

3 Συντίθ. τὸ συνάγω.] Praemittunt Codd. voculam, καὶ συντ. STOEBER.

4 Λιβαν.] Locus non extat. WITTER.

5 Συνθέμενος ἥξειν.] *Phavor.* habet συντιθέμενος. Sed neque hoc, neque illud invenias in citato *Libanii* libro. Verum apud *Synesium* Ep. 104. pag. 244. B. reperi συνθέμενοι πάλιν ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν. Nimis memoria confisum saepe deprehendimus *Thomam.* OUDEND.

6 Συνώμοτον —— ἢ βούλευμα, ἤ τι τοιοῦτον, ὅπερ καὶ τριμενές ἐστιν.] Leg. τριγενές, ut est in Edit. Venet. & pag. sequente in voce σχολαίτερον. BOS.

7 Ἢ βούλευμα.] Interserendum ἢ ἔργον ex Cod. A. & B. STOEBER.

Duas voculas ἢ ἔργ. inserui auctoritate MSS. Leidd. Burm. & Oxon. τριγενὲς ex iisdem & Edd. Vett. restitui pro inepto τριμενὲς, quod jam monuit *Bos.* In *Thucydidis* exemplo Lib. II. §. 74. Leid. pr. exhibet τό τε πρ. vulgo ibi δὲ exsulat. OUDEND.

8 Τριμεν.] Vel non monentibus Codd. scribendum hic τριγεν. STOEBER.

9 Θουκυδ.] L. c. pag. 145. Lectionem in Nostro vulgatam non improbandam putat Cl. *Dukerus.* Servant eandem Codd. nostri. STOEBER.

10 Σφὲ καὶ αὐτὸν παρὰ μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ καὶ Πλάτωνι.] Pergit p. 827. Ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς ἡμέτερον, —— οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ σφεῖς, σφέτερος, σφετέρα γίνεται. δεῖ δὲ χρῆσθαι τούτοις ἐπὶ πληθυντικοῦ. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ

μένῳ τῷ Θουκυδίδῃ καὶ παρὰ Πλάτωνι· σφῶν δὲ καὶ σφίσι καὶ σφᾶς, παρὰ πᾶσι τοῖς ῥήτορσιν. οὐ μόνον δὲ σφεῖς καὶ σφῶν, καὶ σφίσι καὶ σφᾶς γράφεται, [1] ἀλλὰ καὶ σφεῖς αὐτοί, [2] καὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ σφίσιν αὐτοῖς, καὶ [3] σφᾶς αὐτούς. δηλοῦσι δὲ ἁπλᾶ μὲν κείμενα, τὸ, αὐτοί, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς. [4] μετὰ δὲ τῆς προσθήκης, πλὴν τῆς εὐθείας, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἑαυτοὺς ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἢ ἑαυτοὶ λέγειν. καὶ διὰ τοῦτο [5] οὐδὲ σφεῖς αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοὶ, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ μόνον ἐκ παραλλήλου [6] λεγόμενον. οἱ δὲ σφῶν ἑαυτῶν, καὶ σφίσιν ἑαυτοῖς, καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν· οὐδεὶς

ἑνικοῦ ἅπαξ εἴρηται, οἷον, ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν κακίαν ἐνδείκνυται] Falli heic *Thomam*, qui semel tantum illud σφέτερον ἐπὶ ἑνικοῦ usurpatum tradit in illo incerti Auctoris exemplo, quod citat: ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν κακίαν ἐνδείκνυται, *ille suam malitiam prodit*, nuper docuit eruditissimus *Ezechiel Spanhemius* in Observationibus suis in *Callimachi* Hymn. in Delum pag. 458. ubi quamplurimis testimoniis ex *Apollonio Rhodio* & *Pindaro* probavit, saepe σφέτερον usurpatum ἐπὶ ἑνικοῦ pro ἑόν, *suum*, BOS.

Adde: παρὰ Ποιηταῖς· σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρ. μον. ex Codd. A. B. & *Phavor.* STOEBER.

Falsum hoc est. Sed in MSS. Leidd. Burm. Oxon. legitur Σφὶ καὶ αὐτὸν παρὰ ποιηταῖς. Σφεῖς καὶ αὐτοὶ παρὰ μ. τ. Θ. καὶ παρὰ Πλ. Geminatum παρὰ dederunt jam Edd. Rom. Vasc. De cujus lectionis veritate ne dubites quaeso, σφὶ pro αὐτὸν vel αὐτὴν passim dixerunt Attici aliique poëtae. Observavit jam *H. Stephanus*, item *Barnes.* in Ind. *Euripidis*, *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. vs. 233. *Abresch.* ad *AEschyl.* pag. 119. De plurali nominativo σφεῖς, quo plures *Thucydide* & *Platone*, ni fallor, utuntur, adi quoque *Etym. M.* & *Moeridem*, in cujus MSto exaratur Σφεῖς, Ἀττικῶς. αὐτοὶ, Ἕλληνες. OUD.

1 Ἀλλὰ &c.] In tertia nempe, non prima, persona. *Lucian.* Soloec. pag. 754. & ibi *Graev.* *Isocrat.* ad Demon. pag. 61. ad Nicocl. p. 70. *Thucydid.* Lib. I. p. 5. n. 21. DRAKENB.

2 Καὶ σφῶν αὐτῶν.] *Plat.* Gorg. p. m. 457. D. *Polyaen.* Lib. II. p. 173. STOEBER.

3 Σφᾶς αὐτούς.] *Xenoph.* p. m. 437. D. IDEM.

4 Μετὰ δὲ τῆς &c. ἑαυτούς.] Exsulant a Leid. pr. OUD.

5 Οὐδὲ σφεῖς αὐτ.] Cod. B. tantum οὐ σφ. STOEBER.

6 Λεγόμενον.] Abest ab utroque Codice.

I Τί-

δεῖς γὰρ τῶν ἀνίληποιυμένων ἀκριβείας, μετὰ τοῦ ε εἶπε. [1] τίθενται δὲ ταῦτα ἐπὶ τρίτου προσώπου. οἱ δὲ [2] ἐπὶ δευτέρου τιθέντες σολοικίζουσιν. ὥσπερ δὲ [3] ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, καὶ χρώμεθα τούτοις ἐπὶ πληθυντικοῦ μόνον, (τὸ γὰρ ἡμέτερος κόσμος, καὶ ἡμετέρα ἐπιστήμη, καὶ ἡμέτερον ἐγκαλλώπισμα, ἀντὶ τοῦ ἡμῶν κόσμος, καὶ ἐπιστήμη καὶ ἐγκαλλώπισμά εἰσιν,) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ σφεῖς, σφέτερος, [4] σφετέρα, σφέτερον γίνεται. δεῖ δὲ χρῆσθαι [5] τούτοις ἐπὶ πληθυντικοῦ. [6] εἰ δὲ καὶ [7] ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ εὕρηται, οἷον, ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν κακίαν ἐνδείκνυται, ἀλλ' οὐ δεῖ τῷ ἅπαξ εἰρημένῳ χρῆσθαι. τὸ δὲ λέγειν, ὡς ἀπὸ τοῦ σφὲ σφέτερος γίνεται, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύει καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ τὸ σφέτερος [8] λέγεσθαι,

---

1 Τίθενται.] Cod. A. τίθεται.

2 Ἐπὶ δευτέρου.] Vide tamen *Eustath.* ad Homer. pag. 1383, 32. *Barnes.* ad *Euripidis* Troadas vs. 1133. Dein edidi fide MSS. ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον· vulgo masculinum & femininum genus ejecerant; & contra post σφέτερος, σφετέρα, addidi ex iisdem Codd. neutrum genus σφέτερον. OUDEND.

3 Ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς.] Ita scrib. ex Codd. A. B. ὥσπ. δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ἡμέτερος, ρα, ἡμέτ. STOEBER.

4 Σφετέρα γιν.] Interponit σφέτερον uterque Codex. STOEB. Vid. *Canteri* Nov. Lect. Lib. V. cap. 13. *Spanhem.* ad *Callimach.* pag. 457.

5 Τούτοις ἐπὶ.] Καὶ ἐπὶ Cod. A.

6 Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ.] Vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* Hymn. in Del. vs. 231. DRAK.

Vide Clar. *Spanhemium* ad *Callimachum* p. 458. SALLIER.

Vide contra *Thomam Spanhem.* ad *Callim.* pag. 458. conf. quoque *Jens.* L. L. p. 157. *Casaub.* ad *Athen.* IX, 4. WITTER.

7 Ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ &c.] Nimis temere hic in *Thomam* insurgunt quidam viri doctissimi. Probare debuissent saltem, ab Atticis σφέτερον pro ἑὸν usurpatum esse non raro, sed saepius. Nam poëtae *Pindarus*, *Callimachus*, *Apollonius Rh.* qui Attici nequaquam sunt, parum huc faciunt, & σφὲ pro αὐτὸν ipsum *Thomam* recte poëtis adtribuisse, supra vidimus: sicut mox τὸ σφὲ ἐπὶ ἑνικοῦ λέγεσθαι agnoscit. OUDEND.

8 Λέγεσθαι.] Codd. A. B. γίνεσθαι.

1 Ὑ-

γεσθαι, οὔ μοι δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι. ὥσπερ δὲ αἱ πρωτότυποι τούτων ἀντωνυμίαι καὶ ἁπλῶς τίθενται, καὶ μετὰ προσθήκης, (λέγομεν γὰρ καὶ [1] ὑμεῖς, καὶ σφεῖς, καὶ ὑμεῖς αὐτοί, καὶ σφεῖς αὐτοί,) οὕτω καὶ αἱ κτητικαὶ αὗται ἔχουσιν. [2] οὐ γὰρ μόνον ὑμέτερος καὶ σφέτερος, ἀλλὰ καὶ ὑμέτερος αὐτῶν, καὶ σφέτερος αὐτῶν ἐν παραλλήλου.

ΣΧΕΔΙΟΝ, [3] τὸ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενον. καὶ σχεδιάζω, [4] καὶ αὐτοσχεδιάζω, τὸ ἀμελετήτως λέγω ἢ γράφω. λέγεται δὲ [5] σχεδιάζω, καὶ τὸ ψεύδομαι. καὶ [6] καταχεδιάζω, τὸ καταψεύδομαι.

ΣΧΟΛΑΙΤΕΡΟΝ κρεῖττον, [7] ἢ σχολαιότερον. γίνεται δὲ τὸ μὲν

---

1 Ὑμεῖς &c. καὶ ὑμεῖς αὐτοί.] MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. ἡμεῖς bis; uti statim bis ἡμέτερος. Forsan utrumque scripserit *Thomas*. OUDEND.

2 Οὐ γὰρ μόνον.] Cod. A. delet γάρ.

3 Τὸ μὴ μετὰ.] Vid. Schol. *Eurip.* ad Hec. vs. 113. DRAK. Cod. A. κατά.

4 Καὶ αὐτοσχεδ.] *Xenoph.* ἑλλην. L. V. p. 436. lin. 20. σχεδιάζω *Diod. Sic.* I. pag. 20. pr. & 436. lin. 20. WITTER.

5 Σχεδιάζω, τὸ ψεύδομαι.] Eo sensu ab aliquo usurpatum non meminimus: at αὐτοσχεδιάζω interdum accipitur pro comminisci: ita *Plato* in Euthyphr. pag. 49. ἐπειδή με αὐτὸς αὐτοσχεδιάζοντά φησι, καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων. id est, *quoniam Melitus me falsa de diis temere comminisci, novasque de iis opiniones inducere dicit.* Ad καταχεδιάζω quod attinet, eadem reperies apud *Suidam*, qui eam in rem e *Josepho* exemplum adducit. SALLIER.

6 Καταχεδιάζω, τὸ καταψεύδομαι.] Leid. pr. καταψεύδω. male. *Joseph.* Lib. III. B. Jud. cap. 8. §. 9. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τιμωρίαν δέομαι φρουρᾶς μείζονος, εἰ καταχεδιάζω καὶ θεοῦ. *Suidas* legit καταχεδιάσω, exponens καταφλυαρήσω, ψεύσομαι. Ibid. τοῦ θεοῦ. Augeantur vero hoc composito Lexica. OUDEND.

7 Ἢ σχολαιότερον.] Id tamen vulgo editur in *Xenophonte* Lib. I. Ἀναβ. pag. 257. B. uti & in nonnullis MSS. *Thucydidis*. V. *Duker*. ad Lib. IV. §. 47. Hoc *Hesych.* explicat, χαλαίτερον *Etym. M.* p. 742. Utrumque *Suidas*. V. & *Herodian.* L. VII, 8. VIII, 4. Dein καὶ σχολαια edidi

μᾶλλον χολαίτερον, ἀπὸ τοῦ χολή· τὸ δὲ χολαιότερον, ἀπὸ τοῦ χολαῖον. τοῦτο δὲ, ἀπὸ τοῦ χολή. ἔστι δὲ τεχνικός. χολαῖος γὰρ, καὶ χολαία, καὶ χολαῖον. [1] Θουκυδίδης· χολαῖοι κομισθέντες.

[2] ΣΧΟΛΑΣΤΑ'Σ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ συμφοιτητάς.

[3] ΣΧΟΛΗ'Ν ἄγω, καὶ εὖ χολῆς ἔχω· [4] οὐ χολάζω. τὸ

---

edidi e MSS. vulgo καὶ abest. *Thucydidis* citata verba sunt Lib. III. §. 29. IDEM.

1 Θουκυδ.] Lib. III. p. 190. WITTER.

2 Σχολαστάς.] Σχολαστής. *Phrynichus* habet συσχολαστής. sed neutra ex his vocibus videtur in usu fuisse. usurpatur tamen a *Strabone* pag. 645. interdum eodem sensu occurrit participium συσχολάζων apud *Laërtium*, & alios quosdam. SALLIER.

Videtur e *Phrynicho* p. 179. legendum esse συσχολαστάς. Nam alioquin non συμφοιτητὰς, sed simpliciter φοιτητὰς scribere debuisset Magister. Adi in V. φοιτητής. OUDEND.

3 Σχολὴν ἄγω, ——— τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, πάνυ ἀδόκιμον.] Immo potius πάνυ ἀδόκιμον hic rursus est judicium temerarii nostri Grammatici; quum ipsum *Lucianum*, item *Plutarchum*, *Athenaeum*, *Philonem* Judaeum & alios haud spernendos Auctores, isto elegantissimae quidem compositionis verbo, εὐκαιρεῖν, intrepide ita usos passim fuisse, doctissime observarunt *Hoeschelius* ad *Phrynichum* idem somniantem, pag. 50. *Guil. Budaeus*, in Comment. Graec. Ling. p. 984. *Pricaeus*, ad Act. Apost. XVII, 21. pag. 628. aliique plures. Sed ideo scilicet, ex nostri Graeculi maligna mente consueta, ἀδόκιμον erat istud verbum potissimum, quod sacri Novi Test. Scriptores isto passim uterentur. Ἀκαίρως igitur potius, quam εὐκαίρως, noster hic judicavit bonus, nisi malus rectius, *Thomas*, quum verbum dente superbo temere arroderet, quod tamen sese praestantissimorum Auctorum exemplis validissime tueretur. Quid ergo, obsecro, faciamus isti quidem homini? TRILLER.

Demosth. adv. Timocr. pag. m. 482. C. *Basil.* Hexaëm. T. I. pag. 110. C. ὁ μὴ κυβεύων σχολὴν δὲ ἄλλως ἄγων, τί οὐ φθέγγεται τῶν ματαίων; Contra ἀσχόλως ἔχειν περὶ τὰ πολιτικὰ dixit admodum eleganter *Aristid.* Tom. II. pag. 229. Jebb. ubi mox etiam: οὐχ ὑπῆρχε σχολὴ τοῦ (forte, τῷ) ἐκεῖ μαθεῖν οὐδέν. STOEBER.

4 Οὐ σχολάζω.] Scribe potius, οὐ σχολ. Toties enim *AEschini* & *Platoni* usurpata vox, ut

τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, [1] πάντη ἀδόκιμον.

[2] ΣΩ͂ΚΚΟΝ τὸ Ἑρμῆν, διὰ δύο κκ, Δωριεῖς· Ἀττικοὶ δὲ, [3] δι' ἑνός.

ΣΩ͂Σ, οὐχὶ σῶος, [4] καὶ σῶν, οὐχὶ σῶον, καὶ σῶς, [5] οὐχὶ σώους·

---

ut pagina vix capax exemplorum esset. Vid. *Plat.* Phaed. p. 58. D. &c. IDEM.

Ita haec quoque descripsit *Phavorinus.* Verum si hujus sententiae fuit *Thomas*, erravit vehementer. Nam σχολάζειν pro σχολὴν ἄγειν, quod fateor esse frequentius, non raro apud Atticos occurrit. *Lysias* pro Mil. p. 165. Ed. Tail. διὰ τὴν ἡλικίαν ἐσχόλαζον. *Xenoph.* L. VII. Κυρoπ. pag. 195. ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις. *Theophr.* Char. C. 16. ἐὰν δὲ μὴ σχολάζῃ γυνή. Et ita σχολάζειν τινί; uti etiam μοὶ σχολάζει. Immo plane contrarium *Thomae* statuit *Etymol. M.* V. σχολή. ἀντὶ δὲ τοῦ σχολὴν ἄγειν, λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον. Eadem legas in *Suida*, qui etiam haec adnotavit: Σχολάζειν, καὶ σχολὴν ἄγειν, οὐκ εὐκαιρεῖν, λέγουσι οἱ Ἀττικοί. *Thomam* culpae absolvere possemus, pro οὐ legendo ἢ *aut*, vel καί. Istud vero εὐκαιρεῖν saepe invenias in S. L. ut in Euang. *Marci* cap. 6. §. 31. *Lucae* Act. Ap. cap. 17. §. 21. Pro quo etiam malunt Attici ἐν καιρῷ μοι εἶναι vel γίγνεσθαι. unde etiam *Phrynichus* σχολῇ exponit, τὸ ἐν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται, οὐκ εἶχον σχολήν: ubi nihil mutandum censeo. In fine pro πάνυ rescripsi πάντη *plane*, *omnino*, fide MSS. Leidd. Burm. Oxon. quamvis eodem res redeat. OUDEND.

1 Πάνυ.] Codd. A. B. πάντη. Habent vocem εὐκαιρῶ *Gloss.* p. 291. l. 12. Legitur etiam apud *Polyb.* Excerpt. de Virtut. & Vitiis pag. 1404. τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις ὑποβάλλων τοῖς ὄχλοις. & pag. 1466. προέγραφε τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις φυγάδας. STOEBER.

2 Σῶκκον.] Epitheton Mercurii, quod cum uno K scriptum reperitur apud *Homerum*: ita quoque *Lucianus* Tom. II. pag. 221. & *Phurnutus* p. 164. SALLIER.

3 Δι' ἑνός.] Σῶκος enim ἐπίθετόν ἐστι Ἑρμοῦ. V. *Eustath.* ad Il. Α. p. 854. in f. *Etym. M. Suidam* & *Hesych.* OUDEND.

4 Καὶ οὐχὶ σῶν.] Codd. A. B. & *Phavor.* sic: καὶ σῶν οὐχὶ σῶον, recte. STOEBER.

Καὶ σῶν οὐχὶ σῶον. JUNIUS.

Certissima est haec medicina, quam feci *Thomae*, inserendo vocem σῶν, accusativum sing. masculini generis (de neutro mox aget) auctoritate MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavorini*, *Hesychii* Σῶν, σῶον . . . Ἀττικοὶ δὲ

σώυς· σῶοι δὲ [1] μόνον. ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ, ἡ αἰτιατικὴ μόνη τῶν πληθυντικῶν συναιρεῖται. σῶς γὰρ λέγομεν, οὐχὶ σῶας. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου μόνου ἥ τε εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ αἰτιατικὴ συναιροῦνται. [2] σῶν γὰρ λέγομεν, οὐχὶ σῶον. [3] σῶα δέ.

δὲ σαζόμενον. Sic legendum pro σωζόμενοι. V. Waff. ad *Thucyd.* Lib. III. §. 34. αὐτὸν καθεστήσειν σῶν καὶ ὑγιᾶ. *AElian.* Lib. XIV. An. cap. 4. ὅδε σῶν ἐργάζεται, τὰ τέως νοσοῦντα. Add. *Suid.* in σῶι, ibique legendum σωζόμενον, ὁλόκληρον ex adjuncto exemplo patet. OUDEND.

ς Οὐχὶ σώυς.] At *Luciano* Tom. I. pag. 714. σώυς ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης. Statim μόνον edi jussi e MSS. Edd. Vett. *Phavor.* μόρον erat in Ed. Blank. IDEM.

1 Μόρον.] Corrige μόνον ex B. & *Phavor.* STOEBER.

2 Σῶν γὰρ λέγομεν.] Ut apud *Xenoph.* Lib. VII. Ἀναβ. p. 416. D. οὐκ ἐκεῖνο σῶν ἔχετε. *Aristoph.* in Thefmoph. vf. 828. ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν Τἀντίον. Lyfiftr. vf. 489. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχωμεν. OUDEND.

3 Σῶα δέ.] Quidam etiam dictum ἡ σᾶ & τὰ σᾶ volunt, uti & σοῖ pro σῶοι. V. *Euftath.* ad *Homeri* Il. N. pag. 959. *Hefych.* & *Suidam* V. σᾶ, ac *Phavor.* MS. *Phot.* σᾶ ἀντὶ τοῦ σωμένας τὰ σῶα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ· σᾶ ἡ πόλις, οἷον σῶα ἡ πόλις. IDEM.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

[1] ΤΑΜΙΑΝ, Ἀττικοί· οἰκονόμον, [2] ϗ ἐπίτροπον, Ἕλληνες. [3] ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ταμία ἐπὶ γενικῆς, καὶ μὴ ταμίου. μόνα γὰρ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἢ

---

1 Ταμίαν.] In MS. Oxon. haec adduntur: Τὸ ταλαιπωρῶ ϗ ἀμετάβατον ϗ μεταβατικὸν εὕρηται· οἷον, οὐ μόνον ἐγὼ ταλαιπωρῶ· ἀλλὰ ϗ ὁ δεῖνα ταλαιπωρεῖ· Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. Καὶ πάντως τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς· καὶ Λιβάνιος· ὁ εὑρόντα θησαυρὸν χιλίας τῇ πόλει διδόναι δραχμὰς, τοὺς οἰκέτας λιμῷ ταλαιπωροῦντας. Eadem invenias in *Phavorino*, in quo tamen *Libanii* exemplum non comparet; sed pro eo subjiciuntur, ὁ ϗ ταλαιπωροῦμαι λέγει. quod tamen *Libanii*, non *Isocratis* exemplo consentaneum est. In *Isocrate* pag. 163. A. Ed. *Steph.* vulgo editur πάντα τρόπον. Alia voce hic auctior est MS. *Moeris*: Τάγηνον. Ἀττικοί· τήγανον Ἕλληνες. MS. Phot. Τάγηνον. τοῦτο Ἴωνες τινὲς τήγανον λέγουσιν. ex quo & *Phavorino* corrige *Etym. M.* ubi τίγανον. Adde *Suidam* & *Hesych.* Oudend.

2 Καὶ ἐπίτροπον.] Attici quoque ἐπίτροπον pro οἰκονόμῳ, (ut apud *Herodot.* L. I. 108. & passim in S. L.) usurparunt. Sic certe *Xenoph.* Lib. VIII. κυροπ. pag. 216. E. ὁ δ᾽ αὖ ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπίτροπον ἕξει σχολὴν παρέξοντα πράττειν ὅ, τι ἂν αὐτῷ ἡδὺ εἴη· Cautius ait *Moeris*, Ταμίαν ὁ κατ᾽ ἄλλους οἰκονόμον ϗ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς. οἰκονόμον Ἕλληνες. V. *Wolf.* in Paulli Ep. ad Gal. C. IV. 2. Mox μόνα capiendum pro μόνον vel μόνας, ut in *Phavorino*, in quo εἰς ας λήγοντα, ἢ εἰς ρας. Geminavi & hic praepositionem, auctoribus MSS. Leid. pr. Burm. Oxon. In sec. haec desunt. Tum Φειδ. Φιδ. Oxon. Idem.

3 Ἁμαρτάνουσιν οἱ.] Novam haec §. constituunt in A. B. & Edit. Rom. *Moeris*: Ταμίαν, ὁ κατ᾽ εἶδος οἰκονόμον ϗ ἐπίτροπον· annon κατ᾽ ἄλλους? Conjecturae favet κατ᾽ ἄγους quod in MS. suo legit *Hudson*. De ταμίαις, eorumque vario genere differentem vide *Vales.* ad *Harpocr.* pag. 74. & in Not. ad *Maussac.* pag. 108. Ibi de ταμίαις τῆς θεοῦ, puta Palladis; quo mirifice facit *AEschinis* iste locus in Timarch. pag. m. 276.

ἢ εἰς ᾶς, ἢ εἰς ρᾶς, τρέπει τὴν γενικὴν εἰς ου. οἷον, Μειδίας, Μειδίου· Διαγόρας, Διαγόρου· καὶ ταμίας, ταμίου.

ΤΑΠΗΤΕΣ, οἱ ἐξ ἑνὸς μέρους [1] μαλλὸν ἔχοντες· ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων. λέγεται δὲ καὶ [2] θηλυκῶς ἡ δάπις, τῆς δάπιδος. [3] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· δάπιδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων. εὕρηται δὲ καὶ [4] τάπις, τάπιδος, καὶ [5] δάπης δάπητος. ἃ πάντα παρεὶς, τάπης τάπητος, ὡς Ἀττικοὶ χρῶνται, γράφε.

Τὸ

---

276. fin. Francof 1604. ταμίας ἦν ὁ τοῦ Θεοῦ Ἡγησάνδρος. In posteriore Edit. 1642. legitur, τῶν την Θεοῦ. Has sic conciliandas putamus: ταμ. ἦν τῶν τοῦ Θεοῦ. Stoeber.

1. Μαλλὸν.] Codd. Regg. μαλλὸν minus recte. Vulgatam prae caeteris tuetur *AElian.* Anim. III. cap. 24. pag. 151. fin. ubi de hirundine ovium tergo considente: καὶ ἀποσπᾷ τοῦ μαλλοῦ. Conf. *Ammon.* voc. Τάπητες & ad eum Cl. *Valcken.* Idem.

Leid. sec. Burm. Edd. R. V. μαλλὸν, vitiose. Vide Cl. *Valken.* ad *Ammon.* pag. 134. & ad *Hesychium*, ἀμφιτάπης ἐκατέρωθεν ἔχων μαλλούς. Delenda enim ibi vox χιτῶν. Mox ἡ & τῆς desunt Leidd. & Burm. Ex syllabis ις, ιδος satis quoque patet femininum genus. Voces *Synesii* sunt primae Ep. LXI. Oud.

2. Θηλυκ.] Scrib. θηλυκ. Stoeber.

3 Συνεσ.] P. 204. B. Witt.

4 Τάπις.] Ea vox a *Thoma* tanquam parum Attica repudiatur: usurpatur tamen a *Luciano* Tom II. pag. 104. λέγοντες ὡς ὀφείλοιτο ἡμῶν τις δωρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ τάπιδάς τινας, καὶ τ' ἄλλα ὁπόσα εἴχομεν. nisi quis malit δάπιδας, quam vocem reperias apud *Xenophontem*, *Hermippum* Comicum, & *Nicandrum*; non est enim dubitandi locus, quin inter Atticas numeranda sit: illud autem de nomine τάπις certo pronuntiari non potest, utpote quo, si bene meminimus, optimae notae scriptores usi non deprehendantur: neque enim *Clementem* Alex. moramur, in cujus Paedag. τάπις legitur pag. 184. Sallier.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. pag. 154.

5 Δάπης, δάπητος.] Leid. pr. δάπηδος: ut solent τ & δ in hac voce passim confundi. Hinc varietas loci *Aristoph.* in Pluto vs. 528. ἐν τάπησιν vel δάπισιν. quod illic melius contra *Thomae* praeceptum. V. *Kust.* & *Hemst.* In *Xenoph.* Lib. VIII. Cyrop. pag. 241. A. & *Athen.* Lib. XII. pag.

[1] ΤΟ ΤΑΡΙΧΟΣ δεῖ λέγειν, οὐχ ὁ τάριχος.
[2] ΤΑΥΤΟΝ λέγε, [3] μὴ τὸ ταυτόν. τὸ γὰρ ταυτὸν τὸ αὐτὸ ὄν,

pag. 515. ἐπὶ ταπίδων & αἱ τάπιδες. Sed MS. Leid. ταπήτων & δάπιδες: quod & in aliis MSS. *Etym. M.* δάπιδες, τάπητες. Sed τάπιδας rursus *Xenoph.* Lib. VII. Ἀναβ. p. 404. D. & p. 405. D. τάπιδα. *Athen.* p. 151. τάπιζα vitiose. De δάπης, τάπης, δάπις vide etiam *Eustath.* ad Hom. pag. 1317. 1369. 1645. Ed. Rom. OUDEND.

1 Τὸ τάριχος.] Praeeuntem habuit *Athenaeum*, qui interroganti cuidam, an nomen τάριχος masculino genere efferendum sit pag. 119. λέγε οὖν ἡμῖν καὶ σὺ, εἰ καὶ ἀρσενικῶς ὁ τάριχος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, respondet: Ἀττικοὶ δὲ οὐδετέρως λέγουσι, καὶ γίνεται ἡ γενικὴ τοῦ ταρίχους. Est tamen aliquis dubitandi locus, cum ex ipso *Athenaeo* constet, *Platonem* Comicum, *Cratinum*, *Aristophanem*, & *Hermippum* neutro usos non esse. Accedit quod *Lucianus*, quo nemo sua aetate Atticam puritatem magis est consectatus, utrumque genus adhibet; masculinum quidem Tom. I. pag. 676. ἀλλ' ἐμπεπληκότας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ φυκίων, καὶ λαγώων παρακειμένων, ἀναπίμπλαται ἔτους τινὰς, ἢ ταρίχου εἰς ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. item Tom. II. pag. 266. ἢ πόθεν ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ἀνέφηνεν ἰχθὺς. neutrum vero reperias pag. 676. ἀλλ' ὦ 'γαθὲ, ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ, ἐάν τε Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον ἀπὸ τοῦ Κανώπου. & ita aliis in locis. SALLIER.

Conf. *Hellad.* apud *Phot.* B. Gr. col. 1589, 8. STOEBER.

Sic & *Moeris*, *Suidas*, & accuratissime *Pollux*, qui Lib. VI. §. 48. docet ab Ionibus, Doribus, & quibusdam Atticis masculino genere dictum esse. In *Theophr.* quoque de Char. cap. 4. vulgo τοὺς ταρίχους, ubi consule Comm. *AElianus* Lib. XIII. An. cap. 6. καὶ ταρίχη τὰ ἐκεῖθεν. Sed Lib. XII. cap. 6. ὑμᾶς ταρίχους ἐργάσασθαι τολμῶσιν. Lib. XIII. cap. 21. e libris Demostrati vel Damostrati refert, illum θεάσασθαι τάριχον Τρίτωνα; immo Lib. XVII. cap. 32. ταρίχους ἐργασάμενοι. & mox καὶ τοὺς μὲν ταρίχους πιπράσκουσι. Sic enim necessario emendandum est pro τοῦ ταρίχου. OUDEND.

Ταριχὸς πολυτελὲς *Athenion* in Excerpt. *Grotii* p. 893. *Philippides* pag. 809. *Machon* pag. 855. & *Eupolis* apud *Stephanum* Byz. de Urb. v. Γάδειρα. conf. *Helladius* apud *Photium* p. 1590. & *Jo. Brodaeus* Miscell. Lib. V. cap. 30.

2 Ταυτόν.] Ταυτὸν dicendum, si exprimere vis *id ipsum*, *unum & idem*, non vero τὸ ταυτόν; nam ταυτὸν contractum est ex τὸ αὐτὸ ὄν. Dicitur utrumque ταυτὸ & ταυτὸν, tam sequente consona,

ὂν, [1] κατὰ συναλοιφὴν ταυτὸ γέγονε. γράφεται δὲ καὶ ταυτὸν, καὶ ταυτὸ, ἐπαγομένου τε συμφώνου, καὶ ἐπαγομένου φωνήεντος. οἷον, ταυτόν με ποιεῖς, καὶ ταυτό με ποιεῖς. καὶ ταυτὸν ἐποίησε, καὶ ταυτὸ ἐποίησεν. ὡσαύτως [2] καὶ τοιοῦτόν τι λέγε, καὶ τοιοῦτό τι, [3] καὶ τοιοῦτόν ἐστι, καὶ τοιοῦτό ἐστι. τὸ δὲ ταυτότης, καὶ ταυτίζεται, οὐ ῥητορικά.

ΤΑΧΑ, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί. οἱ δὲ ῥήτορες, ταχέως, καὶ τάχιστα, καὶ ἐν τάχει. τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀμφότεροι· ὑπὲρ καὶ μόνον τίθενται, καὶ μετὰ τοῦ ἴσως. πολὺ δὲ καὶ μετὰ τοῦ πω, [4] τοῦ δηλοῦντος τὸ ἴσως ἐκ παραλλήλου. οἷον, [5] τάχ' ἂν γέγονε, καὶ τάχ' ἴσως, [6] καὶ τάχα πω, καὶ ἴσως πω.

[7] ΤΕΘΝΗΞΕΤΑΙ, ἐπὶ μετ' ὀλίγον [8] μέλλοντος λέγε.

Πλά-

na, quam vocali. Sic *AElian.* V. H. II. 18. λόγος δὲ ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς τῷ προειρημένῳ, καὶ ταυτὸν νοῶν. BOS.

Vid. Schol. *Aristoph.* ad Plut. act. I. sc. I. vs. 4. DRAKENB.

3 Μὴ τὸ ταυτόν.] Legendum, μὴ τὸ αὐτό. vide *Moeridem.* SALLIER.

1 Κατὰ συναιλοφήν.] Scribe συναλοιφ. Sic Codd. A. B. & *Phavor.* STOEBER.

Perperam Edd. Vett. συναληφὴν, Blank. συναιλοφὴν, & mox ἐποίησε. OUDEND.

2 Καὶ τοιοῦτόν τι.] Cod. A. καὶ τὸ τοιοῦτ. τι κ. τ. λ.

3 Καὶ τοιοῦτόν ἐστι.] Addunt A. B. καὶ τοιοῦτό ἐστι. STOEBER.

Tres postremas voces addidi e MSS. Leidd. Burm. male quoque exsulantes e *Phavorini* Edd. Docet enim auctor τοιοῦτο, aeque ac ταυτὸ dici sequente tam vocali quam consonante. De ταυτὸν & ταυτὸ &c. vide *Hesych. Moerida*, *Suidam* & *Etymol. M.* in τὸ ταυτόν. OUDEND.

4 Τὸ δηλοῦντος.] Scrib. τοῦ vel nullo Cod. monente. STOEB.

Ed. Blank. vitiose τό. In fine ex MSS. Leidd. Burm. & *Phavorino* addidi καὶ ἴσως πω. OUD.

5 Ταχ' ἂν γέγονε.] *Isocrat.* ad Nicocl. p. 69. DRAKENB.

Themist. pag. 31. C. τάχα ἂν ἐγὼ θεραπεύοιμι. STOEBER.

6 Καὶ τάχα πω.] Adde ex A. & B. καὶ ἴσως πω. IDEM.

7 Τεθνήξεται.] *Lucian.* Contempl. pag. 348. DRAKENB.

Vide *Graevium* ad *Luciani* Soloecistam pag. 747. SALLIER.

Adsentio viris doctis, qui τεθνήξομαι existimant esse futurum medium verbi τεθνήκω, quod praesens est formatum a praeterito Medio τέθνηκα, & habet futurum tempus analogum

τεθνή-

[1] Πλάτων ἢ ἐν Γοργίᾳ, ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικῶς λέγει· τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· εἰ μή τις ἀρετὴν μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ [2] Λουκιανὸς ἐν τῷ [3] ψευδοσολοικιστῇ ἀπαγορεύει.

Ἀπὸ τοῦ θανῶ μέλλοντος, ἕτερον ῥῆμα παράγωγον θανέω θανῶ, καὶ θνῶ κατὰ συγκοπήν· ἐξ οὗ θνήσω, τέθνηκα, [4] τέθνημαι, ἐτέθνην, τεθνεὶς, [5] τεθνεῖαν, καὶ

τεθνήξω, in Medio τεθνήξομαι. Adeas omnino Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VIII. §. 74. & *Abresch.* ad *AEschyl.* Agam. vs. 1288.

Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.

Haec caussa est crebrae variationis horum temporum τεθνήξω, τεθνήξω, τεθνήξομαι. Sic pro τεθνήκωσι *Thucydidis* ipse *Thomas* citat τεθνήξονται in V. εἰ. & φοβοῦμαι τεθνήξεσθαι jungit in V. φοβοῦμαι. Contra in *Platonis* Gorgia Tom. I. pag. 469. B. editur τεθνήξεται οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ. Quod observavit etiam *Graevius* ad *Luciani* Soloec. cap. 7. apud quem obvium est τὸ τεθνήξεται, ut T. I. p. 514. τεθνήξεσθαι T. I. p. 300. & τεθνηξόμενος; & in *Libanii* quoque loco edi, per *Wolfium* hic erat notatum. Uti rursus *Libanius* T. I. p. 488. A. τεθνήξομαι ἢ αὐτὸς ἐν δεσμοῖς, item p. 810. & hoc ipsum τεθνήξεται Tom. I. pag. 629. C. Supra in Leid. sec. ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγου μέλλ. In Leid. pr. quoque ὀλίγου. OUDEND.

8 Μέλλοντος.] L. μέλλοντος παθητικοῦ. JUNIUS.

1 Πλατ. ἢ.] L. c. pag. 469. D. ubi τεθνήξεται. Codd. A. B. servant τεθνήξει. Conf. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 549, 90. Uni *Aristoph.* loco ibidem citato addimus alterum Nub. vs. 1438. σὺ δ' ἰσχανᾷν τεθνήξει; *Joseph.* τεθνηξόμενος habet pag. 764 G. STOEBER.

Vid. *Petavius* ad *Synes.* p. 10.

2 Λουκ. ψευδοσολ.] Forte ψευδοσοφιστῇ vel σολοικιστῇ pag. 747. ubi vid. *Graev.* DRAKENB.

Cod. A. B. ψευδολοικ. altero longe pejus. Tu lege σολοικ. Vide locum Tom. I. pag. 747. *Graev.* STOEBER.

3 Ψευδοσολοικιστῇ.] *Graevius* legit, ut citat *Thomas* in V. κορυφαῖον, Σολοικιστῇ: sed vide ad V. ἅ. OUDEND.

4 Τέθνημαι.] Sic quoque *Phavorinus* in θανέω. Sed *Etym. M.* τέθνημι in θνήσκω & τεθνάσης. Mox edidi τεθνεὶς, τεθνεῖαν, ejecto τοῦ τεθνεῖντος, fide MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* Contra ex iisdem & Oxon. mox post θανέω θανῶ addidi καὶ θνῶ, quod necessarium est. Ex Edd. Rom. Vasc. exciderat solum θνῶ: quod cum restituere debuissent seqq. Edi-

καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ε εἰς α, τεθναίην. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέθνην ἐτέθνης ἐτέθνη, τεθνῆναι, καὶ Δωρικῶς τεθνάναι. εἰσὶ δὲ οἱ λέγουσι ταῦτα καὶ οὕτως· ἀπὸ τοῦ θανέω [1] θανῶ, καὶ θνῶ, θνῆμι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔθνην. ἡ μετοχὴ ὁ θνάς, καὶ κατὰ ἀναδίπλωσιν, τεθνὰς τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ τεθναίην τὸ εὐκτικόν.

ΤΕΙ͂ΧΟΣ οὐδετέρως, τὸ [2] τῆς πόλεως· τοῖχος δὲ ἀρσενικῶς, ὁ τῆς οἰκίας. [3] τειχίον μέντοι [4] ἐπὶ τῆς οἰκίας λεγόμενον, οὐχ ὡς ὁ τοῖχος, ἀλλ' ὡς τὸ τεῖχος γράφεται.

[5] ΤΕ΄ΛΕΟΣ, καὶ τελέως ἐπίῤῥημα, καὶ τελεῶ, δοκιμώτερα, [6] ἢ μετὰ τοῦ ι.

[7] ΤΕΛΕΥΤΑΙ͂ΟΝ. [8] τελευταιότατον δὲ, ἀδόκιμον, [9] ὡς καὶ τὸ κορυφαιότατον.

Οἱ

Editores, ejecerunt etiam καὶ. Pro οἱ λέγουσι in Leid. pr. οἱ λέγοντες. OUDEND.

5 Τεθνέντος.] Abest a Codd. A. & B. quae sequuntur mox: τροπ. Δωρ. τοῦ ε εἰς α etiam in iis desiderantur. STOEBER.

1 Θανῶ.] Codd. addunt: καὶ θνῶ. IDEM.

2 Τῆς πόλεως.] *Thucyd.* Lib. I. pag. 71. C. *Steph.* *Lucian.* T. II. pag. 86. *Hemst.* IDEM.

3 Τειχίον μέντοι.] *Leid.* pr. τοιχίον Male. Confer *Ammon.* pag. 135. & *Moerid.* ἐπὶ τῆς οἰκ. edidi ex MSS. OUDEND.

4 Ἐπὶ οἰκίας.] Codd. & Edit. Rom. ἐπὶ τῆς οἰκ. STOEB.

5 Τέλεος] Habes τὴν τελέαν ἀδικίαν apud *Platon.* Polit. I. p. 348. B. Idem τελέως ἄδικοι l. c. pag. 352. C. IDEM.

6 Ἢ μετὰ τοῦ ι.] Utroque modo promiscue scriptores Attici adhibuerunt, τέλεος & τέλειος, τελέως & τελείως, τελεῶ τελειῶ scribentes. In S Litteris & alibi semper ει. OUDEND.

7 Τελευταῖον.] Recte dicitur, τελευταιότατον secus, ὡς καὶ κρυφαιότατον, inquit *Thomas*, (lege κορυφαιότατον) nam superlationem superlationi addere non oportet, ut supra dixit in voce κορυφαῖος. Idem docet *Phrynich.* h. v. Τελευταιότατα λέγειν, ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τετάζειν. ἐπεὶ γὰρ ἀρχαιότατον εὗρον λεγόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ᾠήθησαν καὶ τοῦτο δεῖν, ἀλλὰ σὺ τελευταῖον λέγε. BOS.

8 Τελευταιότ. δὲ ἀδοκ.] Bis tamen occurrit apud *Arrian.* Peripl. pag. 152. καὶ σχεδὸν τελευταιότατά ἐστι ταῦτα τὰ ἐμπόρια. & pag. 154. ἐν κόλπῳ τῷ τελευταιοτάτῳ. WITTER.

Οἱ μὲν Ἀττικοὶ, 1 ΤΕΛΕΥΤΩΝ ἐποίησα, λέγουσι, καὶ τελδυτῶσα ἐποίησε, καὶ 2 τελευτῶντες ἐποίησαν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥημάτων, καὶ πασῶν τῶν αἰτιατικῶν. οἱ δὲ κοινοὶ, 3 τελευταῖον λέγουσι.

ΤΕΛΗ πληθυντικῶς, καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τινων ἄλλων ἀρχαί. 4 Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν τῶν τελῶν. τέλη καὶ τὰ στρατιωτικὰ τάγμα-

9 Ὡς γῆν κορυφαιότατον.] Primum adde τὸ, deinde scribe, ὁ κορυφ. ex A. & B. Vid. *Phrynich.* pag. 12. & ad eum *Nunnes.* τελευταῖον legitur apud *AElian.* Var. Tom II. p. 583. STOEBER.

Τὸ κορυφ. sic edidi secutus auctoritatem MSS. O. qui addunt [illegible], ut Leid. pr. ac Burm. qui diserte ορυ . servarunt, ut *Bos* emendari jussit, citavitque jam *Graevius* ad *Luciani* Soloec. p. 73. Et sic ipse *Thomas* in V. cum *Phrynicho* pag. 102. De τελευταῖον eidem pag. 22. adde *Moerida.* OUDEND.

1 Τελ.] Scrib. τελευτῶν. STOEBER.

2 Τελευτῶντες ἐποίησαν.] Codd. τελευτῶντι ἐποίησεν. IDEM.

3 Τελευταῖοι λέγουσιν.] Codd. A. B. & *Phavor.* τελευταῖον. IDEM.

Et hoc e MSS. Leidd. Oxon. Burm. *Phavor.* expressi. Pro quo ineptissime vulgo edebatur τελευταῖοι λέγουσι quod sane cum singularis numeri verbo construi non posset. *Thomae* sententia est, Atticos adhibere participium τελευτῶν in sing. & τελευτῶντες in plurali; ubi reliqui adhibent adverbium τελευταῖον: Verissime, quamquam & apud Atticos τελευταῖον, pro *tandem*, *denique* aliquando occurrat. quod & observat *H. Steph.* in Thes. *AElian.* Lib. IX. V. H. cap. 8. τελευταῖον δὲ μητραγυρτῶν &c. τὸν βίον κατέστρεψε. Sed tum tamen frequentius Attici dixerunt τὸ τελευταῖον vel τὰ τελευταῖα, quod crebro invenias. Supra ἐποίησα pro ἐποίησε in Leid. sec. Oxon. Burm. OUD.

4 Συνέσιος.] Pag. 254. C. WITTER.

Adde *Thucyd.* Lib. V. p. 347. & ibi *Duk.* Utriusque notionis exempla praebet *AEschylus* in eadem, quae *Persae* inscribitur, fabula: prioris quidem vs. 204. posterioris vero vs. 47. ubi vid. Schol. STOEBER.

Ep. 113. sic passim apud *Thucyd.* *Xenoph.* &c. *Herodoti* vero verba leguntur *Lib.* IX. (non ut hic VIII.) cap. 41. ubi ὦν pro δὲ. Ut autem hic *Thomas* τέλη significare dicit τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τάγματα, sic etiam junxere *Etym. M.* & *Suidas* τέλος, ἀρχὴ, ἢ τάξις. Sic enim lego: vulgo πρᾶξις. OUDEND.

1 Ἡγ.

τάγματα. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ· μεταπεμψάμενος ἂν τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων.

ΤΕ'ΛΟΣ οὐ μόνον [2] τὸ πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ ἡ δαπάνη. [3] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιοῦντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν, ἰδίοις τέλεσι πλέων.

[4] ΤΕ'ΜΑΧΟΣ κρέως, ἢ ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, οὐκ ἄποις, ἀλλὰ τόμος. τὸ γὰρ τέμαχος, [5] μόνον ἐπὶ ἰχθύος.

---

1 Ἡρόδ. ἐν ὀγδ.] Scribe: ἐνάτῃ· Ibi locus pag. 603. A. habet ἂν pro οὖν. Neutrum placet. Rectius ἂν quod est in Cod. A. οὖν habet Cod. B. STOEBER.

2 Τὸ πλήρωμα.] Schol. *Thucyd.* ad Lib. I. pag. 3. DRAKENB.

Ita intelligendus *Themist.* Orat. II. pag. 31. B. ubi de virtute morali: ὅτι τέλος αὐτῆς οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξίς ἐστι. Interpres: *finem illius non in cogitatione, sed in actione consistere.* Malim ita reddere: *eam non cogitatione, sed actione perfici.* STOEBER.

3 Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ] L. c. pag. 272. *Duk.* ubi *Scholiastes* idem plane cum Nostro sentit. Alio loco *Thucyd.* τέλος ita usurpat, ut *summam & liberam potestatem* designet, observante Cl. *Dukero* pag. 306. Cui ut assentiamus, faciunt potissimum Scholiastes *AEschyli* Pers. vs. 47. & *Moschop.* v. τέλος, apud quem & alias hujus vocis significationes reperire est: v. g. τέλος ἡ ἑορτὴ, καὶ τελετὴ τὸ αὐτὸ Scrib. τελετή. Est & τέλος *census* apud *Demosth.* adv. Timocrat. pag. 795. D. & *vectigal* ibid. unde τελώνης. STOEBER.

§. 60. *Aristidis* locum vide Tom. I. pag. 329. Ed. Angl. OUDEND.

4 Τέμαχος.] Vid. *Phrynich.* & ad eum *Nunnes.* WITTER.

Male τέμμαχος Leid. pr. uti & τομὸς in utroque, Burm. & Edd. *Phrynichi* pag. 8. sine dubio vitiose. De τεμάχει illic vide, & *Jungerm.* ad *Poll.* Lib. VI. §. 47. *Xenoph.* pag. 353. Comm. ad *Arist.* Plut. 895. quo versu hic MSS. Leidd. Oxon. & Edd. R. V. dant πολύ τι χρῆμα. Adde & *Kuster.* ad *Suidam*, citantem quoque alterum *Aristophanis* locum e Nub. vs. 338. In eo Leid. pr. καλέπιον. *Pherecrates* apud *Polluc.* Lib. VI. §. 59. τεμάχη ἐξωπτημένα. OUDEND.

Vid. *Petavius* ad *Synes.* pag. 10.

5 Μον. ἐπ. ἰχθ.] At *Philostr.* meminit quoque τεμάχη λεόντων καὶ παρδαλέων V. A. II, 6. p. 54. Idem a voce τεμάχιον non abhorruit: Legitur enim V. S. II, 5, 3.

ἰὺς. 1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ.

2 Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπτημένων.

Διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, καὶ κρεῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ τεμαχῶν ἐπὶ ἰχθύων λέγει. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς σαφέστερον τοῦτο ἐδήλωσεν ἐν Νεφέλαις. λέγει γάρ·

——— ——— ——— εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
Κεστρᾶν τεμάχη.

Εἰ καὶ 3 Συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασιλείας εἶπε· 4 τεμάχι' ἄττα ταρίχη κρεῶν νέων ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου.

5 ΤΕ΄ΡΑ καὶ τερῶν Ἀττικοὶ, ὡς κρέα κρεῶν· τέρατα γὰρ καὶ τεράτων ἁπλῶς Ἕλληνες.

6 ΤΕΡΑΤΕΙ΄Α, ἡ θαυματοποιΐα· 7 τερθρεία δὲ, ὁ μετὰ

5, 3. pag. 574. ubi *Herode* excellenter declamante Alexander Sophista audiens exclamavit: ὦ Ἡρώδη, τεμάχιά σου ἐσμὲν οἱ Σοφισταὶ πάντες. WITT.

1 Ἀριστοφ.] Prior locus est Plut. vs. 895. alter Nub. vs. 338. IDEM.

2 Πολὺ χρῆμ.] Codd. A. B. πολύ τι χρ. IDEM.

3 Συνεσ.] L. c. pag. 18. C. ubi τεμάχια ἄττα. Vid. not. p. 11. WITTER.

Cod. A. cum vulgata Nostri lectione facit. Cod. B. legit τεμάχιον ἄττα. STOEBER.

4 Τεμαχιάττα ταρίχη.] Corrige e contextu Synesii pag. 18. C. τεμάχια ἄττα. vel potius, ut hic in Burm. est, & exhibui, τεμάχι' ἄττα. Ibidem vulgo, ut hic in Leid. sec. τεμμάχια. Idem dixit & ἰσία τεμάχια Ep. IV. p. 162. C. & τοῦ χρηστοῦ τὸ τεμάχιον Ep. 73. pag. 220. OUDEND.

5 Τέρα &c. Ἀττικοί.] Consentit *Moeris.* Nonnunquam tamen apud Atticos quoque τέρατα, ut apud *Homerum* & reliquos, invenies. Consule Cl. *Alberti* Gloss. N. T. pag. 115. *Lucian.* Lib. II. Ver. Hist. §. 41. τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια. IDEM.

Vid. Cel. *Alberti ad Gloss.* Graec. in N. F. pag. 115.

6 Τερατεία.] Sensus est, nomen τερατεία in eum proprie cadere, qui fallendi gratia, mira quaedam & portenti similia comminiscitur, τερθρεία autem de illo dici solitum, qui orationis lenociniis, & subtili ni-

μετὰ φλυαρείας τερθρώδης λόγος.

ΤΕ·

nimium disputatione alios in errorem inducit, ita ut τερατεία in rebus, τερθρεία vero in verbis versetur. Ad prius quod attinet, tametsi constat ex *Aristophane* & *Isocrate* a *Stephano* laudatis τερατείαν pro τερθρεία interdum accipi, plerosque tamen scriptores grammatico nostro favere nullo negotio ostendi potest: e quorum numero *Lucianus* T. I. pag. 879. ὅλως δὲ ἄσπονδος, καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος ἢ Ἐπικούρῳ ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι. ibi sermo de Alexandro Pseudomanti, qui incantationibus, malisque artibus magnam sibi apud imperitam plebem nominis famam pepererat. Nec aliter intelligi debent haec *Plutarchi* Tom. II. pag. 379. τὸ μὲν γὰρ εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τοὺς θεοὺς τὸν Τυφῶνα δείσαντας μεταβάλλειν, οἷον ἀποκρύπτοντας ἑαυτοὺς σώμασιν ἴβεων, καὶ κυνῶν, καὶ ἱεράκων πᾶσαν ὑπερπέπαικε τερατείαν καὶ μυθολογίαν. quae sane manifesta sunt, ut & illa *Laërtii* pag. 162. Μενέδημος, Κωλώτου τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής. οὗτος, καθά φησιν Ἱππόβοτος, εἰς τοσοῦτον τερατείας ἤλασεν, ὥστε Ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιῄει λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ἀπαγγέλλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. Hinc apud *Chryſt.* I. p. 732. τερατεία πλασμάτων ἀπίθανος. τερατεία itaque potius circa res, τερθρεία vero ἐπὶ λόγων. Plutarchus Tom. II. pag. 42. ταῦτα γὰρ τὰ νοσήματα πολλὴν μὲν ἐρημίαν νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν, πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. quo sensu *Laërt.* pag. 5. ait: περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβεσθαι; & *Euseb.* Praep. p. 80. αἱ σεμνοφανεῖς καὶ σοφιστικαὶ τερθρεῖαι. ex quibus perspicuum est apud *Thomam* legi debere τερθρεία. SALLIER.

7 Τιθερία.] L. τερθρεία. JUNIUS.

Lege τερθρεία ex *Moeride.* WITTER.

Cod. B. vulgatam tenet. Cod. A. hanc §. non agnoscit. STOEB.

Edidi τερθρεία, ex *Etym. M. Suida*, *Hesychio* & *Moeride*, τερθρεία Ἀττικῶς. τερατεία Ἑλληνικῶς. Sed errant magistri. Attici nonnumquam eo sensu τερατείαν quoque dixerunt, ut vel patet ex *Aristoph.* Nub. vs. 318. & *Luciano* de Imag. Tom. II. pag. 489. τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως. & hinc frequenter τερατεύεσθαι. Pro θαυματοποιΐᾳ idem dixit Tom. I. pag. 542. & *Aelian.* Lib. VII. Anim. 27. & τερατεία ὄψεων Lib. XVI. cap. 18. OUDEND.

1 ΤΕΤΕΥΧΕ τιμῆς καὶ ἀδόκιμον λέγειν· τὸ δὲ τετύχηκε, 2 δόκιμον.

3 ΤΕΤΡΗΜΕΝΟΝ, 4 οὐ τετρυπημένον. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖ. ἐπὶ τῶν 5 ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων λεγομένη.

6 ΤΕΤΥΦΩΜΕΝΟΣ, καὶ ὁ ἀλαζὼν, καὶ ὁ ἐμβρόντητος καὶ ἔξω φρενῶν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κεραυνωθέντος Τυφῶνος. 7 Δημοσθένης· ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δόξαιμι.

ΤΕΥΞΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχὴς ἔσομαι. τευξοίμην, τευξόμενος, τεύξεσθαι. τὸ δὲ 8 ἐτευξάμην, ἀντὶ τοῦ κατε- σκευα-

---

1 Τέτευχε τιμῆς.] Confer *Phrynich.* pag. 174. Phot. MS. τετύχηκεν· οἷον συμβέβηκε. Τέτευχεν δὲ ἐπὶ τετυχηκότος μέντοι γεγράφηκε Θεόπομπος. ἕτεροι δὲ βάρβαροι. In *Phavor.* additur τὸ γὰρ τέτευχεν ἀντὶ τοῦ κατεσκεύακέν ἐστιν. Vide mox in τεύξομαι. OUDEND.

2 Δόκιμον.] Addit Cod. A. τὸ γὰρ τέτευχεν ἀντὶ τοῦ κατεσκεύακεν ἐστιν.

3 Τετρημένον.] Cod. B. τετρημμ. sic & in seq.

4 Οὐ τετρυπημένον.] *Lucianus* tamen in Dialogo Crat. & Diog. Tom. I. pag. 285. dixit: ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλέοντα. & in bis Accus. τὴν τετρυπημένην sc. ψῆφον. deinde apud Thomam scribe ἀνηνύτοις, non [illegible] sed pene exciderat *Theophrasti* locus, a quo participium illud usurpatur Hist. Plant. I. 3. cap. 8. καὶ τετρυπημένον, inquit, καὶ ἀσυμφερὲς τρόπον τινὰ καὶ τοῦτ᾽ ἔστι, καὶ ταύρου κεφαλή. SALLIER. Codd. B. τετρηπ.

5 Ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.] Edidi ex MSS. Leidd. Burm. Oxon. ἀνηνύτοις i. e. ἀπράκτοις, δυσκόλοις, ἀτελέστοις, ματαίοις. V. ad *Hesych.* & *Suidam.* De Proverbio vide *Apostol.* Cent. VII. 84. *Suidam* & *Scotti* collectionem. In Vaticana Appendice I, 97. male τετρημμένον. Perperam vero damnat *Thomas* τετρυπημένον. Nam in ore erant Atticis τετρυπημέναι ψῆφοι apud *Lucian.* Tom. II. pag. 835. ubi vide Comm. Eleganter *Xenoph.* Lib. III. Ἀναβ. pag. 297. D. ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένος. OUDEND.

Cod. A. & B. ἀνηνύτ.

6 Τετυφωμένος.] Vid. *Wetsteinius* ad N. F. Tom. II. pag. 329. & pag. 600.

7 Δημοσθένης.] Orat. III. in Phil. pag. 88. E. ubi δοκῶ editum. OUDEND.

8 Ἐτευξάμην.] *Hesych.* quoque exposuit ἔτυχον: sed adi illum in τεύξαι. &c. IDEM.

σκδάσα. ὥστε οἱ τὸ τεύξασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν γράφοντες ἁμαρτάνουσι.

ΤΕΥΤΛΙΟΝ, καὶ [1] τεῦτλον, Ἀττικοί, οὐ σεῦτλον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· [2] τευτλίοις μικροῖς.

ΤΕΥΧΟΣ, ἐπὶ ἀγγείου, Ἀττικοί· [3] ἐπὶ δὲ βιβλίου, Ἕλληνες.

[4] ΤΕΧΝΗ κυρίως, ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι. οἷον, γραμματική, ῥητορική. ἐπιστήμη, ἡ μετὰ ἀποδείξεων. οἷον, [5] τὰ τέσσαρα μαθήματα. ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον. οἷον, χαλκευτική, τεκτονική. [6] λέγονται δὲ καὶ αὗται καταχρηστικῶς τέχναι.

[7] Ἐντέχνως λέγουσι τινὲς ἀμαθῶς. σὺ δὲ, ΤΕΧΝΙΚΩΣ φᾶθι.

ΤΕΧ-

---

1 Τεῦτλον.] *Athenaeus* Lib. VII. cap. 2. p. 370. DRAKENB.

2 Τευτλίοις μικροῖς.] Vs. 973. ubi τευτλίοισι, & in Pace vers. 1014. τεύτλοισι. *AEliano* quoque Lib. XII. An. cap. 42. τεύτλια. Adde *Moeridem*, *Poll.* Lib. VI. §. 59, 63. Ceterum mirabiliter pro μικροῖς in Leid. pr. exaratur ἐξηρτημένα. OUDEND.

3 Ἐπὶ δὲ βιβλίου.] *Moeris* τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς· τὸ δὲ βιβλίον λέγεται Ἑλληνικῶς. Sic videtur legendum pro λέγει vel λέγεται. V. & *Hesych.* IDEM.

4 Τέχνη &c.] Confer *Ammonium* pag. 134. & Cl. *Valken.* Anim. Lib. III. cap. 14. Hinc τεχνικὸς simpliciter pro Grammatico vel Rhetore. Vide *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 11. Dein MS. Oxon. ἀποδείξεως. Mox τὰ τέσσαρα edidi e MSS. & Edd. Vett. Articulus ex editione Blank. erat elapsus. IDEM.

5 Τὰ τέσσαρα μαθήματα.] Vid. *Cuperus* Obs. Lib. I. cap. 11. aliter Schol. *Aristoph.* Plut. ait. I. sc. 2. vs. 103. DRAKENB. Codd. A. B. & Rom. τὰ τέσσερ.

6 Λέγονται.] *Lucian.* Somn. pag. 2. DRAKENB.

7 Ἐντέχνως.] *Phrynichus* a *Lysia* usurpatum testatur: sed hocce adverbium parum felicibus auspiciis natum, paucos qui eo uti velint reperit: e quorum numero *Longus* Past. pag. 113. ὡς δὲ ἀνεπείσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον, καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησι, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, εἰς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε. SALLIER.

Nequaquam tamen damnat *Pollux* Lib. IV. §. 24. Synonyma proponens τεχνικῶς, ἐντέχνως, ἀτέχνως. Neque *Phrynichus*

¹ ΤΕΧΝΗΣΑΣΘΑΙ, τὸ μετὰ τέχνης τι κατασκευάσαι· τεχνάσασθαι δὲ, τὸ κακουργῆσαι. ² καὶ τέχνημα, τὸ

---

ctius ausus est hoc proscribere pag. 152. ἀντέχνως πάνυ αἰτιῶνται, καὶ φασὶ τεχνικῶς δεῖ λέγειν· ἀλλὰ καὶ Λυσίαν εἰρηκότα ἐντέχνως παραιτοῦνται. Non veritus etiam est *AElianus* Lib. VI. An. cap. 43. scribere, τοὺς χρηματισμοὺς διατεχνίζουσι, καὶ μάλα ἐντέχνως. Derivatur enim ab optima voce ἔντεχνος apud *Platonem*, & *Lucian.* de Merc. Cond. T. I. p. 662. OUDEND.

¹ Τεχνίσασθαι.] Sensus est verbum τεχνίζομαι in bonam partem accipi, τεχνάζομαι in malam, sed prioris, ut jam antea animadversum est, nullum exemplum occurrit: attamen ita disputat *Thomas*, ut de voce in veterum scriptis obvia loqui voluisse videatur, quam ob rem τεχνίσασθαι in τεχνάσασθαι mutari debere suspicamur: τεχνάσασθαι autem fit a τεχνάομαι, quod plerumque significat, *arte adhibita, neque nocendi animo aliquid conficio*. Addimus plerumque; aliquando enim, tametsi *Thoma* aliter sentiente, τεχνάομαι, ut & τεχνάζομαι est dolos ad aliorum perniciem instruo, idque nonnullis Graecorum scriptorum locis in lexicis ostenditur, quibus *Lucianum* adjungere abs re non erit Pseudom. pag. 890. in Charid. pag. 1043. τεχνάζω de illo dicitur qui, artem exercet: τέχνη μὲν, inquit, ὥσπερ οἱ ὑποκαλαίοντες· ἀλλ' ἐνθυμήθητι ὦ Μενέκρατες τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν, ὡς ἴσθμοι ἀπέθανεν· ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. Sed ea significatio admodum rara, etenim verbum, de quo controversia, in illos semper fere cadit, qui malis artibus utuntur, ut aliis damnum inferant: optime igitur *Isaeus*, & magis ex usu pag. 540. ait. τοιαῦτα μέν τοι κοινῇ ἐπ' ἐμοὶ τεχνάζουσιν. SALLIER.

Codd. A. B. τεχνησ. STOEB.

Sic emendavi hoc verbum jubentibus MSS. Leidd. Burm. Oxon. item *Phavorino* & *Herodiano* idem discrimen faciente p. 216. ubi vide *Nunnes*. Prave τεχνίσασθαι Edd. hucusque circumtulerunt. Pro τεχνάσασθαι δὲ, (quod a τεχνάζομαι, ut alterum a τεχνάομαι, formatur) in *Phavorino* legas καὶ τεχνήσασθαι contra *Herodiani* & *Thomae* ac Schol. *Arist.* ad Plut. vers. 160. mentem, quamvis haud semper veram. Nam & τεχνάομαι & ἐπιτεχνάομαι in malam partem & τεχνάζομαι in bonam occurrit. De substantivis τέχνημα & τέχνασμα egit quoque *Ammonius* pag. 135. OUDEND.

² Καὶ τέχνημα.] Ita quoque *Ammonius*, minus recte uterque, nam Graeci veteres nullum inter

τὸ ἀπὸ τέχνης· τέχνασμα δὲ, τὸ κακούργημα.
ΤΗ΄ΜΕΡΟΝ Ἀττικοὶ, [1] οὐ σήμερον. τὸ γὰρ τήμερον εἶναι, καὶ [2] τὸ τήμερον ἔχον, κρεῖττον ἢ τὸ νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχον. [3] Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· [4] τὸ τήμερον εἶναι ἀλουσία καὶ ἔμετος, μετὰ ῥᾳστώνης.
ΤΙ΄ διαφέρει, κάλλιον λέγειν, ἢ τίνι διαφέρει. καθὰ καὶ Δη-

---

ter τέχνημα, & τέχνασμα discrimen statuunt. dicuntur enim & de dolo & de opere. sed emendandus *Ammonius* in voce τεχνίτης, ait quippe: τεχνίτης καὶ βάναυσος διαφέρει. τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινὸς τέχνης ἔμπειρος καθεστώς. βάναυσος δὲ ὁ διὰ λόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος. pro διὰ λόγου lege ἀλόγου. SALLIER.

1 Σὺ σήμερον.] *Demosth.* de Coron. p. 473. E. DRAKENB.

Athenagoras Atticae dialecti observantissimus σήμερον maluit Leg. pro Christ. pag. 11. Rectius *Synesius* de Regn. pag. 20. B. conf. *Wetsteinius* ad N. F. Tom. II. pag. 624. *Alciphron* Lib. I. ep. I. χθεσινὴ ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσεν. In quibus verbis explicandis praeter *Berglerum* desudarunt Cl. *Majus* in Hist. Crit. Reipubl. Liter. Tom. XI. pag. 141. vir Doct. in Miscell. Obs. Nov. Tom. I. pag. 71. & egregius *Ger. Horreus* Animadv. Lib. I. cap. XI. pag. 49. nullus tamen eorum observavit, unde hanc phrasin sumserit *Alciphron*, quam derivavit ex *Homeri* Odyss. E. vs. 451.

—— ὁ δὲ (ποταμὸς) αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην κ. τ. λ.

Ubi pro ποίησε, quod merum est glossema, vera lectio ex *Alciphrone* est revocanda. Ceterum hypallagen huic similem habes apud *Theophylact.* Simoc. Quaest. Phys. pag. 11. ἐντεῦθεν ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλαττα.

2 Καὶ τὸ τημ.] Cod. A. hic σημ.

3 Ἀριστ.] L. c. p. 167. ubi τήμερον. Non abs re erit huc referre, quae *Luciani Interpres* annotavit in de Judic. Vocal. Tom. I. pag. 47. *Graev.* Λυσίμαχος] οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τὸ τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταβαλμήσαι (leg. σας) εἰπεῖν καὶ τήμερον. WITTER.

Uterque Codex noster in loco *Aristidis* τημ. legit. STOEB.

4 Τὸ τήμερον εἶναι.] Contra quod ipse praecipit cum reliquis Grammaticis *Thomas*, ediderunt in citato *Aristidis* exemplo σήμερον; sed auctoribus MSS. Burm. Leidd. Oxon. exhibui τημ. ut in Edd. ipsius Tom. I. pag. 275. OUDEND.

Δημοσθένης [1] ἐν τῷ περὶ στεφάνου· τί δῆλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει.

Τί τις ἂν εἴποι, οἱ δόκιμοι· τὸ ὅ, τί ἂν τις εἴποι, κοινόν.

[2] ΤΙ'ΘΗΝ λέγουσι τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα, ἀλλ'

---

1 Ἐν τῷ περὶ στεφάνου.] Κατὰ Ἀνδροτίωνος pag. 707. B. & κατὰ Τιμοκράτους pag. 398. in f. Eadem exhibent in vulgaribus Edd. *Phrynichi* p. 174. OUDEND.

2 Τίθην.] L. τίτθην. JUNIUS.

Postquam explicuit *Thomas* hanc vocem, agit pag. seq. de voce πάππος, h. v. ὁ μέν τοι τοῦ πατρὸς πατὴρ οὐ μόνον πάππος, ἀλλὰ καὶ πάτρως λέγεται. deinde exemplo ex *Herodoto* probato, ubi Stesagoras dicitur educatus fuisse παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτιάδῃ, subjungit ἤγουν τῷ πάππῳ· πατὴρ γὰρ τοῦ Κίμωνος ὁ Μιλτιάδης. Erravit hic vehementer *Thomas*, uti dudum docuere Viri eruditi, *Paul. Leopard.* Emend. VII, 20. & *Jan. Rutgers.* Var. Lect. I, 8. Nam pater Cimonis ejus, de quo ibi meminit *Herodotus*, non fuit Miltiades vocatus, sed Stesagoras. Recte *Valla* vertit haec *Herodoti* verba: παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτιάδῃ: *apud patruum Miltiadem.* BOS.

Grammatici pene omnes τήθην efferre solent, neque aliter ab Atticis scriptum videtur, etiam cum de amita, vel matertera sermo est: testis *Andocides* pag. 237. ταύτῃ δὲ συνοικῶν, βούλεται τὴν Ἐπιλύκου θυγατέρα λαβεῖν, ἵν' ἐξελάσῃ τὴν τήθην ἢ θυγατριδῆ. testis & *Isaeus*: nec defuere, qui vocem τηθὶς usurpare eo sensu maluerunt: ita *Philo* pag. 602. ὧν χάριν πολλὰς καὶ ἄλλας ὁμιλίας ἐκώλυσε, προστάξας μὴ θυγατριδῆν, μὴ τηθίδα προσ... πατρὸς ἢ μητρός. *Philoni* accedit *Josephus* p. 95. ὁμοίως δὲ καὶ πατρὸς συνεῖναι γαμετῇ, καὶ τήθαις, καὶ ἀδελφαῖς, καὶ παίδων γυναιξί, ὡς ἔκφαυλον ἔχον τὴν ἀδικίαν μεμίσηκεν. Quae cum ita sint, emendandus fortasse *Thomas*, apud quem legitur τίθη & τίθις. SALLIER.

Legendum omnino puto τήθην ex *Suida* & *Phavor.* tametsi *Hesych.* priorem maxime tueri videtur. Conf. *Hellad.* apud *Phot.* B. G. pag. 1579. & Notas ad *Phrynich.* Exemplis a Cl. *Sallierio* proditis addimus geminum ex *Aristoph.* Acharn. vs. 49. & Lysistr. vs. 549. & ibi *Schol.* STOEBER.

Hoc servant constanter MSS. Legas & in MS. Reg. *Herodiani* Τίθη, ἡ μάμμη· τίτθη ἡ βυζάστρια· τιθήνη ἡ τροφός. Non ausim idcirco adsentiri illis, qui τήθην praeferunt. Consule omnino viros doctos ad *Poll.* Lib. III. §. 17. & seqq. *Ammon.* pag. 135.

[1] ἀλλ' οὐ μάμμην· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀρχαίων εἶπε, μᾶλλον μὲν οὖν τὴν μητέρα· [2] τινὲς αὐτῶν μάμμην καὶ μάμμιον ἐκάλεσαν. σὺ δὲ μητέρα λέγε, τὴν δέ γε τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὴν, [3] τιθίδα φασίν. ἐδήλωσε δὲ Λιβάνιος ἀμφότερα ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ, λέγων περὶ τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος θυγατρός· [4] τρόπων ἤσκησεν ἀρετὴν, καὶ πρότερον τὴν τίθην, ἢ τὴν τιθίδα μεμίμηται ... ἦγεν, τὴν μάμμην αὐτῆς, τὴν Ἀερόπην δηλαδὴ, ἢ τὴν [5] Λήδαν ἢ τὴν θείαν αὐτῆς Ἑλένην, τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφὴν δηλονότι. ἀλλαχοῦ μέντοι τὴν προμάμμην διὰ τῆς τιθίδος, ὡς αὐτὸς ἐμφαίνει Λιβάνιος. τὸν δὲ τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης πατέρα, ἐπίπαππον λέγει, ὡς ἐν τῇ περὶ τοῦ λάλου μελέτῃ. καὶ [6] λέγει τίθας, καὶ τιθίδας, καὶ πάππους, καὶ ἐπι-

---

135. 138. *Phrynichum* pag. 52. &c. ceterosque Grammaticos. Apud *Libanium* Ep. 545. τὴν τίτθην; sed Epist. 232. τὴν τήθην: ubi, & in Anecd. Graec. Tom. III. pag. 270. videatur *Wolfius*. Mox in Leid. pr. ἀλλ' οὐ μάμμην οὐδεὶς τ. ἀρ. εἶπε. OUDEND.

1 Ἀλλ' οὐ μάμμην.] Parum Attice igitur locutus est *Philo*, apud quem ea vox occurrit pag. 601. γῆρας δὲ καὶ μητρὸς αἰδῶ μὴ λαμβάνειν, τὸν αὐτὸν τῆς αὐτῆς υἱὸν καὶ ἄνδρα γενέσθαι, καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν νῦν μητέρα, καὶ γυναῖκα, καὶ τοὺς ἀμφοῖν παῖδας, τοῦ μὲν πατρὸς ἀδελφοὺς, υἱωνοὺς δὲ τῆς μητρός. καὶ τὴν μὲν ἂν ἔσχε μητέρα καὶ μάμμην. Hanc quoque legas apud *Josephum* pag. 351. & *Plutarchum* Tom. I. pag. 704. qui tamen damnandi non sunt, si quod ajunt *Suidas* & *Photius* exemplis stabiliri posset; nimirum vocem μαμμία ab Atticis usurpatam. SALLIER.

2 Τινὸς αὐτῶν.] Forte τινὲς. NORMANN.

Et sic MSS. Leidd. Oxon. Quod reposui. OUDEND.

3 Τιθίδα.] *Heins.* τηθίδα. & infra. Variant Edd. *Ammonii*. Mox etiam ut alibi, & in *Libanii* Edd. exaratur in Leid. sec. διὰ τῆς τιτθίδος. OUDEND.

4 Τρόπων &c.] Tom. I. pag. 243. B. in Leid. sec. Ed. Rom. τρόπον. IDEM.

5 Λύδαν.] Cod. A. B & Vulgatae *Liban.* Tom. I. pag. 269. A. habent λήδ. STOEBER.

Λήδ. MSS. Leidd. Oxon. Burm. ut debent. Vulgo perperam Λύδαν. & mox μέντοι ex iisdem dedi pro μὲν. OUDEND.

6 Λέγει τίθας καὶ τιθίδας.] Hinc corrigendus est *Libanius* Tom. I. pag. 305. f. ibi enim vulgo editur λέγει τοι τὰς τιτθίδας. Pro καὶ εἰς ibidem εἶτα εἰς. IDEM.

7 Τίτθ

ἐπιπάππος; καὶ εἰς εἰκοσὸν καὶ τριακοσὸν ἀναβαίνῃ πρόγονον. τινὲς δὲ οἴονται ἐπίπαππον λέγεσθαι, καὶ τὸν τοῦ πάππου ἀδελφόν. [1] τίτθη δὲ λέγεται, ἡ μασὸν παρέχουσα. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· τοὺς τοιούτους λόγους καὶ μύθους ταῖς τίτθαις ἄμεινον παρεῖναι τοῖς παιδαρίοις, ἐπειδὰν ὕπνου δέωνται, διηγεῖσθαι. τροφὸς δὲ [2] καὶ τιθηνός, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδός, μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν. [3] ὁ μέντοι τοῦ πατρὸς πατὴρ οὐ μόνον πάππος, ἀλλὰ καὶ πάτρως λέγεται. [4] Λιβάνιος [5] ἐν τῇ, δικάζεται Ποσειδῶν Ἄρει ὑπὲρ Ἀλιρροθίου, μελέτῃ· πάντως οὐκ ἔμελλες ἐρυθριάσειν Ἀλιρροθίου κηδεσὴς καλούμενος· οὐ δέ γε πάτρως ἐκ τῶν τούτου φύντων. ἤτοι πάππος τῶν τούτου υἱέων. καὶ [6] Ἡρόδοτος· ὁ μὲν δὴ πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι Στησαγόρης ἦν τηνικαῦτα παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτιάδῃ τρεφόμενος. ἤγουν, τῷ πάππῳ. πατὴρ γὰρ τοῦ Κίμωνος ὁ Μιλτιάδης. οὐ μόνον δὲ ὁ πάππος πάτρως λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός.

---

1 Τίτθη δὲ λέγ.] In *Ammonio* τίτθη edidit Cl. *Valken.* Adi ceteros Grammaticos. *Aristidis* verba inveniuntur Tom. II. pag. 356. in f. ubi δέηται editur. δέωνται scripsi fide MSS. Leidd. & Burm. vulgo hic δέονται. OUDEND.

2 Καὶ τιθηνός.] Apud *Eurip.* τιθήνη Hec. vs. 281. STOEBER.

3 Ὁ μέντοι.] *Leopardus* Emend. Lib. VII. cap. 20. *J. Rutgersius* Var. Lect. Lib. I. cap. 9. πάππος pro avo ponitur apud *Lysiam* Orat. VII. pag. 298. DRAKENB.

4 Λιβ. ἐν τῇ, δικαζ.] Cod. B. τοῦ δικαζ. Locus est Tom. I. pag. 545. B. ubi ἐρυθριάσειν, Ἀλλιρρ. κηδ. STOEBER.

5 Ἐν τῇ, δικάζεται &c.] MSS. Leidd. Burm. Edd. Vett. τῇ, τοῦ δικάζεται. Verba *Libanii* leguntur Tom. I. pag. 545. B. ubi vulgo πατὴρ vel πατρός. Sed πάτρως e nostro jam correxit *Rutgers.* Lib. I. Var. L. p. 34. agens quoque de *Herodoti* loco Lib. VI. §. 103. per *Thomam* non intellecto. Confer *Herodoti* cap. 34. Alter *Herodoti* locus est Lib. VII. cap. 10. ubi, ut C. XI. Lib. IV. cap. 83. & alibi Ὑπάτρως. OUDEND.

6 Ἡροδ.] Lib. VI. p. 419. WITTER.

Cod. ibi legit Στησαγόρας. STOEBER.

φος. καὶ [1] ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος μάρτυς· Ἀρτάβανος ὁ Ὑστάσπεω πάτρως ἐὼν Ξέρξῃ. ὁ γὰρ Ὑστάσπης υἱοὺς εἶχε τόν τε τοῦ Ξέρξου πατέρα Δαρεῖον, καὶ τὸν Ἀρτάβανον. ὡσαύτως καὶ μήτρως οὐ μόνον ὁ τῆς μητρὸς πατήρ, ἀλλὰ καὶ ὁ ταύτης ἀδελφός. πάτρων δὲ, ὁ τοῦ νῦν ἀπελευθέρου [2] δεσπόσας. [3] ἔτι γε μὴν ἀνεψιὸς, ὁ ἐξάδελφος. [4] καὶ αὐτανέψιος, ὁ πρωτεξάδελφος· καὶ ἐξανέψιος, ὁ ἐξαδέλφου υἱός. ἀδελφιδοῦς δὲ, ὁ ἀδελφόπαις. πρόγονοι καὶ οἱ ἄνω τοῦ γένους. οἷον, πρόπαππος, καὶ οἱ ἀνωτέρω. καὶ δὴ καὶ οἱ ἐκ προϋπαρχούσης τινὶ γυναικὸς παῖδες, [5] τῆς ὕστερον ληφθείσης πρόγονοι λέγονται. [6] ἔκγονος, ὁ υἱός· ἔγγο-

---

1 Ὁ αὐτ. Ἡροδ.] Lib. VII. pag. 440. ubi ὑστάσπεος. ita & alibi p. 215. E. Conf. *Laërt.* p. 240. A. ubi ὑστάσπεω. STOEBER.

2 Δεσπόσας] In Leid. pr. est δεσπώσας, frustra. Sed malim cum Cel. *Hemsterhusio* πάτρων δὲ νῦν, ὁ τοῦ ἀπ. Est enim πάτρων vox recentior, e Latina *Patronus*: de qua adi *Du Cangium* in Glossario, *Fabretti* Inscr. pag. 755. *Wesseling.* ad *Diod.* Sicul. Tom II. pag. 576. ὁ καὶ πάτρων γεγονώς. OUDEND.

3 Ἔτι γε μὴν.] Codd. A. B. Rom. μὲν. Conf. *Phrynich.* v. ἐξάδελφος. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. μὲν. Quod mutari necesse non fuerat. De hisce autem vide ad *Poll.* Lib. III. §. 28. *Phrynichum* pag. 132. OUDEND.

4 Καὶ αὔταν] Lege αὐταν. ex Codd. A. B. & *Phavor.* mox ἐξανεψιός iisdem monentibus. STOEBER.

5 Τῆς ὕστερον ληφθείσης.] F. τῇ ὑ. ληφθείσῃ. WOLF.

Λειφθείσης apud *Phavor.* V. πρόγονοι. Prave omnino. Nisi exciderit ὑπὸ, accedo *Wolfianae* conjecturae, quam confirmat egregie *Pollux* Lib. III. §. 26. ὁ δὲ πρὸ τοῦ γάμου τούτου ἐκ προτέρου δὲ γεννηθεὶς πρόγονος· ὥσπερ εἰ καὶ γυναῖκά τις ἀγάγοιτο, ἔχουσαν υἱὸν ἢ θυγατέρα, ἐκ προτέρου γάμου καὶ τούτῳ πρόγονος ὁ παῖς τε καὶ ἡ παῖς ὥσπερ οὗτος ἐκείνοις ἐπιπάτωρ. Pessime vero vulgo distinguebatur post ληφθείσης, jungendo παῖδες τῆς ὑ. λ. &c. OUD.

6 Ἔκγονος ὁ υἱός· ἔγγονος δὲ.] Rursus ita MSS. vulgo ἔκγονος. δὲ &c. Haec autem bina composita millies a librariis inter sese confunduntur; & utraque de filiis & nepotibus, sive subole capi videntur. Consule Cl. *D'Orvillium*, & quos laudavit, ad Chariton. pag 209. Iis addi possent innumera. Sed brevitati studens mitto. Non possum tamen non addere exem-

plum

ἔγγονος δὲ, ὁ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς υἱός· καὶ ἐγγόνη, ἡ τούτων θυγάτηρ. κυρίως. δὲ, θυγατριδοῦς μὲν ὁ τοῦ θυγατρὸς υἱός· καὶ [1] θυγατριδῆ, ἡ ταύτης θυγάτηρ. υἱωνὸς δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός· καὶ υἱωνὴ, ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ. ἔστι δὲ κρεῖττον [2] υἱϊδοῦς καὶ υἱϊδῆ λέγειν, ὥσπερ καὶ ἀδελφιδοῦς ὁ ἀδελφοῦ υἱός, καὶ ἀδελφιδῆ ἡ ἀδελφοῦ θυγάτηρ. φυσικὸς υἱός, ὁ ἐκ πορνείας [3] γεγονώς τινι· ᾧ ἐναντίον ὁ γνήσιος· ᾧ πάλιν ἐναντίον [4] ὁ νόθος, ὃν λέγουσιν [5] υἱοθετόν. κηδεστὴς καὶ ὁ πενθερός, καὶ ὁ γαμβρός. ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ γυναικάδελφος. ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου [6] ἐν Ἑκάβῃ.

Τοῦ-

---

plum e Smyrnensi Inscript. I. ex qua Illustr. *Boubierius* exhibuit ΤΩ ΤΕΚΝΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚΓΟΝΟΙΣ: Sed in parvis litteris dedit ἐγγόνοις. In aliis earum vocum significationibus clarior adparet distinctio. Ex. Gr. ἔκγονοι τῆς χώρας vel πόλεως sunt *oriundi e regione vel urbe*, ἔγγονοι, *qui illic nati eam incolunt.* Hinc forsan non male posset statui, ἔγγονον dici *de foetu* aut *semine*, & prole futura quidem, sed *nondum* creata; ἔκγονον de filio filiave, nec non tota subole. OUDEND.

1 Θυγατριδῆ.] Cod. A. & Rom. δῆ. Mox: ἀδελφιδῆ. Rom. minus recte. STOEBER.

2 Υἱϊδοῦς.] Ita e MS. edi quoque debuerat in *Moeride* non υἱιδὸς. licet ita circumferatur in *Hesychio*. Sed *Suidae* & *Polluci* Lib. III. §. 17. υἱϊδοῦς, ὁ υἱοῦ υἱός ἔγγονος. OUDEND.

3 Γεγον.] Scribe γεγον. STOEB.

4 Ὁ νόθος, ὃν λέγουσιν υἱοθετόν.] Vix mihi persuadere possum, tam turpiter errare potuisse *Thomam*. Quis enim unquam *adoptivum* filium, seu υἱὸν θετὸν vocavit νόθον *spurium*, ἐκ παλλακῆς ἢ ξένης? Uterque quidem est μὴ γνήσιος: Sed diversis rationibus, quae cuivis notissimae sunt. Quare forsan scripsit *Thomas* ὁ νόθος, καὶ vel ἢ ὃν λέγ. clarissimo sensu. Τοῖς γνησίοις enim oppositi sunt οἱ νόθοι vel οἱ θετοί. Praeterea quis una voce υἱόθετον dixerit, nescio; licet υἱοθετεῖν & υἱοθεσία in usu fuerint. Hinc sine dubio *Heinsius* margini adleverat υἱὸν θετὸν, uti ceteri vocant. Vitiosissime quoque excusum erat in Ed. Blank. γεγανὼς pro γεγονώς. OUDEND.

5 Υἱόθετον.] Scribe υἱοθετόν ex A. & B. STOEBER.

6 Ἐν Ἑκαβ.] Vers. 834. Codd. A. B. pro καλῶς legunt εὖ. post, δρῶν τ' Cod. B. IDEM.

Τῦτον [1] καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεςὴν σέθεν,
Δράσεις. ——— ——— ——— ———

Ὁ γδ Πολύδωρος ἀδελφὸς ἦν Κασάνδρας, ἡ Ἀγαμέμνων [2] ἐχρῆτο.

ΤΙΚΤΕΙΝ κυρίως ἐπὶ γυναικῶν· τὸ δὲ γεννᾷν, ἐπὶ ἀνδρῶν. [3] ὅθεν κὴ γεννήτωρ κὴ [4] γενέτης ὁ πατὴρ. Ὅμηρος ᾗ κὴ ἐπὶ ἀνδρὸς τῷ τίκτειν ἐνιότε χρῆται. ὡς ἔχει τὸ, [5] ὃν ἀθάνατος τίκτε Ζεύς. κὴ τὸ, τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων.

ΤΙΛΛΩ ἐνεργητικῶς, τὸ ἀνασπῶ· τίλλομαι δὲ παθητικῶς, καὶ τὸ ἀνασπῶ καὶ τὸ ἀνασπῶμαι. Λυκιανὸς [6] ἐν τῷ ὄνειρος, ἢ [7] ἀλεκτρυὼν· τί τῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας;

---

1 Καλῶς δρῶν.] Verſ. 834. MSS. & Edd R. V. εὖ δρῶν, & ſeq. verſu MSS. εὖ δράσεις. V. ſupra v. κηδεςαὶ. Poſt ἐχρῆτο in MS. Oxon. additur ἐςὶ δὲ κηδεςὴς, ὁ ἁπλῶς συγγενής· ut Heſychio κηδεςαὶ &c. κὴ συγγενεῖς καταχρηςικῶς. Adde Poll. III. §. 30. OUDEND.

2 Ἐχρῆτο.] Addit Cod. A. ἐςι ᾗ κὴ κηδεςὴς ὁ ἁπλῶς συγγενής. STOEBER.

3 Ὅθεν γεννήτωρ κὴ γενέτης.] Codd. A. B. & Rom. ὅθεν καὶ γενν. IDEM.

Geminavi copulam fide MSS & Edd. Vett. ac Phavor. ſemel poſt ὅθεν ejecerat Blank. Supra γυναικὸς & ἀνδρὸς in Leid. pr. Burm. & Phav. Dein γεννήτης Leid. pr. De τοῖς τίκτειν κὴ γεννᾷν vide quoque pag. 187. Mich. Roſſal Obſ. de Chreſto cap, 17. Homeri loca ſunt Il. β. 741. ubi τὸν & Il. φ. 188. unde emenda τίκτε. OUDEND.

4 Γενέτης.] Moſchop. γεννέτης. quem confer. STOEBER.

5 Ὃν ἀθαν.] Vid. Viger. de Idiotism. cap. 5. Sect. 5. §. 1. DRAKENB.

Vid. Homer. Boeot. vſ. 248. ubi pro ὃν eſt τὸν. Conf. Iliad. ξ. vſ. 434. alter locus eſt Iliad. φ. vſ. 188. ubi τίκτε. WITTER.

Codd. A. B. cum vulgata conſentiunt. Apud Eurip. φυτεύειν de patre, τίκτειν de matre legitur, Oreſt. vſ. 551. STOEBER.

6 Ἐν τῷ ὄνειρος.] Tom. II. pag. 746. ex quo interrogationis addidi ſigna. Alter locus habetur pag. 737. παρέχει hic Leid. ſec. Tertius eſt Tom. III. pag. 330. Quartus eſt Tom. II. pag. 929. Conſtat inter doctos,

τίλας; ὁ αὐτὸς [1] ἐν τῷ αὐτῷ· ὅθεν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ. ὁ αὐτὸς αὖθις, ἐν τῷ περὶ [2] τῆς Περεγρίνου τελευτῆς· καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν. καὶ ἐν τῷ [3] περὶ τοῦ πένθους· παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην.

[4] ΤΙΜΗ΄ΣΕΤΑΙ, οὐ τιμηθήσεται.

ΤΙ-

τίλλειν τὰς τρίχας *alterius*, & τίλλεσθαι τὰς τρίχας *suas* significare. sive τίλλειν τὰς τρίχας ἑαυτοῦ, ut in Cebetis Tab. pag. 23. Ed. Gr. OUDEND.

7 Ἀλεκτρ.] *Luc.* Tom. II. pag. 183. *Graev.* ita distingue τί τοῦτο; mox, pro ἀπειλ. Cod. A. ἀπειλ. STOEBER.

1 Ἐν τῷ αὐτῷ] L. c. p. 178.

2 Τῆς Περεγρ. τελ.] Tom. II. pag. 563.

3 Περὶ τοῦ πένθους.] Tom. II. pag. 304.

4 Τιμήσεται.] Ductum ex *Sophoclis* Antig. vs. 216. —— ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται· interpretatio versibus interjecta, in C. MS. τιμηθήσεται· ut *Schol.* ad Oed. in Col. vs. 574. δηλώσεται ἀντὶ τοῦ δηλωθήσεται· & *Thucyd.* p. 155, 59. τιμήσονται ἀντὶ τοῦ τιμηθήσονται· ubi vide *Duker.* Idem apud *Plat.* Hipp. Maj. p. 1247. B. *Lucian.* in Hermot. p. 609. A. & *Strab.* XVI. pag. 1076. C. ὑπολαβεῖν ἑαυτὸν τιμήσεσθαι κρατήσαντα· mireris *Casaubonum* adposuisse: *Lego* τιμηθήσεσθαι· Pari modo *Xenoph.* Oecon. pag. 492, 38. ὅπως χαριζομένη τι ἡμῖν, ὑφ᾽ ἡμῶν ἀντιτιμήσεται. Quare tum in hoc, tum multis aliis in verbis talem futuri medii usum Atticis placuisse satis constat: sed inverecundum est, quantumvis *Moeris* adsentiatur, alterum, altero damnato, solum probasse: saepius utramque formam in ejusdem orationis cursu Attici usurpant; ut *Plat.* De Rep. II. pag. 594. B. μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαυθήσεται (sive, ut Veterum plures legerunt, ἐκκοπήσεται) τὼ ὀφθαλμώ —— ἀνασχινδυλευθήσεται· in Hipparch. pag. 512. A. Σ. Βλαβήσεσθαι ἢ λέγεις ζημιώσεσθαι, ἢ ἄλλό τι; Ι. Οὐκ· ἀλλὰ ζημιωθήσεσθαι λέγω. Nonnunquam a librariis pristina forma fuit mutata, quemadmodum intelligi potest ex *Thucyd.* I. pag. 54. vs. 19. ubi merito *Dukerus*, Codd. optimorum lectionem ἀντιπαρασκευασόμεθα pro ἀντιπαρασκευασθησόμεθα minime rejiciendam arbitratur: eundem *vide ad p.* 460, 89. & exemplorum numerum apud *Kuster.* de V. M. p. 161. Haud levi Veterum scriptorum familiaritate est opus, ut quis dignoscat, quibus in verbis rarius aut nunquam, in quibus crebrius hic usus frequentetur: veluti minus obvium erit διδαξόμεθα *Sophoclis* in

Antig.

ΤΙΜΩ̃ οὐ μόνον τὸ δοξάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ τιμωρίαν ἐπιτίθημί τινι, ἀπὸ δικῆς εἰς γενικήν. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· φυγῆς αὐτῷ τιμῆσαν [2] τὸ Περσικόν. [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· [4] τιμᾶν αὐτῷ τῶν ἐσχάτων, εἴ τις ἐξελέγξειεν. ἐξ οὗ καὶ τίμημα ἡ τιμωρία. ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ τῇ γ. πρότερον μὲν ἐθαύμαζον· ἄλλως δὲ, [5] ὅτι τὸ μὲν τίμημα τηρεῖν ἂν ἔχοι· τὸ δὲ ἔξω τῆς αἰτίας ἀφιέναι. τιμῶμαι δὲ παθητικῶς, καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας, καὶ ἐπὶ παθητικῆς. [6] Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τιμᾶται δέ μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ. ἢ μὴ πάθω τοῦτο, οὗ Μελιτός μοι τιμᾶ-

---

Antig. vſ. 737. pro διδαχθησόμεσθα· ἔξεστι φόνῳ, quód in *Eurip.* Or. vſ. 515. minime ſollicitandum videtur: ἀπείρως καὶ φόβῳ συνέξομαι *Demoſth.* Ep. III. pag. 201. A. quem imitatur *Ariſtid.* Tom. I. pag. 520. B. Interpretem fefellit apud *Theocrit.* Eid. XXVIII, 6. Ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν ——— ſenſus enim eſt: *ut laetitiae fructum capiam ex obtutu hoſpitis mei.* In *Antiphonte* p. 119. vſ. 52. pro ἀπελύεσθε malo facilius ἀπολύεσθε, quam cum *H. Stephano* ἀπολυθήσεσθε. HEMSTERII.

Sic quoque *Moeris.* Similia ſupra aliquoties recenſuit *Thomas.* OUDEND.

1 Ἀριστ.] L. c. p. 8. ubi: αὐτῷ φυγῆς τιμῆσαν ἀπῆλθε τὸ Δαρεῖον. WITTER.

Idem Plat. II. pag. 250. fin. Jebb. θανάτου γὰρ ἐτίμησαν αὐτῷ. STOEBER.

2 Τὸ Περσικόν.] Immo τὸ Δωρικόν, ut in *Ariſtide* Tom. I. p. 520. Videtur rurſus eſſe μνήμης ἁμάρτημα. Primus *Libanii* locus eſt Ep. 662. ubi Scholion Cod. Vaticani eadem adlevit, quae hic ſcripſit *Thomas*, & ex illo *Phavorinus.* V. *Wolfium*, *Thomae* tamen non memorem. Ibidem e noſtro repone ἐξελέγξειεν. Sicut contra ex illius Ep. 20. & MSS. Leidd. Burm. hic edi curavi, ὅτι τὸ μὲν τίμημα. Articulus aberat ab Edd. OUD.

3 Λίβαν.] Lib. I. pag. 469. ubi: τιμᾶν αὐτῷ τῶν ἐσχάτων, ἑτοίμως ἐστὶν ὑπομένειν. *Scholion.* STOEBER.

4 Τιμᾶν.] Τιμωρίαν ἐπιθεῖναι. WITTER.

5 Ὅτι μὲν τίμημα.] Codd. A. & B. ſic: ὅτι τὸ μὲν τιμ.

6 Πλάτων] L. c. p. 36. B. alter, qui mox ſequitur, locus eſt pag. 37. B. tertius p. 36. B. Tom. I. pag. 36. B. pag. 37. B. Peſſime autem in Edd. hic vulgabatur ἀντὶ τιμήσομαι pro ἀντιτιμήσομαι: quod eſt in Platone, & *Thomae* MSS. Leidd. Burm. ἂν τιμήσ. Oxon. OUD.

τιμᾶται. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐγὼ δὲ δή τινος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. καὶ Δημοσθένης· ἢ ἐγὼ πάσχειν ὁτιοῦν τιμῶμαι, [1] ἂν μὴ τὰ δίκαια φῶ πρὸς ὑμᾶς. καὶ τιμῶμαι τὸ δεῖνα τοῦ δεῖνος. ὡς τὸ, τοῦ παντὸς τιμῶμαι τὰ σά. ἤγουν, εἰς λόγον τιμήματος τοῦ παντὸς ἄξια κεῖνα. οὕτως ἔχει δὲ τὸ, πόσου τιμᾶται ταῦτα τὰ ὤνια; ἤγουν, πόσου τιμήματός εἰσιν ἄξια; ὅθεν καὶ τίμημα, ἡ τῶν ὠνίων ἀξία. λέγεται τίμημα καὶ ἡ περιουσία, διὰ τὸ ἔθος εἶναι τοσοῦδέ τινος ποσοῦ τιμᾶσθαι τὰς τῶν παλαιῶν οὐσίας. [2] Δημοσθένης· οἱ τὰ μεγάλα τιμήματα ἔχοντες. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [4] οὐ τοὺς ἀπὸ τῶν μεγάλων τιμημάτων, ἀλλὰ τοὺς ἐπιεικεστάτους τὴν φύσιν. τίμημα δὲ καὶ ἡ πρόσοδος. Δημοσθένης· τὸ τίμημα [5] τῆς πόλεως.

[6] ΤΙΜΩΡΩ [7] ἐνεργητικῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ·

---

1 Ἂν μὴ τὰ δίκαια φῶ πρὸς ὑμᾶς.] Haec verba, quae protulit quoque *Phavorinus*, non leguntur in *Demosthene* de Chersoneso pag. 78. in f. OUDEND.

2 Δημοσθένης] In f. Orat. 3. in Aphobum pag. 918. C. τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμήματα. Consule *Harpocr.* & *Etymol. M.* ex quibus, ut & *Photio* apud *Albert.* de Glossis N. T. p. 337. patebit in *Suida* h. v. legendum περὶ τῶν συμμοριῶν, non συμμάχων. Adi item *Demosth.* in Aphob. 2. p. 906. A. IDEM.

3 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 22. ubi μεγίστων pro μεγαλ. & τὰς φύσεις pro τὴν φύσιν. WITTER.

Codd. A. B. legunt: οὐ τοὺς ἀπὸ pro τῶν. Recte. STOEBER.

4 Οὐ τοὺς &c.] Pro τῶν rescripsi τοὺς fide Codd. Leid. pr. Burm. quod & sensus *Aristidis* Tom. I. p. 195. postulat. τὰς tamen in *Phavorino* quoque editur. In *Aristide* insuper μεγίστων, & τὰς φύσεις. OUDEND.

5 Τῆς πόλεως.] Forte χώρας. περὶ συμμοριῶν p. 137. C. WOLF. Πόλεως *Phavor.* OUDEND.

6 Τιμωρῶ.] Hinc τιμωρητέον *Thucydid.* Lib. I. p. 20. DRAK.

Quae ibi commentatur *Thomas*, nullo fundamento nituntur. sed exempla sunt in promtu. SALLIER.

Vid. *Wetsteinius* ad N. F. T. II. pag. 609.

7 Ἐνεργητικῶς.] Deest MS. Burm. Dein Leidd. hic & infra dant una voce ἐπιτοπολὺ; uti passim. OUDEND.

Delet B.

θῶ· σπανίως [1] δὲ τὸ κολάζω, [2] παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς. [3] Εὐελπίδης ἐν Ὀρέστῃ· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου. τιμωροῦμαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν, τὸ κολάζω· σπανίως δὲ, τὸ βοηθῶ. [4] ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μόνων ποιητῶν. [5] Σοφοκλῆς [6] ἐν Ἠλέκτρᾳ· ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης. [7] τιμωρία, καὶ ἡ κόλασις καὶ ἡ βοήθεια. [8] Θουκυδίδης [9] ἐν τῇ τρίτῃ· καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία

---

1 Δὲ τὸ κολ.] Cod. A. interserit καὶ ita: σπαν. δὲ καὶ τὸ κολ. post: παρ. μον. τ. π. absunt in Cod. A. STOEBER.

2 Παρὰ μόνοις ταῖς ποιηταῖς.] Deest τοῖς Leid. pr. Burm. Haec omnia non comparent in Oxon. Bene quidem; falsa enim nonnihil haec est observatio; sicut verum non est, quod τιμωρῶ non occurrat pro κολάζω, ut ait *Ammon.* pag. 136. Nam aliquando cum Accusativo id significat, ut recte *Suidas* scripsit; non solum apud Poëtas, sed & soluti styli auctores optimos. *Lysias* enim ait κατὰ Ἀγοράτου pag. 217. Τιμωρεῖν Ἀγόρατον, ὡς φονέα ὄντα. *Xenoph.* Lib. IV. Κυροπ. pag. 113. Α. τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα. Sic MS. Leid. Recte igitur *Lucas* Act. cap. 26. §. 11. τιμωρῶν αὐτούς. Adi & Schol. ad citatum *Euripidis* in Or. vs. 433. locum, ac φόνου hic corrige. Multo tamen frequentius est τιμωρεῖσθαι hoc sensu. OUDEND.

3 Εὐριπ.] Fab. cit. vs. 433.

4 Ἔστι δὲ καὶ.] Cod. A. Delet καὶ minus juste. STOEBER.

5 Σοφοκλ.] L. c. vs. 351. ubi vid. *Schol.* IDEM.

6 Ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vers. 350. OUDEND.

7 Τιμωρία.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 6. DRAKENB.

8 Θουκυδ.] L. c. pag. 178. ubi Cl. *Duker.* reprehendit *Scholiasten*, qui τιμωρίαν interpretatur per ἐκδίκησιν, cum rectius ex mente *Thomae* per βοήθειαν. Ita enim & verbum τιμωρῶ, activa forma, pro βοηθῶ plerumque usurpari a *Nostro* recte observatum. *Moschop.* *Scholiastae* magis favet: Τιμωροῦμαι, παθητικῶς, τὸ κολάζω αἰτιατικῇ· τιμωρῶ δὲ τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, δοτικῇ. Ita *Eurip.* τιμωρῶν πατρὶ ulciscens patrem Orest. vs. 562. Ceterum, ut ad locum *Thucyd.* redeamus, is in Codd. A. & B. ita legitur: καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθ. οὐδεμ. ἐλπ. ἦν τιμωρ. STOEBER.

9 Ἐν τῇ τρίτῃ.] §. 20. ubi τῶν Ἀθηνῶν, ut hic Leid. pr. & Burm quare ita rescripsi. In iisdem ἐλπὶς ἦν, & sic optimi *Thucydidis* Codd. sicut & seq. loco §. 57. Πλαταιεῦς cum nostro dant MSS. & Edd. plerique. OUDEND.

μία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. καὶ [1] ἀτιμώρητος ὁ ἀκόλαστος, καὶ ὁ ἀβοήθητος. [2] ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ. καὶ περιεώσμεθα ἐκ πάντων Πλαταιεῖς, ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι.

ΤΟΛΜΗΤΗΣ, [3] οὐ τολμητίας, Ἀττικὸν γὰρ τοῦτο. [4] Θουκυδίδης· καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταί.

[5] ΤΟΝΘΡΙΖΩ καὶ τονθρισμὸς Ἀττικοὶ, οὐ σὺν τῷ ὁ τονθορ-

---

1 Ἀτιμ. ὁ ἀκόλ.] Codd. A. B. καὶ ὁ ἀκολ., ut sequenti respondeat καὶ ὁ ἀβοηθ. STOEBER.

2 Ὁ αὐτὸς] Lib. III. pag. 203. ubi Πλαταιῆς, ex Nostro emendandum. IDEM.

3 τολμητίας] Solus, quantum meminimus, ea voce utitur *Greg. Nyss.* Tom. II. pag. 1047. ἐκίνησε δὲ πρὸς τούτους ἡμᾶς τοὺς λόγους, inquit, καὶ τολμητίας εἰργάσατο. Hinc *Hesych.* τολμητίας, προπετὴς, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν. e quibus non temere quis colligat illud nomen etiam ab aliis usurpatum. SALLIER.

Leid. pr. οὐ τολμητίας. Sed vide *Hesych.* & *Suidam*: τοῦτο deest in Burm. *Thucydidis* verba invenies Lib. I. §. 70. OUDEND.

4 Θουκυδ. καὶ παρὰ.] Lib. I. pag. 46. A. WITTER.

5 Τονθρίζω &c. οὐ σὺν τῷ ὁ.] Et τονθρισμὸς Attici absque o dicunt, ut ait *Thomas. Aristoph.* tamen cum o in Acharn. dixit: τονθορίζοντες δὲ γήρᾳ· & in Ranis: τονθορύζων. *Lucian.* in Hermot. pag. 504. ὑποτονθορύζων τοῖς ... , *tacite submurmurans.* BOS.

Sed *Phrynichum* audire par est, cujus haec verba: ἡμεῖς δὲ τονθρυσμὸν, καὶ τονθρύζειν λέγωμεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ο τονθορυσμὸν, καὶ τονθορύζειν. Quin apud caeteros grammaticos *Eustathium* nempe, *Photium* in lex. & *Etym.* τονθορύζω reperias, & ita *Thomam* emendari debere illud persuadet, quod Attici, de quibus sermo est, hocce verbo usi deprehendantur: ter quippe in *Aristophanis* fabulis legitur: accedit *Lucianus*, a quo compositum ὑποτονθορύζω compluribus in locis usurpatur, & quidem Tom. I. pag. 305. ἐπεὶ δὲ ἄλλως εἶχε τοῦ προθυμίας, inquit, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸ Τίχνια πόλεμον ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύζων. Vide & pag. 485. Monendus tamen lector verbum τονθορίζω in illius scriptis occurrere Tom. II. pag. 949. μηκέτι, inquit, τονθορίζετε, ὦ θεοί, μήτε κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ὑμῖν τοῦ συμποσίου. Sed quis credat, a *Luciano* Atticae puritatis studioso, hancce vocem

θορύζω καὶ τονθορυσμός. ἔστι δὲ τενθείζω, τὸ κρύφα καὶ κατ' ἐμαυτὸν μετὰ γογγυσμοῦ τι λέγω.

ΤΟ'

---

cem alteri antepositam, τονθορύζω scilicet, quam apud *Aristophanem* viderat, praesertim cum ipse composito ὑποτονθορύζω semper delectatus esse videatur: etenim praeter exempla a nobis adducta consuli possunt Tom. I. pag. 529. & T. II. pag. 309. & 551. SALLIER.

Haec, nisi ab alio Grammatico, diversam sententiam secuto, ut saepe fieri solet, desumserit *Thomas*, a *Phrynicho* discrepant: utriusque conciliandi, modo Codd. adspirarent, via nulla facilior, quam mutando οὐ in ἢ· alioqui scribendum fuerit inverso ordine: Τονθορίζω, καὶ τονθορ. σὺν τῷ ο Ἀττ. οὐ τονθρίζω καὶ τονθρ. ἔστι δὲ τονθορίζω &c. idque eo probabilius, quod nullam verbi γογγύζειν fecerit mentionem, quam, si *Phrynichum* expressisset, praetermittere non potuisse videatur. Egregie conspirat Ὀνομάτων Ἀττικῶν Ἐκλογὴ MS. in Bibl. L. B. quam saepe secutus est *Thomas*: Τονθρισμὸς καὶ τονθρίζω σημαίνει τὸ κρύφα πως καὶ κατ' ἐμαυτὸν μετὰ γογγυσμοῦ λέγω, οὐ μὴν τονθρίζω, οὐδὲ τονθρισμός· ibi legendum esse ab initio τονθορισμὸς καὶ τονθορίζω res ipsa clamat. Huc adde, revera frequentius inveniri τονθορίζειν, vel τονθορύζειν, quod utrumque in *Aristophane* legitur, quam τονθρίζειν, τονθρύζειν· praeter testes jam ab aliis advocatos *Aristaen.* II. Ep. 6. οὐκ ἀγελαστὶ τονθορύζεις· & τονθορισμοὶ apud *Hesych.* in Σκογχύλας· contra Hebraei Cod. interpres *Aquila* τονθρυστὴν dedit Prov. XVI, 28. XXVI, 20. 22. ad priorem locum *J. Drusius* notat: *Forte* τονθυριστής, *a* τονθυρίζω, *submisse loquor, murmuro:* melius ad alterum: *Contractum videtur ex* τονθορυστής. *cujus thema* τονθορύζω· Ergo nihil absurdi faciat, qui contractam formam τονθρίζειν finibus Atticis ejiciendam statuerit. Ceterum de hoc verbo, ipsoque *Ammonio*, quem spuria voce & vitio creata κανθυρίζειν acutissime liberavit, egregie meritus est *Valcken.* Anim. II, 10. HEMSTERH.

Vel erravit *Thomas*, vel οὐ referendum est ad Atticos, vel legendum ἢ σὺν τῷ ο. Adi Comment. ad *Phrynich.* pag. 158. ἡμεῖς δὲ τονθρυσμὸν καὶ τονθρύζειν λέγομεν, ἢ νὴ Δία σὺν τῷ ο τονθορυσμὸν καὶ τονθορύζειν. *Eustath.* ad Hom. Il. P. pag. 1095. 20. item Cl. *Albert.* aliosque ad *Hesych.* V. γογγύζειν καὶ γογγύζειν, τονθορύζειν. *D'Orvill.* ad Charit. pag. 769. Lectioni ἢ multum facit Leid. pr. qui exhibet ἔστι δὲ τονθορίζω. a Burmann. exsulant σὺν τῷ ο. Atten-

ΤΟ'ΞΕΥΜΑ ἐ μόνον ἡ τοξεία, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τέξον. 1 Ἡρόδοτος 2 ἐν τῇ ἐκτῃ· ὅτε ἵππων ὑπαρχόντων σφι, ὅτε τοξευμάτων.

Ἀεὶ πάντα τὰ 3 ἀπορηματικὰ ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται. 4 οἷον, τὶ χρήσωμαι, ἢ 5 τίς γένωμαι, ἢ ποῖ τράπωμαι.

Τὸ

---

das quoque ubique per υ scribi, non ι, ut hic constanter in MSS. & *Phavor.* Ceterum pro τονθορύζω Poëtae metri gratia contracte dixere τονθρύζω. eosque alii sunt secuti. OUDEND.

1 Ἡροδ.] Lib. VI. pag. 423. E. WITTER.

Post τόξευμα sequitur in Cod. A. Τὸ ταλαιπορῶ, καὶ ἀμεταβατικῶς καὶ μεταβατικῶς εὕρηται, οἷον, ἐ μόνον ἐγὼ ταλαιπορῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ δεῖνα ταλαιπορῶ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης· καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς. καὶ Λιβάνιος, ἐν μελέτῃ τῇ, νόμος τὸν χρόνον θησαυρὸν, χιλίας τῇ πόλει διδόναι δραχμὰς τὰς οἰκέτας λιμῷ ταλαιπωροῦντα. *Isocratis* exemplum legitur p. m. 282. post med. Paris. 1615. sed ibi rectius: πάντα τρόπον vulgatum. STOEBER.

2 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] Cap. 112. OUDEND.

3 Ἀποῤῥηματικά.] Sic Cod. B. Delet alterutrum ρ Cod. A. recte. STOEBER.

Lege ἀπορηματικὰ, *quae dubitationem habent*. Grammaticis usitatum, ῥῆσις ἀπορηματικὴ, ἀπορηματικὸς σύνδεσμος *Etymol.* pag. 414. 55. Additur ἀπορεῖν huic loquendi formulae: ἀπορῶ ποῖ τράποιτο· *Xenoph.* K. Π. III. pag. 37, 20. Frequentius autem ποῖ, quam πῇ· *Eurip.* Hec. V. 1099. Ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ· quanquam in Codd. non raro permutentur; ut in *Thucyd.* III. pag. 235, 31. ἀγέπιςήμονες, ὅποι τράπωνται: ubi plerique MSS. ὅπη· *Gregor. Nazianz.* Or. XX. pag. 326. B. οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι τῷ λόγῳ χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπωμαι, Tertium *Aristaenetus* habet I. Ep. 28. τί πράξω; τίς γένωμαι; HEMSTERH.

4 Οἷον, τὶ χρήσωμαι, καὶ τὶς γένωμαι καὶ πῆ τράπωμαι.] Ita ex MSS. & Edd. Vett. restitui, pro οἷον, πῆ τράπωμαι, τι χρ, καὶ τίς γέν. Cur ordinem inverterit, & semel καὶ omiserit ultimus editor, nescio. Sed cogitare debuerat, *Thomam* haec sub littera Τ locasse; quia primum exemplum posuerat Τι, χρήσ. non ob τράπωμαι. OUD.

5 Τίς γένωμ.] Apud *Aristid.* pag. 97. & *Lucian.* Dial. Meretr. pag. 419. Graev. ἐκλύομαι ὑπὸ τῆς ἀπορίας ——— τίς γένωμαι. STOEBER.

1 Περὶ

τὸ ΤΡΕΦΟΜΑΙ, καὶ ὅταν [1] πρὸς τὸ τρέφοντα λέγηται, καὶ ὅταν πρὸς τὴν τροφὴν, δοτικῇ συντάσσεται. οἷον, [2] τρέφομαί σοι. ἤγουν, ὑπὸ σοῦ τρέφομαι. καὶ τρέφομαι ἄρτῳ. [3] σιτοῦμαι δὲ, [4] αἰτιατικῇ. ὡς παρ' [5] Ἀριστοφάνει·

—— —— —— —— πῶς ἂν
Κυνὸς βορὰν σιτούμενος, μάχοιο σὺ κυνοκεφάλῳ;

ΤΡΙΑΚΟΝΤΟΥΤΗΣ ἄνθρωπος Ἀττικοὶ, [6] οὐ τριακοντα ετής. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως. τριακονταετὴς δὲ χρόνος. [7] Λυκιανὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν [8] ἑβδομηκοντοῦτις γυνὴ, ἑβδομηκοντὶς εἶπε, λέγων· ἐρᾶν [9] προσποιούμενος γυναικὸς [10] ἑβδομηκοντίδος.

ΤΡΙΗ'Σ

---

[1] Πρὸς τὸν τρέφοντα.] Sic MSS. Edd. Vett. & *Phavor.* vulgo nunc omittebatur articulus. OUDEND.

[2] Τρέφομαί σοι, ἤγουν ὑπὸ σοῦ.] Sed & σοῦ χάριν, *in tuum usum.* IDEM.

[3] Σιτοῦμαι δὲ αἰτ.] *Moschop.* qui hanc Glossam fideliter exscripsit, hic addit: δηλοῖ γὰρ τὸ ἐσθίω. STOEBER.

[4] Αἰτιατικῇ.] Ἡ γενικῇ, ut *Æliano* Lib. I. An. 20. σιτοῦνται τῶν δρόσου. cap. 23. σιτοῦνται τῶν ἀλφίτων. Mox in *Aristophanis* loco Ἱππεῦσι vs. 414. μάχη exaratur in MSS. & Edd. R. V. *Phav.* OUDEND.

[5] Ἀριστοφ.] Equit. vs. 413. ubi Codd. A. & B. pro μάχοιο legunt μάχῃ. sic & *Moschop.* STOEBER.

[6] Οὐ τριακονταέτης &c.] *Suidas* & *Etym. M.* volunt vocem acui in ultima τριακονταετής, cum de homine usurpatur, ut ἑνιαετής, διετής; de tempore vero cum sumitur, in penultima τριακονταέτης. V. supra διέτης, & Comm. ad *Polluc.* Lib. I. §. 55. &c. ubi & de τριακοντούτης agit. Item *Etym. M.* V. τριέτης ibique *Sylburg.* Sed idem *Ammon.* p. 136. in Τριέτης & *Etymol.* in τριακοντούτης scribunt, Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα, οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν. Ibid. pro νεῶν lege σπονδῶν & consule *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. I. §. 23. OUDEND.

[7] Λυκιαν.] Tom. II. p. 324. *Graev.* STOEBER.

[8] Ἑβδομηκοντοῦτις.] Cod. B. om. IDEM.

[9] Προσποιουμ.] Delet Cod. B. IDEM.

[10] Ἑβδομηκοντίδος.] Incidit *Thomas* in mendosum *Luciani* Codi-

ΤΡΙΗ'ΡΕΟΣ λέγε, καὶ μὴ τριήρους· τριήρων, καὶ μὴ τριηρῶν. ἠκολούθησε γὰρ τῷ συνήθων καὶ κακοήθων, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ταῦτα δὲ πάντα παρωξυτονήθησαν, διὰ [1] τὸ τὰ ἀπολελυμένα αὐτῶν προπαροξύτονα εἶναι. [2] τριήρεων γὰρ καὶ συνήθεων καὶ κακοήθεων λέγομεν. [3] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν· ἢ πρὸς τὴν τριήρεων ἐμπρησμόν.

ΤΡΟΦΕ'Α λογογράφοι, θρέπτηρα ποιηταί.

[4] ΤΡΩΑΙ' κάλλιον, ἢ Τρωάδες.

Τὸ ΤΥΓΧΑ'ΝΕΙ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, μετὰ τοῦ ὢν τίθεται ἐκ παραλλήλου. οἷον, φίλος μοι τυγχάνει ὤν, καὶ [5] ἐχθρός μοι τυγχάνει ὤν. εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὤν, ὡς παρ' ἄλλοις τε πολλοῖς, [6] καὶ παρὰ Λιβανίῳ ἐν ἐπιστολῇ· ὥσπερ οὖν εἰ κυβερνήτης ἐτύγχανες, ἠξίουν ἂν σε. τοῦτο δὲ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κυρῶ παρὰ ποιηταῖς, [7] ὡς προέφημεν.

[8] ΤΥΠΤΗ'ΣΕΙ κρεῖττον, ἢ τύψει, καὶ παίσει.

ΤΥ-

Codicem. Nam bene vulgatur nunc ἑβδομηκοντούτης in Rhet. praecept. Tom. III. pag. 26. OUDEND.

1 Τὸ τὰ ἀπολ.] Cod. A. delet τό.

2 Τριήρεων.] Male itaque in *Poll.* Lib. VIII. §. 99. editur τριηρέων, ac legendum cum MS. τριήρων. (Vide Jungerm.) sicut & vulgo τριήρων editur in *Aristidis* loco Tom. I. pag. 341. Ceterum mox Leid. pr. hic bene exhibet πρὸς τὸν τῶν τρ. ἐμπρ. OUDEND.

3 Ἀριστείδ.] L. c. pag. 27. A. med. ubi τριήρων, quam lectionem tuentur Codd. Nostri. Succedat in locum *Demosth.* de Corona pag. 512. E. ὅτι καὶ πρότερον τῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀγωνισαμένων τριήρεων, τριακοσίων οὐσῶν τῶν πασῶν. STOEB.

4 Τρωαὶ κάλλιον &c.] *Moeris* Τρωάς Ἀττικῶς· Τρωάδας Ἑλληνικῶς. Falli magistellos vel Tragici soli docent. OUDEND.

5 Καὶ ἐχθρὸς &c. ὤν.] Scrib. ἐχθρ. STOEBER.

Exsulant a Leid. pr. Oxon. Per sequentia recte refellit auctor *Phrynichum* pag. 120. ubi vide. *Libanii* verba reperiuntur Ep. 393. OUDEND.

6 Καὶ παρὰ Λιβαν.] Epist. 157. MS. ad Hieroclem. STOEB.

7 Ὥσπερ ἔφημεν.] Cod. A. B. ὡς παρέφημεν. IDEM.

Ita & in *Phavorino*, ubi male omittuntur τοῦτο δὲ καὶ. Sed Leid. pr. Burm. Oxon. ὡς παρέφ. Bene omnino. V. in κυρῶ, & infra ὕειν. OUDEND.

8 Τυπτήσει.] *Aristoph.* in Pluto pag. 4. (vs. 21.)

Οὐ γὰρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

Vide

¹ ΤΥΦΩ'Σ, τυφῶ, τυφῷ, τυφῶν. ὡσαύτως καὶ πάντων τῶν μονοκλίτων αἱ αἰτιατικαὶ εἰς ν' λήγουσι, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα· πᾶσα εὐθεῖα εἰς σ' λήγουσα, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰσοσύλλαβον, ² εἰς ν' αὐτὴν ἔχει λήγουσαν. σημειοῦται ἐν μὲν τοῖς ἀρσενικοῖς, τὸ Ἄθω· ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, τὸ Κῶ.

Vide ibi Scholiast. & περ. pag. 202. τὴν μητέρ', ὥσπερ καί σε, τυπτήσω. TORREN.

Adi *Moeridem*, & *Suid.* OUD.

1 Τυφὼς, τυφώ.] Acutum in Genitivo accentum posui pro circumflexo, ut vulgo. *Hesych.* Τυφὼ ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος· Σοφοκλῆς. Sic γαστέρι λαγώ. *Eubulo* apud *Athen.* Lib. VII. fin. Schol. *Luciani* in Soloec. Tom. III. pag. 556. Λαγώ. καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς· ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ, ἡ γενική· ἡ δὲ αἰτιατική τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. Verum & *Xenophontem*, dixisse λαγῶ in *Accusativo* docet ibi *Graevius*. Et sic Τυφῶ, non τυφῶν passim in *Accusativo* apud *Aristophanem*, & *Suidam* unde contra *Thomam* plane *Moeris* ait τυφῶ: Ἀττικῶς· τυφῶν Ἑλληνικῶς. Sic enim legendum. Canonem vero Grammaticum, quem suggerit auctor, alii melius restringunt ad Monosyllaba. V. *Etymol. M.* in κλεῖν. Opinor, utrumque Atticis in usu fuisse, sed prius frequentiore Τυφῶ, καὶ Τυφῶν, ut λαγῶ & λαγῶν, Ἄθω Ἄθων. quamquam alii cum *Thoma* semper maluerunt Ἄθω Attice dici, refragantibus MSS. *Thucydidis* Lib. V. §. 3. OUDEND.

2 Μετὰ τῶν αὐτῶν φωνηέντων εἰς ν,.] Quis haec intelligat? MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* non agnoscunt vocabula μετὰ τῶν αὐτῶν φωνηέντων, jungentes εἰς ν αὐτὴν ἔχει λήγουσαν. Quae sensum fundunt clarissimum. Quare reliqua ἀπροσδιόνυσα, quae unde huc irrepserint, nescio, delevi. OUDEND.

Absunt ab utroque Codice.

Εἰς ν',] Dele hic incisum. STOEBER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

1 ὝΑΛΟΣ Ἀττικοί. 2 Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· τὴν ὕαλον λέγεις. 3 ὕελος δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες.

ὝΒΡΙΣ

---

1 Ὕαλος.] Plane similis literae mutatae ratio fuit observata in τὸ Σίαλον· de quo *Galenus*, Σίελον, inquit, εἴτε σίαλον, εἴτε πτύελον ὀνομάζειν ἐθέλει τις, οὐ μοι διαφέρει, de simplic. Medicam. Vir. X. cap. 16. quam sua nihil intersit, quo quis utatur, ipse positis indistincte per totum illud caput vocabulis iis satis monstrat. In Codd. etiam vetustis commutari patet ex *Touttei* nota ad *Cyrilli* Catech. pag. 189. F. Ὕελος autem, quamquam Atticistarum calculo proscribatur, castigatissimis tamen scriptoribus non displicuit; nec raro quae ὕαλος in Edd. recentioribus exaratur, in priscis & MSS. & Edd. ὕελος legi solet: idcirco formam utramque Lexica veterum & Glossae repraesentant. Haec vero vocalium istarum permutatio, quae ex dialectis Dorica & Jonum ad usum communem, ut in plurimis est factum, defluxit, tum maxime locum habet, quando α praecedit, vel sequitur literas λ & ρ. Eum igitur in modum φιάλη & φιέλη *Moschop.* περὶ Σχ. pag. 120. Φιάλη, ἣν καὶ φιέλην τινὲς τῶν παλαιῶν ἔλεγον Ἀττικισμοῦ μὴ φροντίζοντες. Βριαρὸς & βριερὸς in nobilissimi marmoris Epigrammate, quod Herculis certamina complectitur: solus paene *Corn. Tollius* ad *Palaeph.* pag. 211. genuinam, quae tabulae respondet, scripturam expressit: *Reinesius* legi jubet βριαρὸς· quod omnes deinde, spreta veteri forma, pro vero perperam adoptarunt. Sic μιερὸς a *Phrynicho* damnatum p. 136. In *Palladii* Hist. Lauf. Ed. Par. pag. 935. A. pro μυσαρὸν optimus Cod. Voss. praefert μυσερόν. Vice τοῦ χλιαρὸς apud *Athenaeum* MSS. passim χλιερὸς, ut monuit *Casaub.* Anim. III, 36. eaque lectio in Alex. *Ann. Comnen.* ex antiquo Cod. profertur a *Montefalc.* in Bibl. Coislin. pag 557. φέψελος habet *Hesych.* in φεψάλυξ, qui φέψαλος scribitur in *Aristoph.* Acharn. vs. 278. 668. & *Etymol.* Neque aliter ψίαθος & ψίεθος, λαχάνη & λεχάνη, ῥάφανον & ῥέφανον. Contrarium obtinuit in πύελος & μύελος· nam qui πύαλον dixerit, aut μύαλον, ab Attica norma recedet,

ὝΒΡΙΣ λέγε, [1] καὶ μὴ ὑβρισμός.

Οὐ

dèt, docente *Phrynicho* p. 136: vocabuli prioris utramque formam *Hesychius* adnotavit: sed altera ante Πυάνιον macula levi obscurata, quam facile consultus literarum ordo detergat: similiter atque in Φιαρὸν post Φίδνα, ubi liquet eandem ob caussam reponendum esse φιερὸν· nam paulo ante φιαρὸν ordine suo legitur. Occurrit autem παρὰ τῷ Πυάλης in Siculo monumento apud *Gruter.* Thes. Inscr. pag. 212. Posteriores Graeci μύαλον etiam, vel corruptius ὀμύαλον pro cerebro frequentarunt. Verum praetereundus non est *AEliani* locus V. H. XIII, 3. ubi Xerxes, perfosso Beli monumento, dicitur πύελον ὑελίνην εὑρεῖν· plerique Codd. πλύελον· forma rarior, quam *Hesych.* a *Scheffero* jam prolatus confirmat, Jonum est, ut πτόλεμος, πτόλις, πτόριμος· usurpatam ab eo scriptore, quem in manibus habebat, operae pretium duxit *AElianus*, ut conservaret. *Perizonius* ad hunc locum quum rationem scripturae non perspiceret, aberravit. Vox ὑελίνη Jonem auctorem, unde haec *AEliani* descripta, itidem monstrat: vide *Hedyl.* apud *Athen.* XI. pag. 486. B. *Suid.* in Ἔνδιος. Ὑέλινον σκεῦος & ὑάλινα σκεύη reperies utraque in *Paulo AEgin.* pag. 268. 277. ὑαλίνη φιάλη in *Pausan.* pag. 173. haec enim adjectivi flexio *Etymologo* praeferenda videtur alteri ὑαλέος, ὑαλοῦς· apud eum enim scribi debet, ὑάλινον ἀντὶ τοῦ ὑαλοῦν· usus tamen est *Clem. Alex.* Paed. II. pag. 191. vs. 15. ἀμίδας ὑέλας, apud quem p. 188. 18. invenies etiam τορευτῶν ποτηρίων ἐφ' ὑέλῳ κενοδοξία. Qui ὑαλουργὸς *Strab.* XVI. pag. 1099. atque aliis, ὑελοψὸς est *Olympiodoro* ad Meteorol. *Aristot.* HEMSTERH.

De hac vocis varia scriptura vide notam Clar. *Perizonii* ad *AElian.* Lib. XIII. V. H. cap. 3. *Lucian.* Tom. I. pag. 619. ἐκπώματα ὑαλᾶ. Et ibid. ἐκτετμημένον τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. TORR.

Vide & Comment. ad *Phrynich.* pag. 136. & supra V. Σίαλος. MS. *Phot.* Ὕαλος διὰ τοῦ α, οὐχὶ ὕελος· καὶ θηλυκῶς, ἡ ὕαλος· καὶ ὑάλιον (ὑάλινον) Ἀριστοφάνης (vs. 74.) Ἀχαρνεῦσιν ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ τὸ α λέγε. Quare sic e MS. corrige *Poll.* Lib. VI. 14. coll. cum Lib. III. §. 87. Verba, quae noster producit, legas Νεφ. vs. 766. OUDEND.

2 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 766.

3 Ὑελ. δὲ ἀπλ. Ἑλλ.] Habet tamen *Diodor. Sic.* II. pag. 102. A. & III. pag. 148. D. *Idem* etiam ὕαλος usurpavit III. pag. 172. A. & *Joseph.* pag. 791. A. WITTER.

Vid. *Phrynich.* Ed. Noviss. & ibi notas. STOEBER.

1 Καὶ μὴ ὑβρισμός.] Sic tamen

Οὐ μόνον ᾽ΥΒΡΙΣΤΙΚΩ᾽ΤΕΡΟΣ, καὶ ὑβριστικώτατος φαμὲν, ἀλλὰ καὶ [1] ὑβριστότερος, καὶ [2] ὑβριστότατος. Ἀριστείδης· πολλῷ προπετέστεροι καὶ ὑβριστότεροι πάντες [3] οἱ τούτου τοῦ σχήματος μετασχόντες.

[4] ΥΓΙΑ͂ κρεῖττον, ἢ ὑγιῆ, διὰ τὸ τοὺς Ἀττικοὺς ἀεὶ εἰς ᾶ ποιεῖν τὴν τῶν τοιούτων συναίρεσιν, οὔσης καθαρᾶς τῆς εὐθείας, τοὺς δὲ κοινοὺς εἰς ῆ. τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν τῶν οὐδετέρων. τὰ ὑγιᾶ γὰρ φαμὲν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ χρέος καὶ κλέος. καὶ ταῦτα γὰρ εἰς ᾶ τήν τε εὐθεῖαν καὶ τὴν αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχουσι. χρέα γὰρ καὶ κλέα λέγομεν.

[5] Καὶ ὝΔΕΡΟΣ, καὶ ὕδρωψ.

ὙΕΙΟΝ

---

men *AEschylus* apud *Athenaeum* Lib. XV. cap. 2. ὕβρις ὑβρισμοῖς. In Leid. sec. λέγεται. Oud.

1 Ὑβριστότερος.] Non modo apud *Aristidem* Tom. I. p. 194. (ubi dissentiunt Codd.) hic comparativus occurrit; sed & apud ipsum *Xenophontem*, ut observavit *Suidas*, Lib. V. Κυροπ. pag. 147. C. (non pag. 137. ut in Anim. Bosii cap. 49.) item Lib. V. Ἀναβ. pag. 367. τὸ ὄνον ὑβριστότερον. Idem.

2 Ὑβριστότατος.] Vid. *Jensium* ad *Luciani* Prometh. Tom. I. pag. 31. ζῶον ὑβριστότατον. *Xenoph.* Ibid. pag. 369. D. τότε κακίστους καὶ νῦν ὑβριστοτάτους. Mox fide MSS. Leidd. Burm. Edd. R. V. edidi τούτου τοῦ σχημ. vulgo aberat τοῦ. In *Aristide*, τοῦ σχήμ. τούτου. Idem.

3 Οἱ τούτου σχημ.] Cod. A. B. & Rom. τούτου τοῦ σχημ. In *Aristid.* pag. 22. τοῦ σχήματος τούτου & mox: ὑβριστικώτεροι pro ὑβριστοί. Stoeber.

4 Ὑγιᾶ.] Sic recte quoque *Moeris*. *Thucyd.* Lib. III. §. 34: σῶν καὶ ὑγιᾶ. *AElian.* L. IV. An. cap. 52. ὑγιᾶ γενέσθαι αὐτόν. *Hesych.* ὑγιᾶ σῶον, νέα ὀφθ Κρῆτες. Ita distinguendum. Dein χρέους κλέους Leid. sec. χρέως, κλέως Edd. R. V. prave. τήν τε εὐθ. dedi e Leidd. Burm. pro τὴν εὐθ. Oudend.

5 Καὶ ὕδερος, καὶ ὕδρωψ.] Verius scribit *Moeris*. Ὕδερος καὶ ὑδερᾶν Ἀττικῶς· ὕδρωψ Ἑλληνικῶς καὶ ὑδρωπιᾶν. ubi in MS. καὶ ὑδρᾶν, ut apud *Hesych.* ὑδρᾶν, ὑδρωπιᾶν. Sed editum tuetur *Suidas*, ὑδερῶν, ὑδρωπιῶν, pro ὑδρωπ. Verum ubique legendum censeo ὑδεριᾶν ὑδεριῶν. uti viri docti emendandum judicarunt *Pollucem* Lib. VI. §. 187.

ὕδερος

1 ΥΕΙΟΝ κρέας μὴ λέγε, ἀλλ' ὗος κρέας. καὶ ὑεικὸν, ὡς 2 βοεικὸν, εἰ καὶ 3 Συνέσιος 4 λέγει, ὡς προείρηται, ταρίχη κρεῶν ὑείων ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου.

5 ΥΙΕΑ μηδαμῶς εἴπῃς, 6 ἀλλ' υἱόν· μηδὲ υἱεῖς εἴπῃς.

ὕδερος ὑδεριᾷν. Sic *AEliano* Lib. III. An. cap. 18. γίγνεται καὶ ὑπὸ σίψεως (F. ψαύσεως. *Pauw*. σήψεως) διαρυγέστατος ὡς ὑδερῷν. Lib. XIV. cap. 4. σώζει δὲ ἄρα καὶ ὑδεριῶντας (sic *Apost.* cap. IX. Prov. 44.) ποθεῖσα· ὥσπερ δὴ καὶ προεῖπον. OUDEND.

1 Ὕειον κρέας μὴ λέγε &c.] *Poll.* Lib. VI. §. 55. τὸ δὲ δέρμα τοῦ χοίρου, φορίνην καλοῦσι. τὸ δὲ κρέας, ὑεικὸν ὡς καὶ βοεικόν. Verum MSS. habent συεικὸν vel συϊκόν. Et certe *Etymol M.* penitus damnat ὑϊκὸν vel ὑεικὸν de carne pag. 775. ὑϊκὸν ὑὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον. Ξενοφῶντος ἀπομνημονεύμασιν. L. Ξενοφῶν ἐν e *Phavorino*. sequitur: ὑϊκὸν δέρμα. οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ· ἠμάρτηται δέ. οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον. οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον &c. οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑϊκὸν, ἀλλ' ὕειον δέρμα. *Suidas* quoque ait ὕειον κρέας· χοίρειον ἢ ὕεια πληθ. χοίρεια. Ἐχορτάσθησαν ὑείων. Ὑεικὸν ὑὸς ἴδιον. χοίρου ἔργον &c. cum MS. *Photii*. V. *Alb*. Misc. Crit. pag. 293. *Polluci* quoque Lib. VI. §. 52. recensetur χολίκια ὕεια, & Lib. X. §. 151. κύστις ὕεια ex *Aristophane*. sic & *Athenaeo* Lib. IX. cap. 14. ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα. *AEliano* Lib. X. cap. 16. γάλακτος ὕειου γεύσασθαι. *Aristidi* Tom. I pag. 317. ὑείων δὲ οὐκ οἶδα ἐπόσοντι. Adde doct. *Abresch*. Animadv. *AEschyl*. pag. 399. Quantum igitur erret *Thomas*, hinc satis patet. Mox βοεικὸν, ut passim, rescripsi e Codd. Leidd. Burm. vulgo βοϊκόν. Pro quo βόειον *Aristidi* ibid. aliisque. OUDEND.

2 Βοϊκὸν] Cod. A. B. βοεικ. recte. STOEBER.

3 Συνέσιος λέγει, ὡς προείρημαι] Leid. sec. ἔφαμεν. Absunt illa ὡς πρ. ab Ed. Blank. Sed vide supra in Τέμαχος: ubi citavit illud exemplum auctor. Et in Τυγχάνειν: ubi itidem ὡς προείρηται. OUDEND.

4 Λεγ.] Adde ex A. B. & Rom. ὡς προείρηται. Locus *Synes*. est pag. 18 C. STOEB.

5 Ὑιέα μ. εἴπῃς.] Confer *Phrynich*. pag. 22. & 114. & ibi notata. εἴποις Leid. pr. & mox ἐν βιβλίῳ πρώτῳ exaratur in utroque ac Burm. V. *Thucydidem* §. 13. OUDEND.

6 Ἀλλ' υἱὸν] *Aristoph*. Nub. vs. 1437. *Idem* τοῖς υἱέσι l. c. vs. 1426. υἱεῖς *Demosth*. pag. 603. fin. conf. omnino *Moschop*. STOEBER.

πης, ἀλλὰ υἱός· μηδὲ υἱεῖ, ἀλλὰ υἱεῖ καὶ υἱῷ· [1] υἱεὸς δὲ λέγων, διὰ τοῦ ὃ μικροῦ γράφε, ὡς καὶ δρομέως. [2] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· Καμβύσου [3] τοῦ υἱέος αὐτοῦ. καὶ υἱέσι λέγε, μὴ υἱοῦσι· καὶ υἱεῖς υἱέων, υἱέας καὶ υἱεῖς. κρείττω γὰρ ταῦτα τοῦ υἱοὶ, καὶ υἱῶν, καὶ υἱοῖς, καὶ υἱούς.

Τὸ [4] ΥΠΑΓΩ μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. [5] Ὅμηρος· ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγεται [6] τὸ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴς, ἀντὶ τοῦ προηγητὴς, καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τοῦ προγραμμὸς, ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης· [7] ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὄγκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. καὶ ὑποτίμησις, ἢ προτίμησις· καὶ ὑπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ προειπεῖν· καὶ ὑπολαβὼν ἀντὶ τοῦ προλαβὼν, ὡς [8] Θουκυδίδης· οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραν ὑπολαβόντες, βίᾳ

---

1 Υἱέος δὲ λέγων.] Υἱέως enim Pseudattici dicunt teste *Phrynicho* pag. 12. vid. & Not. *Nunnesii* pag. 9. WITTER.

2 Θουκυδ.] Pag. 4. ubi vid. Schol. & pag. 5. υἱέας *Lucian.* Contempl. p. 344. DRAKENB.

L. c. pag. 11. ubi est υἱέως. Ibi *Schol.* υἱέως] Ἀττικῶς, ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱεύς. Sed *Idem* υἱέος frequentavit pag. 90. C. Libr. III. pag. 189. C. II. pag. 170. D. &c. WITTER.

3 Τοῦ υἱέος.] Scholiastes cum vulgaribus Edd. exhibet υἱέως, id ajens Atticum ab υἱεύς. Sed MSS. *Thomae* & *Phrynicho* consentiunt in υἱέος. V. *Nunnes.* & *H. Steph.* in Thes. & Atticum *Lysiae* Indicem, nec non de seqq. OUDEND.

4 Ὑπάγω μὴ εἴπῃς. &c.] Conf. *Ammon.* h. v. & ibi doctiss. *Valcken.* STOEBER.

Vide *Ammon.* pag. 140. cum nota Cl. *Valken.* εἴποις Leid. pr. *Homeri* verba leguntur Il. Π. vs. 148. Conf. Ψ. 291. OUD.

5 Ὅμηρος.] Iliad. Π. vs. 148. WITTER.

6 Τὸ προάγειν.] Addit *Ammon.* τελέσιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. Docet id *Duker* ad *Thucydidis* locum infra citatum. V. *Xenoph.* pag. 313. 324. OUD.

7 Ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὄγκον.] *Ammon.* ἐγὼ δέ. Cl. *Valckenario* *Aristophanis* verba haud inmerito obscura minusque sincera videntur. *Wolfius* conjecit ὑπερῶ, sine dubio tunc legi quoque volens προερῶ in seq. Mihi non liquet. IDEM.

8 Θουκυδίδης.] Lib. I. p. 44. C. *Steph.* WITTER.

Lib.

βίῳ ἡμῶν εἶχον. οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ. καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις. σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. καὶ [2] Θουκυδίδης· περιινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα. ὑπάγω καὶ τὸ ὑποβάλλω. [3] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν.

[4] ΥΠΑΙΘΡΟΝ μὴ λέγε, [5] ἀλλὰ ὑπαίθειον.

ΥΠΑΡΧΩ, τὸ προκατάρχω. ὡς τὸ, ὑπῆρξεν ἀδίκου μάχης. [6] Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν Λευκτρικῶν· οὐ τὸ μὴ

Lib. I §. 68. Sed vide illic Comm. & Schol. ad *Aristoph.* Ranas vs. 175. *Eupolidis* locum excitavit quoque *Ammonius*. Notandum vero, in MSS. Leidd. & Ed. Rom. circumflexo accentu dari βαπταῖς, non βάπταις, ut vulgo ubique & apud *Meurs.* in Bibl. Attica pag. 1500. OUDEND.

1 Ἀριστοφ.] Βατραχ. v. 175. WITTER.

2 Θουκυδίδης.] Lib. IV. pag. 312. seq. ubi vid. Cl. *Duker.* STOEBER.

Lib. IV. §. 127. τοιαῦτα ὁ Βρασίδας παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα. At illic non significat προῆγε, sed *reduxit*, *subduxit exercitum* sive retro cessit cum copiis. V. *Duk.* *Aristidis* locus legitur Tom. II. pag. 333. OUDEND.

3 Ἀριστ.] L. c. pag. 91. WITTER.

4 Ὕπαιθρον.] At praeter *Xenophontem*, quem laudat *Stephanus* in lex. ὕπαιθρον etiam occurrit apud *Lucianum* Tom. I. p. 601. ἀμφίας γὰρ ἔξω τῆς ὁδοῦ ἴσμεν, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τι περ τὴν θύραν ἔξω ἴσως, καὶ ὁ πόρρω. Legitur & ὕπαιθρος ἀγὼν in Alleg. *Homer. Heracl.* p. 421. & ὕπαιθρος καὶ ἀγεγώνιος ἀρετὴ apud *Synesium* de regn. pag 31. Complura alia exempla adduci possent, verum haec refellendo *Phrynicho*, & *Thomae* satis sunt. SALLIER.

5 Ἀλλὰ ὑπαίθριον.] Ex *Phrynicho* pag. 106. ubi vide, & *Hesych.* Alii, ut *Etym. M. Suid.* perinde censent. Sed Attici ὑπ' αἰθρίας εἶναι & αἰθριάζειν cum compositis dixerunt. Certe de homine praestat ὑπαίθριος: de re etiam dicitur ὕπαιθρος Attice. Ita distinxit & *Lucianus*. Vide Indicem; ita & *AElianus*, qui Lib. XII. Anim. cap. 27. ὑπαίθριον ait, sed Lib. XIII. V. H. cap. 31. καθήμενον ἐν ὑπαίθρῳ. V. & *Salmas.* ad *Tertull.* Pall. p. m. 85 &c. OUDEND.

6 Ἀριστιδ. οὐ τὸ μή.] L. c. pag. 13. B. med. alter est *Panath.* p. 29. A. WITTER.

Adde *Xenoph.* pag. 504. C. ὑπάρχοντες νόμοι *leges receptae* apud

μὴ ἀντευποιεῖν τοὺς ὑπάρξαντας. καὶ ὑπαρχὴ ἡ προκατάρξις. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰμί. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὑπῆρχον δὲ εἰς ἅπαντα νικῶντες. καὶ ὑπάρχω, τὸ ἄρχειν τινὰ ἄρχω. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· τοὺς ὑπάρξαντας ὡς βελτίστους αἱρεῖσθαι.

Τὴν ὙΠΕ'Ρ πρόθεσιν, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν, πρὸς γενικὴν ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· Ἕλληνες δὲ, πρὸς αἰτιατικήν. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· [3] τῷ ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρι. ὡσαύτως καὶ τὴν ὑπό. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τά τε μετέωρα φροντιστής, καὶ τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκώς. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια. Πλούταρχος· πᾶς γὰρ ὁ [4] ὑπὸ γῆς τε καὶ [5] ὑπὲρ γῆν χρυσός, ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος, κατὰ Πλάτωνα.

ὙΠΕΡΗ-

---

apud *Demosth.* pag. 569 fin. In *Aristid.* loco pro ἅπαντα Cod. A. legit ἅπαντας non male. STOEBER.

Tom. I. pag. 430. Alter ejus locus est pag. 146. Tom. I. *Synesii* Epist. 73. continet tertium exemplum, in quo dant MSS. Leidd. βελτίους. OUDEND.

1 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 221. A. WITTER.

2 Ἀριστειδ. ἐν Παναθ.] Pag. 5. A. ubi: τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα. IDEM.

3 Τῷ ὑπὲρ κεφ. ἀέρι.] Tom. I. pag. 187. V. & pag. 99. *Platonis* loca vide Tom. I. pag. 18. B. 19. C. Nam utrobique in Edd. est γῆν. Sed pag. 23. D. τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ζητεῖ. Tom. II. pag. 728. A ὅτι ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρύσος. Attici ὑπὸ Accusativo plerumque jungunt, cum significat *sub* sive *infra*; Genitivo, cum significat *super*; licet in contrarium quoque dentur exempla, & ὑπὸ γῆς aeque ac ὑπὸ γῆν dicantur ea quae sunt *sub terra* seu *terram*, & *super terram* sive ὑπὲρ γῆς. & sic similia, etiam cum Dativo. OUDEND.

4 Ὑπὸ γῆς τε καὶ ὑπὲρ γῆν.] Ex *Thomae* mente debet in *Plutarcho* legi ὑπὲρ γῆς; ut sane exaratur in utroque Leid. ac Burm. & ipso *Plutarchi* textu in Differt. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο Tom. II. p. 92. D. sed illic videtur ἅπας γὰρ ὁ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος ἀρετῆς κ. τ. E Colotiana citat quoque *Stephanus* τὸ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσόν. IDEM.

5 Ὑπὲρ γῆν.] Codd. A. & B. γῆς.

ΥΠΕΡΗ'ΦΑΝΟΣ ἄνθρωπος, ὁ ὑπέρφρων καὶ ἀλαζών· ὑπερήφανος δὲ παρασκευὴ, ἡ μεγάλη καὶ θαυμαστή. Πλάτων [1] ἐν Φαίδωνι· ὑπερήφανον γάρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς ἱστορίας ἑκάστου. καὶ ὑπερηφανωτέρα οἰκία, ἡ τῶν ἄλλων μείζων. Δημοσθένης· τὰς ἰδίας οἰκίας κατεσκευάκασιν, οὐ μόνον τῶν πολλῶν ὑπερηφανωτέρας.

ΥΠΕΡΜΑΖΩ οὐ μόνον τὸ μεγάλους [2] μαστοὺς ἔχειν, ὡς Συνέσιος [3] ἐν ἐπιστολῇ· αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων. [4] ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερτρυφῶ. οἱονεὶ τὸ, τραπέζῃ χρῶμαι εὐτελεστάτῃ, οἷον ἀπὸ μάζης, ἀλλὰ πλεῖστα σιτία [5] ἐχούσῃ. [6] Λουκιανὸς ἐν τῷ πλοίῳ, ἢ, εὐχαῖς· ὑπερμαζᾷς γε, ὦ Ἀδείμαντε.

[7] Τὸ ΥΠΕΡΟΡΩ ὡς [8] ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικῆς συντάσ-

---

1 Ἐν Φαίδωνι.] Burm. Leidd. ἐν τῷ Φ. pag. 96. A. ubi τὰς αἰτίας ἑκάστου. Praecedit ergo περὶ φύσεως ἱστορίαν. *Demosthenis* verba petita sunt ex Orat. περὶ Συντάξεως pag. 127. E. Sic *AEliano* Lib. XIII. An. cap. 20. τῶν κητῶν τὰ ὑπέρογκα ἄγαν καὶ τὸ μέγεθος ὑπερήφανα. OUD.

2 Μαστούς.] Cod. B. μαζούς. STOEBER.

MS. Burm. μαζοὺς. OUDEND.

Gregor. Naz. Carmin. in *Jac. Tollii* Insign. Itiner. Ital. pag. 20. ἔπειθ' ὑπερμαζῶσι. *Theophylactus* Simoc. ep. 77. ὁ σὸς ἔγγονος ὑπερμαζᾷ Μυρωνίδη. conf. *Andr. Schottus* ad Proverb. Metric. p. 599. & *Graevius* Lect. Hesiod. cap. 13. pag. 66.

3 Ἐν ἐπιστολῇ.] Pag. 166. B. WITTER.

Ep. IV. pag. 168. Mox excudi curavi, τὸ ὑπερτρυφῶ. Sic enim Codd. vulgo deest τό; item ἐχούσῃ cum Leid. pr. & Burm. sc. τραπέζῃ· sensu caret vulgatum ἐχούσης. *Luciani* locus prostat Tom. III. pag. 259. ubi ὑπερμαζᾷς γε, in Cod. Burm. ὑπερμαζῶν. de quo verbo adi *Suidam* & *Graev.* ad Hesiodi Ἐργ. vs. 590. item *Etym. M.* in μᾶζα. OUDEND.

4 Ἀλλὰ καὶ ὑπερτρ.] Codd. A. B. καὶ τὸ ὑπ. STOEBER.

5 Ἐχούσης.] Codex uterque ἐχούσῃ. IDEM.

6 Λουκιαν.] Tom. II. p. 498. *Graev.* ibi γε pro γάρ. vid. *Schol.* IDEM.

7 Τὸ Ὑπερορῶ.] Genitivi exemplum habes apud *Antiph.* pag. 60. τῷ μὲν ἐν δικαίῳ πι-

τάσσεται· παρ' Ἀττικοῖς δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἐστιν ὅτι. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ὑπερειδόντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερφρονῶ γίνεται. Ἀριστοφάνης [2] ἐν Νεφέλαις· ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. καὶ [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, νῦν ἔγνων εἶναι ὁ λέγομαι· οἷά τις ἀλαζὼν τοὺς παῖδας ὑπερφρονῶν.

* ΥΠΕΧΩ, τὸ ὑποτίθημι, ὡς τὸ, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, παρὰ τῷ θεολόγῳ. [4] ὑπέχει τὰ ὦτα τοῖς λεγομένοις. [5] καὶ τὸ δίδωμι, ὡς τὸ [6] ὑπέχω δίκην.

ΥΠΙ-

τείων ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας. at accusativum legas apud *Andoc.* pag. 300. ὅστις δὲ ὑπερορᾷ ταῦτα, τὴν μεγίστην φυλακὴν ἀνῄρηκε τῆς πόλεως. Recte itaque *Thomas* ait, hocce verbum modo cum genitivo, modo cum accusativo a scriptoribus Atticis usurpari. SALLIER.

Hoc verbum ponit auctor: sed non ejus exemplum subjicit, verum τοῦ ὑπερειδῶ. Quare suspicor excidisse hic quaedam, & auctorem addidisse, Atticos similiter accusativum junxisse verbo ὑπερείδω; uti mox tertium ponit ὑπερφρονῶ. Ac maxime meam suspicionem auget; quod invenerim apud *Phavorinum*; ὑπερορῶ παρὰ μὲν τοῖς κοινοῖς γενικῇ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς αἰτιατικῇ συντάσσεται· ὡς Συνέσιος, πνεῦμα θεῖον ὑπερορᾷ. μικρολογίαν συμμαχικὴν ὑπερορᾷ, παραβλέπει. In Cod. Oxon. ex interpolatione est τὸ ὑπερειδεῖν. OUDEND.

8 Ἐπὶ τὸ πλεῖστον.] Leid. sec. Edd. Vett. ἐπιτοπλεῖστον. Leid. pr. Burm. Oxon. ἐπιτοπολύ. *Thucydidis* verba occurrunt Lib. VI. §. 18. ubi vulgo additur καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες. sed consule *Duk.* IDEM.

1 Θουκυδ.] L. c. pag. 424. A. *Steph.* Conf. *Joseph.* p. 147. D. WITTER.

2 Ἐν Νεφέλαις] L. c. vers. 226. IDEM.

Vs. 226. quem & citat *Suidas* in Ταῤῥοί. Leid. pr. & Burm. ταρσοῦ. In *Libanii* Ep. 1599. vulgo legas περιφρονῶν. Praefero nostri lectionem, maxime Atticam. OUDEND.

3 Λιβαν.] Tom I. in Praefat. ubi περιφρονῶν. WITTER.

4 Ὑπέχω.] Conf. *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 751.

5 Καὶ τὸ δίδωμι.] Ita ὑπέχειν λόγον *rationem reddere*, apud *Xenoph.* pag. 452. & ὑποσχεῖν apud *Eundem* Ἑλλ. I. pag. 448. C. STOEBER.

6 Ὑπέχω δίκην.] Sive τιμωρίαν, *poenam do, subeo, sustineo*: ut passim. OUDEND.

1 Ἐπι

[1] ΥΠΙΣΧΝΕΙ͂ΤΑΙ κυρίως τὶς τὸ ἀξιωθὲν δίδωσι· [2] ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος.

ΥΠΙΣΧΝΟΥ͂ΜΑΙ. τὸ δὲ [3] ὑπόσχομαι, βάρβαρον. [4] ἐὰν ὑπόσχωμαι δὲ ἐν χρήσει.

ΥΠΝΟΜΑΧΕΙ͂Ν. [5] Ξενοφῶν, καὶ [6] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὑπὸ μεσοπύργιον τεταγμένος ὑπνομαχῶ· τὸ δὲ ἀνθίστασθαι, ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ λέγε, ἢ ὕπνου κρατεῖν.

[7] ΥΠΝΩ΄ΔΗΣ, [8] παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων· ὑπνηλὸς δὲ,

---

1 Ὑπισχνεῖται.] *Xenoph.* pag. 521. D. *AEschin.* pag. 268. A. STOEBER.

Ex *Ammonio* pag. 139. ubi V. OUDEND.

2 Επαγγελλ.] *AEschin.* pag. 268. B. STOEBER.

3 Ὑποσχομ.] Codd. A. B. Rom. σχωμ. Vid. *Lucian.* T. I. pag. 630. IDEM.

4 Ἐὰν ὑπόσχωμαι.] Ita restitui e MSS. Leid. Oxon. Burm. Edd. Rom. Vasc. *Phavor.* Ineptissime repetebatur ὑπόσχομαι contra sensum communem: ὑπόσχομαι est barbarum; licet subjunctivum ὑπόσχωμαι sit in usu. Confer *Hesychium* & *Suidam.* In *Polluce* Lib. VI. §. 117. editur ὑπόσχομαι; sed exsulat a MSS. *Jungerm.* malebat ὑπίσχομαι. OUDEND.

5 Ξενοφῶν.] Cyrop. II. fin. pag. 49. De vera lectione lis pendet. Alias *Xenoph.* utitur voce ἀγρυπνεῖν Lib. VIII. pag. 172. WITTER.

Lib. II. Κυροπ. pag. 61. A. ὡς ἂν δύνανται ὑπνομαχεῖν al. ὕπνου τυχεῖν. sed male. Vult *Xenophon*, nunc militi somnum esse concedendum, ne dein ab eo opprimatur, sed tunc vigilare possit, ut in exemplo *Suidae* Μάρκελλος ὑπνομαχεῖν πεφυκώς. In *Synesii* loco Ep. 129. pag. 165. vulgo ὑπὸ μετοπυργίῳ, uti citat etiam *Suidas*, qui recte habet προσήκον ἦν; vulgo προσήκουσι. Corruptissimus hic est *Moeris.* Ὑπνομαχῶν Ξενοφῶν μόνος. MS. ὑπνομαχεῖν Ξενοφῶν παιδαγωγεῖν μόνος. An παιδείαν Κύρου sive *Xenophontis* librum cogitarit librarius, an aliud lateat, viderint, quibus plus ingenii & otii est. OUDEND.

6 Συνεσ.] Pag. 265. C. ubi μεσοπυργίῳ. WITTER.

7 Ὑπνώδης.] Temere ea vox a *Thoma* tanquam minus Attica repudiatur, utpote quam legas apud *Platonem* de Rep. L. 3. p. 404. ἀρ' οὖν ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκοι ἂν εἴη τούτοις; ἴσως. ἀλλ' ἦν δ' ἐγώ, ὑπνώδης αὕτη

ἢ ὕπνῳ δουλεύων. [1] Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν, ὑπὲρ τῆς τῶν Ἀντιοχέων ὀργῆς · ὑπνηλοῦ βασιλέως.

[2] Τὸ ΥΠΟΓΥΟΝ οἱ δοκιμώτατοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τιθέασιν· [3] ἤγουν, ὑπόγυος κίνδυνος, [4] ὁ ὅσον οὔπω ἐσόμενος. [5] τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. ὡς ἔχει καὶ τὸ

αὕτη γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγιείαν. Utitur quoque *Theophrastus* Hist. Plant. L. 9. cap. 12. συνώνυμοι δὲ, inquit, καὶ οἱ στρύχνοι, καὶ οἱ τιθύμαλλοι· τῶν γὰρ στρύχνων ὁ μὲν ὑπνώδης, ὁ δὲ μανικός. quamobrem quibus nomen illud usurpatur, ii Attice loqui existimandi sunt: occurrit autem in scriptis *Plutarch.* Tom. I. pag. 471. *Porphyrii* de Abst. pag. 28. & 39. *Heliod.* AEth. p. 166. SALLIER.

8 Παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων.] Apud *Plutarchum* tamen de Aud. Poëtis §. 37. Ed. Oxon. ὡς ὑπνώδους φύσει τοῦ Ὀδυσσέως. *Polluci* quoque Lib. I. §. 117. ὁ στρατηγὸς ὑπνώδης. Mox in *Libanii* Orationis Titulo fide Leid. pr. & Burm. addidi τῶν. Exstat locus Tom. II. pag. 167. B. ubi in textu βουλόμενος. in M. βασιλεύοντος. OUDEND.

1 Λιβαν.] Tom. II. p. 167. B. ubi: ὑπν. δὲ ἀνδρὸς βουλόμενος. *Philostr.* V. A. pag. 338. ὁπόσα, ὥσπερ ὁ Μανδραγόρας ὑπνηλὰ ἐνομίσθη. *Idem* Icon. I, 22. ἠδεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες φαίνονται. Conf. *Aristid.* pag. 25. B. lin. 7. WITTER.

2 Τὸ Ὑπόγυιον.] Probatissimos Scriptores usurpare ait de *re jamjam futura*, alios vero de *re modo praeterita.* Sic *Isocrat.* in Euagor. pag. 405. ὑπογυιώτατον dixit pro nuperrime, opposuitque ei τὸ πάλαιον. BOS.

3 Ἤγουν.] Cod. A. οἷον.

4 Ὁ ὅσον.] Leid. sec. caret ὁ. Oxon. ἤγουν ὅσω. Dein ὡς ἔχει καὶ τὸ Leid. pr. τὸ exsulat a sec. καὶ τὸ ab Oxon. qui non habet quoque nomen Γρηγορίου. Utroque modo saepe apud nostrum. V. illum Tom. I. pag. 352. C. *Thomae* consentit *Moeris.* Aliter *Suidas* & *Hesych.* Constat vero, Atticos hoc & ἐξ ὑπογύου de futuro frequentius dixisse, quam de praeterito. OUDEND.

5 Τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος.] Ait *Thomas* ὑπόγυον etiam ad praeteritum pertinere, idque recte, ut argumento sunt haec *Isocratis* pag. 205. χρὴ δὲ σὲ οὐκ ἀγαπᾷν, εἰ τῶν παρόντων τυγχάνεις ὢν ἤδη κρείττων, ἀλλ' ἀγανακτεῖν, εἰ τοιοῦτος μὲν αὐτὸς ὢν τὴν φύσιν, γεγονὼς δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διὸς, τὸ δ' ὑπογυιώτατον, ἐξ ἀνδρὸς τοιούτου τὴν ἀρετὴν, εἰ μὴ πολὺ διοίσεις καὶ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς ταῖ[s]

τὸ περὶ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ· τὸ ὑπεζυγον τῆς ὕβρεως αἰσχυνόμενος.

ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΑΙ, τὸ μετὰ σεμνολογίας σμικρύνω. 1 Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. 2 Νιτάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑποκορίζετο. 3 Ἀριστείδης ἐν τῷ κατὰ τῶν ἐξορχουμένων· ἀνθρώπων ὑποκοριζομένων τὴν αὐτῶν φαυλότητα καὶ δυστυχίαν. 4 καὶ Πλούταρχος ἐν τῷ, πῶς ἄν τις διακρίνοι τὸν κολακα τοῦ φίλου· ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας. τὰς δὲ συντάξεις, φόρους· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων.

ΥΠΟ-

σοι τιμαῖς ὄντων. SALLIER.

Aristid. Tom. I. pag. 443. Θηβαῖοι . . . δίκην ἠδυνήθησαν λαβεῖν ὑπέγυον. STOEBER.

1 Ἀριστοφ.] Plut. vs. 1012. ubi vid. *Bentlej.* WITTER.

Ἂν delent Codd. A. & B. & pro Βάτιον legunt Βατ7. STOEB.

2 Νιτάριον καὶ Βάτιον.] MSS, & Edd. Vett. cum *Phavorino* Νιττάριον καὶ Βάττιον. Est vs. 1012. ubi consulas omnino velim summum *Hemsterhusium.* *Aristidis* verba leguntur T. II. p. 403. OUDEND.

3 Ἀριστειδ.] Pag 150. Norm. add. pag. 70. STOEBER.

4 Καὶ Πλούταρχος ἐν τῷ.] Vita Solon. T. I. p. 86. C. pro διακρ. lege διακρίνειε. WITT.

MSS. Leidd. & Burm. sine τῷ & addunt ἐν τῷ περὶ τοῦ, & mox Ed. Vasc. ut est in ipso *Plutarcho* Tom. II. pag. 48. recte διακρίνειε. Ejus vero verba non ibi habentur; sed in Vita Solonis, Tom. I. pag. 86. C. unde corrigas, nisi memoriae vitio erraverit *Thomas*, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις, & addas οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας. ab hoc enim participio pendent Accusativi. Locum vero *Platonicum* e disputatione Plutarchi de discrimine Adulatoris & Amici, utpote elegantissimum, quem in Arte Amatoria Lib. II. vs. 657. &c. imitatus est Ovidius, adscribere lubet. ὡς γὰρ ὁ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν, βασιλικόν· μέλανας δὲ ἀνδρικούς· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας· τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ ποίημα εἶναι, ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Adi quoque *Hesychium* & *Suidam.* Perperam *Moeris* ait ὑποκορίζεσθαι Ἀττικῶς. κολακεύειν Ἑλληνικῶς. species & modus κολακείας ἐστὶν ὁ ὑποκορισμός. OUD.

ΥΠΟΚΡΙ'ΝΟΜΑΙ, τὸ μετὰ προσποιήσεως καὶ σχηματισμοῦ τι ποιῶ· καὶ ὑπόκρισις, αὐτὸ τὸ ἐπίπλαστον ἔργον. ὑποκρίνομαι καὶ τὸ ἀποκρίνομαι, καὶ ὑπόκρισις τὸ αὐτό. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· Τελμησέες μὲν ταῦτα [2] ὑπεκρίναντο Κροίσῳ. καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ταῦτα μὲν ἡ Πυθίη ὑπεκρίνατο τοῖσι Λυδοῖσι. καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ τῶν χρηστηρίων τὰς ὑποκρίσιας.

ΥΠΟΛΑΜΒΑ'ΝΩ, τὸ ὑποπτεύω, [3] καὶ τὸ περιλαμβάνω, ὡς ἔφαμεν· καὶ ὑπολαμβάνω, [4] τὸ ἀποκρίνομαι. [5] Θουκυδίδης· ὑπελάμβανον οὐ χρεὼν εἶναι αὐτοὺς ἐπαγγεῖλαι.

---

1 Ἡροδ.] Locus primus est Lib. I. pag. 35. E. ubi sic; Τελμισσέες μέν τοι ταῦτα ὑπεκρίν' Κροίσῳ. *Alter* lib. cit. pag. 43. C. *tertius* libr. cit. pag. 42. C. Adde *Arrian.* Indic. c. 35. pag. 350. καὶ ἤροντο, ὁπόσοι ἐλαύνουσιν; οἱ δὲ ὑποκρίνονται, ὅτι &c. & paullo ante: ἐρομένοις γὰρ αὐτοῖς ἵνα περ εἴη Ἀλέξανδρος, ὑποκρινάμενοι τὸν χῶρον. Itaque recte notavit *Homeri Interpr.* Iliad. H. vs. 407. ὑποκρίνονται] ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. WITTER.

In primo *Herod.* loco Codd. A. B. & Rom. ὑποκρ. habet. ὑποκριτὴς apud *AEschin.* παρὰ πρ. pag. 249. A. ὑπόκρισις *Herodot.* Lib. I. p. 54. E. STOEBER.

2 Ὑπεκρίναντο.] Vitiose contra *Thomae* mentem, *Herodoti* Edd. & *Thomae* MSS. edebatur ἀπεκρίναντο. Est cap. 78. ubi vulgo Τελμησσέες. Alter cap. 91. Tertius locus cap. 90. Consule *Suidam* & Cl. *Albert.* Observ. Philol. pag. 45. OUDEND.

3 Καὶ τὸ περιλαμβάνω.] Addunt Codd. A. B. & Rom. ὡς ἔφαμεν scil. supr. in ὑπάγω. Conf. ad hanc §. *Moschop.* STOEBER.

Ὡς ἔφ. Ita MSS. & Edd. Vett. Rursus Blank. ejicit ὡς ἔφαμεν. Respicit auctor, quae dixerat in V. ὑπάγω. OUDEND.

4 Τὸ Ὑποκρίνομαι.] *Isocrat.* ad Demonic p. 52. DRAKEN.

Ut paullo ante in ὑποκρίνομαι. Sed haud dubie scripsit ἀποκρίν. WOLF.

Verissima est *Wolfii* conjectura, quam firmant MSS. Leidd. & Burm. Uti illic docuit auctor, ὑποκρίνομαι poni quoque pro ἀποκρίνομαι; sic hic ita usurpari quoque ait ὑπολαμβάνω. Confer *Suidam* & *Hesychium*: ubi male quidam pro ἀποκρινόμενος substituere conantur ὑποκ. *Thucydidis* verba lege cum nota Cl. *Dukeri* Lib. V. §. 49. OUD.

5 Θουκυδ.] Pag. 349. *Duker.* STOEBER.

1 Ἡροδ.

γέλλω. καὶ ὑπολαμβάνω, τὸ ὑποδέχομαι. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· νῦν ὦν μὲν [2] εὖ παραινέσης ὑπέλαβε τὸν λόγον. καὶ αὖθις [3] ἐν τῇ τρίτῃ· Μαιάνδριος δὲ ὑπέλαβε τὸν λόγον.

[4] Καὶ ὙΠΟΛΟΓΙΖΟΜΑΙ, καὶ ὑπόλογον τίθεμαι. [5] Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν τρίτῳ· καὶ προϊδώμεν μηδένα [6] ὑπόλογον θέμενοι.

[7] ὙΠΟΛΥΩ τὸν πόδα, καὶ ὑπολύω τὸν βοῦν, ἤγουν, ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὄντα δεδεμένον λύω. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· [9] τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον, τὰ δὲ οἰκείωσιν ἐποιοῦντο.

ὙΠΟ-

---

1 Ἡροδ.] Pag. 98. A. ubi vulg. νῦν ὦν μὲν εὖ παρ. ὑπολ. τ. κ. λ. WITTER.

Cod. A. νῦν ὦ μὲν εὖ παρῃν. ὑπολ. Cod. B. νῦν μὲν ὦν εὖ παραιν. ὑπολ. STOEBER.

2 Εὖ παραινέσης ὑπόλαβε.] Prave Edd. ὦ. & Blank. ὑπέλαβε. Ut edidi, habent *Herodotus* cap. 212. & MSS. omnes. Alter locus est Lib. III. c. 145. OUD.

3 Ἐν τῇ τρίτῃ.] Pag. 248. C. adde *Liban.* Tom. II. p. 455. B. WITTER.

4 Καὶ Ὑπολογ. καὶ.] Sic MSS. prius καὶ abest Edd. Dein Λευκτρικῷ. Leidd. & Burm. OUD.

5 Ἀριστιδ. ἐν Λευκτρ. non λευκτρ.] P. 31. A. ubi ὑπὸ λόγον. WITTER.

Ὑπολογίζεσθαι est apud *Eund.* Tom. II. pag. 264. fin. Jebb. & *Demosth.* p. 341. C. STOEBER.

6 Ὑπόλογον θέμενοι.] Tom. I. pag. 453. ubi duabus vocibus editur ὑπὸ λόγον. Uti saepe huic voci accidit. Adi Comment. egregii viri *Taylori* ad *Lysiam* pag. 97. ὑπόλογον ποιεῖσθαι. item p. 460. ὑπόλογον εἶναι. pag. 477. ὑπόλογον γενέσθαι. pag. 621. ὑπόλογον ὄντα. OUD.

7 Ὑπολύω τὸν πόδα.] Id est, calceamenta detraho, ita *Joseph.* pag. 126. ὑπολύσασα δ' ἡ γυνὴ τ' ἀδελφοῦ τὰ σάνδαλα, καὶ πτύσασα αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον, ἄξιον εἶναι παρ' αὐτοῖς λέγεται τυγχάνειν ὑβρίσαντα τὴν τοῦ κατοιχομένου μνήμην. Sed & ὑπολύω nullo addito nomine eamdem significationem habet, ut discimus ex *Josepho* pag. 164. μαρτυρόμενος οὖν ὁ Βόοζος τὴν γερουσίαν ἐκέλευσε τῇ γυναικὶ ὑπολῦσαι αὐτὸν προσελθοῦσαν κατὰ τὸν νόμον. SALLIER.

8 Θουκυδ.] Libr. cit. p. 313. fin. *Duker.* pro τὰ δὲ οἰκείωσ. lege τὰ δὲ οἰκείωσ. ex Cod. A. B. & Rom. STOEBER.

9 Τὰ μὲν.] §. 128. scil. ζεύγη βοεικὰ &c. τὰ δὲ sc. σκευῶν, ut in MSS. & Edd. Vett. ipsoque *Thucydide.* Pessime in Ed. Blank. τὰ δὲ οἰκ. OUDEND.

1 Ὑπο-

ΥΠΟΠΤΟΣ καὶ ὁ ὑποπτευόμενος, καὶ ὁ [1] ὑποψίαν ὀ-τοῦν ἔχων. [2] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· [3] ὕποπτος ὢν Τρωϊκῆς ἁλώσεως. ὑπόπτης δὲ μόνον, ὁ ὑποπτεύων. [4] Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· χαλεπὸς ἦν τότε καὶ ὑπόπτης ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας.

[5] ΥΠΟΣΤΡΕΦΩ κάλλιον, ἢ ἀναστρέφω.

[6] ΥΠΟΣΤΡΩΜΑ Ἀττικοί, οὐ περίστρωμα.

[7] ΥΠΟΤΙΘΗΣΙ μὲν τὰ ἐνέχυρα ὁ δανειζόμενος· ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων ταῦτα, ἤγουν ὁ δανείζων. καὶ ὑποτίθημι, τὸ ὑποβάλλω, καὶ τὸ συμβουλεύω. καὶ ὑποκείμενος λόγος, ὁ κατὰ συμβουλὴν λεγόμενος. [8] Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο.

ΥΠΟ-

1 Ὑποψίαν ὀτοῦν.] Ὑποψία ponitur pro pugna. vid. Schol. *Thucydidis* Lib. I. p. 11. Drak.

Cod. A. ὑποπτεύων male. Mox: pro ὀτοῦν Cod. B. ὀπῶν. Stoeber.

2 Εὐριπ.] L. c. vs. 1135. ubi ὑπ. ὢν δὴ Τρ. ἁλ. Stoeb.

3 Ὕποπτος ὤν.] Vs. 1135. ubi ὢν δή. Addit Oxon. ἤγουν ὑποψίαν ταύτης ἔχων e Scholiast. ὕποπτος & ὑπόπτης confusa apud *Poll.* L. I. §. 197. quae conferenda cum Scholiaste *Thucydidis*, hic citati Lib. VI. §. 60. Oudend.

4 Θουκυδ.] L. c. pag. 415. *Duk.* Stoeber.

5 Ὑποστρέφω] Seu moneo. *Isocrat.* ad Demon. p. 50. hinc ὑποθήκη pro praecepto ponitur apud *Isocrat.* ad Nicocl. p. 66. Drakenb.

Vid. *Wetstein* ad N. F. Tom. II. p. 486.

6 Ὑπόστρωμα &c.] Sic & *Moeris* ait. Hinc Synonyma sunt *Hesychio.* Vide & *Polluc.* Lib. VI. §. 10. & *Athen.* Lib. II. cap. 9. ibique *Casaub.* Proprie tamen sunt diversa, ex variarum praepositionum vi & indole. Oudend.

7 Ὑποτίθησι.] Adi *Scalig.* ad *Herodiani* Fragm. p. 210. Comment. ad *Polluc.* Lib. VIII. §. 142. Dein MSS. auctoribus exhibui καὶ τὸ συμβουλεύω. In Edd. non comparebat τό. Tandem *Herodoti* loco, quem *subjecit* auctor ex Lib. III. cap 40. addidi ἀκέο *medeare ex* eodem & MSS. Leidd. in quibus exaratur ἄκαιο & Burm. in quo ἄκαλο. Idem.

8 Ἡροδ.] Lib. III. pag. 201. E. Conf. *Phrynich.* pag. 90. Pro συμβουλεύω habet *Lucian.* Δραπετ. Tom. IV. pag. 325. Basil.

ἐγώ

1 ῾ΥΠΟΨΗΦΟΣ, ὁ ὑπὸ ψῆφόν ἐστι λέγε, μὴ ὑποψήφιος. 2 Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας πρώτῳ· τοὺς 3 ὑποψήφους τῆς βασιλείας.

῾ΥΠΤΙΑΖΕΙΝ, 4 καὶ τὸ ὕπτιόν τινα καὶ ῥάθυμον εἶναι, καὶ ὡσανεὶ θρύπτεσθαι. 5 Αἰσχίνης· ὑπτιάζων καὶ καλασκοπούμενος ἑαυτὸν, ὡς ἐν παλαίστραις καὶ διατριβαῖς γεγονώς. 6 καὶ Φιλόστρατος. ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται.

7 Η ῞ΥΣΠΛΗΞ θηλυκῶς ἐρεῖς, οὐχ ὁ ὕσπληξ.

῾ΥΦΗ-

ἐγώ τοι ὦ πάτερ ὑποθήσομεν. WITTER.

Codd. A. B. fine addunt ἄκαιο. STOEBER.

1 ῾Υπόψηφος.] Ea voce, quam *Stephanus* omisit in lex. praeter *Synesium* utitur etiam *Chrysost.* Tom. VI. pag. 873. ἆρ' οὖν ὑπὲρ τούτων ἐγκαλοῦμεν τῷ δικαστῇ; οὐδαμῶς· ἂν μὲν γὰρ λαβὼν αὐτοὺς ὑποψήφους ἀφῇ, καὶ τὸν μὲν παθόντα κακῶς κολάσῃ, τὸν δὲ ποιήσαντα τιμήσῃ, καὶ στεφανώσας ἐκπέμψῃ κατηγορίας οὗτος ἄξιος, καὶ ἐγκλημάτων ἐσχάτων. SALLIER.

2 Συνεσ.] L. c. pag. 94. B. & D. ubi τῇ βασιλείᾳ. STOEBER.

3 ῾Υποψήφους τῆς βασιλείας.] Sive regni petitores per suffragia. In *Synesii* Edd. pag. 94. B. & D. est τῇ βασιλείᾳ. Voce autem ὑπόψηφος augeantur Lexica. Vid. *Du Cang.* Gl. M. & J. Gr. in V. OUDEND.

4 Καὶ τὸ ὕπτιον &c. καὶ τὸ ἀν.] Sic MSS. Prius καὶ & posterius τὸ desunt editis. In *AEschinis* loco in *Timarchum* pag. 280. C. prave Ed. Blank. habet γεγωνώς: quomodo saepius ibi peccatum est. Sed hac occasione corrigendus est *Suidas* V. ῞Υπτιος, ubi scribit, ὕπτιος λέγεται καὶ ὁ ἄπρακτος. καὶ ἐν Επιγράμμασι,

Ὦ πολὺν ὕπνιον ὕπνον ἐγύμνασεν.

Scribendum enim e MS. Leidensi ὦ πολὺ ὕπτιον ἵππον ἐγύμνασεν. Pars est Epigrammatis Asclepiadae, editi a Cl. *D'Orvillio* ad Charit. pag. 158. IDEM.

5 Αἰσχιν.] In Timarch. pag. 188. B. Ed. post. Tolle mendum in γεγων. STOEBER.

6 Καὶ Φιλοστρ.] Locus non constat. Suppetit alius non minus commodus. *Philostr.* Vit. Soph. I, 10. pag. 495. γνοὺς δὲ τὸν Πρωταγόραν ὁ Πλάτων σεμνῶς μὲν ἑρμηνεύοντα, ὑπτιάζοντα δὲ τῇ σεμνότητι κ. τ. λ. WITTER.

Carinis navium vocem accommodavit *AEschylus* Pers. vs. 418. ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν. STOEBER.

7 Η ῞Υσπληξ.] Codex uterque bis ὕσπληγξ. IDEM.

Ita MSS. Leidd. Burm. cum *Phrynicho* pag. 24. qui itidem cum *Moeride*, & nostro pag. 131.

1 ΥΦΗΝΑ'ΜΗΝ κρεῖττον, ἢ ὕφανα.

2 ΥΦΗΓΟΥ'ΜΑΙ, τὸ διδάσκω καὶ παραινῶ. καὶ 3 ὑφηγητής.

καὶ

---

131. ubi vide, ὕσπληξ dedit: alii ὕσπληγξ. In verbis *Moeridis* ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς, ὃν νῦν μάγγανον φασι, l. μάνδαλον. item in Scholiaste *Luciani* Tom. I. pag. 136. μοχλὸν, ἣν ἀρτίως λαμνάν φασι, ὕσπληγα καλεῖ· nisi malis ἄμβην. *Erotianus.* Ἄμβην. Στράτων μὲν ὁ Ἐρασιστράτειος φησὶ τὴν ἄμβην μοχλὸν σφαιροειδῆ εἶναι. Ζήνων δ' ὁ Ἡρόφιλειος, ὑπεροχὴν τῶν θυρῶν μανδάλῳ ὁμοίαν. &c. De μανδάλῳ consule *Du Cangium* in Glossario M. & I. Graec. OUDEND.

1 Ὑφανάμην.] Legendum videtur ὑφηνάμην. qua de re adi *Moeridem.* SALLIER.

Codd. A. B. ὕφηνα. STOEBER.

Sic MSS. Leidd. Burm. cum *Phavorino*, non ὑφανάμην. At ille ostentat quoque ὕφηνα. Sed male. *Moeris* ὑφηναμένη Ἀττικῶς. ὑφάνασαν Ἕλληνες. Ita MS. vulgo ὑφάνασα. Puta tamen errare illos: nam passim ὑφαίνειν, non ὑφαίνομαι in medio, occurrit, & ὑφᾶναι τι καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφὴν *AEliano* Lib. XVII. Anim. in Epil. *Suidas* Ὑφᾶναι, ὕφασμα ποιῆσαι. Ὕφηνε, κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὑφαίνω. Nisi obstaret *Moeris*, existimarem scripsisse *Thomam*, divisis vocibus, ὕφηνα μὲν vel μὲν. OUDEND.

2 Ὑφηγοῦμαι.] *Lucian.* Contempl. pag. 345. DRAKENB.

1 Ὑφηγητής.] Eam vocem pro viae duce apud Atticos non accipi *Thomas* contendit; parum recte tamen, ut argumento sunt haec *Sophoclis* Oed. Col. vs. 515.

—— οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
Ἕρπειν ἐρῆμον, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.

Ubi Schol. οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ. ἄνευ χειραγωγοῦ. quod ita perspicuum, ut in dubium revocari nequeat. ὑφηγητὴς etiam dicitur is, quo autore aliquid aggredimur; ita *Sophocles* Oed. Tyr. vs. 986.

Φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γυνή, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμαντιν ἑστίαν; ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις; ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τ' ἐμόν.

Quibus significationibus tertia adjungenda, in illorum, qui soluta oratione scripserunt, libris saepe numero obvia: iis enim ὑφηγητὴς doctor est, & magister: quo sensu usurpatur a *Philone* pag. 61. Μωσῆς μὲν γὰρ, inquit, τὰ ἀρχέτυπα τεχνιτεύει, Βεσελεὴλ δὲ τὰ τούτων μιμήματα. χρῆται μὲν γὰρ Μωσῆς ὑφηγητῇ τῷ θεῷ, ὅς φησι, κατὰ τὸ παράδειγμα τὸ δεδειγμένον σοι ἐν τῷ ὄρει πάντα ποιήσεις.

Nec

καὶ ὑφηγοῦμαι τὸ προοδοποιῶ. Σοφοκλῆς [1] ἐν Ἠλέκτρᾳ· ἀλλ' ἕρφ', ὑφηγοῦ. μὴ εἴπῃς δὲ ἐκ τούτου καὶ ὑφηγητὴς ὁ προοδοποιός.

[2] ΥΦΙΣΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. [3] Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, διὰ ἐμέ. ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι δὲ, ποιηταί. καὶ [4] Θουκυδίδης ἅπαξ· ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ κρυφίως ἵσταμαι. [5] Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδεῖ· ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς [6] ἐν Τίμωνι· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ὑφίσταμαι, καὶ τὸ ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι· ἢ ὑφίστημι, τὸ ὑποβάλλω τί.

Οὐ μόνον ὑφίσταμαι ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι φησὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ ὑποδέχομαι, [7] ἐν τῇ δευτέρᾳ· τόν τε ἐπὶ

Θρᾴκης

Nec aliter *Plutarchus* Tom. I. pag. 848. ἐχρήσατο δὲ, inquit, Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λόγον ὑφηγητῇ, καίπερ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος. SALLIER.

1 Ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vers. 1532. seq. STOEBER.

2 Ὑφίσ. ἀντ. τοῦ ὑπομ.] Utrumque apud *AEschin.* p. 271. fin. STOEBER.

E seqq. crederes legendum esse ὑφίστημι, nisi *Thomas* turpiter confudisse ὑφίστημι & ὑφίσταμαι, pateret ex illis οὐ μόνον ὑφίσταμαι &c. Confer Cl. *Duker.* ad laudatum *Thucydidis* locum Lib. IV. §. 39. ejusque indicem: verum & sequentia sunt perturbata, docente *Jensio* ad *Luciani* Tom. I. pag. 152. e Timone ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι· seu κρυφίως vel ὑποκάτω ἵσταμαι. *Luciani* verba ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς reperies T. III. p. 62. OUD.

3 Λουκ. ἐν Τιμ.] Tom. I. p. 130. *Graev.* STOEBER.

4 Θουκυδ.] Pag. 553. *Duk.* vid. etiam p. 554. IDEM.

5 Λουκ. ἐν τῷ Φιλοψ.] Tom. I. p. 351. *Graev.* Cod. B. legit φιλοψευδῆ. IDEM.

6 Ἐν Τίμων.] Tom. I. pag. 131. *Graev.* IDEM.

7 Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Pag. 119. D. WITTER.

§. 29. & Lib. VIII. §. 81. In *Herodoti* loco bene Leid. pr. Burm. & Edd. Vett. ὑποδεχόμενον. quod reposui ex Lib. II. c. 121. uti & ἀναδεκομένους ex iisdem & Lib. V. cap. 91. Plus vero significare τὸ ὑποδέχεσθαι, quam ἀναδέχεσθαι, docent viri docti, citati a *Dukero* ad *Thucyd.* Lib. VIII. §. 81. in f. εἰ αὐτὸς κατελθὼν αὐτῷ ἀναδέξαιτο. Mox παρέχειν est in Burm. OUDEND.

Ο

Θράκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν. καὶ ἐν τῇ ὀγδόῃ· Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπεδέξατο, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ· ἄδειάν τε διδόντα, καὶ μεγάλα ὑποδεχόμενον. [1] ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἀναδέχομαι λέγει ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· [2] ἀναδεχομένους ὑποχειρίας παρέξειν τὰς Ἀθήνας.

ΥΨΙΠΕΤΗΣ, ὁ εἰς ὕψος πετόμενος· ὑψιπετής ἐστι, ὁ ἐξ ὕψους πεσών. ὡσαύτως καὶ [3] δρυπετής, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

---

1 Ὁ αὐτὸς δὲ.] Cod. A. delet δὲ. STOEBER.

2 Ἀναδεχομένους.] Cod. B. ἀναδεχομένου. IDEM.

3 Δρυπέτης.] Codd. A. B. καὶ δρυπετής. IDEM. Sic recte MSS. Leidd. Oxon. Pessime in Edd. δρυπέτης, ut ex ipsa *Thomae* explicatione vocis ὑψιπετὴς, cum qua ad verbum consonat *Suidas*, liquet. Adde, quae supra dicta in V. δρῦν. In Burm. Cod. legas δρυπέτης καὶ δρυπετής. OUDEND.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

ΦΑ'ΓΑΙΝΑ Ἀττικοὶ, ἡ φαγέδαινα.

ΦΑ'ΚΕΛΟΣ, δεδεμένον φορτίον. [2] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· φάκελον ἐπιστολῶν Διογένης δὺς. [3] Θουκυδίδης· φακέλους [4] ὕλης ἀγρείας. σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. καὶ σφακελίζω, τὸ φλεγμαίνω. Ἀριστείδης [5] ἐν Μιλτιάδῃ· τοῦ πάθους αὐτῷ σφακελίσαντος.

ΦΑΚΗ

---

1 Φάγαινα Ἀττικοί.] Leid. sec. Ἀττικόν. Errat vero auctor. Adi, Lector, ad Animadversiones Cl. *Valckenaer*. pag. 224. in *Ammonio*: φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τῆς νόσους πολυφαγία· φαγέδαινα δὲ, φῦμα ἀνήκεστον. Oudend.

2 Συνεσ. ἐν ἐπισ.] Pag. 270. D. ubi φάκελλ. ita & pag. 270. A. Conf. *Eund.* p. 230. B. *Liban.* II. pag. 621. C. Witter.

Ep. 133. pag. 270. ubi φάκελλον, ut saepe alibi. V. *Foës.* d. l. Comment. ad *Thucydidem* Lib. II. §. 77. φορῦντες ὕλης φακέλους, quo loco *Ammonius* addit ἀγρείας, noster ἀγρείας, ut edebatur. Eamque vocem vel delent vel mutant in παντοίας viri docti. Sed MSS. Leidd. & Burm. praebent ἀγρίας. Quod *Thomae* restitui, dubius an *Thucydidis* orationi quoque inseri debeat. Oudend.

Conf. Cel. *Abresch* Dilucid. *Thucyd.* ad Lib. II. p. 257.

3 Θουκυδ.] Lib. II. pag. 151. C. ubi ὕλης φακέλλους omissa ἀγρείας. quem locum eodem modo citatum video ab *Ammon.* nisi quod ibi male ἀγρίας. *Marcellini* fragmentum annexum *Thucyd.* ὕλης φακέλης inter Idiomata *Thucyd.* refert. Conf. *Herodot.* IV. pag. 278. B. & 276. C. Witter.

Vid. *Dukeri Thucyd.* p. 147. & ibi Cl. VV. notas n. 20. Stoeber.

4 Ὕλης ἀγρείας] Vox ἀγρείας non legitur apud *Thucydidem*, nihil tamen mutandum: qua de re ad *Moeridem*. Sallier.

5 Ἐν Μιλτιάδῃ.] Scribe, ἐν κοινῇ ἀπολογίᾳ pag. 148. A. ubi τραύματος. Conf. *Eund.* pag.

 174.

1 ΦΑΚΗ˙ θηλυκῶς ἡ ἑψημένη, φακοὶ δὲ ἀρσενικῶς ἐπὶ πλη-

---

274. A. 176. A. WITTER.

Immo ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ. ubi Tom. II. pag. 244. τοῦ τραύματος αὐτοῦ σφακελίσαντος. OUD.

1 Φακῆ θηλυκῶς ἡ ἑψημένη, φακοὶ δὲ ἀρσενικῶς.] In fem. sing. denotat lenticulam coctam; φακοὶ vero in masc. plur. lenticulam crudam. vide Graev. ad Soloec. Lucian. pag. 752. BOS.

Ita quoque *Ammonius*: φακὸς φακῆς διαφέρειν φασί. φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἑνικῶς. φακῆ δὲ ἡ ἑψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. in eo diversus a *Thoma*, quod hocce nomen, cum de lente cruda sermo est, plurali numero efferri contendit: illi tamen non est assentiendum; aliter enim innumeri prope scriptores. Rectius *Phrynichus*: φακῆ καὶ φακός. ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ, φακὴ δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ. quae tamen illius verba sic legi debere suspicamur: φακῆ καὶ φακός. φακὸς ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ. *Phrynicho* accedit *Lucianus* Tom. II. pag. 883. cujus judicio si standum est, lens cocta ab Atticis φακῆ dicitur, cruda vero φακός· addit *Ammonius* illius discriminis ab omnibus habitam esse rationem: verum aliud suadent haec *Theophrasti* Char. pag. 66. καὶ ἐν ἀγρῷ, inquit, αὐτοῖς φακῆν ἑψῶν, δὶς ἅλας εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλὼν ἄβρωτον ποιῆσαι. loquitur enim de lentibus, quae in ollam coquendi gratia conjectae fuerant. Quo, ni fallimur, pertinet is *Artemidori* locus pag. 58. φακῆ δὲ πένθος προαγορεύει· nam de crudis lentibus illud intelligendum videtur: ibi quippe eadem est ratio φακῆς, ac κέγχρων aliorumque leguminum, de quibus ibidem, & quae minime cocta ex illius verbis perspicuum est. SALLIER.

Codd. A. B. φακῆ mox post φακοὶ adde ex iisdem δέ. Vid. *Graev.* ad Sol. pag. 107. *Steph.* pag. 157. STOEBER.

Particulam δὲ addidi e MSS. In Oxon. φακὸς δὲ &c. deficientibus ἐπὶ πληθυντικοῦ. In hisce vero mire dissentiunt & errant Grammatici. Consule praeter *Graevium* ad *Luciani* Soloec. Tom. III. pag. 574. Comment. ad *Herodiani* fragm. pag. 200. φακῆ καὶ φακὸς ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ· φακῆ δὲ φακῆς ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ. Item ad *Poll.* Lib. I. §. 247. ac *Valcken.* ad *Ammon.* pag. 141. φακὸς φακῆς διαφέρειν φασί· φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑνικῶς· φακῆ δὲ ἡ ἑψημένη· τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Sed apud *Theophrast.* *Char.* cap. 14. ἐν ἀγρῷ αὐτοῖς φακῆν ἑψῶν. Ceterum addit Oxon. καὶ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ἀγγεῖόν τι ὡς ἐν τῇ τετάρτῃ βασιλειῶν ζήτησον οὖν τὸ δόρυ, καὶ τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος. V. ad *Suid.* & *Hesych.* OUDEND.

πληθυντικῶς οἱ ἀνέψιοι. λέγονται δὲ φακοὶ, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τελμάτων χλοώδη, ἃ κοινῶς λέγονται βρύα.

[1] ΦΑΝΘΕΙΣ, καὶ ἀποφανθεὶς, Ἀττικοὶ λέγουσιν· [2] οὐ φανεὶς, οὐδὲ ἀποφανεὶς. [3] Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν ἱερῶν· ταυτὶ ἦν τὰ φανθέντα. καὶ πάλιν [4] ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς τὸ μὲν προσθήκην μικρὰν αὐτοῖς ἀποφανθῆναι.

[5] ΦΑΝΟΣ, ἐπὶ λαμπάδος· ἀλλὰ μὴ ἐπὶ κεραμίνου λέγε· τοῦτο δὲ λυχνοῦχον.

ΦΑΡΜΑΚΑ, καὶ τὰ θεραπεύοντα, καὶ τὰ φθείροντα· φαρμακεία δὲ ὡς [6] ἐπιτοπολὺ, ἡ [7] διὰ δηλητηρίου τινὸς γινο-

---

1 Φανθεὶς.] Abest haec §. a Cod. B. STOEBER.

2 Οὐ φανεὶς.] Audi potius *Sophoclem* Trach. vs. 1.

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς.

Et vs. 437. ἀλλ' ὁ τῆς δ' ἔρως φανείς: & sic ille centies. *Liban.* Ep. 190. σέ ποιήσει ῥᾴω φανεὶς. 1066. φανεὶς δὲ, ὧν τὸ χρηστὸν εἰκὸς, τυγχανέτω. & creberrime: unde Infinit. φανῆναι, & futurum φανοῦμαι passim, ac φανεῖσθαι *Libanio* Ep. 248. & *AEliano* Lib. XVI. An. cap. 11. Pro quo in *Apostol.* cap. 16. Prov. 57. φανῆται; sed male. Mox in Leid. pr. οὐδ' ὑποφ. *Aristidis* primum locum vide Tom. 1. pag. 276. ubi vulgo minus bene ταῦτ' pro ταυτὶ Attico apud *Suidam*, *Hesychium* &c. Alter locus est Tom. I. p. 120. ubi vulgo αὐτῆς: sed in MS. αὐτοῖς. quod malim, scil. Ἕλλησιν. OUDEND.

3 Ἀριστ.] P. 8. B. ubi αὐτῆς. WITTER.

Cod. A. ταυτηὶ pro ταυτὶ ἦν κ. τ. λ. STOEBER.

4 Ἐν τῷ Παναθ.] Pag. 186. A. ubi ταῦτ' ἦν. Conf. p. 780. A. med. WITTER.

5 Φανὸς ἐπὶ λαμπάδος &c.] Ex *Phrynicho* p. 12. *Nunn.* vid. *Spanh.* ad Plut. vs. 639. *Hesych.* v. σίλβη. IDEM.

Sunt ipsa *Phrynichi* verba p. 18. ubi vide *Nunnesium*. & supra in Λυχνοῦχος, ac MS. *Photii* Λυχνοῦχον, τὸν κεραμινὸν φανόν. ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἡ ἐξ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτῆρες κεραμέοι διατετρημένοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. In *Phavor.* non male, κεραμινοῦ. δ. λ. λέγε. OUDEND.

6 Ἐπιτολὺ.] Codd. A. B. & Rom. ἐπιτοπολὺ. STOEBER.

7 Διὰ δηλητηρίου &c.] Corruptus in ea voce *Ammonius*, cujus haec verba: Φαρμακεία γοητείας διαφέρει. φαρμακεία μὲν

 τὸ

γινομένη βλάβη. [1] φαρμακεύω μέντοι τὸ θεραπεύω [2] μόνον. [3] ὡς παρ' Ἱπποκράτει· πέπονα φαρμακεύειν, καὶ κινέειν μὴ ὠμά· γοητεία δὲ, τὸ [4] ἐπικλήσεσί τε καὶ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι. [5] λαμβάνουσι δὲ τὰ φάρμακα [6] καὶ ἐπὶ

γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γενομένη φαρμάκου. δηλητηρίου ibi locum habere nequit: legendum ex *Thoma* δηλητηρίου. SALLIER.

MSS. Leid. pr. λυτηρίου γινομένου. sec. λυτ. a m. pr. vitiose. Adi ad *Ammon*. pag. 142. φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως ἡ βλάβη, ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου. *Suidam* in v. γοητεία. Paulo ante auctoribus MSS. & Edd. Vett. restitui ἐπιπολὺ pro ἐπιπολύ. OUDEND.

Conf. *Gesnerus* ad *AEliani* H. A. Lib. XV. cap. 13. *Kuhnius* ad *AEliani* V. H. Lib. I. c. 19. & *Wetstein* ad N. F. Tom. II. pag. 233.

1 Φαρμακεύω.] Sensus est hocce verbum solum accipi pro medicari & purgare: debuit addere, hanc esse illius in *Hippocratis* scriptis significationem; quod discimus e *Galeno* Comm. ad Aphor. 22. τὸ μὲν φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν αὐτῷ λέγειν ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι. *Hippocratem* vero *Plato* imitatus ait Lib. 5. de Rep. pag. 459. ὅταν δὲ καὶ φαρμακεύειν δέῃ, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ ἰατροῦ. sed ab eodem ea vox usurpatur, cum de veneno sermo est. vide *Steph*. in lex. praeiverat *Euripides* Androm. vs. 355.

Ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν,
Καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
Ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
Πίτνοντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν.

Quae de medicamentis purgantibus exponi non possunt. SALL.

2 Μόνον ὡς παρ' Ἱπποκράτει.] Si scripsisset auctor μόνον παρ' Ἱπποκράτει, verum statuisset. Consule *Foësii* Oeconom. nam *Platoni* aliisque etiam in malam partem adhibetur. In loco vero *Hippocratis* Aphor. S. I. §. 22. rescripsi κινέειν μὴ ὠμά, ut debet. Et sic quoque hic in Leidd. ac Burm. exaratur. Vulgo μὴ deëst. τὸ πέπ. habet MS. Burm. OUDEND.

3 Ὡς παρ' Ἱπποκρ.] Aphorism. I, 22. pag. 1244. Edit. Francof. 1624. Conf. *Foës*. Oecon. voc. φαρμακεύειν. Cod. A. huic loco praemittit τὸ πεπ. φαρμ. Idem πέπονα perperam legit. καὶ κιν. ὠμ. Codd. A. B. ante ὠμὰ legunt μὴ. quod est in nostra Edit. vulgatum. STOEBER.

4 Ἐπικλ.] Cod. B. ἐπικλήσεσί τε. STOEBER.

5 Λαμβάνουσι δὲ.] Cod. A. ita pergit: λαμβ. δὲ ἄμφω, τό, τε φαρμ.

ἐπὶ τῶν χρωμάτων. οἷον, πόλλοις φαρμάκοις διηνθισμένη εἰκών. [1] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· οἱ περμαχεῶνες ἠνθίσμενοί εἰσι φαρμάκοισι.

[2] ΦΑΡΜΑΚΟ'Σ ἀνὴρ, φαρμακὶς ἡ γυνή. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· γυναῖκα φαρμακίδα.

[4] ΦΑΣΙΑΝΟΙ', ἵπποι. [5] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· τὰς φασιανὰς, ὡς τρέφει Λεωγόρας. [6] φασιανικοὶ δὲ, [7] ὄρνεις.

ΦΑ'-

φαρμακεύω κὴ γοητεύω, κὴ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα· κὴ ἐπὶ λόγων, κὴ ἠθῶν κὴ τοιέτων τινῶν. εὕρεται δὲ τὰ φάρμακα κὴ ἐπὶ τῶν χρωμ.. Vulgata Cod. B. hac quoque parte nonnimis mutilatum expressit, sine sensu. STOEBER.

6 Καὶ ἐπὶ τῶν χρ] Inepte Ed. Blank. γὰρ contra MSS. & Edd. R. V. In *Herodoti* exemplo, quod observavit etiam *Suidas*, correxi quoque ἠνθισμένοι εἰσὶ, quod & MSS. praebent, & ipse C. 98. pro ἠνθήσμενοί εἰσι. Non dicitur ἀνθέομαι, sed ἀνθίζομαι, unde creberrimum illud διηνθισμένον. Ceterum *Moeris* minus bene φάρμακα de coloribus pictorum solis tribuit Atticis. OUDEND.

1 Ἡροδ. ἐν Πρ.] Pag. 47. D. vid. *Ammon.* h. v. *Niceph.* ad *Synes.* pag. 365. B. *Corinth.* de Dial. pag. 723. WITTER.

Pro ἠνθησμ. rectius in Codd. A. & B. ἠνθισμ. STOEBER.

2 Φαρμακὸς ἀνήρ.] Vide quos laudarunt *Tiliobr.* ad *Statii* Silvas in f. & *Wolff.* ad *Libanii* Epist. 1135. item *Ammon.* pag. 142. & *Valken.* φαρμακίδι restitue cum *Gesnero* in *AEliano* Lib. XIV. An. cap. 25. ex Lib. I, 29. II, 74. sed & pro ταῖς τῆς Ἀφύρτων τῶν ἀδελφῶν lege περὶ τῆς τῆς Ἀφύρτου τῆς ἀδελφόν. *Aristophanis* voces sunt vs. 747. ad quas alludit & *Libanius* Ep. 1448. OUDEND.

3 Ἀρισ. ἐν Νεφ.] Vs. 747. WITTER.

4 Φασιανοὶ, ἵπποι.] Sic quidem & *Herodianus in* Fragm. p. 204. Sed vide ibi *Nunnesium* cum *Kustero* ad *Suidam*, qui *Aristophanis* φασιανὰς in Nub. vs. 109. per ἀλεκτρύονας explicat, vel ὄρνιθάς τινας cum aliis. φασιανὰς de avibus dixit, ut reliqui, *Liban.* Tom. II. pag. 468. ubi vide. Mox ὄρνεις edi curavi e MSS. Leid pr. Burm. Oxon. *Herodiano*, *Etym.* *Hesych.* non ὄρνις. OUDEND.

5 Ἀρισ. ἐν Νεφ] Vs. 109. Rom. λεώγορας. Conf. *Phavor.* WITTER.

6 Φασιανικοὶ δὲ.] Sic etiam *Phrynich.* pag. 88. Quis autem Grammaticorum vitio vertet optimae notae scriptoribus, qui φασιανοὶ ὄρνιθες usurparunt? *Laërtio* pag. 12. fin. & pag. 40. E. *Liban.* II, 52. B. 468. D. *Lucia-*

1 ΦΑ'ΣΚΩΛΟΣ, 2 ὁ ἐκ δέρματος, ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς

Luciano περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων Tom. I. pag. 310. οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθεὶς, οὔτι γε Νομαδικοῦ ἢ φασιανοῦ ὄρνιθος. IDEM.

Vid. *Lud. Nonius* de re cibar. Lib. II. cap. 26. pag. 243.

7 Ὄρνις.] Scrib. ὄρνεις ex A. & B. STOEBER.

1 Φάσκωλος.] Vid. *Cuperi* Observ. Lib. I. cap. 11. & *Harpocrat.* Lex. h. v. & ibi *Valesius.* DRAKENB.

Thomae dicitur cista, in quam vestes recondi solebant: in eo secutus est *Pollucem*, *Ammonium* & *Hesychium*: φασκώλιον vero, ex illorum sententia, *marsupium*, sive *crumena* appellatur. Aliter tamen *Harpocration* & *Etym.* quorum uterque φάσκωλον *marsupium*, φασκώλιον autem *cistam* exponit. Ita prior: Φασκώλιον ἱματίων φορεῖον, φάσκωλος δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα· ἢ δημόσιον χρῆμα τὸ συναχθὲν εἰς ἀπόθεσιν, καὶ πρός γε μεστὸν καὶ τὸ πλεῖον, καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. quid si legamus Φάσκωλον ἱματίων φορεῖον, φασκώλιον δὲ πήρα τις; 1o. ea lectione semel recepta, *Harpocrationi* cum caeteris Grammaticis conveniet. 2o. emendatio proposita ex ipsis *Lysiae* verbis colligitur: ait enim illum de quo loquitur magnam auri vim in crumenam congessisse, καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον. Φασκώλιον igitur *crumena*: & id profecto sibi voluit *Harpocration*, nisi ipsum exemplo parum idoneo usum esse dixerimus. 3o. hocce nomen apud *Clem.* Alex. occurrit pag. 234. sed is illius locus de crumena intelligatur necesse est. εἰ δὲ διελεῖν χρὴ, inquit, πλούσιος μὲν ὁ πολυκτήμων ἔστω, χρυσίῳ σεσαγμένος, καθάπερ φασκώλιον ἐρρυπωμένον. Ad *Aristophanis* Θεσμοφοριαζούσας quod attinet, cum duae fuerint fabulae editiones, ea *nunc* desideratur, in qua nomen φασκώλιον repertum quondam veteres testantur. SALLIER.

Codd. A. B. Rom. φασγαλ. STOEBER.

Uti alibi, sic hic quoque MSS. Leidd. dant φάσγαλος, vitiose. Consule *Cuper.* Lib. I. Obs. cap. 11. & quos laudat Cl. *Valkenar.* ad *Ammonium.* pag. 141. Grammatici vero sibi non constant. Equidem opinor, φάσκωλον esse majus instrumentum δερματινόν, φασκώλιον ejus deminutivum. Hinc prius inserviebat magis vestibus condendis, alterum edulibus, pecuniae &c. V. *Fed. Morel.* ad *Dion.* Chrys. p. 28. Comm. ad *Hesych.* & *Etym.* *M.* & omnino *AElianum* Lib. VI. An. 10. VII. 29. XV, 9. ac citatum ab auctore *Libanii* exemplum ex Ep. 175. in quo MSS. Leidd. & Burm. auctoribus pro τὸ edidi τῶ scil. λόγοι. Quem & βαλάν-

κῶς τζαμανδᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρομεν· φασκώλιον δὲ, δερμάτινόν τι πηρίδιον. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· πώγόν τε κομίζων, καὶ φασκώλιον κενὸν, ὅπως τὸ μὲν εἴπῃ· τὸ δὲ, μικρὸν ὄν, ἐμπλήσῃ.

[2] ΦΑ'ΣΜΑΤΑ λέγεται τὰ ἐν ὕπνῳ [3] φαινόμενα, καὶ ὅσα φαντάζουσι τὰ δαιμόνια νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν ἐν ταῖς ἐρημίαις, ἀπὸ τοῦ ἀέρος λαμβάνοντα μορφὰς, οἵας ἂν ἐθέλωσι. λέγε οὖν [4] φάσματα, ὡς Ἀττικοὶ, καὶ μὴ φαν-

---

βαλάντιον alibi simili in sensu jungit, ut Ep. 466, 893. Dein ἐμπλήσῃ Burm. OUDEND.

Vid. *Meursii* Gloss. Graecol. pag. 559. φασκώλιον *Dio* Chrys. Or. VII, pag. 110. A.

2 'Ο ἐν.] Cod. B. del. ὁ. STOEBER.

1 Λιβαν. ἐν ἐπις.] Tom. II. opp. pag. 575. B. MS *Liban.* pro τὸ μὲν εἴπῃ legit: τὸν μὲν εἴποι. WITTER.

Cod. A. & B. τὸ μὲν εἴπῃ. Post delent ὄν, ceteris invariatis. STOEBER.

Cod. MS. Epist. *Liban.* post τὸ δὲ sic pergit: ἐμπλῆσαι, σοὶ δὲ ἄμφω πρέπει· τὸ μὲν δέξασθαι, τὸ δὲ μικρὸν ὂν ἐμπλῆσαι. WITT.

2 Φάσματα.] Si *Thomae* fides, ea sunt tantum quae nobis inter dormiendum objiciuntur, quo sensu ab Atticis nomen illud usurpatum ostendunt haec *AEschyli* Agam. vs. 883.

Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις;

Accedit *Sophocles* Electr. vs. 506.

Ἤτοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις
Οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα
Νυκτὸς εὖ κατασχήσει.

Apud eosdem tamen, licet repugnante *Thoma*, φάσμα de iis etiam dicitur, quae vigilantes oculis intuemur: testis *AEschylus* Agam. vs. 150.

———— τερπνὰ
Τούτων αἰτεῖ ξύμβολα φᾶναι
Δεξιὰ μὲν, κατάμομφα
Δὲ φάσματα στρουθῶν.

Id enim sibi vult, aquilas, cum se oculis conspiciendas praebent, mali aliquid portendere; quae profecto adeo aperta sunt, ut de vocis illius significatione lis moveri non possit. Idem dicendum de hocce *Euripidis* loco Orest. vs. 880.

Ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν σύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ.

SALLIER.

Cod. B. hanc §. non agnoscit. STOEBER.

3 Φαινόμενα.] *Eurip.* Hec. vs. 70. IDEM.

4 Φάσματα &c. φαντάσματα.] Sensus est spectra ab Atticis φάσματα, non φαντάσματα appella-

[1] Φαντάσματα. [2] Φαντάζω δὲ, καὶ φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. [3] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέςῃ· μήτις πολιτῶν ἐν τέλει φαντάζεται. ἤγουν, φαίνεται. λέγεται δὲ φαντάζεσθαι, [4] καὶ τὸ ἀνατυποῦσθαι, καὶ ἀναπλάττειν, ὡς ἔχει καὶ ἡ φαντασία, καὶ τὸ φαντασικὸν πνεῦμα.

ΦΑΥ-

---

pellari; sed hanc illius opinionem penitus evertunt haec *AEschyli* Sept. ad Theb. vs. 716.

Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων
Ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

Ita quoque *Euripides* Hec. vs. 95.

Ἦλυθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
Φάντασμ' Ἀχιλλέως.

Quin ad huncce Orestis locum vs. 407.

Ἐκφασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο.

Clar. *Barn.* in MSS. φαντασμάτων, non ἐκφασμάτων scriptum sese reperisse testatur: quod librariorum inscitiae tribuendum videtur, qui cum in vocem ἐκφασμάτων alibi non obviam incidissent, in aliam notiorem φαντασμάτων scil. sibi mutandam esse existimarunt. Notiorem diximus, quia eamdem quoque significationem habet apud solutae orationis scriptores: omnium nobis instar erit *Lucianus* Tom. II. pag. 491. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τοῦτον τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν, δείξας ἐμὲ, ἐγεῖσθαι δαίμονάς τινας, καὶ φαντάσματα καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν. SALLIER.

Cod. A. φάσμα. STOEBER.

Leidd. Burm. & Oxon. φάσμα, φάντασμα; quae distinguit *Ammonius* pag. 142. Atticis vero non abjudicat, ut noster male, docente Cl. *Abresch.* Anim. ad *AEschyl.* pag. 135. Mox post φαντάζομαι, de quo vide *Suidam*, in Leidd. Burm. & Oxon. repetitur εὕρηται δὲ καὶ φαντάζομαι. Forsan φαντίζομαι. *Hesych.* φαντίζοιτο, φαίνοιτο. OUDEND.

1 Φαντάσματα.] Cod. A. φάσματα. Illud apud *Eurip.* Hec. vs. 54. Conf. *Ammon.* h. v. STOEBER.

2 Φαντάζω δέ.] Novam hinc §. orditur Cod. A. ideoque δὲ neglectum. Post φαντάζομαι Cod. A. εὕρηται δὲ καὶ φαντάζομαι τὸ ἁπλ. IDEM.

3 Εὐριπίδης ἐν Ὀρέςῃ.] Lege ἐν Φοινίσσαις, locus enim *Euripidis*, de quo ibi *Thomas*, reperitur Phoen. vs. 93. SALLIER.

Immo ἐν φοινίσσαις vs. 93. ubi vide Cel. *Valken.* OUDEND.

4 Καὶ ἀνατυποῦσθαι.] Cod. A. καὶ τὸ ἀνατ. STOEBER.

E MSS. Leidd. Burm. articulum addidi. OUDEND.

1 Οὐ

ΦΑΥΛΙΖΕΙΝ εἴποις, [1] οὐκ εὐτελίζειν.

[2] ΦΑΥΛΟΝ, τὸ κακὸν, καὶ τὸ εὐτελές· [3] φλαῦρον δὲ, μόνον τὸ κακόν.

[4] ΦΑΥΛΟΣ ἐπὶ θηλυκοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. [5] Λουκιανός

---

1 Οὐκ εὐτελίζειν.] Consultius *Moeris*, qui compositum καταευτελίζω tanquam minus Atticum repudiare satis habuit: εὐτελίζω enim usurpatur a *Luciano* Tom. II. pag. 30. τὸ δὲ ἄνθρωπον ὄντα, Ἀφροδίτη καὶ Ἥρα αἰνίσσαι, τί ἄλλο ἢ ἀντικρὺς ἐστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς. SALLIER.

Puto hinc & e *Suida* in *Moeride* reponendum φαυλίζειν, Ἀττικῶς, καὶ εὐτελίζειν Ἑλ. vulgo κατευτελίζειν. OUDEND.

2 Φαῦλον, τὸ κακὸν, καὶ τὸ εὐτελές· φαῦρον δὲ μόνον τὸ κακόν.] Legendum pro φαῦρον videtur φλαῦρον, quod Atticum est & frequens apud *Aristoph.* Ille in Lysistr. pag. 900. ὅτι δρᾷς τὰ φλαῦρα οὐδέν. & Pace p. 630. χρὴ φλαῦρον μηδὲν χρώζειν. ubi Schol. ἀηδὲς, δύσφημον, φλύαρον. ad priorem locum observat haec *Bisetus*: φλαῦρον Ἀττικῶς· φαῦλον δὲ κοινῶς, κοῦφον, κακόν. διαφέρει δὲ ὅμως φλαῦρον καὶ φαῦλον, φλαῦρον γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. *Moschopulus* Φαῦλον τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς, καὶ οὐδαμινόν· & paulo post: φλαῦρον δὲ τὸ γελοῖον καὶ φλύαρον. BOS.

Vid. Schol. *Aristoph.* ad Acharn. pag. 370. *Lucian.* Contempl pag. 344. *Isocrat.* ad Demon. pag. 47. DRAKENB.

Ita & φαύλως apud *AEschylum* Perf. vf. 520. STOEBER.

3 Φλαῦρον δὲ.] Φλαῦρον legit *Bos*, & recte. Schol. *Luciani* p. 55. DRAKENB.

Lege φλαῦρον. SALLIER.

Lege φλαῦρ. ex Codd. A. B. & Rom. Conf. *Kuhn.* ad *AElian.* p. 50. & *Phavor.* STOEB.

Ita restitui e MSS. Edd. R. V. *Phavorino*, ceterisque Grammaticis pro vitioso φαῦρον. V. ad *Moeridem* & *Kuhn.* ad *AElian.* Lib. I. V. H. cap. 28. item *Etym. M.* OUDEND.

4 Φαῦλος.] Ut scilicet solent Attici in plurimis adjectivis. *Euripid.* Hec. vf. 150. ubi Schol. & *Barnes.* DRAKENB.

5 Λουκιαν.] *Phavor.* perperam φιλόσοφος Iconum inscriptione deceptus. Legitur exemplum apud *Lucian.* Tom. II. p. 12. *Graev.* τοῦτο non est vulgatum; neque in Cod. A. legitur. Vid. *Eund.* in Demosth. Encom. Tom. I. p. 859. εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φρονήσεως. *Schol.* Tom. II. pag. 55. φλαῦρον] φαῦλον ἢ κοῦφον, κακόν. διαφέρει γὰρ φαῦλον καὶ φλαῦρον. φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν κακόν· φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. Conf. Cl. *Ruhnken.* ad *Timaeum* suum p. 191. STOEBER.

νὸς ἐν εἰκόσιν· 1 ἐ φαύλου συνέσεως (τοῦτο) παράδειγμα.

2 ΦΕΝΑΚΙΖΩ, φενακισμὸς, καὶ φέναξ, λογογράφοι· 3 φενάκη ἢ, ποιητικώτερον.

4 Ἰσέον, ὅτι πάντα τὰ παρακελευσματικὰ ἐπιρρήματα, τὸ ΦΕΡΕ, τὸ δεῦρο, τὸ ἴθι, καὶ τὸ ἄγε, καὶ εἰς συμβουλευτικὰ ὑποτακτικὰ, καὶ 5 εἰς προςακτικὰ συντάσσονται. 6 Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις· φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· φέρε δή μοι φράσον· συνηγορεῦσιν ἐκ τίνων; καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ 7 δεῦρ' ἐλθ' ἵνα κλάῃς.

καὶ

---

1 Οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα.] Vulgo φαῦλον in *Luciano* Tom. II. pag. 476 ac femininum φαῦλοι fatis obvium eſt in Atticis ſcriptoribus. Attamen doct. *Reitzius* velit ſibi produci verum teſtimonium; ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. Habeat itaque *Thucydidem* Lib. VI. §. 21. ναυτικῆς καὶ φαύλης ςρατιᾶς, jungatque *Stephani* Append. de Dial. Att. p. 157. quem ibi laudat *Hudſon*. Dein συνέσιος Leid. pr. qui & Burm. bene carent τοῦτο. quod nec in *Luciano* legas, neque loco convenit: quare uncis incluſi. OUDEND.

2 Φενακίζω.] Vid. *Ulpianus* ad *Demoſth.* Orat. II. Olynth. pag. 28. DRAKENB.

Iſocr. pag. 288. *Polyaen.* pag. 106. *Joſeph.* pag. 885. A. *Liban.* Tom. I. pag. 86. A. STOEBER.

3 Φενάκη.] *Thomas* illam vocem poëtarum propriam facit, utitur tamen non uno in loco *Lucianus*: ſed oratores nomen φενακισμὸς videntur antepoſuiſſe: uſurpat *Dinarchus* adv. Dem. pag. 51. εἰ δ' ἔτι χηδόμεθα τῆς πατρίδος, καὶ τοὺς πονηροὺς, καὶ δωροδόκους μισοῦμεν, καὶ μεταμανίσασθαι τὴν τύχην, καὶ μεταλλάξασθαι βουλόμεθα, οὐ προσεκτέον ἐςὶν ὑμᾶς αὐτοὺς, ὦ Ἀθηναῖοι, ταῖς τοῦ μιαροῦ, καὶ γόητος τούτου δεήσεσιν, οὐδὲ πιςευτέον τοὺς οἴκτους, οὐδὲ φενακισμοὺς τούτου. Occurrit & pag. 66. SALLIER.

4 Ἰσέον.] Cod. A. ſic diſpoſuit: Ἰσέον ὅτι πάντα ἐπιῤῥ. τὰ παρακελ. STOEBER.

5 Εἰς προςακτικὰ λέγονται.] Cod. A. προςτ. pro λέγονται idem συντάσσονται. IDEM.

Quod editum nunc vides, praebent MSS. omnes cum *Phavorino* pro vulgari λέγονται. In Leid. pr. συμβουλ. καὶ ὑποτακτ. *Ariſtophanis* verba vide vſ. 21, 1084, 58. In quo pro ἐλθ' hic praebet MS. Burm. ἴθ'. OUD.

6 Ἀριςο.] Nub. vſ. 21. alter vſ. 1084. STOEBER.

7 Δεῦρ' ἐλθ'.] Nub. vſ. 58. STOEBER.

ſ Καὶ

[1] καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἴθι δὴ καὶ τόδε ἐπισκεψώμεθα. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἴθι δή μοι ἀπόκριναι οὕτως. καὶ πάλιν ἐν ταῖς Πολιτείαις· ἀλλ' ἄγ' ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα. [2] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. τιθένται δὲ ἔστιν ὅτε τὸ ἄγε, καὶ τὸ φέρε, ἀσύντακτα ἐπιφερομένων ἐρωτήσεων. Πλάτων [3] ἐν Γοργίᾳ· [4] φέρε δή, ῥητορικὴ περὶ τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα; [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἄγ' ὦ πάντ' εἰδυῖαι, πόθεν ἀρξώμεθα; εἰσὶ δὲ ταῦτα πάντα καὶ ῥήματα προστακτικά. τὸ δεῦρο ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα.

ΦΕΡΕ'ΓΓΥΟΣ καὶ ὁ ἐγγυητὴς πράγματός τινος, εἰς τὸ ἐκπληρῶσαι αὐτό. [6] Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· [7] ὧν ἐγὼ φερέγγυος. καὶ ὁ ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος. ὁ αὐ-

---

1 Καὶ Πλάτων.] *Primus* locus Gorg. pag. 454. C. *alter* l. c. p. 449. D. *tertius* ibid. STOEBER.

Deest copula MSS. *Platonis* loca in Gorgia sunt Tom. I. p. 454. C. & 449. D. Dein ἐν Πολιτείαις modo habent uterque Leidd. & Burm. ex quibus edidi ἐξετραπόμεθα. Subjunctivus ἐξετραπώμεθα non habet locum, uti nec καὶ, quod post *Aristophanis* locum e Nub. vs. 771. vulgo legebatur ante ἀσύντακτα: sed non in MSS. optimis. OUD.

2 Ἀριστοφ. ἐν Νεφ.] Vers. 773. STOEBER.

3 Ἐν Γοργίᾳ.] Tom. I. pag. 449. C. ubi sic φέρε δή· ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὖσα· ἢ γάρ; male hic vulgo φέρε δὴ ῥητορικὴ, περὶ &c. In Leid. pr. τυγχάνειν. In *Aristidis* loco Tom. I. pag. 2. vulgo male ἀρχόμεθα. OUDEND.

4 Φέρε δή, ῥητ.] Cod. A. φέρε δή ἡ ῥητ. STOEBER.

5 Ἀριστειδ.] L. c. pag. 97. B. ubi ἀρχόμεθα. WITTER.

6 Αἰσχυλος.] Ibi non invenias; sed in *Sophoclis* Electra vs. 947. ut jam monuit Doct. *Abreschius* ad alterum locum in *AEschyli* ἑπτὰ ἐπὶ Θ. vs. 455. Vide & 402, 476, 803. Edidi vero ὁ ἀσφαλὴς, ut est in MSS. & Editis ante Blank. *Sophoclis* locum citavit quoque *Suidas*. OUDEND.

7 Ὧν ἐγὼ φερ.] Verba ista l. c. frustra quaesiveris. Sunt enim *Sophoclis* Electr. vs. 948. Ceterum in illa *AEschyli* fabula plura, quae ad utramque notionem faciunt, exempla occurrunt. v. c. vs. 402. 476. 803. &c. STOEBER.

1 ὁ αὐτὸς Αἰσχύλος ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· φερέγγυον φερέγγυμα.

2 ΦΕΡΕΦΑ'ΤΤΑ 3 Πλάτων μόνος, Φερσεφόνη καὶ 4 Περσεφόνη, οἱ λοιποὶ· Περσέφασσα δὲ, ποιητικώτερον.

5 ΦΕΥ'ΓΩ, τὸ κατηγοροῦμαι. καὶ φυγὴ, ἡ κατηγορία. ἀπο-

---

1 Ὁ αὐτός.] Cod. A. ὡς ὁ αὐτ. nomine Αἰσχ. omisso. vid. locum vs. 455. Eodem sensu *Herodoto* usu venit. Vid. L. V. p. 340. A. & VII. p. 458. A. STOEB.

2 Φερέφαττα Πλάτων μόνος.] In Cratylo Tom. I. p. 404. C. ubi vulgo φερρέφαττα. Hinc locus in foro Athenis φερρεφάττιον *Hesychio*, & sacra φερεφάττια *Plutarcho* in *Lucullo* pag. 491. in f. Errat enim auctor, cum *Platoni* soli eam nominis Proserpinae enunciationem adscribit. Recte *Moeris*: Φερέφαττα Ἀττικῶς. Περσεφόνη Ἕλληνες. Adi *Kusterum* ad *Suidam*. V. λίχνος. *Philostrato* quoque Lib. VIII. V. Apollonii p. 355. & *AEliano* L. XII. An. cap. 10. Φερσέφαττα, nempe ex Poëta *Epicrate*. Male enim in *Apostolii* Proverbiis φερέφαττα exhibetur. Leid. pr. praebet φερέφεττα Πλάτων μόν. Mox Περσεφόνη reposui ex MSS. & Edd. Vett. pro Φερσεπόνη· nec non Περσέφασσα ex iisdem & *Suida* V. Φερσεφόνη, pro Φερσήφασσα. Adi modo *Euripidem* Orest. 962. Phoen. 690. OUD.

3 Πλατ. μόνος.] Fallitur *Magister* noster. Praeter enim *Philostratum* V. A. p. 355. hoc nomine Proserpinam insignivit *Porphyrius* de Abstinentia; cujus digna sunt verba, quae hic loci referantur, quod in originem vocis accuratius inquirit. Ita vero Ille Lib. IV. pag. 166. Τῆς δὲ Φερσεφάττης, παρὰ τὸ φέρβειν τὴν φάτταν, φασὶν οἱ πολλοὶ τοὔνομα τῶν θεολόγων. ἱερὸν γὰρ αὐτῆς ἡ φάττα. διὸ καὶ αἱ τῆς Μαίας ἱέρειαι ταύτην αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μαῖα δὲ ἡ αὐτὴ Φερσεφόνη, ὡς ἂν μαῖα καὶ τροφὸς οὖσα. STOEBER.

4 Περσεπον.] Codd. A. B. φόνη. Mox pro Περσηφ. iidem Περσεφ. IDEM.

5 Φεύγω.] Apud Atticos saepe est κατηγοροῦμαι, *accusor*, *reus sum*, *ut* διώκω, *accuso*, de quo supra. Exempla bene multa sunt, quorum unicum tantum proferam ex *Aristoph.* Is in Vesp. 501. φεύγοντ' ἀπέλυσας ἄνδρα: *reum a me absolutum.* Adde, quod veluti φεύγειν dicitur *reus*, ita ἀποφεύγειν, vel ἐκφεύγειν, dicatur ille qui *absolvitur*. Utrumque habemus apud *Aristoph.* in Vesp. pag. 501.

Ἐκπέφευγας ὦ Λάβης:

Effugisti Labes i. e. *absolutus es.*

Ubi *Christianus*: *Recte* ἐκπέφευγας *dixit: nam* τὸ ἐκ *absolutionem notat ut* ἀπό. Eadem pag. ὄντως

ἀποφεύγω δὲ, ὅταν νικήσας ἀπολυθῶ τῆς κατηγορίας. καὶ ἀποφυγὴ, ὡσαύτως. διώκω δὲ, τὸ κατηγορῶ, καὶ τὸ ζητῶ, καὶ τὸ [1] ἀπωθῦμαι. καὶ δίωξις, ἡ κατηγορία, καὶ ἡ ζήτησις, καὶ τὸ ἀπωθεῖσθαι. τὸ δὲ διωγμὸς, ἀδόκιμον.

[2] Τὸ ΦΘΑ'ΝΕΙΝ, ὅταν μὲν πρός τινα ἐρίζοντα λέγηται, [3] τὸ προλαμβάνειν δηλοῖ· ὅταν δὲ πρὸς τὸ τέλος τῆς κινήσεως ὁ κινούμενος ᾖ, τὸ καταλαμβάνειν. καθὸ σημαινόμενον λέγεται τὸ, οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν εἰς τὸ δικαστήριον. ἤγουν, οὐκ ἂν [4] καταλαμβάνοις [5] τοὺς ἕλκοντας, οὕτω σε ἕλξουσι συντόμως. ἀπὸ μεταφορᾶς τούτου λέγεται καὶ ἐφ' ἑτέρων. οἷον, οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀποθνήσκον-

---

ὄντως ἀπέφυγε; *an vere evasit ille?* i. e. *absolutus est?* vid. ibi Schol. *Ammonius*: φεύγει καὶ ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος, καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει· ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας. BOS.

Confer *Suidam*, *Ammonium* pag. 142. & Comm. ac supra in Διώκω, & in utroque verbo *Lysiae* Indicem. OUDEND.

1 Ἀποθῦμαι.] L. ἀπωθῦμαι. JUNIUS.

Codd. A. B. Rom. ἀπωθ. sic paulo post: ἀπωθεῖσθαι. Conf. *Ammon.* in voc. & Nostrum in διώκω. STOEBER.

Sic MSS. Leidd. Burm. vitiose vulgo edebatur ἀποθῦμαι; ut statim in Ed. Blank. ἀποθεῖσθαι pro ἀπωθεῖσθαι; quod servarunt recte MSS. & Edd. R. V. Dein in Leid. sec. καὶ τὸ διωγμὸς. quae vox rursus in S. L. & Patribus obvia. OUDEND.

2 Τὸ φθάνειν.] Cod. B. hanc §. non agnoscit. STOEBER.

3 Τὸ προσλαμβάνειν δηλοῖ.] Lege προλαμβάνειν. SALLIER.

Cod. A. Rom. & *Phavor.* προλ. Sic & *Moschop.* STOEB.

Rursus mendose edidit Blankardus προσλαμβάνειν contra MSS. O. Edd. Vett. & ceteros Grammaticos, in primis *Moschopulum*, qui hic conferri debet. *Hesych.* φθάνει, καταλαμβάνει, προλαμβάνει i. e. *apprehendit*, *occupat* seu *praevertit*. OUD.

4 Καταλαμβάνοις εἰς τοὺς ἕλκ.] Quis haec intelligat? Dele τὸ εἰς MSS. auctoribus, nec non *Moschopulo* & *Phavorino*, in quibus plenius οὐκ ἂν ἀρκέσοις οὐκ ἂν καταλαμβάνοις τοὺς ἕλκοντας· τουτέστι τοσοῦτον σε ἕλξουσι συντόμως, ὡς μὴ δύνασθαι σε καταλαμβάνειν τοὺς ἕλκοντας. in Leid. pr. hic οὕτως ἕλξουσι. IDEM.

5 Εἰς τοὺς.] Cod. A. delet εἰς. Vid. & *Phavor.* STOEBER.

1 Γεγή-

θνήσκοντες. ἤγουν, ἀνάρπαστοι [1] γενήσεσθε. ἀπὸ τούτου αὖθις κατὰ μεταφορὰν, καὶ [2] τὸ διαρκεῖν.

Ἔστιν, ὅτε οἱ ῥήτορες ὡραϊσμοῦ χάριν μεταφορικοῖς τισι χρῶνται ὀνόμασι λέγοντες, Φρόνημα θαλάσσης, καὶ χειμῶνος αὐθάδεια, καὶ κυνῶν ἀγορὰ, καὶ ἔθνος κοράκων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον.

[3] Ο ΦΘΕΙ'Ρ, [4] Ἀττικὸν· ἡ φθεὶρ δὲ, κοινόν. Πλούταρχος· τοὺς τοῦ Σύλλα φθεῖρας.

ΦΘΕΙ'-

---

1. Γενήσεσθαι.] Cod. A. σθε. STOEBER.

Ita MSS. & Edd. Vett. In Blank. Ed. & *Moschop.* prave γενήσεσθαι. Ceterum in Margine Cod. Oxon. additur πανταχοῦ μοι δοκεῖ ἀντὶ τοῦ προφθάνειν εἶναι. Τὸ γὰρ φθάνω εἴτινες γράφουσι ἀντὶ τοῦ καταλαμβάνω, οὐ μετοχῇ συντάσσονται· ἀλλ' ἢ τινὰ, ἢ εἴς τινα τόπον· τὸ δὲ οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν εἰς δικαστήριον, Ἀττικόν ἐστιν ἔθος, διὰ πολλὰ ποιοῦσιν OUDEND.

2 Τὸ διαρκεῖν ἐστιν, ὅτε οἱ ῥ.] Miserrime vulgatum. Ex Cod. A. nova §. hic incipienda, praemissa distinctione majore post διαρκεῖν. Ἔστιν ὅτε οἱ κ. τ. λ. STOEBER.

Stultissime sane haec, quae nullam secum cognationem habent, junxerunt Editores, magnamque sic injuriam *Thomae* fecerunt. Non adeo ineptus fuit *Magister*, ut tam turpiter se prostitueret. Tu, Lector, ita lege, καὶ τὸ διαρκεῖν.

Ἔστιν, ὅτε οἱ ῥ. &c. Novam enim periodum orditur, aitque *Thomas*, Rhetores aliquando ornatus gratia quibusdam vocibus metaphorice uti. Hanc vero observationem locavit sub littera Φ, quia primum earum vocum exemplum est φρόνημα. MSS. quoque Leidd. Burm. diserte separant διαρκεῖν. Ἔστιν. Ceterum ἔστιν, ὅτε sexcenties pro *nonnumquam* vel simili, poni quis nescit? OUDEND.

3 Φθείρ.] Vid. *Laërt.* p. 53. B. *Phrynich.* pag. 54. *Steph.* de Dial. pag. 156. WITTER.

4 Ἀττικόν.] Sic MSS. Leidd. non Ἀττικοί. Sicut κοινόν hic, non κοινοί. Mox edidi Σύλλα per majusculam litteram. Maxime enim probabile est, intelligi pediculos Syllae: sicuti *Pauwius* τοῦ Σύλλα φθ. corrigebat ad *Phrynichi* pag. 135. *Plutarchi* quidem locum invenire nequivi. Verum alibi, ut Tom. II. pag. 49. C. οἱ φθεῖρες Tom. II. pag. 642. τοὺς φθεῖρας scribit, & in Syllae pediculari morbo sine articulo ait φθεῖρες Tom. I. pag. 474. F. Hic quoque optimus Codd. Leid. pr. Burm. praebent τοὺς, quod reponendum judicavi. Generis varietatem etiam notavit *Moeris*,

ΦΘΕΙΡΟΥ, σκωπτικὸν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου. [1] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζης.

ΦΘΗ͂ΝΑΙ κάλλιον, [2] ἢ φθάσαι.

[3] ΦΘΙ΄ΝΟΝΤΟΣ μηνὸς Ἀττικοὶ, οὐχ [4] ὑπολήγοντος. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλὰ μήτοι φθινοντός γε μηνός.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ κάλλιον, [5] ἢ μετόπωρον.

ΦΘΟΙ͂Σ

---

ris, item sequens φθείρου ex *Aristoph*. Pl. vs. 598. OUDEND.

Ad *Thomae* mentem *AElianus* V. H. Lib. V. cap. 2.

1 Ἀριστοφ.] Plut. vs. 598. *Lucian*. Asin. Tom. III. p. 389. Basil. προσπτύσασά μοι, οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη. WITTER.

Cod. B. pro γρύζης perperam γρύζεις. STOEBER.

2 Ἢ φθάσαι.] Ne credas *Magistro*. Dixit quidem *Thucydides* Lib. III. §. 89. μὴ ἐδύναντο φθῆναι πρὸς τὰ μετέωρα ἀναδραμόντες: sed eodem libro, ut jam notavit *Stephanus* φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. & hinc §. 83. φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι. *Xenophon*. Lib. IV. Cyrop. p. 101. A. ἐνταῦθα διατεινόμενος φθάσαι. *Lucian*. Tom. I. pag. 129. φθάσαι βουλόμενος. OUDEND.

3 Φθίνοντος μην. Ἀττ.] *AEschin*. pag. 258. fin. ἀπιόντος μηνὸς. *Demosth*. de Corona pag. 318. A. Sic & φθιμένης νυκτὸς *Sophocl*. Ajac. vs. 141. STOEBER.

4 Ὑπολήγοντος.] Sic Codd. A. & B. male *Phavor*. ὑπολειπ. *Liban*. λήγοντος μηνός. Tom. II. pag. 447. D. Codd. A. B. & Rom. hic subjungunt *Synesii* auctoritatem. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλὰ μήτι φθίνοντός γε μηνός. Vid. locum pag. 167. C. ubi pro τι est τοι. IDEM.

Post hoc participium per ultimi editoris oscitantiam exciderant seqq. quae *Thomae* ex MSS. & Edd. Vett. restitui, Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλὰ μήτοι φθίνοντός γε μηνός: ut in *Synesii* Ep. 4. in f. legas. μήτι hic MSS. & Edd. OUDEND.

5 Ἢ μετόπωρον.] Quo usus tamen est *Lucianus* in Toxari Tom. II. pag. 511. ὀψὲ τοῦ μετοπώρου; Immo *Euripides* apud *Plutarchum* & *AElianum* Lib. XIII. cap. IV. Hist. οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον. & passim Atticis μετοπωρινὸς aeque ac φθινοπωρινός. Amarunt Grammatici τὸ φθινόπωρον ita, ut *Suidas Diogenem Laërtium* citans proferat ex eo φθινόπωρον, cum ipse scripserit μετόπωρον. IDEM.

1 Φθοῖς

[1] ΦΘΟΙ͂Σ παρ' Ἀτ]ικοῖς, [2] πλακ'ούντιον πλατὺ καὶ περιφερὲς, ὃ παρ' Ἕλλησι λέγεται πόπανον. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, καὶ τὰς ἰσχάδας.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙ'Α, οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ὑπερεχόντων εἰς τοὺς ἐλάτ]ους ἀμείνωσις, ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία περὶ ἡμᾶς, καὶ τοῦ βασιλέως [4] περὶ τὸν ὑπήκοον, καὶ τῶν ἀρχόντων [5] πρὸς τοὺς ὑπὸ χεῖρα, ἀλλὰ καὶ ἡ τινὸς ἁπλῶς πρὸς ὀντινοῦν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπητική. [6] Αἰσχίνης· τοῦτο προσποιησάμενος ἐραστὴς εἶναι, καὶ τὸ μειράκιον

---

1 Φθοῖς.] Non est haec §. in Cod. B Stoeber.

Leid. pr. ὁ φθοῖς. In vs. 677. *Aristoph.* pro ἀφαρπάσοντα e MSS. & Edd. Vett. reposui ἀφαρπάζοντα, ut apud ipsum Poëtam, & haec quoque citantem *Suidam* V. φθοῖς. *Epigramma*, cujus interpolata ibi citantur verba, cujusque & *Suidas* corruptissime meminit in V. Ἄντλια, Γεωμορίαν & Ὄγμος, est Ἀδήλου editum a Doct. *Reiskio* pag. 48. quo & pertinet aliud *Phaeniae* a me jam ante editum pag. 251. De τῷ φθοῖς μονοσυλλάβῳ vide & *Moeridem* ac *M. Etymol.* aliosque. Oudend.

Conf. *Erotianus* Lex. Hipp. pag. 51. V. φθοΐσκους. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. pag. 225. & *Suidas* h. v. qui epigramma laudat, quod ex Anthologia MS. decerptum dedit in Indice ad *Tryphiod.* pag. 107. Cl. *Merrick*, V. ἐπογμεύω. τρύφος πιαλέου φθοῖος habes in epigr. a cel. *Oudendorp.* ad *Thomam* nostrum edito pag. 251. & a Cl. *Reiske* in Anthol. *Constantin.* Cephal. pag. 59.

2 Πλακ. πλατ.] Cod. A. πλακ. τι πλατ. Stoeber.

3 Ἀριστοφ.] L. c. vs. 677. pro τοῦς scribe τοὺς, pro ἀφαρπασ. lege παζ. Idem.

4 Περὶ τὸν ὑπήκοον.] Scribe τὸ ex Cod. A. Idem.

Leid. pr. περὶ τοῦ ὑπηκόου. Ed. Blank. τοῦ ὑπήκοον. Dein pro πρὸς in MSS Leidd. & Burm. rursus περί. Oudend.

5 Πρὸς τοὺς.] Cod. A. περὶ τοὺς ὑπ. Stoeber.

6 Αἰσχίνης.] In Timarch. p. 194. B. alter locus non constat. Vid. Eundem Epist. VII. pr. p. 124. Idem.

In Timarchum pag. 286. in f. Verum illic vulgo legas εἰς τὴν φιλίαν. Sed de Falsa leg. pag. 397. D. καὶ πολλήν τινα ἐξαγγείλαντος πρὸς τούτοις φιλανθρωπίαν. Ibidem in f. invenies verba per *Thomam* citata, in quibus Leid. sec. repetit particulam τὴν. Oudend.

1 Καὶ

ϱάκιον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην προσκαλεσάμενος. καὶ πάλιν· διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν τῆς τέχνης.

ΦΙ'ΛΙΟΣ, ὁ τῆς φιλίας ἔφορος θεός. [1] καὶ φίλιος ἀγρός, ὁ φιλικός· καὶ φίλιος πόλις. [2] Θουκυδίδης δὲ, φιλία πόλις λέγει. φησὶ γάρ· νομίζοντες πόλιν τε σφίσιν ἀπὸ παλαιοῦ φιλίαν. τουτέστι, φίλην. [3] καὶ πάλιν· ἐν γῇ φιλίᾳ τίθεται.

ΦΙΛΟ'ΓΕΛΩΣ, [4] φιλόγελω, Ἀττικοί· φιλογέλωτος δὲ, Ἕλληνες.

ΦΙΛΟΓΥ'ΝΗΣ, Ἀττικοί, [5] οὐ φιλογύναιος.

ΦΛΗ'ΝΑΦΟΣ, [6] καὶ ἡ φλυαρία, καὶ ὁ φλυαρῶν· ὥσπερ

---

1 Καὶ φίλιος ἀγρὸς, ὁ φιλικός.] Adde ex Cod. A Rom. ὁ φιλικός. STOEBER.

Duas ultimas voces addidi, quae male elapsae fuerant ex Blank. Ed. Eas agnoscunt MSS. O. & Edd. Vett. ut debent. *Thucydidis* primus locus est ex Lib. V. §. 44. ubi σφίσι (sic & Leid. pr.) φιλίαν ἀπὸ π. Consule *Duker.* Alter locus est Lib. III. §. 58. ἐν γῇ τε φιλίᾳ τιθέναι. Inepte hic contra MSS. Leidd. Burm. & *Thomae* mentem edebatur τῇ, licet alibi ἐν φιλίᾳ pro ἐν γῇ φιλ. occurrat. OUDEND.

Inscript. apud *Gruterum* pag. 760. αὐτῇ καὶ φιλίῳ ἀνδρί. γῆ φιλία *Arrianus* de Exped. Alex. M. Lib. I. cap. 20. *Xenophon* Cyrop. Lib. I. cap. 24. p. 30.

2 Θουκυδ.] Lib. V. pag. 337. ubi: φιλίαν ἀπὸ πάλαι. WITT.

Vid. *Duker.* pag. 344, 65. STOEBER.

3 Καὶ πάλιν.] Lib. III. pag. 213. B. sic: ἐν γῇ τε φιλίᾳ τιθέναι. WITTER.

Γῇ agnoscit Cod. A. τίθεται servat idem. Cod. B. vocem omisit. STOEBER.

4 Φιλογέλω.] Codd. A. B. Rom. φιλόγελω recte. φιλογέλωτα *Diodor.* Lib. I. pag. 16. B. STOEBER.

MSS. & Edd. Vett. φιλόγελω. In *Moeride* φιλόγελω Ἀττικοῖς. φιλογέλωτες Ἑλληνικῶς. ubi recte vir doctus τος conjicit. OUDEND.

5 Οὐ φιλογύναιος.] Leid. pr. ὁ φ. Frustra, licet utrumque sit in usu. Vide *Moeridem*, *Poll.* Lib. III. §. 46. VI. §. 168. Conf. Cl. *D'Orvill.* ad Charit. Lib. I. cap. 12. *Suidae* in fem. Gen. φιλογύνης. IDEM.

6 Καὶ ἡ φλυαρία.] Hinc *Moeris* ait φλήναφος Ἀττικῶς, μωρολογία Ἑλληνικῶς. Sic *Lucianus* in Somnio Tom. I. p. 9.

 λέγων

[1] ὥσπερ λῆρος, καὶ ἡ ληρωδία, καὶ ὁ ληρῶν. γράφεται δὲ καὶ φλυαρεῖν, καὶ [2] φληναφεῖν. ὡσαύτως καὶ φλυαρία. φλύαρος δὲ, καὶ πολυλόγος, καὶ πολυλογεῖν, κοινά.

ΦΛΟΙΟ'Σ, [3] τὸ ἐκτὸς τοῦ δένδρου· [4] φλιαὶ δὲ θηλυκῶς, αἱ τῶν θυρῶν παραστάδες.

ΦΟΒΕΡΟ'Ν, [5] τὸ φόβον ἐμποιοῦν· ἐπίφοβον δὲ τὸ φοβούμενον. ὥσπερ καὶ φθονερὸν, τὸ φθόνῳ χρώμενον· ἐπίφθονον δὲ, τὸ φθονούμενον.

[6] ΤΟ' ΦΟΒΟΥ͂ΜΑΙ, καὶ πρὸς [7] ἀπαρέμφατον συντάσσεται, καὶ πρὸς ὄνομα. οἷον, φοβοῦμαι τεθνήξεσθαι, καὶ φοβοῦμαι [8] θάνατον.

ΦΟΙ-

λήρων καὶ φληνάφων ἀπέχεσθαι. Tom. III. pag. 595. τὴν φιλοσοφίαν φληνάφους καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά. *Liban.* Tom. I. p. 305. & Ep. 418. 466. Adde simile exemplum, quod apud *Suidam* V. Λῆρος occurrit. Ceterum ista ὥσπερ λῆρος καὶ ἡ ληρωδία καὶ ὁ ληρῶν desunt Burmanniano Codici, forsan convenientius *Thomae* menti. Adi supra V. Ληρῶ. OUDEND.

1 Ὥσπερ λῆρ. . . . ληρῶν.] Absunt ista a Cod. B. STOEB.

2 Φληναφεῖν.] Καὶ φληναφᾶν. Utrumque in *Aristophane*. V. vs. 1477. Nub. vs. 661. Equit. Hinc Lectionis varietas in MSS. *Suidae*. OUDEND.

3 Τὸ ἐκτὸς τοῦ δ.] Non damno hoc plane. Sed cur *Thomas* non dixit, ut ceteri Grammatici *Hesych. Etym. Suid.*, τὸ λέπος corticem? IDEM.

4 Φλιαὶ δὲ] Male in Burm. φλοιαί. Hinc ceterisque e Grammaticis emendandus *Apollon. Rhod.* Lib. III. vs. 278.

Ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τάνυσσας.

Sic recte Ed. *Stephan.* In aliis φλοιὸν vel φλοιὴν Neque est, quod metro metuat Interpres. Prima enim longa est etiam *Theocrito* Idyll. II, 60. τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. & alibi: licet corripiatur in *Homeri* Ὀδυσσ. P. 221. πολλῇσι φλιῇσι. IDEM.

5 Τὸ φόβον ἐμπ.] *AEschyl.* Prometh. vs. 127. & 144. ubi vid. *Schol.* STOEBER.

6 Τὸ Φοβοῦμαι.] Non est haec §. in B. IDEM.

7 Ἀπαρέμφ.] Addit *Phavor.* τοῦ μέλλοντος. WITTER.

Deest in Cod. A. STOEBER.

8 Θάνατον.] Hic iterum *Phavor.* Θουκυδίδης· οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι. WITTER.

Cod. A. non agnoscit. Absolute φοβήσοιντο, vel, si mavis, φοβηθήσοιντο habes apud *Xenoph.* pag. 467. C. φοβούμενοι metu perculsi, ibid. STOEBER.

[1] ΦΟΙΝΙΚΙΣ, ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, ὁμόχρουν αἵματι, ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆναι συμβαίη, μὴ εἰς φιλοψυχίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ τὸ αἷμα ὁρώμενον.

Τὸ ΦΟΙΤΑ͂Ν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν [2] εἰς διδασκάλους ἰόντων λέγεται, ἀλλὰ καὶ [3] ἐπί τι ἕτερον [4] συνεχῶς. [5] Πλάτων ἐν Φαίδωνι· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον. καὶ πάλιν ἐν Γοργίᾳ· ἐάν τις εἰς παλαίστραν φοιτήσας, εὖ ἔχων τὸ σῶμα.

ΦΟΙΤΗΤΗ͂Σ, ὁμιλητὴς, καὶ [6] πεπλησιακὼς κάλλιον λέγειν, [7] ἢ μαθητής.

[8] ΦΟΝΕΥ͂Σ, Ἀττικοί· ἀνδροφόνος, Ἕλληνες [9].

[10] ΦΟΡΑ͂ ῥητόρων, καὶ ἄλλων τινων. καὶ φορὰ, ἡ εἰσφορά. Λιβά-

---

1 Φοινικίς.] Late de ea agit *Suidas*. V. & *Moeridem*, *Philostratum* Epist. 27. *AElian*. Lib. VI. H. C. 6. ibique Comment. OUDEND.

2 Εἰς διδασκάλους.] Sic recentiores solent loqui. Veteres Attici εἰς διδασκάλου. Adi viros doctos ad *Luciani* initium. IDEM.

3 Ἐπί τι ἕτερον.] Cod. A. ἐπὶ τῶν. STOEBER.

Leidd. Burm. & *Phavor*. per repetitionem exhibent ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπί τι &c. sc. ἰόντων. *Platonis* exempla vide Tom. I. p. 60. E. pag. 456. D. Confer rursus *Moeridem*. OUDEND.

4 Συνεχῶς.] Videtur loco motum, & post διδασκάλους referendum. STOEBER.

5 Πλατ.] L. c. pag. 60. E. IDEM.

6 Πεπλησιακώς.] Discipuli enim & qui aliquem discendi studio sectantur, πλησιάζειν αὐτῷ dicuntur. Adi *Stephanum* in Thes. & *Xenoph*. Lib. III. Cyrop. pag. 82. OUDEND.

7 Ἢ μαθητής.] Quam vocem tamen crebro usurpant *Isocrates* & *Demosthenes*. Loca vide in *Benzii* Thesauro pag. 640. A. & B. STOEBER.

8 Φονεύς.] *Antiphon* Orat. I. pag. 15. DRAKENB.

9 Ἄλλως φονεὺς Ἕλληνες. ἀνδρ. Ἀττ.] Alteram hanc glossam a sciolo forte assutam resecant Codd. A. & B. STOEBER.

Pannum hunc a quodam nasutulo *Thomae* adsutum resecui auctoritate MSS. Leidd. & Oxon. *Thomae* consentit *Moeris*; licet ἀνδροφόνος apud Atticos etiam inveniatur, ut *Euripidem*, *Lucianum*. Φονεὺς tamen Atticum magis, quam κοινόν. OUDEND.

10 Φορά.] Non est in Cod. B. STOEBER.

Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐπειθ' ὑπὲρ ἀρχαίας ἐνοχλεῖται φορᾶς. καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ· ἔπειτα ἐν ταῖς φοραῖς μὴ μεῖζον [1] ἔσω τοῦ νεὼς τὸ φορτίον.

2 ΦΟ'ΡΟΣ κυρίως, τὸ ὑπὲρ ἰδίας εἰσφερόμενον γῆς· τέλος δὲ, ἡ ὑπὲρ τῆς ἐμπορείας συντέλεια.

3 ΦΟΡΟ'Σ ἄνεμος, ὁ τοῖς πλέουσι δεξιός. καὶ φορὸς [4] ἡ συκῆ σύκων, ἤγουν φορὰν σύκων ἔχουσα. καὶ γῆ φορὸς καρπῶν. ὅθεν καὶ πάμφορος γῆ, ἡ πάντα φέρουσα.

5 ΦΟΡΤΑΓΩΓΟ'Ν ναῦν φαμὲν, καὶ φορτίδα, καὶ [6] φορτηγικήν.

Φορᾷ ῥητ. Ita legendum. Male distinguebant φορὰ, ῥητόρων Adi *Moschopul.* & *Stephanum* in Thes. *Libanii* loca habentur Ep. 245. pag. 124. V. etiam Ep. 310, 535. &c. OUDEND.

1 Ἔσω.] *Philostrat.* Icon. prooem. DRAKENB.

Cod. A. ἔσω. STOEBER.

2 Φόρος κυρίως.] Φόρος & τέλος differunt: φόρος dicitur de *tributo, quod pro regione aut civitate penditur*; τέλος de *vectigali pro mercibus.* ita etiam distinguit Apostolus *Rom.* XIII. 7. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ δὲ τὸν φόρον, τὸν φόρον, τῷ δὲ τὸ τέλος, τὸ τέλος. BOS.

Immo proprie tributum, quod Socii & Provinciales pendunt civitati, cui subjecti sunt sive bello sive foedere. V. *Thucyd.* Lib. I. §. 96. ibique *Duker. AElian.* Lib. II. V. H. C. 10. & illic. *Perizon.* item *Aristoph.* Vesp. vs. 655. *Xenoph.* Lib. V. Ἀναβ. pag. 355. *Poll.* Lib. I. §. 169. Hinc *Apost.* ad Rom. citato per Bosium loco §. 6. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε. Vel sic tamen *Thomae* distinctio hujus vocis & τοῦ τέλους seu *vectigalis* recte se habet. Adi *Pollucem* Lib. VIII. §. 97. OUDEND.

3 Φορὸς ἄνεμος.] Ut apud *Polyb.* Lib. I. cap. 6. citatum a *Suida*, aliosque φορὸν πνεῦμα. Confer Cl. *Wesseling.* ad *Diod.* Sic. Lib. XIV. §. 55. & adde *Moschopulum.* Hinc patet, recte emendatum a Cl. *Valkenario Ammonium* φορὸς δὲ ὁ φέρων; sunt passim Latinis quoque *venti ferentes.* IDEM.

4 Ἡ συκῆ.] Cod. A. συκῆ συκ. STOEBER.

Prave Ed. Blank. habet συκῇ. Edd. Vett. συκὴ. Non bene. συκέη enim contracte facit συκῆ. Post γῆ φορὸς καρπῶν adscripsit quidam Codicis Oxon. margini μετὰ μὲν συνθήκης ἐπὶ τούτου χρήσιμον, οἷον εὔφορος ἢ πάμφορος. μόνον δὲ οἱ μὲν ἀδόκιμον. OUDEND.

5 Φορταγωγὸν ναῦν.] Deest haec §. in Cod. B. alter cum vulgato plane conspirat. STOEB.

Schol. *Homeri* Od. E. vs. 250. φορτίδος εὐρείης ait φορταγωγοῦ, τῆς καὶ ὁλκάδος καλουμένης. Sed ad Od.

τηλικήν. 1 Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· ἐπὶ πλοίου 2 φορτηγικοῦ.

ΦΡΑ'ΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἰπέ· φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ 3 διανοήθητι. 4 Ὅμηρος 5 ἐν α' Ἰλιάδος·

—— —— σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

ΦΡΙΜΑ'ΤΤΕΣΘΑΙ, ἐπὶ τράγου· φρυάττεσθαι δὲ ἐπὶ ἵππου. καὶ φρύαγμα. 6 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· φρυάγμαθ' ἱππικά.

ΦΡΟΝ-

Od. I. vſ. 323. exponit φορτηγοῦ cum *Heſychio* tam h. V. quam ὁλκάς, *Erotiano* & *Polluce*. Sic enim legendum e MS. Et certe ita apud auctores invenias, φορτηγοὺς ναῦς ἢ φορτηγὰ πλοῖα. Adi *Diod.* Sic. Lib. XIV. §. 55. XVI, 6. XX, 85. *AElian.* Lib. XIV. An. cap. 26. ὁ δὲ ἐν κρυστάλλῳ ὁ ἐν τῷ Ἰστρῳ καὶ νῆϊ φορτηγῷ ῥαγεὶς ῥοῦν φερομένη περιτραφεὶς, ut legi debet e cap. 29. οὐ μὴν πλησίον ἔτι ταῖς ὄχθαις (L. ἐπὶ vel cum Med. τῆς ὄχθης) κόπτουσιν· ἀλλὰ ἐῶσι τὸν κρύσταλλον, ὡς ἐξ ἀρχῆς συνετράφη· Gloſſae *Oneraria* φορτηγὸς, *Onerarius* φορτικὸς &c. OUDEND.

6 Φορτηλικήν.] Leid. pr. φορτιτικήν; & mox φορτιτικοῦ. IDEM.

1 Θουκυδ.] Lib. VI. p. 471. D. ubi φορτηγικοῦ. *Xenoph.* Ἑλλ. V. pag. 428. φορτηγικὰ πλοῖα. Conf. *Baif.* de re Navali T. XI. pag. 598. *Gronov.* WITTER.

2 Φορτητικοῦ.] Ita ſane quidam MSS. *Thucydidis* Lib. VI. §. 88. exhibent; ſed recte Cl. *Waſſe* & *Dukerus* cenſent tam illic, quam in *Polluce* Lib. I. §. 83. ubi olim eodem edebatur modo, veram ſcripturam eſſe φορτηγικοῦ, quod etiam e *Xenophonte* adtulit *Stephanus*: pro quo in aliis quoque corrupte φορτικοῦ, ut hic in Leid. ſec. & in Gloſſis. OUDEND.

3 Διανοηθ.] Sic & φράζου apud *Sophoclem* Elect. vſ. 385. *conqueri* apud *Platon.* de LL. Lib. XII. pag. 950. STOEBER.

4 Ὅμηρος.] L. c. vſ. 83. Conf. *Ammon.* h. v. IDEM.

5 Ἐν α' Ἰλιάδος.] Verſ. 83. Eadem dedit *Ammonius* p. 144. ſicut etiam ſequentia magnam partem ibidem leguntur, niſi quod pro φρύαγμα e *Soph.* El. vſ. 719. *AElian.* II. An. 10. &c. poſuerit cum nonnullis φρυμαγμός. De φριμάττεσθαι adi & *Theocr.* Id. V. 141. *Longi* Paſt. Lib. I. pag. 10, 27. Equis tamen adtribuunt alii quoque, ut bene obſervat Scholiaſtes *Theocriti*. Utrumque adhibet de equis *AElian.* Lib. VI. An. 10, 44. OUDEND.

6 Σοφοκλ. ἐν Ἠλεκτρ.] Vſ. 718. STOEBER.

[1] ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ, τὰ διδασκαλεῖα τῶν φιλοσόφων. λέγοιντο δ' ἂν [2] οὕτω καὶ τὰ [3] παρ' ἡμῖν μοναστήρια, ὡς τῆς ὄντως φιλοσοφίας ἐνταυθοῖ μελετωμένης.

[4] ΦΡΟΥΔΟΣ Ἀττικοὶ, [5] ἀφανὴς Ἕλληνες.

[6] ΦΥΓΗ, καὶ ἡ δίωξις καὶ ἡ κατηγορία. [7] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὑπέρ τε τῆς πράσεως, καὶ τῆς τῶν ῥητόρων φυγῆς. φυγὴ καὶ οἱ φυγάδες. [8] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· καὶ γὰρ καὶ φυγὴ αὐτῶν ἔξω ἦν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τοῖς Πελο-

1 Φροντιστηρ.] Non est in B. STOEBER.

Synes. pag. 22. D. vid. *Wolf.* ad *Liban.* ep. pag. 105. *Liban.* I. pag. 804. A. *Philostratus* V. A. II, 5. pag. 53. λέγονται δὲ καὶ τοῦ Παγγαίου ἔνιοι χρήσασθαι φροντιστηρίῳ, καὶ ἕτεροι τοῦ Ἄθω. *Idem* pag. 135. de Brachman. αὐτὸν μὲν ὑπέσχεψαι ἐς τὸ φροντιστήριον. Conf. *Bos.* Observ. pag. 63. WITTER.

2 Οὕτω καὶ τὰ παρ' ἡμῖν μ.] MStam lectionem exhibui, quam & *Phavorinus* servavit, & ex parte *Moschopulus*. In Edd. non est καὶ Blank. οὕτως Vulgo; & in *Mosch.* ἡμῶν. Similia habent *Hesychius*, *Suid.* *Etym.* Sed consule Schol. *Aristoph.* Nub. vs. 94. OUDEND.

3 Παρ' ἡμῶν.] Cod. A. ἡμῖν. STOEBER.

4 Φροῦδος] *Euripid.* Hec. vs. 162. Andr. vs. 1219. DRAKENB.

5 Ἀφανὴς Ἕλληνες.] Addit *Moeris* ἀφαντός, sicut his duabus vocibus *Hesychius*, *Suidas*, alii φροῦδον explicant. Non vero ita haec capias, quasi Attici non dixerint ἀφανῆ & ἄφαντον (Vide *Abresch.* Anim. *AEschyl.* pag. 425.) sed quod Attici soli φροῦδον praetulerint, non alii, qui ἀφανῆ & ἀφαντον maluerunt. V. *Steph.* in Thes. *Soph.* El. 808, 853. *AElian.* Lib. XV. An. 19. *Lucian.* Tom. I. pag. 681. *Aristoph.* passim. OUDEND.

6 Φυγὴ καὶ ἡ κατ. &c.] Sequitur inseparatim in Cod. A. καὶ ἡ δίωξις, καὶ ἡ κατηγ. STOEBER.

Sic edi curavi auctoribus MSS. Leidd. Burm. Oxon. & *Phavor.* Aberant vulgo καὶ ἡ δίωξις. Vide in φεύγω. *Libanii* verba sunt Ep. 317. in quibus V. πωλητήριον citavit *Thomas* περὶ τῆς πρ. *Thucydidis* locus invenitur Lib. VIII §. 64. *Aristidis* T. I. pag. 486. unde, MSS. Leid. pr. Burm. adjuvantibus, rescripsi hic καταλαβόντες pro καταλαβόντες. OUDEND.

7 Λιβαν.] Locum supra indicavimus, ad voc. πωλητήριον. STOEBER.

8 Θουκυδ.] Pag. 542. *Duker.* vid. not. 34. IDEM.

8 Πελο-

[1] Πελοποννησίοις. καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ Θηβαίους [2] περὶ συμμαχίας πρώτῳ· Φοιβίδου τὴν Καδμείαν καταλαβόντος, τήν τε φυγὴν ἐδεχόμεθα.

ΦΥΗ' οὐ μόνον ἡ ἡλικία, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ χάρις· Ὅμηρος [3] ἐν α' Ἰλιάδος·

Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' αρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

[4] Ἀριστείδης ἐν τῷ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιταφίῳ· [5] ἀγαθοῦ παντὸς φυὴν μετεσχηκυῖα.

[6] ΦΥΡΑΜΑ, οὐ ζύμη. ἢ φυραθέντα ἄλευρα, οὐκ ἐζυμωμένα.

[7] ΦΥΣΑΊΝ, τὸ σφοδρῶς πέμπειν [8] πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος.

---

1 Πελοποννησ.] Cod. A. delet alterum ν'. STOEBER.

2 Περὶ συμμ.] Cod. A. ὑπὲρ συμμ. Vid. locum p. 46. IDEM.

3 Ἐν α' Ἰλιάδος.] Verſ. 115. ubi ἄρ ut in Codd. Regg. IDEM. Verſ. 115. Prave Leid. ſec. Burm. Edd. Vett. οὐ φυὴν. *Theocr.* Id. 22, 160.

Οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο.

Adi Grammaticos. OUDEND.

4 Ἀριστιδ.] L. c. pag. 88. ubi παντὸς καλοῦ. WITTER.

5 Ἀγαθοῦ παντός.] In *Ariſtide* Tom. I. pag. 86. vulgo legitur καὶ παντὸς καλοῦ· al. καὶ καλοῦ παντ. OUDEND.

6 Φύραμα, οὐ ζύμη &c.] Graviter hic errat *Thomas*. φύραμα enim κοινῶς eſt ἡ φύση vel φυστὴ μᾶζα *Atticis*; [ut & cuncti docent Grammatici *Heſych. Suid. Moeris. Etym. M. Poll.* Lib. VI. §. 76. Sed adi omnino *Caſaub.* ad *Athen.* Lib. III. cap. 29.] Nec aliquid commune habet cum ſignificatione τῆς ζύμης. Namque φύραμα & φυραθέντα ἄλευρα aeque poſſunt eſſe μὴ ἐζυμωμένα, ac contra; licet *Suidas* exponat quoque φύραμα, τὰ ἐζυμωμένα (ut bene *Kuſt.* legit) ἄλφιτα. & *Heſych.* ζύμη, φύραμα. Contrarium patet vel ex S. L. & Apoſt. locis ad *Corinth.* I. cap. 5, 6. *Gal.* V, 9. ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Sicut & ζύμη ejusque derivata de fermento frequenti in uſu fuere. Unde ζυμίτης ἄρτος. *Heſ. Suidae*, pro quo in *Etym. M.* & *Longi* Paſt. Lib. II. pag. 46. perperam ζυμήτης legitur. Cum enim ſcribit *Etym.* ἐκ τοῦ ζύμη ζυμήτης ἄρτος ποιός· οἷον, ἄρτοι ζυμῆται, οἱ μεγάλοι, reſpexit *Xenophontis* locum Lib. VI. Ἀναβ. pag. 405. A. καὶ ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι προσπεπεραμένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι, citatum ab *Athenaeo* Lib. IV. Deipn. cap. 13. OUD.

7 Φυσᾶν.] Conf. *Adrianus* Iſagog. in S. S. pag. 3.

8 Πνεῦμα.] Cod. A. πνεύματα. STOEBER.

ματος· ἀφ' οὗ καὶ φυσώδη ὄσπρια, [1] τὰ ἐμποιοῦντα πνεῦμα. φυσᾷν ἀπὸ τούτου, [2] τὸ ὀγκοῦσθαι, καὶ τὸ ἐπαίρεσθαι. [3] Λιβάνιος ἐν προθεωρίᾳ μελέτης, [4] τῆς τῷ κατορθώσαντι πόλεμον· φυσᾷ καὶ σοβεῖ, [5] καὶ θυμοῦσθαι δοκεῖ.

ΦΥ'ΣΙΣ οὐσίας διαφέρει. οὐσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἑκάστου ὕπαρξις· φύσις δὲ, ἡ ἐνεστῶσά τινι δύναμις. οἷον, φύσις τῆς γῆς, [6] τὸ βλαστάνειν βοτάνας. καὶ φύσις τοῦ πυρὸς, τὸ θερμαίνειν. [7] ἀφ' οὗ καὶ εὐφυὴς, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως· καὶ ἀφυὴς, ὁ τούτῳ ἐναντίως ἔχων· καὶ εὐφυΐα, καὶ ἀφυΐα.

Ἰστέον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ταῦτα λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν, καὶ ἐπὶ γῆς. [8] καὶ γὰρ εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς

---

1 Τὰ ἐμποιοῦντα πνεῦμα.] Leidd. Burm. πνεύματα cum *Phavor.* OUDEND.

2 Τὸ ὀγκᾶσθαι.] Ὀγκοῦσθαι. JUNIUS.

Cod. A. καὶ τὸ ὀγκοῦσθαι. Cod. B. hanc §. cum aliis neglexit. STOEBER.

Ridicule ita editur, quasi de asini ruditu loqueretur *Thomas.* Tu lector mecum corrige ὀγκοῦσθαι *inflari*, metaphorice. Sic enim recte MSS. Leidd. Burm. & *Phavor.* unde & *Hesych.* φυσᾷ (sic leg.) ἐπαίρεται. Insuper scripsi, auctoribus Leid. pr. Burm. καὶ τὸ ἐπαίρ. In sec. est φυσσᾷν, & infra φυσσᾷ in *Libanii* loco Tom. I. pag. 701. C. in quo turpissime hic circumferebatur rursus ὀγκᾶσθαι pro θυμοῦσθαι, quod dedit *Libanius*, & bene servarunt Codd. Leidd. ac Burm. in quo mox ἡ ἐνοῦσα τίς τινι δ. OUDEND.

3 Λιβαν.] Tom. I. pag. 700. C. ubi pro ὀγκᾶσθαι est θυμοῦσθαι, quam lectionem Cod. A. tuetur. STOEBER.

4 Τῆς.] Τίς. JUNIUS.

5 Καὶ θυμοῦσθαι.] Ὀγκοῦσθαι. IDEM.

6 Βλαστάν.] Cod. A. ἀναβλ. STOEBER.

7 Ἀφ' οὗ καὶ εὐφ. ——— καὶ ἀφυΐα.] Haec omnia desunt in B. Cod. A. uti vulg. IDEM.

8 Καὶ γὰρ εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς φυτὸν λέγομεν.] Sic quoque *Phavor.* Sed Leidd. Burm. καὶ γὰρ καὶ. Dein in Leid. pr. καὶ ἀφυές. λέγεται φύσις καὶ τὸ φυσικὸν πρότ. Sic *Moschopulus* λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης. Sed in Burm. paragraphi hujus fini denuo subjiciuntur, καὶ τὸ τῆς γῆς εὐφυὲς καὶ ἀφυὲς, λέγεται φύσις. *Euripidis*, quem citat versus est 126. ubi ἐν ἀνθρώποισιν. Exsulat ἐν a Leid. pr. Ceterum sequentia inserunt Leid.

ἀφυὴς φυτὸν [1] λέγομεν· καὶ τὸ φυσικὸν προτέρημα. οἷον, κάλλος, ἤ τι τοιοῦτον. Εὐελπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Ὦ φύσις ἐν ἀνθρώποις ὡς μέγ' εἶ κακόν.

[2] Τὸ τῆς Ἑλένης ἐμφαίνων κάλλος.

Τὸ [3] ΦΥΤΕΥΕΙΝ ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν

Leid. pr. ac Burm. quae magnam partem legas & in *Moschopulo* ac *Phavorino*, item *Suida* atque *Etym. M.* in φιτύω. Sed hic plenius. Τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. ἀπὸ τούτου παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχὴν ἐν πράγμασιν. εὕρηται καὶ φυτεύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός. καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς, ὁ πατὴρ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἀνδρ' ὁ φιτύσας πατήρ. Ἔστι δὲ δῆλον ἀπὸ τοῦ μέτρου, ὅτι τὸ φι ι γράφεται, καὶ ὑψιλὸν ἀπὸ τοῦ φυτεύω. Burm. φιτεύω. L. φιτίω. In *Moschopulo* ἀπὸ τοῦ τὸ φι μακρὸν εἶναι. *Euripidis* verba legas in Oreste vs. 11. *Sophoclis* in Ajac. vs. 1313. ubi male editur φυτεύσας. Sed recte in *Scholiaste* φιτύσας scribente, φυτεύειν τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐντιθέναι ὑψιλὸν τό φυ καὶ βραχύ. φιτύειν τὸ σπείρειν, ποιητικῶς· ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατὴρ, ἰῶτα καὶ μακρόν. ὃ καὶ ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ τέτακται· τοῖς δ' ὕστερον ἡμάρτηται. *Scaliger* etiam margini adlevit γρ. φιτύσας. Eidem in Trach. vs. 318. Τίς δ' ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ. *Phavorinus* pro *Sophoclis* loco citavit *Hesiodum* in Theog. vs. 986. φιτύσατο φαίδιμον υἱόν. Sic enim legendum ex *Etymol. M.* non φυτύς vel ut vulgo φυτήσατο. Syllaba brevis est φυ, longa φι. Consule omnino Misc. Obs. V. 11. pag. 195. &c. In MS. Leid. pro ἐπακτὸν legitur ἐπ' αὐτόν. *Moschopulus* non habet eam vocem. OUDEND.

1 Λέγομεν.] Adde hic quae sequuntur in Cod. A. καὶ τὸ τῆς γῆς εὐφυὲς καὶ ἀφυές. λέγεται φύσις καὶ τὸ φυσ. προτ. STOEBER.

2 Τὸ τῆς Ἑλ. ἐμφ. καλλ.] Delet haec Cod. A. & praecedentia in Cod. B. non leguntur. φύσις *ingenium* apud *AEschin.* in Timarch. pag. 197. A. In fine hujus §. Cod. A. addit: ἐπὶ δὲ θεοῦ φύσις καὶ οὐσία ταὐτόν. IDEM.

3 Φυτεύειν.] Agnoscunt hanc §. *Moschopulus* & *Phavorinus*; eamque haud dubie *Thomae* nostro debent. εἰς γῆν neuter habet, & abesse quidem sine dam-

 nu

αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. ἀπὸ τούτου παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' 1 Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς 2 ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχὴν ἐν πράγμασιν. εὕρηται δὲ καὶ φυτεύειν 3 ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός· 4 καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατήρ· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἐφ' ἣ λαβὼν

---

no potest; nolim tamen illorum causa mutilare *Nostrum*. Exemplum hujus significatus habes apud *Pindar* Olym. p. m. 122. *Schmidt*. WITTER.

1 Εὐριπ. ἐν Ὀρέστῃ.] Vs. 10. *Euripidi* prae aliis ista frequens vox est. Vid. Alcest. vs. 294. 1137. & quem ex Orelte supra produximus locum ad voc. τίκτειν. STOEBER.

2 Ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχ. ἐν πραγμ.] Rectius, quam ἐπὶ τῆς apud *Moschop.* apud quem ceteroquin καταβάλλειν magis placet. Sensus facile constat. Neque tamen de fundamento jaciendo tantum, sed & proxime de meditatione rei faciendae praemissa sumitur; unde φυτεύειν subinde *moliri*, *machinari*. Sic προφυτεύειν *Soph.* Electr. vs. 200. *Phavorinus* non nimis perplexe τὸ καταβάλλειν subjungit: ἀπὸ τούτου καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν πράγμασιν λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς Εὐρ. εὕρηται δὲ] *Moschop.* εὕρηται male. IDEM.

3 Ἀντὶ τοῦ σπείρειν.] Quod ipsum hanc metaphoram adamans *Sophocles* adhibuit Ajac. vs. 1310. unde σπορὰ *genus*, apud *Eund.* l. c. vs. 1315. & σπέρμα *idem* Oedip. Colon. vs. 213. τίνος εἶ σπέρματος; vid. & l. c. vs. 1341. ubi σπέρματα, eodem sensu. Confer *Stolberg.* ad locum prius citatum. IDEM.

4 Καὶ παράγ. ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατ.] Sic *Moschop.* Aliter *Phavor.* καὶ παράγ. ἀπὸ τούτου φίτυς, ὁ πατήρ· Videtur aliquid excidisse, ex Schol. *Sophocl.* supplendum, unde Nostrum glossam accepisse putamus. Ita vero ille ad Ajac. vs. 1313. coll. ad vs. 967. quo verba a *Thoma* exempli loco prodita continentur: φυτεύσας] γεννήσας. φυτεύειν, τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐνθεῖναι, ψιλὸν τὸ φυ καὶ βραχύ. φίτυειν (leg. φιτύειν) τὸ σπείρειν, ποιητικῶς, ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φίτυς ὁ πατήρ, ι, καὶ μακρόν. Locus in Edit. *Johns* sic habet:

> Λαβὼν ἑκπαγλον ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατήρ,
> Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

Ita quoque *Stolbergius* vulgavit. In *Moschop.* τὸ, ἔκπαγλον omissum, immerito. MS. Reg. ex Vulgata hic emendandum. IDEM.

λαβὼν ἐπ' ἀκτὸν ἀνδροφιτύσας πατήρ· [1] ἔστι δὲ δῆλον ἀπὸ τοῦ μέτρου, ὅτι τὸ φὶ, ἰ γράφεται, καὶ ψιλὸν ἀπὸ φυτεύω.

ΦΩΝΗ', λογογράφοι· αὐδὴ δὲ, ποιηταί.

ΦΩΡΩ͂, τὸ ὑπονοῶ. καὶ καταφωρῶ, [2] τὸ κατάδηλον ποιῶ. [3] Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ, ἀλεκτρυών· ἀναβοήσαντά με καταφωράσαι αὐτόν. καὶ φωρῶμαι [4] παθητικῶς, τὸ, κατάδηλος γίνομαι.

---

1 Ἔστι δὲ δῆλον κ. τ. λ.] *Moschoph.* sic: ἔστι δὲ δῆλον, ὅτι ἐνταῦθα τὸ φὶ, ι, γράφεται, ἀπὸ τοῦ τὸ φί μακρὸν εἶναι. STOEB.

2 Τὰ κατάδηλα ποιῶ.] Cod. A. τὸ κατάδηλον. IDEM.

Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* τὸ, κατάδηλον, quod reposui; ut mox τὸ κατάδηλος γι. Edd. R. V. τὸ, κατάδηλα. Dein Μίκυλος rursus in MSS. Leidd. & Edd. Vett. *Luciani* verba leguntur Tom. II. pag. 746. Ed. ult. Mox pro πάλιν Ἀττικῶς rescripsi fide MSS. omnium & *Phavorini* παθητικῶς; non Attice modo, sed & communiter. Exempla sunt ubivis obvia. OUDEND.

3 Λουκιαν.] L. c. pag. 182. *Graev.* WITTER.

4 Πάλιν Ἀττικῶς.] Lege παθητικῶς ex Cod. A. & *Phavor.* Cod. A. & hujus §. immunis est. STOEBER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[1] ΧΑΙ'ΡΕΙΝ οὐ μόνον ἐπὶ ἡδονῆς, ἀλλὰ καὶ [2] ἐπὶ τοῦ φθείρεσθαι. [3] Ἀριστοτέλης· τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω. τερετίσματα γάρ εἰσι.

[4] ΧΑΙ'ΡΕΙΝ ἐν ἐπιστολῇ [5] Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος.

---

1 Χαῖρε, οὐ μόνον ἐπὶ ἡδονῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φθείρεσθαι.] Eadem ratio est Graecae vocis χαίρειν, quae Latinae, *Valere*. Primo bene optantis est τὸ χαῖρε, & τὸ *vale*. Id dicebant in discessu, quando alii alios dimittebant. Hinc factum, ut etiam eos, quibuscum nihil sibi negotii esse volebant, juberent χαίρειν, *valere*. vid. Clar. *Perizon.* ad *Sanctii* Minerv. pag. 574. BOS.

Cod. A. B. χαῖρεν. Puto *Thomam* scripsisse χαίρειν. STOEBER.

Exhibui MSS. Leidd. Oxon. lectionem pro vulgari χαῖρε. Non enim in Imperativo solum, sed & Infinitivo occurrit in malam partem. V. *Suidam*, *Phavor.* Sic in notissimis locutionibus μακρὰν χαίρειν. item ἐᾶν vel ἐᾶσαι χαίρειν. In participio *Sophocl.* Trach. vs. 830. ἐρπέτω χαίρουσα. *Aristotelis* verba legas Analyt. Post. Lib. I. cap. 18. pag. 151. D. ubi τερετίσματα γάρ ἐστι. In Leid. pr. τερετίσματα γ. εἰσιν. Sed vide *Cyrill.* contra Julianum p. 66. B. *Orig* in Cels. I. p. 12. II, p. 67. *Euseb.* Προπ. E. XV. p. 815. quos suggessit mihi Cel. *Hemsterhusius*. Adde *Hesych.* & Polluc. Lib. IV. §. 83. V. §. 89. Perizon. ad *AElian.* Lib. III. V. H. cap. 40. OUDEND.

2 Ἐπὶ τοῦ φθειρ.] Sic apud *Herod.* Lib. VI. pag. 388. D. IV. pag. 290. B. *Polyaen.* pag. 516. *Liban.* I. pag. 126. B. Vid. *Voss.* Inst. Orat. Tom. II. pag. 191. & Celeb. quondam *Lederlini* Dissert. de Εὐφημία Graecor. pag. 11. WITTER.

3 Ἀριστοτ.] Vid. de hoc exemplo *Schol.* *Lucian.* Tom. I. p. 27. fin. *Graev.* IDEM.

4 Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος.] Dicit hic auctor, *Platonem* in epistola] primum scripsisse χαίρειν. Hunc locum in mendo cubare extra omnem dubitationis aleam est positum; nam *ille* qui primus epistolis adscripsit χαίρειν, non fuit *Plato*, sed *Cleon* Atheniensis Tribunus. Schol. *Aristoph.* ad Plut. Act. II. Scen. I. Περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον περὶ τούτου, καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ

τος· καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. ἔνθεν καὶ τὸν κωμικὸν ἐπισκώπτοντα εἰπεῖν· πρῶτος γ' ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπες πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν.

Ἰστέον δὲ, [6] ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν [7] προσρήσεις, αἱ μὲν

αὐτὸ τετάχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους, πῶς εἷλοι τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Idem Schol. ad haec verba in Nub. p. 163.

Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, &c. Τὸν Κλέωνά φασιν ἀπὸ τῆς Πύλου καὶ Σφακτηρίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστέλλοντα χαίρειν προσθεῖναι, ὅπερ γίγονεν ἐν χρήσει. Πλάτων μέντοι ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν τὸ Εὖ πράττειν προὔθηκεν, οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸ Ὑγιαίνειν. Id ipsum etiam testatur *Suidas* in Εὖ πράττειν, & *Lucian.* in de Lapf. inter salut. Quare cum eruditissimo *Menagio* ad *Laërt.* Lib. III. putem *Thomam* scripsisse: Χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ πρῶτος λέγεται γράψαι Κλέων Ἀθηναίοις. Ita enim teste *Menagio* scriptum apud *Moerin* Atticistam in Dictionibus Atticis, a quo haec desumsit *Thomas*. BOS.

Is locus ex *Moeride* sic legi debet: χαίρειν, ἐν ἐπιστολῇ πρῶτον λέγεται γράψας Κλέων Ἀθηναῖος. SALLIER.

Forte ita haec ordinanda: χαιρ. ἐν ἐπ. Πλατ. λεγ. γράψαι. Πρῶτος δὲ καὶ Κλ. Ἀθην. WITTER.

Vid. *Schol. Aristoph.* Plut. vſ. 322. Nub. vſ. 609. *Menag.* ad *Laërt.* pag. 95. C. *Jenſ.* L. L. pag. 210. *Suid.* voc. εὐπράττειν, quae vox *Platoni* frequentior teste *Budaeo* Comm. Gr. L. p. m 382. fin. quem secutus *Stolberg.* ad *Sophocl.* Ajac. p. 129. apud quem χαίρετε *valete* f. c. vſ. 874. Conf. etiam *Eustath.* apud *Stuck.* Antiq. Conviv. p. m. 91. B. & *Barneſ.* ad *Eurip.* Electr. p. 438. fin. STOEBER.

Vid. Schol. *Pindari* Nem. Od. III. *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* pag. 159. Jul. Caeſ. *Scaliger.* Poët. Lib. I. cap. 2. pag. 10. Balth. *Stolbergius* ad *Sophocl.* Ajac. Lorif. pag. 129. *Alex. Morus* not. ad N. F. pag. 271. *Jo. Jac. Claudius* Diſſ. de falutat. Veter. cap. 3. pag. 21. & cap. 7. pag. 105. Cel. *Alberti* Obſerv. Philol. ad N. F. pag. 444 & *Wetſteinius* ad N. F. Tom. II. pag. 549.

5 Πλάτων.] *Boſii* notae adde Cl. *Albert.* Obſerv. S. p. 444. Male vir doctus in *Moeride* mutavit MS. lectionem ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπας, nisi quod ut *Menagius* obſervavit, e nostro προσεῖπες ſit legendum. In Leid. pr. πρῶτος ἡμᾶς ὦ Κ. OUDEND.

6 Ὅτι ὡς.] Delet ὡς Cod. A. STOEBER.

7 Προσρή-

μὲν ἑωθινὰ, χαῖρε· ἀφ' ἑσπέρας δ', ὑγίαινε. ὡς [1] Λουκιανὸς ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος· ἀφικόμενος [2] παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σὲ ἠξίουν.

ΧΑΙΡΗΣΕΙΣ, [3] οὐ χαρήσῃ. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητραν χαιρήσεις ἔτι.

ΧΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ [5] ἐν τῇ γῇ. ὡς τὸ, χαμαὶ κάθηται. χαμᾶζε δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν. [6] Ἀριστείδης ἐν Μιλτιάδῃ· οὐ χαμᾶζε ἔπεσε τὸ κέρδος. χαμόθεν, τὸ ἐκ τῆς γῆς. [7] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας· τὴν μὲν χαμόθεν ἀναβλύζουσαν. οἱ δὲ κυρίως Ἀττικοὶ, χαμᾶθεν προπερισπωμένως λέγουσιν, οἷς καὶ αὐτὸς ἕπου.

Καὶ ΧΑΜΑΙΤΥΠΗ, [8] οὐ χαμαιτυπίς. δηλοῖ δὲ τὴν

τὴν

---

7 Προῤῥήσεις.] Cod. A. προσρητ. bene. Idem.

Sic e MSS. edidi. Edd. inepte προῤῥήσεις. Abest ὅτι a Leid. pr. Oudend.

1 Λουκιαν.] Tom. I. p. 495. *Graev.* ubi παρά σε legi jubent Codd. A. B. Vid. & *Dion. Cass.* pag. 796. A. Stoeber.

2 Παρὰ σέ.] Sic in Leid. pr. Burm. uti exhibetur vulgo in *Luciano* T. I. p. 723. ubi Schol. & Comm. non πρός. Oudend.

3 Οὐ χαρήσῃ.] Sic Codd. A. B. *Moeris* χαιρήσῃ, quod loco videtur accommodatius. Stoeb.

Ita lege quoque in *Moeride* pro χαιρήσῃ. *Aristophanis* verba vide vs. 64. ex quo rescribe Δήμητρα. Oudend.

4 Ἀριστοφ. Πλ.] Verf. 64. Cod. B. hic Δήμητρα, *Lucian.* Tim. Tom. I. pag. 146. σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις. Vid. *Heupel.* de Dialect. Can. 72. Stoebber.

5 Ἐν τῇ γῇ.] *Aristoph.* Nub. vs. 697. Idem.

6 Ἀριστείδης.] Pag. 136. B. med. Witter.

Tom. II. pag. 172. *Synesii* locus est pag. 89. B. Dein in MSS. & Edd. Vett. ac *Phavorino*, qui bis recenset, vidi χαμᾶθεν, non χαμόθεν: sed mox demum jubet auctor, ita esse scribendum. Alii quoque circumflectunt χαμᾶζε. V. *Etym. M. Phavor.* Male χαμάθεν edunt in *Aristoph.* Vespis vs. 249. Oudend.

7 Συνέσ.] P. 89. B. Stoeb.

8 Καὶ χαμαιτυπίς.] Codd. A. B. οὐ χαμ. recte; nisi putes scriptum fuisse χαμαιτυπεῖον quo

usus

τὴν ἄδοξον καὶ εὐτελῆ [1] πόρνην.

[2] ΧΑΝΔΟΝ πιεῖν, Ἀττικοί. [3] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας· ἀλλ' οὐδὲ χανδόν ποτε ὅσπερ ἔπιε. κεχηνότως δὲ, καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες.

Η ΧΑΡΑΞ ἐπὶ ἀμπέλου. [4] ὡς ἡ παροιμία, ἡ χάραξ τὴν

---

usus *Laërt.* pag. 204. C. *Schol. Luc.* χαμαιτυπεῖα] πορνεῖα. Usitatius χαμαιτύπη· *Laërt.* pag. 209. F. *Theodoret.* IV. pag. 520. C. *Pollux* Lib. §. 189. & VII, 201. IDEM.

Ubi? Tu potius mecum lege ex MSS. Leidd. Burm. & Oxon. οὐ χ. *Thomas* haec subnexuit τοῖς Χλιήνας &c. Mox quoque πόρνην restitui ex iisdem, Edd. Vett. ceterisque Grammaticis. Adi, quos laudat *Cuperus* Obs. L. I. cap. 16. *Moeridem*, *Glossas*, & Schol. ad *Aristophanis* Aves vs. 1258. In *Etym. M.* & *Phavorino* vitiose χαμαιτυπίη. OUD.

1 Πόρνην.] Codd. A. B. Rom. νην. STOEBER.

2 Χανδὸν ποιεῖν.] Lege χανδὸν πιεῖν. SALLIER.

Scrib. πιεῖν ex *Phavor.* & *Moeride.* STOEBER.

Ποιεῖν haud dubie corruptum est. Omnino legendum χανδὸν πίνειν vel πιεῖν. Id liquet ex eo, quod ex *Synesio* profert ipse *Thomas.* & sic *Lucianus* in Merc. Cond. Tom. I. pag. 451. ἐλπίσαντες δὲ ὅσον αὐτίκα χανδὸν, οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος, πίεσθαι τοῦ χρυσίου. Et pag. 757. χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῆς εὐχῆς. *Julianus* in Misop. pag. 338. TORREN.

Quin πιεῖν legi debeat, dubitare potest nemo. V. *Poll.* Lib. VI. §. 25. *Hesych. Suidam*, *Etym. M. Moeridem*, in cujus MSto vitiose quoque ποιεῖν; ut passim ι, & οι confunduntur. Sed contra MSSti Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* habent πιεῖν. ut edidi. *Synesii* verba videbis pag. 90. B. Pro κεχηνότως, quod *Hesych. Moeris Phavor.* itidem exhibent, in Leid. pr. exaratur κεχηνότερον. Sane multo elegantius. OUDEND.

3 Συνεσ.] Pag. 90. D. Sic *Lucian.* Dial. Diogenis & Alexandri: ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε. Idem in περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων Tom. I. pag. 297. χανδὸν, οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος, πίεσθαι τοῦ χρυσίου. & Dial. Meretr. Crob. & Corinn. πίνε δὲ ἠρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. STOEBER.

4 Ὡς παροιμία.] Codd. A. B. Rom. ὡς ἡ παροιμ. Vide apud *Zenob.* p. m. 165. fin. coll. not. Conf. ad hanc glossam *Phrynich.* Ecl. pag. coll. *Nunnes.* & Apparat. Sophist. voc. χάραξ. Adde *Jungerm.* ad *Pollux.* I, 162. IDEM.

Arti-

τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο· ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν εἰσαγόντων βοηθοὺς. [1] ὁ χάραξ ἐπὶ στρατοπέδου.

ΧΑΡΙ'ΖΟΜΑΙ οὐ μόνον τὸ [2] δωροῦμαι, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριν τινὶ ποιῶ. οἷον, [3] χαριζόμενός σοι, ἔπραξα τάδε.

ΧΑ'ΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγε. [4] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι [5] τῷ μαστιγοφόρῳ.

Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.

Χάριν καὶ [6] τὴν ἡδονὴν· ὡς, ὅταν λέγωμεν, [7] τὴν τῶν λόγων χάριν. Χάρις καὶ ὄνομα θεᾶς, οὗ τινος ἡ αἰτιατικὴ ἐκ ἐκφέ-

---

Articulum addidi e MSS. five potius restitui omissum ab Ed. Blankardo. De Proverbio hoc vide ad *Hesychium* & *Scottum* ad *Zenobii* Adagia cap. 6. §. 40. χάραξ τὴν ἄμπελον Item *Libanium* Ep. 218. γράφε δὴ βελτίω, καὶ μὴ τὴν ἄμπελον ὁ χάραξ προδίδου. & de generis differentia adi, quos laudat *Nunnesius* ad *Phrynichum* pag. 20. viri docti ad *Thucyd.* Lib. III. §. 70. καθ' ἑκάστην χάρακα. *Valken.* ad *Ammon.* p. 145. & *Moerid* OUDEND.

1 Ὁ χάραξ.] *Plutarch.* Camill. pag. 147. A. *Polyb.* Lib. IV. pag. 470. med. Pro eo χαράκωμα, vel potius χαρακ. apud *Aristid.* Tom. I. p. 151. Jebb. STOEBER.

2 Δωροῦμαι.] *Lysias* Orat. VII. pag. 295. *Lucian.* Soloec. pag. 748. DRAKENB.

Sic *Basil.* Tom. I. pag. 97. B. pro quo mox δωροῦμ. C. *Actor.* XXV, 11. STOEBER.

3 Χαριζόμενός σου.] Corrige σοι ex A. & B. Confer *Moschop.* h. v. *Plat.* Polit. I. pag. 338. pr. ἀλλ' ἔμοιγε χαρίζου ἀποκρινόμενος. Cetera, ubivis fere obvia, lubentes tacemus. IDEM.

Et hic tollere debui Blank. Editionis mendam σου. Sic enim nemo locutus est; sed σοι, ut MSS. & Edd. Vett. dant. OUDEND.

4 Σοφοκλ.] L. c. vs. 523. pro τίκτουσ' Codd. A. B. τίκτουσα. STOEBER.

5 Τῷ μαστιγ.] Articulum non agnoscunt Leidd. Simpl. *Burm.* ἐν Αἴαντι. ut alibi. *Est* vs. 523. quem etiam citavit *Suidas*. OUDEND.

6 Τὴν ἡδον.] *Ephes.* IV, 29. STOEBER.

7 Τὴν τῶν λόγ. χάρ.] Desunt ista in Cod. B. IDEM.

ἐκφέρεται δισυλλάβως, [1] ὡς ἐπ' ἐκείνων, ἀλλὰ τρισυλλάβως. οὐ γὰρ χάριν λέγομεν, ἀλλὰ χάριτα.

ΧΑ'ΡΙΝ οἶδά σοι, καὶ χάριν [2] ἔχω σοι, καὶ χάριν ὁμολογῶ. [3] εὐχαριστῶ δὲ, [4] οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν. εὕρηται δὲ τὸ, χάριν ἔχω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐχαριστίαν δέχομαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· χάριν ἂν δή που ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔχειν. ἤγουν, εὐχαριστηθῆναι.

Καὶ [5] ἐχθὲς, καὶ ΧΘΕ'Σ. [6] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐχθὲς

---

1 Ὡς ἐπ' ἐκείνων.] Quando enim proprium non est nomen, Ἀττικῶς est in singularis numeri Accusativo ἰσοσύλλαβος. *Moeris:* χάριν Ἀττικῶς· χάριτα Ἑλληνικῶς. Oudend.

2 Ἔχω σοι.] Vid. *Phrynich.* v. εὐχαριστεῖν. Drakenb.

Sunt & aliae loquendi formulae non minus Atticismi genium spirantes: χάριτας καταθέσθαι gratificari Act. XXIV, 27. χάριτα ἀποδοῦναι gratiam referre. *Xenoph.* pag. 505. C. χάριν ἐκτείνειν vitiose vulgatum pro ἐκτίνειν. *Aristid.* Tom. I. pag. 207. Vid. *Eund.* Panath. pag. 91. pr. *Plat.* Pol. I. pag. 338. B. χάριτας ἐκτίνειν *Eurip.* Orest. vs. 453. Stoeber.

Pronomen deest Leid. pr. Burm. Contra post ὁμολογῶ addit σοι Leid. sec. in quo εἶπε, pro εἴρηκεν. Oudend.

3 Εὐχαρ. δὲ] Vid. *Polluc.* V, 141. *Nunnes.* ad *Phryn.* voc. εὐχαριστεῖν. Praeivit *Schol. Luc.* Tom. I. pag. 24. χάριν οἴσομεν] ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω, τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. Exempla in contrarium occurrunt apud *Diod. Sic.* XX. pag. 772. *Laërt.* pag. 20. A. & alibi. Hinc Gloss. pag. 104. *Gratias agit*, εὐχαριστεῖ. Witt.

4 Οὐδεὶς τῶν δοκίμων.] *Phrynichum* rursus secutus est auctor, reprehendens eorum scriptorum stilum, qui εὐχαριστεῖν utuntur pro χάριν εἰδέναι. damnante item *Polluce* Lib. V. §. 141. Sed vide Cl. *Alberti* Obs. Sacr. pag. 88, 390. & *Wesseling.* ad *Diod.* Sic. Lib. XX. §. 34. τοῖς ὄχλοις εὐχαριστῶν. *Thucydidis* locus est Lib. VIII. §. 87. ibique *Schol.* Oudend.

5 Ἐχθὲς.] *Moeris* ait χθὲς esse Ἀττικὸν, sed ἐχθὲς Ἑλληνικόν. Male. *Xenophon* Lib. VII. Κυροπ. pag. 195. C. ἐγώ τοι ἐχθὲς οὐκ ἄν σοι ἐδυνάμην προσελθεῖν. *Lucian.* in Somnio Tom. II. pag. 748. ἀπέδωκεν ἐχθές. *Herodian.* Lib. VII, cap. 3. *Aristo-*

Mmm

ἐχθὲς δὲ γ' ἡμῖν δεῖπνον ἐκ ἦν ἑσπέρας. [1] Συνέσιος ἐν ἐπιςολῇ· χθὲς καὶ πρώην ἐπὶ τῶν ἐναγχος ὑπάτων.

[2] ΧΘΙΖΟΣ, ὁ χθεσινός. [3] Ἀριςείδης· ὁ χθιζὸς ἡμῖν ἑςιάτωρ.

[4] ΧΙΤΩΝ, ἐπὶ ἀνδρός. [5] Ἀριςείδης ἐν τῇ πρὸς τὰς βασιλέας ἐπιςολῇ· πρὸς δὲ τὰς ςρατιώτας τὰς χιτῶνας ἐνείματο. χιτώνιον δὲ, ἐπὶ γυναικός. [6] Ἀριςοφάνης ἐν Πλούτῳ· καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. [7] Λουκιανὸς ἐν τῷ Λεξιφάνης· τίς ἐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν γυναικὸς ἐσθής.

[8] ΧΛΑΝΙΔΙΟΝ [9] καὶ χλανίσκιον. [10] Ευριπίδης ἐν Ὀρέςῃ·

---

ristophanis verba vide vs. 175. Synesii Ep. 132. p. 268. OUD.

6 Ἀριϛ. Νεφ.] Vs. 175. δὲ abest in Cod. B. STOEBER.

1 Συνεσ.] L. c. pag. 268. D. STOEBER.

2 Χθιζὸς ὁ χθεσ.] Vid. *Berglerus* ad *Alciphr.* pag. 230. DRAKENB.

Contra *Phryn.* p. 56. WITT.

χθεσινὸς est apud *Aristoph.* σφηκ. vs. 281. STOEBER.

Idem ait *Moeris*, ubi male ἐχθεσινόν. Contra *Phrynichus* p. 142. χθιζὸν proscribit, ut poëticum, & χθεσινὸν scribi vult, eique accedit *Pauwius*. Sed vide ibid. *Nunnes.* & *Hoeschel.* Praeter poëtas τὸν πόνον χθιζὸν dixit *Herodotus* Lib. I. cap. 126. τὴν τροφὴν χθιζὴν *AElianus* Lib. III. de An. cap. 23. τὴν χθιζὴν συνεσίαν *Lucian.* in Hermot. Tom. I. pag. 739. & in Icarom. Tom. II. pag. 786. ὁ χθιζὸς ἔτος ξένος. *Long.* in Past. Lib. III. pag. 71. Ed. M. τὴν χθιζὴν θήραν, & p. 83. τὰ χθιζὰ δάκρυα. *Aristidis* verba invenies Tom. II. pag. 365. *Male* edebatur hic ἑςιάταρ. OUDEND.

3 Ἀριςειδ.] P. 49. ubi ἑςιάτωρ. WITTER.

χθιζοῦς B. STOEBER.

4 Χιτὼν.] Et χιτωνίσκος *Ammonio* pag. 148. Verum χιτωνίσκος λέγεται καὶ γυναικὸς ἔνδυμα. V. & *Etym. M. Hesych.* ac *Suidam.* Locum *Aristidis* reperies Tom. I. pag. 515. *Aristophanis* in Pluto versus est 985. *Luciani* verba legas Tom. II. p. 349. Ed. ult. OUDEND.

5 Ἀριςειδ. ἐν τῇ πρ.] Vid. locum supra in Δωρεὰν μὲν. STOEBER.

6 Ἀριςοφ.] L. c. vs. 985. IDEM.

7 Λουκιαν.] L. c. Tom. II. pag. 839. *Graev.* IDEM.

8 Χλανίδιον.] Vid. Th. *Munkerus* ad *Antonin.* Liberal. c. 23. pag. 194.

9 Καὶ χλανίσκιον.] Sic & *Pollux* Lib. VII. §. 38. *Euripidis* versus

στη· χλανιδίων δὲ ἔσω κρυφθείς. καὶ Αἰσχίνης· εἰ γὰρ τίς σε τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος.

ΧΛΕΥΑΖΩ λέγε, [1] χλευασμὸς γὰρ [2] μηκέτι, ἀλλὰ χλεύη καὶ χλευασία. [3] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τὰ γράμματα γὰρ χλευασίαν οἰήσῃ.

Οὐ μόνον [4] τρυφῶ τρυφὴ, ἀλλὰ καὶ ΧΛΙΔΩ χλιδή. [5] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι [6] πράγμασι. [7] Συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασιλείας· γαύρους τε καὶ χλιδῶντας. [8] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρα· καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.

[9] ΧΛΙΗΝΑΣ Ἀττικοὶ, [10] οὐ χλιάνας.

ΧΟΙ-

---

versus est 42. ad *AEschinem* Or. in Timarchum p. 280. B. χλανίσκια περιελόμενος, vide *Steph.* Oud.

10 Εὐριπ. Ὀρεσ.] Vers. 42. Cod. A. del. δ' ante ἔσω. Stoeb.

1 Χλευασμ. γὰρ μηκ.] Injuste damnat vocem, qua usus *Demosth.* de Corona p. m. 325. fin. χλευασμὸν ab eodem originem ducens est apud *Antonin.* p. 252. *Gatak.* Stoeber.

2 Μηκέτι.] Leid. sec. οὐ μή. *Libanii* verba habemus Ep. 1031. Oudend.

3 Λιβαν.] Ep. MS. ad Andronic. n. 195. apud *Wolf.* ep. 44. Witter.

4 Τρυφῶ τρυφή.] Interpone καὶ ex Cod. B. Stoeber.

Leidd. Burm. τρ. καὶ τρ. ἀλλ. χλ. καὶ χλ. Oudend.

5 Αἰσχ.] L. c. vs. 970. pro πήμασι Cod. A. B. πράγμασι. Stoeber.

6 Πήμασι.] Ita edidit Blankardus prave secutus vulgarem *AEschyli* in Prom. lectionem vs. 970. Sed MSS. Leidd. Burm. Oxon. Edd. Vett. exhibent, quod restitui, πράγμασι: sicut & nonnulli MSSti *AEschyli* ostentant, merito probante *Abreschio* in Animadv. pag. 64. πράγματα Atticis millies sunt *curae*, *molestiae*, *gravia negotia.* Oudend.

7 Συνέσιος.] Pag. 1. A. adde *Liban.* I. pag. 797. C. *Arrian.* V, 4. pag. 201. καὶ ἥκιστα χλιδῶντας κατὰ τὴν δίαιταν. *Philostr.* Icon. Lib. I. pag. 783. χλιδῶσα εἰς τοὺς ἐρῶντας. Witt.

Pag. 1. *Sophoclem* consule vs. 433, 454. Oudend.

8 Σοφοκλ. ἐν Ἠλεκτρ.] Vers. 454. Stoeber.

9 Χλιήνας.] *Hesychius:* χλιήνας, χλιάνας. Oudend.

10 Οὐ χλιαν.] At ἐπιχλιάνας habet *Lucian.* Tom. I. p. 760. *Graev.* Stoeber.

ΧΟΙ͂ΡΟΣ, καὶ σῦς, καὶ ὗς, ἐπὶ παντὸς χοίρου. χλούνης δὲ, καὶ [1] μονιὸς, καὶ [2] χαυλιόδους, καὶ ἔτι κάπρος, ὁ ἄγριος σῦς. ἔστι δὲ τὸ μὲν χλούνης, καὶ μονιὸς, καὶ χαυλιόδους, ποιητῶν· τὰ δὲ ἄλλα, λογογράφων.

ΧΟΛΗ͂, καὶ [3] χολᾶ, ἐπὶ μανίας. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

> Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
> Ὥστ' ἀνδράσι πείθειν χολῶσι;

ΧΟΥ͂Ν καὶ προχοῦν, Ἀττικοί. [5] Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, [6] ἠκρωτηριασμένης προχοῦν εἰς τὸ πέλαγος. χωννύειν Ἕλληνες.

Χοὴ,

---

1 Μονιὸς.] Leid. pr. μοννιός. MS. *Phot.* μονιὸς ἄγριος ὗς. Et sic ceteri Grammatici cum *Eustathio* ad Hom. p. 1872. *Spanhemius* μόνιος ubivis scribit. V. ad *Callim* pag. 184. &c. In *AEliani* Lib. VII. An. cap. 47. MS. August. κολοῦν δὲ καὶ τῶν ὑῶν μονιαί τινες. *Hesychius*, cum ait Μονιός, ὗς ἄγριος, ἢ ὁ περὶ τράχηλον ὅρμος, respexit ad monile, quod aliis μέννος vel μάννος. Consule Comment. ad *Polluc.* Lib. V. §. 98. OUDEND.

2 Χαυλιόδους.] Prave Leid. sec. χαυλιώδους. ut vulgo in *AEliano* Lib. XI. An. cap. 37. συνάδοντα pro συνόδοντα. *Eustath.* d. l. *Suid.* *Etymol.* *M.* scribunt χαυλιόδων. Sic scilicet ἀμφόδους & ἀμφόδων, ἀγγιόδους & ἀγγιόδων, προόδους & προόδων. IDEM.

3 Χολᾶ.] F. χολᾶν. WOLF. Χολᾶ MSS. & *Phavor.* placet tamen magis χολᾶν. *Aristophanis* verba sunt vs. 830. in quibus MSS. Leidd. Burm & Edd. Vett. dant εἰς τοῦτο, item πείθη, pro πείθειν. ut in *Aristoph.* ubi & in Burm. χολῶσιν. OUD.

4 Ἀριστοφάνης.] Vid Schol. *Aristoph.* ad Plut. Act. I. Sc. I. vs. 12. *Lucian.* Tim. pag. 69. DRAKENB.

L. c. vs. 830. τῶν μαν. Cod. A. del. τῶν. pro πείθειν Idem πείθει, & post χολῶσιν. STOEBER.

5 Ἀριστείδ. ἐν Παν.] Pag. 10. ubi legitur uti in *Phavor.* WITT.

Pro ἠκρωτηριασμένον Cod. A. μένους B. μένος. Uterque pro χοῦν legit προχοῦν. STOEBER.

6 Ἠκρωτηριασμένους προχοῦν.] Sic locum hunc reliquerunt MSS. Leidd. Burm. Oxon. *Phavor.* ut est in ipso *Aristide* Tom. I. pag. 128. vulgo hic ἠκρωτηριασμένον χοῦν Ed. Vasc. ἠκρωτηριασμένων. OUDEND.

[1] ΧΟΗ, εἶδ@ μέτρυ ἐπὶ ὑγρῦ, [2] Ἀττικοὶ λέγουσιν. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλύτῳ· ἓξ χοᾶς χωρήσεται. χῦς δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες· [4] πρόχοι δὲ, ἡ τῦ ὕδατ@ πρόχυσις. πρόχοη δὲ, τὸ ἀγγεῖον. ὡς [5] ὁ αὐτὸς ἐν Νεφέλαις·

Εἶτ' ἄρα Νείλυ προχοαῖς ὑδάτων [6] χρυσέης ἀρύεσθε προχόησι.

ΧΡΕΙΑ

---

[1] Χοὴ, εἶδ@ μέτρυ &c.] Novam hinc §. ordiuntur Cod. Regg. STOEBER.

Male vulgo hic articulus praecedenti jungitur. Erravit vero *Thomas*. Nam Accusativus in *Aristophanis* Nub. (non in Pluto) vs. 1240. non est a nominativo χοὴ, sed χῦς, contracte nempe ex χοέας: quare vel χόας vel χοᾶς cum *Kustero* ad *Aristoph.* cum *Suida* in voce χοᾶ, & *Eustathio* ad *Homer.* p. 1835. vel χόα, ut in *Hesych.* & *Moeride* scribitur (nam errat *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Apoll. vs. 37.) sive cum acuto in prima vel circumflexo in ultima accentu vox haec exaranda est. Posset defendi *Thomas*, si velles refingere χοᾶ vel χόα &c. λέγυσιν &c. χῦν δὲ ἁπλῶς Ἕ. *Athen.* Lib. XI. cap. 13. p. 495. ὁ δὴ καλῦμεν χόα. OUDEND.

[2] Ἀττικοί.] Χοᾶ Ἀττικοὶ λέγυσιν. JUNIUS.

[3] Χοὴ . . . Ἀριστοφάνης ἐν Πλύτῳ.] Legas ἐν Νεφέλαις ubi is locus occurrit vs. 1240. SALL.

Scribe Νεφελ. vs. 1240. STOEB.

[4] Πρόχοη.] Conf. Schol. *Apollonii* Rhod. ad Lib. I. vs. 11. Marmor apud *Reinesium* Syntagm. Inscript. Class. XVII. Inscript. 140. pag. 854. ——— προχοαῖσιν ἐπιστείνδω μακάρεσσι.

[5] Ὁ αὐτός.] L. c. vs. 271. pro χρυσέαις Cod. A. χρυσέης. STOEBER.

[6] Χρυσέαις ἀρύεσθε προχόησι] Vulgo in *Aristoph.* vs. 271. editur χρυσίοις πρόχυσιν. Et sane Attici amarunt vasa illa vocare πρόχυς vel πρόχῦς. & in singul. πρόχυν ἢ πρόχῦν. *Xenoph.* Lib. V. Κυροπ. p. 120. B. Φιάλας χρυσᾶς, καὶ προχόυς, καὶ καλπίδας· MS. Leid. bene πρόχυς, ut apud *AElian.* Lib. V. An. cap. 23. κάλπεις ἢ πρόχυς κομίζοντες, cujus loci emendationis laus ante *Pauwium* jam debetur Tan. *Fabro* ad *Anacreont.* cap. 4. p. 184. V. & ad *Polluc.* Lib. X. §. 46. 90. Rectius igitur in *Aristoph.* πρόχυσι. Sed miror *Kusterum*, qui *Thomae* meminit, non advertisse femininum genus χρυσέαις, pro quo elegantissime in MSS. Leidd. Burm. a m. pr. χρυσέης. praecedit jam ταῖς. Scil. πρόχυς est feminini generis. *Homer.* Od. A. 136. & B. 93. προχόῳ καλῇ χρυσείῃ. ac saepius. *Hesiod.* Theog. vs. 785. ἐν χρυσέῃ προχόῳ.

ΧΡΕΙ'Α, καὶ χρήσιμος, Ἀττικοί· ὁ χρεῖος δὲ, ἤγουν ὁ χρήσιμος, καὶ τὸ χρεῖον, φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. [1] Σοφοκλῆς· χρεῖ· ἢ λέγειν· ἤγουν, χρήσιμα. φασὶ δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ χρειὼ τὴν χρείαν. [2] Ὅμηρος·

—— —— χρειὼ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο,
[3] Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΧΡΗ' με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, [4] οὐ χρή μοι, εἰ καὶ [5] Σοφοκλῆς ἅπαξ. τὸ δὲ χρὴ, [6] ἀντὶ τοῦ χρεία ἐστὶν, ἀπὸ

χόῳ· *Auctor incertus* apud *Suidam*: Καὶ ἐμβαλὼν ἐς πρόχουν χρυσοῦν τὰ ὀστᾶ *Philoxenus* apud *Athen*. Lib. XV. p. 685. D. παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων. Optime igitur χρυσέαις vel χρυσέης potius restitues *Aristophani*. Ed. Ald. χρυσέοις. Προχόην tamen Graeci quoque dixerunt τὴν πρόχουν. Hinc *Hesychius* ratione accentus, ut saepe, non habita, scripsit προχοαί, αἱ ἐκχύσεις τῶν ποταμῶν καὶ ὑδρείαι, vel potius ὑδρίαι. *Apollon. Rh.* Lib. II. vs. 456.

Ἀφυσσαμένων προχόησιν
Οἰνοχόων.

Male editur προχοῇσιν. quod vidit vel ipse *Hoelzlinus*. *Anthol.* Lib. VI. cap. 8. Ep. ult.

Καὶ χρυσέην τήνδε θέτο προχόην.

Quae citat *Suidas* in V. & in καλλιστεῖα. OUDEND.

1 Σοφοκλῆς.] Antigon. vs. 896. ubi: εἰ χρεῖ' ἢ λέγειν Cod. B. χρῆναι. STOEBER.

In Antig. vs. 897. & passim. In *Homeri* loco ex Odyss. Λ. vs. 164. rescripsi cum Codd. Leidd. & Edd. Vett. ψυχῇ. Vide & Od. K. 491. 565. vitiose in Blank. ψυχρῇ. OUD.

2 Ὁμηρ.] Odyss. Λ. vs. 163. ubi recte ψυχῇ, cui suffragantur Codd. A. B. pro ἀΐδαο Cod. B. perperam ἀΐδαον STOEBER.

3 Ψυχρῇ χρησόμενον.] Lege ψυχῇ, ut constat ex *Homeri* versu, quem laudat *Thomas*. SALLIER.

4 Οὐ χρή.] Vid *Jensius* Lect. Luc. Lib. I. cap. 2. pag. 12. DRAKENB.

5 Σοφοκλῆς ἅπαξ.] Electr. vs. 35. STOEBER.

Addit Leid, pr. εἶπε. Scil. in Antigon. vs. 750.

Ἄλλῳ γὰρ ἢ μοι χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

Cum Dativo construxit etiam *Lucianus* in Hermotimo Tom. I. pag. 798. χρὴ γὰρ, οἶμαι, σοὶ τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι· quem locum jam protraxit *Jensius* in Lucianeis pag. 13. *Euripidis* locus est vs. 666. ubi recte Scholiastes κατὰ τί ἐστι χρεία τῶν φίλων. Posset explicari per ellipsin τὸ χρὴ

ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. [1] Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Ὅταν δ᾽ ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;

Τινὶ δηλονότι: ἐστὶ δὲ τοῦτο ποιητικώτερον.

[2] ΧΡΗΜΑΤΙΖΩ τὸ ὑπάρχω, καὶ τὸ διαλέγομαι, ὅπερ ἐπὶ ὑπερέχοντος λέγεται. [3] Λιβάνιος ἐν Ἐπιστολῇ· ὡς γὰρ ἐχρημάτιζεν ὁ Πέρσης. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ [4] ἀπ᾽ ἐλάττονος πρὸς μείζονα, παρ᾽ [5] Ἡροδότῳ ἐν τῇ τρίτῃ· ἤθελεν ἐς τὰ [6] βασίλεια [7] ἐσελθὼν, χρηματίσασθαι τῷ βασιλεῖ. [8] καὶ χρηματίζομαι παθητικῶς, τὰ χρήματα συνάγω. καὶ [9] χρηματιστὴς, [10] ὁ διαλεγόμενος, καὶ ὁ χρήματα

χρὴ τινα τῶν φίλων ὠφελεῖν ex versu praecedenti. Hinc *Aristoteles* in Ethicis Lib. IX. cap. 9. citat τί δεῖ φίλων; In fine e Burm. & Leid. pr. ἐστὶ δὲ τοῦτο ποιητ. edidi. vulgo aberat τοῦτο. OUDEND.

6 Ἀντὶ τοῦ χρεία, ἐστίν.] Codd. A. B. distinctionem rectius, τῷ ἐστιν subjungunt. STOEBER.

1 Εὐριπ.] L. c. vs. 666. δ' ante ὁ del. Cod. A. IDEM.

2 Χρηματίζω.] Vid. Schol. *Thucydid.* Lib. I. p. 19. DRAK. Quid? Vide apud *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 354, 96. & *Schol. Thuc.* pag. 59. *Steph.* adde Schol. *Lucian.* Tom. II. p. 59. Conf. ante omnes *Bud.* C. G. L. pag. 325. seq. STOEBER.

Et χρηματίζομαι. Inter haec duo eamdem cum *Thoma* differentiam statuit *Luciani* Scholiastes T. I. pag. 46. TORREN.

3 Λιβάνιος.] Ep. I. quae edita est a *Richardo.* WITTER. Ep. 334. V. ad *Hesych.* & *Suidam*; item *Raphel.* ad *Matthaei* Euang. cap. 2. §. 12. *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. V. §. 61. & passim. *Herodoti* locus est Lib. III. cap 118. ubi ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν. Hinc quoque Leid. pr. ἐς, non εἰσελθών. OUDEND.

4 Ἀπ᾽ ἐλαττ.] Codd. A. B. ἐπ᾽ ἐλ. STOEBER.

5 Ἡροδ.] Lib. III. pag 235. B. ubi ἤθελε Cod. A. IDEM.

6 Βασίλεια.] Sic Cod. A. ex B. vulg. βασιλήϊα. IDEM.

7 Εἰσελθ.] Cod. A. ἐσελθ. mox Vulg. βασιλεῖ pro βασιλεῖ. IDEM.

8 Χρηματίζομαι.] *Plato* LL. pag. 949. C. χρηματισμὸς ibid. & apud *AElian.* Var. IV, 12. pr. IDEM.

9 Χρηματιστής.] *Plato* Polit. I. pag. 330. C. IDEM.

10 Ὁ διαλεγ.] MSS. Leidd. καὶ ὁ δ. Mox e *Thycydidis* loco sustuli duas Ed. Blankardi men-

ματα συνάγων. [1] Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἵνα τὰς Φοίνικας [2] προαγαγὼν, ἐς τὴν Ἄσπενδον [3] ἐκχρηματίσαιτο ἀφείς. ἐξαργυρίζω δὲ, τὸ ἀργύριον πωλῶ τι. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· οὐδ' ἂν δέῃ τελευτῶντα τὴν αὐτοῦ στρωμνὴν [4] ἐξαργυρεῦσαι.

ΧΡΗΝ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἐ. [5] Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.

Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην.

Καὶ ἀντὶ τοῦ [6] πρέπει. ὥσπερ γὰρ τὸ προσῆκε καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει ἐστιν, οὕτω καὶ τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε καὶ ἀντὶ τοῦ [7] πρέπον ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἔδει. χρῆν καὶ ἐπὶ ἀπαρεμφάτου, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. [8] Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

Πότερα τὸ χρῆν σφ' [9] ἐπήγαγ' [10] ἀνθρωποσφαγεῖν;

Χρῶνται

---

mendas, in qua προαγωγὼν & ἐχ,ηματίσαιτο. Edd. Vett. ἐκχρηματίσαιτο. OUDEND.

1 Θουκυδ.] L. c. pag. 553. *Duker*. quem confer etiam pag. 557, 13. STOEBER.

2 Προαγαγ.] Cod. A. B. ἄγαγ. IDEM.

3 Ἐκχρημ.] Codd. A. B. ἐκχρημ. IDEM.

4 Ἐξαργυρεῦσαι.] In *Thucyd*. Lib. VIII. §. 81. MSS. *Suida*, *Etym. M.* Scholiaste *Demosthenis* est ἐξαργυρῶσαι. Consule viros doctos ad *Thucyd*. ubi vulgo & in *Suida* ἦν ac ἑαυτοῦ. OUDEND.

5 Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.] Vf. 1510. STOEBER.

Vf. 1510. quo non tam pro ἔπρεπε, quam πρέπει ponitur, ut & in *Synesii* loco, quem *Suidas* adfert. Nam saepe ἔδει, ἐχρῆν, προσῆκεν praesentis significationem obtinent, ut recte in seqq. observat *Thomas*. V. *Viger*. de Idiot. L. V. 56. §. 7. Hinc passim in MSS. χρὴ & χρῆν confusa. Adi Cl. *Hemsterh*. ad *Aristoph*. Plutum vf. 607, 1197. *Wasse* ad *Thucyd*. Lib. I. §. 39. Ceterum illa ab οὕτω usque ad πρέπον ἐστι. desunt Leid. pr. πρέπειν Leid. sec. Oxon. OUDEND.

6 Πρέπει.] Cod. A. πρέπον. STOEBER.

7 Πρέπον.] *Phavor*. & Cod. A. πρέπει. Cod. B. εἶν. IDEM.

8 Εὐριπ. ἐν Ἑκαβ.] Vers. 260. IDEM.

9 Ἐπήγαγ'.] Sic Cod. A. Cod. B. ἐπήγαγεν. Pro ἀνθρωποσ.

Idem

Χρῶνται δὲ τούτῳ ποιηταί. λογογράφοι δὲ, [1] τὸ χρῆναι ἀεί.

[2] ΧΡΗΣΙΜΕΥ͂ΣΑΙ μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι.

ΧΡΗ'ΣΤΗΣ, ὁ δανείζων. Ἀριστοφάνης [3] ἐν Νεφέλαις·

Ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων.

Καὶ ὁ τὸ δάνειον δεχόμενος. [4] Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ. εἰ δεήσει με χρήστην ὄντα προσεῖν, ἀδυνατοῦντα τὸ χρέος ἐκτίσαι. δανειστὴς δὲ, ὁ δανείζων μόνον.

ΧΡΗΣΤΟ'ΤΗΣ, [5] οὐκ ἀγαθότης, [6] οὐδ' ἀγαθοσύνη.

ΧΡΗ'-

Idem & Vascon. legunt ἀνθρωποσφαγεῖν. IDEM.

10 Ἀνθρωποκτονεῖν.] Sic edidit Blankardus; quia ita habent vulgaria *Euripidis* vs. 260. exemplaria. Sed MSS. & Edd. Vett. *Magistri* nostri cum *Phavorino* praeferunt ἀνθρωποσφαγεῖν, quod idcirco restitui. Nam licet alibi non occurrat, maxime tamen Graecae analogiae conveniens est. ἐπήγαγεν est itidem in Leidd. Edd. Vett. ac *Phavor.* Totus versus exsulat a Burm. OUDEND.

1 Τὸ χρ.] *Phavorin.* τῷ. WITTER.

2 Χρησιμεῦσαι.] Adi *Nunnes.* & *Hoesch.* ad *Phrynich.* p. 172. OUDEND.

3 Ἐν Νεφέλαις.] Vers. 239. quem eumdem in finem citant *Harpocration*, ubi consule *Maussacum*, & *Suidas.* Vide & *Aristophanis* Scholiast. ac *Moeridem.* τε deest MSS. & Edd. Vett. In *Libanii* vero loco ex Ep. 644. prave ediderunt εἰ δὲ ᾗ. scripsit εἰ δεήσει, ut exaratur in Leid. pr. Burm. & exhibui. δὴ ᾗ sec. & Edd. R. V. de usu vocis χρήστης consule *Valcken.* ad *Ammon.* pag. 149. & *Wolf.* ad Ep. 1073. μηδὲ τοιούτους ἡμᾶς ἀποφαινέτω χρήστας, οἵους φεύγειν παραινεῖ Φωκυλίδης. OUDEND.

4 Λιβαν.] Epist. 140. MS. ad Acacium. apud *Wolf.* epist. 69. pro δὲ ᾗ rectius δεήσει in MS. *Liban.* & in nostri *Thomae* Codicibus. STOEBER.

5 Οὐκ ἀγαθότης.] Minus Attice igitur *Philo* pag. 38. τὸ δὲ ξύλον τῆς ζωῆς ἐστιν ἡ γενικωτάτη ἀρετὴ, ἣν τινες ἀγαθότητα καλοῦσιν, ἀφ' ἧς αἱ κατὰ μέρος ἀρεταὶ συνίστανται. Ad ἀγαθοσύνη quod attinet, ea vox in Patrum scriptis obvia: vide *Clem.* Alex. pag. 89. *Eusebium* Praep. pag. 575. & *Greg.* Nyss. Tom. III. pag. 81. SALLIER.

6 Οὐδ' ἀγαθοσύνη.] Leid. sec. ἀγαθωσύνη, ut vulgo editur in S. Litteris, & a *Suicero*, quem vide in Thesauro. Sed

1 ΧΡΗΣΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν, Ἀττικοὶ λέγουσιν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δήκων ἐν τοῖς προςτακτικοῖς παθητικοῖς. οἷον, ἐχέσθων, μεμνήσθων, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, οὐ δήκοις τῶν προςακτικῶν χρῶνται· οἷον, ποιείτων, λεγέτων· ἀλλὰ γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν 2 μετοχῶν. ποιούντων γὰρ λέγουσι, καὶ λεγόντων, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ἔσωσαν, ἀντὶ τοῦ 3 ἔστωσαν τῶν ποιούντων, ἢ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, ἢ λεγέτωσαν. Θουκυδίδης· ἦν δέ τι διάφορον ᾖ πρὸς ἀλλήλους, δικαίῳ χρήσθων· ἀποδόντων δὲ Ἀθηναίοις Λακεδαιμόνιοι Ἀμφίπολιν. τίθεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν· οὐ θηλυκοῦ δηλοῦντος οὔσης τῆς τοιαύτης γενικῆς, ἀλλ' ἀρσενικοῦ. Πλάτων ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν πολιτειῶν· μηδ' αὖ ὑπὸ τούτων ἀναπειθόμεναι 4 αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων.

5 ΧΡΗΤΑΙ, οὐ χρᾶται.

6 ΧΡΥΣΙΔΕΣ κυρίως, αἱ ἀνατιθέμεναι τοῖς θεοῖς χρυσαῖ φιά-

δικαιοσύνη, λαθροσύνη, & similia a Nominativo adjectivae vocis formata. OUDEND.

1 Χρήσθων.] Conf. *Pollux* VI, 94. & ibi *Seberi* not. Inprimis vero *Eustath.* ad Iliad. β. pag. 190. Rom. WITTER.

2 Μετοχῶν.] Leve mendum pro μετοχ. STOEBER.

Vitiose Ed. Blank. μετεχῶν, item ποιήτωσαν pro ει, λεγέτωται pro σαν. Inserui autem e Burm. Cod. τὸ ἢ, quod vulgo deest. *Thucydidis* locum, e quo quaedam voces inter χρήσθων & ἀποδόντων omissae sunt, lege Lib. V. §. 18. Dein ἀλλ' ἀρσ. e MSS. & Edd. Vett. dedi, non ἀλλά. OUDEND.

3 Ἔςωσαν.] Cod. B. ἔςησαν. STOEBER.

4 Αἱ μητέρες τ. π. ἐκδειματούντων.] Ita egregie hunc *Platonis* locum Lib. II. Polit. pag. 381. E. exhibent MSS. Leidd. Burm. & Oxon. vulgo edebatur ὡς ἂν τ. π. ἐκδηματούτων fine sensu. OUDEND.

5 Χρῆται.] Vid. *Heupel.* de Dial. Can. 18. *Graev.* ad *Lucian.* Tom. I. pag. 748. χρᾶται habet *Herodotus* Lib. IV. p. 277. E. pag. 273. B. STOEBER.

Sic & *Moeris.* Plura vide apud *Graevium* ad *Luciani* Soloec. pag. 95. OUDEND.

6 Χρυσίδες.] Ineptit auctor. χρυσὶς est χρυσῆ φιάλη, sive ea

φιάλαι. [1] Λιβάνιος ἐν ἐπιςολῇ· κάλλιον αὐτοῖς χρυσίδων βότρυες ἐξημμένοι τῶν ἀγαλμάτων. καταχρηςικῶς δὲ καὶ πᾶσα ἐκ χρυσοῦ φιάλη, [2] χρυσὶς λέγεται.

ΧΡΥΣΟΥ͂Σ, χρυσῆ, καὶ χρυσοῦν εἴποις, οὐ χρύσεος, χρύσεα, καὶ χρύσεον. [3] Ἰωνικὰ γάρ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ τῶν ἄλλων.

Ὥσπερ φαμὲν ΧΡΩ͂, τὸ μαντείαν δίδωμι, οἷον, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεός, οὕτω καὶ χρῶμαι, [4] τὸ μάντιν ποιοῦμαι. [5] Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ· τῷ θεῷ χρησόμενος ὑπὲρ τοῦ τραύματος. καὶ ἀμφότερα δόκιμα.

ΧΥ͂ΣΙΣ σοφίας ἐρεῖς, οὐ χῦμα.

Ἀμφότερα λέγε, καὶ [6] ΧΩΡΙ͂Σ εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε· εἰ καὶ [7] Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει, τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, [8] πλὴν εἰ τόδε, καὶ πλὴν εἰ

---

ea Deo alicui sit dedicata, sive profana. Vi Hesych. Suid. Moer. Athen. Libanii locum invenire potes Ep. 21. ubi verius ἥδιον; at prave vertitur *suaviores ipsis (Diis) fore uvis aureolis racemos.* OUDEND.

1 Λιβαν. ἐν ἐπις] MS. Ep. 276. ad Auxent. WITTER.

2 Χρυσὶς.] Vide *Athenaeum* pag. 502. SALLIER.

3 Ἰωνικὰ γάρ.] Ἑλλήνων *Moeris.* OUDEND.

4 Τὸ μάντιν ποιοῦμαι.] Pro μαντεύομαι, sic & *Phavorinus. Suidae* χρηστηρίῳ ἐπερωτῶ, seu oraculi consultorem ago. Quamquam malim legere cum Cl. *Hemsterhusio*, μαντείαν αἰτοῦμαι. Male Leid. sec. τὸν. *Aristidis* verba sunt Tom. I. p. 231. A. IDEM.

5 Λιβαν. ἐν τῇ τ. Ἀ. ἀπολ.] Tom. I. p. 231. A. WITTER.

6 Χωρὶς, εἰς τόδ.] Codd. A. B. Rom. εἰ recte. Conf. *Herod.* in *Phrynicho* pag. 88. add. *Nunnes.* pag. 86. *Graev.* ad Soloec. pag. 94. χωρὶς εἰ μὴ *Xiphil.* pag. 243. D. Sic & infra Cod. A. repetit χωρὶς εἰ τόδε. STOEBER.

7 Φρύνιχος.] Immo vide ad *Herodiani* fragm. pag. 204. ubi rectius χωρὶς εἰ μὴ δοίη· Inepte in Ed. Blank. bis χωρὶς εἰς τόδε. Pro λέγε in Leidd. & Burm. δεῖ λέγειν. *Luciani* loca habentur Tom. I. pag. 547. ubi pro εἰ vulgo γὲ καὶ minus bene, judice *Solano*, & pag. 576. OUDEND.

8 Πλὴν.] Vid. *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. pag. 748. *Devarius* de particul. pag. 121. & 318,

εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε λέγε, οὐ μόνον χωρὶς εἰ τόδε. τὸ γὰρ πλὴν καὶ τὸ ἐκτὸς, τὸ χωρὶς δηλοῦσι. [1] Λουκιανὸς ἐν τοῖς βίων πράσεις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα, ἢ ὑδροφόρον. καὶ ἐν τοῖς ἀναβιοῦντες, ἢ, ἁλιεύς· ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη. κρεῖττον μέντοι, αἱ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο.

---

318. μὴ enim hic abundat, de quo vid. Schol *Thucyd.* ad Lib. I. pag. 3. DRAKENB.

1 Λουκιαν. ἐν τοῖς βίων πρ.] Tom. I. pag. 374. alter locus Tom. I. pag. 393. Graev. pro Εὔρυτ. Cod. B. Εὔρητ. STOEBER.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΡΟΥ Ψ.

1 ΨΑ'ΛΛΙΟΝ, ὁ χαλινός. 2 Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις·

—— 3 Ψαλλίοις τετραβάμοσι μωνύχων πώλων.

Ψέλλιον δὲ, γυναικεῖος κόσμος. 4 Λουκιανὸς ἐν τῇ Θεῶν ἐκκλη-

---

1 Ψάλλιον.] Hoc sive potius ψάλιον, ac ψέλλιον sive ψέλιον ita quoque distinguit *Ammonius* pag. 149. & alii. Sed *Moschopulus* & *Moeris*, cum Schol. *Euripidis* in Phoen. vs. 799. quem citat auctor, ψάλλιον Atticum, ψέλλιον commune faciunt. Vide Cl. *Valckenarium*. Mihi ψάλια videntur Atticis non adhibita, nisi de frenis, sive χαλινὰ κρίκοις: cum ψέλια vel ψέλλια dixerint de armillis sive κρίκοις & annulis brachialibus; quae ψέλλια vocant passim *Xenoph.* & *AElianus* Lib. I. V. H. cap. 21. Confer comm. ad *Poll.* Lib. V. §. 99. Sed Lib. VI. Anim. cap. X. ἵππος δὲ ἄρα ὅταν ἀκούσῃ ψαλίων κρότον, καὶ χαλινῶν κτύπον. Sic enim exhibet Cl. *Gronov.* ex Mediceo Cod. cum Glossa ψάλια, κρίκοι δακτύλιοι, ut in *Hesychio*, nisi quod ibi male ψαλια, & vulgo in *Polluce* Lib. X. §. 54. ubi vide. Antea ψελλίων in *AEliano* edebatur, ut & in *Apostol.* Cent. V, 76. Dissimulare tamen nequeo, *Pollucem* Lib. I. §. 148. scribere καὶ τὸ μὲν ὅλον τῷ στόματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἠθμῶδες, κημὸς καλεῖται· τὸ δὲ περὶ τὸ γένειον διηρημένον, ψέλλιον. τὸ δὲ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον, χαλινός. At MS. ψέλιον. Num & illic ψάλιον? OUDEND.

Xenophon Cyrop. Lib. VIII. cap. 36. p. 254. *Himerius* Declamat. p. 60. conf. *H. Valesii* Emend. L. II. cap. 10. p. 59.

2 Εὐριπ.] L. c. vs. 799. ubi pro μώνυχα Cod. A. μωνύχων, Cod. B. οις. STOEBER.

3 Ψαλλίοις τ. μωνύχων πώλων.] Restitui *Thomae*, quod habent MSS. & Edd. Vett. Blankardus τὰ ψαλίοις & μώνυχα π. formavit ad *Euripideas* Edd. *Luciani* verba videbis Tom. III. pag. 531. Sic *Polyaen.* Strat. Lib. VIII. cap. 40. ἔντε ὅρμοις, καὶ ψελλίοις. OUDEND.

4 Λουκιαν. ἐν τῇ Θ. ἐ.] Tom. II. pag. 712. *Graev.* STOEBER.

1 Ψάμ-

ἐκκλησίᾳ· καὶ ἀντὶ Διὸς ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλό-
βιον ἡμῖν γένῃ.

Καὶ ἡ ΨΑ'ΜΜΟΣ, καὶ ἄμμος. [2] Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· [3] ὑπερβάλλοντι καταράκτας, ψάμμος ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπὶ τοῦ Νείλου. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ αἱ περὶ τὰς εἰσβολὰς τὰς [4] ἐξ Ἀράβων εἰς Αἴγυπτον ψάμμοι. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἄμμοι [5] δὲ ἐκεῖναι, καὶ γῆς χάσματα. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ· ἄμμοι δὲ ἐκεῖναι, καὶ γῆς χάσματα. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν· διὰ τῆς ἄμμου τῆς ἄνω διεξῆλθε. [6] καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· σήραγγές τε, καὶ ἄμμος, καὶ πηλὸς ἀμήχανος.

Τὰ συγκριτικὰ καὶ πρὸς ἕνα ἔχει τὴν σύγκρισιν, καὶ πρὸς πολλούς. [7] οἷον τιμιώτερος τοῦδε, καὶ τιμιώτερος τούτων. τὰ

---

1 Ψάμμος.] *Basil.* Tom. I. pag. 105. B. ἄμμος *Xenoph.* p. 603. vid. *Ammon.* voc. Ἄμαθος & Ψάμαθος. STOEBER.

2 Ἀριστείδ.] Pag. 91. B. ubi ὑπερβάλλοντι. alter locus est ex p. 92. A. ubi ἐπὶ εἰσβ. ἐξ Ἀραβ. WITTER.

Pro Ἀραβ. Cod. A. & B. Ἀρραβ. & pro ἐκ leg. ἐξ. post Αἰγυπτ. Edit. Rom. addit ψάμμον. STOEBER.

3 Ὑπερβάλλοντι.] Sic Leid. pr. & Edd. *Aristidis* Tom. II. pag. 338. non ὑπερβαλόντι. Contra καταρράκτας Leidd. dein ἐπὶ τοῦ N. Leid. pr. OUDEND.

4 Ἐξ Ἀράβων εἰς Αἴγυπτον ψάμμοι.] Et hoc auctoribus MSS. & Edd. Vett. restitui; in Ed. Blank. turpiter legebatur ἐκ, deficiente voce, ob quam citatum est ex eadem pagina exemplum. Reliqua duo *Aristidis* loca vide pag. 363. *Platonis* verba reperies Tom. I. pag. 110. A. Ed. Ser. Ex his vero aliisque innumeris patet errare *Moeridem*, scribentem Ψάμμος Ἀττικῶς. ἄμμος Ἑλληνικῶς. OUDEND.

5 Δ' ἐκεῖναι.] Cod. B. ἐκ. STOEBER.

6 Πλάτ. ἐν Φαιδ.] Pag. m. 110. A. IDEM.

7 Οἷον τιμιώτερος τούτων.] Adde ex A. & B. τιμιώτερος τοῦδε, τιμ. τουτ. IDEM.

Addo τούτου καὶ. WOLF.

Verissime nisi ineptiret auctor. Sed scripserat tamen *Thomas*, ut e MSS. Leidd. Burm. edidi οἷον τιμιώτερος τοῦδε, καὶ τιμ. τούτων. Dein ἐν πέμπτῳ MSS. Leidd. Burm. *Aristidis* exempla vide Tom. I. p. 254, 357. ubi ἐρρ. ἐμαυτοῦ διετέθην, quod e nostris Codd. reposui pro ἑαυτοῦ διετέθη. Tertius locus est Tom. II. pag. 334. ubi vulgo αὐτοῦ. Leid. pr. αὐτῷ. Bene. Ceterum nullam varietatem hic ex Oxon. adno-

ἢ ὑπερθετικὰ, ἀεὶ ἐπὶ πληθυντικοῦ. εἰ δὲ που καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ τάττοιτο, ἀλλὰ συγκριτικοῦ σημασίαν ἔχουσιν, ἐφ' ἑαυτῶν τὴν συγκριτικὴν ταύτην ὑπέρθεσιν ἔχοντα. [1] Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· θέρους μὲν ψυχρότατον ὂν αὐτὸ ἑαυτοῦ. καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· ἐρρωμενέστατα ἐμαυτοῦ διετέθην. [2] καὶ ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· βιαιότατός ἐστιν αὐτὸς ἑαυτοῦ.

ΨΕΥΔΟΣ λέγε, [3] οὐ ψεῦσμα, εἰ καὶ [4] ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ ἅπαξ· καὶ τί τούτου τραγικώτερον ψεῦσμα.

[5] ΨΙΘΥΡΟΣ, [6] οὐ ψιθυριστής.

ΨΥ-

---

adnoto, quia ille Cod. non habet nisi tres hujus litterae voces ψάλλιον, ψίλαξ & ψυχθῆναι. Adscripserat vero Librarius. Τὰ δὲ ἕτερα τοῦ Μαγίστρου, ὅσα ἐν τῷ στοιχείῳ τοῦ ψ εὑρέθησαν, εἰς τὴν τοῦ Μοσχοπούλου τεχνολογίαν. OUDEND.

1 Ἀριστειδ.] Pag. 64. B. alter pag. 182. B. ubi ἐμαυτοῦ διετέθην. WITTER.

Ἐμαυτοῦ hic agnoscunt Codd. A. & B. STOEBER.

2 Καὶ ἐν τῷ Αἰγυπτ.] Pag. 91. A. WITTER.

Pro ἑαυτοῦ Codd. Regg. αὐτ. STOEBER.

3 Οὐ ψεῦσμα.] Ea voce utuntur Septuaginta Interpretes, & ea de caussa Thomae videtur improbari: parum recte, cum in illorum versione optimae notae nomina interdum reperiantur: id genus est ψεῦσμα, utpote quod a *Luciano* usurpetur T. I. pag. 94. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν ἀπορίαν παρεχωρήσειν ἄν, ψεύσματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. Usurpatur & a *Philone* pag. 409. ἐὰν δὲ, inquit, πᾶσαι αἱ ἀψευδεῖς πιθανότητες διελεγχθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀληθῶς πίστεων . . . τῶν τε ψευσμάτων καὶ σοφισμάτων χώρας ἐξαναχθησόμεθα, τοῖς ἀληθείας ναυλοχωτάτοις ὑποδρόμοις καὶ λιμέσιν ἐνορμίσασθαι ἐπειγόμενοι. Legitur praeterea illud nomen in Antiq. *Josephi* p. 576. SALLIER.

4 Αὐτὸς ἐν τῷ α.] Cod. A. B. ὁ αὐτ. *Aristidem* innuunt cujus locus adhuc nobis desideratur. STOEBER.

Sic scripsi cum Leid. pr. ut solet auctor. ὁ vulgo abest. Innuit *Thomas* locum *Aristidis* Tom. II. pag. 335. καὶ τί γένοιτ' ἂν τούτου τραγ. ψεῦσμα. OUDEND.

5 Ψιθυρ.] Ψιθυρίζειν *Plato* Gorg. pag. 485. D. STOEBER.

6 Οὐ ψιθυριστής.] Ut ait *Apost.* ad Rom. cap. 1. §. 30. Sed sine dubio Attici antiqui ψίθυρον de homine loquaci & maledicos susurros ingerente, maluerunt, quam ψιθυριστήν. V. Scholiast. *Theocr.* Id. I, 1. Hinc Ἀφροδίτη,

1 ΨΙΛΑΞ, ποιηταί. ὡς Ἀριστοφάνης. ψιλὸς δὲ, καὶ λεῖος, λογογράφοι.

2 ΨΥΧΗ ἡ λογικὴ, ἤγουν, ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ ἡ ἄλογος, ἤγουν, 3 ἡ ἐν τοῖς ζώοις· καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς θρεπτικὴ καὶ αὐξητικὴ δύναμις. ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ ἁπλῶς. 4 Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκας, ὡς βασιλεῖ οὗτος εἴη, ὃς τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε. καὶ 5 Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ·

Ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχή. —— —— —— ——

Τινὲς

δίτη, Ἑρμῆς, Ἔρως Athenis culti nomine ψιθύρων; sed postea dicti quoque ψιθυριστή. Adi, quos laudant ad *Harpocr.* & *Suidam* h. V. OUDEND.

1 Ψύλαξ.] Legendum ψίλαξ. vide nos ad *Moeridem.* SALLIER.

Scrib. ψιλ. ex *Moeride.* Codd. vulgatam tuentur. STOEBER.

Leidd. uterque, Burm. ψίλαξ, quod edi curavi. *Hesych.* ψίλακα, ψιλόν, λεῖον &c. *Moeris* ψίλαξ Ἀριστοφάνης· ψιλὸς καὶ λεῖος. Ἕλληνες. In iis tamen, quae nunc supersunt, ψιλὸς, non ψίλαξ occurrit. Forsan & ex *Magistro* exciderunt illa *Phavorini*: ψύλλαν Ἀττικῶς ἐπὶ θηλυκοῦ γένους λέγει Ἀριστοφάνης, ἃν ἡμεῖς ἀρσενικῶς ψύλλον καλοῦμεν. Adi *Schol.* & *Spanhemium* ad Nub. vs. 145. & saepius *Suidam*, *Hesych.* *Moer.* *Phrynich.* pag. 146. ibique *Nunnesium.* OUDEND.

2 Ψυχή.] Vid. Schol. *Euripid.* ad Hec vs. 177, *Cuperus* Observ. Lib. I. cap. 20. DRAKENB.

Vid. Cel. *Hemsterhuis* ad *Aristoph.* Plut. pag. 154.

3 Ἐν τοῖς ζώοις.] Codd. A. B. Rom. ἡ ἐν τ. ζ. STOEBB.

Articulum, qui ex Ed. Blank. elapsus est, restitui auctoritate MSS. Burm. Leidd. & Edd. Vett. ac *Phavorini*, qui addit ζώοις τοῖς ἀλόγοις. In *Herodoti* e Lib. III. cap. 130. exemplo abest δὲ a Leid. pr. Burm. & Edd. *Herod.* τῷ ab utroque & Burm. item Edd. *Herod.* Quare ejeci δὲ & τῷ. Tum βασιλεῖ Leid. sec. οἱ ἀπεδ. in *Herod.* OUDEND.

4 Ἡρόδ.] L. c. pag. 241. C. δὲ delent Codd. Regg. & pro homine accipi τὸ, ψυχὴ observavit *Cuper.* pag. 138. seq. STOEBER.

5 Εὐριπ.] L. c. vs. 21. pro ἀπώλετο Codd. A. B. ὤλετο. IDEM.

6 Ἀπώλετο.] Ut legitur in *Eurip.* Hec. vs. 21. Sed Leid. pr. Burm. Edd. R. V. ἀπώλλυτο sec. ἀπώλλετο & mox MSS O. Edd.

[1] Τινὲς δὲ ἐνταῦθα τὸ ἀπώλετο, καὶ τὸ ἓν σημαινόμενον τῆς ἀπωλείας, ἀντὶ τοῦ ἀφανὴς γένοιτο λαμβάνουσι, περὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς εἶναι τὸν λόγον φρονοῦντες, [2] ἐξελθούσης δηλαδὴ τοῦ σώματος. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ [3] Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ· τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς.

ΨΥΧΘΗ͂ΝΑΙ [4] καὶ ψυγῆναι. [5] οὐ ψυχῆναι.

Edd. Vett. ἀπόλλυται. Pro τοῦτο vero e MSS. edidi τινὲς δε. Pro ἀφανὴς γένοιτο in Leid. sec. est ἀφανεῖς ἐγένετο. Videtur scripsisse *Thomas* ἀφανεῖς ἐγένοντο· scil. Τροία καὶ ψυχή. Mox ἐξελθούσης reponi curavi e Leid. pr. ut syntaxis constet: ἐξελθοῦσα enim, quod edebatur, non habet, quo referatur. In eodem est φρονοῦσιν, & ἀπὸ τοῦ σώματος, quod habet quoque Burm. Tandem Sophoclis ex Electra citatus locus est versu 775. Oudend.

1 Τοῦτο δέ.] Codd. Regg. τινὲς δέ. Stoeber.

2 Ἐξελθ. δηλ. τ. σ.] Delet haec, ab interprete quodam interpolata, Cod. A. In Cod. B. legitur ἀπὸ τοῦ σωμ. Idem.

3 Σοφοκλ.] L. c. vs. 777. Idem.

4 Καὶ ψυχ. οὐχὶ ψυγ.] Cod. B. καὶ ψυγ. οὐχὶ ψυχ. Sic absolvitur *Diodor. Siculus*, apud quem ψυγῆναι legitur Lib. III. pag. 152. B. Idem.

5 Οὐχὶ ψυγῆναι.] Sic quoque *Moeris*. Verum non modo hinc in Euang. *Matth.* cap. 24. 12. ψυγήσεται sed & in *Aristoph.* Nub. vs. 151. ψυγείσῃ περιέφυσαν περσικαί, quae citavit & *Suidas*. In Burm. Cod. καὶ ψυγῆναι, οὐ ψυχῆναι. οὐ pro οὐχὶ etiam in Leidd. est. Utrumque audenter restitui. γ. hic melius, quam χ. Oudend.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[1] ΤΟ Ω μετὰ τῆς κλητικῆς ἐδέ ποτε ὀξύνεται, εἰ καὶ ἔκπληξιν ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα. οἷον, ὦ Ἡράκλεις, ὦ θαῦμα θαυμάτων. ἐ γὰρ τὸ ὦ μόνον ἐν τέτοις ἐμφαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ μετὰ τῆς κλητικῶν. ὅτε δὲ ἐπάγεται [2] γενικὴ, ἐξ ἀνάγκης ὀξύνεται· τότε γὰρ πάντως ἢ σχετλιαστικόν ἐστιν· οἷον, ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος· ἢ θαυμαστικόν· οἷον, ὢ τῆς ξένε [3] μεγάλε. διὸ καὶ τὴν γενικὴν ἔχει ἐπαγομένην, λαμβανομένης ἔξωθεν τῆς ἕνεκα.

[4] ΩΙΔΕΙΟΝ, τόπος ἦν Ἀθήνησιν εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὲς

---

[1] Τὸ Ω.] Vid. *Devarius* de particul. p. 357. Drak.

Conf. *Moschop.* h. v. & *Hellad.* apud *Phot.* col. m. 1581. Stoeber.

Conf. Lex. de Spir. a Cel. *Valckenaerio* editum p. 237.

2 Γενικὴ.] Leidd. Burm. & *Moschop.* γενικὴ. Sed statim τὴν γενικὴν ἐπαγομένην. *quando Genitivus additur.* Mox ineptissime & contra *Thomae* aliorumque Grammaticorum mentem Blankardus edidit ὦ τῆς ἐμ. & ὦ τῆς ξ. pro ὢ. pro μεγάλου in Burm. est τρόπου. Oudend.

3 Μεγάλε.] Cod. B. τρόπε. Stoeber.

4 Ὠδεῖον.] Scrib. ᾠδ. Vid. *Xenoph.* pag. 472. A. *Franc. Port.* pag. 48. *Xiphil.* pag. 257. D. Schol. *Aristoph.* Vesp. vs. 1104. & *Christ.* not. ad h. l. Adde *Meurs.* Attic. Lection. IV, 28. Tale ᾠδεῖον incensum esse narrat *Appianus* ab Aristione, urbe vi a Sylla capta, ne ex ejus trabibus Sylla materiem ad oppugnationem arcis pararet. Vid. *App.* B. Mithr. p. 331. Stoeb.

Hoc de loco vide Comm. ad *Vitruv.* Lib. V. cap. 9. *Exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles, columnis lapideis dispositis, navium malis & antennis e spoliis Persicis pertexit.* Sic lego e MSS. O. Vulgo *Athenis* (quae vox praecessit) *Pericles* (ut alii perhibent) *disposuit, naviumque &c. pertexuit.* item *Casaub.* ad *Theophr.* Char. cap. 3. ποσοι εἰσὶ κίονες τῦ Ὠιδείε. quosque laudant ad *Hesych.* & *Suidam.* Oudend.

1 Ὠδα.

τὰς μουσικάς· ὅθεν καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη. διεμετρεῖτο δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ καὶ ἄλφιτα.

[1] ΩΘΩ, τὸ χερσὶν ἀπωθῶ. γράφεται δὲ καὶ [2] ὠθέω ὠθῶ, καὶ ὠθοῦμαι, καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας.

[3] ΩΜΙΛΛΑ, παιδιά τις ἦν, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν κύκλον βαλὼν κάρυον, ὥστε ἐμμεῖναι, ἐνίκα.

ΩΜΝΥΣΑΝ κρεῖττον, [4] ἢ ὤμνυον.

ΩΜΟΓΕΡΩΝ λέγε, [5] καὶ μὴ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς.

ΩΝΕΥΟΝ ἀντὶ τοῦ [6] ἐκίνουν καὶ περιῆγον, ἀπὸ τῶν τοὺς μύλωνας κινούντων ὄνων. Θουκυδίδης [7] ἐν τῇ ἕκτῃ· ἔκ τε τῶν ἀκάτων ὤνευον, ἀναδούμενοι τοὺς σταυρούς.

[8] ΩΝΗΣΟΜΑΙ κάλλιον, [9] ἢ ἀγοράσω· ὠνήμην, ἢ ὠνάμην.

---

1 Ὠθῶ.] Ab hocce verbo fit ὠθισμός. hinc ὠθισμὸς δακτύλων, elegantissima loquendi ratio ab *Athenaeo* pag. 247. de iis usurpata, qui plures simul in eamdem patinam involant. SALLIER.

2 Ὠθέω ὠθῶ.] Hinc ὠθοῦντες apud *S. Basil.* Tom. I. p. 106. B. Conf. *Moschop.* h. v. STOEB.

3 Ὤμιλλα.] Vide *Meursium* de ludis Graecorum. SALLIER.

Vid. *Pollux* IX, 102. *Hellad.* apud *Phot.* col. 1588. fin. *Meurs.* de Ludis Veter. h. v. STOEBER.

Ad verbum haec quoque leguntur in *Suida*: ubi vide, & *Jungerm.* ad *Poll.* Lib. IX. §. 102. OUDEND.

4 Ἢ ὤμνυον.] Quod Ἑλλήνων ait *Moeris*. IDEM.

5 Καὶ μὴ παρ' ἡλικίαν γεγ.] His verbis Grammatici explicare solent, quis sit ὠμογέρων, ut *Etym. M. Suidas*, Schol. *Hom.* Iliad. Ψ. 791. V. *Eustath.* ad *Homerum* pag. 727. 1330. 1762. 1784. *Ammonio* προβεβηκὼς est ὠμογέρων pag. 36. IDEM.

6 Ἐκίνουν.] Ἐδίνουν. JUNIUS.

7 Ἐν τῇ ἕκτῃ.] Scrib. ἑβδόμῃ. legitur pag. 500. D. *Steph.* pro ἀκάτων ibi ἀκατίων. STOEBER.

Immo ἑβδόμῃ §. 25. ubi vulgo ἀκατίων contra MSS. Consule ibidem Cl. *Duker.* OUDEND.

8 Ὠνήσομαι.] *Eurip.* Hec. vs. 360. & apud *Xenoph.* saepissime. πεπαράνηκα *AEschin.* pag. 268. A. STOEBER.

9 Ἢ ἀγοράσω.] Legitur tamen apud *Anaxandridem*. Vid. in *Hertel.* collect. Sent. p. 534. Conf. etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* pag. 410, 47. *Phryn.* pag. 8. 22. & notam nostram ad *Appar. Soph.* h. v. Adde *Moschop.* voc. ἐώνημαι. STOEBER.

Male quidam viri docti existimant *Thomam* damnasse totum verbum ἀγοράζω emendi sensu.

 Nihil

μίω. Λουκιανὸς ἐν τῷ Προμηθεῖ· [1] ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσε σου. καὶ [2] Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· [3] τὴν Τιμήσιος κτίσας οὐκ ἀπώνητο.

Οὐ μόνον ΩΡΑ τὸ ἔαρ, [4] ἀλλὰ καὶ ὡραία. [5] Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· αὐτὸς νόμῳ μὲν τῆς ὡραίας, ἐτύγχανεν ἀφιγμένος οἴκαδε.

Τὸ ΩΣ, [6] ἀντὶ τοῦ καθά, [7] ἀντὶ τοῦ [8] οὕτως, ἀντὶ τοῦ ὄντως, ἀντὶ

Nihil minus. Passim enim sic Attici. *Xenoph.* cap. 1. Ἀναβ. pag. 251. B. τὰ δ᾽ ἐπιτήδεια ἀχορήζειαξ. Futurum tempus minus bonae notae esse monuit *Magister.* Adi Cl. *D'Orvill.* ad *Chariton.* pag. 116. & de littera η ab Atticis in *Aoristo* pr. tempore, τοῦ α praelata etiam in verbo ὄνημι, *juvo* (eo enim pertinet, non ad ὠνέομαι) vide ad *Phrynich.* p. 6. qui tamen minus bene ὀνάμην penitus damnat. Sed lege *Nunn.* & *D'Orvill.* ad *Char.* pag. 335. *Luciani* verba videre potes ἐν τῷ Προμηθεῖ, ut habent hic MSS. Leidd. Burm. T. I. pag. 203. ὑπήκουσε non ineleganter Leid. pr. OUDEND.

1 Ὤνησο.] Ὄνησο. JUNIUS.

2 Ἡροδ.] L. c. pag. 77. B. ubi κτίσας pro ἔκτισεν. WITT. Κτίσας Cod. A. & B. suffragatur quoque *Phavorinus.* STOEB.

3 Τὴν Τιμήσιος κτίσας] Ita reposui, sequens MSS. Leidd. Burm. *Phavorinum* & ipsum *Herod.* Lib. I. cap. 168. ἔκτισεν hic ediderant. ἀπώναβ contra *Thomae* mentem in Leid. pr. OUDEND.

4 Ἀλλά.] *Aristaenetus* Lib. I. ep. 3. pag. 10. DRAKENB.

5 Λιβ. ἐν τῷ π. τ. ἑ. τ.] Tom. II. pag. 32. D. ubi οὗτος pro οὕτω. mox: ὥρας, post ἐτύγχανεν. adde pag. 237. A. *Dio* pag. 122. B. WITTER.

Codd. A. B. οὗτος νόμου . . . ἐτύγχανεν ἀφιγμ. STOEBER.

Tom. II. p. 32. D. sed ibi vulgo ὥρας cum Scholio, ὥρα καὶ ὡραία, ταυτόν εἰσι τῇ ἐννοίᾳ· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνουσι. Sed Ep. 538. τὰ τῆς ὡραίας παρέχει), adultam potius seu maturam, & autumno proximam aestatem innuens. Vide *Wolfium* ibi & Ep. 21. Ex Leid. pr. rescripsi αὐτὸς ἐτύγχανεν pro οὕτω ἐτύγχανον. In *Libanii* textu οὗτος. OUDEND.

6 Ἀντὶ τοῦ καθά.] *Aristoph.* Nub. vs. 1164. *Lysias* pag. 14. *Thucyd.* Lib. I. pag. 141. *Duk.* STOEBER.

7 Ἀντὶ τοῦ οὕτως.] Praecipue apud poëtas cum accentu ὥς. vid. *Vigerius* de Idiot. cap. 8. sect. 10. §. 21. vel sine accentu ibid. §. 22. *Homerus* Iliad. P. vs. 6. DRAKENB.

Sic *Dio* pag. 24. C. & p. 29. A. WITTER.

Adde

ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, [1] ἀντὶ τοῦ λίαν, καὶ [2] ἀντὶ τοῦ ἵνα· ὅπερ καὶ ὁριστικῷ, καὶ ὑποτακτικῷ συντάσσεται. Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων, ἤ, ἐπισκοποῦντες· [3] ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. καὶ ἐν τῷ Διογένους [4] καὶ Ἡρακλέους διαλόγῳ· ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, καὶ ἀντὶ τῆς [5] εἰς προθέσεως, ἐπὶ κινήσεως καὶ ἐπὶ ἐμψύχου. [6] Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Θηβαίους περὶ συμμαχίας πρώτῳ λόγῳ· τότε μὲν γὰρ ἐλθόντων ὑμῶν ὡς ἡμᾶς ἠκούσαμεν. ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχου, [7] Θουκυδίδης εἶπεν ἐν τῇ ὀγδόῃ· ἀπέπλευσαν [8] ὡς Ἄβυδον.

τὰ

Adde hic ex Codd. A. B. Rom. & *Phavor.* ἀντὶ τοῦ ὄντως, ἀ. τ. ἐπ. Legitur etiam ὡς Infinitivo junctum pro ὥστε apud *Aristid.* Tom. I. pag. 446. fin. τότε Συῤῥακουσίοις παρόντες οὗτοι Λακεδαιμόνιοι, νενικηκόσιν (an non νενικήκασιν?) οὐ παρὰ μικρὸν, ἀλλ' ὡς καὶ τὰς ναῦς ἡμῶν ἁπάσας διεφθαρκέναι. STOEBER.

8 Οὕτως, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Restitui ἀντὶ τοῦ ὄντως, praeeuntibus MSS. omnibus Edd. Vett. & *Phavorino.* Exciderant prave e Blank. Ed. *Hesych.* ὡς θαυμαστικὸν ἐπίῤῥημα· ἄλλοι οὕτως, ὁμοίως, ἀληθῶς &c. καὶ ante ἀντὶ τοῦ ἵνα non est in Leid. pr. OUDEND.

1 Ἀντὶ τοῦ λίαν.] *Lucian.* contra eum qui dix. Prom. p. 14. DRAKENB.

Conf. *Adrianus* Isagog. in S. S. pag. 9.

2 Ἀντὶ τοῦ ἵνα.] *Lucian.* Contempl. pag. 341. DRAKENB.

3 Ὡς εἰδῶσιν.] Tom. I. pag. 510. Sed MS. Leid. pr. ἰδῶσιν. *Phavor.* εἴδωσιν cum Edd. R. V. OUDEND.

4 Καὶ Ἡρακλέους.] Scribe Ἀλεξάνδρου Tom. I. pag. 292. *Graev.* STOEBER.

Ita quoque in *Phavor.* verum citata verba invenies ἐν Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου διαλ. Tom. I. p. 393. OUDEND.

5 Εἰς προθέσεως.] Sic itidem *Phavor.* & *Moschopul.* In Leid. pr. στῆς. an πρὸς, ut *Hesychio*? *Aristidis* locus prostat Tom. I. pag. 478. ubi ὑπηκούσαμεν. Vox γὰρ exsulat a Leid. pr. OUDEND.

6 Ἀριστ. ἐν τ. π. Θηβ.] Cod. A. Ἀθηναίους. Vide locum pag. 44. ubi ὑμ. ἐλθ. & ὑπήκουσ. pro ἤκουσ. STOEBER.

7 Θουκυδ.] L. c. pag. 617. D. *Steph.* Cod. A. pro εἰς leg. ὡς recte. IDEM.

8 Ὡς Ἄβυδον.] Contra *Magistri* mentem edi εἰς Ἀ. rectissime monuit egregius *Hemsterh.* in Misc. Obs. Vid. V. Tom. III. pag. 56. ἐς vulgo in *Thucyd.* cap. 103. Sed ὡς bene hic exa-

Nnn 3 ratur

τὸ δὲ ὡς ἂν, [1] ποτὲ μὲν [2] τὸ καθὰ δηλοῖ. [3] Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι·

Ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.

ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἵνα. [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσα παρ' ἡμῖν ἣν μένῃς,
Γενήσετ' ἀγαθά. —— —— ——

[5] ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς μόνου, μηδεμίαν τοῦ ἂν δύναμιν [6] ἔχοντος.

ΩΣΑΥΤΩΣ, καὶ παραπλησίως, καὶ κατὰ ταυτά.

Ὠτα—

---

ratur in MSS. Leidd. Burm. exstatque in *Phavorino*. Vide Indicem *Thucyd.* sic *AElian.* Lib. III. An. cap. 23. ὡς τὰς Ὠκεανίτιδας νήσους προσελθόντας αὐτούς. *Polyaen.* Lib. VIII. Strat. cap. 25. §. 3. ὁ δὲ φυγὰς ἧκεν ὡς Τυῤῥηνόν. Et sane cum rebus inanimis aliquoties jungitur; licet id quoque negasse videatur optimus *D'Orvill.* in Misc. Obs. Vol. IV. pag. 208. Nam *AElianus* rursus ait Lib. X. An. cap. 5. ὡς ἰδίαν οἰκίαν παρῆλθε. *Xenophon* Lib. V. Κυροπ. pag. 127. C. καὶ κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄγοντες. Non tamen opiner, recte se habere Inscriptionem *Gruter.* pag. 315. N. 9. οἴκημα ὡς τὰ γράμματα ἀποτίθεσθαι τὰ κοινά; quod censet *Zeibichius* in Athleta Paradoxo p. 112. ibique non motum, sed usum significat; si sanum est ὡς. Ceterum ὡς abiit quoque in εἰς contra MSS. a me visos & Edd. Vett. apud *Apollod.* Lib. II. pag. 112. Ed. Gal. Oudend.

1 Ποτὲ μὲν καθὰ.] Codd. A. B. τὸ καθ. Stoeber.

2 Τὸ καθὰ.] Sic MSS. vulgo deest τὸ, ut contra male a MSS. & Edd. Vett. abest γ' in verbis *Sophoclis* Aj. vs. 1389. *Aristophanis* locus comparet vs. 112. Pluti. Oudend.

3 Σοφοκλ.] L. c. vs. 1387. Delent γ' ante ἔσῃ Codd. A. B. Stoeber.

4 Ἀριστοφ. ἐν Πλ.] Vs. 112. Post hoc exemplum legitur in Cod. A. ὅπερ ἐπὶ ὑποτακτικοῦ ἀεὶ τίθεται· ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ δικτικοῦ, ποτὲ δ. ἀ. τ. Idem.

5 Ποτὲ.] *Lucian.* Contempl. pag. 341. Drakenb.

6 Ἔχοντος.] Addit hic A. τιθέμενον καὶ ἐπὶ μετοχῆς καὶ ἀπαρεμφάτου. Stoeber.

ΩΤΑΚΟΥΣΤΕΙΝ, τὸ τὰ κρύφια [1] μανθάνειν διά τινων. ὁ ὠτακουστής.

[2] ΩΤΟΣ ὄρνεον, ὅπερ ἐπαινούμενον καὶ [3] ἀντορχούμενον, ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ ἁλίσκεται. διόπερ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους οὕτω καλοῦσιν.

ΩΦΕΛΙΜΟΝ, τὸ [4] ὠφέλειαν ἐμποιοῦν. τὰ γὰρ εἰς μος, τὰ μὲν εἰσιν ἐνεργητικὰ, οἷον ὠφέλιμος· τὰ δὲ παθητικὰ, οἷον τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος. καὶ πάλιν, τὰ μὲν αὐτῶν εἰσι δυνάμει, οἷον ἰάσιμος, ὁ δυνάμενος ἰαθῆναι· τὰ δὲ ἐνεργείᾳ, οἷον ἀοίδιμος, ὁ ἀεὶ ᾀδόμενος καὶ ὑμνούμενος.

ΩΦΕΛΩ σε, [5] πάντες ῥήτορες· πρὸς δοτικὴν δὲ, [6] μόνοι ποιηταί. [7] Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις·

Ὡς τοῖς θανοῦσι [8] χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ.

Καὶ

---

1 Μανθάνειν.] Ita quoque *Phavor.* sed *Suidas* addit non male ἐθέλειν, ut ait *Hesychius*, περιέργως ἀκούειν. OUDEND.

2 Ὦτος &c.] Verbo tenus haec rursus legas in *Suida*, ubi vide & ad *Hesych.* IDEM.

Leg. ὦτις. Vid. *Erotianus* Lex. Hipp. pag. 38. *Galenus* Lex. Hipp pag. 88. *Petavius* ad *Synes.* pag. 49.

3 Ἀντορχούμενον.] Ed. Vasc. αὐτορχούμενον. αὐταρχούμενον. JUNIUS.

4 Ὠφέλειαν.] Leid. sec. ὠφέλιαν· quod *Suidas* vere monet in Epigrammate fieri ob metrum, citans *Anthol.* Lib. VI. cap. 15. Ep. 15. OUDEND.

5 Πάντες ῥήτορες.] *Isocrat.* ad Demon. pag. 58. DRAKENB.

Isocr. p. 288. *Plato* Polit. I. pag. 334. saepius. STORBER.

6 Μόνοι.] Leid. sec. μόνη. OUDEND.

7 Αἰσχ. ἐν Περσ.] Vs. 844. ubi vulgatum πλοῦτος. pro quo χρήματ' legi volunt Codd. A. B. & Rom. pro ὠφελεῖ Cod. B. ἔτι. STORBER.

8 Πλοῦτος.] Ita ex vulgaribus *AEschyli* Edd. vs. 844. haec interpolavit Blankardus. sed MSS. & Edd. cum *Phavorino* praebent χρήματ', sive aliis Codicibus usus fuerit *Thomas*, sive memoriae vitio ita citaverit. Certe χρήματ' reposui. In Burm. est ὠφελεῖν. *Thucydidis* locum videas Lib. V. §. 23. Sed MSS. plerique & Edd. ibidem accusativum habent. At vero *Aristoteles* & *Dioscorides* aliquoties Dativo jungunt. V. *Wass.* Ind. *Thucyd.* *Abresch.* Anim. in *AEschyl.* pag. 135. In *Thu-*

[1] Καὶ Θεκυδίδης ἅπαξ ἐν τῇ πέμπτῃ· ὠφελεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις τρόπῳ ᾧ ἂν δύνωνται.

ΩΧΡΟΣ, ποιητικόν. Ὅμηρος [2] ἐν γ' Ἰλιάδος. —— ὦχρος δέ μιν εἷλε παρειάς. [3] ὠχρίασις, κοινόν. [4] ὠχριᾷν δὲ, λογογράφων. κάλλιον δὲ [5] τὸ ὠρακιᾷν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐκ λειποθυμίας ὠχριᾷν.

[6] Τέλος τῶν ἐκλογῶν Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου.

Thucydidis exemplo edidi ᾧ ἂν cum MSS. Edd. Vett. *Phavor.* vulgo hic ἂν desideratur. In *Thucyd.* ὁποίῳ ἂν OUDEND.

1 Καὶ Θουκυδ.] Pag. 258. D. adde 259. A. ubi ᾧ ἂν δύνωνται Codd. A. B. & vulgatae. STOEBER.

2 Ἐν γ' Ἰλιαδος.] L. c. vs. 35. ubi ὦχρός τε μ. ἑ. STOEB. Vers. 35. ubi τε. *Suidas* exemplum ejus substantivi profert ex Epigrammate, scil. Lib. VII. *Anthol.* pag. 605. Ed. Brod. Atticis adscribit *Moeris.* Sed male. ὠχρότητα habemus apud *AElian.* Lib. XVII. Anim. cap. 12. uti ὠχρίασιν Lib. II. c. 16. Dein τὸ ὠρακιᾷν exhibui e MSS. Edd. Vett. Articulum omisit Blank. De eo verbo apud *Libanium* non infrequenti, vide *Hesych.* & *Suidam.* Idque reponendum in *Moeride.* Ὠρακιᾷν Ἀττικῶς, λειποψυχεῖν Ἕλληνες. supplevit defectum editor per ὠχριᾷν. OUDEND.

3 Ὠχρίασις κοιν.] Utitur tamen *AElian.* Anim. Lib. II. cap. 16. init. STOEBER.

4 Ὠχριᾷν.] *Laërt.* p. 100. D. *Synes.* pag. 107. B. *Liban.* I. pag. 383. & alibi saepius. WITTER.

5 Ὠρακιᾷν.] Codd. A. B. τὸ ὠρακ. quo usum prae ceteris deprehendimus *Liban.* Lib. I. p. 308. C. & 371. B. STOEBER.

6 Τέλος &c.] Haec desunt Leidd. Burm. Sed eorum loco in sec. exarantur haec, τέλος, τῷ θεῷ χάρις, τῶν Ἀττικισμῶν τοῦ Μοσχοπούλου. OUDEND.

F I N I S.

INDEX

INDEX
AUCTORUM
QUI A
THOMA MAGISTRO
CITANTUR, EXPLICANTUR, NOTANTUR.

διαχρῶμαι. διδῴη. διέπαυσε. δικάζω. δοκὸς. δυοῖν. ἐδά-
φων. εἴσω. ἐκζάδην. ἐλπίζω. ἐλπὶς. ἐνταῦθα. ἐπαγγέλλω.
ἐπεῖδεν. ἐπὶ κόρρης. ἐπινίκιος. ἔπιπλα. ἐρεχελεῖ. ἐρευνῶ-
μαι. ἐροίην. ἐρῶ. εὐθύνη. ἐφόδια. ζάπλουτος. ἥκω. ἥλιος.
θύωμα. καθάπαξ. καρῆναι. κατασκευάζω. κατορθῶσαι.
κελεύω. κεντεῖ. κλεῖν. κομίζομαι. κονδυλίζω. λέμφος. λεπ-
τὸν. λύζωμα. μεγαλαυχῶ. μεθύσῃ. μεταξὺ. μὴ. νυμφεύ-
τρια. οἰμώζω. ὀπτήρ. ὀπωρῶν. ὁρμίζω. ὄσφρομαι. οὕτως.
παιδίσκην. πανοικί. παραβάλλω. περιΐσταμαι. Πέρσας. πι-
νεῖ. ποδαπὸς. πρεσβεύονται. πωλητήριον. ῥήτωρ. σκίμπυς.
σμινύη. σταθμοί. στύραξ. συμβουλεύω. συνίσταται. συντίθημι.
τεθνήξεται. τίθην. τιμῶ. τυγχάνει. ὑπερορῶ. ὑπνώδης.
φάσηλος. φορά. φυγή. φυσᾶν. χλευάζω. χρηματίζω.
χρήσης. χρυσίδες. χρῶ. ὥρα.

LUCIANUS. v. ἆ μὴν. ἠγανακτησάμην, in α. ἀεὶ.
ἀθρόος. ἀκέστης. ἀλινδοῦμαι. ἀναλέγομαι. ἀνέραστος. ἀνέ-
ωγεν. ἀποκήρυκτος. ἀποπέμπω. ἀποσοβῶ. ἀπρονόητος.
ἀνώμοτος. ἀργὸς. ἄρτι. ἀτέλεστον. ἀτενὲς. αὐθέκαστος.
ἀωρὶ. βουκολεῖν. βούλομαι. γαργαλισμὸς. γράφομαι. δια-
βόητος. διακονοῦμαι. διατίθεμαι. διδάσκομαι. διέφθορεν.
δοκὸς. ἐγείρομαι. εἰ. εἰσῄει. ἐκπλήττω. ἑκὼν. ἐλλέβορος. ἐλ-
πίζω. ἐνδεδυκὼς. ἐξήρτημαι. ἔξω. ἐπέχω. ἐπιδρομὴ. ἐπι-
λανθάνομαι. ἑρμογλύφος. εὐμαθὴς. εὑρίσκομαι. ζωπυρῶ.
θέρμος. ἰδιόξενος. ἵστημι. κάθοδος. καπνοδόκη. καταγῆναι.
κατέχημαι. Κεγχρεαὶ. κεραία. κεφαλὴ. κληρονομῶ. κο-
ρυφαῖον. κυνίδιον. μὰ. μαχλὰς. μὴ. ναυαγία. Νηρηΐς.
ὀρθρεύω. οὐδέποτε. παλαιστρικὸς. παρὰ. παραβάλλω. πα-
τραλοίας. περιβάλλω. περιεσπάσθη. πίομαι. προσηγορία.
ῥαδιουργος. σέες. σίαλον. τεθνήξεται. τίλλω. τριακοντούτης.
ὑπερμαζῶ. ὑφίσταμαι. Φαῦλος. Φωρῶ. χαίρειν. χιτὼν.
χωρὶς. ψάλλιον. ὠνήσομαι. ὡς.

LYCOPHRON. v. ἅτερος.

MENANDER. v. κολυμβητὴς. λήθαργος. πορνοκό-
πος.

PHAVORINUS. v. ἐξεξελευσόμενος. ἐξιδιάζονται.
καθιερῶσαι. περιπετῶς.

PHE-

μάττε-

μάτ]ιεῶς. χάειν. χλιδῶ. χρεία. χρὴ. χρῶ. ψυχή. ὡς.

SYNESIUS. v. ἀγώγιμα. ἀθυμία. ἀκκισμὸς. ἄκνιπτον. ἀλεκτρυὼν. ἀναβασμὸς. ἀναχωρεῖν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνέφυγεν. ἀπέχω. ἀπηγορευμένα. ἀποδέχομαι. ἀποσοβῶ. ἀσύνετος. βελτιστήριον. βῶλος. γράφομαι. δεδήσομαι. δεισποτεία. δευσοποιὸς. διαβόητος. διαπεπραγμένον. διάσρωφοι. δικαστήριον. δύναμαι. δυνάστης. ἔζων. εἰς. ἐκ νέας. ἐλπὶς. ἐνταῦθα. ἐν χρῷ. ἐξήρτημαι. ἐπαγγέλλω. ἐπιλείπει. ἔφθακα. ἐφ᾽ ᾧ. ἥβαν. ἠχὴ. θαῤῥῶ. θόρυβος. θυρεὸς. κάθοδος. κάλως. καταγλωττίσματα. καταμικρὸν. κελεύω. κεραία. κίναιδος. κόρημα. λογεῖον. λογογράφος. μαὶ. μάλη. μὴ. νέμω. νομὴ. νυμφεύτρια. ὀνυχίζει. ὀρεικὸν. ὁρμίζω. ὕτως. ὀφθαλμιῶ. παλαμναῖον. παραβάλλω. παρὰ πολύ. παρήλλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπὴ. πορνοκόπος. ποτνιῶμαι. πράττω. πρέσβεις. προπετῶς. προσηγορία. προσποιῦμαι. προτροπὴ. πύξ. ῥασώνη. ῥάφανον. σύραξ. συνίσαται. τάπητες. τέλη. τέμαχος. ὕμον. ὑπάρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπνομαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαὶ. χανδὸν. χθὲς. χλιδῶ.

TELECLIDES. v. πεῖσασιν.

THEOCRITUS. v. κόρυδος. μασὸς.

THEOPOMPUS COMICUS. v. κυνίδιον.

THUCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγὸς. ἀγὼν. ἀδωρότατος. ἀεὶ. ἀκραιφνὴς. ἀναδησάμενος. ἀνακαλῦμαι. ἀνακείμενος. ἀναλέγομαι. ἀναλογίζομαι. ἀνεῖλεν. ἀνεῖπον. ἀνέωγεν. ἀντιβόλησις. ἀντίπαλον. ἀξιῶ. ἄπεδος. ἀπεικότως. ἀπήλλαξεν. ἀπόγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀῤῥωσία. ἄτοπον. ἄχει. βαρβαρικὸν. βῆξ. βλαφθέντες. βουλεύομαι. βούλομαι. δάπανος. δεδρασμένον. δελφὶς. δένδρεσιν. διαβέβλημαι. διαβόλιμον. διαγνώμη. διάγω. διακωχὴ. διασώζομαι. διαχρῶμαι. δίδωμι. διέχει. διηλλαγὴ. δουλεία. δυοῖν. δυσπρόσοδος. ἐγκαλῶ. εἰ. εἴσω. ἐκβάλλει. ἐκβολὴ. ἐκεῖ. ἐκπλήγνυσθαι. ἐκπίπτω. ἐκφροντίζω. ἑκὼν. ἐλάα. ἐλπίζω. ἐνδέχεται. ἐνδοιάζω. ἕνεκα. ἐνθύμιον. ἐνιαύσιον. ἐνταῦθα. ἐντυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπιναίως. ἐξεῖλε. ἐξ ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγὸς. ἐπανάστασις. ἔπαντες. ἐπεῖδεν.

ἐπέ-

INDEX

INDEX VOCABULORUM, QUAE IN THOMA MAGISTRO EXTRA ORDINEM LITERARUM INVENIUNTUR.

A.

B.

Γ.

Ἐθιζ-

K.

Κρα-

Προσ-

Συνη-

T.

Υ.

Ὑπόσ

FINIS.

INDEX

INDEX
AUCTORUM,
QUI IN
NOTIS EMENDANTUR.

F I N I S.

AD

ADDENDA ET MUTANDA.

Pag. 1. ΘΩΜΑ.] Eamdem hujus libelli inscriptionem habet Codex Cel. P. Burmanni, quam doct. *Stoeberus* e Regio B. protulit.

P. 4. Ψευδοσοφιστῆ.] Burm. ψευδοσολοικιστῆ, & mox ἀναγάγωσιν.

Ἄχρηστοι.] In MSS. meis additur quoque τοῖς λογογράφοις. Vide doct. *Abresch.* ad *AEsch.* p. 27.

P. 8. Οἱ Ἀττικοί.] Burm. οἱ Α. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ.

P. 11. Ἐν τῇ δευτέρᾳ.] Deleantur, etiam auctore MS. Burm. cui desunt quoque ἐν τινὶ τῶν ἱερῶν. Sed exhibet quoque ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς: quae ex Ed. Blank. exciderant.

P. 13, 2. Ἀπαυγαί.] B. ἄλλως ἀπ.

P. 13. Ἀεί.] *Lege in nota.* MSS. & Edd. Vett. τὸ ἀεὶ. Sed καὶ & τίθεται non agnoscunt Leidd.

P. 14. Ἀθέατος.] Praecedunt in MSS. & Edd. Vett. ὡσαύτως δὲ καὶ: quia haec *Thomae* observatio in iis ponitur post Ἀμεμπτος.

P. 15. Ἀμέτοχος κάλλιον.] Burm. κάλλιστα.

P. 16. Οὐκ ἄθρως.] His subjiciunt Leidd. Burm. & Reg. sec. καὶ ἀνέλεγκτος, οὐκ ἀνέλεγκτος. V. pag. 76.

P. 18. Ἄξιος &c.] Burm. ἄξιον κ. ἡ σιβάσμιον.

P. 20. Ταφαί.] B. αἱ ταφ.

P. 23, 7. Ἀπὸ τούτων.] B. τούτου.

P. 25, 4. Βατραχομυομαχία.] MSS. Leidd. Burm. Μυοβατραχομαχία. Vide ad V. Παύω.

P. 27, 2. Ἀττικοί.] B. Ἀττικόν.

P. 28, 8. Κατειρωνεύσῃ.] Sic MS. B.

P. 29. Ἄκναπτον.] B. Ἄγναπτον.

P. 31, 2. Κάχρυς.] B. κάγχρυς.

Ibid. 3. Οὐκ ἀλήθεις.] B. οὐχ ἀλιεύεις.

P. 35. Ἀλήλιπται.] B. ἀλήλιπται.

P. 36. Κατώρυκται.] Sic B. & οὐκ ἀλιεύω.

P. 40, 4. Τὸ ἄπορον.] Sic B. & ἀμηχανήσεις.

Ibid. 7. Ἡ ἀμωσγέπως.] Saepe tamen usus est *AElianus* de Animalibus.

Ibid. 8. Ἄμως.] In Attic. Inscript. Ed. Corsini N. 2.

P. 44. a. vs. 12. *Lege*, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ; ut in MSS. O. & Edd. Vett quia exhibetur ibi post Ἄγαν.

Ibid vs. 19. αὐτῶν. *Lege.* In Burm. τὰ τῶν αὐτῶν.

Ibid. 6. Μετρητὴς, εἰ καί τινες.] B. μετρητὶς, ceteris resectis.

P. 49, 1. Ἐπὶ ἀψ.] Adde καὶ e MSS. Leidd. & B.

P. 50, 9. Οὐκ ἐπιθεῖναι.] Cl. *Jensius* legendum conjecerat, ut ex ejus libri margine vidi, Ἀναθεῖναι τὸν φόρτον οὐκ, ἐπιθεῖναι δέ. ut vulgo supra distinguebant ἀμύνομαι σὺ, ἄμυνε δέ. Non placet commentum.

Ppp P. 52.

P. 52, 1. Τυχὼν μὲν.] Leid. sec. τυχὼν. B. caret τῷ μὲν.

Ibid. 2. Καθιέρειν.] B. κάθαιρειν.

Ibid. 8. Ἀνεγκαλίσαντο.] Leidd. B. ἀνεγκάλεσαν. ut legendum.

P. 53, 3. Ἀνακρ. &c.] B. Ἀνακρ. καὶ ἐκκραγεῖν κάτω.

Ibid. 6. Ἐγκραγὼν] Leid. pr. ἐκκραγῶν. B ἐκκραγεῖν.

Ibid. 8. Ἐκλέγω.] B. καὶ ἐκλέγω.

P. 55. a. 2. WOLF.] *Adde*, Vide pag. 416.

Ibid. 3. Καὶ ἀνήλωκα.] Desunt B.

P. 56, 2. Μικρῷ.] B. σμικρῷ.

P. 57, 3. Τόδε.] Deest B.

Ibid. 4. Ἐν τῷ &c. τύχης.] Deleantur e MSS. Leidd. & B.

P. 59, 2. Ἀνάπνευσις &c. κατάπαυλα] Desunt haec omnia MSS. Leidd. B.

Ibid. 4. Ἀναπεμπάζομαι τὸ ἀναλογίζομαι.] Leid. pr. B. καὶ ἀναπ. Bene. V. p. 60. Cetera exsulant a B.

P. 61, 1. Ἀνακλιθῆναι.] Sic MSS. Leidd. B.

P. 63, 4. Γύνις.] Sic B.

P. 65, 1. Ἐν Θεμιστοκλεῖ.] Desunt B.

Ibid. 2, ᾖσαι.] B. ᾆσαι.

P. 66, 2. Δυνάμεθα.] Sic B.

P. 68, 1. Ἐλεύθερον] B. ἀνελεύθερον.

P. 69, 3. Ἐρωτικὸν.] Exsulat a B.

P. 70. a. vs. 12. *Lege*. Recte Edd. Vett. ὁ ἐρώμ. cum MSS. Leidd. & Burm.

P. 71, 1. Καὶ ἀνέχω] B. ἀνέχω δὲ καὶ.

Ibid. 7. Ἐπὶ μὲν.] B. ἐπὶ μὲν γὰρ.

P. 72, 7. Καὶ ἀνεώχθη.] Leid. pr. B. καὶ τὸ ἀν.

Ibid. 8. Ἀνέωγεν.] B. ἀνέωγεν.

Ibid. 10. Σεῖναι μὲν ἐστι.] B. Σ. ἐστί μὲν. & mox τοῖς ξένοις.

P. 74. Ἀνθρωπεία &c.] Haec paragraphus abest a Leid. sec. an pro καὶ reponendum γὰρ? An. ἀνθρ. φύσις οὐκ, ἀνθρωπίνη δέ? Vide *Valken*. ad *Eurip*. Phoeniss. vs. 1515.

P. 75. 10. Μὲν οὖν συνεργοῦσι.] B. δὲ συνεργοῦσι.

P. 76. Ἀντίξοος.] Vide p. 16.

Ibid. 4. Πάχιν.] Adde μεγάλην. Sic & B.

Ibid. 5. Ἴσως] B. ἴση &c. καὶ εὔνοιαν.

P. 78. 4. Ἀληθές.] B. ἀληθῶς.

Ibid. 5. Ἅπαξ.] Deest B.

Ibid. 7. Ἀξιῶ.] Ceteris MSS. & Edd. accedit Burm.

Ibid. 10. Ἀξιώμενον τὸ ἐμὸν.] In Leidd. B. Edd. Vett. τὸ ἐμὸν ἀξιώμενον.

P. 79, 5. Ἦγεν &c. ἀγῶνος.] Desunt B.

Ibid. 12. Καί.] Abest B.

P. 80. 8. Δικαιότεροι.] In B. δικαιοτέρως.

P. 81. 2. Κόρβεις τρίγωνα ὄντα.] Ita in Femin. Gen. *Aristophani* in Avibus vs. 1354. Sed Ed. Kusteri habet τοῖς. Verum & *AElianus* ait Lib. XV.

XV. Anim. cap. 9. τρίγωνα δ' ἦσαν, ἀποσβῶν αἱ κύρβεις.

Pag. 82, 1. Ἀεὶ ἐν τῷ Πανί.] Sic Leidd. & B.

P. 83. 4. Ὁ δὴ ἀντὶ τῦ ἄντικρυς.] Ita & B.

P. 84, 2 Αὐθαδιάζομαι &c.] In B. αὐθαδίζομαι καὶ αὐθαδιάζομαι.

P. 86. 1. Ἐπὶ πᾶσα.] Sic quoque B.

Ibid. 6. Ἀντὶ τῦ.] B. ἐπὶ τῦ, & vs. seq. ἐγώ δὲ.

P. 87. 1. Κάλλιον, ἤ.] Desunt B.

P. 89. 4. Οὐκ ὑμᾶς.] Cod. Reg. sec. consentit Burm.

P. 90. 6. Τὸ ἀπάγω.] Sic etiam Leidd. B. qui itidem ὑμᾶς & Λακεδαιμονίους exhibet.

P. 91, 4. Δοκιμώτερον.] Non legitur in MSS. & Edd. Vett. quia subnectitur haec paragraphus τοῖς Ἀπομάχομαι &c. sicuti pag. 96. καὶ ἀποκνῶ, ἢ ὀκνῶ.

P. 92, 1. Λέγοντος.] Ita & B. & vs. 4, ἀνωνύτως ἐπὶ τῦ αὐτῆς σ. λέγε.

P. 93, 1. Ἀποδίδωκας.] B. ἀπέδωκας.

Ibid. 3. Καὶ.] Deest B.

P. 96, 8. Κατηγορούμενος.] B. ἐγκαλούμενος.

P. 97, 3. Ἀπολιποῦσα &c.] Uti edi curavi, sic praebet quoque B.

P. 98, 2. Ἀτιμοῖ.] In hoc versu, non seq. (ut male in notis) vox haec non comparet in MSS. quibus accedit B. & Edd. Vett.

P. 99. Δοκιμώτερον.] Addit B. λέγειν.

P. 100, 6. Δειπνῦντος.] Deest B.

P. 102, 3. Εἰς τὸ ἀ.] B. ἐς τὸ ἀ.

P. 104, 2. Ὡς μὴ.] Deest ὡς in B.

Ibid. 5. Αὕτη ἡ ἀποστολή.] B. ἡ ἀποστολὴ αὕτη.

P. 105, 4. Παράδειγμα &c. φιλοσοφίας.] Exsulant a B.

Ibid. 8. Τάλαντον.] B. τάλαντα.

Ibid. 10. Καὶ ἡ δυσώδης ὁ.] Sic & B.

P. 106, 2. Ἀπόστηθί μου.] Abest μου a B.

P. 107, 1. Ἀπέξ &c.] Sic quoque B. addens ταῖς ante χερσί.

P. 107, 4. Ὑπό τινος.] B. παρά τινος.

Ibid. 9. Ἦν.] Deest B.

P. 110, 4. Ἵπποι.] B. οἱ ἵπποι.

P. 111, 1. Οὐ καλῶς χρῶν.] B. ἁμαρτάνουσιν.

Ibid. 2. Κάλλιον.] Abest a MSS. & Edd. Vett. quia sequitur post ἀρύτομαι.

Ibid. 3. Προήκοντες.] Adde τῇ ἡλικίᾳ e Leidd. & B.

P. 112, 2. Καρποῦ.] Sic & B.

P. 114, 4. Ἡ χρυσοειδής.] Vide ad V. Ἐπιλείπει.

P. 116, 7. Ἀῤῥενικοῦ.] B. ἄρσεν.

P. 117, 3. Ἀταφὶς &c.] B. καὶ ἀταφὶς καὶ ταφίς, sequens in MSS. & Edd. Vett. post Ἄχει.

P. 119, 2. Χρώμενοι τῷ.] Ita Leidd. B.

P. 119. 7. Δύναμιν.] Leid. pr. B. φύσιν.

P. 120, 5. Ἤθους τοῦτ' ἔγωγε.] B. ἤθους τ. ἐγώ. & mox quoque, ἀμαθής.

P. 121, 5. Μεταρυλλαβεῖν.] Leid. pr. B. μεταλαβεῖν.

P. 126, 2. Τὸ μὲν αὔξειν.] B. Αὔξει μέν. Mox desunt B. ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου.

Ibid. 7. Ἐπὶ παθητικῆς &c.] Ἐπὶ παθητικοῦ, οἷον αὐξάνει τὰ φυτά, ἔχειν &c. B. ut edi oportet.

P. 127, 6. Οὐ δὲ ἄνθησιν.] B. καὶ ἁ.

P. 128, 4. Κοινότερον γοῦν.] Desunt B.

P. 130, 7. Παραδείγματα.] B. παράδειγμα.

Ibid. 9. Ἐν εἰκόσι.] Dele e B. & reliquis MSS.

P. 131, 7. Εἰς πέλαγος.] B. εἰς τὸ π.

P. 135, 1. Ὁρμή.] Sic etiam B. & vs. 5. ἐχθίστομαι.

P. 139, 2. Λέγε οὖν &c.] Consentit B.

P. 141, 5. Νοῦ.] Ita quoque B.

P. 142, 4. Οἶδ' ἥκειν.] B. οἶδ' ἥκειν.

P. 143, 3. Λόγοις.] Sic & B.

P. 144. Βασίλιστα.] De hac forma dictum ad *Luciani* Δίκ. Φων. p. 92. Usurpat *Xenoph.* Oecon. p. 493. vs. 9. Ἑταίρας Diogenes esse dixit βασιλέων βασιλίστας, teste *Diog. L.* Lib. VI, 63. βασίλιστα Ῥέα apud *Theon. Smyrn.* Mathem. c. 47. Athen. VIII. pag. 346. D. ex *Antipatro Tarsensi* & *Mnasea*: ex *Philemone* & *Theopompo* XIII. p. 595. D. *Stephan.* in Ἴδη. Par est ratio in βαλανεύς, βαλάνισσα. *Meleag.* Anth. VII. Ep. 112. πανδοκεύς, πανδόκισσα. *Stephan.* in Καππαδοκία. quibus utrisque *Stephani* Thesaurum locupletare licet. Eundem in modum Αἰθιοπεύς, Αἰθιόπισσα. Καππαδόκης, Καππαδόκισσα. Ἀρκάδισσα quod postremum a *Stephano* in Ἀρκάς notatum *Jamblichus* habet de V. P. p. 219. Insolentius μαγείρισσα Graeci Interpretis I. Reg. VIII, 13. HEMST.

Ibid. b. inf. Passim in nummis.] *Adde* & Inscriptionibus, Atticis quoque. Vide Ed. Corsf. Fast. Att. T. I. p. 261.

P. 147, 3. Ἐπὶ μόνῃ.] Ita & B.

Ibid. 7. Πλατωνικὸν βιβλίον.] Desunt B.

P. 148. 10. Οὐχὶ βάτος.] Sic B.

Ibid. 11. Ἐπὶ ἐρωτικοῦ.] B. ἐρωτικοῖς.

P. 150, 6. Διονύσου.] Adde B.

P. 151, 4. Καὶ Θυσιῶν.] Deest καὶ in B.

Ibid. Εἰς τὰ στήθη ὁ πόνος.] B. ἐς τ. σ. ὁ πόλεμος.

P. 152, 2. Βιβλιογράφος.] B. βιβλιογράφος.

Ibid. 5. Βίον.] B. τὸν β.

P. 153, 6. Τῷ ἑ.] Ita Leidd. & B.

P. 154, 9. Βλαφθέντες &c.] Ceteris Codd. consonat B. quae reponenda sunt.

P. 156

Pag. 156, 1. Ἡ ἰδιωτικῶς λεγ. βλητικόν.] Exſulant a Leid. ſec. B.

P. 157, 6. Τὴν τοῦ β.] Sic & B.

P. 158, 1. Φθάνει τις.] Ultimam vocem non agnoſcit B.

P. 159, 1. Ἐν ᾗ τ. ἧσαν.] Ita quoque B.

Ibid. 3. Ἀςτύων.] B. ἄςτυον.

Ibid. 4. Μετά τι βουλευόμενοι.] Leid. pr. μετά βουλ. B. μετά τινος βουλ.

Ibid. 6. Καὶ Ἀθήνω.] Τῶν Ἀθήνω B.

Ibid. 12. Σόον.] B. σόον.

P. 160, 4. Καὶ ἐθέλω.] Deſunt B.

P. 161, 2. Ἐν τῇ πέμπτῃ.] Ita B.

Ibid. 10. Καὶ τὸ ἰῶ] Sic B.

P. 162, 2. Προμαντευόμενους ὄντω.] Ita B.

Ibid. 12. Καὶ τῆς νεώκ.] Sic B.

P. 163, 4. Ἀντεμύνασθαι.] B. ἀνταμύνεσθαι.

Ibid. 5. Ἀγωνίσασθαι.] Leidd. ἀγωνίσασθαι.

P. 164, 2. Κατὰ χρόνους] B. κ. χρόνον.

Ibid. 3. Πεπεισμένοι.] B. πεπεισμένοις.

Ibid. 6. Καταςήσασθαι.] B. καταςῆσαι.

P. 165, 1. Ἔχω.] Leid. pr. ἔχων.

Ibid. 8. Ἡμᾶς.] B. ὑμᾶς.

P. 166, 9. Ἐπὶ μέλλ.] Καὶ ἐπὶ μ. B.

Ibid. 14. Γοῦν.] B. οὖν.

Ibid. 15. Τοῦ ἔτους.] Deeſt articulus in B.

P. 167, 3. Ἔχων ἐγὼ.] Ultima vox exſulat a B.

Ibid. 5. Καὶ ἐλπίζω.] Καὶ τὸ ἐλπ. B.

Ibid. 9. Λευκτρικῶν.] Leidd. Λευκτρικῷ. Vide ad pag. 477, 537.

Ibid. 19. Ἀποπειρᾶσθαι.] B. ἀποπειρᾶσθαι. Idem addit αὖθις.

P. 168, 7. Παρὰ παντὸς.] Sic in B.

Ibid. 9. Σμύρνη.] B. Σμύρνην.

P. 169, 7. Ἐληίσατο.] B. εἱλκύσαντο. Leid. pr. ἐληίσαντο.

P. 170, a. 9. Dele voces *MSS. Leidd. Oxon. &c.* Tota paragraphus, λέγει) usque ad finem deeſt MSS. Leidd. Ox. Burm.

Ibid. 4. Βραβεῖς.] B. οἱ βραβεῖς.

P. 171, 6. Καὶ σημειοτ.] Abeſt copula a B.

Ibid. 7. Βρέχει, ὕει.] B. βρέχειν, ὕειν.

P. 172, 4. Ἀπὸ ὕδατος.] B. ὑπὸ ὕ.

Ibid. Ὡς ἐπὶ τοῦ π.] Sic & B.

Ibid. 8. Πλέξωμεν.] Sic B.

P. 174, 4. Ἐπὶ ὤτων.] B. ἐπὶ τῶν ὤτων.

P. 175, 2. Μύσαιτο.] B. μύουσαι.

P. 176, 1. Εἰ ἐπὶ γ.] Ita B.

Ibid. 2. Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Sic B.

Ibid. 3. Διαδεξάμενος.] B. δεξάμενος.

P. 176,

P. 176, 6. Ἔμελλε.] Leid. pr. B. ἔμελλεν.

Ibid. 8. Ἐλλοχῶντων.] Sic Leidd. B.

P. 177. Γαλῆ &c.] Male in notis est omissum, haec legi quoque in Leidd. quibus adde B. sed in omnibus pro γαλέη est γαλία.

P. 178, 1. Οὐχὶ γάμον.] Adde λέγουσιν ex B. & aliis.

P. 181, 1. Μίκυλλος.] Leidd. B. Μίκυλος.

P. 182, 2. Γαργαρίζειν.] Subdunt καὶ Leidd. & B. & mox αἱ δὲ ἐσχάται καὶ Leid. pr.

P. 183. a. 12. *Ed. Vasc.* Lege *MSS. Leidd. Edd. R. Vasc.* ἐμπίπλαται. Adde B.

Ibid. 2. Ἔτη γ.] Ultima vocula non conspicitur in Leidd. B. In iisdem mox, ἐν τῇ τρίτῃ & δέκα.

P. 184, 1. Τοιᾶσδε.] Leid. sec. B. τοιαύτης.

Ibid. 2. Οἷα ἕνεκα.] B. ἕνεκα τὸ ἕν.

Ibid. 3. Ὅσον ἐς τοῦτο.] Leid. pr. B. ὅτι ὅσον εἰς τ.

P. 185, 1. Ἐν τοῖς.] Leidd. ἐν τισ.

Ibid. 7. Τὸ γελάσαι.] Sic Leid. pr. Ed. Rom. deest τὸ B.

Ibid. 8. Ἔχοντα.] Leid. pr. B. ἔχουσι

P. 186, 5. Γενεθλιακοὶ &c.] Leidd. B. γενεθλιακὸς λόγος, ὁ γενεσιακός.

P. 190, 1. Ἐγενήθη.] Leidd. B. ἐγεννήθην.

Ibid. 3. Εἰ μὴ Ἀρ.] B. εἰ καὶ Ἀρ.

P. 191. b. f. post STOEB. Adde. *Leidd. B. Ed. Rom. consentiunt Cod. Reg. & Ed. Vasc.* in quibus illa leguntur post γεάφομαι. Scribe quoque περὶ τῶ λόλων. & vide ad pag. 353.

P. 192. b. f. Lege, *Addunt* μεγάλως *MSS. Leidd. B. Edd. Vett.*

P. 193, 15. Περιγενοὺς.] Leid. pr. B. περιγεν.

P. 194, 1. Εἰργασάμην.] Sic & B.

Ibid. 8. Δ' οὐ.] Sic Leidd. B.

P. 195, 1. Τὰ γῦν.] B. γῦν νῦν ἀντὶ τῶ ὄν, νῦν ἀντὶ τῦ καὶ &c.

Ibid. 11. Γραῖες, οὐδ' αἱ γραῖαι.] B. γραῖς, οὐδὲ αἱ χῆναι.

P. 196, 3. Ἐνεργητικῶς τι.] Sic B.

P. 198, 4. Δαμάλην.] Ceteris MSS. consentit B.

Idid. 5. Κοινόν.] Leidd. B. κοινᾶς.

P. 200, 7. Διὰ τῶ ε.] Sic B.

Ibid. 9. Συζυγίαν.] Addit Leid. pr. τῶ ἀδελφῶν.

Ibid. 10. Ἔχειν ἢ τὸ ε.] Sic B.

P. 201, 3. Μόνοις.] Ita B.

Ibid. 4. Οὐ σε ἔοικε.] B. οὐ σ' ἔοικε.

P. 202. b. f. Adde, *Liban. quoque Ep.* 348.

P. 203, 1. Δικέτες παῖδες.] B. δικέτας παῖδας.

Ibid. 9. Ἀμφότερα.] Sic B.

P. 204, 3. Μαλιβδιώντα.] Sic B.

Pag. 208, 3. Γελοιαστὴς δ.] B. addit μὴ.

P. 210, 3.] Ἴσιον.] Cum MSS. Reg. & Leidd. consentit B. inserens *Thucydidis* locum, qui addatur, & τὰ πιεζβοῦντος ὃ &c. ante ἴσιον quoque locans.

Ibid. 9. Τὸν διαβεβλ.] Τὸ δ. B.

P. 214, 1. Ὡς ὁ αὐτός.] Non conspicitur ὡς in Leid. pr. B.

Ibid. 2. Στρατιάν.] Leid. pr. στρατείαν.

P. 215, 8. Διεφθαρμένος λογοχ.] Sic hic loci quoque B. & Ed. Vasc.

P. 216, 2. Ὑπηρέτησεν.] B. ὑπηρέτει, praefigens, ut ceteri, καί.

Ibid. 4. Οὐ μόνον ἀλλά.] Desunt B.

P. 217, 2. Διαλοιδορεῖται.] Ante hanc vocem inserenda est *Thomae* observatio de verbo Διαλλάττω, quam e Leidd. p. 218. protuli. Nam & agnoscit eam B.

P. 218, 2. Ἀδοκίμως.] Deest B.

P. 220, 2. Πᾶς.] Deest B.

Ibid. 5. Περιωθοῦντας.] B. διαπεριωθοῦντας.

Ibid. a inf. Lege. *MSS. O. Edd. Vett.* καὶ διασώζομαι.

Ibid. 13. Ἀπωθοῦνται.] Leid. pr. διωθοῦνται.

Ibid. 16. Καὶ φρένες διέτρεφοι, καὶ διέτρεφοι ο.] a B. exsulat primum διέτρεφοι, a Leid. pr. secundum.

P. 221, 6. Θεολόγῳ.] Addit B. Γρηγορίῳ.

P. 222, 4. Μόνον.] B. μόνος.

P. 224, 1. Διαχείρισις.] Sic B.

Ibid. 2. Πολέμῳ τι.] Sic B.

Ibid. Διαχειρίσει.] Leid. pr. B. ει.

Ibid. 4. Τῇσι.] Sic & B.

Ibid. 6. Τίω ὃ.] B. δή.

Ibid. 7. Καὶ τὸ δ.] Abest τὸ a B.

Ibid. 9. Φαρμάκων.] Sic B.

P. 225, 1. Διαχειρωθέντος.] B. διαχειρωθέντης.

Ibid. 9. Καί.] Deest B.

Ibid. 11. Καὶ δοίη.] Sic quoque B.

P. 226, 1. Ὑποτακτικοῦ.] B. εὐκτικοῦ.

Ibid. 7. Βιοῦς.] Βιοὺς B.

Ibid. 8. Εἰς ῥ μέγα.] Sic B.

P. 227. 3. Ἄν τοι δώλω.] Sic B.

P. 228, 3. Ἀναφανείς.] B. φανείς.

P. 229, 6. Ἄλλῳ τῳ.] Sic & Leidd. B.

Ibid. 7. Οἱ ἰατροί.] Articulum non habet B.

Ibid. 9. Διιέναι.] Καὶ διιέναι B.

Ibid. 10. Συνεσβαλεῖν.] B. συνεμβ.

P. 230, 11. Ἐφθάρη.] B. διεφθάρη cum Graevio.

P. 231, 1. Ἅπαξ ὃ.] Καὶ Leid. pr. B.

P. 233, 3. Μοι.] Sic B. cum Leidd.

P. 234, 2. Σταδίως.] B. σταδίοις.

Ibid. 5. Εἰς τὸ.] B. ἐς τὸ & mox διέχων.

P. 235, 4. Διελέχθη &c.] Sic & B. Vide etiam pag. 229. b.

P. 237, 2. Εἰ καὶ εὕρηται πω] Deest ultima vox a B. ac deleatur.

Ibid. 3. Οἱ μόνοι &c. Αἰγυπτίων.] Exsulant a B.

P. 238, 7. Ἐπὶ πολύ.] Ἐπὶ τὸ πολὺ Leid. pr. B.

P. 239, 5. Ἐν ἐπιγραφῇ μελίτης] Sic B. mox pro τὸ dat καὶ.

Ibid. 13. Δίκη &c.] Cum Leidd. facit B. Vide locum.

P. 240, 1. Εἰσάγε &c. τοιούτων.] Desunt B.

Ibid. 3. Οἱ δή πω.] B. ὗτοι δή.

P. 244, 3. Ἡ δίχα.] Sic B.

Ibid 5. Ἤγουν.] B. ἤτοι.

P. 245, 4. Αὐτάς.] Leidd. B. αὐτά. Pro Διωρυχὴν B. διορ.

P. 246, 2. Καὶ ἐπὶ θηλ. καὶ ἐπὶ ἀρσ.] Sic & B.

P. 247, 1. Δόξαν.] Cod. Reg. sec. consonat B.

P. 248, 4. Παρὰ τῶν τυχόντων ἐπὶ τοῖς.] B. περὶ τ. τ. τοῖς.

Ibid. Ἐπανιςῶνται.] B. ἐπανίςηται, ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιςῶνται.

Ibid. 10. Οἱ ὑποτασσόμενοι.] Sic B.

P. 251, 5. Ἐξ ὅτου.] Leid. pr. ἔξω. B. ἐξ οὗ. In MS. Reg. *Herodiani*, καὶ τοὺς ἐξ ὅτου δηποτοῦν ξύλου, καὶ δευτέρους ἐλάας ὅμοιον.

P. 253, 1. Τὸ αὐτό.] Sic B.

Ibid. 8. Ὥσπερ ἄν.] Sic B.

Ibid. 13. Ἐπισπισάμενοι.] Sic B.

P. 254, 1. Ἀπέδωκε δυοῖ.] Sic B.

Ibid. 6. Εἰς αὐτό.] B. εἰς αὐτόν.

Ibid. 13. Ἐς πύλας.] B. πρὸς π.

P. 255, 4. Δυσεκβολώτατος.] B. δυσεκβολώτατον.

Ibid. 5. Δυσπροσβάτου.] B. δυσπροσβάτῳ.

P. 257, 1. Οἱ Ἀττικοί.] Sine articulo B.

Ibid. 9. Στρατοῦ δορυσσόοις.] B. στρατῷ δορυσσόοις.

P. 258, 4. Ἐξ μονάδας.] Deest ἐξ B

Ibid. 5. Ὁ Θεολόγος.] Praemittit B. ὁ ἅγιος Γρηγόριος, & addit λέγων.

P. 261, 3. Ἐγρήγορμαι &c.] B. οἱ Ἀττικοὶ ἐγρηγόρμην καὶ ἐγρ. λ.

Ibid. 7. Λιμώττεις.] B. λιμώττης.

P. 264, 5. Ἐκείνας.] B. ἐκείνοις.

Ibid. 8. Ἐπιφέρειν, ἐπιποιεῖν.] Sic B.

P. 265, 6. Οὐκ ἰδεῖτε &c.] Cum Leid. pr. facit B.

P. 266, 1. Προσκυνήσαντες.] B. προσκυνήσαντο.

P. 267, 4. Ἐπὶ τῶν αἰτιῶν.] Praepositione caret B.

Ibid. 6. Κεῖτες.] B. εἴτις.

P. 268, 1. Ἀποδόσθαι.] B. ἀποδίδοσθαι.

Ibid. 4. Καὶ τὸ ὅπως &c.] B. καὶ ὅπως, καὶ μετ' ὀριστικοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ.

Ibid. 13. Πεζοστρατεύειν γ'.] Sic & B.

P. 269, 1. Μαστιγοφόρῳ.] Deest B.

Ibid. 14. Ἔμελλεν.] Sic B.

P. 270. a. 5. *Adde*. Eadem periodus ἐοίκεν &c. legitur quoque in Leid. pr. & B. Contextui idcirco inseratur.

P. 271, 6. Ἐν γὰρ τῇ ἀρχῇ.] Desunt Leid. pr. B.

Ibid. 8. Ἔχει ἕτερον.] B. εἰρήκεμεν ἔχει.

Ibid. 12. Συντάττεσθαι.] Leidd. B. συντάσσεσθαι. & mox B. συντάσσεται.

P. 272, 5. Οὐ μόνον.] Ita & B.

Ibid. 6. Οἷον εἰ &c.] Consentit in omnibus B.

Ibid. 10. Φαίδωνι.] B. Φαίδων.

P. 273, 3. Εἴποις.] B. εἴπῃς.

Ibid. 7. Εἰσήρρησε.] B. εἰσήρρησε bis.

P. 276, 3. Ἀριστείδης.] Καὶ Ἀριστ. B.

Ibid. 6. Ἐστι κτήσεως.] B. ἐστιν ἐπὶ κτη.

P. 277, 1. Γαδείρων.] Caret B.

P. 280, 8. Καὶ ἐνδημῶ δέ.] Sic B.

Ibid. 9. Ποῖ.] B. πῇ.

P. 282, 2. Λέγεται γάρ.] Ita & B.

P. 282, 3. Τῷ δὲ ἐκεῖ. &c.] Quae addita sunt e Leid. pr. agnoscit B.

Ibid. 6. Εὑρίσκομεν.] Sic & B.

P. 283, 5. Τὸ λόγιοι χαίρει.] Deest τὸ Leid. pr. & B. qui etiam recte caret μέν.

Ibid. 8. Ἐναντιοῦνται.] Ita B.

Ibid. 10. Ὥσπερ κἀνταῦθα.] Sic B.

P. 284, 7. Σὺ δὲ καὶ ἐν νέῳ.] Καὶ abest a B.

P. 285, 4. Ἐξεκόλαπτεν.] B. cum MSS. ceteris ἐξεκόλαπτον.

Ibid. b. in f. Adi ad pag. 322.

P. 288, b, 16. Ποτήριον &c.] Ita & B. Adi ad p. 342.

P. 289, 9. Θουκυδίδης ὁ μέν.] Sic quoque B.

P. 291, 5. Ἅπαξ.] Deest B.

Ibid. 7. Ἑκών τι.] B. ἑκόντες.

Ibid. 9. Οἴχεται ἐς Σ.] Εἰς B.

P. 293, 3. Καὶ ἐλῶ.] Copula abest Leidd. B.

Ibid. 7. Εἴποις.] B. εἴπῃς.

Ibid. 10. Ποιητής.] Leid. pr. B. Ἀριστοφάνης.

Ibid. 12. Κάλλιον.] B. βέλτιον.

P. 294, 3. Παρεσκευάσθαι.] B. παρεσκευάσθηται.

Ibid. 7. Ἔπαθον δέ τι] Sic & B.

Ibid. 9. Παθών.] B. παθόν. ut reponendum est.

P. 295, 7. Ἔχον.] Ita quoque B.

P. 297, 2. Ἐν τῷ &c.] Addit haec etiam B.

P. 301, 2. Τὰ τραγικά.] Sic & B. & mox bis ὑδ'.

P. 304, 2. Ἐμπόδιν.] L. ἐμπόδιον.

P. 305, 1. Ἄτινα εἰσὶ πρὸς.] Hoc ordine B.

P. 306, 8. Ὁ αὐτὸς.] Adde ἐν τῇ τρίτῃ. Sic enim & B.

Ibid. Ἐνδεχόμενα, κιν. τῶ ταχ.] B. ἐνδεχόμενοι κιν. ταχ.

P. 307, 11. Ἐπ' ἐμοὶ.] Sic & B.

P. 311, 5. Ἐνιαύσιοι.] Ita B.

Ibid. 6 Ἔνιπτεν &c.] B. καὶ ἔνιπτε καὶ ἔνιζεν. Quod reponatur.

P. 312, 1. Ἐνίσατο.] B. ἀνίσατο.

Ibid. 3. Συνέσιος ἐν ἐπισ. &c] Haec addit itidem B.

P. 315, 5. Τίθησι.] Τίθεται B.

Ibid. 7. Γράφων.] Deést B.

Ibid. 10. Πρὸς ὅ.] B. ὄν.

P. 317, 1. Ψιμυθοῦται.] B. ψιμιθοῦται. additque, καὶ ἐντεῦθεν ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος λέγεται.

P. 318, 1. Ἀλλὰ συ &c. ὡς κρεῖττον.] B. simpliciter ἐντυγχάνω λέγε σύ.

Ibid. 4. Ἐντυχών.] Ita & B.

Ibid. 8. Η ΕΞ.] B. ἴσιον ὅτι ἡ ἐξ.

P. 321, 2. Ὅλως.] Abest B. ut ceteris. Deleatur idcirco.

P. 331, 15. Περὶ ὁμοιότητος Ῥοδίοις.] B. Ῥοδίοις π. ὁμοι. Bene.

P. 322, 4. Ἐκ παλαιοῦ &c.] Consonat B. Vide & p. 283.

P. 323, 2. Λέγων, καὶ ἀνικόπη, κάλλιον ἐρεῖς.] Sic B.

P. 324, 1. Λίθῳ.] Exsulat a B.

P. 325, 5. Καὶ ἐπὶ.] Sic B.

P. 326, 5. Λέξω.] Ita B.

P. 327, 3. Ἐξήμεσεν.] Ἤμεσεν B.

Ibid. 9. Ἐπιστολῇ. &c. Θεόδωρος.] B. ἑτέρᾳ.

P. 328, 1. Τοσοῦτο.] B. τοσοῦτον.

Ibid. 4. Ἀπηρτημένον.] Sic B.

Ibid. 9. Ἐλαιῶν.] B. ἐλαιῶν.

P. 329, 7. Διασύρειν.] Abest a B.

P. 330, 4. Κλεοπάτρας.] Sic B.

Ibid. 6. Ἀκροασομένοις.] B. ἀκροασάμενος.

Ibid. 8. Καλῶς δ'.] Abest δ' a B.

P. 331, 1. Ἀπηγγειλάμην.] Sic B.

Ibid. 2. Ἐπηγγέλλοντο.] Sic B.

Ibid. 9. Ἔσωλοι.] Sic B.

Ibid. Τοῖς ἐπαγωγοῖς.] B. Leid. pr. τῆς ἐπαγωγῆς, ut reponendum in contextu.

Ibid. 10. Τοῖς κομίζουσι.] B. τῷ κομίζειν.

P. 332, 1. Τὰ πρὸς &c.] Leguntur in B. post Ἑξάτω.

Ibid. 3. Λέγων.] Deest B.

Ibid. 4. Ἱερεὺς.] Sic B.

P. 332,

P. 332, 10. Πεπαρήνθω.] B. Πεπαρίσθω.

P. 333, 4. Ἐπηνωρθώμην.] Sic B.

Ibid. 7. Ἀπὸ τοῦ λόφου.] Sic B.

P. 334, 3. Ταύτην.] B. αὐτήν.

P. 336, 1. Ἐπιθυμίας.] B. εὐθυμίας.

Ibid. 4. Οὕτως.] Leid. pr. B. ὄντως.

Ibid. 6. Καὶ ὁ Φαῖνος.] Desunt B.

P. 338, 3. Περιέστωσαν.] Sic leg. & ita in B.

P. 339, 1. Ὡς ὁ αὐτὸς &c.] Ita & B.

Ibid. 3. Ἐπέχειν.] B. ἀπέχειν. seqq. ἀντὶ τοῦ ἀπέχοντο exsulant a B.

Ibid. 7. Κεφαλλωνίαν.] Sic B.

Ibid. 9. Παρ' ὑδὲν.] B. μὴ εἴπῃς.

P. 340, 1. Καὶ τῷ.] Deest καὶ B.

P. 341, 1. Ἐπιστολαί.] B, ἐπιστολαῖς.

Ibid. 7. Ἐπέχειν.] Ita B.

P. 343, 5. Ῥαδίως.] B. ῥᾳδίαν.

P. 344, 1. Ἐπιδεχομένη.] Addit B. οὐ μόνον.

P. 345, 9. Αὐταδέλφου.] B. ἀδέλφου.

P. 346, 3. Τὴν γνάθον.] Abest articulus a B.

Ibid. b. 32. Dele *Vide Timaei Lexicon.* & repone. *Sequentia ad apicem leguntur in Aristide*, T. II. p. 225. Ed. Angl. *praecedente Platonis nomine, apud quem aliquoties* &c.

P. 347, 1. Ἀδίκως.] Deest B.

Ibid. 6. Κοινᾶς μ. οἱ. ἐπ'. ἀλλοτρίας νεώς.] Sic & B.

P. 348, 7. Οἶδα. & ἐπελέληστα.] Sic B.

P. 350, 1. Ἐφ' ᾧ.] B. ἐφ' ὅ.

Ibid. 3. Οὐ μόνον &c.] Sic & B.

Ibid. 9. Οὐ μόνον &c.] B. habet, ut Leidd.

P. 351, 4. Αὐτῇ.] Sic B.

Ibid. 6. Ἐπινίκους.] B. ἐπινικίους. Bene.

P. 352, 1. Τὸ.] B. τῇ.

P. 353, 2. Θουκυδίδης.] Addit B. ἐν τῇ Γ. Quae sunt contextui inserenda.

Ibid. 5. Ἐπηρεάσεως.] B. ἐπηρήσεως.

P. 355, 1. Μαστιγοφόρῳ.] Deest B.

Ibid. 2. Ἐπισπείρομαι.] B. ἐπισπείρω.

P. 356, 1. Κλεινίαν.] Sic & B.

Ibid. 2. Οἷον.] Sic & B.

P. 358, 7. Τὸ δοξάζω.] Καὶ τὸ δ. B.

P. 359, 8. Τυχὸν.] Sic B.

Ibid. b. Ταῖς ἐξ ἀνθρώπων in *AEliano* ne mutes. *Plagas crudeles* & *verbera inhumana* intelligit auctor. Locutionis hujus elegantissimae vim eruditorum nemo hucusque, quod ab nostro *Hemsterhusio* didici, recte percepit. Vide doct. *Abresch.* ad *AEschylum* pag. 140. & quos laudat in Addendis; ac praeclarum, sed hallucinantem, *J. Taylorum* ad *Lysiam*

Lysiam p. 259. χειφὰς ἔχει ἐξ ἀνθρώπων ἐγγράφειν. Locis per illos prolatis addantur *Dionys. Halicarn.* Tom. II. pag. 167. Ed. Angl. πονηρίαν γὰρ τοῦ Δημοσθένους καὶ κακίαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων πᾶσαν ἐνοικεῖν. *Dio Cass.* Lib. XXXVIII. §. 26. & Lib. LVII. §. 23. Ed. Hamb. πάντα τὰ ἐξ ἀνθρώπων κακά. ubi male vertitur *inprobitatem omnium hominum*, & *mala ac flagitia, quae in homines cadere possunt.*

P. 360, 5. Λέγει.] B. δεῖ λέγειν.

P. 361, 2. Αὐτὸ τὸ.] Sic & B. sine καί.

Ibid. 8. Ἢ καί.] Sic & B.

P. 363, 2. Ἐριστικῶς.] B. ἐριστικῶς.

Ibid. 8. Περὶ τῆς ἐκυτοῦ τύχης.] B. cum ceteris MSS. & Edd. Vett. αὐτοῦ λόγου: quia in illis ponitur post Ἐφίλων.

P. 365, 1. Καὶ ἑρμηνεία.] Sine τοῦ καί B.

Ibid. 2. Καὶ ἀγγέλλω.] Abest copula a B.

Ibid. Ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν.] Desunt Leid. pr. B.

Ibid. 4. Ἐν τοῦ αὐτοῦ λόγου.] Caret his B. quoque. Tota paragraphus non conspicitur in Leid. sec.

Ibid. 7. Οὐ λιθοξόος.] Nihil mutes. Vide Cl. *T. Hemsterh.* ad *Luciani* T. I. p. 20.

P. 366, 5. Λέξαιμι.] B. λέξοιμι.

Ibid. Ἐκ τοῦ.] Sic & B.

P. 367, 4. Οἱ τεχνικοί.] Ita quoque in B.

P. 368, 5. Ζητεῖς.] Lege καλεῖς. ut in Leid. pr. Regiis, B.

P. 369, 4. Προσποιεῖσθαι.] Ita & B.

P. 370, 1. Τὸ δὲ ἔθνος, & ἴδιον δέ.] Sic & B.

P. 371, 3. Ἐρίζει.] B. ἐρίζειν.

P. 372, 1. Μαστιγοφόρῳ.] Deest B.

P. 373, 1. Οὐχ ἑταιρίς.] Praeponitur καί in B.

P. 376, 8. Τοῦ στεφάνου.] Deest articulus B.

P. 377, 5. Ἐμοί.] B. ἐμοῦ.

Ibid. Ἑαυτοῦ.] Sic & B.

Ibid. 6. Ἠγνόησαντο.] Sic B.

P. 380, 6. Ἀκονᾶν.] Exsulat a B.

P. 381, 3. Εὔκολος.] Ita B.

P. 482, 2. Ἡμετέρου.] B. ὑμετ.

P. 383, 2. Εὐθὺς &c.] Tota haec paragraphus usque ad finem non comparet in MSS. Leidd. B.

P. 385, 1. Καὶ Λιθογλύφῳ &c.] Leidd. suffragatur B.

Ibid. 5. Ἥγων ἄν.] Sic & B.

P. 387, 6. Εἰς μεταχείρησιν.] B. ἐς μεταχείρισιν.

Ibid. 14. Εἰ μή.] B. ἢ μή.

P. 389, 3 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.] B. ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ibid. 5. Λέγει.] Bis λέγει in B. qui & habet ποιεῖν.

P. 390, 6. Οὐχ Ἑλληνικά.] Absunt quoque a B.

Ibid. 7. Εὐγενής.] Addit δὲ B.

P. 391, 1. Ἐπὶ ὑδρίας.] Desunt B.

P. 391,

P. 391, 2. Πρὸς τ̃ μ.] B εἰς μ.
Ibid. 8. Μὴ παντάπ.] Sic B.
Ibid. 10. Καλῶς καὶ ὑ. ν. διοικυμένως.] B. διοικυμένων.
P. 395, 8. Ὡς Ἀριστοφ.] Sic B.
P. 396, 1. Ἰκετηρίαις.] B. ἱκετήριοις.
Ibid. 3. Καὶ δίχηλή.] Sic B.
Ibid. 7. Εὐχὴ δὲ.] Abest δὲ a B.
P. 397, 2. Προσδέξῃ.] B. προσδέχῃ.
Ibid. 8. Μὴ δυναμένων &c.] Desunt B.
Ibid. 13. Εἰς τὴν Α.] Leid. pr. B. ἰς τὴν Α. Bene.
Ibid. 17. Καὶ ἐφόδιον &c.] Sic & B.
P. 399, 2. Ἐφόρμησις.] B. ἐφόρμισις.
P. 400, 2. Ὡς ὁ αὐτός.] Deest ὡς B.
Ibid. 8. Ἐν ἐπιστολῇ.] Sic B.
P. 401, 6. Τὸ ἔχω &c. ἀλλὰ καὶ.] Sic B.
Ibid. 8. Ἐν τῷ Ῥοδίοις.] Ita B.
P. 406, b. 9. Κλινοῦσι.] Scribi κλινοῦσι. In B. scribitur hoc verbum semper unico ν.
P. 407, 2. Δεικνύασιν.] Sic Leidd. B.
Ibid. 8. Τῷ ζηλοτυπῷ] B. τὸ ζ.
P. 408, 1. Ἀριστοφάνης &c. ἦν.] Desunt Leidd. B.
Ibid. 3. Ἀδίκως γινομένου.] B. Ἀδικουμένου, ἢ ἀδίκου γιν.
Ibid. Ζῆλον.] Lege ζῆλον.
Ibid. 4. Ἐπιλήθῃ.] Ita B.
Ibid. 6. Τοῦ νοῦ.] Sic B. & Leidd.
P. 410, 2. Τὸ γὰρ.] Ita B.
P. 411, 3. Διαζώμεθα ἔχοντες.] B. διαζώματ' ἔχ.
Ibid. 6. Κυρίως.] Ita B.
P. 412, 2. Προβάλλειν.] Ita B. & ζώνη.
P. 413, 7. Ὑποχείριοι.] B. ἄπαξ.
P. 414, 1. Ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου γ.] B. ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γ.
Ibid. 1. Εἴληφε γὰρ.] Sic B.
P. 416, 6, 7, 8. Ἐθαψάμην.] Ter ἔθαψ. B.
Ibid. 7. Ἐκείνων.] B. ἐκείνην.
P. 417, 2. Τεθέληκε.] Sic B.
Ibid. Ἀλεξανδρεωτικόν.] B. Ἀλεξανδρεωτικόν.
Ibid. 4. Ἀνθρώπων.] B. ἀνθρώπου.
P. 418, 1. Καὶ ἀντὶ τοῦ.] Prima & ultima vocula desunt B.
P. 418, 4. Ἐν Ἐπιδόσει.] Absunt B.
Ibid. 5. Λιβάνιος δὲ.] Exsulat particula a B.
P. 419, 2. Οὐ μόνον ὁ.] B. οὐ μὴν.
P. 420, 4. Ἁμαρτεῖν.] Ita B.
P. 421, 5. Ἐπὶ τοῦ ἱππικοῦ.] Addit δὲ B.
Ibid. 7. Ὀργῇ.] B. ἑορτῇ.
P. 422, 4. Ῥυτῆρες.] Sic B.
P. 423, 2. Λέγονται.] B. λέγεται.
Ibid. Καὶ τὸ ὅλον.] Deest καὶ B.
Ibid. 4. Ὡσαύτως καὶ.] Ὡσ. γὰρ καὶ. B.
Ibid. 7. Θεμιστοκλῆς.] Praemittit καὶ B.
P. 425, 1. Οὐχ ἥρωας.] B. καὶ ἥρ. Bene.
Ibid. Εἰ καὶ.] Desunt Leidd. B.
Ibid. 6. Πάντες.] Ita B.

P. 426.

P. 426, 2. Εἴδισι.] B. ἤθισι.
Ibid. Διηλλαγμένα.
Ibid. 5. Μόνον.] B. μόνῳ.
Ibid. 8. Ὁ αὐτὰρ, ὃς καὶ ἄταρ.] Inverso modo B.
Ibid. 10. Ὅσπερ.] ὥσπερ B. Recte.
P. 427, 2. Περιλαμβανομένου] B. περιλαμβ.
Ibid. 7. Ἐν Πινδάρῳ.] B. ἐπὶ Π.
P. 428, 2. Ἠφίει &c.] Sic & B.
P. 429, 1. Ἡ θαυμαστή σου.] Sic B.
P. 433, 1. Τὸ θάλλειν &c.] Ita & B. Vide p. 448.
Ibid. 5. Ἀριστοφάνης &c.] Sic B.
P. 436, 5. Καὶ τὸ θῆλυ.] Ita B.
P. 437, 1. Λέγει δέ.] Particula caret B.
Ibid. 2. Οἷον.] Abest B.
Ibid. 3. Ὑπὸ θεοῦ.] Sic B.
P. 438, 5. Ὁ δέ.] Desunt B.
Ibid. Δαδάνην &c.] B. Δαδάνης συχνῶς.
P. 439, 2. Καὶ τό.] B. καὶ τὸ, τό. Recte.
P. 440, 3. Θύρος.] B. θύρσος.
P. 442, 1. Νόμος δέ.] Sic B.
P. 444, 2. Δῦναί τι.] B. δῦναι καί.
Ibid. 3. Θεῖναί τι.] Sic B.
P. 445, 1. Ἀφιμένην.] B. ἀφειμένην.
P. 446, 7. Μελάγκρανον Ναύσολον.] Inverso ordine B.
Ibid. 9. Θυσίας ἐπιθειάζων.] B. Θεωρίας ἐπιθ.
P. 447, 1. Κατὰ φησὶν ὁ Θεολ.] Sic B. addens Γρηγόριος.
Ibid. 3. Ἐν τῷ Πανάθῳ.] Ita B.
Ibid. 4. Καταχρηστικῶς &c. πέμπουσα.] Desunt B.
P. 448, 2. Λόγου.] Abest a B.
Ibid. 8. Ὁ θῆλυς, τῆς θηλείας.] Sic B.
P. 449, 7. Γράφει δὲ &c.] Non agnoscit haec B. quare deleri possunt.
P. 453, 2. Τῆς ἑαυτῶν.] Sic B.
P. 454, 1. Νέαν καί.] Sic B.
Ibid. 2. Σύνεσις &c. παιδεία.] Cuncta exsulant a Leid. pr. B.
P. 456, 1. Σφάττειν.] B. σφάττειν.
P. 457, 3. Ὡς τό.] B. delet, bis habens παῖς, ut edidi.
P. 458, 2. Κρεάλλιον.] Sic quoque B.
Ibid. 3. Βατράχοις.] Νεφέλαις B.
Ibid. 8. Μυστικῶ.] B. μυστικοί.
P. 459, 3. Λοιποῖς.] Deest B.
P. 462, 1. Ἡρόδοτος.] Sic B.
Ibid. Λιβανωτοῦ.] B. λιβανωτῶν.
P. 463, 2. Ἔκπλυτος.] Lege ἔκλυτος, ut in MSS. & B.
Ibid. 5. Μέτρον.] Deest B.
Ibid. 7. Ἰαμβεῖ.] B. ἰαμβίζει, & mox ἰαμβίζων.
P. 465, 1. Ὄψιν.] B. ὄψις.
Ibid. 3. Ἰδίαν.] B. καὶ ἰδίαν.
Ibid. 6. Ταμάντου.] B. τὰ ἱμάντου.
Ibid. Καὶ τὰ &c. πράττεται.] Desunt B.
Ibid. 7. Ἀττικοὶ λέγουσι.] B. οἱ Α. λέγουσιν. Quod reponendum.
P. 466, 3. Ἰδία, σοί.] Distinguit Jensius post σοί.
Ibid. 5. Δῆτα.] B. cum Leidd.

Leidd. δή τι ut vulgo.

P. 467, 2. Πρῶτος.] B. πρώτῳ.

P. 468, 1. Ὁ Ἀπόλλων.] Neque B. haec habet.

Ibid. 3. Φίλος] B. ξένος.

Ibid. 5. Ἰδέ.] Sic B. ut & mox οἷ' ἔχω.

P. 469, 2. Ἰδρύθεν.] Lege ἱδρυθὲν.

Ibid. 4. Καὶ ἱερᾶσθαι.] Copulam non novit B.

P. 470, 3. Ὥσπερ.] B. ὡς.

P. 471, 4. Μὴ τυγχάνω.] Deest μὴ B.

Ibid. Οὐδὲ ἰσχὺς.] B. οὐδ' ἰσχ.

P. 472, 4. Ἰλλύμβριος.] B. Εἰλύμβριος. Vide notas.

P. 473, 3. Ἢ ἂν, ἢ ἐν, ἢ ὅταν.] Sic B.

Ibid. 6. Καὶ Λιβάνιος &c. ἐν τῷ συλλόγῳ.] Desunt in B.

P. 474, 3. Ἔπειτα δέ.] Sic B.

Ibid. 7. Οἱ παλαιοί.] Post ξένοι B. Leid. pr.

P. 475, 3. Ἀττικοὶ μὲν.] Sic B.

Ibid. 4. Ἰσότης.] B. ἰσότης.

Ibid. 5. Οἶον.] B. ἤγουν.

P. 476, 4. Διηγοῦμαι.] B. ἀφηγοῦμαι.

P. 477, 2. Ὄν.] B. ὄν τιν'.

Ibid. 5. Λευκτρικῶν.] B. Λευκτρικῷ. Vide add. ad p. 167.

Ibid. 7. Ὑμῶν.] Sic B.

P. 478, 2. Ἀεί.] Deest B.

Ibid. 3. Ἐξεῖναι.] Sic B.

Ibid. 4. Ὥστε μοι.] Sic B.

Ibid. 9. Ἐπὶ μέλλοντος.] Deest praepositio in B.

Ibid. 13. Τοῖς δέ τι.] Abest τι a B.

P. 479, 1. Κάδος.] B. κάδδος & καδδίσκος.

Ibid. 6. Εἰς τὸ.] B. ἐς.

P. 480, 2. Ἀπὸ τούτου.] B. ἢ παντοίως.

Ibid. 4. Τὰ καθαίρειν.] Sic B.

Ibid. Γινόμενα.] B. πινόμ. Bene.

P. 481, 2. Καθαίρεσθαι.] B. addit δέ.

P. 482, 2. Λοιμοῦ.] B. λιμοῦ.

P. 483, 1. Κακοῦ τινὸς.] B. τινὸς κακοῦ.

Ibid. 3. Καθιεῖται.] B. κάθηται. & mox λέγειν.

Ibid. 5. Καθιστάμενοι.] Sic & B. subdens καὶ κ. cum Leid. pr.

P. 486, 3. Ἵνα καθίσῃ.] B. ἵνα δηλονότι καθ. Sic legendum.

Ibid. 6. Ξεῖν'.] B. ξένε. In eodem ὑμεῖς.

P. 487, 2. Καὶ καθίστημι.] Desunt B.

Ibid. Ἤγουν οἰκονομῶ.] B. ἤτοι οἰκοδομῶ.

Ibid. 6. Ἐν ἐπιστολῇ τῇ.] Sic B.

P. 488, 1. Οὖν ἐκεῖνον τὸν ὅσιον ἱερέα.] Desunt Leid. pr. οὖν abest a B.

Ibid. 4. Ἐν τῇ.] Exsulant a B.

P. 491, 3. Ἐμέ.] Sic B.

Ibid. 6. Ἀντὶ τοῦ.] Sine articulo B.

P. 492, 2. Οὐκέτι δέ.] Addit καὶ B.

Ibid. 5. Καλιὰ ἢ φωλεά.] Sic & B. Vide & p. 519. b.

Ibid. 6. Ἐπὶ δὲ τοῦ κ. κάλλη.] B κάλλη δὲ τὰ τοῦ κ.

P. 493, 1. Τῆς κάλω.] Desunt B.

Ibid. 3. Ἀνεχώρησεν.] Sic B.

P. 494, 1. Σπένδειν τί σοι.] Sic B.

P. 494,

P. 494, 2. Καὶ ὁ δῆλ. &c. μεθοφορῶνται.] Exsulant a B.
Ibid. 4. Ἐν τῷ δ.] Abest articulus a B.
Ibid. 5. Μηονὶς.] B Μηϊνὸς.
Ibid. 6. Οἱ Ἀθηναῖ.] Sine articulo B. Leid. sec.
P. 496, 1. Κατέβαλε τ'.] B. καταβάλετ'.
P. 497, 3. Καταγῆναι καὶ κατεαγέναι.] Invertit ordinem B.
P. 498, 2. Καὶ κατὰ.] Deest copula B.
Ibid. 7. Καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου.] Desunt B.
Ibid. 8. τ' ἄλλα.] Leid. B. τὰ ἄλλα.
Ibid. 9. Ἐν τῷ ἐὐαγ. καλεάγνυσι.] B. ἐν εὐαγ. καλεάγνυσι.
Ibid. 10. Τελύπτουσι.] Sic B.
Ibid. 11. Ὡς οἴονταί τινες &c.] Desunt B.
P. 499, 1. Ἰσέον δὲ.] Sic B.
P. 500, 1. Οἱ κομψοί.] Sic B.
Ibid. 2. Ἀττικῶν.] Addit μὲν B.
Ibid. Χρῶνται &c. φιλημάτων.] Haec post *Aristophanis* locum in Leid. pr. B.
Ibid. 4. Καὶ Ἀρισ.] Deest copula B.
Ibid. 6. Συντρίβων.] B. συντρίβειν.
P. 501, 2. Καλάλυμμα δὲ.] Abest particula a B.
P. 502, 3. Ἐκεῖνο.] Sic B.
P. 503, 8. Ἀρισώνυμος.] Ita & B.
Ibid. Μὲν.] Deest B.
Ibid. 10. Ἐγὼ.] Abest B.
P. 504, 4. Οὐκ οἶδ'.] Sic B.
P. 505, 1. Λαμβάνοντες.] Leid. pr. B. λαβόντες. Bene, ut in V. Κατλίτιρος.

P. 506, 2. Τῇ τοὺς &c. ἐγὼ.] Desunt B.
Ibid. Κἀν.] B. ἄν.
P. 507, 1. Ἐμπλέω] Sic B.
Ibid. 2. Καὶ παιῶ.] B. καὶ τὸ π.
P. 508, 2. Λέγε δὲ.] Particulam non habet B.
Ibid. 4. Ἐπιλόγου.] B. ἐπὶ λόγου.
Ibid. 5. Συνεκδύς.] Sic B.
P. 509, 3. Ἐν τῷ περὶ Ἀλ.] Desunt B.
Ibid. 5. Νεωτέρικως.] B. νεωστήκως.
Ibid. 6. Βασιλεῦ.] Sic B.
Ibid. a. 20. Adi ad p. 536.
Ibid. 8. Καλασκοπῇ.] B. κατασκοπεῖν.
Ibid. 9. Ἐπὶ τ.] Deest articulus B.
Ibid. 14. Καλάχεις.] B. καὶ κατ.
Ibid. Ἐν τῇ τρίτῃ.] B. ἐν τῇ τ.
P. 510, 1. Εἰς τὴν.] B. ἐς τ.
Ibid. 4. Ὡς ὁ αὐτὸς.] Ita B.
Ibid. 5. Ἐν τῷ.] Deest praepositio B.
Ibid 7. Οὐ κατὰ.] B. ἢ κ.
P. 511, 2. Ταῦτα.] B. ταυτί.
Ibid. 6. Αἴσχυλος.] Sic & B. sine καὶ.
P. 512, 3. Ἐνεσχημένος καὶ συνεσχημένος.] Inverso ordine Leidd. B.
Ibid. 10. Ἐν τῷ Ἰσοκ. βίῳ.] Desunt Leid. pr. B.
P. 513, 2. Εὕρηται.] Addit δὲ B.
Ibid. 3 Ἅπαξ δὲ καὶ.] Abest καὶ a B. uti & p. 517, 3.
Ibid. 5. Ὅτι.] Deest B.
Ibid. Ἐπὶ καλοῦ.] Sic B.
P. 514, 3. Καὶ Ἀρισ.] Copula carent Leidd. B.

P. 517,

P. 517, 1. Καλωρθ.] Sic bis B. & Νεωκλῆς.

Ibid. Πλάτων &c. ἐπηνορθώμην.] Desunt Leid. pr. B.

P. 519, 4. Καλωφέρης.] Sic & B. *Suid.* V. Ἀσέλγεια ἀντὶ τ̃ καλωφερεῖς. Sed MS. Leid. καλαφερεῖς.

P. 521, 2. Ὁρῶν.] Sic B.

P. 522. 1. Ἀττικόν.] B. Ἀττικοί.

Ibid. Κερασμός.] B. κεραυσμός.

P. 523, 2. Ἀνεκλημένος.] Sic B. & ζητῶν εὑρήσεις.

Ibid. 5. Αὐτήν τε &c. πόλιν.] Desunt Leidd. B.

Ibid. 6. Ἢ ἀναγ.] Sic B.

Ibid. 8. Διόσκορον.] B. Διοσκόρω.

Ibid. 9. Ἐρρῶσθαι καὶ τ̃ τίτθης.] Desunt B.

P. 524. 1. Κίλης.] B. Κέλλης semper.

Ibid. 2. Λέγεται.] Deest B.

Ibid. 3. Πλεῖον] Σκάφος B.

P. 525 3. Ἐν τῇ &c. ἐπιστολῇ] B. ἐν ἐπιστολῇ τῇ &c.

Ibid. 6. Δεινὸν] Ita in B.

Ibid. 8 Τῷ κέρα.] Sic B.

P. 526, 3. Κόρος δ.] Particulam non habent Leidd. B.

P. 530, 4. Ὁ κερὰς.] B. ἡ κερὰς.

P. 531, 4. Φησὶ γάρ.] Desunt B.

Ibid. 5. Καλῶς.] B. εὖ, & mox εὖ δράσεις.

P. 532, 4 Inserenda hic est *Thomae* observatio vocum Κήριον, & κηρὸς e MSS. Leid. B. Regiis V. p. 555. 6.

Ibid. 5. Καὶ μή.] Deest negativa vox in B.

P. 534, 1. Καὶ Λίβυσσα, καὶ Θρᾷξ.] Abest copula bis a B.

Ibid. 4. Συνίετος &c. κτύπου.] Non comparent in B.

P. 535, 6. Κλαδᾶν.] Sic certe legitur in *Phrynicho* p. 72. quem descripsit *Phavor.* nisi quod pro φάθι dederit λέγε, quemadmodum in Codd. Paris. & Barocc. vetustisque Edd. haberi adfirmavit mihi Vir praestanti eruditione *D. Ruhnkenius.* Praeter *Phrynichum Henr. Stephanus* in Thes. nullum alium produxit auctorem huic verbo, ceteris item Grammaticis ignoto; qui magno consensu Atticis ea potestate κλᾶν adsignant: *Poll.* I, 224. ubi junxit, κλάσαι, κλαδεῦσαι, *Hesych.* in Κλᾶν, Κεκλαμένον. *Photius*, *Moeris*, cujus locum quum *Pauwius* ad *Phrynichum* protulisset, pro solita temeritate, *scribendum*, inquit, κλαδᾶσαι, *vel* κλαδῆσαι. Accedunt vetusti scriptores, quibus diligentior est Atticismi cura: κλᾶν τὰς ἀμπέλους *Themist.* Or. XV, p. 184. D. ubi conjecturam Harduini, quaerentis quod ante pedes erat, jam redarguit *Kusterus*: *Philostr.* Ep. LXII. *Long* Past. III, pag. 96. & ἀναδενδράδα δέ ποτε αὐτὸν κλῶντα *Dion Cass.* LXXI, pag. 804. A. Hinc ἄκλαστος, ἡ οὐ κλαδευομένη ἄμπελος apud *Etymol.* pag. 48, 4. vel ἀκλάδευτος· ἀκλάδους ἀμπέλους AEoles adpellant, teste *Hesych.* quales & Κατήρυδες. In Eodem hinc derivata reperiuntur κλάστης, ἀμπελουργός & κλαστήριον, *falx vineatica.* Κλάσις, quae & τομὴ dicatur, & ἀμπελουργία, ex

Theophr. de Caus. Plant. III, 19. jam protulit *H. Stephanus.* Quum ergo mihi quoque nusquam alibi fuerit oblatum illud κλαδᾷν, valde vereor, ne forma idoneo teste destituta, & analogiae parum congruens pro spuria penitus sit amovenda, revocandumque genuinum & usu frequenti probatum κλᾷν & κλάσαι. Quamvis autem in *Thoma* nulla fuerit ex Codd. scripturae variatio notata, *Phavorinus* tamen repraesentans, Κλᾷν εἰς ἀμπέλους, οὐχὶ κλαδεύειν, satis ostendit, se usum fuisse libro, qui rectam lectionem conservarat. Verum *Arriano* quid faciemus? cujus in Hist. Ind. c. XI. pag. 325. vulgatur: κατ' ἡσυχίην ἀρδοῦσιν, ἢ τρυγῶσιν, ἢ κλαδῶσιν, ἢ θερίζουσιν· Si κλαδᾷν vel κλαδοῦν valeant, quid obstat, quo minus κλαδᾷν recipiatur? at ego, licet ex membranis nihil adtulerit *Jac. Gronovius*, vix aut omnino non dubito, quin refingi debeat κλαδεύουσι· Κλαδεύειν vero, κλαδεία & κλάδευσις in *Geopon.* praesertim libb. IV. & V qui de cura cultuque vitium agunt, celebrantur. In Cant. Salom. II, 12. quod Vetus Interpres habet, καιρὸς τῆς τομῆς ἔφθακε, pro eo *Aquila* & *Symmachus* dederunt, καὶ τῆς κλαδεύσεως ἤγγικε· *Clem. Al.* Paed. I, pag. 136. vs. 10. καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος· & insigni loco Strom. VI, pag. 773. 8. φιλεῖ τὸ δρέπανον ἕνεκεν τοῦ κλαδεύειν συνηγμένως γέγονε &c. Vid. *Hesych.* in Καλήρυδις, *Pallad.* Hist. Laus. pag. 23. Inde fluunt, ut a κλᾷν κλαστὴς, sic & κλαδευτὴς, κλαδευτήριον, *falx vinitoria. Hesych.* Βράκετον, δρέπανον, κλαδευτήριον· lege, Βράκετρον, quod AEolica forma idem est ac ῥάκετρον, ab antiquo verbo ῥάκω, ῥάσσω, sicuti βρόδον, βρυτὴς, βρύτον &c. in re quoque lanionia & culinaria *frangendis ossibus instrumentum* ῥάκετρον, ut *Pollux* docet VII, 25. Parum vero interest, utrum separes, an conjungas, δρέπανον κλαδευτήριον. Commode opem feram ejusdem *Hesychii* loco maculato, emendatumque exhibebo: Βίρσα δρέπανον ἀμπελοτόμον λέγουσι Μεσσάπιοι, καὶ ἑορτὴν Βιρσαία, ἣν ἡμεῖς κλαδευτήρια λέγομεν sic enim malo, ut Ἀνθεστήρια, Προηρόσια, Προτρύγεια, Συγκομιστήρια &c. quam Βιρσαίαν & Κλαδευτηρίαν formam *J. Meursio* probatam in Graec. Fer. Praecesserat in *Hesychio*, Βίρρα, πυράγρα· οἱ δὲ δρέπανον. Atqui dialecto tantum discrepant βίρρα & βίρσα, quemadmodum ἄρρην, ἄρσην: ἄρριχος, ἄρσιχος· μυρρίνη, μυρσίνη· κοῤῥόν, κόρσον(?), πάρσον, πάῤῥον, *porrum*: πυῤῥὸς, πυρσός: τάῤῥος, ταρσός. Τυῤῥηνὸς, Τυρσηνός· τύῤῥις, *turris*, τύρσις· Φεῤῥεφάττα, Φερσεφάττα· Χέῤῥον, τὴν χέρσον γῆν Λάκωνες· levis enim haec labes *Hesychio* demenda. Hemsterh.

P. 535, 7. Ἀτ]ικά.] B. Ἀττικά.

P. 536, 2. Καὶ Ἀριςοφ.] Deest copula B.

Ibid. Hic quoque inserenda est observatio τ Κλάσις &c. e MSS. Leid. pr. B. & Regiis. V. p. 509, a.

P. 537, 3. Λαμβάνεται &c.] Desunt B.

Ibid. 5. Γάρ.] Abest B. & mox ἐγῶμαί σε.

Ibid. 9. Ἀσυνκ]ειμῶν.] Leid. pr. B. Ἀσυν]ετικῷ. V. ad pag. 167. item γε in B. & mox ὡς.

P. 538, 5. Τέλη.] B. τίλη.

Ibid. 6. Κοινωνῶ.] Sic B.

P. 539, 2. Δευ]έρῳ τ π.] B. δευ]έρα π.

Ibid. 9. Κολλυβιςής.] B. κολυβιςὴς. & semper unico λ.

P. 541, 4. Ἀριςοφάνης.] Addit B. ἐν Νεφέλαις.

P. 542, 1. Κόλλοπας.] B. κόλοπας.

Ibid. κάλλιον λέγειν, ἀ.] B. λέγειν, ἀλλὰ μὴν.

P. 543, 1. Λέγειν.] Deest B.

Ibid. Inferatur & hic *Thomae* observatio, quae e MSS. Reg occurrit p. 528. ac legitur quoque in Leid. pr. & B. in quibus etiam ἀθηνᾶ & τοῦτον, bene.

P. 544, 1. Ἀπολαμβάνω.] Sic & B. & mox μισθὸς.

P. 545, 1. Ἤγουν.] B. ἤτοι.

Ibid. 2. Λέγω).] Sic B.

Ibid. 3. Τὸ ἀνδρεῖον μισθωτόν.] B. τ ἀ. μισθωτόν.

P. 546, 2. Κολαφίζω.] B. κολαφίζω.

P. 547, 1. Ψοφεῖ.] B. κοφεῖ.

Ibid. 2. Καίνω.] B. τίμιον. Recte.

Ibid. 7. Σάρμ]ον.] B. σάρμενον.

P. 548, 3. Καὶ ὀκνοφόρτευσις.] Cum Leidd. facit B.

P. 549, 1. Καὶ κλίνεται κόρτος.] Desunt B.

P. 550, 2. Ὡς.] Abest B.

P. 551, 3. Ὁ αὐτός.] Articulo carent Leid. pr. B.

P. 552, 2. Ἀτ]ικὴ.] B. Ἀττικόν.

P. 554, 1. Οὐχὶ.] Leid. pr. B. οὐ.

Ibid. 3. Ἀπὸ τ χεῖ, τὸ χερσ. ἢ τὸ βαθύνος.] Sic & B.

P. 555, 5. Ἐν γῇ.] B. ἐν τῇ γῇ.

P. 556, 2. Ταυλίζον]ες.] Ita quoque in B.

Ibid. 3. Κῦβος &c.] Inferatur contextui ista observatio, quam & praebet B.

P. 557, 1. Κῆτος.] Ita & B.

P. 558, 2. Κυκλῶμαι ȝ.] Καὶ κύκ. B.

Ibid. 4. Τῷ κέρα.] B. τὸ κέρας.

P. 559, 5. Κυνηγέτης &c.] Lege, *Leid. pr. insuper habet. &c. & consonat* B. Confer p. 561. b.

P. 561, 1. Κυρίω ȝ.] Particula deest B.

Ibid. 6. Τὰς σιναπὺς.] B. τὰς σινάπυς.

P. 562, 4. Ἐπὶ τ.] Sic B.

P. 563, 1. Ἀνθρώπων.] B. ἀνθρώπου.

P. 563, 3. Ὑμνοῖ θ'.] B. ὑμνεῖ θ'...

P. 566, 2. Οὐ λαλητέον.] Ita B.

P. 568, 3. Φαίνον] B. φαίνον.

Ibid. 4. Ἡ ἠδύτης.] Addit B. ȿ.

P. 567, 1. Οὐδεὶς &c.] Desunt Leid. B.

P. 570, 6. Ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χαιδ.]. B. χαιδ. ἡμῶν φαρ.

P. 570, 11. Ἂν.] Deest B.

Ibid. 12. Κόλικας καλέσαντας.] B. κολύκας καλήσθεις.

P. 571, 2. Τῆς φάρυγγος.] Sic B.

Ibid. 10. Ἀνθηρὸν.] Ita & B. quomodo etiam corrigendus *Suidas*. Ἀβρὸς λειμὼν, καὶ ἀνθηρὸς καὶ εὐθαλής. Vulgo καινότερος.

P. 572, 7. Λειποστρατία] B. λειποστρατεία.

P. 573, 1. Λιπαργὸς.] Sic B.

Ibid. 11. Λέπτον μὴ τὸ μικρόν.] Ita & B. In notis col. b. dele τ.

Ibid. 14. Περιττολέοντες.] Ita B.

P. 574, 6. Λειοτέον.] Ita B.

P. 575, 1. Λιλιχόχρους] Delet B.

P. 578, 1. Ἡ λιμὸς.] ὁ λ. B.

Ibid. Ὁ λιμὸς. | Τὸν λιμὸν B.

P. 580, 4. Λογείῳ.] Sic B.

Ibid. 8. Ὡσαύτως.] Deest B.

P. 581, 9. Καὶ γὰρ καί.] Ita B

P. 583, 1. Οὐ λυμεὼν.] Δὲ additur in B.

P. 585, 3. Κλώξω καλήχομαι.] B. καλ. κλώξω.

P. 586, 1. Περὶ τοῦ λ.] Sic B. & mox χειμαῤῥόος.

P. 587, 1. Ἐνέπεσε κτλ.] B. ἐν. κατέ.

Ibid. 7. Διδόασι.] B. διδῶσιν.

P. 589, 2. Λυχνίον.] B. λυχνεῖον, & mox λυχνεῖον.

Ibid. 5. Ἄλλων.] B. λοιπῶν.

Ibid. Ἀμείβεται B.

P. 590, 1. Περικυμβύνω. L. [illegible]. Et sic Leid. pr. B.

P. 591, 4. Ὠραίατα.] Sic B.

Ibid. 5. Δι'.] Sic B.

Ibid. 10. Ὀπωρινὸν.] B. τὸ ὀπ.

P. 594, 1. Τὸ τὸν νοῦν.] Ita B.

Ibid. 3. Καὶ μανία καὶ μαν.] Ita B.

Ibid. 4. Ὅλος.] Ita B.

Ibid. 6. Μαίνομαι.] Δὲ additur in B.

P. 595, 2. Μαχαλιστής.] Sic B.

P. 597, 2. Τὸ δ' ἂν.] B. τί ἄν.

Ibid. 4. Μανίσομαι.] Sic B.

P. 598, 10. Μόνον.] B. μόνη.

P. 599, 4. Θύλακος.] B. θυλακοῦ.

P. 600, 1. Θύλακες.] B. θύλακας.

Ibid. Ἐπὶ μὲν τ.] Articulus deest B. sed mox bene [illegible] τ.

P. 601, 8. Ἕτοιμος.] Deest B.

P. 602.

P. 602, 8. Τῇ περὶ τ̃ λέλυ.] Exsulant a B.

P. 603, 2. Αὐτὸν καὶ.] Copula deest B.

Ibid. 5. Ἢ πλεῖται.] Deest ἢ B.

P. 604, 2. Δύναιτο &c.] Ita & B.

P. 605, 1. Οἱ ῥήτορες.] Sine articulo B.

Ibid. 5. Καὶ ἐπὶ θήλει.] B. θήλυι.

P. 606, 4. Ὡς Ἀετ.] Deest ὡς in B.

Ibid. 9. Μιλίτωμα.] Sic B.

P. 607, 1. Μελίτηκτα.] Leid. pr. convenit B.

Ibid. 3. Φύσημα.] B. φυσήματα.

P. 608, 5. Εἶπε.] Deest B.

Ibid. 6. Νουμίου.] Sic Leidd. B.

Ibid. 10. Εὑρίσκεται.] B. τοῦτο εὑρίσκεται.

P. 714, 13. Πίνακες.] Adi ad pag. 745.

P. 719, 5. Πλέον.] Confer & notata ad p. 729, 740.

P. 838, b. f. Τάξις in *Suida* esse legendum observavit etiam Eruditiss. *D Ruhnkenius* ad Timaei Glossarium V. Τίλ@.

P. 928, 3. Τερετίσματα.] Locus *Aristotelis* Ἀναλ. Ὑσ. pag. 228. vs. 28. ubi legitur ἐστι quemadmodum & apud *Cyrill.* qui plenius profert, contra Julian. p. 66. B. Ideis Platonis, sive speciebus, quae caput erant doctrinae Platonicae, adeo fuit infestus *Aristoteles*, ut eas non modo primus, teste *Cicer.* Acad. I, 10. ad quem videndus est *Jo. Davis*, labefactaret, sed & hoc probroso τερετισμάτων & ridiculo paene verbo notatas in contemtum adducere conaretur. Vere *Philopon.* ad I. Ἀ. Υ. pag. 74. σκόπει, ὅπως ἀπαρέσκεται τῇ περὶ τ̃ ἰδεῶν δόξῃ . . . καὶ ἐφεξῆς δὲ τερετίσματα τὰς ἰδέας αὐτὸς ἐπισκώπτων καλεῖ. Vid. *Plutarch.* Tom. II. pag. 1115. B. &, qui hoc usus est loco, *Nunnes.* ad Vit *Aristot.* pag. 112. *Cyrillus* etiam, quum Julianum videret abuti decreto idearum Platonico in rem suam, post verba philosophi proposita rogat, quid causae sit, cur ἐμπεδῶν ἀξιοῖ καὶ ὡς ἀκαταίσχυντον δόξαν εἰσκομίζειν ἐπιχειρεῖ τὸ καὶ τοῖς αὐτῶ διδασκάλοις οὐκ εὖ ἔχειν ὑπειλημμένον. A magistri exemplo discipuli non discesserunt: quare *Origen.* in *Cels.* I, pag. 12. memorat Περιπατητικοὺς θρυλλοῦντας τὰ Πλάτωνος τερετίσματα· & II, pag. 67. de ipso *Aristotele*, Πλάτωνος δὲ τερετίσματα τὰς ἰδέας ὀνομακέναι. Acriter est a Platonicis responsum, poenaeque sunt exactae intemperantis in doctorem suum linguae. Iracundius paene, quam par sit, *Atticus* apud *Euseb.* Πρεπ. Ε. XV. pag. 815. ubi inter alia: λήρους τε καὶ τερετίσματα καὶ φλυαρίας ἐτόλμησεν εἰπεῖν τὰ τ̃ ὄντων αἰώτατα

 binis

binis τερετίσματα vocabulis interiecit, quae vim ejus vocis mentemque *Aristotelis* accurate declarant: nam eos, qui *terriculamenta*, quasi τεράτισματα, exposuerunt, merito inprobavit *Fr. Vigerus*: ipse, *Notum est*, inquit, τερετίσματα *esse fractos solutosque cantus*, & *metaphorice* μωρολογίας καὶ λήρους. Utrumque verum: sed minus recte, quae nimium distant, significationes, altera dicitur alterius esse causa. Digna quae ponantur *Philoponi* verba ad I. τῶν Υ. Α. pag. 136. Τερετίσματα καλοῦνται τὰ παρὰ ψάλματα (ex alio Cod. profertur παραψηλαφήματα· quam lectionem non facile spreverit, qui *Proclum* conferet ad Tim. *Plat*. pag. 108.) τῶν κιθαρῳδῶν, ἅπερ ἀνάρθρως ᾄδουσι δοκιμασίας ἕνεκεν τῆς ἀπηχήσεως τῶν χορδῶν, εἰ κατὰ τὸν προσήκοντα τῆς μελῳδίας λόγον συντέτανται· τοῦτο δέ φησιν ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οἱ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγοι ῥημάτων εἰσὶ ψιλῶν διανοίας κενῶν. Sunt sane τερετίσματα generalius etiam inanes soni rerum mentisque vacui, qui nihil aliud quam tinnulam aliquam modulationem & inconditam habent, neque adeo utilitatis expertes cogitatione informari possunt; tales *Aristoteli* sunt ideae Platonicae, ut satis alias ostendit, quando illum hac nullius rei doctrina tradenda dicit minus σκωπτικῶς κενολογεῖν Metaph. I, p. 23. vs. 25. Rhet. II, pag. 93. vs. 22. Opportune *Hesych*. Τερετίσματα . . . ματαιολογίαι ἠχώδεις. Igitur haud inepte *Petavius*, τερετίσματα, vertit *nugas canoras* & *inanes cantiones*. Theol. Dogm. IV, 9. §. 3. Quam placuerit salsum illud *Aristotelis* dictum, imitandi studio patescit. *Clem. Alex*, Str. II, pag. 448. vs. 27. addito insuper, qua erat sermonis copia, non dissimilis potestatis vocabulo: Basilides & Valentinus τερετίσματα καὶ μινυρίσματα ἀναπλάττοντες ουδὲ οἱ ... φαίνονται. Talia sunt *Cyrilli* γραωστικὰ τερετίσματα, *aniles* & *sonorae cantilenae*, vel *cantillationes*, contra Julian. pag. 86. B. 206. B. Forma vocis mutata *Epiphan*. adv. Haer. pag. 572. D. τερετισμός ἐν ἔτι καὶ τεχνικολογία. Sic τερετίζειν *nugas tinnire*, *quas nemo intelligat*: Diogeni σπουδαιολογουμένῳ quum nemo aures praeberet, ἐπέβαλε τερετίζειν· postquam frequentes ad eum coiissent, ut sequitur in *Diog. L*. Lib. VI, 27. ὠνείδισεν, ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς φληνάφους ἀφικνουμένων σπουδαίως &c. Τερετίζειν μᾶλλον ἢ διαλέγεσθαι δόξομεν· *Plutarch*. T. II. pag. 1010. A. Longe diversa sunt τερετίσματα, quae Grammatici ᾠδὰς ἀπατηλὰς, & ᾄσματα ἔκλυτα interpretantur, *cantilenae illices*, & *soluta lascivia molles*, quales mere-

meretricum sunt amatoribus irretiendis. In his explicandis multifariam esse lapsum Eruditiss. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 40. facile lector admonitus animadvertet. Mireris vocum satis apud vetustos tritarum nullum in *Stephani* Thesauro vestigium extare. HEMSTERH.

P. 923. *χύσις σοφίας.*] Immo *ὑσίας*; ut legendum censeo cum elegantissimo *Ruhnkenio* ex Alciphronis Lib. I. Ep. 21. *χύσιν ἐργάσεται τῆς ὑσίας πολλήν.*

FINIS.

E TYPOGRAPHIA

DAMMIANA.